

79 910 cm 45
P6482
ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

PINDARI OPERA
QVAE SVPERSVNT.

TEXTVM IN GENVINA METRA RESTITVIT
ET EX FIDE LIBRORVM MANVSCRIPTORVM
DOCTORVMQVE CONIECTVRIS RECENSIVIT
ANNOTATIONEM CRITICAM SCHOLIA INTEGRA
INTERPRETATIONEM LATINAM
COMMENTARIVM PERPETVVM ET INDICES

ADIECIT

AVGVSTVS BOECKHIVS

IN VNIVERSITATE LITTERARVM REGIA BEROLINENSI
ELOQ. PROF. PVBL. ORD. ACAD. DOCTR. BORVSS. ET BAVAR. SOD.

TOMI SECVNDI PARS ALTERA.

L I P S I A E

APVD IOANN. AVGVST. GOTTLOB WEIGEL

MDCCCXXI.

INDEX OF
VOLUME

TEXTS IN GREEK
BY THE EDITOR
DOCTORAL
ANNOTATIONS
PREFACE
CONTENTS
ABBREVIATIONS
APPENDIX
INDEX

PA
4274
A2
1811
t.2
pars.2

19610
14/12/91
e

**PINDARI EPINICIORUM
INTERPRETATIO LATINA**

CUM

COMMENTARIO PERPETUO

FRAGMENTA ET INDICES.

TOMI SECUNDI PARS SECUNDA.

PINDARI EPICIONUM
INTERPRETATIO LATINA

CHAI

COMMENTARIO PINDARICO

PRIMUM T. I. IN FINE

PRIMUM T. II. IN FINE

INTERPRETATIO LATINA

CUM

COMMENTARIO PERPETUO.

PROOEMIUM.

Posteaquam Scholiorum editione absoluta omne studium ad commentarios, quibus textus poetae explicaretur, contuli; quum magnam viderem rerum molem esse, quae et doctrina haud mediocri et iudicio acri ac subtili indigeret, in tempore mihi succurrit Dissenii mei amicitia, qui quod olim mihi pollicitus erat, socium sese laboris fore, id noluit in ipso discrimine detrectare: munere tanto gratiori, quanto praevidebam maiorem ex hoc adiutore nostrae editioni commendationem accessuram. Itaque opus partiti alter Olympia et Pythia, alter Nemea et Isthmia nobis illustranda sumpsimus: Latinam interpretationem, ne ingrato onere amici benignitatem fatigarem, mihi conficiendam retinui. Quam quum non tam mea voluntate quam ob vulgarem consuetudinem addendam censissem, nec perfecti quidquam in hoc genere extundere me posse persuasum haberem: ut enim difficile fuit Pindarum Germanice loquentem facere, ita multo difficilius est, vel Horatio auctore, Latina eum voce donare: magis id curavi, ut eorum, qui tali interpretatione uti solent, responderem desiderio, quam ut mihi elegantia et ornatu dictionis satisfacerem; ideoque verborum et significationes et constructionem, quantum potui, reddidi. Qua in re ita versatus sum, ut eam, quam Heynius suae editioni inseruit, interpretationem corrigerem, et quidquid vel a sententia poetae aberrare videretur vel lectionibus melioribus non conveniret, immutarem: mox Latina Graecis magis magisque aptans atque ipsum verborum ordinem, ubi fieri posset, exprimere vocabulumque ex vocabulo transferre studens paulatim coepi plura novare, et scabram quidem horridamque interpretationem condere, sed satis, ut spero, accuratam, ex qua, ubi commentarii deficerent, quo pacto Pindarum intellexissem, perspiceretur. Neque vero multis ambagibus verborum et crebra circuitione utendum ratus sum: unde factum est, ut aliquoties, sed rarius quam priores interpretes, vocem ausus sim Romano auctore carentem, passimque Latina interpretatio obscuritate dictionis haud ita multo minore quam Graece docto Graecus textus difficultatem obiiiciat; nisi

quod, qui vocabulorum et structurae rationem cognoscere voluerit, poterit eam a Latino Pindaro discere. Tantum de levi hac opera. Sed in Explicationibus conscribendis communi consilio non id spectavimus, ut quidquid tironibus, quibus Pindarus aut omnino non tradendus aut periti praeceptoris disciplina illustrandus est, posset minus cognitum esse, exponeremus; neque ut varias interpretum sententias, quamquam omnes in partes vocati, perreptati, consulti sunt, dedita opera examineremus, quod uno alteroque loco, ubi res poscebat, factum invenies: sed ut iustae interpretationi necessaria afferremus, quae ratio nobis probaretur, ea ubi opus esset, idoneis firmaretur argumentis, ubi verbo monstrare verum sufficeret, nude ac simpliciter proponeretur; simul ut supervacaneae eruditionis ostentationem omnem devitarem, in gravioribus rebus suum cuique doctorum redderemus, in iis vero, quae ab unoquoque nulla maiore ingenii contentione inveniri poterant, qui primus, qui secundus, qui tertius idem dixisset, plane taceremus. Quae in Scholiis recte exposita sunt, nonnisi singulares ob causas repetivimus; praesertim ibi, ubi ab iis immerito discesserant novitii interpretes, quorum imperitiae tribuendum est, quod initio maxime commentarii saepe etiam vulgaria docenda erant; talia enim ubi proferentur, ob aliorum hoc fit pravam explicationem, etiamsi nemini error exprobratus sit. Verborum, formarum, locutionum expositionem ut plurimum lexicis grammaticisque libris reliquimus, et maxime quae Schneiderus, Pindarica vocabula permulta optime explanans, in utilissimo Graecae linguae cornucopiae attulit, ob hoc ipsum prope omnia omisimus. Ieiuna et exilia argumenta contexere displicuit: tamen ne quis in nexu sententiarum haereret, continuata in plerisque carminibus explicatione melius quam praemitendis argumentis prospectum videtur. Neque in fabularum uberiorem tractationem excurrere aptum fuit: ex quibus minus nota attigimus, vulgaria suppeditantibus vel Scholiis; interiorum sensum ii eruendum susceperint, qui hoc de industria agunt: nos hunc nonnisi aliquot locis attigimus. At illud et difficillimum et praecipuum interpretis munus iudicamus, ut poetae consilium rerumque et hominum, qui Pindaro talia scribendi occasionem praeberant, condicio, quantum fieri potest, in luce ponatur: in quo si semel atque iterum ad coniecturam confugimus, ubi nexus, qui inter elocutionem et consilium poetae intercedere debet, prorsus obscurus deprehenditur; neque interpres culpandus est, quem sufficiente quamvis doctrina instructum curta rerum ex antiquitate traditarum supellex iis locis destituat, ad quos plane intelligendos aliquid deesse ex artis praeceptis probe perspexerit, neque poeta ratione, non caeco impetu in carminibus pangendis versatus, rebus-

que et personis, temporibus, fini maxima quaeque accommodans absonarum et inanum digressionum crimine onerandus. In hoc autem interpretandi genere, ut in ceteris rebus prope omnibus, ego et Dissenius ita conspiramus, utrumque ut eadem via incedentem videas. Nam illum eodem plane modo de Pindari ingenio iudicare et illius explicationes demonstrant, et haec eiusdem verba, quae ex meo prorsus animo scripta sunt. „Sunt talia fere ex difficillimis apud Pindarum, inquit, in quibus interpretandis vix ab errore caveas; tamen non defugiendus est labor, siquidem certum est Pindarum nihil temere molitum. Scio hoc non concessuros omnes. Sunt etiam nunc, qui levissime tractantes scriptorum veterum divina opera inanem dicunt omnem hanc operam, ridentque eos, qui artem quaerunt, ubi ipsis nihil huiusmodi suboluit; hi aliter iudicabunt, ubi altioris, quae dicitur, hermeneuticae doctrina nimium diu neglecta accuratius aliquando exposita erit. Quantum in hoc quoque genere discendum nobis supersit, nemo ignorare potest, qui acutissimas disputationes legit, quibus vir admirabilis Schleiermacherus Platonem insigniter illustravit”. Quibus ego verbis ultro addo, universam illam interpretandi rationem et hermeneuticam doctrinam me quidem non alii quam Schleiermacheri acceptam referre. Haec hactenus. Postremo quae in Notis criticis ad explicanda poetae verba allata sunt, non nunc repetuntur, sed passim nonnulla retractantur, additis aliquoties variis lectionibus ex libro Pal. C. nuper post Schmidium denuo collato, et ex codice Olympiorum Brunckiano, cuius varietatem Schneiderus praebeuit: raro tamen id factum, quod lectiones longe plurimae aliunde affatim firmatis conveniunt, neque operae pretium est novam his ex illis libris auctoritatem conciliare. Idem dicendum de variis lectionibus partim Olympiorum partim Pythiorum, quas commentariis his prope ad exitum perductis vir excellentissimus, Guilelmus Liber Baro de Humboldt proproxima sua humanitate mecum communicavit. Hae excerptae ab ipso ex libris Parisinis 2709. 2882. 2834. 2465. 2774. 2820. 2783. 2403. inter quos duo sunt in meos usus olim collati num. 2403. (Par. A.) et 2882. (Par. B.); item ex Vindobonensibus libris quattuor num. 144. 219. 58. et alio neque apud Lambecium neque apud Nesselium nec apud Kollarium notato, eoque membranaceo, qui ex bibliotheca urbana in Caesaream translatus est. Parisinos illos in solis reperies Pythiis semel atque iterum commemoratos, quorum eos locos, de quibus Heynius in varia lectione aliquid monuerat, cum libris illis contulit vir illustrissimus. Posthac lectiones ex libris Neapolitanis ab Ahlwardto editae accesserunt, de quibus vide Appendicem. Quodsi quis exspectaverit simul cum commentario perpetuo me istam congeriem variantium lectionum exhibiturum, quam

me suo loco editurum dixi in Nott. critt. ad Olymp. I, extr. brevis ad hoc responsio est non esse hunc illum, quem in animo habebam, locum: cogitabam de Collectaneis criticis, qualia siquis in unum corpus redigere constituerit, volupe mihi erit illas copias qualescunque ipsi tradere. Utilius visum addere locos multos, quibus Pindarica apud veteres scriptores respiciuntur vel afferuntur, praeter eos, quos Notae criticae significant, paucis de industria neglectis; ex quibus locis haud raro, quomodo Pindarum veteres intellexerint, optime discitur: in illis vero colligendis plurimum adiuvit Schneideri, qui eos olim inter fragmenta conqui-
renda magna ex parte annotaverat, immensa eruditio: idem quae mihi praeterea suppeditavit, iis secundum illud *Κοινὰ τὰ τῶν γῆλον* ut meis usus sum, quum praesertim satis scirem, communi utilitati, non suae illum gloriolae consulere voluisse. Neque aliam viam aut series commentariorum aut illorum meorumque collectaneorum patiebatur ratio; ubi tamen necessarium visum, viri venerandi nomen apposui.

Sed absolutis iam commentariis in manus venit Pindari editio minor ab Ahlwardto curata: in qua quum vidissem virum illum aliam rationem iniisse atque me, neque tamen ille mihi suam probasset, sed meam ego satis firmatam tutissimis argumentis arbitrarer, nolui in praesens de eius crisi uberius disputare, sed aliis rei criticae et metricae peritis, uter rectiorem in singulis viam ingressus esset, diiudicandum reliqui. Illi igitur, quorum censuram haud defugio, et qui Pindarum ibi ubi novas versuum divisiones molitus Ahlwardtus est, permultis locis pessumdatum esse intelligent, de eo iudicabunt, uter Pindari metra rectius perspexerit, ille an ego, cuius de arte metrorum notiones admodum confusas esse idem ille iactat. Nec quidquam de lite, quae mihi cum illo intercessit, addam nisi haec. Primum enim Ahlwardtus haud sine specie, sed verbis non satis, ut mihi videtur, aptis dixit, me qui ipsius acerbiter castigassem, in ipsum aliosque esse vehementissime invecum (Metr. Pind. lib. III. cap. 24.); quod ut verum est neque a me excusabitur, qui potius et in me id reprehendam et discipulos ab hoc scribendi genere dehortari soleam, ita nescio an apud aequos iudices aliquam inde excusationem habere debeat, quod non ego primus acerbior extiti, sed undique et maxime ab Ahlwardto, quocum comiter agere antea institueram, vellicatus et laceratus eram: et quae tum adversus alios scripsi, nunc eo minus mihi exprobranda erant, postquam in Praefatione T. II. p. XXXVII. ista mihi non probari significaveram. At nolo conqueri, siquis ob pristina ista mihi succenseat; ἐπεὶ ὁρίζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν: modo ne quis cum Ahlwardto anicularum in foro piscario convicia a me iacta fabuletur, a quibus quae tum scripsi longissimo intervallo distant. Gra-

vius est alterum, quod Ahlwardtus ut olim, ita etiam nunc calumnias in longum spargit, non opinor falsa esse, quae dicit, intelligens, sed nimia animi impotentia ita praestricus, ut neque in rebus neque in personis vera et falsa queat dignoscere. Etenim Præf. p. IX. in prooemio amplioris editionis sese monstraturum historice et chronologice pollicetur, litis de vocabulis inter duos versus non dividendis historiam in Commentariis metricis p. 324 — 330. a me narratam „a capite ad calcem nil esse nisi continuam procacissimorum et pessime compositorum mendaciorum congeriem”. Quæ criminatio quamvis atrox multoque quam quidquam earum rerum, quas ego illi dixi, ferocior minime me perterrefacit, sed bono animo istam disputationem exspecto, qui satis sciam, quidquid de litis historia scripsi, bona fide et verissime a me scriptum esse. Necdum video quid Ahlwardtus velit, quum quater ei me inventi honorem concessisse dixerim atque etiam nunc dicam: nisi quod, si meum iudicium interponere licet, nunc illud plane intelligo, quod olim amici coniecerant, ipsum Ahlwardtum rem a sese inventam recte neque demonstrare neque ad exitum perducere potuisse. Ita quidem factum est, ut ille, qui me ob paucas coniecturas in textum inmissas reprehendit, turpissimis interpolationibus plurimis Pindarum immane quantum corruerit: ac tantum abest, ut quod dicit, pro iniuria, quam ille fert, Poena me consecuta sit, ut prorsus contra nunc a peritis perspicere queat, Ahlwardtum hostilis, quo me petivit, impetus poenas dare extremas, quippe qui eius rei, cuius ipsum auctorem esse haud aegre fassus sim, nunc perdidit laudem, quum neque in versibus neque in lectionibus iudicandis probabilem invenire rationem valuerit, et quae non intellexit, ridere satis habuerit. Id me demonstraturum iam nunc pollicerer, nisi confiderem meos de Metris Pindari libros et notas criticas ac praesertim Praefationem tomi primi, ubi codicum familias et lectionis fontes, cuius rei rationem adversarius prorsus ignorat, certa via demonstravi, satis prudentibus materiae ministrare ad istius tumultuariam neque ulla parte probabilem crisin labefactandam et erroris convincendam. Immo pernultis locis sufficit Ahlwardti annotationes cum meis conferri, ut quantum ille a vero aberraverit et qua fide adversus me egerit, pernoscat. Nam eo usque processit, ut me invitis libris rescripsisse dixerit, quod addita libri auctoritate reposui (vide modo Nem. III, 54. nostr., et adde Olymp. XIII, 6. cum Appendice p. 581.) et me ignorasse id perhibuerit, quod certa ratione refutavi (vide modo Pyth. I, 52.). Sed omne cum illo viro certamen in praesens omisi, ne dissonis vocibus Pindari interpellaretur harmonia; satis habui in Appendice lectiones codicum Neapolitanorum congerere, ut intelligi posset, quam Ahlwardto dii irati fuerint, qui

ei libros offerrent adeo turpiter interpolatos, ut si Ahlwardti ipsius levitatem exceperis, ad Pindarum corrumpendum nihil illis libris potuerit efficacius esse. Itaque sive Ahlwardti ingenium sive librorum subsidia spectes, exceptis rebus paucissimis iisque minimi momenti quidquid novum in ista editione est, id non verum deprehenditur; quae autem vera sunt, ea non sunt nova. Postremo adversus eam, quam supra dixi, accusationem, quam falsam esse sole meridiano clarius est, Demosthenea hac simplici ratione interim me tuebor: *Si vos, apud quos vixi et vivo, talem me nostis, qualem iste criminatur, ne vocem quidem sustinete; sin meliorem me cognostis, ne in ceteris quidem rebus isti fidem adhibete: apertum est enim cuncta istum similiter finxisse: mihi quae prius a vobis expertus sum, benevolentiam etiam in hoc certamine servate.* *) Te imprimis compello, Thierschi, cuius eximium opus Pindaricum eodem quo Ahlwardtium die allatum comi quasi alloquio mentem recreavit et dulcissimo affectu perfudit. Etiam tu, quocum mihi ex publica simulate coniunctioni necessitas et amicitia nata est, nihil in his commentariis reperiens, quod aut adversus tuum illud opus dictum sit, aut ex tuis egregiis disputationibus, ex quibus sane, si maturius editae essent, multum utilitatis in mea redundare poterat, in usum sit versum: immo primo statim conspectu cognoscens, quae paulo post de ingenio et indole carminum Pindaricorum ab alio aliquando aestimanda dixi, non me dicturum fuisse, si tum quum illa scriberem, id a te uberrime et elegantissime perfectum esse rescivissem. Igitur in aliis nos mire consentientes, in aliis diversa via incedentes videbis: in utrisque aequus tu mihi arbiter aderis, nec tibi surrepta dices, quae ante editos hos commentarios occupasti, nec meum in aliis dissensum, in aliis silentium aegre feres.

*) Plenior licet locum apponere, ne iis quidem omissis, quae nostrae personae non conveniunt: *Περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων ὅσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμοῦ, θεέσασθε, ὡς ἀπλὰ καὶ δίκαια λέγω. εἰ μὲν ἴστε με τοιοῦτον, οἷον οὗτος ἡγιάτω· οὐ γὰρ ἄλλοθι που βεβλώκα ἢ παρ' ὑμῖν· μηδὲ φωνῇ ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπέρ-εν πεπολιτευμαι, ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη. εἰ δὲ πολλῶ βελτίω τούτου καὶ ἐκ βελτιόνων καὶ μηδενὸς τῶν μετρίων, ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, χεῖρω καὶ ἐμὲ καὶ τοὺς ἐμούς ὑπεκλήφατε καὶ γινώσκετε, τούτῳ μὲν μηδ' ὑπὲρ τῶν ἄλλων πιστεύετε· δῆλον γὰρ ὡς ὁμοίως ἅπαντ' ἐπλάττετο· ἐμοὶ δ' ἦν παρὰ πάντα τὸν χρόνον εὖνοιαν ἐνδέδειχθε ἐπὶ πολλῶν ἀγώνων τῶν πρότερον, καὶ νυνὶ παρὰσχέσθε. κακοήθης δ' ὢν, Δισχίνη, τοῦτο παντελῶς εὐθδης εἰρήθης, τοὺς περὶ τῶν πεπραγμένων καὶ πεπολιτευμένων λόγους ἀφέντα με πρὸς τὰς λοιδορίας τὰς παρὰ σοῦ τρέψασθαι. οὐ δὴ ποιήσω τοῦτο, οὐχ οὔτις τεύφωμαι, ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν πεπολιτευμένων ἃ κατεψεύδου καὶ διέβαλλες αὐτίκα ἐξετάσω, τῆς δὲ πομπέας ταύτης τῆς ἀνέδην οὕτως γεγενημένης ὕστερον, ἂν βουλομένοις ἀκούειν ἢ τουτοῖσι, μνησθήσομαι.* Demosth. de cor. p. 228 sq.

Unum tamen non silebo, etsi ad id non propter te sed propter genus quoddam hominum pusillanimum post tot turbas timidus accedo. Nam siquis tua et mea accurate compararit, uno et altero loco iuraverit, quae ego scripsi, contra te scripta esse: quod quum dico, eam potissimum rem spectro, de qua tu acutissime et summo elegantiae sensu disputasti, quomodo Pindari verba inter varias personas distribuenda sint. Passim enim me obstinate negantem reperies, chorum quidquam ex sua persona, quae a poeta distincta sit, proloqui. Quod quomodo sit factum, paucis exponam, nihil Ahlwardtū veritus, qui me quoque in res ab aliis inventas incidere satis mirari nequit: te satis scio usu rerum didicisse, qui animum ad aliquod studium acrius intendant, eodem tempore eadem invenire: et me quidem de distribuendis inter plures personas cantici verbis cogitasse eo minus miraberis, quum non ignores in scenicis me poetis similiter versatum esse. Quippe quum me in Pindaricis nexus sententiarum haud uno loco torqueret, in Pythio carmine nono versanti mihi oblata est suspicio, non omnia ex eadem persona dicta esse, idque primum in vs. 79 sqq. qui a Thebano videbantur cantati esse, atque iterum vs. 107. Deinde coepi etiam alia considerare, partim eadem, de quibus tu dixisti; mox quum mihi res impedita videretur, hanc suspicionem pressi prope invitus, et contrariam rationem amplexus omnia a poeta dicta iudicavi, sive per chorum sive per singulos, idque subinde significavi. Quod a me non ideo affertur, ut tibi inventi gloriam eripiam: nam tu id multo ante me et excogitasti haud dubie et publice professus es; sed ut constet, quae adversus tuam disputationem dicta videantur, contra me ipsum disputata esse, nisi quod uno et altero loco etiam adversus priores interpretes, Scholiastas maxime, hac in re disserui. Nec tuam hac de re sententiam falsam pronuncio, quod similem opinionem reliquisse me profiteor; quis enim nescit, quoties in rebus difficilibus huc illuc animum appellentes, quae vera sint, etiamsi menti obversata fuerint, omittamus? Immo siquis alius tale quid dixerit, minus id repudiare audeo, quam ubi solus repererim. Denique te mihi iudicem expeto, aut virum tibi studio Pindari, ingenio, eruditione, moribus vel parem vel supparem. Tibi, homini in litteris spectato et tali, quales esse omnes debebant, philologo, qui ampla doctrina varias antiquitatis partes complectaris, iam nunc id debeo, quod tum de mea Pindari metrorum adornatione ita iudicasti honorifice, ut et tuum assensum mihi gratissimum patefaceres et eam in universum sequereris, tum me in lectionibus iudicandis et grammaticorum interpolationibus detegendis verum vidisse declarasti eodem tempore, quo me Ahlwardtus et rei metricae tantum non imperitum et non modo hebetem sed stupidum

esse suis, si quos habet, asseclis persuadere conatur. Neque id fecisti quod amicus sum, sed quod res ipsa id postulare videbatur; parique aequitate Hermannii, quocum tibi similis ac mecum lis exorta erat, immortalia de Thebano poeta merita praedicasti. Atque haec quidem et ipse adeo veneror, ut ultro addam, numquam fieri potuisse, ut de Pindari et lectionibus et metris sanius iudicaretur, nisi illius sagacitate et ingenii viribus patefacta via esset, qua metra Graecorum indagari possent. Neque male mihi dixisse videor, si Hermannum in hoc metrico et grammatico genere id antiquis litteris praestitisse dixero, quod in philosophia praestitit Kantius: nam ut ab hoc in philosophia, ita ab illo in arte metrica et grammatica coeptum est ratione agi, quum antea nostrates ex arbitrio et philosopharentur et de numeris ac sermone Graeco statuerent plerumque. Haec non potui non publice profiteri: nunc pergo ad alia.

De *vita* et *ingenio* Pindari disseruerunt Schneiderus, Iacobsius, alii: post quos etsi supersunt quae dicenda videantur, tamen ne hoc loco de ingenio et indole carminum Pindaricorum dicam, retinet me haec cogitatio, quod illa res nonnisi uberrima disputatione recte aestimari potest, quam qui aggredi velit, tum qui cultus ea aetate apud Graecos obtinuerit, quae gentis fuerit eruditio, quae musicae lyricaeque artis ratio et vis, ad quam perspicendam aliquid certe et in libris de Metris Pindari et in his commentariis allatum confidimus, tenere debet, tum lyricae poeseos progressu, perfectione, labe, variisque generibus et auctoribus spectatis, alteroque poeta cum altero, quantum fieri per ingentem litterarum iacturam potest, comparato, quem inter eos locum Pindarus obtinuerit, acerrima iudicii subtilitate examinare: quod historiae litterarum munus utinam aliquando homo satis et doctrina et ingenio instructus subire dignetur! Vitam autem poetae in tanta fontium exilitate et famae inconstantia vix quisquam unquam diserte scripserit: ex qua materia equidem unum mihi caput nunc desumo, quod in *temporibus* Pindari versatur, quorum notitia ad carminum interpretationem non modo utilis, sed necessaria est, at ob Corsini auctoritatem nimiam, qui in Fastis Atticis T. II. p. 55 sqq. T. III. p. 122. p. 200. et errores plures admisit nec satis sibi constat, a novissimis scriptoribus plane fere neglecta: huic autem quaestioni nonnulla de vita poetae haud incommodum erit admiscere.

Pindarius Thebanus ex vico dicitur *Cynoscephalis* fuisse (Thom. M. Anonymi Vit. metr. Vit. Vrat. Steph. Byz. v. *Κυνοςκεφαλαί*): qui est inter Thespias Thebasque, ut patet coll. Xenoph. Agesil. 2, 22. et Hist. Gr. V, 4, 58. unde tamen ibi parentes domicilium habuisse colligi non potest: etenim ut in Attica civitate Acharnensis vel Salaminius potuit Athenis aut Eleusine habitare, ita qui in vico Cynoscephalis censeretur, Thebis vel alio in loco Thebanae ditionis potest habitasse. Maius est, quod Moschus III, 89. *Boeotidas Hylas*, quae a Thebis in septentrionem sunt, patriam lyrici esse significat: quem dissensum non ita tollendum iudicaverim, ut alterius Pindari Hylas, alterius Cynoscephalas vicum putes: quo pacto tollendus sit, ignoro: nisi ad Hylas fundos poeta habuerit. Ipsis se Thebis habitasse plurimis poeta locis docet, in quibus unus insignis Pyth. III, 77 sqq. De domo eius v. Thom. M. Vit. Vrat. Pausan. IX, 25, 3. Patrem Pindaro aut *Daiphantum* aut *Pagondam* aut *Scopelinum* fuisse tradunt: Scopelinum tamen et Daiphantum fuerunt qui eundem dicerent (v. Thom. M.): probabilius alii, qui Scopelinum vetustioris Pindari patrem statuunt; etsi ille etiam vitricus Pindari fuisse dicitur ex huius matre *Myrto* (v. Schol. p. 9. et not.), quae Pagondae uxor fertur (Thom. M.). Sed Daiphanto, in quo plurimi consentiunt (v. Thom. M. Suid. Anonym. in Vit. metr. Vit. Vrat. Steph. Byz. l. c. Tzetz. Chil. I, 8.), patrocinari videtur et index libelli Plutarchei *περὶ τῆς Κρόττητος βίου καὶ Δαϊφάντου καὶ Πινδάρου* (v. not. ad Schol. p. 6 sq.) et filius poetae *Daiphantus* (Anonym. vs. 5. Suid. Vit. Vrat. p. 10.), quum filii ex avis soliti sint denominari. Mater poetae *Clidice* audit in Vita carmine perscripta. *Familiam* fuisse ex Thebana *Aegidarum gente* ipse significat Pyth. V, 72 sqq. *fratrem* dubii nominis ex Suida et Vita metrica novimus.

Pythiorum sese tempore natum testatur Pindarus (Fragm. inc. 102. ex Vit. Vrat. p. 9.), ex quo ipso hauserat Plutarchus (Symp. Qu. VIII, 1.): Pythia autem anno Olympiadis tertio quoque acta sunt incipiente mense Attico Munychione veris tempestate (Corsin. Diss. agon. II, 1.). Superest ut Olympias indagetur. Ad quam inveniendam, quum quod Thomas et Vita Aeschyli Pindarum Aeschylo aequalem fuisse perhibent, nequeat auctoritatem apud eum habere, qui calculos subducere accuratius constituerit, qua de re olim monui Gr. trag. princ. p. 47., solus Suidas dux est verbis his: *Γεγονώς κατὰ τὴν ξέ' Ὀλυμπιάδα, κατὰ τὴν ἑξῆς σφαττίαν ὧν ἐτῶν μ'*: ex quibus profecit Eudocia. Hoc auctore quum alii Pindarum Olymp. 65, 1. natum posuissent, correcta computatione Corsinus cum Er. Schmidio natales poetae in Olymp. 65, 3. retulit, me non assentiente: certe Suidas ipsa hac Olympiade natum Pindarum non

efficit; qui si paulo ante lucem viderat, tamen potuit κατὰ τὴν ξέ' Ὀλυμπιάδα natus dici, quum praesertim natales poetae inde potissimum collecti videantur, quod quo tempore Xerxes in Graeciam expeditaverat, quadraginta ille annos habuisse ferebatur. Iam vero Xerxis expeditio coepta est vere ineunte Olymp. 74, 4. (Corsin. F. A. T. III, p. 164.) desinitque pugna Plataeensi Olymp. 75, 2. circa Metagitnionis diem XXVII. pugnata (v. Prooemium Indicis Lectionum Univ. Berol. aestiv. a. 1816. p. 4.): igitur si Pindarus Olymp. 65, 3. initio mensis Attici Munychionis, qui anni Olympici decimus est, natus statuatur, in fine illius expeditionis Olymp. 75, 2. mense Olympico altero Metagitnionē habuerit annos XXXVIII et menses quinque, initio autem eiusdem non plures quam XXXVII annos. Quo magis Suidae testimonio convenit Pindari natales in Olymp. 64, 3. ferri: quod ubi posueris, incipiente Xerxis bello vere ineunte Pindarus annos quadraginta plenos habuit, prope absoluto etiam quadragesimo primo: atque huic sententiae congruum, quod Pythium carmen decimum Pythiade vicesima altera, Olymp. 69, 3. (v. de computo Pythiadum ad Olymp. XII.) hortante Thorace Aleuada scriptum est: qui si tum Pindarus annos viginti natus erat, potuit adolescentem poetam ad scribendum invitare, vix potuerit puerum sedecim annorum. Ceterae temporum notae hae sunt. Ut mittam Syncellum p. 254. in Chronico Paschali p. 161. ed. Paris. Olymp. 75. adscribitur: Πίνδαρος ἐγνωρίζετο; Diodorus XI, 26. ad Olymp. 75, 1. habet: τῶν δὲ μελοποιῶν Πίνδαρος ἦν ἀκμᾶζων κατὰ τοὺς τοὺς χρόνους; similiter fere Thom. M. κατὰ δὲ τὴν Ξέρξου κατάβασιν ἤκμαζε τὴν ἡλικίαν. De obitu eius varia et ambigua traditio. Thom. M. Τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἐξ καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν γεγονώς [ἢ ὡς τινες ὀγδοήκοντα] ἐπὶ Ἀβίωνος ἀρχόντος κατὰ ἔκτὴν καὶ ὀγδοηκοστήν Ὀλυμπιάδα. Vita versibus scripta: Κάθ' αὖτε ὀγδοήκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν. Apud Suidam obiisse dicitur, ut textus nunc est, ἐτῶν νε'. De quo numero nimium absurdo dicere non est operae pretium: olim quidem Gr. trag. princ. p. 48. putabam hunc numerum ea niti sententia, ex qua Pindarus Olymp. 65, 3. natus et Olymp. 80, 3. defunctus esset, ita tamen ut in calculis subducendis, quod addere debebam, Suidas quadriennio vel quinquennio aberravisset; quod in annis secundum Olympiades computandis subinde accidit: neque tamen video, cur hoc tum ita statuerim. Verum etiam apud Thomam ubi pro Olymp. 86. restitueris Olymp. 80. et pro Abione praetore Bionem Olymp. 80. 3. Athenis archontem, quae coniectura satis est probabilis (cf. Corsin. F. A. T. III, p. 100. T. II. p. 58.): erunt ab ipso initio Olymp. 64, 3. usque ad finem Olymp. 80, 3. non plures anni quam LXV, quum tamen rectius instituto calculo anni Olymp. 64, 3. ultimi

tantum tres menses aetati Pindari annumerandi sint, nec Bionis magistratus usque ad annum Olymp. 80, 3. extremum, sed ad medium tantum producat, incipiente tum archontum Atticorum munere a Gamelione et desinente extremo Posideone: ita ut, si Bione archonte Pindarus defunctus fuerit, non ultra annos LXIII et menses novem potuerit habere. Quodsi Olymp. 65, 3. demum natum poetam statueris, difficultas augebitur: sin Pindari natales in Olymp. 63, 3. removeris, a cuius decimo mense usque ad Bionem Olymp. 80, 2. mense Olympico septimo munus suscipientem erunt sane anni LXVI et menses novem; eius, quod de aetate lyrici potissimum est, testimonii vim infregeris, ex quo Persici belli a Xerxe gesti tempore fere quadragenarius fuit. At qui octoginta poetae annos tribuerunt, ii si natum Olymp. 65. censebant, mortem eius Olymp. 85. assignaverint, a quo non multum abluat lectio Thomae vulgata κατὰ ἔκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα: rursum ubi Olymp. 64, 3. natus annum octogesimum vel attigerit vel absolverit, diem supremum obierit Olymp. 84, 3. Quibus in tenebris quis lucem pervideat? Attamen eo inclino, ut postremam sententiam veram iudicem: quam nisi calculi prorsus fallunt, ipsa poetae carmina certe adversus eos tutantur, qui Olymp. 80, 3. defunctum poetam putant. Nam carmen Pythium octavum Olymp. 80, 3. post Pythia, hoc est post inceptum mensem Olympicum decimum et Bionem archontem scriptum est; atque ad idem fere tempus pertinet Nemeaeum carmen octavum: Olympica oda nona in Olymp. 81, 1. referenda videtur; Olympicae quarta et quinta Olymp. 82, 1. assignantur, neque eas ultra Olymp. 81, 1. removeri licet, quod Camarina Olymp. 79, 4. demum restituta est, vix ut eius civis iam Olymp. 80, 1. Olympiae vincere potuerit: nec duo haec carmina abiudicare Pindaro sustinuerim. Postremo admodum senem obiisse lyricum docet Pausanias IX, 23, 2. formula προήγων ἐς γῆρας, qua senio longe proventus significatur, ut apud eundem V, 3, 4., non aetas senio propinqua: et huic quidem formulae non alius calculus convenit, nisi ex quo poetam demum Olymp. 84, 3. defunctum statuas. Quibus expositis non opus est alias doctorum indoctorumque opiniones refellere, quas, cuius interest, ex Harlesio ad Fabric. B. Gr. T. II. p. 59. cognoscat: addam potius paucula de variis narrationibus, quae ex ambigua fama de Pindari morte ferebantur. Delphicum enim vel Ammonium oraculum quum de eo, quod homini optimum esset, per legatos forte eo profectos consulisset, mox defunctum perhibent: eodem anno, ait Scriptor Vit. Vrat. De Delphico auctor Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 335. ed. Tub. unde Corsinus F. A. T. II. p. 64. vere defunctum poetam colligebat, quo tempore tum, solo Bysio mense, Pythia

sacerdos respondebat; sed doctius is, qui de Ammonio cogitabat (Vit. Vrat. p. 9.), cui et ipsi non minus quam Delphico templo Pindarus adhaerebat (v. nos Oec. civ. Ath. T. II. p. 258.): quamquam huic rei non magis fidem habeo quam non habeo. Eandem tamen significat Suidas; aliud narrat Pausanias, de somnio simili Socratici, quod in Critone Plato memoriae prodidit. Suida indeque Hesychio Illustrio tradentibus obiit in theatro: pro quo gymnasium dicit Valerius Maximus (IX, 12, ext. 7.): dum caput reclinat in gremio Theoxeni Tenedii, dilecti pueri, quem Suidas nominat, Valerius significat; subita igitur placidaque morte abreptus est, qualis esse solet senum aetate valde provectorum. Quippe videtur ludorum spectandorum causa aliquo profectus repentino ibi fato oppressus esse in ipso certaminum loco, qui et theatrum et gymnasium dici potuit; idque *Argis* Peloponnesi, ut ex historiae credo fide docet epigramma in fine Vit. Vrat. p. 10. fortasse in Heraeis sive Hecatombaeis, quae ut simul celebrarent, filias secum adduxerit; hae autem cineres Thebas reportarunt, ubi sepulcrum vidit Pausanias (IX, 23, 2.). *Uxor* fuerat *Megaclea* Lysithei et Callinae filia teste scriptore Vit. Vrat. cui plus tribuo quam Vitae versibus scriptae tempore admodum recenti, in qua *Timoxena* nominatur: quamquam haec quoque potest uxor fuisse. *Filium Daiphantum*, cui Parthenium daphnephoricum pater scripsit, supra vidimus: at Lycaonem, qui in Etym. Gud. p. 574. 28. Pindari filius audit, Priamus sibi vindicabit: *filias* patri superstites *Eumetin* et *Protomachen* nominant epigramma, quod dixi, indeque Vit. Vrat. p. 10. Schol. Pyth. III, 137. Suidas, Anonymus in Vita metrica et Thomas, qui male *Πολύμητιν*.

Tibicinum familiam Pindari fuisse, quae de parentibus traduntur in veterum collectaneis, monstrant: eaque, nisi magnopere fallor, hereditario iure certis in deorum sollemnibus musicam exercebat, ut Athenis Euniadarum gens citharistarum; ne pluribus exemplis utar in re nota. Hinc una cum arte religio deorum et pietas puero insita: quem omine vel potius prodigio varie narrato, apibus mel ori imponentibus, poesi destinatum ferunt, ad indicandam, ut in Platone, orationis dulcedinem: qua de re vide Pausan. IX, 23. Aelian. V. II. XII, 45. Philostrat. Imagg. II, 12. Vit. Vrat. et Vit. metr. et confer interpretationi fabulae utile epigramma Antipatri Sidonii in Pindari tumulum Anthol. Iacobs. ed. prior. T. II, p. 28. oblii ii non plane spernendi, qui eam ea species Pindaro per somnium oblata esset, religiosas mentem ea deorum significatione ad carmina facienda incitatam tradiderunt. Primum a patre musicis institutum esse facile credam veteri narrationi, a *Daiphanto* opinor: sed *Scopelino* id tribuitur apud Thom. M. et in Vit. Vrat. Eius ex disciplina

Laso Hermionensi, lyrico tum celebri et artis scientia praestanti, qui etiam de musica scripsit, esse traditum, non est quod negemus, ex antiquo fonte affirmante Thoma: incertius videtur, quod a *Myrtide* poetria eruditus apud Suidam dicitur: *Corinnae Tanagraeae* consilii usum esse haud dissimile veri ex iis, quae in *Fragm. Hymn. 1.* posuimus; de qua adde *Vitam* carmine compositam. Et cum *Corinna* certasse atque ab ea quinquies victus esse fertur (*Pausan. IX, 22. Aelian. V. H. XIII, 25. indeque Eustath. l. c. ap. Schneider. Vit. Pind. p. 6. item Suid. v. Κόριννα*): at eam rem in *Myrtide* reprehendit *Corinna* *Fragm. Wolf. p. 51. Μέρφομαι δὲ καὶ τὰν λιγυρὰν Μυρτίδ' ὡγγα, ὅτι βάνα φρούδα ἔβα Πινδαροιο ποτ' ἔριν*: adeo confusae veterum poetarum res. Iam vero *Athenis* perhibetur magistrum habuisse *Agathoclem* vel *Apollodorum*, qui etiam puero *cyclios choros* instituendos mandaverit (*Vit. Vrat. et Vit. metr.*). Postremo *Pythagoricis placitis* initiatum putat *Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 598.* non aliam ob causam, quam quod nonnulla poetae praecepta *Pythagorismum* sapiunt: quae utrum vere *Pythagorica* sint an potius ex *mystica disciplina* petita, ut incompertum in dubio me relinquere dico ad *Olymp. II, 75 sqq. et Fragm. Thren. 4.*

Pindarus comis erga homines carminum laudibus indigentes et erga deos ita fuit pius, ut quos oratione coleret, iis etiam suo sumptu dona consecraret; ut *Magnae Matri* ad domum suam sacellum condidit cum signo *Panis* ipsum eximie diligentis (*v. Fragm. Parthen.*), *Iovique Ammoni* et *Mercurio Forensi*, fortasse et *Apollini Boedromio* statuas *Thebis* dedicavit (*Pausan. IX, 16, 1. et 17, 1.*). Idem vicissim a diis et mortalibus auctus muneribus est. Omitto honores post obitum habitos, ex quibus unus maximus, quod *Alexander Magnus* aedibus eius parci iussit: unde confictum illud, quod idem *Pausanias Lacedaemoniorum* rex fecisse dicitur: sed quae vivo ac videnti contigerunt, ea verbo commemorare non alienum a nostro est consilio, ut praesertim *locos*, ubi poeta versatus sit, cognoscamus. Nam carminum melle deos hominesque demulsurus ex more poetarum et sponte et arcessitus varias civitates adiit atque imprimis ludis sacris interfuit: *Olympiam* quidem et *Delphos* haud semel visitavit, ut passim notavi in *Introductionibus* ad singula carmina: *Delphisque* et sellam ferream habuit, ubi *Apollinea* carmina caneret (*Pausan. X, 24, 4.*), et claro iam *Pindaro* *Pythia* iussit de *Theoxeniorum* epulis portionem dare, qui honos transiit ad posteros (*Plutarch. S. N. V. c. 13.*): sed male id *Pausanias (IX, 23, 2.)* de omnibus, quae *Apollini* offerrentur, donis cepit: nec minus inepte *Anonymus* in metrica vita ciborum portiones *Delphis* *Thebas* missas somniat: veri vestigia quamvis imperitiâ rerum obscurata monstrat *Vita a Thoma re-*

censita: *Ἐπιμήθη δὲ σφόδρα ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος οὕτω φιλεῖσθαι, ὥς καὶ μερίδα τῶν προσφερομένων τῷ θεῷ λαμβάνειν καὶ τὸν ἱερέα βοᾶν ἐν ταῖς θυσίαις Πίνδαρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον τοῦ θεοῦ: item Vit. Vrat. Ἄλλὰ καὶ ἐν Δελφοῖς ὁ προφήτης μέλλον κλείειν τὸν νεὼν κηρύσσει καθ' ἡμέραν. Πίνδαρος ὁ μουσικοὺς παρίτω εἰς τὸ δεῖπνον τῷ θεῷ.* De Theoxeniis v. ad Olymp. IX, 104 sqq. *Athenis* vero tum puerum Pindarum aliquamdiu versatum esse supra monuimus, tum illum eo *Nemeā* profectum ad dithyrambum docendum patet ex *Fragm. Dithyr. 3.* idque post hibernam *Nemeadem* hieme anni Olympiadis secundi actam: duosque eum ibi in Dionysiis dithyrambos scenae commisisse tradit *Himerius Orat. XI, 4.* p. 578. *Wernsd.* Sed locus *Aristodemi ap. Athen. XI, p. 495. F.* qui ad Atticam commorationem refertur, huc non pertinet: cf. *Praef. Schol. T. II, p. XV.* Athenienses autem, quum ob laudes illis tributas Thebani Pindarum pecunia multassent, ampliorem ei summam restituisse dicuntur et alia honorum decrevisse, haud dubie aliquo post pugnam Plataicam tempore. Auctoritates veterum v. ad *Fragm. Dithyr. 4.* huius loci est quae de honoribus illis Pindaro habitis dicuntur, accuratius examinare. Et plura quidem Athenienses illi ornamenta tribuisse praeter alios etiam *Pausanias* docet; quibus primum *proxenia* comprehenditur. Quae quum publico decreto honorificentissimo, qualia supersunt innumera, conferri solita sit, ex ipso decreto hausisse putandus est *Isocrates π. ἀντιδόξ. p. 87. ed. Orell.* ex quo solo compertum est proxenum Atheniensium esse Pindarum constitutum. Neque id mirum; nam aliam quoque ab aliis poetae delatam proxeniam ipse *Nem. VII, 65.* commemorat, de qua v. *Comment.* Alterum est quod illi Athenienses pecuniam donarunt; summam varie definitam esse loci veterum docent: *Isocrates* decem millia drachmarum dicit, magnam illa aetate argenti vim; eique, quem ex decreto haec petivisse arbitror, nolim fidem denegare, quum praesertim ceteri testes non magni sint momenti. Postremo Pindaro dicuntur pro laudibus statuam posuisse, notante etiam *Pausania.* Res certa est; ipsamque statuam sibi visam describit *Sophista* qui *Aeschinis* personam mentitus *Epistolas* scripsit, in quibus *Epist. IV.* haec habentur: καὶ ἡν αὐτῇ (ἡ εἰκὼν χαλκῇ) καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι πρὸ τῆς βασιλείου στοᾶς, καθ' ἡμέρος ἐνδύματι καὶ λύρα ὁ Πίνδαρος, διάδημα ἔχων καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνειλεγμένον βιβλίον. *Sophistam* dixi; nam *Aeschinem* haec non scripsisse apertum est: et insunt eidem epistolae aliae nugae, quas in *Introd. ad Olymp. VII.* argumentis chronologicis confutabo. Ille igitur *Sophista* statuam Pindaro superstiti positam esse putabat, et *Aeschinis* aetati id tribuit, quod suae soli conveniebat: ἡν αὐτῇ καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι:

in quibus verbis falsarius a Taylora non satis convictus tenetur ἐπ' αὐτοφώρῳ. Nam statua Pindaro multo post erat posita, certe non ante Olymp. 106, 4. quo tempore iam florebat Aeschines: nec dubito post Aeschinem inclinatis iam Atheniensium rebus positam esse. Quippe Pindari aetate statuas ponendi mos Athenis nondum pervulgatus: post Solonem Harmodiumque et Aristogitonem primo constat Cononi esse statuas positam (v. Oec. civ. Ath. T. I, p. 265.). Deinde signa omnia, quae ad porticum regiam posita erant, recentiora fuere, Cononis, Timothei, Euagorae, alia (cf. Pausan. I, 3.). Postremo rem conficit Isocrates in oratione περὶ ἀντιδόσεως, quae Olymp. 106, 3. scripta est; in qua orator honores Pindaro habitos de industria recenset, sed de statua ne verbum quidem dicit: quae si iam tum ante regiam porticum posita fuisset, non potuisset reuicari. Haec de Atticis honoribus; quibus tamen poeta non ita delinitus erat, quin ex quo Athenienses insurgere et insolentius agere coeperunt, eos tectius vituperaret, praesertim Olymp. 80. qua de re ad singulas odas dictum est. Sed Pindarum praeterea *Argis* versatum esse, supra vidimus; atque eum etiam in *Sicilia* fuisse apud *Hieronem*, idque Olymp. 77, 1. paucis monitum ad Olymp. I. introd. et vs. 8 sqq. Videtur autem paulo ante hunc annum eo profectus esse, ipso anno Olymp. 76, 4. Et praeter *Theronem* Agrigentinum tyrannum eiusque fratrem *Xenocratem* et *Thrasydæum* Theronis ac *Thrasubulum* Xenocratis filium *Alenadamque Thoracem*, de quibus suis locis dixi, coluit eum *Alexander* Amyntae rex Macedonum, qui Solino auctore Polyhist. c. 14. voluptati aurium indulgentissime deditus plurimos, qui fidibus sciebant, in usum oblectamenti donis tenuit liberalibus: carminisque Alexandro scripti extant reliquiae. Ex civitatibus non solum Athenienses, verum etiam *Aeginetae* plurimum videntur Pindaro tribuisse, quibus tot carmina scripsit, florentibus tum Aeginetarum rebus. Nec praetermittendum *Ceos*, licet indigenis poetis Simonide et Bacchylide claros, Paeanem prosodiacum illi faciendum mandasse. De quo v. Isthm. I.

Postremo quo melius Pindari tempora perspicerentur, duplicem apposui indicem. Alter carmina exhibet vulgari ordine sibi succedentia: quae quomodo digesta a veteribus essent, docui in Praef. Schol. T. II, p. XI. quibuscum confer Prooemium Fragmentorum: nunc addo, Epinicia a grammaticis ita adornata esse, ut in quoque genere primo loco ponerentur eae odas, quibus curules vel equestres victoriae celebrantur, ac deinceps eae, quae pugilibus, luctatoribus, pancratiastis, cursoribus oblatae sunt: Pythia claudit carmen tibicini scriptum: Nemea tres aliae odas non Nemeaeae. Inter Olympia cur ex equestribus curulibusque odis ea, quae Hieroni scripta est, primo loco posita sit, docet Thomas

Schol. p. 5. Alter index serie temporum repraesentat res potissimas, quae ad vitam et carmina poetae pertinent; qui et hoc prooemio et iis maxime argumentis, quae in Introductionibus ad singula carmina atque in Fragmentis afferuntur, certis partim, partim probabilibus innixus est.

INDEX CARMINUM.

OLYMPIA.

- OLYMP. I. Hieroni Dinomenis f. Syracusarum regi, celete Pherenico victori Olymp. 77. in victoriae sollemnibus in convivio Syracusis in aula regia cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. II. Theroni Aenesidami f. Agrigentinorum tyranno, curru victori Olymp. 76. auriga Nicomacho, in victoriae sollemnibus Agrigenti cantatum.
- OLYMP. III. Eidem ob eandem victoriam, Agrigenti in Theoxeniis cantatum eodem fere tempore.
- OLYMP. IV. Psaumidi Acronis f. Camarinaeo, non equis sed rheda mulari victori Olymp. 82. Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. V. Eidem ob eandem victoriam, eodem anno reduce Psaumide Camarinae in pompa cantatum.
- OLYMP. VI. Agesiae Sostrati f. Iamidae Syracusio, rheda mulari victori Olymp. 78. Stymphali cantatum post victoriam, Thebis missum.
- OLYMP. VII. Diagorae Damageti f. Rhodio, pugilatu victori Olymp. 79. in Rhodum insulam missum, post reditum in convivio Ialysi cantatum.
- OLYMP. VIII. Alcimedonti Iphionis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Olymp. 80. Melesia magistro, cantatum Olympiae in pompa.
- OLYMP. IX. Epharmosto Locro Opuntio, lucta victori probabiliter Olymp. 81. Opunte in sollemnibus victoriae cantatum.
- OLYMP. X. Agesidamo Arcestrati f. Locro Epizephyrio, pugilatu inter pueros victori probabiliter Olymp. 74. (cod. Vrat. Olymp. 76.), Olympiae cantatum, praesente tum Pindaro.
- OLYMP. XI. Eidem ob eandem victoriam, longo post victoriam intervallo Thebis in urbem Locrorum Epizephyriorum missum ibique in sollemnibus victoriae redeuntibus cantatum.
- OLYMP. XII. Ergoteli Philanoris f. Himeraeo, dolicho victori Olymp. 77. in Sicilia compositum, Himerae cantatum post reditum.

- OLYMP. XIII. Xenophonti Thessali f. Corinthio, stadio et quinquertio victori Olymp. 79. Corinthi cantatum in comissione Iovi habita.
- OLYMP. XIV. Asopicho Cleodami f. Orchomenio Bocoto, stadio inter pueros victori Olymp. 76. Orchomeni cantatum in pompa Gratiis ducta, haud dubie a pueris.

P Y T H I A.

- PYTH. I. Hieroni Dinomenis f. Aetnaeo, Syracusarum regi, curru victori Pyth. 29. Olymp. 76, 3. Aetnae cantatum in comissione apud Dinomenem Hieronis f.; post ipsam victoriam scriptum.
- CARMEN II. Eidem Hieroni Syracusio, quadrigis equorum pullorum victori incertis in ludis, Thebis missum Syracusas in arcem regiam, probabiliter Olymp. 75, 4.
- PYTH. III. Eidem Hieroni Syracusio, gratulandis celebrandisque Pythiis victoriis celeste Pherenico Pyth. 26. et 27. (Olymp. 73, 3. et 74, 3.) partis missum Thebis Syracusas imminentibus Pythiis Olymp. 76, 3.
- PYTH. IV. Arcesilao IV. Battii f. Cyrenarum regi, curru victori Pyth. 31. Olymp. 78, 3. auriga Carrhoto; Damophili commendandi causa et victoriae celebrandae Thebis Cyrenas missum haud diu, ut videtur, post victoriam, ibique cantatum; sed post carmen quintum.
- PYTH. V. Eidem ob eandem victoriam, Cyrenis ante quartum carmen in pompa victorialis ad Apollinis templum ducta cantatum, vel in via vel finita pompa.
- PYTH. VI. In Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini victoriam curulem Pyth. 24. Olymp. 71, 3. ad Thrasybulum Xenocratis f. aurigantem, Delphicae comissioni destinatum.
- PYTH. VII. Megacii vel Hippocratis vel Clisthenis f. Atheniensi, curru victori Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Delphis, ut videtur, cantatum.
- PYTH. VIII. Aristomeni Xenarcis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori Pyth. 33. Ol. 80, 3. Delphis, ut videtur, scriptum praesente tum Pindaro, Aeginae cantatum.
- PYTH. IX. Telesicrati Carneadae f. Cyrenaeo, armato cursu victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. ante reditum Cyrenas scriptum et cantatum, fortasse Thebis.
- PYTH. X. Hippocleae Phriciae f. Pelinnaensi, diaulo victori Pyth. 22. Olymp. 69, 3. Pindaro annos XX nato; cantatum probabiliter in pompa a choro Cranoniorum urbem Larissam ingrediente.
- PYTH. XI. Thrasydaeo Thebano stadio inter pueros victori Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Thebis cantatum in pompa ad templum Apollinis Ismenii ducta.
- PYTH. XII. Midae Agrigentino tibiis victori Pyth. 24. vel 25. (Olymp. 71, 3. vel 72, 3.) Agrigenti cantatum in pompa.

N E M E A.

- NEM. I. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam; cantatum, ut videtur, Ortygiae Olymp. 76, 4. praesente tum Pindaro.

- NEM. II. Timodemo Timonoi f. Atheniensi, pancratio victori, Athenis cantatum ante comissionem aliquo post pugnam Plataicam tempore.
- NEM. III. Aristoclidæ Aristophanis f. Aeginetae, pancratio victori tempore incerto; Aeginam transmissum diu post victoriam, redeuntibusque Nemeadis sollempnibus cantatum in convivio, quod in sacro loco Theario victoriae celebrandae causa habitum est, ante Aeginam Olymp. 80. $\frac{3}{4}$ ab Atheniensibus subactam.
- NEM. IV. Timasarcho Timocriti f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, tempore incerto, sed aliquo ante Olymp. 80. tempore. Aeginam missum, ibi ut in novilunio caneretur a choro puerorum pompam ducente.
- NEM. V. Pythæae Lamponis f. Aeginetae, pancratio inter pueros victori, Aeginæ cantatum. Victoria et oda priores sunt Isthmiis Phylacidae victoriis odisque Isthmiis quinta et quarta, ex quibus recentior in Olymp. 75, 3. referenda videtur. Itaque Pythæae victoria ante pugnam Salaminiam ponenda.
- NEM. VI. Alcimidae Theonis f. Aeginetae, lucta inter pueros victori, Melesia magistro, unde carmen ad Olymp. 80. propius quam ad Olymp. 75. accedere videtur; Aeginæ cantatum.
- NEM. VII. Sogeni Thearionis f. Aeginetae, quinquertio inter pueros victori Nem. 54. Olymp. 79, 4. carmen Aeginæ cantatum.
- NEM. VIII. Dinidi Megæ f. Aeginetae, stadio bis victori, Aeginæ cantatum in Aeaceo, Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. Victoriae quando partæ fuerint, non constat.
- CARMEN IX. Chromio Agesidami f. Aetnaeo, curru victori Sicione in Pythiis; victoriam olim partam poeta post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam celebravit, ubi in civitate recens instituta in pompa ante convivium carmen hoc cantatum, idque recentiori tempore quam Nem. I. adeoque probabiliter post Olymp. 76, 4. immo ipso anno Olymp. 77, 1., Pindaro in Sicilia versante.
- CARMEN X. Theaeo Uliæ f. Argivo, lucta bis victori Argis in Hecatombæis: carmen ibidem cantatum aliquo post victorias tempore, redeuntibus Hecatombæis: sed ipsa tempora incerta.
- CARMEN XI. Aristagoræ Arcesilai f. Tenedio, cantatum Tenedi in prytaneo, quum prytanis magistratum iniret Aristagoras, inter sacra credo adeundo muneri iuncta.

I S T H M I A.

- ISTHM. I. Herodoto Asopodori f. Thebano, curru victori, tempore incerto, Thebis haud dubie et scriptum et cantatum, quum poeta carmini Ceis faciendo intentus esset.
- ISTHM. II. Isthmiæ curuli victoriae et aliis Xenocratis Aenesidami f. Agrigentini celebrandis scriptum, Thrasybulo eius filio per Nicasippum transmissum post obitum patris. Victoria contigit ante Olymp. 76, 1. adeoque non post Olymp. 75, 3.; carmen factum non ante Olymp. 77, 1.
- ISTHM. III. Melisso Telesiadae f. Thebano, post Nemeacæm equestrem victoriam

Isthmiis pancratio victori, Thebis cantatum, aliquot fortasse post pugnam Plataensem (Olymp. 75, 2.) annis.

ИСТНМ. IV. Phylacidae Lamponis f. Aeginetae, pancratio Isthmiis secundum victori, probabiliter Olymp. 75, 3. Aeginae cantatum.

ИСТНМ. V. Eidem Isthmiis primum victori pancratio; carmen scriptum post Nem. V. ante Isthm. IV. ante pugnam Salaminiam haud dubie, Aeginae cantatum in convivio apud Lamponem victoris patrem.

ИСТНМ. VI. Strepsiadae Thebano, pancratio victori; carmen Thebis cantatum; tempora incerta, ex diversis tamen rationibus ea mihi maxime probabilis, ut victoria et carmen in Olymp. 81, 1. differantur.

ИСТНМ. VII. Cleandro Telesarchi f. Aeginetae, pancratio Isthmiis et Nemeis victori; carmen scriptum paucis post Plataicam pugnam mensibus Olymp. 75, 2. et Aeginae cantatum statim, ut videtur, post Nemeaeam victoriam; Isthmia victoria non post Olymp. 75, 1., Nemeaea non post hiemem Olymp. 75, 2. contigit.

INDEX TEMPORVM.

Olympiadum initium a. Chr. 776. anno Olympico primo mense primo, Hecatombaeone Attico d. XI — XV. (Corsin. Diss. agon.)

Pythiadum initium Olymp. 48, 3. (v. Introd. ad Olymp. XII.) incipiente mense Attico Munychione, Olympici anni decimo (Corsin. Diss. agon.).

Nemeadum initium secundum Eusebium Olymp. 53, 1. vel potius Olymp. 53, 2. Incidunt enim in Olympicos annos 2. et 4. (Corsin. Diss. agon.), *aestivae* in annum 4. et mensem Olympici anni secundum, Metagitnionem Atticum d. XII. *hibernae* actae hieme exeunte anni 2. (V. Appendicem commentationis nostrae de Demosth. Mid. temp. in Comm. Acad. Berol. a. 1818.)

Isthmiadum numerus ne unus quidem a Pindari interpretibus affertur. Dies definiri posse Corsinus putabat Diss. agon. IV, 3 sqq. quem refutavi ad Olymp. IX, 86 sqq. *Alterae* incidebant in Olympici anni 1. incipientis aestatem, *alterae* vere vel sub aestatem Olympico anno 3. exeunte agebantur (Corsin. ib. IV, 5.).

OLYMP. 64, 3. Pyth. 17.

Pindarus natus mense Attico Munychione incipiente, in ipsis Pythiis.

OLYMP. 68, 3. Pindarus annos sedecim natus.

Si is puer Athenis choros cyclicos docuerit, circa hunc id annum posuerim.

Ad idem tempus usque ad vicesimum annum referenda videntur, quae de studiis poetae, maxime de Corinnae familiaritate traduntur. Inter prima carmina pertinet Hymnus primus (Fragm. Hymn. 1 sqq.) a Corinna reprehensus.

- OLYMP. 69, 3. Pyth. 22.
Hippocleas Pelinnaeensis diaulo inter pueros Pythiis victor, etiam stadio, ut traditur.
Pindarus vicenarius scripsit Pyth. X.
- OLYMP. 70, 1. Olympiae institutus, et Olymp. seq. ut videtur, coeptus rhedae mularis cursus (v. ad Schol. p. 118. sed cf. ad Olymp. VI. Introd.).
3. Pyth. 23.
Delphis coeptus armatus cursus (Introd. ad Pyth. IX.).
- OLYMP. 71, 3. Pyth. 24.
Xenocrates Agrigentinus per filium Thrasybulum curru Pythiis victor. Pindarus annos XXVIII natus scripsit Pyth. VI.
Midas Agrigentinus tibiis Pythia vincit.
Hoc anno vel Pyth. 25. Olymp. 72, 3. Pindarus scripsit Pyth. XII.
- OLYMP. 72, 1. Circa hoc tempus ad Helorum flumen Hippocrates Gelensium tyrannus operam navante Chromio, qui posthac Aetnaeus factus, devicit Syracusios (Nem. IX, 40.).
2. Gelo occupat Gelam (Introd. ad Olymp. II.).
3. Mense altero Olympici anni pugna Marathonica (Introd. ad Pyth. VII.).
Pyth. 25.
Curru Pythiis victor Megacles Atheniensis.
Pindarus scripsit Pyth. VII.
Tibiis Pythia iterum vincit Midas Agrigentinus (Introd. ad Pyth. XII.).
Gelo Camarinam restituit mox evertendam (Ad Schol. p. 121.).
- OLYMP. 73, 1. Gelo Gelensium tyrannus Olympiis curru victor (Introd. ad Olymp. I.).
Hiero primum Olympiis celete victor (Ibid.).
Thero Agrigentum occupat (Introd. ad Olymp. II.).
3. Pyth. 26.
Hiero primum Pythia vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
4. Gelo Syracusas occupat (Introd. ad Olymp. I.).
- OLYMP. 74, 1. Agesidamus Locrus Epizephyrius Olympia vincit lucta inter pueros (cod. Vrat. Olymp. 76.).
Pindarus scripsit Olymp. X. praesens tum Olympiae: sed longo tempore post factum est carmen Olymp. XI.
3. Pyth. 27.
Hiero Pythia iterum vincit celete Pherenico (Introd. ad Pyth. III.).
- $\frac{3}{2}$. Circa hoc tempus Thero Himeram occupat (Introd. Olymp. II.).

4. Vere ineunte incipit Xerxis expeditio in Graeciam.
Ad hunc annum refer Fragm. inc. 125. ex carmine Thebanis scripto.

OLYMP. 75, 1. Athenae vastatae.

Mense Olympico tertio, Boedromione Attico, pugna Salaminia (Cor-
sin. F. A. T. III, p. 164 sqq.).

Eodem tempore Carthaginienses et socii a Gelone fratribusque et The-
rone ad Himeram terrâ marique fusi (Intro. ad Olymp. II.).

Ante pugnam Salaminiam Nemea vicerat Pytheas Aegineta, et primum
Isthmia Phylacidas Aegineta, quae victoriae celebrantur Nem. V.
et Isthm. V.

2. Mense secundo Olympici anni, Metagitnionē Attico, pugna Plataeensis
et Mycalensis (Intro. ad Pyth. XI.).

Aetnae eruptio coepit (Intro. ad Pyth. I.).

Paucis post Plataicam pugnam mensibus Cleandro Aeginetae Isthmiis
et Nemeis victori scripta oda Isthm. VII.

Post eandem pugnam, quam diu dubium, etiam Isthm. III. scriptum
videtur.

Item post Persica Pindarus Nemcæde hiberna anno Olympiadis incer-
tae secundo Nemeâ Athenas profectus dithyrambos ibi docuit
in Dionysiis (Dithyr. Fragm. 3. 4.), restitutis iam Athenis: mox
a Thebanis pecunia multatur et ab Atheniensibus praemiis affi-
citur. Eo tempore, quo Nemeâ Athenas profectus erat, Timo-
demo eum carmen Nem. II. scripsisse coniicimus.

Bella Persica respiciuntur etiam Fragm. inc. 93. 94.

3. Pyth. 28.

Telesicrates Cyrenaeus Pythia cursu armato vincit.

Poeta scripsit Pyth. IX.

Stadio pueros vicit Thrasydaeus Thebanus in iisdem Pythiis.

Pindarus composuit Pyth. XI.

Isthmia pancratio vicisse videtur Phylacidas Aegineta secundum: quo
pertinet Isthm. IV.

Hiero Geloni defuncto Syracusis succedit (Intro. ad Olymp. I.).

Ante Olymp. 76, 1. ac proinde non post Olymp. 75, 3. Xenocrates
Agrigentinus curru Isthmia vicit (Intro. ad Pyth. VI. Nott. ad
Olymp. II, 54 sqq.).

4. Dissensiones coeptae inter Hieronem et inter Polyzelum fratrem af-
finemque Theronem, mox compositae (Intro. ad Olymp. II.
Pyth. II.).

Eodem fere anno Hiero Locros Epizephyrios armis Anaxilai Regino-
rum et Zancleorum tyranni eximit (Intro. Pyth. II.).

- Hiero quadrigis pullorum, alicubi vincit (Ibid.).
 Pindarus scribit Pyth. II.
- OLYMP. 76, 1. Thero Agrigentorum tyrannus Olympia curru vincit.
 Pindarus tum in Graecia versans scripsit Olymp. II. III.
 Asopichus Orchomenius stadio inter pueros victor Olympiae.
 Poeta in Graecia composuit Olymp. XIV.
 Moritur Anaxilaus Regii et Zanciae tyrannus, cuius liberorum tutelam Smicythus suscipit (Introductio Pyth. II.).
 Hiero Catanaeorum civitate sublata Aetnam condit (Introductio Olymp. I. Pyth. I.).
 Post Aetnam conditam, ut videtur, scriptum Scolium Hieroni dicatum (Fragm. Scol. 5 — 7.).
3. Hiero Etruscos ad Cumas devincit (Introductio ad Pyth. I.).
 Pyth. 29.
 Ante Pythiadem Hieroni ex Graecia missum Pyth. III.
 In ipsa Pythiade Hiero Aetnaeus curru victor renunciatus; cui tum scriptum Pyth. I.
 Non ante hanc Pythiadem scriptum Hyporchema Pythiam eiusdem victoriam mulabus partam celebrans (Fragm. Hyporch. 1 — 3.).
 Ergoteles Himeraeus Pythia cursu vincit (Introductio ad Olymp. XII.).
4. Hoc anno Chromio videtur Nemeaea victoria contigisse, et Nem. I. in Sicilia Pindarus scripsisse.
 Thero adulto anno obit (Introductio Olymp. II. XII.). Igitur ante hoc tempus scriptum Encomium Fragg. 1. 2.
 Theronis filius Thrasydaeus pellitur, Agrigentum et Himera liberantur: omnia vergente anno (Introductio ad Olymp. XII.).
- OLYMP. 77, 1. Hiero iterum celete Pherenico Olympia vincit.
 Pindarus scripsit Olymp. I. in Sicilia apud Hieronem.
 Ergoteles Himeraeus dolicho Olympiis victor,
 Pindarus Olymp. XII. in Sicilia composuit.
 Ibidem hoc anno Pindarus scripsit carmen Nem. IX. in Chromii victoriam Sicyone olim partam.
 Non ante hunc annum scriptum Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f.
3. Pyth. 30.
 Telesicrates Cyrenaeus stadio Pythiis victor (Introductio ad Pyth. IX.).
4. vel seq. anno Simonides obiit (V. Duker).
- OLYMP. 78, 1. Hiero curru Olympiis victor (Introductio ad Olymp. I.).
 Agesias Syracusius Olympia mulabus vincit.
 Pindarus Thebis, ut videtur, scripsit Olymp. VI.

2. Smicythus hortante Hierone Anaxilai filii imperium tradit (Introd. Pyth. II.).
Hiero obit (Introd. Olymp. I.).
 3. Pyth. 31.
Arcesilaus IV. Cyrenarum rex curru Pythiis victor.
Pindarus scripsit Pyth. V. et deinceps Pyth. IV.
- OLYMP. 79, 1. Diagoras Rhodius pugil victor Olympiis.
Pindarus scripsit Olymp. VII.
Xenophon Corinthius stadio et pentathlo Olympia vincit.
Pindarus scripsit Olymp. XIII. et Scolium Fragm. 1. (Introd. ad Olymp. XIII.)
2. Nemeae institutum pentathli certamen Nem. 53. probabiliter. (V. ad Nem. VII.)
 4. Camarina a Gelois restituta (Ad Schol. p. 121.).
Catanaeorum respublica restituta (Introd. Pyth. I.): Aetnaei cedunt in oppidum Inessam, quod iam Aetnae nomen lucratur (Diod. Sic. XI, 75. et Wessel.).
Hoc anno Nem. 54. vicit Sogenes Aegineta et scriptum Nem. VII. probabiliter (V. ad hoc carmen).
- OLYMP. 80, 1. Arcesilaus Cyrenarum rex curru Olympiae victor (Introd. ad Pyth. IV.).
Alcimedon Aegineta lucta inter pueros victor Olympiae.
Pindarus Olympiae scripsit Olymp. VIII.
3. Pyth. 33.
Thrasydaeus Thebanus stadio vel diaulo Pythiis victor inter viros (Introd. ad Pyth. XI.).
Epharmostus Locrus Opuntius lucta inter viros victor Pythiis (Introd. ad Olymp. IX.).
Aristomenes Aegineta iisdem Pythiis pueros lucta vincit.
Huic tum Pindarus Delphis mense Olympico decimo scripsit Pyth. VIII. paulo ante subactam ab Atheniensibus Aeginam.
Aeginae obsidio incipit exeunte anno Olympico (Müller. Aeginet. p. 179.).
Ante hoc tempus scripta Nem. III. IV. hoc aliquot haud dubie annis etiam ante Olymp. 80.
Item circa Olymp. 80. carmen Nem. VI. ponendum videtur.
Olymp. 80, $\frac{3}{4}$ scriptum Nem. VIII.
 4. Lacedaemonii et Boeoti vincunt Athenienses Argivosque et socios apud Tanagram, quattuor fere ante ver mensibus, mense circiter quinto vel sexto Olympici anni (vide ad Isthm. VI.).
Athenienses vincunt Thebanos ad Oenophyta Tanagraeae, LXII die-

bus post cladem Tanagraeam, duobus fere mensibus ante ver (Ibid.).

Aegina ab Atheniensibus in deditionem accipitur, vere eiusdem anni, mense Olympico circiter nono vel decimo (Müller. Aeginet. p. 179.).

OLYMP. 81, 1. Epharmostus Locrus Opuntius lucta victor Olympiis.

Poeta scripsit Olymp. IX. *fortasse* etiam Isthm. VI.

OLYMP. 82, 1. Psaumis Camarinaeus mulabus Olympia vincit.

Pindarus Olympiae praesens scripsit Olymp. IV. et deinceps Olymp. V.

OLYMP. 84, 1. Olympiae abolitus rhedae mularis cursus (V. ad Olymp. VI. Introd.).
Thurii conditi (cf. Introd. ad Olymp. VII.).

3. Ultimus Pindari annus.

Incertum an huc referendus sit Hymnus in Ammonem Fragm. Hymn. 7.

Si verum est, ut ego credo, Theoxeni in gremio defunctum Pindarum,
ad ultimos vitae annos retuleris Scol. Fragm. 2. etsi aliquis id
dicat fervidioris esse ingenii.

Ultimum poetae carmen Hymnus in Proserpinam, post fata eius divulgatus, Fragm. Hymn. 8.

Pindarus Argis obit octogenarius.

INTERPRETATIO LATINA.

OLYMPIA.

OLYMP. I.

HIERONI SYRACUSIO

CELETE.

Praestantissima aqua, aurumque velut ardens ignis nocte, eminet super-Str. 1.
bas insigniter inter divitias: si vero certamina canere cupis, anime mi,
noli amplius sole calidius interdiu aliud circumspicere lucidum astrum
vacuum per aethere: neu Olympia certamen praestantius cantemus:
unde celebratissimus hymnus insinuat doctorum mentibus, ut canant
Saturni filium ad opulentam profecti beatam Hieronis domum, Regium Ant. 1.
qui gerit sceptrum in fecunda ovibus Sicilia, tum decerpens apices vir-
tutum omnium, tum ornatur etiam musicae flore, uti ludimus nos viri
dilectam frequenter circa mensam. Sed Doriam citharam a clavo deri-
pe, si qua tibi Pisaeeque et Pherenici gratia mentem dulcissimis substravit
curis, quo tempore prope Alpheum cucurrit nullis stimulis actum cor-
pus in curriculis praebens, ad victoriamque adduxit dominum, Syra-Ep. 1.
cusium equis delectatum regem. Cui gloria splendet apud praestantem
viris Lydi Pelopis coloniam, quem praepotens amavit terram cingens
Neptunus, postquam eum splendido lebate exemerat Clotho, ebore in
nitido humero ornatum. Sane mirae res multae; et nonnunquam etiam
hominum famam supra verum exornatae commentis variis fabulae deci-
piunt; Gratia vero, quae quidvis efficit suave mortalibus, auctoritatem Str. 2.
afferens etiam incredibilia solet credibilia praestare: sed dies subse-
quentes testes verissimi. At hominem decet narrare de diis honesta;
minor enim culpa. Fili Tantalii, te vero contra quam superiores dicam,
quando pater ad probissimas epulas et dilectam Sipylum vocavit, vicis-
sim diis coenas praebens, tunc tridente inclitum deum rapuisse Do-Ant. 2.

mitum praecordia amore, ut aureo in curru ad supremam late venerandi Iovis domum te transferret, quo insequenti tempore venit etiam Ganymedes Iovi eundem ad usum. Ut vero evanueras, neque ad matrem multum inquirentes viri te reduxerant; statim clam dixit aliquis invidorum vicinorum, circa aquae igne ferventem aestum cultro istos dissecuisse membra, ac circa mensas frusta carnum tuarum distribuisse et comedisse. Ego vero fieri non potest ut voracem deorum aliquem dicam. Abhorreo. Malum vehementer corripit maledicos. Si vero ullum mortalem virum Olympi speculatores honorarunt, erat is Tantalus; sed concoquere magnam felicitatem non potuit, fastuque sibi contraxit noxam immanem, quam pater eius superne appendit, ponderosum ipsi lapidem, quem semper nitens a capite amoliri privatur laetitiae.

Ep. 2. Tolerat autem gravem hanc vitam continuo aerumnosam, cum tribus quantum laborem, immortalibus quod furto ablatum nectar ambrosiamque, quibus eum ab interitu tutum praestiterant, aequalibus convivis dederat. Quodsi quis sese clam deo quid facturum sperat, fallitur. Ideo remiserunt rursus ei filium immortales ad cito morituram hominum gentem. Sed circa floridam aetatem ubi lanugo eum nigro in mento cingebat, paratum matrimonium studuit.

Str. 3. Illustrem Hippodamiam a patre Pisata obtinere; et prope accedens ad canum mare solus in tenebris, invocavit gravistrepum tridente insignem Neptunum; isque ipsi ante pedem coram apparuit. Cui dixit: Amabilia dona Veneris age siquid, Neptune, gratiae apud te habent, cohibe hastam Oenomai aeream, meque super velocissimis deduc curribus in Elidem, victoriaeque fac compotem: quippe vel tredecim amatoribus interemptis differt nuptias.

Ant. 3. Gnatae. Magnum sane discrimen imbellem virum non capit; mori vero quibus necessitas, quid quaeso aliquis eorum ignobile senium, in tenebris sedens, consumat frustra, omnium pulchrarum rerum expers? At mihi quidem hoc certamen propositum erit: tu vero eventum optatum da. Sic dixit: neque irritas aggressus erat preces: eum decorans

Ep. 3. deus dedit et currum aureum et alis indefessos equos. Tum vicit Oenomai vim, virginemque duxit coniugem, genuitque populi duces sex, Virtutum alumnos filios. Nunc vero inferis splendidis honoratur ad Alpei fluentia reclinatus, tumulum, qui circumquaque obitur, nactus frequentatissimam hospitibus prope aram. Fama vero eminus fulget Olympiadum in curriculis Pelopis, ubi velocitas pedum certat vigorque roboris labores audacter perferens: ubi qui vincit, reliquam per vitam

Str. 4. habet mellitam tranquillitatem, Ob certamina quidem; quod autem constanter permanet bonum, summum contingit cuivis mortali. Sed me coronare illum equestri modo Aeolio cantu oportet: et persuasum ha-

Ant. 4.

beo hospitem nullum me et honestarum rerum peritiorem alium et potentia praestantiorem ex huius quidem aetatis hominibus, inclitis exornaturum hymnorum flexibus. Deus patronus tuis prospicit studiis, hanc habens curam, Hiero: qui nisi cito defecerit, etiam suaviorem spero Cum quadriga celeri me celebraturum viam carminum adiutricem, Ep. 4. quam repererim ad apricum collem Cronium profectus. Mihi quidem Musa validissimum telum robore alit: at aliis rebus alii excellunt; summum tamen fastigatur regibus. Noli spectare ulterius. Utinam et tu per hanc vitam sublime incedas, et ego haud minus cum victoribus verser conspicuus sapientia inter Graecos ubique.

OLYMP. II.

THERONI AGRIGENTINO

CURRU.

Citharam regentes hymni, quem deum, quem heroa, quemve virum Str. 1. cantemus? Nempe Pisa Iovis; Olympicum vero conventum instituit Hercules, primitias belli; Theronem autem quadrigas ob victrices celebrare decet, pietate iustum hospitem, columnen Agrigenti, celebriumque patrum florem civitatis statorem, Multa qui perpeSSI animo sacrum flu- Ant. 1. vii tenuere domicilium, Siciliaeque extiterunt oculus: vitaeque comitata est fausta, opes gratiamque afferens insitis virtutibus. Sed o Saturnie fili Rheae, sedem Olympi gubernans certaminumque verticem fluentaue Alpei, placatus carminibus propitius arva porro patria serva ipsorum Postero generi. Sed rerum factarum, seu iuste seu praeter Ep. 1. ius, irritum ne tempus quidem omnium parens possit reddere eventum; oblivio tamen secunda cum fortuna contigerit. Nam prosperis prae gaudiis malum infestum moritur superatum, Quando dei Parca altam Str. 2. felicitatem sublime erigens mittit. Quae ratio convenit pulchrihronis Cadmi filiabus, magna quae erant passae; sed concidebat gravis luctus maioribus prae bonis. Vivit inter Olympios interempta fragore fulminis longe crinita Semela; amat eam Pallas semper et Iuppiter pater magnopere, amat filius hederigér. Aiunt etiam in mari inter Nerei filias Ant. 2. marinas vitam immortalem Inoi constitutam omne per tempus. Profecto mortalium quidem fati nequaquam terminus apertus est, nec tran-

- quillam quando diem, solis filiam, illibata cum felicitate obituri simus: undaeque alias aliae gaudiorum laborumque in homines incurrere solent. Sic autem Parca, quae patriam horum tenet illam laetam fortunam, cum divinitus nata opulentia aliquam etiam noxam adducit rursus profugam alio tempore, ex quo interfecit Laium fatalis filius ob viam factus, Pythiumque antiquum oraculum effectum reddidit. Quod quum vidisset acris Erinnyes, occidit mutua caede subolem eius bellicosam: superstes autem fuit Thersander caeso Polynici, iuvenilibus in certaminibus in proeliisque belli honoratus, Adrastidarum domui proles auxiliatrix: unde seminis habent radicem. Decet Aenesidami filium encomiis canticis lyrisque ornari: Olympiae enim ipse praemium accipit, Pythone vero in Isthmoque consortem in fratrem communes Gratiae flores quadrigarum duodecies curriculum emensarum detulerunt. At si quis certamen experiens victoriam obtinuit, hoc eum liberat aeternis. Atqui opulentia virtutibus ornata harum atque illarum rerum fert opportunitatem, profundam suppedians curam venatricem, Sidus insigne, verum homini lumen: quam si quis tenet, novit futurum, quod mortuorum impiae hic mentes poenas statim luunt, quodque facta in hoc Iovis imperio delicta sub terra iudicat aliquis infesta sententiam dicens necessitate. Pari vero per noctes semper, pariter interdiu sole fruente faciliorem boni degunt vitam, non terram turbantes manus robore nec undam marinam inanem propter victum: sed apud amicos deorum, quicumque delectabantur iurisiurandi sanctitate, illacrimosam agunt aetatem: at isti horrendum adspectu tolerant laborem. Sed quotquot sustinuerunt ter utrobique degentes ab omnibus omnino iniustis rebus animum continere, perficiunt Iovis viam ad Saturni arcem, ubi beatorum insulas Oceanides aurae perspirant, floresque auri fulgent, in terra alii pulchris ex arboribus; alios vero aqua nutrit: quorum sertis implicant manus et capita. Secundum consilia recta Rhadamanthi, quem pater habet Saturnus paratum sibi adsessorem, maritus Rheae omnium supremam tenentis sellam. Peleusque et Cadmus in his censentur; Achillemque adduxit, postquam Iovis animum precibus flexit, mater, Str. 5. Qui Hectorem prostravit, Troiae inexpugnabilem inconcussam columnam, Cycnumque leto dedit, Auroraeque filium Aethiopem. Multae mihi sub cubito celeres sagittae sunt in pharetra, sonantes intelligentibus, in vulgus autem interpretibus indigent. Sapiens is, qui multa scit naturā; at discendo docti procaces loquacitate, ceu corvi irrita garriunt Iovis adversus alitem divinum. Intende nunc metae arcum, age anime, quemnam petamus missis ex benevola rursus mente celebribus telis? Nempe in Agrigentum tendas velim: dicemus iurati sententiam

veraci mente, nullam urbem centum per annos progenuisse amicis virum magis beneficum animo, manuque largiorem Therone. At laudem invasit invidia non iustitiae iuncta, sed ab impotentis cupiditatis hominibus profecta, garrulam amans obtrectationem, et obscuracionem afferre cupiens proborum praeclaris facinoribus. Quippe arena numerum refugit: ille quanta gaudia aliis contulerit, quis eloqui queat?

OLYMP. III.

THERONI AGRIGENTINO

CURRU.

Tyndaridis hospitalibus precor ut placeam pulchricomaeque Helenae, Str. 1. dum inclitum Agrigentum celebrans in Theronis Olympicam victoriam hymnum constituo, indefessorum equorum decus. At Musa, sic me doce novo splendidoque reperto modo Dorio numero vocem aptare Comis- Ant. 1. sationis ornatricem. Quippe capillis innexae coronae exigunt a me hoc divinitus iniunctum debitum, citharam ut vario cantu vocalem sonitumque tiliarum carminumque disposita verba Aenesidami filio misceam convenienter; Pisaque canere me iubet: ex qua a deo missa veniunt carmina ad homines, Sicui exsequens mandata Herculis antiqua verax Ep. 1. Hellanodica, Aetolus vir, super palpebras comas cinxerit glaucicolore ornatu olivae: quam quondam Istri ab umbrosis fontibus apportavit Amphitryoniades, monumentum Olympicorum pulcherrimum certaminum, Populo Hyperboreorum postquam alloquio persuasit, Apollinis Str. 2. cultori. Fida mente Iovis petebat omnes recipienti luco umbras simul praebentem plantam communem hominibus ac coronam virtutum. Iam enim illi, aris patri consecratis, mensem dispescens curru aureo vecta Luna plenum vesperi oculum offuderat, Iamque magnorum certami- Ant. 2. num sanctum iudicium et sollemnia simul quinquennalia instituerat divina ad praecepta Alphei: sed nondum pulchras arbores emittebat ager in convallibus Saturnii Pelopis. His destitutus amoenus locus visus ei est acribus obnoxius esse radiis solis. Tum igitur in terram Istriam eum mittere animus gestiebat: Ubi Latonae equorum agitatrix filia excepit Ep. 2. venientem Arcadiae ex iugis et flexuosis recessibus, quum cum nunciis Eurysthei impelleret necessitas a patre imposita auricornem cervam ad-

- ducturum, quam olim Taygeta dedicans Orthosiae sacram scripserat. Quam persequens vidit et illam terram post flatum Boreae frigidi: ubi arbores admirans constitit; quarum dulce eum tenuit desiderium, duodecies circumvectam apud metam curriculi equorum ut plantaret. Atque nunc ad hoc sollemne propitius venit cum aequantibus
- Str. 5. Ant. 3. deos profunde cinctae geminis filiis Ladae. His enim mandavit abiens ad Olympum, ut magnificum certamen regerent tum virorum de virtute tum de curruum veloci agitatione. Me igitur animus impellit pronunciare, Emmenidis Theronique venisse gloriam equestribus dantibus Tyn-
- Ep. 3. daridis, quod plurimis mortalium hospitalibus eos epulis colunt Religiosa mente observantes deorum sacra. Quodsi aqua principatum tenet, bonorum vero aurum est pretiosissimum: nunc quidem extremum Thero terminum virtutibus assequens attingit domestica laude Herculis columnas. Quod autem ultra, sapientibus est inaccessum imprudentibusque. Non id persequar: vanus fuerim.

OLYMP. IV.

PSAUMIDI CAMARINAE O

RHEDA MULARI.

- Str. **R**ector summe fulminis indefessi Iuppiter: tuae namque Horae sub cantu cithara varie sonante distincto circumactae me miserunt celsissimorum testem certaminum. Quippe ubi hospitibus felicitas contigit, laetantur statim nuncium ad dulcem boni. Sed o Saturni fili, qui Aetnam tenes, onus ventosum centicipitis Typhonis violenti, Olympici victoris accipe Gratiarum causa hancce pompam, Maxime perenne lumen validissimarum virtutum. Psaumidis enim rhedae haec pompa advenit, qui olea coronatus Pisatide gloriam excitare festinat Camarinae. Deus propitius sit reliquis eius votis: quippe eum laudo et equis alendis valde paratum, et gaudentem hospitibus omnes recipientibus, et ad tranquillitatem civitatis amantem sincera mente conversum. Non mendacio fucabo verba: experientia quidem mortales probat; Quae Clymeni filium Lemniadum feminarum liberavit a probro; aereisque in armis victor cursu dixit Hypsipylae ad coronam accipiendam vadens: Hic ego celeritate: manus autem et praecordia paria. Nascuntur vero etiam iuvenibus in viris cani saepe et praeter aetatis conveniens tempus.
- Ant. Ep.

O L Y M P. V.

P S A U M I D I C A M A R I N A E O

R H E D A M U L A R I.

Celsarum virtutum et coronarum dulcem florem Olympicarum, Oceani Str. 1. filia, animo hilari accipe, indefessaeque mularis rhedae Psaumidisque dona; Qui tuam urbem augens, Camarina, populi altricem aras sex Ant. 1. geminas ornavit in sollemnibus deorum maximis, sub boum hostiis ludorumque quinque dierum certaminibus, Equorum mularumque curri Ep. 1. bus singularique equo: tibi autem gloriam iucundam victor comparavit, et suum patrem Acronem proclamavit et recens habitatam sedem. Re-Str. 2. diens autem Oenomai et Pelopis ab amabilibus sedibus tuum, o arcis praeses Pallas, canit sanctum lucum, fluviumque Oanum patriumque stagnum, Et venerandos alveos, Hipparis quibus irrigat populum, Ant. 2. struitque stabiliu domuum celeriter alta membra tollentem silvam, ab inopia evehens ad lucem huncce populum civium. Semper vero de Ep. 2. virtutibus labor sumptusque certant adversus opus periculo involutum; ac tum quidem qui bene rem gerunt, sapientes iidem civibus videri solent. Servator in altis nubibus Iuppiter, Croniumque inhabitans col-Str. 3. lem diligensque Alpheum late fluentem Idaeumque venerabile antrum, supplex tibi venio Lydiis canens sub tibiis, Precaturus ut urbem hanc- Ant. 3. ce virtutibus inclitis ornes, utque tu, Olympice victor, Neptuniis equis gaudens fruaris senecta ad finem vitae tranquilla, Filiis, Psaumi, ad- Ep. 3. stantibus. Sanam autem siquis felicitatem fovet, abundans opibus ac famam insuper addens, ne quaerat deus fieri.

O L Y M P. VI.

A G E S I A E S Y R A C U S I O

R H E D A M U L A R I.

Aureas bene exstructo domus vestibulo subiicientes columnas aedifice-Str. 1. mus, veluti si praeclaras aedes faciamus; incipientis enim operis frontem decet ponere longe splendentem: siquis autem sit Olympicus vi-

- ctor, araeque fatidicae Iovis praefectus Pisae, et inter conditores celeberrimum Syracusarum, quemnam ille defugiat hymnum, nactus eum non invidiorum civium inter desiderabiles cantus? Atqui sciat, in hoc calceio praeclarum pedem se habere, Sostrati filius. Periculorum vero expertes virtutes neque inter viros neque in navibus cavis pretio habentur; sed multi meminerunt, praeclari siquid cum labore gestum fuerit. Agesia, tibi quidem laus parata, quam iuste ab ore Adrastus vatem Oïclidem olim in Amphiarum prolocutus est, quum terra ipsumque et candidos equos hausisset. Septem enim postea rogorum mortuis consumptis Talaïonides dixit apud Thebas tale aliquod verbum: Desidero exercitus mei oculum, utrumque et vatem bonum et hasta pugnando. Quod et pompae domino convenit viro Syracusio: neque rixosus nec contentiosus admodum, vel magno iureiurando interposito hoc quidem ei diserte testabor: mellisonaeque permittent Musae. At o Phintis, iunge iam mihi robur mularum celeriter, uti via in conspicua promoveamus currum, veniamque ad virorum etiam stirpem: illae enim prae aliis iter monstrare hoc norunt, coronas Olympiae quando acceperunt: oportet igitur portas hymnorum patefacere ipsis: ad Pitanaem autem Ant. 2. prope Eurotae flumen debeo hodie venire tempestive, Quae Neptuno consociata Saturnio dicitur filiam violaceis capillis Euadnam peperisse. Occuluit autem virgineum fetum sinu, constitutoque mense mittens famulas iussit nutritum tradere infantem heroi Elatidae, qui Arcadibus imperabat Phaesanae sortitusque erat Alpheum accollere: ubi educata sub Ep. 2. Apolline dulcem primum degustavit Venerem. Neque vero latuit Aepyrum per omne tempus, celare eam dei prolem; sed ille quidem animo comprimens iram ineffabilem acri studio, Pythonem festinans profectus est oraculum consulturus hoc de intolerando casu; haec autem puniceo intexta subtemine zona deposita urnaque argentea, dumeto sub obscuro peperit divinae mentis puerum. Ipsi Auricomus adiutricem adduxit mitem animo Lucinam atque una Parcas: Prodiitque ex utero Str. 5. partuque iucundo Iamus in lucem statim; quem quidem sollicita reliquit humi; at duo eum oculis caesii deorum consiliis nutriverunt dracones innoxio veneno apum, curam eius habentes. Rex autem postquam petrosa curru vectus rediit ex Pythone, omnes domi sciscitatus est de puero, quem Euadna peperisset: Phoebo enim illum dicebat genitum esse Ant. 5. Patre, prae mortalibus vero futurum vatem hominibus praestantem, neque unquam defecturam progeniem. Sic igitur edicebat: at illi neque audisse se obtestabantur nec vidisse quinque licet dies natum; enimvero latebat in iunco rubetque inaccessu, violarum flavis et prorsus purpureis radiis obtectus tenerum corpus: quapropter

etiam vulgavit mater vocari eum omni tempore Hoc nomine immor- Ep. 3.
tali. Suavis vero postquam aurea corona insignis cepit fructum Iuven-
tatis, in Alpheum medium degressus invocavit Neptunum late potentem,
suum avum, et arcitenentem Deli divinitus conditae custodem, petens
populi nutrientem aliquem honorem suo capiti, noctu sub dio. Re-
spondit autem diserta paterna vox, eumque comiter amplexa est: Age
fili, huc sequere, ut in regionem omnibus communem venias secundum
mei ominis ductum. Tum venerunt alti ad petram praeruptam Cro- Str. 4.
nii: ubi ei praebuilt thesaurum geminum vaticinationis, interim quidem
vocem ut audiret mendaciorum nesciam; quando vero audacia moliens
Hercules, augustum Alcäidarum germen, adveniens patri festumque con-
didisset frequentissimum institutumque maximum certaminum, Iovis in
summa ara oraculum tum rursus condere eum iussit: Ex quo inclita Ant. 4.
per Graecos Iamidarum gens. Felicitas simul secuta est; virtutibus vero
studentes conspicuam viam incedunt: probat res unaquaeque: invidia
ex aliis impendet iis, quibus forte primis duodecimum cursum emensis
veneranda affundit Gratia gloriosam formam. Quodsi vere sub Cyllenes
finibus, Agesia, materni maiores Habitantes donarunt deorum prae- Ep. 4.
conem supplicibus sacrificiis multum profecto multis religiose, Mercu-
rium, qui certamina tenet sortemque praemiorum, Arcadiamque viris in-
signem colit: ille, o fili Sostrati, cum gravistrepo patre perficit tuam
felicitatem. Speciem habeo quandam in lingua cotis stridulae, quae mihi
lubenti adrepat sub pulchrisfluis musices auris: avia materna mea Stym-
phalis, florida Metopa, Equorum agitatricem quae Thebam peperit, Str. 5.
cuius iucundam aquam bibo, viris hastatis nectens varium hymnum. In-
cita nunc sodales, Aenea, primum ut Iunonem Partheniam canant, tum
ut declarent, antiquum probum veris verbis an effugiamus, Boeotiam
suam: es enim internuncius probus, pulchricomarum scytala Musarum,
dulcis crater clarisonorum carminum. Iube porro meminisse Syracu- Ant. 5.
sarumque et Ortygiae, quam Hiero iusto scepro gubernans, recta sen-
tiens, rubripedem curat Cererem, candidisque equis vectae filiae festum,
et Iovis Aetnaei potentiam: suavisonae autem illum lyrae cantusque no-
runt. Utinam ne laedat tempus felicitatem succedens; cum comitate
vero amabili Agesiae excipiat pompam Domo domum a Stymphaliis Ep. 5.
moenibus revertentem, matre pecorosae relicta Arcadiae. Prodest vero
in tempestuosa nocte celeri ex navi defixisse duas ancoras. Deus ho-
rum illorumque illustrem sortem reddat benignus: tu vero, Neptune sal-
sipotens, rectam navigationem laborum expertem da, auream colum ge-
stantis Amphitrites marite, meorum autem carminum auge iucundum
florem.

OLYMP. VII.

D I A G O R A E R H O D I O

P U G I L I.

- Str. 1. **P**hialam uti siquis divite de manu sumptam, intus vitis spumantem rore, donat iuveni genero propinans domo domum, prorsus aureum bonorum verticem, conviviique gratiam et affinitatem honorans suam, simulque amicis praesentibus reddidit eum invidendum ob concordem torum: Et ego nectar fusum, Musarum donum, praemio ornatis viris, dulcem fructum ingenii mittens, Olympiae Pythoneque vincentibus libo. Ille vero felix, quem fama tenet bona: sed alias alium respicit alma
- Ant. 1. Gratia blandisona cum cithara omnisonisque tibiarum instrumentis. Et nunc inter utraque cum Diagora descendi marinam celebrans filiam Veneris, Solisque sponsam Rhodum, recta via pugnantem ut ingentem virum apud Alpheum coronatum laudarem pugilatus in praemium, itemque apud Castaliam, patremque Damagetum Iustitiae placentem, Asiae spatiosae prope rostrum triurbem insulam habitantes cum Argiva bellatorum manu. Quibus volo ex initio a Tlepolemo inde communem nuncians persequi narrationem, Herculis late potenti stirpi. Nam a patre quidem ex Iove sese gloriantur; Amyntoridas autem ex matre Astydamia. Circa hominum vero mentes errores innumeri pendunt: illudque difficile invenire, Quod nunc et ad finem usque optimum homini consequi. Etenim Alcmenae fratrem nothum baculo feriens durae oleae occidit Tirynthe Licymnium venientem e thalamis Mideae huiusce olim terrae conditor iratus: mentis namque perturbationes occaecare solent etiam sapientem. Oraculum autem petiit ad deum profectus. Illi igitur Auricomus fragranti ex adyto navium cursum indixit Lernaео a littore rectum in provinciam mari cinctam, ubi quondam deorum rex magnus aureis imbribus irrigabat terram, quando Vulcani artibus ahenea securi patris Minerva vertice ex summo prosiliens vociferata est ingenti clamore: Caelumque horrui ipsam et Terra mater. Tum etiam fulgens mortalibus deus Hyperionides futurum mandavit observare officium filiis caris, ut deae primi conderent aram conspicuam, et sanctis sacrificiis institutis patrique animum exhilararent gnataeque hastifremae. Iniicere vero virtutem solet et gaudia homini-
- Str. 2.
- Ant. 2.
- Ep. 2.
- Str. 3.

bus providentiae reverentia: Supervenit tamen quaedam etiam obli- Ant. 3.
vionis ex improvise nubes et subducit rerum agendarum rectam viam
mentibus. Et hi namque ardentis non habentes semen ascenderunt flam-
mae, condideruntque igne destitutis sacris lucum in arce. Illis hic qui-
dem flava inducta nube copiosum pluit aurum: ipsa autem iis dedit in
arte. Omni terrae incolas sollertissimis manibus vincere, caesiis ocu- Ep. 3.
lis insignis dea. Opera vero viventibus gradientibusque similia viae fe-
rebant, eratque gloria ingens: perito quidem vel sapientia maior sine
fraude contingit. Aiunt autem hominum antiqui sermones, nondum
quum terram partirentur Iuppiterque et immortales, conspectui patuisse
in pelago Rhodum marino, sed salsis in abyssis insulam latuisse. At Str. 4.
qui absentis nemo declaravit sortem Solis, illumque provinciae exper-
tem reliquerunt, castum deum: mentionem vero facienti Iuppiter sorti-
tionem erat retractaturus; at eum non sivit: quippe cano dixit quan-
dam sese conspiciere in mari auctam funditus almam hominibus terram
et benignam ovibus. Iussit vero statim auro redimitam Lachesin manu- Ant. 4.
nus porrigere deorumque iusiurandum magnum non fallere, sed Sa-
turni cum filio una adnuere, lucidum in aethrem illam emissam suo ca-
piti in posterum munus fore. Et exitum habuerunt verborum vertices
vere accidentes: germinavit ex mari humido. Insula, tenetque ipsam Ep. 4.
acutorem genitivus radiorum pater, ignem spirantium rector equorum.
Ubi Rhodo quondam consociatus genuit septem sapientissima consilia
inter priores homines adeptos filios, quorum unus quidem Camirum na-
tuque maximum Ialysum genuit Lindumque: separatim vero tenebant,
trifariam terram dispersit patriam, urbium sortem, ipsorumque nomini-
bus vocantur iis sedes. Ibi pretium calamitatis miserandae iucundum Str. 5.
Tlepolemo appenditur Tiryinthiorum duci, tamquam deo, oviumque ni-
dorosa pompa et contentio de certaminibus. Quorum floribus Dia-
goras coronatus est bis, celebrique in Istmo quater fortunae compos:
Nemeaeque alteram post alteram victoriam habuit, et asperis Athe-
nis: Argivumque aes novit eum, in Arcadiaque opera et Thebis, lu- Ant. 5.
dique legitimi Boeotii, Pellanaeque: in Aegina vero victorem sexies cer-
tamina norunt: Megarisque non aliud lapidea sententia habet decretum.
At o Iuppiter pater, iugis Atabyrii imperans, honora et hymni institut-
um Olympicum victorem celebrantis. Virumque pugilatu virtutem na- Ep. 5.
ctum, daque ei venerandam gratiam, et apud cives et apud peregrinos:
quippe insolentiae inimicam viam recta incedit, probe sciens quae ei
patrum iustae mentes bonorum praeceperunt. Noli obscurare commu-
ne semen a Callianacte: Eratidarum certe cum gratiis sollempnia agit
etiam civitas: sed in uno articulo temporis alias aliae perspirant aerae.

O L Y M P . VIII.

A L C I M E D O N T I A E G I N E T A E

- P U E R O L U C T A T O R I .

- Str. 1. **O** mater auro coronatorum certaminum, Olympia, domina veritatis, ubi viri vates incensis victimis augurantes explorant Iovem clare fulminantem, siquod habeat dictum de hominibus molientibus animo magnam
- Ant. 1. virtutem consequi, laborum vero recreationem: Effectumque id redditur in gratiam pietatis virorum precibus. Sed o Pisae arborosum ad Alpheum nemus, hancce comissionem et coronae circumlationem accipe. Magna certe gloria semper, sicui tuum praemium contigerit magnificum. Alia autem aliis eveniunt bona; multaeque viae cum diis felicitatis: Vos vero, Timosthene, attribuit sors fortunae Iovi genitali, qui te quidem Nemeae conspicuum, Alcimedontem vero apud Saturni collem fecit Olympicum victorem. Erat vero adspectu pulcher, factoque non dedecorans formam promulgavit vincens lucta longiremem Aeginam patriam; ubi Sospita Iovi hospitali adsidens exercetur Iustitia
- Str. 2. Praeter quam apud ceteros homines. Nam quod multifarium est et multas in partes vergit, recta diiudicare mente difficile, estque hoc institutum immortalium, et hancce mari munitam terram omnigenis constituit hospitibus columnam divinam: succedens autem tempus hoc efficere utinam ne defetigetur: Insulam dico a Doriensi populo administratam inde ex Aeaco. Quem filius Latonae lateque potens Neptunus Illo coronam imposituri advocarunt adiutorem exstruendi muri, illum quod fatale erat motorum bellorum urbium vastatrices inter pugnas rapidum exhalare fumum. At caesii dracones, quum esset recens condita, turrim insilientes tres, duo quidem deciderunt, in loco vero animas efflarunt: unus autem irruit boans. Tum dixit adversum animo volvens prodigium protinus Apollo: Pergamus in tuo manuum opere capitur: sic
- Str. 3. mihi ostentum enunciat Saturnii missum, gravistrepi Iovis: Non sine filiis tuis; sed simul cum primis et quartis id incipietur. Sic igitur deus deserte locutus ad Xanthum properavit et Amazonas equestres et Istrum vectus; tridentis vibrator vero ad Isthmum marinum currum celerem direxit, deducens Aeacum huc in curru aureo, Et Corinthi ad iugum,
- Ant. 3.

visurus epulas celebres. Sed iucundi nihil inter homines commune erit: quodsi ego Melesiae ex imberbibus gloriam percucurri hymno, ne me petat lapide aspero invidia; et Nemeae enim pariter ei renunciabo hoc contigisse decus, postea vero in virorum pugna Ex pancratio. Ep. 3. At docere utique gnaro facilius; stultum vero non praedidicisse: leviores enim inexpertorum mentes. Illa autem ille docebit opera melius aliis, qui modus virum promoveat ex sacris certaminibus volentem desideratissimam gloriam reportare. Nunc quidem ipsi decus Alcimedon, victoriam tricesimam adeptus, Qui fortuna dei, neque a virtute aber- Str. 4. rans, in quattuor puerorum deposuit corporibus reditum invisissimum et minus gloriosam linguam et occultam viam, patri autem patris inspiravit robor senio adversarium: Orci certe obliviscitur felicia nactus vir. Sed me oportet memoriam excitantem eloqui manuum florem Ant. 4. Blepsiadis victoriam, sexta quibus iam corona circumiacet frondiferis de certaminibus. Est vero etiam aliqua defunctis pars rite tanquam sacrificio persoluta: neque vero occulit pulvis cognatorum praeclarum decus. Mercurii quippe ex filiâ auditum Renunciâ Iphion dicet Calli- Ep. 4. macho splendidum ornamentum Olympiae, quod ipsorum Iuppiter generi praebeuit. Praeclara vero super praeclara facinora velit dare, acutos autem morbos propulset. Precor de pulchrarum rerum sorte Nemesin dissentientem ne reddat; sed illaesam deducens vitam ipsosque augeat et civitatem.

OLYMP. IX.

EPHARMOSTO OPUNTIO

LUCTATORI.

Archilochi quidem carmen vocale Olympiae, callinicum illum tripli- Str. 1. cem turgidum, suffecit Saturnium apud collem praeire comissanti dilectis Epharmosto cum sodalibus; sed nunc longe iaculante Musarum ab arcu Iovemque rutila fulgurantem venerandumque impertire verticem Elidis talibus telis, quem olim Lydus heros Pelops sibi exemit pulcherrimam dotem Hippodamiae: Alatham vero mitte iucundam in Pytho- Ant. 1. nem sagittam: nequaquam certe humi cadentia verba attinges, viri super luctis citharam pulsans clara ex Opunte. Laudes ipsam et filium, quam Themis filiaque eius Servatrix sortita est gloriosa Eunomia. Flo-

- ret autem virtutibus ad Castaliamque et prope Alpei flumen; unde coronarum flores inclitam Locrorum extollunt matrem pulchrarum arborum feracem. Equidem sane caram urbem splendentibus incendens carminibus, et forti equo citius et navi alata quoquoersum nuncium mittam hunc, si modo divina quadam arte adiutus eximium Gratiarum colo hortum: illae enim praebent iucunda; fortes autem et sapientes caelitus viri Existunt. Nam adversus tridentem quomodo Hercules clavam vibrasset manibus, quum ad Pylum stans urgeret Neptunus, urgeret eum argenteo arcu pugnans Phoebus, ac ne Pluto quidem immotum teneret baculum, mortalia corpora quo compellit cavum ad vicum mortuorum? Procul mihi sermonem hunc, os, abiice; namque conviciari diis odiosa sapientia, et gloriari intempestive Insaniae praeludit. Ne nunc blateres talia: seiunctum habe bellum pugnamque omnem ab immortalibus: convertas vero ad Protogeniae urbem linguam, ubi vibrantia fulmina iaculantis Iovis fato Pyrrha Deucalionque, Parnasso cum descendissent, domum exstruxerunt primam, sineque concubitu congenerem sibi pararunt lapideam sobolem; Lai vero vocati sunt. Excita carminum illis auram sonoram, laudaque vetus quidem vinum, flores vero hymnorum Recentium. Aiunt sane terram quidem inundasse nigram aquae vim, sed Iovis artibus resorptum esse repente undarum aestum. Sed ex illis erant aere clypeati vestri maiores inde ab initio, Iapetionidis stirpis filii puellarum et praestantissimorum Cronidarum, indigenae reges semper. Olim Olympius dux cum filia Opuntis ex terra Epeorum rapta placidus consuevit Maenaliis in iugis, eamque adduxit Locro, ne auferret eum aetas morte admota orbum subole. Sed habebat semen maximum uxor, gavisusque est intuitus heros adoptivum filium, maternique avi iussit eum cognominem esse, ingentem virum forma et
- Ant. 3. facinoribus: urbem autem dedit populumque regendum. Affluerunt vero ei hospites ex Argis ex Thebisque, aliique Arcades itemque alii etiam Pisatae: sed filium Actoris Aeginaeque imprimis coluit advenam Menoetium: cuius gnatus cum Atridis in Teuthrantis campum profectus stetit cum Achille solus, quando strenuos Danaos in fugam versos marinas in puppes Telephus compulit: ut prudenti cognoscendus daretur Patrocli violentus animus: ex quo Thetidis proles illum rogavit, pernicioso in bello Ne unquam a sua seorsum adisteret mortaliu domitrice hasta. Sim carminum inventor promptus, ut procedam apte in Musarum curru, audacia vero et larga vis adsit. At publicum ob hospitium virtutemque veni laudator Isthmiis Lampromachi mitris, quando ambo vicerunt Uno in ludorum laboribus die; alia autem duo ad Corinthi portas contigerunt postea gaudia, aliaque etiam Nemeae

Epharmosto in recessu; Argisque obtinuit decus virorum, puer vero Athenis. Quale autem Marathone ereptus imberbibus sustinebat certamen adultiorum de argenteis phialis! viris vero celeri dolo invicto superatis per circulum quanta ambulabat cum acclamatione, venustus et pulcher pulcherrimisque facinoribus insignis! Rursum Parrhasio in Ant. 4. populo admirandus apparuit Iovis in conventu Lycaeï, et frigidarum quando tepidum remedium aurarum Pellanae reportabat: patrocinator vero illi Iolai tumulus marinaque Eleusis decoribus. Sed optimum, naturâ quidquid obtigit; multi vero hominum disciplina acquisitis virtutibus gloriam annuntuntur consequi. Absque deo peracta res unaquaeque siletur nihilo deterius: sunt enim aliae Viae aliis ulteriores; neque Ep. 4. vero unum omnes nos alet studium: artis autem viae arduae: at hoc apportans praemium alte vociferare audacter, huncce virum divinitus extitisse manu promptum, membris dextrum, robur spectantem, eumque, qui Iliadae Aiaceam in convivio victor coronaverit aram.

O L Y M P. X. (XI.)

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO

PUERO PUGILI.

Interdum hominibus ventorum plurimus usus, interdum caelestium aquarum pluviarum, filiarum Nubis: siquis vero cum labore felix fuerit, dulciloqui hymni posterorum initia sermonum existunt et fidum pignus magnis virtutibus. Sed invidia maior haec laus Olympicis victoribus sita Ant. est: id quidem nostra lingua procurare vult; divinitus enim vir sapientibus floret semper praecordiis. Scito nunc, Arcestrati fili, tui, Agesidame, pugilatus causa Ornamentum serti aureae oleae suavidicum accinam, Ep. Epizephyriorum Locrorum gentem fovens. Apud quam una comissamini, o Musae: spondebo non illum ad inhospitalem populum neque imperitum elegantiae, sed sapientissimum et bellicosum venturum. Nam ingenitos nec rutila vulpes nec grandifremi leones mutaverint mores.

O L Y M P. XI. (X.)

AGESIDAMO LOCRO EPIZEPHYRIO

PUERO PUGILI.

- Str. 1. **O**lympicum victorem legite mihi Archestrati filium, qua parte mentis nostrae scriptus sit: dulce enim illi me carmen debere oblitus sum. Sed o Musa, tu atque filia Iovis Veritas, recta manu arcete mendacii
- Ant. 1. probrum hospitem laedens. Nam e longinquo superveniens futurum tempus meum incusavit ingens debitum: verumtamen diluere potest acrem reprehensionem hominum usura. Nunc calculum volutatum quo unda provolvit fluens? et quo pacto communem sermonem iucundam
- Ep. 1. persolvemus in gratiam? Gubernat enim Aequitas urbem Locrorum Zephyriorum, curaeque est illis Callicpe et aheneus Mars. Fugavit autem Cycnea pugna etiam superbum Herculem; pugil vero in Olympico conventu vincens Ilae referto gratiam Agesidamus, ut Achilli Patroclus: qui quidem incitarit natum virtuti, ad ingentem eum compulerit gloriam ille vir dei cum auxilio; Sed sine labore partum gaudium consecuti sunt pauci quidam, facinoribus prae quibusvis vitae lumen. Certamen autem eximium cantatum me iura provocarunt Iovis, quod antiquum iuxta sepulcrum Pelopis vis Hercules condidit, postquam Neptunium interfecit Cteatum praestantem, Interfecitque Eurytum, ut ab Augea operariam, a nolente volens, mercedem superbam exigeret. At in frutetis insidiatus sub Cleonis, oppressit et illos Hercules in via, quod antea aliquando Tirynthium deleverant ipsi exercitum in recessibus sedentem Elidis Molionidae arrogantissimi. Atqui hospitis deceptor Epeorum rex non multo post vidit patriam divitem sub valido igni ictibusque ferri profundum in flumen perniciiei subsidentem, suam urbem. Enimvero contentionem fortiorum amoliri difficile: etiam ille consilii inopia postremus post expugnationem obviam factus mortem praecipitem non effugit. Hic vero Pisae contracto totoque exercitu praedaeque omni, Iovis fortis filius, demetiebatur divinum templum patri maximo; septoque facto Altin ille in patenti loco secrevit: circumiectum autem campum constituit epularum deversorium, honorans flumen Alphei Inter duodecim reges deos: et collem Saturni denominavit; antea enim, quo tempore Oenomaus imperabat, ignobilis rigabatur multa
- Str. 2.
- Ant. 2.
- Ep. 2.
- Str. 3.
- Ant. 3.

nive. His vero in primigenitis sollemnibus adstiterunt sane Parcae prope arguensque solum veritatem certam Tempus: perspicuum autem id re-
rum statum longe progrediens declaravit, quo pacto is belli dona primi-
tias exemptas immolarit ac quinquennale ut instituerit festum cum Olym-
piade prima victoriisque. Quis igitur recentem reportavit coronam mani-
bus pedibusque et curru, ludorum honorifice sibi parans gloriam, opere
consecutus? Stadii quidem vicit rectum laborem pedibus currens fi-
lius Licymnii Oeonus: venerat autem Mideâ, exercitum ducens: lucta
vero insignis fuit illustrans Echemus Tegeam; sed Doryclus tulit pugi-
latus praemium, Tirynthem incolens urbem: quadrigis autem Ex Man-
tinea Samus Halirrhothii: iaculoque Phrastor attigit metam; in longum-
que Eniceus iecit saxo manum rotans supra omnes; et sodalitium tu-
multum excitavit magnum. Tum vesperam illuminavit formosae Lunae
amabile lumen; Personabat vero totum delubrum inter iucundas epu-
las laudatorio cantu. Primordia vero prisca secuti nunc quoque, cogno-
mine decus victoriae superbae, celebrabimus tonitru et igne micans tel-
lum gravistrepi Iovis, summae potentiae aptatum ardens fulmen: luxu-
rians vero cantus calamo respondebit carminum, Quae apud inclitum
Dircen sero quidem prodierunt; sed ut filius ex uxore patri desidera-
tus est ad iuventuti contrariam aetatem iam provento, maximeque sane
incendit amore animum: quandoquidem divitiae nactae dominum adsciti-
cium alienum, morienti tristissimae: Ita etiam ubi rebus pulchre ge-
stis absque carmine, Agesidame, ad Plutonis domum vir pervenerit, in-
ania molitus labore consecutus est breve tantum gaudium. At tibi dul-
ciloquaue lyra iucundaue tibia variegat decus; nutriuntque amplam
gloriam filiae Pierides Iovis. Ego autem una applicitus studio claram
gentem Locrorum amplexus sum, melle viris praestantem urbem irrigans,
filiumque amabilem Arcestrati laudavi, quem vidi vincentem manus ro-
bore aram apud Olympicam, illo tempore formaque pulchrum floreque
aetatis praeditum, qui olim protervam Ganymedi mortem propulsavit
cum Cypride.

OLYMP. XII.

ERGOTELI HIMERAE O

LONGO CURSU.

Supplico, filia Iovis Liberatoris, Himeram potentissimam tuere, Serva-
trix Fortuna: per te enim in mari gubernantur veloces naves, in terra-

- que rapida bella concionesque deliberatoriae. Hominum certe quidem spes ut plurimum sursum, aliquando vero rursus deorsum, mendacia vana persequentes volutantur: Necdum omen quisquam terrestrium certum de rerum eventu futuro invenit divinitus; in iisque, quae subsequens tempus affert, caecutiunt consilia: multa vero hominibus praeter opinionem cadere solent, partim contraria gaudio; partim qui aerumnosas offenderant procellas, bonum magnum pro damno in brevi commutarunt tempore. Fili Philanoris, profecto et tuus, intus pugnatis ceu galli, propinquos apud lares inglorius honos defluxisset pedum, nisi seditio virum viro committens Cnosia te privasset patria: sed nunc Olympiae coronatus et bis ex Pythone in Isthmoque, Ergotele, calida Nympharum balnea effers versans propria apud arva.

OLYMP. XIII.

XENOPHONTI CORINTHIO

CURSU ET QUINQUERTIO.

- Str. 1. **T**er Olympiis victricem laudans domum, mitem civibus hospitibusque cultricem, illustrabo beatam Corinthum, Isthmii vestibulum Neptuni, iuvenibus florentem. In hac enim Eunomia habitat, sororesque, fundamentum urbium firmum, Iustitia et moribus conveniens Pax, dispensatrices
- Ant. 1. hominibus divitiarum, aureae filiae bene consulentis Themidis: Student autem arcere Insolentiam Fastidii matrem oratione audacem. Habeo et praeclara loqui, et audacia mihi recta linguam incitat ad dicendum: difficile vero celare ingenitos mores: sed vobis, filii Aletae, Horae multis floribus ornatae multifarie quidem victorale decus praebuerunt summis virtutibus superantium sacris in certaminibus, multifarie autem
- Ep. 1. cordibus virorum iniecerunt Antiqua inventa. Unumquodque vero invenientis opus est. Bacchi unde eluxerunt cum bovis agitatore Gratiae dithyrambo? quisnam equestribus in instrumentis mensuras, aut deorum templis volucrum regem geminum posuit? Hic Musa suave spirans, hic Mars floret, iuvenum perniciosis hastis virorum. Summe late dominans Olympiae, sine invidia faveas carminibus per omne tempus, Iuppiter pater, et huncce populum incolumem servans Xenophonitis dirige genii secundum ventum: accipe vero ab eo coronarum comisationi aptam pompam, quam ducit ex campis Pisae, cum quinquertio
- Str. 2.

simul stadii vincens cursum: quae consecutus vir mortalis nondum est quisquam antea. Sed duo ipsum redimiverunt sarta apii in Isthmia- Ant. 2.
 dibus prodeuntem; neque Nemea refragantur: patris autem Thessali ad
 Alphei fluentia decus pedum repositum est; et Pythone is habet stadii
 honorem dialulique sole uno; menseque ei eodem asperis Athenis tria
 facinora pedum robore insignis dies circumdedit pulcherrima comis;
 Hellotiaque septies eum coronarunt: at in bimaribus Neptuni sollemni- Ep. 2.
 bus Ptoeodoro cum patre longius durantia Tersiamque secuta sunt et
 Eritimum carmina: quotque certamina Delphis vicistis et in stabulis
 leonis, de illorum eximiorum facinorum multitudine contendo cum mul-
 tis: nam liquido quidem non norim dicere marinorum calculorum num-
 erum. At convenit cuique rei modus; opportunitatem vero intel- Str. 3.
 ligere optimum. Ego quippe privatus in publico negotio evectus pru-
 dentiamque canens maiorum bellaque heroicis virtutibus gesta non men-
 tiar de Corintho: Sisyphum quidem callidissimum artibus ut deum, et
 patre invito Medeam constituentem sibi nuptias, navi servatricem Argo et
 ministris. Ab altera vero parte olim etiam in pugna ante Dardani moe- Ant. 3.
 nia visi sunt utrinque pugnatum secare exitum, alteri progenie cum cara
 Atrei Helenam repetentes, alteri plane obstantes; ex Lycia nempe Glau-
 cum advenientem horrebant Danaï: adversus quos quidem gloriabatur
 in urbe Pirenes sui parentis regnum et ingentem hereditatem esse ac-
 domum. Qui serpentigeræ filium quondam Gorgonis Pegasus circa Ep. 3.
 fontes subigere cupiens sane multa perpessus est, antequam quidem ei
 aureis phaleris ornatum fraenum virgo Pallas attulit: ex somnio autem
 statim vera erat res; at illa dixit: Dormis Aeolida rex? age delimi-
 nentum hocce equestre accipe, et Domitori illud, sacrificans taurum ni-
 tidum, patri offer. Caerulo clypeo insignis noctu consopito ei virgo Str. 4.
 tantum dicere visa est: exsiluit autem recto pede; adiacentique arrepto
 prodigio indigenam vatem haud invitus reperit, aperuitque Coeranidae
 omnem eventum rei, et quomodo in ara deae incubavisset nocte post
 illius responsum, et quomodo sibi ipsa Iovis fulmine hastati filia dedis-
 set Ferociam domans aurum. Somnio vero ille quam celerrime p- Ant. 4.
 rere iussit ipsum, et quando latè potenti bovem immolaret terram con-
 tinenti deo, ponere Equestri aram statim Minervæ. Perficit deorum
 potentia etiam citra iuramentum spemque facilem eventum. Profe-
 cto et fortis gestiente animo Bellerophontes, remedium mite intendens
 circa maxillas, Equum cepit alatum: quo escenso statim bellica ae- Ep. 4.
 ratus ludebat. Cum illo autem etiam olim Amazonidum aetheris frigidi
 ex sinibus deserti sagittatorem feriens muliebrem exercitum, et Chimæ-
 ram ignivomam et Solymos interfecit. Prorsus reticebo eius mortem

- Str. 5. ego: at Pegasus in Olympo praesepia Iovis antiqua recipiunt. Sed me rectum iaculorum mittentem coniectum non par est praeter metam haec multa tela torquere manibus: Musis enim pulchrithronis Oligae-thidisque lubens veni minister de Isthmiis Nemeaeisque victoriis. Brevi autem sermone faciam manifesta cuncta, veraxque mihi iurata aderit se-xagies profecto audita utrinque dulciloqua vox praeconis probi. Sed Olympiae ab iis gesta patet iam antea dicta esse; futura vero tum dixerim diserte: nunc spero quidem, penes deum tamen eventus: sin deus genitalis procedat, Iovi hoc Enyaliouque relinquemus efficiendum. At in fronte Parnasia, Argisque quam multa et Thebis sunt! quamque
- Ant. 5. multa Arcadica surgens testabitur Lycacae regina ara, Pellanaque et Sicyon, et Megara Aeacidarumque bene septus lucus, Eleusisque et splen-dida Marathon, subque Aetna altiuga divitiis florentes urbes, et Euboea! Ac totam per Graeciam invenies inquirens ampliora quam quae videre possis. Imperator, fac levibus enatent pedibus, Iuppiter perfector: re-verentiam illis da et fortunam iucundarum rerum dulcem.
- Ep. 5.

O L Y M P. XIV.

A S O P I C H O O R C H O M E N I O

STADIO INTER PUEROS.

- Str. 1. Cephisias aquas accolentem quae habitatis pulchris insignem equis sedem, o splendentis celebres reginae Gratiae Orchomeni, priscorum Minyarum praesides, audite; nam precor. Cum vobis enim iucundaque et dulcia eveniunt omnia mortalibus, siquis sapiens, si pulcher, si clarus vir. Neque enim dii sanctis absque Gratiis moderantur choros nec convivium: sed omnium dispensatrices rerum in caelo, aureo arcu armatum iuxta Pythium Apollinem positos habentes thronos, sempiternum colunt patris Olympii honorem. O veneranda Aglaia, cantusque amans Euphrosyna, deorum potentissimi filiae, exaudite, tuque, Thalia carminum amica, adspiciens hancce pompam ob prosperam fortunam levi gressu incedentem: Lydio vero Asopichum modo meditationibusque canens veni, propterea quod Olympiae vicit Minyeia tuo beneficio. Ad atram nunc domum Proserpinae perge, Echo, patri inclitum adferens nuncium, Cleodamum ut conspicata, filium dicas juvenilem sibi comam apud recessus illustris Pisae coronasse clarorum certaminum alis.
- Str. 2.

P Y T H I A.

P Y T H. I.

H I E R O N I A E T N A E O

C U R R U.

Aurea cithara, Apollinis et Musarum violaceis capillis insignium com-
 munis possessio: cui auscultat incessus, comissionis principium; ob-
 temperant vero cantores signis, choros ducentium quando hymnorum
 initia facis pulsata. Etiam cuspidatum fulmen exstinguis aeterni ignis;
 dormitque super sceptro Iovis aquila, veloci ala utrinque demissa,
 Dux avium; atram vero adunco eius capiti nebulam, palpebrarum suave
 claustrum, offudisti: dormiensque illa undulatum tergum librat tuis icti-
 bus delinita: quin etiam violentus Mars aspera relictæ hastarum vi re-
 creat cor sopore: tela autem tua vel deorum mulcent animos Latoidæ
 arte et alte sinuosarum Musarum. Quæquæ vero non amavit Iup-
 piter, conturbantur vocem Pieridum audientia, per terram ac per mare
 indomitum; quique in horrendo Tartaro iacet, deorum hostis, Typhos
 centiceps, quem olim Cilicium nutrit famosum antrum: nunc tamen
 et supra Cumen mari septa iuga et Sicilia eius premunt pectora hir-
 suta; columna vero caelestis cohibet, nivosa Aetna, per totum annum
 nivis acutæ nutrix: Cuius eructantur inaccessi ignis castissimi ex ca-
 vernis fontes; fluviique interdiu quidem profundunt vorticem fumi can-
 dentem; at noctu saxa volvens rubicunda flamma in profundum desert
 maris æquor cum fragore. Sed illa Vulcani gurgites belua horrendos
 emittit, prodigium sane mirabile aliquod adspectu, miraculum vero etiam
 auditu ex iis, qui affuerunt, Quomodo Aetnae nigra fronde cinctis
 fastigiis illigatus est soloque, lectusque perstringens totum dorsum ac-
 clinatum pungit. Sit, Iuppiter, sit hoc nobis, ut tibi placeamus, qui
 hunc regis montem fertilis terræ frontem, cuius cognominem inclitus
 conditor illustravit urbem vicinam; Pythiadis vero in curriculo præco
 renunciavit illam proclamans ob Hieronem pulcherrime victorem
 ru. Navigantibus vero viris prima gratia, auspicantibus ubi secundus in
 iter venerit ventus; probabile enim, etiam finis tum felicior reditus fore

- ut contingat: quae ratio tam congruente in fortuna spem adfert, deinceps futuram coronis illam equisque claram et canoras inter comissiones celebrem. Lycie et Delo imperans Phoebe, Parnasique fontem Castalium amans, velis haec animo reponere et viris florentem regionem. Ex diis enim conatus omnes humanis virtutibus, et sapientes et manibus fortes facundique nascuntur. At virum ego illum laudare gestiens spero me non quasi extra certaminis spatium missile aereis genis munitum iacturum manu vibrantem, sed longe coniecto praeteritum adversarios. Utinam omne tempus felicitatem sic opumque donum dirigat, aerumnarum vero oblivionem praebcat! Profecto id illi in memoriam revocabit, quales in bellis pugnas tolerante animo sustinuerit, quando inveniebat deorum auxilio honorem, qualem nemo Graecorum decerpit, opum coronam magnificam. Nunc quidem Philoctetae instar referens militavit: ex necessitate vero ipsum amicum etiam aliquis superbior palpavit: atqui aiunt Lemno vulnere adflicto arcessituros venisse. Heroas dis pares Poeantis filium sagittatorem; qui Priami urbem evertit finivitque labores Danaïs, infirmo quidem corpore incedens; sed fatale erat. Sic autem Hieroni deus stator adsit futuro tempore, eorum, quae optat, opportunitatem dans. Musa, etiam apud Dinomenem ut canas, obsequere mihi, praemium quadrigarum: gaudium enim non alienum victoria patris. Age deinceps Aetnae regi gratum excogitemus hymnum, Cui urbem illam divina cum libertate Hylleae normae Hiero legibus condidit. Volunt autem Pamphyli nec non Heraclidarum posteris, sub radicibus Taygeti habitantes semper immanere institutis Aegimii Doriis: qui tenuerunt Amyclas felices, ex Pindo ruentes, candidis equis vectorum Tyndaridarum celeberrimi vicini, quorum haec floruit gloria. Iuppiter perfector, da vero ut semper talem Aeminae ad aquas sortem civibus et regibus adiudicet verax sermo hominum: tua quidem ope imperator, filio quippe rempublicam mandans, populum demulcens converterit concordem ad tranquillitatem. Supplico, adnuc, Saturnie, pacata ut se in domo Phoenicius Tyrrhenorumque tumultus contineat, navali gemitus plena contumelia spectata ad Cumen: Qualia Syracusiorum a duce perdomiti passi sunt, velocibus de navibus qui illis ponto iniecit iuventutem, Graeciam liberans gravi servitute. Tollam mihi ex Salaminio quidem proelio Atheniensium gratiam mercedem, Spartae autem dicturus ante Cithaeronem pugnam, quibus Medi laborarunt incurvis arcubus armati; apud pulchre aquosam vero Himerae ripam filii Dinomenis perfecto hymno gratiam adipiscar, quem nacti sunt ob virtutem, hostilibus viris afflicti. Si opportune laudaveris, multarum rerum summas complexus paucis, minor sequitur
- Str. 3.
- Ant. 3.
- Ep. 3.
- Str. 4.
- Ant. 4.
- Ep. 4.
- Str. 5.

vituperatio hominum: nam fastidium obtundit molestum festinantem audientium expectionem: apud cives vero fama tectum animum gravat maxime bona ob alienā. Sed tamen, melior enim miseratione invidia, noli omittere praeclara. Rege iusto gubernaculo populum; veraci autem in incude forma linguam. Siquid vel leve praeter rectum emicuerit, magnum sane fertur, abs te profectum: multarum rerum arbiter es; multi utrisque testes certi. In florida autem indole permanens, si qua amas famam dulcem semper audire, noli aegre magnopere ferre sumptus, sed expande tamquam gubernator velum ventosum. Ne capiaris, o amice, facetis astutiis: ad posteros penetrans honos gloriae. Solus defunctorum virorum vitam declarat et scriptoribus et vatibus. Ep. 5. Non perit Croesi benevola virtus: at tauro aheneo ustorem immiseri-
cordem inimica tenet Phalarin ubique fama, neque istum citharae domesticae in consortium molle cum puerorum cantibus recipiunt. Enimvero prospera fortuna uti, primum praemiorum; sed bene audire, secunda sors: utrumque autem qui vir attigerit et nactus fuerit, coronam summam cepit.

[P Y T H. II.]

HIERONI SYRACUSIO

C U R R U.

O magna urbs Syracusarum, bellicosi templum Martis, virorum equo-Str. 1.
rumque ferro gaudentium divina nutrix, tibi hocce splendidis ex Thebis
adferens carmen venio, nuncium quadrigae terram quatientis, curribus
insignis Iliero qua vincens procul splendidibus redimivit Ortygiam co-
ronis, fluvialis sedem Dianae; non sine qua illos lenibus manibus do-
muit ornate fraenatos pullos. Sagittis enim delectata virgo manu ge-
Ant. 1.
mina, praesesque certaminum Mercurius fulgidum imponit ornatum, po-
litam quando ille ad sellam currumque habenis parentem iungit robur
equinum, tridentigerum praepotentem invocans deum. Aliis vero alius
quis perficit canorum regibus hymnum, praemium virtutis: resonant qui-
dem de Cinyra saepe laudes Cypriorum, quem auricomus propense di-
lexit Apollo, Sacerdotem familiarem Veneris; quo deducit gratia de-
Ep. 1.
venerans, amicis beneficiis remunerationem allatura: te vero, o Dinome-
nis fili, Zephyria ante aedes Locrensis virgo celebrat, ex bellicis cala-

- mitatibus difficillimis per tuam potentiam secure iam circumspectans. Deorum autem iussu Ixionem aiunt haec mortalibus dicere in alata rota circumcirca volutatum, benefactorem ut comi retributione colentes vicissim demereantur. **Str. 2.** Expertus vero est manifesto. Benevolos enim apud Saturnios iucundam adeptus vitam largam non tulit felicitatem, insana mente Iunonem quando adamavit, quam Iovis lecti sortiti sunt amoenissimi: sed illum petulantia ad scelus insolens impulit. Mox vero passus digna ille vir exquisitum cepit laborem; duo vero haec delicta dolores ei afferunt, alterum heros quod parricidium primus non sine **Ant. 2.** arte intulit mortalibus, Quodque magna penetralia habentibus aliquando in thalamis Iovis uxorem tentavit. Enimvero oportet pro sese semper cuiusque rei spectare modum. Concubitus autem nefasti in malum ingens coniecerunt ad lectum venientem; quippe cum nebula consociatus est, fraudem dulcem sectatus, ignarus homo: fornâ enim praestantissimae assimilata erat caelestium mulierum, filiae Saturni; quam insidias ipsi paraverant Iovis artes, pulchrum damnum. Quadriradium autem confecit sibi vinculum, **Ep. 2.** Suam perniciem ille quidem; inevitabilesque in membrorum compedes coniectus illam omnibus communem sententiam suscepit enunciandam. Absque Gratiis ei peperit gnatum monstruosum, sola et solum, neque inter homines honoratum neque deorum institutis: quem nominavit nutriens Centaurum. Qui cum equabus Magnesiis congressus est in Pelii convallibus; unde nati sunt, populus admirandus, ambobus similes parentibus, matri quidem inferius, deus super vero patri. **Str. 3.** Deus omnem ex voto exitum perficit; deus, qui etiam alatam aquilam adsequitur, et marinum antevertit delphinem, et superbiorum aliquem prostravit mortaliū, aliis vero decus haud senescens praeiuit. Me vero oportet fugere morsum vehementem criminationum: vidi enim, quamvis remotus, ut plurimum inopia pressum conviciatorem Archilochum, maledicis simulatibus sese satiantem. Ditescere autem cum felicitate fortunae, sapientiae summum est. **Ant. 3.** Tu vero manifeste id habes, ita ut liberali mente promere possis, gubernator summe multorum bene coronatorum vicorum et populi: si vero quis iam divitiisque et circa honorem dicit alium quempiam priorum per Graeciam exstitisse te superiorem, stolidam mentem luctatur frustra. Amoena autem navigatione in altum evehar de virtute canens. Iuventae quippe patrocinatur audacia horrendorum bellorum; unde contendo etiam te illum **Ep. 5.** immensam gloriam invenisse Tum inter equestres copias pugnantes, tum inter pedestres: consilia vero senilia tutam mihi orationem in te omni ratione laudando praestant. Salve. Mittitur hoc carmen ad modum Phoeniciae mercis trans canum mare: tu vero Castoreum in Ae-

illis fidibus libens spectata, heptachordae citharae gratia in musicum conventum prodiens. Sis, qualis sis intelligens, scitus vir. Simius apud pueros semper Scitus. Sed Rhadamanthus optimam sortem nactus est, *Str.* 4. quod mentis cepit fructum integrum nec fraudibus animum oblectat intus: quod susurronum artibus accidere solet mortali. Inexpugnabile malum ambobus calumniarum nictationes, moribus prorsus vulpecularum similes. Lucri cupidini tamen quid adeo istud lucrosum contingit? Velut marinum enim laborem habente cetero instrumento in profundo mari, non immergor, suberis instar supra rete, salsis undis. Nec fieri *Ant.* 4. potest, ut vocem eiiciat validam inter bonos dolosus civis: verumtamen subblandiens omnibus, flexurâ callidâ omni modo circumvenit. Non illi particeps sum impudentiae. Amicum detur ut amen; sed contra inimicum utpote inimicus lupi rationem instituam, hic illic incedens tramitibus transversis. Ad omnem civitatis formam libere et sincere loquens vir praestat, in tyrannide, et quando turbidus populus, et ubi rempublicam sapientes tuentur. Neque vero oportet cum deo contendere, Qui evehit interdum illorum res, tum rursus aliis dare solet *Ep.* 4. magnam gloriam. At ne hoc quidem animum placat invidorum; sed lineam magnam ducentes infligunt vulnus dolentissimum suo prius cordi, quam quae meditantur, assecuti fuerint. Ferre autem leviter impositum cervici iugum prodest: at contra stimulum calcitrare, lubrica est via. Mihi bonis placenti contingat cum bonis versari.

P Y T H. III.

HIERONI SYRACUSIO

CELETE.

Vellem Chironem Philyridam, si modo oportet hoc mea de lingua com- *Str.* 1. mune facere votum, vivere defunctum illum, Uranidae subolem praepotentem Saturni, saltibusque imperare Pelii Pherem agrestem, mente praeditum hominibus amica; qualis educavit olim artificem mitem indolentiae artibus valentis Aesculapium, heroem omnigenorum propulsatorem morborum: Quem equestris Phlegyaë filia antequam edidisset *Ant.* 1. matres curante cum Lucina, domita aureis sagittis Dianae in Plutonis domum in thalamo descendit artibus Apollinis. Ira quippe non irrita filiorum Iovis. Nempe ista spreto ipso per errores mentis, alias pro-

- Ep. 1. bavit nuptias clam patre, antea intonso mista Phoebō, Et gestans semen dei purum. Neque vero exspectavit, dum venirent epulae nuptiales et omnisonorum hymenaeorum voces, aequales quomodo virgines amant sociae vespertinis subblandiri cantibus. Enimvero adamarat peregrina: quod quidem multis accidit: est autem genus hominum levisimum, quisquis contemnens patria spectat longinqua, vana consecretans
- Str. 2. irrita spe. Contraxit tale magnum damnum pulchro peplo amictae animus Coronidis: venientis enim ex Arcadia hospitii in lecto concubuit. Nec latuit speculatorem; sed Pythone in urbe ovium victimas recipiente degens accipiebat templi rex Loxias ab interprete integerrima, animo suo auscultans, ab omnia sciente mente: non ille mendacia attingit, fallitque eum non deus non mortalis factis nec consiliis. Etiam tum cognito Ischyis Elatidae peregrino concubitu nefarioque dolo misit sororem ira furentem fervida Laceriam: quippe ad Boebiadis praeupta habitabat virgo: genius vero adversus in malum compulsam domuit illam; et vicinorum multi exitii participes facti simulque perditii sunt; magnamque in monte ignis, ex uno semine qui insiluerat, delevit silvam.
- Ep. 2. Sed postquam muro collocarunt in ligneo cognati puellam, fulgorque circumcurrit vehemens Vulcani, tum dixit Apollo: Non amplius sustinebo animo, subolem meam me perdere tam miseranda morte, matris gravi cum casu. Sic locutus est: graduque primo prensatum puerum corpore ex mortuo eripuit: ardens autem ipsi dissiluit pyra: atque eum Magneti adferens tradidit Centauro docendum nocentissimos
- Str. 3. hominibus sanare morbos. Eos igitur, quotquot advenerant sponte natis ulceribus affecti, aut cano aere membra vulnerati aut saxo eminus iacto, aut aestivo igni corpus laesi aut frigore, liberans alium alius generis doloribus exemit: hos quidem mitibus incantamentis curans, illos lenes potus bibentes, vel membris circumligans undique medicamina;
- Ant. 3. alios vero sectionibus constituit rectos. Sed lucro etiam sapientia constringitur. Induxit et illum magnifica mercede aurum in manibus fulgens, ut virum e morte servaret iamiam captum: manibus autem Saturnius telum iaciens per utrumque, respirationem pectorum abstulit celeriter, ardensque fulmen inflixit necem. Oportet congrua a diis flagitare mortalibus mentibus, cognito quod in promptu est, qualis sinus fortunae.
- Ep. 3. Ne, anime mi, vitam immortalem affecta; sed quod efficere possis molire opus. Si vero temperans antrum inhabitaret adhuc Chiron, et quod ei delinimentum animo dulciloqui hymni nostri instillarent; medicatorem utique ipsi persuaderem ut et nunc strenuis praeberet viris calidorum morborum, vel aliquem Latoidae filium vel patris; ac navibus proficiscerer Ionium secans mare Arethusa ad fontem ad Aet-

naeum hospitem, Qui Syracusis dominatur rex clemens civibus, non Str. 4.
 invidens bonis, hospitibus autem admirandus pater. Cui geminas gra-
 tias si descendissem apportaturus, sanitatem auream hymnumque, certa-
 minum Pythiorum decus splendidum coronis, quas vincens Pherenicus
 reportavit olim Cirrhae; sidere caelesti contendo me latius splendens
 illi lumen adventurum fuisse profundo mari traiecto. Sed vota facere Ant. 4.
 equidem volo Matri, quam puellae prope meum vestibulum cum Pane
 celebrant una, venerandam deam nocturnae. Quodsi sapientium dicto-
 rum intelligere summam, Hiero, didicisti, edoctus scis a prioribus: unum
 ad bonum mala bina distribuunt mortalibus immortales. Haec igitur
 non possunt stulti decenter ferre, sed boni meliora obvertentes ex-
 tra. Te autem sors beatitatis comitatur: nam populi ducem certe Ep. 4.
 tyrannum respicit, siquem hominum, magna fortuna. Aetas vero inco-
 lumis non contigit neque Aeacidæ Peleo neque dis pari Cadmo: qui
 tamen dicuntur mortalium felicitatem summam habuisse, quique auro
 redimitas canentes in monte Musas et in septem portarum urbe audie-
 runt Thebis, quando Harmoniam hic ducebat oculis magnis insignem,
 ille vero Nerei prudentis Thetis filiam inclitam. Et dii epulati sunt Str. 5.
 apud utrumque, et Saturni filios reges viderunt illi aureis in sedibus,
 muneraque sponsalia acceperunt; Iovis autem gratiam finitis prioribus
 malis adepti animum confirmarunt. Attamen posteriori tempore alteri
 quidem gravibus tres filiae casibus abstulerunt laetitiae partem; at can-
 didae ulnas Thyonae Iuppiter pater venit in torum amabilem: Alte- Ant. 5
 rius vero filius, quem solum immortalis peperit Phthiae Thetis, in bello
 sagittis anima amissa excitavit igni concrematus Danaïs planctum. Si-
 quis autem mortalium mente tenet veritatis viam, oportet eum a diis
 obtingente felicitate frui: alias quidem aliae obtinent auræ alte volan-
 tium ventorum. Beatitas hominum non longe procedit, non quando
 magna magno cum pondere ingruit. Parvus in parvis rebus, magnus Ep. 5.
 in magnis ero; praesentemque semper mente sortem colam, pro mea
 eam facultate curans. Quodsi mihi divitias deus lautas praebuerit, spem
 habeo gloriam me consecuturum esse excelsam postea. Nestorem et
 Lycium Sarpedonem, hominum fabulas, ex poematis sonoris, artifices
 qualia sapientes concinnarunt, novimus: virtus quippe claris carmini-
 bus diuturna fit: at paucis id sibi efficere promptum.

P Y T H. IV.
A R C E S I L A O C Y R E N A E O

C U R R U.

- Str. 1. **H**odie quidem oportet te viro amico adstare, equestris regi Cyrenae, ut comissante cum Arcesilao, Musa, Latoidis debitam Pythonique augeas auram secundam hymnorum: ubi olim aureis Iovis aquilis assidens non absente Apolline sacerdos mulier oraculo monuit Battum conditorum frugiferae Libyae, sacra insula ut iam relicta conderet curribus
- Ant. 1. praestantem urbem in albicante ubere, Et illud Medae vaticinium referret cum septima et decima aetate Theraeum; Aetiae quod quondam animosa filia efflavit ex immortali ore, domina Colchorum. Dixit autem ita semideis Iasonis hastati nautis: Audite, filii animosissimorumque virorum et deorum: affirmo enim ex hacce mari percussa aliquando terra Epaphi puellam urbium radicem sibi plantaturam mortalibus
- Ep. 2. caram, Iovis in Ammonis sedibus; Delphines vero breviter alatos equis permutantes velocibus, habenasque pro remis et currus gubernabunt procellipedes. Illud augurium efficiet, ut magnarum urbium metropolis Thera fiat, quod olim Tritonidis ad ostia paludis a deo homini assimulato terram dante, hospitii munus de prora Euphemus descendens accepit: faustum autem ei Saturnius Iuppiter pater superintonuit sonitum; Quando ancoram aheneis genis munitam e navi suspendentibus occurrit, velocis Argus habenam. Duodecim autem antea dies ex Oceano portamus terga super terrae deserta marinam trabem consiliis eductam meis. Tum vero solivagus deus accessit splendida viri venerandi facie assumpta: amicisque verbis orditur, hospitibus quomodo
- Ant. 2. adventantibus benefici coenam offerunt primum. Enimvero reditus praetextus iucundi prohibebat manere. At ille sese dixit Eurypylum, terram continentis filium immortalis Neptuni esse: cognitaque festinatione, statim arreptum de arvo dextrâ obvium hospitale munus conatus est dare. Neque non obsecutus illi est heros, sed littoribus insiliens manui eius manu porrecta accepit glebam divinam. At audio illam submersam e navi marina concessisse in salsam undam, Vesperi humido pelago illapsam. Utique quidem ipsam saepe commendabam labore liberantibus famulis servandam: sed horum oblitae sunt mentes. Atque
- Ep. 2.

nunc in hacce insula immortale profusum est Libyae spatiosae semen ante tempus: si enim domi eam deposuisset iuxta inferas Orci fauces, sacram ad Taenarum Euphemus profectus, filius praesidis equorum Nep-
tuni rex, quem olim Europa Tityo gnata peperit Cephisi ad ripas: In Str. 3.
quarta progenie sanguis eius illam cepisset cum Danaïs latam continen-
tem: tunc enim magna excedunt Lacedaemone Argivoque sinu et My-
cenis. Nunc quidem peregrinarum mulierum in toris praeclarum inveni-
et genus: qui in hancce beneficio deorum insulam profecti genituri
sint virum camporum atra nube gaudentium dominum; quem auri plena
aliquando in aede Phoebus admonebit oraculis Pythium templum in-
gressum: Tempore vero insequenti navibus multos deduxit Nili ad Ant. 5.
pinguem ditionem Saturnii. Hi Medae verborum versus: obstupuerunt
vero immoti silentio heroes dis pares prudens consilium audientes. O
beate fili Polymnesti, te quidem accommodare ad hunc sermonem oracu-
lum crexit apis Delphicae sponte edita voce: quae te salvere ter quum
iussisset, fato destinatum regem declaravit Cyrenis, Impeditae loque- Ep. 3.
lae exquirentem quaenam obtingere liberatio posset divinitus. Profecto
etiam postea nunc quum maxime, ceu purpurâ floridi veris vigore, proli
huic octava floret pars Arcesilas: cui Apollo Pythoque gloriam ex circum-
colentium praebuit curriculo. Tradam vero ipsum ego Musis et au-
reum vellus arietis: ad illud enim quum navigassent Minyae, a diis missi
ipsis honores orti sunt. Quodnam initium excepit illos navigationis? Str. 4.
quod vero periculum validis adamantis vinxit clavis? Effatum divinum
erat Peliam ab illustribus Aeolidis moriturum manibus seu artibus inflexi-
bilibus; veneratque animo eius prudenti horrendum vaticinium propter
medium umbilicum arborosae editum matris, uno pede calceatum ut
omnino magna cura caveret, quando arduis de stabulis apricam terram
accessisset inclitae Iolci Peregrinus sive is civis. Ille igitur tandem Ant. 4.
venit hastis geminis vir terribilis; vestis autem utroque modo eum tegebat,
altera Magnetum indigena aptata admirandis membris, circum vero pardi
pelle arcebat sibi horridos imbres: nec comarum cincinni detonsi abie-
rant praeclari, sed totum tergum splendore replebant. Mox vero recta
incedens suae constitit mentis imperterritae periculum faciens in con-
cione frequentis populi. Illi quidem non agnoscebant; reverentiam Ep. 4.
tamen unus et alter dixit vel hoc: Non opinor hic Apollo, neque vero
aerei curus vector est maritus Veneris: in Naxo autem aiunt obisse
splendida Iphimедіае filios Otum et te, audax Ephialta rex; et certe
Tityum telum Dianae venatum est velox, ex invicta pharetra irruens,
ut quis licitos ad amores adspirare cuperet. Illi quidem inter se al- Str. 5.
ternis loquebantur talia: super mulabus vero politaque rheda concitate

- Pelias supervenit properans: stupuitque statim adspecto bene noto calceo dextrum tantum circa pedem. Sed occultans animo metum allocutus est: Quamnam terram, o hospes, profiteris patriam? et quae hominum te terrigenarum cano emisit ventre? odiosissimis cave mendaciiis
- Ant. 5. contaminatum proloquaris genus. At illi confidenter placidis verbis sic respondit: Aio disciplinam Chironis afferre; ex antro enim venio a Chariclo et Philyra, ubi Centauri me puellae enutriverunt castae. Vixinti autem completis annis nec re nec verbo indecori illis facto sum domum profectus, antiquum repetens patris mei, regnatum non secundum ius, quod olim Iuppiter dedit populorum duci Aeolo liberisque,
- Ep. 5. regnum. Audio enim illud Peliam nefarium splendidis obsecutum praecordiis nostris eripuisse violentem, legitimis dominis, parentibus: qui me, quum primum vidi lucem, insolentis regnatoris veriti iniuriam, luctu tanquam defuncti atro in aedibus instituto, inter eiulatum mulierum clam emiserunt fasciis in purpureis, nocti committentes iter, Saturnioque nutriendum Chironi tradiderunt. Sed horum iam sermonum summam nostis; candidis equis autem vectorum aedes parentum, boni civis, indicate mihi diserte: Aesonis enim filius, indigena non peregrinam accesserim terram aliorum. Centaurus vero divinus Iasonem nominans appellavit. Ita dixit. Illum quidem ingressum agnoverunt oculi patris; cuius ex senilibus palpebris ebullierunt lacrimae, suum apud animum quod gaudebat, eximium gnatum conspiciens pulcherrimum virorum.
- Ant. 6. Tum fratres ad eos ambo venerunt illius quidem ad famam, ex vicinia Pheres fonte Hypereio relicto, ex Messene vero Amythaon; statim etiam Admetus venit et Melampus benigna mente salutantes patruelem: inter convivii vero munus amicis verbis eos excipiens Iason, dona hospitalia congrua praebens, omnem hilaritatem intendit, totas quinque per noctes atque dies sacro laetitiae decerpto flore.
- Ep. 6. At sexto die, omnem sermonem serium propositum ab initio ille cum consanguineis communicavit: hi vero assensi sunt. Repente autem ex sedibus processit cum illis, et venerunt ad aedes Peliae, irruentesque intus constituerunt. De quibus quum audisset, ipse obviam ivit Tyrus comarum studiosae gnatus; placidum autem Iason comi ad eum voce stillans sermonem iecit
- Str. 7. fundamentum sapientium verborum: Fili Neptuni Petraei, Sunt quidem mortalium mentes velociores ad lucrum fraudulentum prae iustitia probandum, aspera quamvis ad repotia pergentium: at me oportet et te moribus ad ius castigatis texere futuram felicitatem. Scienti tibi dico: una hos Cretheoque mater et consiliis audaci Salmoneo: tertia vero generatione nos deinceps ab illis sati vim solis auream cernimus. Parcae autem aversantur, siqua simultas intercedit cognatis, pudorem ut

posuerint. Non decet nos aere factis gladiis aut iaculis magnam ma- Ant. 7.
 iorum dominationem partiri. Nam oves tibi ego et boum flavos greges remitto agrosque omnes, quos ablatos meis parentibus depasceris, opes ditans; neque me male habet, quod tuam domum haec valde augment: sed etiam sceptrum regium et solium, cui olim Crethides insidens equestribus dirigebat populis iura, haec quidem sine communi molestia Redde nobis, ne quod gravius ex illis existat malum. Sic igitur Ep. 7.
 dixit. Tranquille autem vicissim locutus est etiam Pelias: Ero talis; sed iam me senilis pars aetatis continet, tuus autem aetatis flos nunc quum maxime turget: potes vero auferre iram inferorum. Iubet enim suam animam revocare Phrixus profectos ad Aeetae thalamos, pellemque arietis villosam apportare, quo olim ex ponto est servatus Et Str. 8.
 ex novercae impiis telis. Haec mihi mirabile somnium accedens pronunciat: oraculum autem consului apud Castaliam, siquid explorari posset; ac quam celerrime iubet me apparare navi profectionem. Hunc laborem sponte perface; et tibi me monarchiam et regnum iuro traditurum. Firmissimum iusiurandum nobis testis esto Iuppiter gentilicium utrique. Pacto hoc probato illi quidem discesserunt: at Iason ipse iam Incitabat praecones, instantem navigationem ut denunciarent ubique. Ant. 8.
 Mox vero Saturnii Iovis filii tres pugna indefessi venerunt et Alcmenae oculis volubilibus insignis Ledaque; bini item alte comati viri, Neptuni suboles, reveriti robur, Pylo et ab extremo promontorio Taenaro, quorum, Euphemi quidem tuaque, Periclymene fortissime, fama pulchra perfecta est: ex Apolline vero citharae peritus carminum pater accessit, laudibus clarus Orpheus. Misit porro Mercurius aurea in- Ep. 8.
 structus virga duos filios ad indefessum laborem, alterum Echionem, iuveniae vigore plenos, alterum Erytum: celeriter vero ad Pangaei radices habitantes venerunt; etenim hos haud invitus animo hilari ocus impulit, Zeten Calainque, rex ventorum pater Boreas, viros alis terga horrentes ambos purpureis. Illud vero flexanimum dulce semideis desiderium accendit Iuno Navis Argus: ut ne quis relictus apud matrem mane- Str. 9.
 ret periculorum expertem vitam consumens, sed vel mortis periculo medicamen pulcherrimum virtutis suae aequalibus sibi pararet cum aliis. Sed Iolcum postquam descendit nautarum flos: recensuit omnes laudans Iason; iamque ei vates auguriis sortibusque divinans sacris Mopsus in navem deduxit exercitum benevolens. Posteaquam autem de rostro suspenderant ancoras desuper, Aurea manibus capta phiala dux in pup- Ant. 9.
 pi patrem Caelitum fulmine hastatum Iovem, et celeres fluctuum impetus ventorumque precabatur, noctesque et maris vias diesque benignos et amicam reditus fortunam: e nubibus vero ei respondit tonitru fausta

- voxx; lucidique venerunt radii ex fulgure erumpentes. Animum autem
- Ep. 9. heroes receperunt dei signis confisi: edixitque iis, Ut incumberent remis, prodigiorum speculator dulces incutiens spes: remigatio vero successit veloces per manus indefessa. Tum Noti cum auris ad Axini ostium missi venerunt; ubi sanctum Neptuni constituerunt marini delubrum, rutilus autem Thraciorum taurorum grex aderat et recens ex lapidibus conditum arae concavum. At in periculum grave coniecti domino
- Str. 10. supplicabant navium, Ut concurrentium motum vehementem effugerent petrarum: geminae enim erant vivae, quae volutabantur velociore quam grave sonantium ventorum acies; sed iam finem illa ipsis semideorum navigatio attulit. In Phasin vero deinde ingressi sunt, ubi nigricoloribus Colchis manus conseruerunt Aetam apud ipsum: sed potens acutissimorum telorum Cypria versicolorem torquillam quadriradiam indissolubili rotae alligatam, Furiosam avem, ex Olympo attulit primum hominibus, supplicesque incantationes edocuit sapientem Aesonidam, ut Medae parentum eximeret verecundiam, desiderabilisque eam Graecia in pectore ardentem agitare flagello Suadae. Moxque illa effectio laborum ostendit paternorum; oleoque permixta remedia dolorum dedit, quibus ungeretur: pacti autem sunt communes nuptias
- Ep. 10. dulces inter se iungere. At ubi Aeetes adamantinum in mediis aratrum statuerat et boves, qui flammam de flavis malis spirabant ardentis ignis, aereisque ungulis pulsabant terram alternis: hos adductos iugo admovit solus, rectosque sulcos intendens egit, glebosaeque in ulnae altitudinem scidit dorsum terrae. Tum ita dixit: Hoc opus rex, qui praest navi, mihi ubi perfecerit, incorruptivum stragulum asportato, Velus lucidum aureo villo. Sic igitur illo locuto abiecta Iason crocea veste deo fretus aggrediebatur opus; ignis vero eum non turbabat omnis beneficii peritae hospitae mandatis: sed protracto aratro, bubulas necessitatis instrumentis constrictas tenens cervices, iniiciensque magnorum laterum corpori stimulum molestum, fortis vir elaboravit imperatam mensuram. Tacito autem quamvis dolore exclamavit tamen vim Iasonis Aetes admiratus: At socii ad validum virum amicas porrigebant manus, coronisque eum frondeis tegebant blandisque sermonibus amplexabantur. Statim vero Solis admirandus filius vellus splendidum indicavit, ubi id extenderant Phrixi cultri; neque vero sperabat etiam illum ipsi perfectum Iasonem laborem: iacebat enim in arbustis, draconisque tenebatur saevissimis malis, qui crassitie longitudineque quinquaginta remorum navim superabat, ferri quam perfecerat ictus. Longum mihi redire in vehiculari via: tempus enim exit: et quandam semitam novi brevem; multisque dux sum sapientiae. Interfecit ille quidem artibus
- Ant. 10. Ant. 11. Ep. 11.

oculos caesium serpentem in tergo variegatum, Arcesila, clamque abduxit Medeam cum ipsius voluntate, Peliae interfetricem: Oceanique undas adierunt pontumque rubrum Lemniarumque gentem mulierum peremptricem virorum: ubi et membrorum contentionibus spectandum exhibuerunt certamen de veste, Et concubuerunt. Atque in peregrinis Str. 12. arvis semen tum vestri splendoris fortunae accepit fatalis dies, vel noctes: illic enim genus Euphemi satum mansurum semper extitit: et Lacedaemoniorum ingressi virorum sedes in Callistam olim dictam migrarunt posthac insulam; inde vero vobis Latonae filius dedit Libyae campum deorum beneficio augendum, ad urbem Cyrenes aureo solio insidentis divinam gubernandam Recti consultricem prudentiam adeptis. Ant. 12. Calle nunc Oedipi sapientiam. Nam etiamsi quis ramos acuta securi amputet magnae ilicis, foedetque eius admirandam speciem; tamen vel sterilis reddita dat iudicium de sese, si quando in hibernum ignem pervenerit ultimum: aut cum rectis columnis herilibus suffulta onus reliquis sustinet miserum in muris, suo derelicto loco. Es vero medicus Ep. 12. opportunissimus, Paeaque tibi honorat vitam. Oportet molli manu admota vulnus ulceris curare. Facile est enim civitatem concutere vel imbecillioribus: sed in sede rursum locare difficile profecto est, repente nisi deus principibus gubernator adfuerit. At tibi harum rerum contextitur gratia: sustine felici in Cyrena ponere studium omne. Homeri Str. 13. carminum autem etiam hoc considerans dictum cura: nuncium bonum dixit honorem maximum negotio cuivis asferre. Augetur et Musa praeconio recto. Cognovit quidem Cyrene et celeberrima domus Batti iustas Damophili mentes: ille enim, inter pueros iuvenis, in consilii vero senex expertus centum annorum vitam, privat maledicentiam splendida voce, didicitque insolentem odisse, Non contendens adversus bonos, Ant. 15. neque differens effectiorem rei ullius. Nam opportunitas inter homines breve spatium habet; quam ille bene novit: minister autem eam comitatur, non operarius servus. Aiunt vero esse hoc aerumnosissimum, non ignorantem pulchra necessario extra habere pedem. Et ille certe Atlas caelo colluctatur nunc quidem procul patria a tellure et a bonis suis; sed solvit Iuppiter immortalis Titanas: et tempore mutationes accidunt, cessante vento, Velorum. At sese optat pernicioso morbo ex- Ep. 15. antlato tandem domum videre, ad Apollinisque fontem convivia frequentem animum tradere iuvenili hilaritati saepius, inter sapientesque cives artificiosam citharam gestantem quiete frui, nec sane cuiquam damnum dantem, ipsumque rursus illaesum a civibus. Et narraverit qualem, Arcesila, invenerit fontem immortalium carminum, recens Thebis hospitio exceptus.

PYTH. V.

ARCESILAO CYRENAEO

CURRU.

- Str. 1. **O**pulentia late potens, quum quis mortalis homo virtute temperatam intemerata, fortuna tradente eam producit dilectissimam comitem. O beate divinitus Arcesila, tu utique inclitae aetatis summis a gradibus cum gloria redis per Castorem aureo vectum curru. Serenus post hibernam
- Ant. 1. procellam tuam illustrat beatam domum. Enimvero sapientes pulchrius ferunt vel a diis datam potentiam. Te autem incedentem in iustitia magna felicitas amplectitur: tum quod rex es magnarum urbium, habet congenitus splendor pretiosissimum hoc munus tua temperatum mente; tum vero beatus etiam nunc es, famosa quod iam ex Pythiade gloriam equis adeptus accipis hancce pompam virorum, Apollineas delicias. Igitur ne obliviscaris Cyrenis dulcem circa hortum Veneris cantatus omnis rei deum quidem auctorem habere; dilige vero Carrhotum praecipue inter sodales: qui non Epimethei adducens sero sapientis filiam Excusationem Battidarum pervenit ad domos iuste regnantium; sed curru praestantissimo debitum, ad aquam Castaliae hospitio exceptus, praemium circumdedit tuis comis. Incorruptis fraenis victoria potitus in velocium duodecim cursuum campo sacro. Fregit enim instrumentorum robur nullum, sed dedicata pendent, quaecunque sollertium fabrorum artificia adducens in concavum saltum dei, Crisaeum collem praetervectus est: unde illa habet cupressina aedicula ad signum prope, Cretenses quod sagittati tecto Parnasio submiserunt, illud uno
- Ant. 2. ligno constans, natum. Benevola itaque decet mente benefactorem accipere. Alexibiada, te vero pulchricomae illustant Gratiae: beatus es, qui habes post magnum quamvis laborem sermonum praestantissimorum monimenta: inter quadraginta enim lapsos aurigas integro curru reportato intrepido animo, accessisti iam Libyae campum ex splendidis certaminibus patriamque urbem. Laborum vero nemo exsors est neque adeo erit: sed Batti permanet tamen antiqua felicitas haec atque illa dispensans, turris urbis lumenque lucidissimum hospitibus. Illum sane et grave frementes leones prae timore fugerunt, vocem quando ipsis attulit transmarinam; dux vero coloniae dedit Apollo bestias saevo metui, ut
- Str. 3. ne rectori Cyrenes irritus fieret oraculis: Qui et gravium morborum

remedia viris et mulieribus distribuit, praebetque citharae artem, datque Musam quibuscunque velit, a bellis alienam inserens praecordiis iustitiam, antrumque colit fatidicum, quo Lacedaemone Argisque et divina in Pylo constituit strenuos Herculis posteros Aegimique. At meum praedicant ex Sparta amabile decus; Unde oriundi venerunt in The- Ant. 3.
ram Aegidae mei maiores non sine diis: sed fatum quoddam duxit multarum victimarum epulum: unde receptam, Apollo, tua, Carnee, in comissatione verecundamur Cyrenae pulchre exstructam urbem: quam tenent aere delectati hospites Troes Antenoridae; cum Helena enim venerunt, fumantem patriam postquam viderunt In bello: equestrem Ep. 5.
autem gentem diligenter excipiunt sacrificiis viri adeuntes eos, munera offerentes, quos Aristoteles adduxit, navibus velocibus maris profundam viam aperiens. Condidit vero lucos maiores deorum, directeque sectam struxit Apollineis salutiferis pompis planam, quam equi quatiunt, pavitam viam, ubi fori ad extrema seorsum iacet defunctus. Beatus qui- Str. 4.
dem inter homines habitabat; heros autem postea populo cultus. Seorsum vero ante domos ceteri sortiti Orcum reges sancti sunt; magna autem virtus rore molli perfunditur carminum inter undas: audiunt certe inferna mente suam felicitatem filioque communem gratiam debitamque Arcesilae. Quem inter cantum iuvenum decet aureo instrumentio ornatum Phoebum celebrare, Habentem ex Pythone victorale impensas Ant. 4.
remunerans carmen iucundum. Virum illum laudant prudentes. Dictum dico: praestantiorem aetate mentem nutrit; linguâque fidentiâque alas expandens inter volucres aquila extitit; pugnae, quale vallum, robur; interque Musas ales inde a matre cara, currusque conspicitur agitator peritus: Et quotquot sunt domesticarum laudum aditus, ausus Ep. 4.
est; deusque ei et nunc propitius perficit potentiam, et vero porro deinceps, o Saturnii beati, detis eam ut factis consiliisque teneat, ne fructibus exitialis ventorum hibernus flatus deprimat vitam. Iovis utique mens magna gubernat fortunam virorum carorum. Precor ipsum, Olympiae ut hoc decus addat Batti generi.

P Y T H. VI.

X E N O C R A T I A G R I G E N T I N O

C U R R U.

Audite: profecto enim oculos volventis Veneris arvom vel Gratiarum Str. 1.
versamus, umbilicum horrisonae telluris aeternum accedentes, Pythiae

- victoriae dicatus ubi felicibus Emmenidis fluvialique Agrigento omninoque Xenocrati paratus hymnorum thesaurus in auri pleno Apollineo exstructus est saltu; Str. 2. Quem neque hibernus imber coactus irrurens, horrisonae nubis exercitus immitis, neque venti in recessus maris colluvie varia rapient illisi: luce vero in pura posito vultu is patri tuo, Thrasybule, gentique communem gloriosam curru victoriam Crisaeis in Str. 3. vallibus sermonibus mortalium denunciabit. Tu profecto manu tenens illum ad dextrum latus, in te probatum refers praeceptum, quod olim in montibus aiunt Philyrae filium validissimo orbo parentibus Pelidae commendasse: praecipue quidem ut Saturni filium, gravisonum fulgurum tonitruumque arbitrum coleret; eo vero numquam honore privaret parentum vitam fatis concessam. Str. 4. Fuit et antea Antilochus fortis mente hac praeditus, qui occubuit pro patre, homicidam quum sustinuisset exercitus ducem Aethiopum Memnonem. Nestoreum enim equus currum impediēbat Paridis ex telis saucius; at ille immittebat validam hastam: Messenii autem senis perturbata mens inclamavit filium suum. Str. 5. Neque vero irritum verbum emisit: sed ibidem manens ille divinus vir redemit morte salutem patris, visusque est inter priores homines adolescentibus facinore ingenti perfecto summus esse erga parentes virtute. Haec quidem praeterierunt: inter eos autem, qui nunc Str. 6. sunt, etiam Thrasybulus paternam maxime ad regulam incessit, Patruoque succedens decus probavit; mente vero opes regit, nec iniustum nec insolentem iuventae florem carpens, sapientiam autem in penetralibus Pieridum; tibiue, terrae quassator, ex indole ad equestris studii adiutum valde lubente animo, Neptune, sese applicat: dulcis vero mens etiam in versando cum convivis apum superat cancellatum opus.

P Y T H. VII.

M E G A C L I A T H E N I E N S I

Q U A D R I G I S.

- Str. **P**ulcherrimum magna urbs Athenae prooemium, quo Alcmaeonidarum potentissimae stirpi fundamentum carminum curuli victoriae iaciatur. Quippe quamnam patriam, quam domum habitantem quemquam praedicem, quae illustrior in Graecia famā sit? In omnibus enim civitatibus laus versatur Erechthei civium, qui quidem tuam, Apollo, aedem

in Pythone divina admirandam extruxerunt. Ducunt autem me quinque in Isthmo victoriae, unaque praecellens Iovis Olympica, duaeque de Cirrha, Vestrae, o Megacles, et maiorum. Nunc nova felicitate Ep. gaudeo; quid vero doleo invidiam remunerari praeclara facinora? Aiunt certe sic homini stabilem florentem felicitatem haec atque illa afferre solere.

P Y T H. VIII.

A R I S T O M E N I A E G I N E T A E

L U C T A T O R I .

Benigna Tranquillitas, o Iustitiae urbes augens filia, consiliorumque et Str. 1. bellorum tenens claves supremas, Pythicae victoriae decus Aristomenis accipe. Tu enim mitia et agere et pati pariter nosti tempore opportuno; Tu quoque, quando quis immite cordi odium infixit, aspera Ant. 1. infensorum occurrens robori, ponis insolentiam in fundo maris. Quam se nec Porphyrio novit contra fas lacessere: sed lucrum gratissimum, siquis id volentis ex aedibus auferat. At vis etiam superbum deii- Ep. 1. cere aliquando solet: Typhos Cilix centicep seius poenam non effugit, neque adeo rex Gigantum; sed domiti sunt fulmine sagittisque Apollinis; qui benevola mente Xenarcis filium excepit e Cirrha coronatum fronde Parnasia Doriensique hymno. Neque vero Gratiis excidit iusta civitate Str. 2. insignis, virtutes inclitas Aeacidarum nacta insula; sed perfectam habet gloriam ab initio: multis enim canitur, victricibus in ludis et acribus in pugnis summos quod nutrit heroas; Ab altera vero parte etiam ho- Ant. 2. minibus conspicua est. Sed mihi non vacat tradere omnem sermonis uberioris prolixitatem lyraeque et cantui molli, ne fastidium superveniens pungat: quod autem ante pedes mihi est, tum procedat debitum, o puer, novissimum praeclarorum facinorum, mea alatum arte. Ep. 2. Luctae certaminibus enim vestigia legens avunculorum Olympiae Theognetus non dedecoras, neque Clitomachi victoriam in Isthmo audacibus membris reportatam: augens vero gloriam gentis Midylidarum dictum refers, quod olim Oïclis filius ad septem portarum urbem Thebas visis filii pugnae strenue adstantibus significavit, Quando Argis venerant se- Str. 3. cundo itinere Epigoni. Ita dixit dum pugnant: Natura generosus cernitur ex patribus in filiis animus. Intueor aperte draconem varium co-

- Ant. 3. rusco Alcmanem in clupeo versantem primum ad Cadmi portas. At ille afflictus priori clade nunc faustioris tenetur augurii nuncio Adrastus heros; sed in domesticis adversa fortuna utetur: solus enim e Danaorum copiis mortui ossibus lectis filii, numine deorum redibit exercitu cum incolumi Abantis ad spatiosos vicos. Talia quidem edixit Amphiarus. Lubens vero et ipse Alcmanem coronis peto aspergoque etiam hymno, vicinus quod mihi et bonorum custos meorum tum obvius est factus eunti terrae ad umbilicum cantu celebratum, tum vaticiniorum se applicuit congenitis artibus. Tu vero, longe iaculans, qui omnes recipiens templum celebre gubernas Pythonis in vallibus, maximum quidem ibi gaudiorum praebuisti; domi vero antea cito raptum donum quinquertii cum sollemnibus vestris attulisti, domine. Propitia autem
- Ant. 4. precor mente Respicias tuum canticum, quantum in quoque percurro. Comissioni quidem dulcisonae Iustitia adstat; deorum autem curam immortalem exposco, Xenarce, vestris fortunis. Siquis enim bona
- Ep. 4. paravit non longo tempore, multis sapiens videtur inter stultos Vitam instruere prudentibus conatubus: at haec non penes homines sunt; sed deus praebet, alias alium sursum attollens, alium autem subter manuum mensuram deprimit. Sed Megaris tu habes decus, in recessuque Marathonis, Iunonisque ludum domesticum victoriis ternis, Aristomenes, subegisti certamine. Quattuor autem irruisti desuper corporibus mala meditans; quibus neque reditus pariter iucundus in Pythiade decretus est, neque vero postquam reversi sunt, apud matrem circa eos risus dulcis excitavit gaudium; sed per angiportus inimicos suspensio animo
- Ant. 5. devitantes trepidant, calamitate saucii. Qui vero decus aliquod recens nactus est, ex magna ob florentem statum spe volat alatis virtutibus, habens superiorem divitiis curam. At brevi mortalium felicitas crescit; sic autem etiam procidit humi, infesto decreto quassata. Diem unum
- Ep. 5. viventes! quid tandem est quis? quid non quis? Umbrae somnium homo. Sed quando splendor ab Iove datus venit, fulgens lumen adest hominibus et suavis vita. Aegina cara mater, libero cursu civitatem hancce deduc cum Iove et rege Aeaco Peleoque et forti Telamone cumque Achille.

P Y T H. IX.

TELESICRATI CYRENAEO

ARMIS CURSORI.

Volo aere clupeatum Pythicum victorem Telesicratem profunde cinctis ^{Str. 1.} faventibus Gratiis praedicans celebrare, felicem virum, equestris decus Cyrenes, quam comatus ventistrepis ex Pelii recessibus quondam Latonae filius rapuit, vexitque aureo virginem venatricem curru eo, ubi ovibus abundantis et maxime frugiferae constituit dominam terrae, radicem continentis tertiam iucundam florentem ut inhabitaret. ^{Ant. 1.} Excepit vero argentes Venus Delium hospitem, divinos currus attingens manu levi; ipsisque dulci connubio amabilem adiunxit verecundiam, communes iungens deoque initas nuptias filiaeque Hypsei: qui Lapitharum violentorum tunc erat rex, ab Oceano genere heros secundus: quem olim Pindi claris in convallibus Nais delectata Penei lecto Creusa pariebat, ^{Ter- Ep. 1.} rae filia. Ille autem ulnas decoram educavit filiam Cyrenen: haec quidem neque telarum retrogradas amavit vias, neque conviviorum cum domesticis sodalibus puellis oblectationes, sed iaculisque ahenis ensequere pugnans conficiebat feras bestias, sane multam et tranquillam armentis pacem praebens paternis, concubito rem autem suavem somnum ad auroram vergentem palpebris non multum impendens. ^{Str. 2.} Invenit eam aliquando leone cum robusto solam luctantem sine armis ampla pharetra instructus iaculator Apollo; statim vero ex aede Chironem allocutus est voce: Sacro antro, Philyrida, egressus animum feminae et magnum robur admirare, qualem intrepido contentionem adducit capiti, labore maius puella pectus habens; timore autem non percelluntur praecordia. Quis eam hominum genuit? ac quam avulsa stirpe ^{Ant. 2.} Montium recessus tenet umbrosorum, experiturque robur immensum? Fas estne inclitam manum ei inferre, vel etiam ex connubio demetere mellitum florem? Huic vero Centaurus animosus placido dulcere ridens supercilio consilium suum statim reddidit: Occultae claves sunt sapientis Suadae sacrorum amorum, Phoebe, et inter deos hoc atque homines pariter venturum, palam dulci frui primum amplexu. ^{Ep. 2.} Namque te, cui non licet mendacium attingere, induxit come ingenium, ut simulate diceres hanc orationem. Puellae vero unde genus, interrogas,

- o rex? qui certum omnium rerum exitum nosti et omnes vias, quotque tellus verna folia emittit, quotque in mari et fluviis arenae undis et ventorum fluctibus voluntur, quodque futurum est, et quando erit, bene
- Str. 3. perspicis. Si tamen oportet etiam cum sapiente contendere, Edicam. Huic maritus accessisti saltum huncce, et es eam trans mare, Iovis eximium in hortum portaturus; ubi eam civitatis dominam constitues, populo adducto insulari ad collem campo cinctum: nunc autem spatiosis pratis decora veneranda tibi Libya excipiet celebrem sponsam aedibus in aureis benevola; ubi ei terrae sortem statim donabit legitimam simul gubernandam, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignaram ferarum.
- Ant. 3. Ibi filium pariet, quem inclitus Mercurius pulchritudinis Horis Tellurique susceptum cara a matre feret; illae vero genibus suis imposito infanti nectar labiis et ambrosiam instillabunt, facientque eum immortalem Iovem et castum Apollinem, viris gaudium amicis proximum, comitem ovium, Agreum et Nomium, aliis vero Aristaeum vocandum. Sic igitur locutus impulit deum, ut iucundum nuptiarum perficeret exitum.
- Ep. 3. Celeris autem festinantium iam deorum effectus, viaeque breves. Illud illa dies peregit; thalamoque concubuerunt in aureo Libyae: ubi pulcherrimam urbem regit claramque certaminibus. Atque nunc apud Pythonem divinam Carneadae filius florentissimae ipsam admovit fortunae; ubi victor illustravit Cyrenen: quae ipsum benevola excipiet, pulchris puellis insigni patriae gloriam desiderabilem afferentem Delphis.
- Str. 4. Virtutes vero magnae semper laudum copiosae; sed pauca ornate eloqui in amplis rebus, acroama sapientibus: et opportunitas aequae cuiusque rei tenet summam. Intellexerunt aliquando et Iolaum non aspernatum illam septem portis exstructae Thebae; quem, Eurysthei postquam caput amputavit ensis acie, condiderunt sub terra intus in curruum agitatoris Amphitryonis sepulcro; ubi paternus avus eius Satorum hospes iacebat, candidis equis insignes Cadmeorum qui migrarat ad vicos.
- Ant. 4. Peperit illi et Iovi mixta prudens uno partu Alcmena geminorum invictum robur filiorum. Surdus mutusque aliquis, qui Herculi os non applicet, neque Dircaeorum aquarum semper meminerit, quae illum nutriverunt et Iphiclem; quibus rite effectum ex voto debens beneficium commissabor. Gratiarum sonorarum utinam ne me deficiat purum lumen! Nam et Aeginae aio Nisique ad collem
- Ep. 4. ter omnino civitatem hancce illum celebrem fessisse, Taciturnam inopiam certamine effugientem: quapropter, siquis civium amicus, siquis adversarius, publico certe bono bene gestam rem nolit, praeceptum violans marini senis, obscurare. Ille laudare etiam inimicum toto animo praeclara iuste quidem gerentem edixit. Plurimum victorem te etiam

sacris in statis Palladis viderunt mulieres, tacitaeque, ut quaeque erat, carissimum virgines maritum, vel filium optabant te, o Telesicrate, esse, In Olympiisque et sinuosae Telluris certaminibus ac vel in omni-
 bus domesticis. A me vero iam, qui carminum siti medeor, quaedam Str. 5.
 exigit, ut debitum rursus excitem, antiqua quoque gloria tuorum maiorum: quales Libycam ob feminam profecti sunt Irasa ad urbem, Antaei pulchricomam proci petentes celeberrimam puellam; quam admodum multi principes virorum ambibant cognati, multique etiam peregrinorum. Nam admirabilis forma Erat; auroque coronatae Iuventae fructum Ant. 5.
 florescentem decerpere volebant. Pater autem filiae parans illustrius coniugium audiverat, Danaus quondam Argis quales nactus esset quadraginta et octo virginibus, antequam medius dies supervenisset, velocissimas nuptias. Constituerat enim universum chorum statim ad metam stadii, certaminibusque pedum iusserat decernere, quam habiturus esset quisque heroum, quotquot generi iis accesserant. Sic vero dabat Libys iun- Ep. 5.
 gens filiae sponsum. Ad lineam illam ipsam constituit ornatam, finis ut esset extremus, dixitque inter medios abducturum eam, qui primus prosiliens eius attigisset peplum. Tum Alexidamus, postquam emensus est rapidum cursum, virginem probam, manu manum prehensens, duxit equestrium Nomadum per turbam. Multas quidem illi iniecerunt frondes et sarta: multas vero antea alas ceperat victoriarum.

P Y T H. X.

HIPPOCLEAE THESSALO

DIAULI CURSORI.

Felix Lacedaemon, beata Thessalia: patre quippe utrique ex uno for- Str. 1.
 tissimi progenies Herculis imperat. Quid iacto intempestive? Immo vero me Pythoque et Pelinnaeum vocat Aleuaeque filii, Hippocleae volentes ducere comissationi laudatrici iunctam virorum inclitam vocem. Expertus est enim certamina; in concilioque circumcolentium Ant. 1.
 Parnasius illum recessus diauli cursorum iuvenum supremum renunciavit. Apollo, laetus vero hominum exitus exordiumque numine movente procedit: ille quidem tuis utique consiliis hoc patravit; congenitaque ipsi indoles insistere eum fecit vestigiis patris Olympionicae bis in Ep. 1.
 bellicis Martis armis: constituit etiam certamen sub Cirrhiae rupe prato.

- conspicua pedibus victorem Phriciam. Adsit fortuna etiam futuris in diebus, magnificae opes ut floreat ipsi; Eorum vero, quae in Graecia sunt, decorum nacti haud exiguum portionem, ne invidis divinitus vicissitudinibus incidant. Deus sit propitius animo. Beatus autem et celebrandus ille vir existit sapientibus, siquis manibus aut pedum virtute
- Ant. 2. victor maxima praemiorum reportarit audaciaque et robore, Et vivens adhuc iuvenem filium viderit rite adeptum coronas Pythias. Aethneum caelum numquam ascendere potest; sed quascunque nos mortale genus felicitates attingimus, iis penetrat ad extremum navigationis terminum. Neque vero navibus neque pedestri itinere inveneris ad Hyperboreorum conventus mirabilem viam. Apud quos olim Perseus coenavit dux, domos ingressus, inclitas asinorum hecatombas quum invenisset deo sacrificantes; quorum festis dapibus perpetuo laetisque vocibus maxime Apollo gaudet, ridetque videns lasciviam arrectam bestiarum.
- Str. 3. Musa autem non exulat a moribus ipsorum; sed ubique chori virginum lyrarumque strepitus sonitusque tibiaram moventur; lauroque aurea comas redimiti epulantur comiter: neque vero morbi nec senectus perniciose tangunt sacram gentem; laborumque et pugnarum expertes
- Ant. 3. Habitant devitata summum ius exercente Nemesi. At audaci spirans corde venit Danaes aliquando filius, ducebat autem Minerva, ad virorum beatorum coetum; occiditque Gorgonem, et variegatum draconum iubis caput insularibus lapideam mortem advenit afferens. Mihi vero admirandum Diis perficientibus nihil unquam videtur esse incredibile. Remum inhibe, ilicoque ancoram fige in terra e prora proiectam, latentis remedium scopuli: laudatoriorum enim flos hymnorum ad aliam alias
- Str. 4. velut apes vagatur materiam. Spero autem me, Ephyraeis vocem circa Peneum dulcem fundentibus meam, Hippocleam etiam magis carminibus ob coronas admirandum inter aequales facturum et seniores, iuenculisque virginibus curam. Etenim aliis aliarum rerum amor pungere solet peccata: Quae vero quisque appetit, ubi consecutus fuerit, cito raptum teneat studium praesens; post annum autem eventura obscurum est praevidere. Fretus sum hospitio benevolo Thoracis, qui meum expectans officium huncce iunxit curram Pieridum quadriiugum, amans amantem, ducens ducentem amice. At exploranti et aurum in probatione splendet et mens recta. Fratres quidem collaudabimus probos, quod sublime ferunt instituta Thessalorum augentes: penes bonos vero posita sunt paterna optima urbium imperia.

P Y T H. XI.

T H R A S Y D A E O T H E B A N O

P U E R O S T A D I I C U R S O R I.

Cadmi puellae, Semela Olympiarum vicina, Inoque Leucothea marina- Str. 1.
 rum contubernalis Nereidum, venite cum Herculis optimae prolis geni-
 trice matre ad Meliam aureorum in penetralem tripodum thesaurum,
 quem eximie honoravit Loxias, Ismeniumque nominavit, veracem va- Ant. 1.
 tum sedem, o filiae Harmoniae, ubi nunc quoque consortem Heroidum
 coetum congregatum iubet adesse, ut Themidem sacram Pythonemque
 et recte iudicantem terrae umbilicum canatis summa vespera, Septem Ep. 1.
 portarum urbi Thebis gratiam certaminique Cirrhæ; in quo Thrasy-
 daeus memorandum fecit focum paternum tertia adiecta corona, in opu-
 lentis arvis Pyladae victor, hospitis Laconis Orestae. Quem interfecto Str. 2.
 patre Arsinoe dolo Clytaemnestrae manibus a validis nutrix eripuit lu-
 ctuoso, quando Dardanidem filiam Priami Cassandram corusco aere cum
 Agamemnonia anima misit Acherontis ripam ad umbrosam Immiseri- Ant. 2.
 cors femina. Num illam Iphigenia ad Euripum mactata procul a pa-
 tria stimulavit, gravia molientem ut cieret iram? an alieno toro domi-
 tam nocturni seduxerunt amplexus? id quod iuvenibus uxoribus odio-
 sissimum est flagitium nec occultari potest Alienis linguis. Maledici Ep. 2.
 vero cives: habet enim opulentia non minorem invidiam; at humiliter
 vivens in abscondito fremit. Interiit quidem ipse heros Atrides rever-
 sus tandem inclitis Amyclis, Vatemque perdidit puellam, postquam Str. 3.
 ob Helenam exustorum Troianorum deiecit domos de felicitate. At ille
 ad senem hospitem Strophium pervenit puerili capite, Parnasi pedem in-
 colentem: sed sero Marte interfecitque matrem prostravitque Aegisthum
 caedis in loco. Sane, o amici, aut iter deflectente in trivio vagatus Ant. 3.
 sum, quum recta via incederem antea; aut me aliquis ventus cursu eiecit,
 ut navigium marinum. Musa, tuum vero, si mercede paciscebare prae-
 bituram te vocem argento conductam, alias ad alia eam transferre Aut Ep. 3.
 patri Pythiis victori nunc quidem aut Thrasydaeo, quorum felicitasque
 et gloria resplendet. Partim inter currus praeclari victores Olympicum
 certaminum celeberrimorum obtinuerunt celerem fulgorem equis; Et Str. 3.
 Pythone nudum in stadium quum descendissent, superarunt Graecorum
 conventum velocitate. Divinitus appetam bona, possibilia cupiens aeta-

- tis in flore. Eorum enim, quae in civitate sunt, reperiens mediocria
- Ant. 4. diuturniore felicitate vigentia, improbo sortem tyrannidum: Communibus vero virtutibus intentus sum; invidi autem puniuntur noxa. Siquis summum assecutus tranquilleque degens a gravi iniuria se cohibuit, is vero in fine atram mortem pulchriorem nancisci solet, dulcissimae
- Ep. 4. suboli celebrem bonorum praestantissimam gratiam relinquens: Quae Iphiclidam clarum reddit Iolaum hynnīs decantandum, et Castoris robur, teque, rex Pollux, filii deorum, alterum per diem in sedibus Therapnae, per alterum habitantes in Olympo.

P Y T H. XII.

M I D A E A G R I G E N T I N O

T I B I C I N I.

- Str. 1. **R**ogo te, splendoris amica, pulcherrima mortalium urbium, Proserpinae sedes, quae ad ripas pecorosi habitas Acragantis aedificiis bene constructum collem, o regina, propitia immortalium hominumque cum benevolentia accipe coronam hancce ex Pythone ab illustri Mida, eumque ipsum, Graeciam qui superavit arte, quam quondam Pallas invenit audacium Gorgonum tristem planctum contexens Minerva: Quem e virgineis inaccessisque serpentum capitibus auditiv fusum luctuosa cum aerumna; Perseus quando tertiam confecit sororum partem, marinaeque Seripho incolisque exitium fatale afferens. Profecto ille et divinum Phorci occaecavit genus, et funestas symbolas Polydectae reddidit matrisque longam servitutem coactumque coniugium, pulchris generis insignis caput
- Str. 3. quum abstulisset Medusae Filius Danaes; quem ex auro dicimus sponte pluyente natum esse. Sed postquam ex his carum virum laboribus servaverat, virgo tibiaram effecit omnisonum cantum, ut Euryalae ex citis maxillis emissum in instrumentis imitaretur grave strepentem luctum. Invenit dea; sed inventum cantum, ut viri mortales eum haberent, appellavit capitum multorum nomum, illustrem modum populos cientium memor certaminum,
- Str. 4. Tenue permeantem aes simul et calamos, qui prope praestantem choris habitant urbem Gratiarum, Cephisidis in luco, fidi choreutarum testes. Siqua vero felicitas apud homines, sine labore non comparet; sed perfecerit eam sane vel hodie deus. Fatum quidem non evitabile; sed erit tempus illud, quod etiam insperatam aliquam sortem obiciens praeter opinionem aliud det, aliud nondum concedat.

N E M E A.

N E M. I.

C H R O M I O A E T N A E O

C U R R U.

Requies sacra Alpei, inclitarum Syracusarum germen Ortygia, cubile Str. 1.
 Dianae, Deli soror: a te suaviloquus hymnus orditur dicere laudem pro-
 cellipedum magnam equorum, Iovis Aetnaei gratia; currus vero incitat
 Chromii Nemeaque facinoribus victorialibus comissioni inserviens iun-
 gere carmen. Initia autem iacta sunt deorum illius viri cum divinis Ant. 1.
 virtutibus: est autem in felicitate summae gloriae fastigium; magnorumque
 certaminum Musa meminisse amat. Sparge iam decus aliquod insulae,
 quam Olympi dominus Iuppiter dedit Proserpinae, annuitque ei capil-
 lis, excellentem in praestante frugibus tellure Siciliam opinam se Ep. 1.
 elaturum fastigiis urbium opulentis: praebuitque ei Saturnius belli stu-
 diosum aere armati populum equis instructum simul omnino et Olym-
 piadum foliis olearum aureis praeditum. Multarum rerum attingi oppor-
 tunitatem haud falso iaculatus: Adstiti autem ad aulicas fores viri Str. 2.
 hospitalis pulchra canens, ubi mihi gratum epulum adornatum est, si-
 mul vero peregrinorum non expertes aedes sunt: nactus autem hoc est,
 ut boni obtrectantibus aquam fumo portent contrariam. Sed artes alio-
 rum aliae: oportet autem rectis viis incedentem anniti natura. Agit Ant. 2.
 enim opere robur, consiliis vero mens, futura prospicere quibus ingen-
 tum adest. Agesidami fili, tua certe in indole horumque et illorum usus
 suppetunt. Non amo magnas domi divitias absconditas habere, sed prae-
 sentibus, et bene mihi esse et bene me audire, amicis sufficientem: com-
 munes enim veniunt metus laboriosorum hominum. Ego vero Her- Ep. 2.
 cule acquiesco libenter, in fastigiis virtutum magnis antiquam excitans
 narrationem, ut quippe ex utero matris ilico serenam in lucem filius
 Iovis partum evadens gemello cum fratre prodiit, Utque non latens Str. 3.
 aurithronam Iunonem croceas fascias ingressus est. Sed deorum regina
 irritata animo mittebat dracones protinus. Illi quidem apertis portis
 in thalami penetrale amplum irrepserunt, puerulis celeres malas cir-

- complicare cupientes: ipse autem rectum tollebat caput primumque tentabat pugnam, Binis binos manibus invictis suis ad cervices corripuens serpentes; strangulatis vero tempus animas efflavit e membris infandis. Sed intolerabile sane iaculum percussit mulieres, quotquot Alcmene ministrabant puerperio: etenim ipsa, pedibus absque peplo desiliens de strato, tamen propulsavit iniuriam beluarum. Confestim autem Cadmeorum proceres aereis cuncti cum armis accurrerunt; manu vero Amphitruo vagina nudum vibrans ense venit, acutis aerumnis percussus. Nam domesticum premit quemque pariter, statim vero doloris expers cor luctu in alieno. Stetit autem stupore gravi iucundoque affectus; videbat enim insolentem audaciamque et vim filii; in contrariumque ei versam immortales nunciantium narrationem effecerant. Vicinum vero evocavit Iovis altissimi vatem eximium, veridicum Tiresiam; hic autem ei exposuit et omni cohorti, quibuscum conflictaturus esset casibus, Quot in terra interficiendo, quotque in mari bestias immanes; atque aliquem hominum cum obliqua invidia incedentem diram dixit ei illaturum mortem. Enimvero quando dii in campo Phlegrae cum Gigantibus pugnam conserturi essent, telorum sub ictibus illius splendidam pulvere contaminatum iri comam Pronunciavit: ipsum autem in pace continuo requietem per omne tempus praemium laborum magnorum consecutum eximium, beatis in domibus accepta florente luventa uxore, et nuptiis celebratis apud Iovem Saturnium, augustam probaturum domum.

N E M. II.

T I M O D E M O A T H E N I E N S I

P A N C R A T I A S T A E.

- Str. 1. **U**nde quidem etiam Homeridae contextorum carminum cantores ut plurimum auspicantur, Iovis a prooemio: etiam hic vir fundamentum sacrorum certaminum victoriae nactus est primum Nemeaei in celebratissimo hymnis Iovis luco. Oportet vero etiam, paterna siquidem in via ipsum recta deducens aevum magnis dedit ornamentum Athenis, simul Isthmiodum decerpere pulcherrimum florem, in Pythiisque vincere Timonoi filium.
- Str. 2.
- Str. 3. Est autem consentaneum, Montanis a Pleiadibus non procul Orionem incedere. Atqui Salamis educare virum bellicosum potest; apud Troiam certe Hector est Aiace expertus: te vero, o Timodeme, vir-

tus pancratii laboriosa auget. Acharnae autem antiquitus celebres for- Str. 4.
tibus viris praestant: quantum vero in certaminibus, Timodemidae prae-
stantissimi distinguuntur. Prope alte dominantem quidem Parnasum
quattuor ex certaminibus victorias reportarunt; at Corinthiis a viris In Str. 5.
fortis Pelopis recessibus octo coronas consecuti iam sunt: septem au-
tem Nemeae; domi vero parta maiora numero Iovis in certamine. Quem,
o cives, celebrate Timodemo cum glorioso reditu; suavisona vero au-
spicamini voce.

N E M. III.

ARISTOCLIDAE AEGINETAE

PANCRTIASTAE.

O veneranda Musa, mater nostra, supplico, ad hospitem in sollemni Str. 1.
Nemeade venias Doricam insulam Aeginam. Aquam enim expectant
apud Asopiam mellisonorum artifices hymnorum iuvenes, tuam vocem
requirentes. Sitit autem res alia aliud; certaminum vero victoria ma-
xime cantum amat, coronarum virtutumque aptissimum comitem. Cu- Ant. 1.
ius copiam deprome mente de mea, ordireque caeli multis nubibus ple-
ni regi, filia, acceptum hymnum; ego vero illorumque hunc cantibus
lyraeque tradam. Pulchrum vero habebit laborem regionis decus, Myr-
midones ubi priscae habitarunt, quorum antiquitus celebrem conventum
non dedecoribus Aristocles tuo contaminavit beneficio in pugna fra-
ctus Cum robusto pancratii exercitu. Laboriosarum autem plagarum Ep. 1.
remedium salubre in profunda Nemea victoriae laudem habet. Si vero
formosus et patrans consentanea formae virtutes summas attigit filius
Aristophanis; non iam ulterius invium mare columnas ultra Hercules
traicere facile, Heros deus quas posuit navigationis extremae testes Str. 2.
inclitas, domuit vero beluas in pelagis ingentes, et perscrutatus est va-
dorum fluentia, quousque ad navigabilem perveniret itineris metam, ter-
ramque definivit. Anime, quodnam ad peregrinum promontorium meam
navigationem deflectis? Aeaco te iubeo generique Musam afferre. Ad-
est vero dicto aequitatis flos, bonos ut laudes: Neque vero aliena- Ant. 2.
rum rerum studia homini habere praestat. Domestica quare; commo-
dum autem decus accepisti ad dulce aliquid canendum. Antiquis vero
in virtutibus laetatus est Peleus rex, praegrandem hastam quum rese-

- cuisset; qui et Iolcum cepit solus sine exercitu, et marinam Thetin domuit non sine pulvere. Laomedontem autem praepotens Telamon Iolao latus tegens perdidit: Et quondam aereo arcu insignem Amazonum adversus vim secutus est eum; neque ipsi unquam metus virorum dormitor exstinxit vigorem animi. Congenita autem quisque virtute multum valet; qui vero disciplina acquisita habet, futilis homo alias alia spirans nunquam certo incedit pede, innumeras autem virtutes imperfecta mente degustat. Flavius autem Achilles, ab altera parte dum manet Philyrae in aedibus, puer adhuc ludebat magna facinora, manibus crebro breviter ferratum iaculum vibrans, ventisque par pugna leonibus feris conficiebat caedem, aprosque perimebat, et corpore ad Saturnium Centaurum anhelante portabat, sexennis primum, toto vero deinceps tempore; quem videns obstupescibat Dianaque et animosa Minerva. Interficiunt cervos sine canibus dolosisque retibus: pedibus enim superior erat. Traditam autem hanc priorum narrationem habeo: prudens Chiron educavit saxeo Iasonem in tecto, et postea Aesculapium; quem medicaminum docuit molli manu admotam legem; despondit vero rursus fontibus insignem Nerei filiam, subolemque eius praestantissimam educavit, convenientibus rebus totum animum alens, Ut marinis ventorum impulsibus missus sub Troiam, lanceis frementem tumultum Lyciorumque sustineret et Phrygum Dardanorumque, et cum hastiferis congressus Aethiopibus, praecordiis sibi infigeret, ut illis ne dominus retro domum reverteret, patruelis animosus Heleni Memnon. Procul splendens aptum hinc est lumen Aeacidarum; Iuppiter, tuus enim sanguis, tuum vero certamen, quod hymnus attigit voce iuvenum domesticum gaudium canens. Cantus autem victori Aristoclidae competit, qui hancce insulam celebri admovit famae praeclaris suis studiis et sacrum Pythii Thearium. Experimento vero summa perspicitur rerum, quibus quis excellentior sit,
- Ant. 4. Inter pueros iuvenes puer, inter viros vir, tertia parte inter provectiones: unamquamque qualem habemus nos, mortale genus: adest autem quatuor adeo virtutes longa vita, et sapere iubet secundum id quod praesens. A quibus non abest. Salve, amice. Ego hocce tibi mitto temperatum mel candido cum lacte, admixta vero spuma id ambit, potum cantabilem Aeolicos inter flatus tibiarum, Sero licet. Est autem aquila velox inter volucres, quae corripit repente, procul investigans, cruentam praedam pedibus; clamosi vero graculi humilia sectantur. Tibi quidem, pulchrithrona Clio volente, praemiis ornatae audacis indolis causa a Nemea Epidauroque Megarisque fulget splendor.

N E M. IV.

T I M A S A R C H O A E G I N E T A E

L U C T A T O R I.

Optimus hilaritas laborum iudicatorum medicus; sapientes vero Mu-Str. 1.
 sarum filiae cantilenae demulcent illum accedentes: neque calida aqua
 tantum mollia recreat membra, quantum laus citharae comes; dictum-
 que factis diuturnius vivit, quod quidem Gratiarum cum favore lingua e
 mente prompserit profunda. Hoc mihi ponere Saturnioque Iovi et Str. 2.
 Nemeae Timasarchique luctae hymni prooemium liceat; accipiat autem
 Aeacidarum bene munita sedes, iustitiae hospitibus opitulantis commune
 lumen. Quodsi adhuc vegeto Timocritus sole tuus pater foveretur, va-
 rie citharam pulsans saepe, huic carmini inclinatus hymnum cantaturus
 esset victoriam Cleonaeo ex certamine sertum coronarum deducen-Str. 3.
 tem et claris laudatis ab Athenis Thebisque septem portarum urbe,
 quandoquidem Amphitruonis splendidum apud tumulum Cadmei illum
 haud inviti floribus ornarunt Aeginam propter. Ad amicos enim ami-
 cus profectus hospitalem urbem subiit Herculis beatam ad aulam. Cum Str. 4.
 quo olim Troiam robustus Telamon vastavit et Meropes et magnum
 bellatorem immanem Alcymonea; non quidem quadrigas priusquam duo-
 decim heroesque insistentes equorum domitores saxo peremerat bis to-
 tidem. Inexpertus pugnae esse videatur sermonem non intelligens; si-
 quidem patrantem aliquid etiam pati convenit. At prolixa eloqui pro-Str. 5.
 hibet me lex Horaeque properantes; cupiditate vero trahor animo no-
 vilunium attingere. Etsi medium te tenet altum maris aequor, tamen re-
 luctare insidiis; multum videbimur adversariis superiores in luce in-
 cedere; cum invidia autem alius quis intuens consilium inane in tenebris
 volvit Caducum. Sed mihi qualem virtutem dedit Fortuna regina, Str. 6.
 bene scio tempus insequens fato destinatum esse perfecturum. Contexe,
 o dulcis, et hoc statim, cithara, Lydia cum harmonia carmen dilectum
 Oenonaeque et Cypro, ubi Teucer procul regnat Telamoniades; at Ajax
 Salaminem tenet patriam; Inque mari Euxino candidam Achilles in-Str. 7.
 sulam; Thetisque dominatur Phthiae; Neoptolemusque in Epiro late
 protenta, boum altiores ubi montes eminentes positi sunt a Dodona in-
 cipientes usque ad mare Ionium. Peli autem ad pedem redactam in
 servitutem Iolcum hostili manu aggressus Peleus tradidit Haemoni-

- Str. 8. bus, Hippolytae uxoris Acasti dolosas artes expertus. Artificioso quippe illo gladio machinabatur ei mortem ex insidiis Peliae filius: depulit tamen Chiron, et constitutum a Iove satum ad exitum perduxit; ignem vero ille omnia viucentem ferociumque leonum unguis acutissimos
- Str. 9. aciemque horrendorum quum cohibuisset dentium, Uxorem duxit altithronarum unam Nereidum, viditque rotundam sedem, cui caeli reges marisque insidentes dona et potentiam exhibuerunt in gentem ipsi. Ultra Gades occasum versus procedi nequit. Converte rursus Europam ad continentem instrumenta navis: impeditum enim mihi laudes Aeacidarum omnes percurrere. Theandridis autem membra roborantium certaminum praeco promptus veni Olympiaeque et in Isthmo Nemeaeque ex compacto; quibus locis experti inclitos fructus fereñtibus non sine coronis domum redeunt, gentem ubi audimus, Timasarche, tuam victorialibus carminibus ministram esse. Sin autem avunculo me etiam
- Str. 11. Callicli iubes Columnam ponere Pario lapide candidiorem, aurum quidem excoctum fulgorem ostendit omnem, hymnus autem praeclarorum facinorum regibus sorte aequalem facit virum; ille circa Acherontem habitans meam linguam invenito vocalem, tridentem quatientis
- Str. 12. dei ubi in certamine gravistrepi floruit Corinthiis apii: Quem Euphanes lubens senex avus tuus cecinit aliquando, o puer. Aliis autem aequales alii; sed quae ipse quis viderit, sperat sese quisque praeclarissime celebrare. Quantopere laudans Melesiam contentionem torturus fuerit, verba flectens, invictus in sermonis lucta, mollia quidem meditans bonis, asper vero inimicis suppositivus.

N E M. V.

P Y T H E A E A E G I N E T A E

P U E R O P A N C R A T I A S T A E.

- Str. 1. **N**on statuarius sum, ut in loco mansura fabrice simulacra in ipsa basistantia; sed omni navi oneraria et actuaria, dulcis cantus, proficiscere ab Aegina nuncians Lamponis filium Pytheam robustum vicisse Nemeis pancrati coronam, nondum genis monstrantem teneram matrem vitei
- Ant. 1. floris maturitatem, Ex Saturno vero et Iove heroes bellicosos satos et ab aureis Nereidibus Aeacidas decorasse matremque urbem, amantem hospitum terram; quam olim virisque insignem et navibus inclitam esse

precati sunt ad aram patris Hellenii stantes, tetenderuntque ad aethera manus simul Endeidis celebres filii et robur Phoci regis, Deae filius, Ep. 1. quem Psamathea peperit in littore ponti. Vereor rem magnam eloqui ac non iuste perpetratam, quomodo quippe reliquerint celebrem insulam, et quis viros fortes deus ab Oenona pepulerit. Subsistam. Non certe omnis utilior ostendens faciem veritas diserta: et tacere saepe est sapientissimum homini cogitatu. Sin opes aut manuum robur aut fer- Str. 2. ratum laudare bellum visum fuerit, longos mihi iam saltus fodiat aliquis; habeo genuum agilem impetum: etiam trans pontum volitant aquilae. Propitius vero etiam illis canebat in Pelio Musarum pulcher- rinus chorus, interque medias citharam Apollo septilinguem aureo ple- Ant. 2. ctro percurrens praebat multigenos modos. Illae vero primum qui- dem celebrarunt a Iove exorsae venerandam Thētin Peleumque, utque ipsum mollis Cretheis Hippolyta dolo irretire voluerit, coniugem Magne- tum rectorem inducens sodalem variis consiliis, mendacem vero fictum composuerit sermonem, uxorios quippe tentasse illum in toro Acasti am- Ep. 2. plexus: quum contrarium id fuerit: multum enim ipsum toto animo prave hortata oraverat. Huius quidem animum irritabant audacia ver- ba; statim vero repudiavit amicam, hospitalis patris iram veritus: hic autem intellexit annuitque ipsi nubifer ex caelo Iuppiter, immortalium rex, confestim marinarum auream colum gestantium aliquam Nereidum se ei comparaturum uxorem, Affini Neptuno persuadentem, qui Ae- Str. 3. gis ad inclitum saepe proficiscitur Isthmum Dorium; ubi eum hilares turmae cum calami voce deum excipiunt, et robore membrorum certant audaci. Fortuna autem iudicat congenita de factis omnibus. Tu vero Aeginae, Euthymenes, deae Victoriae in sinu recubans varie ornatis po- titus es hymnis. Profecto eadem via currentem etiam nunc tuus avun- Ant. 5. culus celebrat ipsius cognatam gentem, Pythea. Nemea quidem con- gruit mensisque patrius, quem adamavit Apollo; aequales vero adven- tantes domique superavit Nisique ad insignem valle collem. Gaudeo autem, quod de praeclaris factis concertat tota civitas. Scito, dulce uti- que Menandri per fortunam laborum praemium Nactus es. Oportet Ep. 3. autem ab Athenis artificem athletic adesse. Si vero ad Themistium can- endum accedis, noli iam fringere. Ede vocem, velaque extende ad iu- gum usque summimali, pugilemque eum et pancratiū pronuncia cepisse Epidauri duplicem vincendo virtutem, vestibuloque Aeaci florum viren- tes tulisse coronas cum flavis Gratiis.

N E M. VI.

A L C I M I D A E A E G I N E T A E

P U E R O L U C T A T O R I.

- Str. 1. **U**num hominum, unum deorum genus; ex una vero spiramus matre utrique: dirimit autem tota diversa vis, ut illud quidem nihil sit, aereum vero firma semper sedes maneat caelum. Verum aliquatenus similes tamen sumus aut magna mente aut corpore immortalibus, quamvis diurnam nescientes vel nocturnam fatum quamnam nos iusserit currere ad
- Ant. 1. metam. Praebet etiam nunc Alcimidas gentem spectandam similem frugiferorum arborum, quae alternantia aliquando quidem victum hominibus annum camporum dant, aliquando vero rursum quiescentia vires colligunt. Venit utique Nemeae ex amabilibus certaminibus puer certator, qui hanc consecrans ex Iove sortem nunc apparuit non infustus lucta venator, In vestigiis Praxidamantis suum pedem movens, avi paterni consanguinei. Ille enim Olympicus victor Aeacidis ramis primus ab Alpheo, et quinq̄ies in Isthmo coronatus, Nemeae vero ter, sustulit oblivionem Soclidæ, qui natu maximus Agesimacho filiorum
- Ep. 1. fuit. Quippe hi tres praemio ornati ad fastigium virtutis pervenerunt, qui quidem labores attigerant. Cum dei autem fortuna aliam nullam domum praestitit pugilatus plurium conservatricem coronarum in recessu Graeciae universae. Spero me magna locutum ad scopum collineaturum veluti ab arcu iaculantem. Dirige ad istam carminum, age o Musa,
- Ant. 2. ventum gloriosum: defunctorum enim virorum Poetae et historiae praeclara ipsis facinora foverunt, Bassidis quae non rara sunt: antiquitus celebrata gens, propria advehentes encomia, Pieridum aratoribus potentes suppeditare largum hymnum excelsa propter facinora. Etenim in praeclara Pythone manus caestu ligatus vicit ab hac sanguis gente quondam Callias, colo aurea ornatae acceptus Liberis Latonae, apud Castaliamque Gratiarum vesperi conventu splendebat; marisque pons infessis in circumcolentium tauros caedente trieteride Creontidam honoravit Neptunio in delubro; herbaque ipsum aliquando leonis victorem coronabat umbrosis Phliuntis sub cascis montibus. Lati undique doctis sunt aditus insulam celebrem hancce ornandi; quandoquidem ipsis Aeacidae praebuerunt eximiam sortem, virtutes promentes magnas. Volitat vero supraq̄ue terram et per mare procul nomen ipsorum; etiam ad
- Str. 5.

Aethiopes Memnone non reverso assiluit: gravem autem illis contentio-
nem incussit Achilles in terram descendens de curru, Illustris filium Ant. 3.
quando interfecit Aurorae acie hastae furentis. Et hanc quidem anti-
quiores viam vehicularem invenerunt; sequor vero et ipse curam ha-
bens: at quod circa pedem navis quoque tempore volvitur undarum,
id dicitur cuique maxime percutere animum. Voluntario autem ego
dorso subiens geminum onus praeco veni quantum supra viginti hoc
canens Decus e certaminibus, quae vocant sacra, quod Alcimidae Ep. 5.
suppeditavit inclita gens: duos quidem Saturnii apud delubrum tibique,
puer, eripuit, et Polytimidae sors temeraria flores Olympiadis. Del-
phino velocitate per mare parem dixerim Melesiam, manuumque et ro-
boris aurigam.

N E M. VII.

S O G E N I A E G I N E T A E

PUERO QUINQUERTIONI.

Lucina, assidens Parcis prudentibus, filia praepotentis, audi, Iunonis, Str. 1.
genitrix liberorum; absque te non lucem, non nigram contuiti noctem,
tuam sororem sortiti sumus pulchris insignem membris Iuventam. Spi-
ramus autem non omnes ad eadem; sed cohibent fato constrictum alium
alia: tuo vero favore etiam filius Thearionis virtute spectatus celeber
cantatur Sogenes inter quinquertiones. Urbem enim cantus studiosam Ant. 1.
habitat lanceis frementium Aeacidarum; valde vero volunt expertum cer-
tamine animum fovere. Si vero quis felix fuerit certando, dulce argu-
mentum fluentis Musarum iniicit: magnae enim virtutes caliginem mul-
tam hymnis habent carentes: facinoribusque praeclaris speculum novi-
mus hoc uno pacto, si Mnemosynes voluntate splendide vittatae inveni-
erint praemia laborum inclitis carminum cantilenis. Sapientes vero Ep. 1.
futurum perendinum ventum praevident, neque prae lucro damnum fa-
ciunt: dives pauperque ad mortem una tendunt; ego vero ampliorem
puto famam Ulyssis, quam quae passus est, per suavidicum factam esse
Homerum. Quippe mendacis eius et alatae arti magnificum inest Str. 2.
quiddam; sapientia vero latenter seducit fabulis; caecum autem habet
cor turba virorum maxima. Si enim posset illa veritatem cognoscere,
non de armis iratus ille fortis Ajax transfixisset per pectora laevem en-

- sem; quem fortissimum Achille excepto in pugna, ad repetendam flavo Menelao coniugem velocibus in navibus miserunt recta spirantis Zephyri
- Ant. 2. aurae Ad Ili urbem. Sed communis venit fluctus Orci, caditque in ingloriorum atque in gloriosum. Honos vero succedit eorum, quorum deus suavam auget famam, mortuorum bellatorum, qui ad magnum umbilicum sinuosae accesserunt terrae; in Pythiisque pavementis iacet, Priami urbem Neoptolemus postquam vastavit: de qua et Danai laboraverant: ille vero renavigans Scyro quidem aberravit, erratici autem Ephyram venerunt.
- Ep. 2. Molossiae vero imperabat breve per tempus; at genus semper tenebat hoc ei decus. Proficiscebatur autem ad deum, opes advehens Troiâ manubiarum: ubi propter carnes eum pugna congressum feriit vir cultro. Doluerunt vero valde Delphi hospitales. At fatum exsolvit; oportebat quippe aliquem Aeacidarum regum in luco vetustissimo in posterum esse dei iuxta bene munitam muris aedem, heroicisque pompis inspectorem ibi habitare sacrificiorum copia refertis prosperam ad iustitiam efficiendam. Tria verba sufficient: non mendax ille testis certaminibus praeest. Aegina, audacia mihi adest haecce, ut exponam tuorum et Iovis posterorum Splendidis virtutibus viam potissimam laudum ex propria domo deductam: at enim requies in omni dulcis re; fastidiumque habent et mel et iucundi flores Venerei. Indole autem unusquisque differimus vitam sortiti, alius haec, alia alii; ut vero unus felicitatem omnem consequatur reportatam, fieri non potest; non habeo dicere, cui hunc Parca eventum stabilem obtulerit. Theario, tibi
- Ep. 5. vero consentaneam opportunitatem felicitatis Dat, audaciamque praeclararum rerum nacto prudentiam non pessumdat mentis. Hospes sum; invidum procul amovens vituperium, aquae velut rivos amicum in virum ducens gloriam veram laudabo: conveniens vero bonis merces
- Str. 4. haec. Constitutus autem prope Achaeus non me reprehendet vir Ionium supra mare habitans: publico hospitio fretus sum; interque populares vultu tueor sereno, non superbus, violenta omnia a pede removens: posterum vero benignum adveniat tempus: cognita causa autem aliquis iam dicet, num citra iustum modum incedam maledicum sermonem proponens. Euxenida gente Sogenes, iuro non me termino superato iaculum tanquam aereis genis firmatum vibrare Celerem linguam, quod emisit luctaminibus cervicem et robur non madidatum, ardentem priusquam in solem corpus incidisset. Si labor fuit, iucunditas amplior succedit. Sine me. Victori quidem debitam gratiam, siqua altius vociferatus sum, haud invitus persolvo. Serere coronas facile; expecta: Musa profecto glutinat aurum candidumque ebur una et liliaceum florem marino surreptum rori. Iovis vero recordatus propter Nemeam,
- Ep. 4.

celebrem sonum hymnorum move placide. Regem autem deorum decet solo in hocce canere leni voce; aiunt enim Aeacum eum excepta a matre genitura sevisse, Suae quidem gubernatorem illustri patriae, Str. 5. tuum vero, Hercule, benevolum hospitem fratremque. Siqua vero frui-tur viro vir, dixerimus vicinum animo amantem intento esse vicino gau-dium omnibus rebus equiparandum: sin id etiam deus habeat, tua vo-luerit in tutela, Gigantes qui domuisti, feliciter habitare Sogenes, patri obsequiosum fovens animum, maiorum opulentum divinum vicum. Quippe quadrigalibus velut curruum in iugis inter delubra domum ha- Ant. 5. bet tua, utravis procedens manu. O beate, te vero decet lunonisque ma-ritum exorare puellamque oculos caesiam; potes autem mortalibus re-medium difficultatum inextricabilium frequenter dare. Utinam illis sta-bilem robore vitam aptans iuventute laetaque senecta pertexas felicem, filiorum autem filii teneant semper Decus quod nunc et praestan- Ep. 5. tius posthac. Meum vero nunquam concedet cor indecoribus Neopto-lemum distulisse verbis: sed eadem ter quaterque revolvere inopia est, pueris velut blatero, Iovis Corinthus.

N E M. VIII.

D I N I D I A E G I N E T A E

STADII CURSORI.

Pubertas veneranda, praeco Veneris divinorum amorum, quae virgina- Str. 1. libus et puerorum insidens palpebris, hunc quidem mansuetis necessi-tatis manibus gestas, alium vero aliis. Iucundum autem, ab opportuni-tate non aberrantem in re qualibet, felicibus amoribus potiri posse. Quales etiam Iovis Aeginaeque lectum ministrae circumcursarunt Cypriae Ant. 1. donorum; effloruit autem filius, Oenonae rex manu et consilii prae-stantissimus. Multum illum multi petierunt videre; sponte enim heroum flores circumcolentium volebant illius quidem parere imperiis haud in-viti, Quique asperis Athenis instruebant populum, quique Spartaep. 1. Pelopidae. Supplex Aeaci sancta genua et urbe pro cara et civibus pro hisce prehendo afferens Lydiam mitram sonore variatam, Dinidis dupli-cium stadiorum et patris Megae Nemeaeum ornamentum. Cum deo nam-que plantata felicitas hominibus durabilior: Qui quidem olim etiam Str. 2. Cinyram cumulavit divitiis marina in Cypro. Consisto iam pedibus le-

- vibus, et respirans antequam aliquid eloquar. Nam multa multifariam dicta sunt; nova vero invenientem tradere examini ad explorationem, summum periculum; obsoniumque sermones invidis:prehendit autem
- Ant. 2. bonos semper, cum deterioribus vero non contendit. Illa et Telamonis confecit filium, ensi eum circumvolvens. Profecto aliquem indisertum quidem sed animo fortem oblivio continet in tristi lite; maximum vero versuto mendacio praemium protentum est. Clanculariis enim suffragiis Ulyssem Danaï foverunt; aureis vero Ajax privatus armis cum caede colluctatus est.
- Ep. 2. Sanequam dissimilia hostibus in calido corpore vulnera ruperant moti sub defensante viros hasta, partim circa Achillem recens interfectum, aliorum item laborum perniciosissimis diebus. Sed infesta nimirum fraus erat etiam olim, blandorum verborum comes, doli meditatrix, maleficum opprobrium; quae quod splendidum est invadit, obscurorum autem gloriam extollit futilem. Sint nunquam mihi tales mores, Iuppiter pater, sed viis simplicibus vitae insistam, defunctus ut liberis famam ne inhonestam relinquam. Aurum optant, campumque alii immensum; ego vero civibus probatus etiam humo membra operatur
- Ant. 3. autem virtus, viridi rore velut arbor surgit, apud sapientes hominum elata apud iustosque ad liquidum aetherem. Usus vero varii amicorum virorum: in laboribus quidem maxime; sed cupit etiam oblectatio sibi ob oculos ponere fidem. O Mega, rursus tuam animam reducere Non mihi possibile: vanarum autem sperum futilis exitus: tuae vero familiae Chariadisque ingentem possum substruere lapidem Musaeum ob pedes illustres bis quippe binos. Gaudeo autem convenientem in re gesta fundere praedicationem: incantamentis vero aliquis etiam doloris expertem laborem reddit: ac fuit certe laudatorius hymnus iam olim, etiam antequam nata esset Adrasti Cadmeorumque discordia.

[N E M. IX.]

C H R O M I O A E T N A E O

C U R R U.

- Str. 1. **P**ompam ducamus ab Apolline ex Sicyone, Musae, recens conditam in Aetnam, ubi apertae ab hospitibus victae patent portae, beatam in Chromii domum. Age carminum dulcem hymnum perficite: equis victorem

enim in currum escendens matri et geminis liberis vocem denunciat, Py-
thonis excelsae consortibus custodibus. Est vero quoddam dictum ho- Str. 2.
minum, rem praeclare gestam non humi silentio tegendam; divinus au-
tem carminum cantus praeconiis congruus. Agedum sonoram citharam,
age tibiam ad ipsum excitemus equestrium apicem certaminum, quae
Phoebo instituit Adrastus apud Asopi fluentia: quorum ego mentione
facta exornabo inclitis heroem honoribus, Qui tunc quidem regnans Str. 3.
ibi novisque festis roborisque virorum certaminibus curribusque politis
illustravit decorans urbem: fugiebat enim Amphiarumque audacem con-
silio et gravem seditionem, paterna domo procul Argisque; principes
vero non amplius erant Talai filii, oppressi furore. Sed praestantior
componit litem pristinam vir. Mariti domitricem Eriphylam, foederis Str. 4.
pignus uti fidum, quum dedissent Oïclidae uxorem, flavicomorum Da-
naorum erant maximi. Igitur hinc etiam aliquando ad septem porta-
rum urbem Thebas duxerunt exercitum virorum, non faustarum in via
avium: nec Saturnius fulmine vibrato e domo furiose ruentes proficisci
iussit, sed abstinere a profectione. Manifestam vero utique in stragem Str. 5.
properabat exercitus venire aereis cum armis equestrique currum appa-
ratu; Ismeni autem ad ripas dulcem reditum sibi inhibentes, albicantia iam
corpora, pinguefecerunt fumum: septem enim devorantur rogi iuveni-
lium membrorum viros; Amphiarao autem diffidit fulmine violento Iup-
piter latam terram, absconditque eum cum equis, Hasta Periclymeni Str. 6.
antequam tergum percussus forti animo pudefieret. Nam in divinis ter-
roribus fugiunt etiam filii deorum. Si fieri potest, Saturnie, experimen-
tum magnificum a Phoenicibus missarum hastarum hoc de morte et
vita differo quam longissime, sortem vero reipublicae bonis legibus con-
stitutae rogo te filiis diu Aetnaeorum praebeas, Iuppiter pater, de- Str. 7.
coribusque civilibus impertias populum. Sunt utique equorumque stu-
diosi ibi et divitiis animos habentes superiores viri. Incredibile dixi:
verecundia enim latenter lucro vincitur, quae gloriam affert. Chromio
si armiger adstitisses inter pedestres copias equosque naviumque in proe-
liis, cognovisses discrimen acris pugnae, Quandoquidem in bello illa Str. 8.
dea incitabat eius animum bellicosum, ut propulsaret exitium Enyalii.
Pauci vero consiliis ad caedis praesentis nubem vertendam in hostium
ordines manibus et animo valent: dicitur sane Hectori quidem decus
floruisse Scamandri fluentis prope; praecipites vero circa ripas He-
lori, Quo loco Areae traiectionem homines appellant, affulsit filio hoc Str. 9.
Agesidami lumen in adolescentia prima: alia autem aliis diebus, multa
quidem in pulverulenta terra, alia vero vicino in mari gesta commemo-
rabo. Sed ex laboribus, qui in iuventute suscepti fuerint cumque iu-

- stitia, existit ad senectam vita placida. Sciat sortitum se a diis admirandam
 Str. 10. felicitatem. Si enim cum opibus multis gloriosum tulerit decus, non
 iam licet ulterius mortalem etiam fastigium aliud attingere pedibus. Tran-
 quillitatem autem amat convivium; iuveniliterque florens augetur molli
 victoria cum cantu: audax vero apud craterem vox fit. Misceat aliquis
 Str. 11. eum, dulcem hymni nuncium, Argenteisque distribuat phialis poten-
 tem vitis filium, quas quondam equi partas Chromio miserunt iuste ne-
 xis cum Latoidae coronis ex sacra Sicyone. Iuppiter pater, precor hanc
 victoris virtutem celebraverim cum Gratiis, supraque multos decorem
 verbis victoriam, iaculans proxime ad scopum Musarum.

[NEM. X.]

THEAE O ARGIVO

LUCTATORI.

- Str. 1. Danai urbem pulchrithronarumque quinquaginta puellarum, Gratiae,
 Argos Iunonis domicilium dea dignum canite: illustratur autem virtuti-
 bus innumeris facinora propter audacia. Amplae quidem res Persei
 circa Medusam Gorgonem: multas vero in Aegypto pulchras Argos con-
 didit urbes Epaphi manibus: neque vero Hypermnestra a recto aberravit,
 Ant. 1. singulariter decernentem in vagina retinens gladium. At Diomedem
 immortalem flava quondam caesia oculos dea fecit deum: terra
 vero ad Thebas excepit percussa Iovis telis vatem Oicliden, belli nu-
 bem: et feminis pulchricomis urbs excellit. Iam olim Iuppiter ad Al-
 cmenam Danaenque profectus hoc declaravit dictum; patrique Adrasti
 Ep. 1. Lynceoque mentis fructum rectae consociavit iustitiae; Aluitque te-
 lum Amphitruonis. Hic vero felicitate excellentissimus venit in illius
 gentem, quando aereis in armis Teleboas peremit, atque ei facie assi-
 mulatus immortalium rex aulam intravit semen intrepidum afferens Her-
 culis: cuius in caelo uxor luventa pronubam iuxta matrem incedens
 Str. 2. est, pulcherrima dearum. Breve mihi os omnibus percurrendis, quot-
 cunque Argivus habet sacer locus sortem decorum; estque etiam fasti-
 dium hominum grave, in id si incurreris: sed tamen bene chordis
 intensam excita lyram, et luctarum suscipe curam: ludus profecto ae-
 reus populum compellit ad bovinum sacrificium Iunonis certaminumque
 contentionem; Uliae filius ubi victor bis Theaeus facile perlatorum ce-

pit oblivionem laborum. Vicit autem etiam Graecum conventum Py-
 thone, bonaque fortuna profectus etiam in Isthmo et Nemeae cepit cor-
 ronam, Musisque dedit quod ararent, ter quidem in maris portis eam
 adeptus, ter vero etiam sacris in campis secundum Atrasteam legem.
 Iuppiter pater, quae quidem desiderat animo, reticet ei os: extremus
 autem finis penes te facinorum: neque vero segni corde, quum afferat
 audaciam, deprecatur beneficium: Nota haec Theaeoque et cuivis, Ep. 2.
 qui contendit de supremorum certaminum fastigiis. Et summum quidem
 obtinuit Pisa Herculis institutum; praeludendo tamen suaves in sollemni-
 bus Atheniensium bis eum voces cantarunt; in terraque usta igni fructus
 oleae venit ad Iunonis fortem populum, inclusus vasorum receptaculis
 undique variegatis. Ascendit vero, Theaee, maiorum vestrorum ma-
 ternorum ad illustre genus faustus certaminum honos Gratiisque et Tyn-
 daridis simul propitiis. Dignarer me, si essem Thrasycli Antiaeque co-
 gnatus, Argis non occultare lumen oculorum. Victoriis enim quot Proeti
 haecce equorum altrix urbs floruit et Corinthi in recessibus, et Cleo-
 naeis a viris quater; Sicyone autem argento ornati cum vinariis Ant. 5.
 phialis accesserunt; et ex Pellana induti tergum mollibus tramis. At
 aes infinitum non possibile recensere: longioris enim otii enumerare:
 quod quidem Clitor et Tegea et Achaeorum excelsae urbes et Lycæum
 ad Iovis posuit curriculum, pedum manuumque ut vincerent robore.
 Castor autem quum venerit in hospitium ad Pamphaem et frater Pollux, Ep. 3.
 non mirum illis ingenitum esse ut sint athletae boni: quippe spatiosae cu-
 stodes Spartaee certaminum sortem cum Mercurio et Hercule gubernant
 florentem, valde quidem virorum bonorum curam gerentes. Et profecto
 deorum fidum genus. Alternantes vero per vices diem unum quidem Str. 4.
 apud patrem carum Iovem degunt, alterum vero sub latebris terrae in
 concavis Therapnae, sortem complentes similem: quippe hanc, quam
 omnino deum se esse habitareque in caelo, praetulit vitam interfecto
 Pollux Castore in bello. Hunc enim Idas propter boves aliqua de causa
 iratus vulneravit aereae hastae acie. De Taygeto dispiciens viderat Ant. 4.
 Lynceus quercus in caudice sedentes: illius enim terrigenarum omnium
 fuit acutissimus visus. Velocibus autem pedibus statim accesserunt, et
 magnum facinus moliti sunt celeriter, et passi funestum manibus Apha-
 retidae Iovis: ilico enim advenit Ledae filius persequens: hi vero con-
 tra steterunt sepulcrum prope paternum; Unde correptum donarium Ep. 4.
 Plutonis, politum saxum, iniecerunt pectori Pollucis: nec tamen illum
 confuderunt nec repulerunt; sed irruens cum iaculo veloci, adegit Lyn-
 cei in latera aes. Iuppiter vero in Idam igniferum contorsit fulgino-
 sum fulmen: simul vero comburebantur desolati. Difficilis quippe con-

- Str. 5. tentio hominibus exercenda cum potentioribus. Celeriter vero ad fratris robur retro cessit Tyndarides, et eum nondum mortuum, sed anhelitu asperum spiritum invenit ducentem. Calidas profecto fundens lacrimas cum gemitu altum clamavit: Pater Saturnie, quis iam finis erit luctuum? etiam mihi mortem cum hocce iniunge, rex. Perit honos amicis orbato viro; paucique in labore fidi mortalium. Ad molestiae communionem. Sic dixit; Iuppiter vero occurrit ei; et hocce effatus est dictum: Es mihi filius; hunc vero postea maritus, semen mortale matri tuae afferens stillavit heros. Sed age horum tibi tamen optionem trado: si quidem mortemque effugiens et senectutem odiosam ipse Olympum
- Ant. 5. habitare vis cumque Minerva et atram gerente hastam Marte, Est tibi quidem huius rei sors; sin pro fratre contendis omniumque cogitas partiri aequalem portionem, dimidium spires sub terra versans, dimidium vero caeli in aureis domibus. Ita igitur locuto non animo ambiguum instituit consilium. Resolvit autem oculum, tum vero vocem aere cincti Castoris.
- Ep. 5.

[N E M. XL.]

ARISTAGORAE TENEDIO

PRYTANI.

- Str. 1. **F**ilia Rheae, quae prytanea sortita es, Vesta, Iovis altissimi soror et throni sociae Iunonis, fauste Aristagoram recipe tuum in penetrale, fauste sodales insignie prope sceptrum, qui te colentes incolumem servant
- Ant. 1. Tenedum, Saepe libationibus venerantes primam deorum, saepe niddore: lyra vero ipsis sonat atque cantus; et hospitalis Iovis colitur ius perpetuis in mensis. Sed gloriose magistratum duodecim mensium transigat illaeso corde. Patrem autem ego beatum praedico Arcesilam, et corpus admirandum et constantiam ingenitam. Si vero quis opes possidens formam superaverit aliorum, inque certaminibus excellens ostentavit robur; mortalia meminerit se vestire membra, et postremo
- Str. 2. omnium terram induturum esse. Sermonibus ornatum civium bonis illum laudari oportet, et mellisonis ornatum celebrare cantibus. E vicinis autem sedecim Aristagoram splendidae victoriae gentemque claram
- Ant. 2. coronarunt lucta et glorioso pancratio. Sed exspectationes cunctantiores parentum filii robur retinuerunt, ne Pythone experiretur et Olym-

piae certamina. Per ipsam enim iurisiurandi religionem, mea sententia ad Castaliam et ad arborosum profectus collem Saturni pulchrius quam contentendentes rediisset adversarii, Quinquennale festum Herculis sollemne commissatus redimitusque comam purpureis frondibus: At mortallium alium quidem vana iactatio bonis eiecit; alium rursus, diffisum nimium viribus, propriis privavit decoribus manu trahens retro animus audacia carens. Agnoscere certe facile erat Pisandrique priscum sanguinem ex Sparta: ab Amyclis enim venerat cum Oreste, Aeolum exercitum aere armatum huc deducens: et ad Ismeni flumen mixtum ex Melanippo avo materno. Priscæ autem virtutes Referunt alternantes generationibus hominum robur; continuo vero neque nigra frugem edere solent arva, neque arbores volunt omnibus annorum recursibus flores odoratum ferre copia parem, sed per vices. Etiam mortale sic genus ducit Fatum. Ex Iove vero hominibus clarum non contingit signum; attamen magnas virtutes aggredimur, facinoræque multa molientes: vincta enim sunt impudenti spe membra: a providentia vero sepositi sunt successus. Sed lucrorum oportet modum sectari; inexpugnabilem quippe cupidinum acriores insaniae.

ISTHMI A.

ISTHM. I.

HERODOTO THEBANO

CURRU.

Mater mea, tuum, aureo clypeo insignis Theba, negotium etiam occupatione potius habeo. Ne mihi aspera succenseat Delus, in qua effusus sum. Quid carius quam venerandi parentes bonis? Cede, o Apollinea: utriusque profecto gratiae cum diis pertexam finem, Et intonsum Phoebum choro celebrans in Ceo circumflua cum maritimis viris et mari septum Isthmi iugum: quandoquidem coronas sex praebeuit Cadmi populo ex certaminibus, victoriale patriae decus. In qua et intrepidum Alcmena peperit Filium, feroces quem quondam Geryonae

- horruerunt canes. At ego Herodoto parans currui quadriiugo prae-
mium, tum fraena alienis non manibus regentem volo aut Castoreo aut
Iolai inserere eum hymno. Illi enim heroum aurigae Lacedaemone et
Str. 2. Thebis geniti sunt praestantissimi, In ludisque attigerunt plurima cer-
tamina et tripodibus ornaverunt domum et lebetibus phialisque auri,
nacti coronas victrices: fulget vero certa virtus et in gymniciis stadiis
Ant. 2. et in scutistrepis armatis cursibus; Utque fulgebat manibus, iaculan-
tes hastis et saxeorum quando in ludo discorum iaciebant. Non enim
erat quinquertium, sed unicuique certamini propositum erat praemium.
Quorum multis redimiti frequenter frondibus comas fluentisque prope
Ep. 2. Dirces apparuerunt et prope Eurotam, Iphiclis quidem filius popu-
laris Satorum generi, Tyndarides vero inter Achaeos in alto campo si-
tam Therapnae inhabitans sedem. Salvete. Ego vero Neptuno Isthmo-
que divino Onchestiisque ripis adornans cantum canam huius viri inter
Str. 3. honores inclitam Asopodori patris sortem, Orchomenique patriam
terram, quae ipsum afflictum naufragio ex immenso mari in horrenda
excepit calamitate. Nunc autem rursus in pristinam escendit fortuna
congenita felicitatem. Sed qui aerumnas pertulit, mente etiam provi-
Ant. 3. dentiam fert. Siquis vero virtuti incumbit omni studio, utrumque et
sumptibus et laboribus, oportet eam nactis magnificam praedicationem
non invidis tribuere consiliis. Nam leve donum viro sapienti pro
Ep. 3. molestiis omnigenis, verbum dicentem bonum commune erigere de-
cus. Merces enim aliis alia pro operibus hominibus dulcis, pasto-
rique aratorique aucupique et quem pontus alit: ventri vero unusquis-
que depulsurus famem molestam laborat: at qui in certaminibus aut
Str. 4. proelians reportarit gloriam splendidam, laudatus lucrum summum ac-
cipit, civium et peregrinorum linguae florem. Sed nos decet Saturni
terrae quassatorem filium vicinum remunerantes ut benefactorem cur-
ruum, studentem equestri cursui celebrare, et tuos, Amphitruo, filios
compellare, Minyaeque recessum et Cereris inclitum lucum Eleusinem
Ant. 4. et Euboeam inflexis in curriculis; Tuum vero, Protesila, virorum
Achaeorum ad Phylacen delubrum adiicio. Sed omnia edisserere, quae
ludorum praeses Mercurius Herodoto dedit equis, prohibet brevem men-
suram habens hymnus. Profecto saepe etiam quod est silentio praeter-
Ep. 4. itum iucunditatem maiorem affert. Contingat illi vocalium alis sublato
praeclaris Pieridum, insuper etiam Pythone Olympiadumque egregiis Al-
phei frondibus implere manum, decus septem portarum urbi Thebis pa-
ranti. Si vero quis intus fovet divitias occultas, aliis autem insultans ri-
det; animam non cogitat Orco se pendere sine gloria.

I S T H M. II.

XENOCRATI AGRIGENTINO

CURRU.

Prisci quidem, o Thrasybule, viri, qui aureis redimiculis insignium in Str. 1.
currum Musarum escendebant inclitam ad citharam accedentes, prompte
pueriles iecerunt mellisonos hymnos, siquis formosus habebat Veneris
pulchrithronae memorem suavissimam maturitatem. Musa enim non-Ant. 2.
dum lucri cupida tunc erat neque mercenaria, nec vendebantur dulces
a Terpsichore dulcisona inargentati fronte suaviloqui cantus. Nunc
vero iubet Argivi observare dictum ad veritatis vias proxime acce-
dens, „Nummi nummi homo” qui dixit, opibus simul destitutus et Ep. 1.
amicis. Sapiens enim tu es, non ignotam cano Isthmiam quadrigis vi-
ctoriam, quam Xenocrati Neptunus largitus, Doriorum ipsi coronam co-
mis misit illigandam apiorum, Curru praestantem virum honorans, Str. 2.
Agrigentinorum lumen. Prope Crisam vero praepotens vidit Apollo
ipsum praebuiltque gloriam et ibi; inclitis vero Erechthidarum decoribus
admotus splendidis Athenis non vituperavit currus servatricem manum
equorum agitatoris viri, Quam Nicomachus opportune admovit omni-Ant. 2.
bus habenis. Quem ipsum etiam praecones tempestatum recognorunt,
Fetiales Saturnii Iovis Elei, experti ut videtur aliquod hospitale offi-
cium; et suave spirante ipsum salutarunt voce, aureae in sinum illapsam
Victoriae In ipsorum terra, quam vocant Olympii Iovis lucum: ubi Ep. 2.
immortalibus Aenesidami filii honoribus mactati sunt. Etenim non ignara
vestra est domus neque comissionum, o Thrasybule, amabilium, neque
mellisonorum cantuum. Non enim scopulus, neque ardua via est, si-Str. 3.
quis illustribus viris debita producat munera Heliconiadum. Utinam longe
proiecto disco iaculer tantum, quantum indolem Xenocrates supra ho-
mines dulcem habuit. Venerabilis erat civibus usu, Et equis alen-Ant. 3.
dis studens Graecorum more; ac deorum epulas amplectebatur omnes:
neque unquam hospitalem circa mensam ventus adspirans demisit vel-
lum: sed traiecit ad Phasin quidem aestate, hieme vero navigans Nili
ad ripas. Ne nunc, quod invidi mortalium mentes obsident sensus, ne-Ep. 3.
que virtutem sileat ille paternam, neque hosce hymnos; quandoquidem non
ut otiose quiescerent, illos confeci. Haec, Nicasippe, refer, quando ad
hospitem meum familiarem veneris.

I S T H M. III.
M E L I S S O T H E B A N O
P A N C R A T I O.

- Str. 1. Siquis virorum felicitatem nactus, aut per illustria certamina aut vi divitiarum, cohibet animo molestam insolentiam, dignus is praeconiis civium mactari. Iuppiter, magnae quidem virtutes mortalibus contingunt ex te; vivit autem diuturnior felicitas piorum; perversis vero mentibus
- Ant. 1. non aequè omne per tempus vicens adest. Sed inclitis facinoribus praemio oportet canere strenuum, oportet laudantem inter commissationes blandis hymnis extollere. Est vero et geminorum ex certaminibus praemiorum Melisso sors, quae ad hilaritatem convertat dulcem cor, in convallibus Isthmi adepto coronas; rursum autem in cavo leonis pectorosi nemore proclamavit Theben Cursu equestri vincens. Virorum autem virtutem congenitam non dedecorat: scitis sane Cleonymi gloriam antiquam curribus; et ex materno genere Labdacidis affines in divitiis versati sunt ad quadrigarum labores. Sed tempus volventibus diebus alia alias immutat; invulnerabiles quidem soli filii deorum. Est mihi deorum beneficio infinita quoquoersum via, Melisse; copiam enim aperuisti Isthmiis vestras virtutes hymno prosequendi: quibus Cleonymidae florentes semper cum deo mortalem permeant vitae terminum. Alias
- Ant. 2. autem alius ventus omnes homines ingruens agitat. Illi igitur Thebis honorati ab initio dicuntur hospitesque publici circumcolentium clamoraeque expertes insolentiae: quotquot vero ad homines pervolant testimonia defunctorum vivorumque virorum immensae gloriae, consecuti sunt ad perfectum usque finem; virtutibusque extremis domesticâ praestantiâ columnas attingunt Herculeas. Ac ne ulteriorem affectes virtutem. Equorumque altores fuerunt, aereoque Marti probati sunt. Sed enim die uno asper nimbus belli quattuor viris orbavit beatam domum: nunc vero rursus post hibernam caliginem floridis mensibus ut tellus puniceis effloruit rosis Deorum consiliis. Quassator autem terrae Onchestum habitans et pontem marinum ante Corinthi moenia, huncce largitus genti mirificum hymnum e lecto excitat Famam antiquam gloriosorum facinororum: in somnum enim inciderat: at nunc suscitata corpore
- Ant. 3. fulget, Lucifer conspicuus ceu astra inter cetera; Quae et in arvis Athenarum currum quum promulgasset vicisse inque Adrasteis certa-

minibus Sicyonis, praebuit tales hominum tum viventium frondes carminum. Neque a conventibus communibus abstinebant incurvum currum, sed cum universis Graecis certantes sumptu gaudebant equorum. Inexpertorum enim incomperta silentia sunt: At est obscuritas fortunae Ep. 5. etiam certantibus, priusquam ad finem summum pervenerint: haec enim atque illa distribuit fortuna; et fortiolem virorum deteriorum ars aliquando deiecit domitum. Nostis certe Aiakis robur cruentum, quod sera nocte quum incidisset circumfusus suo ensi, probrum fecit filiis Graecorum, quotquot Troiam venerant. At Homerus tamen honoravit per Str. 4. homines, qui omnem eius extollens virtutem indicavit ad normam divinorum carminum posteris canendam; hoc enim immortale sonans procedit, siquis bene dixerit aliquid; et frugiferam per terram et per mare incedit factorum splendor egregiorum inextinctus semper. Propitiis Ant. 4. Musis utinam utamur ad illam accenderdam facem hymnorum etiam Melisso, pancrati coronamen dignum, germini Telesiadae. Audaciae enim obsequens animum graviter frementium sectatur leonum in certamine; prudentia vero vulpes est, aquilae quae resupinata impetum cohibet. Oportet autem quidvis moliendo labefactare hostem. Non enim Ep. 4. staturam Orioneam sortitus est; sed contemptibilis adspectu, at conflictu robore gravis. Atqui quondam Antaei ad aedes Thebis a Cadmeis tritico Libyam, craniis ut hospitum templum Neptuni obtegentem inhiberet, Filius Alcmenae: qui in Olympum abiit, et terras omnes et Str. 5. praecepti cani maris postquam explorarat aequor, navigationibusque fretum mansuefecerat. Nunc vero apud Iovem aegida tenentem praestantissima felicitate fruens habitat, coliturque ab immortalibus carus, Iuventaque maritus est, aurearum aedium dominus et gener lunonis. Cui Electras supra portas epulum adornantes cives et recens Ant. 5. structa coronamina ararum celebramus igne peractas inferias aere armatorum octo mortuorum, quos Megara pepererat ei Creontis filia filios: quibus sub occasum solis radiorum flamma oriens continuo pernoctat, aetherem nidoroso feriens fumo: Et altero die anniversariorum certa- Ep. 5. men ludorum fit, roboris opus; ubi candidus caput myrtis hicce vir duplicem victoriam edidit puerorumque tertiam antea, gubernatoris clavum versantis consilio obsecutus prudentissimo. Cum Orsea vero ipsum celebrabo, iucundam in illos stillans laudem.

ISTHM. IV. PHYLACIDAE AEGINETAE

PANCRATIO.

- M**ater Solis, multis nominibus insignis Thia, per te quidem et praepotens aestimant aurum homines prae ceteris: etiam certantes enim naves in ponto et in curribus equi tuo, o reginâ, beneficio volubilibus in pugnis admirandi existunt: Et per te in ludicris certaminibus desiderabilem gloriam acquirit, cuicumque multae coronae manibus victori redimierunt comam aut velocitate pedum. Distinguitur vero virtus viro- rum per deos. Atqui duo vitae florem sola foveant iucundissimum vi- rente cum opulencia, Siquis rebus feliciter potitus bene audiat. Ne quaere Iuppiter fieri; omnia habes, si ad te horum sors pervenerit bo- norum. Mortalia mortales decent. Tibi autem in Isthmo duplex flo-rens victoria, Phylacida, reposita est, Nemeae vero etiam utrique, tibi Pythaeaeque pancratii. At meum non sine Aeacidis pectus hymnos at- tingit: cum Gratiis vero veni Lamponis filiiis In hancce legibus bene instructam urbem. Quodsi conversa est divinorum facinorum viam in conspicuam; ne invidias praedicationem convenientem miscere cantui pro laboribus. Etenim heroum strenui bellatores famam lucrati sunt, celebranturque sub citharisque tibiaramque omnisono strepitu Im- mensum per tempus: meditationem vero sapientibus Iove volente attu- lerunt veneratione gaudentes in Aetolorum quidem sacrificiis splendidis Oeneidae fortes, Thebis vero equorum agitator Iolaus honorem habet, Perseusque Argis; Castoris autem bellica virtus Pollucisque ad Eurotae fluenta: At in Oenona magnanima ingenia Aeaci filiorumque; qui et proeliis bis urbem Troum vastarunt sequentes Herculem prius, et cum Atridis. Perge nunc mihi ab origine: dic, qui Cycnum, qui Hectorem occiderint, et imperatorem Aethiopum intrepidum Memnonem aere ar- matum; quis tandem strenuum Telephum vulnerarit sua hasta Caici ad
- Sir. 1.** ripas. His Aeginam, profert os patriam, excellentem insulam. Munita vero est iamdudum turris, quam excelsis virtutibus escendant. Multa quidem diserta lingua mihi iacula habet de illis cum sonitu mittenda;
- Ant. 1.** et nunc in bello testari potest urbs Aiakis servata a classiariis In exi- tiosissimo Salamis Iovis imbre innumerabilium hominum grandinea strage. Sed tamen gloriationem merge silentio: Iuppiter haec atque illa distri-
- Sir. 2.**
- Ant. 2.**
- Ep. 2.**
- Sir. 3.**
- Ant. 3.**

huit, Iuppiter omnium dominus. Amabili vero melle tinctum etiam talia decora victorale ornamentum laetum amant. Contendat aliquis labore De certaminibus, gente Cleonici cognita: non profecto hebescit longus labor virorum; nec quotquot fuerunt sumptus votorum, hoc attrivit studia. Laudo etiam Pytheam inter membrorum domitores Phylacidae plagarum cursum recta via praevisse manibus, dextrum peritia adversarium. Sume ei coronam, asser vero villosam mitram, et alatum novum una mitte hymnum. Ep. 3.

I S T H M. V.

PHYLACIDAE AEGINETAE

PANCRATIO.

Florente virorum sicuti convivio secundum craterem Museorum carminum miscemus Lamponis pro strenua certamine progenie, Nemeae quidem primum, o Iuppiter, a te florem adepti coronarum, nunc rursus Isthmi a domino Nereidibusque quinquaginta, filiorum natu minimo Phylacida vincente. Contingat autem tertium Servatori apparantes Olympio Aeginae in gratiam libare mellisonis carminibus. Siquis enim hominum sumptuque gaudens et labore exercet divinas virtutes, simulque ei deus serit gloriam amabilem; ad ultimos iam fines felicitatis iacit ancoram diis honoratus. Talibus votis optat potitus mortem senectamque excipere canam Cleonici filius: ego vero altithronam Clotho sororesque precor obsequi Parcas inclitis viri dilecti postulatis. Vosque, o aureis curribus insignes Aeacidae, legem mihi affirmo certissimam esse, hancce quoties accedo insulam, adspargere laudibus. Innumerae vero facinorum praeclarorum sectae sunt centumpedales continuo viae, et ultra Nili fontes et per Hyperboreos: neque est ita barbara aut alienae linguae civitas, quin Pelei norit gloriam herois, beati generi deorum, Aut quin Aiakis Telamoniadae et patris: quem aere laetum in bellum duxit cum Tirynthiis promptum socium ad Troiam, heroum laborem Laomedontium ob delictum, navibus Alcmenae filius. Cepit autem Pergamiam occiditque cum illo Meropumque gentes et bubulcum monti aequalem Phlegreis repertum Alcyonea, suoque non pepercit manibus gravisono nervo Hercules. Sed Aeacidam vocans ad navigationem repperit omnes epulantes. Hunc quidem in pelle leonis adstantem iussit Str. 1.

- nectareis libationibus auspicari, fortem Amphitryoniadem, porrexitque ipsi praestantissimus vini recepticem phialam auro horrentem Telamon. Ille vero extensis ad caelum manibus invictis prolocutus est tale quidem dictum: Si unquam meam, o Iuppiter pater, animo lubens precationem audivisti; Nunc abs te, nunc precibus cum sacris supplex peto filium audacem ex Eriboea viro huicce, hospes meus ut fortunatus praestetur: et illum quidem ita firmum corpore, ut haecce pellis me nunc circuit ferae, quam primum omnium laborum interfeci ad Nemeam; animusque comitetur. Haec igitur illi locuto misit deus principem avium magnam aquilam; suavis vero intus ipsum titillavit volutas, Dixitque alta voce velut vates vir: Erit tibi filius quem petis, o Telamon; et ipsum avis, quae apparuerat, appellavit cognominem robustissimum Aiace, populorum in laboribus horrendum Enyalii. Sic igitur locutus statim consedit. Mihi vero longum omnes persequi virtutes: Phylacidae enim veni, o Musa, dispensator Pythaeaeque hymnorum Euthymenique. Argivorum more dicetur aliquo modo paucissimis. Reportarunt enim victorias ex pancratio tres ab Isthmo, alias vero a frondosa Nemea, illustres filiique et avunculus; produxerunt autem in lucem qualem sortem hymnorum: Psalychidarum vero gentem Gratiarum irrigant pulcherrimo rore, Themistiique extollentes opum urbem hanc diis caram habitant. Lampon autem „studium operibus adhibens” Hesiodi valde probat hoc dictum, filiosque praeciens adhortatur, Commune civitati ornamentum suae adducens, et ob benefacta in hospites amatur, modum animo persequens, modum etiam tenens; lingua vero non extra mentem est: dixeris illum viris luctatoribus esse Naxiam lapides inter ceteros aeris domitricem cotem. Rigabo eos Dirces casta aqua, quam profunde cinctae puellae Mnemosynes aureo peplo ornatae produxerunt iuxta bene muratas Cadmi portas.

I S T H M. VI.

STREPSIADAE THEBANO

PANCRATIO.

- Str. 1. Quonam pristinorum, o beata Theba, decorum domesticorum maxime animum tuum oblectasti? utrum aere strepentis assessorem Cereris quando comatum edidisti Bacchum, an auro media nocte ningentem quando

excepisti praestantissimum deorum, Quum Amphitruonis in foribus Ant. 1.
 constitutus uxorem conveniret Herculeo cum semine? an quando ob
 Tiresiae prudentia consilia? an quando ob Iolaum equorum peritum?
 an propter Satos hasta indefessos? an quando acri Adrastum ex tumultu
 remisisti orbatum Innumeris sociis ad Argos equestre? an tum quum Ep. 1.
 Doricam coloniam recto constituisti talo Lacedaemoniorum, ceperunt
 quae Amyclas Aegidae tui filii, vaticiniis Pythiis? Enimvero antiqua dormit
 gratia, immemores autem mortales Rei cuiusvis, quae non sapien- Str. 2.
 tiaae florem summum inclitis carminum fluentis sociata consecuta fuerit.
 Commissare porro dulcisono cum hymno etiam Strepsiadae: fert enim ex
 Isthmo victoriam pancratii, roboreque stupendus adspectuque formosus;
 habetque virtutem non deteriolem corpore; Illustratur autem a Ant. 2.
 violaceis comas Musis, avunculoque cognomini dedit communem frondem,
 aere clypeatus cui mortem quidem Mars intulit; honor vero fortibus
 repositus est. Sciat enim certo, quicumque in hac nube grandinem
 sanguinis pro cara patria propulsat, Exitium vertens in adversum Ep. 2.
 exercitum, civium se stirpi maximam famam cumulare et viventem et
 mortuum. Tu vero, Diodoti fili, bellatorem probans Meleagrum, probans
 etiam Hectorem Amphiarumque, floridam exspirasti aetatem, An- Str. 3.
 tesignanorum in turba, ubi optimi sustinuerunt belli contentionem extrema
 spe. Toleravi autem luctum infandum: at nunc mihi terram continens
 deus serenitatem praeiuit ex tempestate. Cantabo comam coronis
 aptans. Immortalium vero ne conturbet invidia Gaudium in diem Ant. 3.
 praesens, quod sectans tranquillus accedo senectam atque ad fatale aevum.
 Morimur enim pariter omnes; sed fortuna inaequalis: at longinqua
 siquis circumspectat, imbecillior est quam ut consequatur aere stratum
 deorum sedem; quandoquidem alatus excussit Pegasus Domi- Ep. 3.
 num volentem in caeli stationes pervenire ad concilium Bellerophontam
 Iovis: iniustam vero voluptatem acerbissimus manet exitus. Nobis autem,
 o aurea coma florens, praebe, Loxia, tuis ex certaminibus floridam etiam
 Pythiam coronam.

ISTH M. VII.

CLEANDRO AEGINETAE

PANCRACTIO.

- Str. 1. **C**leandro aliquis iuventaeque pretium inclitum, o adolescentes, laborem, patris splendidum Telesarchi ad vestibulum progressus excitato commissationem, et Isthmiae victoriae praemium, et apud Nemeam certaminum quod principatum invenit. Cui et ego, quamvis tristis animo, postulator auream invocare Musam. Ex magnis vero moeroribus liberati neve in orbitatem incidamus coronarum, neve luctus fove: sed dimissis inutilibus aerumnis dulce quiddam in publicum proferamus etiam post calamitatem; quandoquidem illud supra caput Tantali saxum aliquis avertit nobis deus, Ingentem Graeciae laborem. At mihi metus praeteritus acrem sustulit sollicitudinem: quod vero praesens est, id praestat semper spectari. Dolosum enim aevum viris impendet volvens vitae cursum: sanabilia tamen sunt mortalibus cum libertate quidem etiam illa. Oportet autem bonam spem homini caram esse; oportetque in septem portarum urbe Thebis educatum Aeginae gratorum carminum florem prae aliis tribuere, patris quia geminae fuerunt filiae Asopidumque natu minimae, Iovique placuerunt regi. Qui alteram quidem apud pulchrisflum Dircen curruum studiosae urbis constituit praesidem; Te vero in insulam Oenopiam translatam concubinam habuit, divinum ubi peperisti Aeacum gravistrepo patri maxime venerabilem mortalium: qui etiam diis lites decedit: cuius quidem diis pares excellebant filii filiorumque bellicosi gnati fortitudine in aereo gemulo subeundo tumultu; temperantesque fuerunt prudentesque animo. Haec etiam beatorum meminere concilia, Iuppiter quando splendidusque de Thetidis contendeant Neptunus nuptiis, uxorem formosam quum vellet uterque suam esse. Amor enim tenebat. Sed non illis immortales perfecerunt coniugium deorum mentes, Quandoquidem oracula audiebant. Dixit autem prudens inter medios Themis, fatale esse, praestantiorum filium regem patre illi ut pareret marina dea, qui et fulmine potentius aliud telum agitaturus esset manu et tridente indomito, si cum Iove illa concumbat aut Iovis cum fratribus. Itaque haec quidem missa facite: mortalem autem torum sortita filium intuetor mortuum in bello, manibus Marti similem fulguribusque vigore pedum. Mea quidem sententia est,
- Str. 2.
- Str. 3.
- Str. 4.

Peleo divinum tribuere nuptiarum Aeacidae praemium, quem piissimum
 fama est Iolci alere campum: Eant autem ad immortale antrum Chi-
 ron^{Str. 5.}is recta statim nuncii; neve Nerei filia discordium contentionum folia
 iterum in manus det nobis; sed plenilunii vespertinis temporibus amabi-
 lem solvat habenam sub heroe virginitatis. Sic dixit Saturniis locuta
 dea: hi vero palpebris annuerunt immortalibus; verborumque fructus
 non periit: aiunt enim unâ curasse et nuptias Thetidis regem; et iuven-
 ilem monstrarunt poetarum ora ignaris virtutem Achillis: qui et My-
 sium vitiferum cruentavit Telephi atro conspergens cruore campum;
 Pontemque posuit Atridis reditus Helenamque redemit, Troiae nervos^{Str. 6.}
 quum excidisset hastâ, qui eum retinebant aliquando pugnae homicidae
 opus in campo instruentem, Memnonisque robrum superbum Hectorem-
 que aliosque principes: quibus domum Proserpinae declarans Achilles,
 tutor Aeacidarum, Aeginam suamque stirpem illustravit. Hunc quidem
 nec mortuum carmina destituerunt, sed eius ad rogam sepulcrumque He-
 liconiae virgines steterunt, naeniamque celebrem affuderunt. Placuit ni-
 mirum hoc immortalibus, fortem quidem virum etiam mortuum hymnis
 dearum tradere. Quod et nunc habet rationem, properatque Musa^{Str. 7.}
 rum currus, Nicoclis monimentum pugilis ut canatur. Honorate illum,
 qui Isthmio in saltu Doriis potitus est apiis; quandoquidem circumco-
 lentes vicit profecto olim et ille viros inevitabili manu exagitans. Illum
 quidem non hic dedecorat, eximii progeniem patriui. Aequalium huius
 aliquis amoenam ob pancratium Cleandro nectat myrtil coronam. Quan-
 doquidem eum Alcathoeque certamen cum prospera fortuna in Epidau-
 roque iuventus exceperit olim. Hunc laudare viro bono in promptu est:
 adolescentiam enim non expertem praeclararum rerum sub latibulo
 consumpsit.

AUGUSTI BOECKHII EXPLICATIONES AD OLYMPIA.

O L Y M P. I.

Carmen Hieroni celete Pherenico victori scriptum esse ex vs. 18. notat Schol. Eius equi meminit etiam Bacchylides ap. Schol. *Ξανθότριχα μὲν Φερίνκιον Ἀλκιδὸν παρ' εὐρυδίαν πῶλον ἀελλοδόμον νικάσαντα*: si modo ultimum vocabulum, pro quo apud Schol. *νικήσαντα*, Bacchylidis est: idem nomen reperitur Pyth. III, 74. etsi mihi non constat eundem esse equum, cuius victoriam Olympicam haec oda celebrat et quo Hiero Pythia Olymp. 73, 3. et 74, 3. vicerat. Quo vero anno Olympica haec Hieroni victoria contigerit, diu multumque dubitatum est. Nam Scholia primum Olymp. 73. nominant: *Ἐπιγράφεται ὁ ἐπὶ νίκῃς Ἰέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἵππῳ κέκτηται τὴν οἱ Ὀλυμπιάδα, ἣ ὥς ἔνιοι ἄρματι*: ubi quod de curru dicitur ab aliena haud dubie manu additum, id falsum esse docet Pausanias VI, 9. Gelonem Dinomenis f. ea Olympiade curru vicisse tradens: *Τὰ δὲ ἐς τὸ ἄρμα τὸ Γέλωνος οὐ κατὰ ταῦτα δοξάζειν ἐμοὶ τε παρίστατο καὶ τοῖς πρότερον ἢ ἐγὼ τὰ ἐς αὐτὸν εἰρηκόσιν, οἳ Γέλωνος τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυραννήσαντός θασιν ἀνάθημα εἶναι τὸ ἄρμα· ἐπὶ ἡραμμῳ μὲν δὴ ἔστιν αὐτῷ Γέλωνα Δεινομένους ἀναθεῖναι Γέλων, καὶ ὁ χρόνος τούτῳ τῷ Γέλωνι ἔστι τῆς νίκης τρίτη πρὸς ταῖς ἐβδομηκοντα Ὀλυμπιάδι· Γέλων δὲ ὁ Σικελίας τυραννήσας Συρακούσας ἔσχεν Ἐβριλίδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς δευτέρας καὶ ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἣν Τισικράτης ἐνέκα Κροτωνιάτης στάδιον· δῆλα οὖν ὡς Συρακούσιν ἦδη καὶ οὐ Γέλων ἀναγορεύει αὐτὸν ἔμειλεν· ἀλλὰ γὰρ ἰδιώτης εἶναι τις ὁ Γέλων οὗτος, πατρός τε ὁμωνύμου τῷ τυράννῳ καὶ αὐτὸς ὁμωνύμος. Γλαυκίας δὲ Αἰγινήτης τό τε ἄρμα καὶ αὐτῷ τῷ Γέλωνι ἐποίησε τὴν εἰκόνα*. Sed nihili est argumentum, quo Pausanias Gelonem illum tum victorem alium ac tyrannum esse contendit. Ne enim alia afferam, Olymp. 72, 2. Gelonem non Syracusas, sed Gelam cepisse, colligere licet ex Dionys. Halic. Archaeol. VII. princ. cf. Herodot. VII, 155. quo accedit quod Diodoro XI, 38. auctore Geloni Hiero successit Olymp. 75, 3. concinente fere Eusebii chronico nec multum differente Schol. Pyth. III, princ. ubi Olymp. 76. et Schol. Pyth. I, princ. ubi ex certa emendatione Olymp. 75. ponitur; Gelo vero septem Syracusis annis regnavit et octavo decessit, quod ne Diodorum iterum afferam, docet Aristoteles Polit. V, 9. extr. ed. Schneid. unde necesse est Gelo Syracusas Olymp. 73, 4. ceperit. Cf. etiam Gölteri Hist. Syrac. p. 9 sqq. quosque ille

p. 10. extr. laudat, et de dissensu auctorum, Parii maxime chronici, Corsin. F. A. T. III. p. 169 sq. Quibus calculis concinit, quod Hiero, qui Aristotele teste decem, secundum Diodorum (XI, 38. XI, 66.) vel undecim annis vel insuper octo mensibus Syracusis imperaverat, eodem Diodoro auctore Olymp. 78, 2. decessit: cf. Schol. ad Olymp. I, princ. Neque audiendus Gölleus, qui ad Bentleium perperam provocans Hieronis imperium Syracusanum ab Olymp. 76, 1. incipit, Hist. Syrac. p. 17. Sed redeo ad Hieronis victorias Olympicas: ex quibus unam celeste partam Olymp. 73. contigisse, Scholiastae affirmanti credendum: alia tamen hac oda celebratur, quam Hiero iam Syracusius et Syracusarum rex paravit monstrante vs. 23. estque is etiam secundum inscriptionem carminis Syracusius renunciatus, quod ante Olymp. 76. fieri non poterat. Relinquuntur igitur Olymp. 76. 77. 78. ex quibus media est ipsa, qua hanc victoriam Hiero consecutus est: Olymp. 78. demum idem curru vicit. Schol. ut a nobis editus ex librorum fide praestatur: ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν οὐ νικᾷ κίλην, τὴν δὲ οὐ τεθρίππῳ. Praeter has tres nulla Hieroni victoria Olympiae contigit. Rem aperiri monumenta ap. Pausan. VIII, 42, 2. Ἱέρωνος δὲ ἀποθανόντος πρότερον πρὶν ἢ τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ ἀναθῆναι τὰ ἀναθήματα, ἃ ἡῤῥετο ἐπὶ τῶν ἵππων ταῖς νίκαις, οὕτω Δεινομένης Ἱέρωνος ἀπέδωκεν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, Ὅνατᾶ καὶ ταῦτα ποιήματα, καὶ ἐπιγράμμα ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὑπὲρ τοῦ ἀναθηματός ἐστιν αὐτῶν.

Σὸν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἄγῶνα,
Τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μονοκίλητι δὲ δῖς,
Ἀῶρ Ἱέρων τάδε σοι ἔχαρίσσατο, παῖς δ' ἀνέθηκεν
Δεινομένης πατρὸς μνήμα Συρακοσίου.

τὸ δὲ ἕτερον λέγει τῶν ἐπιγραμμάτων.

Τίς μὲν γε Μίκωνος Ὅνατᾶς ἐξετέλεσεν
Νάσῳ ἐν Αἰγίνῃ δώματα καιετῶν.

VI, 12. Πλησὶν δὲ ἄρμα τι ἐστὶ χαλκοῦν καὶ ἀνὴρ ἀναβεβηκὼς ἐπ' αὐτὸ, κέλητες δὲ ἵπποι παρὰ τὸ ἄρμα εἰς ἑκατέρωθεν ἕστηκε, καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων καθίζονται παῖδες. ὑπομνήματα δὲ ἐπὶ νίκαις Ὀλυμπικαῖς ἐστὶν Ἱέρωνος τοῦ Δεινομένου τυραννήσαντος Συρακουσίων μετὰ τὸν ἀδελφὸν Γέλωνα. τὰ δὲ ἀναθήματα οὐχ Ἱέρων ἀπέστειλεν, ἀλλ' ὁ μὲν ἀποδοὺς τῷ θεῷ Δεινομένης ἐστὶν ὁ Ἱέρωνος, ἔργα δὲ τὸ μὲν Ὅνατᾶ τοῦ Αἰγινήτου τὸ ἄρμα, Καλάμιδος δὲ οἱ ἵπποι τε οἱ ἑκατέρωθεν καὶ ἐπ' αὐτῶν εἶον οἱ παῖδες. Ceterum quo tempore haec, quae hoc carmine canitur, Hieroni victoria parata est, Hiero non solum Syracusius, verum etiam Aetnaeus fuit, postquam Aetnam Ol. 76, 1. condiserat, de quo Diodorus XI, 49. inde ex eo anno autem Hiero pluribus in victoriis Aetnaeum se renunciari iussit. Schol. ad hoc carmen: Νικήσας δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀνέκρουεν ἑαυτὸν Συρακοῦσιον καὶ Αἰτναῖον, κτίσας τὴν παρακειμένην τῷ ὄρει πόλιν ἐν τῇ Σικελίᾳ Αἰτνὴν ὁμώνυμον τῷ ὄρει. Schol. Pyth. I, princ. καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν κατὰ τοὺς ἄγῶνας νικῶν ἀνέκρουεν: item ad Nem. I, princ. καὶ ἐν ταῖς ἀναρρήσεσιν ἐν τισὶ τῶν ἁγίων Αἰτναῖον ἑαυτὸν εἶπεν. At Olympiae quum Olymp. 77. vicisset, Aetnaeum Hieronem renunciatum esse ex hoc quidem carmine non constat, nec quum Syracusius dicatur, probabile est. Tamen veterum nonnulli, qui carmen post Olymp. 76. recte ponebant, Hieronem noluerunt vs. 23. (33. vulg.) Συρακοῦσιον dici, ideoque genitivum pluralem Συρακοῦσιων vel Συρακοσίων reponere tentarunt invito metro: τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακοῦσιον ὡς ἐνίκη· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάρην καὶ προσαγορεύσαντα Αἰτναῖν ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λήγουσιν αὐτὸν (v. schol.

vs. 33.); quos Didymus stolidos vocavit: τότε γάρ, αἰτ, ὁ Ἴερων ἦν Συρακούσιος, καὶ οὐδὲ ἦν Αἰναιός, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. Sed Didymus nugatur manifeste: nisi forte Olympicam hanc victoriam cum Apollodoro Olymp. 76. ante conditam Aetnam statuebat partam: nam si carmen ad Olymp. 73. et primam Hieronis victoriam retulerit, etiam absurdius fecerit; quo tempore Hiero neque rex neque Syracusius fuit, sed Gelous. Verius Aristonicus, de quo Schol. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίαςτος, Αἰναιῶν ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι: nempe ex quo Aetnaeus Hiero factus est, non desit Syracusius esse, immo Syracusas retinuit et Dinomeni filio Aetnam mandavit, de quo Pyth. I. Ad eosdem Olymp. 77. ludos num ea pertineant, quae de Themistocle et Hieronis equis Olympiam missis ex Theophrasto Plutarchus vit. Themistocl. c. 25. narrat, dubium est, praesertim quum ne constet quidem plures tum Hieronem equos Olympiam mississe; illud certum, neque ad Olymp. 73. neque ad Olymp. 78. illam pertinere historiolam, posterius ideo quod Themistocles inde ab Olymp. 77, 2. exul vixit: sed potuit ea res accidere alia Olympiade, qua Hiero non vicerit. Adde de eadem Aelianum V. H. IX, 5. etsi fide indignum, et Bentleyi disputationem Opusc. ed. Lips. p. 44. Carmen ipsum aliquo, non tamen eo magno intervallo post victoriam cantatum videtur, ni fallor post reducem pompam in sollemnibus victoriae Syracusanis: nam quae inde a vs. 100. dicuntur, post recentem quam post antiquam victoriam commodiora iudico: Syracusis autem atque in aula regia cantatum colligo ex vs. 8 — 11. Ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσι, κηλαδὲν Κρόνου παῖδ' ἐς ἀρνεῖαν ἰκομένους μάκαιραν Ἴερονος ἑστίαν; carmini in ipsa quidem pompa canendo haec non conveniunt, sed convivali odae: eidem congrua convivarum vs. 16. 17. mentio; quodque Dorian citharam de clavo demit poeta iubet, id si oda haec non in aedibus, sed in publica via a choreutis decantata esset, foret absurdissimum. Postremo ex vs. 8—17. Pindarum tum apud Hieronem fuisse mihi quidem liquet. Carmen ipsum praeter Tantali res nihil fere continet, quod reconditiorem postulet interpretationem ex historiae notitia promendam: ipsum initium docet Olympica certamina praedicare Pindarum voluisse. Itaque argumentum est simplicissimum, atque odae pulchritudo perspicui vel sine acriore mentis intentione in aliis necessaria potest. Placuit igitur imprimis: Luciano certe Gall. c. 7. dicitur τὸ κάλλιστον τῶν ἀγμάτων ἀπάντων.

Vs. 1—7. Poeta orditur a celebrandis Olympiis. *Ut aqua optima et aurum opum praestantissimum, ita certaminum splendidissimum Olympicum, solis instar interdiu fulgentis et calorem spargentis.* Ad laudes aquae et auri cf. Olymp. III, 44. ubi haec Pindarus sententiae eiusdem repetitionem non devitans iam posuerat. Aquae vel auri virtutem hoc loco allato multi probant, ut Plato Euthyd. p. 304. B. Athen. II, p. 40. F. Lucian. Timon. c. 41. Gall. c. 7. aliique: et aliquot huc Anthologiae epigrammata spectant. Sed cur aqua rerum omnium principatum teneat (ἀριστεῖν), poeta inquit Olymp. III.), de eo multa neque spernenda in Scholiis dicuntur, advocato praesertim Thaletis placito, ex quo aqua reliquorum elementorum initium: cuius praecepti vestigia partim merito in priscis cosmogoniis quaeruntur, quae Orpheo tributae sunt priscisque theologis (Plat. Cratyl. p. 402. B. Aristot. Metaph. I, 3. Stob. Ecl. I, 11, 8. p. 284. ed. Heeren.), partim apud ipsum Homerum latent Iliad. ξ, 201. 246. Odys. ν, 142. ubi Neptunus πρεσβύτατος καὶ ἄριστος: Homericisque illustrandis Pindarica sententia adhibetur a grammaticis, ut ap. Schol. Ven. Iliad. ξ, 201. 246. et alibi. Et ex prisca cosmogonica notione petiit hoc dictum putat etiam Io. Diaconus ad Hesiod. Theog. 116. *Ἡσίοδος δὲ γεννᾷ τὰλλα ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἀρχαιότερον*

πάντων τὸ ὕδωρ τίθῃσιν, ὥς ἀπὸ τῆς χύσεως παρονομάσαι χάος· χυτὸν γὰρ καὶ ἔθρον τὸ ὕδωρ. ἔξ αὐτοῦ δ' οἶμαι καὶ τὸν Μιλήσιον Θάλητα τὴν δόξαν ταύτην σφετερίσασθαι καὶ Πίνδαρον Ἀριστον τὸ ὕδωρ λέγοντα. Igitur Scholiastae, ut quattuor elementorum aqua praestantissimum, ita quattuor ludorum Olympicum clarissimum dici arbitrantur. Mihi tamen hoc veteris poetae simplicitati parum convenire videtur: neque isti explanationi e philosophorum vel poetarum physicorum disciplina petita auri addita mentio favet. Reducamus potius sensum ieiuniozem, genuina communis vitae sapientia et antiquitatis auctoritate commendabilem; quippe ut inter alia Schol. monet, aqua optima habetur, quod sine ea vivi non potest: quod accuratius Aristoteles expressit, ob usum frequentissimum aquam praestantissimam dici tradens Rhet. I, 7. καὶ τὸ σπανιώτερον τοῦ ἀφθόνου (μείζον), οἷον χρυσὸς σιδήρου, ἀχρηστότερος ὢν· μείζων γὰρ ἢ πῆγαις διὰ τὸ χαλεπωτέραν εἶναι. ἄλλον δὲ τρόπον τὸ ἀφθονον τοῦ σπανίου, ὅτι ἡ χρῆσις ὑπερέχει· ὁ δὲ ἐν λέγεται, Ἀριστον μὲν ὕδωρ. Similis sententiae simplicitas est Olymp. X. init. Eustathio ad Iliad. λ, p. 881. 12. Rom. est ὕδωρ ἄριστον διὰ τὴν ἀρετὴν: adde quae contuli in Praef. Schol. T. II. p. XXX. De sententia cf. etiam Aelian. V. H. I, 32. Aquae usum multis praedicat Plutarchus in libello περὶ τοῦ πότερον ὕδωρ ἢ πῦρ χρησιμώτερον, ubi a Pindari verbis exorsus ab hoc perhibet secundum igni locum esse datum, quod non inest verbis poetae: et de infinitis aquae utilitatibus nonnulla disputat Vitruvius VIII, praefat. VIII, 1. init. In seqq. structura haec est: αἶτε πῦρ αἰθόμενον νυκτὶ, χρυσὸς ἔξοχα διαπρέπει πλούτου: nam ut ferri possit Welckeri nostri ratio Obs. in Pind. Olymp. I, coniungentis νυκτὶ μεγάλωρος πλούτου, in nocte opum, quae prorsus nullae essent sine auro et omni splendore destitutae; multo tamen alterum simplicius est, quum praesertim διαπρέπει νινὸς usitatissimum sit. Ex hoc vero de auro loco sua adumbravit Clem. Alex. Paedag. II, p. 236. Pott. Pindarique auri causa ob colorem cum igne comparati meminerunt Artemidorus Oneir. II, 9. p. 91. Eustathius ad Iliad. ε, p. 603. C. Rom. Πῆτος μεγάλωρ, quod quae res superbos magnificosque reddit, poetica translatione ipsa superbit: cf. Schol., ad cuius verba apposita haec Suidae et Photii p. 185. inde ducta: Μεγάλωρος πλούτου, ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείου ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μεγάλη δύναται ὁ χρυσός· νενῦρα γὰρ πολέμου λέγεται εἶναι. Θαλπωρότερον Suidae est λαμπρότερον, θερμότερον, prius minus recte: etsi prope idem Schol. praebet. Ἄστρον, quod proprie de signo, dictum pro ἀστέρι, ut locis veterum permultis: Pindaricus tamen usus notabilis visus Scholiastae et Achilli Tatīo in Arat. Isagog. p. 88. ed. Flor. Confer Schol. Aeschyl. Sept. c. Theb. 396. καὶ Πίνδαρος ἄστρον τὸν ἥλιόν φησιν. Αἰθὴρ ἐρήμα cur dicatur, varie disputant veteres in Scholiis, ex quibus nihil repetam: quae apud alios scriptores deprehendi, paucis complectar. Nam ut Io. Diaconum ad Hesiod. Scut. p. 215. ed. Heins. omittam, ob solam ἐρήμας αἰθέρος femininam formam huc spectantem, Plutarchus vacuum aetherem intellexisse videtur stellis destitutum, quae interdum deficiunt, de Isid. et Osir. extr. Ἐπεὶ τὸ τῆς ἡμέρας φῶς ἐν μὲν ἐστι καὶ ἀπλοῦν· καὶ τὸν ἥλιον ὁ Πίνδαρος δρᾶσθαι φησιν ἐρήμης δι' αἰθέρος· ὁ δὲ νυκτερινὸς ἀήρ ἡρᾶμα καὶ σύμμιγμα πολλὸν γέγονε φωτὸς καὶ δυνάμεως: quae interpretatio non plane absurda. Longe ineptius Tzetzes aetherem, philosophorum subtilitate ab aëre distinctum, putat ob puritatem vacuum dici, ad Lycophr. 255. ubi positus Pindari verbis pergit: Ἐν γὰρ τῷ αἰέρι συνίσταται κατὰ Ἀριστοτέλην αὐτὸ πάντα σοφοὺς τὰ τε νέφη καὶ αἱ καταγίγδες καὶ τὰ πνεύματα· ὁ δὲ αἰθὴρ ἐρήμος τοῦτων ἀπάντων καθίστηται, ὅθεν νήνεμον εἶπεν αὐτὸν (ὁ Λυκόφρων). Sed latissime disseminata est tertia sententia, αἰθέρα ἐρήμην dici, quod nihil alat, ut πόντον ἀτρέγγετον: nihil autem illum alere ob

ignes. Ita Suidas v. αἰθήρ: διότι πυρώδης ὧν οὐ τρέφει, Schol. Hermog. p. 391. διὰ τὸ μὴ τρέφειν ζῶα, et Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 114. ed. Flor. Et si causam ab igne repetitam dempseris, proxime hoc ad verum accedit: simpliciter enim, quia nihil in aethere sive aëre conspicitur, διὰ τὸ κενόν, ut ait Schol. rec. Olymp. XIII, 125. vacuus dicitur: nubes enim pro nihilo censentur. Itaque ἐρήμη αἰθήρ est *vacuus et desertus aër*, haud magis interdiu quam noctu; quo ducit Olymp. XIII, 85. αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμων, et *vacuus aër* Horatii Carm. I, 34, 4. neuter enim locus eo, quo noster hic possit, deducere potest, ut de stellarum absentia diurna cogites. Alia ratione Dionysius Perieg. 290. ἐρημῶν διὰ νύκτα dixit. Μοχ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον breviter dictum pro accuratiori Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα φέρτερον, ut Cic. Tusc. I, 1. *Iam illa, quae natura, non litteris assecuti sunt, neque cum Graecia, neque ulla cum gente sunt conferenda: et ubivis apud Graecos Latinosque. Μηδ' αὐδάσμεν est μηδὲ αὐδάσμεν: quodsi futurum esset αὐδάσμεν, debebat οὐδὲ dici.* Cf. Thiersch. Act. Monac. T. I. F. II. p. 211.

Vs. 8 — 17. Transitus fit ad Hieronis laudes. Olympia invitat, ut Iovem ludorum praesidem apud Hieronem celebremus Siciliae imperantem, apud virum et omnibus virtutibus principem et flore musicae ornatum, qua in convivio utimur. Ὅθεν, ab Olympia: ut Olymp. III, 9. τὰς ἀπο θεύμοροι νύσσοντ' ἐπ' ἀνθρώποις αἰδαί. Verba ὅθεν ὁ πολύφατος metri causa affert Triclinius ad Soph. Ai. 591. Sed maxime laboratur in dictione ἀμφιβάλλεται ὕμνος σοφῶν μητίεσι. Ἀμφιβάλλειν est induere, circumdare, etiam completi, ut ex Homero docent lexica: hinc cum dativo atque accusativo maxime de coronis dicitur capiti circumdandis, ut Olymp. III, 13. ἀμφὶ κόμαισι βαίη γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, et Pyth. V, 31. At μήτις, mentes coronari hymno, quem canant, durissimum est: neque id defenderis formulis aliquot, in quibus idem verbum liberius positum reperitur, qualis est ap. Eurip. Androm. 110. δουλουσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρα. Expono: Hymnus ab Olympia obicitur, offertur, offunditur atque ita insinuat mentibus peritorum, ut Iovem canant (ὥστε κελυδεῖν αὐτοὺς Κρόνου παῖδα). Nam commodè Heynius in novissima editione contulit Iliad. x, 535. ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει, ubi, etsi non plane eodem sensu, aequè tamen bene ita inverti formula poterat: ἀμφὶ κτύπος οὐασι βάλλεται; ac similiter fere Heynius ad illum locum, Hom. T. VI, p. 628. nostrum ἀμφιβάλλεται explicat *Allabitur, adsonat*. Aliam Welckeri rationem vide apud ipsum. Glossa Par. A. (in nott. critt.) interpretatur ἀνακροῦνται: quocum convenire aliquis putaverit Sopingii inventum ad Hesych. v. ἀμφιάναντα (ἀμφὶ ἄνακτα), qui a prisco hymnorum exordio Ἀμφὶ derivatam vocem ἀμφιβάλλεσθαι mire explicat Latino *Accipere*, quasi sit *incipere*, allatis in hanc rem glossis: *Accipit, ἀμφιβάλλει, Anceps, ἀμφιβολος*: quum tamen barbarum verbum *incipiendi* de *incipiti*, non de *incipiente* vel *incepta re* dicatur. Μήτις est mens ipsa, non solum cura, studium, consilium: ut Nem. III, 9. Σοφοὶ sunt cum poeta artifices chorum constituentes, qui ad Hieronem in coenaculum conveniant. Ἔστι proprie *focus* est, ubi culta olim Vesta: qui focus ara Vestae est et in arae formam constructus: apud Italos ibi Lares sunt. Fuit autem civitatis focus in prytaeis, ubi publica convivia; ita etiam in Hieronis domo sacrum quoddam tibi finge coenaculum fuisse, ubi agerentur convivia et focus esset regiae domus. Neque aliter, opinor, in privatis domibus: quo refer *ἑστιαν* patris Thrasydæi Pyth. XI, 13. Conferri potest sacrarium, quale describit Cicero Verr. act. II. lib. IV. cap. 2. etsi non idem id esse puto atque *ἑστιαν*: vides tamen inde, etiam in privatis domibus sacra cubacula fuisse. Θεμυττεῖον σκάπτρον Scholia exponunt *δικαίον, παρὰ τὸ θέμις*,

ut Olymp. VI, 93. καθαρῶ σκάπτω; neque aliter Hesych. Θεμιστεον (Θεμιστειον s. Θεμιστειον), δίκαιος: sed uti Θεμιστες iura et leges, Θεμιστεῖν ius dicere legesque iubere, ita Θεμιστεῖον σκάπτων magis placet esse sceptrum regis ius dicentis et leges iubentis. Ἀμφίπει, δέπει Olymp. VI, 93. gubernat. Ἀρείπει dictum esse pro δρέπειν, cum Schol. notat Eustath. ad Iliad. θ, p. 694. 41. Rom. cf. Pyth. I, 59. IV, 130. VI, 48. IX, 114. et ubivis, Hesiod. Opp. et D. 609. Post δρέπων μὲν mutata structura inferitur ἀγλαΐζεται δέ: quae ratio vel in soluta oratione usitata, ut ap. Demosth. adv. Polycl. p. 1211 sq. (cf. Oecon. civ. Athen. T. I. p. 148.) Herodot. VI, 13. 19. 25. Pausan. II, 8, 3. Philippi epistola ap. Dem. de cor. p. 238. extr. καὶ ὅσα μὲν ἐκουσίως προσετίθετο τῶν πολισμάτων, φρουρὰς εἰσαγχοτάς εἰς αὐτὰ, τὰ δὲ μὴ ὑποκείμενα κατὰ κράτος λαβόντες καὶ ξανδραποδιασάμενοι κατεσκάψαμεν, quae male reprehendit Wunderlich. Praef. p. XXII. Ipse poeta Fragm. Encom. 2. πλείστα μὲν δῶρ ἄθανάτοις ἀνέχοντες, ἔσπετο δ' ἀνάνου πῖντε νέφες. Olymp. II, 80. τὰ μὲν χερσὶν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρεβι. Adde Isthm. IV, 33 sqq. Ὄψω non a neutro est, sed a masculino, quamquam de illo somniant grammatici: v. Eustath. ad Iliad. ν, p. 949. 1. Respicit luc idem ad Odys. α, p. 1429. 15. καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην ἦτοι λυρικὴν μουσικῆς ἄωνον λέγει καὶ (Olymp. II, 8.) πατέρων ἄωνόν φησι καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Οἷα, qualia, quemadmodum, plane ut Fragm. inc. 103. Κερκότηται χρυσία κρητὶς ἱεραῖσιν αἰοδαῖς, οἷα τεχιζόμεν ἦδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων: adde Pyth. I, 73. II, 75. III, 18. Apollon. Rhod. I, 458. Θαμὰ b. l. est subinde, frequenter, etsi ne altera quidem significatio, quam stabilivi nott. critt. ad Olymp. VII, 11. aliena est. Παῖξιν de cantu vel carmine illustrat Rubnk. ad Tim. p. 222. Versus inde ab ἀγλαΐζεται usque ad τραπέξαν recitat Athen. I, p. 3. B. et ultima inde ab οἷα falso acumine pervertit Bern. Martinus V. L. II, 1. De Hieronis moribus, ad quos alibi redeundum, in universum v. Baylii Dictionar. Premium Philol. Beitr. T. I. p. 167. et quos nominat Goller. Hist. Syrac. p. 25. Is quod vir insignis et potens fuit, etsi ambiguae famae, sufficebat lyrico ut omnibus virtutibus praestantem diceret: deinde eum ait ἀγλαΐζεσθαι μουσικὰς ἐν αὐτῷ, hoc est ornari, ut praeter lexica docet carmen ithyphallicum ap. Athen. XIV, p. 622. C. Quippe ornabatur a poetis, quibuscum versabatur, et in iis a Pindaro, qui ei et tres Pythias odas et scolium atque hyporchema scripsit: unde ἀδύλογοι νιν λυραὶ μοῦσαι τε γεγνώσκοντι, Olymp. VI, 96. Cum eodem Simonidem vixisse Xenophontis Hiero docet, ad quem Schneiderus in prooemio p. 222 sq. de Hieronis et cum illo et cum Pindaro, Bacchylide, Epicharmo, Xenophane familiaritate disputat: quibus addendus Aeschylus. Aelianus, villissimus scriptor, V. H. IX, 1. quidem simpliciter in Hierone laudat τὸ τιμῆσαι παιδείαν ἀν' ῥειότατα, sed IV, 15. id restringit ad tempus, ex quo morbo laborare coepit: Ἰερώνα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον ταπρῶτα ἰδιωτὴν εἶναι καὶ ἀνδρώπων ἀμουσάτορον καὶ τὴν ἀγορικίαν ἄλλα μὴδ' κατ' ὀλίγον διαφέρειν τῷ Γέλωνος· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνήρθη νοσήσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀρρώστιας εἰς ἀκμάματα πεπαυδευμένα καταθέμενος· ῥωσθεῖς ἔν συνῇ Σιμωνίδῃ τῷ Κεῖφ καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλίτῃ: ubi quod de Pindaro dicit, est etiam in Vit. Vrat. p. 10. nec huic poetae apud Hieronem commorationi obest apophthegma III. ante Schol. p. 10. Sed apud Xenophontem Hier. 6, 2. ante tyrannidem Hiero dicitur sese carminibus convivisque et sodalium comissionibus libenter miscuisse: Ἐγὼ γὰρ ξυτὴν μὲν ἡλικιώταις ἡδόμενος ἐμοί, ξυτὴν δὲ ἐμαυτῷ, ὅποτε ἡσχίας ἐπιθυμῶμαι, διήγον δ' ἐν συμποσίοις πολλάκις μὲν μέχρι τοῦ ἐπιλαθῆναι πάντων, εἰ τι χαλεπὸν ἐν ἀνθρωπίνῳ βίῳ ἦν, πολλάκις δὲ μέχρι τοῦ

ῥῳδαῖς τε καὶ θαλάις καὶ χοροῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, πολλάκις δὲ μέχρι κοινῆς ἐπιθυμίας ἡμῖς τε καὶ τῶν παρόντων. quibus verbis non omnem denegaverim fidem. Ipsum musicae peritum fuisse Schol. tradit, et ob elegantiam ingenii vs. 104. καλὸν ἰδρὺς vocatur.

Vs. 17 — 22. Poeta hortatur ad celebrandam Hieronis Pherenico partam victoriam. De Doria cithara v. Metr. Pind. III, 10. p. 256 sq. coll. III, 11. p. 259. neque enim probanda videtur nuper proposita docti sententia de Doria poesi explicantis. Ad morem citharae ex clavo suspendendae cf. Odys. 9, 67. α, 440. et quae σόρμυξ sit, v. Metr. Pind. III, 11. p. 260. Hoc vero loco quum poeta hortetur, ut cithara de clavo sumatur, patet nunc tandem citharae cantum incipere, aut a verbis ὅτε παρ' Ἀλφ. aut inde a voce Συρακόσιον. Cf. Dissen. ad Nem. III, 1 sqq. Πίσας καὶ Περηνίκου χάρις, gratia ex claritudine et victoria. Νῶον ὑπέδραξε φροντίσιν, mentem tibi curis substravit, hoc est, curas menti indidit. Ἀκέντητον δέμας παρέχων, ut ἀπληκτος ἵππος κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχέμενος ap. Plat. Phaedr. p. 253. D. ἀνευ κέντροιο δέων Homero. Ob imitationis praestantiam afferit hunc locum Plutarchus Symp. Qu. IX, 15. alii alias ob causas, ut Suid. v. σύτο. Eustath. ad Iliad. p. 479. A. Rom. p. 604. med. Alludit Liban. Epist. p. 170. Addam etiam Schol. Lips. ad Iliad. ε, 366. quod Hermannus meo rogatu transcripsit: τὸ ἐκ αἰκοντι ἀρετῆς ἵππων δηλοῖ· εἰ γὰρ κατὰ τὸν λυρικὸν ἀγαθὸς ἵππος ὁ σῶμα ἀκέντητον παρέχων, ὁ μαστιζόμενος ἐκ εὐ ἔχει. καὶ ὁ μὲν οὖν τοιούτος, εἴπερ ἐκ αἰκῶν δέει, ἀγαθὸς ἐστίν. Κράτει προσέμειξε, ad victoriam adduxit, ut κράτει πέλασον vs. 78. quod genus dicendi Pindaro usitatissimum ab Homericis derivat Eustathius ad Iliad. p. 382. 38. ubi ad verba κούρῃσι μινέης: Ἰστέον ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας νίκη μίγνυσθαι λέγει τὸ νικᾶν καὶ ἔργῳ μίγνυσθαι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα: cf. eundem ad Iliad. p. 406. 5. p. 482. 14. p. 532. 10. p. 616. 7. ad Odys. p. 1428. 34. Ἰπποχάρμας Hiero dicitur laudis causa, quod equos alere est nobilium et sumptus in gloriam erogantium virorum. Verba Συρακόσιον βασιλεῖα (cf. Pyth. III, 70.) respicit Schol. Aristoph. Acharn. 61. indeque Suid. v. βασιλεύς: Ἰέρωνα μὲν βασιλεῖα Πίνδαρος καλεῖ τὸν Συρακουσίων τύραννον.

Vs. 23 — 35. Claret Hiero in colonia Pelopis, quem Neptunus adamavit, postquam eum Clotho ex lebeate protraxit. Quae tamen narratio deorum ingenio non conveniens et temere credita ad devitandam culpam rectius a me proponetur. Sic aditus aperitur ad fabulam Pelopis exornandam, quae Olympicorum ludorum antiquitatibus et equestribus maxime certaminibus coniunctissima est. Ter vero Pindarus res Olympicas de industria exposuit, Olymp. I. III. XI. in hac quidem oda Pelopis et Oenomai fabulam, Olympio carmine tertio oleastro Olympicī ab Hyperboreis reportationem, Olympio undecimo ludorum ab Hercule institutorum prima sollemnia. In quibus argumentis deligendis non sine ratione versatus est. Nam odae Hieroni scriptae optime conveniebat argumentum, ut illi dicam, regium, de Tantalō, Pelope, Oenōmao, quum praesertim in Tantalī exemplo Hieronem a nimia superbia debortari poeta posset; tertio vero Olympio carmine, quae de Hercule et oleastro dicuntur, quamquam non necessaria, tamen aptissima esse, in introductione eius carminis monstrobo. Postremo Olympio undecimo, quod victoriae olim partae longo post tempore memoriam recollit, non male poeta primorum Olympicorum sollemnium memoriam simul pertractat, quippe in quibus constitutum fuerit, ut Olympicae victoriae carminibus praedicarentur (Olymp. XI, 80.): inde enim patet non ex arbitrio, sed antiquo more iubente, etsi multo tempore post, victorem celebrari: quod ipse poeta vs. 81. significat. Adde

quae ad ipsum illud carmen disputavi. Atque hoc quoque notatu dignum, nullum horum, quibus Olympicae fabulae tractantur, carminum Olympiae cantatum esse, sed in remotis regionibus, in Italia et Sicilia, ubi hae non aequae atque Olympiae notae erant. Sed redeo ad nostrum locum. *Πίλοπος ἀνοικία* non Peloponnesus habenda, sed Elidis, in quam Pelops venerat (vs. 78.), urbs Pisa Olympiae vicina. Cf. Pausan. V, 1, 5. *Ἐν* est apud, ut *ἡ μάχη ἣ ἐν Κορίνθῳ*, pugna apud Corinthum. Fuere qui vellent *ἐποικία*; sed *ἐποικία* proprie sedes inculata a colonis occupata (v. Menandr. Rhet. de Encom. p. 83 sq.), quod ab hoc loco alienum. Clotho Pelopem ex lebetes protraxisse dicebatur, quia haec, ut bene Schmidius, inter Parcas *principium vitae habet*. *Καθαροῦ λέβητος* dixit epico more, quia lebetes solent puri et nitidi esse. *Ἐλέφαντι φάιδιμον ὦμον κεκαθμένος*, Humero Pelops insignis eburno Virg. Ge. III, 3. Humeri quidem haud raro candidi dicuntur, ut ap. Horat. Carm. I, 2, 31. Nube candentis humeros amictus augur Apollo, ubi v. quae Bentleius habet, Carm. I, 13, 9. II, 5, 18. Stat. Silv. III, 4, 87. hoc tamen loco, ubi Pindarus vulgarem fabulam sequitur, ob ebur candidus humerus fertur. Vide, ne plura, de Pelopis scapula Pausan. V, 13, 3. Quia sinister humerus ebore suppletus dicebatur (Ovid. Metam. VI, 405.), nitentem eum etiam pictores repraesentabant, ut patet ex Philostrato Imagg. I, 30. p. 807 sq. maxime Pindarum sequente, ex quo tantum haec apponam: *Ὁ Ποσειδῶν τῷ μειρακλίῳ ἐρᾷ καὶ ἀναφέρει αὐτὸ ἐς τὸν λέβητα καὶ τὴν Κλωθᾶν, ὃ τε Πέλοψ ἀστράφει δοκίῃ τῷ ὦμῳ*: et in fine: *Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἀφανῆ καὶ εἰσῶν, τὸ δὲ τῆς σοφῆς, εἰς θά οὐ ὦμος ὁ ἀρστέρος, τέχνη ἡμέλῃται, ὥς μὴ κρύπτοιο αὐτῇ ἡ αὐγὴ. νῦν τε γὰρ ἐπείχει καὶ λαμπρύνεται τῷ ὦμῳ τὸ μειράκιον, ὅσα ἡ νῦν τῷ ἐσπέρῳ*. Iam fabulam vulgo notam partim religione ductus falsam pronunciat lyricoque et tragicis quoque usitato more immutat. Multa quidem, ait, mirabilia fieri; verumtamen etiam fabulas a poetis artificiose exornatas hominum mentes subinde inducere, ut falsa credant, quum carminis gratia et dulcedo auctoritatem et decus narrationi afferens incredibilia soleat credibilia reddere; sed posterorum iudicium optimum testimonium esse, et hominem decere, quod minor in errore, qui forte commissus fuerit, culpa sit, pulchra de diis dicere. De formula *ἡ θαυμαστὰ πολλὰ* v. nott. critt. quibus nihil addo, nisi Hesychnii glossam, *Θηλαῖα, θαυμαστὰ, ψεύδειν ὅμοια*, huc non pertinere, ut cuidam visum. Ibidem explicui seqq. *καὶ πέ τε καὶ βροτῶν* etc. ubi quam paucis damnavi, lectionem *φάντι*, cave Pindaricam putes. Nam praeterquam quod dura est appositio *φάντι μῦθοι*, non solum concinnius *φάντι* est, sed etiam sententiae multo aptius. Neque enim fabulae artificiose exornatae et fama mortalium idem sunt, sed prorsus diversae: famamque hominum, hoc est vulgares opiniones et narrationes, fallunt fabulae a poetis exornatae, quas gratia poetica ultra verum exaggerat et illecebris suis hominum famae tradendas commendat. Nec quisquam putet, *φάντι* minorem habere auctoritatem, quod Scholia dicunt: *ἐνιοι δὲ φάντι*; quum etiam vs. 37. vulg. verae lectioni *εὐάνορι* tantum nonnulli secundum Scholia patrocinentur: *τινὲς δὲ εὐάνορι*, aiunt. Tantum adversus nuperam philologi Lipsiensis crisin. Ad sententiam cf. Nem. VII, 23. *σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μῦθοις*: ubi paulo ante de Homeri mendaciis. Verba *ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον* iunge participio *δεδαιδαμένοι*. Ad vs. 30. cf. Olymp. XIV, 5—6. ad vs. 33—34. autem Olymp. XI, 55 sqq. et nott. ac Xenoph. H. Gr. III, 3, 2. Postremo vs. 25 sqq. laudat Tzetzes ad Lycophr. 156. et de vs. 33 sqq. cf. nugas Tzetzae Chil. VI, 902 sqq.

Vs. 36—51. Ego contra quam priores, filii Tantalī, a Neptuno te amore percusso raptum canam, quum pater tuus diis epulas daret, et evectum in Olympum, quo posthac

etiam *Ganymedes* ad *Iovem* pervenit. Qui quum evanuisse, invidi vicini laniatum te esse divulgant et discerptum, carniumpue tuarum frustula comesta esse. *Pelops* filius *Tantali* ex *Clytia* Amphidamantis vel *Euryanassa* *Xanthi* cf. Schol. vs. 72. vulg. Schol. Eurip. Orest. 5. 11. Pherecyd. Fragm. p. 99. et ibi Sturz.). Nota δὲ interposita vocula a vocativo diremptum, ut *Iliad.* α, 282. β. 344. 802. Aeschyl. Prometh. 3. Pyth. I, 68. plura ex *Pindaro* v. nott. critt. p. 428. ubi corrige Pyth. IV, 59. Προτέρων, maxime poetarum. Εὐνομοίτων, non filii caede cruentum. Φίλων Στῆλυον, diis opinor; etsi possis etiam ita accipere ut φίλον ἦτορ dicitur et similia. De structura verborum χρυσαίσαιν ἄν' ἵπποις cf. nott. critt. Χρῦσαι ἵπποι sunt quadrigae, equi cum curru, qui quod aureus est aureaque equorum fraena et phalerae sunt, ἵπποι dicuntur χρύσειαι. Cf. vs. 87. Olymp. VIII, 51. et formulam ἄν' ἵπποισι τέττασιν, super quadrigis Olymp. XI, 72. atque ubivis. De *Ganymede* post *Pelopem* in caelum ascendente v. nott. critt. praestat tamen *Pindaro* *Ganymedem* *Laomedontis* filium habitum esse, ad quam genealogiam cf. Cic. Tusc. I, 26. Eurip. Troad. 822. quamquam posterior locus nonnullis dubius visus (v. Barnes. coll. Intt. Hygin. Fab. 271.): neque omittam etiam *Ili* filium *Ganymedi* ferri (Tzet. ad Lycophr. 34.). *Pelopem* vero in *Olympo* degentem etiam *Epicharmus* videtur fecisse ap. Athen. VIII, p. 338. D. ὁ Ζεὺς μ' ἐκαλέετο Πέλοπ' ὃν ἔρανον ἔστιον. Lucian. Charidem. c. 6. Πέλοψ τε γὰρ τέτυ (τῷ κάλλει); χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέχευ καὶ Γανυμήδης ὁ τῷ Δαρδάνῳ ἦτορ κροατηκέναι λέγεται τῷ πάντων ὑπέρτα θεῶν etc. Ζητὶ τῶν' ἐπὶ χρέος, nempe quod ut *Neptunus* *Pelopis*, ita *Ganymedis* *Iuppiter* *amasius*: vide quae de turpi re collegi ad Plat. Min. et Legg. p. 106 sq. idque ipsum vox χρέος verecundius significat, ut ap. Oppian. Halieut. I, 583. χρέος λεχέων: ac de puerorum *Venere* cogitasse poetam apertius vs. 75. φίλια δώρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάων, ἐς χάριν τέλλεται. Simul tamen pincernae comprehenditur munus dilectis datum pueris; idque nobilibus pueris apud priscos Graecos, Aeoles maxime, sed etiam apud Athenienses, ut *Romae*, tributum est, indeque ad divinas quoque epulas translatum. V. Athen. X, p. 424. E sq. Quid quod etiam *Sipyli* *Pelops* pincerna? *Philostratus* Imagg. I, 17. p. 789. οἶμαι δὲ ἔδῃ τῷ Πέλοπι ἀπιστήσεις, ὡς Ποσειδῶν ποτὶ αὐτὸν ἡγάσθη τῆς ἄρας οἰνοχοοῦντα ἐν Σιπύλῳ τοῖς θεοῖς· καὶ ἀγασθεὶς ἀνέβηκεν ἐς τὴν τὸ ἄρμα μειράκιόν γε ἤδη ὄντα: ubi facile intelligis illius tabulae pictae partem ad *Pindarica* adumbratam esse. Verba Ζητὶ usque ad χρέος citantur in Excerpt. e cod. Paris. ad calcem *Gregorii Corinth.* p. 679. ed. Lips. Postremo de vs. 59 sq. v. nott. critt. neque me a lectione δαίματα probanda reducent nuperae facetiae: hilarem enim *Pindari* *Musam* de tragica descendente pompa leviter subinde iocari plura exempla docent. Vide, si dubites, Olymp. IX, 52. Pyth. X, 36.

Vs. 52 — 66. Non ego sustineo diis maledicere, ut priores fecerunt malevola illa fama spargenda: res enim haec perniciose. Igitur *Tantalum* contendo a diis maxime amatum non potuisse tantam felicitatem ferre, sed nectar et ambrosiam a diis ad divinas epulas data cum mortalibus communicasse: quod quum deos omnia perspicientes non latuisset, et *Tantalo* apud inferos poenam infixerunt, et filium ex *Olympo* in terram remiserunt. Ad *pian* vs. 52 sq. sententiam cf. Olymp. IX, 40. Μακάρων τινα, Cererem maxime, quae ex querenda filia esuriens humerum devorasse dicitur. Ceterum similiter *Eurip.* Iph. T. 386 sqq. diffidit fabulae de *Tantali* sceleratis epulis. Ἀφίσταμαι, desisto, notione abhorrendi adiuncta. *Plato* *Euthyd.* p. 303. A. ὁ Ποσειδών, ἐση, δεινὸν λόγον· ἀφίσταμαι· ἀμάχω τῷ ἀνδρῷ. *Demosthenes* π. παραπρεσβ. p. 355. 20. ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι. Simile στάσσομαι *Nem.* V, 16. *Nostrum* locum respicit *Scriptor* ap. *Suid.*

ν. ἄρσασθαι: Ἐποκατακλινόμενός τε καὶ δυσωπόμενος πρὸς τὸ μέγα τῦτο καὶ πάμμεγα, τῆς ἱερουσῆνης ἀφίσταται κατὰ Πίνδαρον, ὃ μέντοι τῷ χειρόνος, ὡς περ ἐκείνος, ἀλλὰ τῷ κρηϊτέονος κατ' ἐμαυτὸν. Alium locum respicere putes Philemonem Lex. technol. p. 165. ed. Angl. sed non confido. Verba haec sunt: Ἀφίσταται. τὸ ὑπομένει, καὶ ἀνέχεται καὶ δέχεται. καθὸ καὶ Πίνδαρος, ἀφίσταται τόδε. καὶ ἀφίσταται, τὸ ἀπὶ χειρὸς, συντάσσεται γενικῇ· οὐκ ἀφίσταται τῷ ἔργῳ, ἢ τῶν πραγμάτων, ἀπὸ τοῦ μακρὰν εἶμι, etc. Pindari mentionem retulerim ad hoc ultimum μακρὰν εἶμι, ubi potuit additum esse καθὸ καὶ Πίνδαρος, quod supra delendum. Ob rarius ἰστούχε Theocrito quoque usurpatum proxima respiciunt Eustath. ad Iliad. p. 790. A. et grammaticus in Hortis Adonidis p. 187. A. praebens κακῆγόρος. Dilectissimum diis Tantalum etiam alii significant, cui quidem licuit soli superiorum tangere mensas, Ovid. Metam. VI, 172. Μοχ καταπέψαι μῆγαν ὄλβον οὐκ ἔδυνάσθη idem est quod Pyth. II, 26. μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον: nam uberem cibum qui non concoquit, ferre non potest, indeque fastidium (μόρον) capit: ex quo secundum vetus verbum iniuria et superbia (ὕβρις) nascitur. Hesychius: καταπέψαι, καταπραῖναι, ἢ ἐν αὐτῷ κατασχῆν, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πεσομένων σίτων: ubi ex sequente glossa καταπιμπρασθαι addendum videri κατὰ Πίνδαρον non male monuit interpretes. Similiter explicatur paulo diversum χόλον καταπέψη Iliad. α, 81. ubi v. Schol. coll. Etym. M. v. πέσσω: sed eo Hesychianam glossam spectare non arbitror, quippe quum in Pindari loco eodem interpretamento κατασχῆν etiam Schol. utatur. Sed plane dissimilia sunt ea, quae ad vs. 83. afferentur. Ἠδυνάσθη hinc male laudatur in Hortis Adonidis p. 211. A. Iam Tantalus prae fastidio indeque nato fastu damnum sibi immane adduxit, quod Iuppiter eius pater super eum suspendit, validum quippe saxum. Iunge πατὴρ οἱ, pater eius (v. nott. critt. ad Olymp. II, 16.), et deinde ἦν ἄσπην ὑπερκρέμασεν αὐτῷ, ut ap. Theogn. 206. οὐδὲ φίλοισιν Ἄσπην ἔξοπισσιν παύσιν ἐπεκρέμασεν, ubi lectio Vatic. ὑπεκρέμασεν ducit ad ὑπερκρέμασεν, ut apud Nostrum. Ἄσπην autem non deam intellige, de qua disputavit Eichstadius in Quaest. philol. sed lapidem ipsum per appositionem additum. Μεινοῦντων κεφαλὰς βαλεῖν, ἀποβαλεῖν, cupiens reiicere de capite, ut Auctor incertus ap. Suid. v. ἐπειδὴ: Ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπεπαραξάμεθα. quae expressa sunt ex Isthm. VII, 9. Ἀλάται, πλανᾶται, ἀμαρτάνει: ut Eurip. Troad. 635. ψυχὴν ἀλάται τῆς πάροισ' εὐπράξις. Tantalum antiquissimi poetae, si dubium Homeri locum contrarium exceperis, hac poena apud inferos affici perhibent, ut in aëre suspensi capiti ingens immineat saxum vel Sipylus mons, Isthm. l. c. Eurip. Orest. 5 sqq. 971 sqq. adde ex Scholliis ad nostrum locum Archilochum, Alcmanem, Alcaeam cum ceteris, quae Porsoni doctrina ad Eurip. II. cc. affundit. De cane Iovis apud Schol. memorato cf. Schol. Odys. τ, 518. v, 66. Iam Tantalus laborem habet continuum, cum tribus maleficis quartum, cum Ixione, Sisyphe, Tityo: de Ixione, quem Homerus Odys. λ, 575 sqq. inter plexos apud inferos ignorat, ipse Pindarus auctor est Pyth. II, 21 sqq. Mox construe ἀθανάτων κλέψαις νέκταρ, ut sit κλέπτειν τινός τι: ambrosiam et nectar, quae diis clam subduxerat, non ut iis ipse cum diis in coena frueretur, sed ut ea mortalibus propinaret. Sententiam hanc Pindari tangit Schol. Eurip. Orest. 10. Πάλιν αὖτις ex tritissimo usu mirum est quemquam ignorasse. Ceterum rectissime monuit Dissenius, Tantalum superbiam a poeta propositam esse, ut Hiero a superbia averteretur: neque enim hunc, quem Diodorus XI, 67. violentum vocat, ab omni labe purum Pindaro visum, Pythia docent. Incipiente autem anno Olymp. 77, 1. post devictum Thrasydaeum (v. Introd. ad Olymp. XII.) Hieroni summam nacto potentiam omnino cavenda erat superbia. Atque ipse hoc Pindarus signi-

ficat vs. 114. verbis *μηκέτι πάνταυε πόροισιν*, quibus Hieronem manifeste dehortatur, ne ut Tantalus plura appetat, quum summum consecutus sit. Atque illam ob causam etiam fabulam de Tantalō mutata rectissime iudicat Dissenius, non ob solam religionem poetarum.

Vs. 67 — 87. *Sed Pelops adolescentiae in flore constitutus Hippodamiam Oenomai ambiturus a Neptuno petiit, ut ipsum ab Oenomai hasta tutum praestaret et victoria donaret: se, quod nollet vitam silentio transire et pericula devitare, hoc subiturnum certamen: modo ut Neptunus annueret. Quibus precibus deus commotus curram ei aureum equosque velocissimos dedit.* Hinc expressa imago ap. Philostrat. I, 30. p. 807 sq. In verbis *λάχαι νιν μέλαν γένειον ἔρπον* nota usum apud lyricos frequentissimum, ut alicui rei epitheton tribuant, quod ei tandem ex ea ipsa, quae significatur, actione accesserit: nam nondum mentum nigrescebat, antequam id lanugo coronaret. Annotat Schneiderus: „Winkelmanus Mon. antiq. Vol. II, p. 47. putat colorem nigrum hoc loco esse alienum a specie pulchritudinis iuvenilis, quam veteres mente conceperant. Nam flavus color omnium fuit gratissimus, ideoque Pluto contraria ratione *μελαγχαιας* est ap. Eurip. Alcest. 438.” Philostrato Imagg. I, 30. p. 807. in descriptione picturae hinc expressae Pelops dicitur *μειράκιον ἐν υπήνῃ πρώτῃ*. *Ἐοῖμον γάμον* bene explicat Schol. *ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο*: nec γάμος est de uxore, sed de matrimonio. De Oenomai, Hippodamiae, Pelopis fabula v. praeter alios Schol. h. l. Pausan. VI, 21. VIII, 14, 7. Schol. Iliad. α, 38. Schol. Apollon. Rhod. I, 752. Lucian. Charidem. 19. Tzetz. ad Lycophr. 156. ubi nonnulla ex Pindaro excerpta inde a verbis *ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχ.* cum variis lectionibus aliquot, quibus etiam in nott. critt. usus sum. Apud Pindarum Pelops, ut preces ad Neptunum equorum praesidem dirigeret, prope mare accedit, ut Iamus eundem invocaturus descendit in Alpheum Olymp. VI, 58. deinde pristinum deo amorem in memoriam revocat: *Si tibi, inquit, amabilia Cypriae dona grata sunt, „fuit aut tibi quidquam dulce meum”* (Virg. Aen. IV, 317.); tum me quoque in amore adiuvā. *Δωρα Κυπρίας*, ut Nem. VIII, 7. et ap. Hesiod. Scut. 47. *τερπόμενος δώροισι πολυχρύσις Ἀφροδίτης*. De tredecim precis interemptis v. Schol. p. 41. et ibi not. et Fragm Thren. 6. ibique allatum Scholiastae Apollonii locum. Pindarica in usum vertit Philostratus Imagg. I, 17. p. 789. οἱ μνηστῆρες ἐκεῖ ἐθάπτοντο, οὐδ' ἀποκτείνων ὁ Οἰνόμαος ἀνεβόλλετο τὸν τῆς θνητοῦ γάμον ἐπὶ τρεῖς καὶ δέκα ἡδὴ νέοις; et I, 30. p. 807. vide ne verbis his, *Κτείνων τῆς Ἰπποδαμίας ἱρώνας*, agnoscat lectionem *ἱρώνας*, de qua dixi in nott. critt. Sequitur sententia: Imbellis sese numquam in magnum discrimen dat; ego vero talis non ero: quis enim inglorius delituerit, quum tamen mori omnibus fatale sit? Cf. Iliad. μ, 326 sqq. Passim illo loco usi veteres sunt, Simplicius in Epictet. Enchir. c. 4. p. 42. C. Heins. ὁ γὰρ κίνδυνος τοῦ ἀποπεσεῖν τῶν οἰκείων ἀγαθῶν ἀναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει κατὰ Πίνδαρον: Damascius vit. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 1032. et plenius ap. Suid. v. ἀνάλκις et v. φῶτα, Schol. Eurip. Phoen. 47. Stob. Serm. XLIX. p. 356. ed. Genev. Γῆρας ἔπειν, vitam usque ad extremam senectam, vitato omni, quo mors immatura adduci queat, periculo per desidiam consumere, Germanis das Leben dumpf verbrüten, ut si quis domi rebus suis insideat, velut gallina pullos excludens. Cf. Abresch. Anim. ad Aeschyl. p. 636 sqq. Ita Pyth. IV, 186. τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσον; Iliad. β, 237. αὐτοῦ ἐν Τροίῃ γέρα πέσσόμεν, ignavo animo, simul intus condita malitia inertem donis insidere, über seinen Ehrengeschenken brüten. Sic Niobe dolore enecta κῆδεα πέσσει Iliad. ω, 617. brütet über ihrem Schmerz: cf. ibid. 639. et δ, 513. eodemque pertinere videtur magis iam ambiguo locus Iliad. θ, 513. Non placent

quae de hac formula scripserunt Köppen. ad Iliad. β, 237. Schneider. Vit. Pind. p. 110 sq. aliudque prorsus supra est *ἄλβον καταπίψαι*, aliud Iliad. α, 81. nec minus dispar Apollonii usus Argon. I, 283. *Ἐποκρίσεται, προβληθήσεται*. Hesych. *ὑποκρίσεται, ὑποβληθήσεται*. Vs. 84 sq. ita affert Schol. Victor. Iliad. σ, 126. *ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἄεθλος οὗτος ὑποκρίσεται*: reliqua ex vs. 85. recitat Greg. Cor. p. 213. ed. Lips. *Ἐφάπτεσθαι*, attingere, aggredi, experiri aliquid, admoveere sese alicui rei, sine discrimine significationis aut cum genitivo aut cum dativo: Olymp. IX, 13. *οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψαι*, Pyth. III, 29. *ψευδῶν ἀπτεσθαι*, Olymp. III, extr. *ἀπτεσθαι σταλᾶν*, Nem. IX, 47. *ἐφαπτεσθαι σκοπιᾶς*; rursus vero Pyth. X, 78. *ἀγλαῖαις ἀπτόμεσθαι*, Nem. VIII, 35. *κλειύθοις ἀπλόαις ζώας ἐφαπτοίμαν*, Isthm. III, 30. *ἀπτεσθαι στήλαις*, Pyth. VIII, 63. *μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις*, ubi genitivus a dativo *τέχναις* pendet. Ita et *θίγειν* dativo iungi nonnisi indocti negant: v. Pyth. IV, 296. VIII, 23. IX, 43. Nem. IV, 35. etsi Nemeorum locum Dissenius aliter explicat. *Ἀγάλλων*, ornans, decorans, augens, nempe *ἄρματι καὶ ἵπποις*, ut cepit Philostrat. l. c. p. 807. *Ποσειδῶν τε μειδιῶν εἰς τὸ μεράκιον καὶ ἀγάλλων αὐτὸ ἵπποις*. Quibus equis nulla interpretis aras poterit alas rescere, quibus eos symbolica non loquendi sed cogitandi ratio instruxit vel ante Pindarum, quo essent velociores: nec curabat fabula portentosum esse certamen et contentiorem imparem inter Pelopis alatos equos Oenomaïque non alatos. Ita utrosque repraesentabat arca Cypseli Olympiae posita, de qua Pausan. V, 17, 4. *Οἰνόμαος δῶκ' ἄρμα Πέλοπα ἔστιν ἔχοντα Ἴπποδάμειαν· ἐκατέρῳ μὲν δὴ δύο αὐτῶν εἰσὶν ἵπποι, τοῖς δὲ τοῦ Πέλοπος ἔστι περὶ κότα καὶ πτερά*: nec probro, quod doctissimus Böttigerus (Gr. Vasengem. T. I. p. 295.) et in arca Cypseli et apud Pindarum *currum alatum*, non equos alatos esse contendit, cui explicationi obest certa lectio a me reposita atque etiam in Pal. C. obvia. In eodem prisco artis opere Nereidum quoque rhedae equos aureis alis praeditos habuerunt (Pausan. ib. 19, 2.). Tales Pelopis equos etiam apud Philostratum l. c. deprehendisse sibi videbatur Schneiderus noster, ut Gedikius refert: *καὶ εὐχομένη τῷ Πέλοπι*, ille ait, *ἥκει χρυσῶν ἄρμα ἐκ θαλάττης· ἠπειρώται δὲ οἱ ἵπποι καὶ οἱ διὰ δρᾶμιν τὸν Αἰγαῖον αὐχμηρῶ τῷ ἄζονι καὶ ἐλαφρῶ τῇ ὀπλῇ* (cf. poetam ap. Cic. Tusc. II, 27. et *ἀθανάτους ἵππους* Pelopis ap. Lucian. Charidem. c. 19.): ubi pro voce *ἠπειρώται* corrigit *ἐπείρωνται*, pulchre sane, neque tamen vere. Nam vulgatam tuetur ipse Philostratus Imag. I, 8. p. 774. ubi itidem *ἠπειρώται ἵπποι* iique et ipsi Neptunii, oppositi quippe *equis marinis*. Postremo ut in arca Cypseli ita etiam in aëtomate templi Iovis Olympiae Oenomaï et Pelopis certamen expressum est (Pausan. V, 10.); ubi tamen Oenomaï currui quattuor equi iuncti sunt. Sed hoc opus post Pindari hocce carmen factum. Pelopis currus ostendebatur apud Phliasios, tradente Pausania II, 14. extr.

Vs. 88 — 100. Ita Pelops Hippodamia potitus ex ea subolem procreavit: nunc vero prope Alpheum sepultus honoratur, et illius in curriculis certaminibusque gloria Olympiadum late splendet, victoresque summa fruuntur et mansura felicitate. Sex filios ex Hippodamia Pelops suscepisse dicitur, quorum nomina cum fabulae varietate v. ap. Schol. Addit Beckius: „In Apollodori Bibliotheca tribuuntur Pelopi filii Atreus, Thyestes (II, 4, 6.), Pittheus (III, 15, 7.), cuius non minus frequens memoria quam superiorum, Chrysippus (III, 5, 5.), Alcathous (III, 12. extr.) et Copreus II, 5, 1.” Plures habent Pelopis et Hippodamiae filios alii, ut Schol. Eurip. Orest. 5. Illi igitur sex filii ex altera lectione dicuntur *μεμῶτες ἀρεταίων*, fere ut Iliad. β, 818. *μεμῶτες ἐγγέλῃν*; ex altera, quam secutus sum, *μεμαλόντες Ἀρεταίων*, Virtutibus tanquam

Nymphis nutricibus dilecti et ab iis quasi alti: ad quam sententiam appositissimi loci a Dorvillio collecti ad Charit. p. 555. ed. Lips. ut Maneth. IV, 507. γυναῖκες Ἀσιωπισιούσῃ μεμλημέναι, Nonn. Dionys. XXXVII, 1. et 136. ex nostro manifeste loco: παντοίως ἀοεστῇ μεμληότες εἰσι μαχηταί, XXXVII, 623. Παλλὰδι νικαῖν μεμλημένους, XXXVIII, 50. et 98. μυστιπόλοις ἀόροις μεμληότα μῦθον Ὀλύμπου. Cf. Hüsckl. Anal. crit. p. 98. Nec multum differunt talia: Pyth. X, 59. νίκαισιν τε παρ-θῆνοισι μέλημα; Fragm. Parthen. 2. σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν; Ibyc. ap. Athen. XIII, p. 564. F. Χαρίτων μελέδῃμα, Pind. Fragm. inc. 24. Εὐθυμεία τε μέλιον εἶην. Adde quae collecta sunt ad Gregor. Cor. p. 182. ed. Lips. Nunc autem Pelops ἐμμέμκται αἵμακουρίας, earum compos est. Αἵμακουρίαι sunt ἐναγίσματα νεκρῶν, ἡρώων, victimarum sanguine cruenta, Dorica et Boeotica voce: v. Schol. h. l. et Hesych. αἵμακουρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν καταχομένων. Greg. Cor. p. 215. Lips. in Dorica dialecto: αἵμακουρίας εἰώθασιν λῆγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. Plutarchus Aristid. c. 21. de ἀγασμῶν α Plataeensisibus iis facto, qui ad Plataeas occubuerant: καὶ τὸν ταῦρον εἰς τὴν πυρὰν σταφᾶς καὶ κατενυξάμενος Αἰὶ καὶ Ἐρμῇ χθονίῳ παρακα-λεῖ (ὁ ἀρχὼν) τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐπὶ τὸ δαῖπνον καὶ τὴν αἵμακουρίαν. Etymon eximie docet Schol. quod sanguine manes satientur: contra, quae de flagellatione puerorum rec. Schol. affert, aliena sunt. Pelopi vero illae αἵμακουρίαι quotannis fiebant ariete nigro, Pausan. V, 13, 2. Ἀφροῦ πόρῳ, παρὰ πόρῳ, ubi tumultum habet, haud dubie in Pelopio τεμένει intra Altin: de quo Pausan. V, 13, coll. V, 26. extr. ἐρχά-ον σᾶμα Πέλοπος Olymp. XI, 25. ubi certamen instituit Hercules. Ille tumultus dicitur ἀμφίπολος, ἀμφιπολούμενος, κύκλῳ περιπολούμενος interprete Eustathio ad Hom. p. 642. 45. p. 394. C. non ob cursores et currus in stadio et hippodromo decurrentes: qui loci remotiores sunt: sed ob hominum in Alti et Pelopio frequentiam. Vicina est ara magna Iovis (Pausan. V, 13, 5.), βωμοὶ πολυεξώστατος, quippe quod in ea ara peregrini plurima sacrificia offerunt, partim oraculi per Iamidas petendi causa (cf. Olymp. VI, 5. VIII, 2.), partim pietate aut quod certamen subituri Io-veni student sibi propitium reddere. Fuit tamen etiam Pelopis ara ab Hercule con-dita (Apollod. II, 7, 2.). Αἰδοῦκε, cernitur, splendet, ut Nem. III, 80. IX, 41. Ὀλυμπιάδων, quippe πανηγύρεων. Πέλοπος alii referunt ad κλέος: Disсенius meus iungit κλέος τῶν Ὀλυμπιάδων, et deinde δρόμοις Πέλοπος, recte. Κλέος τῶν Ὀλυμπιά-δων est gloria sollemnitum et ludorum, etiam victoriarum, quarum gloria comprehenditur gloria ludorum: speciatim tamen de victoribus decum vs. 97 sqq. dicit. Δρό-μοι Πέλοπος sunt curricula, in quibus olim Pelops vicerat, quod paulo ante narra-tum est; ibi nunc etiam Hiero vicit. Addidit vero Pindarus haec ἐν δρόμοις Πίλο-πος, quia his verbis nexus sequentium cum prioribus innititur: Pelops Olympiae habet tumultum; in Pelopiis curculis splendet gloria ludorum; his in ludis et curculis tu viciisti. Ἀέθλων γ' ἔνεκεν: quantum quidem certaminum victoriae praestare pos-sunt, Olympici ludi victorem felicissimum per omnem vitam reddunt; hoc vero sum-mum homini bonum contingit, quod non fragile et fluxum est sed perpetuum ac proprium. Ἀέθλων γ' ἔνεκεν dictum fere ut ap. Plat. Rep. I, p. 309. B. εἰ γὰρ ἦν τοὺς αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἔνεκά γε γήρωος, ibid. p. 337. D. ἔνεκά γε ἀργυ-ρίου, ubi multa collegit Astius; et ap. Pausan. IV, 35, 5. τὸ ἀπὸ τούτου συμφορά σφαιρην οὐδένα ἀνέμων γε εἶνεκα ἤϊθεν ἐς τὴν γῆν. Αἰεὶ noli exponere ἐκαστοτε, sed διὰ πάντα τὸν χρόνον; παρὰ μὲν simpliciter est praesens.

Vs. 100 — 171. Me vero oportet te, Hiero, cantu praedicare, te, quo neque cultior quisquam hac aetate est nec potentior. Deo tuae res cordi sunt; qui nisi remittet, etiam

maiores Olympiae victoriam curulem nancisceris, quae mihi canendi praebeat materiam. *Στεφανῶσαι μοῦσιν*, id est canere; cantus autem Aeolius Doricae citharae vs. 17. iunctus quid sibi vellet, dixi Metr. Pind. III, 10. p. 256 sq. III, 15. p. 276. *Ἰππῶν νόμῳ*, equestri modo, qualis est curulis vel equestris carminis: cf. ibid. p. 276. not. *Καλὸν ἴδριν* ex eruditionem. Hieronem dicit: v. ad vs. 8 sqq. eundem potentia valere vel opibus etiam Pyth. II, 59. monet: *δύναμις* vero maxime cernitur in imperii amplitudine et copiarum viribus, quibus hostes tyrannus devicerat, et nuperrime Thrasydæum (v. ad Olymp. XII.). De structura verborum *καλῶν τε ἴδριν ἄλλον ἢ δύν. κυρ.* satis dixi in nott. critt. non omittenda tamen ex librorum vestigiis nata Hermanni coniectura *ἴδριν ἄλλὰ καὶ δύν. κυρ.* "Τμῶν πτυχαὶ sunt artificiosi flexus numerorum, harmoniae, saltationis, non tamen proprie et unice ob strophas antistrophasque et epodos. Verba *θεὸς ἐπίτροπος ἔων* etc. quomodo iungenda sint, v. in nott. critt. datus nempe, quem *μῆδεσθαι* absolute positum non assumit, pendet a voce *ἐπίτροπος*; *ἔχων τοῦτο κᾶδος* recte Schol. exponit *εἰς τοῦτο σπουδάζων*, qui usus quum mihi etiam aliis ex locis observatus sit, adhuc repudio coniecturam *κῶδος* nuper a Döderlino repetitam Philol. Beitr. a. d. Schw. T. I. p. 250. Simile est etiam Nem. VI, 56. *ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.* *Μερίμναις* intellige de studio certaminum et victoriae sacris ex ludis reportandae. Ad formulam *εἰ δὲ μὴ ταχὺ λῖποι* (*θεὸς*) cf. Olymp. XIII, 101. *εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι.* Sententia est: Nisi deus descenderit et te destituerit cito; lenius tamen triste hoc expressit poeta, generatim pronuncians *λῖποι*, non *λῖποι σε*. Ultimorum verborum ordo hic est: *ἔλλομαι κληρῶν ἂν σὺν ἄρματι θοῶ ὁδὸν λόγων ἐπικούρον* *ἔτι γλυκύτεραν, εὐρὼν αὐτὴν ἐλθὼν παρ' εὐδαιμον Κρόνιον λόγον.* *Κε* pertinet ad infinitivum futuri, ut in loco etiam ad sensum simili Isocratis Panath. ap. Matth. Gr. Gr. §. 597. Prorsus eadem structura, sed aoristo infinitivi posito, non futuro, Pyth. III, 110. *εἰ δὲ μοι πλοῦτιον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι, ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρεῖσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω*: quamquam hoc vulgare. *Ὀδὸς λόγων, via*, in qua materia carminis reperitur, certa quaedam, hoc est certum quoddam genus laudum, fere ut Nem. VII, 51. *ὁδὸν κυρίαν λόγων*, ubi v. Dissen. cf. Nem. VI, 56. Quam viam sperat se inventurum *cum curru veloci*, hoc est, dum currus, quo Hiero vicerit, viam monstrat: vel ut Dissenius vult, *adiuvante curru*, ad normam formulae *σὺν θεῷ*. Sed gratiorem viam et materiam se reperturum et celebraturum sperat, quod curulis victoria celeste partae praeferebatur, curulem autem exspectat eamque Olympicam: unde dicit sese illam viam reperturum et illustraturum ad collem Cronium, qui Olympiae imminet, profectum. Eandem carminis viam vocat *ἐπικούρον, βοηθόν, adiutricem et ministram*, quia poetae carmine adiuvatur, ornatur, augetur victor: quo sensu Olymp. XIII, 93. poeta ipse est *Ὀλυνθιδάειν ἐπικός.* *Εὐδαιμον λόφος* videtur *apricus* esse; Eustathio ad Hom. p. 1613. 35. ubi hunc locum affert, est *εὐδαίμων, εὐπερίοιστος, εὐόρατος*: in Schol. duplex, quam grammatici vulgo exhibent, interpretatio habetur: cf. Hesych. v. et intt. neque ex Pyth. IV, 76. lis dirimi potest. Quam vero poeta auguratur curulem Hieronis victoriam, eius insequente Olympiade regem esse compotem factum docuimus initio huius carminis: et rex aut currus ipsa iam hac Olympiade miserat, sed superatus erat, aut poeta Hieronis consilium currus post hac Olympiam mittendi iam cognoverat: unde haec addidit. Cf. ad Pyth. V. extr. ad Isthm. V, 1 sqq.

VS. 111 — 116. Nam haec est mea virtus, ut carmine excellam: aliis autem rebus quum alii excellent, tu tamen, utpote rex, summum consecutus es, quo maius cupere noli. Utinam igitur tu in hac felicitatis flore maneas, ego vero pariter cum victoribus verser,

per Graccos omnibus locis sapientia insignis. Carmen et sententias poeta cum telo comparat, quia quasi tela ab arcu, ita illa ex mente poetae emittuntur ad certam quandam metam. Cf. Olymp. II, 90 sqq. IX, 5. XIII, 89 sqq. Nem. VI, 27 sqq. Isthm. IV, 52. etc. Non autem iungo καρτερώτατον ἀλκᾷ, pro quo expectaverim ἀλκᾷ, ut est in uno libro atque ut videtur in Schol. sed ἀλκᾷ ἐπέφει, robore alit, auget. Sententiam τὸ δ' ἔσχ. κορ. βασ. hinc refert Schol. Eurip. Hec. 555. Proxima ad quae cf. Olymp. III, extr. V, extr. Isthm. IV, 16. expressit Damascius vit. Isidor. ap. Phot. Bibl. p. 1033. ὃς δὲ τοῦ Πλάτωνος ἐγεύσατο νοημάτων, οὐκίτι παπταίνειν πόρσιον ἤξλου, ὡς ἔφη Πύδαρος. De sententiae causa monui ad vs. 52 — 66. extr. ubi dixi hanc admonitionem eo pertinere, ut ne Hiero summum consecutus maiora semper appetat neve Tantalii similis fiat fastidio sibi exitum contrahentis: leniter tamen hoc Pindarus attigit, et addidit preces pro futura Hieronis felicitate. Τοῦτον χρόνον, per hanc vitam, donec fato fungaris. Generalius hoc dictum est neque, opinor, οὗτος χρόνος opponitur alii vitae post obitum sortiendae secundum doctrinam de regeneratione, ut censebat Göttingius noster ad Callim. p. 13. Mihi vero, inquit, contingat haud minus cum victoribus vivere: τοσάδε est κατὰ τοσόνδε, haud minus quam tu alte incedis. Νικαφόροις, cum victoribus, qualis tu es, quocum nunc Syracusis vivo. Ultima inde a πρόφατον recitat Greg. Cor. p. 215. ed. Lips.

O L Y M P. II.

Theronis Olympica haec victoria, quam Servius ad Virg. Aen. III, 704. tangit, curru parta est, secundum Schol. ad Inscr. Olymp. 77. idem tamen vs. 166. de Olympiade dubitanter: ὁ δὲ Θήρων ὅς' ἢ ὅς' ἐνίκησεν; ad confidentius ad vs. 168. ἐνίκησεν ὅς', ubi v. not. Igitur diiudicandum argumentis est, Olymp. 76. an 77. Thero vicerit: nam quod recentior Scholiastes ad vs. 166. Olymp. 70. affert, id nihili esse sponte patet; verum autem numerum habendum Olymp. 76. finis huius introductionis docebit. Praeter hunc annum Thero Olympia numquam vicit: erratque Heynius ad Isthm. II. binas Theronis Olympicas victorias statuens; nam eadem esse quae hac oda quaeque Isthm. II. memoratur: ubi ex vs. 23 sqq. Nicomachum tum currum duxisse discimus, qui et Theronis et fratris Xenocratis auriga fuit (Schol. Isthm. II, 28.), hoc est modo huic modo illi in sacris ludis operam praestitit. Quo loco oda cantata sit, certa ratione ex carmine colligi nequit: mihi tamen in Sicilia actam esse constat. Ne enim premam praeteritum tempus vs. 53, 54. Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο; universum argumentum tale est, vix ut extra Siciliam omnia recte intelligi potuerint: quum contra ubi Siculis et Agrigentinis auditoribus scriptum carmen fuerit, nihil sit accommodatius: nec dubito in comissione odam cantatam esse Agrigenti ad celebrandam victoriam habita; quo refer verba vs. 52. ἐγκωμίων τε μετῶν λυρῶν τε τυχευόμεν: pompae quidem destinatum non fuisse, ipsa odae indoles declarare mihi videtur. Universa vero pulcherrimi Epinicii interpretatio ex Theronis eiusque familiae rebus variisque fatis pendet: ex quo genere nonnulla delibavit Camerzsius in Specimine edendorum Pindari carminum, quo hoc carmen complexus est. Uberius quidquid ad hanc odam explicandam ex historia tenendum est, commentatione

mensis Februarii d. III. anni MDCCCXX. in Academia Borussica recitata explicui: quam hoc loco inseri res ipsa postulat.

Thero Agrigentinum tyrannus originem deducebat ab Oedipode (Schol. ad Inscr. et vs. 82. extr. ac passim) retroque a Cadmo, idque secundum Schol. vs. 82. extr. qui grammaticum vel rerum scriptorem, stemmate a Theronis familia ipsa confecto usum, videtur secutus esse, per hos maiores: Laium, Oedipum, Polynicen, Thersandrum, Tisamenum, Autesionem, Theram, qui quum eius familia Thebis Spartam venisset, Lacedaemone in Theram coloniam deduxit; deinde Therae Aegidae filium Samum, Telemachum, Chalciopeum, Emmenidem, Aenesidamum, cuius filius Thero (vs. 51. Olymp. III, 9.): de quo stemmate v. ad Schol. l. c. coll. Schol. Olymp. III, 68. Schol. Pyth. VI, 4. ubi tamen variat narratio. Aliam genealogiam, in qua pro Polynice Eteocles habetur, praestat Schol. vs. 16. ad Pindari Encomia provocans: sed idem ad vs. 39. hoc tantum ex Pindari Encomio affert, a Cadmo Theronem originem repetere: neque ab Eteocle, sed a Polynice Pindarum Theronis familiam ortam iudicasse, hoc ipsum carmen docet vs. 47 sqq. cf. Schol. vs. 76. 80. 81. vulg. Thersander enim Polynice et Argia Adraști filia natus inter Theronis maiores ibi censetur: Thersandri autem filium constat esse Tisamenum, huius Autesionem, qui oraculi iussu ad Dorienses transiit (Herodot. VI, 52. Pausan. III, 15, 4. IX, 5, 8.); Autesionis filius fuit Theras Therae insulae conditor, cuius soror est Argia altera a priori denominata, Aristodemi illa uxor, quae Procleum et Eurysthenem geminos peperit (Apolod. II, 8, 2. Herodot. VI, 52. IV, 147. Pausan. IV, 3, 3.). Utraque autem traditio ex Rhodo insula gentem Theronis derivat: Pindarus enim, qui a Polynice oriundam statuit, in Encomio diserte affirmat Rhodi eam olim habitasse; ex altera vero narratione ap. Schol. vs. 16. Eteoclis nepos Haemon exul Athenas venerat, unde eius posterii aliquot aetatibus post cum Argivis colonis Rhodum petunt, atque ex Rhodo profecti locos a Siculis obtinent duce Antiphemo Rhodio et Entimo Cretensi, qui in Rhodo Cretaque et Peloponneso colonos collegerint: contra Schol. vs. 82. ad Polynicen recurrens Sami filios duos fuisse tradit, quorum alter Clytius in Thera insula remansisse dicitur, alter Telemachus videtur Rhodum petisse (*κατόκει ἐν χώρα, ait Schol. in Rhodo opinor*), unde deinceps in Sicilia locis potitus sit: cf. et Schol. vs. 17. nec dubitarim veriore, quatenus in his rebus veritas cernitur, a Polynice et Argia Adraști Argivi filia gentis originem esse. Argis, unde Rhodii prodierunt, Theronis genus etiam Didymus ad Olymp. III, inscr. repetebat.

Antiphemum origine Argivum et civitate Lindium fuisse ex fratre eius Lacio, Phaselidis conditore cognoscimus, qui Philostephano auctore ap. Athen. VII, p. 298. F. et Argivus et Lindius vocatus est. Is igitur Antiphemus cum Lindiis, assumpto Entimo Cretensi, item Teline ex Telo insula profecto, a quo Gelo et fratres descendunt (Herodot. VII, 153. et ibi Wessel.), Gelam condit Olymp. 22, 3. ex Gela autem Aristonous, a quo Aristonous Gelonis affinis (Tim. ap. Schol. Nem. IX, 95.) descendere videtur, et Pystilus Agrigentum Olymp. 49, 3. condunt (Thucyd. VI, 4.): quamquam temporum notae non plane certae sunt: hinc Agrigentini Rhodiorum coloni dicuntur (Polyb. IX, 27.). Iam vero Theronis maiores sunt qui dicant non Gelam ex Rhodo, sed statim Agrigentum venisse, ipso Pindaro in Encomiis et Timaeo auctoribus allatis, ut docet Schol. vs. 16. *"Ἐγὼ δὲ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Ἑλλάδα κατήσαν, ἀλλ' εὐθείας ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀράραντα: ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει. Ἐν δὲ Ῥόδῳ κατόκισθεν, ἐν δ' ἀφορμαθίνες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφιμένονται* etc. Deinde: καὶ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ τοῦ Πινδαροῦ σαφηνίζεται, ὡς καὶ Τι-

μαῖός ᾑσιν. At Pindari verba, quae ipsa in Scholiis tenemus, id quidem minime demonstrant, nec nova, opinor, Timaeus addiderat: si tamen Telemachus Sami filius, Therae nepos ex maioribus Theronis primus dicitur in Sicilia venisse, etiamsi genealogiarum ratio incertissima sit, non potuit is apte inter Agrigenti conditores referri, quum Theras ipse temporis reditus Heraclidarum, qui octoginta post Troica annis accidisse fertur, assignatus sit. Rursum ubi Telemachum cum Antiphemo et Entimo Gelam profectum esse dixeris, illud obest, quod idem Phalaridis Agrigentinam tyrannidem sustulisse traditur Schol. Olymp. III, 68.): quae, ut intricatam de Phalaridis aetate disputationem a Bentleio maxime agitatam nunc devitem, inter Olymp. 50 — 60. ponenda est. At ne in hoc quidem convenisse scriptores videntur: quid enim quod post Phalaridem Agrigenti tyrannis non desiit? Auctor Heraclides Ponticus Polit. 36. *Μεθ' ὃν Ἀλκιμάχης παρῆλαβε τὰ πράγματα, καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλεξάνδρος προΐστη ἄνῃρ ἐπιεικής.* Quae quum ita sint, redeo eo, ut Telemachum cum Antiphemo et Entimo Gelam pervenisse statuam: quamquam Therae nepotem Olymp. 22. vivere potuisse nemini persuadere velim: sed in remotioribus temporibus facile luerit stemmatis perversitas; neque inter Samum et Telemachum multas aetates excidisse cum Müllero meo (Orchom. p. 338 sq. et p. 469.) statuas necesse est; quum praesertim minime liqueat, antiquam esse eam Scholiorum lectionem, quae a Cadmo ad Theronem viginti septem aetates statuit (cf. ad Schol. p. 60. 62.). Certe quantopere a vulgari temporum computatione stemmata recesserint, alia exempla docent. Attamen ne ab Olymp. 22. quidem ad Theronem usque sat multas aetates stemma offert, secundum quod Telemachum ordine deinceps excipiunt Chalciopaeus a Bentleio (v. ad Schol.) male eiectus, Emmenides, Aenesidamus, Thero: sed in hac stemmatis regione unus et alter periis videtur; quae lacuna vide ne aliqua ex parte possit sarciri. Nam Emmenidis filius in stemmate est Aenesidamus: sed Herodoto VII, 154. Aenesidamus Pataeci filius est, ubi Wesselingius recte notat hunc Aenesidamum ideo nominari, quod Theronis pater sit. Ita quidem inde ab Olymp. 22. usque ad Olymp. 70. qua fere Aenesidamus vixit Gelonis tyrannidem Olymp. 72. occupantis aequalis, hae erunt aetates: Telemachus, Chalciopaeus, Emmenides, Pataecus, Aenesidamus: sed his tam longum temporis spatium non expletur; unde alios quoque excidisse arbitror, fortasse a Therone et eius familia de industria omissos, quod ignobiliores essent: nam universum stemma ex fama magis quam ex fide historiae confectum esse mihi quidem persuasum est. Utut sese haec habent, ab Emmenide, sive Chalciopaei filio, sive ut Hippostratus in Siculis genealogiis tradidisse fertur (Schol. Pyth. VI, 4. Olymp. III, 68.), Telemachi, Emmenidarum gens Agrigentina nomen accepisse dicitur (Schol. Olymp. III, 68. Pyth. VI, 4.): etsi vocabulorum ratio ipsa et Schol. Olymp. III, 68. eo ducere possit, non tam ab Emmenide, quam ab Emmene quodam factam gentis denominationem esse: sed huic opinioni cetera omnia obstant maximeque Schol. Pyth. VI, 4. Post Emmenidem, ni fallor, unus ex familia cum Rhodiis gentilibus Gelā Agrigentum migravit, quo tempore ab Aristonoo et Pystilo colonia deducta est. Nam illud Havercampius ad Parutae nummos bene observavit, Lindiorum sive Rhodiorum, qui Gelam occupant, plurimos Agrigentum concessisse: unde in Agrigentinis nummis Rhodiorum insigne flos, quum Gelenses potius Cretense insigne Minotaurum retinuerint: etsi alia Havercampius admiscuit plane improbanda. Illo igitur Emmenidis postero auctore in recens instituta civitate condita Agrigenti Emmenidarum gens est. Aenesidamus tamen, ut solebant, in externam urbem Gelam sese elocans satellites Hippocratis Gelorum tyranni factus est una cum

Hippocratis successore Gelone (Herodot. VII, 154.); ibique tantam consecutus est potentiam, ut nisi Gelo imperium occupasset, ipse id Aenesidamus invasurus fuerit: quod cottabiiis Geloni post captam tyrannidem inmissis declaravit. Aristot. Rhet. I, 12. *ὡς περ λέγεται Αἰνησίδημος Γέλωνι πέμψαι ποττάβια ἀνδραποδισαμένων, ὅτι ἔφθασαν, ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων.* Num idem sit Aenesidamus Leontinorum tyrannus, de quo Pausanias V, 22. extr. ignoratur: nec tamen dissimile veri, Aenesidamum, quum Gelae tyrannidem praecepisset Gelo, Leontinorum esse dominum factum, etsi filii in patria Agrigento domicilium posthac habuerint. Ceterum ad hunc Aenesidamum, de quo Aristoteles, quique idem haud dubie, qui apud Herodotum memoratur et Theronis pater est, pertinet locus in barbaris Prolegomenis Scholiorum ad Hermogenem ap. Reisk. Orat. T. VIII. p. 195. quem integrum apponam: *Γέλα πόλις ἐστὶ τῆς Σικελίας. ταύτης τύραννος ἔγένετο Ἱπποκράτης τις· τούτων περὶ δυναστεύουσι (τούτῳ παραδυναστεύουσι) δύο τινὲς, Γέλων καὶ Ἐναίστιμος. καὶ δὴ ἀποθανόντος τοῦ Ἱπποκράτους ἐπεθύμησαν οὗτοι οἱ παραδυναστεύοντες τῆς τυραννίδος· καὶ ὁ μὲν Ἐναίστιμος ἔρχεται εἰς τὴν Ῥόδον, κακεὶ τυραννεῖ τῶν ἰδίων πολιτῶν· ἦν γὰρ Ῥόδιος· ὁ δὲ Γέλων ἔμεινε βασιλεύων ἐν τῇ Γέλᾳ τῇ πόλει.* Vides Enaesimū hunc esse ipsum Aenesidamum, quem Herodotus Hippocratis cum Gelone satellitem dicit; vides eundem esse de quo narrat Aristoteles; atque etiam hoc verum est Rhodium fuisse hunc Aenesidamum, siquidem Theronis pater Rhodius est a maioribus, ut demonstravimus. Sed illud non credo, in Rhodum recessisse Aenesidamum et ibi esse tyrannum factum: nisi forte aliquo ibi tempore vixit et deinde in Siciliam rediit: probabilius est, quae de Rhodia tyrannide dicuntur, ex patria Aenesidami conficta esse, ut multa in eo Excerpto: ac si idem est Aenesidamus, qui Leontinis imperavit, Leontina Aenesidami tyrannis in Rhodiam versa est. Sin minus, Aenesidamus Agrigentum rediit in Rhodiorum urbem, ubi filius posthac tyrannidem capessivit. Haec de illo loco. Sed Aenesidami filii sunt Thero et Xenocrates: Emmenidis autem frater filiusque Telemachi fertur Xenodicus fuisse, a quo descendunt Capys et Hippocrates Theronis propinqui (Hippostrat. ap. Schol. Pyth. VI, 4.): ii quidem ap. Schol. Olymp. II, 173. Theronis audiunt patruales (*ἀνεψιοί*); sed rectius propinquos (*συγγενεῖς*) vocat Schol. vs. 8. quippe quorum remotiores maiores fratres fuerint. Alium esse Hippocratem Geloorum tyrannum (Herodot. VII, 154. Schol. Nem. IX, 95.) vix est quod moneam. Ex illa vero familia primus Thero per fraudes artesque, Gorgi filii ope ad satellites alendos pecunia publica comparata, Agrigentinum imperio potitus est (Polyaen. Strateg. VI, 51.); cui narrationi quo minus in potissimis fidem adhibeam, non me impedit similis de Phalaride traditio (ibid. V, 1.). Idem Thero mox Himeram Terillo Crinippi f. tyranno eripuit: cui quum trecenta millia, ut traditur, Carthaginiensium, Ligurum, Sardonum, Corsorum aliorumque duce Hamilcare. Hannonis f. subvenissent, Gelo cum fratribus et Thero die pugnae Salaminiae (Olymp. 75, 1.) ad Himeram terra marique eos vicerunt: quae ex Siciliensi fama tradit Herodotus VII, 165. cf. Diod. Sic. XI, 20 sqq. Ephor. ap. Schol. Pyth. I, 146. et Pindar. ibid. Polyaen. Strateg. I, 21. Aristot. Poet. 23. Huc pertinet etiam Pausan. VI, 19, 4. ubi in Olympico Carthaginiensium thesauro memoratur *Γελωνος ἀνάδημα καὶ Σαρακονισίων, Φοίνικας ἦτοι τριήρεσιν ἦ καὶ περὶ μάχῃ κρατήσαντων.* Decessit autem Thero Olymp. 77, 1. auctore Diodoro XI, 53. vel potius, ut infra dicam, Olymp. 76, 4. post sedecim imperii annos: igitur Agrigentum necesse est cepit fere Olymp. 73, 1. Himeram circa Olymp. 74, $\frac{3}{4}$. in potestatem redegisse videtur; vir et quamdiu vixit, bona fama, et post obitum pro heroe cultus. Diod. l. c. *τὴν ἀρχὴν ἐπιεικῶς διαφηκῶς καὶ ζῶν μεγάλως*

ἐποδοχῆς ἐτύχανε παρὰ τοῖς πολλοῖς καὶ τελευτήσας ἡρώων ἔτυχε τιμῶν. Idem in Excerptis T. IV. p. 66. ed. Bip. "Οτι Θέρων ὁ Ἀκραγαντῖνος γίνετο καὶ πλούτω καὶ τῇ πρὸς τὸ πλῆθος φιλανθρωπία πολὺ προεῖχεν οὐ μόνον τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν Σικελιωτῶν.

Sed quemadmodum Theronis maiores inde a Cadmo plurimis calamitatibus inactati sunt, donec in Siciliam pervenerunt, ita in ipsa Sicilia Theroni quamvis bono mihi-que tyranno intestina bella et necessariorum dissensiones haud exigua mala attulerunt. Theroni affinis fuit Hiero Syracusarum tyrannus, cuius fratri Geloni Thero filiam Damareten olim in matrimonium collocaverat (Schol. ad Inscr.), insignem, quantum scimus, mulierem et marito caram: certe tantum uxoris honori Gelo tribuit, ut nummo illius effigies imponeretur aureo, qui vel ex muliebribus ornamentis vel ex Punica praeda cusus Damaretii nomine inclaruit (Diod. XI, 26. et ibi Wessel. adde Timaeum ap. Schol. vs. 29. coll. Schol. ad Inscr. ac nos Oecon. civ. Ath. T. I, p. 26.). Gelo vero, qui Olymp. 75, 3. defunctus est (v. ad Olymp. I.), moriens Polyzelo fratri exercitum et uxorem reliquit, auctore Timaeo ap. Schol. ad vs. 29. quum Hiero, quippe fratrum post Gelonem maximus, ipsam reciperet tyrannidem; et Thero eisdem Polyzeli filiam uxorem duxit, eodem teste ap. Schol. ad Inscr. At Hiero ex eo tempore fratrem Polyzelum suspectum habuit, maxime, ut opinor, quod in eius potestate esset Gelonis filius infans, cui adulto tyrannidem ex Gelonis praeceptis reddendam fuisse vel inde apparet, quod eum post Hieronis obitum patruus Thrasybulus deliciis corrumpere studuit, ne ad imperium adspiraret (Aristot. Polit. V, 8, 19. ed. Schneid.). Nam Gelo ipse Polyzelo ideo haud dubie uxorem reliquit, ut filium suum ille tueretur; per se enim patet vitricum factum simul tutorem filii fuisse. De Polyzelo igitur intellige haec Timaei ap. Schol. Nem. IX, 95. Ἐπιτρόπου δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκείνον κατέστησεν (ὁ Γέλων) Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς: hoc est, si Polyzelus defunctus esset, Gelo voluit Aristonoum et Chromium filii tutelam recipere: unde simul intelligis, quantopere Gelo, ne filii tutela ad Hieronem transferretur, caverit. Offensiones enim inter Gelonem et Hieronem fuisse constat: de quo v. introd. Olymp. XII. Sed Hiero, quum praeterea Polyzelum videret gratia apud Siculos pollere, Sybaritis eum adversus Crotoniatas auxilium laturum in Italiam misisse dicitur, ea spe, fore ut in eo bello Polyzelus interiret: quae Diodori (XI, 48.) narratio est; a quo Timaeus ap. Schol. vs. 29. eatenus dissentit, ut adversum Sybaritas missus Polyzelus perhibeatur: quod tamen Timaeum dixisse nemo sibi persuadebit: immo is haud dubie id tradiderat, quod omnino verum est, ad restituendam Sybarin ablegatum Polyzelum esse, quam Olymp. 67. Crotoniatas vastaverant (Diod. XII, 9. Schol. vs. 29. extr.). Quod bellum quum Polyzelus, contra quam Hiero speraverat, felici successu prolifgasset, ut ex Timaeo Didymus affirmavit, vel quum fratri Polyzelus non paruisset, quae Diodori traditio est, vel quum expeditionem in Siculos barbaros neglecto Hieronis mandato infectam reliquisset, aucta novarum rerum studii suspicione magis a Polyzelo Hieronis animus alienatus est: atque illum invicem Thrasydaeus Theronis filius odio in Hieronem incendit, opem suam ultro pollicitus (Schol. vs. 29. init.). Quapropter quum Polyzelus ad Theronem transfugisset (Diod. XI, 48.), Hiero de bello Theroni et Polyzelo inferendo cogitavit: inter quae Himerenses, quibus Thero Thrasydaem praefecerat, immitte huius imperium aegre ferentes ad Hieronem miserunt, auxilium eius imploraturi (Diod. ib.). Tum copiae utrinque ad flumen Gelam eductae: sed antequam ad iustam pugnam veniretur, Simonides Hieronem et Theronem reconciliavit patefacta, quae Theroni exitium alla-

tura erat, suorum proditione: et Hiero quidem in matrimonium duxit filiam Xenocratis, sororem Thrasybuli, quae Theronem paruum habuit. Vide Timaeum ap. Didym. in Schol. vs. 29. et Scholia ipsa paulo superius: ubi tamen male Hieronis nova nupta soror Theronis dicitur; nec melius eiusdem *ἀνεψιάν* vocat Schol. Pyth. I, 112. verumque unice prodit Schol. Isthm. II, init. Quod addit Schol. Olymp. II, 29. ὁ δὲ (Θήρων) εὐλαβηθεὶς ἐξεχωρήσει τῶν πραγμάτων τῷ Ἱέρωνι, ὅστερον δὲ ἀπὸ λαβὴν ἀπ' αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, de eo dubito magnopere: illud certum, quo Theronem dederet, Hieronem illi, quid Himerenses moliti essent, prodidisse, Theronemque invicem Polyzelum inter et Hieronem gratiam restituisse (Diod. l. c.): quo facto Himerensium plurimos Thero necavit. Haec quidem Diodorus sub Olymp. 76, 1. ipso statim initio narrat: iisdemque rebus dissensio inter Theronem et necessarios Capyn atque Hippocratem videtur coniuncta fuisse; quod spectandis iis, quae de utraque re in Scholiis traduntur, credo manifestum fieri. In hac quippe oda plura ad Hieroniam Theronisque offensas referri veteres intellexerant: quod iteratur ad vs. 80. Φασὶ τινες εἰπεῖν τὸν Πίνδαρον τοῦτο διὰ τὴν μάχην τὴν πρὸς Ἱέρωνα ἕνεκα Πολυζήλου· ὄντινα Πολυζήλον ἐκβλήθηντα ὑπὸ Ἱέρωνος ἀπὸ Συρακουσῶν ὑπέδειξαι ὁ Θήρων: item ad vs. 173. τὴν ᾠδὴν ταύτην ἔγραψεν ὁ Πίνδαρος τοῦ Θήρωνος πολεμοῦντος διὰ τὴν πρὸς Ἱέρωνα κηδείαν (esse debuit: πολεμοῦντος πρὸς Ἱέρωνα διὰ τὴν Πολυζήλου κηδείαν): et alibi. Tum vero, ut paulo post Schol. addit, οἱ προδιδόντες αὐτὸν (τὸν Θήρωνα) Ἱέρωνι φίλοι ἦσαν: quorum proditionem ante pugnam futuram ad Gelam flumen Theroni Simonides declaravit, ut eum a bello cum Hierone gerendo dehortaretur, quod tradit Schol. vs. 29. μελλόντων δὲ τῶν φίλων (Θήρωνος) ἐπεμπε Σιμωνίδης ὁ λυρικὸς πρὸς αὐτὸν συμβουλευῶν, ἐκταράξει μᾶλλον βουλόμενος τῷ μνηΐειν τὴν μέλλουσαν αὐτῷ προσοίαν ἐσσεσθαι καὶ τοὺς προδιδόντας: haec enim de Therone dicta esse, omnia docent. Quae proditio num alia cuiquam videbitur quam ea, quae ab Himerensibus agitabatur? Quorum, opinor, duces fuerunt Capys et Hippocrates ad Hieronem transiituri: Hiero vero quum eos destituisset defectionemque, quam moliti erant, Theroni per Simonidem eiusque interpretes indicasset, victi apud Himeram flumen a Therone propinqui sunt: tum demum, ni fallor, capta Himera et punita. Schol. vs. 173. Κάπυς καὶ Ἰπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί· οὗτοι πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ᾗξήμενην αὐτοῦ τὴν τυραννίδα, φθονοῦντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ συμβαλὼν αὐτοῖς παρὰ Ἱμέραν ἐνίκησεν. Adde Schol. rec. Κάπυς γὰρ καὶ Ἰπποκράτης, καίτοι πολλὰ ὑπὸ Ἱέρωνος εὐεργετηθέντες, ὅμως ὡς ἑώρων αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν αὐθιμένην, φθονήσαντες μετίστησαν πρὸς Ἱέρωνα, καὶ πόλεμον ἐγείλαντες κατ' αὐτοῦ ἐπειρώντο τὴν ἀρχὴν καθαιρεῖν· ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθησαν ὡς ἐβούλοντο πᾶσαι. Sic illi in exilium eiecti postea Camicum, arcem munitissimam et inaccessam, occuparunt (Schol. Pyth. VI, 4.); sed Himeram Thero novis colonis, Doriensibus maxime, auxit (Diod. XI, 49.). Quae quum ita sint, dubitari non potest, hanc odam eamque, quae ea celebratur, Olympicam victoriam non Olymp. 77. sed Olymp. 76. tribuendam esse, quia incipiente variis casibus, quos carmen significat, Thero vexatus fuerit: quas vero turbas Diodorus initio anni Olymp. 76, 1. narrat, eas iam antea exeunte Olymp. 75, 4. inde a vere vel aestate incipiente coeptas esse, nihil impedit quominus statuas, quum hac ratione in multis rebus exponendis versatum Diodorum sciamus; unumque illud potest dubium esse, num quo tempore hanc odam Pindarus in Graecia scripsit, Hiero et Thero iam reconciliati fuerint; quod magis inclino ut affirmem quam negem: sed Camicum tum tenuisse Capyn et Hippocratem non dubito. Atque inde simul intelligitur, Simonidem iam Olymp. 75, 4. in Siciliam pro-

fectum esse, non quod Van Goens statuit, Olymp. 76, 3. ut adeo idem artem memoriae non Olymp. 76, 1. in Thessalia invenerit, sed ante illum annum. Ea vero tempestate, qua inter Hieronem et Theronem discordia fuisse, scriptum carmen esse, significant etiam Scholia locis supra allatis, ut ad vs. 173. *τὴν ὁδὸν ταύτην ἐγραψεν ὁ Πίνδαρος τοῦ Θήρωνος πολεμούντος* etc. nec quattuor annis post Olymp. 77, 1. aptum videri poterat has res carmini immisceri, quae Olymp. 76, 1. aptissime a poeta commemorabantur: quo accedit, quod Olymp. 77, 1. incipiente non solum Thero iam defunctus, sed etiam filius Thrasydæus tyrannide privatus erat, quamquam haec Diodorus in ipsum annum Olymp. 77, 1. retulerit (v. ad Olymp. XII.): ut proinde hoc et sequens carmen ante Olymp. 77, 1. compositum necessario sit. Ceterum Pindarus utrumque in Graecia scripsisse, non in Sicilia, inde liquet, quod Olymp. XIV. eodem tempore compositum non potest alibi nisi in Graecia scriptum esse: igitur quas res in Sicilia actas Pindarus hoc carmine tangit, eas a Theronis familiaribus, qui cum curru Olympiam profecti erant, narratas accepit. Superest, ut ex iis, quae hucusque exposui, singulae huius carminis partes et sententiae ordine deinceps illustrentur: unde vel me non monente carmen pulcherrime adornatum esse intelligitur.

Primum igitur, cur vs. 6. Theronis pia iustitia laudetur, ex iis intelligitur, quae de eius moribus Diodorus supra allatis locis narrat; simul autem eam Theronis indolem poeta nunc ideo maxime celebrat, quod tum et Hiero et Capys atque Hippocrates vincula hospitii, caritatis, necessitudinis non sine impietate ruperant. Atque hanc Theronis laudem poeta statim initio posuit, quia in hac summa carminis versatur. Vs. 8. *εὐνόημοι πατέρες* maiores sunt inde a Cadmo; qui multis iactati laboribus in Rhodum venerant et ex Rhodo Gelam, post hos casus autem Agrigentum tandem obtinuerunt: *καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ* vs. 9 sq. nam etsi in Agrigento condendo non multum malorum Gelenses perpersi sint auctore Artemone ap. Schol. vs. 16. tamen *οἴκημα ποταμοῦ* non alia nisi Agrigentinorum urbs esse potest, quam paulo ante vs. 8. poeta nominaverat, quaeque sola nunc praedicanda erat: nec dictum a Pindaro, in ipso *Fluvii domicilio* condendo illos, de quibus loquitur, labores a maioribus Theronis exantlatos esse. Dicit autem illos *καμόντας*, *πολλὰ θυμῷ*, ut eorum exemplo Theronem consoletur. Sed inde ex ea aetate, qua Siciliam obtinuerunt, Pindarus ait, felicitas subsequuta est cum gloria et divitiis, quibus Theronis familiam floruisse etiam Encom. Fragm. 2. docet, ubi simul plurima ab illa diis dona dedicata esse dicuntur: cf. Olymp. III, 43. Theronemque ipsum opibus valuisse Hippostratus scribit ap. Schol. Olymp. II, 16. Et hic quidem gentis potentiam in summum fastigium evertit; sed pater Aenesidamus tamen iam antea, Hippocratis Gelae tyranni gratia adiutus, familiam non mediocriter auxerat, adeo ut vel ante Theronis tyrannidem Xenocrates Aenesidami f. Pythia curru vinceret (Olymp. 71, 3. v. ad Pyth. VI.), itemque Isthmia (Isthm. II.); haec quoque ante Theronis Olympicam victoriam. Iam vero quoniam Thero tunc ipsum in discrimen adductus erat, commodissime poeta precatur, ut Iuppiter Theronis familiae patriam terram Agrigentum servet: Theronem tamen exulem fuisse cave credas Scholiastae ad vs. 28. Mox, quia iam funesta acciderant, Polyzelus Damaretæ maritus pulsus a fratre erat, Capysque et Hippocrates cum Himerensibus subditis et Hiero necessarii Theroni periculum attulerant, praeterea autem quia Gelonis sui obitu Damaretæ nuper erat afflicta ac moerore affecta, profugique et exulis Polyzeli iniquam sortem cum hoc ipso toleraverat, poeta vs. 17 sqq. tot malis solatium allaturus pergit: *Quod factum sit, non posse infectum reddi, sive iure sive iniuria sit effectum*: ac sane multa in illis tur-

bis iniuste perpetrata erant: *at redeunte felici statu memoriam calamitatum deleri*. Id nunc teneri vult, restitutis credo Theronis rebus. Dein Damaretæ causa heroinarum ex ipsius gente fata exponit, tristitia primum, mox faustissima (vs. 24 — 33.); *vitæ finem nulli certo tempore accidere*: quod ad Gelonis obitum pertinet: *incerta ante obitum bona esse; adversa et prospera sibi invicem succedere* (vs. 33 — 38.). Hoc iam virilis Cadmidarum stirpis exemplo aptissimo illustrat (vs. 39 — 49.), Eteoclis et Polynicis caede pugnam Hieronis cum fratre Polyzelo, Theronis cum Cyppe et Hippocrate propinquis tangens, et priscorum heroum exemplis de nupera consolans calamitate; quas res usque ad Thersandrum deducit, a quo Theronis familia originem repetat. Hinc ad gentis victorias, Olympicam Theronis, Pythiam Isthmiamque Xenocratis transitu facto, *Haec fortuna, inquit, acrumnis liberat*: quippe quibus tum Thero laboraverat. Talia bona opibus parantur, ait, si virtus adsit, quæ in te est, Thero, non in adversariis (vs. 50 — 62.). Post hæc vs. 62 — 66. malorum poenæ paucis ostenduntur, nempe quæ Theronis maneat hostes perfidos periuriososque; sed vs. 67 — 85. poeta uberior est in beata vita describenda, quæ maneat bonos et iurisiurandi fide insignes homines, qualis Thero in illis turbis fuit; unde illum statim initio *ὄντι δίκαιον* vocavit, *pium et religiosum in vinculis necessitudinis et hospitii servandis*. In quo loco quod vs. 72. *εὐδοκίαν* maxime extollit, et contrariam rationem sequentibus immensos labores prædicit, id etsi *εὐδοκίαν* fortuna apud veteres haud raro prædicatur, quod *εὐδοκία*, ut *fides*, omnium virtutum est mater visa, tamen tum, quum hoc carmen caneretur, cui non Cypis, Hippocratis, Hieronis perfidiam in mentem revocaverit? Simul tamen beatorum vitam latius expositam arbitror, ut Damaretæ ob Gelonis obitum solatium afferretur: Gelonis certe, licet a nonnullis reprehensi, egregia et melior quam Hieronis fama fuit (Diod. XI, 26. 61. Plutarch. S. N. V. cap. 6.). In beatorum autem insulis, ait, Peleus et Cadmus est (vs. 86 — 91.): Cadmum appellat ut gentis auctorem, Peleum, opinor, ob pietatem, castitatem, fidem, atque ut Geloni ob iustum connubium similem augeretur fortunam. Etenim plura in hoc uno nomine inesse videntur; huiusmodi enim dicta apud eos, quibus hæc carmina a Pindaro scripta erant et a quibus canebantur, multiplicem et latiore interpretationem admittebant. Nam Peleus primum ob castitatem insignis: itaque illi potuit Gelo comparari, qui Damaretē, ut dixi, imprimis videtur dilexisse: præterea hoc exemplo simul id continetur, quia castitatem præmiis ornent dii, incestos amores illis esse invisos. Iam vide, quæ ad Pyth. II, 25 sqq. dixi, hoc est ad carmen, quod ex mea sententia ad easdem ad quas hocce res referendum et paulo ante scriptum est: tum credo intelliges Theronis, Polyzeli, Damaretæ familiaribus hoc loco potuisse in mentem venire, quid Hiero molitus esset Damaretæ appetens connubium. Talia diis invisa esse, qui incestos amores fugiat, eum esse immortalibus carum, ex Pelei exemplo discunt iam qui illis rebus affuerunt: ad hos enim omnis interpretatio dirigenda est, quia his Pindarus scripsit. Accedit quod Peleus ut Thero erat *δίκαιος ξένος*, quod erat *εὐδοκός, ξενίου παρὸς χόλον δέσας* (Nem. V, 33.): itaque huius nunc mentio aptissima, quum iustitiam, pietatem in servandis necessitudinis vinculis, denique *εὐδοκίαν* poeta præmiis affici a diis doceat, contraria vitia puniri significet. Postremo Pindarus addit Achillem, haud dubie quod is barbarorum orientalium fortissimos, Hectorem, Cycnum, Memnonem Aethiopem oppresserat; quo ei nomine Gelo haud dissimilis, qui Orientis filios Poenos ingenti proelio devicerat: apud illos igitur Gelonem fortasse vivere poterat inde Damaretē colligere: poterant etiam Polyzelus et Thero, qui iisdem rebus gerendis interfuerant, bonam inde spem concipere. Mirere forsitan interpreta-

tionem nimium sagacem; sed in tempore poeta ipse succurrit, tectum sententiis suis sensum inesse haud obscure significans vs. 91 — 94. Πολλὰ μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκία βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας φωνάεντα συνειποῖσιν. ἐς δὲ τόπαν ἐρμηνείων χαρίζε. Vs. 95 — 97. Simonidem et Bacchylidem respici vetus est opinio; in quos quod Pindarus insolentius invehitur, in tanta veterum poetarum aemulatione ac contentione certaminibus publicis maxime aucta vix potest mirum videri: minorem tamen id offensionem habet, si quo tempore Simonides ab Hierone subornatus conciliare tyrannos studuit, Simonides ipse Theroni suspectus fuerit, Pindarusque quae Simonides egerat, non planè probaverit; et Pindarum quidem eo ipso tempore Thrasydaeus et Theroni magis quam Hieroni addictum fuisse colligas ex notula ap. Schol. Pyth. II, 131. Θρασυδαῖος ἑταῖρος ἦν Πινδαροῦ, Ἰέρων δὲ ἐπεπολεμήκει Θήρῳ καὶ Θρασυδαῖον πατρὶ: adde Schol. Pyth. II, 97. ubi quae de Pindari et Bacchylidis similitate dicuntur, vera iudico, sed ab illo loco aliena. Idem censeo de nota Scholiastae ad Nem. III, 143. et Nem. IV, 60. Olymp. IX, 74. quo utroque loco de Simonide dicitur. Postremo vs. 101 — 105. et vs. 108 — 110. Theronis erga amicos benignitas praedicatur, quam quum Capys et Hippocrates, credo etiam Himerenses ex Pindari mente, eximie experti essent, tamen illius famae et fortunae apud Hieronem obtrectando obfuerunt: quod poeta significat vs. 105 — 108. Varia vides esse, quae in hoc carmine tanguntur: neque tamen ideo haec varia sine ratione composita in unum corpus sunt. Etenim omnia ad unam rem pertinent, ad dissensiones Theronis et eius partium cum Hierone, cum quibus rebus etiam ea, quae ad Damareten Gelonis quondam uxorem pertinent, artissime coniuncta sunt. Itaque nihil inest alieni, sed in rerum gestarum nexu indissolubili etiam carminis poetica, quam dicunt, unitas posita est. Haec in universon: quibus quum vis et nexus sententiarum maxima ex parte satis explicitus videatur, iam singula percurrenda sunt.

Vs. 1 — 17. Hymnis invocatis interrogat, quosnam cantare debeat, et ex diis Iovem Olympium, ex heroibus Herculem, ex hominibus Theronem ob rem ipsam celebrandos respondet; deinde paucis praemissis de Theronis maioribus preces fundit ad Iovem pro gentis salute. Initium expressit Horatius Carm. I, 12. *Quem virum aut heroea lyra vel acri Tibia sumis celebrare, Clio, Quem deum?* ubi Porphyrio: *Haec a Pindaro sumpsit.* Sed ut Horatii carmen arte factum est, Pindaricum vero quavis artificiosum naturae debetur, ita hoc quoque Pindarus rectius et rei convenientius instituit, quod a deo incipiens per heroem ad hominem descendit. Huc respexit etiam Philo T. II. p. 404. *ἔπειτα φρονήματος ὑπόπλευς ἀλόγῳ γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν*, ubi recte liber *ἡμίθεον*, ἀλλ' ὅλον δαίμονα. De locutione ἀναξιδόρυγγες ὕμνοι cf. Metr. Pind. III, 11. p. 258. *Κελαδῆσομεν, κελαδήσωμεν*, v. ad Olymp. I, 7. Vs. 4. *ἀκρόθινα* plurale est, ut etiam Olymp. XI, 59. pro vulgari *ἀκροθίνια*: huiusmodi enim vocabula plurali tantum numero usurpari solent, ut *ἀπαρχαί*, primitiae, *μανubiae*, *spolia*, *Erstlinge*. Est autem de primitiis spoliis Augiae: v. Olymp. XI. Apollod. II, 7, 2. Verba *ὅπιν δίκαιον ξένον* de Hermannii coniectura constituta exposui in nott. critt. idem nuperrime correxit *ὅπιν δίκαιον ξένων*, in quo *ὅπιν* placet, *ξένων* non necessarium videtur; Theronem poeta *hospitem* dicit, ut Hieronem Olymp. I, 103. Pyth. III, 69. Vs. 7. Thero est *ἔρεισμ' Ἀκράγαντος*, ut in Dithyrambis Athenae *Ἑλλάδος ἔρεισμα*; cf. Hor. Carm. II, 17, 3. *columen rerum*: verba affert Schol. Ven. Iliad. π, 549. Vs. 8. spectat Schol. Hermog. p. 391. Liban. Epist. 291. p. 142. Ὀρθόπολις Schneiderus notat non vocem a Pindaro factam esse, quae in antiquo no-

mine proprio inveniatur ap. Pausan. II, 5, 5. Recte vero hoc attributo Thero ornatur, qui et hostes pepulerit et praedam ingentem comparaverit, ex qua Agrigentum operibus magnificis ornatum est (Diod. XI, 25.). *Καμώντες θυμῷ* ad epicam rationem dictum, ut apud Homerum *πάθεν ἄλγεα δὴν κατὰ θυμόν*. *Ἱερὸν οἶκημα ποταμοῦ, sacrum domicilium* sive *sacra urbs fluvii*, hoc est, *ad fluvium*: nam quae urbs ad fluvium est, solet fluvii urbs dici. Quum Gela intelligi nequeat, Agrigentum debeat, fluvius est Acragas, ipso poeta interprete Pyth. XII, 2. ἄ τ' ὄχθαις ἐπὶ μηλοβότου *ναλεις Ἀκράγαντος*. Hinc *ποταμὸς Ἀκράγας* Pyth. VI, 4. cf. Steph. Byz. v. *Ἀκράγαντες*. Est et Hypsas prope Agrigentum flumen. Polyb. IX, 27. *περιέχεται δὲ ποταμοῖς· ῥεῖ γὰρ αὐτῆς παρὰ μὲν τὴν νότιον πλευρὰν ὁ συνώνυμος τῇ πόλει, παρὰ δὲ τὴν ἐπὶ τὰς δύσεις καὶ τὸν λίβαν τετραμμένην ὁ προσαγορευόμενος Ὑψας*. Agrigentum cur *Ἱερὸν* dicatur, quaesiveris: illud mihi certum est, non esse coniungendum *Ἱερὸν ποταμοῦ*, etsi Acragas fluvius, Iovis et Asteropes Oceaninae filius, quem Steph. Byz. v. *haud recte* a flumine distinguit, cultus Agrigenti est. Aelian. V. H. II, 37. *Ἀκραγαντινοὶ ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὠραίῳ εἰκάσαντες θύουσιν*: quod nummi confirmant, in quibus formosus iuvenis cum titulo *ΑΚΡΑΓΓΑΣ* et in altera parte Iuppiter et Asteropa nympha. Omnino unaquaeque urbs propter templa sacra est, ut *Τροίης Ἱερὸν πολλότροπον*: maxime tamen ob sanctissimum Proserpinae numen Agrigentum eo nomine vocatum videtur; nam Pindaro Pyth. XII, 2. est *Φερσεφόνας ἕδος*: et nostro loco urbs ab Iove Proserpinae *εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια* dicata esse dicitur ap. Schol. idem tamen non de Agrigento, sed de universa Sicilia refert Plutarchus Timol. c. 8. addicente Schol. Nem. I, 16. *περὶ τῆς ὅλης Σικελίας ἐστὶν ὁ λόγος. δοκεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτήριοις τῇ Περσεφόνῃ δωρήσασθαι*. Cf. Schol. rec. Olymp. VI, 160. ubi in Sicilia sollemnia *ἀνακαλυπτήρια Περσεφόνης* acta feruntur, de quibus tamen dubitat Dorvill. Sic. p. 104. nescio quam recte. Etiam Thebas ab Iove Proserpinae *εἰς ἀνακαλυπτήρια* esse donatas ex Euphorione narrat Schol. Eurip. Phoen. 688. quod cum Cadmea Agrigentinoorum vel potius Emmenidarum stirpe componit Müllerus Orchom. p. 217. *Ἀνακαλυπτήρια* quae sint, v. ap. Suid. v. Aliud Agrigenti templum fuit sanctissimum Minervae Lindiae, *περιετῶς ἀγίστευόμενον*, ut ait Schol. in vertice collis in arce aedificatum (Polyb. I. c.), cuius exstructio Theroni tyrannidis occupanda occasione praebuit (Polyaen. Strateg. VI, 51.): id memorat etiam Diodorus XIII, 90. Cum illa vero Lindia Minerva ex Rhodo Gelam indeque Agrigentum delata simul eo pervenit Iuppiter Atabyrius: v. Polyb. I. c. ex quo Dorvillius Sic. T. I. p. 105. idem utriusque numinis templum fuisse incerta ratione collegit. Hunc Iovem *Πολίαν* vocat Polyaen. Strat. V, 1. quippe in arce cultum, quod ipsum Polyaenus docet. Sed Olympii quoque Iovis ibi templum fuit quamquam non perfectum: *καὶ ὁ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου νεὸς συντέλειαν μὲν οὐκ εἴληφε, κατὰ δὲ τὴν ἐπιβολὴν καὶ τὸ μέγεθος οὐδ' ὅποιον τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα δοκεῖ λείπεσθαι*, ut ait Polyb. I. c. vide maxime Diod. XIII, 82. et ibi Wessel. ac de rudibus ingentis illius operis, ne alios nominem, Dorvill. Sic. cap. V. ubi etiam de ceteris Agrigenti templis. Adde de Dioscurorum cultu nos ad Olymp. III. Mox Theronis gens aut familia dicitur facta esse *Σικελίας ὀφθαλμοῦς*, quod aut de caritate esse potest, quia oculis nihil carius, aut de custodia, quod oculi quasi custodes et speculatores corporis sunt, aut de praestantia, decore, nitore, lumine, adeoque solatio. Qui imprimis carus sit, apud Latinos *oculum* vocari, nemo ignorat: ex Graecis huc pertinet Sophocl. Ai. 977. Eurip. Phoen. 809. Ad custodiam potissimum retulerim Amphiarum *ὀφθαλμὸν στρατιάς* Olymp. VI, 16. quippe virum fortem vatemque: et ex

hoc fere genere est, quod βασιλῆως ὀφθαλμός certus quidam Persarum regis minister primarius dictus est, de quo Herodot. I, 114. Aeschyl. Pers. 972. Aristoph. Acharn. 124. Brisson. Regn. Pers. I, 190. Ob excellentiam Iustino V, 8. sunt Athenae Graeciae oculus, Ciceroni N. D. III, 38. Corinthus et Carthago oculi orae maritimae, ad Att. XVI, 6. villulae suae ocelli Italiae (cf. Wieland. ad Hor. Epist. T. I. p. 246.): praestantiae et solatii notio cum caritate inest verbis Eurip. Orest. 1080. ποθεινὸν ὄμμα δὲ μιλίας ἐμῆς, si certa lectio, de qua v. Herm. ad Hecub. p. 120. praecellentiae admista utilitatis significatio in versu Aeschyl. Pers. 168. ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότητος παρουσίαν; postremo solatii notio praevalet ap. Eurip. Androm. 405. ubi Moïssus Andromachae matri ὀφθαλμός βίον: cf. Sophocl. Oed. R. 987. neque ab hac vocabuli vi multum recedit Pindari usus Pyth. V, 56. ὄμμα τε φαινώτατον ξένου. At hoc loco non tam una videtur harum notio inesse quam cunctae fere, quemadmodum in oculo illa omnia coniuncta sunt: ut et dignitas ac praestantia intelligenda videatur et caritas et cum custodia solatium, atque ut cum Horatio loquar, dulce decus columnenque rerum. Αἶὼν ἔφειπεν absolute dictum, ut Schol. cepit, secuta et comitata est, ἐφέπειτο (cf. Abresch. Anim. ad Aeschyl. p. 214.); ut Encom. Fragm. 2. de Theoronis familia: ἔσπετο δ' ἀνείνου πλούτου νέφος, similiterque Olymp. VI, 72. Ἄγων πλούτων τε καὶ χάριν ἐπὶ γησιαῖς ἀρεταῖς, hoc est ἐπάγων γησιαῖς ἀρεταῖς, insitis natura virtutibus afferens opes et gratiam, quae bona sunt non natura data, sed acquisita (ἐπικτήτια). Mox Κρόνιος παῖς Πέας est Κρόνου καὶ Πέας παῖς: neque cogitandum de Cronio colle: sic Κρόνιος Πέλοψ et Κρόνιος Ποσειδᾶν, a Saturno descendentes, Olymp. III, 26. VI, 29. Αἰθλων κορυφᾷ est certamen Olympicum, τεθμός μεγιστος αἰθλων Olymp. VI, 69. ὕπαικον δ' ἔρχεν Πίσσα Ἡρακλῆος τεθμόν Nem. X, 32. Alpheum cur Iuppiter imprimis diligit, explicare Pausanias conatur V, 13, 5. καὶ ἔτος δὲ ἕκαστον οἱ μάλιστα κομίζουσιν ἐκ τοῦ πρυτανείου τὴν τέφραν, φνράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ κοινοῦσιν οὕτω τὸν βωμόν. ὑπὸ δὲ ἄλλον τὴν τέφραν ὕδατος ποιηθῆναι πηλὸν οὐ μὴ ποτε ἐγγίγναι. καὶ τούτου εἵνεκα ὁ Ἀλφειὸς νερόμισται καὶ Ὀλυμπίῳ Διὶ ποταμῶν μάλιστα εἶναι φίλος: adde Plutarch. de orac. def. c. 41. et Schol. Olymp. XI, 58. cf. Olymp. V, 18. ubi Ζεὺς τιμῶν Ἀλφειὸν εὐρὺ ῥέοντα. Ἀρουραν πατρίαν ex vs. 16. laudat Eustath. ad Odys. α, p. 1426. 48.

Vs. 17 — 33. Poeta transit ad generalem sententiam rebus praesentibus accommodatam: Facta infecta quidem reddi non posse; sed ubi bona successerint, mala pelli et quasi necari: ut in Cadmi filiabus. Vs. 17 — 19. iunge τῶν δὲ πεπραγμένων ἔργων τέλος: cetera explicui in nott. critt. quorum sententiam coniectura duplici et supervacanea et scabra Lipsiensis metricus nuper vitiauit: vulgatam servat Schol. Sophocl. Trach. 755. locum respicit Eustath. ad Odys. η, p. 1591. 7. τὸ γὰρ πεπραγμένον οὐκ ἔστιν ἀποίητον γενέσθαι, ὥς πον γρωματεύει καὶ Πίνδαρος: nec non comparari meretur Hor. Carm. III, 29, 45. Non tamen irritum, Quodcunque retro est, efficiet (Iuppiter); neque Diffinget infectumque reddet, Quod fugiens semel hora venit, de felicitate praeterita. Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ex proverbiali quodammodo usu dictum esse Astius notat Comm. Soc. philol. Lips. V. II. P. I. p. 14. comparans Aeschyl. Choeph. 75. δίκαια καὶ μὴ δίκαια, ubi v. Schol. Vs. 21. 22. sine varietate recitat Greg. Cor. p. 213. Lips. Vs. 22. παλῖγοτος est adversus, adversarius, odiosus, infestus, ut Nem. IV, 96. Herodot. V, 156. De vs. 23, 24. v. nott. critt. Θεοῦ Μοῖρα est πεπωμένη, ut vs. 39. non una ex tribus Parcis. Ἐπειτα δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις, convenit haec ratio in Cadmi filias: λόγος est sententia modo proposita, ut Pyth. I, 35. ἔπειτα similiter usurpatur a Pausania Pindaricam in hoc ut alius Herodoteum dictionem affectante, VIII, 10, 4.

οὔτω καὶ Μαντινεῦσιν ἔπεται οὐκ ἄνευ τοῦ Ποσειδῶνος τὸ κράτος γενέσθαι σφίσι: VIII, 12, 4. Τεγεάταις γὰρ τοῦ λόγου τὸ εἶδος καὶ οὐ Μαντινεῦσιν ἔπεται, Μαιρὰν τὴν Ἀτλαντος παρὰ σφίσι ταφῆναι. Cf. etiam Olymp. XIII, 45. Vs. 25. ne nuperae coniecturae ἔπιτνε βαρὺ τὸν articulum in fine versus addenti quidquam tribuas, nota duos creticos extremo metro de industria adhibitos esse ut str. α'. quod paeon quartus, quem in ceteris strophis pro altero cretico poeta posuit, sententiae non conveniret: nam paeon quartus insurgit et exsultat; gravitatis autem et cadendi notio, quae verbis πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ inest, grave cadensque metrum flagitabat: ut contra in ceteris strophis paeonem quartum commodissimum reperiet, qui notionēs ibi positas perite examinaverit: cf. de illa Pindari arte Metr. Pind. III, 19. p. 295 sqq. Vs. 28. Semela ταννέθειρα dicitur, ut heroinarum multae καλλιπλόκαμοι, ἡύκομοι etc. neque Oxoniensibus et Gedikio credendum, ideo Pindarum illo esse epitheto usum, quod passis et longioribus quam ceterae deae vel heroinae crinibus picta Semela sit: nec quidquam de ea causa Schol. ad quem in Germanica interpretatione Gedikius provocat. Pallas cur Semelam amet, ap. Schol. varie disputatur, allata Minerva Ὀγκάλας, cuius statuam Cadmus Oncis Bōotiae dedicaverit: v. de Oncaea Pallade Valck. ad Schol. Phoen. 1068. at unice vera haec causa est, quod, quia Iovi patri gratificari solet, eandem quam ille amat. Ζεὺς πατήρ, non ut vulgo ἀνδρῶν τε θεῶν τε, sed Palladis; παῖς, quippe Semelae. Vs. 31. λέγοντι refer ad epicōs, ut ad Homerum Odys. ε, 333 sqq. De transpositione ἐν καὶ θαλάσῃ v. nott. critt. ad Olymp. VI, 53. VII, 25.

Vs. 33 — 38. Praecepta illa in Cadmidarum domo rerum conversio imprimisque Semelae et Inus repentina mors ad novam Pindarum sententiam deducit Gelonis nuperae mortis aptatam, non certum esse vitae finem nec certam felicitatem. *Profecto*, ait, mortalibus mortis terminus non distinctus neque apertus est; quando nempe futura sit: cf. Nem. VI, 6 sq. Οὐ τι ἐστὶ κατ' οὐδὲν τι, nequaquam: nec τι iungendum voci πείρας. In seqq. magna difficultas est, de qua expedienda prope desperavimus, quod ὅποτε positum reperitur, ubi exspectaveris εἴποτε. Id optime perspexit Thierschius Act. philol. Monac. T. I. F. II. p. 207. ubi dicit: „In eo loco duplex constructio in unam conflata: ὅποτε τελευτάσομεν et εἰ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν;” quod tamen quomodo fieri possit, non intelligo: ac si dixeris ὅποτε praegnantem sensu esse pro hoc, ὅποτε τε καὶ εἴποτε, hoc ipsum et ratione et exemplo caret. Nec tamen ulla ratio mihi superesse videtur, nisi ut dicas, poetam quidem voluisse etiam de tempore dicere: incertum est quando obituri simus; simul tamen id admisceis, an tum, quando obituri simus, integra affutura sit felicitas. Et in posteriori summa sententiae inest: quod docent ea, quae Pindarus addit, ἔσσι δ' ἄλλοι ἄλλαι etc. atque etiam praegressa; nam nisi potius sententiae vim quaesiveris in verbis ἀσχιμον ἄμεραν et ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ, idem dixerit poeta in secunda hac orationis parte atque in priorē ἦτοι βροτῶν γε κέρνεται πείρας οὐ τι θ-νάτον. Ἀσχιμον ἄμεραν, nullis turbis inquietam, quod accuratius definitur addito ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ. Ἡμέραν ἡλίου παιδα pro poetico, non pro mythologico figmento habet: id respicit Hesychius verbis mutilis a Schneidero collatis: Χθονόπαιδα ἄραν, καθ' ὃ ἐκ γῆς αἱ ἄραι, τὰ θυόμενα, ὡς ἡμέρα ἡλίου καθ' ἰστροίαν; immo κατὰ Πίνδαρον, ut bene Spingius. Sed alio tempore, additur, aliae undae gaudiorum et laborum in homines incurere solent. Iunge μετέθσαν. Ad sententiam cf. Pyth. III, 104. Isthm. III, 23. Undis vero fortunae vicissitudines comparari quis nescit?

Vs. 39 — 50. Sententiae hae firmantur Cadmidarum reduce infortunio. Nam

Parca, quae maiorum huius domus felicem antea sortem tenet, cum divinitus data opulentia, quam Cadmidis largita erat, etiam damnum aliquod adducit (id est adduxit) alio rursus tempore cessurum: ex quo Laium Oedipus fatalis filius occidit; quo facinore viso Erinys utrumque huic filium peremit: Polynici relictus est Thersander, Adrastidarum decus et columen: unde hī originem habent. Vs. 41. iunge ἐπάγει. Παλιντρέπelson est, quod facile retro convertitur et in fugam, ut παλινοπορεύσασθαι recedere, retro converti: hinc παλιντρέπelson ap. Polluc. III, 132. inter vitia, credo de inconstantia; apud eundem VI, 164. habetur παλιντρέπelson, quod grammaticus utpote usitatae et eleganti dictioni minus conveniens βλαῖον vocat: ubi id Kubnius recte exponere videtur in contrarium versatilis. Igitur locum ita intelligo, Παρκαμ: referré etiam damnum, ut Cadmidis inde a Laio; sed id ipsum esse παλιντρέπelson ἄλλῳ χρόνῳ, alio tempore recedere et refugere, nempe inde a Thersandro: tum ἐξ οὗ pertinet ad primariam sententiam Μοῖρα πῆμ' ἐπάγει, non ad appositum παλιντρέπelson ἄλλῳ χρόνῳ. Χρησθῆν est pro substantivo χρησάμην, θέσφατον, ut Odys. v, 172. παλαίφατα θέσφατα. Ἐρινύς Tisiphone cur ὀξεία dicatur, incertum: potest enim de acri et violento animi corporisque motu intelligi, vel de acie oculorum: ex quibus praefero posterius ob additum ἰδοῖσα; Furiae quippe sunt deae speculatrices et vindices facinorum et sceleris Cic. N. D. III, 18. Vs. 46. σὺν ἀλλалоφονία est ἐν ἄλλ. De voce cf. Fragn. incert. 34. nostrae edit. ἀλλалоφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνι σφρίν αὐτοῖς, de Oto et Ephialte. Λεῖψθη δὲ Θέρσανδρος Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις, ut vindex paternae iniuriae; non solus tamen relictus est, sed cum fratribus, de quibus v. Schol. Ἐπιόντι novit etiam Apollonius Synt. III, p. 277. sed ipse mavult ἐπιέντι, idque libri aliquot habent, in his Pal. C. Atque hoc praeferendum esse alibi docebo. Νέοις ἐν αἰθέροις, in iuvenilibus certaminibus, non bellicis, sed exercitationis causa vel in ludis deorum institutis: ut Eurip. Med. 48. νέα φροντίς, iuvenilis cogitatio. Μάχας ποίεμον partim ad Epigonorum bellum refer, cuius inter duces Thersander captis Thebis Adrastidarum domui auxiliator extitit (Pausan. VII, 3, 1. IX, 5, 7. Apollod. III, 7, 2. ibique Heyn.), partim ad alia et in his potissimum ad Troica, in quibus ille maxime excelluit. Pausan. IX, 5, 7. ὥς δὲ τοῖς σὺν Ἀγαμέμνονι ἐς Τροίαν στρατεύουσιν ἡ διαμαρτία τοῦ πλοῦ γίνεται καὶ ἡ πληγὴ περὶ Μυσίαν, ἐνταῦθα καὶ τὸν Θέρσανδρον κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ Τηλέφου, μάλιστα Ἑλλήνων ἀγαθὸν γεγόμενον ἐν τῇ μάχῃ. Proclus Chrestom. in argumento Cypriorum: Τηλέφος δὲ ἐκ βοηθείας Θέρσανδρόν τε τὸν Πολυνεΐκους κτείνει καὶ αὐτὸς ὑπὸ Ἀχιλλέως τιτρώσκειται. Cf. Schol. h. l. Utraque vero laus et honoris ex ludis partī et bellicae gloriae convenit etiam Theroni Thersandri postero. Adrastidarum domus est eorum, qui Adrastide Argia nati erant; cave enim Ἀδραστιδᾶν pro feminino habeas: in quo erravit Bergler. ad Alciph. p. 11. Ad formulam ἀρωγὸν δόμοις cf. Plat. Protag. p. 334. B. ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φρυτοῖς ἀπασὶν ἐστὶ πάγκοκον καὶ ταῖς θοριξὶ πολεμώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλην ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. Ἐχόντι, οἶδε vs. 40. Thero et propinqui: pro illa forma Hermannus nuper proposuit ἔχουσι, sic continuata oratione: ὅθεν αὐτοῖς σπέρματος ἔχουσι ὥζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμ. τε μελ. λυρ. τε τυγχ. acute: si modo credere liceret lectionem ἔχοντι grammaticis Dorismi studiosis deberi, neque potius ex Scholiis pateret, antiquissima exemplaria ab Alexandrinis tractata habuisse ἔχοντι; neque ἔχουσι, quantum video, liber ullus offert, ut dicitur, sed tantum interpretationis causa adscriptum reperitur in Leid. A. Par. B. et Brunckii codice. Asyndeton vero non modo non offendit (cf. Olymp. VI, 71. 72.), sed egregiam vim habet, propterea quod nova incipiente sententia verba πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου magis in-

signia redduntur, nec minus praecedentia ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ὄλξαν: quae vis perit, ubi asyndeton sustuleris. Accedente autem cantu emphatico et sonis instrumentorum asyndeti pulchritudo magis credo illucescebat.

Vs. 50 — 62. Cadmidarum rebus usque ad Thersandrum deductis ad Theronis et fratris laudes pergitur: *Aenesidami filium illa ex gente oriundum decet nunc praedicare, qui et ipse vicit et fratrem victorem habet. Tales victoriae certaminibus partae curis liberant; eiusmodi autem ausis opportunitatem praebent opes virtutibus ornatae.* Verba Ὀλυμπία usque ad ἔδεκτο vitata affert Greg. Cor. p. 221. Lips. Αὐτός non est μόνος, sed ipse Thero oppositus fratri, qui tum iam Pythiam Isthmiamque quadrigis victoriam nactus erat (v. Pyth. VI. Isthm. II. et quae ad ea carmina dicta sunt): Olympia quidem Xenocrates numquam vicerat, quod recte notat Schol. Isthm. II, 28, quamquam illius Olympicam victoriam ex Isthm. II, 22 sqq. demonstrare interpretum unus volebat. Ceterum cave Theronem ipsum putes aurigam egisse: Nicomachus curum duxit, ut docui in Introductione. Sed quod nostro loco Pindarus dicit: Πυθῶνι δ' ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεῶν Ἴσθμοί τε κοιναὶ Χάριτες ἄνδρα θεορίπων δυνώεκα δρόμων ἀγαγον, inde grammaticorum pars ap. Schol. collegerunt, Pythios Isthmiosque equos Xenocratem et Theronem communi sumptu misisse, ambosque in illis ludis esse victores renunciatos; aut utrumque Pythia et Isthmia separatim quadrigis vicisse; immo ex Aristotelis ἀναγραφῇ vel hoc affertur, Theronem solum Pythionicam inscriptum esse: κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος ἀναγράφεται: rursum, quod fratres sint eiusdem domus, ex qua sumptus sit praestitus, ideo nonnulli utriusque victoriae honorem cum Therone communicatum perhibent. Ex quibus sententiis nullam veram iudico. Nam primum quod de communi sumptu in Pythiam Isthmiamque commissionem impenso cogitant et de communi Theronis atque Xenocratis renunciatione; carmina Pyth. VI. et Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis f. scripta ne minimam quidem Theroni illarum victoriarum communionem tribuunt, quum tamen manifestum sit non alias iis odis victorias celebrari nisi has, quae in hoc carmine significantur: nam Isthm. II. post Xenocratis obitum compositum potissima ex sacris ludis parta huius decora complectitur: in quo quum una tantum Pythia unaque Isthmia victoria memoretur, liquet plures omnino non fuisse. Accedit quod eas victorias ut Xenocratis cecinerat Simonides (Schol. Isthm. II. princ.). De communi sumptu autem cogitari etiam ridiculum videtur: equos mittit unus, qui nomen proficitur; et is si vicit, victor renunciatur, vel alius, cui is victoriam concedere constituerit: qui sumptus praestiterit, nihil ad rem. Nec verisimile adeo parcos Aenesidami filios fuisse, ut communem sumptum facerent, quum tamen victoria nonnisi alterutrius nomini tribui potuerit. Neque vero Theronem separatim Pythia et Isthmia vicisse vel inde apparet, quod si hoc poeta voluisset, clarius haud dubie de ea re esset locutus. At quod Aristoteles soli Theroni Pythiam victoriam tribuisse fertur, id librarii debetur errori; nam ipsa orationis ap. Schol. series et certa Pindari auctoritas Pyth. VI. et Isthm. II. itemque Simonidis (l. c.), qui iis, ex quibus Aristoteles hausit, Pythionicarum catalogis haud dubie concinebant, satis evincit, in Scholiis illis nomina passim confusa praebentibus Theroni esse Xenocratem substituendum, ac proinde ita scribendum: κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους Πυθιονίκης μόνος Ξενοκράτης ἀναγράφεται. ἦτοι οὖν συλληπτικῶς εἰσῆγεν, ἥ ἐπεὶ Θέρωνος ἵπποις ὁ Ξενοκράτης ἐνίκησε· διὸ καὶ συνανεκέρησε Θέρωνα. Nec quod ex eadem domo suppeditati sumptus sint, ideo arbitror victoriae honorem cum Therone communicari: quamquam ex fratre in fratrem aliquid decoris cedere non nego, quum vel gens et patria victoris non mediocrem inde

famam nanciscatur: quemadmodum Isthm. II, 28. ob unam Theronis Olympicam victoriam filii Aenesidami immortalem Olympiae gloriam adepti dicuntur, quia vel sic Xenocrates Olympicae insignis, frater quippe victoris. Nostro tamen loco ut ad id confugiamus, nihil causae est: neque enim hic de communicato honore quidquam legitur. *Ὁμόκληρος* est eiusdem sortis *particeps*, ut Nem. IX, 5. at Xenocrates eadem victoriae fortuna potitus est, non quidem Olympiae, sed Pythone et in Isthmo: *Χάριτες* autem *κοιναί* ob hoc ipsum dicuntur, quippe quae ut omnia mortalibus iucunda et dulcia largiuntur (Olymp. XIV, 5. IX, 30.), ita et victorias praebent, easque utrique dederunt, alteri ex Olympiis, alteri Delphis atque ad Corinthum, utrique adeo sua benignitate *communes*. Nam *Χάριτας* ut pro deabus habeamus, universae dictionis ratio suadet, quamquam non debebam Camenzio obsequi ob singularem causam Gratias a Pindaro commemorari opinantis: neque enim verum est Gratiarum cultum Theronis genti patrium fuisse, quum Eteocles, qui eum instituit, non Thebanus fuerit sed Orchomenius (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 367. et maxime Pausaniam ac Strabonem), neque ab Eteocle Thebano, sed a Polynice originem Theronis gens Pindaro iudice derivaverit: nec magis ad Pythiam Isthmiamque Xenocratis victoriam Olympicus pertinet Gratiarum cultus, quem ara in Pelopio cum Baccho iis communis demonstrat (Pausan. V, 14. extr. Schol. Olymp. V, 10. coll. commentar. ad Olymp. XIII, 11 sqq.); multoque magis absonum, quod vel ad templum Gratiarum in Eleorum urbe (Pausan. VI, 24, 5.) provocatur. *Ἀνθεα τεθρίππων*, flores quibus equi et currus ornabantur (Schol. Olymp. VI, 44.), non exclusis tamen coronis, quae et ipsae *ἄνθεα* nominantur, ut Olymp. VII, 80. *Τέθριππα* dicuntur *δωδεκάδρομα*, quod *ἄρματα τέλεια* (non *πολικὰ*) duodecies circum metam flectebant (Olymp. VI, 75. III, 35. Pyth. V, 33.). Mox construe: τὸ δὲ *περιώμενον ἀγωνίας τυχὲν αὐτῆς*. Ad *πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαυδαλμένον* non male Schol. confert Sapphicum fragmentum, in quo dele articulum τὸ omissum a Scriptore de nobilitate c. 5. inter Plutarchi opera. De formula *τῶν τε καὶ τῶν* cf. nott. critt. ad Isthm. IV, 58. hoc loco intellige hanc atque illa bona, ut Pyth. V, 55. *ὁ Βάττον δ' ἔπεται παλαιὸς ὄλβος τὰ καὶ τὰ νέμων*. *Βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν*, studium et curam profundam subiiciens menti, quasi venatricem pulchrarum rerum, imprimis victoriarum ex sacris ludis: *μέριμνα* est enim de studio gloriae, in his carminibus eius maxime, quae certaminibus comparatur: cf. Olymp. I, 108. Pyth. VIII, 96. *ἀγροτέραν* autem Schol. non male explicat *ἀγρευτικὴν* et *θηρευτικὴν*, accedente Hermia ad Plat. Phaedr. p. 74. *ὥς καὶ Πίνδαρος ἐφησέ που μέριμναν ἀγροτέραν, οἰονεὶ ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν*. Glossa cod. Brunck. *συνεχῇ διδοὺς προσιδὶα ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν*. Opes virtutibus temperatas poeta praedicat etiam Pyth. V. princ. ita vero comparatus *πλοῦτος* est homini *ἀσθήρ ἀρξάλος*. Vocis dialectum etsi vocabulo *ζαλωτός* illustrandam in nott. critt. putaverim, manifestum tamen est *ἀρξίζηλον* Pindaro ut Homero esse *ἀρδίζηλον*, de quo v. Eustathium huc spectantem ad Iliad. α, p. 153. med. ad Iliad. β, p. 229. extr. ad Iliad. σ, p. 1139. 50. plura v. ap. Buttmann. Lexilog. p. 247 sqq. A *ξήνῳ* tamen derivatum usurpat Callimachus cum aliis, atque ita Aristophanes Eqq. 1340. utitur voce affini *ἀρεξήλωτος*. Dictionem respicit Liban. Epist. p. 246. *κατὰ Πίνδαρον ἀσθήρ ἀρξίζηλος*. *Ἐτήτυμον* esse veram lectionem, non *ἀλαθινόν*, docui in nott. critt. ubi hoc prosarium dico, licet eo poeta ithyphallicus infimae notae et sequioris aetatis non abstinuerit; adversus quae Hermannus satis calide monet: „*ἀλαθινόν* ne quis calidius ad poetas ithyphallicos infimae notae et sequioris aetatis detrudat, Theocritus, Callimachus aliique intercedant.” Non opinor intercedent. Neque enim de Alexandrinis

dixi; nam iste poeta ob foedam adulationem a me notatus et, si Pindaro contuleris, sequioris aetatis homo, Theocrito et Callimacho antiquior est, quippe qui Olymp. 118, 2. scripserit.

Vs. 62 — 74. Ita vero virtutibus iunctas divitias qui habet, non ignorat neque obliviscitur, apud inferos futuras malefactorum poenas, bonorum autem hominum statum felicem; ideoque a superbia, insolentia, scelere abstinet. Initio huius loci antiqua exemplaria omnia habuisse ἔχων, demonstravi in nott. critt. atque ad Schol.; idem offert codex Vindobonensis ex bibliotheca urtica in Caesarem translatus, Eustathioque iterum perreptato huc intellexi eius verba referenda esse ad Iliad. δ, 306. p. 714. ἦτ' ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριδομένη] τὸ δὲ ἢ ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριδομένη δρθῶς μὲν εἰπεῖν λείπεται τοῦ ἔστιν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἦτις τῷ καρπῷ βαρουμένη ἐστὶ. τῶν τινες δὲ παλαιῶν ἠθέλησαν τὸ βριδομένη νοῆσαι ἀντὶ τοῦ βρίζεται, εἰπόντες εἰληφθαι μετοχήν ἀντὶ ῥήματος καὶ σημειωσάμενοι τὴν λέξιν ὡς καινοσχέμονα. ἔχει δὲ ὁμοιότητα πρὸς τοῦτο καὶ τὸ Μῦθος δ' ὅς μιν νῦν εἰρημένος ἔστω, ἦγουν ὅς νῦν εἰρηται. ὁμοιον καὶ παρὰ τῷ Ὀμηρικῷ ζηλωτῇ Σοφοκλεῖ (Oed. R. 159.) τὸ Πρώτα σε κεκλόμενος· ἢ γὰρ καὶ ἐκεῖ λείπει τὸ εἰμί, ἢ τὸ κεκλόμενος ἀντὶ τοῦ κέκλωμαι εἰληπται. χρῆσις δὲ ὁμοία σεσημειώταλ που εἶναι καὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκαις. Itaque veteres ἔχων dixerunt esse ἔχων ἐστὶ vel ἔχει, de quo iam monui in nott. critt. Hermannus vero nuperrime per anacoluthon explicuit: „Volebat dicere: si quis opes virtutibus temperatas possidens sortem intuetur eorum, qui propter bene facta diis cari sunt, is ita utitur divitiis, ut hic Thero. Sed delatus ad descriptionem illius beatorum sortis, pro apodosi, quae sequi debebat, aliam liberius conformatam substituit vs. 160. (98.) ἔπρεχεν νῦν σκοπῷ τόξον:” de qua ratione ut acuta ita admodum dura apud lectorem iudicium esto: ego interim verba ita explicui, ac si ἔχει verum esset. Attamen persuasum habeo universam sententiam esse prioribus iungendam et subesse vitium ex antiquissimis exemplaribus propagatum, idque una mutata littera sanandum. Pindarus divitias dicit virtuti iunctas optimam rem homini esse, siquidem qui eas teneat, futurorum non sit immemor, quae post mortem homines maneant. Scribe εἴ γε μιν ἔχων: nam εἴ γε etsi alibi apud Pindarum non reperio, hoc tamen loco commodissimum esse intelligi potest ex nota Hermanni ad Vig. p. 834. ed. nov. Dixi autem ex antiquissimis exemplaribus profectum vitium, quippe quod Alexandrini iam repererint. Hinc petenda emendatio: γ enim in antiquissima scriptura, Athenis quidem usque ad Euclidem, hac scribebatur forma Α. Iam vides quomodo ΑΕ in ΔΕ mutatum sit, fere ut Pyth. VIII, 21. ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ transit in ΠΑΡΝΑΣΙΑΙ. Nam prout vitia antiquiora vel recentiora sunt, alii ductus alios errores creant: apud Pindarum autem in plurimis locis antiqua est scribendi ratio spectanda. Vs. 63. iunge ἐνθάδ' ἀπάλαμνοι; ἐνθάδε idem est quod ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ in terra, quam Iuppiter sortitus est. Plato Rep. I, p. 330. D. ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ (ἐν ᾧδον) διδόναι δίκην. Δικάζει τις, iudex apud inferos. Iam vs. 67 sqq. poeta apud beatos continuum esse solem dicit, ἡσὺν ἡλιον νύκτεσσιν (quae apud nos noctes sunt), ἡσὺα δ' ἐν ἁμέραις, ubi adverbium ἡσὺα pro adiectivo infert. Cf. Thren. Fragn. 1. τοῖσι λάμπει μὲν μένος αἰέλου πᾶν ἐνθάδε νύκτα κάτω, et paulo aliter de beatorum insulis narrantem Lucianum Ver. Hist. II, 12. Pro vulgato olim νέμονται formam a voce δέρεσθαι derivatam reponendam esse libri verisimile reddunt: neque tamen placet quod rescripsi δράκνησαν, quo praestat utraque Hermanni coniectura δεδοκναι βιον et δεδοκναι βιον: nisi verum assecutus est unus ex Disсенii auditoribus, qui ex lectione optimiorum librorum δέρονται corrigit ἐσλοὶ δέκονται: in qua scriptura constructio

non illa erit quam in nott. critt. proposui, sed haec: *δέκονται βίοντον ἀπονέστερον, ἔχοντες ἄλλον* etc. Ibidem vero quod Schmidium secutus in Pal. C. dixi esse δὲ *δέκονται*, non confirmant collationes in meum nuper usum factae. *Ἀπονέστερον* hinc laudat Eustath. ad Odyss. β, p. 1441. 16. *Χθόνα ταρασσόντες*, arando, fodiendo, metallā exercendo: *πόντιον ὕδωρ*, piscando, navigando. Verba οὐδὲ *πόντιον* usque ad *δλαιται* vitata profert Schol. Arat. Phaen. 110. *Τιμίους θεῶν* Schol. dicit esse Plutonem et Proserpinam, qui ipsi dii sunt, non deorum deliciae; Gedikius Acacum, Minocem, Rhadamanthum intelligit: sed contrarium docet Pindarus vs. 83. Rhadamanthum in beatorum insulis collocans, de quibus nondum hic sermo est: hoc enim loco de probis quidem et felici statu utentibus dicitur, non tamen de iis, qui in illis beatissimis insulis sedem sortiti sunt. Ita quidem nihil superesse videtur, nisi ut *τιμίους θεῶν* bonos illos a diis dilectos dicamus, qui *vita iuste peracta prospera apud inferos condicione gaudeant*: apud inferos inquam: nam beatorum insulae non infernae sunt; illum autem, de quo poeta nunc dicit, locum sub terra esse, ex vs. 65. colligas; neque obest *sol ibi perpetuus*, qui, ni fallor, alius atque noster est: ut ex placitis Pythagorici antichthon igni centrali perpetuo collustratur. Cui sedi quod nomen fuerit, nostra non refert; Gedikius *Elysii* eam appellatione ornat, quod Pindarus a beatorum insulis distinxisse nullo allato argumento contendit. Formam *ὀκχέοντι* ex nostro loco attingit Eustath. ad Odyss. η, p. 1577. 45.

Vs. 75 — 95. Hucusque Pindarus de inferiore beatorum ordine dixit; pergit ad eos, quibus aditus in beatorum insulas datus est, hoc est, qui in utraque vita, et terrena hac et ea, quae post obitum esse creditur, ter sine labe vixerint. Vs. 75 — 77. vitiose recitat Hermias ad Plat. Phaedr. p. 152. Triplex illa animarum migratio Pythagorismum vel mysticam, ex qua ille manaverit, doctrinam sapit; ex eodem fonte diversum quidem a Pindarico, sed tamen perinde triplex animarum iter duxit Plato Phaedro p. 249. A. *αὐται δὲ (αἱ φιλοσοφήσασαι ψυχαί) τρίτη περιόδῳ τῇ χίλιετι, ἐὰν ἔλωνται τρις ἐφεξῆς τὸν τοῦτον, οὕτω περὶ ὁδοῦ τρις χίλιστον ἔτι ἀπέρχονται*: quae verba in Timaeum p. 42. B. translata sunt. In numeris a Platone dissidet Pindarus Thren. Fragm. 4. nono anno reditum animis assignans. Quodsi haec vere Pythagorica sunt, unde illam disciplinam poeta haurire potuerit, docui ad Thren. l. c. cur autem hoc potissimum loco tali placito usus sit, ridiculum videtur exquirere; neque quidquam tribuo cuiusdam invento, ideo in hoc carmine de Pythagorica animarum migratione exponi, quod Siculo homini Pythagoricae disciplinae addicto scribatur: nam vel ante Pythagoram illud placitum late disseminatum erat. *Ἐτόλμασαν, ἔτλησαν*: vide, si tanti est, quae ad Plat. Min. et Legg. p. 142. contuli. Iam qui in insulas beatorum transferuntur, *ἔτελλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν*: in quo *ἔτελλαν* est ab ignoto *τέλλω*. ut *ἔστειλαν* a voce *στέλλω*; explicatur autem verbis *ἔτελλαν, ἔτελειωσαν, ἤνυσαν*, ad quam interpretationem confirmandam quod addam non habeo, quoniam quod Astius ex Hesychio attulit, vanum est: grammaticus tamen in Excerptis Parisinis in calce Gregor. Cor. ed. Lips. p. 681. idem esse dicit quod *ἔστειλαντο*; v. notam Schäferi. *Iovis via* num ea sit, *ἣν ἔταξεν ὁ Ζεὺς*, ut Schol. exponit, magnopere dubito: magis eo inclinaverim, ut *Διὸς ὁδὸν* putem reditum in Iovis dominationem, *εἰς τῆνδε τὴν Διὸς ἀρχὴν*, ubi insulae beatorum in finibus terrarum sunt Oceano circumdatae: sed unice satisfacit Iovis viam dici iter ad beatorum insulas, quod in eas regiones Iuppiter soleat commeare et ibi habitare: unde in ea vicinia *Ζηρὸς μελάθρων κοῖται* ap. Eurip. Hippol. 749. Cf. J. H. Vossium *Alte Weltkunde* J. A. L. Z. 1804. T. II. p. XXIX. Saturni regiam sive arcem (*τύρσιν*, turrim, *τείχος*)

in ipsis beatorum insulis esse, monstrat transitus per particulam *ἐνθα* factus: *Ὅβι*, apud Saturni regiam, beatorum sunt insulae, circum quas Oceani filiae aurae leniter spirant: ad quae confer Homericæ deinde afferenda et Lucian. Ver. Hist. II, 12. Nempe ibi urbs est, quam ad suum arbitrium exornat Lucianus Ver. Hist. II, 11. non diversam a Saturni regia. De insulis beatorum sufficet laudasse Gatak. ad Antonin. X, 8. J. M. Gesner. de navigg. extr. col. Herc. p. 642 sqq. ed. Orph. Herm. Heyn. Opusc. acad. T. I. p. 395 sqq. Saturnum, qui priscam olim aureo saeculo hominum simplicium beatitatem (*Κρόνιον βίον*) repperat, etiam post mortem commorationi in illis insulis praeesse vetus est opinio. Hesiod. Opp. et D. 169.

*Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσι Κρόνος ἐμβασιλεύει.*

Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες

Ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην

Ὀλβιοὶ ἥρωες.

Ita et in Monim. Regillae vs. 9. *Ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει*, ubi cf. Viscontum et Jacobsium. Saturno assidet Rhadamanthus (v. 83.): de quo Odys. δ, 563. ubi Menelao dicitur:

Ἀλλὰ σ' ἐς Ἡλύσιον πέδον καὶ πείρατα γαίης

Ἀθάνατοι πίμπουσιν· ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους·

Τῇ περ ῥῆσθι βιοτὴ πᾶλει ἀνθρώποισιν·

Οὐ νικητὸς οὐτ' ἀρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,

Ἄλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λυγνυπνοντὰς ἀήτας

Ὀκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Monimentum Regillae Marcellianum vs. 47. *ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδάμανθους ἀμφιπολεύει*, de Regilla in beatorum insulis versante: cf. ibi Jacobs. Lucianus Ver. Hist. II, 6. *παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἡκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν μακάρων προσαγορευομένων, ἀρχοὶ δὲ ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθους· καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτοὶ ἐν τάξει τῶν δικάζομένων ἔστημεν τεταρτοί*, et sqq. Ad proxima vs. 79 sqq. cf. Thren. Fragm. 1. et de structura commentar. ad Olymp. I. 8 sqq. Iunge *ἀνθεμα χρυσοῦ*, ut iunxit Schol. Hom. Victor. ap. Heyn. T. VIII. p. 537. affertens verba *ἀνθεμα δὲ χρυσοῦ*; *χρυσοῦ* idem est quod *χρύσεια*, quod notat Heinrichius ad Hesiod. Scut. 154. Flores duplices sunt, terrestres et marini: ineptus foret Pindarus, si tria genera distingueret, terrestres, in arboribus natos, marinos, ut nonnullis visum. Pro lectione *κεφαλὰς* Scholiorum et interpretum aliquot, quibus Gurlittus addendus, ductu reposita Hermannus nuper festinationem meam crepans scribendum coniecit *στεφάνας*, „quo nomine partem capitis eam, cui corona imponitur, appellari satis notum sit, nisi ea etiam *στεφάνος* sit dicta, ut adeo *στεφάνους* servari possit.” Mihi quidem poeta, si caput designare volebat, simpliciori *κεφαλὰς* non videtur praelaturus fuisse *στεφάνας*, quae vox non illa significatione, quam ex Polluce II, 39. 40. maxime tenemus, ab ullo poeta usurpata antiquioribus temporibus sit, licebit dubitare. Nolo enim id premere: *στεφάνην* etiam *capillamentum* designare: unde ingrata nascitur ambiguitas: sed alia praeterea *στεφάνης* notio est, eaque talis, ut si modo *στεφάνας* rescribendum sit, ea illud vi sit accipiendum. *Στεφάνην* enim grammaticis est *προκόσμημα γυναικείον*, *limbus*, *fascia*, *lamina*, aurea ut plurimum, qua caput cingebatur; de qua significatione vide quae dixi Oecon. civ. Ath. T. II. p. 291. ubi dele nomen *Ἀρετῆς*. Ita est apud Homerum Iliad. σ, 597. ad quem locum cf. Polluc. V, 95. et intt. Quodsi eos, qui in beatorum insulis essent, talibus sibi laminis coronatos sinxerit, dicere poeta potuit,

manus et illas laminas cinctas florum corollis esse. Quamquam huic quoque interpretationi obstare illud videtur, quod στεφάναι solis, quantum scio, mulieribus et deabus tribuuntur, non maribus: quibus στεφάνη alia vocis vi convenit, qua galeae et speciem et partem designat (v. Polluc. VII, 158. et lexica): galeatos vero heroes in insulis beatorum nolim statui: nec mihi satisfaciet, qui στεφάνην de taenia acceperit sive mitra, cui impositam coronam etiam viros gestasse certum est, ut Isthmiorum certaminum victores (v. ad Olymp. IX, 90.). Omnino vero servo quod edidi. Antiquum vitium est στεφάνοις, a Gregorio etiam lectum: sed Schol. vet. κεφαλὰς legit; nam στεφάνας certe non habuit, neque huius vocis interpretamentum est illud κεφαλὰς. Quodsi στεφάνας legisset Scholiastes, haud dubie huic glossae interpretandae aliquid esset accuratius additum. Βοῦλαι Ῥαδάμάνθους sunt iudicia ab illo exercita: quo pertinet, quod Saturni assessor Rhadamanthus dicitur: sic apud Athenienses iudiciorum rectores Archontes et Euthyni assessores suos habent, itemque Hellenotamiae, quamquam hi non iudiciorum praesides sunt, nisi quod in quibusdam rebus, ut omnes prope Atheniensium magistratus, ἡγεμονία δικαστηρίων gaudent. Saturnus quippe in insulis beatorum iudicium exercet de defunctis, quos eo adducit Mercurius (v. Viscont. ad Monim. Regillae vs. 9.): Rhadamanthum ibidem iudicem esse supra vidimus; iudicat autem de iis ipsis, de quibus Saturnus, unde Hegesippus (Epigr. VII. T. I. p. 188. Anthol. ed. Jac. prior.) ait Ἐμῇν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθον ἄγειν, si modo is locus insulas beatorum spectat. Aliam de Rhadamantho fabulam sequitur Plato Gorg. p. 524. A. Κρονὸς πατὴρ, deorum, non Rhadamanthi. Cave autem scribas αὐτῷ παρέδρον: αὐτοῦ non dicit Pindarus, ut alibi cum Thierschio notavi. Vs. 85. ordo verborum hic est: πόσις ὁ Ῥίας πύκτων ὑπέστρατον θρόνον ἐχοῖσας. Summum thronum Rhea habet, quod dearum vetustissima habetur.

Vs. 86 — 91. Aliquot heroes recensentur in beatorum insulis positi. Ἐν τοῖσιν ἀλγόνται, in illis, qui ibi sunt, censentur, ἀριθμοῦνται, συγκαταλλόνται, ut exponit Schol. Hesychius: ἀλέξαι, ἐπιλέξαι. De Pelei in insulis beatorum sede v. Arg. Eurip. Androm. sed Euripidi ipsi vs. 1258. in Nerei domo est. De Cadmo eundem in locum sive in Elysium translato cum Harmonia v. Eurip. Bacch. 1337. Apollod. III, 5, 4. Schol. Pind. Pyth. III, 153. Achilli sacra quidem Leuce insula Borysthenis ostio obiecta (Nem. IV, 49. et ibi Dissen.), ubi eius tumulus; eundem tamen multi in beatorum insulis collocant, ut Scolion celebratissimum: Νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι, ἵνα περ ποδάρκης Ἀχιλεὺς Τυδείδην τέ φασιν Διομήδεα: item Plato Symp. p. 179. E. p. 180. B. ubi plura attulit Astius Comment. p. 217. In Elysio campo sive illis insulis Medeam illi uxorem tribuerant Ibycus et Simonides ap. Schol. Apollon. Rhod. IV, 815. sed in Leuce insula Helenae maritus est ap. Pausan. III, 19. extr. licet aliter tradente Tzetz. ad Lycophr. 174. 798. Poterant etiam plures addi, ut Diomedes, Menelaus (Odys. 8, 563. Eurip. Hel. 1693): sed fini poetae, quem in introductione significavi, illa exempla sufficebant. Cur Iovem Thetis precata sit, bene docet Schmidius: „Iratius enim erat Iuppiter Achilli ob Hectorem sibi carum interfectum et inhumanius tractatum.” Tum barbarorum fortissimi nominantur ab Achille caesi, Hector Τροίας κίων (ad quam dictionem cf. Lycophr. Cass. 281. ubi Tzetzes nostrum recitat locum, etiam ab Eustath. ad Iliad. 5, p. 626. 30. et Etym. M. v. ἀστραβῆς p. 159. 48. respectum), Cycnus Neptuni filius ad Ilium interfectus (Ovid. Met. XII, 71 sqq.), Memnon Aethiops, Tithono et Aurora genitus, cuius caedem describit Quintus Smyrnaeus II, 388 sqq. luculentius explicuerat Arctini Aethiopsis: conferatur de eodem Heynius ad Virg. Aen. I. Exc. XIX. XXVI. ad Apollod.

T. II. p. 756. Tres hi coniunguntur etiam Isthm IV, 43 sqq. neque ibi absque singulari ratione: Memnonemque nominare in Achillis rebus amat Pindarus.

Vs. 91 — 97. Poeta sese revocans a contemplatione rerum futurarum, simul has non sine causa a se expositas esse declarat: *Multa sibi in pharetra tela esse, sed non omnibus aperta et sonantia*; neque se velle omnia promere: *natura se poetam esse: qui arte tantum et disciplina sapientiam comparaverit, corvorum instar esse adversus aquilam garrientium*. Prima verba citat Schol. Isthm. IV, 58. Tela, carminum sententias (v. ad Olymp. I, 111 sqq.), vocat *clare sonantia*, hoc est, aperta prudentibus: *φωνεῦντα* legebat Eustath. ad Iliad. ι, p. 775. 48. ad Iliad. φ, p. 1237. 62. ad Odyss. ι, p. 1639. 11. explicans *φωνέοντα*. *Ἑρμηνεύς* nihil hic aliud nisi interpret, nec cum Heynio cogitandum de elocutione sententiarum animo conceptuarum verbis et carmine reddenda, quasi hoc sit *tela ex pharetra promere*: id enim poeta dicit, etiam quae tela ex pharetra prompserit, etsi prudentibus clare sonent, in vulgus tamen obscura esse: neque aliter accepit Eustath. ad Dionys. Perieg. Praef. p. VI. in Huds. Geogr. min. Nota vero enallagen numeri *ἐντὶ* et *χαρίζε*: nolim enim *ἐντὶ* pro plurali habere Dorismo Italico dictum, quum illo dicendi genere alibi nusquam Pindarum usum reperiamus. Iam quum multam sese carminis materiam habere dixerit, non arte hanc sibi paratam esse affirmat, sed natura; quod cur addiderit nescio: nisi forte ipsi obiectum erat, quod nimium in elocutione brevis arte careret neque satis disertus esset, volebatque in calumniatores retorquere reprehensionem, qui non natura sed arte poetae inania multa garrient: Simonidem quidem Bacchylidemque perstringi, quos duali *γαρύετον* obscurius significat, non male notare Scholiastae videntur. Ceterum naturam omnino praefert Pindarus: Olymp. IX, 107. τὸ δὲ *φυῆς κράτιστον ἀπάν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὥρουσαν εἰλίσθαι*. Nem. III, 68. *συγγενεῖ δὲ τις εὐδοξία μέγα βράδει· ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφγνὸς ἀνὴρ* etc. Cf. Eustath. ad Odyss. χ, p. 1930. 4. *Αὐτόθεν φυῆς εἰδότας* natura doctos ex Pindaro idem vocat ad Odyss. α, p. 1404. 23. *Φυῆν* in Pindaricis his *σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυῆς* Philemon Lex. techn. p. 112. ed. Angl. explicat ut de anima dictum *τὴν δύναμιν τῆς αἰσθησεως καὶ κινήματος αὐτῆς*: sed nihil est nisi *nativa indoles*. In seqq. si coniunxeris *κόρακες ὡς Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον*, garriunt inania velut corvi ad Iovis alitem comparati, id est, quasi corvi videntur, dum ingenio doctus aquilae instar habetur, cui qui natura valet, similis est; leniorem feceris sententiam minusque invidiosam, quam si structura ita institutur: *γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρν· θ· garriunt adversus Iovis alitem*: et prius etiam sententiarum nexui optime convenit; nam poeta hoc vult, sese utpote natura doctum multa tela continere nec promere, quum contra sola disciplina eruditi prae loquacitate apta et inepta effundant. Alterum vero, *In eum, qui natura doctus sit, declamare homines arte eruditos*, si orationis progressum spectaveris, huc minus pertinere iudicabis. Nihilominus ob vocabulorum collocationem posteriori explicationi magis faventem huic ipsi accedo, atque ut sententiam hanc paulo invidiosiore proferret, aemulorum cavillationibus adductum poetam esse crediderim: neque enim, nisi tale quid accidisset, dicere illud Pindarus potuisset. Eandem explicationem admisisse veteres tum Scholia docent tum scriptores huc respicientes, ut Simplicius in Aristot. Categ. p. 110. b. et in Aristot. de caelo p. 10. b. Huc retulerim etiam Aristot. T. II. p. 28. Iebb. *κοράκων φησὶν εἶναι φωνὰς τὰς τῶν μαθόντων καὶ παρ' ἄλλων εἰληφρότων πρὸς αὐτὸν γιγνομένας τὸν φύσει νικῶντα καὶ ἐκ θεοῦ ῥήτορα καὶ σοφόν*: neque contrarium colligere licet ex verbis T. II. p. 378. *οὐκ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὥς τις ποτ' ἐστὶν οὗτος, καλεῖ κόρακας μὲν τοὺς ἄλλους ποιητάς, αἰτὸν δὲ αὐτὸν πρὸς*

ἐκείνους; Ceterum utroque loco in Pindaricis Aristides habet ὄρνιθα: in priore tamen varia lectio est ὄρνιχα, quam ob formam Pindarica respicit Eustath. ad Odys. α, p. 1419. 15. Gregor. Cor. p. 218. Lips. Ad universum locum cf. Mem. III, 77 sq.

Vs. 98 — 105. Quaerit nunc poeta, quisnam potissimum rursus intentis telis laudum, quas aliquo intervallo intermiserat, petendus sit. Respondet: *Agriгентum dirige missile, ubi Thero laudandus*. Vs. 99. ob vocem *πέχυν* spectat Eustath. ad Odys. γ, p. 1465. 4. ubi male *τόξοις*. Ibidem βάλλομεν est βάλλωμεν, ut αὐδάσομεν Olymp. I. init. Vs. 100. *τανύσαις* optativus leniter imperantis est, ut Olymp. IX, 15. *αἰνήσαις*, et 44. *φύροις*: cf. Thiersch. Gr. Gr. Hom. dial. p. 427. ed. nov. Hermannus quidem, etiamsi αὐδάσομεν legatur, quod etiam Ciz. et lemma scholii nuper editi habet, tamen verba *τανύσαις αὐδάσομεν* coniungenda esse nescio qua potestate imperat, tragicorum usum a Porsono Praef. Hecub. p. 38. illustratum nullo argumento allato ad Pindarum traducens. Sed recte idem, quod de activa vi verbi αὐδάσθαι dubitavi, non opus fuisse monstrat exemplis Sophocl. Philoct. 652. Aeschyl. Eumen. 303. Ad ἐνὸρκιον λόγον cf. Olymp. VI, 20. *καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσαις*. Vs. 102. iungo *μή τινα πόλιν*, non *μή τινα ἄνδρα*, etsi posteriori structurae faveat Olymp. I, 104. *Ἐκὰν ἑτέων*, de quo nugantur Scholia, est *centum per annos*, ut ap. Herodot. IX, 26. *ἑκατόν τε ἑτέων μὴ ζητῆσαι κάτοδον ἐς Πελοπόννησον*. Ex vs. 104. formam ἀφθονώτερον refert Eustath. ad Dionys. Perieg. 172.

Vs. 105 — 110. Sed Theronis laudes invasit invidia cum obtreptione: quum tamen ille innumeris alios beneficiis cumulaverit. *Βάλλειν τι* pro *ἐπιβάλλειν* saepius dixit Euripides: simillima exempla sunt Hippol. 841. *τύχα σὰν ἔβα καρδίαν*, Aristoph. Nub. 30. *τί χρέος ἔβα με*, ex Eurip. ap. Schol. *τί χρέος ἔβα δῶμα*. *Κόρος*, fastidium, hoc loco *laudum*, indeque nata invidia; οὐ δέκα συναντόμενος, invidia non ad iustum accedens, non iustitiae coniuncta, ut Isthm. II, 2. *κλυτὰ φόρμιγγι συναντόμενοι*: nec multum differt Olymp. XI, 88. *μολπὰ ἀντιάξει πρὸς κάλαμον*, ubi Schol. *ὁμοδρομήσει, συναντήσκει τῷ αὐτῷ*. Mox praestat opinor iungi *ἐθέλων τὸ καλαγῆσαι καὶ θέμεν κρύφον*, quam *ἐθέλων θέμεν τὸ καλαγῆσαι καὶ θέμεν κρύφον*: nam *θεῖναι τὸ καλαγῆσαι* insolens est, neque a Graeco usu abhorret *ἐθέλων τὸ καλαγῆσαι*; simul usitato more τὸ pertinet etiam ad *θέμεν*: *τὸ καλαγῆσαι τε καὶ θεῖναι κρύφον*. A verbis *καλοῖς ἔργοις* occasio capitur brevis elogii annectendi, ut *arena numerum excedat*, ita Theronis beneficia aliis collata numerari non posse. Dictionem *ἐπεὶ ψάμμος ἀριδμόν περιπέφηνεν* attingit Plutarch. Qu. symp. VIII, 9, 3.

O L Y M P. III.

In eandem victoriam eamque Theronis unicam hoc et praecedens carmen scriptum esse, inde facile intelligitur, quod et Olymp. II, 53. si victoria ibi celebrata non prima fuisset, poeta id non dicere non potuisset, et III, 45. verba *νῦν γε πρὸς ἑσχατὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων* primae Olympicae victoriae scriptum hoc quoque carmen docent. Igitur haec oda ad Olymp. 76, 1. pertinet, qua priorem compositam esse monstravimus: atque ut illa in Sicilia cantata nobis visa est, ita hanc quoque ibidem doctam iudico; certe nihil inest, unde Olympicae cantatam liceat conicere,

atque illud τὰς ἄπο vs. 9. magis eo ducit, ut procul ab Olympia hoc carmine celebratus Thero sit. Vs. 36 sqq. quidem quod de Hercule dicitur: καὶ νῦν ἐς ταῦτα νιορτὰν ἱλας ἀνιθέσιον νίσσεται σὺν βαθυζώνων διδύμοις παῖσι Λήδας, possit de Olympico festo intelligi: sed ille locus etiam ita explicari potest meoque iudicio rectius explicatur ipso monstrante carminis initio, ut sollemnia illa Dioscuris acta sint, quibuscum Hercules ad illa advenire dicitur: non enim cum Hercule Olympiorum conditore Dioscuri ad haec sollemnia descendere dicuntur, sed cum Dioscuris Hercules, ut adeo illis aliam ob causam ad hoc festum proficiscentibus hic sese comitem adiungat. In eo autem festo victoriam Theronis celebratam esse, quae Dioscuris debeat, vs. 38 sqq. videtur significari: neque tamen ἐορτὴν putaverim sollemnia solius victoriae esse: sed ipsum illud, quod Hercules cum Dioscuris descendere ad illa sollemnia dicitur, deos in illis praesentes repraesentatos esse mea sententia docet. Quibus argumentis etsi non certum, tamen probabile fit, aliquid veri subesse grammatici opinioni, qui in Theoxeniis Theroni Dioscuris sacrificanti victoriam nuntiata scribit: καὶ εἰς τοῦτο γράφει ὁ ποιητής, ait Schol. quae deinde varie repetuntur: neque tamen id probō, quod de nuntiata in Theoxeniis victoria loquitur; de eo enim potius sollemni, cui inservire carmen et Thero et Pindarus voluerat, dicendum erat. Dioscuros Agrigenti cultos esse, non dubium est. Schol. Inscr. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος φησι παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκόρους καὶ πατρίῳ ἔδει καὶ νῦν αὐτοὺς γρῆσθαι: et deinde: Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τὴν ἀπορίαν διαλύων τοὺς θεοὺς τοῦτους ἀφ' ὧρα ἐν Ἀκράγαντι φησι τιμᾶσθαι. Argis traductam religionem coniecerat Didymus: ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερον λέγει καὶ φησι διὰ τὸ τὸν Θῆρωνα ἀνέκαθεν Ἀργείον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διοσκουροί. Vide de Argivo Dioscurorum templo et signis Pausan. II, 22, 6. adde Schol. Pyth. I, 127. οἱ ἱστοροῦσι τινες τοὺς Διοσκόρους μετοικημένοι εἰς Ἄργος, et Pindarum Nem. X, 49 sqq. si modo hic locus ad publicas religiones pertinet. Et Emmenidarum haec sacra gentilitia fuisse ex vs. 41 sqq. colligere licet: utrum tamen Argis cum colonia in Rhodum indeque in Siciliam pervenerint, an ab Amyclaeis Theracisque Dioscuris per Theram unum ex Theronis maioribus ad Emmenidas sint propagata, quae Mülleri (Orchom. p. 339.) sententia est, in medio relinquam: Dioscurorum quidem causa Minyas Lemnios, quos Theras in Theram deduxisse fertur, Lacedaemonii recepisse dicuntur (Herodot. IV, 145.). Neque vero fictum videtur, quod Agrigentina Dioscurorum sollemnia apud Scholiastas Θεοξένια vocantur: quod ex parte ipse poeta firmare videtur vs. 41 sqq. ὅτι πλείστασι βροτῶν ξενίαις αὐτοὺς ἐπιόχονται τραπέζαις, hoc est, lectisterniis Dioscuros et ceteros, ni fallor, deos hospites excipientibus: ubi Schol. ὅτι ἡ γενομένη θυσία τοῖς Διοσκούροις ξενισμὸς καλεῖται; eodemque, ut supra significavi, retulerim Herculis in sollemnibus adventum vs. 36. ubi Schol. vs. 61. vulg. φησὶ γὰρ ῥηχσθαι εἰς τὴν τοῦ Θῆρωνος ἐστίαν τὸν τε Πρακλῆν καὶ τοὺς Διοσκόρους, εἰς τὰ Θεοξένια, ἐπὶ ἐξίνεον αὐτοὺς ὁ Θῆρων. A Dioscuris reperta Theoxenia tradit Schol. Inscr. οἱτοὶ δὲ ἀφ' ἐαυτῶν ἐπενόησαν πανήγυριν Θεοξένια, παρὰ τὸ δοκεῖν τότε ξενίζειν τοὺς θεοὺς. Paulo deterius Schol. vs. 67. Neque sane quidquam magis convenit Dioscuris, diis maxime hospitalibus, quam ut in suis sollemnibus deos epulis excipiant: quamquam alibi Theoxenia Apollinea maxime sunt. Itaque quum Pindarus Theronis victoriam Tyndaridarum ope partem dicat, ob ipsum Theronis in Dioscuros post Herculem Olympiorum praesides studium (vs. 36 sqq.), et quum Dioscuris maxime hoc carmine placere poeta cupiat (vs. 1.); admodum probabilis sententia est, carmen scriptum esse, ut post reducem Olympia pompam in Theoxeniis Agri-

genti in Dioscurorum honorem agendis caneretur, quod illis victoria deberi videretur, et in ipso Dioscurio habitam commissationem ibique forsitan etiam coronam esse dedicatam. Schol. vs. 10. *καὶ οὐκ ἀπιθάνως στοχάζονται, ὅτι ἴσως εἰς Διοσκουρίον ὁ κῶμος ἦγετο καὶ ἡ πομπὴ διὰ τὴν πρὸς Διοσκουρούς τοῦ Θήραιος οἰκειότητα*. Comissationi enim carmen scriptum fuisse vel una vox ἀγλαόκωμον vs. 7. docet: Dioscurium vero Agrigenti fuisse sive civitatis publicum sive Emmenidarum gentilicium, licet dubitet Dorvillii (Sic. p. 101 sq.) morosius iudicium, mihi haud ambiguum videtur. Etiam hoc notandum, in Dioscuris venerandis maxime versari poetam: itaque ab iis incipit vs. 1. ad eos redit vs. 36. facit enim hoc aliquoties, ut id quod ipsi maxime cordi sit explicare, in initio potissimum et fine colloquet. Cf. quae dixi ad Pyth. I. extr. Ceterum aliis sollemnibus Olymp. II. destinatum fuit: in qua oda quod ne minima quidem Dioscurorum mentio est, inde magis certum fit, singularem quandam fuisse causam, cur hoc carmen ad Dioscuros potissimum dirigeretur: neque quisquam in eo haeserit, quod utrumque carmen Agrigenti cantatum iudico; nam etiam Xenophonti Corinthio duas odas poeta scripsit Corinthi, itemque Arcesilao binas Cyrenis cauendas. Postremo eximium est, quod in hoc potissimum carmine Herculis iter ad Hyperboreos et oleastri apportationem poeta exponit, Herculis et Olympiorum conditoris, et Dioscurorum familiaris, et Aegidarum, a quibus Thero descendit, propter beneficia posteris collata patroni, et patrii Agrigentiorum dei, apud quos princeps tribus Ἄλλεις (v. ad Pyth. I, 58 sqq.), ac vel Ciceronis aetate sanctum et religiosum Herculis templum non longe a foro (Cic. Verr. act. II. lib. IV, c. 43.). Accedit quod corona Olympica in sollemnibus, quibus carmen inserviebat, haud dubie utebatur Thero: unde eius originem exponi omnino aptum est.

Vs. 1 — 9. *Castoribus et Helenae sorori precor ut placeam Theronis Olympicam celebrans victoriam: Musaque mihi copiam faciat Dorii carminis rite pangendi, quod coronae victrices et Pisa a me postulant. Φιλόξενοι Dioscuri appellantur, quod qui hospitio delectantur, et ipsi hospitales sunt, ut Dioscuri in Theoxeniis Agrigentinis deos excipientes: atque ob Dioscurorum hospitalitatem homines hospitales Dioscurorum cultores habentur. Liban. Epist. 112. τίς δ' οὐτω τοὺς Τυνδαρίδας ἐν τῇ περὶ τοὺς ξένους σπουδῇ τιμᾷ; Ὕμνον ὀρθώσαις, carmen erigens, excitans, constituens; cui vix comparari potest διορθώσαι λόγον Olymp. VII, 21. Hymnum poeta dicit ἵππων ἄωτον, *florem et decus*. ut Olymp. V, 1. VIII, 75. Vs. 4. οὕτως explicant Scholia partim ita, ut construat *οὕτως ὥστε ἐναρμόξαι*, quod non satisfacere recte notavit Heynius; partim aliis utuntur rationibus etiam minus commodis: nec quidquam relictum videtur, nisi ut οὕτω voti vim habeat, qua optativo addi solet (v. Matthiae Gr. Gr. §. 513. extr.); ab optativo autem hac ratione nihil differt imperativus *παρῆστα*, quem ob hanc causam recepi: nam in indicativo *παρῆστα* non potest οὕτως illa uti significatio. Igitur ita accipio: *Οὕτως, ὦ Μοῖσα, παρῆστα. ὥς ἐγὼ εὐχόμαι Τυνδαρίδας ἀδελφ.* Cui generi dicendi etiam illud *τοῖ* congruum est, ut Olymp. II. extr. *ἐπὶ τοῖς Ἀργείοις τανύσαις. Παρῆστα* activum est, *παρῆσθαι*, ostende, doce, da facultatem, ut novo splendente modo invento vocem commissationis ornatricem Dorio aptem numero. De Dorio *πεδῆλω* v. Metr. Pind. III, 15. p. 276. Iam causam promit, cur Musae auxilio egeat: *ἐπεὶ χαίρειαι μὲν* etc. ubi *χαίρειαι* non equorum sunt, sed commissantium et victoris: ut apud Nostrum locis omnibus. *Θεοδύμων χρέος*, *debitum divinitus iniunctum*, per victoriam deorum beneficio datam. Ad vs. 8. cf. Metr. Pind. III, 11. p. 258. et Olymp. VII, 12. XI, 97. Nem. IX, 8. Isthm. IV, 30. Horat. Carm.*

IV, 1, 22 sqq. Ἐπὶ τὸν θάλασσαν ἐστὶ πόλις: Etym. M. p. 319. 31. θάλασσα ἢ πόλις παρὰ Ἀλλαν; p. 391. 26. θείναι τὸ ποιῆσαι. καὶ Ἰλνδαρος διόλου θάλασσαν τὸ ποιεῖν λέγει.

Vs. 9 — 17. Poeta convertitur ad Olympiorum antiquitates. Ex qua Pisa, inquit, carmina ad eum redeunt, qui ab Hellanodica ornamento oleastri coronatus sit illius, quem Istri a fontibus, ab Hyperboreis acceptum Hercules attulit. Vs. 10. ita recitatur in Schol. Victor. Hom. ap. Heyn. T. VI. p. 656. ἐκ δὲ τοῦ ἐναντίου Πάνδαρος θεόμηροι εἰσόνται ἐπ' ἀνθρώπων αἰοδ' ὥς τι κείνων ἐσθλ'. Προτέρως non dixit ob Iphitum, sed priscas, ex antiquitate traditas. Ὑπὸθεν γλεφάρων, supra palpebras vel oculos; quod quamquam addi non necesse erat, magis tamen antiquae dictionis simplicitati accommodatum quam frigidum dixerim. Αἰτωλὸς Eleus vocatur, non ob Aetolum Endymionis f. de quo v. Steph. Byz. v. Αἰτωλία et Pausan. V, 1, 6. sed propter Oxyli coloniam. Unus ex Hellanodicis coronabat victorem, siquidem is praesens fuit; at Thero non erat Olympiae praesens; nec potuit illis temporibus tyrannus ex Sicilia Olympiam navigare, quum imperium ipsius in discrimen adductum esset. Itaque quae de coronato ab Hellanodica Olympico victore dicuntur, ut dicta generaliter sunt, ita sunt generaliter accipienda: Theronem tamen Olympica corona redimitum sollemnibus illis, in quibus hoc carmen cantatum, affuisse non dubito: unde huius loci elegantia pendet. Istri fontes et Hyperboreos quo loco Pindarus posuerit, non potest multum dubitari post ea quae J. H. Vossius eximie disputavit in commentario *Alte Weltkunde* J. A. L. Z. 1804. T. II. init. ubi p. XXIX. ut hoc obiter addam, apud Pherenicum (Schol. vs. 28.) ὑπὲρ δόμων corrigit. Ultra Boream eos esse, vocabuli Hyperboreorum ratio docet et dictio πνοῖας ὀπιθεν βορέα ψυχροῦ vs. 54. unde tamen non colligitur esse eos in extremo septentrione; nam septentrione, quem sibi poetae fixerant, superato potuit in occidentem perveniri; nec mirum tum, apud Hyperboreos oleastros nasci in terra mitissima. Et in occidente extremo prope columnas Herculis Hyperboreos Vossius rectissime quaerit ex eorum quidem sententia, qui fabulas Hesiodi ad rationem exornatas secuti sunt, ibidemque Rhipaeos ponit montes, ex quibus Ister profluit. Apollon. Rhod. IV, 286.

Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοῖας βορέας

Ῥιπαῖος ἐν ὄρεσιν ἀπόπρυδι μορμύρονται.

Ἄλλ' ὅπου τιν' ὀρεῶν Σκυθῶν τ' ἐπιβήσεται οὐρόν,

etc. ubi Schol. τὸν Ἰστρον φησὶν ἐκ τῶν ὑπερβορέων καταβρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὄρεων οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Διὰ τὴν ἐν λυομένῃ Προμηθεὶ λέγοντι τοῦτο γενόμενον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σφλεσθαι: etsi deinde orientales Rhipaeos montes dicit: Ῥιπαῖα δὲ ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς, ὡς Καλλιμαχος etc. Cf. Schol. Olymp. III, 46. vulg. ubi Istri terra in septentrionem, sed orientem versus ponitur. Contra ipse Herodotus (II, 33. IV, 49) apud Celtas in extremo Europae occidentem ultra columnas Herculis Istri fontes collocat, fere ut Timagetus ap. Schol. Apollon. IV, 259. atque in hac sententia etiam Pindarum fuisse mihi persuadeo, apud quem Perseus ab Hyperboreis ad Gorgonas pergit (Pyth. X.), ut apud alios Hercules ad Hesperidas: quin Apollodorus Hyperboreos ad Atlantem ponit, II, 5, 11. ubi v. Heyn. Sed alii fabularum minus studiosi in septentrionem removerunt Hyperboreos, de quo satis dicit Vossius. Locos de Hyperboreis collegit Tzschuckius ad Melam T. III. P. III. p. 114. Inde allatum oleastrum ex Elea fabula narrat Pausan. V, 7, 4. quae est ἐλαία καλ-
μαστέφανος: v. ad Schol. Olymp. III, 60. Pausan. V, 15, 3. Ex Elea, inquam, fabula haec Pausanias narrat: indidendi hauserat Pindarus. Itaque non pervulgata erat haec narratio, ideoque etiam novitate placebat, praesertim in remotioribus terris, ut

in Sicilia, ubi hoc carmen cantatum est (cf. ad Olymp. I, 23 sqq.). Apollinis autem cultores Hyperboreos esse habitos, nota res; cf. Pherenicum ap. Schol. h. l. et Pindar. Pyth. X, 35. eodemque pertinet Olymp. VIII, 47. neque hinc aliena dona Hyperboreorum Delum missa, de quibus Pausan. I, 31, 2. Herodot. IV, 32 sqq. Callim. H. in Del. 281 sqq. Plin. H. N. IV, 26. Bip. Pompon. Mel. III, 5. De lectione vs. 17. 18. v. nott. critt. neque ab asyndeto statuendo revocat me nuperum interdictum; in eoque ethos inesse ut distincte sentio, ita nemini demonstrare possum, quod ethos qualecunque tantum sentiri, non demonstrari potest.

Vs. 18 — 25. *Oleastrum Hercules ab Hyperboreis petiit, umbræ in Olympii Iovis luo prae bendae et coronarum causa, quod consecratis iam aris et sollemnibus institutis locus arboribus nondum consitus erat.* *Ξυδὸν ἀνθρώποις φέεσμα* dicitur, quod lucus omnes recipit, ut *πάνδοκον ἄλσος*; umbræque omnibus communis, sed coronae contingunt singulis. Olympia instituerat Hercules post Augiam devictum (Olymp. XI, 29 sqq. II, 4.); igitur bene Heynius: „Post ludos actos ad cervam acripedem capiendam profectus est: qui fuit proximus ab Augia labor secundum Nostrum: diversa narrant alii. Apollodorus II, 7, 2. post omnes duodecim labores exantlatos Augiam victum memorat.” De aris ab Hercule Olympiae positis v. Heyn. ad Apollod. l. c. *Μὲν* post *πατρὶ* respondet sequenti *καὶ μεγάλων*: cf. nott. critt. Olymp. VII, 11. *Διχομήνης Μῆνα* sive *Σελήνη* est plenilunium mensem lunarem naturalem in duas partes aequales secans, alias *διχομήνια*, *διχομήνια*: *διχομήνη σελήνη* est ap. Arat. Phaen. 78. *διχομήνιδεσιν ἑσπέραις* Isthm. VII, 45. Plenilunium autem mensis civilis die XIII. vel XIV. accidere solebat, ludique Olympici a die XI. Hecatombaeonis usque ad diem XV. agebantur, ita ut die XVI. praemia distribuereunt (cf. ad Olymp. V. 1 sqq. extr.): igitur plenilunium in medios fere Olympicos ludos incidebat; nec potest verum esse, quod Schol. vs. 33. narrat, plenilunium ante sacra ludosque fuisse. Ceterum Olympici ludi eo acti plenilunio sunt, quod post solstitium aestivum proximum erat: nec recte dicitur id fuisse, quod proximum esset post novilunium aestivo solstitio succedens: de qua re, ne plura, v. Corsinum Diss. agon. I, 4. p. 6. ed. Lips. Petavio recte obsecutum. Id plenilunium incidebat modo in Apollonium mensem modo in Parthenium, redeunte Olympica sollemnitate nunc post undequinquaginta, nunc post quinquaginta menses; quae accurate docet Schol. ad h. l. Hinc quidem natus est annus magnus mensium lunarium XCIX. Cf. quae dixi in Commentatione de temporibus Orationis Demosth. c. Mid. in Append. quae commentatio edita in Actis Acad. Boruss. a. 1818. Sed ille annus magnus in duas penteterides distributus est, quarum altera quinquaginta mensium fuit; atque utraque signata ludis est. Quo pertinet fabula Elea de Aethlio Iovis et Protogeniae filio et Endymione Lunae amato tradita ap. Pausan. V, 1. Aethlius ipsos ludos designat ipso suo nomine; cuius filius Endymion filius fertur Olympiae cursus certamen de imperio proposuisse (cf. eundem V, 8, 1.): in quo iterum ludos tenes: eidem Endymioni Luna peperit quinquaginta filias, quibus significantur quinquaginta illi menses lunares. Haec obiter. *Ὀλον ὀφθαλμὸν*, ob *πανόληνον*: alia ratione luna *νυκτὸς ὀφθαλμὸς* Aeschilo Sept. ap. Theb. 375. et sol *ἄμρας βλέφαρον* Sophocli Antig. 104. Cave enim cum Gurllito construas *ἑσπέραις ὀφθαλμὸν* nam Luna quum suum manifeste oculum offundere. Herculi dicatur, *ἑσπέραις* est *vesperi*, quum *vespera* esset, qua plena in orientali caelo luna soli opposita conspicitur: unde plenilunium esse cognoscitur. Similis locus Olymp. XI, 77. *ἐν δ' ἑσπερον ἐγλεξεν εὐώπιδος σελάνας ἑρατὸν φάος*. Dativum *αὐτῷ* pertinere ad *ἀντιέλεξε*, vix est quod moneam. Vs. 24. iunge *Κρονίου Πίλοπος*: Pelops a Sa-

turno descendit per Tantali patris matrem Pluto, Saturni filiam, et per Tantali patrem Iovem Saturnium: cf. Schol. et not. ac Pind. Olymp. VI, 29. II, 13. Aristarchi saltem structura *χωρὸς Πήλοπος ἐν βήσσαις Κρονίου λόφου* nimium dura est.

Vs. 26 — 36. Pindarus lyrico more rem altius repetens exponit, Herculeum post institutam Olympiadem Eurysthei iussu cervam persequentem in Istriam venisse terram, ibique constitisse oleastros mirantem. *Θυμὸς ὤρμαινε πορεύειν νιν*, animus cupiebat et impetu ferebatur eo, ut cum mitteret in terram Istriam: cf. nott. critt. ubi quod lectionem *Ἰστριανὰν* damnavi, id recte factum est: quam rationem autem Hermannus de mensura rhythm. metr. p. 8. iniit, ea probari meo iudicio non potest. Verba haec sunt: „*Ἰστριανὰν* scribendum videtur; pronomine enim tanto minus opus est, quod istud nomen nullo modo ad *γαίαν* pertinere potest, sed cum sequente *ἐλθόντα* construendum est.” Quae si recte intelligo, sic construit Hermannus: *Θυμὸς ὤρμαινε πορεύειν ἐς γαίαν, ἔνθα Λατοῦς θυγάτηρ διέστα ἐλθόντα (ἐς) Ἰστριανὰν*. Nichil novi inconcinnius dictum. Ceterum ab Arcadiae iugis veniebat Hercules, quod ibi cervam persecutus erat, ut coniciere licet ex Callim. H. in Dian. 98 sqq. Apollod. II, 5, 3. a cuius tamen narratione Pindarus discrepat. *Πολύγαμpton μυχὸν* de Peloponneso hinc affert Eustath. ad Dionys. Perieg. 403. *Ἐντὶ ἀνάγκη*, ut Theogn. 195. *ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντεύει*. De vs. 29 — 32. v. Schol. sed verba *ἔγραψεν ἱρὰν* de inscriptione in collo cervae intelligi portentosum est neque remotioris antiquitatis Pindarique ingenio conveniens, qui *ἱερὰν γράφειν*, ni fallor, ex suae aetatis usu *dedicandi* significatione dixit. Cornuta cervae non magis offendor quam *aureis cornubus*: ut adeo, quum aurea cervarum cornua deprehensa numquam sint, non magis quaerendum sit, num cornutae cervae inveniantur. Attamen ut alia monstra, sic cornutas cervas repertas esse naturae periti affirmant, notaruntque olim I. C. Scaliger in Poetica et Ge. Graevius, ac nuper ex Buffono Gedikius: sed poetae ubi cervae cornua tribuerunt, partim rerum imperitia id fecerunt, partim ut novitate rei carmini gratiam conciliarent. Inscitia peccavit Anacreon ap. Schol. ubi v. not. ille enim non de fabulosa cervae dixit, nec de certa quadam, sed de feminis cervis univarse. Multo frequentius fabulosis id genus animalibus cornua affixa deprehenderis. Ex quo genere est *ἔλαφος κερούσσα*, quae Iphigeniae loco immolata habetur Euripidi in prologo Iphigeniae Aulidensis ap. Aelian. H. A. VII, 39. ubi noster quoque locus affertur: ex prologo enim illius tragoediae haec esse etiam post ea, quae nuper Bremius acute disseruit, mihi certum est. Duo alia exempla Sophoclis sunt ab eodem Aeliano allata: quorum prius de cervae Telephi nutrice est, cui Sophoclem cornua tribuisse docet Pollux V, 76. poetas redarguens; de eadem cf. Schol. h. l. Ad universam rem legi merentur varie disputantes Graevius Lect. Hesiod. c. XIX. Spanhemius U. et P. N. T. I. p. 204. Niclas ad Antig. Caryst. p. 39. ed. Beckm. Eckhelius D. N. T. I. p. 169. Belin. ad Oppian. Cyneg. II, 21. Illi vero cervae ab Hercule captae aurea cornua fuisse ut Pindarus plurimi voluerunt, Eurip. Herc. fur. 376. et in Temenidis ap. Aelian. l. c. Callimach. H. in Dian. 102. ubi v. Schol. et Spanh. item Diodor. Sic. IV, 13. Apollod. l. c. ubi cf. Heyn. Miraculi augendi causa aerei pedes adduntur, praeter alios ap. Virg. Aen. VI, 803. ut tauri Aetiae aerei ornantur ungulis. Verba *χρυσόκερον ἔλ. θηλ.* offert Schol. A. Hom. Iliad. o, 271. cf. Heyn. ad Hom. T. VII. p. 52. Ea cervae *Orthosiae Dianae* dedicata dicitur, hoc est ei, cui olim humanae victimae oblatae sunt; unde Spartae haesit puerorum verberatio in ara illius deae, de quo usu optime Pausanias disputat. Fuit is idem cultus, qui in Taurica Chersoneso ponitur: neque alius usus latet in fabula de immolanda Iphigenia,

pro qua quum cerva supposita sit, vide ne haec quoque de Taygetae cerva narratio a poetis quamvis immutata abolitam humanarum victimarum religionem olim spectaverit. Ex vs. 33. paucula affert Greg. Cor. p. 220. ed. Lips. Vs. 34. si verum est *θαύματα*, quod non nego, cur *θαύματα* scriptum sit neque tamen *θαλλε*, causa haec est, quod illud trisyllabum est, hoc disyllabum. Forma *θαυμαίνειν* maxime Dorica est, ideoque reperitur etiam in Archytæ reliquiis apud Galeum, ut apud alios Pythagoreos *ὀνυμαίνειν*, *μαλθαίνειν*: sive illa scripta genuina fuerunt sive ficta. Hesychius: *θαυμαίνει· θεωρεῖ, θαυμάζει*. Vs. 35. construe τῶν ἡμερὸς ἔσχε φντεῦσαι αὐτοὺς, ut vel in soluta oratione. Plat. Tim. p. 23. C. οὐτ' αὖ τινος ἐπιδεῖς ἤν ὀργάνου σχεῖν. Rep. I, p. 542. B. ἡ οὐτὲ αὐτῆς οὐτὲ ἄλλης προσδεῖται ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν.

Vs. 36 — 48. Et nunc Hercules ad haec sollennia cum Dioscuris redit, quibus olim Olympiorum curam in Olympum profectus mandavit; cum Dioscuris inquam, qui Theroni et Emmenidarum genti Olympicæ victoriae meo iudicio auctores extiterunt, quippe illorum ludorum praesides et equestri arte insignes: nam deorum sacra religiose observantes Emmenidae plurimis Dioscuros lectisterniis colunt. Quodsi aqua optima est aurumque bonorum praestantissimum, haud minus Thero extremam felicitatis metam et quasi Herculis columnas per Olympicam victoriam virtute insita consecutus est. Ultra quas nec sapienti neque imprudenti pervenire licet. Non ego ultra tendam: vanus enim fuero. Voce βαδύζωνος, qua Leda, ut nobiles puellae ac mulieres deaeque fere omnes, insignitur, cinctura non sub mammis, sed inferiori corporis parti aptata designatur, qua sinus vestimenti plenus et profundus redditur: quod pertinet ad Ionicum vestitum, quum contra Doricus, fibulis nexa veste, sinum non praeberet. Dioscuri, quibus aliqua in Olympiis pars, aram Olympicæ ad hippodromum habuerunt: v. Pausan. V, 15, 4. *Ἀνδρῶν*, in stadio, pugilatu, lucta, similibus; *ῥιμφορμάτος διαφρηλασία*, quae veloci curru insignis est, ut Sophocl. Oed. Col. 1062. *ῥιμφορμάτοις ἀμιλλίαις*: cf. Spanh. ad Iulian. p. 257. b. Quod reposui *παρ*, nunc video etiam Schneidero placuisse, acceditque libris in nott. critt. allatis Vrat. B. Encliticam *πα* Scholia non exprimere olim dixi nondum vulgatis Vratislaviensibus, quae nunc attulerunt *ἐμὲ δὲ παρ*. De Emmenidarum in diis colendis liberali studio monui ad Olymp. II. Introd. ex Fragm. Encom. 2. nunc addo locum de Xenocrate Isthm. II, 39. Ad vs. 44 sqq. cf. Olymp. I. init. cum notis. *Ἀρεταῖς οἰκοθεν ἄπτεται στήλ· Ἡρ.* insitis genti virtutibus, ut *γνησίαις ἀρεταῖς* Olymp. II, 12. Qui summa in felicitate positi sint, Herculis columnas sive extremam navigationem attingere dicuntur: cf. Pyth. X, 28. Nem. III, 19 sq. IV, 69. Isthm. III, 30. ubi simillima verba: *ἀνορέαις δ' ἔσχαταισιν οἰκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις*. Ulterius perveniri non posse, nota sententia, ut ibid. et Nem. III, 19 sq. *οὐκέτι πρόσω ἀβάταιν ἅλα κίωνν ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές*. Nostro loco formulae usus eo convenientior, quod Herculis res paulo ante propositae erant ad Hyperboreos profecti, qui ab illis columnis prope absunt. In verbis *οὐ μιν διώξω* enclitica redit ad τὸ πόρσω, ut recte Schol. vs. 75. 79. vulg. cepit: Hermannus retulit ad Theronem: nam τὸ ἔσχατον κορυφοῦσθαι βασιλεύσιν (Olymp. I, extr.), et accusativo *μιν* ad τὸ πόρσω relato idem his dici. At hoc loco poeta non de summo regis fastigio, sed de sola victoria loquitur, unde illud *νῦν γε*: neque vero idem his dicitur, ubi *μιν* ad τὸ πόρσω retuleris, neque ut alio referatur nexus sententiarum patitur, qui, quum de regia dignitate non sit quidquam significatum, non potest alius esse nisi hic: „Quae ultra Herculis columnas sunt, nemo assequi potest, nec sapiens neque imprudens; itaque in his consistendum est; qui enim

ultra procedere tentarit, vanus fuerit." Recte Beckius: „Pronunciavit, ut solet, de se, quae universe dicenda fuerant." Igitur quum ultima inde ab οὐ μιν διώξω admonitionis loco posita sint, ut Olymp. I, 114. μηκέτι πάντῃσι πόροιον; novi quid dictum esse, quod ex prioribus collectum sit, satis patet. Ad εἶην supple *ἀν*, ut Olymp. X, extr. et passim apud poetas. Nam absurdum est quod in Scholiis habetur κείνος εἶην: utinam ille *sim*, quippe ὁ τῶν δυνατῶν ἐφύμενος, de quo nihil dictum: ut taceam in hac sententia dicendum fuisse τοῖος εἶην. Ex vs. 44. αἰδοῦστατον affertur ap. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. cf. Etym. M. v. αἰδοῦστατος.

O L Y M P. IV.

Hoc carmen et Olymp. V. Psaumidi scripta sunt civi Camarinaeo, hospitalitate insigni (IV, 17.), quocum ipsum Pindarum, in Sicilia haud dubie, hospitium contraxisse, ex vs. 4. colligere licet. Utriusque odae tempus in Olymp. 82. definitur. Schol. Olymp. IV. init. Γέγραπται ἡ ᾠδὴ Ψαύμιδι Καμαριναίῳ νικήσαντι τὴν ὀδοηκοστήν δευτέραν Ὀλυμπιάδα τεθρίπῳ (alii libri ἵπποις), παιδὶ Ἀκρωνος. Schol. Olymp. V. init. Γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι τεθρίπῳ καὶ ἀπὴν καὶ κέλῃ νενικηκότῃ τὴν ὀδοηκοστήν δευτέραν Ὀλυμπιάδα. Nihil tribuendum Scholio Vrat. A. ad V, 19. ubi quae a librario imperito ex alius codicis evanidis ductibus consarcinata habentur, ex iis nihil historiae fidei innititur, et quod argumentis colligitur, inepte collectum est: „Ὅτι δὲ περὶ τὴν π' ἐνίκησεν Ὀλυμπιάδα ὁ Ψαύμις τῇ ἀπὴν, οὕτω συνοράται· καταλύεται γὰρ αὐτῇ τὸ ἀγώνισμα περὶ ὀδοηκοστήν ε' Ὀλυμπιάδα, τῷ δὲ ἄρματι ἐνίκησε τὴν πβ' Ὀλυμπιάδα· ὥστε τὴν πα' ἐνίκησεν [ἐν] τῇ ἀπὴν ὁ Ψαύμις. Mularum quidem ludos Olymp. 82. adhuc floruisse et Olymp. 84. abolitos Olympiae esse ad Schol. p. 118. docuimus, ubi pro vitioso Pyth. VI. init. scribe Olymp. VI. init. nec morati sumus Schol. Olymp. V, 6. qui pro voce δεκαετής dicere voluerat δέκα Ὀλυμπιάδων; ne hoc quidem satis accurate: Camarinam vero a Gelone eversam Geloos Olymp. 79, 4. restituisse, explicitum ad Schol. p. 121. Quae quum Olymp. V, 8. νέοικος ἔδρα vocetur, victoria Olymp. V. celebrata paulo post acciderit necesse est. Haec autem si Olymp. 82. parta est, octo fere anni ab recens conditae Camarinae initiis usque ad eam victoriam effluerant: quod intervallum nonnimis magnum est, praesertim quum non tyrannus, cuius imperio cito transigi res solent, sed lentiora liberorum civium studia urbem exstruendam curaverint: cui sententiae non obesse potest, quod Olymp. V, 13. de Hippari dicitur: κολλᾷ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑπὲρ ἄλλων. Quapropter Scholiorum auctoritati fides haud deneganda. Ceterum liberam tum Camarinam fuisse vel Olymp. IV, 18. docet.

Sed nonne hoc portentosum, eundem virum eadem Olympiade quadrigis equorum atque insuper mulabus et equo desultorio victorem haberi, neque tamen id miraculum disertius praedicari? Quae res quamquam interpretes advertit, eosque in eam opinionem adduxit, ut harum victoriarum aliam alio tempore contigisse putarent, tamen neque a ceteris neque ab Hermanno, qui de hac difficultate nuperrime ad Olymp. IV, 39. vulg. disputare aggressus est, talia allata sunt, quibus acquiescere possis. Rem paucis expediam. Olymp. V. rheda mularum neque ullis aliis ludis victori scri-

ptum esse, distincte testatur poeta vs. 3. ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαυμός τε δῶρα: quam victoriam Olymp. 32. contigisse ex Olympionicarum indicibus haud dubie grammatici didicerant. Eundem tamen ἵπποις et κέλητε vicisse, colligebant ex vs. 5 sqq. βαμοῖς ἔξ διδύμων ἐγέραν ἑορταῖς θεῶν μελίστοις, ὑπὸ βουδυνταῖς ἀέθλων τε πεμπταμύροις ἀμίλλαις, ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε. At his verbis Psaumidi non in ternis his ludis victoria tribuitur, sed unum illud mularum decus, de quo paulo ante dictum erat, paratum perhibetur inter πεμπταμύρους ἀμίλλας ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε; quod miror adhuc neminem vidisse, quum tamen versu tertio conferendo reperiri facillime potuerit. Sola igitur mulari rheda Psau mis vicerat: certaverat tamen simul quadrigis equestribus et desultorio equo; hinc addita haec, ἵπποις et μοναμπυκία: quod nisi his quoque certasset, non potuissent solae cum mulari rheda quadrigae equorum et desultorius equus nominari, sed aut haec omittenda aut cum iis stadium, lucta, pugilatus et cetera appellanda fuissent, inter quae Psau mis mularum reportasset victoriam. Iam valeant victoriae equestribus quadrigis et celete partae; quae ante mularum, quod Hermannus putabat, vel hanc ob causam non possunt contigisse, quod verba ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε ita coniuncta sunt, ut facile intelligas, quidquid illud sit, quod de tribus illis certaminibus dicatur, id uni et eodem tempori assignari. Olymp. V. igitur soli mularum victoriae scriptum est, neque alia in eo carmine memoratur: sed quam Olymp. IV. poeta celebrat, ea fertur ἵπποις sive τεθρίπῳ reportata esse, idque eadem, qua altera, Olymp. 32. Quod si verum sit, mirere profecto, mularum victoriam, quae iisdem diebus contigerit, in Olymp. IV. non memorari, idque in carmine, quod sub ipsam victoriam Olympiae cantatum sit: nam si paulo post scriptum fuisset, posset aliquis dicere, odam illam soli equestribus ludi victoriae celebrandae compositam esse et omissam mularis mentionem, quod haec alio esset carmine praedicanda: cuius rei exemplum quamquam non plane indubium Pyth. X. habetur. Sed ut illud, quod dixi, mirari desinas, odam Olymp. IV. ante Olymp. 32. scriptam putes; id vero statuens non potueris aliud illi carmini tempus tribuere nisi Olymp. 31. propterea quod Camarina Olymp. 79, 4. demum post longam ruinam condita est, neque iam Olymp. 80. inter ipsos condendae urbis labores civis eius Olympiae certare potuit, quum praesentem equi mularum multo ante ludos Olympiam mittendi fuerint. At praeterquam quod tum a Scholiastae auctoritate recedendum est, qui Olymp. 32. illam quoque, quae Olymp. IV. canitur, victoriam adscribit; si inscriptionem, quae ut omnes tituli incerta habenda, et inde tantum ductum Scholiastae vocabulum τεθρίπῳ vel ἵπποις exceperis, nulla prorsus causa est, cur equestribus quadrigis victori Psau mido hoc carmen scriptum putemus. Nam primum si quis huius rei causa ad Olymp. V. provocare afferendis verbis ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε voluerit, non solum eo carmine de curuli victoria nihil contineri supra demonstratum est, verum etiam, si concederes posse ibi verbo ἵπποις talem Psau midis fortunam significatam esse, ex addito μοναμπυκία τε, quo tum equi desultorii victoria deberet designata esse, nova oriretur consilii inopia. Etenim haec celete parta victoria, quod de illa nihil quidquam in Olymp. IV. relatum est, non posset una cum ea, quae putatur, curuli victoria Olymp. IV. celebrata contigisse: igitur si curulis Olymp. 31. comparata esset, celete Psau mis vicisset vel ante Olymp. 31. vel post Olymp. 31. quorum neutrum statuere licet: non illud, quod ante Olymp. 31. Camarinaeus Olympia vincere non poterat; non hoc, quod Olymp. 32. mularis victoria Olymp. V. celebrata iam contigerat, quae tamen illa celete parta deberet posterior esse. Deinde in Olymp. IV. de quadrigarum equestrium victoria nihil inest: nam

vs. 15 sq. μάλα μὲν τροφαῖς ἐξοῖμον ἵππων non ad victoriam pertinet, sed ad equestris Psaumidis studia, qui non solis mulabus, sed quadrigis quoque et celete Olympiae decertaverit: unde non magis quartum carmen curuli victoriae celebrandae scriptum esse collegeris, quam carmen quintum, quo quamquam certissimum est mulabus reportatam coronam ornari, tamen vs. 21. Psaumis dicitur *Ποσειδανίουσιν ἵπποις ἐπιτερπόμενος*. Quae quum ita sint, in promptu est intelligere, utramque odam victoriae mularum celebrandae scriptam esse, falsumque habendum titulum ἵπποις Olymp. IV. inscriptum. Quod confirmat vs. 12. *Ψαύμος γὰρ ἔκει ὄχων*: ὄχος enim proprie rheda mularis, ut Olymp. VI, 24. ubi Schol. vs. 39. vulg. *τὸ δὲ ὄχον κατὰ τὸ πλείστον ἐπὶ τῶν ἡμιόνων τιθέασιν*. Hac rheda autem sive ὄχῳ et mulabus praestabant Siculi, ut Psaumidis et Agesiae (Olymp. VI.) itemque Hieronis (Fragm. Hyporch. 1 — 3.) victoria nummike Siculorum, in quibus frequens eius bestiae species, docent cum veterum locis compluribus, ex quibus simul vocis vis apparet. Find. Fragn. Hyporch. 3. *Ἄρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπον· Σικελίας δ' ὄχημα δαδάλειον ματεύειν*. Critias ap. Athen. I, p. 28. B. *ἔτα δ' ὄχος Σικελός, καλλεὶ δαπάνη τε κράτιστος*, ubi deinde ut apud Pindarum curtus Thebanus distinguitur: *Θῆβη δ' ἄρματόεντα δάφρον συνεπήξατο πρώτη*. Hesychius: *Ὄχος Ἀεσταίος· ἐπὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμιονοὶ σπουδαῖαι*, ubi v. intrp. *Ὄχον, ὄχημα, ἀπήνην* fere synonyma esse insignis monstrat locus Eurip. Iphig. Aul. 611 — 624. cf. ib. 147, 148. ubi cave credas ὄχους esse rotas, ut vulgo exponunt. Ceterum ἀπήνην nota nonnisi binas habuisse mulas. Pausan. V, 9, 2. *ἥν γὰρ δὴ ἀπήνη κατὰ τὴν συνωρίδα ἡμιόνους ἀντὶ ἵππων ἔχουσα*.

Iam horum carminum prius Olympiae et scriptum et cantatum esse poeta ipse docet. Praesentem sese testatur verbis *τεαὶ γὰρ Ἰσραὴλ μ' ἐπεμψαν ὑψηλοτάτων μάρτυρ' αἰθλων*, ubi etsi μάρτυς αἰθλων poeta vocatur, quod carmine de certaminibus testimonium dicit, utpote victorum praeco; tamen nisi ipse affuisset, non potuisset sese ab Horis tempestatum praesidibus allegatum affirmare: statimque post victoriam compositum carmen demonstrant haec: *ξείνων δ' εὐ πρασσόντων ἔσαναν αὐτὴν ἀγγελλίαν ποιεῖ γλυκεῖαν ἔσλοϊ*: unde odae brevitatis excusatur (cf. nott. critt. ad Olymp. X.). Hinc quod nondum divulgata nec Camarinam delata victoriae fama est, vs. 12. 13. de Psaumide dicitur: *κῦδος ὄρσαι σπεύδει Καμαρίνα*: neque obstat Aetnae vs. 7. iniecta mentio, quae Siculi patriae conveniebat, etiamsi carmen non in Sicilia caneretur. Postremo vs. 7 — 10. intelligitur, pompae et comissioni carmen inservisse, quae Olympio Iovi gratiarum agendarum causa haberetur; de quo more cf. Andocid. c. Alcib. p. 126 sq. ubi scribendum: *ὡς εἰς τὰ ἐπινίκια τῇ προτεράτῃ τῆς θυσίας χρησόμενος*; Athen. I, p. 3. D sq. Find. Olymp. VIII, 9 sq. et IX, init. ubi ad verba poetae, *Κρόνιον παρ' ὄχδον ἀγεμονεύσαι κομμάζοντι φίλοις*. *Ἐφαρμόσσω σὺν ἑαῖροις*, perite Schol. annotat: *κομμάζει δὲ πρὸς τὸν τοῦ Διὸς βωμὸν ὁ νικησας*; et, *ἔθος δὲ ἦν κομμάζειν τὴν νίκην ἐπέραις τοῖς νικηφόροις μετ' αὐλοῦ*; cf. Olymp. XI, 79. et de Pythiis insignem locum Nem. VI, 38. et ibi Schol. tum vs. 55. tum vs. 64. Adde Dissem. ad Nem. V, 37 sqq. At altera oda Olymp. V. in Sicilia cantata est, quum pompa Camarinam duceretur: hinc initio Camarina nympha invocatur, ut mularum et Psaumidis dona mente propitia excipiat: hinc vs. 9 sqq. Olymp. redux victor Palladem et ceteros loci deos canere dicitur; postremo vs. 17. poeta cum choro ad Iovem preces dirigit, *ἐκέναι σέθεν ἔχομαι Ἀνδίοις ἀπῶν ἐν αὐλοῖς*. Quibus in unum collectis conieceris supplicationi et pompae carmen scriptum esse, quae deduceretur in locum, ubi et Camarinae nymphae sacellum esset et Palladis templum Iovis patris vel statuae vel delubro vicinum; atque ad Palladis maxime se-

dem profectos eiusmodi choros docte Schol. Olymp. V, 22. tradit: *Καμαριναίων θεός ἡ Ἀθηνᾶ καὶ διὰ πλειοψηφίας τῆς παρ' αὐτοῖς οὐσα ἡ θεός, καὶ Ἀθῆναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῳ. τοῦτω δὲ εἰσθῆναι ὁ κύριος ἀγεσθαι ἐπὶ τῇ νίκῃ καὶ ὕμνος ᾄδασθαι.* Aliquid aliud addam initio illius carminis: nunc hoc adiciio, ubicunque carmen in pompa cantatum dico, non me definire, sitne a stante choro an a procedente cantatum: potest enim in pompa certis locis etiam subsisti; quod moneo ob ea, quae Dissenius in Introd. Nem. IV. observavit. Senectuti proximum Psaumidem hanc victoriam reportasse significat Olymp. V, 22. dictio *φέρειν γῆρας* etc. eoque spectari Olymp. IV, 21 sqq. statim demonstrabitur. Postremo Psaumidis equestrem victoriam, quae nulla fuit, rei nummariae scriptores (v. Burmann. in Dorvill. Sic. p. 431. coll. Eckhel. D. N. T. I. p. 199.) in nummo Camarinaeo repraesentari putabant, in quo quadrigis vecto aurigae Victoria palmam porrigit, atque insuper inest cygnus, quem Dircaenum esse interpretantur, atque in altera parte Herculis caput. Imago Herculis spectat Rhodiam Gelensium ac proinde Camarinaeorum originem: Rhodiorum enim Heraclidae duces fuerunt: cygnus autem non Dircaeus est, frequens quippe etiam in aliis Camarinaeorum nummis, ob lacum haud dubie: neque ille currus Psaumidis est. Nam bigae et quadrigae mularesque rhedae adeo crebrae in Italica et Siciliensi moneta sunt, ut rideas quemquam de Psamide cogitasse. Camarinaeos nummos duos vidi, qui easdem imagines, sed diverso typo expressas offerunt; item Messaniam, in quo bigae mulabus, ut videtur, iunctae; Syracusium cum bigis et Victoria, similesque alios Messanios; Reginum cum bigis absque Victoria: affines formae in nummis Agrigenti, Catanae, Ennae, Gelae, Himerae, Leontinorum, Segestanorum, et in Siculis Carthaginiensium conspiciuntur.

Vs. 1 — 11. Iovem poeta invocat, ut Psaumidis pompam benigne accipiat. Iuppiter vocatur *ἐλατὴρ βροντᾶς*, ut *ἐλατὴρ ἵππου*, fictione poetica; neque ideo *βροντῆ* est Pegasus, ut erat qui putaret, etsi Pegasus ὑπ' ἄρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπήφορῷ (Eurip. Belleroph. Fragm. coll. Hesiod. Theog. 286.). Illo vero potissimum epitheto Iuppiter ornari putatur, quod in Aetnam fulmina deicientem Pindarus in animo habuerit Siculum laudans; quod ex longinquo petitur videtur: eodem certe iure poetarum de Ceraunio Iove, cuius Olympiae ara fuit (Pausan. V, 14, 5.), cogitasse dixeris: sed obversabatur potius potentia Iovis, cuius signum fulmen. *Ἐλαστβροντα παῖ Πέας* est Fragm. inc. 5. Horae deae sunt h. l. non tempestates simpliciter; nam *ῥεαί* *Ῥεαί* dicuntur, quippe Iovis et Themidis filiae, atque *ἐλευσόμεναι*, quod est de saltatione: Gedikius quum *horas diei* intelligeret, nescivit hanc vocis *ῥεων* vim ea aetate nondum cognitam fuisse, quae utrum Platonis temporibus primum, nata sit an postea demum, adhuc ambiguum est. Pindarus etsi tres Horas statuit, ut Phidias in summo Olympii Iovis solio Horas et Grantias ternas utrasque finxit (Pausan. V, 11, 2.), et quamquam poeta illas moralibus et nominibus et virtutibus praeditas cum plurimis refert (v. Olymp. XIII.); tamen illae primitivarum duarum, *Θαλλούς* et *Καρπύς* (Pausan. IX, 35.), munere retento, anni praesides redeunte Olympicorum sollemni tempore poetam Olympiam misisse dicuntur: easdem an etiam ideo Lyricus assumpserit, quod Camarinae colerentur, ut olim dixi, id nunc maxime dubium videtur, propterea quod Syracusarum, per quas Corintho Camarinam tractatum Horarum cultum putabam, ab initio quidem Camarinaei coloni fuerant, sed Psaumidis aetate a Gelois condita Camarina erat (v. ad Schol. p. 121.): nisi dicēs adscitas pristinae urbis religiones esse. Ad usum particulae *γάρ* in nott. critt. significatio cf. Plat. Legg. I, p. 626. D. p. 629. B. Herodot. I, 30. Eurip. Bacch. 519. 1327. Iphig. A. 909. Verba

ὑπὸ ποικιλοφόρμῳ αἰδοῦς alii referunt ad ἔπεμψάν με, „miserunt me cum carmine, ut eo carmine summorum essem certaminum testis et praeco”: neque tamen video, quidni, quod non ego primus statui, Horae dici potuerint ἑλισσεσθαι ὑπὸ ποικιλοφόρμῳ αἰδοῦς, ut Musae cum Apolline. Horarum saltationem nemo ignorat; qua ipsa saltatione quum tempestatum legitimus cursus designetur, hic autem cursus Pindarum Olympiam miserit, saltantes Horae Pindarum Olympiam deduxerunt; saltare vero eas sine cithara et cantu cur iubeamus, nulla causa est. Immo in tempestatum legitima successione et moderamine etiam harmonia divina quaesita a veteribus est, non sine lyra: v. quae dixi in Comment. de anima mundana in Daubii et Creuzeri Studiis T. III. F. I. p. 93 sq. Ἔσαν αὖ, ἠΐθεσαν, gaudere solent. De Iove Aetnaeo cf. Olymp. VI, 96. Nem. I, 6. Pyth. I, 29 sq. de Typhone centipiti Aetna presso Pyth. I, 15 sqq. c. nott. Ad nostrum locum proxime accedit Aeschyl. Prom. 365. ubi Typhoeus ἰπνοῦμενος εἰρήσιν Αἰναιαίς ὑπο: nam τὴν ἰπν esse onus, hodie satis constat. Χαρίτων ἕκαστε, Gratiarum causa accipe pompam, quibus victoria debetur; ut Διὸς ἕκαστε Isthm. IV, 32. ἕκαστε Κάστορος Pyth. V, 9. et alibi. De Gratia Olymp. XIV, 19. οὐνέκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινυέε σεῦ ἕκαστε; Nem. V, 100. σὺν ξανθαῖς Χάρισι: cf. et Olymp. II, 55. c. nott. Simonides epigr. 70. (Anthol. Iacobs. ed. prior. T. I. p. 73.) de choro victore:

Ἀρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
Αἰ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαὰν τε νίκαν
Θῆκαν θεῶν ἰσπετάγων ἕκαστε Μοισῶν.

Kῶμον, carmen cum pompa et comissatione, poeta dicit γλῶσς ἀρετῶν, gloriam et decus virtutum, idque perenne.

Vs. 11 — 18. Psaumidis hanc pompam esse declaratur vs. 11 — 13. Genitivus ὀχέων a me et aliis olim non recte expositus ratione simplicissima ab Hermanno expeditur: ἵκει ὁ κῶμος, Ψαύμιος ὀχέων κῶμος ὢν. Κύδος ὄρσαι σπεῦδει Καμαρών, victoria nunc modo paratā per pompam Olympicam reditumque sollemnem in Siciliam parandum festinat civitatis laudem disseminare. Inde a vs. 13. plures Psaumidi victoriae optantur deusque invocatur, ut eius votis satisfaciatur, quippe qui tantas in equos alendos impensas faciat, et in ceteris quoque rebus bonum sese praestet, tam privatim erga hospites quam publice in republica, quietus, non seditiosus civis. Ad Ἀσυχίαν φιλόπολιν cf. Pyth. VIII, 1. et introd. ad illam odam.

Vs. 19 — 30. Verae hae laudes sunt, inqu't; siquis tamen dubitet, experientia edoctus rem concedet. Experientia enim docet, qualis quisque sit. Ob vocabulum διάπειρα sententiam laudat Thom. M. v. Haec ipsa exemplo Ergini comprobatur, qui cum Argonautis in Lemno in Thoantis funebribus ludis ab eius filia Hypsipyla institutis decurrens, quamquam a mulieribus derisus erat, vicit Hypsipylaeque qualis esset probavit. Ergini rex ex priscis Argonauticis olim notas haud satis tenemus: apud Apollonium et in Orphicis atque ap. Apollod. I, 9, 16. Argonauta Erginus Milesius habetur, Neptuni filius: Pindaro filius Clymeni dicitur, estque huius liberorum natū maximus, Orchomenius ex Minyeia gente: v. Pausan. IX, 37. IX, 17. nos Oec. civ. Ath. T. II. p. 368. Müller. Orchom. p. 262. Burmann. Catal. Argon. Eundem esse utrumque haud dubium est: Orchomenium vel Milesium vocat Hyginus Fab. 14. Nostrum locum spectat Eustathi. ad Iliad. π, p. 1076. 24. Βουδειον δὲ πόλις, γὰρ, Βοιωτικὴ ἀπὸ Βουδείας Βοιωτίας, μικρὸς Ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ περιηομένου. De Argonautis apud Lemnias v. Apollod. I, 9, 17. c. Heyn. nott. Apollon. Argon. I, 609 sqq. c. Schol. Valer. Flacc. II. Find. Pyth. IV, 252 sq. ed. nostr. ac Schol.

ad utrumque Pindari locum, Mich. Apostol. XI, 96. 98. Müller. Orchom. p. 302 sqq. Certamen cursus armati fuisse Noster docet: quod usitatum in ludis funebribus, ut in Peliae funebribus (v. ad Isthm. I, 14 sqq.), etiam apud Romanos vel Germanici Caesaris aetate. At cur Erginus a mulieribus derisus est? Cur illa res in carmine Psaumidem praedicante proponitur? Nuperrimum interpretem si audimus, Erginus fuit adolescens, qui derisus a mulieribus, quod inter armatos cursores constitisset, victor eas monuerit, posse aliquem etiam praeter aetatem validum et robustum esse; quae sententia sit verborum: *φύσσαι δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν πολλὰ θανά καὶ παρὰ τὸν ἀλικίας ἔοικόντα χρόνον*: haec enim verba ipsi Ergino esse tribuenda, et quae de Ergini canis in Scholiis habeantur, ficta ex hoc loco esse, neque inesse comparationem cum Psaumide aetate proveciore. Quae nollem prolata esse, ne in refutandis otium terendum esset. Nam primum, si nulla omnino cum Psaumide comparatio inest, cur haec poeta nihil inepte molitus attulit? Scilicet, quod *Erginus inter Psaumidis maiores fuit*, vel quod utrique praeter hominum expectationem victoria contigit, aiunt: quae pia, quod dicitur, vota sunt: poeta certe nihil eiusmodi significat, neque quidquam addit nisi de canitie, in qua comparationem Schol. recte quaesivit. Praeterea si adolescens exponere volet, qui nondum vir esset, posse tamen virili robore instructum esse; non ille dicet etiam in iuvenibus viris canos nasci: qui enim hoc dixerit, is ut demonstret adolescentem posse robustiorem quam pro aetate esse, eo usus argumento fuerit, ex quo potius colligi debeat posse iuvenem virum aliquando etiam debiliorem quam pro aetate esse, quippe senili canitie affectum. Postremo quale hoc est, mulieres ridere adolescentem virile certamen subeuntem? Quasi vero ridiculum sit, adolescentem virilia suscipere: quod potius generosi est animi: at si senex non iam validus iuvenum vel virorum aetate et viribus vigentium miscetur ludis, merito is ridetur; neque id faciunt nisi stolidi, inepti, fatui. Redeamus igitur ad eximiam notitiam de Ergini canis ap. Schol. traditam; quam non ex Pindari verbis confictam, sed ex fabulosa historia petitam esse vel inde conieceris, quod indidem alia narratur, de quibus nihil Noster dixit, ut quod Boreadas Erginus vicisse perhibetur. Igitur Scholiasta auctore Erginus natura canus fuit iuvenis, ut Tarco Tyrrenus et Cynus heros Troicus inde a natalibus feruntur cani fuisse (Eustath. ad Iliad. α, p. 116. med. β, p. 167. med. ad Odys. ω, p. 1968. 45.); vel certe praematuram et acceleratam florentem aetate canitiem habuit. Libanius Epist. 303. οὐχ ὅτι σοι τὸ τοῦ Ἐργίνου συμβέβηκεν, ἐν νεότητι πολλά. *Eργίνου πολλὰ* praeter rem inter proverbia relatae sunt ab Erasmo III, 3, 86. ubi vim dicti recte exposuit H. Stephanus, et ab Andr. Schotto in Proverb. metr. vs. 249. Iam vero Ergini exemplo usum poetam ideo Schol. putat, quod etiam Psaumis canus fuerit; et senectuti proximum fuisse supra notavimus: quam Scholiorum rationem qui Pindaro indignam habent, videntur mihi omnibus locis magnifica a Pindaro postulare, quum in hac certe Epiniciorum poesi ludicris et iucundis rebus subinde poeta non suo sed generis iure indulserit; quoniam encomiasticum poema mediam inter gravitatem et levitatem elocutionem postulat veteribus arbitris et ipsa monstrante re: quis enim in comissione nihil nisi tragicam pompam spectare et audire cupiat? Quid quod ut Erginus, ita et Psaumis rideri poterat, si aetate provecior curulibus studiis dabat operam, quae ab adolescentibus maxime coli solebant, nec senectuti conveniunt? Calumniantibus igitur optime occurrit Ergini exemplum, quo docetur etiam sub canis aliquando iuvenilem vigorem reperiri. Et reprehensum esse Psaumidem ob ingens harum rerum studium, qui quidem et currum et equum desultorium et rhedam mulare Olympiam miserit, etiam

ob Olymp. V, 16. probabile videtur: v. ibi not. Haec hactenus. Vs. 25. nota στέφανος, etsi praemium vestis fuerit; cf. Dissen. ad Isthm. I, 14 sqq. Vs. 26. recitatur ab Apollonio de pronom. p. 332. C. qui recte coniungit οὗτος ἐγὼ ταχυστάει, non ut nonnulli οὗτος ἐγὼ ταχυστάει χεῖρες etc. Οὗτος, τοιοῦτος, talis: „talis ego celeritate sum.” Ἦτορ mihi non de pectore ad pugilatum necessario; sed de animo capendum videtur; de pugile enim Ergino nihil scimus: ut Erginus sese dicat non solum ludo stadii, quo eum praestitisse Callimachi quoque versus ap. Schol. narrat, verum etiam pugna valere, ad quam animo et manibus opus est. Vs. 28 — 30. sive ex Ergini sive ex Pindari persóna pronunciantur, physiologicam exhibent observationem, si modo hoc nomine vocanda est sententia, quae a canis iuvenis desumpto exemplo significet, saepe speciei imbecillitatis subesse robur: quapropter qui verbis Ergino tribuendis poetam ab ista, quam censet, physiologica annotatione eiusque ineptia liberare tentavit, nihil egit: quod enim Pindaro non convenire putat, multo minus conveniet heroi Ergino. Quis praeterea non senserit, incommode Ergino sententiosam hanc orationem tribui, quum contra pulcherrimum sit paucula haec sed gravissima verba ab Ergino pronunciari: Οὗτος ἐγὼ ταχυστάει χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον? Neque apte opinor carmen Ergini dicto finitur: poetae ipsius desideratur epiphonema, in lyrico praesertim, cuius est ex rebus narratis praecepta et sententias colligere, quas iis, qui ab ipso celebrantur, accommodes. Sapienti sat.

O L Y M P. V.

De hoc carmine v. ad praecedens: hic iuvat addere, ternis id metricis periodis divisum totidem complexi preces vel deorum allocutiones, primam ad Camarinam (vs. 1 — 8.), alteram ad Palladem (vs. 9 — 16.), tertiam ad Iovem (vs. 17 — 24.): unde mihi suspicio nata est, tres has partes in eadem quidem pompa, sed tamen singillatim apud tria deorum delubra cantatas esse, quae non magno spatio distarent, huc illuc accedente choro. Pindaro hanc odam aliquis eorum, qui nostris diebus nimia sagacitate veterum operum auctores odorantur, abiudicare ob verba Scholiastae potuerit: αὐτὴ ἡ πόδις ἐν μὲν τοῖς ἑδαφείοις οὐκ ἦν (cf. Sallier. Mem. Acad. Inscr. T. X. p. 354.): mihi haec dubitandi causa non sufficit.

Vs. 1 — 8. Benigna accipe, o Camarina nympha, virtutum et coronarum florem, rhedae mularis Psaumidisque dona, qui tuam augens urbem Olympiae sex illas geminas aras ornavit, tibi quoque patri et recens conditae sedi gloriam victor comparavit. Ἄωτον ἀρετῶν καὶ στεφανῶν, pompam et carmen, quae mularum et Psaumidis dona sunt, quod illis victoria debetur: cf. Olymp. III, 5. c. not. Ἰσκειανοῦ θυγάτηρ est Camarina, ut nympha lacus. Γελανῆς, hilaris, γαλήνης, ut Pyth. IV, 181. θυμὸς γελανεῖ. A enim passim et maxime apud Aeoles in E mutatur, ut κράτος, κρέτος. Αὔξων, ambitione et gloria augens, quam parare certaminibus studet. De geminis aris sex v. Schol. et Apollod. II, 7, 2. c. nott. Heyn. Ἐγέραιον ἱερταῖς, ἐν ἱερταῖς, deorum, non unius Iovis, quia duodecim diis dedicatae arae erant: eas igitur aras in illis sollemnibus ornavit, sacrificiis ibi institutis et bobus mactatis, non solum victor post ludos, sed in ipsis etiam ludorum quinque diebus ad deorum benignitatem expetendam, ὑπ' αἰθέλων πεμπταμέροις ἀμύλλαις, quibus ille certavit, iisque ἀμύλλαις ἐν ἵπποις ἡμιό-

νοις τε μοναμπυκία τε: nam ἀμύλλαι pendere a praepositione ὑπὸ verborum docet collocatio, sed ἵπποις et reliqui dativi ab ἀμύλλαι suspensi sunt, ut casu recto dicendum fuerit ἀμύλλαι ἵπποις ἡμίονοις τε μοναμπυκία τε. Utraeque vero, βουθυσαί et ἀμύλλαι, coniunctae sunt, quod illae harum causa fiebant: eodem prope sensu etiam βουθυσαίς ἀμύλλων dici poterat. Ante ludos mactatas a certaturis hostias esse et mihi indubium videtur et visum est Corsino Diss. agon. I, 10. etsi locus Pausaniae V, 9, 3. cui ille innititur, ita est obscurus, ut vix quidquam inde colligi certa via queat. Si tamen, quod mihi haud ambiguum videtur, illo loco nonnisi ludorum s. certaminum ordo indicatur, quae ibi de victimis dicuntur, non possunt alio fine dicta esse, nisi ut ordine victimarum immolatarum designando ordinem certaminum describat: et tum quidem quae ibi victimae commemorantur, erunt eae, quae ante singula certamina a certaturis immolabantur, ut cepit Facius. Quo posito locus omnino graviter affectus emendatione adiuvandus erit. Ita enim nunc legitur: ὁ δὲ κόσμος ὁ περὶ τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἡμῶν, ὡς δύνεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερῆα, πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ὑστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη σφίσιν ὁ κόσμος Ὀλυμπιάδι ἐβδόμῃ πρὸς ταῖς ἐβδομήκοντα. τὰ πρὸ τούτων δὲ ἐπὶ ἡμέρας ἦγον τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἀνθρώπων καὶ ἵππων ἀγῶνα: ubi vel illud πεντάθλου μὲν docet aliquid oppositum fuisse quod exciderit: et tres certaminum partes distinguit Pausanias, equestria, pentathlum, et reliqua, maxime pancratium; vide seqq. collato loco VI, 24, 1. et maxime adverte haec verba V, 9, 5. τριοὶ μὲν δὴ ἐπετέραντο ἐξ αὐτῶν ὁ δρόμος τῶν ἵππων, τοσοῦτοις δὲ ἐτέροις ἐπόπταις εἶναι τοῦ πεντάθλου· τοῖς δὲ ὑπολοίτοις τὰ λοιπὰ ἔμελε τῶν ἀγωνισμάτων. Ad cuius loci ductum sic ego priorem fere explendum iudicaverim: ὡς δύνεσθαι τῷ θεῷ τὰ ἱερῆα πεντάθλου μὲν καὶ δρόμον τῶν ἵππων ἐπὶ ἀγωνισμάτων τῇ προτεραίᾳ, ὑπὲρ δὲ τῶν λοιπῶν ὑστερα ἀγωνισμάτων, οὗτος κατέστη etc. Haec hactenus. Ludos ipsos per quinque dies actos esse a d. XI. mensis usque ad d. XV. et sextodecimo data praemia, Schol. docet ad h. l. et Olymp. III, 33. 35. cf. Tzetz. ad Lycophr. 41. et Corsin. Diss. agon. Ceterum verba ἵπποις ἡμίονοις τε μοναμπυκία τε in Introd. ad Olymp. IV. notavi ideo esse addita, quod his Psauimis certaverat: unde tamen non colligi potest per quinque hos dies continuatos cursus equestres et mulares esse. At hoc apertum est per quinque dies certatum esse: in qua re difficultatem video. Nam ex Xenophonte quidem H. Gr. VII, 4, 29. coll. Pausan. VI, 24, 1. patet equestria certamina et quinquertium eodem die acta esse: immo ex Pausan. V, 9, 3. videtur colligi posse omnia olim certamina uno esse die acta, post Olymp. 77. autem equestria quidem certamina cum quinquertio uno die acta esse, altero vero pancratiastas certas: sed quomodo ceteris ludis quod supererat triduum expletum sit, fateor me ignorare.

Vs. 9 — 16. Redux Olympia Psauimis te, o Minerva Polias, canit et patrium lacum ac flumina, in his Hipparin populo ita utilem, ut eum ab inopia ad felicitatem adducat: unde ibi est, qui sumptu et labore ad sacros ludos adspiret; et respondet successus. Vs. 9. intellige Olympiam, non Peloponnesum; εὐήρατοι dicuntur σταθμοὶ ob gratiam victoriarum: cf. Nem. VI, 12. Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀθλῶν. Minerva, quae apud Camarinaeos insigni cultu fuit (v. Schol.), Lindia est Gelá translata: v. ad Olymp. II, 1 sqq. Hinc illa dea in nummis Camarinaeis conspicitur: v. Burmann. in Dorrill. Sic. p. 491. Eckhel. D. N. T. I. p. 200. 201. Ea ut Lindi Πολιάς fuit, quippe in arce posita, ubi eius ἄσος haud aliter ac Camarinae (Pind. Olymp. VII, 49.), atque ut in Agrigenti, Geloorum coloniae, colle templum habuit; ita etiam Camarinae Πολιοῦχος dicta est: ut adeo ex Lindia religione late propagatus Poliadis Minervae

qu tus videatur. Praeter Lindiam celeberrima est Athenarum Pallas Polias: unde ea ad Iones transiit Atheniensium colonos, ut ad Chios (Herodot. I, 160.) et Erythraeos (Pausan. VII, 5, 4.), item ad Prienenses, apud quos in titulo quodam memoratur ap. Choiseul-Gouffier et Chandler. Hi loci, Lindus et Athenae, videntur primi fuisse, ubi illius deae sacrum in Graecia innotuerat (v. Pind. Olymp. VII.): etsi paulatim etiam ad alias Graecorum gentes pervenit, ut Sparta *Πολιωνχος*, quae alias *Χαλκίονχος* (Pausan. III, 17, 3.) et Tegeae *ἱερὸν Ἀθηνᾶς Πολιάτιδος* (Pausan. VIII, 47, 4.), item Trözene cultus Poliadii (Pausan. II, 30, 6.); tam Athenas mitum quam Lindum Polias Minerva ex Aegypto videtur advecta esse una cum artis sculptoriae initiis; quae de re dixi ad Olymp. VII. Et Trözene quoque multa sunt Aegyptiarum rerum vestigia. *Hipparis* fluvius in mare exit per medium lacum Camarinaeum: eius effigies nummis Camarinaeis nomine adscripto imposita reperitur, capite iuvenili, turgente e fronte cornu, inter duos pisciculos: v. Eckhel. D. N. p. 199. 200. Huius *ὄχειοι* non canales videntur, sed *fluenta*, ut apud Euripidem *ὄχειοι Σιμούντιοι*, designatis tamen per pluralem variis flexibus, quibus deferebatur. Vetus poeta ap. Schol. a me editum:

Φήσω καὶ Καμάριναν, ἣν Ἱππαρις ἀγκύλον ἔρπει.

Nonnus Dionys. XIII, 316.

Οἱ τ' εἶχον Καμάριναν, ὅπη κελᾶδοντι ῥέεθρον

Ἱππαρις ἀστήρικτος ἐρέγγεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Cf. Dorvill. Sic. p. 221. Etsi Cluverius Sic. antiq. p. 196. ubi plura de Hippari advocatis etiam Ptolemaeo et Vibio Sequestre, non flexuosum Hipparin esse testatur, sed copiosis aquis per arenosum alveum plano in campo fluere: at fortasse alveum mutavit; quemadmodum lacus quoque mutationibus fuit obnoxius: unde notum illud oraculum in Anthologia, quod in proverbium abiit:

Μὴ κίνει Καμάριναν ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Μὴ ποτε κινήσας τὴν μείονα μελίζονα θείης:

ad quod tamen interpretandum alia afferunt veteres ap. Cluver. p. 194. Dulcem et salsam fluminis aquam fuisse Schol. narrat, salsam opinor ad lacum et mare: eodem auctore piscosus Hipparis, unde in nummis pisciculi. Iam quod Hipparis dicitur *κολῶν ταχίως σταδίων θαλάμων ὑψίγυιον ἄλσος*, non de limo intellige per Hipparin delato, sed de apportatis in fluvio lignis, quo ipsum deducit *ὑψίγυιον ἄλσος*. Neque enim hunc locum de Psauide capiendum esse peritorum quisquam putaverit; ille enim, utpote civis, si urbem celeriter aedificare populumque ab inopia ad felicitatem adducere diceretur, ultra civilem evectus modum esset et quasi tyrannus civium invidiae obiectus: ut taceam si haec ad Psauidem retuleris, hunc Olympia reducem videri Camarinam exstruere; quod absurdum est. Ut Schol. ita et Libanius recte de flumine cogitavit T. II. p. 386. B. Morell. τὸ δὲ δὴ μέγιστον· οὐδὲ γὰρ ὁ μετὰ τὴν πόλιν εἰς θάλατταν ῥέων ἀπορὸν ναυεῖν ὑπὸ τῶν πετρῶν καθίσταται· ὁ δὲ καὶ τοῦ Νέλλου τὰ πολλὰ πέπονθεν· οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἡμῖν ἀχρηστον, ἀλλ' ἄξιον τῆς εὐσημίας, ἣ Πίνδαρος εἰς τὸν Καμαριναῖον Ἱππαριν κέχρηται, ὅτι Κολλὰ τε σταδίων θαλάμων ταχίως ὑψίγυιον ἄλσος, τοῖς ἀπανταρχόθεν ξύλοις δι' αὐτοῦ παρέχων ὁλίκην. Ita instituta interpretatione construe: αἰεῖδε τὸ τεὸν μὲν ἄλσος, leviter transposita particula μὲν, cui respondet τε in verbis ποταμόν τε Ὀανόν, ut solet (v. nott. critt. Olymp. VII, 11.); deinde noli iungere οἷς τε πολλὰ: sed anacolutho usitatissimo ex relativa structura in absolutam oratio transit. Ἄρδει, ποτίζει. Τυψίγυιον, ob partes aedificiorum in altum exstructas; ut nos columnarum partes membra vocamus. Vs. 15, 16. non ad

Camarinae exstructionem pertinent; sententia est generalis ad eum rediens, qui Palladem, lacum, fluvios canat, de quibus parenthetice ea dicta sunt, quae res ipsa postulabat. *Semper, inquit, labor et sumptus, quibus opus est ad Olympicum certamen, contendunt de virtutibus*, ut iis potiantur, *adversus opus periculo involutum*, qualis est Olympica commissio; cf. ad Olymp. VI, 9 sqq. *Πόνος* et *δαπάνη* in eadem re ἀσπραῖς iunguntur Isthm. I, 42. V, 9. Ex Pindaricis his *πόνους τε καὶ δαπάνας* affert Themistius Or. XXI. p. 246. ed. Hard. *Εὐ δὲ ἔχοντες*, enimvero tum, tum igitur, ubi illi rem feliciter gesserunt, civibus etiam sapientes videntur, qui fortasse ob nimios sumptus antea imprudentiores visi erant: quod haud sine causa additum arbitror. Psaumis enim, credo, qui et curru et equo desultorio et rheda Olympicam coronam ambierat (v. Introd. Olymp. IV.), ob haec studia videtur reprehensus esse (v. ad Olymp. IV, 19 sqq.). *Εὐ δὲ ἔχ.* adhuc iudico ferri posse: neque tamen displicet Hermannii coniectura *ἦν δ' ἔχ.* Coniunge *καὶ σοφολ.* v. nott. critt. Olymp. VII, 25.

Vs. 17 — 24. Ut Agrigenti (v. ad Olymp. II, 1 — 17.), ita Camarinae Minervae Lindiae ab eadem matre Gela traductae vicinum videtur Iovis templum vel signum fuisse; ad quem chorus preces dirigit, ut Camarinam urbem eximiiis virtutibus ornet deus, atque ut Psaumis aetate iam proventus hilari perpetuo fruatur senectute: qui quum gloriam addiderit innoxius, maiorem felicitatem nequeat consequi. *Iuppiter Servator* hinc inde cultus fortasse Camarinae quoque hoc nomine venerationem habuit, ut ab eo urbs bis olim deleta (v. ad Schol. p. 121.) servaretur: cetera de Iove, in cuius ludis Psaumis vicerat, Eleas maxime religiones spectant, primum *Cronius collis*, deinde *Alpheus* Iovi imprimis carus (v. ad Olymp. II, 14.), etiam *Idaeum antrum*, si Demetrii Scepsii sententiam amplectimur, de qua v. Schol. et not. p. 125. et cf. Praef. Schol. T. II. p. XXII. Quamquam nuperrime in hanc denuo incidi suspicionem, Psaumidem ex Creta oriundum esse, non ita, ut Metr. Pind. III, 19. putabam, sed ea ratione, ut inter Cretenses cum Entimo Gelam condentes (v. ad Olymp. II. introd.) in illam urbem Psaumidis maiores profecti sint: Gelensem certe Psaumidem ante conditam Camarinam fuisse verisimillimum est. Immo ne Idaei antri mentionem miraremur, sufficebat monuisse Gelensium Camarinae conditorum bonam partem origine Cretensem fuisse, indeque aliquid Idaei cultus potuisse etiam in Camarinam cedere: Gelenses enim Cretensium religiones retinuisse vel Minotaurus in nummis docet. Ex quibus rationibus siquis quaerat quanam verior sit, equidem respondebo singulas quasque veras omnesque coniungendas esse. Idaei antri mentio grata Camarinaeis est, quod originem a Cretensibus ducunt; nec dissimile vero Psaumidem ipsum originem Creticam habuisse; et ipsi Iovis cultui apud Camarinaeos Creticum quiddam admixtum fuisse vix dubites. At ne sic quidem satis commoda Idaei antri mentio inter Alpheum et Cronium collem fuisset, nisi Olympicis rebus coniunctum esset *Idaeum antrum*: succurrit igitur Demetrius Scepsius *Idaeum antrum* etiam in Elide fuisse docens. Fuit autem id Olympiae haud dubie et ad ipsum opinor Cronium collem. Nam ex Eleorum traditione Olympiae olim fuit templum Saturni, ad Cronium haud dubie collem; Olympiae Iovem recens natum custodiebant Idaei Dactyli sive Curetes ex Ida Cretae eo profecti, inter quos est ipse Hercules (Pausan. V, 7, 4.). Adde narrationem de Clymeno Cretensi, Herculis Idaei postero, qui ludos instaurasse dicitur (Pausan. V, 8, 1.), et de Idaeo Hercule arae Olympicae conditore (Pausan. V, 13, 5.). Hactenus de antro Idaeo. De *Lydiis tibiis*, *Λυδοῖσι ἡρμοσμέναις*, v. Metr. Pind. III, 11. p. 259. ad quas carmen attemperatum est, quod supplicationi inserviebat: v. ibid. III, 15. p. 277. Vs. 21. ad *δαιδάλλειν* intellige σέ (τόν Δία), et hinc

ad seq. *σέ τε* mente repete notionem verborum *αἰρήσων δια*. Μοχ vide ne ex Schol. vet. restituendum sit *Ποσειδανλαίων*; et coniunge *γῆρας εὐθυμον*, quae voces meo iudicio dirimi nullo modo queunt: senectutem hilarem usque ad mortem, ita ut nulla superveniat calamitas. De Psamidae aetate provectorie vide ad Olymp. IV. introd. et ad eiusdem odae vs. 19 sqq. *Ἀρδεῖν* bene ab Heynio explicum proprie est *ποτίζειν*, rigare, quodque plantae rigatae aluntur, iam est *αὔξειν*, alere, fovere; quo verbo poetae utuntur pro voce *ἔχειν* adiuncta magnitudinis et amplitudinis notione, ut Isthm. VI, 29. *μέγιστον κλῆος αὔξων*. *Ὀλβος*, h. l. beatitas vitae externa, quae duabus constat rebus, altera ut *οπίβος* abundes, quod inest verbis *ἐξαρχεῖν κατεάτεσσειν*, abunde sibi divitias habere, *ἐξαρκέσθαι*, ut recte Schol. notat, etsi hoc Graecum esse nuper aliquis negaverit; altera ut *gloria* adiuncta sit: haec tamen beatitas tum demum perfecta, ubi est innoxia nec scelere parata; igitur *ὕλνεντα ὄλβον* poeta dixit, cui contrarius *ὀλβος νοσῶν*. Prior fere idem est qui *ὀλβος σὺν θεῷ φτενυθείς* Nem. VIII, 17. *Τυγῆς, sanus*, dicitur de *vero et probato*: omitto exempla notissimi usus ab aliis collecta praeter unum, quod Heynius notavit, Aeschyl. Eumen. 522. *δυσεβείας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως· ἐκ δ' ὕγιειας φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος καὶ πολύνεκτος ὄλβος*. Notabilis autem forma *ὕλνεντα*; et disputatum est sitne *ὕλνεντα* an *ὕγιεντα* signandum, de quo v. Schol. Choeroboscus fol. 116. ap. Bekker. *παραφυλαττόμεθα παρὰ τῷ Πινδαρῷ τὴν αἰτιατικὴν λεγομένην ὕγιεντα (ὕλνεντα opinor) ὡς ἀπὸ τοῦ ὕγιεις*. Redeo ad sententiam. Illa igitur beatitate qui gaudeat, is ne student deus fieri: summam assecutus est hominis felicitatem, neque poterit maiore potiri. In simili condicione aliis alias formulis poeta utitur: Isthm. V, 11. *ἐσχατιάς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλει· ἄγκυραν θεότιμος ἔων*: Pyth. I, extr. *στέφανον ὕψιστον δέδεκται*: Isthm. IV, 16. *μὴ μάτενε Ζεὺς γενέσθαι*: Pyth. X, 27. *ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ*. Heynius contulit etiam Isocr. Epist. III. extr. *οὐ γὰρ σοι λοιπὸν ἐστὶν ἡ θεὸν γενέσθαι*. Nota vox Laconis ad Diagoram ap. Cic. Tusc. I, 46. *Morere, Diagora*; non enim in caelum ascensus es, prorsus similis loco Pyth. X, 23 — 27. et in simili occasione pronuntiata.

O L Y M P. VI.

Agésias Sostrati f. non *Stymphalius*, ut erant qui putarent (Schol. inscr.), sed *Syracusius* (vs. 18. 6. 92 sqq.), victor fuit mulabus (vs. 22.), quibus nonnisi tredecim Olympiae vicerant ab Olymp. 70. usque ad Olymp. 84. (v. ad Schol. p. 118.) ita quidem, ut Olymp. 80. hic ludus nondum actus, sed institutus videretur, et Olymp. 84. qua abolitus est, nullus victor renunciatus sit. *Agésias* quando vicisset, ipsi videntur veteres ignorasse: Schol. Vrat. ad inscr. *ἄπορον δὲ τὴν ποσὴν Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν*. Quum tamen quo tempore ille victoriam nactus est, Hiero Syracusarum imperium tenuerit (vs. 92 sqq.), victoria Olymp. 76. vel 77. vel 78. necesse est contigerit (cf. Introd. Olymp. I.): ex quibus Corsinus F. A. T. III. p. 178. sine causa medium delegit numerum. Et Olymp. 76. quidem mihi excludenda propterea videtur, quod quum Hiero Iovis Aetnaei sacerdos vs. 96. dicatur, probabile est carmen post conditam Olymp. 76, 1. Aetnam (v. Introd. Olymp. I.) scriptum esse: Olymp. 77, 1. autem in Sicilia Pindarus apud Hieronem fuit (v. ibid.), neque credibile hoc carmen;

quod in reditu pompae Olympia Syracusae in Peloponneso cantatum est, ex Sicilia potuisse tempestive mitti: immo si vs. 85 sq. Pindari verba premenda sunt, Thebis carmen compositum est. Relinquitur igitur Olymp. 78. qua et victoria reportata et oda scripta sit.

Agésias fuit ex gente Iamidarum, qui Olympiae in ara Iovis maxima oraculi praesides vatesque hereditario iure fuerunt: quod etiam eos, qui peregre abiissent, retinuisse inde collegerim, quod vs. 5. Agésias βωμῇ μαντιῶν ταμίης Διὸς ἐν Πύθῃ vocatur. Oraculum erat πυρομαντίας ex ἐμπύροις (v. Olymp. VIII, 2 sq. et nott. Schol. Olymp. VI, 7. 111.), crematis femoribus (nott. vs. 57 sq.): de eo egerat Heraclides περὶ χρησμάτων (Schol. vs. 111.), quem, ut in Praefatione Scholiorum dixi, Ponticum esse monstrat Plutarchus de Is. et Osir. c. 27. Eiusdem libri mentio est apud Choeroboscum fol. 92. ut ex Bekkeri schedis cognovi. Cf. de Iamidarum oraculo etiam Schol. Olymp. I, 150. et haec Philostrati Vit. Apoll. Tyan. V, 25. p. 208. οἱ δὲ Ἰαμίδαι, ἔπε, καὶ οἱ Τελλιάδαι καὶ οἱ Κλυτιάδαι καὶ τὸ πᾶν τῶν Μελαμποδιδῶν μαντιῶν ἐλήφθησαν, ὃ ἄρα, τοιαῦτα μὲν περὶ πυρὸς ἐπόντες, τοιαύτας δὲ ἀπ' αὐτοῦ συλλεξάμενοι φήμας. Ad hanc πυρομαντίαν pertinet etiam locus Herodoti VIII, 134. Sed illius gentis origo deducebatur ab Iamo filio Apollinis et Euadnae, quae Pitanae, a qua Laconica ad Eurotam Pitana vocata fertur, ex Neptuno est filia habita et ab Aepyro Phaesanae Arcadiae regeeducta. Iamo igitur quum Apollo pater vaticinium et Olympicum oraculum donasset, Iamidarum per Graeciam fama inclaruit (vs. 71.); quae Noster in hac oda Iamidae Olympico victori scripta aequae apte atque insigniter exposuit. Quid enim aptius esse potest vati Agésiae, quam eius rei expositio, qua factum est, ut eius gens vaticinii virtute insignis esset? Quid aptius Olympico victori, quam demonstrare, gentis auctorem tum, quum Hercules ludos conderet, oraculum ibidem constituisse? Sed hoc enucleatius exponere putidum fuerit. De ipsis Iamidis, ad quos redeo, apponam etiam Pausan. VI, 2, 3. Οἱ δὲ Ἰαμίδαι καλούμενοι μάντιες γέγοναν ἀπὸ Ἰάμου· τὸν δὲ εἶναι παῖδα Ἀπόλλωνος καὶ λαβεῖν μαντικὴν φησὶν ἐν ἄσματι Πίνδαρος. Cf. de iisdem Cic. de Div. I, 41. Victor. V. L. XIII, 15. Neque vero Iamidae Olympiae et in Eliaca terra omnes manserunt, sed late sparsi vatum functi munere sunt, maxime apud Spartanos aliosque Dorienses et Arcades. Monumentum Sparta situm τοῖς ἐξ Ἡλίδος μάντεσι, καλουμένοις δὲ Ἰαμίδαις refert Pausan. III, 12, 7. Lacedaemoniisque vates fuit Tisamenus Eleus Iamida ipsa Pindari aetate ante Plataensem pugnam, quem πέρδουσι μετοικήσαντα ἐξ Ἡλίδος μαντεύεσθαι Σπαρτιατῶν τῷ κοινῷ, ut ex Herodoto IX, 33 sqq. dicit Pausanias III, 11, 6. Is tum civis factus Sparta cum fratre Agia: Herodotus, ut nunc est, Tisamenum vocat γένηος Ἰαμίδων Κλυτιάδην, quod ferri non posse vidit Valckenarius; Clytiadae enim a Melampode sunt (v. Leopard. Emend. IV, 18.). Tisameni ex Agelochio filio nepos fuit Agias, quo vate Lysander usus est (Pausan. III, 11, 5.). Etiam prius Eumantini Iamidam Eleum in Messeniam Cresphontes adduxerat, a quo descendens Theoclus Messeniis secundo bello Messeniaco vaticinatus est (Pausan. IV, 15. extr.). Immo si fides esset titulo Fourmontiano (Mem. Acad. Inscr. T. XV, p. 396.), de quo alibi exponam, etiam Sparta iam sub Theopompo rege vixisset Damonacus Iami filius lochagus, quem cum patre pro Iamida habendum censerem. In alio titulo Fourmontiano, quem edidit doctus vir Raoul-Rochette in binis ad Aberdcenium epistolis tab. IV. extr. habes etiam Iamum Damonaci Spartanum. Et Heraclidae quidem Iamidas potissimum sibi adiunxisse videntur, quod Iamus, quo tempore Hercules Olympia condidit, oraculum apud Olympicam aram instituit (Pind. vs. 67 — 70.): accedit,

quod Spartanis vel ob Pitanae Iami aviam proprios Iamidae erant. Similis eorum cum Arcadibus coniunctio ab Aepyto: Mantinensibus quidem Arati Achaeorum ducis aetate vaticinatur Thrasybulus Aeneae filius Iamida Eleus (Pausan. VI, 2, 2. VIII, 10, 4.). Idem mature in Siciliam Italiamque pervenerant; ante Pindari tempora Callias Eleus Iamida vates Telyi Sybaritarum tyranno, mox Crotoniatis operam praestiterat (Herodot. V, 44. 45.); atque ex Agesiae maioribus unus ab Archia Corinthio Syracusas condente comes adscitus est, quod ex Pindaro vs. 6. recte colligit Schol. Vrat. p. 131. *συνοικιστή τε, ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἀν' Ἀρχία παρεγένοντο ἐν Συρακούσαις οἱ Ἰαμί-
δαι, ἀφ' ὧν εὐκὲς παραλαβεῖν τινὰς (τὸν Ἀρχίαν).* Sed de hoc postea. Praeterea Iamidae etiam post Agesiam sacrorum ludorum victoriis celebres facti, ut Satyrus Lysianactis filius, ex ea gente Eleus, quinquies Nemeae, Delphis bis atque Olympiae quoque bis pugilatu vicit circa Olymp. 114. (Pausan. VI, 4, 3.). Thrasybuli Iamidae filius videtur Eleus Agathinus, cui Olympiae statuam posuerunt Pellenenses (Pausan. VI, 13, extr.).

Videamus nunc ubi cantatum carmen sit. Vs. 103. quum felicem Agesiae navigationem poeta apprecetur, nondum Syracusas reversum Agesiam esse constat: neque vero Olympiae est, sed Stympiali in Arcadia, unde chorus in Siciliam rediturus erat, vs. 98 sq. *Ἀγῶνα δέξαιτο κῶμον οἰκοῦν οἰκάδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τευχέων ποτινισσόμενον, μῆτιρ' εὐμάλοιο λελποντ' Ἀρκάδας.* Ibi igitur in comissatione vel pompa cantatum carmen, unde multa Arcadicarum rerum mentio (vs. 77 — 91.): quo quamquam Thebis missum esse probabile sit, cave tamen eum audias, qui verba vs. 28. *πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δέει σάμερόν μ' ἔλθειν ἐν ὥρα*, non de solo carminis argumento, sed de misso ad loca Pitanae vicina carmine intelligenda esse narrat; quis enim Pitanae Stymphalo vicinam dixerit? Neque illa in via est neque Olympiā Stympalum neque Thebis: si forte dixeris vel chorum, qui carmen iam Olympia attulerit, vel carmen Thebis missum Pitanae pagum attigisse. Sed hoc Hermannus eximie monuit, Aeneam (vs. 88.) non esse Pindari chorodidascalum, ut fabulatur Schol. indeque Tzetz. ad Lycophr. 433. Sane choro praest Aeneas, sed ut Agesiae cognatus; qui ad Pindarum missus erat, ut carmen Stympalum apportaret, ubi ab Agesiae choro caneretur: unde vs. 90. vocatur ἄγγελος ὁρθός et σκυτάλα Μοισᾶν, quippe quasi in scytala Laconica carmen mandatum perferens. Ab Agesiae tamen, non a Stymphaliorum Iamidarum choro oda cantata: certe Agesias vs. 18. dicitur κῶμον δεσπότης, et cf. vs. 98. Sed Aeneam Agesiae cognatum et Iamidam Stympiali colentem esse aperte nominis ratio testatur: Aeneam Thrasybuli patrem, Iamidae Elei filius, qui Arato imperante Mantinensium vates fuerit, supra nominavi: etiam tum igitur in Arcadia habitabant Iamidae Elei. Quid quod Aeneam Stympalum circa Olymp. 104. Arcadam ducem ap. Xenoph. Hist. Gr. VII, 3, 1. tenemus? quem recte Casaubonus Aeneam Tacticum esse censet, cuius scriptum superest. Et Agesiae ipsius Stympalus altera patria est (vs. 99 sqq.); haud dubie quod ibi quoque civis fuit: omitto ambiguum locum vs. 77 sqq. ubi sub Cyllene monte materni Agesiae avi habitasse dicuntur, qua de re v. nott. Immo ille Agesiae parens, qui cum Archia Syracusas concessit, ex ipsa Stympalo urbe Corintho vicina arcessitus fuerit. Archias ut Bacchiada, Heraclidarum de stirpe est: v. Thucyd. VI, 3. Diod. VII, p. 14. ed. Bip. Pausan. II, 4. Heraclid. Polit. 5. et Strab. VI, p. 414. A. Alm. quem non aliter ac ceteros, Archiam et sodalem Chersicratem Corcyrae conditorem Heraclidis annumerare patet: quapropter Archias Iamidam vatem praetulit, ut Crotoniatae, post Achaicam coloniam Sparta oriundi, non alium peregrinum nisi Calliam Iamidam

in bello Sybaritico addiscere voluerunt (Herodot. V, 44.). Ceterum Agesias ob Stymphalios propinquos noluit brevissima navigatione in Siciliam reverti: sed Stymphalum profectus deinceps Corinthum, ni fallor, Syracusarum matrem adiit, per sinum Corinthiacum Syracusas petiturus. Postremo ille Hieronem rebus fortiter gerendis et vaticinando adiuvisse dicitur (Schol. vs. 30.), quod Pindarus ipse Agesiae et Amphiarai comparatione significare videtur: igitur defuncto Olymp. 78, 2. Hierone et sub lata mox Olymp. 78, 3. tyrannide interemptus fertur. Schol. Vrat. vs. 165. ὅτι φέ-
λος Ἀγηςίας Ἱέρωνος καὶ μάντις, ὃς ἀνῆρθεῖν Ἱέρωνος καταλυθῆντος. Haec in univer-
sum. De metro superest monere, str. vs. 5. in fine nullum esse silentium additend-
um, prorsus ut in aliis exemplis, de quibus v. Metr. Pind. I, 11. p. 77. Ita excu-
satur logaoadica clausula a Dorio carmine aliena (cf. ibid. III, 16. p. 281.):

hoc est, continuato per binos versus numero:

Vs. 1 — 9. Ut aedes magnificae vestibulo columnis ornato augmentur, ita carminis exordium splendidum facientes Agesiam Olympicum dicimus victorem; Syracusarum a maioribus cum Archia eo profectis conditorem et vatem Pisaeum: quapropter nullus hymnus maior quam pro illo est. Ad initium cf. Fragg. inc. 103. *κικρόνται χερσὶ ἀκροῖς ἱερῶν αἰδαῖς, οἷα τευχίζουεν ᾗδῃ ποικίλον κόσμον αἰδάντα λόγον*. Apud Victorium V. L. XXIII, 15. contulit Cic. Orat. 15. *Vestibula nimirum honesta adiutisque ad causam faciet illustres*, et Plutarch. Solon. 32. de Platone Critiam scribente: *προθύρα μὲν μεγάλα καὶ περιβόλους καὶ αὐλὰς τῇ ἀρχῇ περιέθηκεν, οἷα λόγος οὐδεὶς ἄλλος ἔρχεν οὐδὲ μῦθος οὐδὲ ποίησις. Πάξομεν, πῆξομεν*. De dictione ὥς ὅτε cf. nott. crit. ad Olymp. X, 1. Hermann. ad Viger. p. 919. ed. nov. *Ἀρχομένου δὲ* est pro vulgari *ἀρχ. γάρ*. Initium passim spectant veteres, Etym. M. p. 514. extr. Plutarchus l. c. in Appendice T. I. P. II. p. 581. extr. Gregor. Naz. Or. XX, p. 330. Epist. 128. T. I. p. 859. Themist. Or. IX, p. 84. D. Liban. Epist. 1066. p. 507. Eustathius ad Odys. α, p. 1381. 3. qui cum Plutarcho lectionem *ἀρχομένου* agnoscit. Contra ut Lucianus, sic Iulianus Or. IX, p. 116. A. fortasse lectionem *ἀρχομένου* secutus erat; huius enim verba haec sunt: *ἐπειδὴ τὴν τὸ γῆμακος εὐνοῖαν ἐπλανήξατο πρόσωπον κατὰ τὸν σωφάτοιν Πλάρον ἀρχομένη τῶν ἔργων ἴθεο*. Mox construe: *ἐν βωμῷ Διὸς μαντεῖω ταμίας*, hoc est *διοικητῆς*, qui ut quaestor aërio, ita oraculo praesit: neque tamen ideo putes Agesiam ipsum Olympicæ sacerdotio functum esse, nisi quod Olympicæ praesens de certaminis eventu ipse haud dubie deum interrogare, nullo alio Iamidarum adhibito potuit: sed Iovis Olympii in ara sacerdos vocatur ob ius gentis, ut deinde *συνοικιστὴρ Συρακοσῶν* ob parentes, a quibus tamen certa quaedam praerogativa ob conditas Syracusas etiam ad posterorū propagata fuerit. *Φεύγειν ὕμνον*, hymnum defugere, ut hymnum eum consequi non possit. Nempe illum consequitur hymnus, in quem quadret: cui non conveniat, eum defugit. Ad participium *ἐπικύρσαι* supple *τῷ ὕμνῳ*, et verba *ἀφθόγων ἀντων* suspende ab *αἰδαῖς*: „quemnam ille hymnum defugerit ipsi oblatum?” In hoc calceo, inquit, *Sostrati filius pedem magnificum habet*, id est, sors illius magnifica convenit huic conditioni, quam dixi, ut et Olympicæ vicerit et Iovis ibi sacerdos sit et Syracusarum conditores maiores habeat. Formulam *ἐν τούτῳ πεδῶ παδα ἔχειν* quasi proverbialē

eximie Schneiderus ex iis illustrat, quae Casaub. ad Theophrast. Char. 4. collegit: quae enim conveniunt, dicuntur *περί πόδα* esse; unde *περίπους, ἀρμόζων*. Minus accurate *πρόδω* explicatur *βασσι*. Nota structura *ἰστω ἔχων*; cf. tamen *ἰστω λαχών* Nem. IX, 45. *ἰστω αὖξων* Isthm. VI, 27 sqq. *ἰστω πορεύσας* Eurip. Alcest. 445.

Vs. 9 — 21. Non sane haec Agesiae gloria sine periculo parta est Olympicis certaminibus coniuncto: sed ipsa pericula prae tutis laudantur facinoribus. Tu vero, Agesia, et fortis es et vates; ut in te conveniat Adrasti de Amphiarao dictum: quod ut de te pronunciem, Musae mihi concedent et addicent. *Παρ' ἀνδράσιν, ἐν τῇ γῇ*, ut H. in Apoll. Del. Hom. 142. *νήσους τε καὶ ἀνέρας*, ubi v. Hermann. Videntur autem apud Pindarum maxime pugnae terrestres et navales respici. *Ποναδῇ*, cum labore effectum sit: cf. Metr. Pind. III, 18. p. 291. *πονῆσαι* quippe intransitivum est laborare, *πονᾶσαι* transitivum labore efficere, ut Pyth. IV, 236. ubi v. nott. critt. et IX, 96. Ceterum Agesiam, quod fere Schol. censet, plus quam alios laborasse probabile est: etsi sufficere interpretationi solitum Olympicis victoribus laborem dixeris: praestat tamen prior sententia, ne quid dicat Pindarus, quod in unoquoque victore dicere poterit. Labor autem significatur *ipsius certaminis*, non exercendorum equorum: nam dictio *καλὸν εἰ τι ποναδῇ* manifeste ad certaminis successum pertinet, qui labore perfectus fuerit. Quantus vero subinde labor exantlandus esset victori, et quam periculosa res, ipse poeta optime docuit Pyth. V, 46 sqq. Iam quae de Adrasto et Amphiarao dicuntur a Tzetzta Chil. X, 738. hinc desumpta, bene Asclepiades notat ex cyclica fluxisse Thebaide, de qua v. Schellenberg. Antimach. p. 23. et in illo quidem carmine Adrasto, ut apud Homerum Nestori, insignis videtur eloquentia tributa esse, unde hoc ad alios transit, ut olim notavi in Plat. Min. et Legg. p. 143. collato etiam Pindari hoc loco. V. Plat. Phaedr. p. 269. A. et Tyrtaei verba p. 108. ed. Klotz. *Οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλώσσαν δ' Ἀδρήστον μελιχόγερρον ἔχοι. Ἀπὸ γλώσσας* antiquo more additum, ut Pyth. III, 2. *Φαιδίμας ἵππους, ἰδὲ equos*, quales in tabula hanc rem repraesentante pictor finxit ap. Philostr. Imagg. I, 27. p. 802. Vs. 15. poeta addidit *ἔπειτα*, quod aliquo post Amphiarai necem tempore caesorum corpora cremata sunt, Theseo auxilium ferente. Et cave iungas *τελεσθέντων πυρᾶν*: tales enim formas qualis est *τελεσθέντων* p. *τελεσθεισῶν*, nonnisi metro urgente adscitas reperies, ut Nicandr. Ther. 329. *καταψυχθέντος ἀκάνθης*, ibid. 129. *πολόετος ἐχιδνης*, Orph. Argon. 263. *ὕληντι κολώνῃ*, Aeschyl. Agam. 558. *δρόσοι τιθέντες ἔνθρον τριχᾶ*: neque enim conferri possunt quae Matthiae Gr. Gr. p. 605. collegit. Dubium est exemplum Homeri Iliad. β, 561. *ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον*, ubi *ἀμπελόεντα* pro feminino esse speciose contendit Steph. Byz. v. *Ἐπίδauρος*. Igitur iunge *νεκρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, consumptis corporibus septem rogorum*: septem autem rogi fuerunt non septem ducum, qui neque omnes ceciderant neque omnes sepulti sunt, sed septem cohortium exercitus: in qua re quum veteres laborarent; *χ'* appositum est. Cf. Nem. IX, 24. *ἑπτὰ γὰρ δαΐσαντο πυρᾶι νεογυίους φῶτας*. Illos ad Thebas Pindarus sepultos statuit; Athenienses Eleusine conditos dicebant, Pausan. I, 39, 2. Eurip. Suppl. 755. et Eleusine ostendebantur monumenta: sed locum prope Thebas fuisse, cui nomen *ἑπτὰ πυρᾶι* a septem rogis vel illorum herorum vel liberorum Niobae inditum, Schol. vs. 23. ex scriptoribus refert, in his ex Armenide, de quo praeter Praefat. T. II, p. XXIII. vide potissimum Fiorill. ad Herod. Att. p. 116. Ad *στρατιᾶς ὀφθαλμῶν* cf. nott. Olymp. II, 1 — 17. ad cetera Homericum *Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγκυρὸς κρατερός τ' αἰχμητής*. Ipsum de Amphiarao dictum optime Agesiae conveniebat, si veteres ap. Schol. vs. 30. verum narrarunt: *φασὶ γὰρ τὸν Ἀθηναῖον μεθ' Ἰέρων*.

νος στρατευσάμενον πολλοὺς πολέμους κατορθωθῆναι μαντιᾷ καὶ ἀρετῇ. Quod haud dubie non confictum. Et illam laudem, quae periculosae victoriae mentioni artissime connexa est, Agesiae tribui posse, iureiurando se contendere poeta affirmat, idque etsi minime sit rixosus: postremis quippe additis significatur, rem esse extra contentionem et dubitationem positam, ut optime Hermannus monet. *Εὐειρήσονται*, non iusiurandum, ut in Scholiis est, sed testimonium de virtute Agesiae.

Vs. 22 — 35. Sed veniamus ad maiores Agesiae et gentis Iamidarum, ad quos canendos viam monstrant mulae, quod Olympica victoria parta hanc carmini materiam ministrarunt. Igitur hodie Pitanae Laconicam, Iamidarum parentem accedamus et celebremus; quae quum ex Neptuno Euadnam peperisset, Aepyto Elati f. (fratri Stymphali, nepoti Arcadis Pausan. VIII, 4.) Phaesanae Arcadicae regulo recens natam misit, ubi educata ab Apolline compressa est Iamumque peperit. Primam sententiam ita extulit poeta: Sed o Phintis, auriga Agesiae, mulas mihi iunge, ut ad gentem Agesiae perveniam: nam illae potissimum Olympiae victrices viam monstrare possunt: mature vero me hodie Pitanam accedere oportet. Lusum hunc esse recte Heynius notat, quique in hoc carminum genere lusibus omnino nullum locum esse putant, ii mihi Pindarum non nosse videntur: neque tamen incommoda lyricus imagine lusit, qui sese Agesiae rheda carminis materiam praebente ad laudes maiorum evehi fingat, ut alibi curru vel rheda Musarum utitur, *ὀχῆματι αὐιδᾶν* Fragm. Scol. 3. Considera imprimis Isthm. II. init. οἱ μὲν πάλας, ὃ θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων ἐς δίφρον Μουσῶν ἔβαινον, et Olymp. IX, 87. Pyth. X, 65. Isthm. VII, 62. Simonides in Anthologia T. I. p. 73. ed. Iac. prior. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Curru Musa utitur etiam apud Propertium. Phintis Siculum est aurigae nomen, Φλῆτις, ut Φιντίας, Φιντύλος: cf. Eustath. ad Odys. κ, p. 1648. 5. X, p. 1934. 29. Valck. ad Adon. p. 412. A. et in Praef. ad Epist. Phalar. p. XXIII. Lennep. Etym. p. 1064. Cave tamen Phintia putes rhedam in ludis rexisse: fecit hoc ipse Agesias, vir bellicosus et fortis, ut vidimus: quodsi alius pro Agesia rhedae in certamine rector fuisset, vacaret locus de periculo vs. 9 — 11. Ὀδὸς καθαρὰ, via expedita, regia: expedita vero via est, quia Iamidarum et Agesiae splendor eam expeditam poetae praestitit. Ὀδὸς καθαρὰ semitae silvestri opponitur: Callimachus Epigr. in Theaetet. Ἥλθε θεαίετος καθαρὴν ὁδόν· εἰ δ' ἐπὶ κισσόν τὸν τεὸν οὐχ αὐτῇ, Βάκχε, κλεινὸς ἄγει. Sic ἐν καθαρῷ de loco vacuo, aperto Iliad. θ, 491. ψ, 61. Aristoph. Eccl. 343. Olymp. XI, 47. Simul tamen conspicua est via, quia expedita via conspicua est: cf. Isthm. IV, 25. θεοδότων ἔργων κλεινὸν ἄν καθαρὰν. Nota vero poetam primum dixisse βάσμεν, de se et Phinti, deinde ἴκωμαι de se solo. Καὶ pertinet ad γένος: cf. nott. critt. Olymp. VII, 25. His igitur mulabus debemus carminis portas aperire Olympiae victricibus, ut iis in carmine admissis vehamur. Verba στεφάνους δέξαντο recte Schol. vs. 44. vulg. de coronis et floribus cepit, quibus ipsae mulae ornatae essent: ἐπειδὴ καὶ αὐταὶ (scribe αὐταὶ) αἱ ἡμίονοι τοῖς στεφάνοις ἐβάλλοντο καὶ τοῖς ἄνθεσιν. Ὕμνον πύλας, ut Bacchylides ap. Clem. Alex. οὐδὲ γὰρ Ῥάστον ἀρρήτων ἐπὶ πύλας ἔχειν, quae contulit Wessel. Obs. I, 21. p. 85. sed haud recte explicuit. Pitana heroina ponitur ad Eurotam, quod ibi est pagus urbis Spartae ab illa nymphea Eurotae filia denominatus. Vs. 30. ἰοβόστρυχος Euadna, ut Musae alibi ἰοβόστρυχοι et ἰοπλόκαμοι, ob nigrum colorem: nam Nigrae violae sunt et vaccinia nigra Virg. Bucol. X, 39. Παρθενία ὠδὴν puellae est virgo non nuptae, ut Παρθενία ex innuptis nati. Ἰδὴν, fetus ipse, quem dolores parturientis enituntur: ut Hesychio ὠδὴν inter alia est ἐγκυμονεῖ; item ὠδῶν, κυημάτων: Nicander notante in Lexico Schneidero ovum vocat ἀπαλὴν ὠδῖνα

ἔρμιος. Aeschyl. Agam. 1410. ἔθυσεν αὐτοῦ παῖδα, φιλότῃν ἐμοὶ ὥδινα. Eurip. Ion. 45. λαθροῖον ὥδιν' εἰς θεοῦ ῥίψαι δομον. Cf. locum nostrum ob id vocabulum afferentem Grammaticum in calce Etym. Gud. p. 644. Κύριος μὴν, mensis natura constitutus, in quo discrimen rei positum. Oppian. Cynege. III, 156. πρὶν τοκετοῖο μολεῖν ὥρην, πρὶν κύριον ἡμᾶρ νηδὺν ἐξέλθῃ. Herodot. V, 50. ἐπεὶ δὲ τε ἡ κυρὴ ἡμέρῃ ἐγένετο τῆς ἀποκρισίας. Idem VI, 129. ἡ κυρὴ τῶν ἡμερῶν, qua definitur, cui procorum puella, quam ambiunt, in matrimonium detur. Δόμεν πορσαίνειν, ut Pyth. III, 45. πόρς διδάσαι, Pyth. IV, 115. τράφει δώκαν. Vocem Φαισάνᾳ male tentavit B. Martinus V. L. IV, 8. Elidisne fuerit Phaesana an Arcadiae, in Scholiis disputatur: unde colligas haud procul eam a confiniis fuisse, ad superiorem Alpheum, cuius fontes prope Aseam, vel si vis prope Phylacen sunt (Pausan. VIII, 54. Strab. VIII, p. 527. B. Alm.); ibique in meridionali Arcadia Aegypti regnum fuisse etiam ex Pausania intelligitur: certe fluminum et terrarum tractus docet ibi esse γῆν Αἰνυτίδα (non Αἰγυπτίδα) ap. Pausan. VIII, 34, 3. et in eadem regione sunt oppida, quae idem VIII, 27, 3. in terra Aegyptiorum (non Aegyptiorum) ponit: quamquam Aegyptum ab aliis in septentrionalem prope Cyllenen Arcadiam transferri videbimus ad vs. 72 sqq. Ceterum incertos antiquitus Elidis et Arcadiae fines fuisse etiam aliunde constat.

Vs. 36 — 47. Sed Aegyptus Euadnam gravidam esse perspicuus pressa iracundia Delphos proficiscitur deum de ignominioso hoc casu consulturus: quo absente Euadna facili partu clam uterum deposuit in dumeto; ibique relictum filium melle nutriendum dracones. Χόλον πέσαις, recondens, concoquens, χόλον καταπίψας Iliad. α, 81. De illo περ' ἀράτων v. nott. critt. et adde quae dixi ad Fragm. inc. 23. Κάλπιδα ἀργυρίαν, qua instructa exierat quasi ad aquam hauriendam pro prisca morum simplicitate: argenteum vas ad augendam opulentiae specie puellae regiae dignitatem dicitur, ut Amymonae tributa κάλπῃ χρυσῇ ap. Philostr. Imagg. I, 8. p. 775. et apud Propertium, ad cuius locum de aquae hauriendae negotio principum filiabus dato et de aureis argenteisque apud poetas vasis disputatur in Obs. Misc. T. V. p. 306 sqq. Taceo de sordibus allegoricis Loniceri, Aretii, Benedicti ibidem exagitat. Τὸ σπλάγγων, ex utero matris, ut Nem. I, 35. Aliter cepit Grammaticus in calce Etym. Gud. l. c. Τὸ ubi Germanice vel Latine expresseris, duplici videri sensu dictum non offendit. Τὸ ὥδινος ἐρατᾶς, partu iucundo, quem quippe Apollo, Lucina, Parcae leniverant. Nempe Lucina et Parcae coniunctam operam praestant: illa Parcis assidet, παρὶδρος Μοῖραν βαθυφρόνων Nem. VII, 1. cf. Böttigerum Iliib. p. 10. 18. a Gurlitto citatum et Disgen. ad Nem. l. c. Parcarum vero auxilio simul significatur, claram fore Iami sortem. Tot diis autem auxilium ferentibus quid mirum partus dolores esse in iucunditatem versos? Immo non abhorreo ab iis, quae de pariendi voluptate vernaculus poeta in tragoedia Nioba scripsit a magistellis nostris frivolo risu accepta. Κνιζομένα, anxia et sollicita materno affectu, quod recens natum puerum non liceret in patris domum secum auferre, ut ap. Eurip. Ion. 959. Creusa prolem in specu relinquit οἰκτρά πολλά στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Γλαυκῶπες δράκοντες, ut Pyth. IV, 249. Pindaricam vocem tangit Eustath. ad Iliad. χ, p. 1279. 17. Dracones puerum nutrire omen est de futura vaticinandi dote; quo pertinent Melampodis dracones (Schol. Pyth. VIII, 64. etc.). Terrigenae enim dracones sunt; et Tellus mater ex profunda alvo mittere vaticinia olim visa est; unde Tellus ante Themidem Delphici oraculi praeses, ex cuius antro etiam Pythia divino furore impletur: et ibi quoque draco fuit ab Apolline interemptus: hinc etiam Trophonii antrum et similia. Sed horrenda monstra tenellum puerum sollicita cura affecti (καθόμενοι) alunt ἰὼ μέλυσσιν. Ἴδῃ

proprie est *missile*; hinc id quod ore vel aculeo animalia emittunt, quod in serpentibus venenum, in apibus mel; quia vero draconum *τοξ* solet perniciosus esse, oxymoro sibi usitatissimo Pindarus addidit *ἀμεμφεί* et *μελισσών*. Ceterum mos Graecorum respici videtur, de quo Schneiderus: „In Graecia infantes primum melle alebantur, quod ex Paulo et Aëtio monstrat Is. Vossius ad Bernabae Epist. p. 371. cui rei ollulam cum spongia adhibuerunt. Hinc *Μελισσαι* Iovis nutrices. Bacchum melle nutrit Macris nympha ap. Apollon. Arg. IV, 1136.” Apse autem idem mellis usum etiam ad vaticinium spectare animadvertit, quod colligi potest ex Hom. Hymn. in Mercur. 556 sqq. et videndum numne *μελισσα Δελφίς* Pyth. IV, 60. et mysticae Mellissae, de quibus ad Fragm. inc. 26., aliqua ex parte huc referri queant. Contra quae de mellis viribus contulit Creuzerus noster Symbol. T. IV. p. 119. huc pertinere non videntur.

Vs. 47 — 57. *Pythone redux Aepytus quaerit de filio, quem Euadna peperisset, utpote Apollinis prole: ille vero in fruticetis latebat. Repertum et protractum mater Iamum vocat a violis, quibus tectus iacuerat.* Primo versu nota *ἐνελ* in fine positum: quod in huiusmodi particulis fit summa cum elegantia, maiorem inde vim recipiente sententia, ad quam ea particula transitur, quia vox aut subsistit paululum aut certe attollitur. Sic *ἐνελ* Nem. IV, 31. X, 51. 57. *ὅτι* Pyth. II, 31. VI, 20. X, 69. Nem. V, 3. 46. *ἐνελ* τοι Isthm. II, 45. *ἤλθε* τοι Nem. VI, 11. *ποῦ* κέντρον δέ τοι Pyth. II, 94. *ἀλλά* τοι Pyth. III, 19. *εἰ δέ* τοι Nem. IV, 79. *τὸ διδάσασθαι δέ* τοι Olymp. VIII, 59. *Μοῖσά* τοι Nem. VII, 77. *ἀνὰ* Nem. IV, 47. Vs. 49. *γεγάκειν* p. *γεγακίνα* illustrat Buttmannus in Comm. Lat. Mus. Ant. Stud. T. I. F. I. p. 244 sq. ubi allatis ex titulo Agrigentino ap. Gruter. p. CCCCI. et Sapphone exemplis adde *ἐπιτεθεωρήκην* in Cumaea inscriptione ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. II, tab. 56. lin. 18. 19. et Greg. Cor. p. 621. ed. Lips. c. intt. Hinc indicativus et coniunctivus *γεγάκω*. Hesychius: *γεγάκω*, *γεγενημένος ὦ*, ubi v. intt. Notae formae Pindaricae, Homericae, Hesiodicae, Theocriteae *πεφύκοντας*, *κεχλάδοντας*, *κεκληγόντες*, *πεφύκω*, *δεδοίκω*. Vs. 50. construe *μάντιν περιέσεσθαι θνατῶν*, ut Odyss. α, 66. Mox Eustath. ad Iliad. β, p. 351. extr. cum libris compluribus exhibet *βατελα*. Vs. 55. *violarum radii sunt flavi et plane purpurei; radii violis tributi non ob solem in rore violis innatante resplendentem, sed ob fulgorem colorum lucidum, flavi quidem et purpurei: dicitur enim de viola Martii, quae proprie ἰὼν et μελάνιον vocatur.* Cf. Voss. ad Virg. Bucol. II, 47. Etiam quod irrigatum radiis corpus est, cave ad rorem referas: *βρίχω* enim ab aquis humum replentibus derivatam notionem *tegendi et obruendi* accepit, quod quodammodo iam in dictione Olymp. VII, 34. usurpata cernitur, *βρίχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μίγας χρυσταῖς νιφάδεσαι πόλιν*, et sine ambiguitate in formula *σιγά βρέχεσθαι*, de qua v. Fragm. inc. 166. c. not. Vs. 56. *τὸ* est *διό*. Iamus fertur ab *ἰouis* vocatus, lusu poetico ad nostrum sensum, at serio, ubi id ad veterum rationem spectaveris: scite enim Gurlittus notare mihi videtur, frequens hoc poetarum fabularumque etyma captandi studium ex quadam esse religione natum, quod in nomine omen quaesitum sit: cf. simile etymon Isthm. V, 51. Aliqua ex parte conferri potest etiam Odyss. τ, 409. Nomen indit *mater*, quia pater non inter mortales est, idque immortale, quod perenne et clarum Iami cum genere nomen.

Vs. 57 — 71. *Sed adultus Iamus Neptunum avum et patrem Apollinem precatus, ut imperium ipsi aliquod darent, ab Apolline ad Cronium collem adducitur, ubi interim patris voci auscultans vaticinaretur, quando vero Hercules Olympicos ludos instituisset, in ara Iovis conderet oraculum. Ex quo tempore Iamidarum gens per Graecos celeberrima.*

Vs. 57. "Ἡβή χρυσοσίφανος, ut Pyth. IX, 113. Hesiod. Theog. 17. cuius fructu maturitas significatur. *Ἀλφειῷ μίσσῳ καταβάς*, in medium ingressus Alpheum, Neptunum precaturus (de ritu cf. Olymp. I, 71.); non Epidauri, ut in Scholiis est, sed prope Phaezanam. Neptunum *εὐρυβλάν* hinc: habet Cornutus Nat. Deor. c. 22. ubi male *εὐρυβλάν*. Vs. 60. *τιμὰν* est *ἀρχήν*, ut passim vel in soluta oratione: sed pro civili imperio sacrum Iano munus datum est. *Ἀρτεμίδης* a Schol. exponitur *αἰδηθῆς καὶ ἀπειθεῖς*; sed rectius Scholium nuper editum: *σαφῆς καὶ μηδὲν ἔχουσα ἀπονεκρυνμμένη, ὥς περ οἱ αἰετοί*. Diserta vox, ni fallor, opponitur ominibus obscuris, qualia sunt terrae motus, fulmina, similia. Isthm. IV, 51. *πολλὰ μὲν ἀρτεμίδης γλώσσά μοι τοξέυσται* ἔχει περὶ κείνων κελαδέων. Eodem significato Musas *ἀρτεμειδίας* Hesiodum Theog. 29. dixisse contextus docet. Hinc *ἀρτεμίδης* apud Homerum etiam in deteriorem partem *versutus et loquax*. V. Hesych. v. et intt. De dictione *μετάλλασέν τέ μιν* v. nott. critt. neque Hermanno assentior ad Viger. p. 936. ed. nov. ab Apolline filium quaei putanti: quem praesentem praesens deus cur quaerere debeat, non perspicio. Olympia vocatur *πάγκοινος χώρα* ob futuros ibi frequentissimos conventus. Ad vocem *ἡλέβατος* cf. Heyn. ad Iliad. o, 273. *τόχα, interim, per aliquod tempus*. *Φωνὰ ψευδέων ἀγνωστος* est Apollinis ipsius, voce sua interim Iano oraculum praebentis, per inspirationem et vatis enthusiasmum, ut Delphis Pythiae sacerdoti. De structura particulae *εὐρ' ἂν* cf. Thiersch. Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 218. *Τεθμὸν μέγιστον αἰθλων* illustrat Nem. X, 32. Ara Iovis, de qua dicitur, est maxima (v. ad Olymp. I, 88 sqq. extr.), in qua fuit oraculum *δι' ἐμπύρων* (cf. Introd. et nott. critt.). Oraculum autem in summa ara fuisse notatur ex rei veritate: quum enim ea ara, quam alii ab Hercule Idaeo, alii ab heroibus indigenis duabus aetatibus post conditam ferebant, ingentis fuerit molis, quippe XXII pedes alta et duabus partibus constans, quarum inferior (*πρόθυσις*) ambitum habuit pedum CXXV, ut tradit Pausanias V, 13, 5. facile intelligitur, si in summa parte ex flamma oraculum fuit, ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ dictum esse, ut illa pars accuratius definiretur; ut si Homerus dicit *τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ*, in summa mole sepulchrali (cf. nott. critt.). Ita vero fuisse ex eodem Pausania patet. Nam inferiori parti impositum minus altare fuit, cuius, ut ille ait, *περὶ μέτρος ἐκάστων (ἑσχατῶν Buttmanus corrigit recte) πόδες δύο καὶ τριάκοντα*: ibique cremata esse femora indeque oracula edita, docent quae adduntur: *αὐτὰ μὲν δὴ τὰ ἱερῆα ἐν μίρῃ τῷ κάτω τῇ προθύσει καθίστασθαι αὐτοῖς θύειν* τοὺς μηρούς δὲ ἀναφέροντες ἐς τοῦ βωμοῦ τὸ ὑψηλότερον καθαγίλουσιν ἐνταῦθα. ἀναβαθμοὶ δὲ ἐς μὲν τὴν πρόθυον ἄγουσιν ἐξ ἐκατέρας τῆς πλευρᾶς λίθου πεποιημένοι· τὸ δὲ ἀπὸ τῆς προθύσεως ἐς τὸ ἄνω τοῦ βωμοῦ τέφρας παρέχεται ἀναβαθμούς. ἄχρι μὲν δὴ τῆς προθύσεως ἔστιν ἀναβῆναι καὶ παρθένους καὶ ὡσαύτως γυναῖξιν, ἐπειδὰν τῆς Ὀλυμπίας μὴ ἐξέλγῳνται· ἀπὸ τούτου δὲ ἐς τὸ ἀνωτάτω τοῦ βωμοῦ μόνοις ἔστιν ἀνδράσιν ἀνελθεῖν. Χρηστέριον Valck. ad Ammon. III, 19. p. 235. volebat victimam esse, non oraculum: quod eo minus probandum, quum victimae non in summa ara, sed in inferiore parte mactatae sint. *Κέλευσεν* leni anacoluthia dictum, quum ἀκούειν pendet a voce *ᾤπαιε*. Postremo Hermannus coniungit γένος *Ἰαμιδᾶν ἕλβος ἂμ' ἔσπετο*, comparato ad structuram loco Nem. X, 37. ubi tamen v. Dissen. Eadem ratio Scholiastae est, in quo lin. 2. (vs. 120. vulg.) scribe *εὐδαιμονία* absque *I* subscripto: at ferri etiam asyndeton potest et oratio abrupta. Nam lyrica dictio quamquam maiorem sermonis ambitum non defugit, concisas tamen amat sententias, quales in simili re Olymp. II, 10 sqq. sunt.

Vs. 72 — 81. Simul Iamidas felicitas secuta est, qui virtutibus conspicuam viam

incedunt: id quod omnes eorum res declarant: nec mirum si aliorum excitas invidiam: nam qui curru vel rheda victores inclaruerint, invidis obnoxii sunt. Tua tamen felicitas secunda videtur, quam, si materni tui maiores sub Cyllene monte Mercurium coluerunt, ipse hic deus ludorum praeses una cum Iove Olympiorum deo tutatur et perficit. Sic poeta apte ab Iamidarum rebus ad Arcadicas res transgreditur. Virtutibus conspicuus nunc etiam Agesias, Olympicus victor et bellica laude insignis. Iunge *χοῖμα ἑκατόν*, ut Olymp. IX, 112. nam *χοῖμα* pro re ipsa, *αὐτῷ τῷ πράγματι* hac quidem ratione poni insolens est, ideoque *εκατόν* non potest ab eo dirimi; quod faciunt qui exponunt: *Res probat quemque*. Quae de invidia addit poeta, quis crediderit sine causa addita? Necesse est fuerint, quibus invisus esset Agesias. Nec diu quaerendum, qui illi fuerint: cives fuerunt Syracusani, qui eum triennio post occiderunt, iam antea irati. V. introd. *Μῶμος δ' ἐξ ἄλλων* est etiam in Pal. C. sed in eodem est *πρῶτον*, non ut putabam *πρώτους*. Iunge *περιελαύν. Πισιστάζει χάριν*, quasi unguentum pretiosum formam pulchriorem reddens. *Ἐδώρησαν, ἔδωρῃσαντο*: v. Schol. et Antitacticistam Bekkeri p. 90. *Αἰταὶ θυσίαι, supplicia sacrificia*, ut *λαταὶ ἐπαοιδαὶ* Pyth. IV, 217. In seqq. Mercurium intellige *ἐταρώριον*, qui etiam Olympiae aram habuit (Pausan. V, 14, 7): is nunc etiam ideo memoratur, quia Agesiae victori videbatur favisse. Sed quoniam sunt Agesiae *μάτρες*? De patre quidem matris Agesiae, quae Arcadica fuerit, cogitari non potest: nam de remotis ac fabulosis temporibus agi, ex quibus nonnisi obscura fama supersit, indicant verba *εἰ δ' ἐγώμω* etc. eandem vero ob causam *μάτρες* non possunt *avunculi* esse. Pindaro *μάτρες* quidem etiam *avunculi* est (v. Dissen. ad Nem. IV, 73 sqq.); sed hic ut alibi *μάτρες* avi materni sunt, matris pater et maiores cum propinquis: *Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονίους μητρὸς μάτρες* *ἐξη*, notat Eustath. ad Iliad. β, p. 316. 15. quod etiam de Euripide observat Pollux III, 16. ex Herc. fur. 43. Igitur quum de ipso patre matris Agesiae locus intelligi nequeat, superest ut aut prisci homines intelligantur, ad quos mater Agesiae originem gentis retulerit ex Arcadia repetitam, aut materni avi sint parentes Euadnae, quae Iamidarum gentis mater est: qua ratione Metopa paulo post poetae *ματρομάτωρ* sive avia vocatur, quia Theben poeta matrem suam agnoscit. Priorem sententiam amplexus, ut Agesiae maiores coniicio Stymphali ad Cyllenen olim habitasse, ita ibi Iamidam dixeris Arcadicam uxorem duxisse; a qua ii sint Iamidae, qui Syracusas venerint: neque refutari haec opinio potest, etsi ea nullo queat argumento firmari. Nam quod apud Scholiasten uno et altero loco legitur, maternum Agesiae genus Arcadicum fuisse, ex solo Pindaro collectum est. Sed ubi Euadnae maiores intellexeris, quoniam haec ex Neptuno et Pitana Laconica nata est, naturales parentes non possunt in censum venire, sed ad Aepyrum recurrendum est, qui Euadnam educasse dicitur, atque ad illius patrem Elatum cum cetera stirpe. Et profecto Aepyrtus, etsi a Pindaro (vs. 34.) ad superiorem Alpheim in meridionali Arcadia collocatur, ab aliis prope Cyllenen montem dicebatur sedem habuisse, ubi etiam eius pater habitaverat: nam Elatum tenuisse Cyllenen tradit Pausan. VIII, 4, 2. eiusque inter filios Cyllen est, a quo monti nomen, et Stymphalus, a quo Stymphalus vicina urbs (Pausan. ibid. 3.): postremo ipse Aepyrtus post Azanis filium Clitorem Arcadam rex factus in venatione perit in monte prope Pheneum versus orientem, haud procul a Cyllene (Pausan. VIII, 4, 4. VIII, 16, 2.), ubi fuit eius tumulus longe clarissimus, *ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὺν, Αἰπύτιον παρὰ τύμβον*, Iliad. β, 604. Has igitur Aepyrti eiusque patris et propinquorum sedes in priscis fabulis et apud ipsum Homerum traditas respexerit Pindarus, non tamen sine dubitatione, quae inest verbis *εἰ δ' ἐγώμω*, pro-

pterea quod ipse, fortasse etiam Iamidarum gentiliciae traditiones Aegypti sedem Thaesanae reponerent.

Vs. 82 — 91. Ad Arcadicam Agesiae originem delatus poeta Stymphaliis, apud quos carmen canitur, sese non alienum sed propinquum praedicat: *Metopae enim Stymphaliae Theben filiam esse. Igitur Aeneam Stymphalium hortatur, ut primum Stymphaliam Iunonem canat, deinde ut ostendat, num poeta vetus Boeotorum opprobrium de sue declinare possit carmine suo auditoribus probando: mox Aenea laudato etiam ad Syracusas memorandas hortatur. Dictio lyricae plena audaciae, sed prorsus eximia est. Δόξαν ἔχω ἀκόνας λυγρὰς ἐπὶ γλώσσῃ, hoc est, δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνη λυγρὰ, quae mihi linguam acuat et ad dicendum id, quod dicturus sum, excitet. Cos dicitur λυγρὰ, acute sonans et stridula, qualis sonus editur, ubi ferrum in cote acuitur. Neque vero ἀκόνη sed δόξα περὶ ἀκόνης, species illa et cogitatio, quae poetae quasi cos linguam acueri videtur, adrepat ei haud invito sub dulcibus carminis et instrumentorum sonis, ἐν καλλιρροῖς πνοαῖς. Πνοαὶ maxime de tibiis dicuntur, ut Nem. III, 76. Αἰολῆσαι ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Recte Heynius: „Ut in tropum cotis incideret, facit hoc quod Graeci dicunt γλῶσσαν δόξαν et δξύνοσθαι γλῶσσαν, στόμα”: neque aliter nos dicimus et Latini, ut Cicero. Addit Heynius, in pedestri quoque sermone dici: Mentione Arcadicae originis παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν; nec male confert Pyth. I, 86. ἀψευδέϊ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, simplicioremq; notat dictionem esse Olymp. XIII, 11. τόλμα τέ μοι εὐθείᾳ γλῶσσαν ὀρνυεῖ λέγειν. Sequitur ea sententia, ad quam proferendam cos, quae ad linguam esse videtur, acuit et excitat: *avianam esse Metopam Stymphaliam, Thebes matris suae matrem. Fabulam illustant Schol. h. l. indeque Etym. M. (v. Praef. Schol. T. II, p. XXV.); cf. Schol. Nem. IV, 36. Schol. Isthm. I, 1. Pind. Isthm. VII, 37 sq. vulg. et ibi Schol. Herodot. V, 80. Pausan. V, 22, 5. Apollod. III, 12, 6. et Dissen. ad Nem. IV, 9 — 32. Metopam rivum Arcadiae esse Callimachus ap. Schol. docet; alii lacum vocabant: situm nemo, quod sciam, definivit: Pindarus quum Stymphaliam vocet, necesse est Metopa Stymphaliorum in finibus fuerit. Vocem ματρουατῶρ ex hoc loco annotat Pollux III, 17. Θήβη πλήθειππος dicitur heroina, translatis in eam civium moribus (cf. de Pindaro metonymiae studioso Eustath. ad Iliad. r, p. 1175. 3. ad Odys. r, p. 1875. 37.), ob Thebanorum etiam copiis equestribus insignium studia curulia; πολυνάρματος Sophocl. Antig. 149. εὐάρματος Antig. 836. ubi v. Musgrav. item apud Pindarum Fragm. inc. 104. ubi notatum etiam χρυσάρματος a Pindaro Thebas dici ut εὐάρματος. Cf. de curru Thebano Introd. ad Olymp. IV. Φιλάρματος πόλις Thebae Isthm. VII, 20. Φιλάρματοι Θῆβαι Eurip. Herc. fur. 467. Neque hinc alienae λεύκιπποι ἀγναὶ Καδμείων Pyth. IX, 86. et Iolai laus curulis et equestris, cf. Isthm. I, 16. VI, 9. itemque Amphitruonis Pyth. IX, 84. Iam apud Homerum Iliad. δ. 391. sunt Καδμείοι κέντορες ἵππων. Adde hippodromum Thebanum ap. Pausan. IX, 23, 2. Neque incommode poeta nunc hanc Thebes gloriam extulit, quippe quum in victoria cursu rhedae parta versetur. Τὰς ἐρατεινὸν ὕδωρ πόμα, cuius aquam bibo, quod ad eam habito, nihil aliud. nec subest allegoricus sensus, qualis habetur Isthm. V, extr. Πίσουα manifeste hic praesens est. Ἀνδράσιν αἰχμαίνω, qualis etiam Agesias bellica laude insignis, si vere Schol. vs. 30. retulit; simul possunt Arcades, gens bellicosissima, intelligi, apud quos carmen canitur. Iuno Parthenia est Stymphalia, ubi illi παῖς nomen ut virgini, τέλεια ut matronae, χήρα ut ab Iove segregatae (Pausan. VIII, 22, 2.). Schol. quidem ad Parthenium Arcadiae montem refert; sed Pausanias certe Iunonis ibi cultum ignorat, et remotior ille mons a Stymphaliorum finibus Tegeaeque propior, ut praeter**

Strabonem docet Pausanias VIII, 54, 5. VIII, 6, 2. quamquam eum Stymphalo ad-movet Cellar. N. O. A. T. I, p. 992. Neque tamen ideo negaverim etiam in illo monte olim Iunonem cultam esse; illud vero nemo credit, hoc loco Partheniam Iunonem aut Euboicam esse aut Samiam ad Imbrasm flumen pertinentem, de qua v. Schol. et ll. cc. in nott. coll. Pausan. VII, 4, 4. Iunonem potissimum cur praedicari poeta velit, obscurum est: res liquida erit si veram putaveris eorum sententiam, de quibus Scholium nuper editum: *τις δὲ τὸν Ἀγῶνιαν θάσιν ἰδρῶσαι ἀγαλμα Ἦρας*: quae non ex hoc videntur loco ficta. Mox *γῶναι* manifeste causativum est *apertum facere*, ut *γῶσσομαι* Olymp. XIII, init. et verbum *ἀσπαιγνώσκα*. Eodem significato *μοι τῶνδε εἴνεκα*, *γῶναι* ὁπόσῃς μέτεστι σποιδῆς εἰς τὰ δικαστήρια, etsi locus ambiguus. Notum proverbium *Βοιωτῶν ἴς* et Boeotorum *ἀναίδησθα*, ob quam illud haesit: v. Schol. h. l. et qui ibi afferuntur p. 151. Fragm. Pind. Dithyr. 9. Larcher. Nott. in Etym. M. in Comm. Acad. Inscr. T. XLVII, p. 145. intt. Aelian. V. H. XIII, 25. F. A. Wolf. ad Dem. Lept. p. 327 sq. Mus. Att. T. I. P. II. p. 342. item Erasmus Adagg. De Hyantibus dixit Strab. VII, p. 494. extr. IX, p. 615. Alm. Pausan. IX, 5. Plin. II, N. IV, 12. Schol. Apollon. III, 1242, ubi etiam de proverbio, Tzetz. ad Lycophr. 433. qui nostri loci meminit. Eundem tangunt Plutarch. Es. carn. I, 6. Gen. Socr. c. 1. et Eustath. ad Iliad. v, p. 954. 32. Versus 90. 91. Aeneam chori moderatorem fuisse docent: ad praefecti munus deducunt etiam superiora verba *ὄρετρον νῦν ἑτάλους*. Is a Pindaro Thebis instructus poetae mandata pertulit, bonus internuncius; is animo consignatos carminis modos tenet, et quomodo miscendi et temperandi sint, novit. Vide de eo, quae monui in Introductione. De dictione cf. nott. critt. p. 471. et *στυράην* eo refer, quod ut in litteris carmen attulit: nam *στυράη* Spartani mittebant mandata; cf. Nepot. vit. Pausan. 3, 4. et intt. Gellium N. A. XVII, 9. Crater dulcis, ob vini dulcedinem; vini enim potui poema comparatur, ut Olymp. VII, 7 sqq. Isthm. V. init. item mellito potui Nem. III, 74 sq.

Vs. 92 — 100. Iube porro illos Syracusarum mentionem facere et Ortygiac, quam administrat Hiero, iustus rex et sacerdos, celebratus lyris et carminibus, qui precor ut incolumis sit et Agesiae pompam ex patria Stymphalo in patriam Syracusas revertentem benigne excipiat. Ortygia Syracusarum insula prae ceteris urbis partibus memoratur plures ob causas. Nam primum quod ibi arx fuit, Hieronis tyranni ibidem haud dubie iam tum regia erat, ut postea (v. Göller. Hist. Syrac. p. 45. 48. et univserse de Ortygia vetustissima urbis parte atque imprimis frequenti p. 39 sqq.): hinc Schol. Pyth. II, 9. *ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν τὰ ἱεροπορεῖα Ἱέρωνος*: quod cur neget Schol. Nem. I, 1. difficile dictu: alii eodem ibidem auctore id ipsum affirmarant. Cf. etiam poemam Pyth. II, 6. III, 69. omitto enim Nem. I, init. unde nihil ad hanc rem colligi potest. Deinde quod ibi primi conditores habitaverant, Agesiam quoque illic domum habuisse probabile est, quippe qui a primis colonis originem duxerit. Ibidem fuisse coniecerim templum Cereris et Liberae, in quo sacra peragebantur Hieroni gentilitia a Teline propagata: de quibus v. Scholia nuper edita et nott. ad Schol. Pyth. II, p. 314 sq. Accedit quod Gelo ex Punica praeda *κατεσκεύασε ναοὺς ἀετιολόγους Δήμητρος καὶ Κόρης*, quae Diodori XI, 26. verba sunt. Iovis Aetnaei sacerdos Hiero haud dubie inde ab Aetna condita. Quae sacra Hieronis munera poeta commemorasse videtur, ut iustitiae iunctam pietatem sacerdotalem significaret: quod etiam aptius in carmine vatem celebrante, qui religionibus plurimum tribuit. *Φοινικόνεσσαν* Cere-rem ob pedes ab artificibus minio pictos dici Winkelmannus censet Hist. art. T. III,

p. 23. ed. opp. nov. quod ut concedam in aliis diis ob nullam esse insigniorem causam factum, tamen in Cerere et talem morem et epitheti rationem symbolicam notionem includere non negaverim: atque ut Thetis ἀργυρόπεζα ob aquam dicta videtur, ita recte Ceres ob segetis maturae colorem illo epitheto ornata ab interpretibus dicitur: sic ap. Virg. Georg. I, 297. seges matura est rubicunda Ceres: eodem pertinet ξανθή Δημήτηρ Iliad. 2, 500. Libera λεύκιππος vocata, Scholiaste iudice, quod candida equis iuncto curru ad Iovem patrem vehatur: ceterum diis ad principum morem candidos esse equos datos res ipsa docet (cf. ad Pyth. IV, 117.); etiam Cereris calathum albi equi vehunt: χῶς αἱ τὸν κάλαθον λευκότητος ἵπποι ἄγοντι Τέσσαρες, Callim. in Cerer. 121. Ob singularem causam, diei splendorem, Ἡμέρα est λευκόπλοος ap. Sophocl. Aiac. 671. Proserpinam λεύκιππον ob formam vocabuli respicit Eustath. ad Odys. 5, p. 1562. 37. Eiusdem ἑορτήν Schol. vult esse Ἀνακαλυπτήρια, de quibus v. ad Olymp. II, 1 — 17. sed etiam Θεογάμα et Ἀνθεσφόρια Sicula Proserpinae sollemnia sunt: v. Polluc. I, 37. De Hierone a poetis cantato dixi ad Olymp. I, 8 — 17. Θεαύσαι futurum quum offensionem praebeat, Hermannus coniecit θαύσαι: possis etiam θαράσσαι, ut Isthm. VI, 59. Prius si verum est, metaphora fuerit a curuli certamine desumpta, ut Eurip. Herc. fur. 776. ἔθαυσε δ' ὀλβου κλεινὸν ἄρμα: quod aptissimum huic odae, quum praesertim Pindarus formulas dicendi petere ab argumento carminis solet. Ad formulam proverbialem οἰκοθὲν οἰκάδε cf. Olymp. VII, 4. et nota tum hinc tum ex vs. 100 sqq. colligi, etiam Stympthaliam civitatem habuisse Agesiam. At longe obscurissimum, qua ratione Stympthalus, vel ut Plinius H. N. IV, 10. cum Schol. vs. 129. vulg. vocat, Stympthalum, mater Arcadiae ovibus praestantis dicta sit. Civium matrem Heynius interpretatur, ut Opus Pindaro esse Locrensium mater: sed Ἀρκαδίας non est Ἀρκαδῶν. Contra Gedikius et Hermannus Arcadicam Agesiae matrem sive patriam intelligunt: in qua sententia, ni fallor, esse debebat Ἀρκαδίαν vel Ἀρκαδα et εὔμαλον. Nihil igitur superest nisi ut dicamus matrem Arcadiae Stympthalum dici ut metropolin, quae Scholiastae ratio est; credo ob antiquitatem: etsi Lycosura Arcadicarum urbium vetustissima habita (Pausan. VIII, 38, 1.). Nempē in talibus rebus discrepant fabulae; Pindarus nunc id elegit, quod Stympthaliis, apud quos carmen canitur, gratissimum auditur.

Vs. 100 — 105. Nam quod duplicem ille patriam habet, Siculam et Arcadicam, id vero commodissimum est: ut in tempestuosa nocte apprime utiles sunt duae ancorae. Utramque autem precor ut deus servet, Neptunoque supplico ut felicem Agesiae pompaeque reditum praestaret et carminum meorum honorem precibus his auscultando teneatur. Vs. 100. tangit Eustath. ad Iliad. π, p. 1078. 1. (p. 1102. 35. Bas.) χρήσις δὲ τοῦ σίμπτου καὶ παρὰ Πινδάρου, ἔνθα φησὶν ἀγαθὸν εἶναι καὶ δύο ἀγκύρας ἀπεσκήμαθαι: item ad Iliad. ρ, p. 1114. 20. Simile Epictetum illud ap. Stob. Serm. CX. οὐτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας οὐτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστοί. Cf. Propert. III, 14, 41. ed. Lachmann. Altera ancora ex prora, altera ex puppi defigi solebat. Sententia ipsa prudentissima: non multo post in Sicilia interemptus Agesias est, qui bene fecisset, si altera esset ancora Arcadica usus. Hoccine igitur poeta auguratus fuerit? Minime vero. sed invidia pressum Agesiam vidit apud cives Syracusanos (v. ad vs. 72 sqq.), ob Hieronis haud dubie amicitiam eique praestitam operam; hac de causa haec Pindarus addidit. Vs. 102. vide ne τῶνδε servandum sit, quia carmen apud Arcades canitur, qui adsunt. Neptunus advocatur ut maris dominus idemque Agesiae gentis auctor (vs. 29.): simul poeta occasionem inde capit, ut suis quoque carminibus honorem precetur, sicuti Olymp. VII, 88. Χρυσάλευκος Ἀμφικρίτην, ab aurea colo. Quod Diana χρυσήλα-

κατος dicitur Iliad. π, 183. v, 70. Odys. δ, 122. Sophocl. Trach. 637. inde quidem grammatici putarunt esse *aureis telis instructam*: v. Hesych. Apollon. Sophist. Schol. Iliad. π, 183. Etym. M. p. 424. 47. et Eustathium: sed Pindarus Amphitriten, Latonam, Nereidas, Meliam hoc attributo ornat (v. nott. critt. p. 535. ubi quod de Melia Encomium citavi, nunc primus Hymnus est), quibus tela non conveniunt; nec sufficit excusatio ap. Schol. Nem. VI, 59. Pindarum gnatae epitheton in genitricem Latonam transtulisse. At colus illis omnibus congrua est, Amphitritae praesertim et Nereidibus, nymphis *Milesia vellera carpentibus* (Virg. Ge. IV, 334. ubi v. Voss.): quod intellexerunt Palmerius ad Hesych. Villoisonus et Tollius ad Apollon. Sophist. Atque hic etiam Eustathii errorem confutavit *ἡλακάτα tela* dicentis: sed idem Eustathius certe Amphitritae colum auream tribuendam concedit ad Odys. δ, p. 1488. 31. Πινδαρος δὲ ἐθαύρησε συνθετως ἐντεῦθεν χρυσηλάκατον Ἀμφιτρίτην εἰπεῖν, οὐ κατὰ τὴν Ἀρτεμιν· αὐτὴ μὲν γὰρ χρυσοῦ ἡλακάτα ἔχει, ὃ ἐστὶ τόξα, Ἀμφιτρίτη δὲ χρυσῆν ἡλακάτην ὁμοίως τῇ Ἑλένῃ. Postremo quamquam per se consentaneum est, *ἡλακάτην* posse et telum ac sagittam ex calamo factam designare, ut *ἄτρακτον*, et sceptrum, quod alii putabant, et hastile ac teres quodvis lignum; tamen ne Diana quidem *χρυσῆλακατος* alia est nisi colo aurea instructa, utpote virgo, quod Vossius notavit. Auctor ipse Homerus, qui Odys. δ, 122. Ἀργεμίδι χρυσηλακάτω conferat Helenam, atque huic vs. 131. χρυσῆν ἡλακάτην, auream colum tribuat: ubi neminem fore puto, quem Eustathii argutiae, quas transcribere taedet, de simplici ratione demoveant. Immo si fabularum causas ultra Homericam aetatem rimari licet, Helena eadem est quae Diana: ut adeo utrique idem epitheton eodem significato tributum esse necesse sit. Addo etiam Minervam Poliadem Erythris in utraque manu *ἡλακάτην* habuisse (Pausan. VII, 5, 4.). Cf. praeterea de voce *χρυσῆλακατος* Buttmann. in Comm. Acad. Berol. a. 1818. Diss. de Electro. Ceterum Amphitritae mentionem non esse temere injectam, iuxta cum Gurlietto censeo: sed quod hic Neptunum a Pindaro quasi comem et tranquillum patrem familias repraesentari dicit, quia mitem nunc illum poeta esse velit, ideoque putat Amphitriten appellari colo instructam, id mihi deum nimium civilem et familiarem effingere videtur. Sufficit credo, Pindarum Neptuni animum carissimae coniugis iucunda commemoratione facta, ipsamque Amphitritam, quo Agesiaae propitia esset una cum marito, voluisse demulcere.

O L Y M P. VII.

Diagoram Rhodium Olymp. 79. pugilatu vicisse docet inscriptio in libris pluribus, etiam Ald. Rom. νικήσαντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα: quam notulam ex Vrat. D. A. inter Scholia recepi. Misisse se hoc carmen Pindarus testatur vs. 8. ubi premere vocem *πέμπων* non dubito: in Rhodoeque insula cantatum esse etsi ex vs. 30. colligi non potest, quia *ῥαῖδε χρυσοῦς* etiam ea de terra dici poterat, de qua ageretur, ut Olymp. VIII, 25. tamen id ex universa carminis ratione patet: ac videntur Eratidae ob victoriam Diagorae vel pompam vel convivium instruxisse vel utrumque, in quibus carmen hoc caneretur: eo quidem retulerim vs. 93. Ἐρατιδῶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει θαλάσσης καὶ πόλεως. Initium tamen carminis vs. 1 — 10. in quo omnia a symposio de-

sumpta sunt, verisimile reddit carmen esse in convivio cantatum, sed in publico gentis dominatricis Eratidarum, haud dubie sacro quodam loco, vel in *ἐστιαριῳ* publico. Urbs ipsa non Rhodus est Olymp. 93, 1. demum condita: dubitaveris tamen sitne Ialysus an Lindus: de Camiro disputare non opus est. Nam de Lindia Minerva a vs. 35. dicitur, item de Iove Atabyrio vs. 87 sqq. cuius sacrum in Atabyrio monte Lindi vicino; atque hoc carmen teste Gorgone Rhodiacorum auctore in Minervae Lindiae templo aureis inscriptum litteris erat: unde possis arbitrari, ad Lindum maxime hoc carmen pertinuisse. Sed haec argumenta non sufficiunt: nam Lindiae Minervae Iovisque Atabyrii religiones a ceteris Rhodiis non alienae sunt: et tabula, cui poetae versus inscripti erant, haud dubie non Lindi, sed post Rhodum urbem conditam Rhodi in templo Lindiae Minervae posita erat. Contra Ialysi odam cantatam esse inde liquet, quod illa est Diagorae patria urbs: quae causa est, quare vs. 74. Ialysus heros ut fratrum natu maximus imprimis extollatur.

In Rhodum coloniam deduxisse Argivos notum est; ei coloniae ducendae *Tlepolemum* Hercules f. praefuisse fabulabantur Rhodii, quibus Findarus eadem narratione exponenda gratificatur: etiam Homericus catalogus Rhodium Tlepolemum inter belli Troiani duces retulerat ex Rhodiorum rumoribus, eiusque mortem alius Iliadis locus proponit: et fuere apud Rhodios Tlepolemia sacra. Sed si rerum veritatem quaesiveris, post reditum demum Heraclidarum tertia a *Temeno* aetate *Althaemenes* Argivus ex regia Heraclidarum a Temeno stirpe in Cretam et Rhodum colqnos duxit: cf. collectanea Meursii Rhod. I, 5. et maxime Müllerum Aeginet. p. 41 sq. Illos constat tria occupasse oppida, regulis Heraclidis parentia: Heraclidarum autem ea gens (*γένος*), quae Ialysi imperabat, necesse est fuerit *Eratidarum*, ex qua Diagoram esse poeta extremo carmine significat; neque vero illa ab Eratide appellata est, sed ab *Erato*, quem ex regia Althaemenis Argivi progenie fuisse ipsum nomen testatur. *Eratum* quippe Argivorum regem octava fere ab reditu Heraclidarum aetate tenemus ap. Pausan. II, 36, 5. ubi accentu mutato lege *Ἐρατος*. Ita Diagoras Heraclida est: quapropter vs. 20 sqq. de late potenti Herculis progenie poeta disserit. Sed in Ialysiorum Heraclidarum gente, quae Eratidarum nomen consecuta est, ea familia, cui regia dignitas hereditario iure competebat, parentem habuit *Callianactem*; hunc inter Diagorae maiores memorat poeta vs. 93. atque Eratidam fuisse ipse contextus docet: redit nomen in Diagorae genero ex eadem haud dubie, unde socer, familia oriundo. Ab illo necesse est descenderit *Damagetus* Ialysi rex, qui Olymp. 28. circiter Aristomenis Messeniorum ducis tertiam filiam uxorem duxit (Pausan. IV, 24, 1.): fuit autem etiam Aristomenes Heraclida sive, ut tum Messeniorum regia familia vocabatur, Aepyrida (Pausan. IV, 15, 2. coll. IV, 3, 5.). Ex quo matrimonio genitus *Doricus*, cuius fertur filius esse *Damagetus* Diagorae nostri pater (Pausan. IV, 24, 1. VI, 7, 1. extr.). Ac sane *Damageti* filius Diagoras (v. vs. 17.), sed alius haud dubie recentioris, quoniam a Damageto Aristomenis genero plures necesse est usque ad Diagorae nostri patrem aetates intercesserint, quum praesertim Olymp. 79. quo tempore hoc carmen scriptum est, *Damagetus* adhuc superstes sit: quod ex ipso patet carmine. Nemo tamen ex illa familia clarior hoc *Diagora*, cuius tot victorias poeta inde a vs. 80. persequitur, quibus adde Pythiam ex vs. 10. 17. ap. Schol. memoratam. Is Olympiae statuum habuit, ex qua ingens cognoscebatur statura; v. Schol. Diagorae tres inclauerunt filii, natu maximus *Damagetus*, Olympiae victor et statua ibi posita insignis (Schol. inor. Pausan. VI, 1.), alter *Acusilaus*, et natu minimus *Doricus*, iisdem ornati honoribus (Schol. et Pausan. ibid.): cum Damageto et Acusilao quando Olympiam Diagoras ve-

nerat, Graeci eum beatum praedixerunt humerisque portarunt: quae res a scriptoribus varie narratur et pervertitur (Pausan. VI, 7, 1. Cic. Tusc. I, 46. ubi v. Davis. Gell. N. A. III, 15. Plutarch. Pelop. c. 34. Schol. inscr.). Celebrior fratribus Dorieus, quem Pausanias praeter alias plurimas victorias tres Olympiadas continuas post fratres vicisse testatur; sed Thucydide auctore (III, 8.) pancratio Olympiae iterum vicit Olymp. 88. igitur duae reliquae victoriae a Scaligero (Olymp. descript.) recte in Olymp. 87. et 89. relatae sunt. Cf. Corsin. F. A. T. III, p. 227. qui tamen tum in Fast. Att. tum in Catal. Olympionic. (ad calcem Diss. agon.) Acusilai et Damageti Olympicas victorias mira ratione in Olymp. 86. posuit. Dorieum ut Olympicum victorem nominat etiam Aristot. Rhet. I, 2. Sed Dorieus et propinqui, quippe optimates, patria Rhodo expulsi ab Atheniensibus erant atque ad mortem condemnati: igitur ille cum sororis filio Pisirrhodo Thurius concessit, estque etiam in ludis Thurius renunciatus: hinc cum navibus Thuriis in Rhodum regreditur et tumultum sedat, ac deinceps pro Spartanis dimicat: innox Olymp. 93. ab Atheniensibus captus et honoris causa dimissus est: postremo illum Spartani capitis poena affecerunt. V. Pausan. VI, 7, 2. Thucyd. VIII, 35. 84. Xenoph. Hist. Gr. init. et I, 5, 19. Diod. Sic. XIII, 38. 45. In tempore caedis Doriei fallitur Lenz. ad Fragm. Androt. ea accidit Olymp. 96. circa tempus Cnidii proelii. Praeterea duo Diagorae ex filiabus nepotes Olympia vicerunt: alter est *Callipitirae* ex Callianacte filius *Eucles*; alter *Pisirrhodus*, quem puerum ipsa mater, post mariti obitum, gymnastae induta habitu Olympiae exercitavit (Pausan. VI, 7, 1. cf. V, 6, 5.). Sed Pisirrhodi mater non Callipitira est, neque Euclem mater Callipitira puerum Olympiam deduxit: etsi Schol. inscr. Pisirrhodum Callipitirae filium perhibet, nec Pausanias (V, 6, 5.) ab hac opinione plane alienus est: rectius quam in vulgatis Scholiis erat in Vratisl. A. p. 158. not. 5. ubi in verbis *Εὐκλείδατον Καλλιάνακτα* latet *Εὐκλέα τὸν Καλλιανάκτος*: qui quidem Eucles Callipitirae et Callianactis filius virili aetate Olympiae certavit (Pausan. VI, 7, 1. VI, 6, 1.). Immo soror Callipitirae fuit, quae Pisirrhodum puerum Olympiam comitata est, *Pherenice* nomine, ut colligi certissime ex Pausania quamvis fluctuante (V, 6, 5.) potest. De Pherenice idem narrant Plinius H. N. VII, 42. ubi ex vulgari ratione Berenice audit, Valerius Maximus VIII, 15. ext. 4. qui tamen filium male Euclea vocat, Aelianus V. H. X, 1. ubi cf. intt. Ita quidem expedita difficultas est, quam confusa Callipitirae et Pherenices memoria, itemque Eucles et Pisirrhodi obiciebat haud exiguum. Adde Pherenices filio nomen fuisse non *Πεισιφόρον*, ut in Scholiis est, nec *Πεισιδωρον*, quod vulgo apud Pausaniam habebatur, sed *Πεισιφόρον*; quae scriptura, simplici tamen littera *P*, in libris Pausaniae antiquis deprehenditur. Ceterum ne hanc de Diagorae familia digressionem ad Pindari res non pertinere putes, ex iis, quae hucusque disputavi, diiudicari potest, quid de Sophista Aeschinem mentiente habendum sit, qui Epist. IV, p. 669 sqq. eandem illam historiolam de muliere ex Diagorae familia Olympiae versante ad Pindarum auctorem retulerit. Nempe ille haec in interprete Pindari legerat, ut Tzetzes Chiliad. I, 593 sqq. eundem cum isto Sophista errorem errans: et Tzetzam certe Scholiorum narrationes ipsi poetae tribuere docet aliud exemplum ex hac ipsa oda de montis Atabyrii bobus; v. ad vs. 87 sqq. Pindarus quidem si illam rem in deperdito carmine narasset, quod in Fragmentorum collectione ante nos memorabatur, apud inferos id cecinisset, ut hymnum in Proserpinam narrant. Nam Pisirrhodus illius mulieris filius ut Dorieus Thurius in Olympiis recitatus erat (Pausan. VI, 7, 2.): Thurius autem quum Olymp. 84, 1. conditi sint, non potuit id ante Olymp. 85. fieri: immo multo post Thurius

conditos eo Pisirrhodum cum Dorieo commigrasse inde certum est, quod Thuriis ab initio Athenienses imperabant: quos quum Diagoridæ fugerent, necesse est tum tandem Thuriis migrasse Diagoridas, quum Thuriis ab Atheniensibus defecissent. Hoc tamen quando factum sit ignoro: Olymp. 88. quidem Thucydide auctore (III, 8.) Dorieus videatur adhuc Rhodium fuisse necdum Thuriis renunciatus. Sed huic argumento non confido: potius Dorieus eo iam tempore videtur Thuriis concessisse, neque illa ætate puto Thuriis paruisse Atheniensibus: a quibus illos plus semel defecisse crediderim; prima tamen, quam relatam novi, defectio est illa, quæ ante Olymp. 91, 3. acciderat, quo anno Thuriis Atheniensibus restituti sunt (Thucyd. VII, 33.): altera accidit paulo post, devictis in Sicilia Atheniensibus (Dionys. vit. Lys. p. 82. 9.), Olymp. 91, 4. Quodsi Dorieus et propinqui iam ante hoc tempus Thuriis fuerint, necesse est saepius eos inde excessisse, quoties Atheniensium vicisset factio: stabilis tandem ibi eorum habitatio fuit inde ab Olymp. 91, 4. Postremo ut redeam unde digressus sum, post Dorieum, Olymp. 87. primum victorem, Pisirrhodum vicisse narratio docet, quandoquidem mater deprehensa trium fratrum Olympionicarum auctoritate sese tutata esse dicitur. Quæ quum ita sint, diu ante obierat Pindarus, cuius mortem post Olymp. 84, 3. haud facile quisquam posuerit. Tantum de hac re: adde de historiola celeberrima Choricium Sophistam ap. Villos. Anecd. Gr. T. II, p. 23. At post illos plures ex Diagoræ familia innotuerunt, non iam Ialysii, sed Rhodo ex urbe Olymp. 93, 1. condita, in quam quum Rhodii collecti essent, videtur ibi nova gens *Diagoridarum* constituta esse, quam a nostro *Diagora* appellatam tradit Pausan. IV, 24, 1. qui Euclem quoque *οἶκον τοῦ Διαγορίδων* dicit VI, 6, 1. In his præter Diagoræ filios et nepotes, quos supra diximus, est *Diagoras* classi Rhodiæ simul cum Timarcho præfectus, Olymp. 93, 4. cum Lysandro victor ad Aegospotamos (Pausan. X, 9, 4.). Et si Sophistæ Aeschinearum epistoliarum auctori fides in hac quidem re est, *Ariphron* et *Cleocrates* ex illa familia Aeschinis ætate floruerunt. His recentior *Diagoras*, Lyncei Samii, Theophrasti discipuli, amicus et hospes, a maiorum virtute, ut videtur, degener, ad quem ille Peripateticus convalescentem scripsit epistolam Athenæo passim laudatam: Rhodium fuisse intelligas ex Athen. III, p. 109. D. VII, p. 285. E. XIV, p. 654. A. adde XI, p. 469. B. Si non Diagorida, certe Heraclida fuit *Hyllus* Rhodius, Olympiæ, Nemeæ, in Isthmo victor ap. Pausan. VI, 14.

De *Diagora* adiri potest etiam Baylius Dict. h. v. Pindari quidem pessimus iudex: nam hoc carmen, quod ob digressiones reprehendit, ita pulchre adornatum est, ut nihil vituperari queat. Quippe post proœmium convivio, quod agebatur, attemperatum statim vs. 13. poeta consilium suum aperit, se Rhodum cantare velle Solis amicam, ut laudet *Diagoram*: ita ex patriæ et victoris laude compositum carmen est. Tum igitur *Diagoram* paucis prædicat eiusque patrem civitatis rectorem (vs. 15 — 19.): deinde quæ de *Tlepolemo* habentur vs. 20 sqq. ea et patriam civitatem a *Tlepolemo* conditam et gentem victoris et proinde ipsum victorem celebrant: id vero ita fecit poeta, ut a gentis auctore *Tlepolemo* rursus ad universæ civitatis decora pervenerit, eaque antiquissima (vs. 34 — 76.), lyrico more non temporum ordinem servans, sed a recentioribus rebus ad antiquiores rediens. Atque in hoc quoque id tenuit temperamentum, ut desineret in narratione de tribus Rhodi urbibus conditis, et maxime in Ialysio, quam ut patriam urbem *Diagoræ* maxime extollit. Deinde vs. 77. recurrit ad *Tlepolemonem*, a quo exorsus erat, et ab hoc ad *Diagoram*, a quo ad *Tlepolemonem* pervenerat, atque ad parentes et familiam et gentem. Ita ipse nunc cum principio connexus est. Et singula quoque satis coniuncta sunt. Nam *Tlepolemo*

datum oraculum deducebat ad natales Minervae, quod Apollo illum miserat in insulam, ubi olim aurum Iuppiter pluerit: natales Minervae autem deducebant ad Rhodi origines, quoniam Sol et filii Solis in natalibus Minervae explicandis appellati erant; hasque origines illustrare eo aptius fuit, quod statim initio vs. 14. poeta dixit se canere Rhodum Solis amicam; ex quo amore Heliadae Rhodii nati erant. Ceterae partes ut connexae sint, non opus est exponere. Quomodo vero et Tlepolemi res et Minervae natales sententiis interpositis tractaverit, in fine carminis notabimus. Nunc hoc unum addam, de industria poetam in mythicis sese continuisse. Nam haec carmina sacra sunt; nec convenire visum veteribus in talibus carminibus hominum, qui nuper vixissent, res enucleatius exponere, nisi si peculiare id rationes suaderent. Quare licet eximiam materiam praeberet Aristomenes Messenius, tamen de hoc nihil.

Vs. 1 — 12. *Ut si quis filiae sponso phialam propinet, ita ego nectareum carmen Olympiis Pythiisque victoribus mitto eosque ea re exhalare. Etenim felix est, quem fama celebrat: quod alio tempore aliis Gratia victoriarum effectrix praestat. Phiala vino plena data in convivio, amicis simul vocatis, desponderi filiolae generis solebant: exemplum de barbaro rege narrat Chares ap. Athen. XIII, p. 575. D. ubi pater dicit filiae in convivio: Λαβούνα χρυσὴν φιάλην καὶ πληρώσασα δός ᾧ θελεις γαμῆσαι· τοῦτον γὰρ κεκλήθη γυνή: v. ibi Casaubonum Pindari haud immemorem. Simile habet Aristoteles ibid. p. 756. A. Apud Nostrum pater puellae phialam, quam altera manu tenet, altera ipse comprehendit (ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν) et sponso propinat, eamque spumantem vitis rore, ἔκδοι ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσω, ut legendum docui concitante Athenaeo XI, p. 503. F. qui et νεανία. Τὴν οἶνον πλήθονσαν φιάλην interpretatur Schol. Hermog. p. 391. Δωρήσεται, δωρήσεται: cf. Thiersch. Act. phil. Mon. T. I. F. II, p. 211. deinde mutatur structura in aoristum indicativum θῆκε, quia data phiala generum pater iam designavit. Γαμβρός est futurus gener, sponsus, νμφίος, (cf. Serv. ad Virg. Ge. I, 31.), Pyth. IX, 120. adeo proci: cf. Spanh. ad Iulian. p. 72. neque aliter Latini generum pro sponso dicunt. Nem. V, 38. γαμβρός etiam de affini est; alia praebet lexica. Propinando fit donatio; unde προπίνειν est donare, atque adeo prodere: v. Schol. et ibi allata. Exemplum talis propinationis simul ac donationis praebet Demosth. π. παραπροεβ. p. 384. 10. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ τινὶ καὶ δελφῶν πίνων καὶ φιλανθρωπεύμενος πρὸς αὐτοὺς ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ, οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τελευτῶν ἐκπώματα ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ προὔπινεν αὐτοῖς. Οἴκοθεν οἴκαδε, ex familia in familiam: cf. Olymp. VI, 99. Proferunt hinc a Schneidero notati Iulianus Epist. p. 428. Libanius Epist. 149. p. 74. et Epist. 358. p. 175. item Opp. T. II, p. 382. Agathias Hist. Praef. Συμποσίον γὰρ ἐν τιμάσει, convivii gratiam et hilaritatem hac re augens. Ἐν non ad θῆκε pertinet, sed adverbiale est, ἐν τούτῳ, hac ipsa re; nisi quis dixerit esse ἐν συμποσίῳ παρεόντων, quod improbo. Ut causa pateret, cur invidendus gener esset, additum ὁμόφρονος: cf. Odys. ζ, 155 sqq. Vs. 7. poema potui comparatur, ut Nem. III, 74. sed deorum potui nectari, quod poeta a Musis habet. Νέκταρ χυρὸν Schol. et Aristid. T. I. p. 255. explicant αὐτόχυτον: sed nihil est nisi fluidum. Vs. 9. ἱλασόμεαι cum dativo est libationem offero, qua dii alias, hoc loco victores exhilarantur et in eum, qui obtulit, propensiores redduntur. Plutarchus Poplicol. c. 21. ἱλασόμενος τῷ Ἀιδῷ. Libatio autem fit fluido, ut hic nectare sive vino, id est carmine. Ex proximis et vs. 17. patet Diagoram etiam Pythia vicisse, etsi in recensu victoriarum Diagorae versus finem carminis Pythia omittuntur hanc ipsam ob causam, quod ea iam in hoc initio memorata sunt: statim hoc loco autem una cum Olympico decore Py-*

thium poeta nominat, aut quod hoc post Olympicum nobilissimum est aut quod ante Olympicam victoriam novissimum. *Χάρις ζωθάμιος*, vitam vigentem reddens gaudiis et hilaritate: hanc enim affert victoria danda, quae multis locis ad Gratias refertur (ne plura, v. ad Olymp. II, 50 sqq.), et poetarum carminibus provocandis. Vocem *ζωθάμιος* illustravit Schneiderus in Lex. allato etiam Hesychio et Nonni dictione *ζωθάμιος* "Ωρας et similibus vocibus. *Πάμφωνος* proprium est tibiarum epitheton: tibiae enim, quod satis ex Platone aliisque constat, sunt *πολύφθογγοι* et *παναρμόνιοι*. Cf. Pyth. XII, 19. Isthm. IV, 30.

Vs. 13 — 19. *Et nunc cithara ac tibiis instructus cum Diagora, quem nunc ipsum Gratia victorem et carminis laude insignem praestitit, descendit ad Rhodum celebrandam et laudandum Olympicum et Pythium victorem patremque eius Damagetum, qui Rhodum tenent cum Argiva manu.* Ad Rhodum insulam poeta descendit non navigatione eo profectus, sed carmine animum ad Rhodum appellens occasione a Diagora oblata. Cf. Olymp. VI, 22 sqq. Rhodus nympa et simul insula intelligenda; utramque enim rationem lyrici de industria confundunt et miscent: estque illa hoc loco filia Veneris, ex Neptuno opinor, ut tradiderat Herophilus ap. Schol., ob luxum atque opulentiam mercaturae coniunctam ut alibi, ita Corinthi et in Rhodo. In qua genealogia Pindarus videtur Rhodiam esse fabulam secutus: alii Rhodus Neptuni filia est et Haliae Telchinum sororis (Diod. VI, 51. et Wess.); secundum alios Amphitrita Neptuni coniuge genita erat, ut est ap. Schol. et Apollod. I, 4, 5. ubi, ut ap. Tzetz. ad Lycophr. 953. Rhode audit. Nec alia videtur Rhodia Thethyis et Oceani filia ap. Hesiod. Theog. 351. cf. Epimenidem ap. Schol. h. l. qui aut Genealogus est aut qui Dorice de Rhodo scriptis (Diog. L. I, 115.). Rursus ap. Schol. Odyss. 9, 208. Solis amica est Rhode Asopi filia. Alia, partim confusa, vide ap. Schol. unde simul intelliges fuisse etiam qui Rhodum Veneris et Solis filiam haberent; quod Pindaro obtrudebant, qui coniungebant: *παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε*. Eadem fabula ex male intellecto Pindari loco accepta videtur apud poetam nescio quem, qui praeterea tres, a quibus urbes denominatae, fratres non Cercaphi filios esse putavit et de aurea pluvia aliud atque Pindarus tradit. Versus, si integri sunt, minime elegantes servavit Natalis Comes Myth. V, 17.

Κυπρίδος Ἑλλίου τε Ῥόδος θῆ τούνομα νήσῳ.

Τρεῖς τούτων παῖδες πόλει τρισίν. ἦν ἵκα κοίτην

Εἰσανάβησε θεᾶς, σταγόσιν θεὸς ὕσατο χρυσοῦ,

Πλείστα ῥόδ' ἦνθησαν φοινίκια καὶ κρίνα λευκά.

Πελώριος Diagoras dicitur ob *staturam*, de qua v. Schol. h. l. et ad Inscr., *quattuor ulnarum et quinque pollicum*: idem est *εὐθυμάχας*, *recta in adversarium tendens*, sine metu vel ambagibus, Homero *ἰδὺς μάχεσθαι*. Nota *στεφανώσασθαι* passiva vi, ut vs. 81. Olymp. XII, 19. Nem. VI, 19. Cave autem iungas *στεφανώσασθαι* *πυγμᾶς ἀποινα*, etsi structura haec legitima est, ut Nem. l. c. *ἔργα στεφανώσασθαι*, ap. Philostrat. *στεφανοῦσθαι τὰριστία*, ap. Aristoph. Eqq. 653. *εὐαγγέλια στεφανοῦν*: coniungendum potius *αἰνέω πυγμᾶς ἀποινα*, ut carmen sit praemium victoriae. Isthm. VII, 3. *κῶμον ἀνεγειρέτω νίκας ἀποινα*. Pyth. II, 14. *ἐτέλεσεν ὕμνον ἀποιν' ἀρετᾶς*. Isthm. III, 7. *εὐκλέων δ' ἔργων ἀποινα χρῆ μὲν ὑμνησαὶ τὸν ἑλόν*, hoc est *ὥστε εἶναι ἀποινα*, vel *εἰς ἀποινα*, ut vulgo hoc genus dicendi explicatur, quamquam minus bene. Locum de Damageto respicit Sophista in Aeschin. Epist. IV, p. 667 sq. p. 669. Damagetus ob iustitiam dicitur *ἄδων Δικᾶ*: fuit enim haud dubie Prytanis, tradito a maioribus regibus hereditario munere: nam regibus ea aetate Rhodios non iam paruisse arbitror. Prytanis posteris temporibus Rhodiorum magistratus fuisse docet Meursius

Rhod. I, 19. Cf. Paulsen. de Rhodo p. 56. *Ἀσία εὐρύχωρος*, late patens: est idem quod *εὐρύχωρος*, sed epicus usus necessitate coactus penultimam corripuit. *Ἐμβολον* *Περναε* *Καριαε* intellige, cunei forma in mare exeuntem; nam quo minus de *Embolo* sive *Triere* *Λυκiae* loco cogites, tum additum *Ἀσίας εὐρύχωρον* impedit, tum quod is locus prope *Arycandam* mediterraneus fuit. Multo minus Rhodi ipsius locus nominari poterat; *Chelidoniae* autem insulae, de quibus alter Schol., nimium remotae sunt. Est etiam *Trieres* *Phoeniciae* inter *Tripolin* et *Berytum* in ora maritima, quam significari in Schollii putes, ubi *Carmelum* nominant, longo tamen intervallo a *Triere* *Phoeniciae* remotum.

Vs. 20 — 31. Poeta transit ad *Diagorae* et *Damageti*, qui habebantur, maiores Rhodi conditores canendos. Quibus *Heraclidarum* ad gentem pertinentibus communem narrationem proferam, inde a generis auctore *Tlepolemo* repetens. Nam paterna origo a *Iove* est, materna ab *Amyntoris* filia *Astydamia*, cuius filius *Tlepolemus*. Iam a *Tlepolemi* facinore exorsurus hoc ipsum sententia excusat: Sed quemadmodum innumeris erroribus mortales ab recto deducuntur, ita ut ipsi impedimentum sit optimum eligere, et dispicere, quid non nunc solum, ubi impetu animi abrepti sint, sed et praesenti et futuro omni tempore conducat; ita et *Tlepolemus* piaculum ipsi perniciosum commisit, quod ei causa exilii fuit. Patrum ille *Licymnium* occidit. Nempe mentis perturbatio et ira, quae etiam sapientem virum de recto demovere potest, *Tlepolemum* ad eam caedem impulerat: quae ut expiaretur, quid sibi faciendum esset, deum consuluit. Notabile futurum *ἐθέλῃσω*: sed vide ne *ἐθέλῃσω* *διορθῶσαι* sit *διορθῶσω* *ἐθέλων*, haud invitus. *Τοῖσιν* est *οἷσιν*, quod postponi posse notum: v. nott. critt. p. 418. Ad *τοῖσιν* in appositione est *Ἡρακλῆος* *εὐρ. γέννα*, Rhodiis *Heraclidis*, genti olim regiae. In ceteris construe: *διορθῶσαι* *λόγον* *ἐξ ἀρχῆς* *ἀπὸ* *Θαπολέμου*: *ξυνός* *λόγος* est communis omnibus *Heraclidis* Rhodiis. *Διορθῶσαι*, *διελθεῖν* cum notione τοῦ ὁρθοῦ, recta via deducere et exponere: *ἀγγέλλων* ut hic ita loco plane simili *Pyth.* IX. init. additum est. De *Astydamia*, quam *Pindarus* ex *Rhodia* haud dubie fabula *Tlepolemi* matrem praedicat, vide *Scholia* doctissima: *Apollodoro* II, 7, 8. est ea *Ctesippi* *Herculis* filii mater; idem ibid. et II, 7, 6. ubi v. *Heyn.* *Tlepolemum* *Astyocha* *Phylantis* filia natum dicit, in patris nomine *Pherecydem* ap. Schol. h. l. secutus. De *Tlepolemo* *Licymnium* vel ira vel casu cadente et de illius in *Rhodum* fuga v. *Meurs.* *Rhod.* I, 5. *Heyn.* ad *Apollod.* II, 8, 2. *Beckmann.* ad *Aristot.* *Mir. ausc.* p. 239. Mox ad *τυχῆιν* non supplendum αὐτοῦ, sed ὅ,τι pendet ab illo verbo: v. exempla nott. critt. p. 436. *Μιδείας*, matris, non oppidi: etsi *Midea* oppidum ab illius matre appellatum *Licymnii* sedes fuit ut *Oeoni* filii (v. *Olymp.* XI, 69.). *Argis* *Licymnium* et *Tlepolemum* habitasse nonnulli tradiderunt: v. *Diod.* IV, 58. Ceterum huc haud dubie spectat *Eustathius*, non satis tamen apte, ad *Iliad.* τ, p. 1175. 35. ὅτι δὲ Ἀργεῖος ἀνέκαθεν ὁ Ἡρακλῆς διὰ τὴν μητέρα Ἀλκμήνην Μιδεῖαν οὖσαν, ἱστορεῖ πρὸς ἄλλους ὁ Πίνδαρος. Ultima αἰ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρήλ. καὶ σοφὸν per sententiam enunciat, quod de *Tlepolemo* narrare poeta vult: sententiam hinc habet *Stob.* *Serm.* XCVII. p. 539. ed. *Genev.* consentiens in lectione *παρέπληξαν*. Recte contulit *Heynius* *Iliad.* ι, 553 sq. Sententiam cur poeta praetulerit, infra apparebit.

Vs. 32 — 53. *Apollo* igitur *Delphicus* remedium dedit iussu *Tlepolemo* in exilium ire haud infaustum. In *Rhodum* illum misit insulam, cui *Iuppiter* auream pluviam demisit tum quum *Minerva* esset genita, quam primos colere filios *Sol* iussit. *Providentia* quidem hominum fortunam, virtutem quippe et felicitatem, auget: sed vel providos subinde oblivionis nubes obumbrat. Sic *Rhodium* *Solis* filii etsi non improvidi colerunt qui-

dem Minervam, sed quod sine igni illi sacra fecerunt, non omnem inde retulerunt fructum. Aurum tamen illis Iuppiter largitus est, Minerva artem: unde ibi statuæ, unde gloria: neque eorum sapientia est dolosa. Nomen Apollinis Χρυσοκόμος tangit Athen. XIII, p. 604. B. Cf. Isthm. VI, extr. Oraculum Tlepolemo Rhodum non nominat, sed ut solet per ambages significat, insulam dicens, ubi olim Iuppiter aurum pluerit in Minervæ natalibus: unde poeta rem hanc patriæ victoris honorificentissimam narrandi occasionem capit. Cave enim putes βρέχοι dicendum fuisse, si hoc verbum ad oraculum referendum sit. Directe inferuntur verba oraculi: quæ a vs. 35. adduntur, poetæ sunt. Aurea pluvia priscam significat Rhodi opulentiam vel ante Doriensem coloniam: eius fabulæ ex Rhodia opinor fama ductæ etiam in Catalogo navium, sed versu dubio, vestigium est: ubi Schol. Villos. p. 80. οἱ Πίνδαρος κυρίως δέδεται ὑσαι τὸν χρυσόν, Ὀμήρου μεταφορᾷ κεχρημένου διὰ τοῦ κατέχευε πρὸς ἑμφασιν τοῦ πλούτου. Pindaricum de aurea pluvia locum respiciunt Strab. XIV, p. 967. C. Aristid. T. I. p. 546. Liban. Opp. T. I. p. 114. A. coll. Epist. 351. p. 172. Eustath. ad Iliad. β, p. 317. Cf. Meurs. Rhod. I, 17. De Minervæ ortu pervulgata omnia: vide tamen Schol. h. l. et Hymnum Homericum IX. in Minervam, Philostratum Imagg. II, 7. p. 852 sq. qui in imagine ex Pindaro expressa describenda usus hoc carmine est, item Fragm. Pind. Hymn. 5. et ibi not. deinde Etym. M. v. Ἐρεχθεὺς, Hemst. ad Lucian. T. I. p. 226 sq. et quos Schneiderus ad Fragm. annotaverat, Fogginiū in Diss. Acad. Corton. T. II. p. 93. Heynium in Comm. Soc. Gott. T. IV. p. 82. Winkelmanum Mon. ined. T. I. p. 4. Πόλις, insulam, regionem, terram, non unam aliquam trium urbem: de quo vocis usu v. Strab. VIII, p. 546. A. ibique Casaub. Adde Dissen. ad Isthm. IV, 49 sqq. Ὑπεριονίδας Sol Rhodiorum h. l. dicitur (cf. huc spectantem Eustath. ad Odys. α, p. 1383. 37.), etsi fabularum periti Hyperionis filium secundum Solem dixerunt, Rhodiorum deum Solem quartum (Cic. N. D. III, 21. ubi cf. intt.). Μέλλον χρέος, proxime futurum debitum seu officium: nempe Sol filiis dicit, mox futuro Iovis partu primos eos debere Minervæ sacra facere. Παῖδες φίλοι, Rhodii tum Heliadae: Soli enim Rhodum sacram fuisse notissimum est; quod ex Pindari hoc loco refert Eustath. ad Odys. ε, p. 1527. 59. μ, p. 1721. 27. Προμαθεὺς αἰδῶ habet, qui providentiam non spernit, ut leves homines, sed maxime curat et reveretur. Et Rhodii quidem non sperverant; aliquid tamen oblitī sunt, ut solet fieri vel apud prudentes. Σπέρμα φλογός sive πυρός est unde flamma incenditur, fomes et similia: ut de carbonibus ap. Hom. l. c. in Schol. Virgilius semina flammæ dixit, sed sensu aliquantum diverso, de scintillis lapidi inclusis; atque scintillam σπέρμα vocat etiam Pindarus Pyth. III, 37. ut videtur. Rursus aliter Ovidius Metam. XV, 347. dixit Materiam habentem semina flammæ. Narratio de sacris absque igni peractis nitiur ritu Rhodiaco, ut Minervæ Lindiæ ἱερὰ ἄπυρα fierent. Schol. vs. 170. διὰ τοῦτο δέ φασι τοὺς Ῥοδίους ἄπυρα θύειν, ὥσπερ οἱ πρῶτοι τῇ Ἀθηνᾷ ἔδυσαν. Schol. vs. 86. ἄπυρα δὲ μέχρι νῦν οἱ Ῥόδιοι θύουσιν ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀρχῆς τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ Ἀπολλωνίου ὁ ποιητὴς φησιν (in Ῥόδον κτίσει carmine) ἄπυρα τοὺς Ῥοδίους ἱερὰ θύειν διὰ τὴν πρὸς Ἡρακλειτον ἔνεκα τῶν γάμων ἔχθραν, οἱ ἐπεδίωξε τὴν Ἀθηνᾶν βουλόμενος συμμιγῆναι: nam cetera, quæ adduntur, non curanda. De libidine Vulcani nota res: cf. Etym. M. v. Ἐρεχθεὺς, Hemst. ad Lucian. Dial. Deor. 8. Scholiis adde Philostratum Imagg. I. c. καὶ θύουσιν ἤδη τῇ Ἀθηνᾷ δήμοι δύο ἐπὶ δυοῖν ἀκροπόλεσσιν, Ἀθηναῖοι καὶ Ῥόδιοι, γῇ καὶ θαλάττῃ, ἄνθρωποι γηγενεῖς, οἱ μὲν ἄπυρα ἱερὰ καὶ ἀτελῆ, ὁ δὲ Ἀθήνησι δήμος — πῦρ ἐκὶ καὶ κλίσσαι ἱερῶν, ὁ καπνὸς δὲ οἶον εὐωδὸς γέγραπται καὶ μετὰ τῆς κλίσσης ἀναρρέων· ὅθεν ὡς παρὰ σοφωτέρους ἀπλ-

κετο ἡ θεὸς καὶ θύσαντας εὔ. Diodor. V, 56. Ἀνδρωθεῖσι δὲ τοῖς Ἡλιάδαις εἰπεῖν τὸν
 "Ἥλιον, [ὄτι] οἵτινες ἂν Ἀθηνᾶ θύσασσι πρώτοι, παρ' ἑαυτοῖς ἔξουσιν τὴν θεόν· τὸ δ'
 αὐτὸ διασαφῆσαι λέγεται τοῖς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦσι. διὸ καὶ φασὶ τοὺς μὲν Ἡλιάδας
 διὰ τὴν σπουδὴν ἐπιλαθομένους ἐνεγκεῖν πῦρ καὶ ἐπιθῆναι τότε τὰ θύματα· τὸν δὲ τότε
 βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων Κέκροπα ἐπὶ τοῦ πυρὸς θύσαι ὕστερον. διόπερ φασὶ διαμέ-
 νειν μέχρι τοῦ νῦν τὸ κατὰ τὴν θύσαν ἴδιον ἐν τῇ Ῥόδῳ, καὶ τὴν θεὸν ἐν αὐτῇ καθι-
 δρῦνθαι. Cf. Meurs. Rhod. I, 16. Lectionem καὶ τοὶ γὰρ firmant libri Vindobonen-
 ses quattuor. Ἀκρόπολις est Lindiorum: v. Meurs. I, 6. Quamquam autem ob sacra
 a Rhodiis minus recte facta maluit Athenis habitare Minerva, tamen illos arte con-
 spicuos reddidit, qua claram posteris temporibus Rhodum fuisse nemo ignorat: ex
 Pindaro patet vel ipsius aetate signorum elaborandorum peritia insignes esse Rhodios
 habitos: nam qui de pictura Rhodiaca dixit Anacreon XXVIII, 3. is Anacreonte
 vero ac Pindaro longe est recentior, quorum aetate perfectior quidem pictura neque
 in Rhodo neque usquam in Graecia floruit. Neque vero illa fabula de Minerva et
 Rhodiis atque Atheniensibus omni veritate destituta est. Rhodus olim Telchinum
 arte celebris fuisse fertur: quaeque ibi est Minerva Polias Lindia, ea ut Attica vide-
 tur Aegyptia fuisse (v. ad Olymp. V, 9 sqq.): certe huc fabulae deducunt a rerum
 scriptoribus relatae et Amasidis Aegyptiorum regis auctoritas dona in eius templum
 mittentis; cf. Meurs. Rhod. I, 6. Thiersch. Epoch. d. Kunst d. Gr. Diss. II, p. 55 sqq.
 et in contrariam partem discedentem Müllerum Orchom. p. 116. Cui cultui inde a
 remotissimo tempore artium adhaesit exercitatio in gentibus quibusdam, qualis Athe-
 nis fuit Daedalarum. Hinc Minervae artes apud Rhodios et Athenis debentur:
 estque etiam in Rhodo locus *Αἰδαία*. Sed Athenienses Vulcani, ignis dei, cultum
 addiderunt, eoque magis aut prius profecisse in artibus visi sunt: nam haec quoque
 religio epificia quaedam adiuncta habuit certis gentibus propria, qualis gens Athenis
 Hephaestidarum: contra Rhodii Vulcanum aspernabantur, ut docet Apollonius Rho-
 dius ap. Schol. Rhodii tamen industriae praemium opulentiam ex mercatura retule-
 runt. Sic explicanda re paulo propius ad sensum fabulae accessimus quam Birg.
 Thorlacius in opusc. acad. T. I. p. 103 sqq. cuius sententia nimium laxa est. Po-
 stremo hinc lucem accipit epigramma Cyzicenum ap. Iacobs. Anthol. T. I, p. 297. n.
 342. ed. nov. ad quod intelligendum hoc teneri debet. Ut inter insulas Rhodus et
 in Graecia Athenae, ita in Asia Athenarum neptis Cyzicus, quae ob architecturae et
 operum organicorum peritiam cum Rhodo apud Strabonem (XIV, p. 965. C.) com-
 ponitur, per Milesios Atheniensium colonos tradita Minervae religione, ab hac sibi
 dea donatam artis facultatem gloriata est, quod primum illi in Asia templum exstru-
 xisset: quamobrem Cyzicenis, quibus deam favisse ex Plutarcho notavit Iacobsius,
 triangularem illa cippum dedit, primae sculptoriae artis signum, quippe quod ex cippo
 natae statuae sunt. Ecce epigramma, prout id olim cum Buttmanno constitui:

Ἀθρήσον Χαρίτων ὑπὲρ παστᾶδι τὰδε τριήρη
 Στυλίδι· τὰς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνης.
 Ταῦταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθήνη,
 Τάνδε πόλει στάλαν ἀντιδίδουσα χάριν,
 Τοῦνεκεν ὑψώτα Τριτωνίδι νηὸν ἔτευξεν
 Κόζικος ἂδ' ἱεῖα πρῶτον ἐν Ἀσιαδὶ.
 Δεῖγμα δὲ καὶ πλὴνθων χρυσήλατον ἤγαγεν ἄχθος
 Δελφίδα γὰρ, Φολβῶ τάνδ' ἐνεπούσα χάριν.

Redeo ad Rhodios. Hi igitur opera elaborarunt et in viis publicis posuerunt quasi

viva et gradientia, diductis pedibus, non vinctis: et fuit eorum ars nullo dolo infamis. Posterius significatur sententia: δαέντι δὲ καὶ σοφία μελῶν ἄδολος τελείθει, cuius tamen valde ambigua structura est. Aut enim coniunges: δαέντι δὲ καὶ μελῶν οὐσα σοφία τελείθει ἄδολος; aut δαέντι δὲ καὶ σοφία μελῶν ἔστιν, ἄδολος οὐσα. In priori structura sensus hic est: *Doctus et exercitatus in aliqua arte etiamsi maiorem habet prudentiam, tamen sine fraude eam habere potest, nec debet praestigiator videri: disciplina enim et exercitatione artem didicit; in altera vero hic: Docti et exercitati maior sapientia est, si sine fraude est.* Praefero priorem ut simplicioris: utramcunque tamen amplectare, patet vetus Rhodiorum opprobrium averti, quo ob Telchinas laborabant artibus quidem insignes et primos simulacrorum numinis divini formam referentium fabricatores, sed veneficio et praestigiis infames. De Telchinibus v. Meurs. Rhod. I, 4. et 6. et de magicis eorum artibus Diod. III, 55. Strab. XIV, p. 966. B. Cf. Thiersch. l. c.

Vs. 54 — 76. Ab Heliadis poeta ad enarrandam originem Rhodi eorum patri Soli debitam pergit, altius repetens insulae originem et eius res deducens usque ad conditam Ialysum. Tum enim, quum dii inter se terram distribuerent, Rhodus nondum ex mari processerat; quum autem absenti Soli provinciam dii non dedissent, ille iteratam sortitionem institui noluit, sed Rhodum, quam suborientem videbat, sibi depoposcit: ex quo illam Sol tenet. Ibi Rhodo nymphae consociatus septem genuit filios, ex quibus unus tres illos heroas suscepit, a quibus urbes nominatae sunt, atque in his Ialysus, patria victoris urbs: in qua re consistitur, quod eo tendebat omnis haec narratio. Rhodiam hanc fabulam esse ante Pindarum a nemine poetarum narratam docet Schol. Divisio haec orbis terrarum Heynio nutante diversa est ab ea, quae post Titanum bellum ab Iove facta est, munerum et provinciarum divinarum partitione ap. Hesiod. Theog. 390 sqq. *Μνασθίνε*, mentionem rei facienti, notione vocabuli usitatissima. Sol autem postulat, ut Lachesis Parca, tamquam sacerdos et fatidica aureo diademate redimita (*χρυσάμπυξ*, quo epitheto poeta etiam Musas ornat), cuius est sortes singulis distribuere, manibus sublati (*ἐπιχειροτονία*) ipsi confirmet et una cum Iove addicat Rhodi possessionem; quod illa facere debet iureiurando maximo interposito eoque vero. *Ἐκέλευσε Λάχεσιν θεῶν ὄρκον μέγαν μὴ παραΐμεν*, hoc est, iussit Lachesin iurare per Stygem atque ita, ut ne peieraret. Nam *θεῶν ὄρκος μέγας* est Styx (Hesiod. Theog. 404.); cf. Schol. *παραΐμεν* autem est decipere, fallere, ut *παρειπείν* apud Homerum: hinc *παραΐναι ὄρκον* est peierare, ut Latini dicunt *fidem, promissum, Iovem fallere*. Hesychius: *παραΐμεν, παραβῆναι ἅπαντα* (scribe *ἅπαντα*), quod huc pertinet. Idem: *πάρφασις, παραίνεσις, συμβουλία, παρηγορία ἢ ἀπάτη*, quae glossa est Pindarica ex Nem. VIII, 54. vulg. ubi cf. Schol. et Hesych. v. *παραΐφασις*. *Παραΐμεν λόγον* similiter atque hic dictum reperitur Pyth. IX, 44. Cf. etiam *παραΐμένα* Nem. V, 32. *Ἐτελεύτησαν λόγον κορυφαί ἐν ἀληθείᾳ πεσοῦσαι*, eventum habuere dicta praeclara, quae vera ceciderant ab ore divino. *Λόγον κορυφαί*, ut Pyth. III, 80. Mox *γενέθλιος πατήρ ἀκτίνων* est pater radorum, quos gignit. De Rhodo ex mari enata cf. Meurs. Rhod. I, 2. de Heliadis v. Kreuzer. ad Cic. N. D. III, 21. imprimis vero Schol. h. l. Diodor. V, 55. et 57. ubi ob *σοφώτατα νοήματα* nota haec: οἱ δ' Ἡλιάδαι διάφοροι γεγονότες τῶν ἄλλων ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν, καὶ μάλιστα ἐν ἀστρολογίᾳ· εἰς ἡγήσαντο δὲ καὶ περὶ τῆς ναυτιλίας πολλὰ, καὶ τὰ περὶ τὰς ὥρας διατάξαν. Filii Rhodi praeter eos, qui propter Tenagis caedem exulatum abierunt, habitaverunt in urbe Achaia: Cercaphus ex Ochiini filia susceptus Ialysum (*Ἰάλυσον* sive *Ἰάλυσον*), Lindum, Camirum, qui Diodoro narrante *διελθόντο τὴν χώραν, καὶ ἕκαστος ἑαυτοῦ πόλιν ὀμώνυμον ἔκτισεν*. Hinc

illa, ἀπάτερθε δ' ἔχον etc. Cur Ialysum natu maximum fuisse poeta notet, in Introductione notavi. Ad dictionem διαδασσάμενοι τριῖα cf. Iliad. β, 665. Ipsa divisio Heliadis tributa, si rei veritatem spectes, fuit Doria: Dores enim sunt τριχάκεις, et in potissimis rebus quibusque tripartitam secuti divisionem sunt. Πατρώϊαν non ad μοῖραν pertinet, sed ad γαίαν, ut recte Schol. nam ἀστέων μοῖρα non πατρώϊα fuit, quippe quum non paternas urbes illi tres heroes distribuerint, sed ipsi illas urbes primi condidisse ferantur: at insula fuit πατρώϊα, utpote regnum Cercaphi; nam qui de dei terra loquitur, festinabat quum illa scriberet. Accedit usus sermonis et ipse apti pulchrique sensus: nam πατρώϊα γῆ dictio usitata est, eaque hoc loco eo commodior, quod non simpliciter terram, sed patriam rem (κλήρον) dividerant filii.

Vs. 77 — 87. Poeta nexu orationis artificiosissimo redit ad Tlepolemium, a quo exorsus erat; in cuius funebribus ludis quum Diagoras bis vicisset, viam inde ad huius victorias recensendas Pindarus sibi paravit. Similes victoriarum enumerationes sunt in ll. cc. nott. critt. p. 389 sq. Συμφορὰ δόκτωρ est caedes Licymnii et exilium, quae Tlepolemo compensantur appenso quasi redemptionis pretio (ἱσταμένῳ λύτρῳ): compensantur autem Tlepolemo, ab Herculis patria Thyntiorum duce appellato, sacris Tlepolemiis, quae ultra herois honores tanquam deo acta pompā et sacrificiis ac ludis celebrabantur. De Tlepolemiis dixit Meursius in Graecia feriata ex Scholiis, in quibus h. l. et vs. 36. de illis dicitur. Et erant inter veteres, qui Pindarum mendacii arguerent, quod Solis ludos ad Tlepolemium retulisset, satis opinor impudenter et ridicule: quis enim credat poetam falsa dicere inter Rhodios de Rhodiorum, quae tum erant, certaminibus potuisse? Illud tamen credibile, Tlepolemi honorem post Heraclidarum deminutionem et ipsum minutum esse, translatis in Solem ludis. Sed Pindari aetate illi ludi agebantur Tlepolemo ad Troiam a Sarpedone occiso (Iliad. ε, 655 seq.). De iisdem adde Tzetzam ad Lycophr. 911. qui iis, quae in Scholiis nostris leguntur, alia nonnulla admista habet: Ἐν δὲ ταῖς Πινδάρου ἱστορίαις εἶπον, ὅτι οἱ τοῦ Τληπολέμου ἀπεσώθησαν εἰς Ῥόδον τὴν αὐτῶν πατρίδα· καὶ ἡ γυνὴ Τληπολέμου Φιλοζῶν (Polyxo Pausaniae dicitur III, 19, 10.) μεγάλα δακρύουσα ἀγῶνας ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ ἀνδρός ἔθετο, καὶ παῖδες ἡγωνίζοντο, καὶ οἱ νικῶντες λεύκης φύλλοις ἐστίφοντο. Ubi Πινδάρου ἱστορίαι nec Scholia vetera esse possunt, quibus id nomen non convenit, neque eae ἱστορίαι, quae recentiorum Scholiis post Tzetzas scriptis insertae leguntur: etsi ad vs. 142. extat talis historia, cui tamen non magis quam veteribus Scholiis de Tlepolemi uxore quidquam inest: quapropter alias Tzetzes historias Pindari habuisse videtur, ex plenioribus antiquorum Scholiis excerptas. Quae nunc habentur historiae, a recentioribus illis grammaticis, de quibus in Praefat. Schol. T. II. dixi, in ordinem redactae sunt, adhibitis antiquis et Scholiis et fortasse historiis illis. Earundem tamen historiarum et ceterorum, quae recentiorum vocantur, Scholiorum Mülleris Cizensis, vir doctissimus, ad Schol. Lycophr. 174. p. 430. Ioannem Tetzetam, et in Praef. p. XXXIX. Isacum auctorem facit: qua de re quid censerem, in Praef. Schol. Pind. T. II. p. XXVIII. significavi. Sed redeo ad interpretationem. Κόλων intellige contentionem: v. Dissen. ad Nem. X, 23. alia ratio Olymp. III, 22. ubi addito ἀγῶνα formulae potestatem poeta mutavit. Ἄλλαν ἐπ' ἄλλα recte Schol. explicat geminatas duas, nulla interiecta Nemeade. Athenis Diagoras quibus in ludis vicerit ignoramus, nisi quod non in Panhelleniis, de quo v. ad Schol. p. 180. In quibus possit vicisse, bene docet Schol. vet. Ceteros ludos illustrant Scholia et ibi notata p. 181. 182. unde nihil repetō. Ἐν Ἀργεὶ χαλκός, clypeus, quo insignis Argivorum ars, in Hecatombaeis sive Heraeis datus: hinc is ludus ἀγὼν χαλκεος Nem. X, 22. ubi v. Dissenium no-

strum; cf. Schol. Olymp. XIII, 148. IX, 132. Schol. Nem. X, init. Pausan. II, 24, 2. et Meursii Graec. fer. in Heraeis et Hecatombaeis. Ἐξ Ἀργους ἀσπίδα ostendunt aliquot tituli lapidei, quos Index Thesauri nostri Inscriptionum Graecarum demonstrabit: Corsinus vero Diss. agon. III, 16. sine ullo idoneo argumento diversos ludos fuisse putat Heraea et τὴν ἐξ Ἀργους ἀσπίδα: quod repetit et demonstrare conatur in Diss. IV. post Nott. Gr. p. LXXVII. At argumentatio docti viri concidit, ubi tenueris proverbialem dictionem ὡς τὴν ἐν Ἀργεὶ ἀσπίδα καθελὼν vel ἡ ἐν Ἀργεὶ ἀσπίς ad ludos non pertinere, sed ad alium Argis quodam loco maxime arduo affixum clypeum, qui esset pro insigni civitatis, isque ita affixus, ut revelli omnino non posse videretur: unde id proverbium. De proverbio vide paroemiographos, Suidam, Zenobium VI, 52. Plutarchum Prov. Alex. 44. Ita quidem spectata re sublatus etiam est ludus iste rudis et barbarus, quem praeter alios Creuzerus Symbol. T. II. p. 384. ed. pr. Böttiger Mythol. Iunon. p. 131. in eo positum putabant, ut certantibus clypeus affixus revellendus esset. Sed praeter proverbium a ludis plane alienum passim, ut dixi, reperitur ἡ ἐν Ἀργεὶ ἀσπίς ut praemium victoris ex ludis Argivis: atque haec eius commemoratio adeo aliena a clypei, quam putabant, revulsionem est, ut non solum in lucta et pugilatu nominetur, sed etiam citharoedus vicisse τὴν ἐξ Ἀργους ἀσπίδα dicatur in lapide Smyrnaeo Marm. Oxon. VII. Ille autem mos clypeum pro praemio dandi a Lynceo et Abante derivatur ap. Hygin. Fab. 273. verior causa est, quod clypeus et Iunonis et Argivorum insigne est. Diversus ab illis clypeis clypeus Diomedis Argis in pompa circumlatus (Callim. Lavacr. Pallad. 35.). Neque ad Argivos ludos retulerim certamen, in quo clypeus suspensus iaculo petitur, quod Welckero notante repraesentatur in vase ap. Millin. Vas. ined. T. I. tab. 45. Hactenus de clypeo Heraeorum. Sed Corsinus Diss. IV. post Nott. Gr. l. c. etiam Heraea et Hecatombaea falso distinguit, quod illa in urbe acta sint, haec ante urbem: prius verum est (Pausan. II, 24, 2.), alterum fictum. Ceterum ex Schol. Vrat. A. ad vs. 152. collegeris, etiam tripodes et lebetes et crateres in Argivis illis ludis datos esse; sed huic loco non confido, quod illa verba non ad sola Argiva certamina, sed simul ad cetera, quae Pindarus addit, referenda videntur. Arcadiae ludos plures commemorant Scholia, quorum notissima *Lycaea* Olymp. XIII, 104. IX, 102 sq. Nem. X, 48. significata: cf. Schol. Olymp. IX, 143. vulg. Pausan. VIII, 2, 1. VIII, 38. 4. Quantum ex Scholiis et Nem. X, 45 sqq. intelligitur, in Lycaeis aheneum vas sive tripus victori datus est. Ἐργα accipio artis opera, de praemiis, ut antea χαλκὸς praemium erat: Astius certamina sive ludos interpretatur, ut deinde ἀγῶνες sequuntur: ac sane ἔργα quodammodo sunt certamina, sed nonnisi ea ratione, ut facinora victorum in certamine sint; ludi, in quibus certatur, ἔργα dici non possunt: neque hoc ullo loco reperies, ne Olymp. XIII, 37. quidem; ceterorum vero locorum nubes ab Astio excitata ne unum quidem idoneum exemplum offert. Porro tales ludos, in quibus ahenea vasa praemiorum loco fuerunt, etiam *Clitore* et *Tegeae* Arcadiae celebratos esse docet ipse poeta Nem. X. l. c. Scholiastes praeter *Lycaea* nominat *Tegeae* acta *Alaea* Minervae Alaeae sacra (Pausan. VIII, 23, 1.), item *Kόρεια* in Proserpinae honorem *Clitore* (v. Dissen. ad Nem. X, 37 sqq.); *Hermaea* (Pausan. VIII, 14, 7.), haec apud *Pheneatas*. Thebis intelliguntur *Heraelea* s. *Iolaii*, in quibus aheneus tripus datus: cf. Schol. h. l. Pindarum Olymp. IX, 105. Isthm. IV, 35. et Schol. Olymp. IX, 148. vulg. Schol. rec. Olymp. XIII, 148. Schol. Pyth. IX, 156. Schol. Nem. IV, 32. et Schol. Isthm. I, 11. 79. Sed cave Scholiis ad Isthm. III, 114. 117. credas Pindarum Isthm. III, 79 sqq. de *Heracleis* s. *Iolaiis* dicere: illud enim, de quo ibi Pindarus,

certamen apud Electrides portas actum, Heraclea ad Proetides, ubi Iolai gymnasium et stadium. Fuerunt enim Thebis monimenta Iolai, de quibus praeter Il. cc. vide Pausan. IX, 23, 1. *Θηβαίους δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἔστι τῶν Προϊτίδων καὶ τὸ Ἰολαῶν καλούμενον γυμνάσιον καὶ στάδιον*: et deinde, *ἐνταῦθα δέκνυνται καὶ ἥρῳν Ἰολαῶν*: prope abest hippodromus, in quo Pindari monumentum. Adde nott. Nem. IV, 20. *Legitimi et ordinarii*, qui dicuntur, Boeotorum ludi apud Schol. recensentur hi: *Thespiis Erotidia* (v. ad Schol.); *Plataeis Eleutheria* (Cors. F. A. T. II, p. 331.); *Oropi Amphiaraiia*; apud Delium Apollini sacrum *Delia*; *Lebadeae Trophonia* s. *Basilia* (Polluc. Onom. I, 37.): sed *Trophonia* s. *Basilia* huc non pertinent, quippe post pugnam Leutricam demum instituta (Diodor. XV, 53.). Haec autem Lebadeae acta *Basilia* distinguenda sunt ab *Euboicis*, de quibus Schol. Isthm. I, 11. nam quod ibi pro *Εὐβοίᾳ* Müllerus Orchom. p. 151. voluit *Λεβαδεῖα* rescribere, prohibet Pindarus Isthm. I, 57. Ceterum ex ludis hucusque allatis plures nominantur in titulo Megarico apud Sponium (in Itinerar. et Misc. erud. ant. X, 102. p. 364.), Whelerum, Pocockium, Meletium, Muratorium, ubi inter alia, quae omitto, habes *Παναθήναια ἐν Ἀθήναις*, *Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις*, *Ἐλευθερία ἐν Ἀθήναις*, *Ἡράκλεια ἐν Θήβαις*, *Τροφόνεια ἐν Λεβαδεῖα*, *Ἐλευθερία ἐν Πλαταιῖς*, τὴν ἐξ Ἀργεὺς ἀσπίδα. Apud Caylus. Rec. d'Ant. T. VI, tab. 58. praeter *Erotidia* s. *Erotidaea* occurrunt *Ἐλευθερία* et *Λύκαια*. De *Pellenensibus* sollempnibus et ludis dicitur ad Olymp. IX, 104. hoc loco notis criticis addo, ut Pindarus *Πέλλαναν* dixit ultima brevi, ita apud Pausaniam non *Achaicum* quidem, sed *Laconicum* oppidum *Πέλλαναν* vocari, etsi in editionibus habeatur *paroxylonum*, quum tamen ipsa terminatio doceat debere *parproxylonum* esse. V. III, 1, 4. III, 29, 2. *Aeginetici* ludi sunt *Acacea*, *Delphinia*, *Heraca* (Müller. Aeginet. p. 140.): omitto *ἀμφορίτην ἀγῶνα*, utpote cursorum. Lectionem *Αἰγίνα* τε probat nunc etiam Hermannus, necdum credo *Αἰγίνην* ultima longa dici: nam Hymn. Hom. in Apoll. Del. 31. reducenda antiqua scriptura *Αἰγίνα*, producta per vim caesurae ultimā. De *Megaricis* ludis v. Schol. h. l. et Olymp. XIII, 155. Affert *Dioclea*, *Pythia*, *Nemca*: de *Pythiis* cf. Schol. Nem. V, 84. Philostrate. Vit. Soph. I, 24, 3. et nota *Apollinis* *Pythii* cultum et statuam *Megaridis* (Pausan. I, 42, 5): de *Diocleis* insignis locus est *Theocriti* XII, 29 sqq. ubi v. Schol. et Warton. At *Theocritus* nihil de gymniciis ludis habet; osculandi certamen in *Diocleis* propositum docet, quo nescio annon insignis *Diagoras* fuerit: nisi tamen *Scholiae* plane hallucinantur, gymnici quoque ludi in *Diocleis* instituti sint necesse est. Et ex *Theocrito* quidem vere primo acta esse *Dioclea* constat; quo retulerim etiam verba Schol. Pind. Nem. III, extr. Sunt etiam *Megarensium* *Ἀλκαθοῖα*, quae quantum scio nonnisi ap. Schol. Nem. V, 84. et apud Pindarum ipsum Isthm. VII, 67. commemorantur: dicata fuerunt *Alcathoo* *Pelopsis* filio, qui leonem *Cithaeronium* interfecit et *Apollini* ac *Dianae* eam ob causam templum posuit (v. Pausan. I, 41. *Dieuchidam* *Megaricorum* scriptorem ap. Schol. Apollon. I, 517.): unde *Pythia* et *Alcathoia* pro iisdem haberem, nisi *Apollo* ille esset *Ἀργαῖος*, non *Πύθιος*, et *Diana* *Ἀργοτέρα*. Ceterum ex *Alcathoo* etiam altera *Megarensium* arx, quam ille exstruxerat, denominata est (Pausan. I, 42.), antiquis insignis religionibus, *Apollinis* etiam; et heroum *Megaridis* *Alcathous* habuit (Pausan. I, 43, 4.), ad quod vide an hi ludi sint habiti. Postremo hi *Megarensium* ludi potissimum pugilum, luctatorum, pancratiastarum videntur fuisse: v. praeter nostrum locum Nem. III, extr. Nem. V, 46. Isthm. VII, 67. Pyth. VIII, 82. Sed Olymp. XIII, 105. Pyth. IX, 94. cursorum certamina *Megaridis* significantur. Ibidem victorum nomina columellae inscribebantur, ut aliis locis multis, cuius generis haud pauci su-

persunt lapidei tituli: hinc non aliud lapidea sententia, hoc est, de iudicum sententiis inscriptum lapidi decretum, ibi ostendere dicitur.

Vs. 87 — 95. Oda terminatur invocando Iove Atabyrio, ut et poetae carmen et Diagoram honoret, qui ob iustitiam et aequitatem laudatur, in viro tanta virtute, tanta corporis vi, tanta nobilitate, gloria, opulentia instructo maxime praedicandam; item ut Callianactis familiam universam ne deserat, quum praesertim, ubi genti Eratidarum, inter quos illa familia censebatur, grati quid acciderit, universa civitas simul cum Heraclidis urbis praesidibus sollemnia agat: eo magis autem Iovis auxilio opus esse, quanto magis fluxa et fragilis esset rerum humanarum condicio. Iovem potissimum Pindarus precatur, quod ille et Olympiorum deus et Heraclidarum parens (πατὴρ ὁ θεός), eumque Atabyrium, ob Rhodium cultum. De monte Atabyrio tum Rhodi tum Siciliae, in quam ex Rhodo nomen delatum, v. Meurs. Rhod. I, 8. et quos nominat Goller. Hist. Syrac. etc. p. 294 sq. Vox a Graecis ad suam orationem accommodata fert etymum a Pauvio prolatum (v. nott. critt.): orientale tamen Taboris nomen subesse probabile etiam mihi. Quae de bobus ahenis eo in monte positus Scholia praebent, a Callimacho et Pindaro narrari perhibet homo negligens Tzetzes Chil. IV, 390. dicens: Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν. Τίμα μὲν ὕμνου τὸ ἐμὸν Ὀλυμπιονίκων, sine te hoc carmine placari idque benigne respice et preces exaudi. Mox poeta: Tenet Diagoras, inquit, quae bonorum patrum rectae mentes monuerunt et edixerunt, hoc est, quae iusti et probi parentes, Damagetus et propinqui, domestica eum disciplina docuerunt, quasi aliquod oraculum senili prudentia puero et adolescenti praecepta morum dantes. Iunge ἔχραον. Κοινὸν σπέρμα ἀπὸ Καλλιάναντος, familiam Callianactis, ab eadem stirpe eodemque patre oriundam. Callianax est unus ex Diagorae maioribus, ut bene Schol. monuit, isque auctor familiae, Eratidarum gentis unus (v. introd.): quis enim cum Heynio de Diagorae genero Callianacte cogitaverit? Quod qui faceret, is κοινὸν σπέρμα ἀπὸ Καλλιάναντος deberet de Diagorae ex Callianacte nepote intelligere, qui tum credo ne natus quidem erat; atque ut natus fuerit, cur de hoc potissimum infante poeta dixerit, de tribus Diagorae filiis et de cetera familia tacuerit? Itaque de universa prytanum familia dicitur; cf. introd. Hanc igitur stirpem, inquit, noli occultare et minuere detrahendis honoribus. Additur paulo post: Ἴν δὲ μὴ μόλα χρόνον ἄλλοι ἄλλοιαι διαδύσσοισιν αἰραὶ. Αἰραὶ pertinent ad fortunae vicissitudines, ut Pyth. III, 104. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαὶ ἐνιπετᾶν ἀνέμων: ad sententiam cf. Olymp. II, 37. et not. Quam hoc loco additam Schol. putat ad consolandum Diagoram de nupero quodam familiae detrimento, cui successuram novam felicitatem poeta augeretur: sed vide ne ideo addita sit, quod tum Diagorae familiae, quae civitati praeerat, auctoritatis imminutio vel aliquod discrimen immineret; possisque huc ipsum illud, quod praemisum est, referre: Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίεσσιν ἔχει θάλλας καὶ πόλιν, hoc est, ubi Eratidae, ut nunc, celebrant sollemnia ob recens gaudium, etiam civitas simul laetatur, et convivia habet vel choreas agit: quasi his verbis simul admonere Rhodios poeta voluerit, ne gentem minui sinerent, quacum ipsorum felicitas artissime coniuncta esset. Nam post auctam Atheniensium dominationem optimatium potestatem abrogari in promptu erat: nec dissimile vero, iam tum et Rhodiorum et Atheniensium aliquos consensu de eripiendo Heraclidis Rhodiis imperio cogitasse: et populare imperium sub Atheniensium potestate, quibus etiam Rhodii posthac paruerunt, institutum esse notum est. Quid quod Diagorae filii et propinqui postea ab Atheniensibus electi et capitis damnati sunt? V. introd. Haec qui accurate consideraverit, non opinor nobis oberit, si eodem referemus preces illas:

Μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναντος, quam ad domum regnatricem referri debere demonstravi. Precatur enim Iovem ne id accidat, quod accidere iamiam poterat, ut familiae eriperetur potestas. Neque tamen ideo poeta mala auguratur, sed tantum anxius de secundarum rerum stabilitate, ne in summa felicitate positi nimium insurgant et deorum ultionem adducant, vicissitudinum fortunae admonet ambigua sententia, quae mihi haec videtur: *Noli, o Iuppiter, Heraclidarum hanc familiam minuere, familiam inquam ex ea gente, cuius gaudiis etiam ipsa civitas laetetur: tua sane opus est benignitate: fortuna namque instabilis, ut nunc possit ex prosperis adversa afferre, nunc ex adversis prospera, velut venti vel in uno temporis articulo hinc illinc flare solent.* Imprimis vero in fine carminis rerum humanarum fragilitatem in memoriam revocare amat, sed tectius et per preces, ut Olymp. VIII, extr. Pyth. V, 120. quo pertinet etiam illud *εἰ δὲ μὴ ταχὺ λήποι θεὸς* Olymp. I, 108. Postremo his spectatis video plura in hoc carmine rerum, quae tum fuere, rationi pulcherrime accommodata esse, licet ea sint eiusmodi, ut etiam per se sua placeant elegantia. Nam si qui erant Rhodiorum, qui pro illius aetatis ingenio inviderent Damageto et eius familiae imperium tenenti, nihil magis agendum poetae erat, quam ut Rhodios admoneret, ne quid inconsideratius statuerent imminuenda Heraclidarum potestate. Quod in hoc carmine sane effectum videtur. Nam vs. 93. Eratidarum sive Heraclidarum gaudiis etiam civitatem laetari dicit: nempe eadem imperantium et civium utilitas: „Eratidae non tyranni sunt, quibus vos debeatis infensi esse, sit; mite exercent imperium, cui cives non obtrecent.” Obtrecebant tamen, ut conieci; nempe erant sane aliquot, qui novas res molirentur, optimatibus infesti cives, qualis Athenis Pericles: hi plebem abalienare ab Eratidis studebant; plebs tamen adhuc fida, certe eatenus, ut qui Eratidis faveret, civitatem Eratidarum gaudiis laetari potuerit dicere: talia enim nulla aetate et in nulla civitate ita dicuntur, ut plane vera sint et nemo, qui aliter censeat, reperiat. Deinde huic etiam fini consentaneum, quod non modo fortitudo, sed etiam iustitia familiae celebratur: ut intelligant Rhodii, quam iustum sit imperium. Igitur non modo vs. 17. Damageti celebratur aequitas, sed etiam Diagoras commendatur civibus et peregrinis, utpote recta via incedens et a superbia (*ὕβρις*) alienus: idque ex bona patrum disciplina habere dicitur: ut perspicere potuerint, non solum hos homines bonos esse sed universae familiae instituta et consilia esse iustissima. Porro quid magis commendare Eratidas potuit, quam quod illis debeatur Doria in Rhodo colonia? Quod vs. 20 sqq. exponitur. Ipse ab Hercule ortus, immo a Iove ipso (vs. 23.), insignem illis auctoritatem conciliat. Et Tlepolemi quoque, a quo originem repetunt, divinus cultus (vs. 77 sqq.) dignitatem posteris affert. Denique quod supra dixi, ab inconsultis consiliis Rhodios dehortari poetam, id ipsis potest sententis comprobari, quae vs. 24. 30. 43 sqq. positae sunt. Nam hae quidem rerum narratarum rationi aptatae sunt, idque commodissime: sed ipsa affinium dictorum crebra repetitio attentum interpretem eo deducere debet, ut non sine causa haec identidem inculcata sint, sed de industria fabulis narratis, quibus conveniebant, interposita, ut Rhodii admonerentur, errores innumeros mortalibus insidiari; quod et nunc et posthac optimum esset, haud facile inveniri; animi perturbationes etiam prudentem errori implicare; providentiae reverentiam bona hominibus afferre; nubem oblivionis obrepere latenter, et rectam rerum agendarum viam subducere mentibus. Haec enim summa est Graecorum verborum: *Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμονται. τοῦτο δ' ἀμάχανον εἶρεῖν, ὅτι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρεται ἀνδρὶ τυχεῖν: Αἱ δὲ γρεῶν ταραχαὶ παρέπλεξαν καὶ σοφόν: Ἐν δ' ἀρετᾷ ἔβαλεν καὶ χάριμα ἀνθρώποισι*

προμαθίος αἰδώς. ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος, καὶ παρὲλκει πραγμάτων ὄρθαν ὁδὸν ἔξω φρενῶν. Haec adeo cumulata quis arbitretur poetam positurum fuisse, nisi peculiaris suscisisset ratio? Atque haec omnia etsi etiam Eratidis possunt dicta esse, quibus et ipsis cavendum erat, ne quid inconsultius facerent neve superbius et iratius agerent, tamen quod poeta potissimum pro Eratidis sibi caris scribit, maxime ceteris Rhodiis proposita videntur. Non tamen reluctabor, si quis has sententias et ad populum et ad imperantes retulerit: modo teneas, Pindarum, quum Rhodiorum statum vidisset lubricum et ambiguum esse, admonere eos voluisse, ne quid incaute, imprudenter, cupide, iracunde facerent, cuius postea poeniteret. Ne quis vero haec et durius a poeta dicta et male ominosa esse putet, duo tenenda sunt. Alterum hoc est, errores et Tlepolemi et Rhodiorum haud ambigue excusari tum sententiis tum ipso deorum exemplo, qui et ipsi oblivione peccaverint; licet posterius poeta religiosus lenioribus verbis percurrat: attamen id non sine causa vs. 58 sqq. significari, apertum est; nam eadem oblivio, idem error deorum proponitur, qui antea in Tlepolemo et Rhodiis demonstratus est. Alterum tene hoc, errorum eventus prosperos designari et in Tlepolemo et in Rhodiis et in diis ipsis; unde quidem nunc quoque ad prosperitatem verti posse infelices errores poterant audientes augurari.

O L Y M P. VIII.

Carmen scriptum Alcimedonti Aeginetae puero, ex gente Blepsiadarum (vs. 75.): *φυλὴν* vocat Schol. vs. 97. sed melius alter *πατρίαν*, intellige *πάτριν* sive *πατρίαν*; ibidem quod eam a Blepsiae appellatam ferunt, probabile non est, debebatque potius Blepsias auctor gentis dici. Ante Alcimedontem frater Timosthenes Nemeae vicerat (vs. 15.): cum utroque laudatur magister Melesias (vs. 54.); magistri enim laudes in carminibus puerorum victoriae destinatis, si cursores exceperis, raro omittuntur, quod accidit Olymp. X. Nem. VII.; etiam patris vel avi memoria, ut in hoc carmine, ita in reliquis, quae pueris scripta sunt, addi solet. Victoria contigit Olymp. 80. (Schol. inscr.): oda Olympiae cantata est, quum instituta commissatio esset et pompa, qua corona in Altin deferebatur; quae est *στεφανηφορία* vs. 9 sq. cf. ad Olymp. IV. introd. Errat Schol. vs. 66. vulg. (51.), quum chorum in Aegina versari putat ob vocem *δεῦρο*, de qua v. not.

Vs. 1 — 18. Pindarus invocat *Olympiam*, matrem certaminum, quod ibi ludi habentur, et dominam veritatis, ob vaticinia. ubi apud Iamidarum oraculum Iuppiter consulitur de certantibus, an successum habituri sint; et pietatis in gratiam precibus satisfacit deus fausto responso. His positis nulla alia interiecta sententia priori invocationi altera quasi per appositionem additur ad lucum Altin directa, ut pompam accipiat; cuius luci decus qui consecutus fuerit, eius magnam esse gloriam; aliam quidem aliis felicitatem diis adiuvantibus contingere; sed Timosthenem et Alcimedontem Iovem esse genitalem patronum nactus, qui summam illis praebens fortunam alterum Nemeae, Olympiae alterum victorem praestiterit. De Iamidarum oraculo v. ad Olymp. VI. init. alios duos locos de Olympico Iovis oraculo supra de industria omissos commodius nunc addam, Strab. VIII, p. 353. Xenoph. H. Gr. IV, 7, 2. Id haud dubie etiam Alcimedontis.

parentes vel tutores consuluerant de eventu certaminis filii aut pupilli; et illis addixerat oraculum: unde haec nunc memorantur, et statim transitur ad victoriam Alcimedontis. Tenendum hoc non solum ut intelligatur, cur poeta carmen ita ut fecit inceperit, verum etiam ut cetera, quae mox de Aeaco dicuntur, plane perspiciantur. Nota formula δι' ἐμπύρων de vaticinio ex flamma incensarum hostiarum. Hesych. πυρκοί, ὑπὸ Δελῶν ἱερεῖς δι' ἐμπύρων μαντεύμενοι, ubi v. intt. Apud eundem verbo πυρκοὶ δελφίς (Δελφοί) κληρὸς, additur: ἐχρώντο δὲ τοῖς κληροῖς μαντεύμενοι ἐν Ὀλυμπῳ: quae κληροματεία videtur oraculis δι' ἐμπύρων coniuncta fuisse: quod quomodo fieri potuerit, colligas ex iis, quae Schneiderus Lex. Gr. v. πυρκοὶ dixit; sacro enim igne tostae sortes sunt. Ad dictionem παραπειρῶνται Διὸς etc. bene confertur Xenoph. M. S. I, 4, 18. οὕτω καὶ τῶν θεῶν πείραν λαμβάνης θεραπείαν, εἴ τι σοι θελήσονται περὶ τῶν ἀνθρώπων συμβουλευεῖν. Mox iunge μοιόμενον θυμῷ, et ἀρετὰν intellige virtutem et praestantiam victoris, ut Olymp. VI, 89. Μόχθων ἀμνοῖα est decus victoriae, quo post laborem in exercitatione et certamine positum victor recreatur. Ἀνδρῶν λitaί, preces vatum pro certantibus, ut deus fausto illis oraculo benignus sit. Formam εὐσεβίας illustravi de Gr. trag. princ. p. 264 sq. "Τυμμε, Timosthenem et fratrem Alcimedontem, quos fatum Iovi quasi sortio dedit (ἐκλήρωσεν), ut is eorum patronus esset. Blepsiadis Iuppiter haud dubie ob Aeacum gentis auctor est et deus gentilicius (γενέθλιος), iisque speciatim, quod originem ab Aeaco repeteret, non ita, ut omnibus Aeginetis generatim πατρώος est. Sic Pyth. IV, 167. Ζεὺς est ὁ γενέθλιος ἀμφοτέρω, gentis auctor utrique: neque usquam Pindarus γενέθλιον θεὸν sive δαίμονα dixit nisi deum vel genium gentilicium. Atque in Blepsiadarum maxime gratiam Aeaci deinceps laus vs. 30 — 53. celebrari videtur. Opposita autem sunt αὐτῷ μιν et Ἀλκιμέδοντα δέ: unde patet ἐν per hyperbaton praepositum particulae μιν esse, ut dixi in nott. critt. si cui tamen hoc hyperbaton minime insolens displicuerit, poterit cum metri detrimento non magno reponere lectionem ὃς σε μιν Νεμῖα.

Vs. 19 — 30. Alcimedon vero pulcher aspectu, formam non dedecorans facto sed vincens, Aegina patria ut victrix renunciaretur, effecit: ubi iustitia floret praeter ceteras civitates. Nam causas varias et huc illuc inclinantes recte iudicare difficile est et non nisi ex immortalium instituto contingit; quod vero Aeginetis hoc datum est, id eam insulam peregrinis firmum reddidit columnen: quod utinam iis semper maneat: insulam inquam, quam Dores tenent, ab Aeaco ad eos traducta possessione. Ita ab Alcimedonte poeta ad patriae laudes, hinc ad heroicas fabulas pergit. Omnia vero a diis derivat; diis debetur Timosthenis et Alcimedontis victoria; dii Aeginam auxerunt laude iustitiae; dii, ut postea exponit, Aeacum ad muros Troianos una aedificandos arcessiverunt, et omine ibi exposito genti eius Troiae expugnationem perficiendam praedixerunt: ut nunc Alcimedonti deus victoriam et praedixit et dedit. De qua re dicam ad vs. 31 sqq. Ad vs. 19. cf. Nem. III, 18. Isthm. VI, 22. Iunge κατελέγχων. Ad vs. 21 sq. cf. Nem. XI, 8. καὶ ξένου Διὸς ἀσκέται θέμις, ubi tamen alia dictionis potestas. Quae de iustitia Aeginetarum dicta sunt peregrinorum praesertim habita ratione, spectant maxime mercaturam et mercatorias lites: nam ut mercatura et navali potentia, ita etiam aequitate in mercatores et iure exercendo Aeginetas praestitisse scimus. Vide ex Pindaricis maxime disputantem Müllerum Aeginet. p. 131. Ipse vero Aeacus iustitiae laude clarus fuit, haud dubie ob priscam Aeginetarum aequitatis famam: hinc transitus aptissimus ab iustitia Aeginetarum ad Aeacum praedicandum fit. Iovi hospitali assidet Themis, ut ap. Hesiod. Opp. et D. 257. et ap. Sophocl. Oed. Col. 1382. Ἀλκὴ ξυνέδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. Vocem δυσπαλὲς hinc respicit Eustath. ad Iliad. η,

[illegible]

locos, ubi ipse aut soror coleretur, videtur stringere: itaque recte Heynium arbitror Xanthum Troadis intelligere, ubi equi Apollinis relictis pabulum carperint, ut ap. Hom. Tum deus ad Amazonas sororis cultrices in Ponto ad Thermodontem (cf. ad Schol. p. 100.) indeque in septentrionem ad Hyperboreos ipsius ministros apud Istri fontes (Olymp. III.) pergit. Neptunus vero in dilectum proficiscitur Isthmum (cf. Nem. V, 37 sq.), domum simul deducens Aeacum. *Δεῦρο, in Aeginam*: neque tamen ideo carmen in Aegina cantatum est; sed Graeci *δεῦρο* etiam de eo loco dicunt, de quo sermo sit, etsi qui loquitur alio sit loco. Sic in Platonis Phaedone, qui tamen Phliunte peroratur, de navi Deliaea dicitur p. 58. B. *πρὶν ἂν εἰς Διήλῳν τε ἀφίκηται τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο*, Athenas. Ceterum poeta nunc abruptum narrationem, quoniam iam id perfectum est quod voluit, ut oraculum ab Apolline de Aeacidis editum et Alcimedonti nunc aptatum publice audiretur. Hoc unum mireris, cur tot verbis vs. 46 — 52. explicitum sit, quo se Troiâ reduces Apollo et Neptunus contulerint. Post hoc factum esse, ut digno exitu ornaretur narratio: sed memorabile est quod in Corinthiis Neptuni sollemnibus oratio terminatur. Vide igitur ne Alcimedon vel Timosthenes reportatis Olympica et Nemeaea victoriis in Isthmiis certare constituerit, et poeta illi ex Neptuni Isthmiorum praesidis in Aeacidas favore prosperum eventum augeretur. Tale quiddam, sed apertius significatum habes Nem. V, 37 sqq. ubi vide eximiam Disсенii notam, collata interpretatione ad Isthm. V, 1 sqq. Hoc loco res incertior. Sive tamen vera mea coniectura sive falsa, patet quo se Apollo converterit, nonnisi ideo exponi, ut ea quae de Neptuno dicuntur, haberent quod responderet.

Vs. 53 — 66. Post Aeginae laudes a victoris quidem rebus non alienas sed tamen longius evagatas poeta ad victoriam ipsam rediturus orditur a sententia, indeque Melesiae aliptae et Alcimedontis praeconium agit: „Haec igitur Alcimedontis in gratiam cecini: sed nullum gaudium omnibus par et commune esse potest neque erit; ut si nunc Alcimedontem laudans Melesiae ego ex pueris imberbibus gloriam excito, aliorum hoc animum perstringet: sed ne me insectetur invidia; nam Nemeaeum quoque eius decus ex pueris certamine et deinde in virili pancratiastico partum dicam. Quippe Melesias talis alipta est, qui et ipse certamen expertus sit: is vero facilius docet, qui periculum fecerit. Nam stultum est, quae docere velis, non ipsum te antea didicisse et expertum esse: inexpertorum enim mentes quam expertorum sunt leviores. Contra qui ut Melesias periculo facto didicerit, rectam rationem docere potest. Et nunc Melesiam ornat Alcimedontis victoria, tricesima earum, quas illius discipuli consecuti sunt.” Primae sententiae vix potuerit alius sensus esse nisi hic, nullam rem iucundam posse inter homines parem omnibus et communem esse; igitur sese, dum Melesiae et Alcimedonti gratificatur, aliis officere, et maxime victis: unde prope collegerim, haud sine multorum invidia Melesiae discipulum victoriam parasse, quippe qui *ἐγεδρος* aliis iamiam partam quodammodo gloriam eripuerit, et ipsum magistrum odio laborasse ceterorum, qui victos pueros quattuor deduxerant, magistrorum. Quamquam Melesiam omnino invidia apud Aeginetas ipsos flagrasse ex Nem. IV. extr. recte colligit Disсенius, et ipse collegi not. critt. p. 524. Praeterea noto hanc sententiam, *τερπνὸν δ' ἐν ἀνδράποισ ἴσον ἔσται οὐδὲν*, et ad praecedentia et ad sequentia referendum esse, ut Olymp. XIII, 13. *ἄμαχον δὲ κούφαι τὸ συγγενὲς ἦθος*: talis est enim ratio interpositarum sententiarum, quae nexui orationis inserviant; nisi enim ad ambas, quae coniungendae sint, partes pertineant, hae partes non coniunctae erunt. Igitur sensus hic est: „Quae ego in Alcimedontis laudem cecini, non omnibus probabuntur; neque enim eadem omnibus

iucunda sunt, sed si Alcimedon victor laudatur, ingratum hoc victis est; ita quoque si Melesiam Alcimedontis occasione laudo, invidiam aliorum provocabo." Ceterum Melesias commissationi adest, ut affuit certamini: redeunt Aeginetici huius aliptae laudes Nem. IV, 93. VI, 68. Patria fuit Atticus (Schol. Nem. IV, 155. vulg.). Is igitur gloriam habet ἐξ ἀγέλειων: quod Scholiastae intelligunt de Olympica victoria a puero Melesia parta. Neque obessem, si modo Pindarus aliquid addidisset, unde id colligere liceret, et maxime si additum esset *Ολυμπία*: nunc cum Schmidio censeo tantum de victoriis Timosthenis et Alcimedontis ceterorumque ex Melesiae disciplina puerorum agi, quibus memorandis Melesiae κῦδος ἐξ ἀγελειῶν percurrit; atque hoc etiam nexui sententiarum aptius est. Sequentia tamen iam ad ipsius Melesiae victorias pertinent, qui Nemeae vicerit, lucta haud dubie puer, deinde vir pancratio. Ταύταν χάριν, quae pueris lucta contigit, gratiosam victoriam, eandem simul dicam ab ipso Nemeae partam. Adde quae dixi in nott. critt. Paulo ante ἀνδραμον dicitur, ut perfecto iam et cantato carmine, priusquam invidia posset impetum in poetam facere. Variat significatio in huius generis aoristo: Olymp. XI, 100 sqq. ἀμφίπασσον et αἰωνῶσα est versus finem carminis, perfecta iam actione iis verbis expressa; Olymp. XI, 25. ὥρσαν de consilio ante carmen faciendum concepto; Olymp. XIII, 93. Nem. IV, 74. VI, 59. ἔβαν, Olymp. IX, 89. ἦλθον, Olymp. XIV, 18. ἔμολον de poeta, qui per chorum adest, ac proinde advenerat. Ἀναδραμῖν est percurrere, praesertim altius repetita re. Simonides Iambographus ap. Schol. Eurip. Phoen. 215. (v. Schneider. Vit. Pind. p. 118.): τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνδραμον; qui locus, etsi Schol. Eurip. ἀνδραμον exponit ἀναδραμῖν μίλλω, nostro plane geminus est. Invidia lapide aliquem petens insigniter placuit imitatoribus a Schneidero Vit. Pind. p. 117. collatis, neque id iniuria. Libanius T. II. p. 357. Morell. φθόνος δὲ μὴ βάλη τὸν λόγον: Epist. 1571. p. 713. καὶ μὴ με βαλλέτω λίθω τραχεῖ φθόνος, ὥς τῷ Πινδάρῳ δοκεῖ. Gregor. Naz. Epist. 194. T. I. p. 391. μηδὲν τὸν τραχὺν τοῦ Μάμων λίθον εὐλαβηθεῖς κατὰ Πίνδαρον. Adde Auctorem incertum ap. Suid. v. Λοξίας: σιγᾶν δὲ χρῆ, μὴ λοξοῖς ἰδὼν ὄμμασιν ὁ φθόνος τραχεῖ βάλη λίθῳ κατὰ Πίνδαρον. Minus audacter tragici ab eodem collati, Aeschyl. Agam. 954. μὴ τις φθόνος θεῶν βάλη, Sophocl. Electr. 902. μὴ με τις φθόνος βάλη. Mox διδάσασθαι dictum est pro activo διδάξει; nam si διδάσασθαι proprio significatu esse putes erudiendum dare, vel alium, vel se, ideoque discere, nullus nexui sententiarum idoneus sensus elici poterit: item ubi τὸ διδάσασθαι εἰδοῖ ῥαττερον veritas, „Qui natura doctus est (φυᾷ εἰδὼς Olymp. II, 94.), facilius eruditur," haec quoque interpretatio, praeter quod εἰδὼς simpliciter positum illum sensum non patitur, praegressus minus convenit. Atticis ἐδίδαξαν est erudiendum tradidit vel didicit: sed qui ab Attico usu discrepabant, id etiam docendi vi usurparunt. Thom. M. v. ἐδίδαξα: εὔρηται μέντοι (τὸ ἐδίδαξάμην) καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐδίδαξα. Eadem fere habet v. διδάσκειν, allato in eam rem Luciani loco, qui tamen vulgo aliter legitur. Quod autem dicitur, qui docere velit, esse debere ipsum antea didicisse, non nude ita accipiendum, ut alipta debeat ipse exercitatus esse: quod per se patet: sed monstrante universo loci tenore hoc poeta vult: „Qui quem ad sacrorum ludorum certamina instituere velit, debere ipsum ibi expertum esse, ut Melesiam; alioquin stultum esse inceptum, quod magister rei difficultatem haud satis noverit et leviori animo ad rem gravissimam accedat:" hinc verba ἐξ ἱερῶν αἰθρῶν addita sunt. Κείνος proxime redit ad εἰδοῦτα, hinc ad Melesiam: κείνα ἔργα non est κατ' ἐκείνα, sed accusativus pendet a voce εἶποι, et accusativi explicationem praebent seqq. τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει etc.

Vs. 67 — 76. Qui Alcimedon quattuor vicit pueros eoque avo quasi robur inspiravit: nam felicitas mortis oblivionem affert. Sed etiam universae Blepsiadarum genti me oportet memoriam facinorum repetere, qui iam hac victoria addita sextam ex ludis coronam reportarunt. Τίχες δαίμονος, deo adiutore, fere ut Pyth. VIII, 55. Nem. VI, 25. IV, 7. Τέτρασιν παίδων γυίοις (τεσσάρων π. γ.) significat quattuor fuisse paria, quibus Alcimedon ἐπείκερος successerit, quaternos vincens deinceps victores. Γυίον est corpus, ut Nem. VII, 73. Victus habet νόστον ἐχθιστον et ἀτιμωτέραν γλώσσαν et ἐπικρυφον Ὀλμυον: postremum in nott. critt. explicui vitam s. vitae viam obscuram. Eustath. ad Iliad. θ, p. 713. 18. πῶς δὲ κἀνταῦθα ('Ομηρος) τὴν νίκην λέγει ὡς τῶν ἡττωμένων ὑπὸ σκότει δοκούντων εἶναι, καθὰ καὶ Πίνδαρος φράζει σαφώς: et ad Iliad. ζ, p. 621. extr. ζητητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὰ τοῦ Πινδάρου περὶ τῶν ἡττωμένων, οἷς ἐπικρυφον Ὀλμυον ἐκεῖνος εἶναι φησι διὰ τὸ κρυφύθαι καὶ ὀκνεῖν ὑπὸ φωτὶ ζῆν ἐν τῷ αἰσχυρνεσθαι τοὺς ὀρώντας; quae explicatio accuratissima est. Ἀτιμωτέρα γλώσσα non aliorum sermones designat, sed ipsius victi, quod oratio eius minus gloriosa est, quippe quae gloriari nequeat. Et ἐπικρυφον Ὀλμυον et ἀτιμωτέραν γλώσσαν comprehendit sententia Fragm. inc. 149. Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξία δέδονται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθόντων: hinc victor Pyth. IX, 95. dicitur σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἐργῶ φυχῶν. Postremo ab omni parte similis locus Pyth. VIII, 85 sqq. τέτρασι δ' ἐμπετες ὑπρόθεν Σωματίεσσι κατὰ φρονέων. Τοῖς οὕτε νόστος ὁμῶς Ἑσπλίηνος ἐν Πυθ. αἰὶ κρήνη Οὐδὲ μολόντων παρματὶρ' ἀμφὶ γέλωτος γλυκὺς Ὄρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάρχοι Πρώσσοιτι, συμφορὰς δειδαιγμένοι. Superest, utrum de se removisse obscuritatem, an quattuor eam pueris imposuisse Alcimedon dicatur. Posterius, quod Schol. amplectitur, etsi invidiosius dictum est et in victos calamitate perculosos etiam superbius, tamen a Pindari ingenio minime abhorre docet potissimum locus ex Pythiorum octavo allatus: prius placuit Heynio et firmatur maxime verbo ἀπεδήκατο, a se removit, ut Olymp. XI, 41. νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποδέσθ' ἄπορον. Sed additum ἐν τέτρ. π. γ. significat simul a se remotum infortunium aliis eum imposuisse, ἐναπεδήκατο τέτρ. π. γ. ut fere in Scholiis est: itaque utrumque poetae verbis inesse Astio facile largior. Avum deinde memorat, quod pater defunctus est; et illi nepos senium producit: quod quomodo fiat ut intelligatur, addit Pindarus, certe Orci oblivisci, cui laeta contigerint. Ἀρμενα προάξαις, εὐ προάξας, felicia adeptus, ut ἀντὶα προάξει Pyth. VIII, 54. est κακῶς πρ. Μναμοσύναν ἀνεγείροισα tam eo pertinet, quod etiam priores victoriae in memoriam revocantur, quam quod hymno dicato gloriam Blepsiadarum poeta tutatur, eaque ne delitescat et consopita iaceat, efficit. Χειρῶν ἄωρον ἐπίνικον, florem et decus manuum, quibus luctantes vicerunt, victoriae celebrandae causa oblatum: ἐπίνικος enim adiectivum est. Igitur hymnus dicitur ἄωρος; cf. ad Olymp. III, 1 sqq. Βλεψιάδαις refer ad φράσαι. Ἀγῶνες sunt φιλοσοφοί, quod frondes iniiciebantur victoribus: v. Pyth. IX. extr. c. not.

Vs. 77 — 88. Neque vero soli superstites victoria fruuntur: etiam ad defunctos pars gloriae pertinet. Itaque Iphion nuncio accepto dicit Callimacho, quod ipsorum genti Iuppiter decus dederit: qui utinam eam porro augeat et tutetur, atque una civitatem. Ἐστὶ τι μῖρος θανόντεσσι, nempe victoriae et laudum; ἐρδόμενον κατὰ νόμον, quod tamquam inferiarum honos mortuis persolvitur rite, ut bene Heynius; nec multum abluendum Scholia. Κατὰ νόμον spectat ritum sacrorum: igitur nihili est coniectura ἐρδόμενων, facinorum, quibus victoria parata est, in quo κατὰ νόμον sensu cassum est. Nam terra, inquit, non occultat cognatorum decus; non obest sepulcrum, quominus gloria cognatorum rescisci a defunctis possit. Quae nunc poeta dixit, quod ad patrem Alcime-

donis nuper defunctum perveniendum est; similis sententia Pyth. V, 101. aliam ibi rationem habet, ut dixi in notis. *Iphion* haud dubie pater *Alcimedontis* est, qui quod obierat, poeta supra tantum avum memoravit: nuper defunctum esse probabile videtur tum ob id ipsum, quod eius mortem poeta significandam iudicavit, tum ob morborum deprecationem, de qua paulo post dicemus. Neque tamen ideo credas *Iphionem* adhuc superstitem de filii victoria nuncium in *Aeginam* allatum accepisse, ut nonnullos statuente video: quod fieri omnino non potuit. Quum enim *Olympiae* tantum carmen sit in sollempnibus, quo tempore corona in *Altin* deferretur; nondum tum potuisset nuncius de *Iphionis* morte ad *Pindarum* perlatus esse, si *Iphion* post acceptum demum de filii victoria nuncium obiisset. Immo *Iphion* apud inferos fortunam filii comperit: igitur non a vulgari nuncius ministro affertur, sed a dea in hunc usum poetica libertate ficta, *Ἀγγελίαν* dico *Mercurii* animarum deductoris (*ψυχοπομποῦ*) et deorum praeconis filiam. Sic *Olymp. XIV*, 20 sqq. *Echo* patri apud inferos victoriam filii renunciat. Iam pater, queni decus *Alcimedontis* primum resciscere decet, rem *Callimacho* narrat, quem fratrem *Iphionis* et patruum *Alcimedontis* ex historiae, ut videtur, fide nonnulli ap. Schol. perhibent. Mox delendam putes virgulam post *Ὀλυμπία*, et reponendam post *κόσμον*: sed accuratius spectata re veterem retineo interpunctionem. *Morbos* ut Iuppiter avertat, ideo precatur poeta, quod *Iphion*, fortasse etiam *Callimachus*, nuper morbo assumpti erant, pestifera opinor aliqua lue grassante. Postremae sententiae structura haec est: *Εὐχομαι τὸν Δία μὴ θέμεν Νέμεσιν διχόβουλον ἀμφὶ καλῶν μόρα*, circa sortem pulchrarum rerum, quas *Blepsiadae* nacti sunt, non dissentientem reddere *Nemesin*; ut *θεῖναι* sit *ποιῆσαι*. Nam metuenda deorum invidia in nimia felicitate; quod praeceptum non uni *Herodoto* proprium est, sed apud *Pindarum* passim latet. Immo *ἀθανάτων φθόνος* disertis verbis habetur *Isthm. VI*, 39. Insignem igitur felicitatem *Nemesi* ultrix deprimere, et magna parvis aequare studet: quod ut in *Blepsiadis* ne fiat, neve Iuppiter *Nemesin* bonis eorum adversariam reddat, poeta vota facit. *Αὐτοὺς*, gentem *Blepsiadarum*; *πόλιν*, *Aeginetaram* civitatem, quam triennio post depressit *Nemesi* *Olymp. 80*, 3 — 4. V. Müller. *Aeginet.* p. 178 sqq.

O L Y M P. IX.

Epharmosti *Opuntii* victoria *Olympica* lucta parta quando contigerit, ignoratur. Clarus ille luctator praeter ceteras victorias vs. 94 sqq. memoratas *Isthmia* vicerat ter et *Nemea* (vs. 90 — 93.), item *Pythia*, quae vs. 13. 18 sq. separatim cum *Olympica* simul victoria nominantur; unde coniecerim *Pythiam* victoriam non multo ante *Olympicam* accidisce; neque enim ob solam *Pythiorum* ludorum celebritatem *Olympicae* victoriae *Pythiam* in hoc carmine iungi, ipsa verborum, quibus *Pindarus* in hac re utitur, ratio videtur monstrare. Iam vero de temporibus nihil relatum nisi in *Scholiiis* vs. 17. *ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προείπε, καὶ Πύθια, ἐβδομηκοστῇ τρίτῃ Ὀλυμπιάδι*: et rursum, *καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφάρμοστος τὴν τριακοστὴν Πυθιάδα*, ubi tamen cod. *Vrat.* pro tricesima *Pythiade* praebet *17'*. *Pythia* igitur aut *Pyth. 30.* aut *Pyth. 33.* vicisse dicitur, *Olymp. 77*, 3. vel *80*, 3. (v. de cal-

culo Pythiadum recte instituendo ad Olymp. XII.): sed in priori Scholio Pythia victoria, non Olympica, ut vulgo statuunt, in Olymp. 73. refertur. Quae quum inter se pugnare Hermannus videret, numerum corrigendum esse recte iudicavit, scripsitque ἑβδομηκοστὴ ὀδὸς Ὀλυμπιάδε, ut Olympias secundum Scholiastae computationem, quam falsam esse alibi docui, Pythiadi tricesimae responderet; verum postquam Pythiadem tricesimam tertiam ex Vratislaviensi attuli, in promptu est corrigere: καὶ Πύθια τριακοστὴ τρίτη Πυθιάδε, quae coniectura non solum in tantis Scholiorum vitiis non audax est, sed etiam certa: Olympiadis enim aliena in Pythia victoria mentio est. Praeterea multo probabilius est in altera lectione τὴν τριακοστὴν periisse vocem τρίτην, atque emendandum esse aut τρίτην καὶ τριακοστὴν aut τὴν τριακοστὴν τρίτην, quam in altera illud γ' (τρίτην) male additum esse. Quae quum ita sint, non aliud statui potest nisi Pyth. 33. Olymp. 80, 3. Epharmostum Pythia vicisse: Olympica igitur victoria probabili ratione Olymp. 81. assignabitur. Carmen non Olympicae sub ipsam victoriam cantatum esse, docet initium: immo liquet id Opunte esse cantatum in convivio, unde aptior iocus de veteri vino vs. 52. Convivium autem actum post coronatam Aiakis Oilei aram: v. ad extr. Oda a Findaro missa est ob aliquam hospitii coniunctionem: qua de re v. ad vs. 89.

Vs. 1 — 15. Archilochi carmen Olympicae cantari solitum tum, quum Epharmostus sub ipsam victoriam ad collem Cronium comissionem celebraret, ei sufficit; nunc vero domi et Iovem et Olympiam cane, ac Pythonem simul tange: neque enim nihil ages ci-tharam pulsans ob huius ex Opunte viri luctas. De comissione Olympicae post victoriam instituta dixi ad Olymp. IV. init. Ibi quibus musicae operae deficerent, iis chōrus canebat Archilochi hymnum in Herculem, ex quo duo supersunt iambici (v. ad Schol. p. 208.), ita quidem ut ter interponeretur ephymnium τὴνέλλα καλλίνικε, cuius priorem vocem chori canebat praefectus, succincente choro vocabulum καλλίνικε, ut accurate narraverat Eratosthenes de antiqua comedia ad versus Aristophanis in Schol. p. 207. citatos. Ipse hymnus Callinicus dictus est, isque triplex ob triplex ephymnium: ceteras veterum sententias plane improbandas v. in Scholiis; cf. intt. Hesych. v. τήνελλα. Vox τήνελλα sonos instrumentorum imitatur, ut in Aristophanis Pluto θρετταίελο ex Philoxeno dithyrambico; et memorabile est quod iam Schmidius notavit: „Vox τήνελλα etiam ad nostros per tot saecula transit; hinc apud musicos celebratum est illud, Ronda Ronda Tinella.” Ceterum καλλίνικος in eo carmine erat Hercules, ex usu vulgato: v. intt. Hesych. v. καλλίνικος. Fabri Agonist. II, 22. Sic ὁ καλλίνικος Ἡρακλῆς in versu ap. Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI, p. 853. ed. Schulz. omitto alia. Sed apud Pindarum suppletur ὕμνος, ut Nem. IV, 16. Nostrum locum spectat Tzetz. Chil. I, 686.

Ὡς τοῦτο τοῦ Παρίου δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος

Ἐν ᾧ περ καὶ νενίκηκεν ἄσας ἐν Ὀλυμπίᾳ,

Μόνω τῷ στόματι λαλῶν ὡς τῇ: χορδῆς κοπέλῃς,

Ὅπερ καὶ Πίνδαρος φησὶ τοῦτον ὑπερθαυμάζων.

Τὸ μέλος δ' ἄκουε λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιλόχου,

ubi deinceps versus Archilochi ex Schol. afferuntur. Voci κεχλαδῶς non solum sonantis inesse notionem vel inde intelligitur, quod iam praecessit φωνᾶεν: varia de hoc vocabulo in Obs. Misc. Nov. T. I, p. 75. collecta sunt; hoc loco est πληθύων, de pleno et quasi turgente cantu: v. Schneider. Lex. Gr. Sic de corporibus iuvenili vigore luxuriantibus Pyth. IV, 179. κεχλάδοντας ἦβα. Hinc coniuncta notio τοῦ τραφεροῦ, luxuriei: unde χλειδῆ, χλειδαῖα, χλειδαῖνω: atque ipse cantus Olymp. XI, 88. χλει-

δῶσα μοι πὰ δicitur. Etym. M. v. ὄχλος p. 645. 30. ὄθεν καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ Τριπίδος ὁ κεχλαδῶς, ἀντὶ τοῦ ὁ πληθύνει· et similiter fere Orion, apud quem male τριπλ. ὁ κεχλαδῶς, neque aliter Schol. Pyth. IV, 318. vulg. explicat: πληθύνοντας ἢ ἤβη, et deinde πληθύνος. Κέχλαδα ex h. l. tangitur ap. Eustath. ad Iliad. α, p. 153. β, p. 723. 49. Ἀγμενεῦσαι, nempe in pompa. Mox sese cohortans poeta telis carmina comparat, de quo v. ad Olymp. I, extr. Iungo ἀπὸ ἑκαταβόλων τόξων Μ. ἰσάν. Vs. 6. φοινικοστερόπαν Iovem dixit aut ex communibus notionibus, aut quod fulmen Iovis etiam apud Opuntios Locros insignem venerationem habuit, ut apud Epizephyrios; de quo v. ad Olymp. XI, 84. Posterius mihi magis probatur, quum praesertim statim vs. 45. redeat idem epitheton αἰολοβορσταν Διός. Ἀκρωτήριον Ἠλιδος Olympia non per se dicitur, sed ob Cronium collem modo nominatum: neque id metaphoricum est, quasi fastigium Elidis Olympia sit certaminibus insignis, sed proprium de monte. Τηοῖςδε βέλεισιν, qualia haec sunt, non quale fuit Archilochi carmen; ut bene Schol. Ἐπινέμεσθαι βέλεις τι idem esse quod νέμεσθαι βέλη ἐπὶ τι, usus docet. Ἐδνα Pindaro omnia nuptialia dona sunt, etiam dos: v. Pyth. III, 94. et cf. Schol. h. l. et Pyth. III. Ad χαμαιπετέας λόγους cf. Pyth. VI, 37. Nem. IV, 40.

Vs. 15 — 31. Lauda et ipsam urbem Opuntem et eius filium Epharmostum: quam urbem tenet Themis cum Eunomia, Olympiae et Pythone victoriis insignem; eandem ego splendidis illustrans carminibus, velocissimo poematis nuncio eius gloriam late spargam, si modo divinitus Gratiarum hortum colo: hae enim iucunda praebent, fortesque et sapientes viri deorum tantum auxilio fiunt. Locri bene ordinata republica et legibus prudentibus sunt clari: quod de Epizephyriis notissimum, de Opuntiis non item: immo Epizephyrios ne certum quidem est Opuntiorum colonos esse, quos Strabo quidem Ozolarum filios habet. V. Heyn. Opusc. acad. T. II, p. 46. Sed apud omnes Locros optimates civitatem regebant, quorum sub imperio Graecae respublicae tranquillores fuerunt quam populo dominante: praeerant enim Locris nobiles ex centum familiis, quorum nobilitas ex maioribus muliebribus deducebatur. V. Polyb. XII, 5. et Heyn. l. c. p. 53 sq. Hinc lucem accipit Thucyd. I, 107. ubi de Atheniensibus: καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων ἑκατὸν ἄνδρας ὁμήρους τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον; haud dubie ex illis centum optimatum familiis, ex singulis singulos. Ab hoc instituto etiam apud Epizephyrios Locros optimatum imperium haesit; cf. Heyn. l. c. p. 51 sq. Λοκρῶν μήτηρ est Opus urbs, cuius vs. 15. filium Epharmostum dixerat, metropolis Epicnemidiorum Locrorum. Φίλαν πόλιν, ut sibi dilectam ob vinculum aliquod caritatis, de quo v. ad vs. 89. ἐπιφίλων, illustrans; v. ad Pyth. V, 45. Τιοπτόρον, quod Schol. et Hesych. ex h. l. ταχέας interpretantur, remos spectat, ut bene Schol. de velis quominus accipias, ipsum ὑπὸ obest; atque ut Odys. λ, 124. ψ, 272. ita et ap. Hesiod. Opp. et D. 626. πτερά νηὸς remi sunt. Ἀγγελίαν ταύταν, nuncium de Opuntis gloria Olympiae et Pythone parta. Χαρίτων κῆπος est poesis, quam Pindarus colit et exercet: cf. Pyth. VI, init. ἢ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίκομεν. Musarum quoque agrum colere dicitur poeta Nem. VI, 33. X, 26. sed longe diversum iudico locum Pyth. V, 24. Ἀφροδίτας γλυκὺν ἀμφὶ κῆπον αἰδόμενον, ubi non solum illud ἀμφὶ, quod loco Olymp. XI, 79. vix recte tueris, sed etiam ipsum αἰδόμενον tali interpretationi obest. Poesin igitur si felicitet et Musis faventibus, σύν μοιριδίᾳ παλάμῃ sive θείᾳ μοίρᾳ et σύν τύχῃ θεῶν, θεοῦ σύν παλάμῃ Olymp. XI, 22. exercet, sperat se Opuntis gloriam in omnes regiones disseminaturum. Gratiae vero quod iucunda praebere, quodque nonnisi, divinitus fortes sapientesque viri existere dicuntur, id proxime quidem ad poesis Pindaricam refertur, simul tamen victor respi-

citur, cui et ipsi Gratiae victoriae decus dederunt, viro quippe forti et arte luctae etiam sapienti. Quam sententiam veram esse collatis vs. 30. et vs. 118. apertius fit. Nam ibi dicit: *ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντ'*: at vs. 118. idem Epharmosto tribuitur: *τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν εὐχαιρα* etc. Ceterum ultima vs. 30. sententia hinc utitur Aristid. T. II, p. 28.

Vs. 31 — 44. Iam sine diis magna facinora, quale Epharmosti, a fortibus viris perfici non posse, Herculis demonstratur exemplo Olympiorum praesidis et summi luctatoris, quem Epharmosto ipsi comparari vult poeta, quam Hercules exemplo utitur in illius rebus; et fuit opinor Herculeus vir indole, quippe *δαιμονία εὐχαιρα*, *δεξιόγυιος*, *ὄρων ἀλκίαν* vs. 118. Nam quomodo, ait, nisi a diis adiutus potuisset Hercules Neptuno et Apollini et Orco adversarius pugnare? Sed religiosa mens aversatur narrationem de Hercule deorum adversario, nec sapientis esse putat hominum vires in deorum detrimentum supra modum extollere: non ista ab ore suo audiri vult, sed Opuntis antiquas res. Vulgares de Herculis adversus deos pugnis fabulas tradunt Scholia, in quibus etiam de ea difficultate monetur, quod tres diversas pugnas in unam poeta coniunxit. Dicas eum illas non commiscuisse, sed per zeugma et brevilloquentiam de tribus pugnis ita locutum esse, quasi una fuerit; at putida ratio est. Recte grammatici unam ex Pindari mente pugnam statuunt: etiam Eustath. ad Iliad. α, p. 97. pr. bene Pindarum intellexit, ubi secundum illum Apollinem ad Pylum una cum Neptuno dimicasse statuit. Nempe ad Pylum Nelei Neptunus Herculi adversarius fuit; ad Pylum Eliacum Orcus, non tum quum Hercules Cerberum accesseret, sed alio, ut nonnulli fabulabantur, tempore (Pausan. VI, 25, 3.): utrumque in unam fabulam abiit eo facilius, quo minus constabat, quaenam Nelei Pylus esset: quam ad Homeri mentem Triphyliacum fuisse recte Strabo demonstravit, Pindarus autem et recentiores Messeniacum habuerunt (Pyth. VI, 33. et Schol.), rursum vero alii Eliacum. Igitur non opus est, ut Pindarum ob verba Homerica Iliad. ε, 397. *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι* pugnam cum Orco et alteram ad Pylum confudisse dicamus: quamquam iam in illo Homero loco aliquid in fabulis turbatum esse conieceris. Accedit quod ad Pylum tum, quum Neleus et filii interimerentur, Orcum ab Hercule vulneratum Apollodorus II, 7, 3. tradit, et secundum grammaticos in Schol. Villos. ad Iliad. λ, 689. Neleo auxilium rulerunt Neptunus, Iuno, Orcus: ibi igitur vulnerata statuebatur etiam Iuno, de qua Iliad. ε, 392. Immo etiam Mars ibidem percussus ab Hercule videbatur (v. Heyn. ad Apollod. l. c.). Quidni igitur Apollo quoque eo conveniret? Quem et ipsum ad Pylum dimicantem facere fabula eo maiore specie potuit, quo minus de loco, ubi de tripode Delphico cum Hercule decertasset, priscæ consentiebant narrationes. Sed Herculi ad Pylum Minerva auxilium tulit (Pausan. l. c.): igitur non humanis ibi viribus proeliatum est, sed *κατὰ δαίμονα*. Ceterum Trachinius, ob cuius caedem expiari a Neleo Hercules voluit (v. Schol.), est Iphitus Euryti Oechaliae regis filius: v. Diod. Sic. IV, 31. *Ῥάβδον* cave hastam putes: rectum vidit Schol. Οὐδ' *Ἄϊδας ἀνιγήταν ἔχε ῥάβδον*, etiam Orcus adversus illum baculum movit, quo defunctos in ditionem suam compellit, ut alias Mercurius. *Ἄγνιά κοίλα θνασκόντων*, in urbe Orcina; ut *κοίλα* *χρῶν* in Threnis. *Προκρέκειν μανίαςιν* est praeludere insaniae, dictione a musicis rebus desumpta (v. Schol.); eodem redit, quod in Scholiis est, *ἐνδόσιμος ἐστι μανία*: nam *ἐνδόσιμος* est τὸ πρὸ τῆς ὁδῆς *καθάρισμα*; v. Hesych. c. nolt. et cf. intt. Hesych. v. *ἀβλήθην*. Ambiguus est locus Plutarchi de adul. et amic. discr. c. 16. *ὅθεν ὡς περ ἀρμονικός ὁ φθίος τῇ πρὸς τὸ καλὸν καὶ συμφέρον μεταβολῇ τὰ μὲν ἐνδεδούς, τὰ δ' ἐπιτείνων, πολλὰ μὲν ἥδους, αἱ δ' ὡφέλιμος ἐστίν· ὁ δὲ κόλαξ ἀπ' ἐνδός*

διαγραφμάτος αἰεὶ τὸ ἥδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰσθῶς ὑποκρέκειν, οὐτ' ἔργον οἶδεν ἀντι-
τεῖνον οὔτε ῥῆμα λυποῦν, ἀλλὰ μόνῳ παρέπεται τῷ βουλομένῳ, συνάδαν αἰεὶ καὶ συμ-
φθεγγόμενος; ubi ὑποκρέκειν, etsi res non plane certa, magis tamen de accinendo ci-
tharā quam de praeludendo dictum videtur. Adde Suidam: ὑποκρεκόντων· κρουόν-
των, ἐγγιζόντων. Ipsam Pindari sententiam respicit Plutarch. de laude sui c. 1. Ἐα
χωρὶς ἀθανάτων, seiunctam a diis sine pugnam, hoc est seiunge et remove.

Vs. 44 — 60. Potius ad urbem Protogeniae Opuntē te convertas, quae et ipsa, ut
Epharmosti virtus, divino consilio condita est; ubi Iovis fato Pyrrha et Deuca-
lion primum post diluvium posuerunt domicilium, et sine lecto ex lapidibus progeniem na-
cti sunt: Unde homines nati, durum genus. Illis igitur novum procude carmen: nam
illorum, quum aqua, quae terram texerat, absorpta esset, vestri maiores fuerunt posteri,
ex Iapeti et Saturni gentibus prognati, reges Opuntis perpetuo. Γλώσσαν φέρειν, ut Μοῦ-
σαν φέρειν Nem. III, 27. De Protogenia v. natt. critt. p. 399. hoc loco intellige Deuca-
lionis et Pyrrhae filiam (Apollod. I, 7, 2. Schol. Odys. κ, 2. Mai.); ea cum pa-
rentibus Opunte, ubi Deucalionis et Pyrrhae sedem Pindarus ponit, habitavit et ge-
neris, de quo dicitur, auctor facta est. Opuntis filiam Protogeniam vix quisquam hic
quidem intellexerit, quum vulgata fabula de Protogenia Deucalionis filia unicuique
audientium debuerit in his verbis obversari, praesertim ubi Pyrrham et Deucalionem
statim post memorari viderit, addita hac quoque traditione, Opunte illos primam po-
suisse domum. Et ipsum nomen *Primogenitae* maxime illorum convenit filiae, a qua
altera posthac appellata sit. De verbis αἰολοβορόντα Διὸς αἴσα vide coniecturam ad
Olymp. XI, 81 sqq. propositam. De diluvio nota omnia: reconditiora quaedam affe-
runt Scholia. Vs. 47 — 50. mutilos recitat Eustath. ad Iliad. α, p. 23. extr. ubi de
etymo vocis λαὸς disputatur et quaedam ex Scholiis Pindari excerpta sunt, ut illa de
Cecrope. Σφιν, Πρωτογενείας πόλιν, Opuntiis. Verba αἶνει δὲ παλαιὸν οἶνον,
ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων iocose dicta sunt, sed accommodate ad computationem: no-
vos hymnos poeta promittit, quod quum in praegressis notam rem de Deucalione et
Pyrrha incepisset, nunc sese revocat ad reconditiorem necdum carmine celebratam
Opuntiorum fabulam de Protogenia, quam dico, secunda, Opuntis filia, Locri coniuge,
Opuntis alterius matre. Sententiam de veteri vino Athenaeus I, p. 25. E. Eubuli in-
super loco addito affert: Athenaeum compilavit Eustath. ad Odys. α, p. 1422. 46.
Quae de contraria quodammodo Simonidis sententia Schol. profert, ita intellige. Si-
monides novam quandam fabulam vituperans dixerat: Ἐξέλεγγει δ' ὁ νέος οἶνος οὐ τὸ
πέρισι δῶρον ἀμπίλου· ὁ δὲ μῦθος ὅδε κενεόφρων: ita enim scribendum, in hunc sen-
sum: Hornotinum vinum non vincit neque ut deteriorem redarguit progeniem vitis supe-
riore anno natam; sed est nova haec fabula vana: cui sententiae adversari Pindaricam
Scholiastes putat, quae vinum quidem vetus, sed carmina nova laudet. Nec dissim-
ile veri Thebanum poetam, quum haec scriberet, Simonidea in animo habuisse;
modo ne credas carpi Simonidem multis annis ante defunctum. Mox construe: ἄμ-
πωτες εἴλε τὸν ἄνθρον, aestum aquarum absorpsit recessus undae et exsiccatio. Ἀμπωτες
est fluidi ὑποχώρησις εἰς βαθύ: v. Foës. Oecon. Hippocr. Igitur Callimachus Del. 130.
siccitatem dixit ῥοαῶν διραλήν ἄμπωτιν. De vs. 57 — 60. v. nott. critt. ad quas
melius intelligendas nota, vocī κελών, qua Pyrrha et Deucalion Iapetidae compre-
henduntur, per appositionem addi accuratiorem definitionem κορᾶν Ἰαπετιῶν (δος φύ-
λης: Maiores vestri posteri erant illorum, quippe puellarum ex illa stirpe Iapeti, et Sa-
turniae gentis a patre. Τμέτεροι recte Schol. ad familiam Epharmosti refert, quae

videtur olim regia fuisse. *Χαλκιάσπιδες* spectat bellicam gloriam priscorum Locrorum, quae etiam in posteris conspicua erat. De *Κροῦδαίς* v. ad Pyth. II, 25.

Vs. 61 — 85. Nunc quo pacto ex Iapeti et Saturni gente reges Opuntiorum descenderint, demonstratur. Etenim Iuppiter Opuntis filiam ex Elide raptam et gravidam factam Locro adduxit, qui eius filio Opunti regnum tradidit. Ad quem praeter alios hospites, qui eo confluerunt, venit etiam Menoetius: ex quo natus Patroclus solus cum Achille in Mysia Telepho restitit, indeque semper iuxta Achillem dimicavit. Sic ad laudes Opuntii Patrocli transitur, qui singulari de causa assumitur. *Ἰπὶν* manifeste est olim, ut cepit Schol. ita passim Homerus et Pindarus Isthm. VII, 68. Filia Opuntis Scholiastis est eadem Protogenia, quae alias Deucalionis habetur: sed diversas esse conieci nott. critt. p. 399. neque opus est, ut ob hunc locum hanc Opuntis filiam eandem putemus esse Protogeniam, quae vs. 44. appellata est. Immo Protogenia Deucalionis, quae cum parentibus Opunte habitaverat (vs. 44 sqq.), secundum fabulas pervenit in Elidem, ubi ex Iove genuit Aethlium Endymionis patrem et avum Paeonis, Epei, Aetoli, (Pausan. V, 1. Apollod. I, 7, 2. et 5. cf. Schol. vs. 86. Schol. Apollon. IV, 57.). Eadem videtur Opuntem antiquiorem in Elide peperisse secundum aliam fabulam: Opus quidem ille prior Elidis rex est, quem Aristoteles dicitur Cambysen vocasse (Schol. vs. 86.). Huius filiam rapuit ex Elide Iuppiter, gravidamque Locro dedit, qui Pindaro auctore compressam ante a Iove uxorem duxit, ut recte proponit Schol. vs. 88. Scholia tamen passim dicunt, Locro Opuntem Iovis filium suum esse filium visum, quasi Locrus eius matrem iam ante Iovis consuetudinem in matrimonio habuisset: quod et ipse putabam nott. critt. p. 399. Iam filia Opuntis maioris genuit Opuntem minorem, ex avo dictum: et verisimile est maioris Opuntis filiam et ipsam ex avia Protogeniam dictam esse. Quamquam vulgata fabula ap. Schol. vs. 79. unam tantum Protogeniam unumque Opuntem agnoscebat. Et haec quidem de Opuntis minoris genealogia, per quem Locrorum Opuntiorum regiae stirpi ab Iapetidis gentis mulieribus et Iove origo est. Sed nota Opuntios Locros omnino cum Elide generis coniunctionem habuisse; unde fabula de Opunte priore Eleo: ipse poeta ad Opuntem minorem Pisatas in Locridem venisse perhibet, suntque etiam alia propinquitatis vestigia. Strabo IX, p. 651. B. Alm. λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασίν, ὃν οὐκ ἄξιον μνησθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἀνανεύονται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσιν. Elidis oppidum Opuntem memorant Diod. XIV, 17. Steph. Byz. v. et Opuntem heroem Eleum, a quo Locrica Opus, habes etiam ap. Schol. Apollon. I, 69. Ceterum Locrus ipse Iapetida est ex Amphictyone: v. Schol. vs. 96. ad quem quidem notes Amphictyonem non Iovis, sed Deucalionis filium dicendum fuisse. Huius autem Locri antiquissima memoria extat in Hesiodicis ap. Strab. VII, p. 496. A. Alm. ut Lelegum ducis, quos Iuppiter Deucalioni dederit. Postremo notabilis tum propter genealogiam tum propter Opuntem secundum, cui ex Pindari mente Locrus regnum tradidit, Eustathii locus ad Iliad. β, p. 277. Ὀπουντίος γὰρ φασὶ Κῦνος. οὐ Ὀδοδόκος, οὐ Ὀλένης. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ταῦτα. Ἀμφικτύονος καὶ Χθονοπάτρας ἀπὸ γόνος Φύσκος, οὐ Λοκρός· ὃν ἀπὸ μὲν Φύσκου Φύσκοι προῆν, ἀπὸ δὲ Λοκροῦ Λοκροὶ οἱ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν. Λοκροῦ δὲ Ὀποῦς, πρὸς ὃν διενεχθεῖς ὁ πατήρ Λοκρός ἐξ μὲν ἀρχαίων ἐκείνων, αὐτὸς δὲ οἰκῆι τὰ πρὸς ἐσπέραν τοῦ Παρνασσού, ἔχων ὑπὸ αὐτὸν τοὺς ἐκεῖ, οἱ Ἑσπέριοι τε καὶ Ὀξόλαι ἐκαλοῦντο etc. Θετὸς υἱὸς est ποιητὸς, adoptivus, θίσσει non φύσει filius: is cognominis avo materno (μάτρη). Thebanos advenas poeta memorat affinitatis suae extollendae causa; Arcadium mentio memorabilis propter Maenaliā Iovis cum Opuntis filia consuetudinem (vs. 63.); de Pisatis

dictum supra. Haec vero omnia aptissime coniunguntur, ut Opuntis incolis variis gratissima memorentur: imprimis vero Eleorum propinquitas in Olympico victore praedicando extollenda erat; unde dixit οἱ δὲ καὶ Πισάται. De Actore Phthiota et Opuntio et Aegineta eodem, qui cum Aegina Menoetium genuit, v. Müller. Aeginet. p. 12 sqq. Menoetius Opunte ex Sthenela vel secundum alios ex Philomela (v. Mezir. ad Ovid. Heroid. T. II. p. 39 sqq.) suscepit Patroclum, qui ex patria Opunte in Phthiotidem pervenit ad Peleum (Iliad. ψ, 85. cf. σ, 326. et Mezir. l. c. p. 41.). Patroclus autem una cum Achille in Mysia pugnaverit ad Caicum adversus Telephum; de qua re quae hic narrata sunt, ex Cypriis fluxisse recte notatum est, docentque id Excerpta ex Procli Chrestomathia. Ex eodem Antehomericorum fonte manarunt, quae de Telepho Graecis fugante Io. Tzetza Antehom. 268 sqq. retulit. Cf. etiam Isthm. IV, 46. ubi v. Dissen. et Isthm. VII, 50. Telephus fuit Hercules filius ex Auge, Minervae Tegeaticae sacerdote, quam cum puero in cista, qua pater incluserat, ad Mysiae oras delatam in matrimonium duxit Teuthras: ab hoc vocata Teuthrania, h. l. Τεύθραντος πειδίον. Nam vera lectio est Τεύθραντος, etsi Τεύθραντος non barbarum dicendum mihi erat, quippe quum etiam apud Homerum sit Τεύθρανίδης, et Τεύθραντα illa regio vulgo omnibus dicatur; utraque tamen haec forma epici metri necessitati debetur, quae quum in formis Τεύθραντος, Τεύθραντι etc. non esset, hae non videntur in usu fuisse. Vs. 80. nota δείξαι p. δείξαι ἑαυτόν, ut Schneiderus in Lex. Gr. iam attulit dictionem ἔδειξαν ὄντες, hoc est ἔδειξαν ἑαυτοὺς ὄντας. Structura igitur haec est: Πατρόκλου βιατὰς νόος ἔμμενον ἔδειξεν (ἑαυτὸν πρὸς τὸ) μαθεῖν. Hinc iam spectatam ob virtutem Achilles Patroclum sibi semper adiunctum vult; similia huic ille ad Ilium praecipit Iliad. π, 89. Σφετέρας, ἴας. Patroclum cur poeta potissimum delegerit, Aiaceum Locrum omiserit, mireris; non tamen sine ratione hoc factum esse; qui Pindarum norit, sibi persuadebit. Et certe in fine Aiaceis mentio iniecta est. Ampliorem vero huius laudem ideo dixeris poetam declinasse, quod perulgatae eius apud Locros res essent. Ego tamen in Patroclo aliquid subesse reconditis vel ideo crediderim, quod pergitur: Ἐὴν εὐρησιπέης ἀναγείσθαι πρόσφορος ἐν Μοισῶν δόγῳ etc. quibus verbis haud obscure poeta significat, velle se nonnisi apta invenire; unde colligere licet, illa quoque rebus praesentibus aptata et audacia orationis Epharmosto accommodata esse; addit enim etiam haec: τὸλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἔσποιτο; tum statim ad Epharmostum et Lampromachum transitur. Nonne igitur ex hoc ipso transitu explicanda Patrocli et Achillis commemoratio? An Epharmostus et Lampromachus ut Achilles et Patroclus una steterunt? Non in ludis quidem, etsi in his uno vicerant die (vs. 90. 91.); nam in his non potest alter alterum adiuvare; sed in bello haud dubie, ut Achilles et Patroclus.

Vs. 86 — 101. Finita fabularum serie transitur ad victorem eiusque familiam. Utinam, inquit, poetica facultate gaudeam ad canendos victores: ex quibus inter Opuntios, quos nunc celebro, Lampromachus una cum Epharmosto in Isthmiis coronatus est, Epharmostus autem ipse duas praeterea Isthmias victorias, item Nemeaeas aliasque plures retulit; quae deinceps enumerantur. Ἐὴν εὐρησιπέης ὥστε πρόσφορος ἀνηγείσθαι ἐν Μοισῶν δόγῳ, utinam sim carminum novorum peritus inventor, ut possim in Musarum curru scite atque convenienter vehi et procedere: inventioni autem iuncta sit audacia orationis et vis dicendi. De Musarum curru v. ad Olymp. VI, 22 sq. Ἀνηγείσθαι est curru vectum procedere, nec proprie hoc loco de narratione accipi debet, ut Nem. X, 19. sed dum canit, dum narrat, procedit curru Musarum. Προξενία τ' ἀρετῇ τε, hoc est διὰ προξενίαν καὶ ἀρετὴν: quae ἀρετὴ quum sit Lampromachi, necesse est προξενία

eiusdem sit. Igitur coniunctio inter Pindarum et Opuntiam hanc, de qua agitur, familiam eo nititur, quod Lampromachus *Thebanorum proxenus* est, quo munere a Thebanis illi delato simul Pindaro Thebano conciliatur. Scite hoc perspexit Schol. πρόξενος ἢ Θηβαίων Λαμπρόμαχος, δι' ὃν ἔγραψε τὴν ᾠδὴν ταύτην (etsi deinde falsa adduntur): alii fortasse non perspicient, quod *προξενίας* vim ignorant: nam quae hucusque de *προξενία* disputata sunt, etiam a Valckenario, rem uberissimam exiliter proponunt. Partim ob hanc Lampromachi *προξενίαν* partim ob Thebanos colonos (vs. 73.) Pindaro Opus cara urbs est (vs. 23.). Ipsum Lampromachum patet Epharmosti propinquum vel fratrem esse. Uterque vero eodem die in Isthmiis vicerat, non alter in Isthmo, alter Olympiae, quod fieri non potuit per temporis ludorum diversitatem. Verba ἦλθον τιμώροος Ἰσθμίου Λαμπρομάχου μίτραις de hoc ipso intellige carmine, in quo Lampromachi laus obiter posita est: per carmen hoc adsum decus afferens Isthmiae Lampromachi victoriae. Mitris significantur Isthmiae coronae, quae illis imponi solebant. Hinc Isthm. IV. extr. λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὐμαλλον μίτραν, unde simul intelligitur mitram ex lana confectam esse. Adde Schol. τὴν ταινίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις προσπλεκουμένην. Pausan. VI, 1. extr. in descriptione statuæ Polylici Olympici et Nemeaei Isthmiiue victoris: ἡ δὲ εἰκὼν ἐπὶ τῇ χειρὶ ἔχει οἱ τῇ δεξιᾷ ταινίαν· παρὰ δὲ αὐτῇ παιδία δύο, τὸ μὲν τροχὸν κατέχει, τὸ δὲ αἰτεῖ τὴν ταινίαν. Adde Schol. h. l. ad quod quae ex Etym. M. addidi, iis fere congrua Eustathiana haec sunt l. c. ad Schol. ἐξ ὧν ὀρμώμενοί τινες ταινίαν ἡρμηνεύσαν ἀπλοϊκῶς οὕτω τὸν στέφανον. φασὶ δὲ τινες καὶ αὐτὸ τοῦτο, στέφανους εἶναι ποτε καὶ μίτρας, φάμενοι ὅτι μίτραι κυρίως οἱ ἀπὸ φασκίων καὶ ὠραρίων στέφανοι· γυναικεῖοι δὲ ἵσως καὶ οἱ τοιούτοι. Ὁραρίον Latinum est, *orarium*. Etym. M. p. 804. 23. v. φώσσω: λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὁ παρὰ Ῥωμαίους καλεῖται ὠραρίον. Vs. 92. ad dictionem ἐγένοντο χάρμαι ex 89q. intellige Ἐγασμόστω. Κατὰ Νεμίαν κόλπον, in convallibus Nemeae. Ceterum ex hoc loco inde a verbis ὅτ' ἀμφοτέροι et ex Scholiorum nugis, in quibus Epharmostus et Lampromachus eodem die alter Olympia, alter Isthmia vicisse dicuntur, ac rursus eodem die Isthmia et Nemea, prorsus praeter mentem Pindari, Corsinus Diss. agon. IV, 3. 4. partim praeunte Dodwello male collegit, Nemea et Isthmia eodem quo Olympia die XI. Hecatomb. acta esse. De Argivis et Atticis ludis v. ad Olymp. VII, 77 sqq. et Scholia. Vs. 95 sqq. dicitur de *Heracleis Marathoniiis*: v. Schol. h. l. et Schol. rec. ad Olymp. XIII, 148. qui ludi non confundendi sunt cum aliis Athenis et in Attica celebratis: v. Corsin. F. A. T. II, p. 335 sq. Marathone fuit τέμενος Hercules, de quo Herodot. VI, 108. Ibi igitur Epharmostus certavit *συλαθεῖς ἀγένηςως*, modo creptus pueris, quippe quod admodum adolescens Marathone vicit, non puer inter viros: nam qui puer re vera esset, ei licuisse in virile certamen prodire, non est probabile: sed quod ceteri aetate validiores essent, ideo dicitur μένει ἀγῶνα πρεσβυτέρων. Οἷον admirantis est, ut deinde ὅσση. In Marathoniiis ludis *argenteae phialae* dabantur victoribus: ἀργυρίδες, χρυσαῖδες maxime Atticis dicuntur phialae argenteae, aureae; v. Schol. vs. 134. et de vocis χρυσαῖδος usu Thom. M. p. 922. Moer. p. 412. et int. item Inscript. Att. ex Chandlero editam in Oecon. civ. Ath. T. II. p. 273 sqq. ac de utraque voce Polluc. VI, 98. postremo de abusu, ex quo etiam ἀργυρὸς χρυσῶν dicitur, Athenaeum XI, p. 784. A. Adde etiam Schol. rec. ad Olymp. XIII, 148. De vs. 98 — 101. v. Scholia: κύκλος est ambitus areae, in qua lucta fuit, hoc est palaestrae Herculi Marathonio dicatae; βοῇ acclamatione spectantium ob victoriam adolescentuli inter robustiores viros, quos arte promptissima, quae eum cadere non sinit (ὁξυρεπὲ δόλω ἀπ᾽ ὧν), vicerat.

Vs. 102 — 106. Pergitur in enumerandis Epharmosti victoriis. Τὰ δὲ, ex alia parte, ut Olymp. XIII, 53. Pyth. VIII, 29. Isthm. III, 11. cf. nott. critt. ad Pyth. VIII, 29. p. 490. id est, quod attinet ad alias eius victorias. Apud Parrhasiorum populum celebrantur *Lycaea*: v. ad Olymp. VII, 77 aeqq. *Pellanae Achaicae* sollemnia esse *Theoxenia* et *Hermaea* Apollini ac Mercurio dicata docet Schol. vet. similia habet rec. qui tamen priora cum vetere ad Olymp. XIII, 155. male *Philoxenia* vocat. De iisdem Pausan. VII, 27, 2. ἔστι καὶ Ἀπόλλωνος Θεοξένιον Πελληνεῦσιν ἱερὸν· τὸ δὲ ἀγάλμα χαλκοῦ πεποιεῖται· καὶ ἀνῶνα ἐπιτελοῦσι Θεοξένια τῇ Ἀπόλλωνι, τιθέντες ἀργύριον ἀθλα τῆς νίκης· καὶ ἀνδρας ἀγωνίζονται τῶν ἐπιχωρίων: porro v. de Theoxeniis Pellansibus Schol. Olymp. VII, 156. Schol. Nem. X, 82. ubi alius interpret etiam *Αἶτα*, *Iovialia* Pellansium sollemnia nominat: sed non solum haec a Theoxeniis diversa sunt, verum etiam *Hermaea* (Schol. Olymp. VII, 156.). *Theoxenia* quidem proxime Apollini dicata sunt, ut docet Pausanias de Pellansibus: eidem sacra *Θευξένια* habes ap. Hesych. v. eatenus tamen etiam ad ceteros deos pertinebant, quatenus omnes in iis epulari putabantur, unde Hesych. *Θεοξένια*· κοινὴ ἱορτὴ πᾶσι τοῖς θεοῖς. Eiusdem Apollinis sacra celeberrima fuerunt Delphica *Theoxenia*, mense Theoxenio (Cyriac. Inscr. p. 31. n. 207.) acta inde denominato; quibus, ut par est, affuit etiam *Latona*: ex epulis divinis hominum quoque uni et alteri portio data; v. Athen. IX, p. 372. A. Plutarch. S. N. V. c. 13. Ex quo loco Corsinus F. A. T. II. p. 338. male Thebana exsculpsit *Theoxenia*, non recordatus illum Plutarchi dialogum Delphis peroratum fingi: neque quod *ξενικοί θεοὶ* Athenis culti sunt, quos Theoxeniis coniunctos perperam putat Fungerus Hesychii interpret T. I. p. 1696. ideo Attica *Theoxenia* statui debent a viris doctissimis Casaubono ad Athen. I. c. Corsino I. c. Creuzero Symbol. T. I. p. 270. ed. pr. Contra Agrigentina *Theoxenia* fuisse non negaverim (v. ad Olymp. III. init.). Diversa fuisse videntur heroum *ξένια* apud Delphos, de quibus vide ad Nem. VII, 17 sqq. Redeo ad Pellansium ludos. Apud quos in Theoxeniis indigenas certasse et praemium argentum datum esse Pausanias docet: quod si antiquis quoque temporibus obtinuerit, hic et alii Pindari loci non possint ad *Theoxenia* referri: quippe quum Pindarus laenam praemium fuisse significet. Sed statuendum potius laenarum praemia obsolevisse; olim vero putaverim in omnibus Pellansium ludis data fuisse: ac tum non tantum indigenae sed etiam exteri ibi certabant. Strabo XIV, p. 593. A. ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνην, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ὥς καὶ ἀθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν: neque ut illud praemium ad sola *Hermaea* restringamus, cogit Photius: *Πελληνικαὶ χλαῖναι, διάφοροι καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Ἐρμαῖα ἔδιδοντο*, et Suidas v. *Πελλήνη* cum Schol. Aristoph. quem Suidas compilavit, Av. 1421. emendato a Ruhnck. ad Tim. p. 216. qui tamen rei rationem plane non perspexit. Adde de laenis his praemio datis Hesych. v. *Πελληνικαὶ χλαῖναι*, Polluc. VII, 67. Pindarus de Pellansibus ludis partim indefinite dicit, Olymp. VII, 86. XIII, 105. partim cum laenae mentione, ut h. l. et Nem. X, 44. ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπισπασμένοι γυῖον μαλακαῖσι κρόκαις: ad quos locos Scholia passim de *χλαῖνα ἀγνάφω* hac dicunt, ad Olymp. VII, 156. XIII, 155. Nem. X, 82. vulg. Nostro loco addunt ob hiemem datam esse, quo tempore *Theoxenia* celebrata sint; sed aliam causam afferunt ad Nem. X. *δυσελμειροὶ δὲ οἱ τόποι*: mihi tamen neutra vera videtur. Dederunt Pellansenses, quod habuere, optimum, quia laenae apud ipsos pulcherrimae fabricatae sunt: ut Lemniae mulieres Argonautis certaminum praemium *vestem* proposuerunt (Pyth. IV, 253. Simonides ap. Schol. ib. vs. 450. vulg.), quippe quam mulieres conficiunt. Laenam poeta vocat *εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν*, hoc est *χλαῖναν ἀλε-*

ξάνιμον (Hom. l. c. ap. Schol.). Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855. χλαῖναν δασείαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ὀλέγεις. Quintus Smyrnaeus IX, 359. de veste: περὶ χροῦ χεῖματος ἄλκαρ λευγαλόν. Sequitur Epharmosti Thebaica et Eleusinia victoria. De ludis Heracleis s. Iolais ad Iolai tumulum habitis v. Schol. h. l. et cf. nos ad Olymp. VII, 77 sqq. Eleusinia duplicia nemo ignorat: maiorum septimo die ludi acti; atque hos ludos pro antiquissimis habitos esse tum ex Schol. tum aliunde certum est. Praeterea Demetria Eleusinae acta Schol. affert tum h. l. tum ad Olymp. XIII, 155. vulg. ubi Pindarus Eleusinos ludos commemorat: de iis v. Corsin. F. A. T. II, p. 321 sqq. eaque Eleusiniis iuncta fuisse conieci Oec. civ. Athen. T. II, p. 252 sq. Adde de Cereris ludis Schol. Isthm. I, 81. Sed quae Schol. addit τῇ Δήμητρει εὐχαριστήρια, Athenis acta post fruges conditas, huc pertinere non videntur. Postremo hoc quidem loco nota luctae certamen Eleusinae institutum, sed Olymp. XIII. extr. pertinet ad cursus ludum, de quo Schol. ad h. l. estque apud me inscriptionis Eleusinae ineditae exemplum, antiquissima scriptura exaratae, quae stadii (δρομοῦ) in eo loco, ubi reperta inscriptio est, ab Alciphronē aedificati meminit. Ἀγλαΐαισιν non ut Schol. vocī αὐτῇ iungendum censeo, sed lenior videtur haec explicatio: decoribus ibi partis patrocinatur illi Iolai tumulus et Eleusis.

Vs. 107 — 120. Post victorias enumeratas non studio sed natura eximium luctatorem Epharmostum extitisse docetur. Quidquid naturā cuique contigit, optimum est, et si hominum multi virtutibus doctrina comparatis excellere student. Sed quod sine diis susceptum est, aequē bene taceas quam praedices: igitur quum multae viae sint, quarum alia alium longius provehat, neque idem studium omnes augere et ornare queat artesque omnino arduae sint, debet quisque id agere, ad quod natura comparatus sit: id quod Epharmostum facere intelligas. Sententia vs. 107 sqq. posita utuntur Libanius Opp. T. II, p. 408. Aristides T. II, p. 28. Schol. Hermog. p. 377. eaque usitata est non solum Nostro (cf. Olymp. II, 94 sqq. c. nott.) sed etiam aliis. Vs. 115. reducendum nunc iudico σοφῆσαι, ut vs. 42. μανῆσαι, et Nem. XI. extr. μανῆσαι. Vs. 116. ἄδιον est hymnum praemium victoris, quod illi poeta affert, qui verbo ἄρνεσθαι suo more sese exhortatur; idem simul hac voce pronuntianda canentium quisque facit. Lectionem δαιμονία firmat Schol. Ven. ad Iliad. β, 367. γνώσεται δ' εἰ καὶ δεσπεσίη] Λεῖπει τὸ βουλῇ, ὡς Πίνδαρος: ubi Schol. Victor. ap. Heyn. T. IV, p. 688. addit: τὸν δὲ ἄνδρα δαιμόνια γεγάμεναι. Formam γεγάμεν huc respiciens explicat Etym. M. h. v. De postrema sententia v. nott. critt. et de voce Ἰλιάδης a patre Ileo adde Etym. Gud. v. Πεδῆς Hesiodeum praebens locum iam olim excerptum a Ruhnk. Epist. crit. I. p. 108. Ipsam sententiam Schol. ideo additam censet, quod in Aeanteis vicerit Epharmostus; quae Αἰάντεια memorat etiam titulus agonisticus ap. Caylus. Rec. d'Ant. T. VI, tab. 58. sed verisimile non est post enumeratas supra Epharmosti victorias nunc singillatim de hac re dici. Rectius Heynius victorem Olympia reducem ex more victorum sollemni sacra fecisse heroi indigetti, Aiaci Oilei f. et coronam deo consecrasse dicit: nisi quod corona Aiaci ipsi consecrata videtur. Nempe sollemnis haud dubie commissatio ad aram Aiacis habita est, in qua ara ipsa coronata: post illum ritum Pindaro praedictum carmen in convivio cantatur.

O L Y M P. X.

Agesidamus Archestrati f. Locrus Epizephyrius auctore Schol. vet. vulg. vicit Olymp. 74. vel secundum Schol. Vrat. A. Olymp. 76. V. Schol. p. 238. Sed aliis deficientibus argumentis in vulgatore Scholiorum testimonio consisto, quum Vratislaviensia nimium corrupta sint. Puerum pugilatu Agesidamum vicisse patet collatis locis X, 12. XI, 16 sqq. 104 sqq. Carmen Olympiae festinatum esse monui Nott. critt. p. 405. quod integrum manet, etiamsi *ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων* et *πιστὸν ὄρκιον* vs. 5, 6. non de pignore intelligantur, quo interposito aliud promittatur carmen: vel sic enim constat, hac exigua oda maiorem polliceri poetam, quae apud Locros cantanda sit: v. vs. 13 sqq. coll. Olymp. XI, init. atque ex illo *ἀφ' ἑσθαι* Olymp. X, 19. insuper patet, nondum in patriam rediisse Agesidamum, sed Olympiae adhuc versatum esse, quum hoc scriberetur carmen. Postremo ipsum poetam in victoria Agesidami Olympiae praesentem fuisse docet Olymp. XI, 104 sqq.

Vs. 1 — 8. *Alias aliis indigemus, ventis nonnumquam, nonnumquam pluviis; sed si quis victoriam laboribus consecutus sit, hymnis eget, qui insequentis gloriae et laudantium sermonum, quibus ab hominibus celebretur, fundamenta sunt et pignora magnarum virtutum. Haec vero hymnorum laus maxime Olympicis victoribus parata est. Ad sententiam cf. Nem. III, 6. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλον· ἀθλονικία δὲ μάλιστα αἰδοῦν φιλεῖ.* Ventis maxime indigent nautae, pluvia agricolae: pluvias vero poetice, non mythologice filias Nubis Pindarus dixit: persona enim Nephela est: nisi personam voluisset, dixisset νεφελάν. *Σὺν πόνῳ εὖ πράσσει, felix est cum laboribus; nam sine labore et pluvie raro victoria paratur, Agesidamo vero maximo labore victoria constiterat* (Olymp. XI, 15 — 24.). *Ἵστέρους λόγους* bene explicant Scholia; sunt *ἀγαθαὶ φῆμαι*, ut Noster alibi, quae tanto magis victori contingunt, si celebratus a poeta et carmine notior factus est: simul hymni sunt *πιστὸν ὄρκιον ἀρεταῖς*, pignora, quibus virtuti victoris et praeclaris facinoribus fides firmissima accedit. Ita explicato Dissenii mei monitu hoc loco perit id quod in nott. critt. p. 405. his quoque verbis alius carminis pollicitationem inesse dixi. *Ἀφθόντος*, quod Olymp. XIII, 24. est *non invidens*, a Schol. recte hic explicatur *supra invidiam positus*. Lectionem hanc servat etiam Pal. C.; idem cum cod. Brunck. *ἔγκειται*. *Ἀγκείται* est quasi de donario: *ἀνάθημα* enim *ἀνέκειται*.

Vs. 8 — 21. *Equidem hanc Olympici victoris laudem tibi praestabo; deo enim favente sapientia pollent poetae et ego ipse: itaque ego Olympicam coronam carmine exornabo, Epizephyriorum Locrorum gentem curae habens. Apud quos ut futurae comissioni adsint, Musas precor: non enim ille populum inhospitalem accedet nec pulchrarum rerum expertem, sed et sapientissimum et fortissimum natura, quam migrare non licet. Τὰ μὲν, τοῦτον τὸν αἶνον. Ποιμαίνειν, pascere, hinc gubernare, curare, fovere, administrare, ut Isthm. IV, 14. Haec vero ad longius, quod promittitur, carmen pertinent, quo ducit etiam proximum *κλαδῆσω* et sqq. ac nisi ita haec intelligenda essent, nihil tanto hiatu dignum poeta protulisset, quippe quum paucissimi additari verus: postremo sic minus incommoda gloriatio est in verbis, *ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ**

ἔσαι (hoc est simpliciter ἄσι) πρ. quae quamvis generatim enunciata tamen ad poeticam Pindari facultatem referenda sunt. *Κόσμον*, ipsum hymnum; deinde iunge ἐπιπλάδῃσω, quasi per acclamationem accinam coronae hymnum, illius ornamentum. *Χρυσὴν ἑλαίαν*, ut Nem. I, 17. Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἑλαίαν χρυσέοις, in quibus haesit Faber Agonist. II, 22. sed ne putemus coronam fuisse ex aureis foliis oleam imitantibus, qualem coronam vocarunt στέφανον θαλλοῦ χρυσοῦν et ἑλαίας χρυσοῦν (v. Oecon. civ. Ath. T. II, p. 318 sq.), obest Olymp. III, 13. γλανκόχροα κόσμον ἑλαίας: nec siquis dixerit coronam oleaginam auro ornata fuisse, expeditur difficultas, quia folia ipsa aurea dicuntur. Patet igitur olivam auream poetice dici ob dignitatem et caritatem. Alia sed similis dictio Nem. XI, 28. ἀνδρῶν ἀνδρῶν τε κόσμον ἐν πορφύρεοις ἔρνεσι: nam ne ibi quidem, ubi ipsa ἔρνεα purpurea dicuntur, de purpureis cogitaverim ornamentis s. lemniscis, ut cepit Heinrichius noster ad Hesiod. Scut. 95. Adde δάφνην χρυσὴν Pyth. X, 40. Ἀλέων, fovens, de poeta carmine aliquid celebrante dixit etiam Alcaeus ap. Schol. Va. 17. μὴν ad Agesidamum pertinere monui in nott. critt. vulgatam tamen interpretationem Hermann. ad Vig. p. 937. ed. noviss. sequitur. Musae ad comissionem advocantur, quia carmine fit, quod simul canebatur et saltabatur. Postremo Locri Epizephyrii laudantur propter hospitalitatem, qua fretae virginales deae bono possint animo accedere, item propter sapientiam et elegantiam, quod ad musica maxime pertinet, postremo propter virtutem bellicam; quae decora respicit Eustath. ad Iliad. β, p. 277. med. οὐς Πίνδαρος ἐπαίνει ὡς εὐγνωμονομένους καὶ λογίους καὶ μαχητικούς. Et hospitibus quidem ut Aeginetas, ita Locros Epizephyrios minus infensos fuisse ob bonas leges putes, quae a Zaleuco repetuntur: νέμει γὰρ Ἀρκεία πῶλον Λοκρῶν, Olymp. XI, 13. cf. de Locrorum Epizephyriorum institutis Heyn. Opusc. T. II, p. 12 sqq. De musico Locrorum studio dicere longum est: testis ipse Pindarus Olymp. XI, 14. μέλει τέ σφισι Καλλιόπη. Huc pertinet Xenocritus Locrus, poeta musicus Pindaro antiquior, ὃς Ἰταλὴν ἐφράσαθ' ἁρμονίην (Callimach. ap. Schol. Olymp. XI, 17. vulg.): cf. Plutarch. II. cc. de metr. Pind. p. 279. Ab hoc maxime culta harmonia Λοκρῶν, qua nonnulli Pindari et Simonidis aetate utebantur (v. metr. Pind. p. 225. coll. p. 241.). Indidem prodierunt Λοκρικὰ ᾠσματα molliora et amatoria, de quibus v. Clearchum ap. Athen. XIV, p. 639. A. adde p. 697. B. Praeter Xenocritum in ea civitate poeta fuit Erasippus: Heraclid. Polit. 29. Ἐγένετο Λοκρὸς Ξενόκριτος τυφλὸς ἐκ γενετῆς ποιητής, καὶ Ἐράσιππος: atque ex Epizephyriis Locris videtur etiam Theano fuisse. Suid. Θεανὸ Λοκρὶς λυρική· ᾠσματα λυρικά καὶ μέλη. Eustath. ad Iliad. β, p. 327. 10. ubi de vetustis mulieribus lyricis: ὡς δὲ καὶ Θεανὸ τις γυνὴ Λοκρὶς λυρική ἦν, ἰστοροῦσιν οἱ παλαιοί. Postremo vide ne huc pertineat Mnaseas Locrus vel Colophonius, ob Παίγνια Salpe dictus, ap. Athen. VII, p. 321. F. quem Epizephyrium Locrum fuisse eo probabilius est, quod ut Locrica carmina Sapphicis Anacreonticisque comparantur, atque ut Aeloliae harmoniae Locrica eandem divisionem habet, ita et Παίγνια illa Aelolicae et Lesbiae poesi videntur affinia fuisse; certe Nymphodorus Syracusius ap. Athen. I. c. Lesbiae Salpae generis inventionem tribuit, etsi etiam in Botryn Messenium translatam. Etiam Pyth. II, 19 sq. musicae apud Locrenses cultus significari alicui videatur: sed quae ibi dicuntur, potuerunt etiam de aliis dici, quibus non insignius fuerit musicae studium. Haec igitur musices cultae gloria in voce ἀκρόασον maxime inest; philosophiae et naturae studium an eodem verbo comprehendatur, dubium: Timaeus quidem Locrus, qui eo excelluit, Pindaro recentior est. Virtus bellica Locrorum etiam Olymp. XI, 15. repetitur: v. de rebus per eos gestis Heyn. Opusc. T. II,

p. 55 sq. in quibus maxime insignis est victoria de Sybaritis ad Sagram flumen, quae diu ante hoc carmen acciderat. Haec autem decora Locris Epizephyriis antiquitus et a natura insita fuisse docetur, tradita quippe ab Ozolis Locris, quorum coloni secundum Strabonem Epizephyrii, etsi Ephorus eos ab Opuntiis derivabat probantibus fortasse ipsis Epizephyriis Locris (v. Heyn. l. c. p. 46.): ab illorum igitur maiorum virtute non degeneres Epizephyrii fuerunt. Opuntiorum quidem bonam rempublicam fuisse vidimus ad Olymp. IX, 16. idemque de Ozolis praedicari potuisse non dubito; bello clari fuerunt Ozolae, qui vel Thucydidis aetate armati solebant in publicum prodire (Thucyd. I, 5.). Sententia ipsa ita expressa est, neque *vulpem* nec *leonem* mores insitos mutare: ex quibus haec bestia ob *fortitudinem*, illa propter *prudentiam* affertur (cf. Isthm. III, 63 sq.); utramque aut certe vulpeculam ex vulgari proverbio poeta petivit. Suetonius Vespas. 16. „Quidam natura cupidissimum tradunt, idque exprobratum ei a sene bubulco, qui negata sibi gratuita libertate, quam imperium adeptum suppliciter orabat, proclamaverit, *Vulpem pilum mutare, non mores.*” Scite Schmidius, ut antiqua gentis nostrae simplicitate solet, affert Germanicum: *Die Katze läßt das Mäusen nicht, der Fuchs das Hühnerfressen, der Leu sein Brüllen und Rauben*, et cetera paulo infictiora. Cf. Olymp. XIII, 13. ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. Dictionem ἐμψυγὲς ἦθος respicit Eustath. ad Odys. 2, p. 1930. 3.

O L Y M P. XI.

Pindarus Agesidamo puero pugilatu victori factam promissionem oblitus longo post victoriam intervallo carmen mittit Thebis scriptum (vs. 89.), iamiam viro victore (vs. 103 sqq.): igitur non dubium est, carmen apud Epizephyrios Locros cantatum esse, quum victor redeuntia victoriae sollemnia celebraret, quod fortasse singulis Olympiadibus factum est. Attamen arbitror in prytaneo cantatum carmen esse, ubi propositum esset Iovis fulmen Locrorum insigne, de quo infra dicam: fortasse tum magistratum gerente Agesidamo. Locrorum laudes insunt vs. 13 — 15. 101 — 103. ceterum apte plurimus poeta est in ludis Olympicis celebrandis. Etenim ubi statim post victoriam et in loco certaminis carmen fit, patria victoris commodius laudatur, cui gloria recens accesserit: siquis longo tempore post carmen in remotis regionibus canendum scribat, rectius ludorum ipsorum ratio in memoriam revocatur, ut dormiens quasi Olympicae victoriae laus reviviscat. Itaque qui rerum inopia ad Olympicas res delapsus poetam putant, errant meo iudicio. His adde quae monui ad Olymp. I, 23 sqq.

Vs. 1 — 15. Olympicum victorem recognoscite et legite, ubi in mente mea scriptus sit: nam hymnum ei pollicitatus postea oblitus sum: Musa autem et Veritas propulset mendacii a me criminationem. At per longum tempus aucto debito usurae tamen vituperium dissipant. Canamus nunc Locros Epizephyrios iustitia, musica eruditione, bello insignes. Quos alloquatur poeta, incertum est: nempe non hunc vel illum compellat, sed audientium vel legentium quemque. Satis nota dictio aliquid menti inscriptum esse. V. Sophocl. ap. Schol. h. l. et Philoct. 1301. ibique Erfurd. Aeschyl. Prom. 788. ἦν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δῖλοις φρονῶν, ubi Schol. huius loci meminit, respecti praeterea ab Eustath. ad Dionys. Perieg. init. Πινδάρῳ μὲν τῷ σοφῷ πρὸς λυρὰν εἰπεῖν,

ὥδῃς ὀφειλίτῃ γενομένη καὶ τὴν ὀφειλὴν ἐπὶ μακρὸν ἀναβαλομένην ἤρρεσε γραφὴν λήθης ἐνεστήσασθαι καθ' ἑαυτοῦ· καὶ τοίνυν ὅτι τε γλυκὺ μίλος ὀφείλων ἐπιέλασθεν, ἐκείνος λέγει, καὶ τὴν καρδίαν ἀναπτύσσειν ἐθέλει, ὡς ἂν ἔχοι ἀναγινώσκειν ποῖ τῆς ἐκείνου φρενὸς ὁ ἀνθρώπος γέγραπται, ὃ τὰ τῆς ὀφειλῆς ὑπερίθετο. Eodem spectat Theodorus Hyrtacenus epist. 55. Notic. et Extr. des Manusc. T. VI, p. 19. ποῖ δὴ μοι φρενός, Πίνδαρος ᾄσῃσι ὁ σοφός, ἐγγεγράφεται etc. Cf. Ter. Andr. I, 5, 47. Etiam nunc mihi Scripta illa sunt in animo dicta Chrysidis, et D. Paul. Epist. ad Rom. II, 15. ac passim similia. *Ἐπιέλασθα* est, ubi expectabas *ἐπελαθόμεν*, notante Eustath. ad Iliad. o, p. 1006. 24. Ad proximam sententiam cf. Fragm. inc. 117. Ὁρθῶ ἐστὶ δικαία. Ἐνὶ πᾶ ψευδέων ἀλιτόξενος, opprobrium mendacii hospites laedens, id est exprobratio commissi hospites laedentis, quod commissum in mendacio positum sit. *Καταίσχυνεν*, ἐξήλεγξεν. Longum, quod inde a promisso effluxit, tempus, futurum dictum ratione eius, quo carmen promissum erat, temporis, id incusavit magnum meum debitum, et negligentiae meae culpam aperuit: sed si caput cum usuris reddatur, dilui vituperium potest. Pro verbis ὁ τοκος ἀνδρῶν Pal. C. habet γε τόκος θανάτων: Hermannus elegantissime coniecit τόκος θάνατος. In sqq. quomodo ὅπα interrogative explicari posset, docui in nott. critt. atque ita etiam Philippus Melanchthon acceperat; nec prorsus incommoda interrogatio videtur: pulcherrime tamen Hermannus attulit formulam νῦν ὅτε p. νῦν ἔστιν ὅτε, laudatis exemplis Aesch. Sept. c. Theb. 711. Suppl. 638. Sophocl. Ai. 802. quamquam quum ratio formularum νῦν ὅτε et νῦν ὅπη non eadem sit, nondum mihi plane certa illa explicatio videtur. In nostra interpretatione ὅπα sane primum de motu in locum est, deinde de ratione; sed illius voculae alium puto sensum esse, prout alii verbo iuncta sit, idque vel in eodem orationis tenore, ut modo sit *quorsum*, modo ubi, modo quo pacto: ita quidem intelligo Eurip. Hecub. 1032. πᾶ βῶ, πᾶ σῶ, πᾶ κλῶ, ubi nolim arguari. Ceterum materia carminis iam mota et incepta comparatur lapidi undis volutato et carmen eam exponens vel poesis undis ipsis. Κοινὸς λόγος est carmen commune victori cum comissantibus, familia, patria; cf. ξυνὸν λόγον Olymp. VII, 20. Τίσομεν, ἐκτίσομεν: mansit enim poeta in translatione a debito. Iam Locros paucis sibi celebrandos sumit: quodsi in praegressis interrogatio est, quomodo Agesidamus canendus sit, quamquam pro hoc interrogatione non pugnaverim, apte respondetur: „Nempe eius cives sunt iusti, eruditi, fortes;” ut scite perspexit Schol. vet. vs. 17. De laudibus Locrorum dixi ad Olymp. X. extr. Ἀτρέχεια est de iustis et aequis moribus, legibus, iudiciis: sic veritas iudiciorum apud Romanos: v. Io. Fr. Gronov. ad Tac. Ann. I, 75. Rubnk. ad Ter. Andr. IV, 1, 5. Ἀτρεχὴς de iudice extat Olymp. III, 12. Olim legebatur etiam νέμει γὰρ ἃ τραχία πόλις: unde acute Schneiderus coniecit antiquissimam lectionem fuisse: νέμει γὰρ Ἀτρεχία π. Orion in Etymol. Ἀτρεχὴς, ὃ μηδεὶς παρατρέχει· ὅθεν οἱ Λωρεῖς ἀτρεχίς λέγονται. Cf. Etym. Gud. h. v. Schol. Pyth. VIII, 3. extr.

Vs. 15 — 24. Virtute Locrorum proposita apte ad Agesidami virtutem et forte facinus transitur, sed quoniam is non sine magno labore vicerat, quin etiam primum cesserat adversario et a magistro Ilia demum excitatus superior decesserat, Herculis Olympiorum auctoris exemplo id excusatur, qui a Cycno Martis et Pelopiae filio primum fugatus eundem postea superaverat: Iliae autem ab Agesidamo gratiam deberi poeta dicit, ut a Patroclo Achilli. Nam qui natura ad virtutem factum incitet, eum illi deorum auxilio accedente immensam parare gloriam: sine labore tamen paucos faustis potiri. Cycni caedem aliter narrat Hesiodus Scuto; praeter hunc narraverat Stesichorus in Cycno, etiam fugatum primum a Cycno Herculem testatus: v. Schol. cf. Pausan. I,

27, 7. Apollod. II, 7, 7. Diod. IV, 37. Achilles quando Patroclum hortatus sit atque hic illi gratias egerit, nescimus: commodius tamen de pugna adversus Telephum cogitaveris (Olymp. IX, 75. c. not.), quam de re Iliad. π, 39 sqq. narrata, quo referunt Scholia: nam apud Homerum Achilles Patroclum quidem cohortatur, sed hic illi gratias non refert et insuper occiditur. Patrocli autem exemplum eo est aptius, quod ille Locrensis heros est; nec dubito a Locris in Graecia proprie dicta habitantibus etiam ad Locros Epizephyrios Patrocli indigetis herois venerationem transiisse. Postremo de ultima sententia v. Hermann. in nott. critt.: qui vero pauci illi sint, qui sine labore talem gloriam adepti fuerint, ut illa prae quibusvis praeclare factis vitam illustret, nescio. An sunt qui *sine pulvere* videntur, quod ita iam clari et metuendi sunt, ut nemo cum illis in certamen descendere audeat? An reges sunt ad imperium nati? Immo illi videntur esse, quos natura ita instruxit, ut maxima quaeque sine labore et quasi ludibundi peragant: quibus sane beneficium contigit ipsis praeclaris facinoribus maius, quae non sine labore solent perfici: nam maxima sine labore consequuntur, prorsus ut dii summam felicitatem ipsis magnis facinoribus maiorem consecuti sunt. Βιότῳ χάρις illustrat Döderlinus noster Spec. Sophocl. p. 65. noto illo θήραμα κάλλιστον βίῳ in paean Aristotelico.

Vs. 25 — 44. Post Agesidami et Ilae laudem Olympici certaminis origines poeta cantat, quod Hercules post Euryti et Cteati caedem condidit apud Cleonas ab ipso interfectorem, ut deinde ab Augia mercedem pactam exigeret: quibus extinctis non multo post urbs Augiae vastata ab Hercule et ipse Epeorum ille rex occisus est. Vs. 25. Θέμιτες minuscula initiali littera scribendum notavi in Append. T. I. Iunge θέμιτες Αἰός. Sensus hic: Aequitas, quae a Iove est, ut omnia iura et imprimis mores et instituta Olympica, postulat ut canam Olympicum certamen; sive, aequum est a me nunc Olympia celebrari; imperat hoc ἐγκώμιος τρόπος, si non in quovis victore, certe in uno et altero, in quo id potissimum commodum videatur; atque ita simul victor celebratur, quem canendum ex antiquo more esse notat poeta vs. 79 sqq. cum hoc principio connectens finem, et deinde ulterius pergens. Ita enim solent ingeniosi scriptores, tam poetae quam philosophi. De prisco Pelopis tumulo v. ad Olymp. I, 88 sqq. Vs. 26. ut coniectaveram, ita nunc video βωμόν ἐξαρθμον esse in Pal. C. De Cteato et Euryto filii Moliones et Neptuni vel Actoris Phorbante nati v. Pausan. II, 15, 1. V, 2, 1. Apollod. II, 7, 3. c. nott. Fragm. Pherecyd. p. 191. Plutarch. Pyth. orac. c. 13. quos prope Cleonas oppressit Hercules ad Isthmios ludos per inducias proficiscentes ex patria Elide: illi enim antea Herculi causa fuerant infausti exitus expeditionis adversus Augiam susceptae; quibus sublatis iterum copias contra Augiam Hercules ducit: igitur eos sustulit, ut melius mercedis exactio procederet. Construe: μισθὸν λάτριον ὑπέρβιον, superbam mercedem, utpote ingentem et superbe postulatam a superbo viro Hercule. Καὶ κείνους, hos quoque quamvis validos, ut alios plurimos et in his Augiam. Ἐφ' ὁδῷ, in via, quum ex Elide patria Corinthum commearent. Vs. 34. ἤμενον retinui: probavi tamen Heynianum ἤμενοι, neque improbo Thierschianum ἡμένω in Act. philol. Monac. T. II. F. III. p. 426. quorum alterutro admissio Molionidae Herculi insidias struxerint; ac sane, quamvis diversa Pausaniae narratio sit, de insidiis dicit Schol. rec. vs. 28. hic tamen solus. Μολιόνες sunt Μολιονίδαι, ut Μολονι Iliad. λ, 750. ubi cf. Eustath. p. 882. Τέκνα Μολιόνας vocat Ibycus ap. Athen. II, p. 58. A. qui locus est de Hercule illos occidente. De voce ξαναπάτης v. Eurip. Med. 1392. et ibi Barnes. ac lexica. Proxima sententia νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποδόσθ' ἄπορον, ad quam cf. Nem. X, 72. non sine ratione Agesidami dicta est,

quem et ipsum adversarius demovere non potuerat, etsi ut Hercules Molionidis et Augiae, Agesidamus primum cesserat. Mox ὕστατος regit secundum casum ἀλώσιος, ut ὕστερος: ἀνδράσις est de Augia Herculi obviam eunte. Ἀβουλία ὕστατος ἀντασεν, consilii inopia post captam urbem obviam ivit Herculi: quum aliud, quod faceret, non haberet.

Vs. 45 — 62. Igitur Hercules Pisae contractis copiis et praeda, patri Iovi lucum dicavit, Altin finibus circumscribens et circumiectum campum epulis destinans: collem autem Saturnium appellavit. Et adstitero Parcae cum Tempore, quod solum veritatem probat, in primis illis conditorum ludorum sollemnibus: id ipsum vero progrediens rei memoria servata declaravit, quomodo tum Hercules selectas et exemptas ex cetera praeda manubiarum primitias diis sacrificasset, et primo cum Olympico conventu et victoriis instituisset sollemnia: quibus verbis poeta sibi viam parat ad primos in ludis ab Hercule factis victores. Σταθμάτω putes ad demensionem pedibus factam referendum esse, quemadmodum fama fuit Herculeum Olympici stadii curriculum esse pedibus metatum, auctore Plutarcho ap. Gell. N. A. I, 1. Altin septo munivit Hercules, ut Iovi sacer locus (ἄλσος) esset; circumiectum campum quasi deversorium hospitibus fecit, ubi illi habitarent et epularentur: fuerunt enim ibi hospitia, ut recte Schol. notat, partim advenis excipiendis exstructa, partim sacris epulis destinata, οἰκήματα sive σκηναί, quales habuerunt, qui Olympiae certabant. Plutarchus de Alcibiade Olympiae degente (vit. Alcib. 12.): σκηνὴν μὲν γὰρ αὐτῷ κεκοσμημένην διαπρεπῶς ἔστησαν Ἐφέσιοι, τροφὰς δὲ ἵπποις καὶ πλήθος ἱερῶν παρεῖχεν ἡ Χίων πόλις, οἶνον δὲ Λιάβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν ἀφειδῶς ἐστίαντι πολλούς. Gemina praebet Athen XII, p. 534. D. Rem confirmat vox Aeliani V. H. IV, 9. Ἰπλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγῶσιν ἀνθρώποις, quod recte explicuit Perizonius. Etiam ap. Diodor. XIV, 59. Dionysii σκηναί Olympiam missae memorantur: sed ibi aliquis cogitet de theatralibus scaenis: ego tamen tum aliam ob causam tum quod de pluribus scaenis dicitur, ibi quoque tabernacula intelligo: sed in uno ex illis videntur etiam poemata acta esse. Quum autem magna saepe convivia instructa sint (cf. Athen. I, p. 4. E.), patet illa in illo circum Altin loco habita esse vel sub dio, vel quod magis probabile, sub tentoriis deversoriorum in modum apparatus. Δόρπον λύσειν noli de persolutis in deorum gratiam epulis accipere, etsi diis epulae dicatae fuerunt, sed ut veteres ceperunt, λύσις est κατάλυσις, hospitium, deversorium, locus ubi epulantur. Notat Perizonius l. c. pro tentoriis, quae olim in sacrorum ludorum locis erant, iis, qui in Isthmo decertarent, a Romano demum homine, a P. Licinio Prisco domos exstructas esse: v. titulum ap. Spon. Misc. erud. ant. X, p. 363. et ab aliis editum, ubi dixerit: καταλύσεις τοῖς ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἐπὶ τὰ Ἰσθμία παραγενομένοις ἀθληταῖς. Ceterum Ἄλτιν restituerunt Aristodemus, Leptines, Dionysius Phaselita: hos sequitur Pausan. V, 10, 1. τὸ δὲ ἄλσος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς παραποίησαντες τὸ ὄνομα Ἄλτιν ἐκ παλαιῶν καλοῦσι· καὶ δὴ καὶ Πινδάρῳ ποιήσαντι ἐς ἀνδρᾶ Ὀλυμπιονίκην ἄημα Ἄλτις ἐπωνόμασται τὸ χωρίον. Adde eundem V, 11, 5. Xenoph. H. Gr. VII, 4, 29. Cf. Dorrill. Sic. p. 75. Ἐν καθαρώ, ἐν ψιλῷ χωρίῳ, loco arboribus non consito; cf. ad Olymp. VI, 22 sqq. Postea ibi oleae, Olymp. III, 22 sqq. Τιμάσιος πόρον Ἀλφειοῦ pertinet ad sacra Alpheo facta: duodecim autem diis, quibuscum Alpheus honoratur, illi sunt, quibus Hercules sex aras geminas posuisse dicitur; inter illos tamen notes unum ipsum Alpheum esse Dianae, Alpheoae putat, σύμβωμον: v. Schol. Olymp. V, 8. Apollod. II, 7, 9. et ibi Heyn. Igitur μετὰ δώδεκα θεῶν non est cum duodecim diis, sed inter duodecim deos, quod patitur usus dicendi. Quod vero ap. Schol. est, ὁ δὲ ἐν

Ὀλυμπία βωμός οὐ δύναται ἐξ ἄλλου ὕδατος γενέσθαι, εἰ μὴ ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ, ubi Heynius perperam corrigebat *ἐλκεσθαι*, id proprie quidem huc non pertinet, sed verum est. V. ad Olymp. II, 1—16. extr. Cronii collis nomen a cultu antiquo desumptum esse colligas ex Pausan. V, 7, 4. et verno aequinoctio in summo culmine collis sacrificia Saturno fieri docet idem VI, 20, 1. Eundem primum ab Hercule appellatum nomine esse Pindarus perhibet: contrariam fabulam servavit Schol. rec. et scriptor Plutarcheus de Fluvii 19, 3. quem vide et cf. Etym. M. v. *Ἥλις*. Pindarus eum antea nomine caruisse his verbis significat: *πρόσθε νάνυμνος βρέχετο πολλὰ νιβάδι*, nempe quod nives in eo fuerunt: *nomen non habens irrigabatur nivibus*, id est, *ille nivibus irrigatus collis nomine carebat*. Nugatur Schol. *τὸ βρέχεσθαι νιβάδι* de obscuritate loci vel infamia ob Oenomaum capiens. *Ἄς* est *ἔως*, *quamdiu, dum, quo tempore*: v. eximiam notam Koenii ad Greg. Cor. p. 188 sq. ed. Lips. De Parcis et Tempore v. Schol. de illis cf. Olymp. VI, 42. de Tempore adde Menandream in *Γνώμαις μονοτύχοις*: *Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος*, et nott. ad Olymp. I, 33. *Ὅσα* non de loco accipio, sed de modo, ut idem sit quod seq. *ὅπως*, pro quo *ὅσα* scripturus fuisset Pindarus, nisi hiatum devitare praestitisset. Ceterum verbis *ὅσα* usque ad *νικαφορμαῖσι τε* explicatur *τὸ σαφάνες*: *tempus rei veritatem perspicue declaravit, quomodo illae res olim actae essent*; hoc est, tempore servata et probata est antiqua de illis rebus fama: nam falsa opinionum commenta delet dies, vera perdurant. Quae sententia fortasse ideo quoque a poeta addita est, quod ipse Agesidami victoriae celebrationem diutius distulerat, nunc tandem post longius tempus eam illustraturus.

Vs. 63 — 80. *Quinam igitur illas victorias in variis ludorum generibus tum primi reportarunt? Nempe stadio vicit Oeonus Licymnii ex Midea oppido, lucta Echemus Tegeata, pugilatu Doryclus Tirynthius, quadrigis Semus Halirrhothii Mantinensis, missili hasta Phrastor, disco Eniceus. Quibus certaminibus peractis vespérâ lunae fulgore illustratâ comissantium cantu resonabat sacer locus.* Vocem *ποταῖνον* hinc laudat Etym. M. plura collegerunt intt. Hesych. h. v. Abresch. ad Aeschyl. p. 531 sq. *Ἀγώνιον εὐχος θέμειος ἐν δόξῃ, famam ex certaminibus sibi parans cum gloria, σὺν δόξῃ, gloriose.* *Ἔργῳ καθέλων, quippe τὸ ἀγώνιον εὐχος, opere et certamine perficiens et consequens*: v. Schneider. Lex. ex quo appono Plutarch. Pompei. 2. *πάντας ἀγῶνας καθελόντος*, Herodot. VII, 50. *μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνουσι ἐθέλει καταίρεσθαι*. Cf. Pyth. V, 21. *εὐχος ἱπποῖς ἑλών*. De Oeono Licymnii filio v. Diod. IV, 33. Apollod. II, 7, 3. et ibi nott. Pausan. III, 15. Is habitavit Mideae in oppido ab eius avia appellato (cf. Olymp. VII, 29.). De Echemo Tegeata v. Pausan. I, 41, 3. VIII, 4. extr. 5. init. 53, 5. Diod. IV, 58. Apollod. III, 10, 6. de Semo Halirrhothii filio dixi in nott. critt.: ceteri heroes ignoti. Vs. 75. receptam lectionem firmat Etym. M. v. *δίσκος* p. 279. 23. *Πίνδαρος οὕτω παρετυμολογεῖ. Δίκε πέτρῳ χεῖρα κυκλώσας. Συμμαχία, socii Eniceî, exercitus* vs. 69. Fabulosa haec omnia esse liquet: observanda tamen poetae diligentia in certo quodam ludorum ordine tenendo. Nam *stadium* primo loco posuit, deinde *luctam, pugilatum, quadrigas, iaculum, discum*: *stadium enim omnium ludorum fuit celebratissimum, atque inde a prima Olympiade obtinuerat; unde a stadii cursoribus Olympiades denominatae: cetera certamina simili ex causa hoc ordine enumerari verisimile est, etsi singula erui nequeunt, quoniam ludorum ordinem, de quo Corsinus Diss. agon. I, 8. disseruit, haud satis cognitum habemus. Quinquertium et pancratium recte omittuntur, quippe recentioris originis. Varia de singulorum certaminum antiquitate et dignitate disserit Plutarchus Qu. symp. II, 4. et 5. unde tamen nihil huic loco lucis affunditur, nisi quod stadii ludos Olympiae anti-*

quissimos fuisse etiam ex illo, ut aliis ex scriptoribus cognoscimus. Diversa plane de primis Olympiadum sollemnibus narrat Pausan. V, 8. Vs. 75. scribendum esse *ὑπὲρ πάντων* in nott. critt. docui; nunc etiam exempla in promptu sunt, Nem. IX, 54. *ὑπὲρ πολλῶν*, Isthm. II, 36. *ὑπὲρ ἀνθρώπων*. Vs. 78 — 80. verborum nexus hic est: *σελάνας δὲ φάος ἐνέφλεξεν ἑσπερον*, illustravit *vesperam* luna in plenilunio: v. ad Olymp. III, 18 sqq. Similiter dictum *ἐπιφλέγειν* Olymp. IX, 24. Pyth. V, 45. ubi v. not. Neque omittam locum a Schneidero comparatum, etsi non plane geminum, Sophocl. Ai. 671. *ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος τῇ λευκοπαύῳ φάγγος ἡμέρα φλέγειν*. Τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, secundum modum laudantium victores carminum comissioni adhibitorum.

Vs. 81 — 100. Quemadmodum vero in primis initiis factum est, ita nunc quoque ad victoriam celebrandam cantu utemur, Iovisque ludorum praesidis potentiam celebrabimus, tibiis iuncto carmine; quod sero quidem provenit Thebis, sed ut filius seni patri desideratissimus est, ne hereditas in alienam domum cedat, ita vir fortis desiderat ante obitum carmen, quo si careat, frustra impenso studio laboribus magnis breve sibi gaudium comparaverit. At tibi nunc lyra et tibia gratiam affundit; tuam gloriam Musae augent et propagant. *Κελαδησόμεθα* sitne futurum an coniunctivus, dubium est: coniunctivum praefert Thierschius noster Act. philol. Monac. T. I, F. II, p. 211. *Χάριν ἐπωνυμίαν* non pendet a verbo *κελαδησόμεθα*, quod alios accusativos sibi adiunctos habet, sed est *ὥστε εἶναι χάριν*, ut cantato carmine gratia victori sit, absolute posito casu quarto, ad quem ne *εἰς* quidem supplendum est. Usus etiam apud Latinos receptum paucis optime explicuit F. A. Wolfius ad Tac. Ann. I, 3. et prius I. F. Gronovius ad Hist. I, 44. Igitur ille accusativus non appositio est ad *βροντᾶν* etc. ut fuit, qui crederet, sed si modo ita loqui licet, per appositionem iungitur toti sententiae *κελαδησόμεθα βροντᾶν* etc. quod clarius perspicitur ita conformanda oratione: *βροντῇ Διὸς κελάδημα ποιησόμεθα, χάριν ἐπωνυμίαν νίκης*, id quod etiam Schol. rec. vidit. Ita et Pyth. XI, 10. estque eadem structura quae in illo *αἰνῶσι πυγμαῖς ἄποινα*; v. ad Olymp. VII, 13 sqq. Genitivus *νίκας ἀγ.* pendet ab adiectivo *ἐπωνυμίαν*, ut Pyth. I, 30. nempe *χάρις* est gratia carminis et sollemnium victoriae, atque adeo carmen et sollemne ipsum gratiosum; id vero est cognomine victoriae, utpote *victoriale*, victoriae celebrandae destinatum. *Ἐπωνυμίαν χάριν* autem poeta carmen et sollemne eo aptius vocat, quod non recens victoria celebratur, sed longo post partum decus Olympicum tempore sollemnia, quibus carmen inservit, in memoriam rei aguntur: *ἐπωνυμία χάρις* igitur est carmen et sollemne, quod ab ea, quae celebratur, victoria nomen *Olympici* *victoralis* carminis et festi sortitum est. *Πυρπάλαιον* obscurum est: sed ut in voce *πυρπάλαιη* et *πυρπάλαιαν* inest notio *πανουργεῖν* et τοῦ κακοτεχνεῖν, ita vide ne *πυρπάλαιον* quoque notionem artificii, atque eius quod Vulcano et Cyclopibus proprium est igni operantibus, contineat, ut fulmen dicatur igni fabrefactum artificiose, quemadmodum ap. Eurip. Orest. 818. ensis dicitur *πυρργενῆς πάλαια*. Ceterum fulmen potissimum nunc praedicari quis non miretur? Ecce vero in nummis Locrorum Epizephyriorum fulmen representatur (v. Eckhel. D. N. T. I. p. 175.); unde facilis coniectura est, Iovis fulmen, Locrorum insigne, eo loco propositum fuisse, ubi carmen cantandum esset, et fulminis venerandi mentione iniecta Pindarum Locris gratificari. Ac commune hoc omnium Locrorum videtur insigne fuisse; vide de Opuntis ad Olymp. IX, 6. Causa latet: credo tamen fabulae eam alicui deberi, quae tradiderit, fausto Iovis fulmine significatum Deucalionis diluvii finem esse; quo facto hic primam in Opuntiorum terra domum aedificaverit. Huc certe referre possis illa verba:

ἴν' αἰολοβορόντα Διὸς ἄλσα Πύρρα Λευκαίων τε Παρνασοῦ καταβάντε δόμον ἔθειτο
 πρώτον, Olymp. IX, 45. Mox iunge ἐναραρότα (ἐνηρμωμένον) ἄπαιτι κράτει, *summae potentiae Iovis aptatum*: Iovis est enim summa potentia, cuius manui fulmen, velut ensis capulus manui mortalis viri, inhaeret et insidet ac quasi infixum est, ut violentius vibretur, ἐμπεφυκὸς χειρὶ. Iliad. γ, 338. εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει; π, 139. εἴλετο δ' ἄλκιμα δούρε, τὰ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει. Ἄπαν κράτος, *summa s. omnis potentia*, ut αὐγαὶ ἀπασαι Nem. IV, 83. ἀπας κύνδυνος et alia, de quibus v. Dissen. ad Nem. VIII, 18 sqq. Adde πᾶν τέλος Nem. X, 29. Ἀντιάξει recte Schol. deducit a verbo ἀντιάξειν, quod interpretum nonnullos fefellit. Vs. 90. ἀλλὰ respondet praegresso μὲν, hoc sensu, ut verba ἀλλ' ὅτε παῖς ἐξ αἰόλου πατρὶ ποθεινὸς etc. sint pro simplicibus ἀλλὰ ποθεινά γε: sed novā ad hoc exornandum sententiā inceptā et explicationis causa additis versibus 92 — 94. iam ad ipsum illud ἀλλ' ὅτε παῖς etc. infertur apodosis vs. 95. καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις etc. Sic illud ἀλλ' ὅτε παῖς etc. inter praecedentia et inter apodosin καὶ ὅταν etc. ambiguum pendet; quae forma dicendi haud rara est. Illud quidem καὶ ὅταν etc. continere apodosin comparationis, usus sermonis ita mihi videtur demonstrare, ut hac una ratione aliam quamvis interpretationem excludendam iudicem. Vs. 91. τὸ πάλιν νεότητος est *contrarium iuventutis*, senectus. Cf. nott. critt. et Eurip. Herc. fur. 773. ed. Herm. item Hippol. 388. et ibi Valck. Ibidem facilis coniectura μάλα δέ οἱ, cui tamen nihil tribuo, quum τοι h. l. insignem vim habeat. Ad sqq. apte Schmidius comparat Menandrea:

Ὁδυνηρόν ἐστιν εὐνυχούντα τῷ βίῳ
 ἔχειν ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Στύλοι γὰρ οἶκον παῖδ' εἰσιν ἄρσενες,

ex quibus duos priores versus habet Clericus Fragm. inc. 130. Ceterum illa parenthesis id quoque effecit, ut apodosi καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις etc. non hanc sententiam poeta tribuerit: ita et victori desiderabile carmen est quamvis sero missum, sed aliam: ita etiam qui carmine non ornatus ex vita decesserit, brevem habet hilaritatem, propterea quod felicitas eius non ad posteros propagatur ideoque minor est, quemadmodum patri sine successore opes minus gratiae sunt, quippe quae non in familia maneant, sed dissipentur. Vs. 98. ἀναπάσσειν Scholia recte explicant ἀναποικίλλειν, nec multum differt alterum ἐνστάζει, ad quod cf. Olymp. VI, 76. ποτιστάζει χάρις εὐκλεία μορφάν.

Vs. 101 — 110. Sed ego simul manum admoventes Locros celebros et Agesidamum, quem vidi olim Olympiae victorem, pulchrum tum et puerili venustate praeditum, quae res non minima est: quippe quae simul cum Venere, qua efficiente Iuppiter eum amavit, Ganymedem morti exemptum superis miscuerit. Συναπατόμενος σπουδᾷ, una cum Musis, quas poeta modo nominavit, industriam navans: σπουδᾷ enim haud dubie a verbo ἐπάπτεσθαι pendet, ut σπουδῇ ἐπάπτεσθαι sit σπουδῇ ποιεῖσθαι: cf. modo ad Olymp. I, 67 — 87. Ἀμφέπεσον Λοκρῶν ἔθνος, περιβαλον ἄμφαγαπάζων, studio et amore complexus sum; de aoristi usu v. ad Olymp. VIII, 53 sqq. Melli comparat carminis laudes: cf. ad Olymp. VI, 82 — 91. extr. et VII, 7. De Olympica ara v. ad Olymp. I, 88 sqq. Ὠρεα κεκραμένος, μυχθεῖς, venustate maturitatis puerilis praeditus: de dictione cf. Pyth. X, 41. Schneiderus comparat etiam Sophocl. Antig. 1311. διελαιὰ δὲ συγκέκραμαι δύα. Adde Schwenk. ad Aeschyl. Coeph. 707. Venerem Ganymedi iunctam in antiquo monumento agnoscere sibi videtur Winkelmannus Mon. ined. T. I. p. LVII. Tract. praelim. ed. Ital.

O L Y M P. XII.

Ergoteles Philanoris f. Himeraeus, dolicho victor Olympiae, Cnosi Cretae civis fuerat, intestina mox seditione pulsus; vide vs. 17 sq. 'et Pausan. VI, 4, 7. ex quo simul perspicitur notum hominem etiam aliunde fuisse: *Εργότελης δὲ ὁ Φιλαίτορος δολίχου δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Νεμεῶν ἀνηρημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τοῖς ἀρχαῖς, καθάπερ γε τὸ ἐπὶ ἡγήραμμι τὸ ἐπ' αὐτῷ φησι, Κρής δὲ λέγεται Κνώσιος· ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ στασιασῶν ἀπὸ Κνωσοῦ καὶ ἐς Ἱμέραν ἀφιπόμενος πολυτελὲς τετύχηκεν· ὃ καὶ πολλὰ εὗρετο ἄλλα ἐς τιμὴν· ἔμελλεν οὖν, ὡς τὸ εἰκός, Ἱμεραῖος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀναγορευθῆσθαι.* Virum igitur eximium fuisse cognoscimus, fuitque haud dubie etiam Cnosi optimatum unus, quorum plures apud Cretenses subinde expulsos esse docet praeclara Aristotelis auctoritas Polit. II, 7, 7. ed. Schneid. Is tempore fere eo, quo Gelo et Hiero Siciliam turbabant, in Siciliam pervenerat. Schol. vet. inscr. καὶ καταλαβὼν πάλιν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα στασιαζόμενα πρὸς Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος, quae verba ad dissensionem fratrum pertinere videntur, de qua v. veteres ap. Schol. Pyth. I, 91. Gelo autem Gelam cepit Olymp. 72, 2., Syracusas Olymp. 73, 4. Hiero Gelae praefectus est Olymp. 73, 4. et Syracusis potitus defuncto Gelone Olymp. 75, 3. (v. ad Olymp. I. introd.): igitur inter Olymp. 72—75. Ergoteles necesse est in Siciliam venerit; atque adeo ante Olymp. 72, 3. Ergotelem esse Siciliensem factum, infra apparebit. Illud dubium est, quo is tempore civitate Himeraea donatus sit; quod tum tandem factum coniecero, quum una et altera victoria iam esset nobilitatus; immo possit aliquis statuere Himerensibus eum tum tandem adscriptum esse, quum Doriensibus maxime colonis Thero Himeram traderet, Olymp. 75, 4—76, 1. (Diodor. XI, 49. et introd. ad Olymp. II.): neque ab hac coniectura ut recedas, Pausanias cogit, quem non constat id voluisse, omnibus in ludis ac vel ante Olymp. 76. Himeraeum esse Ergotelem renunciatum. Civitate autem donatum esse et Pindarus docet et cum Pausania Schol. l. c. testatur. Victoriam hanc, de qua poeta dicit, Olymp. 77. contigisse consentiunt Scholiastae omnes, qui huiusmodi notitias a grammaticis traditas acceperunt Olympionicarum tabulas tractantibus, item inscriptio odae in manuscriptis et Aldina, etsi in his male legitur Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμία νικήσαντι ὃς Ὀλυμπιάδα. Neque ulla de numero Olympiadis dubitandi causa est. Sed constat ex Pausania, alia quoque Ergotelem Olympica victoria potitum esse itemque Nemeaea una alteraque; quae tres in hac oda non memorantur: hae igitur post Olymp. 77. acciderunt. Apud Pindarum vs. 20. Isthmia insuper nominatur vel altera vel utraque: bis enim Isthmia quoque vicerat (v. Pausan.): καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ'; igitur in Isthmo iam ante Olymp. 77. Ergoteles victor fuerat. Superest, quo tempore Pythia vicerit. Bis id ei contigisse docet cum Pindaro Pausanias; alterutram victoriam, eamque, ut mox docebo, secundam in Pyth. 29. Scholia conferunt, quorum ob ipsam verborum rationem summa in hac re fides est. Ecce Scholium primum: ὃς ἡγωνίσαστο ἐβδομηκοστὴν ἐβδόμην Ὀλυμπιάδα καὶ τὴν ἐξ ἧς Πυθιάδα εἰκοστὴν ἐνάτην; ac similiter fere alterum; in quibus verbis nihil turbatum esse, docet id, quod post Olymp. 77. ex calculo Scholiastae satis aliunde noto,

quem recentiores secuti sunt, proxima omnino Pyth. 29. est. At Pindarus in hac ipsa oda, quae tamen non multo post Olympicam victoriam scripta est, utramque Pythiam commemorat: igitur Ergotelis victoria, quae Pyth. 29. accidit, non videtur in hoc carmine Olymp. 77. scripto commemorari potuisse. Rursus autem necessarium est, eam ipsam, quae Pyth. 29. contigit, esse a Pindaro commemoratam. Nam ex certissimo Pausaniae testimonio Ergoteles non saepius quam bis Pythia vicit; neque id Pausanias ex Pindaro hausit, sed ex aliquo rerum scriptore vel ex eo, quod dicit, epigrammate, unde alia quoque praeter ea, quae Pindarus dicit, refert: utramque autem hanc victoriam quum Pindarus nominet, necesse est hanc, quae Pyth. 29. fuit, binis a Pindaro allatis comprehendendi, propterea quod tertia Ergoteles non potitus est. Quodsi Pyth. 29. prior Ergoteli victoria parata statuatur, augebitur difficultas: sed certe illa posterior fuit. Prior quidem Pyth. 25. contigerat, auctore Schol. Vrat. de quo numero in nota ad Schol. dubitavi, quod per tantum temporis spatium a Pyth. 25. usque ad Olymp. 77. atque etiam ultra cursu quemquam excellere potuisse non esset verisimile: nam etiam post Olymp. 77. Ergotelem bis Nemeae et semel Olympiae vicisse constat: sed in viam me reducit praeter Leonidam Rhodium (Paus. VI, 13.) Chionis Laco, qui primum Olymp. 28. quartum post Olymp. 32. ideoque aut Olymp. 33. aut etiam postea stadio vicit, per viginti vel plures annos; quae res nota est ex Pausania et partim ex Eusebio, etsi huius calculi differant. Vel sic tamen, ubi *secunda* Ergoteles victoria Pyth. 29. potitus est, quis non nodum intricatissimum dixerit? Eum tamen solvam, et simul vera Pythiadum computatione, quam nonnulli olim chronologi et cum illis Schmidius secuti sunt nec tamen a dubitatione tutam praestiterunt, certis rationibus firmata temporum doctrinae aliquid afferam lucis.

Nam post Ios. Scaligerum (Emend. temp. I, p. 52.), Dodwellum (de cyclis V, 1.), Corsinum (Diss. agon. II, 1—5. F. A. T. III, p. 83 sqq.) plerique omnes sibi persuaserunt, primam, quae numerata est, Pythiadem in Olymp. 49, 3. incidisse: quae sententia ut idoneis argumentis subnixta est, ita nunc monstrabo aliam usitatam fuisse Pythiadum computandarum rationem, quam inter aequales unum Guilhelmum de Humboldt, virum excellentissimum, probasse intellexi ipso monente et commonstrante. Hic computus cum altero commistus illam, quae nos in Ergotele tenet, difficultatem genuit; qua expedita, quibus Olympiadibus Pythiades in Pindaricis Scholiis nominatae assignandae sint, simul patebit. Veteribus chronologis tradentibus Pythiorum *χηματίτης ἀγών* institutus est Archonte Athenis Simone sive Simonide Olymp. 47, 3. V. Schol. Pyth. Argum. p. 298. init. atque iterum p. 298. extr. Marmor Parium epoch. 38. *Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἐλόντες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς* (debebat esse *μουσικὸς*) *ἐτέθη χηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἐτῇ ΗΗΗΔΔΡΠΙ, Ἀρχοντος Ἀθήνησι Σίμωνος*: ubi ab Olymp. 47, 3. incipiente usque ad Olymp. 129, 1. quo marmor usque decurrit, recte computantur anni 327. Sed ab illo initio veterum nemo Pythiadum deduxit numeros. Post sex fere annos, ut Scholiastes putat, Damasia Athenis Archonte institutus *ἀγὼν στεφανίτης*, auctoribus iisdem. Is Damasia, si Scholiastes recte annorum numerum edidisset, deberet Archon Olymp. 49, 1. fuisse: eundem tamen Corsinus in Olymp. 48, 3. retulit, ex quo hanc Olympiadem notam ad Schol. p. 298. adscripsi. Scholiastae quidem quamvis incorrupto fidem adhibere in sex, quos computat, annorum spatio, putidum fuerit, si ab illo annorum numero recedere argumentis cogamur: neque tamen Corsinus id effecit, ut Damasiam Archontem Olymp. 48, 3. statuere debeamus, quippe rationibus prorsus inanibus usus, qualis haec est, quod quoniam Periander Olymp. 48, 4. mortuus sit, debeat Damasiae magistratus ad

priorem annum revocari, quia sub hoc Archonte Septem promulgati Sapientes sint. Quis enim ex tali fabella, etiamsi Demetrii ἀναγραφῇ firmetur (Diog. L. I, 22.), temporum constituerit notas, praesertim quum Periantrum veterum multi Septem Sapientum numero exemerint? Sola superest Marmoris Parii gravissima auctoritas, quod et Damasiam Archontem ad Olymp. 49, 3. revocat, et coronarium Pythiorum ludum eo anno institutum dicit, epoch. 39. Ἀρ' οὐ στεφανίτης ἄγων πάλιν ἐτίθη, ἐτὴ ἢΗΗΔΓΠΙΙ, Ἀρχοντας Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου, hoc est Olymp. 49, 3. a quo usque ad Olymp. 129, 1. anni sunt 318. Et ex tali chronico etiam Eusebii Pythiadum initium in Olymp. 49, 3. definit; eademque epocha Pindari Scholiastes in Pythiadum atque Olympiadum comparatione utitur. Igitur ad nostram odam Pyth. 29. ponitur in Olymp. 77, 3. Item ad Pyth. III. init. p. 327. haec habes: Ἰέρων Πύθια νικήσαντι τὴν κς Πυθιάδα γέγραπται· μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης Πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ὥδην συντετάχθαι. συνάδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἤδη βασιλεύοντός θησιν· Ὅς Συρακούσσαισι νέμει βασιλεὺς πρᾶξι ἀστοῖς. καθίσταται δὲ ὁ Ἰέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὐσης, ὥστε πάντῃ τε καὶ πάντος μετὰ τὴν ὕστερον Πυθιάδα, ἥτις γέγονε περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἔκτην Ὀλυμπιάδα συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπὶνικον. Recurremus ad haec in introd. Pyth. III. nunc sufficit observasse Pyth. 28. et Olymp. 76. conferri, initio Pythiadum ab Olymp. 49, 3. ducto. Afferitur tertius Scholiorum locus ex Pyth. IV. init. ubi Olymp. 80. post Pyth. 31. ponitur: quo tamen nihil efficitur. Eusebii igitur et Scholiastae his auctoritatibus Scalliger, Dodwellus, Corsinus Pythiadum initium ab Olymp. 49, 3. deducunt: nunc demonstrabo in Pythionicarum catalogis, qui soli genuini huiusmodi rerum fontes sunt, Pythiades ab Olymp. 48, 3. numeratas esse. Nam Pausanias post memoratam Pythiadem Olymp. 48, 3. celebratam, cuius ludos recte pecuniarios putat, eam, quae proxime secuta est, secundam diserte appellat X, 7, 3. τῆς δὲ τεσσαρακοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ ὀγδόης, ἣν Γλαυκίας ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησε, ταύτης ἔτει τρίτῳ ἄθλα ἔδωσαν οἱ Ἀμφικτύονες, κισσαρῳδίας μὲν, καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεσαν δὲ καὶ αὐλωδίας ἀγωνίσματα καὶ αὐλῶν· ἀνηγορεύθησαν δὲ νικῶντες Κεφαλλήν τε ὁ Λάμπου καὶ αὐλωδὸς Ἀρκὰς Ἐχέμβροτος, Σακάδας δὲ Ἀργεῖος ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς· ἀνέλετο δὲ ὁ Σακάδας οὗτος καὶ ἄλλα δύο τὰς ἐφεξῆς ταύτης Πυθιάδας. ἔδωσαν δὲ καὶ ἄθλα τότε ἀθληταῖς πρῶτον, τὰ τε ἐν Ὀλυμπίᾳ πλὴν τεθρίππου, καὶ αὐτοὶ νομοθετήσαντες δολίχου καὶ διαύλου πασὶν εἶναι δρόμον. δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἐπὶ ἀγωνίσεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἄγωνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο etc. Haec omnia ex Pythionicarum catalogis desumpta manifeste sunt; intelligis autem, initium ludi coronarii Olymp. 49, 3. poni, prorsus ut in Marmore Pario, disertisque eam verbis secundam vocari Pythiadem. Pergit deinde Pausanias alias Pythiades enumerare, quas ab eadem epocha computatas neque aliunde quam ex Pythionicarum catalogis ductas esse vel me non monente liquet; si tamen dubites, demonstrare id in his licet: Τρίτῃ δὲ Πυθιάδι ἐπὶ ταῖς εἰκοσι προστεθείασιν ὀπλίτην δρόμον· καὶ ἐπ' αὐτῷ Τιμαίνετος ἐκ Φιλοῦντος ἀνέλετο τὴν δάφνην, Ὀλυμπιάδων ὕστερον πέντε ἢ Δημάρατος Ἡραιεὺς ἐνίκησιν. Quodsi ab Olymp. 48, 3. calculus deducitur, Pyth. 23. incidit in Olymp. 70. igitur Demaratus debet Olymp. 65. vicisse. Et ecce, vicit Olymp. 65. eodem Pausania auctore V, 8, 3. VI, 10, 2. Iam ut ad Scholia redeam, nemo non intelliget, Pythiadum numeros in Scholiis traditos ex Pythionicarum esse catalogis repetitos, et maxime ex Aristotelice (cf. ad Pyth. VI. introd.). Itaque ubi Scholiastes Pythiadem 29. appellat, annus Olymp. 76, 3. intelligendus est, quo Pythia secundum vicit Ergoteles: unde

iam vides qui factum sit, ut Pythia haec victoria in carmine Olymp. 77, 1. scripto commemoretur. Ad quam rationem omnes Pythiades in Scholiis allatae integro quadriennio prius ponendae sunt quam a Corsino secundum Scholiastam ipsum factum est: quod quam eximie Pythiis carminibus conveniat, in illarum odorum proemiis docemus: hoc loco sufficit fundamentum iecisse. Simul hinc patet, quod supra dixi, Ergotelem iam ante Olymp. 72, 3. in Siciliam venisse: etenim ille Pyth. 25. hoc est Olymp. 72, 3. primum Pythia vicit; neque vero illum ante exilium sacris ludis in Graecia operam dedisse, Pindarus auctor est vs. 15 sqq. Ceterum facile perspicitur, unde in comparandis Olympiadibus et Pythiadibus admissus Scholiastae error sit. Nempe is acceptos ab antiquis Pythiadum numeros, qui ab Olymp. 48, 3. computati erant, secundum chronicon aliquod, quale est Marmor Parium, ab *epocha coronarii ludi* Olymp. 49, 3. numeravit, quum eos ab epocha a Pausania tradita deducere deberet.

Sed relicta hac spinosa disputatione in alia iam dumeta incidimus: quaeritur enim, quum Olymp. 77, 1. hoc carmen factum sit, quanam tum Himerae condicio fuerit, et quomodo, quae in hac oda dicuntur, rerum Himerensium statui aptanda sint. De qua re etsi Scholiis nihil sani inest, atque in Vratislaviensibus adeo a vero aberratur, ut ad vs. 1. vel de Himera ab Hieronis et eius familiae imperio liberata cogitetur, quod septem demum annis post sublatum est; recte tamen veteres interpretes perspexerunt, Siculas, quae tum fuerunt, res a poeta respici. Liberam tum Himeram fuisse, non sub tyranno, immo nuperrime liberatam, ipsa oda declarat. Hinc vs. 1. *Fortuna Servatrix Iovis dicitur Liberatoris filia*, quippe quae urbem servavit et liberavit: eam poeta precatur, ut *urbem late potentem porro tueatur*, quae quidem nunc quoque tutela indigeat. Ad quem locum quae Gedikius contulit, nihil illustrent. Sane constat, post Plateensem pugnam templum et aram et sollemnia Eleutheria Liberatori Iovi dicata esse (Simonid. in Analect. T. I, p. 134. Strab. IX, p. 632. A. Pausan. IX, 2, 4. Eustath. ad Iliad. β, p. 269. 16. coll. Thucyd. II, 71.), fuitque etiam Athenis statua Iovis Eleutherii (Pausan. I, 3, 1.) et porticus notissima prope statuum (ibid. X, 21, 3. cf. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 460.), ne alia congeram: sed neque haec huc pertinent, nec quae de pugna Himerensi a Therone et Gelone adversus Carthaginienses felicissimo successu pugnata et de pulso Terillo Himerensium tyranno afferuntur, praesertim quum pro Terillo iam ante Himerensem pugnam Thero Himerae tyrannus extiterit, Thrasydaeum ei praefectum atrocem imposuerit, postremo Ol. 75. 4 — 76, 1. Himeram misere affligerit (introd. ad Olymp. II.): ut taceam antiquiora illa esse, quam quae huc referri queant. Nec magis ad rem faciunt a Syracusis dicata statua Iovis Liberatoris, cui Syracusae libertatem debebant (cf. Synagogen ad Apththonium ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 592.), et Eleutheria sollemnia cum ludis eo die celebrandis, quod die Olymp. 78, 3. Thrasybulum Hieronis fratrem eiecerant (Diod. XI, 72. coll. 68.), nec Iuppiter Liberator in nummis Syracusanis hanc ob rem conspicuus (Burmman. in Dorvill. Sic. p. 438.): nisi quod hinc coniicere licet, similem ob causam Pindarum nunc Iovis Liberatoris meminisse. Et tyranno exsolutam Himeram ac democratiam restitutam testantur etiam *ἀγοραί βουλευαί* vs. 5. belloque gesto id contigisse, probabile reddunt *λαίψηροί πόλεμοι* vs. 4. Postremo sub tyranno Ergoteli civi vix secure ea potuerit laus tribui, quod Himeram augetet et ornaret (vs. 21.). Iam succurrit rerum gestarum memoria. Diodorus XI, 53. sub Olymp. 77, 1. narrat Thrasydaeum Agrigenti et Himerae tyrannum, post patris obitum etiam insolentiorum quam antea factum, mercenariorum, item Agrigentinorum et Himeren-

sium plus quam viginti millibus, peditibus equitibusque collectis, cum Hierone apud flumen Acragantem (τὸν Ἀκραγάντην dicit Diodorus), conflixisse, fusumque et fugatum, caesis plus quam quattuor millibus suorum, imperio excidisse, mox apud Megarenses capitis damnatum esse: οἱ δ' Ἀκραγάντινοι, inquit, κομισάμενοι τὴν δημοκρατίαν, διαπεσθεσυνάμενοι πρὸς Ἱέρωνα τῆς εἰρήνης ἔτυχον. Quodsi tum Agrigentini libertatem recuperarunt, quid Himerensibus factum censes? Nempe quod illis aequum fuit, id non iniquum Himerensibus: igitur his quoque Hieronem libertatem confirmasse consentaneum est. Immo id haec ipsa oda demonstrat. Ne multa: Diodorus more suo quae vere Olymp. 76, 4. anno exeunte gesta erant, in Olymp. 77, 1. retulit, ut ab anni naturalis vere incipientis initio progredieretur: igitur Olymp. 77, 1. quum vinceret Ergoteles, Himera iam liberata fuit: unde simul liquet, Theronem Olymp. 76, 4. defunctum eodemque anno Thrasydaeum expulsum esse, ut ad Olymp. II. introd. dixi. Hiero autem quum Agrigentinis et proinde Himerensibus faveret, ob id ipsum Pindarus Ergoteli conciliatus est: et videndum ne Ergoteles, quos honores secundum Pausaniam Himerae nactus est, iis etiam hanc ob causam potius sit, quod Himerensibus in liberanda urbe insignem praestiterit operam. Quid si Ergoteles Pythionica et Isthmionica legationem ad Hieronem obiit et auctoritate sua patriae beneficia comparavit? At Pindarum Olymp. 77, 1. in Sicilia apud Hieronem fuisse ad Olymp. I. docui: ibi igitur et Hieroni et Ergoteli gratificatus hoc videtur carmen composuisse. Postremo facile hinc diiudicare licet, ubi cantata oda sit. Quam etsi ob brevitatem putes Olympiae festinatam esse (v. nott. critt. Olymp. X. init.), tamen quod Pindarus tum in Sicilia, non Olympiae fuit, illic potius quam hic festinata est, ut caneretur Himerae, quam poeta laudat, cui bona precatur, cuius vel galum memorat: ac vix mihi dubium videtur, in pompa Ergotelis a choro Fortunae coronam Olympicam deferente statim post reditum victoris carmen cantatum esse.

Vs. 1 — 12. *Fortuna Servatrix, tuere Himeram, tu quae et navigationem et bella et respublicas gubernas.* Nam te res humanas regente hominum quidem expectationes varie vagantur, modo laeta modo adversa sperantes, nec certum de futuris omen quisquam percipit, occlusa mortalibus praevidendi via: quique bona expectaverant, haud raro damnum fecerunt, adversisque afflictati beati brevi intervallo extiterunt: id quod *Fortuna moderante* tibi contigit, *Ergotele*. *Fortuna* nunc Iovis Liberatoris filia Hesiodo (Theog. 360.) et Homericis poetae (Hymn. in Cerer. 417. coll. Pausan. IV, 30, 3.) Oceanis est, si modo eadem est illa atque haec, de quo dubitat huius odae interpres Massivius Mem. Acad. Inscr. T. IV, p. 492. Pindarus Fortunam Parcarum unam dicit, ut docet Fragmentum Hymni: illae vero quum Iovis et Themidis filiae a nonnullis habitae sint, poetam sibi constare liquet. *Fortuna* autem est *domina aequoris* (Hor. Carm. I, 35, 6.), ad quod sita Himera eius auxilio eget, item *urbium tutela*, *φερσίπολις* Pindaro in Hymno Fragm. 10. *Servatrix* dicitur, ut *Ζεὺς Σωτήρ*, *Νηλεὺς Σωτήρ*, apud Syracusios *Ἀρεμὺς Σώτειρα* (Burm. in Dorville. Sic. p. 327 sq.), apud Pindarum *Θέμις* et *Εὐνομία Σώτειραι*, et similia passim apud Graecos: sed nomine illo Fortunam auguror Himerae cultam esse post liberationem, vel ara vel statua vel templo ei posito, ut hinc inde apud Graecos: vide modo Pausaniam: immo vel ante liberationem potuit Himerae Fortunae religio esse, quemadmodum Syracusius antiquum fuit Fortunae fanum, a quo Tycha pars urbis. V. Göller. Hist. Syrac. p. 66. Mox docetur hominum varias esse expectationes, quae ut plurimum (τὰ πολλὰ) sublime ferantur spe bona, aliquando humiles cadant, nec tamen in vero, sed in rebus inani-bus et incertis versentur. Dictio desumpta a navigio; *κυλινδουται ἐλπίδες ἄρα καὶ*

κάτω, ut naves in undis; τάμναι ψεύδη, ut naves maris fluctus secant, *percurren-tes et agitantes vana rerum simulacra*. Τάμνειν ut epicum et Ionicum, ita etiam Doricum esse docent tabulae Heracleenses. In eadem de navigatione translatione poeta manet vs. 12. in voce ζάλαις. Ad vs. 7. cf. Nem. XI, 43. τὸ δ' ἐκ διδὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται τέκμαρ. Mox iunge τῶν μελλόντων γραδαί, *consilia de futuris*. Integram antistropham inde a vs. 7. transcripsit Auctor de nobilitate c. 12. in Plutarch. Opp.

Vs. 13 — 21. Nam tibi quoque, nisi exilio afflictus in Siciliam pervenisses, pedum honos inglorius defluxisset: nunc autem victor Olympicus, Pythius, Isthmius Himeram auges, civis factus atque ita ibi apud proprios versans lures. Ἐνδομάχας ἂν ἀλέκτορ d' tum pro ἐνδομάχου ἂν ἀλέκτορος, more usitato. „Cretae tantum in patria, inquit, certasses ignotus, non in sacrorum ludorum lucem progressus esses; ut gallus domi pugnans, non in publica certamina productus.” Igitur Cretenses ea aetate non videntur in Graeciam ad sacros ludos profecti esse, etsi cursu, et maxime dolicho, quo Ergoteles vicit patrio in illo genere instituto versatus, Cretenses imprimis praestabant. Xenoph. Anab. IV, 8, 27. de Cretensibus, qui erant in exercitu (I, 2, 9.): δόλῳ δὲ Κρήτες πλείους ἢ ἐξηκοντα ἔθειον. De Gallo domestico cf. haec Aeschyli Eumen. 846.

Μηδ' ἐξόρουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων
Ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσῃς Ἄρη
Ἐμφυλίον τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
Θυράϊος ἔστω πόλεμος, οὐ μῦθος παρών,
Ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρωσ.
Ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ στέργω μάχην.

Gallorum certamina publicā religione passim apud Graecos instituta sunt, ut inde a Themistocle et Persico bello Athenis ex lege: v. Aelian. V. H. II, 28. et intt. Petit. Legg. Att. p. 84. nec raras erant coturnicium pugnae. Id vero hoc loco potissimum est, gallum gallinaceum in antiquissimis Himerae nummis huius fere aetatis conspici. Causa latet; alii originem rei a nomine urbis, Ἰμῆρα, ἡμῆρα, die deducunt, alii a divinatione ex gallinis; ad Aesculapium thermarum salubrium praesidem refert Eckhelius D. N. T. I. p. 211 sq. cf. de gallis Aesculapio sacris Fischer. ad Plat. Phaedon. p. 498. sed maxime probō Massievi coniecturam, Minervae ob cultum gallum gallinaceum in nummis Himerensium esse: nam Minervae quoque galli sacri, idque ὅτι οἱτοί προχειρότατοι ἔχουσιν ἐς μάχας οἱ ἀλεκτρούνες, docente Pausania VI, 26, 2. Unde simul conici potest, Himerae gallorum certamina publica in Minervae honorem esse habita: quo aptius a gallo pugnatore Pindarus comparisonem quaesivit. Κατεφυλλορόησε, defluxisset ut folia arborum. Thermae Himerenses, postea Thermitanae, adhuc clarae habentur (cf. Dorvill. Sic. p. 25.). Eae Nympharum lavacra dicuntur, non quod hae ibi lavent, sed quod Herculi Nymphae eas pararunt: alii pro Nymphis, quas Diodorus (IV, 23.) agnoscit, Minervam appellant, ut Pisander, vel Vulcanum, ut Ibycus (v. Wessel. ad Diod. I. c.); Hesychius v. Ἡράκλεια λουτρά, postquam de Minerva dixit, addit: ἄλλοι δὲ Νύμφας αὐτῷ ποιῆσαι ἐν Σικελίᾳ, ubi cf. intt. Item Photius: Ἡράκλεια λουτρά τὴν Ἀθηνᾶν ἐν Θερμοπύλαις κατιόντι Ἡρακλεῖ ἀνείναι· οἱ δὲ ἐν Σικελίᾳ τὰς Νύμφας· οἱ δὲ αὐτὸν αὐτὰ ἀνασκευάσαι. Ac de Nymphis fabulam ipsi secuti Himerenses sunt: igitur in nummis Thermitanis, fortasse etiam Himerensibus, Hercules et Nymphae modo tres modo una (Eckhel. D. N. T. I. p. 214.). Postremo nulla est harum traditionum dissensio; Nymphae enim eas thermas in Minervae gratiam Herculi aperuerunt. Diod. V, 3. τὴν μὲν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς περὶ τὴν Ἰμῆραν

μέρειν, ἐν οἷς τὰς μὲν Νύμφας χαρίζομενας Ἀθηνᾶ τὰς τῶν θερμῶν ὑδάτων ἀνείναι πηγὰς κατὰ τὴν Ἡρακλείους παρουσίαν· τοὺς δ' ἐγχωροὺς πόλιν αὐτῇ καὶ χώραν τὴν ὀνομαζομένην μέχρι νῦν Ἀθήναιον etc. unde simul Minervam Himeræ cultam vides, quæ etiam in nummis illius civitatis est (v. Rasch. Lex. num. T. II. P. II. p. 313.). Ceterum de Himeræ, Thermis et aquis Himerensibus optime, ut solet, agit Cluverius Sic. antiq. II, p. 280 sqq. Βαστάζει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, ut Isthm. III, 8. Οἰκέλαις ἀρούραις, quippe civis factus, cui domum et agros possidere licet: v. Oecon. civ. Ath. T. I. p. 154 sq.

O L Y M P. XIII.

Xenophon Corinthius stadio et pentathlo iisdem ludis (vs. 29.) vicit Olymp. 79. auctoritate librorum aliquot in inscriptione, item Schol. rec. p. 268. Diodor. XI, 70. Dionys. Archaeol. IX, 61. p. 617. extr. Sylb. Pausan. IV, 24, 2. ubi numerus a doctis correctus, Euseb. Exc. p. 149. ed. Mai. Etiam pater eius Thessalus Olympia cursu vicerat (vs. 34.), isque Olymp. 69. (Schol. vet. inscr.), non tamen stadio inter viros, quo tum Ischomachus victor fuit, sed aut dialulo aut dolicho aut armato cursu aut puerili stadio: unde hæc domus, bis numerata Xenophontis victoria, tres Olympicas victorias retulisse vs. 1. dicitur; præterea Xenophon ipse Isthmia bis ac Nemea vicerat (vs. 31 sqq.); pater alias multas obtinuerat victorias, quæ vs. 36 sqq. recensentur, alias avus Ptoeodorus et frater Ptoeodori Terpsias Terpsiaque sive filius sive nepos Eritimus. Hi igitur ex ipsa Xenophontis domo vicerant: sed vs. 93 sqq. omnino gentem Oligaethidarum, ex quibus illa familia fuit, innumeras victorias nactam esse docetur. Carmen non Olympiæ cantatum est, sed Corinthi: hinc vs. 14. Corinthios poeta alloquitur, quos vs. 26. *τόνδε λαὸν* vocat: immo vs. 28. pompa diserte non Olympiæ, sed ex Olympia campisque Pisæ duci dicitur. Iam vs. 23 sqq. Olympiæ imperans Iuppiter summus (*ὑπάτος*) invocatur, ut pompam hanc accipiat: *δέξαι δὲ οἱ στέφανον ἐγκώμιον τεθμὸν, τὸν ἄγει πέλων ἐκ Πίσας*, iterumque, ne de vs. 102. dicam, vs. 110. *Ζεὺς τέλειος* compellatur: unde liquet Iovi adductam Corinthi pompam esse supplicationis causa; eumque Corinthi nomine *τέλειον* cultum esse conieci nott. critt. p. 428. Tres in ea urbe Iovis statuas memorat Pausan. II, 2. extr. in iisque unam *Διὸς ὑψίστου*, qui nescio an idem sit atque ille *ὑπάτος* a Pindaro vocatus; templum Iovis præter recens Capitolini (Pausan. II, 4, 5.) antiquum, ut videtur, aliud prope vetus gymnasium ad posteram ætatem permansit (Pausan. II, 4, 6.). Carmen igitur in publico loco cantatum est: quo commodius poeta in publicis maxime rebus versatur; et Corinthum sese illustraturum familie huius et gentis laude canenda ipse significat statim in principio, similiter atque Olymp. VII. Ceterum hoc carmen Chamaeleon Heracleota prius docet eorum esse, quæ Xenophonti Pindarus scripsit: vocatque is odam hanc *ἐγκώμιον*, utpote pompæ et comissioni destinatam: mox pro eadem victoria Scolium Xenophonti poeta composuit, quod in sacrificio cantatum est, quum meretrices servæ, quas Xenophon pro victoria voverat, Veneri dedicarentur. V. Fragm. IX, 1. In metro epodi vs. 5. ambiguitas est: ille enim versus ad Olymp.

III, 37. nott. critt. a me constitutus potest cum Hermanno (ed. Heyn. III.) in duos dispesci, si ep. α. legas:

"Ἡ θεῶν ναοῖσιν οὐρανῶν βασιλεῖα δίδυμον
Ἐπέθηκ' ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύμνωος,

ubi βασιλεῖα trisyllabum erit: quam divisionem etsi nolim iusta membrorum proportionem commendare, propterea quod lyricae poesi inaequalia membra aptissima sunt (cf. Metr. Pind. III, 5. p. 192 sqq.), eam tamen suadet vs. 109. Ab altera parte ἔθηκ' est commodius ob vs. 20. etsi μέτρα ἐπέθηκε per zeugma ferri potest.

Vs. 1 — 10. Victoris domum laudans civibus mitem et hospitum cultricem, simul Corinthum illustrabo, legibus et institutis bene temperatam tranquillamque rempublicam, superbiae inimicam. Initium ex memoria laudat Eustath. ad Dionys. vs. 1. Xenophon-tis familiam fuisse ex optimatibus vix dubites: unde haec laus, mitem illam esse civibus. De voce γινώσκειν v. ad Olymp. VI, 82 sqq. Ὀλβιον, ob veterem Corinthi opulentiam. Corinthum dici προθηρον Ποτειδᾶνος, quia in Isthmo sit Peloponnesi ad introitum, non concoquo: videtur potius ideo πρόθυρον Ποτειδᾶνος vocari, quod ex Olympia aduentibus, unde haec pompa ducitur, ante Isthmum Neptuno sacrum posita est. Ἀγλαόκορον intellige iuvenibus insignem, inter quos victor: nam ob hunc Corinthi hanc addit laudem. Corinthi Horas cultas esse etsi traditum non reperio, quod nihil mirum in civitate gravissimo excidio afflicta, tamen nisi illic Horarum religiones fuissent, non poterat poeta, quae dixit, proferre: cf. etiam vs. 17. Simul Iustitia et Eunomia ac Pax aequas Corinthiorum leges tranquillitatemque reipublicae designari patet: nempe optimatibus ut plurimum paruit Corinthus ideoque tranquillior fuit; et institutorum prudentium adhuc supersunt vestigia, quae nunc colligere nihil attinet. Vs. 6. lectionem ἀσφαλὲς firmari cod. Ciz. dixi in Appendice T. I. Pindarus E et H nondum distinguebat scripturā. Ὁμόροπος non concors est sed moribus par et conveniens; πλούτου ταμίαι Ὁραι dicuntur, quem etiam Corinthiis dederint. De feminina forma ταμίαι, quae etiam apud Homerum est, v. Bast. Append. Epist. crit. p. 33 sq. Hermann. Obs. ad Bucol. ante Sophocl. Schäfer. p. XII. cf. Olymp. XIV, 9. Deinde quod Horae Superbiam avertere velle dicuntur, spectat haud dubie res Corinthiorum, quae ea aetate fuerunt, nobis ignotas: pertinet opinor ad plebis conatum optimates deprimere studentis. Ut secundum tritam sententiam τίκτει κόρος ὕβριν, ita vicissim Ἵβρις, Superbia, mater est Κόρον, taedium suarum rerum et invidiae, ex qua aliena appetimus iisque potiri cupimus: utrumque enim ei voci inesse docet Pindari usus. Eandem fictionem sequitur oraculum Bacidis ap. Herodot. VIII, 77. ubi Hora δια Διὸς σβίσσει κρατερὸν Κόρον, Ἵβρις υἱὸν: nolim enim ibi cum Wesselingio de altera dictione τίκτει τοι κόρος ὕβριν bene disputante κόρον de iuvene intelligere. Θρασύμυθος dicitur Superbia, quod pacata civitate in verbis potissimum cernitur, praesertim in concionibus. Nam rempublicam spectare poetam paulo ante monui. Κελεύειν ὕβριν dixit Isthm. I, 26. Pro ἀλέξειν Paul. Stephanus dedit ἀλέξιν probante Schneidero ad Xenoph. Anab. I, 3, 6.

Vs. 11 — 22. Pulchra habeo, quae de Corintho narrem: quae ut dicam, ingenta audacia me stimulat naturae meae obsequentem. Naturam quippe nemo occultare potest: cui obtemperantes vos quoque, Corinthii, Horarum beneficio et victorias in ludis plurimas adepti estis, et antiqua inventa permulta protulistis, ut dithyrambum, equorum fraena, aquilam in aedibus. Vos musica etiam, qua nunc utimur, praestatis et bellica virtute. Mercaturam et talia omittit ut vulgaria. Ad vs. 13. quem Suidas v. ἀμαγον et Zonaras p. 153. recitant, cf. Olymp. X. extr. Filii Aletae proprie Heraclidae sunt Corinthii, qui

Bacchiadae vocantur (cf. ad Olymp. VI, introd.): hoc tamen loco intellige Corinthios universim, ut *Ἀθηναῖοι* sunt ap. Callimach. Fragm. 103. De Alea Doriensium imperii huius auctore v. Diod. Fragm. lib. VII, p. 13. Bip. Strab. VIII, extr. Pausan. II, 4. V, 18. extr. Conon. Narrat. 26. Vellei. Pat. I, 4, 3. et ibi Rubnk. Etym. M. p. 62, 50. Schol. h. l. et vs. 56. Schol. Nem. VII, 155. Mich. Apostol. XV, 67. Plutarch. Proverb. 48. Mox genitivus *ὑπερθεδόντων* pendet a substantivo *ἀγλαῖαν*, suppleto substantivo *ἀνδρῶν*. Horae sunt floribus multis ornatae ut tempestatum deae, non ob pictas vestes, quod ex Ovid. Fast. V, 217. nonnullis visum: illis debentur *tempestiva et opportuna* afferentibus debentur inventa: *eius vero, qui quidque invenerit, unumquodque opus quasi proprium est*, etsi alii idem exercent. Iam inter inventa Corinthiorum dithyrambus est, maxime ob Arionem: v. Herodot. I, 23. ne plura afferam: de Pindari tamen sententia cf. Procli Chrestom. p. 8. ed. Schott. Dithyrambus est *βοηλαΐης*, quod praemium victoris bos: v. Bentl. Diss. Phalar. p. 321. ed. Lips. adde Athen. X, p. 456. D. Gratiae Baccho iunguntur, ut in ara Olympica (Schol. Olymp. V, 10. Pausan. V, 14. extr. cf. Müller. Orchom. p. 180.); quae res maxime ad dithyrambum spectat: hinc Eleorum cantilena: *Ἐλθεῖν, ἦρω Διόνυσσε, Ἄλιον ἐς ναὸν ἁγνόν, σὺν Χαρίτισσιν ἐς ναόν, τῷ βοῶντι ποδὶ δύνων*; deinde bis accinitur *Ἄξιε ταῦρε*: v. Plutarch. Qu. Gr. 36. qui hoc ad alias quasdam rationes refert, quibus non obsumus, si modo ob easdem dithyrambi praemium taurum fuisse concedas. Mox nota *τίς γὰρ*, quod usus Graecus extra dubitationis aleam ponit; non multum differt Pyth. IV, 70. et tot prosae exempla. Haec autem *τίς γὰρ ἵππελοις ἐν ἔντεσσι μίτρα*, ad quae pertinet verbum *ἔθηκε*, quis cum Didymo de rota figulina ceperit et de mensura ex vasis coctilibus, allato etiam Phidone? de quo v. quae disputavit Müllerus Aeginet. p. 55 sq. Nec *μίτρα* videntur moderamina, in quem sensum Heynius confert Aeschyl. Choeph. 786. sed potius *iustus modulus rectaque demensio fraenorum ac commoda ratio*; *ἵππεια ἔντεια* fraena sunt, *ζεύγματα*, ut *ἔντεια* Pyth. IV, 235. Aeschylus Pers. 195. *ἔντη δίφρου* non fraena quidem, sed tamen instrumenta dicit, quibus curru equi iunguntur; sed Nem. IX, 22. *ἵππεια ἔντεια* nec fraena nec lora sunt, sed currus cum equis; Pyth. V, 34. currus ipse *ἔντεια* dicitur: immo nostro quoque loco currum male intelligunt Schol. Ven. ad Iliad. ω, 277. Schol. Victor. ap. Heyn. ad l. c. Eustath. p. 1350. 31. Equum fraenare docuit Corinthius Bellerophon Pegaso domando, quod deinceps exponitur: Plinius H. N. VII, 57. paulo aliter *equo vehi Bellerophontem, fraenos et strata equorum Pelethronium* docuisse perhibet: idem huic Lapithae Hyginus tribuit Fab. 274. Sequitur *aquila duplex deorum templis imposita*. Quem locum, de cuius lectione v. introd., siquis simpliciter de fastigio triangulari in fronte posticoque temporum intelligeret, inepte loquentem Pindarum faceret: etsi illi aedificiorum parti nomen est *αἶρος* et *αἶτωμα*. Nolo aliorum sententias afferre, nec de fastigii origine ex globo cum alis in Aegyptiorum templis posito exponere, quae mihi ne ea quidem observatione, quam Guil. Hamiltonus Aegyptiac. p. 395. attulit, persuadetur; quod enim ibi de inscriptione dixit, plane falsum videtur: id quod colligi ex iis potest, quae Walpolius (Travels in various countries of the East p. 592.) proposuit. Sed Winkelmannus in Animadversionibus de Architectura Veterum aquilam olim super fastigio fuisse putat, et Viscontus Mus. Piolem. T. IV, p. VII. in tympano sive area fastigii aquilam arbitratur anaglypho expressam fuisse. Ac sane meo quoque iudicio fastigium inde illud nomen tulit, quod in eius summo apice vel in area aquila olim posita est, quam Corinthios opere fictili formasse non dubito: exemplum haud ambiguum aquilarum in summo fastigii vertice positarum

praebet Pausanias III, 17, 4. ἡ δὲ πρὸς δυσμὰς ἔχει τῶν στοῶν αἰετοῦς τε δύο τοὺς ὀρνίθας, καὶ ἴσας ἐπ' αὐτοῖς Νίκας, Ἀνσάνδρου μὲν ἀνάθημα etc. et in Begeri Spicilegio Antiquitatis p. 6. nummus est Cilicum, in quo aëtoma templi posita intus aquila: ubi plura de aëtomate Begerus. Sed Delphicae aquilae Pyth. IV, 4. hinc alienae sunt, quippe non in fastigio sitae; nec magis huc pertinent aquilae apud Romanos in tectis aedificiorum frequentes, nec sustinentes fastigium aquilae ap. Tac. Hist. III, 71. ubi v. intt. Iam ubi quaesiveris, quid in illa re invenerint Corinthii, credamus Didymo ex Timaeo referenti, aëtoma ab illis, quippe ornatus, excogitatum esse, ita tamen ut aquila ab iisdem aëtomati imposita sit. Ita duplex Pindaricā sententiā continetur laus; altera *architecturae*, qua Corinthios praestitisse vel *columnae Corinthiae* docent, licet earum perfectio Callimacho καλὸς ἔργον debita Pindaro sit recentior, item *Spintharus Corinthius*, qui ante Persica exstructioni Delphici templi Olymp. 58, 1. igne absumpti praefectus est (Pausan. X, 5. extr.); altera *plasticae, sculpturae, statuariae*, cuius rei documenta satis nota sunt. In memoriam voco Corinthiorum *opus caelatum et fictile*: huius initia docuit Hyperbius Corinthius rota figulina inventa; v. Theophrast. ap. Schol. vs. 27. Plin. H. N. VII, 57. ubi tamen etiam Anacharsis Scythia orbis in figlinis auctor fertur: insignesque sunt Κορίνθιοι κάδοι (Diphil. ap. Athen. VI, p. 236. B.) et κρατήρες Κορινθιογενεῖς aurati (ibid. V, p. 199. E.). Immo superest vas Corinthium fictile summae antiquitatis, quod edidit Dodwellus Itin. T. I. p. 196. Adde *aes Corinthium*, etsi huius usus Pindaro est posterior. Hinc fabulosi artifices Corinthii *Eugrammus* et *Euchirus*, ille delineantis, hic fabricantis nomine clarus: posterioris praeter Plinium meminit Pausanias VI, 4, 2. Hinc aerea opera, quae ante Persica fecere *Diyllus*, *Amyclaeus*, *Chionis Corinthii* (Pausan. X, 13, 4.). Neque onittenda *arca Cypseli* a Corinthio haud dubie artifice facta, nec *statua aurea Cypseli* donarium, de qua Strabo VIII, p. 580. extr. Alm. Pausan. V, 2, 4. coll. Aristot. Polit. V, 9, 4. ed. Schneid. Neve dubites fastigii perfectionem cum plastica arte coniunctam esse, integrum apponam locum Plinii XXXV, 43. „Eiusdem opere terrae fingere ex argilla similitudines *Dibutades* Sicyonius *figulus* primus invenit *Corinthii*, filiae opera: quae capta amore iuvenis, illo abeunte peregre, umbram ex facie eius ad lucernam in pariete lineis circumscripsit: quibus pater eius impressa argilla typum fecit et cum ceteris fictilibus induratum igni proposuit: eumque servatum in Nymphaeo, donec Corinthum Mummius everteret, tradunt. Sunt qui in Samo primos omnium plasticen invenisse Rhoeum et Theodorum tradant, multo ante Bacchiadas Corintho pulsos: Demaratum vero ex eadem urbe profugum, qui in Etruria Tarquinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fectores *Euchira* et *Eugrammum*: ab iis Italiae traditam plasticen. *Dibutadis inventum est rubricam addere aut ex rubrica cretam fingere*; primusque personas tegularum imbricibus imposuit, quae inter initia *protypa* vocavit: postea idem *ectypa* fecit. Hinc et *fastigia templorum orta*.” Nempe in summo fastigii imbrice imago expressa erat, aquila haud dubie; hinc nata ornatiora illa fastigia et ἀκρωτήρια, quae imponebantur aëtomati simul a Corinthiis perfectio. Postremo huic plasticae artis prisco apud Corinthios cultui conveniunt matura ibi *picturae* vestigia, quam Plinio auctore (XXXV, 5.) „Graeci alii Sicyone, alii apud Corinthios repertam” dixerunt, „omnes umbra hominis linea circumducta.” Deinde: „Inventam linearem dicunt a Philocle Aegypto vel *Cleanthe Corinthio*. Primi exercuere *Ardenes Corinthios* et *Telephanes* Sicyonius, sine ullo etiamnum colore, iam tamen spargentes lineas intus: ideo et quos pingerent, adscribere institutum. Primum invenit eas colorare, testa ut ferunt trita, *Cleophantus Corinthius*.

Hunc aut eodem nomine alium fuisse, quem tradit Cornelius Nepos secutum in Italia Demaratum, Tarquinii Prisci Romanorum regis patrem, fugientem a Corinthio inias Cypseli tyranni, mox docebimus." Ac Phidiae iam et eius fratris Panaeni aetate certamen picturae Corinthi est institutum (Plin. H. N. XXXV, 35.). Omnia complectitur Strabo VIII, p. 585 sq. Alm. ἡ μὲν οὖν πόλις τῶν Κορινθίων μεγάλη τε καὶ πλουσία διαπαντός ὑπῆρξεν, ἀνδρῶν τε ὑπὸρρηκτον ἀγαθῶν εἰς τε τὰ πολιτικά καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς· μάλιστα γὰρ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Σικυῶνι ὑψίστη γραμικὴ τε καὶ πλαστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία. Ad haec de Corinthiorum arte cf. Thiersch. Epoch. d. Kunst d. Gr. Comm. II. p. 31. Laus de musicis quo potissimum spectet, ambiguum est, quod haec historiae pars nos latet: sufficit tamen ex Scholiis ad Simonidem provocantibus nosse *Aesonem* et notissimum poetam *Eumelum* Bacchiadam, poetam epicum, pro quo in Scholia irrepsit Eumolpus: v. Praef. T. II. p. XX. et qui de eo nuper uberrime disputavit, Hermannum (de Eumeli et Epicharmi Musis fluvialibus p. 12 sqq.): ipse quin etiam dithyrambus huc referendus. Postremo bellica laude insignes Corinthios fuisse quis dubitet? Periantrum quidem constat bellicosissimum fuisse: taceo de Persicis, de quibus v. Herodot. sed omnino terra marique Corinthii videntur fortes antiquitus fuisse Martemque coluisse maxime. Hinc multa ad bellicum apparatus invenerunt Corinthii, ut *galeam Corinthii* (Herodot. IV, 180.) et *triremium fabricationem* (Thuc. I, 13.), quibuscum Corinthii et eorum coloni Corcyraei primi pugna navali decertarunt.

Vs. 23 — 44. Generatim Corinthiorum laudibus expositis poeta Iovem precatur, ut suis ille carminibus faveat, Corinthios incolumes servet, Xenophonte genii cursum felicem recta dirigat, pompamque Xenophontis accipiat, qui praeter Olympicas victorias Isthmia bis et Nemea vicerit, cuius pater Thessalus Olympiae, et uno die Pythone stadio et diaulo, ter eodem, quo Pythia vicisset, mense Athenis, septies Helotia vicerit; ex cuius familia alii Isthmia vicerint, praeter plurimas in Pythis ac Nemeis victorias, quae omnes enumerari ob ingentem numerum nequeant. Vs. 28. *δέξαι οἱ* est accipe ab eo: v. nott. critt. p. 461. *στεφάνων* dixit ob duplicem victoriam, stadii et quinquertii: *ἐγκώμιον τεθμὸν* s. *θεσμὸν*, sollemne institutum pompae cum carmine et commissione, quam pompam Olympiā Corinthum Xenophon ducit. Ex vs. 29. vocem *ἀντιβόλησεν* ob augmentum in secunda syllaba affert Etym. M. p. 112. 50. *Οὐκ οὔπω*, quod librorum non interpolatorum fide expulsi, alienum est a dictione Pindarica et aequae vulgare ac Latinorum illud negativum neque haut, nostrumque, quo nonnulli negative utuntur, *keiner nicht*, *niemals nicht*. *Πλόκος σελίνων*, Isthmia corona, quae olim ex pinu, posthac ex arido apio fuit: sed reducta rursus pinus est: v. Schol. et Plutarch. Symp. Qu. *Ἀντιξοεῖ, ἐναντιοῦται*, interpretibus Schol. h. l. Etym. M. p. 114. 26. καὶ *ἀντιξοεῖ, ἐναντιοῦται*, item Hesych. ubi vulgo *ἀντιτογέι*: cf. Obsa. Misc. Vol. X. p. 428. ubi pro voce *ἀρμυστὰ* in Schol. male scribitur *ἀνάρμυστα*. Nempe *ἀρμυστὰ* pertinet ad alteram explicationem *ἀντίκειται, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων τῶν ξεσμένων καὶ ἀλλήλοις ἀρμυζόμενων*, ad quam cf. Etym. l. c. etsi haec Pindaricis non convenit. Iam vs. 34 — 39. de patris victoriis dicitur: *ἀνάκειται* est tanquam de donario vel statua dedicata: et fortasse Thessalus Olympiae statuum habuit. Mox *μηρός τέ οἱ τοῦτου κραταιὰς ἐν Ἀθάναισι τρεῖς ἔργα ποδαρκῆς ἀμέγα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις* explicatione maxime eget. *Ποδαρκῆς* non potest commune omnium temporum et dierum epitheton esse: est dies, quo *ταχυνὰς ποδῶν ἐρῆται* (Olymp. I, 95.), insignis velocitate cursorum tum decertantium; igitur non dies universae intelligendus, sed certus quidam unusque dies, quo Thessalus ter vicerat. Po-

stremum poeta ita exprimit: *τρία ἔργα π. ἃ. θῆκε κάλλιπ' ἀμφὶ κόμαις*. "Ἐργα de coronis portentosum foret: ipsum κάλλιπτα docet esse facinora pulcherrima, propter quae quod victor coronatus est, illa facinora capiti circumdata solita Pindaro auidacia dicuntur. Quae facinora quum pedibus perfecit, trinis ille vicit cursus ludicris, iisque Scholiaste perhibente stadio, diaulo, armato cursu. Hae victoriae eodem die paratae erant, qui fuit mense eodem, quo Pythia vicerat Thessalus: ita haec capienda esse perspexit Ios. Scaliger Em. Temp. I, p. 52. Quonam tamen festo Athenis hae victoriae contigerint, definire non possum: Pythia quidem Delphis Munychione Attico incipiente acta sunt, quem in mensem incidunt Atheniensium Delphinia, Munychia, Diasia equestria; Delphinia tamen nimium Pythiis Delphicis vicina sunt, quam ut idem vir in Pythiis et Delphiniis videatur certare potuisse: sunt enim et ipsa mensis initio: nisi Thessalum eodem mense, sed alio anno Athenis certasse dices; quod Pindari verbis convenire negaverim: nec, quum res ad liquidum perducì nequeat, de ceteris ludis disputabo. In Hellotiis, Minervae Hellotiae sollemnibus, lampadibus decurrebatur, de quo genere cursus v. Oec. civ. Ath. T. I. p. 496 sq. de Hellotiis speciatim cf. Schol. h. l. Athen. XV, p. 678. B. Etym. M. p. 332. 43. qui hic respicit, indeque Eudoc. Violar. p. 146. Fuit autem Hellotia Minerva lunae dea: hinc lampas, ut in Panathenaeis Atticis. De structura verborum 'Ελλότια δ' ἐπτάκις v. nott. critt. p. 389. De vs. 39 — 41. v. nott. critt. Τεθμοί, sollemnia legitime instituta, ἀμφιλαοί dicuntur, quia Isthmus ἀμφιλαός, bimaris. Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ nempe Thessali. Ut Ptoeodorus, ita etiam frater eius Terpsias, Thessali patruus, Isthmia vicerat, item Eritimus Terpsiae vel filius vel nepos. Verba Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ mallet sane referri ad patrem Terpsiae et Eritimi posse: sed non audeo hoc loco a Scholiorum auctoritate discedere. Ceterum Thessalus ipse Isthmia vicisse non videtur; vicerant cum Ptoeodoro Terpsias et Eritimus; structura enim non potest haec esse: 'ἔσποντ' αἰοδαί (αὐτῶ, τῶ Θεσσαλῶ) σὺν Πτοιοδώρῳ πατρὶ σὺν τε Τερψίᾳ καὶ Ἐριτίμῳ, sed tantum haec: 'ἔσποντ' αἰοδαί Τερψίᾳ τε Ἐριτίμῳ τε σὺν Πτοιοδώρῳ. Postremo quid est μακρότεραι αἰοδαί? Ueberiores dixeris, nempe quam Thessalo ex Hellotiis minus claris, quae ut proxima nunc sola respici videantur. Sed haec sententia laudanti non apta: potius hoc poeta vult, famam illarum victoriarum durasse licet antiquarum, ut μακρότεραι αἰοδαί sint carmina non cito oblivioni tradita, sed longius durantia; cf. μακρότερον δῖον Pyth. XI, 52. ἀηροῖμαι πολλοῖν, contendo cum multis aliis de multitudine victoriarum, quas Delphis et Nemeae reportastis; ita ut multos illos alios, ubi cuncti computentur, non plures cepisse victorias spondeam: nam certum quidem numerum arenae dicere non possum, et proinde ne vestrarum quidem ibi victoriarum. Cf. de hoc dicendi genere Olymp. II, extr.

V. 45 — 66. Familia victoris laudata transitur ad civitatis laudem. Sed unicuique rei modus est, qui servari debet: itaque relictis familiae rebus ego, qui privatus publico simul inservio, nunc priscorum Corinthi incolarum prudentiam et bellicam virtutem vere praedicabo, propter prudentiam Sisyphum et Medeam celebrans, ab altera vero fortitudinis parte eos, qui apud Troiam utrinque pugnae discrimen afferre videbantur, alteri cum Atreo, alter Glaucus Lycius, qui Corinthi sui parentis ditionem et hereditatem domumque esse gloriabatur. "Ἐπειτα ἐν ἑκάστῳ μέτρον, aptus et conveniens certus unicuique rei modus est; ut alibi ἵνασθαι absque ἐν: v. ad Olymp. II, 17 sqq. Νοῆσαι καιρὸς ἄριστος, hoc est ἀριστόν ἐστι νοῆσαι καιρόν: ut Graeci dicunt δίκαιος, δυνατός, ἀδυνατός, ἀναγκαῖός ἐστι τοῦτο ποιῆσαι. Modum autem tenere oportet, ne aut invidia aut fastidium provocetur. Ad sententiam cf. Pyth. IX, 81. Vs. 47. etsi γὰρ

aptissimum est, tamen δὲ ἴδιος reduco, quod ἴδιος in nonnullis dialectis digamma habet, ut in tabulis Heracleensibus. V. Oec. civ. Ath. T. II, p. 393. *ἴδιος σταλεις, privatim velut navi huc missus et allegatus*, hoc est privatae laudi poesin applicans: de navigatione enim desumptum recte putatur, ut Nem. VI, 33. quo pertinet etiam Pyth. II, 62. Etsi hoc non potissimum est; illud maxime tenendum *allegatum* esse poetam, sive ipse adsit sive per chorum; quamquam verisimile est Pindarum Olympiae fuisse quum vinceret Xenophon, et cum Xenophontis pompa esse Corinthum atque inde domum profectum. Ceterum στόλος et de terrestri et de maritimo itinere dicitur. Privatae autem rei adiuncta est publica, unde dicitur *ἐν κοινῷ σταλεις, in re etiam ad publicum pertinente*, qualis est Olympica victoria: appositissimus ad illustrandum genus dicendi locus Herodoti V, 63. *ὅπως ἔλθοιεν Σπαρτιητέων ἄνδρες εἴτε ἰδίῳ στόλῳ εἴτε δημοσίῳ χρησόμενοι, publice privatimve allegati*. Vs. 50. ad Σίσυφον etc. supple *γαριῶν*: particulae μὲν ibidem positae non καὶ vs. 51. respondet sed τὰ δὲ vs. 53. quod docet sententia. De Sisyphe Aeolida Corinthi rege nota omnia: elegantem de eius vafritia locum ultro addit Heynius ex Theogn. 702 sqq. Vs. 51. scribe αὐτᾶ, antiqua dialecto. De Medea Corinthia conferri meretur Müllerus Orchom. p. 269 sqq. Et nota quum Sisyphus et Medea malam vulgo famam haberent, poetam eorum honorem vindicare, et omnia in melius interpretari. *Τὰ δὲ ἐν ἀλκᾷ iungenda sunt, ab altera parte in pugna*: cf. ad Olymp. IX, 102. Debebat pergi: *τὰ δὲ ἐν ἀλκᾷ γαριῶν τοῖς μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρείῳ* etc. sed Graeca libertate incepta relinquatur structura. *Τέμνειν μάχην τέλος, secare, decernere, conficere exitum*, a gladio sumpta dictione: Eurip. Heraclid. 758. *κίνδυνον πολὺν τέμνειν αἰδέσθω*. Qui Atridis iuncti erant, in iis fuit Euchenor, de quo v. Schol. paruerunt autem tum Corinthii Agamemnoni (Iliad. β, 570. coll. Pausan. II, 4, 2.). Praeterea Glaucus Lycius coram Danaïs (τοῖσι vs. 58.) sese Corintho ortum gloriabatur, Iliad. ε, 144 sqq. Eius haec origo est: Iove natus Deucalion, quem Schol. p. 280. ut p. 221. male omittit; Deucalionis filius Hellen ex Aeolo Sisyphum nepotem habet: Sisyphi filius fuit Glaucus; huius filii sunt Bellerophontes, Ornytion, Thersander, Almus; Bellerophontes genuit Hippolochum, Hippolochus Glaucum Lycium: v. Iliad. et Pausan. II. cc. Schol. h. l. Apollod. II, 3, 1. Ornytionis, qui Corinthi mansit, Thoas est, a quo per Damophontem et Propodam descendunt Doridas et Hyanthidas, quos Aletes regno privavit. *Ἐκ Ἀνκίας* δὲ idem est ac si dixeris *ἐκ Ἀνκ. γάρ*. Vs. 59. *σπετέρου (ἐοῦ) πατρός* dictum de avo Bellerophonta, qui sub Proeti summo imperiō Corinthum tenuit, ut posterī Sisyphidae sub Agamemnonis (v. Pausan.).

Vs. 61 — 79. Iam ad Bellerophontem delapsus poeta inventionem fraenorum supra iam significatam narrat, non tamen ex ordine, quod respuat lyricis, sed transpositis singulis rerum momentis. *Pegasus quum prope Pirenen fontem Bellerophontes nulla vi subigere posset, Polydo vate consulto postera nocte ex illius responso in ara Minervae incubavit* (vs. 72, 73.): ubi Minerva dormienti habenam auream attulit, quam ex somno expergefactus re vera deprehendit; simul vero iusserat dea, ut Neptuno habenam offerret immolato tauro. Qua re comperta Polydus eum Minervae obtemperare iussit, atque insuper quando taurum immolaret, simul Minervae Equestri aram condere. In Bellerophonte quod nunc poeta maxime commoretur, mireris: nisi dices Xenophontis familiam ex Sisypheidis sese ortam praedicasse, cui coniecturae parum confido: dilectam tamen Corinthiis hanc fabulam fuisse nummi monstrant, in quibus Minerva Χαλκιδίς et Bellerophontes Pegasus domans vel ex Pegaso cum Chimaera dimicans, nec raro solus Pegasus; sed plurimi sunt recentioris aetatis et partim coloniarum Corinthia-

rum: v. Eckhel. D. N. T. II, p. 237 sqq. At poeta, opinor, ex omnibus, quibus Corinthus clara fuit, rebus eam potissimum uberius illustrandam censuit, quae quod miraculis referta esset, ob haec ipsa insigniter placeret. Neque vero in iis consistere voluit, quae ad prudentiam Corinthiorum pertinerent; sed quod corporis robore partae victoriae celebrantur, aliquid elegit, in quo cum prudentia in rebus novis inve- niendis bellicae maxime eluceret virtus. Nisi alia subest et reconditior causa, de qua disputavi ad vs. 89 — 102. extr. Addi potest fabulam de Pegaso, cuius prima memo- ria apud Hesiodum Theog. 325. in versu suspecto, nondum tum videri admodum cla- ram carminibus fuisse (cf. Heyn. ad Hom. I. V. p. 226.). *Pegasus* est Neptuno et Gorgone natus: v. Hesiod. ap. Schol. Ovid. Met. IV, 584. Hygin. P. A. II, 18. Apollod. II, 3, 2. ubi cf. Heyn. *Ἀμφὶ κρονίοις*, apud Pirenen, quam modo appellavit: cf. Pausan. II, 3, coll. II, 2, 3. II, 5, 1. Strabo VIII, p. 582. B. de Pirene: *Ἐν- ταῦθα δὲ καιὶ πλόντα τὸν Πήλασον αἰῶναι ὑπὸ Βεϊλλεροφόντου, πτηνὸν ἵππον ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς Μιδούσης ἀναπαλόντα κατὰ τὴν Γοργομίαν*. *Φίλτρον* est *φάρμακον* *πει- στικόν*, vs. 75. *δαμασίφρων χρυσός*, vs. 82. *φάρμακον* *πρᾶν*. *Δαμαῖος* Corinthii dicitur Neptunus ob domitos equos: idem pater Bellerophontae pro Glaucō habitus: v. Schol. et Hygin. Fab. 157. qui matrem Eurynomen addit; ac nescio an Iliad. ζ, 191. in voce *θεοῦ γόνον* iam lateat Neptunia Bellerophontae origo, etsi paulo ante Glauci dicatur filius. Igitur hoc Pindari loco *πατὴρ Neptunus* non universe est, ut ap. Virg. Aen. V, 14. sed speciatim Bellerophontae. *Ἀργάντα*, nitidum robore et pinguedine: Eustathii locis in nott. critt. (Iliad. ψ, p. 1286. init. Odys. β, p. 1430. 61. Rom.) adde tertium Odys. γ, p. 1454. 6. *οἱ δὲ ταῦροι ἀργάντες*, ὅ ἐστι λευκοί, *ἐν Πινδάρῳ θύονται τῷ Ποσειδῶνι. δύναται μὲν καὶ τοῦτο εἶναι διὰ τὴν πολὺν αἰά· οἱ δὲ πα- λαιοὶ ἀργάντας ἐκεῖ τοὺς διὰ λῆπος ἦτοι πιμελὴν λευκοὺς νοοῦσι*. Vs. 69. corrige *ἐπᾶλτ' ὁ*. *Κοιρανίδης* est Polyidus Euchenoris pater, qui a Melampo Argivo genus deducit nobilis ex nobili vatum familia vates: cf. Pausan. I, 43, 5. Heyn. ad Apollod. III, 3, 1. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 188. Deinde incubatio (*ἐγκοίμησις*) in Minervae ara memo- ratum oraculi petendi causa instituta: v. de ea re Wolfii Misc. litt. p. 403 sqq. *Νύκτ' ἀπὸ κελίνου χρῆσιος*, hoc est *τὴν μετ' ἐκελίνου χρῆσιν νύκτα*. Vs. 74. Iuppiter *ἐγγχει- ραννος* vocatur ut Pyth. IV, 194. quam vocem respicit Eustath. ad Iliad. φ, p. 1240. 54. *Δαμασίφρων* est *χρυσός*, quia equi mentem aurea habena domat; Schol. perperam ad- dit: *καὶ αὐτός δὲ ὁ χρυσός δαμασίφρων, ἐπεὶ ἱκανὸς ἀπατῆσαι*; unde glossa Suidae, Zonarae p. 464. Lex. Coisl. p. 471. *δαμασίφρων, ὁ ἀπατῆσαι δυνάμενος. Πινδαρος· Δαμασίφρονα χρυσόν. Καρταίνοδα* non solum Delphicum sed etiam Corinthium esse conieci nott. critt. p. 421. videndum tamen ne nomen ab initio Delphici oraculi ex usu natum sit ideoque hic quoque a vate Polyido usurpetur. *Ἀθηνᾶ Ἰππία* est *Χα- λκίς*, cuius templum Corinthi: v. Pausan. II, 4, 5.

Vs. 80 — 88. *Deorum quidem potentia etiam difficilia reddit facilia. Itaque Bel- leroiphontes fraena iam Pegaso iniecit, ex quo Amazonas interemit Chimaeramque et So- lymos. At mortem eius minus honorificam reticebo; Pegasus Iuppiter in caelum re- cepit. Τὰν παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφην κτίσιν impeditum est. Κτίσις est πρᾶ- ξις, effectio, quae contigit deorum potentia παρ' ὄρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα, contra quam iurares et sperares: sperares enim et iurares id effici non posse. Ea vero perfectio per se quidem facilis non est, sed ab effectu facilis dicitur, diis eam facilem prae- stantibus*. Vs. 82. quae in nott. critt. ad lectionem *γέννι* ex Theocrito attuli, corrigi possunt ex Wernikio ad Tryphiod. p. 290 sq. neque omitto, cui placeat accusati- vus, cum posse *γέννι* defendere Euripideis exemplis Androm. 1182. Ion. 1427. Mox

iunge ἐνόπλια ἔπαιζεν, in armis lusit, ut qui in armis saltant, quae dicitur ἐνόπλιος ὄρ-
γησις. Bellerophontae eadem certamina refert Homerus Iliad. ζ, 179 sqq. Apollod.
II, 3. et ibi Heyn. Αἰθέρ appellatur ψυχρά, non ob Scythiam credo: neque enim
constat in Scythia Pindarum Amazonas collocare, quae potius Thermodontiae Ponti
esse videntur magis vicinae Lyciis: sed quod aër sublimior omnino frigidus est, ut in
montibus didicerant etiam veteres; eodem modo etiam ἔρημος αἰθέρ generatim dici-
tur, de quo v. ad Olymp. I, 1 sqq. Κόλποι αἰθέρος qui sint, ignoro; an sinus aëris
veteres poetae dicebant, quod nubes aërem quasi montibus vallibusque distinguunt?
De Solymorum situ v. si tanti est, Heynium ad Hom. T. V, p. 226. Naekium ad
Choeril. p. 134 sq. ne plura afferam. Διασωπάσονται οἱ μύρον ἐγὼ est etiam in Pal. C.
ut conieci in nott. critt. σωπάσονται (corrigere σωπάσονται) Aeolum esse notat Tzetz.
ad Hesiod. p. 147. ed. Heins. adde glossam Hesychii εὐσωπία, ἡνυχία. Exciderat au-
tem ausis Bellerophontes, quum in caelum contenderet, Pind. Isthm. VI, 44 sqq. Hor.
Carm. IV, 11, 26 sqq. accuratiora dat Schol. neque is Homeri oblitus. Sed tacet
haec Pindarus, ne rem Bellerophontae minus honestam neque Corinthiis gratam po-
pulares audiant. Pegasus vero evolavit in caelum, ubi aut Aurorae currii iunctus
est (v. Heyn. ad Apollod. II, 3. extr.) aut Iovi fulmen portat (v. ad Olymp. IV,
1 sqq.), in Iovis domum receptus (Hesiod. Theog. 285.). Recte igitur Heynius:
„Itaque hoc loco praesepe eius in Olympo; non de sidere cogitandum, quod est prae-
sepe Asellorum iuxta cancrum, Arat. Diosem. 160 sqq. Alia narratione inter sidera
relatus Pegasus, Arat. 205 sq. Eratosth. Catast. 18. Hygin. P. A. II, 18.” Lectioni
nunc repudiatæ ἀρχαία p. ἀρχαία alio variatae diphthongi exemplo succurrit Ma-
zoch. Tab. Heracl. p. 208. cui plura addere possis: sed nihil aget. Δίκονται prae-
sens est pro aoristo, quod usitatum in nonnullis vocibus, ut in ἀφικνεῖσθαι, νικᾶν,
alii. Thucyd. I, 45. αἱ μὲν δὲ νῆες ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν Κέρκυραν.

V. 89 — 102. At nolo ulterius evagari in antiquis Corinthiorum rebus celebrandis:
Oligaethidarum enim, gentis ex qua Xenophontis est familia supra iam a poeta lau-
data, nunc mihi gloria canenda est ex variis ludis parata. Nam Isthmias et Nemeaeas
victorias gens haec sexaginta reportavit; Olympicas vero patet iam dictas esse. Quas
Olympicas quum nonnisi una inter Oligaethidas familia, ex qua Thessalus et Xeno-
phon fuerunt, nacta esset, illas in eius familiae victoriis supra poeta recensuit (vs.
28 sqq.), meritoque hic, ubi brevitati studet (vs. 94.), de iis tacet, sine ullo, quod est
qui incuset, febriculosae orationis vitio. Pergit: Et spero quidem etiam alias insuper,
quas tum, quum contigerint, praedicabo, Olympicas coronas Oligaethidas esse reportatu-
ros; quas, si modo gentilis eorum deus et fortuna ab eo profecta ulterius procedat, Iovi
et Enyalio procurandas commitemus. De telis initio huius particulae cf. ad Olymp. I,
111 sqq. et maxime Pyth. I, 44. Τὰ πολλὰ βέλεα, hoc est τὸ πλῆθος τῶν βελῶν; καρ-
τύνειν, cum vi movere, ut Apollon. Rhod. II, 332. ἀλλ' εὖ καρτύναντες εἰς ἐν χερσὶν
ἐρετμά. Ἐπίκουρος Μοῖσας Ὀλυμπιάδας τε, minister et adiutor Musis et Oligaethidis,
canendo utrisque: cf. ad Olymp. I, 100 sqq. De aoristo ἔβαν v. ad Olymp. VIII,
53 sqq. Ἰσθμοὶ τὰ τ' ἐν Νεμέᾳ, quod attinet ad facinora in Isthmo et alia Nemeae
gesta: supple τὰ τ' Ἰσθμοί: τὰ τε omissum est, ut in locutione τὰ μὲν Ἰσθμοί, τὰ
δ' ἐν Νεμέᾳ omittitur τὰ μὲν: v. Heusd. Spec. crit. Plat. p. 76. Multis ex partibus
conferendi loci sunt Olymp. IX, 89. προξενία δ' ἀρετὰ τ' ἦλθον τιμάτορος Ἰσθμιαῖοι
Λαμπρομάχου μίτραις, Nem. IV, 73. Θεανδρίδαισι δ' ἀεξυγύλων ἀέθλων κάρυξ ἐκτοίμος
ἔβαν Οὐλύμπια τε καὶ Ἰσθμοὶ Νεμέα τε συνθέμενος. De seqq. v. nott. critt. p. 420.
Paucis, inquit poeta, omnia in luce ponam, et adstipulabitur mihi verax iurata vox prae-

conis sexagies utrinque audita: quibus verbis in summa brevitate non tamen sine lyrica circuitione declaratur, sexagies Oligaethidas Nemea et Isthmia vicisse utrisque victoriis computatis. *Ἀδύλωστος* est *βοά κάρυκος* propter gaudium, quod illa renunciatis praebet; *ἔξορκος* autem non est iurans, sed iuratus, iuramento adactus, unde *ἔξορκούν* et *ἔξορκίζε* iuramento adigere: vox praeconis iurata dicitur, quia praeco iuratus est, ut iudex. De vs. 101 sqq. v. nott. critt. *Δαίμων γενέθλιος*, genius gentilis; cf. ad Olymp. VIII, 1 — 18. et de illo *εἰ δὲ δ. γ. ἔρποι* ad Olymp. II, 108 sqq. Sed qui sit ille gentilis Oligaethidarum genius fortunam illorum tuens, ignoramus; Iuppiter quidem non est neque Enyalios, qui ab eo distinguuntur: fortasse nullus certus est, sed Fortuna Oligaethidarum generatim. Iovem ut Olympiorum praesidem nominari, haud dubium est: Martem Scholia, quae olim secutus sum, Eleorum deum *πατρώων* et *ἐπιχώριον* dubitanter dicunt, quod Oenomaus Martis sit et Arpinae filius Asopo natae. De Arpina, Harpina, Arpinna, Harpinna v. Schol. Olymp. VI, 144. Steph. Byz. *Ἀρπινά, πόλις Ἠλίδος, ἀπὸ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς καὶ Ἄρεος Οἰνόμαος*. Idem: *Ὀλυμπία, ἡ πρότερον Πίσσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς τιμᾶται. Μένεται δὲ καὶ Ἀρπινά, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομίου μητρός*. Plura dabunt Pausanias V, 22, 5. VI, 21, 6. ubi tamen alia urbs Harpinna atque Olympia, Schol. Apollon. I, 752. Diod. IV, 73. Strab. VIII, p. 547. A. et intt. Neque tamen Martis Olympiae cultus videtur insignis fuisse, nisi quod ibi Martis Equestris ara (Pausan. V, 15, 4.); sed Enyalii hoc loco mentio magis, ut nunc iudico, ad Corinthias religiones referenda est; et in arca Cypseli, opere Corinthio, Mars *Ἐνάλιος* audit (Pausan. V, 18, 1. extr.). Schol. autem Enyalium etiam inde assumptum putat, quod Xenophon bellica excellerit virtute: mihi Enyalios etsi non gentilis Oligaethidarum deus, tamen ab illis imprimis videtur cultus esse, ut iudicabat Heynius. Tamen non obero siquis Xenophontem etiam militari gloria floruisse dicat: quod ubi statueris, etiam gratiora erunt, quae vs. 22. de bellica virtute Corinthiorum dicta sunt, et de priscorum heroum fortitudine vs. 93 sqq. item de Bellerophontae pugnis vs. 83 sqq. Tum enim intelligebatur, etiam Xenophontem talem esse. Immo qui Enyalium colerent, eos vel haec religio impellere debebat, ut belli artibus praestarent.

Vs. 102 — 110. Pergitur in enumerandis Oligaethidarum victoriis, et precibus pro illorum fortuna ad Iovem directis carmen concluditur. In principio structura haec est: *ὅσα δὲ τὰ ἐν' ὄρεϊ Παργασίᾳ* (Delphis) *ἔν τ' Ἀργεὶ καὶ ἐν Θήβαις ἐστὶ ὅσα τε μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἀναξ καὶ Πέλλα καὶ Σικυνών* etc. per exclamationem: Quot autem ex Pythiis Argivisque et Thebanis ludis eorum sunt victoriae! quot testabitur Lycaeī ara, Pellana, Sicyon et ceterae civitates! De Argivis ludis et Thebanis v. ad Olymp. VII, 77 sqq. *Ἐν Ἀργεὶ* firmat Pal. C. qui deinde δ' *ὅσα*: in cod. Brunck. diserte habetur *Ἀρκὰς* cum notula: *Ἔστι καὶ ἐν τοῖς Ἀρκάσι*. Etiam de Lycaeis, Megarensibus, Aegineticis ludis v. ad Olymp. VII, 1. c. de ara autem Lycaeī montis regina Pausan. VIII, 38, 5. *ἔστι δὲ ἐπὶ τῇ ἀκρῇ τῇ ἀνωτάτῳ τοῦ ὄρους γῆς χῶμα, Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸς, καὶ ἡ Πελοπόννησος ταπολλὰ ἐστὶν ἀπ' αὐτοῦ σύνοπτος*. De Pellanensibus ludis egi ad Olymp. IX, 104. Sicyone celebrabantur Pythia: v. Schol. h. l. et nos ad Schol. Nem. IX, p. 491. *Ἀακιδῶν εὐερχὲς ἄλσος* aut Aegina est aut Aeginae Aeaceum, de quo v. Müller. Aeginet. p. 146. 161. De Eleusiniis ludis v. ad Olymp. IX, 102 sqq. ubi cursus certamen h. l. intelligi notavi, quod etiam Schol. ad Olymp. IX. Eleusine primum institutum esse docet: de Marathonis v. ad Olymp. IX, 86 sqq. Siculae urbes quae sint, incertum: accipio tamen a Schol. *Syracusas* Corinthi coloniam et Aetnam Syracusarum filiam; illic Isthmia, hic Nemea agi dicuntur, quod

verum haud dubie. *Euboica* certamina ap. Schol. sunt *Geraestia* Neptuno, cuius templum ad Geraestum (Strab. X, p. 685. B. Alm.), acta ob tempestatem apud Caphareum promontorium, qua reduces Troia Graeci naufragium fecerant, et *Amarynthia* Amaryntho acta, ubi Diana colitur (Pausan. I, 31, 3.). Schol. Isthm. I, 11. *Basilia* quoque nominat non confundenda cum Basiliis Lebadeae, de quibus ad Olymp. VII. dixi. *Μάυσον* ἢ ὡς ἰδόμεν, maiora et plura quam primo aspectu videas et putes, antequam inquisiveris. *Αἰδώς*, reverentia et honos ab aliis habendus *Oligaethidis* optimatibus, tum fortasse non plane securis (v. ad vs. 1 — 10.): quibus *Iuppiter* det *levi pede percurrere vitam*, vel ut ait, *enatare*. *Κούφοις ποδὶ* dicitur translatione ab argumento carminis, a cursu petita, quo *Xenophontis* praestabat familia. Cetera v. in nott. critt. Postremo nota, quae de patria victoris habentur, in medio carmine posita esse; quae de familia et gente, initio et in fine. Aliter fecit in aliis carminibus: ut *Pyth. VIII.* desinit in *Aegina*, et sententias ad rempublicam maxime pertinentes etiam in principio posuit. Nempe haec variant pro consilio poetae: hoc loco etsi civitatem eximie laudat, familiam et gentem maxime commendare voluit, et pro hac etiam preces fundit; nam civitas, si optimates exceperis, secure est: at *Pyth. VIII.* civitatis res maxime obversabantur, quippe lubricae. Ab eo vero orditur in eoque desinit, quod maxime spectet.

O L Y M P. XIV.

Asopichus Cleodami f. stadio victor Olymp. 76. teste Schol. utroque: puerum eum vicisse vel ex vs. 20 sqq. probabile est, certum vero inde, quod inter viros *Scamander* Mytilenaeus ea Olympiade stadio vicit: v. Corsin. F. A. T. III. p. 173. Aldus quidem cum Bodl. Ms. in inscriptione habet *νικήσαντι τὴν οὐτ' Ὀλυμπιάδα*, sed alii libri ibidem *οὐ* exhibent, ut Gott. Par. A. Vrat. A. ex collatione Gerhardi, neque Olymp. 77, 1. *Pindarus* in Graecia fuit, ubi hoc carmen scriptum sit necesse est, sed in Sicilia. Odam si quis ob brevitatem Olympiae festinatam putet, poterit is pompam ad aram Gratiarum deductam statuere, de qua ara v. Schol. Olymp. V, 10. Pausan. V, 14. extr. sed universum carmen consideranti probabilius fiet ad *Orchomenias* Gratas carmen dirigi, quibus *Orchomeni* supplex ducatur pompa a pueris *Asopichi* aequalibus; unde carmen *Lydiae* harmoniae attemperatum est. Hinc vs. 3. *βασίλειαι Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιόγων Μινυῶν ἐπίσκοποι, κλύτ' ἐπεί εὐχομαι*; cf. vs. 12 sqq. et vs. 16. *ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεί τυχῇ κούφα βιβάντα*. Eandem sententiam proposui Oec. civ. Ath. T. II. p. 367. 384. 389. ubi p. 367. etiam de celeberrimo apud *Orchomenios* Gratiarum cultu dixi, de quo adde Müller. *Orchom.* p. 177 sqq. uberius disputantem, et Schol. *Odyss.* λ, 459. ed. Mai. ubi quae de *κοινοῖς τῶν πόλεων θησαυροῖς* *Orchomeni* conditis dicuntur, miror. Brevitas carminis varias potuit causas habere: vel longius non postulatum vel sero rogatus poeta erat: nam quod omnia breviora carmina in loco certaminis festinata nott. critt. p. 406. dixi, restringi ad plurima debet. De lectionibus in hoc carmine incertissimis v. nott. critt. in quibus quod *Ἀνδὸς* dixi barbarum esse, contra id recte nuper *Hermannus* monuit *Σκύθην ὀλόμεν* et talia non inusitata esse: hinc tamen nihilo certior fit correctio *Ἀνδῶς*

vs. 17. Ceteras eiusdem correctiones vide apud ipsum: hoc tamen addam vs. 5. dialectum eum emendasse scripto *ἕμιν*. Ceterum oda est pulcherrima et Gôthii nostratis, Gratiarum interpretis, quodammodo ingenium spirat, quale quidem in minoribus quibusdam carminibus conspicitur.

Vs. 1 — 12. *O Gratiae Orchomeni reginae, exaudite preces meas; nam vestro beneficio gratissima quaeque hominibus contingunt, sapientia, pulchritudo, decus: ne dii quidem sine Gratiis commisationes agunt, sed assidentes hae Pythio Apollini patrem Iovem venerantur: ut adeo par sit poetam et chorum vestram opem implorare.* Pro *αἴρε* Dissenius coniicit *αἴ γε* propter ea, quae Hermannus ad Hymn. Hom. p. 34. dixit. Orchomenus Minyeia est prope Cephisum, antiquitus *Ἐρχομενός* dicta; igitur vs. 4. ex Vatic. cum nummis et inscriptionibus restituendum *Ἐρχομενοῦ* censui Oec. civ. Ath. T. II. p. 384. Eadem vs. 2. *καλλίπῳλος* dicitur, quod equis et equitatu praestabat: v. nos l. c. p. 371. *Λιπαρά* nihil est nisi *splendida*, nec de priscis Orchomeni opibus cogitandum, quae dudum imminutae erant. Dictioni οὐ *Χαρῶν* *ἄντρο* contraria est *ἀντὶ Χαρῶν* Pyth. II, 42. Dispensatrices autem caelestium rerum Gratiae dicuntur, quod deorum vita omnis iucunda est, iucunditas vero a Gratiis: hinc in deorum oblectamentis Gratiae ut Musae assident Apollini Pythio: ita etiam Delphis eas representatas esse Schol. annotat. *Παρθός* *Ὀκυντοιο*, qui Gratiarum pater (vs. 14, 15.): Iovis enim illae et Eurynomes sunt: cf. Hesiod. Theog. 907 sqq. Pausan. IX, 35, 1. ubi etiam diversa Antimachi narratio: adde Müller. Orchom. p. 178.

Vs. 12 — 24. *Exaudite, inquam, Aglaia, Euphrosyna, Thalia, hac spectata pompa, quae Lydio cum cantu vobis adducitur, quod vestra opera Minyeia urbs victoria Olympica potita est: eam vero gloriam in Orcum descendens, Echo, nuncia patri Asopichi Cleodamo.* Vs. 17. *κοῦφα βιβάντα* est incedentem levi pede, alacri motu, qualis est in leviori et pueris apta saltatione. *Βίβασις* est certum quoddam apud Lacedaemonios saltationis genus: v. Polluc. IV, 102. ubi deinde verbum *βιβάντα* de eodem. Quo loco nunc est *Αὐδῶ δ' Ἀσώπ.* olim fuit *Αὐδῶ γὰρ Ἀσώπ.* sed illud *γὰρ* omittit cod. Brunck. unde aliqua nostrae lectioni probabilitas accedit. De Lydio in hoc carmine modo v. Metr. Pind. p. 277. coll. p. 240. Ea harmonia hoc carmen uti de industria dixit poeta, quoniam illa supplicantium est, ut etiam genere musicae nominando supplicem chorum accedere significaretur. Eadem causa, cur Lydia harmonia nominetur, est Olymp. V, 19. Nem. VIII, 15. Alia ratio est Nem. IV, 45. ubi v. Dissen. Hoc semel monui; aliis in locis cur poeta ipsum musicae genus nominaverit, ut alia ex hoc genere multa, lectori indagandum reliqui, qui quidem *εἶσα* harum rerum sit. Neque enim sufficit ut teneas, si Pindarus Dorio vel Lydio modo uti carmen dicat, hoc ex rei veritate dici: quaerendum etiam, cur id quod verum est, dictum sit; et Dorium quidem carmen esse poeta notat, ubi grave quiddam et magnificum sese cantaturum significare vult, Lydium, ubi dulce aliquid vel flebile; de Aeolio nunc non dicam. Illud intelligis, tria in hac re considerata esse, cur poeta hunc vel illum modum elegerit, et qualis ipsius modi et metrica et musica et poetica indoles sit, et cur poeta modum ipsum quoque loco nominaverit. Sed redeo ad interpretationem. *Μελέταις*, ad quod repete *Αὐδαίς*, est de meditatione carminis conficiendi et canendi: *μελέτη* est enim cura componendo et scribendo, discendo et exercendo navata. Cleodamo patri victoris pueri defuncto nuncium afferre Echo iubetur, ut *Ἀγγελία* Mercurii animarum deductoris filia Olymp. VIII, 81 sqq. Echo quippe videtur inferis diis coniuncta fuisse, utpote quae ex tellure, antris, montibus emittatur; hinc fortasse *ἡρώ τις χθόνιος* ap. Eurip. Hippol. 1201. nisi ibi *χθόνιος* ad sq. *ὡς φωνὴ Αἰδὸς* pertinet:

hinc prope templum Chthoniae Hermione est stoa Echus, nisi quis eam stoam inde tantum appellatam putabit, quod casu ibi vox resonaret. Pausan. II, 35, 6. τῷ δὲ τῆς Χθονίας ἐστὶν ἱεροῦ στοὰ κατὰ τὴν δεξιάν, Ἥχους ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων καλουμένη· φθιγγαμένῃ δὲ ἀνδρὶ τὰ ὀλγίστα ἐστὶς ἀντιβοῆσαι πέφυκεν. Similis fuit stoa Poecile Olympiae, et ipsa Echus dicta: v. Pausan. V, 21, 7. Plutarch. de garrul. c. 1. Utramque in Echus honorem de industria ita, ut resonaret, aedificatam esse equidem arbitrator. Neque vero male conieceris in convallibus Cephisi, ubi Gratiarum antiquitus templum fuisse Müllerus arbitratur, vocem insigniter repercussam esse: quod Pindaro huius potissimum dictionis promendae potuit occasionem praebere. Accedit quod Echus fabula, quam Ovidius Met. III, 339 sqq. narrat, ad Cephisum quodammodo refertur, cuius filium Narcissum Nympha Echo amaverat. Ceterum similis Sophoclis locus Electr. 1066. ὦ χθονία βροτοῖσι γάμα, κατὰ μοι βόασον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις, ἀχόρευτα φέρονσ' ὀνείδη. Ἀέθλων πτεροῖσι, στεφάνοις, ut Pyth. IX, extr. πτερὰ νικᾶν: coronae enim alis comparantur, partim quod capiti, cui imponuntur, quasi alarum speciem addunt, ut fere Mercurius fingitur, partim quod victorem veluti alatum sublimem ferunt. Corruptus locus Plutarchi de fac. in orb. lun. c. 28. qui ex parte emendatus hic est: αἱ δ' ἄνω γινόμεναι (ψυχὰι) καὶ βεβαίως ἰδρυθείσαι πρῶτον μὲν ὥσπερ οἱ νικηφόροι περὶ τὰς ἀναδούμεναι στεφάνοις πτερῶν εὐσταθείας λεγόμενας, is locus, inquam, etiamsi cetera, quae non emendata reliqui, correcta fuerint, huc tamen nihil videtur lucis afferre posse; neque facile crediderim, quod coniectum est, stadii victoribus alas in capite alligatas esse. Lectionem κόλοις firmat cod. Vindob. 58.

AUGUSTI BOECKHII EXPLICATIONES AD PYTHIA.

P Y T H I A.

Carmen scriptum est Hieroni curru Pythia vincenti (vs. 59. 33.) Pyth. 29. auctore Schol. ad inscr. hoc est Olymp. 76, 3. post binas celete partas victorias Pyth. 26. 27. (Schol. ibid.), quae Syracusio Hieroni contigerant: contra in hac curuli Aetnaeum se renunciari iussit (Schol. ibid.), ut urbi recens conditae gratificaretur: hinc vs. 30 sqq. τοῦ μὲν ἐπὶ νουμίων κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν γείτονα etc. ubi simul nuperime conditam Aetnam esse patet (vs. 34.): ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπάϊον ἐλθεῖν οὖρον etc. Aetna vero condita Olymp. 76, 1. auctore Diodoro XI, 49. (cf. ad Olymp. I. introd. de re v. etiam Strab. VI, p. 411. extr. Fragm. Hyporch. 1.) sublata Catanae civitate et denominatione, quae reductis post Hieronis fata pristinis incolis repetita est Olymp. 79, 4. v. Göller. Hist. Syrac. p. 28. Igitur quum Aetna incipiente Olymp. 76. coeperit, patet multo commodius ad Olymp. 76, 3. carmen referri quam ad Olymp. 77, 3. cui anno id olim tributum est, quum Pythiadum computatio nondum emendata esset. Accedit quod multa de Aetna ignes eiciente dicuntur vs. 19 sqq. memoriâ eius, quae paucis ante Olymp. 76, 3. annis coeperat, eruptionis. Haec autem ex Marmoris Parii fide fuit Archippo Athenis Archonte Olymp. 75, 2. vel secundum Thucydidem (III, 116.) quinquagesimo ante Olymp. 88, 3. anno, hoc est, Olymp. 76, $\frac{3}{2}$: sed quum Thucydides rotundo numero ex fama utatur, in Parii Marmoris traditione potius acquiescendum: nisi quod per plures annos continuatam eruptionem facile crediderim; quo et illud deducit, quod ea sub Hierone fuisse dicitur (Schol. Aeschyl. Prometh. 367.), Hiero vero Olymp. 75, 3. demum Syracusarum est tyrannus factus. Cf. de illa re etiam Dodwellum Ann. Thuc. p. 621. ed. Lips. et quamvis confuse disputantem Corsinum F. A. T. III. p. 176. Postremo paulo ante hanc odam bellum Hieronem gessisse docet vs. 50. νῦν γε μὲν τὰν Φιλοκλήτῳ δίκαν ἐπέπων ἑστρατεύθη; eoque etiam introductio odaë, imprimis vs. 10. spectat: quod explicari non potest, si oda ad Olymp. 77, 3. referatur; sed emendatis Pythiadum calculis intelligitur bellum Etruscum significari, quo ad Cumas Tyrreni a Graecis et Hierone devicti erant ipso carminis anno Olymp. 76, 3. V. Diodor. XI, 51. ex quo sua habet auctor Olympiadum descriptionis. Adde Strabonis locum ad vs. 13 sqq. adscriptum, qui ad eandem expeditionem pertinet.

Hac igitur de re poeta vs. 71 sqq. Carmen enim post Pythia mense Attico decimo scriptum est, pugna prioribus acciderat mensibus. Huius autem pugnae, ut hoc obiter addam, insigne superest monumentum, de quo Bröndstedius, peregrinator clarissimus et mihi imprimis favens, in epistola ad Münsterum dixit, excusa illa in Diario Tubingensi matutino (Kunstblatt Num. 65. a. 1820.). Etenim a. 1817. in ruderibus Olympiae galea aerea reperta est, quae apud Rossium, tribunum militarem Britannicum, Anglicae reipublicae in Zacyntho proxenum asservatur. Quam Bröndstedius partem putat operis Onatae a Dinomene Hieronis filio Olympiae dicati, de quo v. ad Olymp. I. Sed haec viri celeberrimi sententia a vero aberrat: Onatae opus Dinomenes Hieronis filius post patris fata dedicavit; haec galea aliquot Olympiadibus ante ab ipso Hierone Olympiam missa erat. Rem paucis expedium, et simul titulum galeae inscriptum et non solum optime servatum sed etiam a Bröndstedio accurato aere expressum, qui ante nos parum recte explicatus est, illustrabo. Est autem hic:

ΗΙΕΡΟΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΕΟΣ
ΚΑΙΤΟΙΣΥΡΑΚΟΣΙΟΙ
ΤΟΙΔΙΤΥΡΑΝΑΡΟΚΥΜΑΣ

hoc est communi dialecto: *Ἱέρων ὁ Δεινομένους καὶ οἱ Συρακόσιοι τῷ Διὶ Τυρρηνὰ ἀπὸ Κύμης*. Moris fuit apud Graecos ex manubiis diis et maxime Iovi Olympio galeas, clypeos, loricas et talia dedicare: Hiero igitur devictis apud Cumas Etruscis Iovi Olympio haud dubie statim post victoriam Olymp. 76, 3. galeas Tuscas ex praeda sumptas cum brevi hoc titulo misit, et in thesauro aliquo posuit: *galeas* inquam *plures*; nam plures fuisse inde intelligimus, quod et aliae duae nullo titulo insignitae repertae sunt: huic uni, quae loco maxime conspicuo inter ceteras posita est, titulus inscriptus erat, ut unde essent omnes eodem loco sitae, constaret. Neque obero si quis alia ex eadem pugna spolia simul dedicata et hac inscriptione comprehensa putaverit; ego tamen non credo, sed tres tantum galeas dicatas ex more. Cf. Pausan. VI, 19, 4. ubi de Carthaginiensium Olympiae thesauro: *ἀναθήματα δ' ἐν αὐτῷ Ζεὺς μεγάλῃ μίγας καὶ θύρακις λευοὶ τρεῖς ἀριθμὸν, Ἰέλωος δὲ ἀνάθημα καὶ Συρακουσίων, Φολίνκας ἦτοι τριήρεσιν ἢ καὶ πλεῖν μάχῃ κρατησάντων*: unde simul colligi potest his quoque similem titulum inscriptum fuisse, additis etiam, ut in nostra inscriptione, Syracusiis, item victi populi nomine. At si quis alteram sententiam amplectatur, hic quoque habebit quo eam tueatur. Ita in Sicyoniorum Olympiae thesauro haec erant secundum Pausaniam VI, 19, 3. *ἀσπίς ἐπὶ χαλκῷ γραφὴ τὰ ἐντὸς πεποικιλμένη καὶ κράνος τε καὶ κνημίδες ὁμοῦ τῇ ἀσπίδι· ἐπιγράμμα δὲ ἐπὶ τοῖς ὅπλοις ἀκροθίνιον τῷ Διὶ ὑπὸ Μυωνέων τεθῆναι*: et nota ex seqq. soli clypeo titulum inscriptum fuisse, ut Hieronis inscriptio uni tantum galeae inest. Omitto alia similia, quae ex Pausania (cf. modo eodem capite sect. 9.) et aliis colligi possunt: unumque hoc addam, in Geloorum fortasse thesauro (Pausan. VI, 19. extr.) Tuscas has galeas repositas fuisse. Primo versu *Ἱέρων* est Doricum p. *Ἱέρων*: exempla passim habes, unum insigne est in tabula aerea Olympica, quam post Rich. Payne Knight edidi in Oec. civ. Ath. T. II. p. 390 sq. Vs. 3. *ΤΟΙΔΙ* est τῷ Διὶ: forma *Δ* aliquoties est apud Pindarum, item in eadem tabula Olympica vs. 6. *ΤΟΙΔΙΟΑΤΥΝΡΙΟΙ*. In voce *ΤΥΡΑΝ* de Thuriis cogitatum est; sed Tyrrhenae res commemorantur. Haud dubie *ΤΥΡΑΝ* est *Τυρραν*, *Τυρραν*, *Τυρρανά*: Hiero Dinomenis et Syracusii Iovi haec dedicarunt Tyrrhena a Cumis, id est, Tyrrhena arma ex Cumana pugna reportata. *Πῶ* simplex pro duplici neminem paulo peritiorum male habebit. Magis mireris apostrophii usum:

sed *A* simplex fortasse duplicis vicem sustinet, ut passim in libris manuscriptis Latinis: nisi dices ultimum versum carmine conceptum esse paroemiaco:

τῷ Δι Τυρραν' ἀπὸ Κύμας.

Neque enim desunt exempla inscriptionum antiquissimarum, in quibus verba aliquot extra versum posita sequitur versus, ut ap. Pausan. X, 7, 3. V, 27, 1. Postremo similis galea ex Corinthia praeda Olympiae dicata et a. 1795. ibidem reperta in Museo Knightiano extat: imposita est inscriptio versu senario rudi expressa, in qua praeter primum verbum, quod ex coniectura dedi, et praeter voculae τὸν explicationem omnia certa sunt:

Τὰρχεῖος ἀνέθεν τῷ Διτὶ τὸν Κορινθοθεν,

nisi *TON* est τὸν. De forma ἀνέθεν dixi alibi, ubi etiam ἔθεν Simonidi restitui: idem viderunt etiam Britanni. Haec hactenus. Ceterum quum Pythia corona Aetnaeorum sit honori data, carmen Aetnae, non Syracusis tantum esse consentaneum est, praesente tamen haud dubie victore Hierone: unde aptior rerum Aetnaearum multa expositio; et proprie ac de ipso hoc carmine accipienda puto verba vs. 58. *Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κηλαῆσαι πλῆθε μοι ποινὰν τεθρόπων*: Dinomenes enim Aetnae ab Hierone praefectus erat, *Αἴννας βασιλεὺς* vs. 60. apud quem in comissione carmen cantatum videtur. Pindarus ubi tum fuerit, ex oda non liquet; Hieronis valetudinem et mores Pindaro probe cognitos fuisse, ut multas iis in hoc carmine sententias accommodaret, sponte intelligitur: quas tamen res etiam in Graecia potuit rescivisse. Et in Graecia carmen scriptum esse ob Pyth. III. paulo ante scriptum verisimile est. Carmen paraphrasi et notulis explicuit Den. Heinsius in Orationibus aliquot Lugd. Bat. 1609. 4. editis; sed nihil inest altius repetitum. Utiliora interpretationi attulit Ern. Car. Chr. Bachius, qui singularem de hac oda libellum edidit.

Vs. 1 — 12. Poeta orditur a laude musicae, compellenda Apollinis cithara: *Aurea cithara*, inquit, cui auscultat saltatio, auscultant cantores; quae fulmen exstinguis et Iovis alitem consopis: tuis sonis etiam Mars relicta pugna delectatur, delectantur dii. Similis ad testudinem apostrophe Horatii Carm. III, 11, 13 sqq. in singulis tamen dispar. Pindaro obversatur divinus in Olympo Musarum concentus ad Apollinis φόρμιγγα περικαλλέα (Iliad. α, 603.), adiunctis choreis; ibi igitur fulmen et aquila et Mars ab Apolline et Musis consopiantur. Est haec praestantissima musicae laus a diis ducta; attamen haec simul rebus praesentibus accommodata sunt, quoniam in eo quoque conventu, cui hoc carmen scriptum est, cithara et cantus audiebatur inter saltantium ingressum, ut adeo divinos mores quasi imitari humanum hoc institutum videatur. Sed huc statim redibo. Aurea cithara, de qua Scholia nugantur, est auro dignitate par: ea σύνδικον Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν κῆμα dicitur, Apollinis mentione statim injecta, utpote praesidis Pythiorum; σύνδικον, quod Olymp. IX, 105. vulgarem servat activam vim, nunc passivum est, in quo utrisque par et aequum ius est, ut Pyth. V, 103. χάριν ἐνδίκον Ἀρκεσίλα, in qua ius est Arcesilae, quae debetur Arcesilae. Βάσις; ingressus saltantium, bene a Dan. Heinsio exponitur: „εὐρύσμος τῶν ποδῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν φόρμιγγα χορεύει κίνησις, aptus pedum in tripudiando ad citharam motus. Plane ea ratione Plato βαλνείν et ἐμβαλνείν πρὸς τὴν ᾠδὴν dixit Alcib. I. (p. 108. A.): ἀλλὰ μὴν καὶ ἄδοντα δεῖ καθαρίζειν ποτὲ πρὸς τὴν ᾠδὴν καὶ βαλνείν: item paulo post (p. 108. C.): εἰπὲ πρῶτον τίς ἡ τέχνη, ἧς τὸ καθαρίζειν καὶ τὸ ἀδειν καὶ τὸ ἐμβαλνείν ὁρθῶς.” Βάσις igitur, ubi accurate definire velis, fit pedum elatione et positione, hoc est arsi et thesi. Schol. Hermog. p. 381. τὴν γὰρ ἐν χοροῖς

βάσιν ὀρλζονται οὕτως οἱ μουσικοί· βάσις ἐστὶν ἄρσεως καὶ θέσεως ποδῶν σημειώσις. τὸ γὰρ αἶρειν τὸν πόδα, εἶτα τιθέναι, ἄρσιν καὶ θέσιν ὠνόμασαν· ἄρσις οὖν καὶ θέσις ἢ ἐν τῷ ἄρχεισθαι καὶ λήγειν τῶν χορευτῶν ὁρμή λέγεται. Alia ratione θέσις et βάσις dicta: v. Metr. Pind. I, 4. p. 13. Incessus autem chori dicitur ἀγλαΐας ἀρχή, credo quod commissatio ab encomii saltatione initium capiebat. Vs. 3. chorus et citharae incipiant: v. Metr. Pind. III, 12. p. 266 sq. Ἀοιδοὶ sunt chori cantores: qui nunc ipsum citharae parent. Nam nisi carmen hoc, ut caneretur, scriptum esset, non ita poeta coepisset: sed quae de cithara et ingressu et cantoribus dicuntur, in ipsis, quibus hoc carmen scriptum est, sollemnibus cernebantur. Προοίμια dicuntur hymni, olim epici, iam Pindari aetate etiam lyrici, qui choreis iuncti sunt; ἀναβολὰς expli-
cant προαναφωνήσεις, praeludia, non tamen eo sensu, ut ὀνι citharae carmen anteceden-
tes intelligantur, sed primi ad carmen cantatum soni; ut ἀναβάλλεσθαι αἰτέειν ap. Hom. Recte igitur Suidas, ἀναβολὰς postquam exposuit τὰ προοίμια, addit ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾠσμάτων: cf. etiam intpp. Hesych. v. ἀβλήθην (ἀμβλήθην). Ἀγασχορα προ-
οίμια ex h. l. respicit Athen. V, p. 180. E. indeque Eustath. ad Odys. δ, p. 1480. 21. Etiam fulmen cuspidatum restinguit cithara, ita ut Iuppiter eo non utatur; nam αἰχμη-
τὰν malo esse cuspidatum, quam cum Schol. Aeschyl. Prometh. 405. βλαῖον: ubi αἰχμὴν
exponit βλαῖν, ὥσπερ Πίνδαρος αἰχμητὰν κεραυνὸν τὸν βλαῖον λέγει. Id fulmen igitur
aquilamque fulmen tenentem Martemque et deos demulcet cithara Apollinis, Musis
in Olympo choream agentibus (vs. 12.). Aquila vero Iovis sceptro insidens ficta esse
antiquitus videtur; atque ita representavit Phidias in Olympii Iovis sceptro (Pau-
san. V, 11, 1.), fortasse Pindarum maxime secutus: adde versum Sophoclis ex Schol.
Victorii ad Aristoph. Av. editum in Act. Philol. Monac. T. I. F. III. p. 392. ὁ σὺν-
πτοβάμων αἰετὸς, κύναν Διός. Idem mos in mortalium regum sceptris observatus est;
v. Schol. Aristoph. Av. 510. Pindaricorum non oblitum, ibique intpp. et cf. Winkel-
mann. Opp. T. III. p. 91. ed. nov. Immo apud Babylonios unusquisque habuit ba-
culum sive σκήπτρον cum aquilae vel rosae vel lilii vel mali aliove insigni: v. Hero-
dot. I, 195. Iunge Διὸς αἰετὸς, ut Διὸς αἰητοὶ Pyth. IV, 4. Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον
Olymp. II, 97. neque aliter cepit Philostratus minor. Ultima strophae verba de aquilae
alis demissis ex Iliad. ψ, 879. expressa male censet Eustath. p. 1334. init. Pinda-
rica respicit Philostratus minor Imagg. 6. ubi postquam τὸν τοῦ Διὸς αἰετὸν ab Or-
pheo demulsum dixit, haec addit: ὁ μὲν ὁποῖος ἄμω τῷ πτέρυγι ταλαντεύσας, ἐξ ἐαν-
τοῦ αἰετὸς ἐς τὸν Ὀρφία βλέπει etc. Voce ταλαντεύμενος utitur etiam Schol. Pinda-
rus tamen magis de remissis ob somnum quam de libratis alis loquitur. Ἀγκυλὸν πρᾶσι
non de collo incurvo esse nec de aquila rostrum in pectoris plumis condente, sed de
capite rostro incurvo armato, ut αἰετὸς ἀγκυλοχεύλης Odys. ι, 538. Κατέχευας, offu-
disti, quia iam dormit. Ὑγρὸν dicitur, quidquid molliter leniterque movetur, undula-
tum, quod motum quasi undis fluit; sic h. l. accipe, ubi dorsum librare aquila dicitur;
ut intelligas observari poetae motum avium dormientium, quae, ut aquila sceptro, ali-
cui ligno insidentes, dum dorsum librant, eius plumas molliter movent. Hinc ἐπιδάχνυ-
τον pulchre Schol. exponit. Deinde transfertur ad flexile quidvis vel leniter inflexum
et incurvum, sive motum sive quietum. Huc refer ὑγρὰν ῥάχιν, equi spinnae dorsua-
lem, ap. Tryphiodorum vs. 80. κέρας ὑγρὸν ap. Theocrit. XXV, 206. ὑγρὸν ἄνενδρον
ap. Theocrit. I, 55. qui Virgilio Ecl. III, 45. mollis acanthus est, et vocem ὑγροτά-
χης. Dubium est an huc pertineat locus Plutarchi Consol. ad uxor. c. 10. ubi κάρμη
sive eruca (vulgo male καμὴ) ibi habetur, de flexione) dicitur ὑγρὰ καὶ μαλακῆ;
nam eruca et humida est et flexilis. Postremo ὑγρὸν dicitur molle quidquid et lan-

guens, partim adiuncta motus vel flexus notione, partim absque motu; ut ὑγρά ὄματα sunt natantia et languentia libidine et desiderio, unde ὑγρόφθαλμος, ὑγρόν ὄραν, ὑγρόν βλέμμα, ὑγρός πόθος et similia; et de languore ὑγρά χεῖρ, ὑγρός ἀγκών Eurip. Phoen. 1448. Sophocl. Antig. 1237. Πηλαῖον est de undis sonorum quasi affluentibus et aures percutientibus, ut ῥιπαὶ κυμάτων et ἀνέμων; et nota κατασχόμενος; passivum, quod tentavit, ut solet, Wakefield. ad Virg. Ge. IV, 123. corrigens καταρδόμενος. Ἀκμή, ἐγχείων, vis: cf. ll. cc. in nott. critt. p. 531. et p. 358. Verba de Marte respicit Philostratus Vit. Apollon. VII, 12. p. 290. καὶ οἱ Πίνδαρος ἐπαίειν τὴν λυραν φησὶν ὧ; καὶ τοῦ Ἄρεος θυμὸν θέλει καὶ τῶν πολεμικῶν ἰσχεῖ αὐτόν. Μοκ κῆλα nōn possunt aliud esse nisi βέλη, citharae tela: cf. Hesych. v. et intpp. et de genere dicendi nott. ad Olymp. II, 111 sq. Βαθύκοιλοι, alte sinuosae, Musae dicuntur, quod fere idem ac βαθύωνοι, de quo v. ad Olymp. III, 36. Epitheton hoc Musis datum etiam Homerus offerebat in Zenodoti recensione, ridentibus quamvis veteribus: v. Wolf. Prolegg. p. CCIV. Ceterum haec omnia Pindarus praemisit, ut Hieronem, qui modo Etruscas devicerat, a bellicis negotiis ad musicas delicias revocaret; hinc fulmen Iovisque aquilam ipsumque Martem citharae dulcedine deliniri scribit, atrocissimas res et atrocissimum fortissimumque deum.

Vs. 13—20. Iam ut contraria iuxta se posita magis illucescant, deorum inimicos musica terri praeclare exponit: Quaecunque vero dii non diligunt, ea perterrentur musica, ut Typhoeus, qui sub littorali prope Cumas tractu et Aetna conditus est. Simul haec eo consilio dicta sunt, ut Hiero moneretur, ne sese musicis delectationibus subtraheret (cf. Fragm. Scol. 6.): neque enim illum omni tempore pari studio artibus deditum fuisse patet ex iis, quae ad Olymp. I, 8 sqq. disputavimus: cf. infra ad vs. 89 sqq. Lectionem ἀνύξεται praeter libros in nott. critt. dictos servant Pal. C. Vindeb. 58. et qui ex urbis bibliotheca in Caesaream translatus est, item Par. 2709. in quo supra adscriptum ἀνύσσεται: ἀνύσσεται tamen habuit Plutarchus ter haec afferens, Qu. Symp. IX, 14, 6. de superst. c. 5. Non posse suaviter vivi sec. Epicur. c. 13. cui profecto plurimum tribuendum censeo. Ἀνύσσειν est ταρασσεύειν, adiuncta aversandi notione: monstra terret et avertit musica, veluti lux bubones et vesperitiliones. Cf. ad Olymp. VIII, 31 sqq. Τάραρος est quod sub terras; de feminina forma adde Zonar. p. 1189. Schol. Hom. Wassenb. p. 116. et ad locum Etym. M. v. κένλευθος cf. Etym. Gud. ubi ad Choerobosci auctoritatem provocatur. De Typhone centicipiti plena omnia: v. Olymp. IV, 8. Pyth. VIII, 16. Fragm. Scol. 7. c. nott. item Hesiod. Theog. 825. Aeschyl. Prometh. 353. Aristoph. Nub. 335. Apollod. I, 6, 3. Quaecunque regio igni subterraneo uritur, in ea Typhonem poni bene notat Artemo ap. Schol. hinc Aetnā premitur iniectā a Iove auctoribus Pindaro h. l. Olymp. IV. Fragm. l. c. et Aeschylō ibid. quod suo more exornat Ovid. Met. V, 346 sqq. parrior in Fast. IV, 491 sq. Consentiant Apollodorus l. c. Hyginus Fab. 152. De cetera Typhonis fabula v. Heyn. ad Apollod. et intpp. Hygin. Nostrum locum a v. bis τὸν ποτε usque ad λαχάνειρα recitat Strabo XIII, p. 390. A. et ex parte libro quinto, de quo loco mox dicam, item usque ad ἄντρον Schol. Aeschyl. Prometh. 351. sed male sub Hesiodi nomine; respicit Eustath. ad Iliad. β, p. 545. extr. Ceterum ex Pindari mente Typhoei soli pectori Sicilia et ora Italiae impositae sunt; nec quaerendum ubi artus et caput. Oram Italiae designant αἱ ὄντροι Κύματος ἀλιερκές ὄχθαι, quorum verborum accurata explicatio valde dubia mihi videtur. Non immoror sententiae Schol. et Steph. Byz. v. Κύμη, qui Cymen insulam prope Siciliam dicunt; sed sunt qui campos Phlegraeos intelligant, ad quod conferri potest Diodorus V, 71.

Illi vero campi, si Capuam potissimum respicias, erunt supra Cumas ex Sicilia venienti; sed idem scriptor IV, 21. maxime Vesuvium in Phlegraeis sive Cumaeis campis ponit, qui tamen proprie infra Cumas est: ac sane Phlegraeos campos eo usque porrigi constat etiam ex veteribus. Iam alii Phlegraeos campos omnino non intelligunt, sed obiectas Cumis Pithecusas, de quibus v. Schol. et ibi not. Ita Strabo XIII, p. 929. C. Alm. Πίνδαρος δὲ συνοικεῖ τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ: et in ea regione insulae Pindari aetate magis quam Phlegraei campi et Vesuvius ardebant. Vesuvii quidem prima, de qua historiae fide traditur, eruptio ea est, qua Plinius maior perit; antiquiores scriptores de illa continente ita loquuntur, ut sciant ignem ibi subterraneum grassatum esse, non sua grassari aetate: at Pithecusas eo tempore, quo Hiero copias ad Cumas miserat, flagrasse docet eximius Strabonis locus V, p. 379. C. sqq. Πιθηκούσας δὲ Ἑρετριεῖς ᾤκησαν καὶ Χαλκιδεῖς, εὐτυχήσαντες δὲ δι' εὐκαρλίαν καὶ διὰ τὰ χρυσεία ἐξέλιπον τὴν νῆσον κατὰ στάσιν· ὑστερον δὲ καὶ ὑπὸ σεισμῶν ἐξελαθέντες καὶ ἀναφρημάτων πυρὸς καὶ θαλάσσης καὶ θερμῶν ὑδάτων· ἔχει γὰρ τοιαύτας ὑπογορὰς ἡ νῆσος, ὑπ' ὧν καὶ οἱ πεμφθέντες παρὰ Ἰέρωνος τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσίων ἐξέλιπον τὸ κατασκευασθὲν ὑπ' ἐαυτῶν τείχος καὶ τὴν νῆσον· ἐπιλθόντες δὲ Νεαπολίται κατέσχον. ἐντεῦθεν καὶ ὁ μῦθος, ὅτι φασὶ τὸν Τυφῶνα ὑποκείσθαι τῇ νήσῳ ταύτῃ, στρεφόμενον δὲ τὰς γλώσσας ἀναφυσᾶσθαι καὶ τὰ ὕδατα, ἔστι δ' ὅτι καὶ νηαῖδας ἐχούσας ζέον ὕδωρ. Πινδαρώτερον δὲ Πίνδαρος εἶρηκεν ἐκ τῶν φαινόμενων ὁμηρεῖς, ὅτι πᾶς ὁ πόρος οὗτος ἀπὸ τῆς Κυμαίας ἀρξάμενος μέχρι τῆς Σικελίας διάπυρρός ἐστι, καὶ κατὰ βί' θους ἔχει ποιλίας τινὰς εἰς ἓν συναπιτούσας πρὸς τε ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἡπειρόν· διόπερ ἡ τε Αἴτην τοιαύτην ἔχειν δείκνυται φύσιν, οἷαν ἱστοροῦσιν ἅπαντες, καὶ αἱ τῶν Λιπαράων νῆσοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Λικαιαρχίαν καὶ Νεάπολιν καὶ Βαίᾱς χωρία καὶ αἱ Πιθηκούσαι, ταῦτ' οὖν διανοηθεὶς τῷ παντὶ τόπῳ τούτῳ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα; deinde Pindari verba adduntur Νῦν γὰρ μὲν etc. usque ad λαχνάεντα. Iam illi de Pithecusis interpretationi et ipse accederem, nisi vox ὄχθαι magis suaderet, ut de ora Italiae cogitarem. Itaque omnibus spectatis eo inclino, ut τὰς ὑπὲρ Κύμας ἀλιμερικές ὄχθας tractum illum littoralem, qui supra Cumas versus mediterraneam partem est, exponamus; ita quidem ut praepositio ὑπὲρ non de littore sit supra Cumas posito Romam versus, sed de regione littorali, quae supra Cumas est a mari in medias terras proficiscenti. Tum quidem ὄχθαι non littora ipsa sunt, sed colles, iuga, ut vs. 64. ὄχθαις ἐπὶ Ταυγέτον: illi colles partim imminent Cumis, sunt ὑπὲρ Κύμης, ut Iuvenal. IX, 57. *spectumque Cumis iugum*; partim ut Vesuvius longius absunt, sed tamen si ad Cumas in ipso littore sitas comparentur, poterunt supra Cumas positi dici, praesertim si Cumas a poeta eam maxime ob causam nominatas concesseris, quod Hieronis copiae nuperrime ibi conflixissent, atque inde gratior eius loci mentio esset. At obest huic interpretationi additum ἀλιμερικές. Non opinor obest: quum enim illi montes haud procul a mari absint, et ex mari prospicientibus promineant, videntur illi mari septi. Denique quanto praestat Typhoeum collibus et iugis quam littoribus premi? Accedit usus sermonis: proprie enim ὑπὲρ Κύμας est quod Cumis imminet altius positum versus mediterranea, ut ὑπὲρ θαλάσσης, de quo v. Dissen. ad Nem. VII, 65. Plane geminus est locus Thucydidis I, 46. ἔστι δὲ λιμὴν καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κείμεναι ἀπὸ θαλάσσης. Mox Aetna dicitur κίων οὐρανία haud aliter atque Atlas; nempe cui ob altitudinem caelum incumbere videatur. Cf. huc spectantem Eustathium ad Odys. α, p. 1390. 18. ad Dionys. Perieg. 66. Πάντες, per totum annum, etiam aestate. Cf. si tanti est, Solin. c. 11. Sil. Ital. XIV, 67. Χιών ὀρεῖα, ut, *gelu acutum* Hor. Carm. I, 9, 3.

quia pungit et stringit. Postremo bene Heynius: „Νιφερόν et χιόνα iungere sollemne poetis, ut Iliad. x, 7. est enim alterum cum significatu procellosae tempestatis coniunctum.”

Vs. 21 — 28. Aetnae describitur eruptio, quam efficit Typhoeus sub monte reclinatus. Vs. 21 — 26. recitat et Phavorino duce cum Virgilianis componit Gellius XVII, 10. ubi carmen vocat, quod est super monte Aetna; ex Gellio habet Macrob. Sat. V, 17. De historico fundamento v. introd. ubi rem nuperam describi docui. *Ἀννόταται* sunt *παγὰι*, quia ignis castus, quippe ut sulphur in lustrationibus operam praestans; neque audiendi qui corrigunt *αἰσώταται*. *Πηγαὶ πυρὸς* videntur flumina esse liquefacti saxi, quam *lavam* dicunt: sed *ποταμολ* paulo post sunt *fluvii* in Aetna ipsa conditi. Vs. 22. bene Heynius interpretatus est. Aetna ardens interdiu quidem non nisi fumum videtur emitte, flammam occultente solis lumine; ut aptare huic loco liceat verba Scholiastae ad Odys. μ, 202. *ἐκόςως καπνόν· ἐν ἡμέρᾳ γὰρ οὐ φαίνεται πῦρ*. Noctu ignes in conspectum veniunt: quod vero noctu etiam saxa eiici dicuntur, noli ita dictum arbitrari, quasi id interdiu non fiat; sed lyrica ambage poeta, quum hoc tantum vellet, *Aetnam noctu ardere*, magnificentius dilata oratione dixit, *noctu Aetnam saxa, quae etiam interdiu eiicit, cum flammae surgentis turbinibus et undis igniti fluminis volutatis deferre in mare*. Dixi „cum flammae surgentis turbinibus et undis igniti fluminis volutatis:” utrumque enim inesse videtur dictioni *πολύσσα κλυιδόμενα φλόξ*; utrumque coniunctum, immo unum est. Assurgit primum ignis, deinde defluit. *Ἐπερόν, monstrum*, quippe centiceps et *πολύπλοκον*, ut Plato vocat Phaedr. p. 230. A. *εἰτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμνῖον*, ubi de Typhonis forma ex bestia et homine mixta v. Heindorf. ceterum *ἐπερόν* etiam quodvis animal dici supervacanea opera docet Valck. ad Theocr. p. 399 sq. *Ἀγατοῖο κροινός* iungi debere ob Schol. moneo: intellige et *flammam surgentes* et *ignitum flumen*. In formula *θαυμάσιον τι ἰδίσθαι*, quam lectionem etiam Par. 2834. praebet, Gellii editiones, quippe ex Pindaro correctae variant: aliae habent *θ. τι ἰδίσθαι*, aliae *θ. προσιδίσθαι*: posteriori lectioni iam plus tribuo, ex quo vidi Gellii aliquot editiones ante Pindarum impressas in ea consentire. Ita et Macrobbii editiones recentes; ex antiquis saeculo XVI. impressis consului undecim, quae omnes Pindari verba nonnisi usque ad vocem *ἀνάνεμπε* habent. Schneiderus coniicit *ποτιδίσθαι*: sed v. nott. critt. p. 438. Aetnae verticēs sunt *μελλέμφυλλοι* ob silvas; inter hos et solum, cui mons impositus, quasi vinctus iacet Typhoeus, *ἐνδίδεται κορυφαῖς καὶ πέδω*, quod scruposum stimulat et perstringit monstri dorsum: nam quum Aetna pectoribus imposita sit, solo incubat dorsum. Vincula Typhonis Aetnam etiam Fragm. Scol. 7. vocat: *κελῶ μὲν Αἴτνα δευμὸς ὑπερβλήιος ἀμφίκεται*. Ceterum *οἶον* pendet a voce *ἀκούσαι*, non *νόβαι* sententiae exordium est neque *θαυμαστικόν*: nam etiam viatorum nemo vidit, quomodo sub Aetna vinctus Typhoeus sit, tamen quoniam vulgaris fabula Typhoeum Aetna pressum fert, ii qui de Aetnae eruptione narrant, de Typhoeo ibi iacente narrare videntur.

Vs. 29 — 45. *Has igitur poenas luit Iovi et diis insensus Typhoeus: nos vero, ego cum choro et Hiero atque universi Aetnaei, utinam tibi placeamus, Iuppiter Aetnae, huius montis, in quo coleris, gubernator: montis inquam, cui cognominem urbem Hiero conditor Pythia nunc victoria illustravit: quod quum sub ipsa novae coloniae initia contigerit, spes est pluribus illam victoriis insignem fore et sollemnibus canorisque, ob victorias maxime, comissionibus claram; ut nunc canorae aguntur comissiones. Atque utinam tu, Apollo, Pythiorum deus et musicae, qua Aetnam celebrari cupimus, praeses,*

haec vota mente reponas et terram hanc diligas: deorum enim beneficium virtutes mortalibus contingunt, tam sapientia quam fortitudo: nunc vero Hieronis, qui et ipse divinitus bellicis facinoribus excellit, laudes canentem me quoque divino consilio vatem peritum, ceteris praestitutum spero. De Iove Aetnaeo v. ad Olymp. IV, 1 — 11. Vs. 32 sq. iungo καλλίνικου ἄρματα, curru victoris. Ὁ λόγος, ἡ ἀναλογία, haec ratio, ut Olymp. II, 24. Hoc nunc est: haec comparatio a nautis petita. Ταύταις ἐπὶ συντυχλαῖς, in hac congruentia victoriae tuae, quum haec Hieronis victoria in ipsis urbis initiis tam prospere acciderit, ut similis fausto vento proficiscentibus nautis contingenti videatur, unde felicia augurari liceat: hinc igitur illa ratio hanc affert opinionem et probabilitatis speciem, fore ut Aetna etiam aliis curulibus victoriis posthac ornatur. Vs. 40. construe: ταῦτα καὶ τὴν εὐάνδρον χώραν τιθέμεν ἐν νόῳ, haec tibi vota cordi sint, cordi sit Aetna urbs. Μαχαναὶ πάσαι βροταῖς ἔσθον, omnes nascuntur contentiones et praeclara consilia, quae virtus hominum capessit, πάντα ἂ μηχανῶνται βροταῖαι ἀρεταί. Iam tres poeta virtutes proponit, quibus civitates divinitus augentur, sapientiam, eloquentiam, fortitudinem. Harum prima ad ipsum Pindarum et ceteros poetas spectat, quibus etiam posthac Aetnam illustrari cupit: σοφοὶ enim poetae maxime sunt. Tertia Hieroni et civibus communis est, item secunda. Περὶ γλώσσοις ad dicendi populoque persuadendi artem pertinet. Neve mireris, iam ea aetate de facultate publice dicendi nos cogitare, monendum est paulo post ex Sicilia prodixisse rhetorices, Corace et Tisia auctoribus, statim post eversum principatum Hieronis et Thrasybuli: quo facto λόγου δεινότης eminuit Syracusis (v. Diad. XI, 87.). Sed antea etiam bene dicebant, etsi non ex artis praeceptis. Testis Aristoteles ap. Cic. Brut. 12. Itaque ait Aristoteles, cum sublatis in Sicilia tyrannis res privatae longo intervallo iudiciis repeterentur, tum primum quod esset acuta illa gens (Sicula) et controversa natura, artem et praecepta Siculos Coracem et Tisiam conscripsisse. Nam antea neminem solitum via nec arte, sed accurate tamen et de scripto plerosque dicere. Immo si qua fides est ineptae praefationi Scholiorum ad Hermogenem (Reisk. orat. T. VIII. p. 195.), ipse Corax iam sub Hierone insignis eloquentia apud hunc multum valuit: quod etsi ille scriptor villissimus est, tamen probabile habeo. Vs. 44. sententia universa haec est, se Hieronis in laudibus non praeter metam iaculum missurum, sed et recte et longius quam ceteros iaculaturum; prius ita expressum: παλάμη δονέων ἔλπομαι ἄκοντα χαλκοπάραον μὴ βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος, telum quod manu vibro, musicum quippe, spero me non extra certaminis locum coniecturum; additum ὥστε non unum aliquod vocabulum, sed totam sententiam spectat. Ἐξω ἀγῶνος idem fere est quod παρὰ σκοπὸν Olymp. XIII, 90. ita tamen, ut simul ultra metam et extra certaminis locum missile conici signficetur, quod a iaculatoribus subinde factum: quod si a poeta fit, nimiae eius laudes et maiores quam pro veritate sunt: id vero in Hierone a se fieri negat. Simillimus locus est Nem. VII, 70. ἀπομύνῃ μὴ τέρμα προσβάς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάραον θρᾶσαι θοᾶν γλῶσσαν, ubi v. nott. critt. Sed in longum tamen spatium se iaculum proiecturum dicit, ita ut adversarios praetereat et vincat; adversarii vero non tam inimici sunt quam aemuli, quibuscum de gloria poetica certet, ut in sacris ludis iaculatores inter se aemulantur; nam ut celeritatis et roboris de palma certabatur, ita et poetas publico certamine de praemio contendisse nemo ignorat: quo aptior minusque invidiosa sententia est. Igitur ἀντίους intellige poetas, qui in Hieronia laudibus versabantur, imprimis Simonidem et Bacchylidem. Cf. introd. ad Olymp. II. et ad vs. 91 sqq. eius carminis. Certe ἀμύνεσθαι ἀντίους non est declinare adversarios, sed praeterire.

Vs. 46 — 57. Nunc poeta a voto ipsas, quas promiserat, Hieronis laudes orditur. Utinam futurum tempus omne Hieroni felicitatem praebeat et laborum oblivionem: tum ei in memoriam revocabit, quomodo proeliis imperium sibi paraverit, quali unus homo nemo fruitur. Nunc quidem Philoctetam nobis refert insignem heroem: ut ille enim, ita Hiero vel ab insolentioribus necessitate coactis ad opem ferendam vocatus est, atque ille vulnere aegrotus fato ita constitiente Troiae excidii causa fuit, ita Hiero corpore quamvis invalidus barbaros Tyrrhenos vicit. Utinam igitur etiam posthac deus Hieronis res gubernet. *Εἰ γὰρ* est *εἶθε*, ut Iliad. η, 132. Aeschyl. Prometh. 152. Sophocl. Electr. 1416. οὐτῶ, sic ut precor, usitatā optandi formulā. *Καμάτων*, dolorum ex valetudine; calculo enim laborabat Hiero, ut frater Gelo olim aqua intercute, auctore Aristotele ap. Schol. Plutarcho de Pyth. orac. 19. Plura de morbo Hieronis Pindarus Pyth. III. ubi cf. Schol. init. et vs. 111. 144. 158. Vs. 48. quod ex Par. B. repositi *εὐρσκοιτο*, praebeat etiam Par. 2820. cum glossemato *εὐρίσκε*. *Τιμὴν*, honos ex imperio, quod habet summum: quod etiam Pyth. II, 58 sqq. dicitur: *τιμὴν* de imperio dici nemo nescit. Id vero partum et amplificatum multis bellis erat, subactis Siciliae urbibus, nuper etiam Catanaeis, fuscisque Carthaginiensibus ac nuperrime Etruscis. *Δίκαν ἐπέπων*, modum secutus, *τρόπον μετερχόμενος*, ut bene Schol. De voce *ἐπέπων* cf. Abresch. ad Aeschyl. p. 214. Verba *σὺν δ' ἀνάγκῃ μιν ὅλκον καὶ τις ἔων μεγάλαν ὄρ' ἔσανεν*, continent priorem comparationis Philoctetae et Hieronis; μιν tamen non ad Philoctetam sed ad Hieronem refertur: igitur in sqq. Philoctetae nomen repetitur vocibus *Πολύτρος νῶν*. Nempe Philoctetam arcessiverant Atridae, quamvis in eum infensi, per Ulyssem et Neoptolemum; Hieronem quis paulo insolentior tum arcessiverit, indagandum est. In quo primum tenendum, universam comparationem ad bellum tum gestum pertinere: *νῦν γέ μὲν τὰν Φιλοκτεῖται δίκαν ἐπέπων ἐστρατεύθη*; tum, inquam, hoc est paulo ante carmen scriptum, ipso anno Olymp. 76, 3. quod ubi notaveris, plurima excluduntur, quae huc allata sunt vel afferri possunt. Nam quod veteres interpretes ap. Schol. de Anaxilao Regii et Zanciae domino et Hieronis olim socero (Schol. Pyth. I, 112.) cogitant, qui quum Locros Epizephyrios aggredere, minis ab Hierone deterritus sit, id ab hac oda alienum est, quod ea res iam exeunte Olymp. 75. gesta erat (v. ad Pyth. II.): neque etiamsi tempora convenirent, cetera ex illo bello explicari possent: nam nec Locros ob iustitiam et aequitatem a sese merito laudatos poeta posset superbos (*μεγάλανόρας*) vocare, nec Reginus dux, qui sane superbus fuit, ad Hieronem confugit, sed ab eo impeditus est. Alii ap. Schol. Theronem afferunt, cuius cum Hierone simultas et ipsa multo prior fuit, quam ut huc afferri queat (v. ad Olymp. II.), neque poetam decebat voce *μεγάλαν ὄρ' ἔσανεν* Theronem perstringere ipsi carissimum et Hieronis tum affinem. Etiam Sybaritis eodem fere tempore Hiero per Polyzelum opem tulit (v. ad Olymp. II.): sed praeterquam quod illa quoque expeditio aliquot annis hac oda prior est, Sybaritae longo ex tempore tum exules non potuerunt superbi dici. De Catanaeo bello, post quod Aetna condita est, dicere supervacaneum; Thrasydae et Agrigentinorum atque Hierensium res Olymp. 76, 4. gestae (v. ad Olymp. II. XII.) post hanc odam acciderunt. Ne plura, intelligendi Cumaei sunt, qui legatis ad Hieronem missis auxilium ab eo impetrarunt hoc ipso odae anno Olymp. 76, 3. (Diod. XI, 51.): quae res significatur vs. 72 sqq. Neque vero *μεγάλαν ὄρ' ἔσανεν* quis necessario unus est, ut tyrannus: etsi fieri potest ut Cumaeorum aliquis magistratus, qui in Hieronem antea insolentior fuerit, significetur. Ceterum ex Diodori narratione Cumanum bellum Hiero per alios administravit duces, non ipse affuit: sed tyrannus bellum gerit (*στρατεύεται*), etiamsi non adsit;

atque ipse poeta Hieroni ipsi *Συρακοσίων ἀρχῇ* illam victoriam quamvis absenti tribuit vs. 73. Scholiastae autem vs. 96. lectica circumlatum Hieronem bellum gessisse dicentes non immoror: quod quamquam ex rerum scriptore ductum esse mihi persuadeo, ad hoc tamen bellum, de quo poeta dicit, pertinere quis sponderit? Haec haec. Iam vero altera comparationis pars in morbo Hieronis posita est: quapropter poeta deinceps de Philoctetæ vulnere dicit. At vs. 56. ambiguum est *οὐκ*, quod ne optantis esse putem ut vs. 46., illud obest, quod utrumque votum nimium simile, immo idem foret; itaque sententia mihi haec videtur: *Ut Philocteta quamvis invalidus Troiam cepit, sic tibi quoque deus det, ut iis, quae appetis, potiare.* Tertia quidem in Scholiis affertur interpretatio: „Ut Machaon Philoctetæ, ita deus Hieronis medeatur morbo;” sed nihil de ea medicatione Pindarus, qui infirmo potius corpore Danaorum labores Philoctetam finivisse dicat. Ceterum Dionysius, ad quem in illa re Schol. provocat, non Sidonius est, ut Praef. Schol. T. II. p. XVII. dixi, sed Samius, qui cyclum Dionysiacorum, Argonauticorum ceterarumque fabularum epicum soluta oratione ante Diodorum, Alexandrinorum haud dubie aëvo, pragmatica ratione concinnavit, plane diversus a Dionysio Milesio, qui Persici belli aetate et ipse *Μυθικά* et *κύνιον ἱστορικόν* composuit: qui quum vulgo confunderentur, historia litterarum mire perturbata est. Sed de hac re non hic dicendi locus est.

Vs. 58 — 66. Relictis Hieronis rebus, mox ut ad eas revertat, poeta etiam Dinomeni Hieronis filio studet gratificari, sed lyrico modo brevissime (*πολλῶν πείρατα συνταύσας ἐν βραχέϊ* vs. 81.). Quidni apud Dinomenem currus victoriam praedicemus, quum a filio non aliena patris fortuna sit? Age iam, Musa, gratum Dinomeni, Aetnae regi, hymnum deinceps canamus. Intelligitur carminis pars, quae in Aetnaeorum rebus versatur, str. 4. ant. 4. et deinde recurritur ad Hieronis et fratrum facinora, occasione petita a precibus pro Aetnae salute (vs. 71 sqq.). De Aetna vero urbe quae dicit, haec sunt: Hieronem eam filio Dinomeni condidisse, liberam tamen civitatem, institutis utentem Doriis; Pamphyli vero et Ileracidarum posteros Spartae haud invitos semper persistere in Doriis legibus: qui Amyclas obtinuerint a Pindo profecti, homines fortissimi. Hoc loco ab interpretibus et rerum et artis interpretandi imperitis pessime habito mirere primo aspectu hanc de Spartanis digressionem; at ideo haec poeta apposuit, ut Aetnaeis quoque, origine Doriensibus, tranquillum civitatis recens conditae statum et legum Doricarum tenacitatem auguraretur, quae ut iis praebeat, Iovem vs. 67 sqq. precatur; simul ut Peloponnesiis ceterisque Doriensibus Aetnam colentibus gratam maiorum memoriam repeteret: quemadmodum Aeschylus fabulam Aetnam sive Aetnas dicitur Aetnae docuisse *ὀλωνίζουσιν βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικοῦσι τὴν πόλιν*, ut ait Vitae scriptor. Sed transeo ad singula. Initio offendit illud *καὶ*. *Πᾶρ Δεῖρ* non potest aliter accipi, nisi ut hymnus hic ipse apud Dinomenem Aetnae cantandus sit, quemadmodum Schol. intellexit: id vero nunc dici potest absonum videri. Nempē poeta rationem quaerebat, qua iam ad Dinomenem transiri posset; quod ita effecit, ut diceret: *Obsequere mihi, Musa, ut Hieronis victoriam apud Dinomenem praedices; tum quoniam victoriam apud Hieronem potius cantandam esse putaveris, addit illud καὶ*: „Etsi apud Dinomenem versamur, tamen non inconvenienter Hieronis celebramus victoriam;” hoc est, si sententiam spectes, quidni apud Dinomenem Hieronis victoriam canamus? Cf. de usu particulae *καὶ* Pyth. V, 47. Sic poeta more usitato Dinomenis nomen lucratus est, quo proposito in eius rebus posset aliquantulum consistere. Vs. 59. *νοῖα* est *praemium*; *ὕμνη καλοῦ ἀκούσθην* apud Pindarum interpretatur Eustath. ad Iliad. γ, p. 416. init. Iam vero quum tanta ambage et ex

improvisio Dinomenes arcessitus sit, quis crederet eum statim dimissum iri? Quo solo argumento constat, vs. 60. *Αἰτνας βασιλέα* non esse Iovem, sed Dinomenem ab Hierone Aetnaeis praefectum, quod docet poeta vs. 70. et Schol. Firmatur haec interpretatio vs. 68. ubi *Aetnae reges* vocantur Hiero et Dinomenes posterique. Hiero enim in Aetna condenda Lacedaemoniae civitatis formam imitatus est: in omnibus autem Laconicis rebuspublicis reges fuerunt, ut Therae, Cyrenis, Tarenti: immo duo fortasse Aetnae ut Spartae dicis causa reges constituti sunt, Hiero et Dinomenes, quod prope conieceris ex vs. 68 — 70. Sub his tamen regibus libertas esse potuit, ut Spartae; etsi eam Aetnae non fuisse vix dubium est. Attamen speciem libertatis instituerat Hiero: et poetae in laudibus regis versanti hoc quoque praedicandum fuit, quod liberale videbatur. *Dorica instituta* dicuntur νόμοι Ἰλλίδος ἀτάθμας et τειθυμοὶ Ἀλγίμου Δωριεῖς: Hyllum et Aegimium nemo ignorat; alter ut Heraclidarum stirpis auctor, alter ut Doricae gentis dux memoratur; utrumque etiam Fragmentum de Aegina ex Isthmionicis nominat, ut Herculem et Aegimium Pyth. V, 71. Nam quod Schol. de Hylo rege τῶν περὶ Ἰταλίαν οἰκησάντων dicit, nescio quo spectet: nisi is περὶ Ἰταλίαν parum accurate de Illyrico dixit, ubi Hyllensium ex Apollonio Rhodio notorum urbs est celebris, quam Hyllus Hercule et Melita natus condidisse fertur, postquam in Saturnium mare sive Adriam cum colonis secesserat. Dorica autem instituta ea sunt, ut Senatus cum rege imperet ex optimatibus lectus, huic autem populus liber iunctus sit, aut ex nobilibus et plebeiis mixtus, ut in Laconica ex Spartanis et Laconibus, aut paris conditionis cives continens, denique ut forma imperii plane aristocratica sit, et cetera quae Lycurgus instituisse traditur, maxime ut Dorica civium divisio in certas quasdam tribus et obas obtineat. Addi possunt publici servi, qui ut in Laconica ceterisque Doricis Peloponnesi civitatibus, ante democratiam, quam Gelo evertit, etiam Syracusis fuerant: nam Syracusanorum civitas ex optimatibus (γὰμοροις), plebe (δῆμος) et publicis servis (Κιλληροῖς) conflata erat (Herodot. VII, 155.). Pamphyli et Heraclidarum posteris designantur tribus (φυλαί) Doricae et imprimis Spartanae Παμφύλων et Ἰλλέων; omittitur tertia Δυμάνων s. Δυμαναῶν; ex his enim ternis tribubus constituisse Spartanos paucis docui in Annal. litt. Heidelb. a. 1818. p. 307. exclusis, quos olim in nott. critt. ad Nem. IV, 77. addideram, Aegidis. Locus classicus de his stirpibus est ap. Steph. Byz. v. Δυμάνες. Easdem Corinthi fuisse monstrant Corcyraeorum Ἰλλεῖς (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 403 sqq.); hinc Syracusas haud dubie transierant Archia Heraclida duce, qui Chersicrati Corcyrae conditori coniunctus erat (v. ad Olymp. VI.). Eadem fuerunt Argis tribus (v. Müller, Aeginet. p. 139.): quas quum Agrigenti quoque institutas esse Ἰλλεῖς ostendant in marmore Agrigentino ap. Gruter. p. CCCCI. obvii, patet eas Argis in Rhodum Heraclidarum imperio utentem indeque Gelam, atque Gela Agrigentum traductas esse. Res eo certior, quum constet Gelam Doricis, Agrigentinorum civitatem Gelensibus institutis usam esse. Thucydes VI, 4. de condita a Rhodiis Gelensium civitate: Νόμιμα δὲ Δωρικὰ ἐπέθη αὐτοῖς; ibidem vero conditores Agrigenti dicuntur huic urbi νόμους τὰ Γελῶν δόντες. Praeterea Megarenses Corinthiis vicini Dorica hac tribuum divisione usi sunt: nam in Megarica inscriptione Hadriani aetate scripta (apud Spon. Itin. T. III. P. II. p. 223. et Misc. erud. ant. p. 328. Wheler. Itin. p. 432. aliosque) adhuc perdurant Megarici Πάμφυλοι: quae tribus Sabinam Hadriani uxorem statua honoravit, ut solebant non solum civitates sed singula etiam in civitatibus corpora: quae res si dubia esset, plurimis posset exemplis demonstrari. Nec dubitari potest, etiam in Siciliensi Megaride, Dorica colonia, easdem esse tribus institutas. At nova Aetnaeorum

urbs ex Doricia erat gentibus conscripta, ex Gelois, Syracusanis, Megarensibus, Peloponnesiis: v. Schol. vs. 120. qui Peloponnesios, et Diod. Sic. XI, 49. qui Geloos et Megarenses omittit. Igitur quum Peloponnesii, Geloi, Syracusii, Megarenses, Doricam haberent divisionem, eadem Aetnae instituta est, addita fortasse una et altera, ut solebat, nova tribu: unde intelligitur gratiorem Aetnaeis et commodiorem Heraclidarum et Pamphyliorum mentionem esse, qui quidem etiam Aetnae fuerint. Ceterum tres illae tribus inde natae putabantur, quod a Doriensibus adhuc in Histiaeotide sub Aegimio habitantibus Herculi illis auxilium ferenti tertia terrae pars praemio esset data (Diod. IV, 37.), quam deinde Heraclidae ab Aegimio repetitam obtinuissent. (Diod. IV, 58.): atque omnino non tribuum solarum, sed etiam terrae apud Dorienses tripartita divisio fuit, ut Spartae et in Rhodo tres urbes habente. Nihil magis tamen verum est, quod Wesseling, ad Diod. IV, 37. contendit, *τρεῖς μέρη Αἰγυμίου* esse „statuta, quibus edixerat, ut Doriensibus permixti Heraclidae tertiam semper regionis partem sibi praecipuam haberent;” sed latius illa instituta patent; sunt *Δωρικά νόμιμα*, ut ait Thucydides. Mox Dorum migrationes contrahit poeta. Nam Pindus h. l. non oppidum Pindus s. Acyphas est, cuius in tetrapoli Dryopidis s. Doridis situm Strabo IX, p. 654. A. demonstrat (cf. intpp. Strab.): sed est Pindus mons, propterea quod si tetrapoleos oppidum esset, intelligi non posset, cur Acyphas potissimum nominaretur omnis ceteris locis. Dorienses pulsi ex Histiaeotide migrarunt in Pindum montem in Perhaeborum ditionem, ibique Macednae gentis nomine habitarunt; hinc in Dryopidem profecti sunt, ubi illam, de qua Strabo dicit, tetrapolin condiderunt, quae in Scholiis hexapolis est, et in hac Acyphantem s. Pindum oppidum, ap. Schol. omissum, more solito tetrapolin et Pindum oppidum, quod etiam in Pindo monte habuerant, in Dryopidem transferentes, quod ex Schol. colligere licet. Mox ex Dryopide Peloponnesum invaserunt. Vide, qui instar omnium est, Herodotum I, 56. Sed Pindarus migrationes, ut dixi, contrahens, insignem tantum montem nominat, unde progressi Dores fuerint, et omissis intermediis locum addit, ubi tandem conederint, Amyclas. Amyclarum autem expugnationem Heraclidarum cum Aristodemum et fratribus reditui assignavit (v. nott. critt. p. 479.), non ex rei veritate (v. Müller. Orchom. p. 320.). Sed cur Amyclas nunc, non Spartam nominat? Hoc certe Schol. non expedit annotans: *κατέσχον τὴν Σπάρτην ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικὴν*: sed Müllerus Orchom. p. 319. idoneis argumentis usus coniecit, non Spartam sed Amyclas Achaeorum in ea regione principem fuisse urbem, quae Laedaeam dicta sit. Postremo quomodo Dores *Τυνδαρίδαν* *γείτονας* sint, ambigit Schol. duas afferens rationes, quarum neutra probabilis. Sane Dioscuri et Amyclaei dii sunt (Müller. Orchom. p. 319.) et Argis culti (introd. ad Olymp. II.): sed Pindarus eos in proxima Amyclarum vicinia Therapnae collocat, Pyth. XI, extr. Nem. X, 56. Isthm. I, 31. cf. Eurip. Troad. 211. Pausan. III, 20. 21. Tyndaridarum autem mentio quamquam per se non incommoda propiorem tamen fortasse causam habet, si eorum cultus a Peloponnesiis Aetnam translatus erat. Agrigenti quidem eos venerationem habuisse in Gelensium colonia Aetnam ex parte tenentium, ad Olymp. III. vidimus.

Vs. 67 — 80. Poeta preces ad Iovem dirigit, ut Aetnaeis eadem, quae Spartanis, tranquillitas et firmitas contingat: *Iuppiter perfector, fac ut hac sorte firmitatis, tranquillitatis, fortitudinis etiam Aetna fruatur; precor ut Poeni et Etrusci domi se contineant spectata clade Cumana, qua Graeci (proprie nunc Italici et Sicilienses, ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλλὰς, μετὰ δὲ Ἑλλὰς) nunc ipsum servati sunt. Nec tacendum prius Spartam sed maxime insigne proelium ad Ilimeram, quod celebrans eandem ab Hierone et fratribus*

gratiam retuleris mercedem, quam ab Atheniensibus, ubi Salaminiam pugnam, a Spartanis, ubi Plataeam ad Cithaerone[m] praedicaveris: hae enim illis debitae sunt ideoque singulis sunt gratissimae et simul omnes pariter magni momenti: nam ut Salaminia mari, Plataeensis terrâ excussa servitute Graeciae proprie dictae libertatem recuperavit, ita Himerensis pugna Graecis in Sicilia et Italia: ut adeo par huius et Plataeensis Salaminiaeque pugnae gloria sit, et par Dinomenis filiorum atque Atheniensium et Spartanorum meritum. Ita connectendae sententiae sunt miro nuper acumine distortae. Amenas est fluvius Aetnaeus, Amenaus et Amenanus in numimis (v. Eckhel. D. N. T. I. p. 204. sq.), Amenanus ap. Ovid. Met. XV, 279. Strab. V, p. 367. B. Alm. Βασιλευσιν, Hieroni et Dinomeni posterisque. Structura verborum *τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσι διακρίνειν ἔνυμον λόγον ἀνθρώπων* quadruplici ratione instituitur. Primum construunt *παράσχου τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασ. ὥστε τὸν τῶν ἀνθρ. λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἀποφαίνειν*, quae fere Schol. ratio est; sed *τοιαύταν αἶσαν* non potest ab omisso δὸς s. *παράσχου* pendere, unde potius infinitivus *διακρίνειν* suspensus est (v. nott. critt. ad Olymp. XIII, 109.). Quo vitio etiam Heynii interpretatio laborat, qui falsa lectione deceptus sententiam ita constituebat: *τελεῖ τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασ. ὥστε αὐτοὺς διακρίνειν ἔνυμον λόγον ἀνθρ.* Igitur tantum ambigi potest, poeta hocne a Iove precetur: *τοιαύτα αἶσα διακρίνοι ἔνυμον λόγον ἀνθρ.* an hoc: *τοιαύταν αἶσαν διακρίνοι ἔνυμος λόγος ἀνθρ.* In quo diiudicando potissimum mihi videtur animadvertendum, quo poeta tendat, quidque ei hoc loco praecipuum sit, *τοιαύτα αἶσα* an *ἔνυμος λόγος ἀνθρ.*: id enim quod praecipuum est, debet obiectum grammaticum esse, quod efficiatur et praestetur a subiecto. Neque vero dubium est praecipuum esse *τοιαύταν αἶσαν*, quam Aetnaeis contingere poeta vult: itaque obiectum est *τοιαύταν αἶσαν*, quam praestari vult a subiecto, *ἔνυμον λόγῳ ἀνθρ.* Sic haec sententia prodit: *Precor, verus hominum sermo semper talem fortunam Aetnae adiudicet et decernat, sive: Verus hic semper hominum de Aetna sermo esto, permanere reges et cives in Doricis institutis, similemque illam civitatem stabilitate, tranquillitate, fortitudine Lacedaemoni esse. Ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσι* maxime spectat consensum populi et regum, quo Sparta insignis: hoc caventur seditiones, firmatur tranquillitas. Hinc ea quae sequuntur: *Tua ope, Iuppiter, Hiero cum filio populum benigne habens ad tranquillitatem concordem converterit: qua re et mite regum imperium et populi fides comprehenditur, mutuo caritatis vinculo.* Vs. 71 sq. iunge *ἄμερον οἶκον κατέχη*, in patria pacata, sine bello sese contineat, in Libya et Etruria. Φοίνιξ, Poenus, non Phönicia Persarum classis: sic ubivis, ut Nem. IX, 28. Eurip. Troad. 221. Herodot. II, 32. IV, 197. V, 46. Diod. XI, 22. Pausan. III, 19, 4. Ἀλαλητός ἰδὼν lyricā audaciā dicitur, ita tamen ut ἀλαλητός, θόρυβος, tumultus bellicus, sit pro exercitu. Clades Cumana, quae paulo ante hoc carmen acciderat, aut solos Tyrrenhos percussit ab Hieronis copiis fusos (v. ad vs. 46—57.), aut ut Schol. tradit, Carthaginienses etiam tum Tyrrenhis iuncti erant, quemadmodum eo tempore, de quo Herodotus I, 166 sqq. Prius si statuas, poeta etiam Poenos Siciliae hostes spectata Etruscorum strage ab invadendis Graecis detereri vult, quod tanto commodius admistum fuerit, quum vs. 79 sq. ad Poenos olim superatos redeatur: et libens accesserim Wesselingio ad Diod. XI, 51. qui cum Barbeyracō errasse Scholiastam censet, etsi idem ad Herodot. l. c. aliter censeat. Sed illud potissimum tenendum, verba οἷα *Συρακοσίῳν ἀρχῇ δαμασθέντες πάθον* de una esse pugna Cumana, sive ea soli Etrusci, sive Etrusci sociati Carthaginienses proflicati sint, et nugari intpp. qui ad Himerensem referant: οἷα enim refertur ad priora, estque nihil aliud nisi οἷω *τρόπῳ* sive οἷαν ad ὑβριν; v. ad Olymp. I, 8 sqq. Cete-

rum structura est: ἀπό γαῶν (Tyrrhenorum) ἐνεβάλενό σφιν ἄλικιαν, τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Proelio Himerensi Dinomenis maioris filii Gelo, Hiero, Polyzelus, Thrasybulus devicerunt Carthaginenses Olymp. 75. 1. die, ut fertur, Salaminiae pugnae. V. ad Olymp. II. Epigramma Simonideum tripodibus ob hanc victoriam dedicatis inscriptum extat ap. Schol. h. l. ubi nota fratrum nomina, quae erat Simonidis ars, ex ordine aetatis posita esse: nam primus fratrum fuit Gelo auctor imperii, alter Hiero illius in tyrannide successor, tertius Polyzelus exercitus dum a Gelone relictus, quartus Thrasybulus fratribus superstes, quem natu minimum fuisse annotat Schol. Isthm. II. inser. Haec hactenus: addo reliqua. Pro ἀρίομαι, quod reposui, male Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 23. coniecit ἀρύομαι. Iliad. id. 95. πᾶσι δὲ νε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄριοιο, etsi sensus paulo diversus. Παρ Σαλαμῖνος, de Salamine, praedicandâ Salaminia pugná. Ad sententias Graecorum de Salamina et Plataensi pugna cf. Plato Legg. IV, p. 707. C. ubi quod Cretensium iudicium dicitur, multo magis Atheniensium est Salaminium proelium maximi facientium, etsi Plato optimatum imperio indeque pedestribus copiis magis favens aliter statuebat; accedit quod plurimas Atheniensium in Salamina, Laconum in Plataensi pugna copiae erant, ibique clarissimus dux Themistocles, hic Pausanias. Itaque carissima Atheniensibus pugna Salaminia, ut Spartanis Plataica, Siciliensibus et Italicis Himeraea. Et mihi quidem poeta, etsi eo tendit, ut Himerensem pugnam Salamina et Plataensi haud minorem esse significet, simul id videtur haud iniucunde admiscuisse, singulas singulis imprimis caras esse, iis quippe, quorum merito singulae illae victoriae deberentur: ut inde, quod alia aliis carior esset, aliam aliorum merito deberi posses colligere. Par autem trium illarum pugnarum esse momentum, non dictum quidem est, sed inde colligendum, quod omnes tres iuxta se ponuntur, quodque eandem unaquaque celebranda gratiam poeta apud eos nanciscitur, qui in singulis vicerant. Scio Ἀθαλαίων χάριν ἀρίομαι μισθὸν posse etiam ita explicari: Atheniensium gloriam ex Salamina pugna tollam et promam ut mercedem eorum, et sic deinceps cetera: ac favet huic interpretationi locus Iliadis modo allatus quamquam ne sic quidem plane geminus: sed re identidem perpensa redeo ad id quod posui, ut poetae merces sit Atheniensium, quam ipsi habeant, gratia. Παρὰ τὰν εὐνδρὸν ἄγκτᾶν Ἰμ. hoc est, materiâ ab Himerensi pugna petita, ut poeta de ea canens quasi praesentem apud Himeram flumen sese cogitet, quo se carmine confert. Ad participia ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρίων et ὕμνον τελέσας supple ex prioribus χάριν ἀρίομαι μισθὸν: cf. quae collegi nott. critt. p. 389 sq. Τελέσας non arbitror posse optativum esse: quodsi pro participio habebis, non poterit non ἐρίων scribi. Ac ne quem offendant ἐρίων futurum et τελέσας aoristus: aoristum posuit poeta, quia laudem Himerensis pugnae nunc ipsum huius ipsi verbis perfecit.

Vs. 81 — 88. Opportune ego laudibus vestris breviter defungor, multarum rerum summam paucis complexus: ita enim minori hominum vituperio obnoxius est et qui laudat et qui laudatur: laudans, quod in longiori carmine expectatio audientium quasi festinans lentitudine et fastidio fatigatur atque obscuritur, carminisque perit gratia; laudatus, quod publice apud cives audita laus ac virtus animos hominum tectos maxime invidia replet. Tu tamen, Hiero, quoniam invidiam praestat quam miserationi occasionem praebere, nihil omite praecleari; populum iuste gubernâ, veritati, fidei stude; qui si vel minimum haud satis recte feceris, a te viro maxime conspicuo, a multarum rerum domino profectum videbitur magnum: nec latere id potest, quum quas tu res geris, earum testes sint plurimi. Eximia praecepta, nulli non principi danda! Brevitati se studere et multa didicisse paucis complexi passim poeta prohitetur, ut Pyth. IV, 247. IX, 79 sqq.

ubi etiam de *καιρῷ*. *Καῖρὸν* est κατὰ *καιρὸν*. *Κόρος αἰανῆς, χαλεπός*, ut exponit Hesychius, *fastidium molestum*, ut *κέντρον αἰανῆς* Pyth. IV, 236. *αἰανὴ κόρον* Isthm. III, 2. *λιμὸν αἰανὴ* Isthm. I, 49. Plura, sed partim diversa v. in Lexx. et ap. Lobeck. ad Sophocl. *Aiac.* 671. *Ἀμβλύει, retundit, obtundit*, ut Latini dicunt *aures obtundere*; quam formulam Lene comparavit Bachius. Dein iunge voces iuxta positas ἀκοᾶ ἀστών, hoc est *fama apud cives audita*; ἀκοή est enim *quod auditur*, ut paulo post ἀκοὰν ἀδείαν et Pyth. IX, 81. Huc refer etiam adverbium μέλιστα: *apud cives audita fama maximam invidiam habet*, quia qui civibus suis insigniter placet, felicissimus est. Κρύφιον θυμὸν generaliter intellige *hominum invidorum tectos animos*, aemulorum maxime Hieronis; de Aetnaeis equidem non ceperim, quos haud convenit invidere Hieroni urbis conditori: immo etiamsi Hieroni invidebant, id nunc proloqui haud satis apte poeta potuit. Verba κρέσσον γὰρ οἰκτιρῶν φθόνος ex proverbio petita sunt. Herodot. III, 52. μάθον ὅσω ῥθονέσθαι κρέσσον ἐστὶ ἢ οἰκτιρέσθαι: quem locum post alios comparavit Porson. Adv. p. 312. simul ex Stobaeo enotans lectionem κρέσσον γὰρ οἰκτιρῶν. Cf. nott. critt. Quod Hieronem poeta hortatur, ut veritati studeat, videtur inde factum, quod Hiero, ut tyranni solent, astutiis subinde et fraudibus utebatur; certe a simplicitate fratris Gelonis dicitur descivisse (Diod. XI, 67.): de aurea lyra Pindaro promissa nemo cogitabit hodie. Dictio ἀψευδεὶ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλώσσαν vel veteribus ob audaciam translationis offensionem praebuit, ut Galeno de puls. differ. T. III. p. 39. ed. Bas. nec difficultatem expedit Schneiderus Vit. Pind. p. 119 sq. qui tamen in schedis meliorem monstravit viam. Γλώσσα est lingua, pro sermone; sermonem formare (non acuerē) poeta dicit χάλκευεν γλώσσαν; formandus autem est ad *normam* veri, quod vocat πρὸς ἀψευδεὶ ἄκμονι. Γλώσσαν χάλκευειν sane non audacius est quam *κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί* (Scol. in Theoxen.), neque illam dictionem defugit ipse Cicero de Or. III, 30. „Non enim solum acuenda nobis neque *procudenda* lingua est, sed onerandum complendumque pectus maximarum rerum et plurimarum suavitate, copia, varietate.” Tacitus dial. de oratoribus c. 20. „Iuvenes in ipsa studiorum incude positi.” Sidon. Apollinar. Epist. IV, 1. „Philosophica incude formati.” Nec plane alienum Horatianum illud Epist. ad Pison. 441. *Male tornatos incudi reddere versus*, cui similis dictio Antipatri Thessalonicensis Epigr. XXIV, 3. T. II. p. 101. Anthol. Iacobs. ed. pr. *στίχον Πιερίδων χάλκευτὸν ἐπ' ἄκμοισιν*. Quae translatio etsi lenior est quam in Pindaricis, tamen quum ea veteribus tam usitata fuerit, quam facile poeta etiam ad duriorē dictionem transire potuerit, licet intelligere. Φλαῦρόν τι, *leve quiddam*; παραιδύσσει, *excidit*, quippe minus recte factum. Bene Heynius παραιδύσσει translatum a scintillis, quae inter ferrum eudendum emicant, putat; etiam φέρσει de motu est. Vocem ἀμφοτέροισ de vero et falso interpretantur ex vs. 86 sq. alii de Hierone et filio, vel de rege et populo: Pyth. II, 76. idem vocabulum quomodo explicandum sit, nexus sententiarum monstrat; hoc loco etsi orationis tenor non multum docet, proximus tamen de vero et falso, recto et pravo sermo est; quapropter hanc interpretationem amplector. De levibus et magnis (φλαῦρῳ καὶ μεγάλῳ) certe dici non potest, propterea quod utrumque, et φλαῦρον et μέγα, hoc loco tantum de malo et falso est, de ψευδεὶ ἢ κακῷ φλαῦρῳ καὶ μεγάλῳ.

Vs. 89 — 100. Quodsi felici indoli obsecutus bene semper audire cupis, munificentia et benignitate praesta; neve te ab adulatoribus decipi patere, qui vel non merentem, vel illiberalem ac tuum celebrant et laudant, sed posterorum iudicium cura, quod unum perenne est. Sic Croesi benignitas nunquam non praedicatur, sed Phalarin infensa fama

persequitur, neque is poetarum canitur carminibus. Bona quidem fama proximum felicitati commodum est; utramque vero qui nactus fuerit, is summum consecutus est. Poeta Hieronem ad opes in novam coloniam ornandam et augendam erogandas hortatur, musicis etiam et poeticis certaminibus instituendis, quibus Aetna urbis celebrior fiat: huc Croesi munificentia pertinet; contra Phalaridis exemplo a violentia et avaritia deterretur Hiero, quem ab istis vitiis non alienum fuisse saltem unus et alter veterum iudicabat. Omitto nugas in Praefatione Scholiorum ad Hermogenem ap. Reisk. Orat. T. VIII. p. 195. et in Synagoge ad Aphthonium ap. Montf. Bibl. Coisl. p. 592. propositas; sed ex antiquo fonte haud dubie Diod. Sic. XI, 67. ἦν γὰρ καὶ φιλόσοφος καὶ βίαιος καὶ καθόλου τῆς ἀπλότητος καὶ καλοῦ ἀγαθίας τὰ δειλοῦ ἄλλοτριῶτατο. : contra post partam tyrannidem Plutarcho dicitur μέτριος καὶ δημοφιλὴς fuisse (S. N. V. cap. 6.); laudatque eius liberalitatem Aelian. V. H. IX, 1. Ad eandem in publicam utilitatem conferendam Hieronem hortatur Simonides ap. Xenoph. Hier. c. 11. Translationem de velis iterum habes Isthm. II, 39 sq. Ἀνεμῶν ἐστὶν ὑλὴν ὑπὸ πνεύματι τοῦ ἀνέμου ἐκτεταμένην, quae Schol. et Casaub. ad Pers. p. 27. minus recte explicant, sunt artes facetae et astutiae adulatorum aulicorum; his enim Hieronem, ut solent tyranni, aures prae buisse, docemus nott. critt. p. 449. ad Pyth. II. ubi plura de his rebus Pindarus: et ap. Xenoph. Hier. 1, 15. Hiero queritur, suspectam de adulatione laudem tyrannis tributam esse. Ὅτι θόμβροτον, μεταγενέστερον, quod post hominis mortem est. Λογίους esse rerum scriptores notum est. His igitur et poetis futuris fama, non suspecta ista, quam de superstitute adultores sive voce sive scriptis spargunt, sed ea quae ad posteros propagata est et tempore probata, narrandam vitam hominum moresque praebet. De Phalaridis tauro, an fide historica nitatur, v. Schol. c. nott. Φόρμγγες ὑπὸ ῥόμφαι, quae ὑπ' ὀροσὴν sunt in coenaculo (ἀνδρῶν), ubi comissiones cum carmine aguntur; eae igitur citharae οὐ δέχονται μὲν εἰς κοινωνίαν ὁδῶσαι παίδων, hoc est, Phalaris non canitur. Dativus ὁδῶ. π. non a verbo δέχεσθαι pendet, ut alibi (v. nott. critt. p. 461.), sed a substantivo κοινωνίαν. Ὅσοι sunt cantus. Ἐλῆ, ἀμφοτέρα.

Absoluta singularum partium explicatione pretium est, quomodo universum carmen compositum sit, considerare. Quodsi quae praeter res, quas ipsa odæ scribendae occasio suppedabat, summa et finis carminis sit, invenire velis, initium maxime et exitum specta, quorum ea intelligitur ratio esse, ut planissime conspirent. Quod vult poeta, hoc est: Bellicis negotiis peractis poetica, Hiero, studia fove in recens condita urbe carminum illustranda splendore; quibus ubi per artes praeclaras et miti imperio materiam laudum praeberis, germanam consequeris gloriam. Igitur initio musicae vis exponitur, quae etiam atrocissima deliniat et violentissima, ut fulmen Iovis et ipsum Martem (vs. 1 — 12.); eos tantum, qui diis essent invisī, non demulceri musicis sonis sed exterreri; quod aptissime amplificatur Typhonis proposita imagine, Aetnae ignes efficiente, qui mons illis ipsis annis maxime ardebat (vs. 13 — 28.). At sub finem apertius hortatur Hieronem, ut, si bonam perpetuo famam habere cupiat, sumptibus ne parcat: vs. 29. εὐσπένδεις δ' ἐν ὀργῇ παρμίων, εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοῶν ἀδείαν αἰεὶ πλύνειν, μὴ κάμνεις λαν δαπάναις, et quae sequuntur. Nam astutias facetiasque aulicorum nihili habendas esse; spectandam gloriam apud posteros, ad quos ubi bona fama pervenerit, hanc apud illos a scriptoribus et poetis celebrari. Sic Croesi liberalitatem vivere et victuram esse: atrocem Phalarin non recipi inter cantus juvenum. Vides identidem ad poesin et musicam recurri. Denique vs. 99. post felicem vitam proximum bonum dicit prosperam famam. In medio carmine id ipsum efficit poeta, quod

poetas praestare significat. Laudat Hieronem ob partam victoriam, qua Aetnam illustrarat; et ut fiat quod augurat, preces fundit, hoc est, ut Aetna posthac etiam victoriis sacrorum ludorum insignis sit atque in sollemnibus publicis carminum vocibus clara, *ὅν εὐφώνους θαλάσας ὀνομαστάς*, rursum ad poesin revertente oratione et ludos, in quibus vincentem Hieronem Aetnae Noster vult gloriam parare. Haec a vs. 29. usque ad vs. 42. Iam Hieronis virtutem bellicam praedicat et pro aegrotto imperatore vota facit: Dinomenis filii mentione iniecta liberalia in Aetna condenda Hieronis instituta extollit (vs. 61 sqq.), populum ab eo fovendum esse significans (vs. 70.), quemadmodum Phalaridis eum exemplo in fine posito a crudelitate deterret; barbarorum incursiones deprecatur, Cumanam pugnam nuperrimam et hinc Himerensem paucis tangens, ne vel novissimam vel clarissimam onittat victoriam: postremo ad bonas artes Hieronem cohortatur. Haec inde a vs. 42. In quo omnia ad illum quem dixi finem referuntur, sed ut par est ita instituto carmine, ut ea, quae scribendi occasionem praeberat, Pythia victoria celebretur, nec minus Aetna, cui id Hiero decus tribuerat, et in qua hoc carmen canendum erat, atque ut res ab Hierone nuperrime gestae extollerentur. Quibus commemorandis poeta simul id effecit, ut doceret satis Hieroni bellicae gloriae partum esse, neminem neque clariorem neque potentiorum esse (vs. 47 sqq.); nunc pacis artes fovendas; tranquillitatem sese optare et bella deprecari (vs. 70 sqq.): quiescendum igitur, ut Mars quiescat cithara sonante, qua solus Typhon et qui saevitia et atrocitate pares sint, non deliniantur. Quae quidem poeta eximia arte in unum et integram coniunxit corpus.

[P Y T H. II.]

Oda haec, qua quaedam Hieroni curulis victoria nunciatur (vs. 4.), post Olymp. 75, 3. scripta est, quo ille anno Syracusis potitur (v. ad Olymp. I.): his enim iam imperat (vs. 1 sqq.). Praeterea nuperrime Hiero Locros Epizephyrios servaverat (vs. 18—20.); nam nisi recens admodum ea res fuisset, non ceteris rebus omnibus omissis de ea potissimum poeta dixisset. Quod quis enim dicat Locricas res nunc a poeta praelatas esse, quod exemplo opus fuerit *gratorum hominum*; id verum quidem est: neque tamen hoc id exemplo Pindarus probaturus erat, si res fuisset diu ante gesta et iamiam obsoleta; erantque etiam alii, non soli Locrenses, ab Hierone servati, ut Cumaei (v. ad Pyth. I.), quos gratos non fuisse nemo tradit. Itaque Locrenses nunc poeta elegit, quod eos Hiero nuper servaverat; Cumaeis tum nondum auxilium tulerat. Etenim Locrorum liberatio Anaxilao superstitite acciderat, auctore Epicharmo ap. Schol. Pyth. I, 99. *Ἀνίσταται δὲ τοῦτο εἰς Ἀναξίλαον τὸν τῶν Πηγίων βασιλεῖα βουλευθέντα Λοκροὺς καταπολεμῆσαι τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐμποδιθέντα τῇ τοῦ Ἰέρωνος ἀπειλῇ. ὅτι δὲ Ἀναξίλαος Λοκροὺς ἠθέλησεν ἄρδην ἀπολέσαι καὶ ἐκωλύθη πρὸς Ἰέρωνος, ἱστορεῖ καὶ Ἐπίχαμος ἐν Νάσοις.* Iam vero Anaxilaus teste Diodoro XI, 48. obiit Olymp. 76, 1. vel paulo ante, Olymp. 75, 4. extr. igitur necesse est Locros aggressum esse Anaxilaum in intervallo annorum Olymp. 75, 3. quo Hiero Syracusis potitus est antea sub Gelone Gelensibus praefectus, et Olymp. 76, 1. Narrationem de Anaxilao firmat Schol. Pyth. II, 34. accurate dicendo fidem sibi concilians: *Ἀναξίλα τοῦ Μεσσήνης καὶ Πη-*

ἦλον τυράννου Λοκροῖς πολεμοῦντος Ἱέρων πέμψας Χρόμιον τὸν κηδεστὴν διηπειλήσεν αὐτῷ, εἰ μὴ καταλύσαιτο τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, αὐτὸν πρὸς τὸ Ῥήγιον στρατεύειν· οὐπὲρ δὴ πρὸς τὴν ἀπειλὴν ἐνδόντος ἐν εἰρήνῃ δῆγον οἱ Λοκροί. Sed alter Schol. Anaxilai addit filium: Ἀναξίλας γὰρ καὶ Κλεόφρων ὁ τοῦτου παῖς, ὁ μὲν ἐν Μεσσηνίᾳ τῇ Σικελικῇ, ὁ δὲ ἐν Ῥηγίῳ τῷ περὶ Ἰταλίαν, πόλεμον ἡπάλουν Λοκροῖς· διαπρεβευσάμενος δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἱέρων ἐπανεστὸς τοὺς Λοκροὺς τοῦ πολέμου. Quodsi, ut Schol. tradit, Cleophron una cum patre Locris bellum intulerit, Schol. non pugnabit cum Epicharmo; siquis autem Anaxilao omisso solum Cleophronem Locris bellasse putaverit, non solum Epicharmi ei auctoritas oberit, sed alia quoque oboriatur difficultas. Quippe Anaxilae liberos reliquit immaturos, quos Olymp. 75, 1. Hamilcari Carthaginensi obsides dederat, quum eum pro Terillo socero in Siciliam adduceret (Herodot. VII, 65.): horum post patris obitum tutelam suscepit Smicythus, de quo Diod. XI, 48. Herodot. VII, 170. Pausan. V, 26. Iustin. IV, 2. Macrob. Saturn. I, 11. Is vero filiis Anaxilai paulo ante Hieronis obitum imperium restituit ipso Hierone hortante, Tegeamque in Arcadiam secessit, Olymp. 78, 2. quo anno Hiero fato functus est (Diod. XI, 66.): interim ipse regnaverat Smicythus, sub cuius imperio Reginorum et Tarentinorum a barbaris accidit clades Olymp. 76, 4. (Diod. XI, 52. Herodot. I. c. cf. Aristot. Polit. V, 3.). Mox pulsī etiam Anaxilai filii Olymp. 79, 4. (Diod. XI, 76.). Quibus in unum collectis Cleophroni Anaxilai f. intelliges vix ulum in Locrensi bello locum relinqui, nisi ille una cum patre ante Smicythi dominationem anno Olymp. 76, 1. prius imperaverit et eodem fere quo pater tempore defunctus sit: adultum quidem iam tum Anaxilae filium habere potuit, quum filia Anaxilai ante Theronis propinquam, quae Olymp. 75, 4 — 76, 1. Hieroni in matrimonium data est, eidem nupserit tyranno (Schol. Pyth. I, 109.). Hactenus de Anaxilao. Iam vero carmen hoc in eorum, quos dixi, annorum intervallo scriptum ubi statueris, conveniet etiam illud, quod eo ipso tempore Pindarus Theroni favit Agrigentino, qui tum cum Hierone simultatem exercebat (v. ad Olymp. II.); ex hac autem oda satis liquet, poetam apud Hieronem in suspicionem adductum esse: quin etiam quae de Ixione dicuntur, et ceterarum sententiarum plerasque ex Hieronis et Polyzeli dissensione, quae Gelonis mortem proxime secuta est, optime explicari docebimus: qua disputatione probabile sit, carmen hoc post inchoatas inter Hieronem et Polyzelum turbas et ante nuptias Hieronis et propinquae Theronis compositum esse, hoc est fere Olymp. 75, 4. Unde simul intelligitur Locrenses res vel Olymp. 75, 3. vel priore parte anni Olymp. 75, 4. accidisse. Schol. quidem ad vs. 131. Theronis et Hieronis bellum iam ante hoc carmen flagrasse arbitratur; sed neque hoc ex Pindaro constat, neque aliud ullum huic odaē vestigium inest, ex quo post Olymp. 75, 4. scriptam indicare possis. Nam quod ad vs. 3. vulg. de Tyrhenis dicunt grammatici, ne ipsi quidem ad pugnam Cumauam (Olymp. 76, 3.) retulerunt; quodque ad vs. 127. vulg. de misso simul cum hoc carmine Hyporchemate post Aetnam Olymp. 76, 1. conditam facto narratur, id facile propulsabimus: immo memorabile, quod Aetnae nulla plane mentio sit. Carmen Thebis scriptum est et Syracusas missum, non cum pompa publice, sed privatim (vs. 3. 67.), cantatumque Ortygiae, ubi regia (cf. ad Olymp. VI, 92 sqq.); certe Pindarus hoc carmen scripsisse, ut id caneretur, intelligitur ex vs. 69 — 71. neque putaverim Hieronem, quod plura inessent liberius dicta, prohibuisse, ne caneretur. Attamen publice id cantatum esse negaverim: et pompae quidem non easē scriptum, paulo post monstrabo. Aulae Hieronis destinatum erat; et multa insunt aulicis potissimum dicta. Victoria parta quadrigis, unde vs. 4. τετραο-

ρίας ἐλλήχθονος, et vs. 5. εὐάρετος Ἴέρων; idque equis, quod patet ex vs. 12. ubi σθένος ἵππιον habes. Sed ubi parva sit, valde dubitant veteres critici, inter Olympicam, Pythiam, Nemeeam, Panathenaicam ambigui (Schol. p. 312.); Isthmiam addit Gedikius. Et Olympicum certe carmen hoc non est; Olympiae enim nonnisi ter Hiero vicit, diserte testante monimento, quod in Introduct. Olymp. I. tractavi, bis quidem equo desultorio, semel curru, et curru quidem demum Olymp. 78. (v. ad Olymp. I.). Nec magis potest Pythium haberi; Pythia enim Hiero curru equestri semel tantum vicisse videtur Olymp. 76, 3. eoque tempore non Syracusis, sed Aetnae coronae honorem tribuit (v. ad Pyth. I.), quod alienum ab hac et victoria et oda. Quodsi quis Scholiastarum nugae, quas ad vs. 57 sqq. refutamus, adoptaverit, possit is ex Hyporchemate Hieroni scripto, cuius Fragmenta supersunt (Fragm. 1 — 3.), colligere Pythiam hanc odam esse, quia illud Hyporchema, quod una cum hoc carmine missum esse in Scholiis perhibetur, Pythiae victoriae celebrandae scriptum est; sed is errorem erraverit manifestum. Nam hocce carmen equestrem victoriam denunciat, ut paulo ante dixi; Hyporchema autem illud mulabus partum decus celebrat. Praeterea recte Gedikius monuit, hanc victoriam *pullis equinis*, non equis perfectis paratam esse; non quod *πόλους* appellet poeta, sed quod de domitis et formatis *tenera manu* Dianae ope dicit, vs. 7. Ἀρτέμιδος, ἃς οὐκ ἄτερ κελνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποι-
κίλαντους ἐδάμασσε πόλους; at in Olympiis et Pythiis pullorum (*πόλων*) cursum longo post Hieronem tempore receptum esse docet Pausanias V, 8, 3. X, 7, 3. Quapropter, ne de Nemeis dicam, Gedikius Isthmium putavit carmen esse, quod vs. 9 — 12. iunctim nominentur Diana *λοχταῖρα* et Mercurius *ἐναγώνιος* et Neptunus, coniuncti vero in urbe Corinthi reperiuntur et Mercurius ac Neptunus, et Mercurius atque Diana *Θρηϊονσσα* (Pausan. II, 3, 4. et 5.): sed neque haec argumenta sufficiunt, neque illorum deorum Corinthi status constat antiquas fuisse; atque apud Pindarum Diana appellatur quod Ortygiae colitur, Mercurius quod ludis quibuscunque praeest, Neptunus quod equester est deus. Denique Isthmia curru Hieronem arbitror numquam vicisse: quodsi eum in Isthmiis curulem victoriam retulisse ex Hieronicarum catalogis constitisset, in tot veterum de hoc carmine coniecturis quidni hanc quoque aliquis propositurus fuerit, Isthmiam hanc odam esse? Equidem in re tam obscura nolui quidquam pro certo definire, ideoque supra in Indice carminum incertis in ludis victoriam paratam dixi; attamen vix credibile est, victoriae locum non significatum esse: quod prorsus absonum. At ubi, ais, significatus est? Nempe in ipso initio: ὕμνων τὸδε τῶν ληπαῶν ἀπὸ Θηβῶν φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγέλλαν τετραορίας ἐλλήχθονος. Thebis, inquit, affero carmen victoriam quadrigarum nuncians; neque addidit quibus ludis partam victoriam nunciet: unde quidem apertum est, ibi partam esse, unde nuncius affertur, hoc est Thebis. Si alibi contigisset victoria, quam Thebis versans poeta nunciat, locus accuratius designandus erat: nunc quum nihil adiectum de loco sit, ubi victor Hiero extiterit, ibi eum vicisse intelligitur, unde victoria nunciatur. Mirum sane omnes interpretes et veteres et novos latuisse rem simplicissimam; sed obversabatur animis Pindarus Thebanus: de ludis Thebanis nemo cogitabat. Atqui si meam explicationem secutus fueris, verba ληπαῶν ἀπὸ Θηβῶν, quae non sine causa in ipso introitu posita ideoque maxime insignia sunt, multo graviorem continent sententiam, quam ubi nihil inesse censeas nisi hoc, a Pindaro Thebis versante afferri carmen: neve dubites curulia Thebis certamina celebrata esse, in mentem revoco curruum Thebanorum laudem et curulia Thebanorum studia (Introduct. ad Olymp. IV. et Explicat. ad Olymp. VI, 82 sqq.), imprimis vero hippodromum Thebanum ap. Pau-

san. IX, 23, 2. Est autem hic ipse prope stadium Iolai curruum peritia insignis herois: unde mihi apertum iam videtur, ex Iolais s. Heracleis (v. ad Olymp. VII, 77 sqq.) hanc esse victoriam reportatam. His expositis possem de fine carminis uberius dicere, nisi commodius visum esset, singula suis locis interpretationi interponere: hoc loco pauca tantum sub uno conspectu ponam, quorum aliqua pars non repetetur in carmine explicando. Etenim si quis hoc carmen vel leviter attigerit, hoc statim intelliget, non ideo id scriptum esse, ut victoria celebraretur nuperime parta: nihil enim inest de victoria nisi *nuncius* vs. 1 sqq. tum statim ad alia transitur. Igitur ut ibi notavi, ante pompam Syracusas reducem scriptum carmen est, et transmissum quidem privata navi forte ex Graecia Syracusas proficiscente, quod significavi ad vs. 67. Num igitur Pindarus hoc carmen festinavit, ut primus Hieroni victoriae nuncium afferret? In re tam levi ita ambitiosum Pindarum fuisse vix crediderim. Immo victoriae nuncius praetextui sumitur; alia fuit scribendi causa. Flagrabat tum, ut monui, Theronem inter et Hieronem simultas ob Polyzelum, et ipse Pindarus cum illis in suspensionem adductus apud Hieronem erat: iam commoda occasione oblata consilia dare Hieroni voluit in re gravissima neque ullam moram patiente. Quod perfecit pulcherrime. Finis igitur poetae summus erat, ut bellum cum Therone et Polyzelo, ut nuptias, quas Hiero sibi parare vi et fraude conabatur, dissuaderet, simul ut eos, qui Theronis ac Polyzeli partes et ipsum poetam calumniabantur, Hieroni ipsi redderet suspectos: quod et ipsum ad dissuadendum bellum pertinet, quoniam istorum hominum malis artibus aucta simultas erat: simul Locrensiu gratos animos commemorans, qui pro exemplo Hieroni propositi sunt, id quoque effecit, ut laudem ob liberatos Locros intexuerit. Res ipsas unde tam accurate noverit poeta, miretur aliquis; ego non miror. Versabantur Thebis, qui Hieronis curram eo deduxerant: atque etiam a Thrasydaeo Theronis filio monitum Pindarum esse, non improbabile est, ut infra dixi. Denique frequentissimus ex Graecia in Siciliam, ex Sicilia in Graeciam comatus fuit.

Vs. 1 — 12. *Syracusis Marti studentibus ego, poeta Syracusas per poesin adiens, hoc carmen apporto ex Thebarum urbe, nuncium victoriae curulis, qua Hiero Ortygiae coronam paravit, sedi Dianae, quae, ubi Hiero equos curru iungit, una cum Mercurio ludorum praeside equis illis ornamenta splendida imponit. Militarem potentiam Syracusarum inde a Gelone maximam fuisse ex Herodoto (VII, 153.), Thucydide (I, 14. qui Syracusas et Agrigentum maxime spectat), aliis constat; comprobata autem nuperis bellis erat et praecipue clade Carthaginiensium ac sociorum Olymp. 75, 1. (v. ad Olymp. II.). Schol. etiam de Tyrrenis loquitur; sed ipsa eius verba docent, non bellum Cumanum ab eo intelligi, sed Siciliae Olymp. 75, 1. invasionem. Deinde militaris Syracusarum potentia nunc eo aptius effertur, quod hac deterritis Anaxilaus a Locris domandis erat (vs. 13 sqq.); postremo, quod maximum est, Syracusae tum armis personabant, ut re vera essent *κέρκεις* *ἄγεος*: nam bellum in Theronem parabatur. Vide ad Olymp. II. Itaque poeta aptissime statim ab eo orditur, quod cum ipsius consilio coniunctissimum erat, a rebus bellicis: a bello enim dehortari Hieronem vult. Atque omnino in hoc carmine pleraque omnia ad unum finem esse pulcherrime attemperata ex iis, quae deinceps dicentur, intelliges. *Nuncium* victoriae hoc carmine afferri nota: unde patet id ante reditum pompae privatim missum esse. *Ortygiam*, tyrannidis sedem, Dianae sacram esse patet etiam ex Nem. I, 3. et Arethusae quoque mentione facta exponit Diodorus V, 3. templum Dianae celebre in Ortygia memorat Cic. Verr. act. II, lib. IV, 53. adde Dorvill. Sic. p. 196. *Ἀρσένιον**

ποταμῶν sunt qui ideo vocatam putent, quod apud Anapum flumen Syracusanum sit: mihi magis placet esse *Ἀλφειῶν* prope Arethusam in Ortygia insula (v. Schol. et nott.): *Ἀλφειῶσαν*, *Ἀλφειούσαν*, *Ἀλφειονίαν* in Elide cultam Dianam hanc appellat Strabo et Athenaeus: v. Athen. VIII, p. 346. B. ibique Casaub. Et Alpheoa quidem Elidis Diana eadem est quae *Ἐλαφιαία* (v. Pausan. l. c. ad Schol.) ac proinde *ἰαχίατα*. Cf. etiam ad Nem. I, 1 sqq. Haec igitur Hieroni faveat ob Ortygium cultum, et potest curulem praebere victoriam, quippe *ἵπποσά* Olymp. III, 27. *Θοῶν ἵππων ἐλάτεια* Fragm. Frosod. 2. Homero *χευστήριος*; cf. Callim. H. in Dian. 111. et passim. Adde Schol. Nem. I, 1. ubi hic quoque locus citatur. *Ἀγλήεις κόσμος* non corona est, sed equorum ornamenta, quales phalerae sunt; quod orationis progressus docet: „Non sine Diana illos pullos Hiero domuit: nam ipsa haec cum Mercurio, ubi Hiero equos curui iungit, imponit ornamenta, fraena, phaleras.” Structura haec est: *ὅτε Ἴέρον καταξυγνῶν σθένος ἵππιον εἰς δίφρον ἄρματά τε: δίφρος* est sella currui imposita, *ἄρματα* sunt cetera currus instrumenta; regitur autem currus habenis, quod iis equi reguntur. *Πεισιχάλινος*, habenis obediens, passive, ut *πειθάνορα πῶλον* ap. Aeschyl. Agam. 1631.

Vs. 13 — 24. Alium quidem regum alius laudat virtutis eius et meritum causa, ut Cinyram Cyprii, Veneris sacerdotem, Apollinis delicias; nempe ad canendum provocat homines gratia pro meritis habenda: sic igitur te, Hiero, Locrenses virgines celebrant a te servatae et Anaxilae metu liberatae. Hoc est illud, quod Ixion rotas circumactas illic ligatus occidit mortalibus: ut benefactorem meminerint praemiis remunerari. De Cinyra rege miti et utilibus inventis, ut fama ferebat, de Cypriis bene merito varias traditiones collegit Meurs. Cypr. II, 9. cf. Heyn. ad Apollod. III, 14, 3. Vetustissima eius memoria Iliad. 2, 20. Cinyram autem hunc probabile est in maioribus Hieronis esse habitum, indeque etiam Apollinis cultum Triopiis huius familiae sacris adhaesisse: cf. ad Schol. p. 314 sq. quod si verum est, Cinyrae mentio per se haud incommoda etiam commodior videtur. Per se haud incommodam dixi: mitis enim hominis exemplum Hieroni proponere poeta voluit, ut eum ad benefaciendum hortaretur et a saevitia retraheret. De verbis *ἄγει χάρις* etc. cf. nott. critt. et contra disputantem Thierschium Act. philol. Monac. T. II. F. II. p. 277 sq. Alio sensu *ἔξάγει χάρις* est ap. Eurip. Suppl. 79. De Locrensiis rebus v. introd. *Πρὸ δόμων*, aut in viis locisque publicis, ubi virgines Parthenia canant et choreas agant, aut pro foribus, ubi sedentes puellae vespertinis sese cantilenis oblectent, quod illi aetati et moribus Locrensiis incorruptis non male convenit; etsi Athenis et in Ionia, ubi luxur et licentia effecit, ut honestae mulieres raro extra gynaeconium conspicerentur, hoc factum non fuerit. Num musicae apud Locrenses Epizephyrios studium huc pertineat, vide ad Olymp. X, 1 sqq. Illud apertius, virgines poetam maluisse appellare quam iuvenes vel feminas maritatas, quia virginibus maius ab hoste periculum imminet et tanto maior metus est, quo sunt teneriores. Simul pulchrior offertur species virginum tantantium; itaque hoc magis poeticum. Dein *θεῶν ἐπετμαῖς* iunge verbo *λέγειν*. Simile praeceptum apud inferos dat Ixionis parens Phlegyas (Virg. Aen. VI, 621.): *Discite iustitiam moniti, et non temnere divos*: quod nunc obsoletum; aegre enim ferunt potentes moniti. De Ixione eiusque rota v. Schol. c. nott. et Valck. ad Schol. Phoeniss. l. c. ubi et Schol. Lucian. confertur, item intt. Hygin. Fab. 59. Meziriac. ad Ovid. Heroid. T. I. p. 151 sqq. Misc. Obs. Vol. I. p. 269.

Vs. 25 — 48. Id vero Ixion apertissime expertus est, qui a diis beatus factus non potuit felicitatem ferre, sed prae superbia in summam incidit calamitatem, quod primus caedem in familia intestinam ausus est, Iovisque uxorem appetivit. Sed cum nube con-

cubuit, quam ei Iuppiter supposuerat; et ipse quidem supplicium in rota luendum sibi contraxit, qui vero ex illo genitus est Centaurus, is neque apud deos neque apud homines honore gavisus cum equabus Magnesiis consuescens mixtam ex humana et equina formam prolem procreavit. Poeta quomodo ad Ixionis res delatus sit, liquet ex vs. 21 — 24. sed cur de illo nunc per viginti versus hanc rem narret, nemo quantum scio perspexit; unus et alter satius duxit de incommoda digressionem conqueri. Tres ob causas Pindarus in hac oda, quam ad Olymp. 75, 4. revocavi, de Ixionis moribus disputavit, primum ob *superbiam* Ixionis, a qua debortari Hieronem vult, ut Olymp. I. simillimo Tantali exemplo: violentum enim Hieronem fuisse et ad Olymp. I. et ad Pyth. I. notavi: deinde quod primus Ixion necessitudine coniunctum socerum necavit, idque artibus, ἐμφύλιον αἷμα πρῶτιστος οὐκ ἄστερ τέχνας ἐπέμειξε θνατοῖς; postremo quod Iovis uxore tentata ingrato animo connubium seclustum sibi expetivit (εἰνὰς παρὰ-τρόπου vs. 35.), unde dira et infausta processerit proles. Nempe ea aetate ipsi tyranni patiebantur, ut a poetis deorum ministris et interpretibus sanctis tecte et modeste officiorum admonerentur; quod fit fabulis promendis, quae quomodo rei aptatae sint, non magis explicatur, quam ab artificibus operibus allegoricis commentarius subscribitur, sed audientibus et legentibus relinquitur, ut quid quaeque significant, inveniant. Hinc huius loci intelligentia pendet. Etenim Hiero illo tempore fratri Polyzelo, a quo ut exercitus duce adiuvabatur, infensus, ingrata eum et impia mente periculis obiecit, ut tutius ipse dominaretur (v. ad Olymp. II.), quemadmodum socerum Deioneum Ixion opertae scrobi illapsum cremaverat. Neque vero solum id Hiero consilium habuisse videtur, ut periret Polyzelus; immo probabile est Hieronem, qui tum sine uxore erat, Polyzeli coniugem Damaretam Theronis filiam concupvisse: quam Gelo Polyzelo reliquerat cum exercitu, eo fine haud dubie, ut si maior frater Hiero, cui interim tyrannis competebat, filio imperium aliquando reddere detrectaret, Polyzelus tutor et vitricus exercitus viribus Gelonis id filio recuperaret. Iam quid magis consentaneum, quam Hieronem firmandae tyrannidi Gelonis olim matrimonium appetivisse, ut una cum Damareta etiam filium Gelonis infantem in potestate haberet? Accedit quod Theronis affinitate pollebat, qui Damaretam uxorem haberet. Postremo quum Polyzelus ad Theronem transfugisset, illis bellum minitabatur Hiero. Vide de his rebus omnibus introd. ad Olymp. II. Illas igitur res poeta tectius significat, ita tamen ut et Hiero et familiares perspicere satis potuerint; neque res eventum habuit, sed Polyzelus servatus est et Damaretam retinuit, aliamque Hiero uxorem duxit Theronis propinquam: priusquam tamen res compositae erant, Pindarus haec scripsit, monitus fortasse a Thrasydaeo Theronis filio et Polyzeli Pindarique familiari (v. ad Olymp. II.). Iam opinor quam commode, quam pulchre, quam artificiose haec omnia composita sint, intelligi potest. Nam si universum locum vs. 12 — 52. attente legeris, hunc videbis horum dictorum sensum esse: Beneficia beneficiis remuneranda sunt; ita Cinyrae gratia habetur a Cypriis, tibi a Locrensisibus: hoc tu quoque tene. Polyzelo gratias refer et abstine te ab impiis conatibus: mites homines civium fama praedicat, ut Cypriorum Cinyram: superbi (ὕψιππορες vs. 51.) a diis deprimuntur. Sic Hieronem Pindarus revocat a bello Theroni et Polyzelo inferendo: nec miraberis his lyricum negotiis immisceri, quum in eadem re docuerim Simonidem versatum esse. Ad dam nunc singula. Vs. 25. Κρονίδας maxime Iovem significat Ixionis benefactorem, ita tamen ut familia eius et soror simul respiciantur, in quarum consortionem a Iove receptus Ixion erat. Omnino enim spernenda illorum pinguis doctrina, qui pluralem in huiusmodi dictionibus pro singulari dictum tradunt: quod nego fieri posse. Sed

Graeci quod de uno eloquendum putes, solent ad familiam vel gentem transferre, quia arctior apud Graecos eorum, qui in familia vel gente sunt, nexus est, plurimumque apud illos gentilitiae societati et familiarum rationi tributum est. Ita Olymp. IX, 60. *Κρονίδαι* dicuntur, ubi Iovem expectes: neque aliter intelligendum fragmentum Dithyr. 3. vs. 11. de Baccho: *γονον υπάτων μιν πατέρων μελέμεν γυναικων τε Καδμειαν*, ubi *prolem* accipe *summae a patre gentis et Cadmeae a matre stirpis*. Addo Isthm. VII, 35. *Διός παρ' ἀδελφεοῖσιν*, qua formula etsi Neptunus significatur, eius tamen sensus proprie hic est: *cum uno ex Iovis fratribus*. Eodem pertinet *ὀλβιον Δαρδανιδᾶν* Fragm. Encom. 3. *Ἐπειρᾶτο* est *ἐπεῖρα*, ut notat Schol. et Thom. M. v. *πειρῶ*: *πειρῶμαι δὲ ἐπιτοπολὺ μιν τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι*, ἀπαξ δὲ καὶ τὸ συνιεύω (quod vulgo *πειρῶ*), ὡς παρὰ Πινδάρῳ· *αὐφότερα γενική*: Pindarus tamen accusativo iunxit. Quid sit *συννεύειν*, docent intt. Thom. rem in colloquio Iovis et Iunonis de Ixione graphice describit Lucian. T. I. p. 216 sqq. Vs. 28. *αἷη ὑπερήφανος* est culpa insolentiae plena. Vs. 30. *ἐξαίρετον μόχθον* intellige insignem et solius Ixionis in poenam excogitatum. *Τέλειθοντι φερέποναι*, causa laborum sunt, quos apud inferos perpetitur. Sententiam *χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν* usque ad verba *ἐβαλον* recitat Schol. Aeschyl. Prometh. 889. ad Aeschyli vetus verbum: *το κηδεύσαι καθ' αὐτὸν ἀριστεύει μακρῶ*. Ceterum ex Thierschii canone in Actis Philol. Monac. proposito, qui mihi probabilis est, scribendum erit *καθ' αὐτόν*. *Κακότηατ' ἄθρ*. infortunium ingens, ut *ἀτλάτα κακότηας* Fragm. inc. 68. In lectione *ποτὶ κοῖτον ἰκ.* superesse difficultatem notavi in nott. critt. neque, etsi Pindaro in Fragmentis iudice οὐ τις ἐκὼν κακὸν εὗρατο, spernenda Bothii conjectura *ἐβαλὸν ποτὶ καὶ τὸν ἐκόντ'*, etiam mihi post Bothium oblata. Vs. 38. *πρέπον* est *ὁμοία ἦν*; cf. Hesych. v. *πρέπον* et intt. *Τετράκνημον δεσμὸν ἐπραξε*, totam quattuor radiorum sibi comparavit, in quibus manus et pedes illigati; cf. Pyth. IV, 214. *Χαλκίον δεσμὸν* Ixionis meminit Apollon. Rhod. III, 62. *Πολύκοινος ἀγγελία* est quae ad omnes pervenit, nemini non nota est. Vs. 42. *ἀνευ Χαρίτων*, sine Gratiis, Gratiis absentibus peperit nubes Ixioni prolem; ita ut qui genitus ex eo concubitu sit, is fuerit *γόνος ἀχαρις*. Nam falluntur meo iudicio, qui sine concubitu, *ἐξω συνοσταίς* natum intelligunt, in his Plutarchus Amator. 5, qui memoriae lapsus ex hoc loco haec affert: *χάρις γὰρ οὖν, ὃ Πρωτόγενης, ἡ τοῦ θήλεος ὑπείξει τῷ ἄρρενι πέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἐφη τὸν Ἥφαιστον ἀνευ χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι*: quamquam Vulcanus ex Iunone *χωρὶς εὐνῆς* natus est (Apollod. I, 3, 5. et ibi Heyn.). Addit Plutarchus etiam Sapphonis verba ap. Schol. obvia; et sane *χάριν* et *χαρίεσθαι* illo sensu dici nemo ignorat. *Μόνα καὶ μόνον*, sola illa tale monstrum prorsus singulare edidit, praeter illam nulla ullum similem: tres illas voculas poeta Christianus ex Pindaro mutuatus Mariae et Christo accommodavit, ut coniciere licet ex Eustath. ad Iliad. η, p. 675. 49. Natus igitur Centaurus est, monstrum horrendum, non tamen equinā formā, ut Hippocentauri, qui tandem in Ixionis patria ex Centauro et equabus nati auctore Pindaro sunt. Magnetem enim Centaurum hunc fuisse recte ex Pindarico interprete (v. Praef. Schol. T. II. p. XXIX.) notat Eustath. ad Iliad. β, p. 338. med. cf. ad Iliad. α, p. 102. med. ubi ineptum extat etymon Centauri *ἀπὸ τοῦ κεντεῖν αὐραν*. Is autem Centaurus plane monstruosus ideoque invidus, quoniam neque apud homines neque apud deos honorem habuit, coactus est equarum amoribus uti. De *Παλλῶν σφυροῖς* Eustath. ad Dionys. 809. *τὸ δὲ πόδας Ἰδης ἐξ Ὀμήρου ληφθὲν Πινδάρῳ μὲν δίδωκεν ἀφορμὴν σφυρὰ ὄρους εἰπεῖν, τῷ δὲ Λυκάφρονι πέτρων πύργου καὶ ἄλλοις κνημῶν ὄρους*. Locum de genitis Hippocentauris vitiatum recitat Galenus de us. part. III. T. I. p. 392. Basil. fabulamque de Ixione ex Pindaro narrat

Tzetz. Chil. VII. 20. coll. IX, 403. 484. et Schol. ad Odys. 7, 304. Singulare est quod Schol. Ven. Iliad. α, 266. habet: *τινὶς δὲ δουλίδι Ἰξίονα μῆναι, ἅμα δὲ καὶ Πήγησον τὸν πτερωτὸν κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα· ἐξ ὧν γενέσθαι Κένταυρον, ἀφ' οὗ πολὺ πλῆθος γίνεται.*

Vs. 49 — 56. Pergit poeta in dehortando a superbia et malis artibus Hierone. Deus, qui Ixionem ob impiam libidinem puniuit, qui nebula obiecta scelestum eius animum explorauit et fraudem in eius perniciem direxit, ut illam rem, sic omnia perficit optato et pro voluntate, qui aquilam consequitur volantem, et delphinum celeritate superat. Ille igitur etiam maleficos poenae tradit et cito rerum conversionem adducit; insolentes deprimit, alios gloria ornat. Omnia Hieronis et Polyzeli Theronisque rebus aptata esse non est quod dubitem. Addit poeta, se devitare calumniatoris famam velle; quod et alibi dicit, ubi de diis agit (Olymp. I, 52.), et ubi de Neoptolemo (Nem. VII. extr.): sed in Ixione, homine nequissimo, vix dixeris opprobriis parcendum esse. Itaque aliud latere mihi persuasi. Schol. quidem haec adversus Bacchylidem Pindari calumniatorem prolata putat; sed de sui calumniatoribus poeta denum vs. 73 sqq. agit, nec commode de eadem re omnino invidiosa bis dixerit. Concedo oblique hoc quod Pindarum significare, nolle sese calumniari, ut istos, qui ipsum et Polyzelum maxime ac Theronem Hieroni suspectos reddiderint et reddant: quod qui fecerint ignoramus, nec de Capye et Hippocrate cogitandum, quorum perfidia tum nondum patefacta erat (v. ad Olymp. II.); suspectos tamen Pindarum, Polyzelum, Theronem redditos esse non dubito: at haec non summa huius sententiae est, sed debet aliud inesse, in quo nexus huius loci et priorum de Ixione dictorum positus fuerit. Quod ipsum tenebis, ubi loci tenorem hunc esse statueris, ut poeta invidiam declinet in Hierone a rebus haud sane honorificis dehortando; de quibus vitandis etsi Ixionis exemplo eum monuit, tamen haec ita accipi vult, non ut ex animo calumniis gaudente profecta putentur, sed ex sincera mente: Non tibi haec exprobro nec malevolos de te rumores spargere cupio, ut aliquis Archilochus, cuius adversam fortunam non expeto; etenim sapiens ille quidem fuit, sed ob maledicentiam inops: mihi vero opes bene servatae, quae sine virtute contingere nequeunt, a sapiente non alienae esse atque adeo ad summam pertinere sapientiam videntur. Itaque quamvis tibi monitor adsim, tamen procul absum a calumniis; laudes tuae mihi canendae sunt, ad quas iam converto. Quod si quis paulo insolentius nec satis urbane dictum arbitretur, meminerit poetam neque tam pinguibus verbis uti, quam me interpretem aperte pronunciantem, quae ille de industria texerit, nec nostrorum aulicorum unum esse, qui ipse vs. 86. profiteatur: *ἐν πάντα δὲ ῥόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προσέρει, παρὰ τυραννίδι* etc. Vs. 49. *τέκμαρ* est *eventus*; in re nota apponam tamen verba Aristot. Rhet. I, 2. *τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταῦτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν*. Verba ὁ καὶ πρ. usque ad *δελγίνα* laudat Suid. v. *ισχύων*, ubi est *ὅς* et *ἀετὼν*: *ἀετὼν* etiam Schol. Sophocl. Electr. 698. hunc locum Sophocleo comparans. Vs. 53. *ἀδινὸν* explico *vehemens, molestum*, a quo non multum abest neque *τὸ πικρὸν* neque *τὸ οἰκτρὸν*, quibus vocabulis grammatici in ea voce exponenda utuntur; de eadem eximie disputat Buttmannus Lexilog. p. 204 sqq. Etym. M. v. *δάκος* male habet *ἀδεινον* et *κακηγορίαν*. *Δάκος* ipsum de *belua* explicat Etym. ex quo sua habet Zonar. p. 469. sed praestat *morsum* intelligere: *abstineam* ego morsu molesto calumniarum, *ἀπὸ τοῦ δάκνειν*. Quodsi *δάκος* *beluam* verteris, incommode, immo inepte poeta *beluam* sese fugere dicet, quum id fugiat, quod *beluae* est, morsum; hoc est, quum eo uti nolit. Locum de Archilocho affert Schol. Aristoph. Pac. 1296. *Παινόμενον* per oxymoron dictum est: qui criminatibus sese di-

tans et satians inops ut plurimum et famelicus vixit. De cetera sententia v. nott. critt. necdum quae ibi proposui, poeta prorsus indigna videntur, quod *ὁν τύχῃ πότμον πλουτεῖν*, ut dixi, non nisi is potest, qui vir bonus sit. Adde quod Pindarus Archilochi imprudentiam redarguere vult: ille sua sapientia inopiam sibi contraxit; ego id non arbitrator a sapiente alienum esse, ut divitiis ornatus sit easque servare queat. Non nego tamen, si *πλουτεῖν σοφίας* iungi possit, optimam prodire sententiam: sed ipsum *πλουτεῖν* haud dubie *ἀμαχανία* oppositum est, ideoque ad sapientiae copiam referri meo iudicio nequit; neque genitivum adeo remotum *σοφίας* a verbo *πλουτεῖν* suspensum esse, talibus mihi exemplis quisquam persuadebit, quale est Olymp. I, 93 — 95. τὸ δὲ κλέος τηλόθεν δέδορκε τὰν Ὀλ. ἐν δρ. Πέλοπος, quod aliter explicandum docuit Dissenius, et Pyth. IV, 295. μεταβολαὶ λήξαντος οὐρου ἐστῶν, in quo nulla est ambiguitas; quum prorsus contra hoc loco vix ullus audientium verba *πλουτεῖν σοφίας* coniungenda esse potuerit perspicere. Quodsi poetae licuit verba ita ad arbitrium commiscere, ut ne de nobis dicam, ipsi aequales de sensu hariolari debuerint, valeat interpretatio.

Vs. 57 — 71. Hiero quo magis, quae antea dicta sunt, offendere animum poterant, eo nunc intentius delinitur et laudatur, ut durius pronunciata emolliantur et mitigentur; simul ille de fortunae suae magnitudine admonetur: in quo etiam hoc inest, ne quum summum iam assecutus sit, alia quaerat eaque via non honesta. Tu vero, inquit, divitias habes, quae liberali mente promantur: te nullus per Graeciam potentia et imperii honore praestantior. Te praedicaturus profero duo haec pulcherrima dicta: iuventuti tuae patrocinari bellicam virtutem, qua immensam parasti gloriam; provectoris aetatis consilia prudentissima cuiusvis de te laudis tutam materiam praebere. Accipe hanc meam salutationem virtute tua provocatam. Transmitto tibi hoc carmen tanquam mercem navi vectum; tu vero id mente specta benevola, citharae oblectamentis hunc honorem tribuens. De liberalitate Hieronis non extra dubitationem posita v. ad Pyth. I, 89 sqq. ⁷ *Ἐχεῖς νιν, τὸν πλοῦτον*, ex praecedenti *πλουτεῖν*. *Εὐστεφάνων ἀγνῶν*, Syracusarum; Aetna enim nondum condita erat: neque vero ob coronas victoriales vici urbis *εὐστέφανοι* dicuntur, sed recte id vocabulum ad moenia Schol. refert. Hesychio *εὐστέφανος* est *εὐπυργός*: ubi cf. intt. et passim *στέφανος* est de moenibus, ut ap. Pind. Olymp. VIII, 32. De potentia Hieronis summa cf. plane similia Pyth. I, 48 sq. et Olymp. I, 104. *Εὐανθέα στόλον* de navigatione desumptum esse notat Schol. cf. nos ad Olymp. XIII, 45 sqq. *Ἀναβάσσομαι* pro futuro habeo, non pro coniunctivo, de quo v. Act. philol. Mon. T. I. F. II. p. 211. Mox verba *νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος δεινῶν πολέμων* per sententiam prolata sunt, quae deinceps Hieroni applicatur: *ὄθεν (ἐκ πολέμων, sub Gelone) φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπ. δόξ. εὐρ.* At consilia quoque, quibus senes valent, inquit, in te omni ratione laudando orationem meam tutam praestant, ut praedicare te sine periculo mendacii queam: *βουλαὶ δὲ πρεσβύτεροι τὸ ἔπος παρέχουσιν ἔμοι ἀκίνδυνον ὥστε ἐπαινεῖν σε πρὸς πάντα λόγον.* In Pal. C. esse *ποῖ* *πάντα* recte conieci in nott. critt. Sequentia non alio fine dicta sunt, nisi ut carmen minus gratam admonitionem continens benevolentiae Hieronis commendetur: quod facturus poeta a salute dicenda orditur, quo defertur spectata Hieronis virtute; ipsam vero carminis commendationem involucris verborum quibusdam lyrico more profert. Simillimus locus est Nem. VII, 73. *χαῖρε, φίλος. ἐγὼ τὸδε τοι πέμπω μεμυγμένον μέλι λευκὸν σὺν γάλακτι*; minus simile Isthm. I, 32. *Χαῖρε* Latinorum et *Vale* et *Solve* est; neutrius tamen formulae notionem exclusa altera id continet, sed est omnino bene precantis in salutatione et valedicendo. Itaque *χαῖρειν* epistolis praemittitur (v. si

tanti est, Menag. ad Diog. L. III, 61.); idem vero discedenti dicitur. Schol. Odyss. v, 39. οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀφίστασθαι τὸ χαῖρε ἔλεγον, ὥσπερ τὸ σῶζον νῦν σῶμαι. Optime hoc loco contuleris Latinum *Macte virtute*. Declarat autem poeta carmen hoc transmitti κατὰ Φοινίσσαν ἐμπολὴν, ad instar mercis; ut enim merx, ita carmen hoc privata navi apportatur: merx vero Phoenicia audit, quia Phoenices mercaturae auctores. Nota autem quod dixi *privata navi* apportatum carmen esse; in quo omnis cum merce comparatio inest: nam si cum pompa Hieronis redeunte missum esset, non poterat mercis instar transmissum dici. Et ex universo carmine patet pompae hoc carmen scriptum non esse: immo id ante reditum pompae scriptum esse, initium docet: nuncium enim hoc carmen affert de victoria. Et transmissum quidem carmen esse, etsi id Hiero sciebat, tamen dicit poeta, ut inde sibi ad commendationem odae viam pararet. Sed τὸ Καστόρειον ab hocce carmine diversum Scholiastae esse arbitrantur, atque hoc ipsum carmen Pyth. II. mercede conductum Pindarum scripsisse perhibent, alterum vero gratis compositum simul misisse. Et istud alterum quidem Schol. Pal. C. periisse satis inepte affirmat, alter autem Schol. Hyporchema illud esse censet, cuius initium Σίνες ὃ τοι λέγω, ξαθίων ἱερῶν ὁμῶνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας: v. Fragm. Hyporch. 1. Nempe interpretes putabat Καστόρειον et ὑπόρχημα idem esse; sed Καστόρειον de certo quodam genere musicae compositionis et carminis curulibus equestribusque rebus iuncti intelligendum docui Metr. Pind. III, 15. p. 276. ut taceam Hyporchema illud hoc carmine posterius esse. Addam unum argumentum certissimum, quo constat hanc odam et Hyporchema illud non esse simul missa. Etenim Hyporchema, de quo dicimus, si esset simul cum hac oda missum, eidem id haud dubie victoriae celebrandae inservisset: at haec oda refertur ad victoriam quadrigis equorum pulorum partam, Hyporchema illud celebrat Pythiam victoriam rheda mulari paratam. Vide Fragm. Hyporch. 1 — 3. Praeterea κατὰ Φοινίσσαν ἐμπολὴν ad mercenarium carmen referendum esset, quis non videt non hocce ipsum, quo alterum commendaretur, potuisse istud mercenarium esse, sed alterum illud debuisse pro mercenario haberi, quod hoc gratis mittendo poeta commendaret? Quamquam taedet Scholiastarum has refutare sordes, numquam non de mercenario poeta cogitantium. His igitur rebus explosis recentiorum interpretum accedo sententiae, qui Καστόρειον de hocce ipso, in quo versamur, carmine intelligunt: quod statuenti duplex suppetit interpretatio. Altera est Hermanni de dial. Pind. p. 20. „Hoc carmen, id est, ipsa carminis verba, Tyriae mercis modo, id est, navi tibi mittitur; ipsum vero chori ingressum, carmen hoc Aeolicis fidibus canentis, benigne accipias.” At Καστόρειον non solum chori ingressum, sed *universum carmen*, tam verba quam musicos modos et saltationis figuras comprehendere, veterum ex locis affatim liquet; atque etiamsi verba excluderis, μέλος tamen a Καστορείον notionem seiungi nequit, ut proinde τὸδε μέλος non potuerit Καστορείον opponi. Relinquitur altera explicatio, quam unice veram iudico. Nempe τὸ Καστόρειον nihil aliud est nisi αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλος; Καστορείον δὲ: neque μὲν et δὲ oppositionem declarat, sed connectendae utrique sententiae inservit, ita quidem, ut illud μὲν et δὲ non sola verba τὸδε et τὸ Καστόρειον afficiat, sed integer sententias πέμπεται μὲν τὸδε μέλος ὑπὲρ αἰδός, ἀθρησὸν δὲ τὸ Καστόρειον ἐκάν. Ex qua interpretatione τὸ Καστόρειον, quod abesse poterat, accuratioris definitionis causa additum censendum est. De Αἰολίδεσσι χορδαῖς cf. Metr. Pind. l. c. Χάριν ἐπακτύπου σφόδρῳ γῶς non est donum citharae; sed iungendum ἀντόμιμος χάριν ἐπὶ φόρῳ. hunc honorem habens citharae, ut ipse eius causa carmini cantando adsis eoque delecteris. Ita poeta Hieronem hortatur, ut musicae sese deliniendum praebeat (cf. ad Pyth. I, 13.),

idque eo aptius, quod Hieroni praecepta dantur, quibus illum sese subtrahere, quae ab illo ut iniucunda declinari poeta nolit.

Vs. 72. Hoc in obscurissimo loco tum propter fluctuantem lectionem tum quod res ipsae haud satis cognitae sunt, interpretis munere vix recte defungaris. Soleo vero primum investigare, quomodo quaeque sententia si non disertis verbis, at certe in poetae mente prioribus connexa sit, quoniam a novo plane initio ne lyricus quidem identidem incipere potest, sed omnia saltem in animo scribentis debent aliqua ratione coniuncta esse. Iam vero intelligere mihi videor, vs. 67 — 71. inde a voce *χαίρε* interpositos esse, ut poeta virtutibus Hieronis excitatus hunc salutaret, atque inde ad carmen commendandum progrederetur; sed vs. 73 sqq. Hieronem monet, ne se adulatoribus deludendum praebeat; igitur vs. 72. debet coniunctioni utriusque orationis inservire. Sic spectata re ad eam delapsus expositionem sum, quam nott. critt. p. 448 sqq. proposui; multa tamen supersunt, quae his tum commentariis relinquenda censebam. Et primum quidem quae Schol. de Bacchylide habet, aliena esse nemo non intelligit; probabiliora attulit Huschkii, vir elegantissimus et acutissimus, in Comm. de Archilochi fabula de Vulpe et Simia (Matth. Misc. philol. T. I. p. 28 sqq.), quibus mihi quamvis invito nondum plane persuasum esse fateor; quae tamen deinceps dicam, nolim in detrimentum cuiusquam dicta accipi. Huius igitur viri, ut potissima paucis complectar, haec fere sententia est. „Pindarus et hoc loco et in sqq. Archilochi illam, quam dixi, fabulam respicit; ipsum enim Archilochum poeta vs. 55. memorat, item vulpem vs. 77, 78. ubi *κερδοί* legendum, et simiam hoc ipso loco, in quo *γέρων* *οἶός ἐσσι* est: bonae indoli obsequium praesta, et spretis istis adulatoribus et calumniatoribus sis qualis a natura factus es; vel ut cum Cicerone p. M. Coelio cap. 3. loquamur, *Qualis es, talem te esse existima*, ad exemplum Homericum *τοῖός ἐσθις οἶός ἐσσι* Odyss. η. 312. Additum autem est *μαθὼν*, ut Pyth. III, 80. *μανθάνων οἶσθα πορίσων*: quo significatur exemplum doctrinae ex antiquiore poeta derivatum esse. Iam totius loci sensus hic est: *Qualis a natura factus es, talis sis, vir candidus et sincerus: nec sine te recto de rationis tramite demoveri ab adulatoribus istis, tu qui etiam vir doctus es, et a poeta didicisti, quam periculosum sit facilem iis aurem praebere. Certe exemplum simii in eam opinionem adducti, ut pulchrum se vel honesto loco natum animal haberet, sed ludibria debentis vulpeculae adulatrici pariter ac calumniatrici, a pueris semper celebratur, atque ideo tibi quoque vel ex disciplina puerili notum est. Hic vero simius non potest alius esse quam Archilochi. Vulpeculae dictio etiam vs. 82. accommodatur, et lupo insuper vs. 84. advocato in mediam prope animalium rempublicam delatus est poeta lyricus.* Haec summa est eruditae disputationis, quatenus ea hic pertinet. In qua quae de vulpecula in universum, de oratione animalium reipublicae aptata et similibus rebus dicuntur, satis aperta sunt; in aliis adhuc haereo. Nam Archilochi vulpeculam respici certe non demonstratum est; et Archilochi nomen a Pindaro allatum cum vulpeculae simiique rebus plane non coniunctum est. *Adulatrici* vulpeculae, qualis apud Archilochum fuisse videtur, tenue vs. 82. in voce *σαλίων* extat vestigium: *calumniatricem* esse docet vs. 77. et si pulchram Huschkii coniecturam receperis, vs. 78. sed haec vel sine Archilocho perspicua sunt; concedam tamen ex Aesopiis maxime fabulis hanc Graecis vulpeculae naturam innotuisse, quo deducit etiam Themistius (v. ad vs. 73 sqq.). Superest simius vs. 82. in quo versu ad Archilochi fabulam diserte provocari, quam pueri edidicerint, ex voce *μαθὼν* colligit Huschkii. Res pendet a sensu obscurissimorum verborum, de quibus ita dicam, ut ea, quae in nott. critt. posui, omittam. Igitur ut ordine deinceps progre-

diar, quid est γένει' οἷός ἐσσι μαθών? Pulcherrime profecto Huschkius Homericum comparavit exemplum, Eustathio praeunte ad Odyss. η, p. 1581. 22. τὸ δὲ τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι, ὡφέλῃσθε τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν πρὸς ἀγαθὸν ἄνδρα τινὰ τὸ καλὸν νόημα ἐκείνο τὸ Γένει' οἷός ἐσσι, ὡς μὴ ἔχων δηλαδὴ κρείττονα, πρὸς ὃν ἂν ὁμοίος γένοιτο: quam sententiam Huschkius exemplis comparationis per fortunulam τοῖος ἐὼν οἷος Iliad. σ, 105. Odyss. υ, 88. aptissime illustrat; aliaque cumulari ex Odysea posse notat in Epistola a Gurliatto ad Pyth. III. edita, non omissis Platoniciis Theaetet. p. 179. Α. ὦν γε ὅς εἰμι, Phaedr. p. 243. Ε. ἔωσπερ ἂν ἦς ὅς εἰ, Sophocleo Aiace. 1117. ἔστ' ἂν ἦς, οἷόςπερ εἴ. Sed etsi hoc genus dicendi hoc quoque loco subesse concedo, tamen id addito μαθών prorsus variatum videtur: nam illud certum habeo, μαθών non esse absolute positum, ut sit edoctus disciplina, vel ut Hermannus vertit, tui recordatus; nec quidquam huc faciunt dissimilia plane exempla Pyth. III, 80. Olymp. II, 95. Nem. VII, 68. Potius verba οἷός ἐσσι μαθών ex linguae usu ita coniuncta sunt, ut illud μαθών a vocibus οἷός ἐσσι dirimi non posse videatur. Quod si concesseris, ad verbum γένοιτο desiderabis praedicatum; id vero apte suppledit lectio καλός τις, vir probus: et nota καλός esse tantum probus, καλός τις vir probus. Veterem tamen lectionem esse καλός τοι, Galenus docet, de quo infra; unde καλός τις interpolationi deberi probabile fit: neque tamen expedire locum retento τοῖ possum. Accedit quod in scriptura καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός, puerilis repetitio est puerorum mentione vix excusabilis: neque illa lectio sententiam praebet ab Huschkio postulatam. Succurrit Hermannus scribendo: καλός τοι πίθων πάρα παισίν, αἰεὶ καλός: pulcher simius, semper pulcher, in ore est pueris; id est, norunt laudes, quibus vulpes simium decipit. At haec mihi, praeterquam quod τοῖ in hac sententia nullam vim habet, admodum intricata, contorta, ac, ne plura, talia omnino videntur, quae a nemine intelligi potuerint. Immo, ut aliis quoque visum, simio comparatur is, qui sese deludi ab adulatoribus patitur; adulatores enim non minus turpia quam bona laudant; aulici autem assentatores, qui in patrono ea quoque probant, quae nullo modo probari possunt, pueris comparantur, quibus simius pulcher dicitur, etsi turpis est; quippe quod facietum animal hac voce deludunt et assentando irrident. Nam pueris apud Graecos arbitror hunc morem fuisse, ut simio acclamarent καλός, idque identidem, quod inest voci αἰεὶ, etiamsi prius καλός ad Hieronem referatur: illamque consuetudinem, undeunde originem duxerit (ex Archilochio derivatam esse dubito), nunc videtur Pindarus respicere. Galenus de us. part. I, 22. καλός τοι πίθηκος παρὰ παισίν αἰεὶ, φησὶ τις τῶν παλαιῶν, ἀπαμεινύσκων ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἄθρομα γιλοῖον παιζόντων παίδων τοῦτο τὸ ζῶον. Memorabile etiam hoc locum, simium et Athenis et Spartaε Καλλίαν dictum esse: v. Suid. et Hesych. v. et Helladium Chrestom. ap. Phot. cod. 279. (p. 22. ed. Meurs.). οἷσα δὲ τινὰς τῶν φιλολόγων καὶ τὸν πίθηκον ὀνομάζοντας Καλλίαν: et constat res exemplo Dinarchi. Ceterum eam, quam tum in nott. critt. tum nunc ipsum proposui interpretationem, olim secutus est Casp. Hoffmannus Var. Lect. I, p. 45. Plane diversa praebet Pierius Valerianus Hieroglyph. VI, 22. qui simium adulatori, pueros insipientibus comparatos indicat: ac sane πιθηκισαύς et πιθηκίζειν est κολάκνευμα et κολακεύειν: nec diversa Gedikii ratio est et Scholiastae unius ad vs. 131. et vs. 133. Sed huic sententiae obest, quod susurrones, qui tamen ab adulatoribus haud dubie non diversi apud Nostrum sunt, paulo post vulpeculis similes dicuntur: mire profecto, si eorundem persona paulo ante simiis data esset.

Vs. 73 — 80. Spretis adulatorum vocibus tu sequere Rhadamanthi exemplum, cuius genuina sapientia non patitur se decipi assentatorum et susurronum artibus, quae morta-

libus solent adrepere. Sed et delato et ei apud quem deferunt, calumniatores malum pessimum sunt, cui vix ulla ratione medeare: nihil tamen illi lucrantur me deferendo, qui incolumis enato. Scitae sane sententiae, Romae comprobatae post Octavianum Augustum, et hodie quoque tenendae: similia Xerxi Artabanus praecipit ap. Herodot. VII, 10, 7. et principi optimo Plinius Paneg. cap. 62. Hoc loco haec adversus eos dicta puta, qui Polyzelum, Theronem, Pindarum illis addictum apud Hieronem, cui assentabantur, suspectos reddebant, quamquam poeta cetera tegens de se potissimum dicit. De *Rhadamantho* in veteribus carminibus singulare quiddam, quo poeta spectet, videtur traditum fuisse; id vero pertinet ad munus iudicis ei delatum in insulis beatorum (v. ad Olymp. II, 75.), ubi ille iudicans non sinit se adulatorum vocibus decipi. *Tίρπεται* praesens dixit poeta, quod etiam nunc vivit *Rhadamanthus* inter beatos. *Hieronem* delatoribus aurem praeuisse et more nuper recepto exploratores emisisse, docui in nott. critt. Susplicacem tyranni animum testatur etiam Xenophontis cognominis dialogus, etiam singularis in eo libello dictis non multum tribuendum est. *Φρενὸς καρπὸν ἀμώμητον, consilia proba*, quae in animo nascuntur. Sic Olymp. VII, 8. poema est *γλυκὺς καρπὸς φρενός*: cf. Nem. X, 12. contrarium est *Fragm. inc. 127. κακόφωνοι πραπίδων καρπός*. Aeschyl. Sept. 578. de Amphiarao: *βαθειᾶν ἄλκοι δὴ (vel διὰ) φρενὸς καρποῦμενος, ἔξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλευµατα*. Illud ἀμφοτέροις praeter Schol. commentatur Themistius Orat. XXII. p. 277. ab Huschio allatus: καὶ ἅµα (διαβολῇ) ἀδικεῖ ἀμφοτέροισι, ὧς τε ἐπιβουλεύει καὶ ὃν ἐξαπατᾷ: et deinde idem de vulpe in Aesopii fabulis: *Ἀσώπου δὲ τοῦ μυθονοιοῦ πολλὰ καὶ ἄλλη μνημονεύειν ἐπιφέλλει καὶ ὅσα εἰς διαβολὴν εὖ ἔχοντα ἀπολείπειν. αἰεὶ μὲν γὰρ αὐτὴν τῇ ἀλώπεκι περιτίθισι, δολερῶ καὶ ἀνάνδρῳ θηρίῳ, ποιεῖ δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀλισκόμενα τῶν ζώων τὰ ἀλικμώτατα*. Vs. 79, 80. comparatio petita est a reti piscatorum; v. nott. critt. Similis est locus Aeschyl. Choeph. 502. *παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κηλῶδες σωτήριοι θανάτῳ φέλλοι δ' ὥς ἄρουσι δίκτυον, τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σώζοντες ἴνου*, quem tamen ex Pindaro expressum esse negaverim: propius ad Pindarica accedit Archias Anthol. ed. Iac. sec. T. I. p. 246. n. 192. vs. 5.

Καὶ δόνακα τριάννυστον, ἀβάπτιστόν τε καὶ ὕδωρ

Φελλόν, αἰεὶ κρυφλὸν σῆμα λαχόντα βόλων.

Εἰνάλιον πόνον, piscationem, ut ap. Theocrit. XXI, 39. quem laborem tolerare rete dicitur, utpote *εἰναλίφοιτα λίνα* (ap. Archiam l. c. p. 189. n. 16. vs. 4.). *Πόνον ἔχειν* et *ὀχεῖν* dicitur; utrumque et Homero et Pindaro usitatum. Ceterum *αἶρε* pertinet ad *σκευᾶς ἐτέρας* π. ε. ἔχ. nam ut si reliqua retis instrumenta mari immersa sint, ego quasi suber innato salsis undis. Iungendum esse *ἀβάπτιστος ἄλμας* luce clarius est.

Vs. 81 — 96. Pergit poeta in reprehendis obtrektoribus malignis et invidis; Polyzelum et Theronem atque Pindarum istos apud Hieronem in suspicionem adduxisse verisimile supra visum est; quinam vero id fecerint, incertum esse dixi: attamen ex iis, quae ad Olymp. II. exposui, non incredibile videtur in illis Simonidem fuisse, fortasse etiam, de quo Schol. dicit, Bacchylidem. *Homo dolosus inter bonos nihil potest proferre, quod fidem inveniatur*: itaque ne ipse quidem ex eorum obtreccatione damnum magnopere capio; student tamen obsequium omnibus simulantibus circumvenire eosdem. Ego vero amicum amem, inimicum lupi instar omnibus modis aggrediar. Sinceritas in quavis civitate praestat, tam in tyrannide quam in populari vel optimatum imperio. Dii modo hunc modo illum extollunt: quo minus iis, qui nunc clari sunt, invidendum est. Neque tamen haec sese re consolantur invidi, sed adversus deos pugnando potius quam quidquam perficiant, sibi ipsis infligunt vulnus, quippe dum alienis bonis excruciantur, nunc meis,

Polyzeli, Theronis. Quae deus cuiusque cervicibus imposuerit, ferenda sunt, neque ut illi faciant, diis obnitendum. Nolo ego istos mores sequi; bonis placeam, cum bonis verser. De se poeta plurima praedicat; nec dubitari potest eas res ad ipsum etiam Pindarum pertinuisse: ceterum sententiarum maxima pars simul admonitionis causa appositae est, ut et alii et Hiero prudentiae inde praecepta desumerent. Ἐκβάλλειν ἔπος est maxime de improbo vel stolido sermone, ut Iliad. σ, 324. ἡ δ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον. Aeschyl. Prometh. 932. πῶς οὐκ ἰατρὸς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. Herodot. VI, 69. αἰδρήν τῶν τοιούτων κείνος τοῦτο ἀπέρριψε τὸ ἔπος, et ibid. ὡς ἀγνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβαλοῖ τοῦτο. De imprudenti dicto formulam intellige etiam ap. Aeschyl. Choeph. 45. Dicitur tamen etiam de aliis, ut de querela οἰκτρά ἐκβαλοῦσ' ἔπη ap. Eurip. Ion. 959. Σαίνων ποτὶ πάντας, ut Aeschyl. Prometh. 835. προσσαίνει σέ τι; aliud est Olymp. IV, 5. Ad dictionem ἀγὰρ διαπλέκει cf. Aeschin. in Ctesiph. p. 422. Reisk. ubi ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτο, callidis artibus adversus hoc utitur. Θράσος est ἀναδεία, astutiis vulpeculae coniuncta, ut Fragm. inc. 158. θρασείαν ἀλωπέκων, et Scol. 2. γυναικείον θράσος, muliebris impudentia et nequitia. Ὑποδύεσθαι est incursionem faciam ita, ut impetus ex improviso fiat; quod inest in praepositione ὑπὸ cum verbo εἰω iuncta. Liberius verti in Latina translatione. Εἰς πάντα νόμον, ad quodvis genus et formam civilium institutorum; cf. Pyth. X, 70. Lectionem μητιόνται firmat Pal. C. qui cum aliis libris habet etiam ἐλκόμενοι et ἐνέπαξαν, quae probanda in nott. critt. iudicavi, ad quas lectorem remitto. Unum hoc obscurum, quid sit στάθμιας ἐλκόμενοι περισσᾶς. De trutina haec esse recentiores statuunt; sed ἔλκεσθαι qui putant ad libripendend trutinantem referri, quo id argumento comprobare possint, nescio: atque ut ἐλκόμενοι sit trutinantes, quid fiet genitivo στάθμιας περισσᾶς? qui neque ab illo verbo ea significatione posito pendere potest, neque absolutus esse, ut est qui dicat, me quidem non intelligente. ἔλκει pondus appensum, unde ὀλκή; ἔλκεσθαι passivum, si in trutinae ratione consistimus, est in trutina sublime trahi et suspendi; idem active intellectum est trahere lancem et conari detrudere. Nec minus dubium, quid sit στάθμη περισσῇ. Lancem dicunt στάθμην esse: ac sane quum σταθμὰ et στάθμια pondera sint ac σταθμῶν pensitare, στάθμην poterit trutina et maxime lanx vocata esse; Pollux certe IV, 171. inter ponderandi vocabula στάθμην novit, etsi libri variant magnopere. Igitur στάθμην περισσῇ exponitur lanx depressa, quae pondere potior sit. Prorsus aliam rationem Schol. sequitur, στάθμην regulam sive lineam intelligens: οἱ σταθμώμενοι δὲ πολλὰ καὶ περιγράφοντες μεγάλα τινὰ μέλλοντα αὐτοῖς ἔσεσθαι: cf. de verbo περιγράφειν Schol. Olymp. XI, 53. Itaque triplex potest interpretatio institui. Prima haec est: Invidi quasi in trutina suspensi sunt, dum suam lancem deprimeret, alteram eorum, quibus invidet, elevare conantur; nihil enim efficiunt, sed eorum, quibus invidet, lance inclinata ipsi, utpote leviores, in sublime trahuntur. Ita quidem ἐλκόμενοι fuerit passivum, suppleta ad genitivum praepositione ὑπὸ: quod quum nimis durum sit, hanc rationem relinquo. Alteram rationem hanc dico, ut ἐλκόμενοι activum sit: Trahunt invidi in trutina et detrudere suam lancem conantur, ut inclinet: nihilosecius tamen adversariorum potior lanx est. In qua explicatione genitivus sine praepositione aptus est; ἔλκεσθαι στάθμης est enim prensata lance detrudere eam conari, ut apud nos an einer Waagschaale ziehen: sed alia superest difficultas, cui mederi quemquam posse diffido. Nempe qui elevare depressam lancem velit, non depressae manus applicat, ut eam elevet, sed detrahit elevatam, quo elevetur depressa; itaque is non περισσᾶς ἔλκεται στάθμιας. Quae quum ita sint, valeat trutina, valeat lanx, quam ne constat quidem στάθμην vocatam esse, ac redeamus ad Scholiastae interpretationem, qui in

verbis ex communis vitae usu petitis quantivis pretii esse solet, quod Graecorum mores melius quam nos cognoverat, aetate et gente propior. Quodsi *στάθμη* linea est, optime illi convenit verbum *ἔλκεσθαι*, ut *στάθμης ἔλκεσθαι* sit nostrum *an einer Leine ziehen*, quemadmodum dicitur *πέπλων ἔλκεσθαι*. Iam *στάθμης περισσᾶς ἔλκόμενοι* Scholiasta est: *magna, quam ducunt, linea largum quasi fundum sibi demetientes*, magna consilia concipientes et ex iis, quae conantur, praeclarum ad se fructum rediturum exspectantes: in quo sensu *στάθμη περισσὴ* opponitur *τῇ μετρᾷ*. Obscure hoc quoque Pindarus dixerit, nisi ex proverbiali quodam usu apertius Graecis hominibus fuerit; consistamus tamen in hac interpretatione antiquitus tradita, quam etiam opposita aliquatenus commendant: *magna sibi bona demetientes, priusquam quanta conentur, consecuti fuerint, vulnus sibi grave infligunt*. Taceo alia, quae et mihi et aliis in mentem venerunt: non tamen silebo fuisse, quum ludum puerilem, qui *ἐλκυστίνδα* et *διελκυστίνδα* vocatus est, respici putarem. In eo enim ludo alteri alteros fune utrinque prehenso trans lineam (*γραμμὴν, στάθμην*) traducere conantur (*ἐλκονται*): *γραμμὴ* et *ἔλκεσθαι* hac in re Platonis verba sunt Theaet. p. 181. A. cf. Pol. luc. IX, 112. et intt. qui vero inferiores in eo certamine evadunt, Platone auctore puniuntur. Sed quomodo huic ludo vox *περισσᾶς στάθμης* accommodari quaeque genitivi ratio esse queat, non exputo. Ultima *ποτὶ κέντρον λακτιζόμεν ὁλισθηρὸς ὁλμος* respicit Aristides T. II. p. 53.

P Y T H. III.

Poeta ex parte in Hieronis adversa valetudine consolanda versatur; attamen a Pythiis victoriis scribendae odae occasionem petitam esse, perspicue ipse docet vs. 72 sqq. Hieroni, inquit, si nunc corporis firmitatem simul afferre possem et carmen cum comissatione, decus coronis, quas olim Pherenicus ex Pythiis retulit; lucidissimum ei sidus adventarem: unde sponte patet, has poetam Hieroni victorias carmine gratulari, quod comissationi inserviret pro Pythiis Pherenici decoribus Syracusis instituendae. Celeste Pherenico autem Hiero Pythia bis vicit, Pyth. 26. et 27. auctoribus Scholiastis h. l. et Pyth. I. init. hoc est Olymp. 73, 3. et 74, 3. Sed carmen hoc longo tempore post scriptum, quod ipse Pindarus significat addito vs. 74. *ποτέ*: estque Hiero iam Syracusarum rex (vs. 70.), quam dignitatem Olymp. 75, 3. occupavit, atque adeo Aetnaeus (vs. 69.), quo nomine non ante Olymp. 76, 1. vocari potuit. Vide ad Olymp. I. et Pyth. I. Sed quum Pythiae illae victoriae haud facile alio tempore possint celebratae esse quam redeunte Pythiade, oda haec non ante Olymp. 76, 3. composita censenda: dubites tamen utrum ad hanc ipsam Pythiadem an ad sequentem Olymp. 77, 3. referenda sit: nam Olymp. 78, 3. fati Hieronis excluditur, qui obierat Olymp. 78, 2. V. Diod. Sic. XI, 66. Sed accuratius spectata re carmen transmissum intelliges imminetibus Pythiis Olymp. 76, 3. paulo ante Pyth. I. quod carmen curulem victoriam ab Aetnaeo Hierone partam celebrat: nam si haec curulis victoria omnium Pythinarum splendidissima iam tum fuisset parta, quum hocce carmen poeta scriberet, non omissa esset eius memoria, sed simul ut ab Hierone Syracusis, sic a poeta carmine celebrata, quamvis in illa Aetnaeum sese recitari iussisset: quum

praesertim in hoc quoque carmine Aetnaeus audiat, ac ne Pherenici quidem Pythiae victoriae Syracusis celebrandae a Syracusio, sed a Geloo Hierone reportatae fuerint. Accedit quod Olymp. 76, 3. ante curulem Pythiam victoriam infirma Hieronis valetudine fuit, ut docui ad Pyth. I, 46 sqq. atque ad morbum eius haud pauca in hoc carmine accommodantur. Carmen transmissum Ortygiam in arcem regiam, ut ibidem caneretur; ibi enim tum Hieronem fuisse docent verba *Ἀφείδουσαν ἐπὶ κρήναν παρ' Ἀλκίονος ξέρον* vs. 69. In aedibus Hieronis, non in publico cantatum esse, sponte intelligitur. Scriptum autem erat a Pindaro Thebis versante (vs. 68 — 79.). Eo vero tempore Hieronem Aetnaeis maxime favisce, vel inde liquet, quod Pythiam curulem victoriam Aetnaeorum honori tribuit (v. Pyth. I.): unde coniecerim verendum fuisse, ne Hiero omissis neglectisque Syracusis Aetnam concederet, atque ita Syracusarum, splendidissimae urbis, auctoritatem et frequentiam minueret, ut olim Gelo Gelam neglexit et Syracusas sibi sedem delegit (cf. Herodot. VII, 156.): Aetnaeque sive Catanae obliis Hieronem Diodorus testatur. Vide igitur ne a transferenda imperii sede poeta tyrannum dehortetur vs. 20 sqq. Sed neque in Hieronis adversa valetudine consolanda neque in eodem a transferenda imperii sede dehortando universus carminis finis comprehenditur. Inest aliquid, quod et alios et primum me quoque fefellit; quod ubi semel notaveris, vix quisquam negare possit. Hiero non solum ipse morbo laborabat, sed etiam *luctu domestico afflictus erat; perierat ei vel filius vel filia*. Nomen nescio: Dinomenes quidem non fuit, quippe qui patri superstes erat (v. ad Olymp. I.), ne alia argumenta afferam. Fuit filius vel filia Hieronis et filiae Nicoclis, neque is infans, credo, sed paulo adultior. Nam quum tres Hiero uxores haberet, primam Nicoclis filiam, alteram Anaxilai, tertiam Xenocratis (Schol. Pyth. I, 112. coll. Schol. Isthm. II. inscr.), ex sola prima liberos suscepit: ii vero Olymp. 76, 3. vix potuerunt infantes esse, quum iam Olymp. 75, 4. tertiam Hiero uxorem Xenocratis filiam duxerit (Introd. ad Olymp. II.). De ipsa filii vel filiae morte ne dubites. Nam primum hinc solum explicari potest, cur Aesculapii res usque ad eius mortem poeta deduxerit, et haec addiderit vs. 56. *ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομισαί ἤδη ἀλκίοντα* etc. et vs. 59. *χρὴ τὰ εἰκότα παρ' δαιμόνων μαστενέμεν θανάταις φρασίν, γνόντα τὸ παρ' ποδός, οἷας εἰμὶν αἴσας. μὴ, φίλα ψυχὰ, βλὼν ἄθ' ἀνάγον σπεῦδε* etc. Aesculapius, inquit, id molitus erat, quod moliri nefas; voluit defunctum ex Orco reducere: id quidem fieri non potest, neque eo vota nostra adspirare debent: sed quod licet, vellem a me perfici posse, ut morbi lenimen afferentem medicum tibi adducerem. Iam quae vs. 86 sqq. exempla habentur fortunae vicissitudinum, ea ambo ad liberorum mortem referri vides; nec Cadmus, inquit, nec Peleus illaesa felicitate usi sunt; *τὸν μὲν δ' ἐξέλαισι διγάτρεις ἐρημώσαν πάθαις εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς: τοῦ δὲ παῖς, ὄντορ μόνον ἀθανάτα τίκτειν ἐν Φθίᾳ θέεις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχῶν λιπὼν ὄρσεν πυρὶ καιόμενος ἐν Λαλαῶν γόνον*. Et huc magis quam ad Hieronis valetudinem spectant sententiae vs. 103 sqq. positae, quae maiores sunt quam pro valetudine consolanda, praesertim illa vs. 105. *ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἐρχεται*. Igitur poeta hunc quoque Hieronis luctum consolari studet. Atque ita tandem perspicitur, cur vs. 81. poeta de *duobus malis* loquatur: nam vulgo unum tantum innotuerat, ex aegroto corpore: quodsi Hiero nondum *duo damna* fecisset, male ominosus ille locus erat, quo novum aliquod malum successurum significaretur. Nunc quae illa duo damna fuerint, apertum est. Haec igitur omnia si tenueris, carmen intelliges non solum eleganter sed etiam summa cum arte compositum esse. Immo quum tria statum huic carmini subesse, mala duo ex luctu et morbo et Hieronis consilium Aetnam secedendi; haec

omnia, ut in carmine, ita etiam re coniuncta fuisse putes: solent enim homines, aegroti imprimis, ubi in aliquo loco acerbiora passi fuerint, rerum suarum taedio de loco mutando cogitare. Igitur ut omnia paucis complectar, quum Hiero variis casibus afflictus taedio suarum rerum laboraret et fato missa parum fortiter perferret, poeta hanc *mentis aegritudinem* dissipare cupit: in quo uno omnia insunt, quae deinceps singillatim proferentur. Atqui quasi de sola valetudine dicturus sit, ab Aesculapio incipit; sed tectius innectit consilia, non debere qui magnum a diis beneficium nactus sit, ut Coronis Apollini nupta, ut rex Hiero, sortem suam contemnere, nec peregrina prae patriis adamare (vs. 12 sqq.). Has enim esse *ἀνπλακίας σφραγῶν* (vs. 13.). Deinde in persequendis Aesculapii rebus id docet, qui defunctus sit, eum non posse in vitam reduci; mortalem debere mortalia quaerere, et sorte humana spectata, in hac ipsa acquiescere (vs. 55 sqq.). Utrumque refertur ad Hieronis aegritudinem, alterum eatenus, quatenus de sede imperii mutanda aegra mens cogitabat, alterum quatenus nati vel natae mortem male ferebat. In fine loci de Aesculapio Pindarus profitetur, si modo fieri id posset, se divinum ei medicum allaturum esse, qui corpus aegrotum, alteram aegritudinis causam, curaret. Nunc quum hoc fieri non posset, sola relicta vota esse. Sed a vs. 80. Pindarus ad argumenta consolationis convertitur. Duo mala pro uno bono parti deos; sed fortes viros mala quoque pulchre ferre: id Hieroni tenendum esse. Multa ipsi esse solatia utpote regi in summa fortuna constituto: nam ex veteri proverbio *τοῖς πλουτοῖσι πολλά τὰ παραμύθια*. Liberis orbatos vel felicissimos heroes esse. Igitur praesenti felicitate utendum esse in tanta fortunae vicissitudine. Postremo quomodo fortunae se accommodare debere: Hieroni tamen (vs. 110 sqq.) opes adesse, ut summa gloria frui poetarum in consortione possit. Quae omnia ad illud unum, quem dixi, finem conspirant.

Vs. 1 — 26. Utinam viveret Chiro, si modo commune hoc publicumque civium omnium votum meo praeconio eget, praeceptor inquam optimi medici Aesculapii, qui priusquam utero perfectus in lucem prodiiisset, mater ex ira Apollinis periit, quod ex ipso gravida peregrina appetivit. Hoc enim multis usque levissimis hominibus accidit, ut spretis patriis longinquiora spectent, vana sane sperantes: quae damnosissima res afflixit etiam Coronidem Ischyis Arcadis amori conciliatam. De Aesculapio Chironis discipulo cf. Nem. III, 52 sq. Chironem vero cur in vivis esse poeta velit et de Aesculapio dicat, ex Hieronis valetudine haud obscurum est: sed quod Coronidis res narrat, id quidem nisi singularis subsit causa, absonum est; neque difficultati medeare, si haec poetici ornatus causa addita dicas. Quum autem in Coronide etiam hoc interpositis sententiis extulerit, quod *patriis rebus spretis peregrina appetiverit*, et multis id accidisse dixerit, patet haec non sine causa exposita esse. Igitur in eam, quam supra significavi, coniecturam incidi, Hieronem regni sedem Syracusis voluisse Aetnam transferre, idque poetam ab amicis Hieronis impulsu dissuadere: quod si statueris, omni ineptae digressionis culpa liberatus poeta erit. De Coronide Phlegya filia v. Apollod. III, 10, 3. et ibi Heyn. Ea obiit Dianae sagittis percussa, hoc est non ex partu, ut nonnulli explicant, sed ex pestilentia, quum multi simul perierint (vs. 35 — 37.), et ipsa Coronis ante editum Aesculapium obiisse dicatur. *Εἰς Αἶδα δόμον κατέβα*, id est *ἀπέθανεν*, idque *ἐν θαλάμῳ*, ut mulier domi ex morbo defuncta. Cf. epigramma ex titulo lapideo in Anthologiam relatum T. IV. p. 271. DCCX. a. ed. Iacobs. pr. *ἐκ δέ με παυτῶν νύμφην καὶ θαλάμων ἤρπασ' ἄφνω γ' Αἶδας*. Vs. 13. ad onerandum crimen additum est *κρύβδαν πατρός*: hinc Apollodoros l. c. *τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἰσχυὶ συνέλθειν*. Contra excusaverat Acusilaus ap. Schol. de quo cf.

Praef. Schol. T. II. p. XX. Καθαρὸν σπέρμα recte explicat Schol. ἀνέμιχτον θνητοῦ σποράς. Iam vs. 16. latius explicatur illud κρύβδαν πατρός; neque enim puellam exspectasse, dum iustae nuptiae venirent, convivio et cantilenis aequalium celebrandae, sed occupasse clandestinos coitus peregrini amore captam. Οὐδ' ἔμειν' ἐλθεῖν τράπεζαν etc. ita intelligendum: οὐδ' ἔμεινεν ἕως ἔλθοι τράπεζα: male enim nonnulli interpretantur ἐλθεῖν εἰς τράπεζαν, collato prorsus dispari loco Pyth. IX, 19. Ἰπποκρίτεσθαι est subblandiri, h. l. cantilenis vespertinis in nuptiarum sollemnibus: quod verbum potest natum esse ex acclamationibus nuptialibus, sive illa ἐκκόρει, κόρει κορώνην, sive altera σὺν κόροις τε καὶ κόραις, sive potius ex utraque: certe etiam vocem κούριζεσθαι affini, non eodem sensu usurpatam Hesychius ex altera deducit: Κουρίζομαις, ὕμναιον μέναις, γαμουμέναις, δὲ τὸ λέγειν Σὺν κούροις τε καὶ κόραις, ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν λέγεται. Utriusque acclamationis meminit Schol. ad quem de obscurissima illa, Ἐκκόρει, κόρει κορώνην, meam proposui sententiam. Contra quam auctor commentationis de Aeschyli Danaidibus p. VII sqq. velitationem instituit fortem quidem, sed ut mihi videtur, haud satis liberalem: me quidem adversus ipsum aliter egisse, uno ex eadem Scholiorum editione exemplo ad Pyth. VIII, 73. discere poterat, ubi ingentem eius errorem Fragm. Pind. p. 156. commissum viri eximii ingenium reveritus tacite corrigere quam in hoc campo exsultare malui. Succurrat tamen meis, ut potero. Ac primum Aeschyli versus, quibus acclamatio Σὺν κόροις τε καὶ κόραις continetur, reductis antiquis lectionibus et mutata distinctione gauderem ab insigni critico restitutus esse, nisi universa illius ratio nimium esset contorta; quae vero de formula ἐκκόρει, κόρει κορώνην proposuit, acuta quidem sunt sed meis nihil certiora. Quod priusquam doceam, liceat paucis monere, quae ille in mea annotatione reprehenderit. Nam ne in eo haeream, quod Hesychii verba supra allata neglexerim, quae mihi non ignota fuisse poterat ex nott. critt. ubi ex parte apponuntur, conspiciere; primum me non omnem scripturae diversitatem attulisse contendit: scilicet qui lectionem ἀκέρει pro voce ἀκορεῖ non enotaverim, quae mihi typhetae vitium visa est neque satis digna, ex qua coniectando exsculperis istud ὥσπερι, qua incommoδissima lectione ad tutanda verba a me eiecta utitur; deinde qui in verbis Horapollinis omiserim scripturam κορώνην p. κορώνην, quam et ipsam de industria transmisit, quod nullius eam pretii censerem. Quippe in huiusmodi rebus, quae mihi nullius usus videantur, Bentleyi et similium aemulari exopto negligentiam, potius quam istorum obscuram diligentiam; attamen quae ex cod. Gott. protuli, diligentissime enotata sunt, quum ea Heynius minus fideliter reddidisset; et ex eodem codice receptum esse πρότερον, qui Praefationem Scholiorum legisset, non poterat dubitare. Praeterea verba maxime genuina ex Schol. eiecisse dicor, et auctorum eandem rem attingentium locos parum accurate considerasse, et id reposuisse, quod defendi nequeat, et verbo ἐκκορεῖν inauditam exornandi significationem tribuisse: quae praeter id, quod postremo loco posui, omnia simul cum ceteris viri acutissimi criminationibus ita diluam, ut illum ipsum una doceam auctorum locos haud satis attente spectasse; quod ut rite fiat, eius sententiam prius proponam. Igitur ille formulam ita constitutam, Ἐκκόρει κόρην, κορώνην, vertit: Devirgina virginem, cornix; cornicem enim advocatam, hoc est, vocativo casu nominatam esse, ex Aeliani eximio, ut ait, loco docet, quem ego quoque citaveram: in Horapollinis autem verbis, quae apposui, male me vitiosam reliquisse vocem ἀγνοοῦντες contendit, pro qua scribendum sit εὐνοοῦντες: postremo ex Suida v. κορώνη et Artemidoro V, 65. quomodo pro sponso cornix dici potuerit, significat. Videamus nunc, quid ego dixerim, cuius sententiam

integram proponere vir acutissimus noluit. Nam quum ab Aeliano et Horapolline tradatur, cornicem in nuptiali acclamatione ut *signum caritatis* nominatam esse, aliquam putabam cornici in nuptiarum sollemnibus venerationem habitam et sponsam a choro acclamantium per iocum incitatam esse, ut ornaret et veneraretur matrimonio faventem cornicem, ideoque fere cum Io. Mercero vocabulis *ἐκκορεῖν* et *κορεῖν* exornandi atque ornandi significationem tribui, quia quod verritur, purgando exornatur: quam vocis vim plebeiorum hominum dictioni, qui talibus cantilevis utuntur, convenire censebam. Neque tamen pro hac opinione pugnabo. Idem vero satis significavi sub verecundis his verbis obscenum latere sensum: is ut inesset, ambiguum verbum *ἐκκορεῖν* esse usurpatum, quod simul *devirginali* potestatem contineret; *κορώνη* autem sponsam significari vel potius membrum muliebre; ut proinde obscena vis acclamationis haec esset: *Devirginalis, everre et verre cunnum*; quae iam ad sponsum pertinent. Sed ut mittam verecundum sensum, pro quo non magis quam pro vocabulo *ἐκκορεῖν* exornandi vi dicto pugnabo; et lectionem a me repositam *ἐκκορεῖ, κόρει κορώνην*, et obsceni sensus eam, quam dixi, interpretationem veram esse magis etiam quam olim mihi persuasi. Nam ut ex Suida et Artemidoro *κορώνην* penis summitatem appellatam discimus, sive glandem sive praeputium sive aliam quamvis extremi membri particulam: quamquam nescio an illa voce docti potius ex artis medicae usu quam vulgus hominum penis partem designarint: ita pro virgine quoque vel virgineo membro *κορώνην* usurpatam ex oraculo docui, et magis opinor convenit feminarum membrum feminino vocabulo in ista acclamatione designari quam masculinum penem. Sed uno argumento apertissimo concidit correctio *ἐκκορεῖ κόρην, κορώνη*: quippe apud scriptores diversissimos libri deducunt ad eandem lectionem *ἐκκορεῖ, κόρει*: quae in cod. Gott. Pindari interemerata extat, apud Horapollinem in vitioso *ἐκκορεῖ κορεῖ* manifeste latet. Quod ubi tenueris, non poteris amplius de accusativo *κορώνην* dubitare, libensque mittes vocativum *κορώνη*. Atque haec quum ita sint, mihi probari nequit viri docti emendatio verborum *ἀκορεῖ ἀντὶ τοῦ κόρας κορώνας*: quae in turbatissimo scholio ex proximis invecta esse, ut alterum *αἰσχύνην ἐξευτέλλω*, mihi quidem constat. Verum etiam Horapollinis verba ab eximio critico non emendata, sed corrupta sunt. Quis enim nescit multas apud vulgus acclamationes usurpari, quarum primitiva vis ignoretur? Quod quum in illo *ἐκκορεῖ, κόρει κορώνην*, cuius potestatem veteribus dubiam fuisse apertum est, Horapollo accidisse putaret, Aegyptiarum maxime rerum interpretes formulam ne ipsos quidem Graecos ea aetate intellexisse dixit: *μήχρι νῦν ἐν τοῖς γάμοις, Ἐκκορεῖ, κόρει κορώνην, λέγουσιν ἀγνοοῦντες*, id est *causam dicti ignorantes*; pro quo quod infertur *εὐνοοῦντες*, id prorsus iners ac vacuum est. Superest Aeliani locus, quem quod non adscripserim, sed tantum significaverim, mihi exprobratur. Scilicet ex illius vilissimi et omni fide destituti scriptoris eximio loco *advocatam* vocativo casu cornicem esse patet: *Ἀκούω δὲ τοὺς πάλαι, inquit, καὶ ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέταιον τὴν κορώνην καλεῖν, σύνθημα ὁμοιοῦς τοῦτο τοῖς σινιούσιν ἐπὶ τῇ παιδοποιῇ δίδοντας*: unde etiamsi gravissimus auctor Aelianus esset, nihil tamen colligeretur praeter hoc, ob quod ea verba apponi pretium non fuit, *nominatam* post hymenaeum cornicem esse: nisi id quoque docebimus, *καλεῖν* nominandi potestate Graecos non dixisse. Haec hactenus. Sed alterius quoque acclamationis *Σὺν κόροις τε καὶ κόραις* vera ratio ambigua est; facile tamen in Buttmanni sententiam concedo, ut utraque in unum trochaicum coniungatur:

Ἐκκορεῖ, κόρει κορώνην, σὺν κόροις τε καὶ κόραις,

Everre (devirginalis), verre cunnum cum pueris et puellis; quippe pueros et puellas ubi

mater enitur, etiam per hos cunnus everritur. Igitur qui ita caneant, simul ut proles daretur coniugibus, optabant. Iam redeo ab his aordibus, ad quas invitatus de-
scendi. Vs. 25. *λήμα Κορωνίδος* est *mens* cum notione *audaciae* et *arrogantiae*, qua indigenas fastidiebat: ut male Schol. iis verbis simpliciter Coronidem per circuitio-
nem significari censet. Ita accipie etiam *μητρώον λήμα* Clytaemnestrae ap. Sophocl.
Electr. 1423. ubi eundem errorem errat Schol.

Vs. 27—46. Neque vero perfidia Coronidis latuit Apollinem omnium rerum scien-
tem, qui sororem Dianam misit Laceriam, ubi illa habitabat: Diana vero et hanc et
alios multos peremit, ut solent delicti ab uno commissi poenas multi dare. Sed filium
Apollo de rogo matris raptum Centauro Chironi tradidit, ut medica eum arte erudiret.
Vs. 27. *σκονδρ* Pindarus ipsum Apollinem dicit: religiosus enim poeta vulgarem asper-
natur fabulam de corvo Coronidis proditore, de quo v. Schol. ibique Hesiodeum poe-
tam, Anton. Lib. Metam. c. 20. ubi Ischys (Valens Ciceroni) *Alcyoneus* dicitur, Ovid.
Met. II, 535 sqq. Vetustissima una cum Hesiodeis fabulae de Ischyis et Coronidis
amore mentio extat ap. Hom. H. in Apoll. 208 sqq. alia collegerunt Heynius ad Apol-
lod. III, 10, 3. intt. Cic. N. D. III, 22. Coronis ut Phlegya Thessali filia apud pa-
ludem Boebiadem Laceriae habitasse dicitur: aliae narrationes, quas Pausan. II, 26.
exponit, in Epidauria terra natum Aesculapium ferunt: ex quibus tamen Pindaricae
similis secunda, nisi quod haec nihil de Thessalica Aesculapii patria continet, neque
Apollinem sed Mercurium de flamma puerum rapuisse perhibet. In Dotio Thessaliae
campo ex Coronide natum Aesculapium statuit Hymn. Hom. XV. Laceria est oppi-
dum Magnesiae auctore Hellanico ap. Steph. Byz. v. quod Findaro est ad Boebiadem
paludem, Pherecydi ap. Schol. ad fontes Amyri: quo pertinet locus Apollon. Rhod.
IV, 616. *τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερσεῖ διὰ Κορωνίς ἔκτεκεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο*. Et Do-
tium campum et Boebiadem paludem atque Amyrum coniungit fragmentum ex Magnis
Eoeis plenius quam in Hesiodeorum collectione editum ab Heynio ad Apollod. I. c.

*Ἡ οὖν Διόθυμος ἱεροὺς ναῖοντα κολωνούς
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυτος ἄντ' Ἀμύροιο,
Νέφατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής. . .*

Vs. 34. *δαίμων ἕτερος* est adversus, *κακοδαίμων*: v. Bentleii Opusc. p. 20. ed. Lips.
malum igitur fatum designatur, quod illam in fraudem illexerit. Verba *πολλὰν τ'
ὄρε* etc. imagine sine comparationis particula proposita, quod tum factum est enun-
ciant: et ex tenui scintilla iniecta flamma silvam montanam consumpsit ingentem, hoc
est, et unius feminae ob delictum magna populi strages facta est. De voce *σπέρμα*
v. ad Olymp. VII, 32 aqq. *ὄτ' ἐλάσσομαι ὀλέσσαι*, non sustinebo me perdidisse. Πάθη
hoc loco est *casus turpis*, ut ubi virgo clandestinum coitum passa sit: cf. Olymp.
VI, 38. Magnifice vero et divinae naturae accommodatius poeta Apollinem Pythone
haec spectantem Laceriam inde uno passu delatum dicit, non Homericō modo tribus
vel quattuor gradibus: grammatici tamen Pindari rationem frigidam iudicabant: cui
rei mederi volebat Aristarchus ap. Schol. Eustathius ad Iliad. v, p. 917. 30. *Ἰστίον
δὲ ὅτι Ὁμήρου τέσσαρα βήματα θεῖα ἐνταῦθα μετρήσαντος ἐπὶ τοπικοῦ διαστήματος, ὃ
Πίνδαρος τὸ τοιοῦτον ἔτερας μεγαλοφυέστερον, ὅλος ἐκείνος, ἐγγχειρήσας ὑπερβαλίσθαι, ὅπου
ᾤσθι περὶ Ἀπόλλωνος, ὥς βήματι ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδα ἐκ νεκροῦ ἄρπασε, κατηγορεῖν
ἔσχε ψεύδους ψυχροῦ*. Cf. rectius iudicantem Vossium Myth. Br. T. I. p. 149. Vs. 44.
διδάσκει, quod alias est per lucidus erat, vel per materiam per lucidum conspicietur, nunc
alia ratione hanc vim habet: cum fulgore diffindebatur, sive si novam audere vocem

licet, diffulgebat, nostris blizte auseinander. Videtur tamen cum Par. B. Pal. C. legendum διέφαιε, pro quo Schol. διέφηε.

Vs. 47 — 67. Iam vero Aesculapius variis morbis vulneribusque medens tandem prae avaritia etiam mortuum in vitam reducere ausus est: ob quod eum Iuppiter fulmine peremit. Enimvero mortales congrua suae naturae a diis petere et quaerere decet. Noli, anime mi, immortalem vitam affectare, ut ille, cuius precibus et pollicitatione Aesculapii arte defunctus aliquis ab inferis reductus est: mortales enim nati sumus. Quod tibi quoque tenendum, Hiero, ut infirmitate humana tuam consolere aerumnam de cari hominis obitu (vide introductionem). Sed ille Chiro, qui Aesculapium erudit, si adhuc in vivis esset, carmine ei persuadere cuperem, ut tibi talibusque viris fortibus similem Aesculapio medicum, Apollinis vel Iovis filium mitteret. Vs. 47 — 53. morborum genera et remedia designantur, non chirurgica solum sed etiam medica: chirurgica opera Aesculapius curat ulcera sponte nata et vulnera ferro vel ictu lapidum illata; medicam adhibet morbis acutis vel longis, quos aestus et frigus sive caeli et tempestatum intemperies maxime affert. Remedia ipsa partim incantamenta sunt, quae nostri sympathetica dicunt, quo refer magneticam curam veteribus probe cognitam: partim potiones, fomenta, emplastra extrinsecus admota, praecipue herbae; ut Philoctetae vulnus Machaon herbis illigatis sanat, quas a Chirone Aesculapius acceperat (Schol. Pyth. I, 109.); postremo sectio: omisit alia veteribus admodum usitata, qui fere τῷ τέμνειν iungere solent τὸ κάειν καὶ τὸ ἰσχυαίνειν. De incantationibus, ob quas huc respicit Etym. M. p. 353. 40. et Schol. Odys. τ, 409. allatis verbis μαλακαῖς ἐπισοδαῖς, nota res: animadvertam tamen una cum illis medica remedia (φάρμακα) adhibita esse, quae tamen tandem effectum habere putabantur, ubi ἐφ' ὃν accineretur. V. Plat. Charmid. p. 155. E. Vs. 54. posita de lucro sententia, quod vel sapientem transversum agat, possit non sine respectu Hieronis dicta esse avaritiae infamia laborantis (Diod. Sic. XI, 61.). De Aesculapio mortuum in vitam reducente v. Schol. h. l. et similia habentem Schol. Eurip. Alcest. 1. Apollod. III, 10, 3. ibique Heyn. Creuzer. Symb. T. II. p. 357. Mercede id captum Aesculapium fecisse recentior est fictio, Pindari fortasse ipsius, quem tragici secuti sunt, haud dubie a medicorum avaris moribus profecta, qui Graecorum medicis nostrisque communes sunt. Eos in Graecia magno pretio conductos esse docui Oecon. civ. Ath. T. I. p. 132. Pindarum tragicosque ob crimen illud Aesculapio obiectum reprehendit Plato Rep. III, p. 408. B. Sententiam de lucro hinc repetit Stobaeus in Sermonibus: proxima de Aesculapio inde a verbo ἔτραπεν recitant Clem. Alex. Cohort. p. 25. Cyrill. c. Julian. VI, p. 201. A. Athenag. Legat. c. 25. p. 116. nulla memorabili varietate, nisi quod apud Clementem est ἀμύνοσς: respexerunt huc etiam Liban. Opp. T. I. p. 844. Tertullian. Apolog. c. 14. Ἡδὲ ἀλωκότα, iam comprehensum et morte captum, θανάσιμον ἤδη οἷα interprete Platone. Δι' ἀμφοῖν de Aesculapio et curato recte explicatur. Ἀντικεῖν μηχανὴν ἐμπρακτον, moliri opus, quod effici queat. Vs. 63. σώφρων Χείρων dicitur, qui nihil immodici tentaverit, ut Aesculapius mortui curationem molitus. Hieronem qui morbus tenuerit, disputatur in Scholiis, ubi de febris vel podagra vel calculo dicitur: θερμὴν νόσον fuisse Pindarus ipse significat: de febris tamen dubitavim; calculo et podagra simul laborare potuit, quos morbos calidis comprehendi posse medicinae quamvis imperitus putavim. Cf. de Hieronis valetudine ad Pyth. I, 46 sqq. Vs. 67. poeta optat, ut divinae stirpis medicum a Chirone missum adducere possit, ἢ τινα Λαοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος. Ὁ κεκλημένος τινός est filius eius. Ita in Rhese 298. τίς ὁ υἱοτῆγός ἢ τινός κεκλημένος; cuius filius? hoc est, cuiusnam patris cognomento voca-

tus, ut Σωκράτης Σωφρονίσκου, Socrates Sophronisci filius vocatus. Plene Sophocl. Electr. 358. πατὴρ δὲ πάντων ἀρίστου παῖδα πεκλησθαι. Itaque Λαοῖδα τις πεκλημένος est filius Apollinis, qualis Aesculapius; πατήρ τοῦ Λαοῖδα πεκλημένος τις est filius Iovis, qualis ipse Apollo medicus.

Vs. 68—79. Talem igitur medicum si nancisci possem, adducerem cum Hieroni Aetnaeo, Syracusarum regi optimo: cui si una cum carmine, Pythiarum victoriarum decore, apportarem prosperam valetudinem, acceptissimus sane advenirem. Quod quum fieri nequeat, certe Magnae Matri, quae ante aedes meas colitur, pro Hieronis salute vota pia faciam. Vs. 68. Ionium mare appellat, quod Thebis Syracusas brevissima navigatio per sinum Corinthiacum et mare Ionium est, non circum Maleam Peloponnesi. Locum de Arethusa tangit Antigone Caryst. c. 153. Vs. 70. suppl. ἐν Συρακ. Vs. 71. cave iungas ἀστούς ἀγαθοῖς: cf. Pyth. IV, 285. Clementiam Hieronis maxime extollit; talem enim esse vult; quod vero de peregrinis dicit, maxime ad varios advenas pertinere videtur, quos Hiero Syracusis et imprimis Aetnae augenda civitatis causa receperit. Vs. 73. comma post Πυθίων praestat deleri, ut cum Aldina iungatur κῶμον αἶγλαν στεφάνοις Πυθίων ἀείδων. De Pherenico v. ad Olymp. I. introd. Ad φάος suppl. ὦν; ἀστέρα οὐράνιον autem non de sole acceperim, sed de quacumque stella. De Magna Matre et Pane ante Pindari aedes cultis satis dictum ad Fragm. VI, 2. Magnae autem Matri vota facere pro Hierone vult, quod illa, ut Schol. ait, τῶν νόσων αὐξητική καὶ μειωτική: quo et illud pertinet, quod Baccho insaniam ademit; v. Schol. vs. 137. 139. cum nott. Vs. 78. Θαμά ambiguum sitne frequenter, ut putabam nott. critt. p. 384. an una, de quo ibidem disputavi; posterius tamen nunc praefero.

Vs. 80—106. Tu quidem si priscam sapientiam calles, Hiero, priscorum poetarum monitu scis, uni bono bina deos mala addere, quae imprudentes haud decore ferunt, boni melius. Tu vero summam a diis felicitatem nactus es; sed ne haec quidem integra per totam potest vitam esse: ut qui beatissimi dicuntur mortalium fuisse, Cadmus et Peleus, et ipsi miseriis afflicti sunt, exules ambo, alter ex Phoenicia, alter ex Aeginetica patria; iidem postea summis apud deos honoribus digni habiti ex pristinis sese emergerunt laboribus: sed, quae fortunae sunt vicissitudines, rursum in mala inciderunt. Cadmo certe trium filiarum duri casus aerumnam attulerunt; quarta tamen Semela Iovis connubio aucta est: Peleo Thetidis nuptiis ornato filius unicus Achilles occidit. In qua fortunae fragilitate oportet quemque divinitus datis bonis frui, neque vero expectare, ut propria et perpetua sint, quum modo secundi modo adversi venti obtineant: immo quo maior beatitas, tanto magis fluxa mortalibus est. Sic poeta illustrissimis exemplis ad malum duplex ex aegrotato corpore et ex luctu domestico (πῆματα σύνδυο) bene ferendum Hieronem cohortatur. Vs. 80. λόγον κορυφή nihil aliud est quam λόγοι κορυφαῖοι, praeclara doctrina. Formam ἐπίστα s. ἐπίστη illustrat Choeroboscus ap. Etym. M. p. 290. 36. τὸ δὲ δύνῃ καὶ ἐπίστη κατὰ πάθος εἰσὶν ἀπὸ τοῦ δύνασαι καὶ ἐπίστασαι. Ἰωνικῶς δύναι καὶ ἐπίσταται, καὶ ῥάσει τοῦ εἶ καὶ αἶ εἰς ἣ δύνῃ καὶ ἐπίστη. Quod sequitur dictum de binis malis uni bono additis, ad priscum refer poetam moralem; Homericam enim dolia hinc aliena sunt, etsi de iis cogitarunt veteres: v. Schol. h. l. Eustath. ad Iliad. ω, p. 1563. 48. Schol. Ven. p. 528. Sententiam laudat Schol. Aeschyl. Suppl. 1078. Τὰ καλὰ πρὶν ἄντες ἔξω ex proverbiali usu a vestibis translatus est: cf. Cassaub. ad Theophrast. Char. 22. atque ita ex Graeco dicendi genere probe perspecto etiam Aristides T. II. p. 403. cepit: Ἀλλὰ τί κολύει καὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς τὰ ῥάκια ἀμπεχομένους οἶμοι μὴν αὐτοῖς ἔτι εἶναι φάσκειν: πάνν γενναῖα ἱμάτια, πρὸς δὲ τοὺς

ἔξω σχηματίζεσθαι; οὐκοῦν ὃ γε αὐτὸς ποιητὴς (Πίνδαρος), οὐ μικρῶ πρόσθεν ἐμνήσθην, ἔφη τὰ καλὰ τρέπειν ἔξω τοὺς ἀγαθοὺς. Δέρεται, eum respicit, ei favet, ad-est. Vs. 88. Pal. C. ut alii libri habet λέγονται γε μάν. Vs. 95. Διὸς χάριν pendet a verbo μεταμειψάμενοι, ut Olymp. XII, 12. Διὸς χάριν ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμιάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν, hoc est, post mala exiliū Cadmus et Peleus Iovis gratiam adepti ad secundam fortunam pervenerunt, Harmonia alter, alter Thetide ducta; hinc καρδίαν ἔστησαν ὀρθήν, confirmarunt animum, felicitate gavisi sunt; rursus vero Cadmum Inus, Agavae, Autonoe filiarum infausti casus perculerunt; sed Semela sive Thyona, etsi haec quoque occidit, tamen quod Iovis connubio dignata erat, felicitatem magis quam aerumnam attulit: id quod Pindarus voluisse monstrat oppositio per particulam ἀτάρ. Κάδμον ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, parte hilaritatis eum privarunt tres illae filiae: unam particulam Semela reliquerat. Cave autem εὐφροσύνας μέρος dirimas a verbo ἐρήμωσαν, ut nonnullis placuit: haec potius coniungenda, ut Olymp. I, 58. εὐφροσύνας ἀλάται; et nota ἐρημοῦν τινὰ τι, ut ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τι et similia. De Semela apud superos Thyona praeter alios v. Diod. III, 62. IV, 25. Apollod. III, 5, 3. cum nott., Valck. ad Ammon. p. 208. intt. Hesych. v. Θυώνη, et de ratione nominis conferatur Schol. Apollon. I, 636. et Charax in Hellenicis ap. Allat. Exc. Sophist. p. 39. Achillem Pindarus unicum Thetidis filium perhibet; quae quum vulgo plures peperisse et necasse diceretur, religione ductus lyricus sprexit hanc fabulam. Vs. 102, 103. construe ὥρσεν ἐκ Δαναῶν, et deinde θνατῶν τις. Cadmi filiarum et Achillis mortem luctui Hieronis domestico attemperatam esse monui in introd. Nunc addam hoc, quam commodum utrumque exemplum Hieroni consolando sit. Nam Cadmo omnes filiae occiderant, etsi Semela Iovis uxor facta morte sua felicitatem magis quam infortunium attulerat; attamen vel haec obiit: Peleo unicus filius ereptus erat; at Hieroni Dinomenes est superstes. Haec hactenus. Ἀληθείας ὁδὸς est recta ratio. Mox ad τυγχάνοντα supple αὐτόν, τοῦ εὐ πάσχειν: sic Olymp. II, 56. τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας. Sententiam recte cepit Hermannus: *Fortuna secunda uti decet, ubi quis eam a diis nactus sit.* Vs. 105. ὑψιπέτῳ est ab recto casu ὑψιπέτης, alte volans, ut Iliad. v, 822. αἰετὸς ὑψιπέτης; non a voce ὑψιπέτης, ex alto delapsus: quorum prius primam, posterius tertiam declinationem sequitur. De vocabulo cf. Etym. M. p. 786. 8. Ultima sententia retento ὅς nullo pacto expediri potest, nisi dixeris εὐτ' ἂν ἐπιβροίαις esse pro vulgato εὐτ' ἂν ἐπιβροίῃ, ut apud Aeschylum: v. nott. critt. p. 357. Sed haec ratio contorta et futilis. Meum οὐ πολὺς non verum, sed tolerabile: elegantissime autem Dissenius coniicit ἀμπολως, cuius vocis prima syllaba olim perierit, deinde perperam suppleta sit.

Vs. 107 — 115. Praecepta, quae ex prioribus sententiis colliguntur, universa quidem sed Hieroni maxime accommodata, poeta more suo leniendae rei causa de se praedicat: *Igitur decet fortuna qualicunque frui; magnum me geram in magnis rebus, summissum in parvis, praesenti rationi convenienter, et pro mea facultate viribusque divinitus iniunctam irrevocabilem sortem, quae quoque tempore praesto est, colam et boni consulam, secundum illud τὸ παρὸν εὖ θέσθαι.* Haec igitur tu quoque tene, tu inquam, qui tot bonis abundas, ut magnum inde laborum solatium capere queas. Nam si ego, ut tu, opibus praestiterim, non dubito me clarum futurum esse: id quod tibi in promptu est, quem magna potentia poetarum studiis conciliat. Carminibus enim virtus ad posteros propagatur, ut Nestoris et Sarpedonis: sed paucis hoc ita ut tibi datum est, ut poetarum laudibus dignam suppedient materiam. Prima verba (vs. 190 — 193. vulg. qui a voce συμκρὸς usque ad ἐμὰν sunt) in Photio Ms. v. συμκρὸς citari scribit Por-

son. Adv. p. 312. in edito haec non reperi. Nestor et Sarpedon non aliam ob causam nominati videntur nisi ob magnam famam sapientiae et virtutis: poterat etiam alium similem poeta appellare. Non obero tamen, si quis Nestorem assumptum putaverit, quod Hiero senex sit: sed tum in Lycio Sarpedone laborabitur, de quo vereor coniecturam proferre. Hieronis quidem genus origine Telium fuit; ab initio tamen Cyprium habitum est (v. ad Schol. p. 314 sq.): quid si id ex Cypro in Lyciam, deinde in Telum transmigrarit? Quod optaverim etiam ob Lycium Apollinem, qui idem Delius, Pyth. I, 39. Nestorem igitur et Sarpedonem dicit *ἀνθρώπων φάτις, fabulas hominum*, hoc est celebratos ore hominum, prope ut in illo *Fabula fies*. Structura patet: *Νέστορα καὶ Σαρπηδόνα γινώσκωμεν ἐξ ἐπέων, οἳ τέκτονες σοφοὶ ἄρμουςαν*: ultimum verbum accommodatum *τέκτοιν ἐπῶν, poetis*. Cratinus ap. Schol. Aristoph. Eq. 527. *τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων*. Enrip. Androm. 477. *τεκτόνοι δ' ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν*. Antipater Sidonius Epigr. in Pindari tumulum Anthol. T. II. p. 28. ed. Iac. pr. *τὸν εὐαγέων βαρὺν ὕμνων χαλκευτάν*. Sed Nem. III, 4. choreutae sunt *μελιγαρῶν τέκτονες ὕμνων*.

P Y T H. IV.

Carmen hoc Cyrenarum regi scriptum in Argonautarum rebus versari sunt qui mi-
rentur, et loquuntur, ut solent, digressiones, praeuntibus veteribus ad Pyth. IV, init.
coll. ad vs. 119. In universum quidem non debebat incommodum videri, si Miny-
arum postero origines gentis et civitatis declarantur; atque ea, quae usque ad vs. 58.
leguntur, non possunt aptius excogitari. Poeta enim Cyrenis cantandum carmen fa-
cturus orditur ab oraculo, quod Delphicus deus, nunc etiam victoriae Arcesilao auctor,
huius parenti Batto dederat, atque a Medae vaticinio, quo condendae a Theracis
Cyrenae divinabantur, quod apud Theram insulam ex navi excidisset fatalis illa gleba,
quam in Libya acceperat Euphemus Taenarius, Battiadarum gentis auctor, cuius stirps
ex Lemniis mulieribus nata Theram et deinceps Cyrenas condidit: quae res Battiadis
et Cyrenaeis universis gratissimae adeo hic convenientes atque insuper tam pulchre
connexae sunt, ut nihil supra. Iam vero quod etiam prius gestae res inde ab origine
Argonauticae expeditionis repetuntur, id possis ea ratione excusare, ut longius car-
men, qualis Stesichorea fuerunt, postulatum esse dicas: nec sine arte in hoc quoque
poetam versatum esse, inde patet, quod postquam vs. 247. lyrica libertate materiam
contraxit, ad Argonautarum in Lemnum profectionem redit vs. 252 sqq. ut Battia-
darum, Theraeorum, Cyrenarum origines ex Lemnia Minyarum commoratione repetat.
Neque tamen negandum est universam de Argonautarum rebus inde a vs. 67. digres-
sionem posse offensionem praebere; quodque maxime mirere, Peliae et Iasonis de re-
gno dissensiones, disputationes, pacta maiorem absumunt partem, quum tamen in illis
nonnisi occasio expeditionis posita sit. Sed quo minus id carmini aptum videtur, eo
certius hinc colligitur, singularem aliquam ob causam hanc poetam digressionem in-
texuisse, quaeque levius consideranti ab odiae consilio aliena videantur, de industria
uberius tractata esse. Et primum quidem hac re exponenda Arcesilao, regi non tran-
quillissimum tum civitatem gubernanti, exemplum nobilissimum proponitur civilium

turbarum sine vi componendarum; ad quod eundem cohortantur sententiae vs. 263 sqq. positae: ita ut utraque haec pars eximie conspiret, et prioris ex altera explicatio petenda sit; talis enim in his carminibus hinc inde Pindarus reperitur, ut ipse aliqua significatione, quomodo quaeque intelligenda sint, indicet: quas tamen significationes negligit vulgus interpretum. Illud vero exemplum turbarum, ut dixi, sine vi componendarum in Iasonis potissimum placidis moribus demonstratur, quum contra in Peliae fati iniquae subdoliaeque tyrannidis tristis cernatur exitus. Ita ex parte etiam Guilelmus de Humboldt, elegantissimi iudicii vir censebat, qui hoc quoque addit, Argonautica fabula explicanda id lucratum poetam esse, ut Arcesilai parens principum Graeciae heroum societate nobilitaretur (vs. 171 sqq.). Rectissime autem Io. Frid. Wagnerus, qui singularem de hoc carmine libellum edidit, in universa illa digressionem notat Iasonem maxime spectari; eiusque persona Damophilus a Pindaro commendandus delineari docto illi viro videbatur. Prius ubi tenueris, etiam propius opinor ad consilium poetae accedere licebit. Quippe Iason a Pelia tyranno consanguineo in longinquam et periculosam expeditionem missus erat; Damophilum genere sibi coniunctum (Schol. vs. 467.) ex patria eiecerat Arcesilaus, atque illum poeta reduci vult (vs. 276 sqq.): significatur credo discrimen, in quod rex adduci possit, si patria carere clarissimos et sibi propinquos homines iubeat; qui aliquando reduces exitium afferre imperanti possint, ut Peliae Medea et Iason (vs. 250.). Igitur alia ratione utendum esse ex hoc carmine debuit Arcesilaus discere, praesertim inter consanguineos; nec sine causa poeta illa scripsit vs. 142. (ubi cf. not.): *μὲν βοῦς Κρηθεὶ τε μάτρη καὶ Θρασυμήδει Σαλμωνεῖ*, et vs. 145. *Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνους, αἰδῶ καλύψαι. οὐ πρέπει γῶν χαλκοτόρους ξίφεσιν οὐδ' ἀκόντισσιν μέγαν προγόνον τιμὰν δάσασθαι*, et similia. Iam etiamsi nulla praeter hasce illarum rerum fusius declarandarum causa fuerit, vix ullum carmen quam hoc commodius et ingeniosius dispositum esse intelliges, nihilque posse ineptius dici, quam si quis Pindarum ob hanc digressionem reprehendat. Neque enim Argonauticas res explicuit Pindarus, sed ex ea fabula id deprompsit, quod fini carminis in Damophili commendatione posito aptum erat; cetera breviter percurrit, ut fabulae sua integritas constaret et poema rite absolveretur; quod ita fecit, ut simul Arcesilai genus ab Euphemo repetitum illustraretur. Vix tamen me abstineo, quominus aliud quoque subesse arbitrer; quo admissio non modo ingeniosa sed prorsus admirabilis poetae in deligendo et exornando argumento ars videatur. Quid enim si praeter illa omnia, quae dixi, comoda Damophilus generis originem ad Iasonem retulerit? Cui sententiae non obstat, quod Damophilus Arcesilai Euphemidae propinquus fuit, quum ea propinquitas inde potuerit nata esse, quod una ex parentibus alterutrius mulieribus aut ex altera gente in alteram collocata esset, aut eadem duobus viris, alteri Iasonidae, alteri Euphemidae nupsisset. Hoc alterum verius iudico, et de eo iterum dicam ad vs. 142. Neque id Damophili ab Iasone ortui obest, quod Aegidam fuisse Damophilum infra conieci, quippe quum Minyae Lemnii, quos Theras Aegida in Theram traduxit, vel omnes vel plurimi potuerint inter Aegidas recipi, iisque etiam Iasonis posteros fuisse admixtos non absimile veri sit. Quis vero Cyrenis unam et alteram familiam ab Iasonis Minyeia et Lemnia prole originem repetivisse negaverit? Memorabile certe est, quod in nummo Cyrenaico Iason magistratus nomen comparet (v. Eckhel. D. N. T. IV. p. 221.). Porro Iasonis pater est Aeson: ecce vero hoc quoque nomen Cyrenaica offert inscriptio apud Paulum Della-Cella in Itinerario infra citando p. 146. ubi *ΑΙΣΩΝΟΣ* pro typhotetae vitio *ΑΙΣΩΟΣ* legendum esse Corrigenda monent: et

nota *Αἰσωνος* p. *Αἰσωνος*. Choeroboscus ap. Bekker. τὸ *Αἰσων* κύριον ὃν διχῶς κλη-
 τται. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ὤ, ὅλον, *Αἰσωνος* υἱὸς *Κρηθίως* ἀφ' αἵματος, etc. Ad-
 dam aliud argumentum, sed levissimum. Iasonis et Hypsipylae Lemniae filii duo fe-
 runt, alter Euneus, cuius gens Athenas delata est (v. Müller. Orchom. p. 394.);
 alter Thoas sive Nebrophonus sive *Deiphilus* (Hygin. Fab. 15.): ab hoc facile potu-
 erit *Damophilus* descendere; sic enim in familiis variari nomina solent, ut *Σοφοκλῆς*
Σοφίλου, *Ναυσικλῆος* *Ναυσικίου*, *Καλλιστρατος* *Καλλιχράτους*, *Ἐπιγίνης* *Μεταγίνους*,
Διόδωρος *Ὀλυμπιόδωρου* (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 235. adde exempla commodis-
 sima ap. Thucyd. I, 29.). Quodsi Iason inter Damophili maiores censitus fuerit, si-
 mul hoc Arcesilao offeratur, Cyrenas Damophili parentibus originem debere, ipsam-
 que Battiadarum gentem sine Iasone Argonauticae expeditionis auctore non orturam
 fuisse, et debere vel ob tanti herois facinora tam praeclara veniam Damophilo ha-
 beri. Sed sive haec omnia vera sunt sive pleraque, devitate meo iudicio molestae
 illae disputationes sunt, quibus unus et alter interpretum persuadere legentibus cona-
 tur, carmen hoc artificiosissimum a Pindaro ingenii nondum subacti iuvene fervore ni-
 mio effusum esse: contrarium vel historiae fides docet, quam temere labefactare hu-
 ius aetatis morbus et insania. Nec video, quid sit quod epicum tenorem huic carmini
 nonnulli tribuant; nempe tenor est narrationis, quem recte veteres (ap. Schol. Pyth.
 V. inscr.) agnoscunt, neque vero is epicus, sed lyricus: quid intersit docebitur ali-
 quando, si quis lyricae poeseos Graecorum historiae eo ingenio perscribet, quod di-
 gnum argumento, dignum gente nostra et hac aetate fuerit, postquam quid in hoc ge-
 nere sit praestabile, par nobile fratrum exemplis clarissimis docuit.

De Euphemo Argonauta, de Minyis Lemniis Spartam profectis, de Theraea et Cy-
 renaica colonia tam praeclare disputavit Müllerus noster, ut in notis ad eum remitte-
 re sufficiat: ego nunc consistam in stirpe Arcesilai, quam paucis exponere opus est,
 ut ad ipsum, cui odae scripta est, rite et sine controversia deveniamus. *Euphemo* Tae-
 nario, Neptuni et Mecionicae filio Lemnia Malache s. Malicha genuit *Leucophanem*,
 a quo gens deducit *Sesamus* s. *Samus*, Therae in condenda Thera socius (Müller.
 Orchom. p. 306.), quartus ab Euphemo secundum Pindarum (vs. 47.). Huius filius
Euphemus alter (Schol. Pyth. IV, 455.), a quo descendit decimus septimus ab Eu-
 phemo gentis auctore (Pind. vs. 10.) *Polymnesti* filius *Aristoteles* s. *Battus*, teste Schol.
 Apollon. IV, 1750, Schol. Pind. Pyth. IV, 83. *Βάττος ὁ Πολυμνήστου, εἰς γένος Εὐ-
 φημίδης τῶν Μινυίων*, Herodot. IV, 150. Haec fabulosa esse vix monendum: dicere
 de huiusmodi rebus soleo quasi credulus, quod quemque arbitror scire posse, non me
 credere, certe non confidere: satis est credidisse Battiadas. Hinc in hac familia Eu-
 phemi nomen redit; *Euphemus* quidam comitatur Battum, *Euphemus* alius Arcesilao IV.
 Delphos deducit equos, colligit mercenarios milites, Hesperidas condit, auctoribus Di-
 dymo ap. Schol. Pind. Pyth. IV, 455. Theotimo apud Schol. Pyth. V, 33. coll. Mül-
 ler. l. c. p. 341. Sed *Battus οἰκιστὴς* Cyrenas condidit circa Olymp. 57. (v. Müller.
 p. 344.), a quarum initio usque ad finem regni Cyrenaici Schol. Inscr. ducentos an-
 nos numero rotundo usque computat; unde interitum regni anno Olymp. 87, 1. docti
 assignarunt, nullo praeteresa argumento usi. Ille vero Herodoto tradente imperium
 ad quadraginta annos tenuit, ut desierit fere Olymp. 47. Qui successit *Arcesilaus* I.
 eodem auctore annis XVI regnavit, ac proinde decesserit circa Olymp. 51. Post hunc
 est *Battus* II. *εὐδαίμων*, Apriae Aegyptiorum regi aequalis, felix Cyrenarum stator;
 huius vel Critobuli Cyrenaei filia Ladice Amasidis Aegyptiorum regis uxor fuit (He-
 rodot. II, 181. si vera lectio: v. intt.). Huius successorem *Arcesilaum* II. *χαλεπὸν*,

occisum a fratre Learcho (v. Herodot. Diodor. et Vales. ad Diodor. T. IV. p. 304. ed. Bip.) excepit Battus III. *χωλός*, sub quo Demonax Mantinensis Delphici dei iussu reipublicae constituendae causa accessit populum in tres tribus divisit et huic summam imperii tribuit, imminuta regni dignitate nec regi aliis rebus relictis nisi fundis regis (*τέμνεται*) et sacerdotiis; quae accurate narrat Herodot. IV, 161. ad quem cf. Diodor. Ex hoc Demonacte vocatus is, quem Cyrenaei nummi offerunt (cf. Eckhel. D. N. T. IV. p. 121.). Batti III. filius Arcesilaus III. quum pristinam imperii potestatem restituere conaretur, seditione pulsus in Samum insulam profugit, mater vero Pheretima Salaminem Cypri sese contulit. In Samo ille collecto exercitu Cyrenas redux cives insolentius tractavit; mox Barcae a Barcaeis et civibus suis exsulis occisus est: ibi dum versatur, Pheretima mater regium Cyrenis imperium exercet, post mortem filii ad Cambysis in Aegypto praefectum Aryandem profuga Olymp. 64. vixdum nato Pindaro (cf. Herodot.). De hoc sexto rege quae Herodotus prodidit, ad Arcesilaum alium, qui numquam fuit, transtulit Schol. ad Inscr. p. 342. *πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκεσίλαος Φερειτῆς υἱός, ὃς Ἡρόδοτος μνημονεύει*: quodsi quintus hic Arcesilaus esset, debebat decimus Cyrenarum rex esse, quum tamen nonnisi octo Cyrenae viderint; Scholiastae tamen error nonnullos induxit, ut partim Arcesilaum V. aliquem regnasse statuerent, partim Arcesilao III. Pheretimae filio hoc statuerent carmen scriptum esse. Cf. Thrige de Cyrenis Part. 1. p. 192 sqq. Sed Arcesilai III. imperium suscepit Battus IV. *ὁ καλός*, de quo Heraclid. Polit. 4. *Βάττος δὲ ἐβασιλεύειν ὁ καλός, ἔβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου*. Successit Arcesilaus IV. cui haec et sequens odae scriptae sunt. De hoc Heraclides: *Ἀρκεσίλαον δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπόν*: octavum in regum serie poeta testatur huius carminis vs. 65. atque in hoc regnum desitutum praedixisse oraculum fertur ap. Herodot. IV, 163. *ἐπὶ μὲν τέσσαρας Βάττους καὶ Ἀρκεσίλαους τέσσαρας, ὀκτὼ ἀνδρῶν γενεάς, δίδοι ὑμῖν Λοξίας βασιλεύειν Κυρήνης· πλέον μὲντοι τούτου οὐδὲ πειρᾶσθαι παραινέει*; adde Schol. p. 342. Hic coloniam in Hesperidas Euphemo curante duxit, ut supra significavi, eamque post hanc Pythiam victoriam, quae curru parata est Pyth. 31. Olymp. 78, 3. (Schol. Pyth. IV. inscr. V. inscr. VI. inscr.), iuvene tum Arcesilao (Pind. Pyth. V, 109.): mox Olymp. 80. Olympia quoque vicit auctoribus veteribus ap. Schol. Pyth. IV. inscr. Postea anno incerto simul cum Arcesilao quarto regia Cyrenis potestas abolita est; quodque fata praedixerant, ipse videtur Arcesilaus acceleravisse. Etenim civibus cum graviolem fuisse ex ipso poeta colligas vs. 263 sqq. ubi v. nott. et mercenariis usum esse, tum ad imperium, ut mihi videtur, tutandum, tum ad bellum, ut traditur, Theotimus et Didymus locis supra dictis docent. Num tamen aliquo casu afflictus Arcesilaus quartus perierit, non constat. Nam quod Schol. p. 342. habet, *ὁ δὲ τελευταῖος οὗτος Ἀρκεσίλαος δολοφονηθεὶς ὑπὸ Κυρηναίων ἀπέβαλε τῶν Βαττιαδῶν τὴν ἀρχὴν ἔτη διακόσια διαμείνας*, in eo ambiguum est, utrum Arcesilao huic attemperata sit Herodoti de Arcesilao Pheretimae f. narratio, quem a Schol. cum ultimo confundi videmus, an hic simili, quo ille, fato circumventus sit: magis tamen eo inclino, ut quae de ultimi morte Schol. tradidit, vera sint, illa autem, quae de Arcesilao Pheretimae f. in Scholiis habentur, recentior intruserit manus. Postremo Arcesilai IV. filius Battus post institutum Cyrenis populare imperium in Hesperidas concessit, quas pater sibi videtur refugium parasse, quod in ipso Cyrenarum regnum desitutum et oraculum et rerum status monuisset. De hoc Batto Heraclides: *Δημοκρατίας δὲ γενομένης Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες πατέποντισαν*.

Nunc quoniam duo in hanc Arcesilai victoriam carmina extant, monendum quae utrumque occasione cantatum sit. Et quantum quidem Pythium haud diu post victoriam in sollemnibus Cyrenaicis cum pompa cantatum esse reduce auriga Carrioto, in introductione illius carminis videbimus: quartum postea et factum et cantatum est; unde nihil in hoc de ludorum et victoriae ratione, quam in quinto Pythio uberime tractatam poeta occupaverat: immo nisi vs. 2 sq. et vs. 66. Pythia victoria significata esset, ne illud quidem conspiciere liceret, quod nunc ex priore maxime loco constat, Pythiae comissationi scriptam quartam odam esse. Eam autem comissationem non post Olymp. 80, 1. habitam esse, Olympicae victoriae omissa mentio ut statutus suadet; superest, ut aut Olymp. 79, 3. redeuntibus Pythiis, aut statim post Carrioti pompam Olymp. 78, 3. in subsecuta comissatione cantatum carmen sit. Mihi posterior sententia magis videtur probabilis. Nempe quum Arcesilaus Euphemus et Carriothum cum equis Delphos misisset (v. ad Pyth. V.), reduci choro Pythium quantum scriptum est; sed victoriae nuncio Thebas, ubi Damophilus versabatur, allato Damophili hortatu Pindarus quartum hoc carmen addidit, ut recentis victoriae longiori carmine celebrandae occasione, suo alloquio Damophilo Arcesilam conciliaret. Sic Thebis Cyrenas carmen hoc eadem navi transmitti potuit, qua pompa Pythia rediret: quae, quum Euphemus militibus colligendis operam daret, diutius fortasse in Graecia commorata erat, tamdiu certe, ut interim et quantum carmen et hocce uberius potuisset absolvi.

Vs. 1 — 18. *Hodie, Musa, comissanti Arcesilao adesse te oportet, ut Latonae gnatis, Apollini maxime, et Pythoni debitum hymnum perficiamus; Pythoni inquam, ubi Apollinis sacerdos praesente deo Battum iussit Cyrenas condere, Medaeaeque vaticinium Therae prolatum referre et effectum reddere, quae ex illa insula edixit Libyam radicem urbium petituram, cuius cives equis curribusque insignes forent.* Magnificum exordium excogitavit Pindarus Musa advocanda: quod convenit carminis amplitudini: aliter tamen Musam advocat, quam epici faciunt. Vs. 3. *αὔρης* est *excites* et *excitatum augreas*. De aquilis v. *Fragm. Paean. 4.* et ibi notata. Mox nota Atticam, quae dicitur, structuram *χοῆς Βάττον, ὡς κίτσειεν*. Vs. 6. sacra Thera dicitur ob templa et sanctissimas religiones, ut *Τροίης ἱερὸν πολλέθρον*, non ob ignes terrestres, quorum memoria recentior est: v. Müller. *Orchom. p. 324.* Culti autem in Thera insula inter alios Apollo Carneus, Bacchus, Mercurius, quos ex Inscriptionibus enoto; et Apollini potissimum dedicatam a Spartanis insulam esse Schol. tradit; etiam Minervae et Neptuni templum ibi esse notans; neque opus est demonstrare etiam alios ibi deos cultos esse: addam tamen Venerem et *Δία ὁμόριον* ex nummo ap. Tristan. *Comm. hist. T. I. p. 695.* cf. *Tournefort. Itin. T. I. ep. 6. p. 323. ed. Lugd. Μαστός* collis est vel prosae scriptoribus; cf. *Hezych.* et intt. Cyrenarum autem montem cretaceum vel calcarium ex una quidem parte fuisse ex nostro fere loco conieceris: posterius confirmat Della-Cella libro statim nominando p. 135. 142. Universa urbs in planitie montana posita erat mensae formam referente et ex mari conspicua (Strab. XVII, p. 1194. A. Alm.); *ὄχθος ἀμφίπεδος* dicitur Pyth. IX, 57. quod infra montem itidem planus fuit campus; *Cyram montem* vocat Iustinus XIII, 7. Sed *Χαλκίων λόγον* Cyrenaicum Callimacho nominatum ap. Schol. Pyth. V, 31. huc pertinere non arbitror, siquidem idem est de quo Herodotus IV, 175. Ceterum ad Strabonis locum cf. Pauli Della-Cella *Viaggio da Tripoli di Barberia alle frontiere occidentali dell' Egitto*, p. 137 sq. ubi cilia eius montis quingentis fere metris mare mediterraneum superare dicit et Strabonis diligentiam in indicando Cyrenarum situ admiratur. De oraculo Aristoteli

dato v. Müller. Orchom. p. 341 sqq. A Medea usque ad Cyrenas conditas septendecim aetates Pindarus computat, de quo v. eundem p. 344. *Θήραιον ἦρος*, verbum apud Theram insulam enunciatum, in reditu Argonautarum ex Tritonide palude in Graeciam. *Ἀθάνατον στόμα*, ob divinitatem fatidicam. Vs. 14. *γᾶς* est de insula, ut do- cui in nott. critt. neque quisquam ibi dictis opposuerit formulam *γαίαν δίδόναι* vs. 21. cuius alia est ratio. Vs. 15. *ἀστίων ἔριξαν* Cyrenas dixit poeta, quia urbium plurium mater: nota est *pentapolis*, quae postea vocata est, *Cyrenaica*, qua praeter *Cyrenas* comprehenduntur *Apollonia* portus Cyrenensium, *Hesperides*, quae posthac *Berenice*, *Teuchira*, cuius nomen in Arsinoen versum, *Barca*, quae deinde Ptolemaei, Cyrenarum coloniae omnes. Vs. 17 sq. equestre Cyrenensium studium de industria praedicatur, quod curulis victoria fuit: hinc vs. 2. *εὐῖπνον Κυράνας*, vs. 7. *εὐάρματον πόλιν*, ut nympha Cyrene *διῶξιππος* Pyth. IX, 4. Strabo XVII, p. 1194. B. *καὶ γὰρ ἵπποτρόφος ἐστὶν ἀρίστη (ἢ Κυρήνη) καὶ καλλίκαρπος*. Convenit etiam Neptuni cultus, quem in Libya frequentissimum fuisse Herodoti (II, 50.) opinio docet, tractatum illum inde in Graeciam esse falso opinantis. Is apud Cyrenaeos vocatus est *Ἀμφίβαιος* (Tzet. ad Lycophr. 749.), hoc est *Ἀμφίαιος*, *Γαίηχος*, ut monuit Bernhardius, doctus inven- nis, qui de rebus Cyrenaicis scripturus est. Schol. Pyth. IV, 1. *τὴν δὲ Κυρήνην εὐ- ἵππον εἶπεν οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λιβύας διδάξει τὴν τῶν ἀρμάτων κατασκευὴν καὶ τὴν ἵππειαν δὲ Ἀθηναίαν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί. τινὲς δὲ ὡς οὐτὶ ἡ ἵππηκὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὐρέθη.* Herodot. IV, 189. *καὶ τέσσαρας ἵππους συζευγνύσαι παρὰ Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασι*: cf. VII, 184. ubi de curribus falcatis in Africa usitatis, ad quos cf. Strab. XVII, p. 1184. C. et de curribus universim Mnaseam ap. Hesych. v. *Βαρκαίους ὄχους* et Steph. Byz. v. *Εἰρήνη*. Adde quod Herodoto IV, 170. Libyae dicuntur maxime *τεθριπποβάται*, et quadrigae in nummis Cyrenaeis sunt (v. Eckhel. D. N. T. IV. p. 120 sq.); ac nonnulla huc ex Pyth. V. et Schol. referenda. Libya *ἱππόβοτος* est etiam ap. Oppian. Cyneg. II, 253. Plura de Cyrenarum re: eque- stri curribusque praeclare disputat Casaubonus ad Athen. III, p. 100. F.

Vs. 19 — 56. *Illa gleba*, Medea inquit, Theram magnarum urbium matrem con- stituet: quae quomodo data Euphemo et apud Theram dilapsa sit, Colchis virgo de- inceps narrat. Ad quem locum intelligendum quae pertinent, paucis complector. Quippe Pindaro auctore Argonautarum fabulam simplicius quam alii narrante Minyae ex Thessalia per Bosphorum intrant Pontum Euxinum indeque Phasin (vs. 203 — 212.); re perfecta versus Orientem in Phaside navigant, quod Hesiodus quoque tradiderat (v. Schol. Apollon. IV, 283.); deinde ex Phaside in Oceanum deferuntur, ex Oceano in mare rubrum (vs. 251.), pro quo nuper quidam miro acumine mare prope Erythras Ioniae inferre conatus est; ex mari rubro autem ut in mediterraneum pervenirent, duodecim dierum spatio navim per deserta Libyae humeris portant iussu Medae, us- que ad Tritonidem paludem (vs. 25 — 27.); cf. Schol. vs. 44. et Eustath. ad Odys- s., p. 1711. extr. p. 1712. pr. qui tamen Pindari sententiae aliena admiscet, haud aliter atque Tzet. ad Lycophr. 871. qui huc spectans supra Syrtin navim portatam esse fert, quae non Pindari, sed aliorum opinio est. Iam navi per Tritonidem vecti quum in ipso paludis ostio substitissent, a deo humana Eurypyli specie induto hospitii commu- nio offertur; sed festinantibus Argonautis et ancora soluta glebam hospitii tesseram Euphemus accipit (vs. 20 — 37.). Hinc in Theram insulam Cretici maris pergunt: ubi dilapsa gleba Medea auguratur ex hac insula olim Libyam colonos accepturam (vs. 38 — 43.). Et illa quidem Taenarum apportanda erat, ut patria Euphemi Tae- naria iure Libyam aliquando occupandi potiretur; nunc mutato fato ex Thera pro-

dibunt Libyae coloni. Nempe ex Thera insula Argonautae deinceps in Lemnum delati sunt, ubi cum mulieribus congressi Lemnios Minyas genuerunt (vs. 252 — 257.). Apud Theram igitur constituta Medea hoc ipsum vaticinatur, in Lemno insula Euphemum progeniem inventurum (vs. 50 sq.), quae Lacedaemonem profecta (vs. 257 sq.) in Theram esset perventura indeque colonos in Libyam missura (v. 51 — 56.). Vides a Pindaro abesse vulgares fabulas de Argonautarum reditu per Istrum vel Tanain, abesse Adriam, Eridanum, Rhodanum; neque ut Apollonius libro primo, Apollodorus, Orphica, alii, quando in Colchicam terram navigarent, sed in reditu ad Lemnum apulisse Argonautas statuit; in quo errat Schol. vs. 447. Idem tamen Apollonius, ut narrationis a Pindaro alisque traditae summam carmini suo intexeret, conspecta iam redeuntibus ab occidente Argonautis Peloponneso, procella eos per Libycum mare actos facit, donec Syrtin attingerent: tum monente Peleo per duodecim dies totidemque noctes navim trans deserta Libyae portare dicuntur ad Tritonidem paludem; ex qua quum egredi non possent, Triton exitum docuerit: simul eum Euphemo glebam donasse; glebam apud insulam Anaphen in mare proiectam esse: hinc exiitisse Callisten s. Theram, Euphemi posteris sedem: postremo Argonautas in Thessaliam rediisse. Haec Apollonius libro quarto; omitto Orphica et ab aliis proditas fabellas, de quibus praeter alios Gesnerus egit de navigg. extra col. Herc. I, 3. 4. Quid veri argumenti subsit et quo quaeque consilio ficta sint, acutissime exponit Müllerus Orchom. p. 349 sqq. Transeo ad singula. Vs. 19. *ῥοις*, *omen*, est gleba accepta a deo, Tritone secundum Apollonium, specie Eurypyhi Libyae regis uso: v. Apollon. IV, 1551 sqq. ibique Schol. cum Tzetz. ad Lycophr. 881 — 890. ubi in fine etiam Pindari affertur versus *Εὐφημος πρόραθε καταβάς* etc. Callimachi de Eurypylo locus, ad quem Schol. Apollon. provocat, est Hymn. in Apoll. 92. Euphemus autem a Tritone glebam datam accipit, si fabulam spectes, ob id quod in nott. critt. exposui, si fabulae causam et rationem, quod ab Euphemo se descendere Battidae gloriati sunt; glebā enim Libycā dandā simul Euphemo terrae possessio datur. Nota res τὸ γῆν τε καὶ ὕδωρ δίδοναι, apteque Müllerus glebam comparat Aletae apud Corinthum datam (v. locos ad Olymp. XIII.). Dativum γαίαν δίδόντι iunge voci *θεῶ*, non *ἀνέρι*. Vs. 24, 25. iunge *προσκημάντων* νηὲ αὐτῶν; genitivus est absolutus. De ancora suspendenda cf. si tanti est vs. 192. Vs. 29. Schol. videri possit legisse πρὸς ὕψιν θηκάμενος; sed vulgata praestat: *θηκάμενος* est *ἐπιθηκάμενος*; cf. Hesych. v. *θήκατο* ibique intt. Vs. 40. nota *ὀτρύνειν* cum dativo: lectionem *ὀτρυνον* firmat Pál. C. *Ἀντοῖνοι θεράποντες* sunt, qui dominos labore liberant, quem pro illis suscipiunt, ut exponit Eustath. ad Iliad. ω, p. 1373. 48. cum Scholiis et brevibus et Venetis vs. 738. nam quod Geddias ex Hor. Carm. III, 17, 16. *famulos operum solutos* affert, huic loco non convenit. Verba τῶν δ' ἔλ. *φρ.* respicit Schol. Apollon. IV, 1750. καὶ Πίνδαρος μὲν τακῆ-ναί φησι τὴν βῶλον, καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Θήραν διαρρῦναι ἐπιλαθομένων τῶν θεραπόντων, etc. Hinc *vesperi* dilapsam glebam dicit, quo tempore socordiores homines. Taenarium Pindarus Euphemum facit vulgarem secutus fabulam, ut vs. 175. cf. tamen Müller. l. c. p. 352. eundemque de patria et parentibus Euphemi v. p. 262 sq. Σὺν Λαλαίοις, non Doribus, sed Achaeis Peloponnesiis, quos Dorex ex sedibus eiecerunt; etsi vulgata traditio Theram Therae conditorem Doriensium comitem fuisse statuit. Hoc quoque notavit Müllerus l. c. cf. eundem p. 321. Τότε γὰρ, quarta ab Euphemo aetate, sub Sesamo Euphemida, qui cum Thera heroe in insulam Theram migravit, tempore reditus Heraclidarum, a quibus Minyae Laconici in societatem recepti, mox vexati sunt; cf. Schol. De Argonautis Lemniarum mulierum consuetudine

usis v. ad Olymp. IV, 19 sqq. *Νῦν γε μὲν, nunc vero in hac rerum condicione, quum ad Theram dissoluta gleba sit: igitur νῦν γε non oppositum adverbio τότε vs. 40. sed dictioni εἰ γὰρ οἶκοι νιν βάλε vs. 43. Εὐφρήσει, nempe Euphemus. Vs. 52. Κυρήνης πεδία dicuntur κελαινεφῇ ob nubium tractum, quibus Cyrene fertilis est, ut recte Ammonius ap. Schol. Θέμισσιν est de oraculis: cf. Fragm. inc. 101. Καταβάντρα γὰρ, succedentem sub templum, templum subeuntem. Τότερον χρόνον aut tempus designat oraculo posterius, aut secundam Batti profectionem in insulam Plateam: ex priore enim in Theram redierat. Cf. Müller. Orchom. p. 343 sq. p. 294 sqq. De Libya Iovi Nilo sacra cf. Schol. h. l. et ad Pyth. IX, 89. Heynioque citatum Iablonskium Panth. Aeg. II, 1, 4. IV, 1, 14.*

Vs. 57 — 69. Sic locuta Medea est, stupentibus Minyis, et eventum res in Batto habuit, quem Delphica sacerdos oraculum de voce consultantem regem Cyrenarum edixit; in cuius prole etiam nunc verno quasi vigore floret octavus Arcesilas, Pythia nunc victoria potius. Quem ego Musis tradam, simul celebrans velleris aurei reportationem; quae occasio fuit Minyis divinitus datorum ipsis honorum, quos nunc Cyrenarum imperio aucti habent. Verba ἡ ῥα Μηδ. ἐπ. στίχ. citat Triclinius ad Sophocl. Antig. 1003. ἡ pro ἔφασαν accipiens, ut Schol. Ἐν τούτῳ λόγῳ σε ὥρθωσεν, huic Medae vaticinio convenienter te erexit et insignem reddidit, ut ὀρθοῦν Nem. I, 15. Isthm. V, 61. De μέλῳσῃ v. ad Olymp. VI, 36 sqq. Αὐτομάτῳ κελάδῳ, quia sponte Pythia iusserat in Libyam coloniam deduci, non de tali re, sed de vocis remedio interrogata; v. Schol. Vs. 64. μετὰ est adverbium, μετὰ ταῦτα, etiam nunc post Battum. Vs. 65. construe θάλλει Ἀρκεσίλας ὄγδον μίρος παῖσι τοῦτοις, hac in prole octavus: cf. Pyth. XII, 11. τρίτον κασιγνητῶν μέρος. Vs. 69. σφίσι Schol. de Cyrenaeis intelligit; praestat de Minyis capere, quibus ipsa hac navigatione, glebā a deo in Libya datā contigit, ut Cyrenas aliquando obtinerent per posteros suos. De Minyis v. Müller. Orchom. p. 258 sqq.

Vs. 70 — 100. Originem habuit Argonautica expeditio ab oraculo, quo Peliae praedictum erat, ab Aeolida ipsum periturum; caveret autem una solea suffultum, quando peregrinus vel civis de montibus Iolcum descendurus esset. Iam advenit Iason, mirabili robore et forma iuvenis, quem in foro Iolcio constitutum, ut mentis imperterrita periculum faciens imperium ipsi debitum a Pelia repeteret, quum cives non agnoscerent, summis diis et heroibus comparandum intelligebant. Mox superveniens Pelias et ostento cognito perturbatus, pavore tamen celato Iasonem, quis sit, interrogat. Fabulam de Iasonis educatione, de qua cf. Nem. III, 52., et de praetextu Argonauticae expeditionis ceteraque explicat Meziriac. ad Ovid. Her. T. II, p. 21 sqq. cf. Tzetz. ad Lycophr. 175. qui Pindarica aliquoties tangit, ex quibus vs. 71, 72. inde a voce θέσφατον, item vs. 75. recitat. Initium huius loci formatum ad Homericum modum est Iliadis primo: τίς τ' ἄρ σφας θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; cave tamen hinc nostro loco coniciias τ' ἄρ: τίς γὰρ more Graeco Latinorum est quisnam. Δέξατο, ἐξεδέξατο αὐτοῦς: quodnam initium, quanaem causa excepit eos ac tenuit? Sic Heynio notante dicimus: casus me excipit, aerumna excipit. Τίς κίνδυνος, quodnam periculum, quod immineret, nisi tantam susciperent expeditionem? Ἀδάμαντα chalybem esse nemo ignorat; a ferro distinguit Pindarus in Scolio de Theoxeno: de adamante gemma vel de adamante, qui auro fundendo gignitur, nemo cogitaverit. Notae ex Aeschyl. Prometh. 6. ἀδάμαντον δεισμῶν ἀρρηκτοί πίδαί et tot alia huiusmodi. De Iasone μονοκρήνιδι nota omnia: insignis apud Schol. ea de re Pherecydis locus est, servata etiam prisca dialecto: quae ut restituatur, ex cod. Gott. adsciscenda lectio ἀσάμβalos. Vide Hesych. Suid. v. σάμβαλα et Eumelum ap. Pausan. IV, 33, 3. ubi vera lectio σάμβαλ' in cod. Mosc.

De voce *εὐδαίλος* v. ad Olymp. I, 100 sqq. In verbis oraculi *ξείνος αἰε' ὦν ἀσπός* utrumque nomen Iasoni convenit, ut bene Schol. Duae lanceas gerit Iason more heroico, qui ex Homero constat. Vocem *εὐδᾶς* Dorica littera *ᾱ* assumpta Herodianum secutus notat Eustath. ad Iliad. β, p. 287. med. cf. infra vs. 253. Vestitus iuvenis est partim Magnesiā tunicā, ut indigena, partim pantherae pelle, ut peregrinus ex Chironis venatoris montana regione adveniens. *Ἀμφότερον, κατ' ἀμφοτέρων τρόπων.* Vox *ἀμφί* opposita est verbis *ἀρμόζουσα γυίοις*; est enim id quod *ἀμφί τὴν Μαγνησίαν ἰδοῦσα*; et post *ἄ, τε* infertur *ἀμφί δέ*, a coniunctione ad oppositionem transitu facto; cf. si tanti, nos ad Plat. Min. et Legg. p. 86. *Φρίσσοντας, φρίσσειν ποιῶντας*, ut bene Schol. h. l. et Schol. Eurip. Phoen. 1290. huc spectans; *imbres horridos*, in qua voce eadem fere quae in Graeca ambiguitas. *Εὐδὺς ἰὼν*, pro Attico *εὐδὺ ἰὼν* (v. Heindorf. ad Plat. Lysid. p. 4.), *recta procedens*, utpote sibi confidens. Deinde cum Schneidero repone insolentiorē formam a Dorico futuro *ταρβάξω* factam *ἀταρβάκτοιο*, quae in libris prope omnibus est, etiam in Pal. C. et Vindob. 58. atque Urbico, et latet in Scholiastae vocabulo *ἀταρβήκτοιο*: ap. Tzetz. ad Lycophr. 175. haec afferentem variant codices. Vs. 85. *ἀγορὰ πλήθοντος ὄχλου* est concio populi frequentis; hoc moneo, ne quis genitivum putet absolutum esse, quo ducere possit formulā *πληθούσης ἀγορᾶς* de tempore, quod h. l. designari non videtur. Vs. 86. haec est sententia: *Heroem indigenam esse ignorabant quidem, formam tamen et staturam ita admirati sunt, ut religiosorum unus et alter vel hoc diceret, vel de deo aut alio humanam naturam excedente heroe cogitaret.* Ita explicato loco *καὶ* pertinet ad *τόδε*, neque hyperbaton facit. *Ὀπίσθιοι* sunt pii, religiosi, generatim; quo ducit praesens: itaque non opus est supplere *αὐτόν*. Sic Isthm. III, 5. cf. Pyth. II, 17. Adde Dissen. ad Isthm. I. c. Ad vocem *ῥίς* cf. *Homericum ὡς δέ τις εἰπέσκεν. Οὐ τί πον* est formulā negantis, sed *ἥθικώς*, ut in Scholio de Harmodio et Aristogitone: *Φίλαθ' Ἀρμόδι', οὐ τί πον τέθνηκας*, et quodammodo interrogative, ut ap. Plat. Rep. II, p. 361. D. ex libris legendum: *οὐ τί πον οἶει, ἔφη, ὃ Σώκρατες, ἰκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου*; et ap. Aristoph. Ran. 525. ubi v. Brunck. Nos quoque media inter interrogationem et directum sermonem oratione dicimus: *Das ist doch wol nicht Apollon.* Apollo ob decorem iuvenilem et pulchritudinem (Iason enim *κάλλιστος ἀνδρῶν* vs. 123. atque, ut Apollo, intonsus vs. 82.), Mars ob vires a poeta assumptus est; neutrum tamen quum esse posse perspiciant, iam de heroibus cogitant statura et ferocitate insignibus, ex parte etiam pulchritudine. Ingens vir Iason fuit (*ἐκπαγλός* vs. 79.) et audax (vs. 85.): utroque Oto et Ephialtae similis est, qui *τολμήεις* audit vs. 89. praeterea Otus et Ephialtes secundum Homerum erant *πολὺ κάλλιστοι μετὰ κλυτῶν Ὀρλων*. Neque illi contempti erant, sed in Naxo, ubi occubuerunt, culti: quod docet inscriptio edita a Villoisono Comm. Acad. Inscr. T. XLVII. p. 313. ubi est *ὄρος τεμένους τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου*: quodsi coli religiose a Naxiis poterant, nulla poetae causa fuit, cur eorum hoc loco mentionem fugeret. Illos igitur cur nominaverit, satis patet; quibus quum Tityus proceritate corporis simillimus fuerit, hunc haud inepte additum censeo, frigidumque Chaeridis ap. Schol. iudicium puto. De Oto et Ephialte v. Heyn. ad Apollod. I, 7, 4. et imprimis Odys. λ, 304 sqq. Pindarica respiciunt Pausan. IX, 22, 5. Eustath. ad Odys. λ, p. 1687. 38. Lectionem *Ἐπιάλτα* nullo libro firmari dixi in nott. critt. quo magis miror in Schol. Harlei. Odys. p. 69. ed. Lips. esse *Ἐπιάλτα*, addita nota: *διὰ δὲ τοῦ π τοῦ ὄνομα*. Incubonem sane *Ἐπιάλτην* dictum esse, docet Eustath. ad Iliad. ε, p. 563. *ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοὶ φασὶ δαίμονά τινα* (Incubonem, δαίμονα τοῖς κοιμημένοις ἐπιερχόμε-

νον p. 1687. 53.), διὰ δὲ τοῦ ᾧ Ἐπιάτην ἀνδρὸς ὄνομα (qui Areopagi potestatem imminuit). ἐτέρωθι δὲ, οἷτι Ἐπιάτης ὁ πριγαίων ὑπὸ τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ Ἥπιαλος. Cf. p. 562. Addit ad Odys. λ, p. 1687. 50. ἐτι προσετίθειν καὶ ὡς τὸ ἐκεῖ ῥηθὲν πάθος (Incubonem), ἤγουν τὸν Ἐπιάτην, Ἐπιάτην κατὰ παλαιὰν παρασημεσίωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Quae sit παλαιὰ παρασημεσίωσις, docet Hesych. v. μεσοπέδην: olim enim vult scriptum Ἐπιάτην. Formam Ἐπιάτης memorat etiam Etym. M. p. 403. 33. cf. p. 434. 12. ubi non Ἐπιάτης Alcaeo tribuitur, ut apud Eustathium, sed aliud. Quae utut sunt, hoc loco Ἐπιάτην scribendum esse necdum confido; quod unde in Cratandrinam venerit, nisi forte ex Eustathio, non extrico; de Harleiano scholio quid statuendum sit, nondum mihi constat. Tityum Latonam tentasse, tradidit iam Homerus Odys. λ, 579. De formula ἐπιγαύειν φιλοτάτων cf. Olymp. VI, 35. et de sententia Pyth. II, 34. Vs. 94. Peliae mireris mularem rhedam tribui, quum tamen heroibus equi, mulieribus mulae usitatiores sint; causa est, quod Thessali mulabus maxime utebantur, si Siculos exceperim. Cf. Schol. Olymp. V, p. 118. princ. Pausan. V, 9, 1. Προτροπάδην, concitato cursu sine ullo hominum respectu invectus, qui mos tyrannis; tyrannus enim a poeta Pelias describitur, Iason placidus. Certe vs. 101 sq. Peliae verba insolentiora et duriora sunt, nulla hospitibus reverentia, nullis delinquentis; quo pertinet etiam epitheton χαμαιγενέων, omnibus quidem terrigenis aptum, pro quo tamen honorificentius usurpari poterat; deinde ipsa formula ἐξανήκε ἄστρος; porro illud ἐχθίστοις μὴ ψευδεῖς καταμιάνας εἰπὲ γένναν, in quo nota γένναν et ab imperativo εἰπὲ et ab optativo καταμ. pendere. Hinc facile colligitur in voce πολιᾶς nihil inesse honorificum, etsi Schol. τιμίας exponat, invalido argumento; alii epitheton ornans vocant, ut λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα: πολλὸν enim passim est λευκὸν, ut ap. Hesiod. Opp. et D. 475. 490. ἔαρ πολλὸν et ap. Callim. in Cerer. 122. λευκὸν ἔαρ: sed in illis dicendi generibus λευκός non tam ornans quam perpetuum epitheton est; γαστήρ autem ubi πολλὰ dicitur, neque perpetuum id epitheton est sed prorsus singulare, neque ornans, praesertim in re, quae quum omnino conspicua non sit, verbis ornari non solet. Er. Schmidius arcana muliebria revelat: „Solet, inquit, gravidarum et iam partui vicinarum venter propter extensionem canum colorem ostendere.” Hermannus senilem uterum interpretatur; neque reluctor: sed quod addit, „τῆλυγονος videri Peliae Iasonem, et idcirco carum parentibus ac sedulo educatum,” ratiuncula est ex longinquo arcessita. Quaecunque tamen epitheti notio est, quaedam contumeliae videtur nota inesse. Ac vide ne id quoque per contumeliam factum sit, quod non patrem, non parentes, sed solam matrem Pelias sciscitatur.

Vs. 101 — 123. Respondet Iason placide et cum fiducia: apud Centaurum Chironem educatum se ad repetendum regnum venisse, quod Pelias patri ipsius Aesoni eripuerit; se enim modo natum a parentibus quasi mortuum ipsum lugentibus Peliae metu clanculum emissum ad Chironem esse. Deinde non sine audentia ad populum conversus, ubi pater habitat, sciscitatur; senex agnito filio lacrimat gaudio; quod poeta paucis, sed vero affectu declarat eximie. Ad Chironis Iason disciplinam provocat, ut omnem mendacii suspicionem declinet: notae veteribus fuerunt Χείρωνος ὑποθήκαι, quae ad Hesiodum referebantur: v. Schol. Pyth. VI, 19. et collecta a Fabricio B. Gr. T. I. p. 15. Observa praesens οἶσιν, ex quo superest imperativus οἶσε. Vs. 102. a Suida v. κάτωθε sic affertur: Ἀγρόθε γ. νίμομαι παρὰ Χαρίκλους κ. Φ. Κενταύρου κοῦραί, Chironis et Chariclus filiae, Ocyroe cum sororibus. Vs. 105. εὐράπειλον de maligno, absurdo, stolido dici docui nott. critt. nimirum quod priscae aetatis gravitas εὐτραπέλειαν, facetias scurriles, in peiorem partem interpretabatur. Ceterum haec non

ad discessum Iasonis pertinent, de quo ille Chironi nihil dixerit, cui sententiae contrarium additum *ἔργον*; sed ad obsequium modestum, quod ad eum usque diem Chironi praestiterit. Vs. 109. *λευκαὶ φρένες* quae sint, merito dubitatur. Schol. exponit *ἀνοήτους, κείας*, sine idonea ratione; Heynius pro epitheto perpetuo habet, ut *φρένες ἀρημιλλοῦναι*, illud ut omentum albescent: sed neque perpetuorum epithetorum ratio in lyricis late patet, et certe magis convenit epitheton Peliae atrocitatem designans. Hesychius, Suidas, Photius varia promunt interpretamenta: *λευκαὶ φρένες· μαϊνόμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαί, ἥμεροι*: ultimum ad molliem refertur prorsus hinc alienam, licet *λευκός* passim de molli sit. Alia glossa Hesychii *λευκοὶν πρᾶπιδων, κακῶν φρενῶν*, vel nimium generalis est vel ad timiditatem et ignaviam spectat, ut intt. censent. Hoc loco *λευκαὶ φρένες* videntur esse *θυμώδεις, commotae, acres, cupidae, turbidae*, ut hominis tyrannidem affectantis; ita exponenti comparari potest Horatii splendida bilis, Persii *vitrea bilis*, quatenus intumuit indeque nitet, ut bene Heynius. Μοκ quum vera haud dubie lectio sit *ἀρχεδίκῶν*, Iasonis parentes dicuntur *ἀρχεδίκαι*; quae in voce num *ἀρχή* initium an imperium sit, ambigitur. Initium significatur in compositis huiusmodi, qualia sunt *ἀρχεῦπον, ἀρχέκακος, ἀρχέπλουτος*; sed etiam imperium, ut in voce *ἀρχεθέωρος*, quae forma antiquior quam altera *ἀρχιθέωρος* (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 229. 230.), item in *ἀρχέλαος, ἀρχίνεως, ἀρχέπολις*: nec quidquam interest hac quidem ratione inter formas *E* et *I* habentes. Itaque quum *ἀρχιδίκος* sit iudicii praeses, *ἀρχιδίκος* idem erit, idemque esse potest *ἀρχεδίκης*: neque tamen haec significatio huic loco magnopere convenire videtur. Igitur *ἀρχεδίκης* ab initio derivata notione potius is videtur esse, qui primus ius et imperium habet. Quippe in compositis huius formae vocabulis radix priore loco posita partim eius continet notionem, in quem ius exercetur, ut in vocabulis *ναυτοδίκης, Ἑλλανοδίκης*, nautarum, Graecorum iudex; partim rationem indicat, quomodo quis iudicio utatur, ut *ὀρθοδίκης* (Pyth. XI, 9. etsi ibi non de iudicio, sed de responso), *ἰδυδίκης, ὑβριστοδίκης, χειροδίκης*. Ad hanc familiam refertur *ἀρχεδίκης*, qui ab initio non iudicat quidem sed ius imperii habet, cuius magna pars iurisdictio (cf. vs. 153.). Igitur *ἀρχεδίκης* est quem hodie legitimum principem vocant. Vs. 112. *δνοφερὸν καῶς* non nocturnum est, quamquam id noctu factum, sed funestum. *Ὅδον* non est καὶ ὁδόν, ut Schol. sed accusativus a verbo *ποιναίναντες* pendens: nocti committentes viam. Vs. 117. *λεύκιπποι* dicuntur *πατέρες*, utpote nobiles et principes, quos constat candidis esse equis usos: v. Hadr. Iunius Animadv. I, 12. Sic DioscURI *λεύκιπποι* Zethusque et Amphion: v. Valck. ad Phoeniss. 609. haud satis caute Iunio obloquentem, etsi non omnia, quae Iunius profert, proba sint: *λευκόπωλοι Τυνδαρίδαι* etiam Pyth. I, 66. et Molionidae Ibyco dicuntur *λεύκιπποι κόροι* ap. Athen. II, p. 58. A. atque Amphiarao esse albos equos tributos dictum ad Olymp. VI, 9 sqq. Tamen alios quoque hac voce ornari nihil mirum, ut *λεύκιπποι Μυκηναῖοι* sunt in Fragm. ap. Schol. h. l. et Thebarum *λεύκιπποι ἀγνῖαι* Pyth. IX, 86. Ob decus et principum usum etiam ad deos translatus hic mos: v. ad Olymp. VI, 92 sqq. Vs. 118. nota insignem vim optativi: *non opinor equis in peregrinam venerim terram*; in quo levis inest ironia. *Ἄν* omitti in hac dictione non posse non mihi persuadebunt, qui nunc in ea particula illustranda summo studio versantur. Postremo ad dictionem *πομφόλυξαν* a Schol. recte expositam cf. Schneider. Lex. v. *ἀναπρόθω*, ubi comparatur Odyss. β, 81.

Vs. 124 — 138. Iasonis vero ad famam uterque Aesonis frater, Pheres et Amythaon ad eos venit, item patruelis Iasonis, Melampus Amythaonis, Admetus Pheretis filius; quibus quinque per dies hospitaliter habitis, sexto die cum iis consilio communicato una cum

illis Iason Peliam adiit, eumque ipsis obviam factum lenibus verbis allocutus est. *Ex* vs. 126. formam *Ἀνυδᾶν* notat Eustath. ad *Odyss.* 1, p. 1681. 50. *Εὐμενῆν* τινὰ notabile est, ut *δυσεχεράνουν* τινά; qua analogia ita id defenditur, ut opus non sit construere *ἔκιν ἀνεψιόν*: Heynius frigide coniciebat *ἀνεψιοί*, quod exhibet *Par.* 2783. idem cave ap. Schol. latere putes; in *Par. A.* est *εὐμενέοντος*. *Εὐφροσύνην* πᾶσαν ἐνέτεινεν, iis intendit et protendit summam hilaritatem, hoc est effecit et auxit. Aliud est neque huc quidquam faciens, quod ex epigrammate contulit Heynius ad *Tibull.* I, 5, 76. *ζῆδ' ἄλλων τέλους οὐρίον εὐφροσύνας*. *Ἰερὸν* vocat *εὐζωᾶς ἄωρον*, quod epulae sacris iunctae sunt; sacra autem quinque dierum fuerunt. *Εὐζωᾶ* vulgo est *εὐζωᾶ*; nolim tamen *εὐζωᾶς* (*εὐζωῖας*) scribi. *Θέμενος, προθύμενος*. *Ἐνέσποντο*, consilia probarunt; neque enim esse potest *Secuti sunt* et ad *Peliam* comitati, quod in seqq. demum dicitur: *ὅρτο σὺν κελύοισιν*. *Κλισιᾶν* cum Schneidero intellige de sellis, quibus propter mensas insederant. *Κρηπιδ' ἐπῶν*, fundamentum et initium sermonis; cf. *κρηπιδ' αὐιδᾶν* *Pyth.* VII, 3. *κεκρότηται κρηπὶς αὐιδᾶς* *Fragm.* inc. 103.

Vs. 138—167. Sequitur summa verborum Iasonis: *Etsi homines ad lucrum quam ad iustitiam procliviores sunt, non reputantes adversa nihilominus inde evenire; nos tamen decet aequitati studere indeque nobis felicitatem parare, quippe consanguineos; inter quos nato dissidio avertuntur Parcae. Itaque pactis, non armis res nostrae dirimendae: ego tibi greges agrosque parentibus meis ereptos cedo; tu mihi imperium, quod pater meus Aeson Crethae filius tenuit, lubens redde, ne quid gravius inter nos accidat. His Pelias quoque placide respondens talem se fore proficitur, sed Delphici oraculi iussu sese debere Phrixi, qui ipsum somnio admonuerit, animam ac vellus aureum ab Aetæa reducere ad iram deorum averruncandam; cui rei quum ipse ob aetatem impar sit, si Iason hunc laborem susceperit, ei se imperium redditurum. Fictus videtur Pelias designari; veterator Pelias, Heynius ait, simulat se religione teneri expiandi piaculi, quod regni exitium minari videretur.* Vs. 138. Neptuneus, ex quo Tyro Peliam genuit, *Πετράϊος* dicitur, quod hoc nomine in Thessalia cultus est, Peliae et Iasonis patria; v. Schol. h. l. Schol. Apollon. III, 1244. qui haec quoque verba affert. *Ἐπίβδαν τραχείαν*, adversam fortunam post iniustum lucrum, translatione sumpta a die post festum proxima, qualis post nuptias dies *repotiorum*; quo die convivae fere laborare ex nimia intemperantia solent. De voce cf. *Ruhn.* ad *Tim.* p. 119 sq. *Θεμισσαμένους ὀργὰς*, moribus ad iuris normam castigatis. *Μῆλα βοῦς* parum urbanum neque satis honorifice dictum de abavia Enarea videtur; quod ut veteri simplicitati concesserim, quae ut taurum viro, ita vaccam mulieri comparat, in hoc tamen loco proverbialis videtur dictio subesse, quae etiam causa videri possit, cur de matre Crethae et Salmonei, non de patre dicatur. In qua re haeserant iam veteres, nec difficultatem tollit dissimilis locus *Nem.* VI. init. Sed vide ne in matre quiddam subsit reconditius. Etenim haec omnia non ob Iasonem et Peliam, sed propter Damophilum et Arcesilaum latius exposita esse in introductione satis, ut mihi videtur, demonstravi; ubi simul annotatum est, si Damophilus ab Iasone descenderit, Arcesilai eum cognatum nonnisi per mulierem esse. Ea vero mulier si, ut Enarea et Iasonis et Peliae parens est, et Arcesilai et Damophili parens erat, necesse est duobus viris nupserit, Euphemidae Arcesilai parenti et Iasonidae parenti Damophili, ut adeo Arcesilai et Damophili parentes fratres uterini fuerint, non tamen ex eodem patre. Quod si statuas, sufficiens causa fuit, cur *μὲν βοῦν μήτρα* poeta diceret, non *ἕνα ταῦρον πατέρα*. Quid quod etiam illa Peliae denominatio, *Παῖ Ποσειδάρος Πετράλον*, non sine causa potest electa esse? Etenim Arcesilaus, qui haec accommodata sunt, quoniam Euphemida est, et ipse a Neptuno origi-

nem ducit. Ceterum ut redeam ad proverbialem ταῦρον et βοῦν, Aeschylus Agam. 1117: similiter loquentem Cassandram facit: ἀπερὶ τῆς βοῦς τὸν ταῦρον. Vetustissima est proverbialis sapientia, qua utens Chironis alumnus huiusmodi dictionibus orationem suam distinguit; quo refer etiam illud πρὸς τραχίαν ἐπὶ βῆαν ἔπειν. Et ex proverbio petitam μίαν βοῦν esse intellexit etiam Schmidius scite comparans vernaculum, *Sie sind Eines Wurfes*. Vs. 147. νῶ est in Pal. C. sed praestat νῶν. Vs. 147, 148. recitat Tzetz. ad Lycophr. 175. usque ad δάσασθαι. Χαλκώτορος, non aere vulnerans, ut Schol. sed aere factus. Ἰλίουτρον πιάνω, ditans inde opes tuas; simile fere ὄλβον ἄρδεν Olymp. V. extr. Divitias opimas dixit Plaut. Capt. II, 2, 31. cf. Schneider. Lex. v. πιάνω. Ἰππότης, Thessalis equitatu insignibus. Νεώτερον τι et addito et omisso κακὸν est gravius aliquid; v. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 461. Ob Phrixum dii Manes (χθόνιοι) Aeolidis dicuntur irati fuisse: ad quos placandos Phrixi animam Pelias debet κομῆσαι. Inferias Phrixo ferendas intelligit Apollonius Rhodius II, 1196. ἐπεὶ Φοῖβοιο θυηλὰς Στάλλομαι ἀμπλήσω, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν, ubi cf. Schol. sed Pindaro κομῆσαι, ut arbitrator, est de revocanda et deducenda anima, quod fit ψυχαγωγία: qua de re ad hunc locum docte disputat Eustath. ad Odys. I, p. 1614. extr. De anima ex Orco reducenda ψυχὰν κομῆσαι habes Nem. VIII, 44. Noverca Phrixi ex vulgari fama Ivo est, Pindaro Demodice, aliis alia; v. Schol. et Müller. Orchom. p. 170 sq. qui universam Phrixi fabulam praeclare exposuit. *Εὶ μεταλλάξον τι, si qua res eiusmodi sit, ut quid facto opus sit, indagari queat. Ὁτρύνει, ὁ θεὸς ὁ μαντεύμενος*, quod eruendum ex prioribus μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλλῇ. Et Iasoni et Peliae auctor gentis est Iuppiter, docentibus genealogiis; hinc dicitur γενεόλογος ἀμφοτέροισι: cf. ad Olymp. VIII, 1 — 18. extr.

Vs. 168 — 187. Quae quum inter eos convenissent, ipso Iasone instante futura expeditio per praecones promulgata est, et congregati heroes sunt, in his deorum filii Hercules, Castor et Pollux, Euphemus et Periclymenus, Orpheus, Echion et Erytus, Zetes et Calais; quos ad suscipiendum laborem gloriamque ipsis parandam incendebat Iuno Argonautarum tutelarum dea. Vs. 172. ὑψιχαῖται vigorem et robur indicat. Ἀλκὰν, suavis speciatim an Iasonis an omnem in quocunque virtutem? Praestat opinor suam intelligere. Ἐξ Ἀπόλλωνος, nempe ὦν, filius Apollinis, ut ceteri ceterorum deorum; cf. Schol. Lectio φορμικτὰς defendi ex Dorica et Aeolica dialecto potest, ut σαλπικτὰς reperitur in titulo Orchomenio. Erytus, qui Hygino Fab. 14. et 160. Eurytus, cum Echione filius est Mercurii et Antianirae Meneti filiae ex Alope Thessalica; Erytus audit etiam apud Apollonium et in Orphicis atque in Eudociae Violario, ubi p. 220 sq. Argonautarum extat index. Sed de talibus rebus Burmannus in Catalogo videndus est vel brevis Spitzneri conspectus in libello de Indice Argonautarum. De voce νεχλάδοντας v. ad Olymp. IX, 1 sqq. et de forma, quae vs. 183. redit in verbo πεφρλκοντας, ad Olymp. VI, 47 sqq. Vs. 180. indefinite dictum est ναιετάοντες de certis duobus Boreadis, ubi exspectes οἱ ναιετάοντες; nunc ita interpretor: „Venerunt etiam heroes quidam apud Pangaeum habitantes; etenim Zeten Calainque misit pater.” Celeriter autem hi advolaverant; quippe oculus impulerat pater. Ἐντύνει enim et ἐντύνει Pindaro est impellere, cui affinis notio iubendi. Boreadas alas secundum alios in pedibus, secundum alios ad aures positas habuisse notum: unde progressus Wakefieldus pro solita temeritate scripsit περὶ οἰσὶν ὦτα: in tergo ponit etiam Apollonius I, 221. Vs. 184. etiam Pal. C. habet πόθον ἐνδ. omisso fulcro. Vs. 185. supple ὥστε μή τινα μένειν λειπόμενον τῆς Ἀργού. De dictione αἰὼνα πείσειν v. ad Olymp. I, 67 sqq. Iuno Argonautis et maxime Iasoni favit; antiquissima rei memoria Odys. μ, 72. cf.

Apollodor. I, 9, 16. et ibi Heyn. Apollonium, Orphica, Pherecydem ap. Schol. ad vs. 159. etc. Volunt autem heroes *vel condicione mortis* (καὶ ἐπὶ θανάτῳ, ut ἐπὶ τούτοις) gloriam sibi parare famaеque immortalitatem: alias usitatus ἐπὶ θανάτῳ hoc sensu, *ad mortem*; cuius generis nubem exemplorum congegessit Werferus Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 75 sq. Gloriam poeta dicit γάρμακον ἀρετᾶς, remedium et fomentum virtutis, quae non sine magnis laboribus obtingit: τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προσάροισιν ἔδηναι; horum vero laborum gloria remuneratio et lenimen est, ut Nem. III, 16. victoria καματωδῶν πλαγῶν ἄνος, et μόχθων ἀμνηστὸς Olymp. VIII, 7. Quam interpretationem me iudice etiam additum κάλλιστον et εὐρέσθαι firmat; Gurlittus tamen eo offensus, quod γάρμακον non πόσων, ut ap. Eurip. Bacch. 283. et passim, sed ἀρετᾶς dictum est, affert ex Eurip. Phoen. 900. γάρμακον σωτηρίας, praesidium salutis, atque hinc nostro loco incitamentum virtutis intelligit, fere ut Wagnerus; nec spreverim viri docti sententiam, modo si praesidium potius quam incitamentum verteris. Sed quod primo loco posui, magis Pindaricum videtur.

Vs. 188 — 211. Iolci recensu acto Mopsi vatis auspiciis heroes navem conscendunt, ancorisque suspensis Iovi et tempestatibus libat Iason, faustoque fulmine ad spem eriguntur nautae. Tum noto impellente ad Ponti ostia delati Neptuno sacra faciunt et templum condunt; mox superant Cyaneas, mobilia olim saxa, quae ex ea iam navigatione defixa sunt. Vs. 192. doctam nota Scholiastarum observationem, ancoras tum nondum fuisse, sed εὐνάς (lapides); poeta tamen tum hic tum vs. 24. Argo navi ancoras tribuit. Vs. 194. libatio fit in puppi, quod is locus ex posterioris aetatis usu praetori vel trierarcho datus est, ubi is haud dubie etiam sacra faciebat. Pollux I, 89. τὰ δὲ περὶ τὴν πρύμναν προῖχοντα ξύλα περιτόναια καλεῖται. ἐκεῖ πού καὶ στήνῃ ἑνομάζεται τὸ πηγνύμενον στρατηγῷ ἢ τριηράρχῳ. Res apertior ex addito ἀρχὸς ἐν τῇ πρύμνῃ: cf. vs. 409. Ναύαρχος Iason etiam Apollodoro I, 9, 17. Et is in puppi est, ut apud Pindarum, sic in tabula ap. Philostr. min. Imag. 11. οὐ δ' ἐπὶ τῆς πρυμνῆς ὀπλίτης Ἰάσον ἀν εἶη. Ἀματὰ τ' εὐφρονα ἐκάλει, id est ὥστε γενέσθαι εὐφρονα: cave vero ad priora ῥιπᾶς, νύκτας, πόντου κελεύθους (maris vias, hoc est mare, quatenus navigatur) ex sqq. suppleas εὐφρονα: potius hae simpliciter advocantur; ex qua tamen prece ad eas directa sponte intelligitur, illas quoque Iasonem velle sibi propitias reddere, etsi εὐφρονας grammaticè non adiunctum sit. Ad rem cf. Orph. Argon. 328 sqq. et sacra ab Arcadibus facta Ἀστραπαῖς καὶ Θυέλαις καὶ Βρονταῖς ap. Pausan. VIII, 29, 2. Vs. 198. magis poeticum est construi ἀπορηγνύμεναι (ἀπὸ) στεροπᾶς, quam ἀκτῖνες στεροπᾶς. Ἀμνηστὸν ἔσθησαν, ἀνέπνευσαν, ut recte Schol. instituerunt recreationem, respirarunt, ἀναπνοὴν ἐποιήσαντο: ut ἔριν στήσαι Odyss. 1, 11. μῆριν στήσαι Sophocl. Oed. R. 699. στήσαι ἰαχὴν Eurip. Iphig. A. 1039. στήσαι κρανίην Eurip. Orest. 1529. et quod proxime accedit ἑλπίδα στήσαι Eurip. Iphig. A. 786 — 789. Paulo differt ἔσθασαν ὀρθὰν καρδίαν Pyth. III, 96. Vs. 201. ἐνίπτων est ἐνίπτων (v. Buttmann. Lexilog. p. 279 sqq.), adiuncta tamen ex Homericò usu vehementiae notione, sed sine increpationis vel vituperii significatione, incutiens spem, ut metus incutitur. Theocritus XXVII, 8. 38. μύθον ἐνίπτω p. ἐρῶ. Nostro loco male Abresch. Obs. Misc. Vol. VI. p. 277. volebat ἐνέπτων. Mox locus, ubi sacrum Neptuno conditum, est Hieron emporium celebre, ubi Iovis Urii statua et duodecim deorum delubrum: cf. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 259. Schol. Demosth. T. II. p. 79. Reisk. et maxime Apollonium c. Schol. II, 532. Ἀλδον est p. λίθινον. Θέναρ, cavum manus inter digitos et carpum, quod notum ex grammaticis, ut ex Hesychio: Θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς καὶ τοῦ ποδός, et Schol. Isthm. III, iv, 92. Hinc βωμοῦ θέναρ recte Schol. explicat

τὸ τοῦ βωμοῦ κολλῶμα τὸ ὑποδρόμιον τὰ θύματα: Eustathius huc spectans ad Iliad. β, p. 309. med. ad ε, p. 553. med. exponit πλάτος, proprium tamen vocis sensum Pindaricis unice accommodatum et ipse perspexit. Et cave esse planum arae: concava est summa ara. Transfertur tamen dictio ad maris planitiem littoribus cinctam. Eam autem aram iam apparatam et nuper conditam repererunt Minyae et una boves. Δεσπότηαν τῶν, Neptunum. Συνδρόμους πέτρας, quae apud Pindarum sunt, etiam fortiori vocabulo συνορμάδας Simonides dixit ap. Schol. Eurip. Med. 2. Vulgo sunt συμπληγάδες. Sequentia δίδυμοι usque ad ἀγαγεν vitiata affert Eustath. ad Odys. μ, p. 1712. 10. eadem respicit ad Dionys. Perieg. 144. Πίδαρος δὲ διὰ τὴν μυθικὴν κίνησιν καὶ ζῆν ταύτας τὰς πέτρας τομᾷ λέγειν, καὶ ἐπιμένων τῇ σκληρᾷ ταύτῃ τροπῇ (immo pulcherrimae) τεθνάναι φησὶν αὐτάς, ὅπηνκα διεξέδυν αὐτῶν ἡ Ἀργῶ.

Vs. 211 — 246. Tum Phasin ingressi cum Colchis dimicarunt Minyae; sed Venus Iasonem docuit incantationem sive philtrum, quo sibi Medeam conciliaret; haec vero consiliis et beneficiis cum adiuvit et sese ei despondit. Igitur postquam Aetes boves ignem exhalantes aratro iunxit et sulcum duxit, idem is Iasoni imperat: id vero quum Iason perfecisset, Aetes ei velleris aurei locum indicavit, quod draco ingens faucibus tenebat; neque tamen expectabat Aetes, hunc quoque laborem iuvenem perfecturum. Κελαίνωνες pertinet ad fuscum oris colorem; Herodoto II, 104. auctore Colchi μελάγχροισι εἶσι καὶ οὐλότροις. Κόλχοισιν βλᾶν μίξαν nequit ita intelligi, ut sit convenere cum Colchis, in quo sensu vacuum plane foret adiectum Αἰήτα παρ' αὐτῶ; est potius de pugna, quo ipsa βλᾶν deducit, ut alias χεῖρας (Nem. III, 60.): quae pugna apud ipsum Aetam commissa est, constituta opinor periculi facienda causa, ut singularia constituuntur certamina: postea pacto convenit, ut vellus certis condicionibus redderetur. Pugnam tamen ignorant Apollonius, Apollodorus, Orphica. Venus πότνια βελίων, ut Diana πότνια θηρῶν Iliad. φ, 470. Tum vero Iasonem Venus, qua iubente Iasonis et Medae nuptias confectas esse iam in arca Cypseli cernebatur (Pausan. V, 18, 1.), Venus inquam Iasonem docuit philtri artes, quod tum primum invenit; Cupidinis telis utitur Apollonius III, init. De Iynge Heynius fere haec: „Iynx torquilla Linnæi esse creditur secundum Arist. H. A. II, 12. Plin. H. N. XI, 48. (107.) variis nominibus vulgo, recte an falso impertita, frutilla, verticilla, motacilla, mobilitate sua adumbrare credita aestuantis amoris agitationem; quae ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus praeclarus in Schol. adde Theocr. II, 17. c. Schol. huc respiciente et intt. ad Xenoph. M. S. III, 11, 17. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 62 sq.” Cf. Schol. Nem. IV, 56. et nott. in Fragm. Paeon. 2. De re inprimis v. epigramma Anthol. ed. prior. Iacobs. T. IV, p. 140. n. 113. Fuit Iynx Suadae vel Echus et Panis filia: v. Hemst. ad Lucian. T. I. p. 172. et Schol. Nem. I. c. Vs. 219. Suadae tribuitur flagellum, quo Graecia Medeam feriat, ut Veneri ap. Hor. Carm. III, 26. extr. Sublimi flagello tange Chloen semel arrogantem. Vs. 220. πείρατα αἰθίων significant viam et rationem, qua Iason exantlare labores possit. Vs. 225. elegantius esse γνάθων quam γενύων adhuc arbitror; haud aegre tamen cedo Hermannō Elem. doctr. metr. p. 53. Vs. 231. θύσανον intellige villos s. lanam, πάντῃ χρύσειον ἐφύπερθεν ἄντον Apollonio IV, 176. qui III, 1146. etiam disertius: τοῖον ἀπὸ χρυσεῖον θύσανων ἀμαρύνσαστο φέγγος; cf. Nicaeneti epigramma Anthol. ed. Iacobs. sec. T. I. p. 259. n. 225. vs. 2. et Iacobsii comment. ed. pr. Vol. I. P. II. p. 228 sq. Totum enim vellus ex Pindari sententia aureum est, unde πάγχρυσον νάνος vs. 68. ut πάγχρυσον δέρας ap. Eurip. Med. 5. alii purpureum dixerant (v. Voss. myth. Br. T. I. p. 254.). Vs. 233. ἐφερμα Medene sunt praecepta qualiacunque, magicae incantationes, medicamina ce-

teraque consilia, quae Schol. persequitur. Vs. 237. construe: ἀγωνήτω περ ἄχει ἔυξεν ἔμψας, in muto quamvis dolore tamen prae miratione in exclamatione erupit. Vs. 240. ἔρεπτον reducendum, hoc est ἔρεπον; exempla haud dubia Schneiderus Lex. h. v. attulit: Hermannus addit Etym. M. p. 374. 38. Zonar. p. 872. si apud hunc ἐρέπω in ἐρέπτω mutatum fuerit. Vs. 245. laudatur a Tzetz. ad Lycophr. 175. Draco magnitudine superat navem Argo a Minyis dolatam: Argo enim πεντηκόντορος fuit, ut navis Danaï: quod vero draconem volunt exstaturum fuisse, si iniectus navi esset, de eo nihil poeta.

Vs. 247 — 262. Iam quoniam Pindari consilium non in Argonautica expeditione narranda positum est, vela contrahuntur, eventus et reditus paucis comprehenditur: Longum mihi est redire in via regia; nam tempus ad exitum properat; et scio compendium viae: multis enim in hac arte dux sum. Igitur occiso dracone et abducta Medea, Oceano et mari rubro superato indeque translata in mare mediterraneum navi Theraque praeterita (v. ad vs. 19 sqq.) ad Lemnias mulieres Argonautae delati sunt; ubi Battiadarum stirps sata est, quae Lacedaemonem profecta hinc in Theram pervenit, atque inde progressa Cyrenarum imperio posita est. Ad vs. 247. cf. Isthm. V, 53. ἐμοὶ δὲ μακρόν πάνας ἀναγῆσασθ' ἀρετάς: μακρόν ἐστι, longum est, et apud Graecos et apud Latinos nimis longum significat. Ὡρα συνάπτει, tempus exit, ad finem properat; τῆς ὥρας ᾗδῃ συναντιούσης dicit Polyb. X, 40. de anni tempestate; idem συγκλειούσης τῆς ὥρας ᾗδῃ XVII, 7, 3. et διὰ τὸ καὶ τὴν ὥραν εἰς ὅπῃ συγκλείειν XVII, 9, 2. Similis et sententia et dictio Nem. IV, 33. τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός Ὡραὶ τ' ἐπειγόμεναι. Ἀγῆμαι σοφίας, arte, quae apud lyricum magna ex parte in eo posita est, ut paucis multa comprehendantur: cf. Pyth. IX, 80. omitto alia, lyrici disciplinam et ipse secutus. De vs. 250. v. nott. critt. et contra disputantem Thiersschium Act. philol. Monac. T. II. F. II. p. 280. item de vs. 253. v. nott. critt. p. 460. Hermannus nuper correxit ἐπεδείξαντο κρῖν' ἐσθ. ἄ. quod mihi quidem non placet. Certamen ipsum fuit armati cursus (Olymp. IV.): itaque non nudi decurrebant, ut nonnullis visum, sed ἐσθῆτος ἄμφος est περὶ ἐσθῆτος: mulieres enim vestem, sum opus, praemium proposuisse nihil mirum, atque id testatur Simonides ap. Schol. cf. ad Olymp. IX, 102 sqq. De Minyadarum Lemniorum rebus, in Laconicam profectioe et colonia Theraea omnia complexus est Müllerus Orchom. p. 300 — 337. Vs. 256. ἄμαρ ἢ νύκτες ex usu Graeco dictum est, ex quo accurate, ubi nos solam diem vel noctem nominamus, etiam noctem vel diem addunt, ut Nem. VI, 6. de morte, Nem. VII, 3. de natalibus; hic de genitura. Νύκτες, noctes, sunt nocturna tempora, nocturnae horae: v. Dissen. ad Isthm. VII, 44. Ἥθεσι, sedibus. Vs. 260. mirum offensus quemquam: Battus et Battidae ὀφείλουσιν, αὖξουσιν, beant et augment Libyae campum, in quo Cyrenae conditae sunt, per ipsas Cyrenas, quae Libyae ornameto sunt; id autem fit σὺν θεῶν τιμαῖς, diis adiuvantibus et hunc iis honorem tribuentibus, ut vs. 51. σὺν τιμᾷ θεῶν. Non igitur, si τιμὰς spectes, huc pertinet Homericum Iliad. α, 510. ὀφείλωσιν τέ εἰ τιμῇ. Optimus interpret ipse Pindarus, qui quomodo Libyae campus a Battiadis foveatur, ipse exponit: ὕμιν ἐφευρομένοις ὁδοῦ βουλον μῆτιν διανέμειν ἅσιν χρυσοῦ θρόνου Κυράνας, qui recta consilia invenistis et tenetis ad gubernandas Cyrenas; in quo χρυσοῦθ. Κυρ. heroina est, de qua Pyth. IX. Schol. tamen id legerat, quod volebat Daves. Misc. crit. p. 60. σὺν θεῶν τιμαῖς.

Vs. 263 — 276. Recta consilia Battiadis iniisse poeta modo dixit: quo sibi aditum paravit ad sua ipsius consilia Arcesilao danda, quorum prior pars ad universam rempublicam spectat, ita tamen ut simul Damophili fortunae iam haec quoque ac-

commodentur; altera inde a vs. 277. speciatim de revocando Damophilo agit. Priora consilia non disertis verbis comprehensa sed imagine velata sunt, quae interprete egeat: igitur aenigma est, ἀπὸ τοῦ αἰνῳασθῆναι, id est rei cuiusdam sive praecepti ingenua et obscura per circuitiōnem et ambages significatio; quae ratio docendi ex antiquissimis temporibus tradita lyricis erat, affinis illa oraculorum responsis, proverbiorum disciplinae, apolois Aesopii, quibus praeae sapientiae magna continebatur pars. Igitur vs. 263. his Arcesilaus verbis compellatur: Ἰνῶδι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν, quae non ad praecedentem de Iasone et Pelia narrationem referenda sunt, sed ad seqq. *Intellige nunc, inquit, sententiam eius, quod propositurus sum, aenigmati;* quod ita expressit: *nosce Oedipi sapientiam.* Oedipi sapientia non aenigmati propositi prudentia est, sed solvendi aenigmati ars et peritia; hanc igitur artem Arcesilaum vult noscere cognitumque tenere et huic aenigmati perspicendo adhibere, praegnantem vocis Ἰνῶδι significatione, ut plurimis locis. Aenigmati ipsius summa haec est: *Quamvis quercui ramos decideris speciemque eius deturparis, tamen vel sterilis, ubi quando igni cremetur, qualis sit prodit, vel inter muros cum columnis herilibus sustinet onus improbum sede sua relicta.* Cuius sententiae vim qui hodie plane intelligere voluerit, Oedipus sit necesse est, quum Arcesilai IV. res haud satis cognitae sint: illud tamen Heynius, ceteroquin Arcesilai III. gesta male immiscens, recte haud dubie perspexit, non de solo haec Damophilo esse sed de universis civitatis rebus, quod vs. 270 — 276. apertius; quatenus tamen, quibus consiliis in republica componenda Arcesilaus uteretur, ad exulis et suspecti civis eiusque principis et regiae domui cognati fortunam maxime pertinebat, eatenus iam hoc loco Damophilus poetae observabat: ceterum populum quam unum hominem illici commodius comparari nemo non intelligit. De rebus nihil tenemus, nisi quod ex ipso poeta peti potest et petiūm videtur a Schol. *Ἐκτασίσασάν τινες ἐν τῇ Κυρήνῃ κατὰ τοῦ Ἀρκεσίλαου, βουλόμενοι αὐτὸν μεταστῆσαι τῆς ἀρχῆς· ὁ δὲ ἐπικρατέστερος αὐτῶν γενόμενος ἐφωάδενσεν αὐτοῖς τῆς πατρίδος:* in quibus fuit Damophilus. Cf. Schol. vs. 481. *ποιεῖται δὲ τὸν λόγον ὑποφίας ἐνεστώσης τοῖς Κυρηναίοις πρὸς τὸν Ἀρκεσίλαν καὶ ταραττομένων αὐτῶν ὑπ' ἐκείνου ἢ ἐλαττομένων παραιτούμενος καταστῆσαι τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον.* Iam si cum Heynio nihil in Findari verbis inesse dicemus nisi hoc: *Noli acerbius uti Cyrenaeis ad libertatem proclivioribus, et putare depressos ita animos patienter esse iugum laturos; indolem enim Cyrenaeorum libertatis amantem asperitate et saevitia Arcesilai per exilia et supplicia extirpari non posse; video cur nimio et partim alieno ornatu usus poeta dicatur.* Mihi vero alia videtur aenigmati cuiusque ratio esse; singula prope verba sensum tectum includere debent, quem quidem tot saeculis post indagare impeditum est. Periclitemur tamen. Universam sententiam hanc mihi fingo: *Ne demptis quidem capitibus populum vires amissae, nec posse in principes saeviendo et optimis viris tollendis populi frangi potentiam; igitur molliora esse remedia adhibenda, ac non modo in populum, sed ne in principes quidem acerbius animadvertendum.* Ὄξοι sunt principes civitatis, inter quos etiam Damophilus; quibus resecitis populus tamen quantus sit declarat, si ad postremum et fatalem ignem devenerit, *ἐξίχνηται πρὸς λοίσθιον πῦρ:* quo vide ne flagrantium seditionum turbæ significantur, quibus pessum ire respublica queat. Neve mireris de principibus me dicere, tenendum est Cyrenis, utpote in Laconica civitate, licet Demonax populare imperium instituisset, optimates haud dubie plurimum semper valuisse, ut Therae, de qua id dicit Aristot. Polit. IV. 4. Possunt intelligi Senatores (γέροντες), quos Cyrenis fuisse non dubito, quum pleraque omnia ad Laconicam formam instituta Cyrenis sciamus: possunt etiam Ephori, populi ductores: hos enim Cyrenis fuisse ex Heraclide

constat. Sed obscurius est alterum, quod de trabe roborea in aedibus collocata additur. Nam sola *populi utilitas* significari *roboreae trabis usu* non videtur; certe tum vacaret et *δεσπούναισιν* et *δύσανον* et maxime illud *ἐν ἐρημώσασα χώρον*: quibus spectatis hoc poetam velle crediderim, civitatem principibus orbatam non seditione sola sed alia quoque ratione regi nocere posse, si regis superbiam indignata, ut hac liberaretur, certis condicionibus alieno accesserit imperio; fortasse eorum, qui tum Aegyptum tenebant: certe Aegypti dominos iam tum in Cyrenas potuisse potentiam exercere hoc colligitur, quod Cambysi Arcesilaus III. tributarius fuit (Herodot. IV, 165.). Ita quidem populus quasi sede sua relicta, quippe qui exteri regni pars sit, improbum onus sustinebit cum herilius aedium columnis reliquos inter muros. Haec quidem non ut vera pono; sed unicuique suum iudicium relinquo. *Ἄλλοις ἐν τέλεισιν*, reliquis in muris, *ἐν τοῖς ἄλλοις τέλεισιν*, pro epistyllo trabe roborea columnis imposita ad tectum sustinendum. Ceterum vs. 263. apte comparatur Horatiano Carm. IV, 4, 57. Vs. 265. scribe *αὐτὰς*, ex usu prisco, quem Thierschius in Act. philol. Monac. docuit. Iam aenigmate proposito disertiora poeta promittit: *Tu sane potes mederi malis reipublicae; tu, cui claram vitam foveat Paean Apollo*, qui Battiadæ Cyrenarum dominos constituit (Apollinem autem Battiadæ maxime coluerunt eumque medicum; cf. ad Pyth. V. introd. et ibid. ad vs. 54 sqq.): *sed leni manu curandum vulnus*. Nam concutere rempublicam vel levissimus quisque potest; concussam restituere non nisi deorum auxilio rectores queant. Haec tibi gratia, hoc decus quum paretur ut regi diis caro, sustine omne studium in Cyrenis ponere. *Ἐξυφάλλειν* est contexere, parare, ut *ὑφαίνειν ὄλβον* vs. 141.

Vs. 277 — 299. Sed pro Damophilo, uno ex civitatis principibus, de quibus antea dictum, nunc speciatim intercedam, speroque me utpote bonum virum, quod peto, adepturum; si quidem tu Homericum dictum in animum inducens curas, secundum quod bonus internuncius ad perficiendam rem mandatam plurimum confert. Immo Musa ipsa tale negotium non aspernatur; ex eo enim recte indeque feliciter peracto etiam poesi honos accedit. Nostis Damophili virtutes: tamen is procul a patria vitam agere cogitur, necdum veniam impetrare potuit, quam vel Titanibus Iuppiter impertitus est. Is igitur, ut reditus ad patrios lares obtingat, ut Apollinis apud fontem comissionibus musicisque concentibus, quales nunc habentur, adesse innocentem liceat, vota facit; tibi que is, Arcesila, narrabit, qualem Thebis carminum fontem repererit tibi que procuraverit. Homeri versum v. ap. Schol. ad quem Pindarica afferentes Schol. Ven. et Eustath. ad Iliad. p. 1013. 11. habent *ἑσθλόν*. Ad sententiam versus Homericum vide quae contulit Heynius T. VII. p. 42. Vs. 280. etsi per se perspicuus est, notandum tamen Damophilum fuisse ex optimatibus et regiae familiae genere coniunctum (Schol. vs. 467.). Eundem coniecerim Aegidam fuisse ideoque Thebas potissimum exulatum abiisse. Vs. 281. *παῖδες* sunt iuniores; sententiam loci pervertit Macarius ap. Villosion. Diatr. p. 19. Vs. 283. sensus hic est: *Privat ille maledicentiam voce sua alias satis clara; ne calumnia quidem illi obrectare potest, virtutibus eius victa*. Vox calumniae clara est, quoniam confidens est, ut *ὑβρις θρασυμύθος* Olymp. XIII, 10. ad quem locum etiam *ὑβριν κηλαδεννὰν* ex Isthm. III, 26. iam contuli (Explicatt. p. 212.). *Μακύνων τέλος οὐδέν*, nullius rei effectorem differens, sed opportunum observans tempus. *Πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις*. *Εὖ νιν ἔργωνεν*, Damophilus *καιρόν*; qui maluerit „*καιρὸς* Damophilum,” tueatur id locis a Schmidio allatis Olymp. VI, 96. VII, 83. sed prius evincunt sequentia quamvis obscura. Nam etsi in verbis *θεράπων δέ οἱ, οὐ δρώσας ὀπαδεῖ*, eodem modo ambigitur, sitne Damophilus *καιρῷ*, an *καιρὸς* Damophilo *θε-*

ράπων, οὐ δράστας; tamen facile lis dirimetur, ubi quid δράστας sit, definieris. Δράστην, ἐρήστην vulgo explicant fugitivum, δραπετήν, in qua significatione melius καιρὸς subiectum erit: καιρὸς sequitur Damophilum, non effugit. At fugitivus omnino non sequitur; itaque nihili haec interpretatio est. Iam dicas δράστην esse δραστήρα, de violento, qui non sovere, sed nimium urgere occasionem oblatam cupiat, ὃς βιάζεται τὸν καιρὸν, ita ut Damophilus subiectum sit; sed ne hoc quidem probandum, quum oppositum δράπων et additum ὁπαδεῖ satis doceat δράστην de famulo dictum esse. Potius δράστης, δραστήρ est servus negotia curans et laborans, qualis est coquus, quem δραστήρα dixerunt secundum grammaticos; δράπων liberalior quidam minister est, quemadmodum grammatici, ut Etym. M. et Apollon: Soph. apud Homerum δερῶντας non servos esse sed πάντας τοὺς θεραπευτικούς ἔχοντας notant. Itaque minister Damophilus καιρῷ est, fovet eum, θεραπεύει, levi et haud invito neque improbo labore, ut qui observare opportuna didicerit; non illiberalem quasi operam praestat, neque ut is, qui opportunis commode uti non norit, sudat in rebus gerendis tanquam servus viliorum negotiorum curator. Similia Heynius attulit, non eadem. Denique quod ad ipsas, quae Damophilo tribuuntur, laudes attinet, iustitiam, vigorem iuvenilem, prudentiam senilem, tranquillitatis studium, denique promptum in rebus gerendis animum imprimis praedicatum invenimus: quarum virtutum maxima sane parte Iasoni non dissimilis est: attamen Iasonis et Damophili comparationi, de qua iam supra p. 264. mentionem inieci, non multum tribuerim, quod haec comparatio invidiam potius quam gratiam Damophilo apud Arcesilaum, qui tum Peliae sustineret personam, parare debuisset. Itaque negaverim quidquam ex moribus Iasonis Damophili moribus attemperatum a poeta esse, sed quae de Iasone habentur, ut supra dixi, pro exemplo eius, quae in civilibus turbis componendis plurimum valet, lenitatis proposita existimo. Damophili autem virtutes eae extolluntur, quae doceant, nec timendum Arcesilao Damophilum esse et plurimum hunc illi utilitatis afferre posse. Quod insertum ceteris laudibus est ὁρανεῖ κακὰν γλώσσαν φαιεννᾶς ὀπός, eo spectare videtur, ut Damophilus susurronum, qui regibus adrepere solent, calumniis circumventus sit: has refelli et dissipari Damophili integra virtute. Pergo ad reliqua. Ad vs. 289. cf. Aeschyl. Prometh. 263. ὅστις πημάτων ἔξω πόδα ἔχει, Sophocl. Philoct. 1260. ἴσως ἂν ἐκτός κλανμάτων ἔχους πόδα. Damophilo autem accidit, ut bona patriae bene cognita habens inde exulare coactus sit; Damophilus Atlas Titan est cum caelo luctans imposito, pressus quippe tanto exilii onere: sed Titanes quoque Iuppiter aliquando liberavit (Fragm. Hymn. 6.), vinctos illos olim a sese, non a Saturno, de quo alter Schol. cogitat; quod alienum a loci tenore. Fabulam videtur Titanomachiae tradidisse; neque tamen Atlantem solum esse quisquam prodidisse videtur, sed ille adhuc caelum sustinet (Hygin. Fab. 150. coll. Schol. h. l.): quam ob causam a veteribus reprehensum Pindarus esse docet Schol. Neque vero ideo incommoda sunt, quae Pindarus dicit: *Damophilus nunc quidem Atlantis infortunio conflictatur; sed illi veniam dare decet: quid enim quod Titanibus ipsis, Atlantis fratribus, ab immortalis Iove aliquando est venia data?* Et nota Atlantem Libycum eo libentius potetam assumpsisse, quod nunc in Libycis rebus versatur: solet enim Pindarus elocutionem ita instituire, ut et res et verba eorum, quibus scribit, conditioni accommodet: atque ut Damophilus procul a patria semotus est, ita Atlas in finibus terrarum caelum sustinet. Ἐν δὲ χρόνῳ, pergit, γήγνοντα μεταβολαί ἱστίων, λήξαντος οὐρου, si cessat ventus, vela qui impleverat, nautae vela vel contrahunt vel aliter collocant: sic tu, quum alia iam atque antea rerum Cyrenaicarum videatur condicio esse,

priora instituta et Damophili exilium revocare poteris. *Οὐλομένην νοῦσον*, exilium et res adversas exilium comitantes: neque enim ad turbas et seditiones Cyrenaicas retulerim. *Apollinis fons* Cyrenis memoratur Herodoto IV, 158. *Cyre* Callimacho in Apoll. 88. ubi v. Schol. et Stephano Byz. v. *Κυρήνη*, ubi v. intt. Eustathii etiam locum afferentes. Choeroboscus fol. 234. apud Bekkerum: *Κίρη, ἔστι δὲ ὄνομα κρήνης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Κυρήνη πόλις*. Eum fontem reperisse sibi recte videtur Della. Cella libro supra allato p. 142 sq. ubi in inscriptione ibidem edita lege: *τὰν κρήναν ἐπεσκεύασε. Συμποσίας, sacras maxime Apollineas, ut in Carneis ceterisque sollempnibus. Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, iuvenili hilaritati tradere animum*. Postremo construe: *ἐν σοφοῖς πολλταῖς σέριμνῃ βασιτάων* (in conviviis) *θῆγειν ἡσυχίαν*, quiete frui, non turbis et seditionibus studere. Cf. de structura ad Olymp. I, 67—87. Ceterum *Ἀρκεσίλα* vocativum rescribi non tantum ob ea praestat, quae in nott. critt. dixi, verum etiam ob hoc, ut ne Pindarus suum in Arcesilao canendo studium apud hunc iactet.

P Y T H. V.

Carmen eidem Pythiae victoriae, cui praecedens, scriptum est Pyth. 31. Olymp. 78, 3. necdum Arcesilao Olympica victoria potito, quam vs. 124. ei precatur poeta et Arcesilaus nactus est Olymp. 80. (Inscr. Schol. Pyth. IV.). Illa Pythia vincenti Arcesilao auriga fuit Carrhotus Alexibii filius (vs. 26. 45.), Arcesilai uxoris frater et post Euphemi obitum praefectus Hesperidum, docente Theotimo ap. Schol. vs. 33. ubi qui Carrhotum Arcesilai socerum dixit, erravit manifeste. Sed eodem Theotimo auctore Euphemus Delphos equos deduxerat iisque vicerat: in qua re Schol. difficultatem quaerit, quum aurigam Carrhotum fuisse sciat. Nempe Euphemus pompae praefuit simulque milites collegit, quibuscum deinde Hesperides occupavit; Carrhotus autem aurigationi operam dedit, non ut mercenarius, sed liberali opera: sic consideranti nihil, in quo haereas, relinquitur. Oda cantata est reduce Cyrenas Carrhoto (vs. 29. 52.), postquam is curram Delphico dicaverat Apollini (vs. 34—42.), sed priusquam in Hesperides concederet, quibus tum demum Euphemus praeficiebatur: Cyrenis autem carmen agi ipse poeta testatur vs. 24. Quippe pompa in honorem Arcesilai deducitur, unde vs. 22. verba: *τόνδε κῶμον ἀνέρων δέδεξαι* (cf. Olymp. IV, 3. VIII, 10.): in qua hoc carmen cantatum est vel in via, quod mihi probabile, vel postquam chorus ad eum locum pervenerat, ubi commissatio habenda esset. Sollemnibus affuisse Carrhotum, non est quod moneam: sed etiam Arcesilaum commissationi affore aut pompae obviam iturum probabile erat: quo pertinent haec vs. 44. *τὸν εὐεργέταν ὑπαντίσσαι*. Et pompa ad Apollinis templum ducta est: cui enim deo victoriam acceptam retulerint nisi Pythiorum deo et Cyrenarum ac praecipue Battidarum statori Phoebo? Igitur is maxime celebratur vs. 60 sqq. et compellatur vs. 79. is Arcesilao *inter iuvenum cantus celebrandus esse* vs. 104. dicitur; denique vs. 23. *κῶμος* vocatur *Ἀπολλώνιον ἄθλημα*, Apollinis deliciae, utpote cui canendo destinatus sit. Immo via, qua deducta pompa sit, videtur describi posse. Apollineae enim pompae Cyrenis in platea *Σκυρωτῇ* incedebant poeta auctore vs. 90. *εὐθύτομόν τε κατέσκηεν Ἀπολλωνίαις ἀλεξιμυβροῖς πεδιάδα πομπαῖς ἔμμεν ἱπποκροτον σκυρωτὰν δόον*:

quod mirè poeta attulisset, nisi nunc ipsum ea via pompa incederet. Iam in eadem platea Castorum templum (Schol. vs. 121.): quo gratior Castoris mentio vs. 19. In hac igitur via pompam deduxerunt ad Apollinis, quem Battidae imprimis coluerunt (Callim. in Apoll. 95.), templum clarissimum, *μᾶλα καλὸν ἀνάκτορον*. Callimacho in Apoll. 77. id vero, quoniam Apollo Cyrenarum *ἀρχηγέτης* est (vs. 60.), haud dubie in foro fuit: platea *Σκυριῶν* autem ad forum porrigebatur (vs. 93.), quod quia pompa attingere debebat, poeta non oblitus est conditoris Batti tumulum in foro situm commemorare. In eadem via ceterorum quoque regum sepulcra, quae poeta significat, sita esse suo loco ex coniectura, ut arbitror, non contemnenda dixi. Postremo ex locorum notitia etiam id explicandum videtur, quod vs. 24. *γλυκὺν ἀμφὶ κάπον Ἀφροδίτας* cani dicitur: neque enim *Ἀφροδίτας κάπος* poema esse potest (v. ad Olymp. IX, 15 sqq.); nec Cyrenarum vel urbs vel regio, quam interpretationem additum *Κυράνα* dissuadet; nec collis Gratiarum, de quo ad Pyth. IV, 1 sqq. dixi: multo minus Libyam universam poeta Veneris hortum dixerit, quam Libyam Veneri sacram fuisse ex historia doceri nequeat notante Schol. Pyth. IX, 16. vulg. nec sufficiat Libyae hanc partem iucundam fuisse, nisi Veneri sacra Libya fuerit, ut Iovi Ammoni Cyrenarum deo (Plat. Politic. p. 257. B.), cuius hortus Libya Pyth. IX, 55. vel ut Brasiarum in Peloponneso campus Baccho, unde is *Διονύσου κήπος* ap. Pausan. III, 24, 3. Immo *Ἀφροδίτης κήπον* Pindarus vocat *τέμενος Ἀφροδίτης* aliquod Cyrenis celebre, nec dubito id *τέμενος* et hortum fuisse et *Ἀφροδίτας κάπον* dictum esse: *Ἐν κήποις Ἀφροδίτης* etiam Athenis in ipsa urbe culta est (Pausan. I, 27, 4.), ubi celebre eius signum ab Alcamene factum (Pausan. I, 19, 2. Plin. H. N. XXXVI, 5. Lucian. Imag. 4. et 6.); cf. etiam Lucian. Dial. meretr. 7. Omnino floribus et hortis, quibus praest (v. Wüstermann. de aedibus Scauri p. 184 sq.), gaudet Venus; nec dubium est plurima Veneris *τέμνη* in hortorum modum consita fuisse. Praeterea duo sunt Veneri Cyrenis cultus vestigia: alterum quod Venus Apollinem et Cyrenam nympham in Libyam venientes ibi recepit (Pyth. IX, 9 sqq.), in hoc suo horto puta; alterum quod Ladice statuam Veneris dicavit, quae vultum extra Cyrenarum urbem conversum habuit (Herodot. II, 181.): unde simul intelligas Veneris delubrum in extrema urbis parte fuisse vel intra moenia vel ante urbem, ubi Veneris templa condi moris apud Graecos fuit. Vide igitur ne hic quoque locus adveniendi ex portu pompae attingendus fuerit. Ceterum carmen est elegantissimum et summa arte dispositum.

Vs. 1 — 23. *Late potentes opes sunt, siquis illas virtute temperatas comites habeat fati favore datas: tu certe quidem, Arcesila, virtutibus misces divitias, qui Castoris beneficio post priores tempestates domum tuam serenitate illustrantis summum consecutus es Pythiae victoriae decus. Sapientes vero potentiam divinitus ipsis datam, quam tu habes, pulchrius ferunt: ita tu quoque iustus es in summa felicitate, quae tibi et ut regi inde a natalibus contigit divinitus, quamque auget Pythia haec victoria, quae pompā hac et commensatione Apollinea celebratur. Prima verba respicit Athen. VI. p. 231. E. Designatur autem πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος* (Olymp. II, 58.), qui ad varias res et maxime ad victorias parandas utilis est. *Πότμου παραδόντος*, ut tibi, Arcesila, qui hereditarias opes habes. *Αὐτὸν ἀνάγῃ*, comitem secum adducat et producat: cf. Pyth. VI, 47. νόψ δὲ πλοῦτον ἄγει. *Ἐπέντης πολύφελος* est dilectissimus comes: cave enim πολύφελον intelligas multum amantem, quasi haud invitae probum virum sequantur opes, improbum autem invitae: quo ducere possit locus Solonis V, 9 sqq. meo iudicio hinc alienus. Vs. 6. *τοῖσιν* cur non aptum esse pronuncietur, non intelligo. Castori vero Arcesilas victoriam debet, quia is ut ludorum curulum praeses, unde nunc *χρυσάριος*

dicitur, regi victoriam dat ipsum maxime veneranti: Cyrenis enim colebantur Castores religione ex Laconica in Theram indeque in Libyam per Battum translata; v. Schol. vs. 6. 121. coll. Pausan. III, 16, 3. Addam annotationem iuvenis periti Bernhardii: „Stellas iuxta silphium in nummis frequenter obvias ad Dioscuros Begerus Thes. Brandenb. I, p. 520. retulit, in eamque explicationem etiam Spanhemius U. et P. N. I, p. 295. incidere, apud quem p. 301. alter Dioscurorum eques cum stella in nummo apparet. Porro in quarto Cyrenensium nummorum Musei Britannici fulmen inter duas stellas est. In Thera Dioscurorum cultum obtinuisse ostendit etiam Dioscuro Theraei pugilis nomen ap. Phot. Bibl. p. 477. extans.” Mox asyndeton in verbo *εὐδαινός* sicui, secus ac mihi, intolerandum videbitur, reducta antiqua lectione *εὐδλιν* ὅς triplex poterit sententia proponi: aut enim pro usitato *εὐδλιν* adiectivum *εὐδλιν* erit, cuius exemplum desidero; aut *εὐδλιν* erit *περὶ τὴν εὐδλιν*, ratione longe durissima; aut quae nunc Hermanni interpretatio videtur esse, *εὐδλιν καταιδύσσει* erit *καταιδύσσει μετ' εὐδλιν*: sed haec omnia mihi quidem plus offensionis praebent quam sententia inconnexa, quam epiphonematis instar strophae pulcherrime additam iudico; simile est vs. 94. et passim. *Χειμέριον ὄμβρον* nuperas dicit Cyrenaeorum seditiones (cf. Pyth. IV, 263 sqq.), post quas Castor tempestatum domitor serenitate illustrat regiam domum danda Pythia victoria. Res civiles respiciuntur etiam verbis vs. 12 sq. *σοφοὶ δὲ τοὶ κάλλιον φέροντι καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν*, quibus de potentiae modesto usu rex admonetur. At illud *καὶ* ante *τὰν θεόδοτον* paulo est obscurius; quod a voce *θεόδοτον* dirimi aegre patiar. Igitur sensus hic videtur: Divinitus data potentia magnam quidem bonum est; sed sapiens tamen non solum alias opes, sed vel hanc, qua tamen putes quemvis recte uti, quippe a diis missa, pulchrius fert, quam alius. *Ἐρχόμενον ἐν δίκῃ*, iuste procedentem et recta via; cf. si tanti est, Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 38. Cetera cum Hermanno breviter explicui in nott. critt. neque ut sententiam mutem, impellit Tafelii, viri acuti, disputatio in Dilucidationum Pindaricarum Spec. I. *Ὁφθαλμὸν* esse splendorem post alios docuimus ad Olymp. II, 1 sqq. quibus in exemplis si nomen illud in appositione collocatum vel praedicatum est, noli in eo haerere, quod hoc id loco paulo aliter usurpat: etenim lyrica dictione ὁ *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* est innatum quiddam (nondum enim, quid sit, definitio), quod tibi lumen est et splendor et oculus vitae; in qua interpretatione iam fere praedicati vis tenetur. Hic splendor ipso poeta duce diversus est a felicitate, potentia, opibus, quibus praeditus est; itaque cum Hermanno partem maximam verto: *Fortunatissimus tu es; partim enim quia magnis urbibus imperitas, hoc est, quia rex es, innatus tibi virtutis splendor summum hoc felicitatis decus consecutus est tua temperatum sapientia etc. Τοῦτο γέρας* est ὀλβος πολλός, de quo antea dixerat; quod *γέρας* eodem iure potuit *αἰδοῦσθαι* dici, quod Olymp. III. extr. aurum: *συγγενὴς ὀφθαλμὸς* est ille innatus virtutis splendor, qui antea iam significatus est verbis *σε δ' ἐρχόμενον ἐν δίκῃ*. Haec si ita, ut volui, ceperis, non id dixisse videbor, quod feror, *Regibus virtutem ita se mancipare, ut e regno sit virtus, quam sententiam aulici praedicent*. Rem ita specta. Arcesilaus quod magnis urbibus imperat, inde felicitate fruitur regiae dignitati coniuncta; hoc quum poeta dicere vellet, non id simpliciter dixit; sed alia sententia adiuncta, ut Arcesilai praestantiam a maioribus traditam celebraret, tribuit ei splendorem virtutis et ingenitae claritatis, quacum simul virtus innasci nobilibus censetur, nisi quis a maioribus desciverit; unde *ἀρωτοὶ* et *ἀριστοεῖς* veteribus nobiles dicuntur, quippe qui simul virtute praestent. Duae igitur sententiae lyrica brevitate constrictae sunt: *Quod rex es, summa felicitate et opibus ipso ortu praeditus es; quae iunctae sunt vir-*

tuti tuae a maioribus acceptae; sed hae in unam commiscuntur: *Quod rex es, tuae virtutis congenitae splendor felicitati summae coniunctus est.* In quo simul pulcherrima oritur oppositio inter bonum nativum et insitam virtutem ac praestantiam atque inter externae felicitatis donum, fere ut Olymp. II, 11. *πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων γησάσις ἐπ' ἀρεταῖς.* Neque ex hac interpretatione Arcesilaum virum praclarum esse inde poeta colligit, quod rex est; etsi quaedam sane regibus virtus olim solebat quasi innata esse, quaedam animi magnitudo ex magnae potentiae, nobilitatis, auctoritatis conscientia profecta, quae raro in mollitiem degeneravit, frequentius in arrogantiam et superbiam mutata est; sed Arcesilaum et maiores virtute praestare poeta ut notum et certum ponit, quodque in ipso patrum indoles cernebatur, innatum virtutis splendorem dicit, secundum illud: *Fortes creantur fortibus et bonis.* Ceterum amicus doctissimus potius ita explicandum locum censet: *τὸ μὲν ἔχεις τοῦτο γέρας, ὅτι βασιλεὺς ἐσσί:* ex altera parte hoc decus habes, regem te esse. Sed equidem non possum accedere: mihi *ὅτι* utroque loco quia est, causam significans, non materiam felicitatis; atque ita locus videtur acutior sententiam continere, quia illud *ὅτι* tum colligentis et rationes addentis poetae est, non res tantum enumerantis. At hoc non argumentum est, quo possis illam interpretationem refellere; aliud quiddam afferam, quo meam commendem explicationem. Etenim illa verba *ἔχει συγγενὲς ὁσθαλμὸς αἰδοῦσάτων τοῦτο γέρας* plane eandem continere notionem debent, quae inest illi *μάκαρ* vs. 20. et verbis *σὲ πολλὸς ὄλιβος ἀμφιμένεται* vs. 14. *Felix es*, inquit: *felix primum* ipso ortu ob regiam dignitatem, *felix etiam* nunc ob victoriam. Quodsi amici explicationem sequaris, illud *τὸ μὲν ἔχεις τοῦτο γέρας* eam, quam postulo, notionem non satis fortiter exprimere, sed nimium leviter significare videtur. *Μιγνύμενον* verto *temperatum*, hoc est *coniunctum*, sed cum notione ea, ut coniunctio haec praestabilis sit, quod inest voci *πέρη*. Neque hoc potest offendere; nam *μυγνύσθαι τινι* est *cum aliquo coniungi*. Si veritas quo decore mens tua potita est, vacat tota dictio, quum idem insit antecedenti *ἔχεις*. Postremo ne de virtute et prudentia Arcesilai dubites, has Pindarus persequitur vs. 107 sqq. Vs. 20. ad *μάκαρ* supple *ἐσσί*, ut vs. 46.

Vs. 23 — 53. Quapropter quum divinitus haec tibi contigerint, ut et regia virtute, dignitate, opibus polleas, et nunc Pythiam victoriam consecutus sis; primum debes deum omnis felicitatis auctorem meminisse nunc quummaxime in victoriae sollemnibus, deinde vero Carrhotum quoque diligere, qui tibi hanc victoriae laudem paravit, curru non fracto, quem Delphico deo suspendit. Ei igitur cum pompa incedenti libens occurre: qui post tantum laborem pulcherrimam famam habet, quadraginta curribus superatis Cyrenas redux. Vs. 24. *αἰδόμενον* manifeste ad *σὲ* pertinet: de horto Veneris v. Introd. Vs. 25. construe *παντὶ πράγματι θεὸν ὡς αἴτιον ὑπεριθέσαι, ἀνατιθέσαι*. Mox in *φίλει* δὲ post *μὲν* mutatur structura: v. ad Olymp. I, 8 sqq. et nott. critt. h. l. sententia tamen priori coniuncta est, quodque punctum ante vocem *φίλει* retinui, more veterum etiam in minore distinctione puncto usorum feci. Vs. 28. Pal. C. *ὀψινόν* vel *ὀψινον*, ut unus Scholiastarum. Vs. 31. *ἴδαντι Κασσάλλας ξενώσεις*, hospitio Delphis exceptus. De vs. 32 — 35. v. nott. critt. ubi *ποδαρκίων* pro genitivo plurali habeo: nam ne participium esse putem, id maxime obest, quod non Carrhotus, ad quem referendum esset, sed equi pedibus decurrerunt et valuerunt: quo vitio etiam lectio *ποδαρκίων δαδεδάδρομον τέμενος* laborat, *valens* pedibus in curriculo duodecim cursum. Pro verbo tamen accepit Schol. exponens *ἐπαρκίων* et *τοῖς ποσὶν ἐπαρκίσας*, in altera hac explicatione non cogitans Carrhotum haud stadiodromum esse sed equorum pedibus vicisse. Si modo participium esset, cum Schneidero praestaret scribere *ποταρκίων* coll. Nem. VI, 62. sed neque Schol. ita legit, nisi dices verba *τουτίστι τὸ στάδιον*

τοὺς ποσὶν ἐπαρκέσας καὶ τὴν νίκην ἀπειργάμενος, quibus vulgata lectio agnoscitur, a recentiore manu inserta esse; neque admitti quamvis elegans coniectura potest ob id quod ad Pyth. I, 56. nott. critt. p. 438. notavi. Redeo igitur ad genitivum ποδαρκίων, quo retento sensus erit is, quem in nott. critt. explicui; in qua tamen interpretatione adhuc offendit nimis breve et ieiunum τέμενος; etsi τέμενος recte dictus est hippodromus, quippe in Cirrhaeo campo situs Apollini sacro. Quodsi θέμενος legis, sententia erit: decus tuo capiti imposuit, parans id fraenis et curriculo equorum vincentium. Neque tamen probro istud θέμενος; et habeo quomodo illud ieiunum τέμενος augeam adiiciendis aliquot verbis. Etenim iam video iungenda haec esse ita scripta: ποδαρκίων δώδεκα δρόμων τέμενος, sed ita, ut ποδαρκίων genitivus sit ad δρόμων. Δρόμοι sunt ποδαρκείς, ut ἀμείρα ποδαρκῆς Olymp. XIII, 37. Vicit igitur Carthotus fraenis illaesis in sacro campo duodecim cursum. Unum superest quod offendat, τέμενος praepositione destitutum. Cui incommodo succurrit alius locus Nem. VI, 42. Ποσειδάδιον ἄν τέμενος. Ita nascitur facilis emendatio: δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος: quam, dum inter plagulas corrigendas Thierschii nostri textum inspicio, occupatam video. Ἀκῆρατοι ἀνταί, fraena incorrupta, non confusa, non impedita nec rupta. Vs. 34. ἐντέων non de fraenis, sed de ipso curru est. Seqq. satis impedita sunt; omnis autem interpretatio ex locorum cognitione pendet. Crisaeus collis est apud Crisam, quae est minimo supra Cirrham intervallo: Cirrham enim et Crisam geographorum plurimi distinguunt; Pausanias tamen non distinguit, nec Pindarus ipse, quod patet collatis locis Pyth. III, 74. VI, 18. Isthm. II, 13. Pyth. VII, 16. VIII, 20. X, 15. XI, 12. Nostra non interest distinguantur necne, quum loci maxime vicini fuerint: qui plura voluerit, adeat Müllerum Orchom. p. 495 sq. Cirrha autem Delphorum navale est, sexaginta a Delphis stadiis, ubi hippodromus in campo arboribus non consito. Pausan. X, 37. ἐς δὲ Κίρραν τὸ ἐπίνειο: Δελφῶν ὁδὸς μὲν σταδίων ἐξήκοντά ἐστιν ἐκ Δελφῶν· καταβάντι δὲ ἐς τὸ πεδὶον ἰππόδρομός τέ ἐστι καὶ ἀγῶνα Πύθια ἄγουσιν ἐνταῦθα τὸν ἵππικόν: cf. Strab. IX, p. 640. B. Alm. Et ille quidem campus, si Pindari aetate silva cinctus erat, potuit κολόπεδον νάπος θεοῦ dici; νάπη enim et νάπος est silva, lucus, maxime sacer, ut Corinthi est ἱερὰ νάπη (Inscr. ap. Spon. Misc. erud. ant. X, p. 363.): ac sane h. l. Scholiastae κοιλ. νάπ. θεοῦ perhibent campum esse, in quo sit curule certamen habitum. Eundem locum, qui νάπος dicitur, alibi referunt Ἀπολλωνίαν νάπην vocari, Pyth. VI, 8. ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνία νάπα: atque ibi quoque Cirrhaeum campum intellexerunt veterum nonnulli ap. Schol. ἔνιοι δὲ νάπην τὸ πεδὶον ἥκουσαν, ἐν ᾧ οἱ ἵππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο: sed obstat additum πολυχρύσῳ, quod de Cirrhaeo campo speciatim dici non potuit. Igitur missa hac sententia, Ἀπολλωνίαν νάπην Pyth. VI. et in Paeanibus ap. Schol. Pyth. VI. itemque κολόπεδον νάπος θεοῦ censens Pythonem esse, ut alius ap. Schol. Pyth. VI. volebat, aut templum ipsum cum περιβόλῳ in summa urbe (Pausan. X, 8. extr.): et prius firmaveris verbis Schol. Iliad. β, 519. ubi Pytho s. Delphi feruntur antea Παρνασσας νάπης nomen habuisse. Sed neutrum verum; Νάπη pars est mediae Delphorum urbis. Schol. Pyth. VI, 4. extr. τινὲς φασιν εἰς τρεῖς μολαὶς διηρῆσθαι τοὺς Δελφοὺς, καὶ τούτων ἡ μὲν λέγεται ὑπάτη, ἡ δὲ μέση, ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ αὕτη ἡ καλουμένη νάπη. Ex ipso quin etiam Pindaro Pyth. VI, 1 — 9. colligo, Pythonem et Ἀπολλωνίαν νάπην non plane idem esse; et ex eiusdem odae vs. 5 sqq. carmina in illa νάπῃ victoribus cantata esse conicio; quoniam autem πολυχρύσος dicitur, templo videtur vicina fuisse, ita ut eius περιβολὸν ab inferiore parte cingeret (cf. ad Pyth. VI.). His explicitis possumus iam ad interpretationem propius accedere. Et structura quidem manifeste haec est: Ἀλλὰ

πρόματα πάντα χειραρᾶν τεκτόνων δαίδαλα, ὅσα ἄγων ἐς κοιλόπεδον νάπος θεοῦ ἄμειψε Κρισαῖον λόφον: sed sententia duplici ratione constitui potest. Primum enim ita explicueris: Sed vicit illaeso curru, et dedicata et suspensa sunt omnia currus instrumenta artificiose facta, quae in mediam Pythonem adduxit, in convallem dei, certandi causa, et quibuscum deinceps in campo Cirrhaeo decurrens propinquum praeteriit Crisaeum collem, qui campo imminet. In qua interpretatione ut illud commodum est, quod colle Crisaeo praetereundo videtur vicisse, ita hoc minus habeo conveniens, quod Crisaeum collem praeteriisse dicitur ἄγων τὸ ἄρμα ἐς νάπος θεοῦ, quum potius deberet esse ἀγῶν, quia priusquam certaret, Delphos profectus Carrhotus erat. Igitur alteram sententiam amplector: Suspensa sunt, quae in reditu ex Cirrhaeo hippodromo, superato qui inter Cirrham et Delphos est Crisaeo colle in mediam Delphorum urbem deduxit, ut dedicarentur. Haec sola est recta interpretatio, quam omnia commendant: primum enim, quod integra currus instrumenta Delphos reportavit, in eo haud ambigua victoriae significatio inest; deinde in hoc sensu ἄγων ἄμειψε rectissime dicitur, quia dum collis Crisaeus superatur, currus Delphos advehitur; tum κοιλόπεδον νάπος, quo post Crisaeum collem superatum pervenitur, atque quo Carrhotus tendit, ut currum suspendat, in fine orationis positum est: quod haud satis recte poeta instituisset, si post aditum κοιλόπεδον νάπος in Cirrhaeo campo Carrhotus vicisse diceretur; postremo si in νάπη carmina cantata sunt, ex Cirrhaeo campo redux Carrhotus eo currum advexit, ut victoria ibi celebraretur et currus in aedícula suspenderetur. Haec hactenus; nam quod Tafelius excogitavit, hippodromum in ipso colle acclivi esse, et per se absolum est et Pausaniae adversarium ac Pindaro, qui Pyth. X, 15. ἀγῶνα Κίρρας diserte dicit esse ὑπὸ βαθυλείμωνα πέτραν. Illa vero currus instrumenta Carrhotus Delphico deo suspendit donarii loco: quod eo minus mirum, quum artificiose facta fuerint, et currum Cyrenaeorum magna fuerit existinatio (v. Athen. III, p. 100. F. et Casaub.): sellam tamen solam suspensam esse Scholiastes putat, cui obest vox ὀπόσα. De adiectivo χειραρᾶν v. nott. critt. p. 474. Pergit poeta: Hinc, id est, quod vicit et currum reportavit, hinc habet currum κυπαρίσσιον μέλαθρον. Tὸ esse διὸ nemo dubitabit: huic explicationi quae nuper opposita est, Graecae linguae ingenio adversatur et elegantiae dicendi. Κυπαρίσσιον μέλαθρον est aedícula sive thesaurus, haud dubie in περιβόλῳ, ubi Cretense illud signum, de quo in nott. critt. dixi; ex cupresso ea aedificata erat, quia frequens in ea regione cupressus: unde Cyparissus urbs Delphis vicina (cf. de nominis ratione Scholia ad Iliad. β, 519.): Παργάσιον dicitur μέλαθρον, quod περιβόλος in summo vertice Delphorum ad Parnasum est. Cur in eodem thesauro, in quo Cretense signum, currus Cyrenaeicus asservetur, non refert inquiri, quum vel in Corinthiorum thesauro in περιβόλῳ Lydium fuerit aurum conditum (Pausan. X, 13, 3. Herodot. I, 14.): potuit tamen Battidarum et Cretensium cognationis ratio habita esse, de qua v. Müller. Orchom. p. 342 sq. Ceterum de alio curru Cyrenaeorum donario v. Pausan. X, 13, 3. item de alio X, 15, 4. Vs. 42. certa est emendatio κάθεισαν, τὸν μονόδροπον, φυτόν: et nota post μονόδροπον de industria interpunctum esse: vulgata inde nata erat, quod in antiquis libris ut in titulis lapideis scribebatur ΚΑΘΕΞΣΑΝΤΟΜΜΟΝ. Vs. 45. φλόγων est illustrant: cf. Olymp. IX, 24. Nem. X, 2. Isthm. VI, 23. Idem Latinis est incendere, notantibus etiam lexicis. Vs. 47. μέγας κάματος non de colligendis militibus capiendus, sed de labore certaminis, quo quadraginta vicit aurigas. Καὶ est etsi: Etsi magnus is labor fuit, felix tamen es, quod nunc caneris.

Vs. 54 — 81. Ut tu, Carrhote, non sine labore victoriám pgrasti, sic sane nemo

mortalium potest laborum immunis esse: sed Batti tamen antiqua felicitas adhuc propagatur ad eius prolem eamque comitatur, et vel per aerumnas maximas securam deducit, harumque et illarum pulchrarum rerum opportunitatem praebet; Batti inquam felicitas, qua civium et peregrinorum nititur fortuna. Nam Batto ipse praestitit id deus, ut pericula securus superaret; illi dedit Apollo, ut voce sua vel leones terreret, Apollo valetudinis et carminum dator, Delphici dominus oraculi, quod Doros in Peloponneso constituit: quibus ego per Spartam, cuius mihi cognatione gloria accedit, coniunctus sum. Sparta enim in Theram Cyrenarum matrem cum Apolline venerunt Aegidae maiores mei; quare nos quoque Thebani in Apollinis epulis Cyrenas veneramus. Quae exponuntur, quod inde patet Apollini deberi quiddam Battidae et Cyrenaei felicitatis habeant, Apollinemque hanc Battidarum gentem etiam per labores et turbas, quales nuper fuerant, securam transducere. Τὰ καὶ τὰ, haec atque illa prospera; v. ad Olymp. II, 50 sqq. nam adversa excludit παλαιῶν ὄλβον mentio, praesertim quum is dicatur πύργος ἁγίος ὕμνα τε θαυματοῦτον ξένοισιν: ex quibus posterius mercaturam Cyrenaeorum spectat, ob quam ibi posteriore aetate Iudaei habitant. Addita haec sunt, ut Battidarum de Cyrenis, quae tum ab illis aliquatenus alienatae erant, merita significarentur. Κεῖνον, Battum, non Ὀλβον, ut mirifice nonnulli: Battum vero feras pepulisse ideo additur, ut doceatur, eum valuisse arte labores et pericula propulsandi. Battus autem pacaverat regionem feris antea habitatam, quas, ut Aristarchus docet, ab Apolline traditis incantationibus pepulit, iam non balbutiens, nec tenui sed magna voce praeditus, quum antea esset non solum τραυλὸς sed et ἰσχνόφωνος (Herodot. IV, 155). Haec Pindari haud dubie sententia est: variat aliquantum narratio Pausaniae, eatenus tamen Pindaricae similis, quod Battus leone viso non amplius balbutisse dicitur: et quod rex, non leo horruisse apud Pausaniam fertur, in tantis fabularum discrepantiis non magni est momenti. Ecce verba Pausaniae X, 15, 4. ἐπεὶ δὲ ᾤκησε Βάττος τὴν Κυρήνην, λέγεται καὶ τῆς φωνῆς γενέσθαι οἱ ἱάμα. ἐπιόντων Κυρηναίων τὴν χώραν ἐν τοῖς ἐσχάτοις αὐτῆς ἐρημοῖς ἐτε οἰοὶ θεῶντα, καὶ αὐτὸν τὸ δέσμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μέγα ἠνάγκασεν. Poetae quidem laudanti non conveniebat Battum timidum proponere. Iam haec Batti incantantis, ut Aristarchus narrat, diserta vox, quae trans mare in Libyam venerat, est γλῶσσα ὑπερποντία, non oraculum Batto datum. Ματεύμασιν, quibus coloniam Libycam condi iussum erat. Iam vero incantationibus Batti ex balbo diserti redditi significatis in promptu erat Apollinem celebrare ob medicationis et poeticae facultatis dona, quae incantamentis affinia sunt: et facile coniicias, Cyrenis Apollinem medicum potissimum cultum esse, qui etiam Batto vocem curaverit. Hinc Paeon audit Pyth. IV, 270. Ἴη ἢ Παιῶν Cyrenis quoque ut alibi acclamatum Apollini esse docet Callimachus in Apoll. 97. Quid quod Cyrenae hac fere Pindari aetate medicinae laude floruerunt? Vide Herodot. III, 131. Nempe inter religiones et artes frequens apud Graecos est coniunctio, ut medicis insignes fuere loci Aesculapio sacri. Neque ego nego Aesculapii quoque, Apollinis filii, cultum Cyrenis potuisse medicae facultati occasionem praebere; vide de Cyrenaico Aesculapii medici cultu Pausan. II, 26, 7. Tamen etiam Apollo Cyrenis est medicus: igitur eius ibi pompae, quod valetudini salutare sunt, vs. 91. ἀλεξιμβροτοὶ dicuntur. Simul Apollo Cyrenaeis est ἀρχηγέτης, quod ei nomen supra tributum: idque non modo quod Cyrenaicae coloniae ductor fuit, sed quod Doricarum universim: sic Therae quoque ἀρχηγέτης dictus est (v. Müller. Aegin. p. 150.). Εἰνόμελα h. l. non civitatum habenda, quamquam hanc quoque efficit Apollo legibus sancientiis et maxime Doriensibus Lycurgi, omninoque per musicam eruditionem, publicae disciplinae alteram partem; sed εἰνόμελα intelligo singu-

lorum hominum, quorum animos Apollo eiusdem maxime musicae vi pacatos reddit: ad quod etiam haec nunc oda conducit. Id vero poeta apte inserit ob nuperas Cyrenis discordias. Deinde Phoebus dicitur Dorienses oraculo, quo consulto expeditionem fecerant, in Peloponnesi tribus illis constituisse partibus, quas initio occupasse feruntur, in Laconica, Messenia, Argolide; atque ad Spartam Cyrenarum aviam deducta oratione se quoque poeta patefacit Spartanis coniunctum esse, ut inde Cyrenaeis quasi propinquus videatur: fere ut Arcadibus se cognatum Olymp. VI, 84 aeq. praedicat: et Cyrenis iunctas Thebas fuisse vel Ammonis cultus docet, de qua re exposui Oecon. civ. Ath. T. II. p. 258. Verba τὸ δ' ἐμὸν γὰρ οὖντ' ἀπὸ Σπάρτας ἐπὶ ἤρατον κλέος adhuc ita intelligi, non ut Pindarus origine Spartanus sit, sed ut sibi a Sparta gloriam accedere dicat, unde verbo κλέος usus est. Quia propinquus Spartanis est per Aegidas, ideo ipsi ex Sparta gloria accedit. Non tamen inde, quod Sparta illustris est, sed quod Sparta Aegidarum gloria propagata est; Sparta Theram venerunt Aegidae, hinc Cyrenas: igitur Sparta late diffusa est Aegidarum gloria, atque haec gloria Aegidarum, gentis Pindari, est illud ἐμὸν κλέος. Hoc docent seqq. ὅθεν γεγενναμένοι etc. id est: Sparta enim maiores mei in Theram, Cyrenaeorum metropolin devenerunt. Aegidae vero Pindari parentes sunt, non illi, qui Spartam abierunt, sed qui Thebis remansere: quodsi dicitur, ὅθεν γεγενναμένοι ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες, non hoc vult, ab illis Aegidis, qui Sparta fuerint ac qui in Theram migrarint. se originem ducere, sed hoc tantum significat: Ego Aegida sum; Aegidae Sparta in Theram venerunt; igitur maiores mei sunt illi, qui Theram condiderunt, quippe ex ea, qua ego, stirpe. Quodsi quis dicat secundum poetae verba Pindarum ab ipsis Spartanis Aegidis descendere, quia dictum sit ὅθεν (Σπάρτηθεν) γεγενναμένοι ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεῖδαι, ἐμοὶ πατέρες, videat profecto quid agat. Nam tum ego eadem ratione potius id demonstrabo, a Theraeis Aegidis poetam genus suum repetere. Haec hactenus. Simul autem poeta vult causam aperire, cur sibi et suae genti Cyrenae carae sint; quod perfecit, quum doceret, a gente Aegidarum Theraeos oriundos esse: hinc Thebanis Aegidis quoque Cyrenas carae esse, quas quum nemo ignoraret Theraeam coloniam esse, non opus fuit hoc discrete exponi; in transitu tamen id vs. 80. tangitur, ut paulo post dicam. Cyrenarum autem Thebis memoriam celebrari significatur in Carneis, Apollinis sollempnibus Thebanorum Aegidarum, Spartanorum, Theraeorum, Cyrenensium communibus. Tantum de nexu sententiarum. Aegimius cur nominetur, constat ex iis, quae ad Pyth. I, 58 sqq. dixi; cetera explicui in nott. critt. nec multa addenda sunt proluxae disputationi vel firmandae vel corrigendae. Vs. 77. ἔρανον dicit epulas Carneorum, credo quod singuli quique, ad quos ea sollempnia pertinerent, victimas conferrent, ut quasi de symbolis coenaretur. Addita autem sunt verba haec, ut pateret Aegidis sacra Carneae deberi, neque illos sine magna auctoritate in Theram accessisse: venisse eos quasi cum pompa, sacra afferentes; atque ita simul praeparatur id, quo poeta tendit, in Carneis iisdem Thebis celebrari Cyrenas. Vs. 79. Pal. C. quoque τῶν et vs. Καρνῶν exhibet, et utrumque Par. 2403. (A.) 2783. Καρνῶν etiam Par. 2709. Formam Καρνῶν in nott. critt. nonnisi analogia firmavi: sed ΤΟΝ ΙΕΡΕΑ ΑΠΟΛΛΑΟΝΟΣ ΚΑΡΝΗΙΟΥ discrete offert titulus Theraeus ap. Spon. Misc. erud. antiq. X, 67. p. 342. De voce σεβίζεν cf. Isthm. IV, 32. Et nota poetam more suo omnia ex sua persona dixisse; certe si ἐμοὶ ad poetam referendum est, non potest σεβίζομεν ad Cyrenaicum chorum pertinere, quod statuit Müllerus Orchom. p. 330. coniectans, quod mihi quoque in mentem venit sed neque necessario statuendum et nimis incertum est, Carneae et victoriae

sollemnia, in quibus hoc carmen cantatum, esse simul acta. De Carneis per Aegidas propagatis breviter et optime disputat Müllerus l. c. p. 327 sqq. ipse quoque a Thebanis ea deducens; neque historia eorum sacrorum spectata quisquam iudicaverit secundum Pindarum Carneae ex Thera Thebas migrasse: quae tamen Tafelii sententia est ἔνθεν ad Θήραν referentis: quod rerum ipsarum ratio nullo pacto admittere videtur. Scio etiam ita iungi posse: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγει· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδείξασθαι, atque sic quidem, ut ἔνθεν non ad Theram, sed ad Aegidas referatur; sed si ab Aegidis suscepta Carneorum sacra dicuntur, non video cur ab illis ea Thebani susceperint, qui ea iam habere debebant, si Aegidarum sacra erant Carneae Aegidaeque Thebani. Ceterum si Tafolius ἔνθεν apud Pindarum non qua de causa, sed quo ex loco esse contendit, id interpretationi meae non obesse arbitror. Iungo, ἔνθεν ἀναδείξασθαι Κυράνας ἀγακτιμίαν πόλιν σεβίζομεν, ita ut accusativus a participio simul et verbo finito pendeat; iam ἔνθεν ad locum, Theram refer: Unde, ex Thera ab Aegidis condita, Cyrenas recepimus in Carneorum carmina: Cyrenas Thera Thebanis quasi tradit, quod Theraeis Cyrenae originem debent. Ita quidem Pindarus lyrica utens dicendi audacia duas res solita brevitate complectitur: primum id quod nondum dixerat, ex Thera Aegidarum civitate provenisse Cyrenas; deinde alterum, quoniam a Theraeis conditae Cyrenae sint ductu Aegidarum Thebanorum, hinc Thebanis quoque Cyrenas a Theraeis susceptas in Carneorum sollemnibus celebrari. Sed prius ut notissimum verbo tantum significatur; alterum uberius extulit poeta, quod eo tendebat ut demonstraret, sibi singularem aliquam ob causam dilectas Cyrenas esse. Ἀγακτιμὴν πόλιν Cyrenas poeta dicit ob magnificentiam aedificiorum, quam etiam rudera testantur; vide quae dixit Della-Cella.

Vs. 82 — 107. Iam Cyrenarum antiquitates altius repetuntur. Quas Cyrenas tenent Antenoridae, inquit, qui cum Helena advenerant; quos colunt novi coloni a Batto adducti. Hic vero maiora deorum delubra condidit Apollinisque pompis stratum paravit viam, ubi ipse in extremo foro tumulum separatim habet et heroicis colitur honoribus; ante domos vero ceteri reges sepulti sunt, quorum magna virtus carminum meorum rore perfunditur; audiunt certe etiam defuncti felicitatem et laudem gentis a me celebratam, quae maioribus cum filio communis est atque huic debita. Sic redit ad Arcesilaum, a quo Apollo victoriae auctor cani debeat. In Cyrenaicam Antenoridae cum Helena et Menelao venerant tradente Lysimacho ap. Schol. h. l. Schol. Lycophr. 874. Πολλὰ εἰπόν περὶ Μενελάου ὁ Ἀνκόρῳ περὶ τῶν τοῦ Ἀντήνορος υἱῶν οὐκ ἐμνημόνευσε, Γλαύκου φησὶ καὶ Ἐρμύαιδον, οἱ μετὰ Μενελάου πλεόντες, ναυαγῆσαντες ἐξῆλθον περὶ Κυρήνην τῆς Κρήτης (inepte), καὶ οὐκ ἔτι ἐπεσθῆσαν ἐκείνῳ συμπλεῖν, ἀλλ' ὤκησαν ἐν Κυρήνῃ Κρήτης τὸν ἀπ' αὐτῶν Ἀντηνοριδῶν λόφον κληθέντα. Λυσίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νόστων οὕτω πως λέγει· Γλαῦκος, Ἀκάμας, Ἰππόλοχος οἱ Ἀντηνοριδαὶ παρ' Ἀκαμάδει (Ἀμνακί) βασιλεῖ Λιβύου ὤκησαν, μὴ βουλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τὸ ἔλιον πορθήσασιν, οἱ μὲθ' ἱκανὸν χρόνον τὸν μετὰ Κυρήνης καὶ θαλάσσης Ἀντηνοριδῶν λόφον ἔκτισαν καὶ ὤκησαν. Hinc in ea regione Μενελάου λιμὴν ap. Herodot. IV, 169. et alios, quos laudat Cellarius N. O. A. T. II. p. 841 sq. Igitur Antenoridae Cyrenis ut indigenae heroes culti ipsas tenere dicuntur. A novis advenis venerationem Antenoridis tributam esse ipse poeta declarat vs. 85 sqq. ubi δέκονται θυσίαι est sacrificiis oblati excipiunt. Οἱ χυλόντες σφς, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς. Τὸ ἐλάσιππον ἔθνος est accusativus a voce δέκονται pendens, Antenoridas, qui et Troiae tales fuerant, ut nobiles, et maxime in Libya equis praestante curulibus indulserant studiis: quos eodem studio sequuntur Battidae. Verbum ἀνολῶν recte Schol. accipit de maris ex Grae-

cia in Libyam via a Batto patefacta, ut iam magis postea ex illis terris Libya et ex Libyâ Græcia adiretur. *Ἀλῆα μείζονα*, quam illa fuerunt, quæ Antenoridae condiderant: idem Battus cultum Apollinis advexit, et Apollineis pompis stratum fecit viam, *εὐθύτομον, εὐθείαν*, quo nomine Megaris via a foro deducens appellata est (Fausan. I, 44, 1.), *recta sectam*, quæ vox propria de viis, ut Isthm. V, 21. *τέμνηθ' ἐκατόμπεδοι ἐν σπερῶ κλέυνθοι*. Plato Legg. VII, p. 810. E. *τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας*. Plutarch. Galb. 24. *οὐ χρυσοῦς εἰσὶν αἱ κλῆναι, εἰς ὃν αἱ τετμημέναι τῆς Ἰταλίας ὁδοὶ πᾶσαι τελευτῶσιν*: ubi cave *demensas vias* exponas, propter miliaria definita; sunt *sectae et structae*. Possem plura addere: sed nota res: hic tamen aliud etiam huic voci inesse videtur, de quo statim dicam. Estque ea via *πεδιάς, plana* ut *πιδίον*; vocabatur autem *σκυρωτὴ πλατεία*, quod Schol. non comminiscitur, sed ex historiae notitia traditum accepit, eamque denominationem inde illa meruit, quod re vera *σκυρωτὴ* fuit. Neque sane apud Pindarum *σκυρωτὴ* proprium nomen habendum, sed adiectivum eius viae conditionem designans. Quodsi *σκυρωτὴ* sit *λεθόστρωτος*, ceteras putaveris Cyrenarum vias non stratas fuisse: quod nemini probabitur. Stratae omnes fuerunt; sed *σκυρωτὴ ὁδὸς* via est *pavimento planissimo strata*: quo ipsum etymon deducit a Schol. explicitum et additum *πεδιάς*. Ita intelligi velim quæ dixi Oecon. civ. Ath. T. I. p. 217. ubi vias pompis destinatas tales fuisse conieci: quo pertinet etiam Alabandensis via ad Mylasa ap. Strab. XIV, p. 974. A. His ita expositis adscribam locum ex Itinerario Italici peregrinatoris P. Della-Cella (Viaggio da Tripoli di Barberia alle frontiere occidentali dell' Egitto, fatto nel 1817.), qui Epist. XII. p. 139 sq. haec habet: „Nel leggere taluno de' viaggiatori sulle coste di Barbaria, ella avrà forse avuto notizia di una opinione quì assai divulgata, di trovarsi per queste contrade una città impietrita. Io non saprei dirle da che muova questa voce, ma certamente l'aspetto di Cirene potrebbe aver fatto nascere questa idea in qualche viaggiatore fantastico e ignorante. Oggi ho passeggiato in una delle sue strade, che serba ancora l'apparenza di essere stata fra le più cospicue. Non solo è tutta intagliata nel vivo sasso, ma a due lati è fiancheggiata da lunga fila di tombe quadrate di dieci circa piedi di altezza, anch' esse tutte d'un pezzo scavate nella roccia. Fra queste alcune ve n'hanno di più grandiose, tutte costrutte di pietre riquadrate, finite a tetto, e forse, per quanto le ingiurie del tempo permettono di conoscere, sormontate de statue. A due lati interni di queste tombe veggonsi incavate nelle pareti a più ordini le nicchia destinate a ricevere le spoglie de' trapassati. Sul fianco di una di queste strade, trovai a grandi caratteri scritto *III-IIIKOS*. Ma per quanto facilmente rilevasi dalla iscrizione, essere stata questa strada particolarmente destinata a corse di cavalli, io non m'aspettava perciò di vederne il suolo tutto profondamente solcato dallo scorrimento delle ruote. Si sa che distintissimi erano i Cirenei negli esercicj cavallereschi, e segnatamente nel guidar cocchi, e che in questi esercicj tanta preminenza acquistarono sopra le nazioni vicine, che di questo loro pregio nazionale, pensarono a perpetuare la ricordanza. Io le trasmetto una moneta raccolta fra queste rovine, sulla quale da una parte vedrà scolpita una ruota coll' iscrizione appena intelligibile, *ΚΤΡΑΝΑ*, dall' altra un cavallo che galoppa. Ho poi verificato, che non solamente questa strada, ma quante ne restano scoperte nelle vicinanze di questa città tutte sono segnate a profonde solcature, che la qualità della pietra, e la solitudine del luogo ha conservato.” Ex quibus verbis perspicitur eam, de qua agitur, viam in ipsa urbe fuisse. Erat autem saxo incisa, atque ut Della-Cella ait, maxime videtur conspicua fuisse. Vix dubito hanc esse *σκυρωτὴν ὁδὸν* a

Batto aedificatam. Nam eximium apud Pindarum opus significari ipsa verba docent: atqui si Σκυρωτή οδός saxo unica incisa erat, intelligis cur huius viae aedificatae honore Battus ornatur. Nam etiamsi, ut supra dixi, pompa Apollinea, in qua hoc carmen cantatum est, in illa est via deducta, hinc tamen nondum liquet, cur tot et tantis verbis et via et Batti in ea condenda meritum celebretur: sed debet ipsa via admirabile quiddam habuisse. Iam credo senties etiam vim vocis εὐθύτομον, *viam recta sectam per ipsa saxa iisque incisam*; iam cur σκυρωτή et fuerit et vocata sit, perspicitur. Nam ex λατὴν sive σκῆρῳ saxis ibi perruptis deciso pavementum planissimum inductum reliquo saxo est. Et nota quoque verba ἔμμεν ἰππόκροτον: antequam enim Battus saxa amolitus erat, ille locus equis pervius esse non poterat. Ceterum illam viam curulibus inservisse ludis vix crediderim, nec movet me obscura inscriptio Ἰππικός, quae utrum illi viae an alii adscripta fuerit, ex peregrinatoris verbis ne liquet quidem. Sed illud notabile, quod de sepulcris dicitur viae huic adiacentibus; inter quae sepulcra viae longe splendidissimae apposita etiam regia monumenta fuisse putaverim, de quibus poeta paulo post dicit: recentiore tamen aetate alia potuerunt regiis addita ibidem esse. Et haec quidem hactenus: certiora haec essent, si viro de Cyrenarum antiquitatibus bene merito accuratius delineare rudera clarissimae urbis licuisset: quod adhuc nemini contigisse et Pindari causa et aliis nominibus multis doleo. Nunc pergo ad reliqua. Ἀλεξιμβρότους πομπάς alter Schol. intelligit pompas, quas curant homines, quibus student, ut μελησίμβροτος Pyth. IV, 15, a verbo ἀλγύνει: sed nulum succurrit ab hoc verbo formatum simile vocabulum. Nem. VIII, 30. ἀλεξιμβρότος λόγῃ habetur, homines arcens, a verbo ἀλγύνει: neque aliunde hoc quoque loco derivaverim; sed vis vocis diversa est. Videntur enim esse pompae mortalibus salutares, salutiferae, quia Apollo placatus valetudinem procurat: ita quidem ἀλγύνει in hoc vocis usu adiuvandi notione gaudet. Schol. prior exponit ταῖς ἀπαλεξουσαῖς τὰ τῶν ἀνθρώπων φαῦλα, similiterque alter secundo loco; sed hoc potius est ἀλεξικάκους: postremo Schneiderus in Lex. putat id esse posse homines colligens, a verbo ἀλγύνει: sed ea significatio hoc loco videtur ieiuna esse. Κατέσθηκεν, fecit ponendo, struendo, ita tamen ut via excisis, quae altius exstabant, saxis structa dicatur ac proinde quasi deposita. Urbanam viam esse docet additum ἔνθα ἐπὶ πρυμνοῖς ἀγοράς, item Scholias, qui πλατεῖαν vocat, non ὁδόν. Battus in foro sepultus est, quod urbium conditores ibi humari solebant; igitur δίχα τέθανται, separatus a ceteris regibus, qui πρό δωμάτων λαχόντες αἶδαν εἰσὶν, pro domibus sepulcrum nacti sunt. Sed quid sit pro domibus, sane obscurum: potest esse ante aedes regias, potest etiam ante domos urbis in ipsa urbe; postremo dicas nihil esse nisi ante urbem. Hoc tertium Schol. amplexus est; sed si quid video, πρό δωμάτων non potest esse ante urbem. Cf. πρό δόμων Pyth. II, 18. Probabile est regia sepulcra ante domos in conspicua aliqua urbis via posita fuisse, ut ego conicio in ipsa platea Σκυρωτή: cf. quae paulo ante attuli: quibus hoc addo, ex Itali Della-Cella sententia plurima in ipsa urbe Cyrenarum sepulcra fuisse: vide eum imprimis p. 147. Et videtur defunctorum apud Cyrenaeos cultus etiam sanctior quam apud ceteros Graecos fuisse, propagata ab Aegyptiis et Aboriginibus religione: ut nihil mirum sit defunctos inter vivos habitasse. Libycas enim religiones retentas a Cyrenaeis esse etiam alia docent; v. ad Pyth. IX, 79—107. De sqq. v. nott. critt. Κάμων χεῦματα sunt ῥοαὶ Μοισῶν Nem. VII, 12. In ea vero lectione, quam in nott. critt. constitui, sententia et nexus orationis non patitur, ut suppleas in hunc modum: μεγάλη ἐστὶν αὐτῶν ἡ ἀρετὴ, αἵτε θανθεῖσα κάμων ὑπὸ χεῦμασιν. Itaque θανθεῖσα mihi est θανθεῖσά ἐστι: quod exemplo non demonstravi, quia

patet ἐστὶ ex praegresso ἐστὶ supplendum esse, commatis locum tenente puncto post ἐστὶ: Βασιλῆς ἱεροὶ ἑτέροι εἰσι λαχόντες ἔδην πρὸ δωμαίων, μεγάλη δ' αὐτῶν ἀρετὴ θανθεῖσα ἐστὶ δρόσῳ μαλθακᾷ: hoc est, ἔλαχον ἔδην καὶ ἐθάρανθη ἡ ἀρετὴ, adspersa est et adhuc adspergitur. Ita spectata re ne opus quidem est advocare Eustathium, cuius locum adscripsi ad Olymp. II, 62 sqq. et Aeschylum ibi in nott. critt. allatum. Ut tamen concisa oratio tollatur lyricis propria, interpunctione post χεύμασιν sublata Tafelius acute quidem, sed longe durissime iungit: μεγάλη δ' ἀρετὰ θανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν ἀκούοντι, ut μεγάλη ἀρετὰ sit nominativus absolutus qualis est ap. Eurip. Phoen. 290 sqq. (cf. nos nott. critt. p. 497.); Hermannus vero nuper scripsit: μεγάλην δ' ἀρετὰν δρόσῳ μαλθακᾷ θανθεῖσι κώμων υποχεύμασιν ἀκούοντι ποι χθ. αρ. σφ. ὅ. audiunt suam felicitatem per libamina tincta rore magnarum virtutum. Nostrae sententiae patrociniū inde accedit, quod Pindaro, qui celebrantur, ipsi dicuntur laudibus perfundi, θάινεσθαι. Pyth. VIII, 60. θάινω δὲ καὶ ὕμῳ (Ἀλκμᾶνα), Isthm. V, 19. νᾶσον θάινειμεν εὐλογίαις. Hoc loco pro laudibus rorem dixit: posuit enim et θάινεσθαι et ὑπὸ χεύμασιν; igitur quia de adspargendo sub fluentis carminum dictum est, laudes rori mīti, hoc est humori (cf. Olymp. VII. init.) comparantur, quibus inferi, quasi herbae aqua, recreentur. Cf. etiam Nem. VII, 62. ὕδατος ὥτε ῥοὰς γλῶσσιν ἐς ἄνδρ' ἔγων κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω. Isthm. V, 59. τὰν Ψαλχυιδᾶν δὲ πάτραν ἄρδοντι καλλίστα δρόσῳ: et alia. Ceterum ad inferos pertinere sensum rerum genti gratarum similiter pronuntiatur Olymp. VIII, 77 sqq. At in hocce carmine id eo accommodatius dicitur, si pompa in eadem via, ubi regum sepulcra erant, ducta est. De verbis νῖψ τε ποινὴν χάριν etc. v. nott. critt. Χρυσάωρ Apollo primum ob solis radios dictus: epici transtulerunt ad tela vel secundum nonnullos ad gladium speciatim (cf. Schneider. Lex.); neque aliter in Bacidis oraculo ap. Herodot. VIII, 77. Ἀρεμῖς χρυσάωρος vocatur, a telis haud dubie, etsi haec quoque ab initio propter lunae fulgorem hoc erat epitheton nacta, ut Minerva illud celebratissimum γλαυκῶπις. Quae significationes epithetorum primitivae in epica poesi oblitteratae sunt. Et talia quidem unusquisque, prout sibi deum finxerat, aliter intelligebat: Pindaro ut Ὀρφεὺς χρυσάωρ Fragm. inc. 84. ita Apollo hoc cognomento ornari ob lyram videtur; quod huic loco, ubi musicae potissimum mentio fit, longe commodissimum est: eandemque vocis significationem etiam in Homerum inferre grammatici voluerunt. Nec reticendum in Cyrenaeis nummis esse Apollinem et lyram (Eckhel. D. N. T. IV. p. 120.). Neque tamen ideo affirmarim, χρυσάωρα apud eos, qui supersunt, poetas esse aurea lyra vel aureo ense instructum: potest etiam is esse, qui χρυσσοῦν ἀορτήρα s. τελαμῶνα habet, cui ornamento plurimum tribuit prisca poesis, ut Odys. λ, 608 sqq. ex eo vero pro dei vel herois varia indole potest aut lyra aut gladius suspensus haberi. Haec hactenus. Νέοι sunt lecti adolescentes, qui Apollinem celebrant praesente Arcesilao: haud dubie ex ephebis trecentis, qui ut Spartae, ita Cyrenis in regis erant comitatu: v. Heaych. v. τρι- ακάσιοι, Eustath. ad Hom. p. 727. 18. p. 1592. 57. coll. Schneider. ad Xenoph. Rem. publ. Laced. c. ii. Mox iunge μέλος καλλίνικον χάριν λυτήριον δαπανᾶν: καλλίνικον est adiectivum ad μέλος, ut Nem. IV, 16. atque etiam λυτήριον δαπ. adiectivum est. Alibi λύτρον substantivè dicitur in eadem sententia, Isthm. VII. init. Cf. Pyth. II, 14. et passim similia.

Vs. 107 — 124. Iam ipse Arcesilaus laudatur ob prudentiam aetate maiorem, clementiam, promptum animum, fortitudinem, quae regi necessaria sunt; deinde ob ea, quae liberaliter exculi sunt et musicis curulis victoriae sollemnibus conveniunt, ob musicam eruditionem, curulem artem; quodque omnibus omnino, quae apud Cyrenaeos pulchrae haben-

tur, rebus animum appulerit: in quibus ea quoque censentur, quae modo nominata sunt, curulia et musica studia: postremo quod nunc deus eum potentia augeat; quam ut ei numen porro concedat, poeta precatur, ne eius fortuna concidat; Iovem certe eorum, quos diligit, sortem gubernare: qui ut ex suis quoque ludis Olympicam Arcesilao victoriam praebeat, vota facit Pindarus. Vs. 108. λεγόμενον ἐξέω non poetae alicuius dictum respicit, ut Nem. III, 50. sed sese ait poeta ea afferre, quae apud prudentes (συνετούς) dici de Arcesilao soleant. Θάρρος ipse, quo positum est, locus non ad bellica spectare monstrat, sed ad promptum animum in versando cum hominibus et publice verba faciendo; ut sit παρρησία, qua regum multi carent. Vs. 113. construe: τὸ σθένος τῆς ἀγωνίας αὐτοῦ ἐστὶν ὅλον ἔρκος, in pugna robur eius est quasi propugnaculum et vallum; alius dixisset ὅλον ἔρκος. Ἀγωνίας est singularis, ut Olymp. II, 57. Ad vs. 114. ex proximis supplendum πέφανται, ut Pyth. VI, 15. πατρὶ τέφ, Θεραύβουλε, κοινὰν τε γενεᾷ. Ποιανὸς ἐν Μολοαῖς dicitur eadem translatione, qua vs. 111 sq. poeta usus est; dictionem elegantissimam prorsus perspexit Schol. exponens οὐ νεοσσός, ἀλλὰ πτηνός inde a natalibus (ἀπὸ μητρὸς φήλας), igitur natura doctus: cave enim μητροδιδάκτων putes, ut Aristippum Aretae filium. Musicam Cyrenis eruditionem fuisse noli mirari: habes iam Olymp. 53. Eugammonem Cyrenaeum, Telegoniae auctorem, licet Maximus Tyrius Diss. XXIII, p. 281. posito Homeri nomine, quod multas civitates dicit νομῆμιν ἀγνοεῖν, hoc addat: ὅψι μὲν γὰρ ἡ Σπάρτη θρασυφδεῖ, ὅψι δὲ καὶ ἡ Κρήνη, ὅψι δὲ καὶ τὸ Λαοικὸν ἐν Λιβύῃ γένος. Et ad musicam eruditionem pertinet etiam Pyth. IV, 295. dictio ἐν-σοφοῖς πολῖταις. Posteris temporibus Cyrenis poësin, philosophiam, geometriam floruisse notum est. Ἐπιχωρίων καλῶν ἐσόδους comprehenduntur, ut dixi, etiam ἀγῶνες ἐπιχωριοί (Pyth. IX, 106 sq.). Vs. 118. ad lectionem a me repositam τοιοῦτον ὅπισθε cf. dictionem πάλιν αὖτις et similia ἐκ παραλλήλου posita. Talia etiam Pindarica esse, docet Olymp. I, 65, 66. Cogor enim vel huiusmodi res annotare, quas olim, quod notas omnibus putabam, omittendas censui. Vs. 120. ad ἔχειν supple δύνασιν. Vs. 121. δαμαλλῶσι regit accusativum χρόνον, quod ob alios noto: χρόνος est vita, ut τοῦτον χρόνον Olymp. I, extr. qui locus similior nostro quam alii qui afferri possint. Ceterum haec pro futura felicitate vota non sine causa adduntur: metuebatur enim in hoc Arcesilao finis imperii. Vide ad Pyth. IV. introd. Cf. etiam ad Olymp. VII. extr. Vs. 124. fortasse reducendum ἔπι, ut sit ἐπιδόμην, quemadmodum Bothius et olim Schmidius volebat, hoc est insuper dare. Quod additur de Olympica victoria, non apposuisset poeta, nisi iam tum Arcesilaus aut equos misisset Olympiam aut de mittendis cogitasset. Cf. not. ad Isthm. V, 1 sqq. Et votis potitus Arcesilaus est Olymp. 80.

Absoluta singularum partium explicatione, quoniam in fine introductionis tribus verbis praemonui, odam esse elegantissimam et summa arte dispositam, pauca iuvat addere, quibus hoc meum iudicium confirmem. Quamquam enim quartum Pythium carmen haud recte vituperari demonstraverim, nec veteribus in eo accedam, quod quintum hoc laudando virtutibus quarti obtrectant, tamen si quintae odæ τὰ νοήματα καὶ τὴν οἰκονομίαν (Schol. p. 342.) probant, acerrimum illorum iudicii suspicio: in quo fortasse non omnes assentientes habeo. Quo enim artificiosius quodque Pindari carmen est, eo acriorem animi intentionem, ut pulchritudo eius perspiciatur, postulat; ita fit, ut difficiliora fere minus pulchra habeantur, quum tamen sint pulcherrima: in quibus est Pythium secundum et hoc quintum, imprimisque Nemeorum septimum, cuius praestantiam nunc tandem Dissenius meus eximie docuit. Iam vero, ut de hocce ipso carmine dicam, eius tres partes sunt, quarum prima usque ad vs. 53. ex-

tenditur; altera est a vs. 54. usque ad vs. 107. hinc tertia incipit, transitu facto versibus 103 — 107. Prima pars fortunam Arcesilai exponit, idque ita, ut magnae eius opes proponantur, deinde Pythia victoria, novissimum eximiae fortunae documentum, uberius tractetur, quoniam haec odae scribendae occasionem praebuit; virtuti iunctas eas opes in Arcesilao esse etiam in hac parte aliquoties significatur, non data opera explicatur. Secunda pars maiorum Arcesilai gentisque et patriae terrae decora potissima proponit, quasi floribus gemmisque lucidissimis in coronam pulcherrimam connexis rebusque plurimis summa brevitate constrictis. Tertia pars speciatim in virtutibus Arcesilai versatur. Et primum quidem in harum partium consecutione hoc aptissimum est, quod ab Arcesilao incipitur et in Arcesilao desinitur: maiorum et patriae decora interposita sunt. Deinde vide quomodo omnes tres partes in una cogitatione suam habeant coniunctionem, quippe in ea, a qua poeta carmen exorsus est; *Late potentes opes sunt, siquis illas virtute temperatas fato dante comites habeat*; prima enim pars ipsam opum praestantiam virtuti iunctarum docet; altera traditam a maioribus fato fortunam exponit; tertia virtutem Arcesilai ipsam extollit. Per duas vero priores partes deorum beneficio haec contigisse monetur, qui quod fato constitutum est, praebent; hinc statim vs. 5. *Θεόμορος* est Arcesilaus et vs. 12. eius potentia *Θεόδορος*: Castor et Apollo etiam victoriam dederunt; diis omnia deberi vs. 25. dicitur; Dorum, Cyrenaeorum, Batti felicitas Apollinis praesidio sata est. Fatum duxit Aegidas etiam in Theram, quo non sine diis adduxerunt sacra Apollinea (vs. 76.). Etiam tertiae parti appendix addita est, quae divino dono Arcesilaum magnum esse significet et deorum tutelam etiam in posterum tempus precetur. Quam apte praeterea a prima parte ad alteram, ab altera ad tertiam transeat, non opus est exponi. Sed singulae etiam partes commodissime adornatae sunt: quod in sola secunda commonstrabo, in qua potissima maiorum et patriae decora comprehensa esse dixi. Primum enim Batti dicitur fortuna variis bonis facultatem praebere: quae sententia deducit ad potentiam, qua Apollo Battum instruxerit, ut Cyrenas conderet: deinde Dores commemorantur Cyrenaeorum maiores, et ipsi ab Apolline firmiter constituti; qui nisi hoc duce in Peloponnesum venissent, ne Cyrenae quidem conditae essent: inter Doricas civitates autem Lacedaemoni primus locus datus est, utpote aviae Cyrenaicae civitatis. Nec Theraci omittuntur, a quibus deducti Cyrenarum coloni. Eo vero loco, ubi de Sparta et Thera dicitur, ut quam carae sibi Cyrenae essent, et quanta earum etiam Thebis auctoritas esset, declararet, etiam a Thebanis coli Cyrenas poeta memoravit; sed hoc quoque ita proposuit, ut Apollinis, cui Cyrenarum felicitas maxime debetur, cultum venerandarum Thebis Cyrenarum occasionem praebere cerneretur. Sequitur Antenoridarum memoria, insigne Cyrenis decus. Sed eorum meritis maior Batti pietas, viri dum vivebat felicissimi, posthac herois: post hunc praedicantur ceteri reges, desinitur in Arcesilao, ut ad tertiam transeat partem. Postremo in rebus his tractandis poeta ita versatus est, ut, ubicunque fieri posset, ea inspergeret, quae temporum et locorum pompaeque Apollineae rationi accommodata essent; quod partim in introductione, partim in interpretatione iam significavi. Quae omnia quum considero, nulum carmen quam hoc ibi, ubi caneretur, magis placere potuisse iudico: et pro immensa Pindarici ingenii ubertate et profunditate tanta id rerum et sententiarum copia in media potissimum parte refertum est, ut plura tam paucis verbis bene dici et tam apte coniungi ab ullo posse desperem.

P Y T H. VI.

Xenocratem Aenesidami filium, Theronis fratrem, patrem Thrasybuli fuisse ita certum est, ut mireris de ea re in Scholiis ad Isthm. II. princ. ullas esse lites: cf. Göl-ler. Hist. Syrac. p. 24. qui tamen haud satis accurate disputavit. Huius Xenocratis duos novimus liberos, eum quem dixi Thrasybulum, et uxorem Hieronis, de qua v. ad Olymp. II. Ille igitur Xenocrates, non Thrasybulus eius filius hanc, quae carmine hoc celebratur, victoriam adeptus est; quod et argumentum ipsum docet, et veteres testantur, quippe qui quum in Pythionicarum catalogis solum Xenocratem, non Thrasybulum, victorem inscriptum reperirent, odam hanc ad Xenocratem referre co-acti sint; nec quae Gurlittus adversus hanc sententiam protulit, ullius momenti sunt; atque ut concedamus, quod negari non potest, catalogos huiusmodi non prorsus accuratos fuisse (v. Dissen. ad Nem. VIII, 16. Isthm. I, 1 sqq.), tamen in tam celebris et a poetis pluribus praedicatae familiae victoriis vix crediderim quidquam erratum esse. Praeterea Pythia Xenocratem curru vicisse, etiam aliunde cognitum est; nempe Pythiis illum et Isthmiis victorem fuisse ex Olymp. II, 54 sqq. discimus, hoc est ex carmine post Pyth. VI. scripto: ubi in notis docui unum in illis Xenocratem vicisse, non cum Xenocrate Theronem, quae vulgaris interpretum opinio erat; nec proinde duae Xenocratis Pythiae victoriae statuendae sunt, quarum alteram solus, alteram cum Thero- ne obtinuerit, quod ex male intellecto loco Olymp. II. olim collectum est. Utra- que autem illa, et Pythia et Isthmia, Xenocratis victoria memoratur tum ex Simonide tum Isthm. II. in carmine post Xenocratis mortem composito, quod ut fertur Isthmium pristinas Aenesidami filiorum victorias potissimas complectitur in Thrasybuli gratiam scriptum; ibi igitur una Xenocratis Isthmia victoria commemoratur vs. 13 — 17. et una Pythia vs. 18.; item Olympica Theronis vs. 22 — 29. eadem quae Olymp. II. canitur; Xenocrates enim Olympia numquam vicerat. In Pythio vero hoc certamine praesen- tem fuisse Xenocratem, patet ex verbis Isthm. II. *Ἐν Κρόσσῳ δ' εὐρυσθενὲς εἶδ' Ἀπόλ- λων νῦν (Ξενοκράτη) πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόδῃ.* Victoria Aristotele in Pythionicarum indice auctore contigit Pyth. 24. Schol. Isthm. II. princ. οὐτος δὲ ὁ Ξενοκράτης οὐ μόνον Ἰσθμια νενίκηκεν ἵπποις, ἀλλὰ καὶ Πύθια τὴν εἰκοστὴν τετάρτην Πυθιάδα, ὡς Ἀριστοτέλης ἀναγράφει· καὶ Σιμωνίδης δὲ ἐπαινῶν αὐτὸν ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς νίκας κατατάσσει: unde patet in Schol. Olymp. II, 87. vulg. falso dici non Xenocratem sed Theronem ab Aristotele Pythium victorem inscriptum esse: quod correxi in comment. ad Olymp. II, 50 sqq. Aristotelis auctoritatem secutus haud dubie est etiam Schol. Pyth. VI. princ. *Ἐγγραπταὶ Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ νενικηκότι κατὰ τὴν κδ Πυθιάδα.* φανερόν δὲ ὅτι αἱ ὁδοὶ οὐ κατὰ χρόνον διάκεινται· ἡ γὰρ πρὸ ταύτης ὁδῇ Ἀρκεσίου γέ- γραπταὶ νικήσαντι τὴν λα Πυθιάδα. Pythia igitur haec oda spectat victoriam Olymp. 71, 3. partam; et victor quidem Xenocrates renunciatus est (vs. 6.), neque tamen carmen ad Xenocratem dirigitur, sed ad Thrasybulum filium (vs. 15 sqq.), cui proinde tres, quantum scimus, poeta odas scripsit, hanc Pythiam, secundam Isthmiam, ubi in fine Thrasybulum hospitem suum vocat, et Scolium, cuius fragmentum superest (Fragm. Scol. 3.). Etiam Thrasybulum victoriae affuisse poeta vs. 15 sqq. docet, eumque in- venem: fuitque is haud dubie auriga, more adolescentium nobilium, ut Carrhotus, de

quo dixi ad Pyth. V. Igitur patri opitulatus erat, ut Nestori Antilochus, qui et ipse patris dimicaverat curru: quodque Nicomachus et Theronis et Xenocratis auriga fuisse traditur (Schol. Isthm. II, 28.), id nostrae sententiae non obstat, quia in hoc Pythio certamine Nicomachi opera usum Xenocratem esse nemo docet. Recte Gedihius: „Thrasymbuli aurigatio non excludit alium aurigam;” sed perperam ratiocinatur Schol. Pyth. VI, 13. *τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστώτα τῆς ἰππικῆς ἔπαινεῖ, οὐχ ὡς τινες ἐβουλήθησαν ἡνλόχον. ὁ γὰρ ἡνλόχος Νικόμαχος ἐστίν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμίωνικων δῆλός ἐστιν.* Immo ex Isthmioniciis apertum est Nicomachum in Pythia Xenocratis victoria non aurigam fuisse: quod pro eximia sua sagacitate ex ipsis Pindari verbis docet Dissenius ad Isthm. II, 12 sqq. Ceterum commissationi celebrandae carmen inservisse ex tenui vs. 53. vestigio colligo. Poeta vel chorus Delphos accedere vs. 1—4. dicitur: sed quum hoc poetice dictum sit, ut adiecta *ἄρουρα Ἀφροδίτας ἢ Χαρίτων*, poetā Pythonem carminis via adeunte; non potest inde demonstrari, Pindarum tum Delphis fuisse vel carmen ibi cantatum esse: sed posterius certius est ex vs. 5—9. quod statim in nott. docebo; accedit, quod carmen hoc vs. 18. hominibus victoriam nunciaturum esse dicitur: unde recentem tum victoriam fuisse patet. Itaque non dubito Pythiae victoriae ipsis Delphis celebrandae odam scriptam esse, sive praesente Pindaro sive carmen Thebis Delphos mittente, a quibus Thebae vix decem miliaris Germanicis aberant: ut hemerodromus ad Pindarum missus odam brevi tempore potuerit Delphos reportare. Carmen est iuvenis Pindari, annos quippe XXVIII nati.

Vs. 1—18. *Gratiosum carmen canimus Pythonem accedentes, ubi Xenocrati et genti eius patriaeque pretiosissimus hymnorum thesaurus conditus est sacro in saltu Apollinis, isque immortalis, qui hominibus Crisaeo in campo partam victoriam nunciabit.* Voce *ἀκούσατε* poeta ex more praeconis utitur exclamantis illud *Ἀκούετε λεῶς.* *Ἢ*, nisi quis malit ἦ, explicio profecto. De arvo Gratiarum vel Veneris, quod carmine pangendo poeta arat, cf. ad Olymp. IX, 15 sqq. *Ἀναπολλέειν* esse de arando satis docent voces *πόδος* et *πολεῖν* atque additum *ἄρουραν*. Mox etsi *ὄμφαλός* proprie lapis quidam Delphis est in sacro loco, tamen nunc *ὄμφαλός* *χθονός* non ille lapis est sed Delphi universim. Quoniam enim *προσευχόμενοι* ob ipsam imaginem *Ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολλέομεν*, qua carminis faciendi opera designatur, de poetico tantum itinere, quod carmen pangens instituat poeta, intelligi potest: commodius est generatim urbem adiri, ad quam Xenocrates vicit, quam speciatim illum, in quo lapis, locum: quum praesertim nullum odas vestigium insit, ex quo supplicationem Apollini fieri in sacro loco collegeris: quae nisi facta fuerit, non illum locum speciatim, sed urbem poeta carmine adit. *Προσελχεσθαι* nihil est nisi *προσελθεῖν*, nec de solis templis sed de quovis loco dicitur. *Ἐλβεροσός* terra dicitur ob subterranea tonitrua aquis et ventis excitata: cf. intt. Eurip. Hippol. 1201. ut vs. 11. *ἐριβρόμου νεφέλας*, propter ventorum in nubibus concursus; utrumque ex physicis veterum placitis. De Emmenidis v. ad Olymp. II. introd. et de *ποταμῶν Ἀράγαντι* ad Olymp. II, 1—17. *Πυθιονίκος* *ἐτοῖμος ὕμνων* *θησαυρός* Scholiastis recte ipse habetur hicce hymnus, qui quasi thesaurus victori est, petita translatione a Delphicis in Apollinis *περιβόλῃ* thesauris sive aediculis: hinc additum verbum *τετελειχισται* s. *τετελιχται* (v. Fragm. inc. 181.). Nam *θησαυρόν ὕμνων* non posse materiam carminis esse, ut volunt interpretes, inde constat, quod vs. 14—18. ille *θησαυρός* dicitur victoriam nunciare, quod de solo hoc hymno praedicare licebat, non de materia hymni, quae ipsa victoria est. *Ἐτοῖμος, paratus*, quia praesto est et in promptu. Idem autem thesaurus s. hymnus quum dicitur *ἐν πολυχρόνῳ Ἀπολλωνία νᾶπᾳ τετειχίσθαι*, necesse est carmen ibi cantari. De

Ἀπολλωνία νάπη disputavi ad Pyth. V, 23 sqq. ubi conieci contiguam eam *περιβόλῳ* fuisse, quem ex parte cingeret et amplecteretur: quod nisi statueris, explicari nequit epitheton *πολύχρυσος* ab auro in thesauris *περιβόλου* et in ipso templo ductum manifeste. Neque enim sufficit notasse Pythonem *πολύχρυσον* dici, ut ap. Sophocl. Oed. T. 151. sed si *Ἀπολλωνία νάπη* pars Pythonis est, debet investigari, quomodo huic parti idem quod universae urbi epitheton conveniat. Sed pergo ad reliqua. Vs. 10—14. Heynii putabat ad divitias spectare navi per mare transvectas; cui sententiae non convenit dictio *Θησαυρὸς τετελιγμένος ἐν Ἀπ. ν.* nec mutationem metaphorae tueretur altera, ubi ille thesaurus, quatenus hymnus est, nuncii munere fungitur splendido vultu praediti. Immo quod ibi mutata metaphora est, displicet altera mutatio; et satis patet, stabilem hymnorum thesaurum dici, qui non ut alii thesauri sive aediculae, torrentium et aquarum ex montibus, qualis Parnasus est, defluentium ventorumque aedificia sublime posita quassantium obnoxius vi sit. *Ὀμβρὸς* vocatur *στρατὸς νεφέλας*; quod pervertit Eustath. ad Iliad. β, p. 179. δ, p. 471. Pindarum de nubibus *στρατὸν νεφέλων* dixisse perhibens. *Ἄλδς μυχοῦς* habes etiam ap. Eurip. Herc. fur. 400. Cetera de hoc loco v. in nott. critt. ubi stabilitam lectionem exhibet nunc Pal. C. *Ἀξοῖσι* Vindob. 144. cum glossa *ἐμβαλοῦναι* praebet, sed Par. 2709. *ἄξουσι*, Par. 2834. *ἄξοι*. De *χεράδι* adde Schol. Hom. Paris. ap. Heyn. T. VIII. p. 843. καὶ ὁ Πίνδαρος *χεράδι* (lege *χεράδει*) *τὴν δοτικὴν* εἶπε· *χεράδος σποδαί* (scribe *χεράδει σποδίων*): quae ex corrupto Etymologici Magni loco transcripta sunt. *Παμφόρω* *χεράδι* est de colluvie fluctibus volutata, quae glareas, limo, lapillis, aliis rebus quibuscunque constat: et datus hic pertinet ad verbum *ἄξουσι*. Venti et imbres aedificia deiiciunt et fluctibus iniecta inter colluviem abripiunt: posterius etsi soli fluctus imbribus aucti facere videntur, idem tamen ventis tribuitur et hic et Pyth. IX, 49. quia ventis res in fluctus iniiciuntur et procellis fluctus moventur, ita ut eae res, quae fluctibus iniectae sint, ex profundo aquarum solo egerantur et una cum flumine deferantur. *τυπτόμενοι, ἰλλισι* suo impetu: non opus videtur eleganti quamvis coniectura *τυπτόμενον* (*θησαυρόν*): quamquam alias ipse ventus dicitur *τύπτειν*, ut Iliad. λ, 306. In nott. critt. quae paulo aliter disputavi, ea iam displicent. Vs. 14 sqq. structura haec est: ὁ ὕμνων *θησαυρὸς*, hoc est ὁ ὕμνος, *πρόσωπον ἐν φάει καθάρῳ* (κατὰ τὸ πρόσωπον sive potius ἔχων πρόσωπον ἐν φ. κ.), *λόγοισι θνατῶν ἀπαγγελεῖ εὐδοξόν νίκαν ἄρματι, πατρὶ τεῷ γενεῇ τε κοινάν*. Cf. ad Pyth. V, 114. Splendidus autem huic hymno vultus tribuitur ob hilaritatem encomii. *Πατρὶ τεῷ* non pendet a verbo *ἀπαγγελεῖ*, quum patri praesenti non opus sit nuncio: quo ineptior est coniectura *ἀπαγγελεῖς*, quasi Thrasybulus patri victoriam nunciare iubeatur: sed a voce *ἀπαγγελεῖ* pendet datus λόγοισι θν. quibus hymnus victoriam nunciat, ut de ea posthac sermones habeantur victoriae gloriam latius disseminantes. *Νίκαν ἄρματι*, ut *καλλινίκου ἄρμασι* Pyth. I, 32. *νίκαν ἱπποῖς* Isthm. II, 13. De Crisa v. ad Pyth. V, 23 sqq.

Vs. 19—42. Tu, o Thrasybule, cum patre iunctus incedens sequeris Chironis Achilli data praecepta, ut deos et maxime Iovem, deinde parentes coleret; tua erga patrem pietas Antilochi te similem praestat, qui pro patre obiit, quum Nestoris currum equo turbante in auxilium ab illo vocatus esset; unde eius saeculi iuvenibus circa parentes virtute est praestantissimus visus. Xenocrati patri summam filius pietatem monstravit, quum patris curru certans huic victoriam pararet. Vs. 19. νιν ad hymnum referri nequit: qui si Xenocrati victoriam nunciare dictus esset, poterat aliquatenus hoc fingi, Thrasybulum cum hymno coniunctum incedere et patrem Xenocratem adire: quamquam hoc quoque durissimum esset: nunc, quum hymnus non Xenocrati, sed ceteris

hominibus, victoriam illius nunciet, dura ista ratio plane excluditur. Alii *viv* ad *νῆ-
μην* referunt, ut ap. Hesiod. Scut. 339. *Νῆμην ἀθανάτης χειρὶν καὶ κῦδος ἔχουσα*, qui
tamen locus haud satis similis est, quippe qui de Minerva sit Victoriam manu te-
nente; atque ob seqq. maxime, ubi omnia ad patris amorem referuntur, praestat *viv*
redire ad *patrem* (vs. 15.), qui quum victor sit, menti poetae maxime obversatur.
Lunge autem *σθένων χειρὸς*, absolute posita voce ἐνδέξια, in *dextero latere patris in-
cedens manum manui eius iungis*. In dextera patris est filius, ob caritatem atque ut
pater filium de se optime meritum loco honorificentiore concessio ornet; ut auctoribus
poetis et ipso Pindaro Iovis dexteræ assidet Minerva: nam in dextero latere is in-
cedit, qui honore inferior est, si ordo ita instituitur, ut a maiore minor honoretur.
Ὅρθ' ἄγεις ἐφημοσύναν, in te probas, effectum reddis, refers abs te honoratum praece-
ptum, ἀνορθοῖς καὶ ἀνορθοῦμένην ἄγεις. Nota, quod etiam Pal. C. agnoscere videtur,
τὰ p. ἦν, ut οἷα multis locis construitur (v. ad Olymp. I, 8 — 17.). Ὁρθανίζόμενος
est Achilles a parentibus separatus apud Chironem, qui eum educavit et praecepta ei
dedit comprehensa *Χείρωνος ὑποθήκαις*, quae Hesiodi ferebantur: v. Fabric. B. Gr.
T. I. p. 15. Harum ex initio versus petiti sunt, quos Schol. servavit; in his autem
dii universi primo loco ponuntur, quum Pindarus prae omnibus diis Iovem ex illis
praeceptis colendum tradat, hoc est, ni fallor, *deos et maxime Iovem*, qui vide ne post
universos deos in illis versibus speciatim nominatus fuerit. Vs. 26. obscurum est
ταύτας; quod nequit esse, ut putatur, huius honoris, *quem tu patri habes*; sic dicendo
enim in gyrum verteretur poeta pronuncians: *Thrasybulum patri eum honorem habere,
quem Chiro parentibus habendum praeceperit; qui quidem Achilli praeceperit eum parenti
honorem habendum, quem patri Thrasybulus habet*. Potius *ταύτας* est eius, *quem diis
habeat, honoris, τῆς τοῦ σέβασθαι τιμῆς*. Βίον πεπομπένον, vitam quousque a diis con-
cessa sit, usque ad finem. Chironis praeceptum confirmatur Antilochi exemplo, quod
prorsus vacuum est, nisi tum ipsum insigne Thrasybulus pietatis specimen patri edidit,
hoc est nisi in victoria patrem adiuvit; contra nihil illo exemplo aptius dici potuit,
si Thrasybulus patris certaverat equis, ut Nestoris equis dimicat Antilochus Iliad. ψ,
402 sqq. Narratio de Nestoris equo a Paride percusso et currum perturbante extat
Iliad. θ, 80 sqq. neque tamen ex Iliade a Pindaro petita est, sed debuit etiam in Ae-
thiopide posita esse, ubi Antilochus patri adversus Memnonem succurrisse dicebatur
et a Memnone occisus esse, quum apud Homerum alia plane traditio inveniat. Sed
hanc Antilochi necem tangit etiam Odyssea δ, 188. et ex uberiore Aethiopidis expo-
sitione hausit Proclus Chrestom. Ex antiquo fonte rem pulchre adornavit Quintus
Posthom. II, 242 sqq. et ineptissime Tzetzes Posthom. 260 sqq. Imagine expressa An-
tilochi pro patre mors est ap. Philostr. Imagg. II, 7. cf. Heroic. 4. et in tabula Iliaca
apud Fabrettum et alios. Plura de Antilochi nece habet Meziriac. ad Ovid. Heroid.
T. I. p. 35 sq. Vs. 28. construe *ἔγεντο γέγων τοῦτο νόημα καὶ πρ. Ἄντ.* hoc est
ἦν γενεή, in se probavit. Memnon vero *ἔφησε κρατ. ἔγχ.* hastam in eum protendit, im-
misit; cf. Abresch. ad Aeschyl. p. 214. Pindaro Nestor non ex Triphylia Pylo est,
quae Homeri sententia recte habetur a Strabone et Didymo ap. Schol. h. l. Pindaro
consentiunt alii et in iis ipsi Pyli Messeniaca incolae apud Pausaniam III, 26, 6.
IV, 36. et plures antiquiorum, quos nominat Müllerus Orchom. p. 365. etiam Ovidius
Met. XII, 549. Vs. 40. construe *καὶ ἰδόκησε τοῖς γενεῇ ὀπλοῖσιν οἰοῖσι τῶν πάλαι: ὀπλό-
τεροι γενεῇ* dicuntur, ut ap. Pausan. III, 24, 7. *πρεσβύτερος γενεῇ*, et ubivis: igitur sunt
iuniores priorum hominum, Antilochi sodales et aequales, a quibus eum laudatum esse
plurimi poeta facit, in hoc quoque Arctini Aethiopidem fortasse secutus, ubi nescio

an Antilochum laudaverit Achilles, qui eum plurimum amasse fertur. Ita nunc Thrasybulus a sodalibus ut imprimis pius erga patrem celebratur hoc carmine canendo: hoc est, quod poeta voluit. De Antilocho adde Xenoph. de Venat. I, 14. *Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανόντων τσαυτῆς ἔτυχεν εὐκλείας, ὥστε μόνος φιλοπάτωρ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀναγορευθῆναι.*

Vs. 43—54. Sed haec antiqua sunt et dudum praeterita: inter eos vero, qui nunc vivunt, ut olim Antilochus, sic Thrasybulus amore in patrem maxime insignis, patris et patruī Theronis vestigia legit, qui divitias temperans sapientia, iuventute fruitur sine superbia, musicisque studiis indulget, et ingenii impetu equestribus ludis operam dat, simul dulcissimus in computatione contubernalis. Παρίκει est praeterierunt; cf. Dawesii Misc. critt. p. 77 sq. ed. Kidd. quod etsi Dawesius in secundis curis de forma παρίκει dixerat, recte tamen Thomas Kidd vidit etiam de forma παρίκει, quam mecum probat, valere. Πατὴρ δὲ πρὸς στάθμην ἔβη, direxit se ad normam patris. Πάτρωϊ ἐπερχόμενος, in patruī incedens via, ei quasi succedens, Theroni quippe, claro iam tum, sed nondum tyranno (v. ad Olymp II.). Ἐδείξεν ἀγλαίαν, ἀπέδειξεν, decus virtutis probavit et palam fecit, in sese nempe positum. Νῶν, σὺν νῶ, cum sapientia tenet et quasi comites et ministras secum ducit opes; cf. Pyth. V. init. De vs. 50, 51. v. nott. critt. quibus librorum aliquot lectiones addo: Pal. C. habet ὀργαῖς πάσαις ὅς ἱππείαν εἴσοδον et προσέρχεται; Par. 2403. (A.) 2709. τίν τ' Ἐλ. ὀργαῖς πάσαις ὅς ἱππείαν εἴσοδον μάλα ἀδόντι νῶν, Ποσ. προσέρχεται; 2834. τίν τ' Ἐλ. εὐρὺς δ' ὅς ἱππείαν εἴσοδον μάλα ἀδ. νῶν Ποσ. προσέρχ. 2783. τίν τ' Ἐλ. ὀργ. πάσαις ὅς ἱππείαν εἴσοδον μάλα ἀδόντι νῶν Ποσ. προσέρχ. 2882. (Par. B.) τίν τ' Ἐλ. ὀργ. ἐς ἱππείαν εἴσοδον μάλα ἀδόντι ν. Π. προσέρχ. Ἱππία εἴσοδος est aditus ad equestria studia ludosque; cf. Pyth. V, 116. Ultima non generalem sententiam constituunt, ut Heynius iudicabat, sed de ipso Thrasybulo pronunciantur; ἡ δὲ φρὴν αὐτοῦ, γλυκεία οὖσα καὶ ἐς τὸ ὁμιλεῖν συμπόταις, μελισσῶν ἀμείβεται τροχὸν πόνον, Eius mens autem etiam in conviviarum societate et convivio, quale nunc habetur, tam est dulcis, ut apum opificium superet iucunditate, id est, dulcior melle sit. Sic etiam Schol. Quod poeta addidit monente comissione, cui carmen destinatum erat: ita demum commode et eleganter haec Thrasybuli laus adnexa est. Atque etiam quod de musica Thrasybuli sapientia dicitur, ideo fit, quod musica nunc sollemnia aguntur. Cf. ad Pyth. V, 107 sqq.

P Y T H. VII.

Ut de familia et persona victoris et de rebus aliquot, quae in hoc carmine memoratae sunt, certius iudicari queat, in brevi oda longa disputatione opus est. Megacles, cuius nunc victoria celebratur (vs. 17.), ex celeberrima fuit Alcmaeonidarum gente Attica, *Ἀλκμαιωνιδῶν ἐριωνθενεῖ γενεᾷ* vs. 2. cuius stemma breviter neque ab omni parte recte Palmerius Exercitt. p. 633. exposuit, sequente Taylora ad Demosth. Mid. p. 561. ed. Reisk. Nos de ea nonnisi eatenus dicemus, quatenus consilii ratio poscere videtur. Gentem (γένος) Alcmaeonidas fuisse et veterum auctoritas et nomen ipsum testatur; γένος diserite vocat Harpocr. v. et unus atque alter *Ἀλκμαιωνίδης* dicitur, ut Clisthenes ap. Herodot. V, 66. et Aristid. l. c. ad Herodot. Ea fuit origine Messeniaca; ex Messenia enim cum Melantho Nelida, qui postea rex Atheniensium factus

est, ceteri Nelidae a Doriensibus pulsī in Atticam concesserunt, uno excepto Pisistrato: fuerunt autem illi *Alcmaeon* Silli, *Thrasymedis*, *Nestoris*, *Nelei*, ille qui male *κατὰ Θηότα* fuisse perhibetur ap. Hesych. v. *Ἀλκμαίων*, et filii *Paeonis*, qui *Antilocho* natus fertur; hinc *Athenis* denominatae gentes (*γένη*) *Paeonidarum* et *Alcmaeonidarum* (Pausan. II, 18. extr. coll. Müller. Orchom. p. 366.). Igitur quum *Nelidae* regiam obtinuissent dignitatem, ex *Alcmaeonidis* quoque propinquis nonnullos inter archontes perpetuos deprehendi dixeris, sextum *Megaclem*, ultimum *Alcmaeonem*: quum tamen archontum perpetuorum et decennialium magistratus *Medontidis* hereditario competitiverit iure, videntur illi non *Alcmaeonidae* fuisse, sed ab *Alcmaeonidis* vocati, quod matres eorum *Alcmaeonides* essent. Sed *Alcmaeonida* est, qui longo deinde intervallo recurrit *Megacles* archon eponymus Olymp. 45, 2. *Cylonis* adversarius: et *Cylonis* quidem cum aeclesi necati piaculo quum *Alcmaeonidae* premerentur, *Megaclis* huius aetate *Alcmaeonidae* *Athenis* pulsī et mox restituti sunt (Herodot. V, 71. Thuc. I, 126. et intt. ac maxime Plutarch. Solon. 12.). Post hunc occurrit *Alcmaeon*, qui in Delphorum commentariis dux *Cirrhæi* belli in Delphici dei gratiam suscepti dictus erat, Olymp. circiter 48. (Plutarch. Solon. 11.), idem, ut arbitror, atque *Alcmaeon* *Megaclis* f. qui a *Croeso* auro ditatus post reditum ex Asia primus *Atheniensium* *Olympia* curru vicit (Herodot. VI, 125. Isocr. π. ζεύγ. 10.), circiter Olymp. 53. si in tantis temporum difficultatibus definire quidquam licet. Hic habuit filium *Megaclem*, *Clisthenis* *Sicyoniorum* tyranni generum, *Agaristae* maritum (Herodot. VI, 126 sqq.): hunc *Megaclem* *Paralorum* factionis ducem *Pisistratus* tyrannidem occupans superat (Herodot. I, 59. Plutarch. Solon. 29.). Tum *Megaclem* et *Alcmaeonidas* urbe excessisse *Plutarchus* (Solon. 30.) tradit; quod, quum *Herodotus* non modo de hac fuga taceat, sed contrarium affirmet, ad tertiam potius *Pisistrati* tyrannidem circa Olymp. 60. occupatam referri debet: nam *Megacles* in urbe manens mox ipse *Pisistratum* superat, expellit, reconciliatus reducit et generum sibi sumit: sponte deinde patria excedit *Pisistratus*, quum *Megaclem* offendisset, et undecimo anno post redit Olymp. fere 60. (Herodot. I, 60 sqq.); quo facto *Megacles* et *Alcmaeonidae* pulsī sunt (Herodot. I, 64.). At exul *Megacles* fertur *Olympiae* vicisse, et *Olympicam* victoriam *Pisistrato* reditus pretium remisisse, auctore Schol. Aristoph. (Nub. 71.): *τρίτον νικήσαντι Ὀλύμπια καὶ δι' ἰπποτροφίαν κατελθόντι ἐκ τῆς φυγῆς· ἐδωξε γὰρ αὐτὸν ὁ Πεισίστρατος· ὃν καὶ μετεπέμψατο παραχωρήσαντα αὐτῷ τὸ τῆς νίκης κήρυγμα*: de quo quid statuendum sit, infra patebit. Eadem aetate Olymp. 58, 1. Delphicum conflagraverat templum, certo teste *Pausania* (X, 5. extr.); exstruendi opus ab *Amphictyonibus* locantibus redimunt exules *Alcmaeonidae* splendideque perficiunt (Herodot. V, 62. coll. II, 180. et Pausan. l. c. Schol. ad vs. 9. Petav. ad Themist. Or. IV, p. 391.): quo spectat poeta vs. 10 sqq. Id non ante Olymp. fere 60. factum sit necesse est; male tamen Scholiastes templi exstructionem post *Alcmaeonidarum* reditum collocat, quod vix crediderim dixisse *Philochorum*, ad quem ille provocat. Mox adhuc exules, sive necessitate, sive ut *Aristides* tradit, propter *Hippiae* saevitiam sponte civitate carentes, *Pythiae* ut aiunt, responsis adiuti, secundum *Demosthenem* *Delphica* etiam pecunia mutua sumpta, *Alcmaeonidae*, inter quos tum *Clisthenes* fuit, praecipui auctores fuerunt *pellendorum* *Pisistratidarum* (Herodot. V, 62 sqq. ubi *Aristidis* locum attulit Valck. item Herodot. V, 90. VI, 121 sqq. Thuc. VI, 59. Isocr. l. c. Demosth. Mid. p. 561.). *Clisthenes* autem hic legislator *Atheniensium* *Megaclis* illius, quem postremo loco attuli, filius fuit, fratremque habuit *Hippocratem*: mater utriusque *Agariste* *Clisthenis* *Sicyonii* filia: sub his post eiectos *Pisistratidas* *Alcmaeonidae* prisci illius piaculi prae-

textu pulsi sunt Isagorae machinatione et Cleomenis Spartanorum regis opera, mox tamen in patriam restituti (Herodot. V, 69 sqq. Thuc. I, 126.). Hippocratis filius fuit *Megacles* et filia *Agariste*, Periclis ex Xanthippo mater (Herodot. VI, 131. Plutarch. Pericl. 3.): ex Megacle genitus est *Euryptolemus* Periclis avunculi filius (*ἀνεψιός*, Plutarch. Pericl. 4.), socer Cimonis, qui Euryptolemi filiam *Isodicen* uxorem duxerat (Plutarch. Cimon. 4.). Sed cum Megacle Hippocratis filio non confundendus alius eiusdem aetatis est, de quo ut uberius dicamus, res ipsa postulat.

Quippe *Megacis* alicuius filia est *Dinomache*, quae Cliniae peperit Alcibiadem, magnum Atheniensium ducem, Plutarch. Alcib. 1. *πρὸς δὲ μητρός Ἀλκμαιωνίδης ἦν, ἐκ Δεινομάχης γεγονώς τῆς Μεγακλέως*. Recte igitur Andocides c. Alcib. p. 130. Alcibiadis avum maternum Megaclem dicit his verbis: *ὁ τῆς μητρός πατὴρ Μεγακλῆς*: eundem nominat Lysias c. Alcib. min. p. 549. ubi quum de Alcibiade minore Alcibiadis celebris filio dicatur, Alcibiadem celebris Alcibiadis avum recte orator Alcibiadis minoris, qui celebris Alcibiadis filius fuit, *πρόπαππον* vocat, Megaclemque eiusdem minoris Alcibiadis *πρόπαππον πρὸς μητρός, προαὐτὸν ματὲρ*: *Ἀλκιβιάδην μὲν τὸν πρόπαππον αὐτοῦ (nempe πρὸς πατρός, quod addi non opus erat, quia id nominum ratio docebat), καὶ τὸν πρὸς μητρός Μεγακλῆα, nempe πρόπαππον*. In quo nota *τὸν πρὸς μητρός πρόπαππον* non matris avum, sed aviae paternae patrem dici; quod parum quidem accurate dictum est, sed in oratore res breviter percurrente nec stemma familiae de industria tractante excusandum. Ita certe spectata re Andocides et Lysias quum inter se tum cum Plutarcho consentiunt; nec scio quid Marklando et Reiskio ad Lysiam acciderit, ut Lysiae verba corrigenda putarent: omitto Harpocrationem v. *Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεωνίου*, cuius locus perturbatus et mutilatus est; quibus ille vitia laboret, collato Lysia et Andocide nemo paulo peritior non videbit. Sed Demosthenem praetermittere nolo, qui c. Mid. p. 561. 15. Alcibiadem celebrem perhibet *πρὸς πατρός μὲν Ἀλκμαιωνίδαν εἶναι, πρὸς δὲ μητρός Ἰππονίκου*: quum tamen mater illius Dinomache Alcmaeonis fuerit, pater ex Eurysacidarum gente: quod notum aliunde. Demosthenis errorem, quem excepit Libanius, notavit Valesius Emend. IV, 1. Mox Taylorus ad Mid. minoris Alcibiadis Alcibiadis f. genus a Demosthene ad celebres Alcibiadis originem translatum censet; minor enim Alcibiades Alcibiadis f. matrem habuit Hipponici filiam, patrem Alcibiadem celebrem matre Alcmaeonide natum. Sed tantum a Demosthene vitium commissum esse mihi quidem non fit verisimile. Potius ut in Oecon. civ. Ath. T. II. p. 17. ubi tamen verbis haud satis accuratis usus sum, ita etiam nunc maternum Alcibiadis celebris genus aliqua ratione Hipponici familiae, paternum Alcmaeonidis coniunctum fuisse arbitror; ita quidem ut unus ex Alcibiadis maioribus, qui ob celebritatem quasi parens et auctor eius familiae haberetur, matre usus fuerit Alcmaeonide, illius autem uxor fuerit ex stirpe Hipponicorum et Calliarum: sic enim qui ab illo familiae quasi auctore descendebant, patrem habuerunt Alcmaeonidarum ex gente ab altera quidem parte prognatum, matrem vero ex illa Hipponici domo. Iam ut ad Megaclem Alcibiadis celebris maternum avum redeam, hunc constat ostracismo bis patria eiectum esse. Andocides: *καὶ γὰρ ὁ τῆς μητρός πατὴρ Μεγακλῆς καὶ ὁ πάππος Ἀλκιβιάδης ἐξωστρακίσθησαν ἀμφοτέρω*. Lysias: *ὅτι Ἀλκιβιάδην μὲν τὸν πρόπαππον αὐτοῦ καὶ τὸν πρὸς μητρός Μεγακλῆα οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι δις ἀμφοτέρους ἐξωστράκισαν*. Sed alium illum esse atque Hippocratis filium Megaclem perspicue declarat Alcibiadis celebris filius ap. Isocr. π. ζεύγ. 10. cui Clisthenes legislator dicitur *μητρός πρόπαππος ὢν τοῦ πατρός τοῦμοῦ*: unde patet Megaclem Alcibiadis celebris avum maternum Clisthenis esse filium. Alterutrius autem

Megacelis, sive Hippocratis sive Clisthenis filii, ille *Megacles* filius est, cuius ἀδελφεὶδὴν esse uxorem habuisse Strepsiades dicit ap. Aristoph. Nub. 47. Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέονος ἀδελφείδην: ubi nugas praebent Scholia. Quibus expositis stemma addum Alcmaeonidarum, non universum, sed quantum id ex iis, quae dixi, rationibus certum est quantumque ad nostrum pertinet consilium.

Megacles Archon Olymp. 45, 2.

Alcmaeon Croesi familiaris

Megacles Agaristae Sicyoniae maritus

Clisthenes legislator

Hippocrates

Megacles Alcibiadis
avus maternus

Megacles

Agariste Xanthippi
uxor

Dinomache uxor Clisthenis,
Alcibiadis celebris mater

Euryptolemus
Isodices pater,
Cimonis socer

Pericles

Nunc celeberrimae familiae, qua clariorem nullam esse merito poeta dicit, rebus perturbatissimis expositis tum de persona eius, qui canitur, Megacelis, tum de Alcmaeonidarum victoriis iudicare tutius licet. Quum enim Megacles Megacelis f. Pericli fere aequalis recentior sit quam pro hac oda, inter Megaclem Hippocratis f. et Megaclem Clisthenis f. optio data est. Priorem cum Heynio et Corsino amplexus sum ad Schol. p. 391. 393. ideoque Scholiasten erroris insinulavi, quod Hippocratem Megacelis Pindarici generatim *συγγενή*, non patrem dixisset: sin Megacles Clisthenis f. a poeta celebratur, Hippocrates huius patruus recte *συγγενής* vocatus est. Itaque si Scholiastae fides strictissima adhibenda est, Megacles Clisthenis filius a Pindaro canitur. Sed aut Scholiastae aut antiquo, cui ille sua debebat, grammatico quis huius Megacelis pater fuisset, constituisse incertum est; nihil videtur cognitum utrivis fuisse, nisi Megacelis, utpote Alcmaeonidae, cognatum fuisse Hippocratem Alcmaeonidam: unde hunc illius *συγγενή* dictum reperimus, non *πατέρα* vel *πάτρωα*. Quapropter in ambiguo relinquo, numne Clisthenis an Hippocratis filius intelligendus sit. Difficultas haud minor superest in victoriis Alcmaeonidarum. Multas genti coronas Olympiae, Delphis, in Isthmo, Nemeae et aliis locis reportatas tribuit Argum. Aristoph. Nub. II. et Megaclem Pisistrati aequalem ter Olympia vicisse tertiamque Pisistrato victoriam remisisse Schol. Nub. 71. tradit: praeterea Schol. Pind. Pyth. VII. inscr. Megacelis victoriam Olympicam Olymp. 47. partam refert: *τὴν γὰρ τεσσαρακοστὴν ἐβδόμην ἐκείνος Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νενικηκώς*. Accedit Tzetzes ineptissime omnia perturbans: hic enim Scholiasten Aristophanis secutus Megaceli Pisistrati aequali tres Olympicas victorias adiudicat, et his ipsis eam immiscet, quae ap. Schol. Pindari Olymp. 47. parta esse dicitur, atque adeo ab hac usque ad odae Pindaricae tempus annos CLXII computat; qua de re egit Corsinus l. c. ad Schol. p. 393. neque tamen rem perfecit: quippe Tzetzes ab Olymp. 47. cuius quattuor annos numero adiciere errore haud mirando oblitus est, CLXII annos computavit usque ad Pythiorum annum 3. Olymp. 88. falsa lectione ap. Schol. Pind. p. 391. deceptus. Sed ne Tzetzae nugis diutius immoremur, ex Scholiastarum testimoniis duo olim Megacles Olympia vicerant; quam sententiam etiam Schol. vs. 11. secutus est, ubi plurali utitur *ἀλλὰ ἄλλοι ὁμώνυμοι τούτου*;

et quattuor conficiuntur victoriae Megaculum Olympicae, prima Olymp. 47. quae non poterit alius esse quam Megaculis Cylonis adversarii, deinde tres Megaculis Pisistrato aequalis: his accedit quinta Alcmaeonidarum Olympica corona ab Alcmaeone parta patre Megaculis Pisistrato aequalis. At Pindarus nonnisi unam novit Alcmaeonidarum Olympicam victoriam (vs. 14. 15.). Quid multa? Haec ea est, de qua sola certo auctore Herodoto constat, Alcmaeonis victoria: ceterae quattuor removendae sunt: ad quod statim recurram. Praeter hanc Olympicam quinque Pindarus Isthmias, duas Pythias victorias Alcmaeonidis tribuit; Pythiarum altera haec est, quae hoc carmine canitur: altera quando et a quo parta sit ignoratur; nec de Isthmiis quidquam constat. Sed de ignotis illis Isthmiis et una Pythiâ duae Megaculi Pisistrati aequali victoriae tribuendae sunt; hae illae sunt, quas ante Olympicam Pisistrato remissam parasae dicitur. Nempe quod apud Schol. Aristoph. Nub. 71. de hoc Megacle dicitur, *ρῶτον νικῆσαντι Ὀλύμπια*, ut Schol. id protulit, falsum est: at Schol. habuit ab antiquiore scriptore, qui hoc ita pronuntiaverat, non ut tres Megacles Olympicas victorias reportasse, sed ut post duas alias una Olympica potius esse diceretur. Sic duae Alcmaeonidarum victoriae ex quattuor istis Olympicis, quas tollendas diximus, sublatae sunt: superest ut reliquas duas amoliamur, alteram Megaculis Archontis, quae Olymp. 47. assignatur, alteram Megaculis Pisistrato aequalis: quod uno nunc conatu effectum dabo, postquam meam ad Scholia olim proditam opinionem removero. Nam Wesselingii ad Herodot. VI, 125. rationem examinare non opus est, qui nihil attulit, nisi Alcmaeonis Olympicam victoriam non aliam esse quam quae a Pindaro praedicitur: quod mihi quoque probatur: unde tamen Scholiastae de Megacle Olymp. 47. vincente narratio nata esset, non explicuit, nec expedivit difficultatem, quam Megaculis Pisistrato aequalis victoria obiicit; qua de re tacet. Ego vero alia via ingressus in nott. ad Schol. p. 393. utriusque Megaculis Olympicas victorias, quod Pindaro adversarentur, partas unquam esse negans, victoriam in Olymp. 47. relata p. 391. Pythiam iudicavi, quod Pythiadum sollemnia, etsi tum non numerarentur (v. ad Olymp. XII.), acta tamen et gymniciis ludis celebrata esse persuasum habebam. Ac sane Delphica illa sollemnia antiquissima fuisse merito traduntur atque antiquitus etiam gymnica habuere certamina (cf. Schol. p. 297. extr.); attamen Olymp. 47. Delphis aut nulli aut soli musici ludi celebrati ex iis videntur, quae ad Olymp. XII. disputavi: adde quod ea aetate nullos omnino celebriores ludos, qui ad universos Graecos pertinerent, nisi Isthmios et Olympios actos esse Solonis lex docet, de qua v. Corsinum Diss. agon. IV, 2. id quod in Oecon. civ. Ath. T. I. p. 228. negligere non debebam. Itaque ubi quis ei, quam ad Schol. tentavi, viae insistere voluerit, victoria Megaculis Olymp. 47. assignata Isthmia potius habenda erit. Sed dum omnem rem novo examini subicio, simplicior ratio oblata est. Sana sunt Scholiastae verba p. 391. prout ea in textu constituta sunt, nisi quod numerus, ut solet in Scholiis, vitiatu est: scribe *τὴν γὰρ πεντηκοστήν ἐβδόμην ἐκεῖνος Ὀλυμπιάδα ἀναγράφεται νενικηκώς*. Ita constituta lectione Megaculis Archontis Olympica victoria, quae Olymp. 47. contigisse fertur, sublata est et in Megaclem Pisistrati aequalem translata; nempe eadem est, quam Pisistrato Megacles dicitur gratificatus esse. At video, quid contra dici possit. Quippe Megacles Pisistrato hanc dicitur coronam tribuisse, ut ab exilio revocaretur: sed Olymp. 57, 1. non videtur exul Megacles fuisse; generum Pisistratum illis fere annis habuit; Pisistratus deinceps urbe excedit et circa Olymp. 60. (accuratius non definiam) undecimo anno post redit. Sed de hac re ita iudico, Megaclem, postquam Pisistrato filiam collocaverat, nihil omisisse, quo sibi hunc devinceret, ut Pisistrati ope adversarios vince-

ret, quibuscum Megacles etiam sub Pisistrato certabat (Herodot. I, 61.): itaque Pisistrato Olympicam victoriam a sese paratam concessit Olymp. 57, 1. mox quum ob filiae contumeliam Pisistrato Megacles esset iratus factus, eadem fere Olympiade sponte Athenas Pisistratus reliquit: sed grammaticus de frequentibus Alcmaeonidarum exiliis cogitans finxit, Megaclem, ut sibi reditum pararet, exulem Pisistrato esse victoriam gratificatum. Utut est, eam ego rationem tutissimam arbitror, qua Megaclem Archontis victoriam in Megaclem Pisistrati adversarium et in Olymp. 57. transtuli. At dicat aliquis: Quid inde lucri fit? haeret enim et usque haerebit Megaclem Pisistrato aequalis Olympica victoria, quam tu amoliendam esse pronuntiasti. Haec haereat licet: haec Pindaro non adversatur. In Olympionicarum catalogis a Megacle hanc victoriam partam esse merito docti notabant, quia id verum erat: Megacles tamen illam non sibi sed Pisistrato tribuerat, quod ipsum in Olympionicarum indicibus non omisum fuisse censeo: a Pindaro haec victoria Alcmaeonidis tribui non potuit, quum Pisistratus victor renunciatus et corona potitus esset. Ita sola Alcmaeonis Olympica victoria superest, cuius Pindarus meminit.

Iam ut de ipsis etiam sollemnibus, quibus oda haec inserviebat, et de tempore oda ac victoriae dicam, carmen tam minutum non in omnes Alcmaeonidarum victorias, sed ad certam quandam Megaclem celebrandam scriptum esse patet: ea vero *ἵπποις* (vs. 4.), hoc est quadrigis parta erat idque in Pythiis; quod credendum grammaticis est, qui vel in ambigua re ex Pythionicarum, Olympionicarum et ceteris catalogis talia diiudicare facili opera potuerunt. Hinc Pythiae Alcmaeonidarum victoriae ultimo loco commemorantur (vs. 16.), quippe in quibus esset haec novissima, *νέα εὐπραγία* vs. 18. vocata: hinc ex omnibus Alcmaeonidarum praeclaris facinoribus sola affertur Delphici templi extractio. Ubi cantatum carmen sit, non ex certo potest indicio colligi: potuit Athenis cantari; nam etiam apud Athenienses reduces victores comissionem habebant, cuius rei per se certae praeclarum exemplum praebent Chabriae Aexonensis, hoc est celebris imperatoris (v. Viscont. Iconogr. Gr. P. I. p. 150.) *ἐπινίκια ἐπὶ Κωλιάδῃ*, postquam ille Olymp. 101, 3. Pythia quadrigis vicerat (Or. in Neaer. p. 1356.). Sed magis placebit exordium Athenas celebrans, si carmen non Athenis canebatur; atque etiam ex brevitate coniectio, statim post victoriam in ipsis Pythiis cantatum esse; cf. nott. critt. ad Olymp. X. init. ubi tamen quod hanc sententiam ex vs. 1—4. firmari posse putavi, id nunc muto. Nam Athenarum laus in illis versibus huius ipsius carminis prooemium dicitur, ut Schol. explicat, non hoc carmen aliarum laudum olim futurarum prooemium fertur: Athenae dicuntur pulcherrimum huius odarii exordium esse, a quo pergi ad curulem victoriam celebrandam possit; et *κρητὶδ' αὐδαὶν ἵπποισι βαλλέσθαι* nihil est aliud nisi *fundamento quasi posito initium facere equorum canendorum*, ut *ἐπὶ τῶν κρητῖδων βαλλέσθαι* de auspicanda oratione habes Pyth. IV, 138. ubi v. not. Sed victoria ipsa quando contigerit, dubitari et triplex ratio proponi potest: sed enim Pyth. 25. (Olymp. 72, 3. non Olymp. 73, 3. ut ex vulgari opinione ad Schol. p. 391. dixi) aut Pyth. 26. (Olymp. 73, 3.) aut Pyth. 28. (Olymp. 75, 3.) reportata dicitur. Tertius numerus colligitur et lectione vetere Scholiastae, ubi Megacles victor dicitur *τὴν ὀδοηκουμένην ὁδοὴν Πυθιάδα*, pro qua post Meursium *εἰκοστὴν ὁδοὴν Πυθιάδα* restituit Corsinus F. A. T. II. p. 59 sqq. Sed haec nonnisi coniectura est; nec pro Pyth. 26. quidquam afferri poterit nisi varia lectio *πς' (Ὀλυμπιάδα)* in codice Gottingensi Schol. p. 391. not. 3. ex qua exsculpere possis *τὴν Πυθιάδα πς'*. Ego acquiesco codicis Gottingensis scripturae *τὴν καὶ Πυθιάδα*, quam ille in priore Scholiorum loco tenet; unde eam etiam altero loco repo-

sui: nam ab illa omnis vitii suspicio abest, quum ceteris duabus, quas dixi, lectionibus emendatrice manu succurrendum sit. Itaque carmen ad Pyth. 25. Olymp. 72, 3. hoc est in annum pugnae Marathoniae refero, qua Atheniensium respublica imprimis inclaruert, etsi vel antea post Spartam princeps Graeciae fuit (Herodot. V, 97. coll. VII, 161.): unde laudes Athenis tributae satis explicari queunt. Neque vero hoc carmen, si Olymp. 72, 3. Megacles vicit, ante pugnam Marathoniam scriptum esse potest; illud enim proelium mense Attico secundo Metagitione fere medio commissum est (v. Indicem lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1816.): Pythia autem in decimum mensem Munychionem, qui Delphis Bysius, incipientem incidunt (v. Corsin. Diss. agon. II, 12.).

Postremo ex Alcmaeonidarum rebus et temporum ratione nemo non videt vs. 19, 20. explicandos esse. Sed illorum versuum duplex est lectio: altera vulgaris, *Νῆα δ' εὐπραγία χαίρω τι το δ' ἄχνημαι, φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα*: altera ex libris a me reposita, *Νῆα δ' εὐπραγία χαίρω τι τοδ' ἄχνημαι, φθόρον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα*; Et hanc alteram omnes Parisini praebeant ab Humboldto collati praeter unum 2834. qui vulgatam tenet: ex quibus, ut hoc addam, codd. 2834. et 2783. etiam *παρμονίμω* offerunt. Priorem ubi retinueris, hic erit sensus: *Partim gaudeo ob novam felicitatem, partim indignor ob invidiam; aiunt tamen sic, ut tibi, felicitatem stabilem et adversa et prospera afferre solere*. Sed illud si adhuc ut quum notas criticas scribebam, displicet, et οὐκ, si Graecum usum calleo, non commode hoc loco est sic ut tibi, sed sic ubi invidia sequatur; postremo universa sententia, *Aiunt tamen sic solere stabilem felicitatem et adversa et prospera afferre*, mirum in modum languet; nec poeta in praegressis adversa dixerat Megacli accidisse, sed tantum, invidiam occurrere praeclaris Alcmaeonidarum facinoribus, non ea pro merito accipi, sed remunerationis loco invidiam illos insectari. Quae omnia in ea, quam recepi, lectione vitantur: *Quid ego indignor*, inquit, *quod invidia praeclaras res remuneratur? Aiunt certe, ubi illa sequatur, constantem felicitatem esse et haec atque illa bona afferre solere*. Nam quum stabilis felicitas invidiam hominum maxime provocet, quippe quam laedere non possint agendo, sed tantum invidia prosequi, ipsa invidia documento est mansuram felicitatem esse; et hominum invidia videtur quodammodo divinam avertere. Simul fortissimum huic sententiae inest solatium de invidia, quae Alcmaeonidas infestet. *Τὰ καὶ τὰ* etiam de solis bonis rebus dici, ad Olymp. II, 50 sqq. exposui. Nec quidquam nostrae huic interpretationi obstat. Nam quod nuper prolatus est, „*Τὶ τὸδ' ἄχνημαι* tum dici potuisset, si poeta iam significasset, se dolere: aliter si talem sententiam inferre voluisset, necessario coniunctivum adhibere debebat,” id quidem aliquid videtur esse, sed non tantum quantum putatur. Distant in tali dictione indicativus et coniunctivus; uterque tamen, etiamsi nihil de dolore vel indignatione dictum in praegressis fuerit, recta ratione ponetur. Si dico, *Quid hoc indignor*, est hoc *Indignor quidem, sed non est quod indigner*: si dico, *Quid hoc indigner*, simpliciter enuncio, *Non esse quod indigner*. Iam illud prius tum potissimum dicitur, ubi indignatio iam significata fuerit. Sic apud Terentium Andr. V, 3, 15. pater, postquam sese ob filium dolere satis significavit, haec proloquitur:

Sed quid ego me autem excrucio? cur me macero?

Cur meam senectutem huius sollicito amentia?

At possumus idem genus dicendi etiam ibi usurpare, ubi, quod res omnino indigna est, consentaneum sit nos indignari, alia autem sit causa, quamobrem indignatio reprimenda videatur. Ita Pindarus indignatur quidem, quod magnis facinoribus invidia comes sit, quippe quia res haec omnino indigna est; simul tamen certam ob causam sese

ipse reprehendit et corrigit. Verum ut ad rem perveniam, ex utraque lectione *invidia premi Alcmaeonidae ob praeclara facinora* dicuntur: quenam autem haec invidia fuerit, nemo perspexit; neque in nott. critt. ad vs. 18, 19. ubi ceteras opiniones recte refutavi, verum ipse assecutus sum, quum in certamine ipso aliquid putarem accidisse, quod reprehensioni ansam praeberisset. Non de solo Megacle Pindarus dicit, sed de Alcmaeonidis et inter hos etiam de Megacle, cuius victoria novissimum genti decus attulit: igitur ex rerum gestarum notitia, qua illa gens invidia pressa sit, exponendum est. Et primum omnes Alcmaeonidas piaculum Cyloneum a Megacle Archonte commissum onerabat; propter quod bis urbe pulsi sunt, semel statim post, iterum a Cleomene et Isagora paulo ante Clisthenis legislationem; nec desiit huius rei invidia, sed perduravit in Periclem ei piaculo ex matre obnoxium (Thuc. I, 127. Plutarch. Pericl. 33.). Sed huic rationi nihil tribuo: neque enim huius odiae tempore hoc invidiae Alcmaeonidarum genus flagrasse ex ullo vestigio commonstres. Deinde potentia in republica hanc gentem invidiae obiecit; igitur Clisthenes (Aelian. V. H. XIII, 24.) et Megacles Clisthenis f. hic quidem bis, pulsi testarum suffragio sunt: quod huic loco accommodatissimum foret, si odam hanc huic Megaccli scriptam scirem, et eo tempore scriptam, quo is patria careret. Nam ostracismus a Clisthene Olymp. 67, 7. institutus (v. Schömann. de comitt. p. 246.) *φθόρου παραμυθία φιλόνομος* erat (Plutarch. Aristid. 7.); invidia Aristidem, ut Plutarchus ait, invidia ceteros omnes pepulit, qui testis eiecti sunt; neque ante Hyperbolum mali improbique homines ostracismus experti sunt, sed ostracismo, ut Pindari verbis utar, *φθόρος ημελβετο τὰ καλὰ ἔργα*. Attamen ne hanc quidem rationem admitto: illa enim pugnae Marathoniae aetate Herodoto auctore (VI, 124.) nulla Alcmaeonidis causa fuit, cur populo Atheniensi irascerentur; quod vix dici ab accuratissimo scriptore potuisset, si Megacles Clisthenis f. tunc ipsum patria carere coactus fuisset. A pugna Marathonica autem usque ad huius odiae tempus octo fere menses effluxerant: itaque vide ne haec, de qua poeta dicit, invidia ad hoc sit proelium referenda. Haec mihi ratio unice probatur. Etenim quum in Marathonio proelio ab Atheniensi quodam esset clypeus sublime elatus, quo signo Persis, quum iam in navibus essent, ex compacto per proditorem suaderetur, ut urbem peterent (Herodot. VI, 115.), calumnia eam rem in Alcmaeonidas transtulit: quos hoc crimine longa disputatione liberat Herodotus VI, 121 sqq.

Dum haec expono, plurimis odarii locis lucem allatam esse spero: itaque de singulis paucissima dicam. *Clarissimae sunt Athenae*, inquit, patria victoris; *clarissima domus Alcmaeonidarum*, qui Delphicum templum extruxerunt et plurimas victorias nacti sunt; quarum nunc novissimam laetor: neque iure indignor, quod invidia illos insectatur; hoc enim pignus constantis felicitatis est. Vs. 8. *πυθίσθαι* non ad *ὀνυμάζομαι* refer, sed ad *ἐπιφανέστερον*, quod vel adiectum Ἑλλάδι monstrat: *celebriorem per Graeciam auditu*. *Πυθίσθαι* ex more additum est, ut Odyss. λ, 76. *Ἐρεχθίδος ἀσπίς* h. l. non Athenienses universi sunt sed Alcmaeonidae, quos ornat hac appellatione, quum eos Erechthei vetustissimi et celeberrimi herois cives vocat; cf. Odyss. ad Isthm. II, 19. *Ἄγρον*, provocant et adducunt ad canendum. *Τραὶ* aut *σαί* est, aut quod magis probro, non solum spectat Megaclem, sed omnes comprehendit Alcmaeonidas Megaccli aequales.

P Y T H. VIII.

Aristomenes Aegineta puer (vs. 43.), Xenarcis filius (vs. 20. 75.), Midylidarum ex gente (vs. 40.), quae a Midylo vocata est (Fragm. inc. 95.), Pythiis lucta vicit, secundum Scholia Pyth. 35. quem numerum etiam in inscriptione carminis aliquot libri praebent: in Gott. Gerhardus refert legi λη', in edita tamen eius codicis collatione λε' habetur. Et Pyth. 35. quidem incidit in Olymp. 82, 3. non ut olim putabatur in Olymp. 83, 3. At Aeginam liberam fuisse, quo tempore hoc carmen scribebatur, mihi cum Müllerero Aeginet. p. 177. haud dubium videtur. Nam votum poetae vs. 103. *Αἴγινα φθα μάτερ, ελευθέρω στόλῳ πόλιν τάνδε κόμῃζε*, libertatem Aeginae servari cupientis est; itaque libertate Aegina adhuc fruitur, ita tamen ut metui potuerit, ne perderetur libertas. Sed Olymp. 80, 3. Aeginetae ab Atheniensibus victi, obsessi, classem tradere, moenia diruere, tributum pendere coacti sunt: itaque hoc carmen in Olymp. 82. referri nequit. Praeterea ipsum carminis argumentum ad aliud tempus deducere Müllerus notat. Postquam enim finem consideravimus, spectandum etiam initium: in his enim, ut saepius dixi, haud semel potissima posuit Pindarus: neque id iniuria; quoniam initium et finis partes sunt imprimis conspicuae. In exordio igitur poeta *Tranquillitatem mitem, Iustitiae urbes augentis filiam, consiliorum et bellorum claves tenentem* precatur, ut Pythiam pompam excipiat: igitur de pace tum dubitari, bellum expectari potuit; quod ne exoriatur, poeta exoptat. Haec omnia subactae Aeginae non conveniunt. Pergit Pindarus vs. 6. *Tranquillitatis numen nosse suo tempore bona alii impertire et invicem accipere; idem, siqui acres pectoribus offensiones infixas habeant, infensorum istorum hominum insolentiam vi reprimere: quod numen citra fas a se irritari superbus Porphyrio non in animum induxerit, sed sponte sese ultioni obtulerit: vi agendo aliquando etiam feroces in exitium ruere, ut Porphyrionem ipsum et Typhonem.* Quibus verbis Schol. intestinae seditionis significationem contineri arbitratur, ex sola coniectura neque ea Pindari verbis explicandis satis accommodata; ab externo potius hoste vides Aeginetas tum laesos esse. Eius igitur impetum fore ut Aeginetae reprimant, poeta sperare videtur; vel, quod multo probabilius, rem iamiam effectam respicit: nam victoriam ante proelium iactare stultorum est hominum, non Pindari de futuris rebus timidi; immo si Aeginetas nuper victores fuisse statueris, gratiora sunt verba vs. 26—29. Persica vero bella, in quibus Aeginetae maxime excelluerunt, non spectari inde liquet, quod quinam illi insolentes adversarii sint, non indicatur, sed universa res obscurius significatur; quod invidiae devitandae causa poeta facit, ubi contra Graecam aliquam civitatem dicit. Denique quoniam inde a Salaminia pugna usque ad subactam Aeginam nullum tali sententiae in rebus Aeginetarum idoneum reperitur tempus nisi Olymp. 80., in hanc ipsam Müllerus carmen hoc retulit rectissime, ita ut id post pugnas ad Halias et Cecryphaliam adversus Athenienses haud infaustas et ante subactam Aeginam Olymp. 80, 3. scriptum iudicaret, assentiente etiam Thierschio in Epoch. art. Gr. P. II. p. 39. Cecryphalensis quidem pugna Thucydide auctore Atheniensibus prospera fuerat: et concedendum est, Peloponnesios eā ab Atheniensibus victos esse; sed Aeginetae vicerant Athenienses: quod satis docuit Müllerus. Iam eo anno Pyth. 33. celebrata est; igitur ap. Schol. non

18', ut in nott. ad Schol. cum Müllero dixi, sed 2y' scribendum est, mutato *AE* in *AI*'. Carmen videtur Delphis scriptum esse, quo ad ludos spectandos poeta profectus erat (vs. 62. ubi v. not.): commissatio tamen, cui oda inservit (vs. 73.), non Delphis habita est, sed Delphica ut ante acta memoratur (vs. 19 sqq.). Igitur Aeginae hoc carmen cantatum iudico: Aegina ipsa invocatur vs. 103. Ex initio autem carminis, ubi Hesychia s. Tranquillitas compellatur, ut *pompam, quae cum corona accedat* (*Πυθιονίκων τιμὴν*), accipiat, putaverit aliquis Hesychiam Aeginae templum habuisse, ad quod deducta pompa esset (cf. Olymp. V, 3. VIII, 10. et similia): sed Hesychia nihil nisi poetica persona est, non mythologica (cf. Olymp. IV, 18. Fragm. inc. 125.); eamque ubi Pindarus compellat, ut victorem in patriam reducem factum excipiat, eius haec sententia est: *utinam pacatam civitatem victor inveniat, pacatam quidem benignitate Tranquillitatis, quae sola id praestare potest*. Postremo ut aliquid etiam de nexu singularum partium addam, summa carminis ei, qui tum fuit, rerum statui prudentissime attemperata haec est, Aeginam esse *divinitus magnam*, utpote *iustitia insignem*. Iustitiae filiam Tranquillitatem *civitates augentem* (vs. 1.) depressisse eius adversarios, ut Apollo depresserit Gigantum regem, Apollo, qui et Aristomeni victoriae dator: *Gratiis iustam* hanc urbem non excidisse, heroibus virisque fortissimis claram; inter hos esse Midylidas et Aristomenem avunculos aemulantem, cuius victoriam Alcmaeon oraculo significaverit (vs. 36 — 63.), cui Apollo victorias dederit (vs. 64 — 70.). Rursum vs. 74. iustitiae Aeginetarum mentio fit, et divina expetuntur auxilia, quod a diis omnia mortalibus bona; idem denuo exponitur vs. 96 sqq. et ipsa felicitas vs. 100. audit *αἰγυλὰ διόσδοτος*, quae sola illustret mortales: denique Iovis et heroum indigenarum favor expetitur. Iam vero huic divinitus datae Aeginetarum iustitiae et praestantiae convenit, quod poeta, ut Dissenius noster monet, identidem *modi* mentionem facit: modum enim servari dii volunt, modum servant iusti; qui non servant, deprimuntur a diis. Non tenere modum Porphyrio et Gigantes, non Typhon (init.); servant Aeginetae: dii nunc hunc nunc illum extollunt aut deprimunt *ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ* (vs. 79 sqq.), atque etiam Midylidarum fortuna adverso casu aliquantulum depressa erat, ut infra demonstrabo: ipse poeta modum tenendum neque exsultandum aut nimia aggredienda esse docet vs. 92 sqq. fluxam enim et fragilem esse hominum fortunam. Atque ipse sibi temperat in Aeginetis laudandis (vs. 50 sqq.).

Vs. 1 — 21. Post preces, quas paulo ante explicui, laudatur *Tranquillitas*, quod noverit *benigna facere et accipere*, eadem vero, siquis immitem pectoribus iram conceperit, huius insolentiam domet. Exemplo est Porphyrio, qui *Tranquillitatem adversus se irritavit*, non cogitans id sibi exitio fore. Ita ille sponte in perniciem ruit et lucrum adversario quasi lubens obtulit; quod quidem lucrum gratissimum est. Nempe vi agendo etiam superbi tandem sibi funestum arcessunt exitum, ut Typhon, ut ille Porphyrio: quos fulmen deciecit et sagitta Apollinis, qui te, Aristomenes, cum pompa Delphis incidentem *benigna accepit mente*. Tranquillitas cur filia Iustitiae, quam Aeginetas imprimis coluisse novimus, cur *μεγιστόπολις*, *urbes maxime augens*, vocetur, apertum est; cur tamen non modo consiliorum sed etiam bellorum claves tenet? Nempe quod bella concedit et quasi emittit, quum primum ea concludere desierit, quodque eos punit, qui ipsam tumultu excitando laceraverint. Ea novit bene facere et bene facta accipere; hoc est, in pace et quiete, ubi populi sibi invicem bene volunt, beneficiorum conferendorum et accipiendorum auctor fit; quod non semper quidem facit, sed *iusto tempore*, κατὰ τὸν αἰχμηεῖ: nam eadem ubi tempus bene faciendo non opportunum est,

ubi quis iam bene facere et vicissim beneficiis affici non vult, sed atroci animo odia concepit, belli monstros emissis ulciscitur superbos. De voce ἀτρεκής v. ad Olymp. XI, 1 — 15. extr. Ἐνελάση κότον, odium pectoribus infixit; noli conferre Hesychianum ἐλλάσαι, συγκλείσαι, cum Abreschio Obs. Misc. VI, 1. p. 274. Vs. 10 sqq. simplicissima ratio construendi est: τραχεία ὑπαντιάσασα κράτει δυσμενέων τιθείς τὴν ὕβριν αὐτῶν ἐν ἄντλῳ, submergis, ut naves bellicae submerguntur, translatione petita a pugna navali, qua nuper Aeginetae hostes vicerant. Vs. 12 sqq. hostis Aeginetarum superbus (superbissimi autem ea aetate Athenienses in minores fuerunt) Porphyrii et Typhoëo comparatur, quibus dii irati sunt, inter hos Apollo, quem contra Aeginetis favere poeta dicit, quum Aristomenis pompam benigne acceperit. Etiam Porphyrio Gigas, inquit, ignoravit, non in animum induxit, Tranquillitatem se praeter quam decet et oportet, lacessere; οὐδὲ Πορφυρίων ἔμαθε παρ' αἰσῶν αὐτὸς αὐτὴν ἐξερεθίζειν: ἔμαθε pro infinitivo participium adsciscit, ut ἔστω ἔχων Olymp. VI, 8. ubi v. not. atque ita ἐπιστάμαι et alia huiusmodi verba construuntur. Proxima, κέρδος δι' φιλοτατον etc. Scholiastes ita explicat: „Non debemus, ut Porphyrio ab Hiercule, cui ille boves abstulit, ab invitis lucra capessere, sed a lubentibus:” quod neque orationis tenori convenit neque ab audientium quoquam, quibus tamen Pindarus scripsit, non grammaticis, in illis verbis vel quaei vel reperiri potuit. Qui lacessiverit adversarium, qui sponte discordias moverit, is ubi victus fuerit, ἐπισπαστον κακόν, ut est Odyss. σ, 72. sibi adducens lubens volensque adversario victoriam et lucrum tradidit, ut diis Porphyrio, ut Aeginetis Atheniensis paulo ante profligati: de quo v. Müller. l. c. Βία ἑσφαλε καὶ μεγαλαυχον, etiam superbus aliquando violenter agendo et vi sua perniciem sibi adducit: quae in alienam sententiam detorsit Horatius Carm. III, 4, 65. ubi est de vi consilii experte; Pindarus enim de vi iustitiae experte dixit. Ἦν βίαν Τυφῶς οὐκ ἤλυξεν, ἥστινος ἀπῆλπε, cuius adversum eventum Typhoëus sensit, pro qua poenas dedit; ut Sophocl. Elect. 627. θράσους τοῦδ' οὐκ ἄλύξας. Nunc postquam de Typhoëo dictum est, redeundum poetae ad Porphyrionem erat, ut quid de hoc actum esset, perspiceretur; hinc illud οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γυγάντων, Porphyrio quippe, ut bene Schol. Typhoëum Iovis fulmen deiecit, Porphyrionem Apollo, etsi hoc posterius nescio an alibi non tradatur. Cirrhā Aristomenes cornam retulit: nempe ubi hippodromus Delphicus, ibi etiam cetera certamina acta sunt; quod semel notasse sufficit. Πόλα Παρνασίς laurus est; Παρνασίδι scribendum docui nott. critt. p. 489. exemplis adde Schol. Pyth. Arg. III. ubi Παρνασίδης Νύμφαι. Aristomenes dicitur Δωριεὶ κόμῳ ἐτεφανωμένος, quod ornatus erat pompa a Doricis viris Aeginetis ducta et carmine ab illis cantato: is autem κόμος non ad hoc pertinet carmen; quod notari debebat Metr. Pind. III, 15. p. 278. sed est pompa, quam Aristomenes Delphis ad Apollinis deduxit delubrum. Cur poeta addiderit Δωριεὶ, intelliges collata Dissenii mei nota ad Nem. III, 3. cf. Olymp. VIII, 30.

Vs. 22 — 39. Gratas quippe benignas nacta est Aegina iusta urbs, Aeacidarum inclita virtutibus, idcircoque inde ab initio summa eius laus est; quae et heroas in ludis et bellis maxime insignes nutrit ideoque a multis canitur, et virorum gloriā praestat. Quae nolo prolixè persequi, ne fastidium creem; sed quod proximum et novissimum est, Aristomenis decus praedicò, qui luctū avunculorum premit vestigia, Theogneti Olympiis, Clitomachi in Isthmo victoris. Aeginae iustitia extollitur epitheto δικαιοπολις, ut Aeginetae iniustus opponantur adversariis. Αἰγίνα οὐκ ἔνεος Χαρίτων ἱκᾶς, οὐκ ἀπένεος τῶν Χαρίτων, non aliena est a Gratiis, quae illi potius favent eamque honore ornant; cf. Abresch. Obs. Misc. V, p. 101. Gratas autem ab Aegina laud alienas esseideo

poeta dicit, quod carminum decore et gloria, quae Gratiis debentur, insignis est. Illis vero carminibus primam materiam praeiuit Aecidarum virtus: hinc Aegina dicitur *Θηγουσα ἀρεταῖς Αἰαικιδῶν*, nacta Aecidarum virtutes, iis potita, earum compos et particeps facta; cf. Nem. VI, 46 sqq. et de structura verbi cum dativo v. ad Olymp. I, 17—23. Μοχ πολλοῖσιν est ὑπὸ πολλῶν; cetera ita construe: *Θρηνησάσα ἥρωας ὑπερτάτους ἐν ἱκαφόροις ἀέθλοις καὶ ἐν θοαῖς μάχαις*. Quae verba etiam ob id posita sunt, quod Aeginetae nupero proelio et sacris in ludis heroum suorum virtutes aemulati sunt: atque ita pēgit ad viros, qui tum erant; sed structura mutat illato τὰ δέ, de quo satis dictum in nott. critt. Ad vs. 30 sqq. cf. Isthm. V, 53. *ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς*. Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας etc. Nostro hoc loco poeta hanc sententiam ita protulit, ut sese vacare longiori narrationi negaret, sic tamen ut de industria non vacaret; quod docet additum μή κόρος ἔλθὼν κνήση, ne fastidium superveniens audientium pungat animos: cf. Pyth. I, 82. Nem. VII, 52. X, 20. et de voce κνίζειν ll. cc. in nott. critt. p. 503. Ad poetae animum illud κνήση referri non potest. *Ἀναθεῖναι λύρα, tradere lyrae et committere*. Τὸ ἐν ποσὶ, quod nunc praesto est; cf. Nem. VI, 55—59. *Ἴτω τράχον*, procedat, expeditur; de qua formula v. Hemst. ad Callim. p. 170. *Τεὸν χρέος*, tuum debitum, laus tibi debita. *Ποταρὸν* adaptatum est vocibus *Ἴτω τράχον*: mea arte, quae ἔπειτα πτερόεντα efficit, laus tua quasi alis levata currat. Formae *ἐχέων* p. ἐχέουων, vestigiis pressis sequens, auctoritatem nondum reperi: analogia tamen favet, ut *πολέω, πολεῦω*. Ad dictionem *οὐ κατέλγχεῖς* cf. Olymp. VIII, 19. Isthm. III, 14. VII, 65. Theognetus Aegineta Olymp. puer et ipse lucta vicerat: v. Pausan. VI, 9, 1. ubi de eius statua: optime igitur poeta eius vestigia Aristomenem legere prohibet. Neque alio opinor ludo Clitomachus vicerat: certe vox *Θρασύγυις* ad luctam spectare videtur.

Vs. 40—63. Tu vero Midylidis gloriam addens refers dictum, quod in Epigonos cecinit Amphiarus: Natura insitum virtutem patrum cerni in filiis; videre se Alcmaeonem fortiter pugnantem; Adrastum in bello Septem heroum fusum feliciore nunc fortuna usurum esse, nisi quod domestico luctu esset laboraturus: solius enim filium periturum. Haec Amphiarus; ego vero, poeta inquit, et ipse lubens Alcmaeonem coronis orno et carmine celebro, quod mihi Delphos proficiscenti occurrens oraculum edidit. Vaticinium Amphiarai cur additum sit, ipse poeta declarat: quippe Midylidae fuerunt Clitomachus et Theognetus (cf. ad Fragm. inc. 95.), quorum exempla quum Aristomenes secutus sit, accidit in illo, quod Amphiarus de Epigonis et maxime de Alcmaeone patrum virtutem referentibus vaticinatus erat. Prorsus ita Pyth. VI, 19 sqq. Antilochi res immiscuntur, et aliquatenus simile est etiam Olymp. VI, 12 sqq. Obscurius autem, quod Alcmaeon poetae Delphos proficiscenti oraculum edidisse dicitur: de quo paulo post disputabo: unum hoc praemitto, non alienam eam rem ab hac de Amphiarao et Alcmaeone narratione videri. Postremo longe obscurissima sunt, quae vs. 50—57. de Adrasto proferuntur; tota enim haec strophā vacare videtur, quippe quae nihil conferat ad id demonstrandum, cuius causa Amphiarai vaticinium exponitur, ex fortibus maioribus ortum Aristomenem fortem esse. Nec qui Pindarum noverit, longius quam pro consilio egressum poetam prudentissimum opinabitur; ignota potius aliqua res subest, quae coniectura suppleri debet. Etenim ut Aristomenes Xenarcis f. Alcmaeonis comparatur, ita Adrasto confertur aliquis ex Midylidis, qui domestico afflictus luctu erat, ac cui filius, ni fallor, isque Aristomenis familiae coniunctus, in navali nuper proelio mortem occubuerat; Midylidas quidem aliquam tum calamitatem et gentilis mortem luxisse etiam aliunde colligitur. Nam vs. 79—82. poeta ait deum alios

extollere, alios deprimere; quod etsi in alio sententiarum nexu dictum est, videtur tamen consolationem de aliquo infortunio continere: vs. 96—100. autem *humanae sortis fragilitatem* commiseratur, mortis haud obscura significatione addita: *Ἐπάμειροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; σκίας θνατ' ἀνθρώπος.* Quo loco recentiorum aliquis, qui intelligendo facit ut nihil intelligat, veteres interpretes reprehendit, qui lamentationem hanc encomio non convenire dixerant, ap. Schol. vs. 136. *ἐπιμέμφοιται δέ τινες τῷ Πινδάρῳ, ὅτι ἐγκώμιον γράφων θρηνεῖ τὸν ἀνθρώπινον βίον.* Et illi quidem critici venustatis iudices peritissimi erant, quidque unumquodque lyricae poeseos genus postularet, plane perspexerant: nec sententiae gravitate excusari posse incommodam rei mentionem videbant; nam singulis generibus veteres poetae adeo definitos stilos et formas tribuerunt, ut quod in Threnis aptissimum esset, id ab encomio excludendum censerent, nisi singularis ratio contrarium suaderet. Igitur nisi talis hic ratio subsit, poeta peccavit, quod de tanto poeta in vitio tam aperto quis crediderit? Immo quoniam haec carmina certis quibusdam hominibus scripta sunt, in quorum gratiam apud amicos et cives rerum condicionem non ignorantes canerentur, Pindarus ubivis ea admiscuit, quae temporibus accommodata essent: quodsi hoc loco vitae fragilitatem deplorat, causa haec est, quod Midylidarum rebus id tum conveniebat. Iam transeo ad singula. Vs. 40. *φίρεῖς* idem fere est quod Pyth. VI, 19. *ὄρθαν ἄγεις ἔφ.* Nam *φίρεῖς λόγον* idem est quod *ἔπειτα σοι λόγος, convenit tibi et congruit.* Neque aliter credo est Isthm. VII, 61. *τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον,* quod prope idem esse censeo atque *τὸ λόγον ἔχει, τοῦτω καὶ νῦν ἔπεται λόγος,* ut Olymp. II, 24. poeta dixit, etsi hic locus eatenus diversus, quatenus in eo dativus personam indicat, non sententiam. In seqq. nota, quum Amphiarus oraculum ederet, Epigonos iam apud Thebas fuisse; quod inest verbis *ἐν ἐπαπύλοισι Θήβαις παρμένοντας αἰχμᾶς*, quae manifeste iungenda sunt: nam quamquam *ιδῶν* potest Amphiarus esse *procul videns et animo*, tamen *παρμένοντας αἰχμᾶς ἐν ἔπτ.* Θήβ. vix crediderim de futuris esse, quae Amphiarus viderit, sed sententia haec narrantis Pindari est: *Quum illi pugnarent ad Thebas, eosque Amphiarus animo videret, tum quum illi in secunda expeditione Argis venissent.* Sic spectanti *μαρναμένω* erit *dum pugnant*, interpunctione ea servata, quam in nott. critt. amplexus sum: quas de hoc loco necesse est consulat, qui ea, quae deinceps disputabo, intelligere velit. Nam. contra hanc genitivi *μαρναμένων* structuram et potestatem is, qui varias huius loci interpretandi rationes ea ubertate persecutus est, quam in singulari de una et altera oda libello postules, universi Pindari interpretem devitare malueris, Tafelius in Dilucidationum Pindaricarum specimine acute notavit, si Amphiarus, *dum Epigoni ad Thebas pugnant*, oraculum edidisse diceretur, non responderi posse interroganti; *quo consilio et cui vaticinium illud Oropiorum in terra edidisset Amphiarus:* quem probabile sit potius ante pugnam ab Epigonis consultum esse. Sed habeo quod respondeam. Nempe quum Epigoni Thebanorum ditionem accessissent, non potuerunt statim Amphiarum Oropium commode consulere: ager Thebanus occupandus, vici adiecti vastandi erant (Apollod. IV, 7, 3.) et urbs aliqua ratione cingenda, priusquam Oropum adirent, quae tum non Attica sed Boeotica fuisse credebatur (cf. Müller. Hist. Orchom. p. 411.); his demum perfectis Epigoni legatos (*δευροῦς*) miserint, qui de successu consulenter Amphiarum prope Oropum Ψaphide, ut est apud Strabonem, sive si cum Hermanno Salmasii coniecturam probaveris, Ψophide cultum. Dum legati apud Amphiarum sunt, pugnari coeptum fuerit: mox dimicatum apud Glisantem (v. Heyn. ad Apollod. I. c.). Missorum interim legatorum, qui oraculum reportarent, vestigium repereris vs. 52. in voce *ὄρνιθος ἀγγελία.* Neque vero huic rationi

obest Pausanias in nott. critt. allatus, ubi oraculum editum dicit τοῖς ἐς Θήβας ἀγαλῆσαι Ἀργείων; omittam enim cetera huius scriptoris verba, et in his corrupta illa τὸ ἐς τοὺς πολλοὺς ἐπαγωγὸν ἀπαρτῶς εἶχε, in quibus Tafelius τοὺς πολλοὺς perversissime interpretatus est: hoc addam, aut ex illis, quae Pausanias affert, oraculis aut ex Epigonis, cyclico carmine, sua Pindarum hausisse. Postremo ei, quam proposui, rationi concinit, quod pugnam tantum praesentem videt Amphiarus, utpote inceptam, Aegialei Adrasti f. necem non praesentem videt, sed futuram enunciat. Haec omnia eo fine disputavi, ut etiamsi Amphiarus Oropi constitutus de pugna vaticinatus diceretur, tamen μαρναμένων posse esse dum pugnant, et verbis ὧδ' εἶπε iungi posse docerem: quodsi Amphiarum ex Pindari mente non Oropi vaticinatum dixeris, sed Potniis prope Thebas, ubi olim oraculum fuerit, difficultas illa a Tafelio mota ita sublata est, ut uberiore disputatione supersedeas; sed de Potniensi oraculo nondum mihi constat, qua de re paulo post dicetur. Iam ubi μαρναμένων a sqq. separatim retinueris, quod etiam versus ratio commendat, verborum Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων πασιὼν λῆμα haec sententia erit: *Naturae dono cernitur et conspicuum est generosum et tanto loco natis congruum ingenium in filiis, ex patribus propagatum; id est, Natura excellunt Epigoni, fortium patrum indolem referentes; vel ut aliis verbis utar: Eminent filii generosis ingenii; unde vero? nempe natura; tales enim patres fuerunt, a quibus illi habent.* In his nihil est quod reprehendas; nam quod eundem doctum offendit, sententiam loqui oraculum, id mihi quidem non displicet: primum quod sententia non generalis est, sed nonnisi universim enunciat, quae de Epigonis speciatim intelligi Amphiarus vult; deinde quod oracula non res ipsas eloquuntur, sed tecte significant (*ἀνίστηνται*) verbis vel ambiguis vel obscuris, quae egeant interprete; id quod in sententiis est, quas audientes accommodare rebus debent. Cetera tamen, quae sequuntur, diserte Amphiarus proloquitur, postquam a sententia exorsus est. Denique nisi hanc interpretationem admisseris, reducenda erit haec interpunctio: ὧδ' εἶπε μαρναμένων φυᾷ τὸ γενναῖον etc. ex qua nullam prodire commodam sententiam partim Hermannus docuit partim Tafelius, nisi quod hic ceteris huius scripturae interpretationibus refutatis in hac acquiescit: *λῆμα πασιὼν γενναῖον ἐκ πατέρων ἐπιπρέπει τῇ φυᾷ τῶν μαρναμένων, filiis, quippe Epigonis, e patribus insitus animus eminet in corpore, in statura pugnantium, Epigonorum.* Sed quum hunc unum in illa lectione sensum ferri posse indicat, falsam illam esse ipse optime monstrat; nam hic quidem sensus omnium minime ferri potest: cur enim, ne cetera persequar, de statura potissimum pugnantium vel Amphiarus vel poeta dixerit? Ceterum Tafelius γενναῖον πασιὼν coniungit, ut ap. Hom. οὐ γὰρ μοι γενναῖον, *ingenitum filiis a patribus:* cf. Hesych. h. v. Quod nostrae interpretationi minus accommodatum est, quia, quum in voce φυᾷ ingenti notionem iam comprehensam statuamus, si γενναῖον idem significaret, bis idem diceretur: sed si vocis γενναῖος vim et potestatem accuratius spectaveris, triplicem potissimum inveneris, quarum ea, quam secundo loco dicam, et in illa Homerica formula et in hoc Pindari loco spectatur, prout hunc supra explicui. Nam primum γενναῖον est τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως, interprete Aristotele Hist. Anim. I, 1, 14. quod suam indolem retinet natura et ortu constitutam; deinde γενναῖον ἦθος est, quod nobilibus et a bono parente ortis secundum locum, quo nati sunt, convenit, quod Latinis quoque generosum; postremo simpliciter magnanimum. Equidem, ut tandem desinam, hinc quoque meae sententiae haud exiguum arbitror patrocinium accedere, quod Graecus homo isque litteris inprimis excultus, qui maioribus ortu propior fuit et naturā linguae ingenium melius calluit quam nos Hyperborei, quod Plutarchus eandem tenuit

rationem. Is enim ubi dicit (Arat. 1.), ἀλλ' ὅ γε φύσει τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων, κατὰ Πίνδαρον, coniunxit ut ego: φησὶ πασιὼν ἐπιπρέπει τὸ γενναῖον λῆμα ἐκ πατέρων, disiunctis vocibus μαρμαρίων et ἀνδρῶν, quas etiam Scholia et antiqui libri interperungendo separant. Haec hactenus. Formam Ἀλκμαῖνα tangit Eustathius ad Iliad. α, p. 138. init. ad Odys. λ, p. 1681. 50. p. 1689. 9. Alcmaeon draconem vibrat in clypeo, hoc est clypeum draconem insignem, ob Melampodis dracones (v. Schol.): dracones autem iuncti oraculis sunt (v. ad Olymp. VI, 36 sqq.). De dictione cf. Aeschyl. Sept. c. Theb. 575. ἀσπίδ' εὐκνήλον νύμων. Adrastus solus superstes ex septem heroibus erat, quod nemo ignorat (cf. Olymp. VI, 13.): de eius filio Aegialeo apud Glisantem occiso v. Hellenicum ap. Schol. item Hyginum Fab. 71. Apollod. III, 7, 3. ibique Heyn. Vs. 52. ὄρνιθος ἀρείονος ἀγγελία pertinet ad vaticinium Amphiarai, quod Adrastus nunciatur, non a praesente petitur. His explosis devenio ad impeditissimum huius de Alcmaeone narrationis epilogum vs. 58 — 63. in quo omnia ad Alcmaeonem, nihil quidquam ad Amphiarum referri ipsa verba docent; neque qui haec dicit, alius est quam Pindarus: Pindarus Alcmaeonem laudat, Pindaro Alcmaeon obviam factus est et oraculum edidit. Quodsi quis cum Schol. putet, chorum haec dicere Aeginetarum, qui victoris imitetur personam, ut adeo ea omnia non poetae, sed Aristomeni Alcmaeon praestiterit, eum ego errare censeo. Nam chorus, quantum intelligo, numquam eius, qui canitur, personam simulat, semper poeta ex sua persona per chorum loquitur: poetae et chori prorsus eadem persona est. Ita vs. 30 sqq. poeta per chorum primā personā de se loquitur, victorem vs. 34 sqq. secundā personā nominat; vs. 75. Xenarce victoris patre compellato additur ὑμετέραις τύχαις, non ἀμετέραις: etiam vs. 40. et 82 sqq. victor secundā personā appellatus est. At dices choro Aeginetarum soli, absque Aristomene, Delphos proficiscenti Alcmaeonem obviam factum esse et consulenti de eventu certaminis respondisse. Sed cur tandem chorus, cur non ipse Aristomenes oraculum consuluerit? Nec chorus unquam ex sua persona, poeta excluso, loquitur, semper chorus cum poeta et poeta per chorum: rem anquisivi et mihi persuasi. Superest ut locum de poeta explicemus. Alcmaeon igitur Pindaro est γέλτων καὶ κτεάνων φύλαξ et ὑπάντασεν ἰόντι Δεῖφους et ἐφάψατο μαντευμάτων συγκόνοισι τέχναις. Γέλτων alicui deus vel heros, qui in eius vicinia colitur: Aeschyl. Sept. c. Theb. 486. Ὅγκᾳ Παλλὰς, φύλαισι γέλτων; cf. Nem. VII, 85 sqq. Idem ob vicinitatem erit οἰκῶν φύλαξ, praesertim ubi statua vel sacellum eius domui alicuius appositum fuerit, ut Pan vocatur σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ Fragm. Parthen. 2. Sed si κτεάνων φύλαξ dicitur, potest id ad opes in templo depositas aut ad agros propinquos aut ad domum et universam rem referri. Iam vero ubi Alcmaeon Pindaro et γέλτων et κτεάνων φύλαξ fuerit? Thebis dixeris. Non obessem, modo verisimile foret Thebis Alcmaeonem cultum esse. Sane in vicinia Thebarum Potniis septum erat Amphiarao dicatum, ubi is a terra devoratus dicebatur; sed ille locus sacer erat et detestabilis (Pausan. IX, 8, 2.); nec quod ibi et Pausania et Pindaro auctore (Nem. X, 8. nam Olymp. VI, 13 sq. Nem. IX, 25. nihil evincunt) Amphiarus perierat, cultum ibi vel ipsum vel filium esse coniecieris. Amphiaraium oraculum Thebis fuisse ex Herodoto VIII, 134. recte colligit Müllerus Orchom. p. 149. idque Potniense fuisse putat: sed Pausanias harum rerum admodum curiosus me retinet, qui ubi de Potniis agit, ne verbo quidem significat oraculum olim ibi fuisse: unde hoc Thebanorum Amphiaraium, ad quod etiam dona a Croeso Amphiarao dedicata, quae Herodotus (I, 52.) in Ismenio vidit, retuleris, alio prope Thebas loco fuisse praetulerim: ubicunque tamen fuit, num Amphiarai cultui Alcmaeon iunctus fuerit, licebit vel ob id dubitare, quod

paulo post de Oropia religione dicam. Potniensi quidem oraculo ex Strabone IX, p. 619. A. Alm. auctoritatem conciliat Müllerus p. 486. ille enim de Oropio oraculo hoc habet: *ἐν Κνωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς μεθιδρύμενον δῦρο τὸ Ἀμφιάρειον*: quippe Cnopiam Potniensem terram esse Müllerus censet. Sed hoc quoque impeditum est: nam si Oropium oraculum ex Cnopia sive Potniensi terra ad Oropum *translatum* est (*μεθιδρύμενον*), non illud Potniis fuit, ex quo fuit Oropi: Oropi autem quum certe ante Persica fuerit, quomodo in Persici belli historia Potniensis oraculi mentio ab Herodoto iniici potuerit? Postremo ut ad Alcmaeonem redeam, quum hic ne Oropi quidem religionem habuerit (Pausan. I, 34, 2.), verisimile non est in Thebana terra, unde Oropius cultus petitus dicitur, Alcmaeonem cum Amphiarao cultum esse. Neque illud *ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὁμφαλὸν π. α.* ad Thebanam Alcmaeonis religionem deducere videtur, sed potius ad locum aliquem, ad quem poeta forte in itinere pervenerit. Taceo de aliis locis, ubi cum Amphiarao credas Alcmaeonem cultum esse, quo pertinet Harma Mycalessi et Harma in Parnethe Attico monte (v. Müller. l. c. p. 487.); in his enim Alcmaeon non potuit Pindaro vicinus esse. Num igitur Delphis, quo poeta profectus erat, vicinus Alcmaeoni factus est? Sane Alcmaeon Delphi statuum habuit, sed diu post Pindarum positam (Pausan. X, 10, 2.); neque huic interpretationi congruum est, quod obviam factus esse poetae Alcmaeon dicitur, nisi quis, quod cuidam placere video, in voce *ὑπάντασε* lusum poeticum quaesiverit. Quem qui statuerit, et verba *ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὁμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον* de poetico itinere Delphos facto, carmine Pythio pangendo, intellexerit, in quo itinere, hoc est inter carmen faciendum, Alcmaeon poetae animo oblatum sit; insulsam me iudice sententiam Pindaro obtruserit eamque talem, ut ab audientium nemine percipi ac ne coniectando quidem reperiri poterit. Quapropter Pindarum, ut poetae solebant, non curru Musarum sed vere Delphos profectum censeo ad ludos spectandos. Iam vero in eo itinere sive Thebis sive alio ex loco, ubi tum versatus est, Delphos facto poeta *forte devenit* ad Alcmaeonis statuam vel delubrum aliquod; cogitaveris de sepulcro eius, quod Psophide Arcadiae fuit (Pausan. VIII, 25, 4.). In eius vicinia habitaverit, fortasse in luco pecunias asservandas deposuerit: hinc illi Alcmaeon oblatum est proficiscenti, *ὑπάντασεν ἰόντι γὰς ὁμφαλὸν π. α.* illic illi *γέγων* fuit et *κτεάνων φύλαξ*. Haec mea de hoc loco coniectura est; neque tamen nego, qui Alcmaeonem Thebis Pindari vicinum dixerit, non posse refutari: sed nostram quoque coniecturam non arbitror commodis argumentis convinci posse. Nam quod verba *γέγων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἔμην* ante *ὑπάντασε τ' ἰόντι* posita sunt, inde in tali loco nemo collegerit Alcmaeonem iam, priusquam occurrisset poetae, huius vicinum fuisse et bonorum eius custodem. Lectionem *ὑπάντασε τ' ἰόντι* firmat Par. 2783. etsi habet *ὑπὲρνησε τ'*. Accingor nunc ad seqq. explicanda *Μαντευμάτων τ' ἐφάρπατο συγγόνοισι τέχναις*. Ad quae ex prioribus repete *μοι*, structura ita instituta: *καὶ μοι ἐφάρπατο τέχναις μαντευμάτων συγγόνοισι*; datus *τέχναις* enim pendet a verbo *ἐφάρπτεσθαι* (v. ad Olymp. I, 67—87.): *Dum vicinus est, mihi consulenti gratificans Alcmaeon attigit et exercuit vaticiniorum artes congenitas*; quas quidem vulgo exercuisse non videtur, sed quae ipsi genere competeabant ut Melampodidae. Melampodis enim filius est Mantius, huius Oicles, Oiclis Amphiaras Alcmaeonis pater; Alcmaeon natus Clytiis, a quo celebris apud Eleos gens vatum Clytiadae (Pausan. VI, 17, 4.)¹ De quamquam autem re Pindarus Alcmaeonem consuluit? Hoc liceret ignorasse, nisi indagandum esset, cur de hac re poeta nunc potissimum diceret. Absona quippe huius vaticinii mentio foret, nisi id ad Aristomenem pertinuisset. Rem mihi ita fingo. Pindarus quum Delphos proficisceretur,

sciebat Aristomenem in Pythiis luctaturum esse: Aeginetis enim, ut tantus carminum numerus docet, poeta Thebanus imprimis coniunctus fuit, et maxime Midylidis, quibus etiam aliud carmen scripserat (Fragm. inc. 95.). Igitur Alcmaeonem forte oblatum de eventu luctae consuluit, simplici opinor neque admodum sollemni ratione, sed ex tempore, sortibus vel similiter. Poeta iam tum meminerat, quod de Alcmaeone apud Thebas dimicante pater prolocutus erat; igitur interrogavit, num quod de ipso Alcmaeone et Epigonis Amphiaras olim pronunciasset, parentum in illis virtutem spectari, idem nunc in Aristomenem esset casurum, ut hic maiorum, Theogneti et Clitomachi decora referret. Addixit oraculum; responsum probavit eventus: unde poeta Alcmaeonem coronis ornat, carmine celebrat. Sic quidem omnia ita ut debent connexa, apta, pulchra erunt. At quomodo, inquis, haec sic acta esse Aeginetae auditores potuerunt intelligere? Nempe Delphis Aristomeni et comitibus haec omnia poeta narraverat; hinc intelligebant, qui a poeta edocti erant; qui non intelligebant, edoceri a scientibus potuerunt.

Vs. 63—84. Si poeta, ut arbitror, in praegressis Alcmaeonem significavit esse Pythiam Aristomenis victoriam vaticinatum, recte nunc pergit: *Tu vero, Apollo, Pythone hoc ei summum donum dedisti, atque etiam prius in patria Aegina tuis in ludis victoriam quinquertii; idem propitius mea carmina respice et alias et nunc, quippe poetarum patronus et victoriae huius Pythiae, quam celebros, auctor.* Cuius decoris causa quae nunc commissatio instituitur, ei adstat Iustitia Aeginetis cara, ut adeo insolens, iniquum et quod divinam ultionem excitet quidvis procul remotum sit; attamen deorum curam providam minimeque invidiam vobis precor perpetuam. Nam sine diis nulla certa felicitas; quodsi quis repente in magnam fortunam irreperit, vulgo apud stultos is putatur vitam sapienter instituisse firmiterque instruxisse et munivisse suis, ut censent, consiliis et conatibus: sed potius haec res non penes homines est; diis haec debentur, qui modo hunc modo illum evehunt vel deprimunt, fortunae fragilitatis admonentes. Deinde poeta non dicit quidem sed exemplis significat, Aristomeni fortunam sese iam benignam admodum praeuisse, quae eum praeter victorias, de quibus supra, Apollineis in ludis paratas, et Megaris et Marathone et ter in Heraeis Aegineticis victorem praestiterit; postremo Pindarus vs. 85 sqq. ad Pythium redit decus. Hic loci tenor est, quem in nott. critt. cum Hermanno non satis distincte neque ab omni parte vere exposui, recte reprehendente Tafelio, in cuius interpretationem ut maxime inclino, ita exiguum quiddam ex priore, quae in nott. critt. proposita est, explicatione assumendum, et aliquid praeterea novi Tafelii sententiae addendum videtur. Etenim, ut paulo longius a verbis carminis discedam, poetae haec mens est: *Apollo tibi, Aristomenes, binas victorias dedit, Apollo mihi quoque colendus est: diis enim omnia debentur.* Igitur licet nulla causa sit, cur de perpetuitate tuae felicitatis dubitem, quum nihil iniusti, quod ultricem deorum manum provocet, fortunae tuae admistum sit; tamen quod sine diis felicitas stabilis non est, deorum curam tibi expeto perpetuam (ἀφθίωτος). Etenim stultum est in felicitate breviter parta, ut tu brevi tempore tot victorias parasti puer, suis hoc consiliis, suis conatibus tribuere: eventuum sortes apud deos sunt, qui alios beatos reddunt, alios de magna fortuna deiciunt. Tibi tamen, qui tot victoriis insignis es, dii sunt propitii. Nota vero, quidquid de deorum potentia dictum est, victoriarum in Apollineis ludis partarum mentioni annecti, quia in illis laudandis deus Apollo propitiam Aristomeni ostenderit potentiam. Vs. 67. Pythia victoria vocatur *μύησιον χαράτων*, non absolute: maius est enim Olympia vicisse: sed inter ceteras Aristomenis victorias. Vs. 68. *ἀρπαλίαν* Schneiderus Lex. Gr. ex usu recentiorum intelligit de grato,

quod quis cupide arripiat, cui sententiae substantivum *δόσις* magnopere convenit; Heynius vehementiam luctae spectari putabat; sed ad verum Tafelius deducit. *Ἀρπαλία* *δόσις* est donum, quod cito rapitur et conditur, non longum per tempus et diuturno labore acquiritur: quoniam tamen quod cito rapitur, cupide arripiatur, cupide arrepti et grati notio simul comprehenditur. Idem vocis usus est Pyth. X, 62. Vs. 69. nota rariorem formam *πεντάθλιον* p. vulgari *πένταθλον*: eadem ex certa emendatione repocita est Isthm. I, 26. et ap. Sophocl. Electr. 691. *πεντάθλια* restitui vult Hermannus ad Hecub. p. 114. Idem quod hoc loco *πεντάθλια* p. *πενταθλίου* velle videtur, operarum est vitium in nott. critt. a me tacite correctum: voluit ille *πενταθλίου*, cum vulgo esset *πενταεθλίου*: quodsi *πεντάθλια* voluisset, debebat etiam *ξύν* postulare: quod non postulat. Nunc id moneo, quoniam istud vitium etiam in tertiam Heynii editionem propagatum video. *Δόσις* *πενταθλίου* est donum, quod dedit quinquertii ludus, victoria ex pentathlo. *Ἐορταί ὕμαι* sunt Apollinis Delphinia Aeginae celebrata, de quibus v. Müller. Aeginet. p. 140. 150. *Ῥωμαίς* de Apolline et Aeginetis in nott. critt. interpretatus sum; sed hanc rationem duram esse Tafelius notat; et hic quidem recte de Apolline et Diana accipit, quo ducit etiam Schol. Cf. ad Pyth. VII. extr. comment. De vs. 70 sqq. v. nott. critt. *Τὴν ἀρμονίαν* p. *σοῦ ἀρμονίαν* non habet offensionem, mirorque doctum virum, qui dativum apud Graecos genitivi loco poni negat: nam in hac re illustranda quibus exemplis in nott. critt. ad Olymp. II, 16. usus sum, ea omnia certissima sunt. *Νέομαι* Schol. recte explicat *ἐπέχομαι*. De voce *ὄπιν* v. nott. critt. p. 353. Mox iunge *σοφὸς μετ' ἀπρόνων*, hoc est *ἐν ἀφροσίν*, prudens apud eos, qui stulti sunt: stulti autem sunt illi πολλοί, qui de eo falso iudicant. Vs. 79. ad *παρόχει* supple *ταῖνα*. Ad eundem vs. quae in nott. critt. p. 493 sq. de voce *Τυφῶς* dixi, noli ita intelligere, quasi priorem eius syllabam produci posse negem: quam constat ancipitem esse. *Ἰπερθε βάλλων, ἀνέχων* Pyth. II, 89. *Ἰπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει*, sub manu mensuram, sub mensuram manu divina definitam deprimit, ut *ὑπ' ἐαυτῷ ποιεῖσθαι*, hoc est *ὑπ' ἐαυτόν*. De ludis Megarensibus v. ad Olymp. VII, 77—87. de *Murathonii* ad Olymp. IX, 86—101. in altero loco pugil, in altero luctator memoratur, ut hoc loco de lucta dicitur. Schol. errat ubi de *Panathenaeis* cogitat. Mox ternae victoriae ad sola *Heraea* pertinent, qui fuit *ἀγὼν ἐπιχώριος*, non nunc Argivorum, ut Corsinus Diss. IV. post Nott. Gr. p. LXXXVIII. censebat, sed Aeginetarum, qui *Heraea* s. *Hecatombaea* Argis traduxerant. Cf. Müller. Aeginet. p. 149. Vs. 85—105. Ter *Heraea* vicisti, poeta dixerat. Sed in *Pythiis*, pergit, quattuor superasti pueros, quibus tristis et inglorius reditus factus est. At tu quoque victor noli nimium exultare, ut solent, qui recenti decore ornati sunt, magna spe concepta altius evolare. Nam cito augetur felicitas, cito perit: vix dixeris, quid sit qui est, quid sit qui non est: adeo qui vivit similis ei, qui non vivit; repente enim ex vivente non vivit: umbrae somnium homo est. Divinitus tantum serenitas si affulserit, tum illustres et beati mortales; qua felicitate tu frui. *Aegina* mater vero cum Iove et Aeaco Iovis Aeginaeque filii *Peleo* et *Telamone* et *Pelida Achille*, indigenis heroibus, suam hanc civitatem servet et beet. De quattuor pueris cf. Olymp. VIII, 67 sqq. ubi est: *ὁ δὲ τύχη μὲν δαίμονος, ἀνορίας δ' οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασιν παίδων ἀπέθηκετο γυίοις νόστον ἔχθιστον* etc. quo loco apertum est victorem cum quattuor pueris luctatum esse, non tantum victorem fuisse post quattuor luctatores, quorum unum et alterum vicisset. Idem nostro quoque loco conspicitur, ubi victor dicitur in quattuor pueros irruisse: igitur cum quattuor omnibus dimicavit. Annoto hoc ob Heynium, qui nostri loci interpretationem aliter instituit atque Olymp. VIII. Nam ad Olymp. VIII. scri-

bit: „Erant scilicet duo paria, quibus successit ipse *ἔφεδρος*,” sed nostro loco dicit: „Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quattuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quattuor victores; cum his *ἔφεδρος* coniungi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit.” Vides quid intersit; nam ex priorie explicatione victor tantum cum duorum parium victoribus duobus luctatur dicitur, ex altera cum quattuor parium victoribus quattuor: quum tamen uterque locus ita similis sit, ut quod de uno dixeris, de altero non dici non possit. Itaque quum verior ea ratio sit, victorem ipsum cum quattuor pueris luctatum esse, ad Olymp. VIII, p. 185. quattuor luctantium paria intelligi debuisse dixi, non duo; id quod nostro hoc Pythiorum loco Heynius ipse recte statuebat. Superest in hac re aliud, quod quoniam in hanc quaestionem incidimus, non relinquimus intactum. Etenim Schol. h. l. quattuor ab Aristomene pueros victos esse ait *ὡς ἀνέν κλήρου τέσσαρας παῖδας προκαλεσαμένου καὶ νικήσαντος*. Sed hoc licuisse nemo, quantum scio, tradidit, neque omnino verisimile est. Si plures luctatores vel pugiles vel pancratiastae nomen professi erant, sorte componebantur paria; quodsi impar eorum, qui certaturi erant, numerus reperiebatur, cui sors nullum dederat adversarium, is *ἔφεδρος* supererat. Sortis hanc rationem accurate exponit Lucianus Hermotimo c. 40. cuius verba maximam partem ad Nem. VI, 47 sqq. adscriptis Dissenius noster; quapropter tantum ea addam, quae ille pro instituti ratione omisit, ut etiam de *ἔφεδρω* constet. Post ea igitur, quae de paribus dicta sunt, pergit Lucianus: *οὕτω μὲν γὰρ, ἣν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταί, ὅσον ὀκτώ ἢ τέσσαρες ἢ δώδεκα. ἣν δὲ περιττοί, πέντε, ἑπτὰ, ἑννέα, γράμμα τι περιττὸν ἐνὶ κλήρῳ ἐγγραφὴν συμβάλλεται αὐτοῖς ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὅς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπᾷ, ἐφεδρεῖν περιμένων ἕξτ' ἂν ἐκείνοι ἀγωνίσονται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμά, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκηῆτα τοῖς νεκμηκόσι συμπεσῆσθαι*. In quo nota *ἔφεδρω* tribui quiddam commodi, ad quod respiciere Pausanias putatur VI, 1, 1. his verbis: *ἐπιστάμενος ὅσοι τῷ παραλόγῳ τοῦ κλήρου καὶ οὐχ ὑπὸ ἰσχύος ἀνέλλοντο ἤδη τὸν κότινον*: sed haec etiam ad alia referri possunt, ut si cui magis robusto et exercitato sorte imbecillior oblatum fuerit. Adde de *ἔφεδρω* locum quamvis parum disertum Schol. Sophocl. Ai. 614. His praemisissis videamus quomodo quae quaternos deinceps luctatores vincere potuerit. Primum enim possunt quattuor omnino paria sine *ἔφεδρω* constitui. Sed hoc si posueris, res non videtur expediri posse. Nam ex quattuor paribus dimicantibus quattuor procedunt victores: ii igitur denuo componendi erunt, ut ex duobus paribus duo procedant victores, et duo hi victores postremo loco componendi erunt, ut unus victor evadat; nam ad unum par omnes reduci debebant, ut ultimus victor certaret cum eo, quem Pausanias VI, 10, 1. vocat *τὸν λειπόμενον ἐκ τῶν ἀνταγωνιζομένων*, hoc est cum eo, qui ex certantibus superesset nondum victus. Certe primi paris victorem cum victore secundi paris certasse, et victorem huius certaminis deinceps cum victore tertii paris, item huius luctae victorem cum victore quarti paris, mihi prorsus non probabile videtur: quamquam enim ita statuantes nonnullos video, tamen nimis iniqua iis, qui in prioribus paribus sorte constituti fuerint, haec videtur dispositio, quae tum tantum videtur admittenda fuisse, ubi numerus parium impar erat, ut trium parium. Itaque quod Heynius statuit, mihi quoque tum hoc loco statuendum videtur tum supra Olymp. VIII. visum est, quattuor in his duobus certaminibus paria et praeterea *ἔφεδρον* fuisse; ubi enim esset *ἔφεδρος*, in iis certaminibus, etiamsi quattuor essent paria, probabile est non denuo duo ex quattuor victoribus paria commissa, sed quattuor victores cum *ἔφεδρω*, nisi prius vinceretur, ex ordine singulos commissos esse, ne victoria illi labore ni-

mium levi constaret, neve nimium diu *ἔφεδρος* differretur. Dices huic sententiae obesse, quod *ἐφίδρω* melior fortuna sorte contigisse dicatur. Sed in hoc non est quod haereas. Nam si quaesiveris, quenam certaminis potissima pars fuerit, facile intelligitur primam congressionem parium integris viribus accedentium fuisse longe gravissimam: in hac enim utrique maxime valebant et per longissimum tempus alteri resistere poterant: hac maxime defatigabantur et frangebantur. Sed in prima hac congressione sola illa paria certabant: *ἔφεδρος* huius immunis erat. Hic igitur ubi cum primo victore congrediebatur, hunc fractum labore facile vincere poterat, eaque victoria, ut consentaneum est, non defatigabatur tantum, quantum secundus victor prima congressione fatigatus erat: itaque etiam secundum victorem vincere facilius poterat. Quodsi tertius iam illi victor aggrediendus erat, concedamus *ἐφεδρον* iam ita fractum fuisse ut illos, qui prima congressione certaverant: sed hoc tamen commodum usus erat, ut in prioribus vincendis minore labore constitisset victoria; in reliquis autem commissionibus non maius ceteris quam *ἐφίδρω* commodum obtingebat. Quod sane haud spernendum erat. Iam vero ipsa ea, quam posui, sententia firmari videtur verbis Aeschyli Choeph. 856. *τοιάνδε πάλην μόνος ὦν ἔφεδρος δισοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄπειν*: quo loco edocemur, *ἐφεδρον* certe cum duobus deinceps aliquando dimicasse, nempe cum victoribus duorum parium, ita ut hi duo victores non inter se certaverint, sed cum *ἐφίδρω*. Idem etiam in tribus paribus et *ἐφίδρω* Barthesium statuente video Anachars. T. III. p. 404 sq. ed. German. Et cum pluribus *ἐφίδρω* certandum fuisse, ipse Lucianus docet plurali *τοῖς κεκμηκόσιν* utens. Attamen, ut alia minus probabilia omittam, tertia superest ratio, qua quis, etiamsi *ἔφεδρος* non fuerit, quattuor potuerit pueros vincere: quippe si sex ab initio paria erant. Tum enim prima congressione sex illa paria certabant, et sex evadebant victores: deinde sex victores in tria componebantur paria et secunda commissione tres probabant victores: prima commissione primi ex tribus paribus victor compositus fuerit cum victore secundi paribus: quarta tandem congressione tertiae commissionis victor cum victore tertii paribus, qui ex secunda commissione solus iam supererat, componebatur. Quapropter si quis in quattuor his commissionibus usque ad finem victor permanserat, iam is quattuor pueros proiecerat. Sed haec tertia ratio mihi non probatur. Nam etsi in hoc parium numero quattuor tantum pueros proiecit is qui victor evasit, sex tamen paria fuerunt: quod Pindarum vix putaverim non dicturum fuisse, si sex fuissent. Utroque enim loco quattuor deiectos pueros esse significavit, ut insigniore victorem laude mactaret: quodsi sex paria fuissent, hoc tam insigne vix videtur reticendum fuisse. Itaque in secunda ratione acquiesco, ex qua *ἔφεδρος* affuisse statuitur. Hactenus de quattuor pueris: nunc transeo ad reliqua. *Ὅμως*, ut tibi; *κρίθη*, non ab iudicibus, sed opinor certamine, *κρίσει ἀέθλων*. *Μοχ ἀμφ* adverbium est: Nec risus dulcis excitavit circa eos gratiam et hilaritatem, quum ad matrem venissent pueri: nam ad *ὥρσεν* non *τοῖς* ex prioribus repetendum est, sed structuram mutatam esse vel genitivus *μολόντων* docet. Seqq. victoris opponuntur pompae: Victi non ut victor in pompa incedunt via urbis maxime conspicua, sed per angustias trepidant inimicorum occursum suspensio animo devitantes. Hoc est *ἐχθρῶν ἀπαγοροι*. *Νέον καλόν*, recens decus, ut Pyth. VII, 18. *νέα εὐπράγλα*, et supra vs. 34. *νέωτατον καλόν*. Quod qui nactus fuerit, animus attollit virtutum alis sublatus, *πέταται ὑποπτερύοις ἀνορέαις*, idque quod ob florentes res magnam de se spem concepit, *ἐκ μεγάλης ἐλπίδος ἐπὶ ἀβρότης*, ex magna spe florenti statu subnixus. Nempe maiora appetit ex magna illa spe: Aristomenes credo Olympicum cupiebat victoriam; poeta vero anxius est ne ille ausis excidat, ideoque com-

mode de fortunae fragilitate admonet, quae insuper nupera Midyldidarum calamitate comprobata erat (v. ad vs. 40 sqq.): unde tam diserte et tam lugubri sententia de imbecillitate generis humani loquitur. Nova decora eum appetere, qui recenti bono auctus sit, his significatur verbis: *ἔχων κρείσσονα πλούτου μέρμναν*. *Μέρμνα* est *studium gloriae futura victoria parandae*, ut Olymp. I, 108. quae notio etiam Olymp. II, 60. continetur generaliori significatione, ex qua est *studium gloriae ex magnis rebus quibusvis*; aliqua ex parte etiam Fragm. inc. 147. comparari potest: *νέων δὲ μέρμναναι σὺν πόνοις εἰλκασόμεναι δόξαν εὐδαιμονίῃ*. Haec igitur *μέρμνα* dicitur *κρείσσω* πλούτου: nam haec iungenda sunt, non *μέρμναν* πλούτου. Sed *μέρμνα κρείσσω* πλούτου varie explicari potest. Primum si *κρείσσω* dices esse *praestans* s. *praestantior*, erit aut *studium gloriae praestantius quam divitiae*, quod ieiunum videtur et nimium vulgare; aut *studium gloriae praestans studio opum*, *μέρμνα κρείσσω* μερίμνας πλούτου, ut Olymp. I, 7. *ἀγῶνα φέρετον Ὀλυμπίας* p. *ἀγῶνος Ὀλυμπίας*. Sed selectius et Pindari ingenio magis congruum est, ut *κρείσσω* explicetur *vincens, superior*, veluti in certamine. „Qui recenti ornatus decore est, is magna elatus spe semper maiora appetit habetque studium et curam amplioris gloriae divitias vincentem, ita ut ille opes, quibus tamen homines maxime ducuntur, posthabeat neque acquirendis incumbat, sed ipsas potius in gloriam parandam erogat.” Quod faciunt omnes, qui sacris ludis operam dant, non soli qui curulibus ludis student: omnes enim nihil lucrantur, sed operae liberali otium impendunt; in itinera, in diurnam apud peregrinos commorationem, in corporis exercitationem, in victum curatissimum et praeceptores, postremo in sacrificia, poetas, musicos, choreutas pompaeque apparatus, haud raro etiam in donaria dedicanda sumptus faciunt. Idem est Nem. IX, 32. *κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρείσσονας ἄνδρες*. Cf. etiam Pyth. IX, 32. *μόχθον καθύπερθε νεάνις ἦτορ ἔχουσα*. Postremo conferri meretur locus de familia pancratiasticis ludis dedita Isthm. IV, 64. οὐδ' ὅποσαι δαπάναι ἐλπίδων, ἔκνισ' ὅπιν. Hominum felicitatem afflictere dicitur ἀπότροπος γνώμη, hoc est ἔχθρὰ, aversum et insensum consilium, quippe eius cuius est de talibus rebus statuere, Fortunae, Fati, Dei. Mox *σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος* scripsi ex Plutarcho et Schol. Nem. accedit Eustathius ad Iliad. 4, p. 757. 32. ubi *Πινδαρικὸν ἔητόν* vocatur *Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος*. Sophocleus quidem Scholiasta ad Aiacem ἄνθρωποι habet; quod translatum inde etiam in Scholia ad Oed. R. 1178. Dictionem invertit Damascius ap. Suid. v. *σκιὰ ὀνείρων* (et ap. Schol. Ven. Iliad. ε, 449. qui paulo aliter profert): *ὅταν ἀντὶ πραγμάτων γεγενήμεϊων εἰδῶλα ἅττα συγγραφαίμεθα, σκιὰν ὀνείρων κατὰ Πινδαρόν*. Aegina heroina mater Aeginetarum est. Ἐλευθέρω στόλῳ κόμυζε, deduc et serva Aeginetas cursu libero, cursum civitatis liberum porro iis praesta; dictio de maritimis maxime rebus, quibus Aeginetae studebant, desumpta est, licet στόλος etiam de terrestri itinere dicatur. Lectionem *καγαθῶ* Pal. C. firmat scripturὰ καὶ ἀγαθῶ.

P Y T H. IX.

Telesicrates Cyrenaeus Carneadae f. (vs. 73.) Pythia vicerat armato cursu, qui Pythiis additus erat Pyth. 23. (Pausan. X, 7, 3.): hinc *χάλκασπις* dicitur. Victoria contigit Pyth. 28. Olymp. 75, 3. Idem stadio Pythia vicit Pyth. 30. Olymp. 77, 3. Utriusque victoriae mentio est ap. Schol. princ. sed posteriorem Pindarus non memorat. De aliis eiusdem victoriis dixit poeta vs. 83 sqq. et celebrem Telesicratem statua fecit Delphis posita (v. Schol.). Victor, quo tempore Pindarus hanc odam scribebat, nondum Cyrenas redux factus erat, quod docet formula vs. 76. *ἂ (Κυρήνη) νιν εὐφρων δέξεται*: pompae Cyrenis ducendae scriptum carmen esse nusquam significatur: *πόλιν τάνδε* vs. 79. de ea urbe, de qua agitur, non de ea, ubi chorus praesens canat, intelligendum. Nec Cyrenis cantatum carmen esse ex *ἁσῶν* vs. 96. mentione colligi potest: nam etiam Delphis et in itinere Telesicrati aliquot affuisse populares pompam comitantes vix dubitem. Sed ne Pythiae quidem comissioni carmen inseruisse videtur. Omnino ubi cantatum sit, non licet accurate definire; fortasse tamen Thebis in comissione cantatum est, de quo v. ad vs. 79 sqq. Oda tribus potissimum partibus constat. Prima usque ad vs. 78. patriam victoris illustrat, Cyrenae nymphae et Apollinis amores persequens; quo nihil aptius in carmine Pythiam victoriam canente, quae ab Apolline sit Cyrenis data. Altera usque ad vs. 107. varias complectitur res, quarum nexum in notis examino. Tertia in splendido Telesicratis genere versatur, quod deducebatur ab Alexidamo, magno et ipso cursore, qui hac arte Antaei Irasorum regis filiam erat uxorem nactus. Igitur quum etiam Alexidamus cursu excelluerit, aptissima etiam ex hac parte huius rei mentio est. Plura non opus praemonere; simplex enim maxima ex parte carminis adornatio est, quippe in narratione potissimum versantis: quapropter etiam metrum tranquillius, aut Dorium aut Dorio proximum poeta elegit. Nam Dorium vel simile Dorio metrum narrationi lyricae imprimis aptum merito habitum est: quod comprobatur comparatione plurium carminum, quibus longiores narrationes intextae sunt, ut Olymp. III. VI. VII. Pyth. III. IV. ne alia afferam.

Vs. 1—26. *Canam Telesicratem, Cyrenae decus, quam olim ex Pelio raptam Apollo in Libyam transtulit, ubi eos exceptit Venus, amabilemque eorum nuptiis verecundiam addidit, Apollinis inquam et Cyrenae Hypsei gnatae, quem Peneo genuerat Creusa Nais Terrae filia. Sed ab Hypseo educata Cyrena mulierum et negotia et oblectationes aspernata venationi operam dedit, bestiis necandis securitatem paternis praestans gregibus primoque mane surgens, ut venatum iret. Χάλκασπις est Telesicrates, quod in armato cursu clypeum habent cursores δραμόντες ἀπλοῖν ὁμοῦ, ut ait Pausan. V, 8, 3. cf. eundem V, 12, 7. et Pindar. Isthm. I, 23. Σὺν Χαρίτῃσι, Gratiis propitiis; cf. Nem. IX, 64. X, 38. V, 54. Isthm. IV, 24. Διόκλῆνος Κυρήνη proprie ob equestria Cyrenaeorum studia; venatrici tamen nymphae epitheton optime attemperatur. Fabulam de Cyrena nympa universam persequitur Müllerus Orchom. p. 346 sqq. Currum, de quo Pindarus, cynos vexisse Veneris aves, tradiderat Pherecydes; v. Fragm. p. 160 sq. Libyam tertiam terrae radicem poeta dicit, quod tres statuebat continentes, Asiam, Europam, Libyam: cf. Herodot. IV, 42 sqq. *Εὐήρατον* et *θάλλουσαν* refer ad *ῥίζαν*.*

De vs. 11. cf. nott. critt. p. 370. Aliter explicat Döderlin. Act. phil. Monac. T. I. F. I. p. 50. construens ὑπέδεικτο ὄχιαν, ex curru suscepit: quod mihi nondum persuasi. Ἰστών παλιμβόμους ὁδοὺς recte Schol. de mulieribus instrumentum textorium ambientibus explicat; cf. Etym. M. p. 367. 47. et Eustath. ad Iliad. α, p. 31. Οἰκόριαι, οἰκούριαι ἐταῖραι, puellae non ut Schol. arbitrat, nuptae, sed innuptae sodales, quae domi manent, non ut Cyrena venatum eunt: cum iis non vult usitata domi convivia habere, in quibus solita puellis oblectatione fruatur. Ultima sic construe: τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν ὕπνον πρὸς αὐτὸν ῥέποντα ἀναλίσκοισα παύρον ἐπὶ γλεφάροις, somnum vero ad matutinum tempus vergentem, qui solet dulcis concubitor esse, rarum nec multum impendens palpebris, id est, somnum non in auroram extrahens.

Vs. 27—67. Cyrenam igitur quum aliquando Apollo cum leone colluctantem conspexisset, Chironem quae ea esset, rogavit, numque eius amore frui liceret; Centaurus autem respondit, primos amplexus et deos et homines tegere; itaque haud recte nunc Apollinem de hac re cum ipso colloqui; neque omnino Apollinem aliud debere sententiam quaerere; ludentem hoc deum facere, quippe qui omnia sciat; si tamen sese aemulari summum vatem Apollinem et se huic comparare oporteret, velle se futura edicere: Apollinem enim maritum illam in Libyam translaturum, ubi Libya heroina terram ei regendam esset traditura; Cyrenam autem Aristaeum enixuram. Sic ἐρατὸν αἰδῶ (vs. 12.) nuptiis affuisse docetur. Narrationem de leone ad Thessaliam referunt Pindarus et Callimachus l. c. ap. Schol. alii rem in Libya factam tradunt; v. Schol. Apollon. II, 498. Nempе utroque loco ponitur Eurypylus, cuius greges ille leo vastabat, et Thessalicæ Libyæque res in hac de Cyrene fabula varie omnino commistae videntur, quod Cyrenarum conditores Minyae ab initio fuerunt Thessalicæ originis. Vs. 30. obscurum est ἐκ μεγάρων: mihi Apollinis aedes Delphica intelligenda videtur, ubi etsi tum Apollo versari dicitur, tamen simul in Thessalia degentem Chironem alloquitur, quippe praesens ubicunque: qui Delphis audit quae in Thessalia geruntur (Pyth. III, 27.), idem Chironem in Thessalia versantem alloqui ex Delphica aede potest. Vs. 32. construe: ἐπάγει κεφαλῇ νεῖκος, φιλοτιμίαν, contentionem adducit capiti. Vs. 38. noli premere particulam ἢ, quae sequentia prioribus adiungit non ut opposita sed ut explicantia et praegressam sententiam amplificantia. Μελιηδέα ποτὶν ἐκ λεχέων κείραι est δρέπειν καρπὸν, ἄσθος Ἡβης, ὥρας, ἐκ συνουσίας τῆς Κυρήνης, ex amplexu eius carpere fructum virginalis maturitatis, hoc est Veneris voluptatem; cf. vs. 113 sqq. Vs. 40 sqq. ex quo loco nonnulla recitat Hermias in Plat. Phaedr. p. 69. sententia haec est: Claudestina persuasione et artibus amatoris perficitur et quasi aperitur primi amplexus facultas, qui fugit lucem publicam hominum nec quasi edicto nuncupatur. Duae res igitur his continentur: et tegendos primos amplexus esse, et persuasionem perficiendos, contra quam Apollo dixerat κλυτὰν χεῖρα οἱ προσεγγεῖν vs. 37. quo vis designatur. Schneiderus annotat: „Suada et hic et Pyth. IV, 219. Veneris ministra est. Amorem quoque eadem translatione clavigerum fingunt veteres, ut in gemma ap. Winckelmann. Mon. ined. Vol. II. p. 40. Eurip. Hippol. 538. Ἐρωτα δὲ δὸν τύραννον ἀνδρῶν, τὸν τὰς Ἀφροδίτας φιλάτων θαλάμων κληδοῦχον.” Suadela Venusque iungitur etiam Horatio Epist. I, 6, 38. Πειθῶ cum Ἀφροδίτῃ Πανδῆμω coli iussit Theseus (Pausan. I, 22, 3.), et Veneris statuæ vicina Athenis Suadae statua fuit (ib. I, 43, 6.); Πειθῶ Veneri adstans ipsis nominibus adscriptis repraesentatur in vase fictili Attico nuptias Pelei et Thetidis ostendente, apud Ed. Clarkium, edito in Walpolii opere Travels in various countries of the East p. 410. Veneremque modo natam Suada coronabat in throno Iovis Olympii (Pausan. V, 11, 3.). In rebus ad Venerem pertinentibus Sua-

dae mentionem habes etiam ap. Aeschyl. Suppl. 1403. Πειθῶ adest Theoxeno puero pulcherrimo ap. Pind. Scol. eidem meretriculae dicuntur Πειθοῦς ἀμφιποιοι Scol. Fragm. 1. Sed verba Pindari hoc loco ambigua sunt: aut enim κλαῖδες Πειθοῦς sunt claves, quibus persuasio aperitur, aut quas Suada tenet; rursumque φιλοτάων aut a voce κλαῖδες aut a voce Πειθοῦς suspendi potest. Si κλαῖδας Πειθοῦς claves dices, quibus aperitur persuasio, φιλοτάων debet a voce Πειθοῦς pendere; sin illa verba explicabis *claves, quas tenet Suada*, aut a voce Πειθοῦς aut a voce κλαῖδες pendere potest genitivus φιλοτάων: mihi ipse ordo verborum hanc constructionem suadet, ut iungantur κλαῖδες Πειθοῦς et a voce Πειθοῦς pendeat alter genitivus φιλοτάων. Πειθῶ φιλοτάων est Suada amores concilians; κλαῖδες Πειθοῦς sunt claves Suadae amores concilians, non quibus aperiat persuasio, sed quas tenet Suada: ut adeo Suada amorum conciliatrix suis clavibus aperiat amplexum, Veneris cubiculo praefecta, ut alibi Amor. Illae vero claves clandestinae sunt, hoc est, clandestina debet amoris persuasio asse. Ἀμφανδόν, palam et aliis consciis; sic de nuptiis legitimis ἀναφανιδόν ὄνυσιν Iliad. π. 178. oppositum τῷ κρύβδην, ut Odyss. λ. 454. ε. 330. τ. 299. Vs. 42. iunctim scribe τοπρώτων. Iam vs. 43 sqq. hoc sibi Chiro vult: „Quum nec dii neque homines palam facere suos amores soleant nec vi utendum sit, miror te de ea me re interrogare atque adeo de manu inferenda dixisse; magis miror etiam de virginis loco et parentibus te me consulere, qui omnia scias.” Ita in verbis καὶ γὰρ σὲ τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγείν duplex inest reprehensio: altera quod Apollo Chironem consulat de concubitu, qui celandus sit, et de vi molienda; altera quod res sciscitetur, quas ipse optime norit: sed quoniam prior iam vs. 40—42. occupata erat, alteram tantum Chiro accuratius persequitur vs. 44 sqq. Sic prioribus recte connexa sunt verba καὶ γὰρ σὲ etc. Edico tibi concubitum persuasionem perficiendum et celandum esse; tu namque haud recte dicis, sed nunc peccas, quod de illa re me consulis, nec de persuadendo te cogitare simulas sed de vi: tu inquam, qui tamen veracissimus es, male et hoc quaeris et cetera, quae ipse scis; quod non pro tua sinceritate facis, ficta me oratione deludens. De voce παρφαμέν v. ad Olymp. VII, 54 sqq. Chiro tamen excusat Apollinis fallacias: ἔγραψε μείλιχος ὁρὰ, induxit te come ingenium; comitatus enim hoc est, quod ea ex Chirone quaerit: comis autem mitisque deus Apollo. Itaque Chiro non increpat Apollinem, sed iucunde cum eo agit, simul autem eius a sese arrogantiae crimen defendit, ut sibi ipso Apolline sapientior videatur. Οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγείν non ad aliud refertur nisi Apollinem nec fallere nec falli; cf. Pyth. III, 29. Aeschyl. Prometh. 1032. et ap. Plat. Rep. II, p. 383. B. Platonemque ipsum Apol. Socr. p. 21. B. ne plura. Ille autem datus ψεύδει regitur a verbo θιγείν; v. ad Olymp. I, 67 sq. De vs. 49. cf. ad Pyth. VI, 10—14. Ad rem Heynius bene contulit verba oraculi ap. Herodot. I, 47. οἶδα ἐγὼ ψάμμον τ' ἀριμὸν καὶ μίτρα θαλάσσης. Vs. 55. Διὸς κήπον bene illustrat Schol. Vs. 56. λαὸς νασιώτας sunt Theraci. Ὀχθος ἀμφίπεδος, collis Cyrenaeus campo cinctus; cf. ad Pyth. IV, 1 sqq. Vs. 57. νῦν opponitur postero tempori, quo Theraea colonia condita est. Vs. 58. Libyae reginae tribuitur regia auro ornata, ut vs. 70. θάλαμος πολυήροσος, utrumque propter opulentiam, maxime ex mercatura, de qua dixit Thrige. Δωρησάται Διὶ τὴν Κυρήνη αἶσαν χερσὶν ὥστε συντελεῖν αὐτήν, ut cum ipsa unā eam gubernet et augeat Cyrene, ἔννομον, legitimam, rite ei tributam, ut ius illi in ea sit. Οὐτ' ἀγνώτα θηρῶν, neque ignaram ferarum, ut adeo venationibus suetis indulgere Cyrene queat. Mercurius Aristaeum nutricibus affert, quippe deorum minor, isque etiam Cyrenaeorum haud dubie religionum particeps: certe in Thera cultum esse inscriptio quaedam inedita docet. Similiter in signo Olympiae posito et in

alio Spartae collocato Mercurius Bacchum parvulum portat (Pausan. V, 17, 1. III, 11. extr.), quippe quem ad Inonem detulerit (Apollod. III, 4.). Telluri traditur infans, quia Tellus mater est Creusae, quae Hypseum genuit Cyrenes patrem. Horis Aristaeum apportari ob inventa plurima, lactis coagulationem, mellificationem, olei confectionem, lanae tractandae opus, medicinam, vaticinium, scite notat Gedikius comparans Olymp. XIII, 17. Neque omittendum Etesias eum advocasse aestatis temperamentum (Schol. Apollon. II, 498.); et ceterae quoque eius artes ad dona naturae et tempestatum et iustam rerum temperationem pertinent: quae omnia Horis debentur. Cf. de Aristaeo int. Virg. Ge. IV. Vs. 64. scribe αὐταῖς, ut diserte Pal. C. Mox construe: θήσονται γιν ἕηνα καὶ Ἀπόλλων, efficient eum Iovem et Apollinem, efficient numen hominibus praesentissimum et ovium custodem. Ἀνδράσι φίλοις χάριμα ἄγχι-στον, maxime praesens numen et bonum viris ab eo dilectis. Dum autem Horae et Tellus efficiunt, ut Iuppiter et Apollo sit hominibusque et ovibus propitius, simul eum praestant nominibus apud alios Agrei et Nomii, apud alios Aristaei vocandum. Καλεῖν, pro quo usus Graecus etiam καλεῖσθαι ferebat, absolute positum est, quasi sit ὀνόματι τοῖς μὴν Ἀγρεία καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταίων. Τοῖς est ab aliis, apud alios: vel talia annotare interpretum imperitia cogit. Tria vero illa nomina Aristaei propria esse docent Diodorus IV, 81. Apollon. Rhod. II, 509. Nonnus Dionys. V, 215. Iuppiter et Apollo factus dicitur, quod divinos honores habuit, ἰσοθέους τιμῆς (Diod. I. c.): quippe est Ζεὺς Ἀριστος s. Ἀρισταῖος, Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος, hoc ob pecudes. Cf. Müller. Orchom. p. 348. qui pro ingenii perspicacitate recte notat deum Aristaeum antiquiorem esse matre sua. Schol. Apollon. II, 494. καὶ κατακαλεσάμενος τοὺς ἐτῆσις Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη καὶ Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. Pro Iove cultus est apud Arcades, ut docet Serv. ad Virg. Ge. I, 14. Apollinem Agreum habes ap. Aeschyl. in Plutarch. Amator. c. 14. Agraemum ap. Pausan. I, 41, 4. Nomius Apollo passim occurrit, etiam ap. Schol. Pind. Nem. V, 42. ubi nomen gregum custodem significans ad nomos musicos transfertur: et utrumque sane in eo nomine quaevisse veteres. Sed etiam Iuppiter Agreus a Schneidero annotatur ex nummo Corcyraeo ap. Pellerin. T. III. p. 57. Ceterum cultus Aristaei ex Arcadia, Thessalia, Boeotia progressus ab Arcadiis in Ceum insulam, a Minyis Cyrenas translatus est.

Vs. 68 — 78. His ipsis, quae locutus erat, verbis Chiro impulit deum ad nuptias perficiendas, quae eodem die in Libya factae sunt; ibi vero pulcherrimam Cyrenarum urbem ipsa regit et celeberrimam ludis. Atque etiam nunc Pythiā victoriā dominam condecoravit Telesicrates, Cyrenam heroinam illustrans, quae eum propitia recipiet gloriam patriae reportantem. Ἰάμου τελευτὰν κραίνειν, ut ap. Aeschyl. Agam. 739. παρακλήνους ἐπέκρανεν γάμου πικρὰς τελευτὰς. Vs. 69. ἥδη pertinet ad ἐπεγομένους: ubi iam festinant dii, hoc est, quando iam eo est perventum, ut festinare incipiant. Vs. 70. construe: ἄμαρ κείνο διατλάσει ζεῖνο, id is dies perfecit. Κλεινὰν αἰθλοῖς Cyrenes urbem vocat partim ob ludos domesticos partim ob victorias ex peregrinis ludis. Ita aditus paratur ad Telesicratis victoriam celebrandam. Carneadis nomen nota esse Cyrenaium; quod recurrit in philosopho, qui tamen certam ob causam hoc nomine appellatus dicitur. Vs. 75. ἀνέφανε maxime ad vocem praeconis refer, coll. Olymp. V, 8. Vs. 77. laudis causa immiscetur Cyrenas esse καλλιγύναικας, epitheto ex poetis noto de aliis quidem civitatibus. Et Sparta maxime, Cyrenarum avia, mulierum pulchritudine clara habebatur: neque tamen ideo potissimum hoc epitheto ornantur Cyrenae, sed quod res vera erat. Non improbable quidem dixerim ex Spartana origine aliquid etiam in Cyrenaicas mulieres pulchritudinis manasse; nec tamen negaverim simili

pulchritudine gavisam esse eam mulierum gentem Cyrenaicam, quae Libycā esset origine: simili dixi, hoc est virili et athletica. Nam Libycae virgines ut Spartanæ corporis exercitationibus operam dabant (v. ad vs. 100.): denique talis ipsa Cyrena heroina est, venationi dedita et ab omni molliore cultu aliena (vs. 4—33.). Ea ipsa mulier, a qua Telesicrates genus repetebat, Libyca καλλίκομος paulo post vocatur vs. 110. eique vs. 112. tribuitur *Θαητών εἶδος*. Neque omittendum Libyæ virginalem pulchritudinem prerogativa insigni auxisse (Herodot. IV, 180.). Postremo quæviseris cur hanc Cyrenarum laudem, esse eas καλλιγύναικας, aliis Pindarus hoc loco præstulerit. Quodsi dixeris, epitheton hoc esse ornans neque singularem subesse rationem, ferri hæc sententia poterit; attamen plura conveniunt, quæ mihi illud ipsum vocabulum de industria delectum esse suadeant: nec Pindarum epithetis promiscue sed acri cum iudicio usum esse plurima docent exempla. Hoc quippe loco id imprimis aptum fuit, quod in mulierum potissimum mentione facienda carmen versatur: dictum enim de Cyrena heroina est, dicitur de Antæi filia pulcherrima: dictum etiam vs. 100 sqq. de virginibus mulieribusque Telesicratem admiratis.

Vs. 79 — 107. Telesicratis victoriā nominatā pergitur: *Magnæ autem virtutes, quales tuæ sunt, largam quidem carminum materiam præbent; sed si magnas res paucis in luce posueris, oblectamentum hoc prudentibus et pulcherrimum acroama. Igitur modus tenendus et observanda opportunitas, quæ optima est; ea vero ipsa postulat, ut breves simus, quia opportunitas brevis est, καὶρὸς ὄντις*, ut ait Hippocrates. Etiam Iolaus olim Thebanis observatæ opportunitatis brevis specimen edidit, qui ad hoc tantum rediivus, ut Eurystheum occideret, re peracta statim sepulcro avi conditus est Amphitruonis Argolide relictæ Thebas olim habitantis: ex quo et Iove prudens Alcmena genuerat Iphiclem Iolai patrem et Herculem. Hos vero stultus fuerit qui non cecinerit eorumque nutrices Dircaeas undas: ego vero illos ex voto celebrabo, beneficio ab iis auctus. Ut autem nunc felix fui in re ad victoriam Telesicratis pertinente, ex voto illo, cuius particeps factus sum, ita utinam ne deficiat Gratiarum lumen, quibus debentur victoriae, quas ego cano. Quod lumen nunc quidem præsto est. *Aeginae enim eundem vicisse dico et Megaris, et hic quidem ter, laudes sibi parantem, quas ne inimicus quidem secundum Nerei dictum detrectare debet. Etiam in domesticis ludis Palladis te miratæ sunt mulieres, in Olympiisque et Telluriis et omnibus ceteris patriæ certaminibus. Hic est sententiarum nexus, quo despero meliorem afferri posse. Βαῖα ποικίλλειν ἐν μακροῖς, in rebus uberrimis pauca verba facere cum arte. Deinde ὁ δὲ καὶρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν*, in quo iunge παντὸς ὁμοίως, pertinet et ipsum ad brevitatatis commendationem; cf. Olymp. XIII, 45 sqq. Pyth. I, 81. et de sententia Sophocl. Electr. 75. Sed quo magis nunc poeta opportunitatem commendat, tanto magis importunam intrudi de Iolao, Iphicle, Hercule, Thebis digressionem, ut bene notat Gedikius. Fabulam de Iolao, ut necaret Eurystheum Heraclidas urgentem, reviviscente narrat Schol. Euripides Heraclid. 843 sqq. tantum tradidit ex sene voluisse iuvenem Iolaum fieri: cf. Ovid. Metam. IX, 399. et de morte Eurysthei Strab. VIII, p. 579. A. Alm. Apollod. II, 8, 1. et ibi Heyn. Hæc igitur cur nunc assumpsit poeta, qui se brevem futurum et commoda propositurum ipse significet? Patet profecto ex ipsa hac poetæ significatione, hæc debere pro commodissimis haberi. Et apte Müllerus Orchoin. p. 346. Telesicratem putat Aegidam fuisse, etiam ob nomen patris Carneadis a Carneis Aegidarum sacris vocati; Aegidae enim et Thebis et Heraclidis coniunctissimi fuerunt, et Heraclidis quidem imperium repetentibus, quod abstulerat Eurystheus ab Iolao debellatus. Contra Scholiastæ Telesicratem Iolaia s. Heraclea (v. ad Olymp.

VII, 77 sqq.) vicisse arbitrantur, quae ad tumulum Iolai celebrata sunt: neque obest quod Iolaus hoc loco Amphitruonis sepulcro conditus dicitur, quippe quod non diversum est (cf. Nem. IV, 20. ubi v. Schol. et Dissen.), nec quod alii eum in Sardinia humatum tradiderunt. Eodem in Scholiis referuntur verba poetae vs. 92. τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῇ κωμάσονται τι παθὼν ἑσλόν, et ab altero quidem Scholiaste ita, quasi haec, quae poetae potius ipsius sunt, ex victoris persona dicantur. Sed victor, qui vs. 100. secunda persona compellatur, non potest nunc primā dici; neque in Heracleis s. Iolais Telesicratem vicisse ullo verbo significatur. Equidem in hoc loco fere nihil video: si tamen Aegides Telesicrates est, aptiorem narrationem iudicabis; votumque, quod sibi poeta ab Hercule et Iphicle praestitum dicit, certe pro ipsa Telesicratis hac Pythia victoria susceptum videtur: neque enim non probabile est, Pindarum pro Telesicratis victoria, quam deinde celebraret, vota fecisse, praesertim si is Aegides ac proinde poetae propinquus fuerit (v. Pyth. V, 75.), atque in itinere, antequam Delphos venisset, Thebis Pindari familiaritate usus sit; Herculi autem potissimum votum facere poeta potuit ut heroi certaminibus insigni, et cuius posteri ab Aegidis maxime adiuti sint, ut ipsum par sit Aegidas vicissim adiuvere. Similem rem vidimus Pyth. VIII, 61 sqq. Nec reticebo, quae mihi praeterea coniectura oblata sit. Nam sicuti carmen Olymp. VI. Stymphali apud Iamidas cantatum est, ut eo cognatus Agesias Syracusius celebraretur; sicuti Pyth. X. non in patria Hippocleae sed in alia civitate, ut victor splendide exciperetur, cantatum reperimus: ita vide ne Aegides Telesicrates ex Pythiis redux ab Aegidis Thebanis comissione exceptus sit in ipsa Thebarum urbe, ideoque et Thebae et indigetes heroes celebrentur; immo apud ipsum Iolai tumulum, quod ibi stadium erat, haec potuit commissatio haberi. Ibidem fuit hippodromus, ut vidimus ad Olymp. VII, 77 sqq. quo aptius epitheton Amphitruoni tributum δι-σφράλτης, si eo loco carmen cantatum; item quod Thebarum vici λεύκιοι dicuntur. Dicas quidem carmini Thebis cantato non convenire tantam in Cyrenaicis fabulis tractandis ubertatem; dicas verba μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων αἰ μίμναται etc. magis eo deducere, ut carmen non Thebis cantatum sit: unde poeta dicat in quovis loco et quovis tempore debere Dircaeas aquas memorari; postremo quod vs. 96. de civibus Telesicratis prolatum sit, non aptum esse carmini in aliena civitate audito. Sed de prima, quae opponi potest, re ita iudico, in aliena quoque civitate orrandi victoria causa patriam eius celebrandam fuisse; quo simul id lucrabatur poeta, ut etiam Cyrenis iucunde audiri carmen posset. Nam etsi studiose indagare soleo, cui loco unumquodque carmen maxime destinatum fuerit, tamen non nego pluribus locis unum et alterum potuisse cantatum esse: immo id prope necessario statuendum est. Quippe plus semel pro una victoria habita commissatio est; in tali vero comissione plura esse carmina cantata, praesertim in convivio, vix potest dubium esse: itaque verisimile est, si cui Cyrenaeo Pindarus Thebis carmen ibi canendum obtulisset, ubi deinceps in patria commissatio haberetur, etiam illud carmen repetitum esse, quod Thebis esset cantatum: in quo facile ferebatur, siquid ex loco, ubi primum cantatum esset, admistum erat, quum omnes scirent, sollemnibus alibi habitis carmen scriptum fuisse. Ita oda Pyth. I. quam ad Aetnam retuli, potuit etiam Syracusis cani, et Olymp. VI. Stymphali primum et iterum Syracusis; immo poeta in uno alteroque carmine potuit ita versari, ut pluribus id locis accommodaret: illud tamen potissimum indagandum, qui maxime locus inter scribendum Pindaro obversatus sit; quem locum in hoc carmine Thebas esse dixerim. Praeterea, ut redeam ex hoc deverticulo, ex Pyth. V, 76 — 81. prout ego illum locum interpretandum censeo, colligitur a Cyrenarum lau-

dibus Thebanos, Aegidas quidem, haud alienos fuisse. Deinde quod de civibus dictum habetur, id comitibus maxime Telesicratis dictum arbitror, ut in introductione significavi: quibus id, ut amicis, maxime placere debuit, quique eorum verborum sententiam penitus perspiciebant. Dircaeas autem aquas numquam obliviscendas esse etsi non opus erat ut Thebis diceretur, commode tamen hoc loco additum est, ut et Thebani, qui choro adessent, suam una cum Cyrenis urbem celebrarent, et Cyrenaei Thebis versantes Thebana urbe praedicanda hospitalitatis gratias referrent hospitibus suis. Prorsus ita in carmine Syracusio victori scripto et Stymphali cantato Stymphali et Arcadiae iucunda fit mentio Olymp. VI, 77—100. Denique nisi carmen Thebis cantatum iudices, quare universus locus de Iolao et cetera admista sint, non satis perspicio: sola enim mihi satisfacere videtur causa ex loco, ubi carmen primum cantatum, petita. Nam si id apud Iolai et Amphitruonis tumulum canebatur, ipsa opportunitas, ὁ καιρὸς παντὸς ἔχων μέτρον, et religio heroum postulabat, ut eorum fieret mentio: atque ita simul transitus aptissimus ad Herculem et Iphiclem parabatur, ad quos transeundum necessario fuit, si votum pro Telesicrate Herculi et Iphicli fecerat Pindarus. Ita quidem instituta interpretatione nihil in universo loco incommodum, nihil alienum est: quodsi illud ἐσλὼν vs. 92. ipsa Telesicratis victoria est, vel ea, quae vs. 93 sqq. de ceteris eiusdem victoriis dicuntur, prioribus accurate connexa erunt. Et haec quidem in universum. De λευκίπποις ἀγνισαῖς Καδμείων cf. ad Olymp. VI, 82 sqq. atque nota hoc ideo dictum esse, quod Amphitruonem dixerat διαφρηλάτην. Huc opinor spectat Dionysius Phaselita ap. Schol. Pyth. II. inscr. λευκίππους Θήβας a Pindaro dici notans. Vs. 90. κωφὸς est de surdo mutoque ac proinde stulto: locum respicit Synesius Epist. ad Pylaemen. p. 257. collect. Cuiac. ubi est περιβάλλει ex lectione librorum nonnullorum περιβάλλει. Vs. 92. τέλειον τι ἐπ' εὐχῇ παθὼν de singulari quadam, quae poetae contigerit, felicitate dictum esse, non universim hoc significare, Quoties bono aliquo ex voto afficior, ipsa sententiae ratio docet, quippe prorsus vacantis, ubi universe accipiat. Τέλειον ἐπ' εὐχῇ, ex voto perfectum et praestitum: ipsae etiam preces, quibus eventus respondet, sunt εὐχολαί τέλειαι, ut Fragm. Scol. 1. extr. Vs. 95. φυχὼν p. φυχόντα explicui in nott. critt. ubi Scholiasten in hac enallage ne offendisse quidem dixi; sed Schol. sibi non constat, quum verba inde a φαρμί usque ad φυχὼν ex victoris persona pronuntiata iudicet in fine notae: ὁ δὲ λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου. Mihi quidem fuit quum φυχὼν ad ipsum poetam referendum videretur, hoc sensu: „Affirmo me ex Aeginetica et Megaricis Telesicratis victoriis hanc urbem illustrare, quum victoris illius labore et materia carminis ab illo praebita inopiam taciturnam effugerim.” Quae interpretatio priori quidem sententiae, Χαρίτων μὴ με λῆποι καθαρὸν φέγγος, eximie convenit, sed minus sequentibus οὐνεκεν εἰ φίλος αὐτῶν etc. Nec tum εὐκλείζει commodum, sed desideres εὐκλείζειν. ne alia afferam, quae huic obsunt explicationi. Itaque redeo ad id, quod in nott. critt. proposui. De σιγαλῇ ἀμαχανία cf. ad Olymp. VIII, 67 sqq. Mox quae de Nereo habentur, ex prisco poemate petita sunt; cf. etiam Nem. IX, 6. III, 28. Vs. 100 sqq. Schol. εἶδον refert ad chorum, quasi singularis sit; sed iungendum: εἶδον ἄφρονες τ' εὐχοντο, ὡς ἐκάστα, παρθενικαὶ πόσιν, ἢ γυναῖκες υἱόν; omnes mulieres videntur, singulae, prout quaeque erat, aut virum aut filium expetebant. Ἀφρονες recte Schmidius explicat Nihil quidem dicentes, sed tacite optantes. Ὡς ἐκάστα dividit inter mulieres, ut quaeque aut virgo erat aut nupta: posterius aut nupta non expressum est, sed facile suppletur ob υἱόν. Totum locum de ludis Atticis, Panathenaeis, Olympicis, Telluriis veteres intellexerunt, Heynius de Cyrenaica, qui verum vidit: mire enim

poeta Atticas imprimis mulieres, quae gymnicos ludos ne spectabant quidem, Telesicratem diceret vel maritum vel filium sibi exoptasse; atque ubi ludorum locus non definitus est, proxime de patriis cogitandum: quo ducit etiam adiectum *ἐν τε καὶ πασιν ἐπιχωρίοις*, et in reliquis quoque omnibus Cyrenaicis, in quibus verbis vocabulo *πᾶσιν* summam inesse vim tam numerus docet quam praepositum *καί*; est igitur: *Et in illis Palladiis, Telluriis, Olympiis ludis, et in ceteris a deo omnibus domesticis.* In Libycis autem certaminibus et maxime in Palladiis, mulieribus spectandi copiam fuisse non solum ideo concilio, quod Cyrenae a Spartanis originem duxerunt, apud quos licentior mulierum vita fuit, sed etiam quod Cyrenensium puellae ludis et ipsae exercitabantur. Primum enim in Libya feminarum gymnica certamina instituta esse vel apud barbaros, statim demonstrabitur; deinde vero quum a Spartanis originem ducebant Cyrenaei, Sparta autem etiam puellae exercitarentur, haud dubie Cyrenis quoque virginum certamina instituta sunt, cursus maxime ut opinor, qualia etiam apud Eleos obtinebant (Pausan. V, 16.). Quam rem eximie confirmat inscriptio Cyrenensis, quam edidit Della-Cella in Itinerario p. 142. ex qua patet vel Romanorum sub dominatione mulierum in ludis Cyrenaicis partes haud exiguas fuisse; in illo enim titulo Claudia Olympias *αἰώνιος γυμνασιαρχὴς* memoratur. Ad nostrum locum simul hoc tenendum, non de nudo stadio (*γυμνῷ σταδίῳ*) sed de armato cursu (*δρόμῳ ὀπλίτῃ*) dici. De singulis his ludis, quoniam rebus Cyrenaicis nihil obscurius, nulla ad nos pervenit notitia; religiones tamen conveniunt. *Palladios* ludos ab *ὀπλιτοδρόμοις* statis temporibus (*ὥραις ἐν τελευταῖς*) actos esse vel inde concicias, quod in ea plaga Palladis armatae cultus celebratissimus fuit; neque arcendae mulieres erant, ad quas haec religio maxime pertinebat. Statuam Palladis Cyrenis dicaverat Amasis (Herodot. II, 182.), haud dubie quod ibi iam antea insigniter culta est, ut eiusdem simulacrum Lindum misit ob cultus Lindii auctoritatem: et in Palladis ludis annuis decertabant virgines Ausensium, Libyci populi; ante certamen pulcherrima virginum circumvehebatur exornata *κνῆ τε Κορινθίη καὶ πανοπλίη Ἑλληνική* (Herodot. IV, 180.). Quod non alienum a rebus Cyrenaicis: nam ut Ionum mulieres Caricae fuerunt, ita Cyrenaicae mulieres haud dubie magnam partem fuerunt Libycae; unde Cyrenaicae et magis etiam Barcaeae feminae Libycis obstrictae religionibus reperiuntur (Herodot. IV, 186.). Quis vero ignorat Palladem Tritogeniam? Cuius res etsi a Tritone Boeotiae in Libyam translatae videntur (v. Müller. Orchom. p. 213. p. 355 sqq.), a veteribus tamen magna ex parte ad Libyae Tritonem referuntur. Adde aegidem Palladis Libycam secundum Herodotum (IV, 189.), sive hic vere scripsit sive falso. *Olympia* autem quidni ut Athenienses ita Cyrenaei celebraverint? Vicinus est Ammon Olympi dominus (Fragm. Hymn.), in nummis Cyrenaicis frequens; ad cuius sollemnia *θεωρῶνς* mittebant Cyrenaei Strabone teste, cuius statuam in curtu positam Delphos iidem miserant Pausania referente: in vicinia Cyrenarum habes etiam Lycaeam Iovem (Herodot. IV, 203.); Libya est Iovis hortus (vs. 55.); Eleus Iuppiter Olympius et Iuppiter Ammon fuere coniunctissimi (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 259. Müller. l. c. p. 359.). Quid dicam de *Telluriis*? Cyrene enim Hypsei filia aviam habuit Creusam, cuius mater Tellus (vs. 17. cf. vs. 62.).

Vs. 107—130. Iam tua, Telesicrate, laude celebrata, quaedam antiqua quoque maiorum tuorum gloria exigit a me, ut debitum oblitteratum revocem et sitim carminum restringam, quibus illa maiorum fama indiget. Nam quum Antaeus Irasorum rex filiam vellet nuptui collocare, Danaë exemplum imitatus certaminis praemium illam apud metam constituit, ut qui primus eo pervenisset, uxorem eam duceret. Tum ex prociis, qui plurimi

convenerant et propinqui et peregrini, *Alexidamus victor salutatus est, qui saepe etiam prius vicerat.* Δόξα τις παλαιά, non gloria universe, sed certa quaedam: quae quum antiqua fuerit et, quod iarmine necdum celebrata erat, oblivioni tradita, nunc illa πράσσει χρέος ἐγείραι. Qui vocem ris initio sermonis positam reprehendunt, non calant sermonis elegantiam: equidem doleo voculam illam illo loco poni neque in vernacula lingua posse neque in Latina interpretatione potuisse; quamquam vel ex hac quamvis scabra, quid praestet praemissum ris, intelligere licet. Ceterum scribendum est παλαιά, ut conieci in nott. critt. cf. Isthm. III, 40. Καὶ παλαιά dicitur, etiam antiqua quaedam gloria, non novitia, quam Telesicrates modo paraverat. Illi igitur antiquae gloriae debetur carmen; sed debitum illud obliteratum oblivione est; itaque id debitum ut quasi ex somno excitetur, gloria illa a poeta postulat: sic ipsa haec gloria in memoriam revocatur. Χρέος de carmine debito est Olymp. XI, 8. III, 7. ubi πράσσειν χρέος στέφανοι, ut h. l. δόξα πράσσει χρέος: adde Pyth. VIII, 34. Ad dictionem ἐγείραι cf. Isthm. III, 39 sqq. Αἰδοῦν διψᾶν ἀκείδμενον, poetam, qui carminum sitim restinguit; non suam sed qua Telesicratis maiorum gloria premitur: alias διψᾶν ἀνέταια ipse qui bibit, ut Iliad. χ, 2. Gloria et maxime victoria sitit carmina (Nem. III, 6 sq.). Αὐτίς ἐγείραι: quum olim debitum illi gloriae honos tributus fuerit, hic rursus suscitandum est. Mox προγόνων et οἷοι ἔβαν est de Alexidamo, uno ex maioribus, quibus, ut solet, omnibus tribuitur, quod unus ex eorum societate fecit: hic enim totius ea aetate gentis personam sustinet. Μναστήρες, ἄτε μνηστήρες. Antaeus idem est qui ab Hercule occisus fertur (cf. Isthm. III, 70 sqq.): hunc enim Irasis habitasse tradiderat Pherecydes (v. Schol.). Adde Dissen. ad Isthm. III, 61 sqq. Sed Alexidami fabula gentilicia alia haud dubie de eo tradebat non inhonesta. Alexidamus autem fabulae gentiliciae more usitato in remotiora haec tempora removisse videntur, licet Telesicratis gens longo intervallo post cum Batto in Libyam pervenisset: simile in ipsa Batti gente Euphemidis vidimus Pyth. IV. quum enim Battus demum Libyam occupasset, iam Euphemo terra in Libya data esse ferebatur cum Argonautis eo delato. Cf. Müller. Orchom. p. 346. Nam quod Schol. vs. 183. Pindarum putat fabulam de Alexidamo mutasse, nihil est. Puellae nomen est Barca s. Alccis (v. Schol.). Vs. 112. σύγγονοι non populares sunt sed propinqui, οἱ συγγενεῖς, οἱ ἐκ γίνους, quibus olim proximum connubii ius. Vs. 113. scribe Ἥβας littera maiuscula: v. ad Olymp. VI, 57. Duodequingenta Danaï filiae sunt, exclusa Hypermnestra Lynceo nupta et Amymone Neptuno amata: de gymnico apud Danaum certamine v. Apollod. II, 1, 4. Pausan. III, 12, 2. idem institutum Icario Penelopae patri Pausanias tribuit: Indos pugilatus certamine proposito filias in matrimonium locare Strabo tradit XV, p. 1044. A. Vs. 120. γαμβροὶ sunt sponsi futuri: cf. ad Olymp. VII, 1 sqq. Πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλκιν, sc. τοῖς παρόντας, priusquam merides supervenisset. Vs. 121. εἶδόν ἀρούραν idem fere est quod ἤρημασε διδούς: Λιβύς, Antaeus. Vs. 123. ἐν μέσοις refer ad ἔλπε. Vs. 124. construe ψαύσει οἱ ἀμφὶ πέπλοις. Vs. 125. οὕνε λαυνηρὸν δρόμον, postquam cursum superaverat et ante ceteros absolverat. De Libyom Nomadam locis v. Herodot. IV, 186 sqq. hic ii sunt, qui circa Barcam habitant, ubi Irasa urbs fuit. Vs. 128. ad φυλλοβολίαν cf. Pausan. VI, 1. extr. et quae collegit Casaub. ad Suet. Ner. c. 25. Apponam tamen notabilem locum Clementis Alexandrini Paedag. II, 8. in quo ordo munerum victoribus oblatorum secundum temporum successionem traditur: ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι πρώτων ἡ τῶν ἄθλων δόσεις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπαγεμὸς (de quo cf. Ruhnck. ad Tim. p. 216.), τρίτον ἡ φυλλοβολία, τελευταῖον δὲ στέφανος ἐπίδοσιν λαβοῦσης εἰς τρυφήν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Plura et de

συλλοβολῆς et de ἐπαγεμῶ ex Eratosthenis annotatione praebent Schol. Eurip. Phoen. 574. Suid. v. περιαγειρόμενοι, Mich. Apostol. XV, 97. Phot. Lex. p. 303. De περὶ οἰκῶν cf. not. ad Olymp. XIV. extr.

P Y T H. X.

Carmen scriptum Hippocleae s. Hippocli (formae enim hae diversae eiusdem nominis sunt, Ἰπποκλῆς, Ἰπποκλήης, Ἰπποκλείας; cf. Muncker. ad Antonin. Lib. 34. p. 271.), inter pueros victori dialulo (vs. 9.): qui ludus Olymp. 48, 3. Delphis institutus est, tum nondum coronarius (Pausan. X, 7, 3.). Parta victoria Pyth. 22. (v. Schol.), Olymp. 69, 3. Eundem eodem die stadium vicisse Schol. perhibet, cui difficile est in tali re obloqui: Pindarus quum huius decoris non meminerit, statuendum est plures poetas ad celebrandum Hippocleam invitatos Pindaroque solius dialulo victoriae canendae negotium datum esse; quod suo more pinguis expressit Schol. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνίκησε καὶ στάδιον, οὐ οὐκ ἐμνήσθη, ἵσως τοῦ διαύλου μόνον μισθὸν λαβών. Ceterum postea Hippocleas vicit Olymp. 72. et 73. hoc vero carmen multo ante scriptum est statim post Pythiam victoriam Olymp. 69, 3. quae prima haud dubie Hippocleae fuit: quo refer dictionem γένεται γὰρ αἰθίων (vs. 7.) a Scholiaste quoque (vs. 11. vulg.) ita intellectam, et cf. poetam vs. 25. etsi alia illius formulae vis alibi reperitur, ut Isthm. I, 21. Ut vero puer Hippocleas tum primum vicit, ita etiam poeta adolescens fuit, quum hanc odam scriberet, quippe viginti annos natus; necdum sibi soli confidebat (vs. 64. c. not.). Immo iuvenili ingenio aliquis digressionem de Perseo (vs. 31—50.) tribuerit, splendidam quidem et iucundissimam, sed argumento non satis, ut putes, connexam: neque enim sufficit de Apollinis cultoribus Hyperboreis dictum esse, hoc est eius dei, in cuius ludis Hippocleas vicisset; neque illam digressionem inde excusaveris, quod Perseus inter Heraclidarum maiores sit ac proinde etiam Aleuadis, qui carmen hoc procurarunt, utpote Heraclidis coniunctus: certe pari iure Hercules assumi poterat, et ipse apud Hyperboreos versatus. Quae quum veteres intelligerent, haud absurde Pindarum reprehendebant ap. Schol. vs. 47. vulg. μέγρι δὲ τούτων ὁ Πινδαρος καλῶς τὸν ἐπὶ νικῶν γράφει· ἡσυχίῃ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἀλόγῳ παρεκβάσει χρησάμενος. Sed re accuratius spectata plane aliter iudico. Nam primum etsi carmen hoc ab adolescente poeta scriptum est, nihil tamen in ceteris rebus imperfectius deprehenderis, licet Bothius nonnulla iuvenilis indolis vestigia sibi repere visus sit: nisi quod vs. 56. iuvenilem licentiam grassatam esse putem et ipse. At hoc tamen minutum est, nec poterit cum tanto incommoda digressionis vitio comparari. Deinde ab argumento sese digressum esse ipse poeta sentit et uberius excusat vs. 51—54. (cf. Schol. vs. 79. vulg.): itaque si nihilo minus digressionem assumpsit, hoc certe non imprudens fecit nec contra artem, sed cum ratione, prorsus ut Pyth. XI. in carmine matura aetate scripto et digressionem, quae aequae aliena videatur, ausus est, et pari utitur excusatione. Iam vero quum in Pyth. XI. satis intelligatur, digressionem illam ad rem vel maxime pertinere, potest inde de hoc quoque carmine coniectura fieri et certa via colligi, peculiarem quandam narrationis de Perseo innectendae causam fuisse. Quid quod ut Pyth. XI. ita etiam hic digressio

dedita opera arcessitur transitu per sermonis ambages facto (vs. 27—30.)? Quod si quis Pindarum ob argumenti penuriam fecisse putaverit, et Pindarum et Aleuadarum res et lyricae poesis ingenium ignorat. Itaque Persei res non temere immisceri mihi constat; quo pacto tamen illae huius odae argumento coniunctae sint, indagare arduum. Confugiendum ad coniecturam est. Nempe Aleuadis et eorum propinquis amicisque Persei mentio videtur gratissima fuisse, quod eum ut heroem gentilicium imprimis *colerent*: ac nescio an hanc quoque ob causam Aleuadae Xerxi addicti fuerint, quod Persarum gentem et regiam stirpem sibi cognatam putarent. Nam Persae credebantur a Perseo esse; unde in Argivos propensus Xerxes (Herodot. VII, 149 sqq.): similiterque Aristippus Aleuades et Cyrus minor hospitio iuncti erant (Xenoph. Anab. I, 1, 10.); atque inter Scopam tertium, Aleuadarum necessarium, et eundem Cyrum aliquam fuisse familiaritatem ex historiola ap. Aelian. V. H. XII, 1. colligo.

Redeo ad Hippocleam, a quo et ipse Pindarico more digressus sum. Ille igitur non primus victoriae decus in familiam intulit, sed prius pater Phricias Olympia bis armato cursu vicerat (vs. 12—14.), quod contigit inter Olymp. 66—69. nam cursus armatus Olympiae adscitus est Olymp. 65. victore tum Demarato Heraeensi (Pausan. V, 8. VI, 10.): idem Phricias Pythia vicerat cursu (vs. 15. 16.), non tamen armato, qui Pyth. 23. demum, quattuor post hoc carmen annis, Pythiorum ludis additus est, victore tum primo Timaeo Phliasio (Pausan. X, 7, 3.). Patria Phriciae et Hippocleae Pelinnaeum poetae dicitur (vs. 4.), Thessaliae oppidum haud procul a Peneo: nomen loco et Πελίνα sive Πέλινα (N tam simplex quam duplex nummi praebent: v. Spanh. U. et P. N. Diss. IX, p. 602. Eckhel. D. N. T. II. p. 146.) et Πελινναίων, quod Straboni (IX, p. 688. C. p. 689. B. Alm.) *φρούριον* est; cf. Cellar. N. O. A. T. I. p. 853. unde intelligens esse etiam *ιερόν Πελινναίων* aliquod. Ab eodem loco mons Chii Pelinnaeus vocatus est (v. Schol. et Cellar. N. O. A. T. II. p. 11.), ubi Iuppiter cultus; et videtur id oppidum prioribus temporibus haud exigua potentia valuisse, quum Philippi Amyntae aetate bellum Pelinnaeorum contra Pharsalios, Pheraeorum contra Larissaeos memoretur ap. Polyæn. Strateg. IV, 2, 19. Ibi vero Phriciam et eius familiam inter principes fuisse colligo ex ipso poeta vs. 17—21. Neque tamen ab ipsis, qui Pelinnae habitabant, Hippocleae necessariis poeta ad carmen hoc pangendum excitatus est, sed ab Aleuadis, qui Hippocleae pompam ducere cum commissione volebant: *Ἀλεύα τε παῖδες, Ἰπποκλέα ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμῶν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα*: Aleuadae enim hoc loco non Thessali universi sunt, sed certi quidam ex nobilissima illa gente viri, Thorax imprimis Pindari hospes, odae huius scribendae auctor (vs. 64.). Quae res me cogit de Aleuadis uberius disserere, praesertim quum neque Ruhnkensius ad Tim. p. 22 sq. et auctores ab illo allati, nec Schneiderus in eximia disputatione Add. ad Aristot. Polit. p. 494 sqq. ita de iis dixerint, ut omnia plane videantur perspicua esse. Attamen ne ipse quidem universum hoc historiae caput tractabo, sed ea quae Pindari causa notanda sint, sola exponam: ex Aleuadarum enim mentione facta haud exiguae interpreti difficultates oboriuntur, quod non intelligitur, primum quomodo Hippocleae coniuncti Aleuadae sint, deinde quomodo Thessaliae stirps Heraclidarum imperet, quae Lacedaemone regnum teneat (vs. 1—13.); postremo quid sibi velint Ephyræi vs. 55.

Aleuadarum originem melius cognitam haberemus, si superesset Euphronis *τὸ περί Ἀλευαδῶν*, de quo v. Ruhnke. I. c. et Ephori Cumaei minoris de iisdem liber (v. Suid.): ex Pindaro Heraclidas illos fuisse discimus. Nam etsi Aleuadae non omnibus Thessalis legitima potestate imperasse videntur, tamen quod principum urbium

et maxime Larissae domini fuerunt, vs. 70. Aleuadae fratres dicuntur ὑποῦ φέρειν νόμον Θεσσαλῶν αὐξόντες, ubi simul vs. 71. pluribus illos urbibus imperasse patet: unde dubium non est, qui vs. 2-3. Thessaliae reges Heraclidae dicuntur, iis Aleuadas imprimis contineri, qui paulo post vs. 5. vel nominatim producuntur. Accedit quod Heraclidas esse Aleuadas diserte testatur Ulpianus ad Demosth. Olynth. I. Ἀλευάδας ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλῆος Θεσσαλὸς ἐπυρόννησε Θεσσαλῶν, εἰτα καὶ οἱ τοῦτον παῖδες et similia habet Schol. Bav. ap. Reisk. T. II. p. 19. Etiam Eurylochus Thessalus, belli Cirrhaei dux circa Olymp. 47. Heraclida fuit auctore Thessalo Hippocratis f. in oratione ad Athenienses (Opp. Hippocr. ed. Francof. a. 1621. p. 1293.). A quo tamen Hercules filio Thessalici Heraclidae originem repetiverint, incertum est; ab Aristomacho Cleodaei, Hylli, Hercules f. Aleuadarum genus repeti cum Schmidio et Heynio in nott. critt. putabam: nunc spreta hac sententia vs. 2. ἀριστομάχου minuscule littera scribo, propterea quod Aristomachi filii omnes et universum Hylli genus in Peloponnesum migrasse secundum veteres videntur, Temenum dico, Cresphontem, Aristodemum. Sunt autem duo alii Hercules filii, quos Thessalici rebus coniunctos putem. Alter est Antiochus, cuius nomen in Thessaliae dominis redit; etsi is inter Eponymos Atticos receptus est, de qua re vide Pausaniam; alter Thessalus, a quo nonnulli Thessaliam dictam perhibebant (Vellei. I, 3.); neque hunc putaverim a stirpe Heraclidarum Thessalica alium habitum esse quam Thessalum Thesprotum, quum Thessalos Penestarum dominos ex Thesprotia immigrasse constaret; et memorabile est Eurypylum, cuius nomen inter Aleuadas bis recurrit, Thessali huius Thesproti avum dici ap. Apollod. II, 7. extr. quamquam alii dissentiant (v. Heyn. not.). Quid quod Thessalorum duces ex Thesprotia immigrantium Heraclidae vocantur? V. Polyae. Strat. VII, 44. Hos fuisse Antiphum et Phidippum, filios Thessali Herculis f. qui Ephyrā Thesprotiae in Thessaliam profecti sint, ex Strabonis loco quamvis mutilo lib. IX. extr. collatis variis lectionibus intelligas: quamquam Homerici catalogus alium his locum assignat Iliad. β, 678. Hinc igitur, ni fallor, plurimae Thessalorum nobiles familiae, fortasse etiam Phricias Pelinnaeensis, et maxime Antiochi gens, Aleuadae et Scopadae sive Creondae originem repetebant: quae tres celeberrimae Thessaliae familiae a Simonide celebratae erant (Theocrit. XVI, 34 sqq.), equestribus etiam studiis insignes, quod de Aleuadis diserte tradit Athen. XII, p. 534. B. Has vero ternas domus genere coniunctas fuisse vestigia quaedam docent; et de Aleuadis quidem et Scopadis id paulo post demonstro: de Antiocho et Scopadis nominum ratio idem evincit, ap. Schol. Theocr. XVI, 34. ὁ δὲ Ἀντίοχος Ἐχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὡς φησὶ Σιμωνίδης, et vs. 36. Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρόντος καὶ Ἐχεκράτιδος υἱός: postremo Antiochi gentem Thessalicam Aleuadis propinquam fuisse vel hoc videtur significare, quod Aleuadarum res Euphorio perscripsit, haud dubie Antiocho Magno Syriae regi, cuius bibliothecae praefuit, gratificans. Ex Aleuadarum autem gente primus innotuit Aleuas Rufus Σιμῶν vel potius Σιμῶν filius et Archedices: hic est ἀναξ Ἀλευάς apud Theocritum ditissimus, de quo multa collegerat Euphorio. Schol. Theocr. XVI, 34. τὰ δὲ περὶ Ἀλευάν τὸν Σιμῶν πάντα ἀνέλεγκτο Εὐφορίων. Πύρρον vocatum esse ex Aristotele ap. Harpocr. v. τετραρχία collato Plutarcho περὶ φιλαδείφειας extr. docet Valesius ad Sozomen. Hist. eccles. I. init. neque alius opinor est Aleuas a dracone amatus, cui auream comam fuisse Hegemon scripsit ap. Aelian. H. A. VIII, 1. quem contpilavit Tzet. Chil. IV, 325. Idem Thessaliam in quattuor divisit partes (Aristot. I. c.), quarum duabus principes urbes Larissa credo et Cranon fuerunt. Ab hoc ni fallor primo Aleuadae vocati sunt Larissae imperantes. Larissam enim illis

tribuit Plato Menon. princ. ubi *Aristippum Larissaeum Aleuaden* habes, qui Xenophonti Anab. I, 1, 10. *Aristippus Thessalus* est; item ad Larissam illos referunt Aristoteles Polit. V, 5, 9. (ubi *Ἀλευάδαι οἱ περὶ Σείμων* vel potius *Σείμων*, de quo paulo post), Diodorus XV, 61. Ovidius Ib. 325. ubi *Larissaeus Aleuas*, postremo Timaeus Sophista, Scholiastes Platonis, Suidas, qui simul a rege Aleua descendere Aleuadas annotant. Iam huius ipsius Aleuae filii sunt *Thorax Larissaeus* et fratres *Eurypylus* ac *Thrasydacus*, qui in bello a Xerxe Graecis illato a Persarum steterunt partibus (Herodot. IX, 58. cf. VII, 6. ubi reges Thessaliae vocantur, VII, 172. 130. adde Valck. ad Herod. VII, 6. Pausan. III, 7, 8. VII, 10, 1. collato etiam Herodot. VI, 72. postremo de Thorace v. Ctesiae Pers. c. 24.): hi sunt quos poeta nominat vs. 5. 64. 69. cf. Schol. vs. 99. vulg. Eadem etiam posteris temporibus Aleuadarum fama erat. Nam Olymp. 102, 4. Macedonum regem Alexandrum in Thessaliam vocarunt (Diod. XV, 61.), mox Philippum Amyntae Olymp. 105, 4. (Diod. XVI, 14.): sed eiusdem machinationes contra Aleuadas Larissae tentatas narrat Polyaeus Strat. IV, 2, 1. et Philippum deinceps adversus eos accessitum ipsorum tyrannidi finem imposuisse docet Ulpianus l. c. Nempe ille proditores, ubi iis uti iam non opus habebat, solitus est abiicere. Quod accidit *Simo Larissaeo Aleuadae*, de quo v. Demosth. de cor. p. 241. 27. Orat. in Neaer. p. 1352. 23. p. 1382. 6. Aleuaden fuisse docet Harpocratio v. atque his auctoribus et hoc nomine fretus etiam ap. Schol. Theocr. *Σείμων* muto in *Σείμων*, et ap. Aristot. *Σείμων* cum Schlossero in *Σείμων*. Neque vero dubito *Eudicum* quoque Larissaeum, de quo v. Demosth. l. c. et Harpocr. v. Aleuaden fuisse. Num ex eadem gente fuerit *Thrasydacus Thessalus*, quem Theopompus (ap. Athen. VI. p. 249. C.) a Philippo dicit popularium tyrannum constitutum esse, ignoratur: nomen tamen viri id suadet: idem haud dubie est, qui inter Thessaliae principes et proditores recensetur ap. Demosth. de cor. p. 324. Et nomen et argumentum, quod tractavit, *Eurypylum Larissaeum* scriptorem ap. Quintil. I. O. XI, 2, 14. ex Aleuadarum gente fuisse persuadet: eundem nominat Athen. XI. p. 508. F. Omitto alios Larissaeorum principes, *Medium* et *Hellanocratem*, quos ad eandem stirpem referendos censeas: v. Schneider. l. c. Sed ex alia familia est Aleuas Niconis in Inscript. ap. Viscont. Catal. Marm. Elgin. XVI. qui quum ille titulus manifeste Orchomenius sit, Orchomenum Boeotiae videtur patriam habuisse. Est etiam Aleuas statuarius, de quo Plin. H. N. XXXIV, 19, 26.

Brevior sum in *Scopadis*; quos *Cranone* regnasse satis certum est, licet eos Pharsalum transferat Schneiderus l. c. p. 491 sqq. de quo in veteribus nihil traditum reperio; nam ex Quintiliano, cuius verba virum doctissimum in errore induxisse videntur, nihil colligitur, nisi domum Pharsali Scopadas habuisse: quamquam ne de hoc quidem constat. Primus, quem novimus, *Scopas* est illo, quem Simonides celebravit, antiquior, de quo ut gentis auctore loquitur Quintilian. XI, 2, 15. ubi v. nott. Deinde circa Olymp. 46. floruit *Diactorides* Cranonius unus ex Scopadis (Herodot. VI, 128.); praeter hunc notus est *Creon* Scopae illius filius; huius Creontis et Echeclatae filius *Scopas* alter fuit, qui Cranone in patria urbe periit cum convivis, a quibus Simonidem Dioscuri avocarunt: v. Schol. Theocr. XVI, 36. collato ipso Theocrito et Cicerone de Or. II, 86. cui in patria Scopae non obest Quintil. XI, 2, 14. etsi hoc putabat Periz. ad Aelian. V. H. XII, 1. et quodammodo Schneiderus l. c. p. 494. Ut vero a Scopae primo Scopadae vocati sunt, ita alterius huius Scopae pater Creon nomini *Creondarum*, quo Theocritus utitur, originem dedit; et Theocritus quidem, licet Creondas Cranonius faciat, hos ipsos et Scopadas distinguere videtur, quod quomodo defendi possit, non intelligo. Sed hunc alterum Scopam Creontis filium

et Scopae primi nepotem, ut dixi, fuisse, docent Phanias Eresius ap. Athen. X, p. 430. C. et Aelian. V. H. II, 41. quod bene notavit Dukerus de Simonide. Idem est, de quo Xenophon Hell. VI, 2, 7. dixit: sed cuius ap. Plutarch. Cat. mai. 18. et de cupidit. divit. 8. mentio fit, is aut Creontis filius habendus aut Scopas tertius, qui Socratis et Cyri minoris aetate vixit, ὁ νεώτερος Aeliano V. H. XII, 1. Cranonius auctore Diogene Laert. II, 25. ex quo hausit Liban. Declam. XXIX. Ceterum Scopadas Aleuadis consanguineos fuisse Ovidius Ib. 512. docere videtur, ubi Scopadae sunt sanguis Aleuae.

Quae hucusque dixi, eo maxime consilio disputavi, ut singulis rebus in unum collectis liqueret, Aleuadas proprie dictos Larissae, Scopadas Cranonis dominos fuisse. Iam vero quum Thorax Aleuades odam hanc procuraverit, ut Hippocleae Pelinnaeensi pompa duceretur, mireris quid sit quod non a Larissaeis, sed ab Ephyracis cani carmen dicatur vs. 56. Ephyracii autem Cranonii sunt, quod bono auctore Cinea Schol. p. 414. docet, ubi in not. animadverti esse hunc Pyrrhi legatum: *Κινίας ὁ ὄνητος* dicitur ap. Steph. Byz. v. *Ἐφύρα*. Etenim Ephyrum in Thessalia prope Cranonem fuisse plures tradunt scriptores, ut Schol. Nem. VII, 53. Strab. VIII, p. 520. C. Steph. Byz. v. *Κρανών* et v. *Ἐφύρα*, estque ea a Thesprotica baud dubie Ephyra denominata. Huius incolae Homerus Iliad. v, 301. *Ἐφύρους* dixit, de quo praeter Scholia Homerica et Stephanum Byzantium v. Strab. Excerpt. VII, p. 508. A. et lib. IX. p. 674. B. et Eustathium etiam alteram formam *Ἐφυραίων* afferentem: cf. ad Iliad. β, p. 300. extr. p. 337. 14. Iliad. v, p. 933. 8 sqq. Odyss. α, p. 1415. 50. Immo in nummis Cranonis urbis extat titulus *KPANNOY. ΕΦΥΡ*. (Ecl. hel. D. N. T. II. p. 136.). Contra vero quod Ephyracii patria Thessaliae ap. Schol. vs. 85. esse dicuntur, id ipsa ratio dicendi sola coniectura niti demonstrat. Num igitur carmen hoc ab Ephyracis apud Aleuadarum propinquos Scopadas Cranonios cantandum fuisse dicemus? Ne hoc quidem licet: canitur enim apud Peneum (vs. 56.), a quo Cranon longo intervallo distat. Pelinnae cantatum eo minus videtur, quod non Phricias et eius familia, sed Aleuadas poetam ad carmen faciendum invitarunt. Ne multa: omnis tollitur difficultas, ubi odam Larissae in Aleuadarum urbe primum cantandam fuisse dicemus. Quippe sive Thoracis propinquos Hippocleas fuit sive illi imprimis dilectus (*ἑταίρους* Hippocleae Aleuadas Schol. vs. 8. et Thoracem vs. 99. vocat), ut Aristippo Larissaeo Meno Pharsalii carissimus fuit (Plat. Menon. princ.): Hippocleam Thorax Larissam deducere volebat pompa suis sumptibus instructa; chorum in proxima urbe Cranone conducere constituerat, ut Larissam incedens carmen hoc Hippocleae illustrandi causa caneret. Quod quum Pindaro praedictum esset, Ephyracis nominare non dubitavit.

Vs. 1 — 22. Thessaliae eadem quae Lacedaemonis felicitas est: utraque enim ab Heraclidis gubernatur: quod si praeter opportunitatem nunc *effari* videor, id tamen postulant Pythiae victoria et patria victoris et Aleuae filii, qui Hippocleae diaulo victori pompam ducere volunt. Ut vero divinitus bonorum initium et finis hominibus contingit, ita etiam Hippocleas Apollini quidem debet victoriam, naturā vero patris institit vestigiis. Quos utinam fortuna posthac quoque opibus ornet; utinam ne deorum invidia prosperitatem eorum insignem laedat. Initium carminis Horatium putes respexisse Carm. I, 7, 10 sq. Vs. 2. nunc me scribere *ἀριστομάχου*, paulo ante monui. Vs. 6. cave cum Schol. ad *ἀγορεύειν* suppleas *με*: ipsi Aleuae filii pompam ducere constituerunt. Vs. 11. *τοῦτο* est *ταύτην τὴν νίκην*. Vs. 12. simplicissimam iudico rationem, ut *τὸ συγγενὲς* sit subiectum et *ἐμφέθηκε* causativum, intellecto *αὐτόν*: insita autem natura, ut patris in vestigiis ingrederetur, effecit. Vs. 15. construe: *ἔθηκε καὶ* (fecit etiam) *ὑπὸ βαδυλείῳ* *πέτραν ἀγὼν Κιόρας Φρικίαν κρατησπῶδα*. *Πέτρα βαδυλείῳ* Crisaeus est

collis, de quo v. ad Pyth. V, 23 sqq. ex hoc loco patet in saxo fuisse amoenum campum, ut multis locis: neque enim poterat πέτρα βαθυλέμων vocari, nisi in ipso saxo campus sive pratum erat; nec opus eos refutare, qui βαθυλέμων scribi postulant, quo recepto praepositio ὑπὸ ab accusativo suo nimium remota esset. Vs. 16. Pal. C. Φοι-
κίαν. Vs. 17. ad verbum ἔπειρο Schol. recte supplet αὐτοῖς, ut deinde ad infiniti-
vum ἀνδρῶν ex vulgari ratione intelligatur ὥστε.

Vs. 23 — 30. Felix enim est et poetis praedicandus, qui summorum certaminum Olym-
picorum, ut Phricias, victor filium viderit Pythia corona insignitum: ad caelum escendere
non potest; sed quae ad homines pertinent decora et gaudia, iis potitus est. Ad Hyper-
boreos nec navali nec terrestri itinere pervenias. De felicitate patris victoris filium vic-
torem conspicientis cf. dictum Laconis ad Diagoram ap. Cic. Tusc. I, 46. et v. ad
Olymp. V. extr. Lectiones οὐπὸρ' et αὐτῷ firmat Vindob. 144. ἂν εὐφροῖς Par. 2834.
Vs. 28. ἀπρόμειθα dativum habet; v. ad Olymp. I, 67 sqq. Ad structuram ἀπρό-
μειθα βροτῶν ἔθνος cf. si tanti est Nem. III, 70. ἔχομεν βροτέον ἔθνος. Verba πε-
ραίνει πρὸς ἔξατον πλοῦν refer ad usitatum genus dicendi de columnis Hercules: v. ad
Olymp. III, 36 sqq. Hac vero formula, quae a navigando petita est, transitus para-
tur ad alteram: ναυαῖν οὔτε πέδος ἰών etc. Vs. 30. usu antiquo, etiam Homérico,
ἀγών est conventus, ubi Hyperborei sacra celebrant: v. Schol. h. l. Hesychius: ἀγών,
ἄγῳνον, στάδιον, ἄθροισμα: cf. etiam v. ἀγωνία. Idem passim tradit Eustathius.
Hinc Boeoti ἀγῶνα dixerunt τὴν ἀγορὰν (Eustath. ad Iliad. ω, p. 1335. 57.).

Vs. 31 — 54. Sed Perseum olim poeta narrat ad Hyperboreos venisse, qui Apolli-
ni asinos mactent et inter muscos ludos epulae celebrent, morbis et senecta liberi,
iustissimi homines. Illum eo a Minerva deductum esse, ab illo occisum esse Gorgo-
nem, cuius capite praetento Seriphiis mortem attulerit. Mira haec videri, sed nihil
esse incredibile, quod dii effecerint. Iam sese Pindarus a digressionem revocat: trans-
eundum esse ad aliud; sic enim hymnos solere ab alia re ad aliam vagari, sicut apes
vagetur nulli flori diutius insidens. Vs. 31. expressisse videtur Simmias Rhodius in
Apolline ap. Brunck. Anal. T. II. p. 525.

Τηλύγετον δ' ἀφνειὸν Ἰπερβορίων ἀνὰ δῆμον,

Τοῖς δὲ καὶ ποτ' ἀναξ ἦρως παρεδάσατο Περσεύς.

Cf. de Hyperboreis ad Olymp. III, 9 sqq. et de vita eorum I. H. Vossius *Alte Welt-
kunde* I. A. L. Z. 1804. T. II. p. XXX. ubi ex Scymno vs. 182 sq. similia Pindaro
attulit de Celtis musicae et festorum conventuum amantibus maximeque hospitalibus.
Δόμματα intellige templum Apollinis, ubi epulae celebratae: v. Pherenicum ap. Schol.
Olymp. III, 28. Diodor. II, 47. et Antonin. Liber. Metam. 20. qui sua ex Boeo et
Simmiae Rhodii Apolline derivavit. De asinorum hecatomba idem Antoninus dicit;
cf. Callim. Fragm. 187. 188. Pindarica respicit Eustath. ad Iliad. α, p. 36. med. ubi
de Apolline: οὐκ ἀπουτίρει δὲ οὐδὲ ὄνον· Ἰπερβόρει οὖν, ὡς ὁ Πίνδαρος ἰστέρεῖ,
τοιαῦτα ἐκείνῳ προβάλλει ἔθνον. Vs. 35. εὐφραταῖα laudes sunt ab Hyperboreis Apollini
cantatae. Vs. 36. ludere Pindarum recte notat Schol. Ἰβρεῖ ὄρεθ' est de salacibus asi-
norum gestibus, non de rudentibus asinis: in lascivia asinorum est quod rideas, non
in ruditu. De voce ὑβελτεῖν sensu lascive exsultandi cf. Koen. ad Gregor. p. 542. Lips.
et Wessel. ad Herodot. IV, 129. Heynius bene pastos asinos intelligit de quo Pin-
darus vix cogitaverit, etsi opimi fuerunt, qui deo mactarentur. De felicitate Hyper-
boreorum et longaeva vita nota omnia vel ex Plinii Historia Mundi; cf. tamen Fragm.
inc. 53. Ἀσὼν χειρὶ ἐστ' τιμὴ; cf. ad Olymp. X, 13. Lauri gratior mentio sit, si
cogites chorum cum victore lauro redimitum incedere, atque etiam apud Thessa-

los, ut in Boeotia et Attica Daphnephoros celebrata esse: quod docet Inscriptio a Leakio Britanno edita in Walpolii Travels in various countries of the East p. 506. imposita olim donario, quod Ἀπλουι, hoc est Ἀπόλλωνι, dedicabat Σουσίπαιρος ἱερομαμονέσας καὶ ἀρχιδανυχοφορέσας, hoc est ἀρχιδανυχοφορήσας. Hyperborei Nemesin effugerunt, quippe morum innocentia deorum ultioni non obnoxii. Νέμεσις ὑπέρδικος non est maxime iusta, sed υπερδικαίουσα, ius exercens, quod supra homines est. Θρασεῖα πνέων καρδίᾳ, πνίων θράσος. De Perseo Seriphiis mortem afferente cf. Pyth. XII, 12. Dativum δρακόντων φόβαισι refer ad ποικίλον. Vs. 51, 52. bene explicat Schol. Σχάσον κόπην est κόπην στήθων; cf. Schol. Aristoph. Nub. 107. et 737. ac Suid. v. σχάσον: priori loco Schol. ex Pindari hac oda affert κόπην ἥδη μοι σχάσαι; Suidas habet κόπην ἥδη μοι σχάσαι. Photius p. 413. σχάσον· κατάπνευσον, μετάβαλε. Ὕμνων ἄνωτος, flos hymnorum, id est floridus hymnus.

Vs. 55—72. Hoc autem carmen canentibus Ephyracis Hippocleam celebriorem me facturum spero ob coronas, quas reportavit. Nam alii alia appetunt: siquis vero id nactus fuerit quod appetivit, ut tu coronas, fruatur bono cito arrepto, futura autem mittat. Equidem, ut dixi, non despero carmen meum gratum futurum; certe fretus sum Thorace, qui id provocavit: is vero et fratres, quum eorum mens experientiā probata sit, ut aurum lapide Lydio, laudabuntur a nobis, quod Thessaliae res efferunt et augent; nempe penes illos, optimos viros, est iustum a patre Aleua et maioribus traditum imperium urbium. Vs. 55—58. iunge ἔλπομαι θρᾶσέμεν; quod de hoc ipso carmine intellige praesentem victoriam celebrante, non de futuro carmine et futura victoria. Ἐστὶ καὶ μᾶλλον, magis etiam quam vel nunc est absque hoc carmine. Maxime vero nota illud ἔκατι στεγάνων, quo nititur carminis progressus. Tu per victoriam felix es, inquit, et carmine demulceris, certaminibus studens: alii aliis rebus delectantur: ea vero, quae quisque sibi proposuit, ubi consecutus fuerit, satis habere debet nec futura spectare, quae incerta sunt. Ad παρθένοισι μέλημα cf. nott. Olymp. I, 88 sqq. Τέκνυσεν, urit, pungit, sollicitat; cf. ll. cc. in nott. critt. et Wessel. ad Herodot. VI, 62. Locum afferunt Schol. Ven. Lips. ad Iliad. α, p. 469. ubi legitur ἔκνιξε φρένας; et Etym. M. p. 379. 38. ubi est: καὶ γὰρ ἑταίροις ἑταίρων ἔκνιζεν ἔρως φρένας. Vs. 61 sq. construe: τυχῶν κεν ὧν ὁρούει ἕκαστος, hoc est ὅτι ἂν τύχη; ut Nem. IX, 34. Χρομῶ κεν ὑπασπίζων: σχέθοι optantis est: is teneat, retineat id quod consecutus est, eoque contentus sit. Quod vero illi dicitur retinendum esse, vocatur ἀρπαγία φρονεῖς ἢ παρὰ ποδός, praesens cura vel studium sive id quod concupivit, quodque ei contigit cito raptum cupideque arreptum. De voce ἀρπαγέα v. ad Pyth. VIII, 63 sqq. Vs. 64. poeta redit ad id, quod vs. 55 sqq. dixerat, sperare sese fore, ut carmine suo Hippocleae honor accederet; certe Thoracem carmini auctoritatem conciliaturum; iuveni enim modestia sibi poeta nondum satis confidit alienam opem expetens. Πλοπνίων ἐμὴν χάριν, gratiam sive officium, quod carmine pangendo praesto, provocans. De curru Musarum v. ad Olymp. VI, 22 sqq. eum nunc ludibundus vocat ἄρμα τετράσπον, quod quaternis strophae antistrophaeque et epodi systematis carmen constat. Verba φιλέων φιλέοντ' (ἐμὲ), ἄγων ἄγοντα (ἐμὲ) προφφ. mutuum Thoracis et poetae caritatem et auxilia significant: ubi alter alterum ducit, iunctum incidentes amici alter alterum sublevant: ut Thorax Pindarum, quum huic carmen scribendum mandat, Pindarus Thoracem, ubi ille hunc laudat. Ad vs. 67. cf. Nem. IV, 82. Vs. 69. ἀδελφεοὺς dicit non solos Eurypylum et Thrasydaemum, sed omnes tres incluso Thorace: de Aleuae enim filii agi orationis nexus demonstrat; nec quisquam paulo attentior de Hippocleae fratribus cogitaverit, quibus, etiamsi Hippocleam fratres habuisse sciremus, tantum potentiae tribui non

potuit, ut Thessaliam regere dicerentur: id quod fratribus Larissaeis, summis hominibus, eximie convenit. *Νόμον Θεσσαλῶν* vocat rempublicam Thessalorum, quatenus ad certam quandam formam et legem constituta est; cf. Pyth. II, 81 sqq. Vs. 72. malit aliquis *παρωϊᾶν*: sed de industria poeta *παρωϊᾶς* dedit, ut ipsum imperium non ab Aleuadis occupatum, sed ex patre traditum hereditario iure videretur. Postremo nota rediisse poetam ad Aleuadas Thessaliam beantes; a qua sententia exorsus erat.

P Y T H. XI.

Interpretis munere si quis rite fungi constituerit, vix illi ulla oda tantam, quantam haec, difficultatem obiiacet. Primum videamus de tempore victoriae et carminis. Etenim Thrasydaeus Thebanus Pythia bis vicerat auctore Schol. ad Inscr. *Γέγραπται ἡ ἐπὶ Θρασύδαυ παυδί Θηβαίῳ σταδίῃ, νικήσαντι καὶ Πυθιάδα, καὶ λυ' δίαυλον ἢ στάδιον ἄνδρας*. Alterum confirmat alter Schol. etsi perplexius loquens; neque audiendus Schol. vs. 21. dicens: *αὐτὸς γὰρ ἀπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας*, quod non est antiqui grammatici. Illud tamen verum, quo tempore hanc odam poeta scripsit, Thrasydaeum nondum bis victorem fuisse. Recte enim Schol. ad Inscr. priori Thrasydaeī victoriae hoc carmen tribuit; nam ut taceam vs. 13. Thrasydaeum dici *μῆσαι πατρῶν ἑστίαν τρίτον ἐπὶ στίβανον βαλόντα*, unde eum nondum sui iuris fuisse patet, atque etiam vs. 43. patris mentionem redire, quae licet nihil demonstret, solet tamen in iis maxime carminibus fieri, quae pueris destinata sunt: haec inquam ut omittam, superest argumentum, quo res plane conficiatur. Nam haec, quae nunc celebratur, victoria familiae est tertia (vs. 14.); atqui prima fuit Olympica curru parta (vs. 46—48.), non patris credo, ut Schol. vs. 21. arbitratur, sed alius cuiuspiam; plures fuere Pythiae stadio (vs. 49.), ex quibus quae inter tres illas secunda est, ea parata erat a patre *Πυθονίκῳ* (vs. 43. ubi cave de lectione dubites): igitur una tantum relinquitur Thrasydaeī prior victoria. Quae quum ita sint, carmen hoc ad victoriam Pyth. 28. Olymp. 75, 3. reportatum pertinet; ipsum vero statim post victoriam cantatum esse liquet. Oda tres fere partes comprehendit, primam vs. 1—16. alteram vs. 17—37. tertiam usque ad finem, quae ipsa in duas dispescitur particulas vs. 38—50. et vs. 50—64. Prima parte Semela et Ino Cadmi et Harmoniae filiae divinis honoribus auctae cum Alcmena convocantur ad Meliam in templum Ismenii Apollinis, thesaurum illum aureorum tripodum et oraculi sedem, ubi nunc quoque conventus heroinarum sollemnis et usitatus agatur, ut Themis et Pytho et Delphicum Apollinis domicilium Pythiae victoriae causa celebretur sub vesperam. Etenim prope Thebas Apollo Ismenius cultus est, cui Melia Ismenum et Tenerum peperit: in illo autem templo tripodes plurimi fuerunt, quos eo mittebant *οἱ Θηβαγενεῖς* aureos, et pueri daphnephoroi si non omnes certe nonnulli aereos. Hinc Pindarus Hymn. 1. in carmine Thebanis scripto deliberat, num canat *Ἰσμενὸν ἢ χρυσαλάστον Μελίαν*: plura de Apolline Ismenio et eius sollemnibus dixi ad Parthen. init. et ad Paeon. Fragm. 15. Aliud est Tenerium oraculum in Ptoō monte, de quo v. Parthen. Fragm. 9. Sed in Ismenio quoque templo oraculum fuit, ubi Herodoto auctore VIII, 134. deus sacrificiis immolandis (*ἱεροῖς*), hoc est *δι' ἐμπύρων* consulebatur, ut Olympiae; v. Schol. Sophocl.

Oed. T. 21. ad verba tragici ἐν Ἰσμηνοῦ τε μαντεῖα σποδῶ: et in hoc quoque oraculo aliquas Teneri partes fuisse Schol. vs. 5. docet; ante templum, cuius locum in colle ad portas Electridas Pausanias definit, Mantus Tiresiae filiae sella fuit. V. Pausan. IX, 10. Müller. Orchom. p. 487. Iam quum Apollo Pythiam Thrasydaeo victoriam dederit, is convocare heroínas videatur, ut proinde verbum καλεῖ vs. 8. ad Apollinem referendum sit. Sed si vocem ἐπίνομον respexeris, potius cum Schol. Meliam censebis verbi καλεῖ subiectum esse: neque enim Apollini, sed Meliae ceterae heroínae ἐπίνομοι sunt, quippe σύννομοι et paris iuris, ut Thebaicae heroínae. At Melia cur heroínas Cadmi filias convocat, intelligi non potest, nisi apud Meliam illis in Ismenio sollemnes epulas et lectisternium statim temporibus fuisse putemus, credo tum quum Daphnephoría celebrabantur: id ipsum autem docet additum καὶ νῦν. Nunc quoque, ait, in victoriae sollemnibus, ille conventus cogitur, licet tempore non stato, ut alias. Cur tamen una cum Melia Cadmi filiae in Ismenio cultae sunt? Nempe quod hoc templum et sacrum non Boeoticum fuit, sed Cadmeum: quamobrem οἱ Θεβαγενεῖς Cadmei tripodes eo deducunt (v. Müller. Orchom. p. 397 sqq.), et tripodes ibi antiquissimi ante Boeotos Cadmeorum aetate positi fuisse feruntur (Herodot. V, 59.), etiam ab Hercule daphnephorō (Pausan. IX, 10, 4.). Postremo nunc quoque heroínarum conventus agi dicitur, quod pompa victorialis ad templum Ismenium deducitur: sed modo nunc convocantur heroínae, ut Themis et Pythonem canant, necdum congregatae sunt: unde recte mihi colligere videor, carmen in via cantatum esse, non in templo: in templo tandem aliud poema cantatum est inter comissionationem ἀκρά σὺν ἑσπέρῃ, *vespera adulta*, non incipiente sed media, ut ἀκρά νῦξ est media et concubia nox. Quod vero Apollini Ismenio ducta pompa est, eius rei non alia videtur causa fuisse nisi quod Apollo victoriae auctor est; neque inde iure collegeris Thrasydaeum aut Θεβαγενῆ Cadmeum fuisse aut daphnephorum Apollinis sacerdotem, de quo munere v. Pausan. IX, 10, 4. Potuit tamen et Θεβαγενὴς esse et daphnephorus. Nam nomen Thrasydae videtur significare Aegidam fuisse hunc hominem: occurrit certe hoc nomen in Theronis filio ab Aegida Thera originem repetente (v. introd. Olymp. II.). Aegidae autem haud dubie Θεβαγενεῖς fuerunt; eosdem Aegidas potuisse daphnephoros constitui docet Pindari Aegidae filius daphnephorus.

Sed quum in fine primae partis vs. 16. Orestae mentionem poeta iniecisset, iam in secunda huius heroís res tractavit, ut illum Arsinoe matris sceleri subtraxisset tum, quum aut propter immolatam Iphigeniam aut propter Aegisthi adulterium Clytaemnestra Agamemnonem et Cassandram caederet, utque Orestes in Phocide hospitaliter exceptus mox redux matrem et Aegisthum trucidasset. Quae quum argumento carminis non connexa videantur, recte putes Scholiasten dixisse vs. 21. vulg. *Ἀρίστα ὁ Πίνδαρος τὸ ἐγκώμιον ἐλεγάσατο, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σφόδρα ἀκατὰ παρεκβάσει ἐχρήσατο.* Cf. eundem ad vs. 58. vulg. Ipse etiam poeta digressionem disertis verbis agnoscit vs. 38—40. Nihil magis tamen adducor ut credam Pindarum nihil inepte molientem, annos natum quadraginta quattuor carmen adeo stulte adornasse, quum praesertim haud casu in digressionem inciderit, sed eam de industria quaesiverit, transitu parato verbis ἐν ἀφνειαῖς ἀρούραισι Πυλάδα μῶν ξένου Λάκωνος Ὀρίστα. Quid quaeso illi dixissent, quibus se mercede conductum carmen scripsisse vs. 41, 42. poeta fatetur, si carmen ipsis obtulisset re plane aliena refertum? Interior potius et interprete egens sensus huic digressioni subest, ut Olymp. II. et Pyth. II. invidiaeque declinandae causa Pindarus illum sensum aliquatenus tegere cupiens universam narrationem tamquam alienam excusat. Quae ipsa excusatio eo me deducit, ut The-

banas res civium, apud quos carmen cantatum est, uni et alteri fortasse minus gratas significari putem: neque enim ad talem confugerim coniecturam, qualis haec est, Orestem inter Thrasydae Aegidae maiores fuisse; quod neque verisimile neque digressionis rationi explicandae idoneum. Quodsi Thebanorum res spectantur, necesse est digressionem ad publicam aliquam calamitatem referri, quae Thrasydae familiam circa pugnae Plataicae tempus affligerit: illa enim pugna Olymp. 75, 2. circiter d. XXVII. mensis Attici secundi Metagitnionis, sive Panemi Boeotici pugната est (v. Ind. lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1816. p. 4.), Thrasydae autem victoria contigit Olymp. 75, 3. mense Attico decimo Munychione (Corsin. Diss. agon. II, 12.): ut proinde haec oda viginti fere mensibus post illud proelium composita sit. Iam vero tale quid in illo episodio latere, ex tertia carminis parte docebo, in qua quidquid dictum est, non potest non victori et publicis rebus accommodatum esse. Nam posteaquam in priore tertiae partis articulo poeta sibi in viam redeundum pronuntiavit et familiam Thrasydae victoriis insignem celebravit, inde a vs. 50. ponit sententias, quarum haec summa est: „Bona divinitus data, quaeque consequi liceat, sectanda esse; mediocria in civitate tutiora esse et stabiliora, ideoque *se sortem tyrannidis reprehendere*: communes se virtutes appetere et sibi habere cupere, adversus quos invidia nihil moliri queat: *quodsi quis summam virtutem adeptus tamen a superbia alienus sit, morientem illum suis pulcherrimam famam relinquere*, ut Iolaum, ut Tyndaridas dimidium aetatis in Olympo degentes.” In quibus quod ultimo loco de Iolaο et Tyndaridis adiectum est, id eam ob causam assumptum videtur, quod illi maxime ludorum victoriis nobilitati sunt; ita quidem etiam Isthm. I, 15 — 32. illos heroas nominat in oda Theban scripta, utroque loco commodissime, quum Iolaus et Dioscuri ad stadio et curru insignes fuerint, atque illic curulis, hic stadii victoria additā etiam curulis decoris Olympiae parati mentione celebretur: Iolaus autem potissimum, utpote heros indigena, poetae ante oculos versatus ad Castores quoque addendos invitasse videtur. Mirere sane in Castoribus adiungi, altero illos die Therapnae habitare, altero in Olympo: verum id eo consilio dictum est, aut ut miraculo maior Castoribus honos accederet, aut ut alicui ex Thrasydae maioribus illorum simili immortalitatem augureretur exemplum nobilissimum. Sed ut redeam ad sententias, quod sortem tyrannidis Findarus improbat, id infelicibus Atridarum casibus, sive Agamemnonis, sive Clytaemnestrae et Aegisthi, manifeste aptatum est: igitur si haec sententia a familia Thrasydae et Thebanis, quae tum fuerunt, rebus non potest aliena haberi, ne episodium quidem de Oreste et Agamemnone sine ratione interpositum videbitur: nisi quod nemo omnia, quae illa digressio complectitur, ita iudicabit Thrasydae familiae et Thebanis rebus accommodata esse, ut singulae quaeque narrationis partes, etiam Arsinoes, Clytaemnestrae, Cassandrae personae, quas poeta exornandi argumenti causa, prout res acta ferrebat, innexuit, ab interprete respiciendae sint. Propius ad vim illius episodii accedere non licet; si tamen de obscurissima re, quam despero unquam quemquam in clara luce positurum esse, coniectura proferenda est, ea in hunc fere modum exornari poterit. Perierit unus ex Thrasydae necessariis, non tamen pater, qui superstes est (vs. 14. 43.), sed alius quidam, isque iustus vir, *ἀσυχᾷ νεμόμενος, αἰὼν ἵβριν ἀποφυγών* (vs. 55.), qui *μέλαινά δ' ἑλκαϊὰν καλλίονα θάνατον ἔσχε, γλυκυτάτῃ γενεᾷ εὐώνυμον κτεάνων κηρύτταν χάριν πορών* (vs. 56 sqq.). Fuerit is homo potens; interemptus sit in turbis, quae ante pugnam Plataicam Thebis fuerunt, per propinquum vel affinem haud minus potentem, ut Agamemno per Clytaemnestram et Aegisthum; excesserit illius familia ex urbe, fortasse in Phocidem; mox ubi Graeci Pausania duce The-

bas in deditionem acceperant, Thrasydaei familia aliqua ratione ulta eos sit, qui propinquo necem attulerint, opitulante forsitan Lacone Pausania. Ita quidem Agamemnone significaretur is, qui ex Thrasydaei familia scelere circumventus esset; Oreste illi, qui facinus essent ulti; Aegistho, in cuius nece episodium vs. 37. desinit, iste qui Thrasydaei necessario exitium molitus esset: tyrannidis autem reprehensio eo commodissime referetur, ut poeta nimiam potentiam, quae utrique parti perniciosa fuerit, non appetendam esse doceat, et sibi aequum ius, quod post Thebarum deditionem abolita paucorum dominatione institutum est, maxime probari declaret. Quae quamvis ficta sint, tamen non praeter probabilitatem ita fingi posse, Thebanarum rerum, quae tum fuerunt, ratione considerata intelliges. Primum enim ante pugnam Plataicam Thebis discordias fuisse ipsius poetae locus docet, isque paulo ante id proelium scriptus, Fragm. inc. 125.

*Τὸ κοινόν τις ἀσπῶν ἐν εὐδία τιθεῖς
Ἐρυννασάτω μεγάλανος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
Στάσιν ἀπὸ πρᾶπιδος ἐπικότον ἀνέλων,
Πενίας δότευραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον:*

ex quibus verbis quod Polybius Pindarum Medis favisse colligit, id quidem mihi non probatur: sed illud Polybio credendum, ante Plataensem pugnam ad Thebanos haec dicta esse, ut Thebani a discordiis revocarentur et tranquillitas atque obsequium optimatibus praestandum commendaretur, quibus Pindarum magis quam populari imperio addictum fuisse credo etiam ob Pyth. II, 87. 88. Accedit Diodorus XI, 4. *διεφέροντο γὰρ οἱ τὰς Θήβας οἰκοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας συμμαχίας.* Igitur etsi Thebani in Medos magis inclinabant a primoribus civitatis in eas partes tracti, altera tamen factio videtur effecisse, ut Thermopylas mitteretur quadringenti milites cum Leonida, duce vel Leontiade, ut Herodotus tradit, vel Anaxandro (Plutarch. de Herod. malign. 33.): *ὁμοίως δὲ καὶ Θηβαίων ἀπὸ τῆς ἐτέρας μερίδος ὡς τετρακόσιοι*, inquit Diodorus; adde de his quadringentis Herodotum VII, 202. Pausan. X, 20, 2. coll. Valck. ad Herodot. Ceterum Thebani Persis terram et aquam dederant (Herodot. VII, 132. 233.); Leonidas tamen quadringentos illos secum duxit experimento fidei (Herodot. VII, 205.), eosque quum ceteros Graecos dimitteret, ob suspicionem Medismi apud se retinuit (ib. 222.): quamquam Plutarchus fidos Graecis illos Thebanos fuisse arbitratur. Sed ut Herodoto (ib. 225. 233.) contra Plutarchi dubitationem et argumenta non admodum tuta concedamus, a pugna illos secessisse, et quum antea inviti dimicassent, inclinante proelio ad Persas transfugisse, a quibus tamen partim necati partim stigmatibus signati essent: ne hinc quidem colligi potest inde ab initio illos quadringentos Medis studuisse nullasque Thebis de Persarum vel Graecorum rebus capessendis dissensiones fuisse. Postea ad Plataeas dimicantibus Persis Thebani auxilium tulerunt et adversus Athenienses fortiter pugnarunt; non omnes quidem ex animo, sed *οἱ μηδίζοντες τῶν Θηβαίων, οὗτοι ἔχον προθυμίην οὐκ ὀλίγην*, ut ait Herodotus IX, 67. unde hausit Plutarchus Aristid. 18. Quorum principes fuerunt Attaginus Phrynonis f. et Timegenidas, qui cum reliquis proditionis auctoribus excepto, qui effugerat, Attagino post Thebarum obsidionem traditi et a Pausania rege Corinthi necati sunt (Herodot. IX, 15. 86 sqq. cf. Pausan. VII, 10, 1. Athen. IV. p. 148. F.). Hi vero Thebas in modum tyrannorum rexerant: quod docent Thebani ap. Thucyd. III, 62. *ἡμῖν μὲν γὰρ ἡ πόλις τότε ἐτύγχανεν οὕτε κατ' ὀλιγαρχίαν ἰσόνομον πολιτεύουσα οὕτε κατὰ δημοκρατίαν. ὅπερ δὲ ἐστὶ νόμιμος μὲν καὶ τῷ σωφρονεύειν ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα,*

καὶ οὗτοι ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σήσσειν, εἰ τὰ τοῦ Μῆδου κρατήσεις, κατέχοντες ἰσχυρὲν τὸ πλῆθος ἐπηγάγοντο αὐτόν. Adde Pausan. IX, 6, 1. Plutarch. Aristid. 18.

Completar nunc paucis annotationes ad vs. 1—37. Vs. 4. ἄδυτον est adiectivum. Vs. 9. ὀρθοδίας ὁμαλὸς γὰς, oraculum Delphicum verax et proinde iustum. Vs. 12. χάριν est appositio ad verbum κηλαδήσατε (v. ad Olymp. XI, 81 seq.). Vs. 13. ἱστῶσαν intellige sacrum in aedibus locum, ubi ara domestica (v. ad Olymp. I, 8—17.). Ibi igitur, utpote in domus penetrali religiosissimo suspensae coronae sunt. In patris autem penetrali suspenditur corona, quia puer Thrasydaeus nondum propria gaudet domo. Ceterum iunge ἐπιβαλὼν στέφανον. Vs. 14. cave dealeas comma post participium βαλὼν; neve vs. 17. scribe νικῶν: quod tum probari posset, si omnes tres familiae victoriae Pythiae fuissent: sed prima fuit Olympica. Νικῶν est νικητῆρ, ut tot aliis locis. Orestes Laco dicitur, quippe Spartae rex factus (Pausan. II, 18, 5. III, 1. 4.). De Orestae nutrice docte disputatur in Scholiis: Γεῖλῶσαν vocat Aeschyl. Choeph. 731. ubi Pindari non oblitus est Schol. Hoc loco Schol. ad Pherecydem provocat, qui si Orestem, ut Pindarus, tum quum Agamemnon occideretur, in Phocidem emissum esse narravit, non potuit illud τριῶν ἑτῶν dicere, unde Gurlittus coniecit τριῶν καὶ δέκα vel δέκα τριῶν: cf. Eurip. Iphig. T. 835. Iliad. I, 143. Vs. 18. iunge ἐκ δόλου χειρῶν ὑπὸ κρατερῶν Κλυταιμνήστρας. Vs. 19. Δαρδανίδα accusativum esse mensura docet. Vs. 23. σφαχθεῖσα neutiquam de conatu accipiendum: sive enim Pindaro iudice subtracta Iphigenia et cervæ pro ea immolata est, sive ipsam Iphigeniam mactatam putabat; Clytaemnestra quidem virginem, quae matri erepta erat, Dianae caesam esse credidit, τὰ δ' ἐθεὶν οὐκ εἶδεν, ut Aeschyli verbis utar Agam. 246. Qua ipsa immolatione Agamemnonis caedem Clytaemnestra excusat ap. Aeschyl. Agam. 1407 seq. ne alios afferam. Vs. 26. ἐχθιστον ἀμνηστῶν est flagitiosissimum, odiosissimum, probrosissimum; quod quum tegi nequeat et a civibus invidiosis maxime vulgetur, eo magis Clytaemnestra metu mariti in scelus impulsæ est. Vs. 29—30. respondent sibi ἰσχυρὲ τε et ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, de quo genere structuræ v. nott. critt. p. 476. Prior sententia hæc est: Magni et felices homines non minori, quam eorum felicitas est, invidiæ obnoxii sunt, ideoque vexantur a civibus maledicis. Οὐ μέλονα, aequæ magnam atque eorum est fortuna: nolim enim μέλονα simpliciter esse μικρόν. Alterum, ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει, cum Heynio ita intelligo, ut humiles et plebei homines clam potentium obtrecent laudibus: quod quum Hermannō iam prioribus, Κακολόγοι δὲ πολῖται, inesse videretur, verbum βρέμει ex Homericæ Εἰρεσιῶν interpretatione est Ferocem esse, hoc sensu priori sententiæ opposito: Ex plebe homines si feroces sint, scelera eorum facilius latere atque ignorari quam nobilium. Quæ ratio etsi in universum perpulchra est et ex parte a Schol. occupata, tamen ferociae mentio, ubi de adulterio agitur, videtur incommoda. Aliam explicationem proposuit Gurlittus, cui ὁ δὲ est ὁ φθόνος: sed etiamsi tota hæc sententia priori opponi non videtur, tamen ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων me iudice opponitur τῷ ὄλβῳ. Igitur acquiesco Heynii interpretatione, ex qua hæc sententia priorem κακολόγοι δὲ πολῖται amplificat et explicat in hunc modum: Nam primum potentiorum fortuna invidiam invitat; deinde vero humiles et plebei homines clam calumniantur, fremunt, frendunt; ut eorum maledicentiæ occurrī haud facile queat. Sic Olymp. I, 47. ἐννεπε μνηστᾶ τις αἰνῖκα φθονῶν χειτόνων. De sententia cf. Nem. VIII, 221. Χαμηλὰ πνέων, qui humilia spirat et sectatur et proinde humilis est: nam propriæ πνέων τι est aliquid molens et agitans: cf. Nem. III, 55. et ibi Dissen. etiam Pyth. X, 44. Qui de vento cogitant, nugantur. Cete-

rum hae sententiae vide ne ad familiam Thrasydae pariter atque ad Atridarum res pertineant. Formam solutam *Αἰρεΐδας* ex h. l. alisque veteres ut Doricam notarunt; v. Eustath. ad Iliad. α, p. 21. 14. p. 13. 20. De Agamemnone Amyclis occiso v. nott. critt. et cf. Müller. Orchom. p. 319. Vs. 50. iunge *δόμους Τρώων*. *Νῆα κερκαλᾶ* ut diceret, oppositum *γέροντα ξένον* poetam invitavit. *Χρονίω σὺν Ἀρεΐ*, sera caede: "*Ἀρην* in eadem re eadem vi habes ap. Sophocl. Electr. 1419. Formulam *εἴηκεν ἐν φοναίς* circumlocutionem putes esse simplicis *ἐφόνευσε*: sed rectiorem iudico Scholiastae explicationem de loco caedis, ut Iliad. κ, 521. interpretantur veteres: favent etiam Sophoclis verba ab Heynio collata Antig. 696. *ἐν φοναίς πεπνυρ' ἄθαντον*. Pindaro prior Clytaemnestra, mox Aegisthus caesus dicitur, ut Sophocli Electr. 1411 sqq. apud quem Aegisthus in eodem loco occiditur, ubi Agamemno trucidatus erat: quem locum vide ne *φοναί* significant. Sed Aeschylus Choeph. 859 sqq. Gurlitto notante priorem Aegisthum, mox Clytaemnestram morti dat.

Vs. 38—64. Nexum sententiarum quum introductio doceat, alia in nott. critt. exposita sint, hic quoque nonnisi paucula addam. Vs. 38. *τρίοδοι* dicuntur *ἀμυνσποροί*, quod in triviis viae declinant et mutantur. Pluralem *τρίοδοι* vix opus est ut illustret post locum Hesychii in nott. critt. allatum: ne quis tamen id poeticum putet, Pindaro, Callimacho (H. in Cerer. 115.), aliis usurpatum, adeo id vel in vulgari sermone usitatum fuisse noto, ut locus Arcadiae *Τρίοδοι* vocatus sit (Pausan. VIII, 36, 5.). Adde Theophrast. Char. 16. *καὶ ἐπὶ ταῖς τρίοδοις ἀπὸ τῶν κατὰ κεφαλῆς λούσασθαι*, ubi cave de pluribus cogites triviis. Vs. 39. *ὄρθαν κέλ. ἔων τῆριν* pertinet ad vs. 1—16. Vs. 42. *ἄλλοι ἄλλα παρασσίμεν φωνᾶν*, alias ad aliud argumentum vocem admove, neque in una re diutius consistere, ut nunc in Oreste, sed transire etiam ad victoris laudes; cf. Pyth. X, 54 sq. *Πάργυρος* ex vulgari usu res vocatur, quae sub alia materia argentum habeat, ut *πρόσωπον ὑπάργυρον ἐπίχρυσον*, persona argentea aurata: sic *ὑπόζυλος* et alia; diversum est *ἀργυρωθεὶς* Isthm. II, 8. Sed hoc loco *φωνὴ ὑπόργυρος* dicitur vox mercede conductā, cui argentum quasi subsistit, utpote causa quamobrem vox canat. Vs. 43. ad formam *Πυθόνικος* cf. nomen proprium *Πυθονίκη* ap. Diod. XVII, 108. et Plutarch. l. c. a Wessel. ad Diod. etsi etiam *Πυθονίκη* dictum reperies. Vs. 44. *τό γέ νυν* refer ad *παρασσίμεν*. Vs. 45. *ἐπιφλέγει*, splendet, intransitive. Vs. 49. *γυμνὸν στάδιον* ut alibi nominatur, quo id distinguatur ab *ὀπλίτῃ δρόμῳ*: ceterum notum est Pindari aetate, qui certarunt, nudos prodissse, ne subligaculo quidem tectis pudendis, quae Graeci olim barbarico more velaverant: cf. Corsin. Fast. Att. T. III. p. 22 sq. Thucyd. I, 6. quem non intellexit Gurlittus. Vs. 48. *Θοᾶν ἀγόνων ἄκτινα*, gloriam currus velocitate celeriter paratam. Vs. 50 sq. quae poeta de semet ipso pronunciat, generatim accipe, ut Pyth. III, 106 sqq. Nem. I, 31. et passim. Vs. 51. *ἐν ἀλικίᾳ*, in flore aetatis, in quo homines, quod sibi proposuerunt, maxime perficiunt. Vs. 54. *ξυναὶ ἀρεταὶ* sunt virtutes civibus communes, quas non unus et alter, ut tyrannus, exercere possit, sed unusquisque liberaliter educatus: illis igitur, inquit, maxime studeo, illas sector et mihi comparare cupio; quibus qui invident, ii nonnisi sibi nocent. De voce *τέταμαι*, sector, intentus sum, cf. Isthm. I, 49. ex quo loco illud mihi tenere videor, *τετασθαι ἀμφὶ ξυναῖς ἀρεταῖς* non esse de laudibus, quibus virtutes prosequi poeta velit, sed sua consilia poetam exponere, ut audientes inde, quid ipsis et statuendum et faciendum sit, intelligant. Haec est loci sententia, ubi nostram probaveris lectionem, quam praeter Rom. exhibet Pal. C. *Ἀμύνεσθαι ἀρε* est, suo damno arceri, propulsari: *ἀμύνεσθαι* passive dici qui negavit, non videtur cogitasse *ἀμύνειν τι* et *τινὰ* dici, ut Nem. I, 50. IX, 37. et ubivis. Fa-

teor tamen haec mihi non satisfacere, libensque accederem Hermannō nunc scribenti, *Φθονοποιὶ δ' ἀμύνονται· τᾶν εἴ τις* etc. hoc sensu: communibus virtutibus operam dō, quo avertuntur invidi; si modo illud Quo in Graecis inesset aut in hoc verborum tenore suppleri posset, quod vix crediderim. *Ἄκρον ἔλων* explicandum de summis virtutibus, at popularibus: quod magnopere commendat Hermannī coniecturam *τᾶν*; quamquam etiam absque illo *τᾶν* verba *ἄκρον ἔλων* non de tyrannica potentia, sed de aliis decoribus, ut ludorum victoriis, intelligi debere docet additum *ἀσυχᾶ τε νεμόμενος αἰνᾶν ὕβριν ἀπέφυγεν*. Hac autem re et morte pulchriore, non inhonesta, liberis quisque relinquit gratiam et famam celebrem, rem optimam omnium, quas possident homines. Vs. 60. *διαφέρει*, divulgat et clarum reddit. Ad fabulam de Dioscuris v. Nem. X, 55 sqq. et extr. Odyss. λ, 299 sqq. Dissen. ad Nem. l. c.

P Y T H. XII.

Midas Agrigentinus tibicen victor fuit Pyth. 24. et 25. itemque Panathenaeis, auctore Schol. ad Inscr. itaque oda haec Olymp. 71, 3. vel 72, 3. assignari debet. Et dicat aliquis priorem nunc victoriam celebrari, quod de duabus nihil in hoc carmine dicatur: sed tale argumentum probabile in oda, ubi id singulares quaedam rationes efficacius reddant, hoc loco parum firmum est. Certabant autem ea aetate in Pythiis tibicines tibiis assis (*ψιλῇ αὐλήσει*); nam cantus ad tibiam (*αὐληθία*) secunda erat Pythiade sublatus: v. Pausan. X, 7, 3. et cf. Polluc. IV, 81. qui prius bene *ἄχορον αὐλημα* vocat: adde Strab. l. c. Metr. Pind. p. 182. Inter certandum Midae aliquam calamitatem accidisse credendum est veteribus, quibus Schol. narrationem suam satis disertam debet; illi autem ex Pythionicarum indicibus eximiam videntur notitiam duxisse. Ceterum memorabile est initio carminis Agrigenti urbis pulchritudinem et elegantiam celebrari: de qua v. Polyb. IX, 27, 8. Diod. XIII, 82. Et sub Therone quidem tyranno ex Punica praeda inde ab Olymp. 75, 1. urbs magnifice ornata est (Diod. XI, 25.); sed ex hoc loco etiam ante Theronem splendide instructum Agrigentum fuisse patet: et Agrigentinos in templa deorum aedificanda iam tum opes erogasse historiola docet, ex qua Minervae aedes exstruenda Theroni tyrannidis capessendae ansam prae-buit (v. ad Olymp. II, 1 sqq.). Enimvero haec oda liberā republicā ante Theronis principatum composita est, qui incipit ab Olymp. 73, 1. (v. ad Olymp. II. introd.) Carmen scriptum reduci Midae, ut pompam Agrigentum ducente victore caneretur (vs. 1 — 5.).

Vs. 1 — 18. Accipe, o Agrigentum, Midae coronam Pythiam Midamque ipsum, qui Graecos vicit arte inventa a Pallade, quae Gorgonum imitata est lugubres sonos tum editos, quum Perseus ex tribus unam occidisset, Seripho insulae et Seriphii fatum adducturus. Quippe hic Phorci filias perdidit, ac Polydectae funestum reddidit et munus symbolarum in convivio olim postulatum et matris suae Danaes servitium invitumque coniugium, Medusae capite abscisso. Agrigentum urbs quasi heroina invocatur, commixtis, ut solet, heroinae urbisque attributis. Urbs sacra est Proserpinae et in colle posita prope fluvium Acragantem: v. ad Olymp. II, 1 sqq. et de colle cf. Fragm. Encom. 2. ubi Agrigentum dicitur *ὑψηλὰ πόλις*, item Polyb. IX, 27. Hinc perspicua sunt verba α, τ

ὄρχαις ἐπι μῆλ. καί τις Ἀράγ. εὐδμ. κολώναν, ὃ ἄνα, quae de Agrigento dicta sunt: nam quo pacto haec nuper ad Proserpinam referri potuerint, non capio. Vs. 4. construe σύν ἀθανάτων ἀνδρῶν τ' εὐμενία, cum favore deorum et hominum: genitivus vocis δέξαι male iungitur in Act. philol. Monac. T. I. F. I. p. 50. Contra dativus Μίδα coniungendus verbo δέξαι est, accipe a Mida Pythiam coronam: v. nott. critt. p. 461. Ἑλλάδα, aemulos concertantes, quod bene notavit Heyniius; ita quidem, ut qui principes Graeciae artifices in certamen prodeuntes vicerit, Graeciam vel Graecum conventum vicisse dicatur. Cf. Pyth. XI, 50. Isthm. III, 48. Nem. X, 25. Vs. 8. διαπλέξαισα, artificiosis nexibus flexibusque componens, ut Pyth. II, 82. ἄγαν διαπλέκειν. Vs. 9. construe: ὑπὸ παρθενίῳς ὑπὸ τε ἀπλάτοις ὄφιν καλαίς; nempe et Gorgonum ipsarum et serpentium capita sonitus ediderant, serpentium dico, qui in Gorgonum erant capitibus. Vs. 12. pernicies afferrī dicitur et Seripho et Seriphiis: vera enim haud dubie lectio est λαοῖσι τε: Seripho quidem, quod saxum inde ab eo tempore facta est; Seriphiis, quod una cum Polydecta periire insulanorum multi (v. Pyth. X, 47 sqq.). Solum tamen Polydectam in saxum verum dat Ovid. Metam. V, 242 sqq. Vs. 13. μύθοσσην est de occaecatis uno oculo subducto trinis Gorgonibus (v. Schol. h. l. et Nem. X, 6.); deinde vs. 16. reditur ad unius Medusae caedem, de qua iam vs. 11. dictum erat. Fabulam de Polydecta et reliqua explicat Schol. Pyth. X, 72. vulg. et Apollodorus II, 4, 2. 3. c. nott. Heyn. "Εμπεδος δουλοσύνη, diuturna servitus. Vs. 16. εὐπάραιος pulchritudinem faciei designat, qua Medusa cum Minerva contendebat: v. Schol. et Apollod.

Vs. 18—32. Ex hoc igitur labore Perseo servato Minerva invenit tibiaram artem, imitans Eurypalae Gorgonis planctus (Stheno omittitur); inventa autem arte, quam hominibus traderet, nomen illud denominavit Polycephalum, qui aes tenue et calamos Cephalis chori comites permeat. Iam quoniam Midas non sine labore atque insuper insperato vicerat, adduntur sententiae, quae si ad solam Persei fortunam referrentur, frigidae forent; etsi Persei eadem experti res ad eas deducere non nego. Felicitas, inquit, hominibus non sine labore contingit; sed deo omnia facilia sunt, eoque adiutore fortuna cito perficitur: quod in Persei rebus comprobatum est Minerva adiuvante ex periculis servati: nec minus in te. Quod fatale est, nemo effugerit: neque tu casum infaustum devitare potuisti: sed fortuna saepe ea affert, quae minime speraveras, atque ubi infausta acciderint, ex his ipsis felicitatem elicit: quod in te cernitur, qui quum tibia praeter expectationem fracta de victoria desperasses, ipso hoc infortunio victor extitisti (v. Schol.). Gorgonum sonos imitantem Minervam tibiarium usum invenisse, nota res. Non tamen, ut est qui putet, huc pertinet Minerva Musica. Plinius. H. N. XXXIV, 19, 15. de Demetrio statuatio: Idem et Minervam, quae Musica appellatur, quoniam dracones in Gorgone eius ad ictus citharae tinnitu resonant. Schneiderus ad nostrum locum comparat Nonnum Dionys. XXIII, p. 622. ubi de Minerva:

"Η ποτε Γοργέων βλοσυρὸν μύθημα καρήνων

Φθειγομένην Λιβὺν εὖρεν ὁμοεγγέων τύπον αὐτῶν.

Et hic quidem inventum Palladis in patria Gorgonum Libya ponitur, ad Tritonidem paludem (cf. Pausan. II, 21, 6 sqq.), ubi culta Minerva; notaque sunt Libycae tibiae: sed acute Müllerus Orchom. p. 356. fabulam de tibiis inventis a Tritone Boeotiae fluvio et palude Copaide ad Libyam coniicit translatam esse; neque quidquam ob stare videtur, quominus Pindarum tibiarium inventionem in Boeotia collocasse putemus, ubi Minerva Ἰωνία et Ἀαλκομένης et Ὀγκαία; immo secundum Pausaniam ipsa Τριτογένεια a Boeotico Tritone vocata ferebatur. Ibidem sunt calamorum optimi:

et Stheno atque Euryala Gorgones Perseum usque in Boeotiam persecutae sunt (Schol. vs. 31.), ubi tandem earum planctus Minervam dixeris imitatam esse calamis Cepheis (vs. 25—27. memoratis; illic demum, in Boeotia, omni periculo exemptus Perseus erat (vs. 18.). Sic illa, quae vs. 25—27. de calamis Cepheis dicuntur, non iam vacabunt, sed rei accommodatissima erunt; ac profecto nihil in hoc carmine alieni ornatus assumptum esse ex iis perspicies, quae de Polycephalo nomo statim adduntur. Sed transeo ad singula. Vs. 21. iunge *χοιμφθέντα ἐκ καρπαλιμῶν γενῶν*, quod Schol. exponit *ἐκδοθέντα*. De voce *χοιμπτω* multis egit Ruhnk. ad Tim. p. 104 sqq. ex cuius disputatione inter alia patet dici *ἐγχχοιμπτειν ἰόν, κέντρον*, immittere venenum, stimulum; propius ad Pindari locum accedit usus Aeschyli Sept. c. Theb. 64. *ἐγχχοιμπτειται βοά*, vehementi ictu vox admovetur auribus. Ita igitur γός χοιμφθεῖς ἐκ καρπ. γεν. est planctus ex genis auribus audientium vehementer admotus. *Εὐροῖς ἀνδράσι θν. ἔχειν*, quippe quod Minerva non ipsa tibiis uti voluit sed eas abiecit: v. Athen. XIV, p. 616. E. sqq. cf. Böttiger. in Wieland. Mus. Att. T. I. P. II. Minerva autem modum a se inventum vocavit *κεφαλῶν πολλῶν νόμον*, quo certum quandam nomum significari constat; unde tamen is vocatus sit, dubitatur ap. Schol. *Οἱ δὲ, inquit, κεφαλῶν ἀνούουσι τὰ προοίμια*, ut sit *ὥδῃ διὰ πολλῶν προοιμίων συνεσιῶσα*: alii nomen a choro quinquaginta virorum ductum putabant, quod vel hanc ob causam improbes, quod non *αὐλητικός*, is nomus fuit, sed *αὐλητικός*, tibiis assis; de quo postea. Pindarus quidem hunc modum a capitibus serpentium multis, quae in Gorgonum capitibus erant sibilumque edebant, denominatum censuit; etenim vs. 9. Minerva imitata dicitur *θρηνον παρθενοῖς ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀρίων κεφαλαῖς λειβομένων*: et haec etiam Scholiastae vs. 15. et 39. vulg. sententia est. De nomo ipso Schol. vs. 39. *ὥδῃ οὖν διὰ πολλῶν προοιμίων συνεσιῶσα, ἣν λέγουσι τὸν Ὀλύμπου πρῶτον εὐρησάντα*. Is fuit, ut dixi, *αὐλητικός*, in Apollinem. Plutarchus de musica c. 7. *λέγεται γὰρ τὸν προεξημῖνον Ὀλύμπου αὐλητὴν ὄντα τῶν ἐκ Φρυγίας ποιῆσαι νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα, τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. εἶναι δὲ τὸν Ὀλύμπου τοῦτον φασιν εἶνα τῶν ἀπὸ τοῦ πρώτου Ὀλύμπου τοῦ Μαρσύου, πεποιηκότος εἰς τοὺς θεοὺς τοὺς νόμους· οὗτος γὰρ παιδικὰ γενόμενος Μαρσύου καὶ τὴν αὐλῆσιν μαδῶν παρ' αὐτοῦ τοὺς νόμους τοὺς ἁρμονικοὺς ἐξήνεγκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἷς νῦν χρῶνται οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἐορταῖς τῶν θεῶν. ἄλλοι δὲ Κράτητος εἶναι φασὶ τὸν Πολυκέφαλον νόμον γενομένου μαθητοῦ Ὀλύμπου· ὁ δὲ Πρατίνης Ὀλύμπου φησὶν εἶναι τοῦ νεωτέρου τὸν νόμον τοῦτον*. Vides hunc nomum cum aliis antiquissimis apud Graecos in festis deorum usitatum fuisse atque etiam a Pratina Pindari aequali celebratum esse: quum autem Apollineus fuerit, vix dubitem hoc ipso nomo Pythia Midam vicisse. Hinc intelligis, cur a Pindaro de tibiis inventis narratio in hoc sit carmine proposita. Illud poetae fabulosa historicis de industria praeferenti condonabimus, quod *Πολυκέφαλον νόμον* a Minerva ex Gorgonum imitatione inventum et a multis serpentium capitibus denominatum perhibet: verius illi, qui Olympi nomum, quem putabant, ob multa capita partesque cantici *Πολυκέφαλον* dictum esse contenderunt. Quae quum nominis ratio sit, idem etiam citharoedico nomo inditum reperitur. Hesychius: *Πολυκέφαλος, τῶν κιθαρωδικῶν τι μέλος*. Talis fuit *Πυθικός* quoque *νόμος*, quem longo post Pindarum tempore Timosthenes ex citharistarum tibicinumque et citharoedorum musica composuit (v. Metr. Pind. p. 182 sq.). Ab illo autem Polycephalo fortasse diversus *Ἀθηναῖος νόμος*, quem certe Pollux ab Apollineo distinguat (v. Poll. IV, 77. coll. IV, 66. Hesych. v. Ἀθηναῖος), licet is quoque varius et multiplex fuerit (Plat. Cratyl. p. 417. E.). Iam vero Polycephalum nomum Pindarus dicit *εὐκλεᾶ λαοσσώων μναστήρ ἀγώνων*. Bellica certamina

plane hinc aliena male intelligunt novitii interpretes: unice recte Schol. ἐνδοξον ὑπόμνημα τὸ τῶν ἀγώνων τῶν τοὺς λαοὺς σοούντων καὶ παρορμώντων εἰς τὴν θύραν. Nam festis deorum celebrandis nomum illum inservisse docuimus, ipsis etiam Pythiis, ac tum haud dubie quum Midas certaret: igitur ἀγῶνες λαοσσόοι sunt certamina sacra spectatorum turbam congregantia; nam ἀγὼν ὁτρύνει ποτὶ βουθυσιαν ἀέθλων τε κερταῖν (Nem. X, 23.). Λαοσσόον est quicquid turbam populi qualemcunque concitat; etsi maxime de bellico tumultu dicitur. Μναστήρα, qui meminit rei eique studet. Cf. Nem. I, 16. Isthm. II, 5. cum nott. Ceterum qui artem Pindari noverit, intelliget, cur noverit scribere εὐκλέων λαοσσόον μναστήρ ἀγώνων. Nam etsi etiam nomus ille potuit λαοσσόος dici atque agones εὐκλείεις, nunc tamen nomus laudandus erat, quo Midas vicerat: itaque hunc dixit εὐκλεῖα, non εὐκλέων ἀγώνων. Accedit quod magnificentius sonat εὐκλεῖα λαοσσόων μναστήρ ἀγώνων, exilius εὐκλέων λαοσσόων μναστήρ ἀγώνων: soni autem gravitatem de industria Noster quaerit, huius quoque rei artifex admirabilis; leniter sonantia declinat. Hinc recte eum austeræ compositionis auctorem Dionysius Halicarnassensis dicit; hinc illud Arcesilai philosophi ap. Diog. L. IV, 31. Πίνδαρον δεινὸν εἶναι φωνῆς ἐμπλήσαι: hinc et ob sententiarum gravitatem est μεγαλοφωνότατος vocatus. Nunc autem ubi de auletico nomo canit, plenior sonus tibiis conveniens etiam magis captandus erat. Quod legitur in nonnullis libris λαοσσόον, potuit et ipsum ferri: pulchrius tamen est λαοσσόων, et ob sonum pleniorum et ne ἀγῶνες careant epitheto. Postremo qui agones intelligendi sint, dubitari potest. Primum cogites de gymniciis, quia gymniciis ludis Pythone coniuncti sunt hi musici, quibus vicit Midas; et Πυθικὸν αὐλῆμα etiam Olympiae pentathli saltui accinebatur (Paus. V, 7.): itaque dicas certaminum gymniorum studiosum dici nomum Pythium auleticum. Sed nulla causa est, cur non musicorum certaminum studiosus nomus dicatur, quippe quo tibicines in ludis musicis certaverint; ac praeferenda esset haec explicatio, si modo aut gymnica certamina exclusis musicis, aut musica exclusis gymniciis intelligenda essent. Sed Pindarus quae non distinxit, non debent ab interprete distingui. Ille dixit simpliciter ἀγώνων; itaque certamina generatim intelligenda sunt: his enim studet ille nomus, quum in Pythiis ludis promitur, qui et musici et gymnici sunt. Haec de nomo Polycephalo. Idem in seqq. dicitur λεπτοῦ διανυσσόμενος χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων, τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναλοῖσι πόλει Χαρίτων, iucundissime. Tibiam aere vel orichalco vinciri, unamque et alteram partem aeream habere, non est quod demonstrum: cf. tamen Hor. Epist. ad Pis. 202. Hoc loco ea potissimum aerea pars intelligitur, quae admovetur ori. Calamos poeta dicit nascentes prope Orchomenum Gratiis sacram urbem chorisque insignem, Charitesiorum maxime (v. Oecon. civ. Ath. T. II. p. 357 seqq.). Scribi posse καλλιχόρον et πόλιν, dixi in nott. critt. πόλιν bis habet Schol. et praeter Par. B. etiam Pal. C. Illi vero calami tibiis faciendis unice aptissimi fuerunt; vide eximium locum Theophrasti Hist. Plant. IV, 11. et intt. Salmas. ad Solin. p. 82. A. Müller. Orchom. p. 73 seqq. Ii nasci dicuntur Καφισίδος ἐν τερμίνοι. Καφισίς est palus Copais, Fragm. inc. 108. Iliad. ε, 709. Hom. Hymn. Apoll. 280. Pausan. IX, 24, 1. IX, 34, 4. Igitur aut Καφισίδος τέμενος simpliciter est palus Cephisis sive Copais, ut si dixeris Ἀλτῆος τέμενος pro Ἀλτῆι; aut quod magis probo, palus Copais τέμενος Cephisidis nymphae dicitur, quia si palus ipsa Cephisis est, debet etiam nympham Cephisidem habere. Elegantissime autem Copais palus τέμενος, lucus vocatur, in quo calami vigeant velut arbores in luco. Calami dicuntur πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες, quod comites choricis cantoribus adsunt et cantus quasi legitimi iustique probatores (δοκιμασταί). De vs. 29 seqq. v. nott. critt. ex quibus tamen priorem animadversionem re-

tracto. Quippe olim lectum est ἐκ δὲ τελευτάσει νιν (τὸν ὄλβον) ἦτοι σήμερον: in quibus verbis quum putarem inesse significationem praesentis Midae felicitatis, scripsi ἐκ δ' ἐτελεύτασεν, ex qua lectione σήμερον ad diem pompae pertinebat: „Hodie vero sane deus felicitatem tibi paravit, pompae ducendae facultate tibi oblata per victoriam, quam numini debes.” Sed repudiata hac lectione et repetita antiqua scriptura ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι σήμερον ita locum interpretor, ut fere Schmidius ceperat: *Siqua inter homines felicitas est, non potest sine labore contingere; at numen tamen profecto vel hodie eam perfecerit; hoc est: Numine favente citissime perficitur prosperitas, mora non longa sed brevissima.* Etiam ἀελπία fortasse non mutandum erat: βαλὼν ἀελπία τινά est percutiens aliquem re non expectata, non tamen opprimens, ut Heynius dicebat: atque illud loco non male convenit.

LUDOLPHI DISSENI
EXPLICATIONES AD NEMEA.

N E M. I.

Chromius Agesidami filius, cui scriptum hoc carmen et quod infra habetur nonum, artis equestris dicitur fuisse peritissimus, cf. Schol. vs. 8. Praestans robore et virtute dilectus fuit Geloni iam tum quum hic Hippocrate Gelae regnante equitatu praefectus ad Helorum contra Syracusanos pugnavit, eiusque commilito factus egregiam laudem ex illa pugna adolescens reportavit. Vid. Nem. IX, 42. ibique Schol. vs. 93. 95. Unde simul liquet Chromium Gela fuisse oriundum. Hinc cum Gelone concessit Syracusas, atque interfuit haud dubie bellis etiam iis, quae postea a regibus Syracusanis gesta sunt. Unde bellicam viri virtutem Pindarus eximie laudat hic et Nem. IX. Nam et sororum unam ei in matrimonium dedisse Gelo et filii curam commisisse traditur, cf. Schol. Nem. IX, 95. coll. Schol. Pyth. II, 34. ubi Hieronis dicitur *ἡγεστὴς*. Nec minus gratus fuisse videtur Hieroni, cuius olim auriga fuisse perhibetur (Schol. Nem. I, 8.); ab eodem missus ad Anaxilaum Regii tyrannum, hunc a bello adversus Locros deterruit (Schol. Pyth. II, 34.): ac praefectus adeo fuit per aliquod tempus Aetnae, de quo mox dicam. Adde Chaeridem ap. Schol. Nem. I, 49.

Videamus iam quid de temporibus huius et noni carminis probabiliter statui possit. Constat Aetnam ab Hierone conditam Olymp. 76, 1. (v. ad Olymp. I.) idemque, *πρὸς Αἰτνῆς*, Pythiad. 29. Olymp. 76, 3. Aetnaeum se pronunciari iusserat reportata victoria Pythia carmine Pythio primo celebrata. Quum rex huic urbi ornandae quantum posset prospiceret, mirum non est, si etiam Chromium Aetnaeorum civium numero adscripsit, quem tamen regiae stirpi affinem non continuo dicam inde ab eo tempore semper ibi degisse. Habitantem eum videmus Aetnae in carmine nono, quum ab Hierone *ἐπίτροπος* urbis esset constitutus, ut tradit Scholiastes ad carminis illius initium. Illud igitur carmen manifesto ibi cantatum est. Hoc tamen mirum quod traditur Chromius Aetnae *ἐπίτροπος* fuisse, quum ex carmine Pythio primo vs. 70. c. Schol. constet, Hieronem filium suum Dinomenem ei urbi praefecisse. Neutrum horum per se negari potest; utrumque traditur fide historica. Quare equidem sic censeo. Dinomenem et Chromium eodem tempore Aetnae fuisse praefectos, plane incredibile est. Videtur igitur Dinomenes, quum conderetur et ordinaretur colonia, eo

missus esse ab Hierone, ut in partem honoris veniret operae in ea re collocatae; qui quum primis annis eam regeret, Pindarus in carmine Pythio primo circa ea tempora scripto recte videbitur hoc memorasse. Post Dinomenem Chromius ad urbem gubernandam vocatus est. Quare carmen nonum pluribus post Aetnam conditam annis statuo esse scriptum. Nihil dicat qui opponat urbem ibi vs. 2. nominari *νεοκλειαν*. Nam ne potuit quidem aliter appellari etiam pluribus annis post quam condita erat, nec dubitavit Pindarus Camarinam, restitutam Olymp. 79, 4. *νίκων* dicere Olymp. V, 8. victoriam celebrans Olymp. 82. reportatam. Quare haec probabiliter ita nobis constituisse videmur. Veniendum iam est ad carmen Nem. primum. In hoc et Syracusas videmus memoratas et Iovem Aetnaeum. Fac scriptum esse hoc carmen post nonum, et valde mirum videbitur, quod poeta non in primo post migrationem carmine sed in secundo demum laudat priorem Chromii sedem, Syracusas, imprimis si contuleris quae ego infra ad huius carminis exordium disputavi. Malo igitur carmen hocce prius scriptum credere, nec movet me quod ex hac ratione Chromius post Nemeaeam victoriam reportavit Sicyoniam, donec probes ei, qui in periodicis vicerit ludia, non licuisse adire minores, praesertim quum Pythia Sicyonia minime ignobilia fuerint. Ac priorem fuisse victoriam Nemeaeam significat etiam Scholiastes ad huius carminis vs. 8. quamquam non constat utrum de coniectura an historica fide. Tamen quare eum plane contemniam non video. Quae quum ita sint, equidem etiam hoc conicio, Ortygiae, non Aetnae carmen esse cantatum. Nam Aetnaeum quidem Iovem poeta non nisi uno verbo nominat, Ortygiam vero laudat desertiis, quod ita explicari posse videtur, si Chromius etiam tum habitabat plerumque Syracusis, adscriptus autem etiam Aetnaeorum civium numero Aetnaeum se iusserat pronuciari Hieronis causa. Aetnaeum enim recitatum esse et Iovis Aetnaei mentio docet et Schol. ad Inscr. ex Didymo tradit: a quo nolim recedi. De anno Boeckhius: „Carmen videtur paulo post Aetnam conditam scriptum, Olymp. 76, 4. quum Pindarus in Sicilia versaretur, quo non ante extremum annum Olymp. 76, 3. devenit, nec post inceptum annum Olymp. 77, 1. (v. ad Pyth. III. et Olymp. I.): Olymp. 76, 4. autem acta Nemea sunt (v. Indicem Temporum). In Sicilia fuisse Pindarum, quum hoc carmen scriberet, ex vs. 19 sqq. conicio: poeta enim carmen ante aedes Chromii cantatum iri et epulas apparatus fore vix potuerit nisi praesens resciscere: certe prius tam singulare est, ut dici a poeta ex coniectura non potuerit. Neque illum locum de solo choro excluso poeta intellexerim, quum poetam mihi persuaserim suam et chori personam non distinguere. Aliter nonnemo, qui carmen hoc in Olymp. 76, 2. et Nemeaeum nonum in Olymp. 76, 4. refert, ex poetae silentio mire argumentatus carmen Nem. I. ante Cumanam pugnam (Olymp. 76, 3.) scriptum esse.” De loco ut pauca addam, hoc quidem Nem. primum cantatum est ante aedes Chromii, ut Pindarus ipse significat vs. 19 sqq., quasi privata amicorum gratulatione, paratis splendidis epulis, quibus post cantum exciperentur choreutae ceterique praesentes. Addam pauca de verbis memorabilibus Scholiastae ad vs. 7. ubi haec leguntur: *ἡ εἰς χάριν τοῦ Διὸς ἡ ἔνεκεν τοῦ Διὸς, παρόντων ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς ἦγον οἱ πρὸ τὸν Ἱέρωνα τοὺς ἐπὶ τοῖς σεφανίστασι ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινίκους καὶ ἦδον*, quem locum pars interpretum plane neglexit, alii perperam ceperunt. Apertum esse regem Iovis Aetnaei sacra administrantem et urbi a se conditae insigniter faventem hoc instituto festi Aetnaei splendori augendo eximie prospexisse, neque habet ea res quod mirum sit, modo ita explices ut ne pugnet cum Pindari verbis. Etenim hoc carmen Nem. tum quum primum caneretur, cantatum esse ante aedes Chromii, minime vero

in *πανηγύρει*, hoc tam clarum est ut nihil possit esse clarius, atque etiam alia carmina tum facta suo quodque loco quo minus canerentur non impeditum est, opinor, eo instituto. At potuerunt ea alio tempore repeti in sollemnitate Iovis Aetnaei, quemadmodum etiam hoc carmen iterum cani potuit in illo festo. Illud hic mirum esset, si Scholiastes diceret, haec carmina tum quum primum canenda essent, postulatam esse ab Hierone ut in illa sollemnitate canerentur; hoc autem nec dixit nec potuit dicere, quoniam contrarium habet Pindarus. Est igitur Hieronis institutum ab huius carminis explicatione alienum, erravitque Scholiastes in eo quod verba *Διὸς χάριν* inde explicanda censuit.

Vs. 1—12. De Ortygia, quae vulgo Insula dicta, nobili Syracusarum parte, v. ad Olymp. VI, 92 sqq. Ego ponam quae huius loci sunt. Diana cum Alpheo eandem habebat aram Olympiae, vid. Herodorum in Scholiis ad Olymp. V. vs. 10. Pausan. V, 14. fuitque culta cum Alpheo apud Letrinaeos, cf. Pausan. VI, 22. et apud alios etiam, ut equidem suspicor, in illis regionibus. Erat igitur huic Dianae aqua sacra, quam rem hodie non ignorant mythologi. Hoc cultu Dianae ex Peloponneso in Siciliam translato, nam inde translatum dubitari nequit, etiam Alpheus secutus est, h. e. eadem sacra Syracusis sunt instaurata. Nam in Ortygia omnis aqua sacra fuit (cf. Schol. p. 428.) ipsaque dea ad fontem Arethusae colebatur, ubi est *ποταμία* et *Αλφειώ*: v. Schol. ad Pyth. II, 12. et nott. Pyth. II, 1 sqq. Finxerunt igitur Alpheum per mare secutum in Ortygia se cum Arethusa miscuisse, de qua fabula plena omnia, Strab. VI, p. 270. (ubi locus noster affertur, ut ap. Cic. ad Att. XII, 5.) Plin. Hist. Nat. XXXI, 5. Beckm. ad Antig. Caryst. hist. mirab. c. 155. Göller. Fragm. Sic. p. 303. Ipsa vero Ortygia dicitur *δέμνιον Ἀρτέμιδος, Δάλου κασιγνήτα*. Difficillima est quaestio de Ortygiis, nondum absoluta iis, quae I. II. Vossius disputavit in Append. Ephemerid. Ienens. 1804, p. XI. Nec a nobis ea res plane expediri potest. Tamen non dubitamus, Syracusanam insulam post adventum demum Graecorum et Peloponneso profectorum Dianae sacratam; quare si Ortygiae nomen cum Dianae cultu coniunctum fuit, non videtur ante illud tempus haec insula ita nominata esse. Ortygiam Homericam esse hanc Syracusanam nemo certis argumentis demonstraverit; non multum efficias e Strabonis loco, I, p. 23. nec si oraculum afferas fictum apud Pausan. V, 7, 2. Taceo etiam de versu Hymn. Homer., quum de aetate illius fragmenti non constet. Tamen quae prima dicta Ortygia, obscurum est. Ac Delus quidem cur ita nominata sit, Phanodemus apud Athenaeum IX, p. 392. explicat sic: *ὥς κατέιδεν Ἐρασίδων Διήλον τὴν νῆσον, τὴν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καλουμένην Ὀρτυγίαν παρὰ τὸ τὰς ἀγέλας τῶν ζώων τούτων φερομένης ἐκ τοῦ πελάγους ἰξάνειν εἰς τὴν νῆσον, διὰ τὸ εὐόρμων εἶναι*. Quum igitur coturnices migrantes in Delo pausam facerent volandi, non video cur post Homerum demum Ortygiae nomen Delo a sacerdotibus tributum credam. Ducta autem hinc videtur fabula de Asteria in coturnicem mutata (cf. ad Callimach. in Del. 37.), quod translatum videbis in Latoniam apud Serv. ad Virg. Aeneid. III, 72. Post haec permira est Nicandri sententia in Schol. Apollon. Rhod. I, 419. omnes Ortygias esse colonias Ortygiae Aetolicae, quod fateor me non intelligere. Ut ad Pindarum veniam, quum sacrum haberetur, uti videtur, Ortygiae nomen, quod cuius loci esset, in eo natam putarent significari Dianam, etiam Syracusis quidam natam dixere deam, haud dubie Ortygiae nomine ducti, explicuitque inde *δέμνιον* Aristarchus, sive cunas sive nidum interpretatus est. Quaeras, quum poeta addat *Δάλου κασιγνήτα*, quonam sensu hoc dixerit. Manifestum enim est, haec verba ita interpretanda esse, ut Ortygia quo sensu *δέμνιον Ἀρτέμιδος* sit, eodem similive soror sit

Deli. Num igitur poeta Ortygiam dicit natalem Dianae et Delum, ambabusque in insulis natam vult deam non dici sed esse? Non credo. Habeas tamen quomodo hoc expedias, si respondeas, sorores dici insulas, quarum altera Dianae, altera Apollinis natalis. Sed ne hoc quidem mihi plane satisfacit. Nam et paullo longius hoc peti- tum videtur, quum qui verba *Δάλον πασιγνήτα* post antecedentia legat, de Diana non de Apolline cogitet, et paullo significantius verbum eligere Pindarus debebat quam *δέμνιον*, in quo non necessario inest ista notio, quam ponit Aristarchus. Ac quum poeta nominans Alpheum et Dianam, non obscure significet *ποταμίαν* s. *Ἀλφειώαν Ἀρτεμιν*, h. e. quam Alpheus secutus est e Peloponneso, non videtur mihi hoc quidem loco et in hoc rerum nexu natam in Ortygia dicere potuisse deam, quam iam in Peloponneso amatam fluvius secutus est Syracusas, ut etiam ibi cum ea esset. Atque etiam qui Arethusam venatricem nympham in hac re nominabant, hanc e Peloponneso in Ortygiam profectam, tum Alpheum secutum tradebant, cf. Pausan. V, 7, 2. Quae quum ita sint, statuo Pindarum alio sensu vocem *δέμνιον* accipi voluisse. Ac quidni *δέμνιον* dixerit insulam, ubi cubare amet dea verseturque lubentissime? Afferunt Pindari verba in Schol. Victor. Iliad. ω, 615. ubi in Siplyo dicuntur esse *θεῶν εἰνάει Νυμφάων*, non male; simile enim habent vivendi genus Diana et Nymphae. Nec iniucunde mihi dicere videtur poeta: *Ortygia, ubi respirat requiescitque Alpheus, ubi cubat Diana*. Iam soror Deli est Ortygia, quum et nomen habeat idem et pariter amata sit Dianae, quod etiam Scholiastis venit in mentem. Ceterum persuasum mihi habeo, Dianam, de qua disputavimus, non esse cum Proserpina confundendam, et Pindarus in hoc ipso carmine Ortygiam sacram significat Dianae, universam Siciliam Proserpinae. Post haec ut etiam de constructione loci moneam, dele mecum comma post *θάλος* et construe sic: Nobilium Syracusarum pars Ortygia, *ἄμπνευμα Ἀλφειοῦ, δέμνιον Ἀρτέμιδος κ. τ. λ.* nam Alpei commemoratio cum Dianae nomine cohaeret, Alpheum et Dianam appellans, Dianae *Ἀλφειώας* religionem significat. His explanatis restat ut videamus de consilio loci. Chromius quum Syracusis versaretur, in Ortygia videtur habitasse, quemadmodum Hiero (v. ad Olymp. VI, 92 sqq.): de Chromii stabulis id veterum nonnulli perhibebant (v. Schol. vs. 1.). Unde hanc primo loco nominandam censuit poeta. Aptus est qui conferat locus carm. Pyth. VII. init. *Κάλλιζον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι προοίμιον Ἀλκμανιδῶν ἐπισθενεῖ γενεῇ κρηπιδ' αἰοιδᾶν ἵπποισι βάλεσθαι*. Porro quemadmodum Hiero Pyth. II, 7. non sine Dianae *ποταμίας* auxilio domuisse dicitur equos victoriamque adeptus esse, quoniam *ἵππικῇ* haec dea, ita nec Chromius, puto, sine hac dea domuerat equos. Sic igitur intelligo, cur ab Ortygia ordiatur Pindarus et cur Dianae *Ἀλφειώας* in ea religionem commemoret. Cur enim inania dicamus haec ornamenta apud poetam, qui nihil in his rebus temere ponit? Iudicent iam acutiores, utrum Aetnae an Syracusis probabilius sit cantatum esse carmen, in quo ne nomen quidem Aetnae urbis expresse commemoratur, sed innuitur tantum. Porro num credibile est haec de Ortygia cantata esse post Nem. IX. h. e. quum iam diutius abesset Syracusis Chromius? Expediant hoc nobis ii, qui vel sic carmen nonum prius scriptum esse contendunt. Nos interim ad hunc locum revertimur. Vs. 5. *θίμεν αἶνον* quid sit, discite ex Nem. VII, 76. Sequuntur vs. 6. verba: *Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν*. Vertunt nonnulli: Beneficium, donum Iovis Aetnaei, atque hoc explicant sic: Victoriam esse Iovis Aetnaei donum. Utrumque manifeste diversum est, Pindarus *αἶνον* dicit non *νίκην*. Ac victoriam deberi diis mox significat; carmen autem repeti a Iove non memini me legere apud Pindarum. Alii explicant: decus Iovis Aetnaei. Mihi hoc quoque displicet, vel propter praecedens

vocabulum *αἶνον*. Nam laudem equorum, decus Iovis, sonat fere ita quasi dicas: ornamentum equorum quod sit ornamentum Iovis. Certe paullo significantius verbum eligere debebat Pindarus, si hoc volebat, nec alibi apud poetam hymnum video hoc sensu *χάριν θεοῦ* dictum. Verto igitur cum Schol. simpliciter: *Propter Iovem Aetnaeum s. quod gratum sit Iovi Aetnaeo*. Nam quum Homerus *Iliad.* 6, 744. *χάριν Ἐκτορος*, dixerit, cur non etiam Pindarus potuit simile? Atque hoc unum hic aptum; ceterae, ut vidimus, explicationes incommodae sunt. Vs. 7. *ἄρμα δ' ὀτρύνει Χρόμιλον*: Missus erat, opinor, currus cum auriga; nam equos et currum memorat, non ipsius Chromii in regendo dexteritatem, ut Herodoti *Isthm.* I. *Ζεύξαι μέλος*, ut *ξεύξω* *Isthm.* I, 6. et *ἄρμασσαν* *Pyth.* III, 114. Vs. 8. *ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν*, h. e. fundamenta sunt his factis iacta deorum s. divina, quandoquidem deorum sunt etiam ea quae profecta, facta, posita, missa sunt a diis, usu genitivi hodie notissimo. Monuit de sensu iam Hermannus. Sic *αἶσα Διός*, *τύχα θεοῦ*, *τιμὰ θεῶν*, aliaque multa huius generis. Illud tamen quaeras cur *ἀρχάς* commemoret poeta, cur non perfectas dicat has res virtutibus Chromii et aventibus diis. Nempe hoc ipsum voluit haud dubie. Quare hic est sensus: *ἀρχαὶ contigerunt Chromio faustissimae, unde felix fuit successus; habet hanc victoriam faustissimis debitam auspiciis*. Iam pergit: Est in bono successu sive parta victoria summa gloria; insignium autem certaminum feliciter gestorum Musa recordari amat.

Vs. 13—18. Exponuntur laudes Siciliae. De insula hac Proserpinae donata cf. *Diod.* V, 2. et *Wessel.* De ubertate Siciliae omnia nota; debebatur ea Proserpinae, cui una cum Cerere insula sacra fuit. Cf. *Cic.* *Verrin.* act. II. *libr.* IV. c. 48. *Strab.* VI, p. 273. Porro vs. 14. 15. constructio est: *Κατένευσεν Σικελίαν πλείραν, ἀριστεύουσαν εὐκάρηρον χθονός, ὀρθάσειεν κορυφ.* πολ. ἀφν. h. e. annuit Iuppiter se terram ubertate prae aliis insignem, aucturum opulentissimis urbibus. Nempe Iuppiter promittit opulentas urbes hominesque addit virtute insignes, ut ab omni parte ornata esset insula. *Κορυφαὶ πολλὰν* dictae sunt ut *κορυφαὶ ἀρετῶν* infra vs. 34. *ἄθλων κορυφαὶ* *Nem.* X, 32. h. e. eximiae urbes. Fortasse ne monuisset quidem, nisi de murorum pinnis vidissem cogitatum a nonnullis. *Olymp.* XIII, 107. dixit: *καλλίηλουτοι πόλεις*. Vs. 14. *πολέμον μναστῆρα* est: belli studiosum. Ductum ab Homero *μνάσθαι ἀλκῆς, χάσμεν*. De proco belli populo tanquam puellae nollem cogitatum unquam. Cf. *not.* *critt.* et *comm.* ad *Pyth.* XII, 24. Addit Pindarus *ἵππαιχμον*, nam eximius fuit Siculorum equitatus non semel memoratus in bellis, et equi praestantissimi; cf. *Burm.* ad *Dorvill.* *Sicul.* p. 289. *Thucyd.* VI, 20 sq. Monuimus iam supra etiam Chromium bellica laude fuisse clarissimum; quare haec etiam propter hunc dicta sunt. Ceterum iungendum est: *πολέμον μναστῆρα λαὸν ἵππαιχμον*, et quod sequitur *θαμὰ δὴ καὶ* verto: *saepe etiam*. *Boeckh.* ad *Olymp.* VII, 11. *not.* *critt.* interpretatur, *simul*, quod hoc quidem loco minus aptum dicam. Addit *Boeckh.*: „Hoc loco *Timaeus* inductus erat, ut carmen hoc Olympicum putaret (v. *Schol.* h. l. et ad *Inscr.*); at Olympicae victoriae hae non Chromii sed aliorum sunt, *Gelonis* maxime et *Hieronis* (v. *introd.* *Olymp.* I).” Et nota quia victoriae plures aliquot Olympiadibus paratae fuerunt, *Ὀλυμπιάδων ἑκατάς* dici, non *Ὀλυμπιάδες*. De *χρυσέως* v. ad *Olymp.* X, 8 sqq. Sequuntur iam haec: *πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν*. Dubitatur de constructione huius loci eximia brevitate insignis. Me si audis, iunge: *πολλῶν καιρὸν ἐπέβαν*. Quum enim *καιρὸς* sit etiam id quod res aliqua habet laudandum, Pindarus nunc *καιρὸν* dicit laudes quas offerat Sicilia. Significat igitur, *multarum laudum se attigisse ab insula oblatam copiam*, nec posuisse se quidquam quod non vere habeat Sicilia.

Hinc commodè addit: οὐ ψεύδει βαλὼν, non locutus mendacia. Quemadmodum enim Graeci dicunt ἀποντίζειν αἰχμαῖς Isthm. I, 24. sic βάλλειν χειρμαδίοις Odyss. η, 121. λήθοις Thucyd. IV, 43. ἔδινε πέτρῳ Olymp. XI, 75. et quae sunt alia, ponuntur absolute, iaculari lapides, ita ut non requiratur accusativus, atque usitator fere dativus certe in dialecto epica. Similiter hoc loco nec καιρὸν nec αὐτὰ supplendum, unde sensus non existit aptus, ac dissimile est genus dicendi quod illustrent interpretes ad Sophocl. Ai. 1231. Erfurdt. Sed videbimus etiam alias quae iniri posse videantur huius loci explicationes, ne credat temere unam ex multis arripuisse. Primum igitur qui καιρὸν ἐπέβαν dictum putaret ut καιρὸν ἐφήκει et quae similia sunt, is dicentem faceret Pindarum se opportune ad has laudes accessisse, quasi nunc maxime dicere oportuisset, alibi aut alias non licuisset. Quare etiamsi καιρὸν pro κατὰ καιρὸν accipias, nihil efficias. Poeta non de tempore loquitur sed de veritate rerum. Denique καιρὸν ἐπέβαν non vertam: scite accessi, quippe repugnante lingua. Porro si quis iungens πολλῶν καιρὸν ἐπέβαν, ut ego feci, καιρὸν tamen non de rebus sed de occasione opportuna dictum contendat, existet hic sensus perquam ieiunus: Usus sum data occasione ad res multas enarrandas. Quare malint alii sic construere: καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν. Sane καιρὸν tanquam scopum ferire, dici potest; sed οὐ ψεύδει pro non aberrando, dici non potest, ut mihi quidem videtur. Sin veritas: καιρὸν verbis non mendacibus feriens, videris ipse an hoc placere possit. Quae quum ita sint, satis defensa est opinor ea quam supra proposui explicatio. Sed singulis verbis illustratis de universo loco nonnulla addenda sunt. Laudavit poeta in prooemio Chromii victoriam Nemeaeam; laudabit in sequentibus Chromii in divitiarum usu prudentiam et bellicam virtutem, ut infra ostendam. Quid sibi vult inter haec locus de laudibus Siciliae? Dicas quum hoc carmen in Sicilia cantatum sit, etiam insulam laudari debuisse, certe potuisse. Sed vides ipse, quam leve hoc sit. Quod potest memorari, non semper etiam debet memorari; debet memorari nonnisi id, quod cum ceteris apte conveniat et ad unum finem conspiret. Nihil non idonea de causa ponit Pindarica Musa. Quae quum ita sint, aliam viam in eo. Triplicem carmen exponit Chromii laudem; triplicem similiter Siciliae hic locus habet laudem: praedicat enim Pindarus insulae opes, virtutem bellicam et ludorum victorias: ut non obscurum videatur, eum alterum cum altero comparari voluisse. Quum enim ei interdum nonnulla tectius dicenda essent, ne lateret quid vellet, ubi commodum videretur curabat, ut locus aliquis adesset, qui verum rerum nexum acutioribus ostenderet. Ac paullo difficilior etiam huius carminis ratio est ob mythicam fabulam in fine, quae tectiores habet Chromii laudes bellicas. Quemadmodum igitur alibi prooemio, sic nunc hoc post prooemium posito loco complexus est quodammodo universum carminis argumentum, ut etiam sic de vera eius ratione constaret. Ac vide mihi tractationem poetae. Chromii laudabit prudentem divitiarum usum, Siciliae universe laudat opes, quum universa insula sic aptius laudaretur, nec sequens de Chromii hospitalitate locus, utpote apertam orationem habens, alia illustratione opus haberet. Porro pro victoriis gymniciis appellat Olympicas, non excludens ceteras aliorum, at regum, ut par erat, instar omnium significans coronas. Denique id, ad quod maxime attendi volebat ob fabulam de Hercule, bellicam dico virtutem, quam disertissime eloquitur, πολέμου μναστῆρα χαλκέντιος λαὸν ὑππαίχμον dicens. Post haec nonnisi unum monendum restat. Etenim universo hoc loco interposito simul illud consecutus est poeta non leve commodum, ut quum Chromius invidia laboraret, uti videbimus infra, iam non magis Chromius quam Sicilia ceterique cives laudari viderentur, essetque carmen quodammodo

etiam pro hymno in totam insulam, revocatis Chromii virtutibus ad universae insulae laudes. Habes nostram de carminis ratione sententiam.

Vs. 19 — 33. Sequuntur laudes Chromii, ac primum quidem prudentiae hospitalitatis probatae. De nexu rerum explicabo infra, ubi singula explanata erunt. Accedimus igitur primum ad haec. Vs. 19. ἔσαν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις ἀνδρὸς φιλοξέλου. Est αὐλείος θύρα ἡ ἀπὸ τῆς οδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ut dicit Harpocration; cf. Taylor. ad Lys. p. 21. Reisk. T. V. Res nota. Vides igitur chorum ad vestibulum Chromii stantem hymnumque canentem, ut Isthm. VII. init. Τελευτάχον παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω κῶμον. Olim haec pro inanibus ornamentis et figmentis poeticis habebantur; nunc non dubitamus rem vere ita factam. Digna est quae hoc loco notetur inepta Gedikii sententia exposita ab eo in notis ad hoc carmen. Ita igitur scribit: „Quaeritur quid sibi velit insulae Ortygiae invocatio. Equidem propterea compellari Ortygiam credo, quoniam iis qui ex Peloponneso redibant Syracusas (ut Chromius), appellandum erat primum ad insulam Ortygiam. Erat praeterea in insula Ortygia domus regis Hieronis, ut diserte dicit Cicero in Verr. Act. 2. l. 4, c. 53., quumque Chromius in aula Hieronis versaretur, necesse omnino erat, ut insulam Ortygiam Hieronisque aedes primo statim adventu salutaret. Locus igitur noster continet victoris reducis primam patriae salutationem: Salve patria tellus Ortygia, salve Hieronis aedes. Confirmatur haec interpretatio sequentibus σέθεν ὕμνος ὁραταί. Verosimile enim est ex insula Ortygia inde victorem hanc pompam duxisse Aetnam.” Haec Gedikius. Vides hunc virum credidisse pompam ductam Syracusas Aetnam; in prima igitur strophā procedit hymnus Syracusis, in secunda stant choreutae ante domum Chromii Aetnae. Num quid fingi potest ineptius? Nos quam accuratissime teneamus Pindari verba quae clarissima sunt. Contendimus igitur hoc carmen tum quum primum epinicia celebrarentur, omnino non cantatum esse in pompa nec Syracusis nec Aetnae nec alio loco. Stant igitur, ut dixi, ad vestibulum Chromii, in quo illud suavissimum, quod Pindarus hac re simul ita utitur ut pro documento hospitalitatis Chromii sit, de qua plura dicturus est. His explicatis videbimus reliqua. Καλὰ μέλπόμενος, egregias laudes canens. Θαυμά, h. e. ἄμα, cf. nott. critt. ad Olymp. VII, 11. De voce ἀπείρατος v. notata in nott. critt. ad Olymp. VI, 54. Sensus: non civibus tantum ille benignus sed exteris etiam. Vides chorum e civibus fuisse; sed cum Boeckhio censeo praesentem fuisse etiam Pindarum, siquidem ubi prima persona utitur, etiam se ipsum intelligit. Nempe loquitur choros e domesticis constans amicis, quibus opponuntur ἄλλοδαποί: choro autem domestico immixtus poeta huic ipsi se annumerat. Pergit poeta: ἄλλογχε δὲ — ἀντίον, h. e. nactus autem est hospitii liberalitate viros probos, qui adversus obrectatores aquam fumo restinguendo obviam ferant. Construe: ἄλλογχε φέρειν ἐσλοὺς τοῖς μεμφομένοις (adversus obrectatores) ὕδωρ καπνῷ ἀντίον. Fumus, qui aqua restinguitur, est invidia illorum obrectatorum. Plutarchus Fragm. XXIII, 2. τὸν φθόνον ἐνιοὶ τῷ καπνῷ εἰκάζουσι· πολλὸς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχομένοις ὢν, ὅταν ἐκλάμψωσι, ἀφανίζεται· ἥκιστα γοῦν τοῖς πρεσβυτέροις φθονοῦσιν. Adde eundem an seni sit resp. ger. c. 7. Sequuntur iam vs. 25. nonnulla de corporis robore animique consilio in Chromio. Orditur poeta a generali sententia: Aliorum aliae sunt artes, h. e. alius alia re valet; oportet autem recta via incidentem pro sua quemque contendere indole. Transitum quaerentes nonnulli vertunt ita: Aliorum bonae, aliorum malae sunt artes, quia de invidia locutus sit poeta. Sed transitus tales non curat anxie Pindarus; de altiore vero nexu mox videbimus. Deinde refutatur illa explicatio sequentibus, unde patet non artes bonas et malas sed corporis et animi vires distingui. Res

haec est: Varias sunt a natura artes, aliae corporis, aliae animi, quarum nullam per se malam dicit Pindarus. Nostrum est naviter uti his viribus sed cum honestate, ut facit Chromius, non faciunt malevoli homines. Ac robur si habeas, res geres; mens consilii se prodit. Sensus verborum: *πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος κ. τ. λ.* explicuit Hermannus et indicavit etiam Boeckhii in nott. critt. Cur verba *ῥασόμενοι προῖ-
δειν συγγ. οἷς ἔπειτα* addita sint, mox apparebit. *Συγγενὶς* de ingenito non semel apud Pindarum aliosque, ut apud Aeschyl. Agamemn. 841. Iam quae universe posuerat, transfert ad Chromium, propter quem dicta erant. *Tibi naturae tuae indole utriusque rei usus.* *Στο δέ;* vide de particula *δέ* in allocutionibus nott. critt. Olymp. XIII, 109. *Ἀμφὶ τρόπον*, ut *ἀμφὶ σοφίᾳ* Pyth. I, 12. et *ἐμᾷ ποταμῶν ἀμφὶ μηχανᾷ* Pyth. VIII, 35. Accedimus ad locum difficiliorem, *οὐκ ἔραμαι — ἀνδρῶν*, vs. 31 — 33. Haec verba aut monentis sunt et hortantis poetae, ut intellexit Scholiastes, aut probantis et laudantis. Quum Chromius admonitione non egerit, quippe admodum liberaliter divitiis suis usus ut ex utroque carmine patet, magis laudantis nunc est haec formula, quod etiam consilio totius loci explicato apparebit clarissime. Veniamus ad singula. Heynius vertit ita: „Nolo in divitiis congerendis studium collocare, sed liberaliter inde amicos iuvando strenue factis etsi aerumnosis gloriam parare.” *Εὐ παθεῖν*, fortuna secunda uti, apud Pindarum etiam ita dicitur ut sit, res gerere feliciter s. victorias reportare. Heynius, qui saepe hoc monuit, etiam hoc loco ita verba cepisse videtur, dubito tamen an recte. Nam siquis utitur pecunia ad res strenue gerendas s. victorias parandas, et ad amicos iuvandos, duplex hic est divitiarum usus, in quo quae sunt diversae notiones necessario discerni et disiungi aliquo modo debent. Pindarus autem verba: *φίλοις ἐξαρκέων*, ita coniunxit ceteris, ut de sola liberalitate eum loqui intelligas ex qua illud *εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκούσαι* tanquam ex causa effectus pendeat. Quae quum ita sint, haec explicatio admitti non posse videtur, ut vidit etiam Gurlittus, qui tamen nec ipse verum plane assecutus esse mihi videtur. Non explico *εὖ παθεῖν* de interna quam dicunt felicitate, ex conscientia bene factorum orta, sed hoc quidem non una de causa haud cunctanter reiicio, et externa intelligo commoda. Nempe sunt *χρεῖαι παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν*, ut cum Pindaro loquar Nem. VIII, 42. Praedicat igitur poeta Chromium, quod amicos beneficiis obstringendo rebus suis prospiciat, et parare velit qui sibi adsint et rerum suarum successus adiuvent, iidemque laudatores existant factorum suorum. Verto igitur: *Nolo magnas in domo divitias absconditas servare, sed inde amicis largiendo felices habere rerum mearum successus et bene audire.* Ceterum qui iunget *ἑόντων* cum *ἐξαρκέων*, comparabit Homericum *χαριζομένη παρεόντων*, collocationis audaciam eo excusans, quod *ἑόντων* in principio ponendum fuerit propter antecedentia, *φίλοις ἐξαρκέων* in fine propter sequentia. Tamen non repugnabo, si quis *ἑόντων* absolute dictum accipere maluerit pro *ἔχων*, quemadmodum etiam Boeckhio meo placet. Sed nunc eo perventum est, ut ostendatur propositam loci explicationem unice convenire et cum antecedentibus et cum sequentibus. Atque ut ab his ordiar, nollem recentiores interpretes plane recessissent ab interpretatione Scholiastarum et Schmidii, qui illud egregie perspexerunt, *ἐλπίδας* quas dicit Pindarus, esse temporis futuri incertam fortunam ancipitesque rerum vicissitudines. Nempe *ἐλπίδες* sunt *metus*; cf. nott. ad Thom. M. h. v. quamquam subinde minus caute de ea re statuerunt viri docti, neglectis diversitatibus locorum: hic ne alia comparem, v. Eurip. Orest. 857. (849. Fors.). Iam confer Nem. VII, 30.: *ἀλλὰ ποιὸν γὰρ ἔρχεται κῦμ' Αἶδα, πῶς δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα*, aliaque, ut ap. Demosth. de cor. p. 295. *νῦν μὲν γ' ἀποτυχεῖν τῶν πραγμάτων, ὃ πᾶσι ποιόν ἔστιν ἀνθρώποις*,

ὅταν τῷ θεῷ ταῦτα δοκῇ: et videbis hunc esse sensum: *Communes enim veniunt metus aerumnosorum hominum*, h. e. *Sumus enim omnes obnoxii fortunae inconstantiae rerumque iniquis vicissitudinibus*. Quibus verbis aperte significat poeta, recte et prudenter agere Chromium, qui liberalitate amicos sibi paret, etiam in rebus adversis, siquid accidat, affuturos. Atque eum obtractatores habuisse et inimicos nec per se improbabile est, et supra a Pindaro significatum. Nihil efficias ubi ἐλπίδας explices vota, crede mihi, nam tentavi et comparavi omnia; fidenter dico aptum esse nihil nisi quod ego revocavi. Ac vix intelligeres cur interpretes hoc tam constanter reieccissent, innumeris sese difficultatibus irretientes, nisi duabus maxime causis moti fuissent. Altera haec est quod transitum quaerebant ad sequentia, unde πολυπόνους ἄνδρας nonnulli intellexerunt strenuos, quo semel admisso etiam ἐλπίδες et εὐ παθεῖν secus acceperunt. Sed ante omnia de nexu cum antecedentibus quaerendum erat; de transitu autem ad sequentia ne simus solliciti, quum ipsa formula dicendi, qua utitur poeta Herculis mentionem faciens, indicetur eum ad hunc transire abruptius. Altera causa erroris fuit haec, quam ponam ex Gedikii notis ad hunc locum. „At enim, inquit, quam parum conveniat laeto carmini tristis haec et severa admonitio, nemo non sentit.” Non ab omni parte hoc verum. Nam qui Pindarum accuratius legerunt, sciunt etiam aliis epiniciis admonitiones ab eo intextas; hoc tamen observare iuvat, quam prudenter poeta mitigaverit rei tristitiam leniore genere dicendi. Nolo afferre ipsum vocabulum ἐλπίδες, quod ad has disputationes nos deduxit, sed aliud addam ad Pindarum intelligendum maxime notabile. Nempe non dixit poeta: *Tu bene agis amicos parans*; *es enim communibus fortunae casibus subiectus*: sed rem ad se, vel quod idem est, ad chorum revocavit, hoc modo: *Nolim divitias condere, sed largiri inde amicis*; *nam communes sunt hominum aerumnosorum casus*. Vides hoc artificio etiam ultima verba ad loquentis personam retrahi, atque haec ipsa causa est quare prima persona inducta. Facit Pindarus hoc etiam aliis in locis, sed nusquam sine idonea causa, nusquam inepte, errantque vehementer qui nonnisi mutandae orationis causa hoc ab eo fieri opinantur. Cf. Ol. III. fin. et quae moneo ad Nem. X, 39. Erit igitur ab hac parte, spero, satis defensa explicatio nostra. Restat ut de nexu loci cum antecedentibus dicam. Dixerat poeta inesse in Chromio robur et prudentiam, et hanc quidem explicuerat disertius adiectis verbis: ἐσθόμενον προῦδειν συγγενὲς οἷς ἔπεται. Quo consilio? Nempe hanc ipsam Chromii prudentiam nunc illustrat eius liberalitate, quandoquidem ille amicis parandis cautus et providus rebus suis prospiciebat. Videbis iam etiam hoc, inde a principio strophae secundae usque ad finem huius, quem tractamus, loci omnia eximie cohaerere. Orditur ab hospitalitate, qua amicos habeat Chromius adversus invidiam ipsum defensuros; commemorat deinde robur et prudentiam, non tam id agens, ut diversarum virtutum laudes congerat, quam ut hospitalitatem ad prudentiam revocet atque ita oratione in orbem redeunte hunc locum absolvat. En tibi exquisitam sententiarum compositionem! Pindarus etiam in hoc genere plane eximius. Adiciendum nunc est id quod inde sequitur. Vidimus per totum hunc locum imprimis id agere poetam, ut laudet Chromii prudentiam in amicis parandis, quorum ope se tueatur si quid adversi accidat. Hoc per multos versus continuatum sine idonea causa positum non est. Quare quum etiam significet Pindarus vs. 24. *esse μεμφομένους* Chromio, plane dubitari nequit virum benevolentia duorum regum eximie auctum habuisse invidiam malevolorum hominum fortunam eius aegre ferentium. Tamen quid illi moliti sint, nescimus. Atque haec hactenus.

Sequitur iam ultima hymni pars vs. 33 sqq. de cuius ratione nunc statim videndum

est. Narrat poeta, ut Herculem vixdum natum serpentes a Iunone missae petierint, ipsae vero manibus constrictas audacter necaverit, territa Alcmena feminisque praesentibus et accurrentibus Cadmeorum principibus et patre Amphitryone. Hic mirabundus advocat Tiresiam, qui vaticinatur Herculem occisurum belluas infestas terra marique virosque insolentes non paucos, tum peractis laboribus inter deos receptum felicissimam vitam habiturum. Oritur igitur nunc nobis etiam quaestio iam a veteribus agitata interpretibus, qua mente poeta hanc fabulam attexuerit, et quomodo ea cum argumento carminis cohaereat. Pindarus in principio dicit se in magnis virtutibus lubenter harum rerum facere mentionem, unde credas eum nonnisi ornamenti causa adiecissee hanc quam dicunt digressionem, tenui vinculo cum ceteris cohaerentem. Sed hoc nihili est; sunt haec dicendi formulae, quibus saepe decepti interpretes satis habuerunt phantasias Pindaricae sive laudare sive accusare licentiam, arctioris rerum nexus nimium incuriosi. Quae quum ita sint, res tractanda est accuratius. Si comparamus alia carmina, in quibus Hercules mentio fit, duo fere a Pindaro observata videmus in hoc heroe laudando. Ac primum quidem curare solet, ut gentis quam celebrat originibus aut patriae victoris priscis fabulis apta sit Hercules mentio, veluti quum in res Aegineticas inducitur Hercules aut quum Thebani victores canuntur gentesve inde oriundae. Huiusmodi aliquid quod certum esset hoc loco reperire non contigit. Novimus quidem Chromium Gela oriundum fuisse, ubi Rhodii conloserant non sine Heraclidis (v. Introd. ad Olymp. II. et comment. ad Pyth. I, 55 sqq.) et Aegidis Thebanis; sed nihil inde efficias, quoniam maiores Chromii plane ignoramus, nec video quod probabile sit, nisi fortasse hoc unum, eum e gente Heraclidarum vel *Ῥαλίων* ex tribu fuisse, quam Aetnae institutam esse docuit Boeckhius ad Pyth. I, 55 sqq. Nam ignobilem eum non habeo. Accedimus igitur ad alterum. Curare etiam solet Pindarus ut ea quae de Hercule commemoret, apta sint aliquo modo victorum quos canit rebus gestis. Laudat igitur Hercules facta bellica, ubi victores ornandi robore et fortitudine conspicui, velut sunt *παλαισταί, πύκται, παγκρατιασταί*, etiam *ὀπλιτοδρόμοι*: nusquam in carmine ob curulem victoriam scripto eius pugnas exponit; nam in re equestri Castor et Iolaus magis conspicui. Quum igitur nobis impositum sit, ut fabulae hoc loco propositae sensum investigemus, ita vides nobis in ea re esse versandum, ut ne quid statuamus quod ab usu Pindari plane abhorreat. Ac plane abhorrens ab usu Pindari dicam, siquis contendat nonnisi ob equorum tractandorum artem et ob hanc victoriam curulem exposita esse haec eximia Hercules facta, quasi sic comparari possit cum Hercule Chromius. Circumspiciendum igitur est aliud. Et enim constat Chromium etiam bellica virtute fuisse insignem. Tradit poeta in carmine nono, Chromium iam in prima iuventute gloriam reportasse e pugna ad Helorum, et postea eum alia praeclara terra marique gessisse significat. Ergo etiam in Chromio mature splenduit insita virtus, fuit et huic iuvenilis pugna futurae nuncia gloriae, et clarus etiam hic rebus terra marique gestis. „At enim, obiciat aliquis, de bellicis rebus in antecedentibus nihil legitur. Si poeta supra Chromii prudentiam in re militari laudasset, haec quae sequuntur de facinoribus Hercules ita possent cum antecedentibus coniungi, si in toto carmine imprimis inesse diceremus laudem Chromii bellicam. Nunc autem vidimus prudentiam laudari in amicis adversus invidiam parandis, quare haec de Hercule dicta inexpectata venire videntur.” Apposui haec ne tacuisse credas quod molestum videri possit. Accipie igitur nunc etiam quae respondeo. Non debet negligi in hac re diiudicanda locus vs. 25 seq. ubi Pindarus dicit: *Aliorum aliae sunt artes; oportet autem recta via incidentem pro sua quemque con-*

tendere indole. *Ac robor factu, mens consilio se prodit, tu a natura habes utrumque.* Vidimus deinde prudentiam Chromii disertius declaratam, de robore autem et fortitudine nihil ibi addidit. Tamen cur nominavit? Nihilne dicendum habuit de hac quae fuit maxime insignis viri eximii virtus? Attentus lector haud dubie iam supra miratus est quid esset quod hanc plane inornatam relinqueret poeta; ecce causam vides; reservavorat sibi hoc Pindarus ad ornandum carminis finem. Quae quum ita sint, equidem minime inexpectate venire dico haec nunc de altera Chromii virtute dicta; certo nexu cum antecedentibus ea contendendo cohaerere, si recte interpretemur poetam. Qualis igitur est qui hic describitur Hercules? Non de quibusvis bellis hic sermo; sed ut puer serpentes insidiosas occidit, ita vir factus belluas infestas iniustosque homines terra marique, atque ita meruit caelum iustissima fortitudine. Talis fere significatur etiam Chromii virtus. Vide igitur an hoc voluerit Pindarus: *Rebus a puero gestis vere eximiis Hercules meruit caelum.* Sic etiam tu robore et fortitudine innata insignis post res terra marique iustissime gestas auspicia habes futuri temporis faustissima. Oportet recta via incedentem pro sua quemque contendere indole; talis tu, prudentia honestissima, fortitudine iustissima conspicuus. *Macte virtute tua! Firma stabit fortuna tibi!* Comparari potest, licet alio loco dictum quod habetur in carmine nono, vs. 44. *ἐκ πόνων δ' οἱ σὺν νεότητι γένωνται σὺν τε δίκῃ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.* ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θανμαστὸν ὄλβον. Sic igitur haec mihi quidem videntur omnia satis apte cohaerere. Denique scire cupias, cur poeta tecte quam aperte hic laudare Chromii res gestas maluerit. Causa videtur haec, quod invidia tum flagrabat Chromius, ut vidimus supra, quam ne magis etiam moveret illustrum viri factorum commemoratio, mythicum poeta dicendi genus praetulit nonnisi intelligentibus perspicuum. Usum poetam fabulis ubi apertius loqui nollet, et Boeckhius ostendit in antecedentibus et nos ostendemus in sequentibus.

Vs. 33—54. Prima pars narrationis mythicae. *Ego vero, dicit poeta, Hercules lubens recolo memoriam.* Nam *ἀντέχεσθαι* est *studiose tenere, amplecti, colere.* *Ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν μεγάλας, in magnis virtutibus, ubi magnae virtutes mihi celebrandae sunt.* *Ὅτρυνεσθαι et ἐγχεσθαι* dicuntur etiam ea quae ex antiquitate repetuntur. Vs. 35. minus mihi quidem placeret *ὥς τ' ἄρα.* Nam Ol. XIII, 73. duo sunt membra parem fere vim habentia; hoc loco potiori vis in altero. Recte enim dixisset sic: *ὥς, ἐπεὶ — μόλεν, οὐ λαθὼν Ἦραν — ἐγκατέβα, quia hic est sensus: Dicam ut Hercules vixdum editus adverterit Iunonem.* Pro hoc si dixit: *ὥς ἄρα μόλεν, ὥς τ' οὐ λαθὼν ἐγκατέβα,* certe in secundo membro *ὥς* repetendum fuit, ne nimium depressa esset huius membri vis. Tamen Hermannus nunc in novissima Heynii editione monet, *ἐπεὶ* paullo audacius mutatum videri in *ἄρα*, et e cod. Augustano, qui Boeckhio littera E. notatur, lectione, *ὥς τοῦ τ' οὐ*, deleto *ὥς τ'*, conicit *οὔτοι λαθὼν* legendum. Ac Scholiastes obiter locum inspexit, nam etiam *αὐτίκα* omittit. Porro post *ἐγκατέβα* malim colon positum; non ut etiam verbum *πέμπε* pendeat a particula *ὥς*, quod minus suave sit, sed ut haec membra paullo tamen arctius coniungantur. Nam ut in omni sententiarum apte structa compage maiores minoresque partes et articulos facile distinguas, ita non obscurum est huius narrationis primum ut ita dicam comma finiri demum vocabulo *ἄρα*. Inde a verbis *τοῖ μὲν* explicatur Hercules facinus usque ad *ἀπάτων* vs. 47. quibus quae subiungitur descriptio usque ad finem epodi γ'. continuatur. Ad *ὑπὸ σπλάγχνων* cf. Ol. VI, 43. Si retinetur *ἐπεὶ* paullo ante, iungendum videtur *ἐπεὶ αὐτίκα*, ut dicitur *ἐπεὶ τάχιστα, ἐπειδὴ εὐθὺς, ἐπειδὴ πρῶτον*, et cum participio *αὐτίκα γινόμενον* Herodot. II, 140. Et hoc sententiae est aptissimum. Sin

pro *ἐπεί* substituitur *ἄρα*, vox *αὐτίκα* de facili partu explicanda erit, ut Ol. VI, 43. Tamen secundum alios non facilis fuit hic partus, cf. Antonin. Liberal. c. 29. et Ovid. Metamorph. IX, 290 sqq. ne afferam plures; censendus igitur erit Pindarus hoc neglexisse, ut apud Plautum in Amphitryone Alcmena sine doloribus parit. Qui hoc probabant, dicent validum et non fatigatum partus laboribus significatum videri Herculem, quum statim de serpentibus ab eo necatis dicendum esset. Ceterum, ut etiam de altero addam, quod in hoc loco inest, videmus hic Herculem et Iphiclem eodem tempore natos; ab aliis dicitur Iphicles una nocte iunior, cf. Theocrit. XXIV, 2. Apollod. II, 4, 8. Antiquissimi testes quum Alcmena una nocte a Iove et Amphitryone compressam narrent, videntur filios etiam una editos credidisse. Alii qui Iphiclem inseque nocte genitum dicunt, hoc maxime sensu videntur eum Hercule iuniorem dicere, ut etiam ex hac ratione eodem tempore editi sint. *Κροκωτόν* dixit; nam hic color et purpureus sunt celebratissimi apud veteres; cf. I. H. Voss. Epist. mytholog. T. II. p. 80. Vs. 39. verum est *βασιλέα*: male Schmidius *βασιλέα*. De Herculis cum serpentibus certamine vide locos allatos ad Antonin. Liberal. p. 228. Verheyk. Maxime memorabilis expositio tabulae pictae ap. Philostrat. min. Imag. 5. ex hoc praesertim carmine adumbrata. *Χρόνος*: quippe cum ille firmiter teneret nec dimitteret serpentes, ipse continuatus angor eas exstinxit. *Μοχ ἀπάτων* est ingentium; cf. Suid. h. v. et Hesych. *Βέλος, dolor*; cf. Il. 7, 269. ibiq. Schol. brev. et Hesych. ac Thom. Mag. in *βέλος*. Notum etiam illud: *ἄχρ' βεβηλημένος* Od. 11, 247. add. Il. 1, 3. Atque ut Pindarus infra vs. 53. dicit: *ὀξέλαις ἀνίσαις τυπείς*, sic Hom. Il. 11, 125. τὸν δ' ἄχος ὄξ' ἐν τύπῃ. Hinc *ἀγρωτός κραδία*, dolore non contristata, Nem. XI, 10. ut apud Latinos *vulnus*. *Καὶ γὰρ αὐτὰ*: Quippe tanta erat mulierum trepidatio, ut ipsa Alcmena resciret et succurreret. *Μοχ ὁμως*, h. e. quamquam erat *ἄπειλος*. Ipsum autem *ἄπειλος* est *ἐν χειρὶ λῶκω*, ut explicat Scholiastes, s. *μονοχίτων*. Vide, qui etiam de hoc loco monet, Boettigerum de Raptu Cassandrae p. 59. Vir celeberrimus I. G. Huschkus ad Tibull. I, 3, 92. Pindari verba de veste altius adstricta intelligens, iunxisse videtur *ποσσὶν ἄπειλος*. Non assentior; *ποσσὶν* certo usu poeta iunxit cum *ορούσαισα*, unde non credo Theocritum XXIV, 35. hunc locum imitatum esse. *Τὸ γὰρ οἰκίον πιτζει πάνθ' ὁμως*: Quum et mulieres in domo miro casu commotae essent et Cadmeorum principes accurrissent, Pindarus hoc explicationis causa adiecit. Quare *οἰκίον* potest videri h. l. esse id quod apud cives eiusdem urbis fit, nisi praestat ita vertere: Nam si quod malum accidit apud homines aliquo vinculo coniunctos, pariter commoventur omnes. Est enim haec sententia ex iis quae angustiore et latiore sensum admittunt, et ex contextu locorum definiendae sunt. Sententiam affert a verbis *τὸ γὰρ* usque ad *ἀλλότριον* Schol. Eurip. Med. 1186. ed. Matth. Respicit Gregor. Naz. Stelit. I. p. 61. ed. Montag. *εἰ τὸ οἰκίον πιτζει πᾶν κατὰ Πίνδαρον*: ubi Schol. *τὸ οἰκίον ἕκαστον πιτζει κακόν*. Pausan. X, 22. *καὶ μοι φαίνεται Πίνδαρος ἀληθῆ καὶ ἐν τῷδε εἰπεῖν, ὅς πάντα τινὰ ὑπὸ κακῶν οἰκείων ἔφη πιτζεσθαι, ἐπὶ δὲ ἀλλοτρίοις κήδεσιν εὐνήματον (ἀπήματον) εἶναι*. Ceterum credas Cadmeorum duces fuisse alicubi congregatos cum Amphitryone, unde nuncio allato succurrerunt omnes. Iam quid sit *ἀλλότριον*, res ipsa docet. Porro iungo *ἀπήμων ἄμφι κᾶδος*, ut *μέριμνα ἄμφι πρό-λιν*, Aeschyl. Sept. 845. et *θυμὸν εὐφραίνειν ἄμφ' Ἰόλαον* Isthm. VI, 9. Ceterum absolutam iam habemus primam narrationis partem. Placent in ea tum alia, tum haec ultima particula, communem domus et amicorum principum trepidationem describens. Egit de virtutibus huius narrationis Schneiderus in Vita Pindari p. 75 sqq.

Vs. 55. usque ad fin. Altera pars narrationis. Vaticinium Tiresiae de Herculis fa-

cinoribus eiusque post labores peractos ad deos adscensu. *Θάμβει μυχθεῖς α. συγκραθεῖς*, cf. Musgrav. ad Sophocl. *Antigon.* v. 1317. *Ἀγγέλων ῥήσιν*, nunciorum narrationem. Sic dicebantur *ῥήσεις ἀγγελικαί* in tragoediis. *Τεῖτονα Τειρεσίαν*: Constat Amphitryonem habitasse ante portas Thebarum Electras; cf. Pausan. IX, 9. ibi igitur etiam Tiresias videtur domum habuisse, ac memorat Tiresiae *Οἰωνοσκοπεῖον* in illa regione Pausan. IX, 16. Nota vero *Δία ὑψιστον* de industria dici: hoc enim nomine Thebis cultus est. Pausan. IX, 8, 2. *πρὸς δὲ ταῖς Ὑψίσταις Διὸς ἱερὸν ἐπικλησίον ἔστιν ὑψιστον*. In universum cf. Nem. XI, 2. Aeschyl. *Eumen.* 28. Idem cultus est Corinthi (Pausan. II, 2, 7.) et Olympiae (Pausan. V, 15, 4.), item Athenis ad Pnycem, ut notat Boeckhius ex inscriptionibus votivis. Ceterum traditur Tiresias ab aliis septem ab aliis novem aetates a Cadmo vixisse, cf. Schol. Lycophr. 682. Spanhem. ad Callimach. *Hymn. in Del.* 125. *Παντὶ στρατῷ*, h. e. omnibus praesentibus. Mox verte: *Dixit qualia experturus esset quot in terra occidendo quot in mari belluas immanes*. Accedimus ad locum difficillimum: *καὶ τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον φάσε ἵν δώσειν μόρον*. Sic coniecit Hermannus, cuius notam vide apud Boeckh. in nott. critt. Intelligit Hermannus Nessum, qui fraudulenta malitia Herculi crudelissimum mortis genus paravit. Meo iudicio haec coniectura admitteri nequit. Quid enim? Bestias quot esset occisurus Hercules, praedixit Tiresias, de viris nihil dixit? At Gigantas nominat. Sane, sed ita ut manifestum sit praecessisse aliquid non diversum sed simile, quo spectet illud *καὶ γάρ*. Quod enim Hermannus censet non ad proxime praecedentia has particulas pertinere sed ad summam vaticinii, hoc argutius quam verius excogitavit vir praestantissimus. Ac vide mihi perversum rerum ordinem: Hercules occidet belluas, peribit a Nesso, prosternet Gigantes, adscendet caelum. Porro aliena est haec res a ratione vaticinii. Nam ex prima infantis victoria Tiresias auguratur futura Herculis facinora et ad ipsos deos aditum; quid sibi vult inter haec tristis ista crudelissimae mortis mentio? Denique aliena est a consilio carminis res teterrima, nec ullam idoneam causam proferas qua ductus videri possit Pindarus ad hoc adiiciendum. Quod Theocritus prudenter cavuit ne audiretur; cf. *Idyll.* XXIV, 81. Pindarus profecto non minus cavuit. Quae quum ita sint, aliud mihi quaerendum fuit, quo locum haud dubie corruptum sanarem; num verum invenerim, iudicabunt alii. Etenim quantum equidem video, vera sedes corruptionis est in articulo *τὸν*. Hic enim articulus eam hoc loco vim habet, ut verbum *ἐχθρότατον* seiungatur ab antecedentibus et iungendum sit cum substantivo *μόρον*, quod magnopere languere senserat iam Heynius et sentiunt nunc post Hermannii disputationem, opinor, omnes. Hoc igitur molesto articulo expuncto, propono hoc: *καὶ τινα σὺν πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα ποτ' ἐχθρότατον φάσε ἵν δώσειν μόρον*, h. e. atque etiam virores insolentes quosdam infestissimos dixit eum olim daturum mortui. Nota est coniunctio duorum epithetorum quorum alterum fortius, ut *ἀφνεῖαν μάκαιραν ἔστιαν* Ol. I, 10. *βαθείαν ὑπέρχων μέριμναν ἀγοστήραν* Ol. II, 60. aliaque multa. Sic et hoc loco minime languet *ἐχθρότατον*, sed digne claudit versum. *Μόρῳ δίδοναι*, ut Pyth. V, 60. *ἔδωκ' Ἀπόλλων θήρας αἰγῷ φόβῳ*. Denique notabis verba *ἀνδροδίκας* et *σὺν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα* ut *ἐχθρότατον* eo consilio congesta esse, ut iustae caedes significarentur. Nam laudabilibus factis Hercules caelum meritus est. Post haec iam recte pergit Pindarus: *καὶ γάρ*. Ponit enim e multis unum idque maximum. Qui notissimus est harum particularum usus. Atque haec quidem est mea de hoc loco sententia. *Ὅταν Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιτάξωσι*, quando pugnam inibunt cum Gigantibus. Coniunctivum posuit, non optativum, quamquam sequitur *ἐννεπεν*, ut in re futura. *Πε-*

φύρεσθαι κόμαν, cf. Mitscherlich. ad Horat. I, 15, 20. De pugna cum Gigantibus vid. Apollod. I, 6. ibiq. Heynium. Disputat etiam de ea re I. H. Vossius Epist. mythol. T. II, p. 260. Phlegram cum Scholiis intelligo Thraciam; malunt alii Cumanum agrum, sine idonea causa, quamquam Siculus Chromius. Ultima sic vertam: *Ipsam tamen magnorum laborum praemium requiem nactus in felicibus sedibus, celebratis nuptiis cum Hebe apud Iovem, habitaturum sanctas domos.* Boeckhii in nott. critt. p. 513. videri potest iunxisse *ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων*: at ipse iungi vult *καμάτων μεγάλων ποινάν*. Ponam comma post *δώσαι*. Nam verba *ὀλβίοις ἐν δώμασι* eiusmodi sunt, ut statim in primo commate requiri videantur. Ceterum *ἐν σφερῇ* est continuo: at nondum sequitur, quod continuo felix Hercules futurus sit, ideo eius felicitatem *sempiternam* fore: tamen etiam continua felicitas potest aliquando finiri. Itaque *τὸν ἅπαντα χρόνον* non vacat. Porro iungo: *γάμον δαδαντα παρ Δι Κρονίδα*, ne displiceant verba: *γάμον δαδαντα*, nude subiecta. *Αἰνήσειν* quid sit, non obscurum est. Laudamus loca quae prae aliis placent, e quibus non discedimus. Ceterum Hermannus qui nunc restituit asynartetos olim a se e Pindaro eiectos, nunc in Heynii novissima editione contendit transpositione facta vs. 69, 70. opus non esse. Equidem sequar Boeckhium.

N E M. II.

Timodemus Atheniensis fuit e Timodemidarum antiqua gente, pago (δήμος) Acharnensis; tamen ipse in insula Salamine educatus, credo etiam natus erat, quum maiores eius, ut videtur, eo concessissent. Nam qui pago Acharnensis esset, potuit tamen alibi et natus esse et habitare et fundos habere. Vide, ne plura, censuram libri Hüllmanniani Heidelb. Iahrb. 1818. n. 20. p. 311. Sic quidem expedita difficultas est, in qua haesere veteres ap. Schol. vs. 19. qui tamen hoc recte monuerunt, pago Acharnensem Timodemum fuisse, sed fundum maiorem habuisse Salamine, quippe *κληρουγία*. Nam Salamine educatum testatur Pindari vox *θρέψαι*; ibi igitur habitavit pater. Carmen cantatum est Athenis; nam reducem factum victorem ad cives videmus significari in fine; neque tamen pro ipso hymno epinicio habendum sed quasi quoddam praeludium amplioribus cantibus videtur praemissum, uti colligitur ex fine et ex brevitate carminis. Hinc scriptum id esse suspicatur Boeckhii meus, quum poeta Timodemum Nemea Athenas comitaretur; ivit autem Pindarus aliquando Nemea Athenas post pugnam Plataensem, quum iam instaurata esset urbs, quam in rem conferri Boeckhii iubet Dithyr. Fragm. 3.

Vs. 1—5. Quemadmodum Homeridae epicorum carminum cantores plerumque a Iovis prooemio auspicantur, sic etiam hic vir initium victoriarum in sacris ludis fecit in Nemeaei Iovis celebratissimo loco. Verba *ὅθεν περ* — *ἄοιδό*, laudat Strabo XIV. p. 645. B. Eadem usque ad *προοιμιον* habet vita Arati T. II. p. 437. ed. Buhl. Eodem respicit Eustath. ad Iliad. α, p. 4. med. *ἀμφισβητοῦσι δ' αὐτοῦ (τοῦ Ὀμήρου) καὶ Χίος μακρῦρον προχειρίζομενοι τοὺς καλονύκτους Ὀμηρίδας, ὧν καὶ Πίνδαρος μέμνηται*, et particulas duas hinc recitat Schol. Nem. V, 46. unamque Schol. Isthm. III, iv, 63. De locutione *ῥαπτῶν ἐπέων ἄοιδό* disputat Eustath. ad Il. α, p. 6. De Homeridis egerunt Wolfius in Prolegom. in Homer. p. XCVI sqq. et Heynii ad Iliad. libr. XXIV. Ex-

curs. II. sect. III. Ibidem disputatum de significatione verbi ῥάπτειν, quod cum Wolfio de cantu rhapsodico epicorum carminum connexorum interpretamur. Tamen quum ῥαπτὰ ἔπη pro rhapsodiis non credam vulgo dicta apud Graecos, video hunc esse lusus etymologicum poetae, quo nolim quisquam serio utatur ad originem vocis ῥαψωδός declarandam. Ac qui Isthm. III, 55. legerit, vix dubitabit Pindaro etiam alteram vocis etymologiam notam fuisse multo meliorem. Quum tamen ῥάπτειν ἔπη munus esset Homeridarum, poeta hoc loco, ubi de ratione cantus rhapsodici loquitur, praetulit quod consilio suo erat convenientius. Sensus enim: *Ut Homeridae a Iovis prooemio plerumque ordiuntur, antequam carmina epica ab ipsis connexa decantent.* Non sunt grammatici poetae, sed utuntur etymologiis uti commodum pro consilio suo. Ταπολλά quid sit explicat Scholiastes. Auspicabantur Homeridae, carmina epica recitantes, plerumque a prooemio Iovis; interdum etiam a laude Musarum, aut aliorum deorum; nam etiam in ceteris praeter Iovem et Musas deos prooemiari solitum Wolfius colligit e Plutarcho de Musica pag. 1133. C., Wyttenb. p. 633. Denique quum essent etiam ἄγῶνες μουσικοὶ rhapsodorum, ut in Panathenaeis ab Hipparcho instituti (Plat. in Hipparch. p. 228.) et in Aesculapii Epidauri (Plat. in Ion. init.) et in Sicyoniis ante Clisthenem (Herod. V, 67.), poeta licet non de his solis loquens, tamen simul etiam ad talia certamina videtur respexisse, quo posito suavior etiam fit comparatio. Erit enim sensus: Quemadmodum in sollemnibus festis musicisque agonibus rhapsodi a Iovis prooemio ordiuntur, sic hic auspicatus est in sacris certaminibus victorias a Iove Nemeaeo auctore. Duae autem h. l. structurae confusae videntur: at has poeta non temere confudit, sed idonea de causa coniunxit, quum res comparatae non plane similes essent. Nam Homeridae auspicabantur cantum a Iovis laude, Timodemus auspicatus erat sacrorum certaminum νικηφορίαν in Iovis luco; illi ad cantum accedentes Iovem primum canebant; hic quum ad certamina sacra accederet, a Iove primam victoriam acceperat. Hoc quum Pindarus sentiret, noluit arctius coniungere has sententias, ut ipsa laxiore constructione significaret comparisonem ingeniosam non ab omni parte esse accuratam. Καταβολάν, fundamentum, initium; v. Schweighaeus. Emendat. in Suid. p. 66. καταβολήν ποιούμεαι Polyb. I, 36. ὄρχαι βέλληνται, Nem. I, 8. Ἄλσει ait Pindarus; fuit enim Ἄλσεος κυπαρίσσιον cum templo Iovis, Pausan. II, 15, 2. Strab. VIII. p. 377. fin.

Vs. 6—12. Verbum ὀφείλει videtur nunc etiam Hermannus intactum relinquere: sequimur Boeckhii explicationem. Πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐδυπομπὸς αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάνας, h. e. si quidem aevum patrio tramite cum deducens dedit eum Athenis ornameto. Videbimus enim infra multas iam habuisse gentem victorias ex Isthmiis et Pythiis reportatas, quemadmodum etiam e Nemeis. Unde par est etiam Timodemum eadem tentare. Θαμὰ, h. e. simul, cf. Boeckh. nott. critt. ad Ol. VII, 11. Transeo ad haec: Ἔστι δ' εἰκόες ὀρεῖαν γε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νείσθαι. Citat haec verba Athenaeus libr. XI, p. 490. F. ubi etiam nonnulla cum Scholiis conferenda, et Eustathius ad Odys. ε, p. 1535. 50. ubi est illud, de quo Boeckhius, τηλόθι Ὠρίωνα; respicitque hunc locum idem ad Odys. μ, 1713. 3. item Schol. Nem. I, 3. qui locus Boeckhio notante ille est, quem ex Prolegg. ad Nem. citaverat Schmidius: et hic quoque Ὠρίωνα praestat, in ceteris praeter τε pro γε vulgatum servans; atque etiam apud Athenaeum olim fuit Ὠρίωνα, nunc est Ὠαρίωνα. Orion ex una traditione filius Hyriei, natus Hyriae in Boeotia, secundum Hesiodum filius Neptuni. Fuit insignis olim in Boeotia heros. Cf. Heyn. Obs. ad Apollod. p. 21. Mueller. Orchom. p. 100. Fertur Pleiadum amore flagrasse, cf. Schol. ad II.

σ, 486. Hygin. Astron. 21. Etymol. M. p. 675, 33. Athen. XI. p. 490. ubi ut dixi, hic Pindari locus laudatur. Pleiades autem fuerunt, ut constat, filiae Atlantis et Pleiones, natae et degentes in monte Cyllene, cf. Apollod. III, 10, 1. unde nunc montanae dicuntur, quemadmodum una earum Maia ὄρελα dicta a Simonide (Schol.). Fulgent iam in caelo Pleiades et Orion, non ita longe distantes. Post haec ut de sensu loci dicam, comparatis verbis ὄρειαν — Ἰθίωνα, vix dubites παρονομασίαν inesse, quem lusum ab hoc carmine minime alienum dicas, quum etiam quae praecessit Homeridarum comparatio, lusum habeat. Iam sensus: *Qui in uno sacro certamine vicit, eum par est mox vincere etiam in aliis.* Ac quum septem retulissent Timodemidae victorias e saltu Nemeaeo, proclivis erat comparatio Pleiadum montanarum. Reticebo alia quae arguendo elicere possem; quod posui, videtur simplicissimum. Etiam illud liquet, cur voci ὄρειαν poeta γνῆ addiderit.

Vs. 13. usque ad fin. Tangit poeta breviter Salaminem, Acharnas, et Timodemidarum victorias. Ἀκουσεν, h. e. ἤσθετο, vim *Aiacis expertus est.* Comparavit iam Scholiastes Homericum αἰῶνες II. λ, 531. quod est *sentientes.* Cf. ibi Heyn. ceterum non eam tantummodo pugnam intelliges quae describitur II. η, 244 seqq. Ἀΐξει, clarum, insignem reddit, honore mactat. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατοι εὐάνορες: robusti enim homines Acharnenses. Cf. Aristophan. Acharn. 179 seqq. Ὅσσα δ' ἄμφ' αἰθέροις προλέγονται: dictum ὅσα ut alibi τὸ δὲ, τὰ δὲ, ὅσον δὲ. Praepositio ἀμφὶ significat *in.* Sensus: *In certaminibus autem Timodemidae praestant, s. ceteris praestantiores iudicantur.* Nam προλεγεσθαι est distinguere, primo loco poni. Ἐν ἰσθμῷ Πέλοπος πρυχαῖς, Isthmum intellige: ἐν βάσσαιον Ἰσθμοῦ Isthm. III, 11. Ἰσθμον ἂν νᾶπος Isthm. VII, 63. Pelopis dicit, quoniam tota peninsula a Pelope nomen habet. Corinthii erant ludorum iudices. Διὸς ἀγῶνι, h. e. in Olympiis sive Ὀλυμπιαῖς Atheniensibus; de quibus vid. Corsin. Dissert. Agonist. I, 13. Veris tempore hanc sollemnitatem actam ostendit Boeckhius Oecon. civ. Athen. T. II, p. 253. Cur in aliis ludis Timodemidae Athenis non certaverint, difficile dictu; cultui Iovis eos maxime adhaesisse Boeckhius censet; de Diasiis certe Salaminis, de quibus Heynius cogitabat, non arbitror locum intelligendum esse. Τὸν, h. e. Δία. Iovem, victoriae recentis auctorem, canite cives Timodemo reduci facto. Ἐξαρχεε, auspamini. Hinc ipsum κῶμον orsi sunt.

N E M. III.

Aristoclide, Aristophanis filius, Aegineta vicerat pancratio in Nemeis aliisque locis. Genere non dubito eum fuisse nobili, ut alii multi Aegietarum Eupatridae victorias e ludis gymniciis reportarunt; ac ducit ad hoc credendum etiam Thearii mentio vs. 67. Pindarus multis annis post victoriam ei misit carmen olim promissum; nam sero mitti clare dicit vs. 77. idemque iam in prima strophā haud obscure significat. Cantatum est carmen in Nemea ipso tempore Nemeorum, ut liquet ex verbis: ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι ἔπειο Σίγναν, strophā prima, quum quondam his ludis redeuntibus Aristoclide victoriae olim reportatae epinicia repeteret. De tempore nihil traditum; probabile tamen est victoriam partam esse ante pugnam Salaminiam, carmen autem scriptum pluribus annis post eam. Nam Aristoclide, qui senex erat, quum hoc car-

men caneretur (cf. vs. 71 seq.), vicerat certe virili aetate. Quare quum anni non pauci intercessisse videantur inter utramque rem, vix credas eum et vicisse et cantatum esse ante pugnam Salaminiam, sed carmen quidem tulit, opinor, post hanc pugnam, neque tamen statim post eam, quandoquidem nulla eius pugnae hic mentio, sed pluribus iam elapsis annis, florentibus etiam tum Aeginetarum commerciis, quod conicere licet ex vs. 2. ut adeo ante Aeginam Olymp. 80, $\frac{3}{4}$, subactam scriptum videatur. Denique quaeri potest de ratione celebratorum epinicionum quibus hoc carmen cantatum; quae quidem quaestio quum pendeat ex comparatione plurium locorum, vide quae in hanc rem disputavi ad vs. 14. et 67. Accedimus igitur ad explicationem carminis ipsam.

Vs. 1 — 12. Carminis principium. De forma feminina *πολυξένα* cf. Boeckh. nott. critt. ad Nem. V, 8. Notissima est haec laus Aeginae commerciis deditae; tamen hoc velim simul notes, quam apte poeta ex aliis, quae in promptu erant, elegerit hoc epitheton, significans Musam et ipsam hospitam hanc terram habituram. Sic Olymp. XI, 16. 17. Musas ut ad Locros tendant hortans, dicit eas venturas non ad *φυγόξενον στρατόν*. Adde similem locum Nem. IV, 11, 12. De dictione *μάτερ ἀμεττήρα* cf. Scholia. *Δωρίδα* manifeste honoris causa additum, ut Nem. V, 37. Isthm. II, 15. VII, 64. Etenim prae ceteris illustre fuit Doricum nomen, puto quod Dorien-ses Hellenes maxime genuini habebantur; cf. Herodot. I, 56. *Ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι*, h. e. redeuntibus nunc Nemeis. Nam *ἱερομηνία* s. *τὰ ἱερομήνια* est festa mensis sollemnitatis. Vid. Duk. ad Thucyd. III, 56. V, 54. et cf. Suid. Hesych. Etymol. Magn. Harpocrat. ne asseram alios. Loquitur autem Pindarus manifesto non de ea Nemeade, qua vicerat Aristoclides, sed diu post quum quondam iterum agerentur ludi, hoc carmen cantatum censendum est, ut monitum supra. Sic carmen Nem. X. cantatum est redeuntibus iterum Heraeis; cf. ib. vs. 23. Denique ex verbis *ἵκεο — Αἴγιναν*, liquere vides epinicia in Aegina celebrata esse, ut mirum sit de hoc potuisse dubitari. At sequentia scrupulum iniecerunt, vs. 3 — 8. *Ἵδατι γὰρ μένοντ' ἐπ' Ἀσωπῷ — ὀπαδόν*. Fuit huius nominis fluvius notissimus apud Sicyonem, cf. Nem. IX, vs. 9. Hunc intellexit Aristarchus, et tenent eandem sententiam etiam Spanh. ad Callimach. Hymn. in Del. 78. et Heynius, qui sic scribit: „Victor est in reditu a Nemea versus Aeginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hymnum, *κῶμον*, canunt; exspectantur Musae utpote carmen *ἐξάρχουσai*. Perventum erat ad Asopum haud longe a Nemea, apud Sicyonem.” Sed victorem tum non fuisse in reditu a Nemea, plane certum, quum carmen diu post victoriam scriptum sit. Quare ne dubites hunc Asopum fuisse rivulum prope urbem Aeginam, monente etiam Muellero, collega doctissimo, Aeginet. p. 6, qui ibid. p. 10. disputavit de antiqua Phliuntis cum Aegina cognatione, unde nomen Asopi in Aeginam tractum probabile est. Rivulum dico, ut mirum non sit, veteres de eo tacere. Verum inter Grammaticos perspexerat etiam Didymus in Scholiis et Callistratus, et amplexi essent etiam Heynius alique, nisi de Asopo in Aegina nimium dubitassent. Quare non opus est eos refellere qui Asopum in Boeotia intellexerunt. Porro *μελιγαυῶν τέκτονες κῶμων* sunt χορευταί. Nam *κῶμοι* sunt *αἰδοίαι ἐπικάμοι*, quarum cantores dicuntur *τέκτονες*, h. e. artifices, ut *ἐπίων τέκτονες* sunt poetae Pyth. III, 113. ubi v. comment. *Μένοντι σέθεν ὅσα μαιόμενοι*, carmen cupide requirunt. Haec manifeste dicta sunt ob carmen diu dilatum, atque in eandem sententiam addita quae sequuntur. Nam verborum: *διψῇ δὲ πρῶτος ἄλλο μὲν ἄλλου — ὀπαδόν*, hic est sensus: Atque hoc desiderium plane consentaneum est. Nam ut alia aliorum cupida, sic certamen nihil magis desiderat hymno,

quippe accommodatissimo coronarum et pulchre factorum comite. Pergit vs. 9—12. τὰς ἀφθονίας ὄπαζε — κοινάσομαι. Ex verbo ἀφθονίας intelligis poetam amplum meditari carmen, ut Aristoclidam, qui diu caruerat hymno, luculentius laudet. Atque hoc praestitit; summorum heroum fortissima facta persequendo fortitudinis, quae olim in Aristoclidā fuerit, imaginem videtur exhibere voluisse illustriorem, quemadmodum, praeclare monente Boeckhio Olymp. XI. antiquissimorum Olympicorum victorum laudes recoluntur ad memoriam victoriae ab Agesidamo olim reportatae fortius suscitandam. Parat autem poeta sensim transitum ad rem ipsam; igitur dicit: *Cantus nunc copiam largam suggere mihi, o Musa, ex mente mea; praei vero Iovi hymnum, filia*, h. e. doceri autem cupio a te hymnum Iovi, qui est *νεφέληγερέτα Ζεὺς*, quod adumbravit poeta dictione *οὐρανοῦ πολὺν*. κρ. Pertinent talia ad summam Iovis maiestatem declarandam: cf. Olymp. II, 13. Nem. I, 13. V, 34. atque hoc loco, ubi magnificum carmen Iovi dedicatur, apertum est cur gravia verba posuerit poeta et debuerit ponere. Ceterum Iovem potissimum appellat, ut ludorum Nemeorum rectorem et patrium Aeginetarum deum. Certe duabus hisce de causis nominat Iovem poeta infra vs. 62. Verbum *ἄρχειν* Pindarum h. l. cum accusativo iunxisse, notat Scholiastes ad Eurip. Hecub. 684. Sic *ἐξάρχω μολπῶν* habet Eurip. Troad. 148. quemadmodum *ἐξάρχειν βουλὰς* iam dixit Homer. Iliad. β, 273. Similiter *κατάρχειν λόγον* est apud Platon. Euthyd. p. 283. B. Ceterum cf. Spanh. ad Callim. in Del. 18. Pergit poeta: *ἐγὼ δὲ κέλων τέ μιν ὁάροις λύρα τε κοινάσομαι*, h. e. ego vero eum communicabo cum choreutarum cantibus et lyra. *Ὀαροι*, cantus, Pyth. I, 98. Spanh. ad Callim. in Pallad. 66. *Μίν*, h. e. ὕμνον. Porro *κοινάσομαι*, ut *λόγον ξυγγενείῳ παρεκοινῶτο* Pyth. IV, 133. Musa igitur docebit poetam, ipse quod a Musa accepit, cantatoribus et musicis tradit praecipitque canendum. Sed haec in aperto sunt; oritur alia gravior hoc loco quaestio. Etenim orsus erat cantum haud dubie coryphaeus; iam quaero num probabile sit, quum haec verba pronunciarentur, iam cecinisse chorum. Meo iudicio, qui dicebat: Ego tradam hymnum illorum cantibus et lyrae, etiam tum solus canebat, nec nisi post hunc locum accessit chori et lyrae cantus. Compara mihi locum Olymp. I, 17. *Ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φάρμυγχα πασσαλον λάμβανε*. Inepte ibi dixisset: Sume citharam, si iam sonuisset, quare inde ab eo ipso loco demum eam audiri coeptam credo. Erunt qui dicant, molestius a nobis premi Pindari verba; permulta enim similia reperiri apud Horatium aliosque non urgenda. At enim equidem hic magnum credo subesse errorem. Decepti lectione Horatii similitumque poetarum coepimus talia ubique pro inanibus phrasibus et ornamentis habere nullo discrimine facto. Inanes sunt haec phrases apud eos poetas, qui nonnisi lecturis scribebant, sed in his quidem carminibus, quae vere canebantur et agebantur concinentibus instrumentis musicis, inanes eas esse non facile credam, quandoquidem oratio in his quidem rebus non potuit repugnare actioni. Obiciunt alii ex hac ratione nimis diu tacere instrumenta, quae statim in strophā, recitatis aliquot versibus a coryphaeo, audienda, quemadmodum siglae musicae carminis Pythii primi ostendant. Sed hanc rem semper eodem modo factam esse et fieri debuisse, nemo probabit; tenemus de his rebus tam pauca ut non liceat ad unum omnia exemplum exigere. Tamen quum probabile non sit, coryphaeo tot versus pronunciantē, nullum instrumentum auditum, equidem suspicor, coryphaeum haec cecinisse sonante tibia; tum inde ab hoc, in quo versamur, loco accessisse chori lyraeque cantum. Haec si non plane falsa sunt, etiam illud opinor inde discimus, coryphaeum partes egisse Pindari, h. e. quum nonnulla insint in Pindari carminibus nonnisi e poetae persona dicta et quae non potuerint apte dici a

choro, haec a coryphaeo pronunciata existimo, vel a Pindaro misso vel ab eo carmen arcesseur (cf. ad Olymp. VI.), nisi ubi ipse coryphaeus erat. Quo admisso consequitur hoc, ut etiam in his rebus oratio minus repugnet actioni.

Vs. 12 — 25. Accedit ad Aristoclidæ laudes. *Χαρίεντα δ' ἔξει πόνον χώρας ἀγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότερον ᾤκησαν.* Aristoclidēs nondum nominatus intelligi non potest, nec debet, sed Iuppiter, monente Hermanno. Durum, mihi crede, hic nihil est. Nec qui tautologiam metuunt, locum intelligunt. Attendendum est ad vocem *χαρίεντα*. Non dicit Pindarus: Iuppiter habebit carmen, sed: *gratum acceptumque habebit hoc carmen Iuppiter*, unde *χαρίεντα* ceteris verbis praepositum est. Si negligas integra verba aut pondus et ordinem verborum, profecto etiam facillima non intelligas. Porro *χώρας ἀγαλμα* nec Aristoclidēs est nondum nominatus ut dixi, nec urbs Aegina sic hic designari potuit, sed hymnus intelligendus. Atque hoc manifesto postulat ratio et nexus loci. Nam sententia haec est: *Lubens autem accipiet hoc carmen Iuppiter utpote ornamentum Aeginae ubi Myrmidones olim habitabant, h. e. utpote ornamentum terrae sibi carissimae.* Myrmidonum et Aeacidarum patrius deus fuit Iuppiter, hi Iovis Hellenii religionem in Aeginam traduxerant eique insulam commendaverant: cf. Nem. V. antistroph. α'. ibiq. not. Aliter explicat Boeckhius. „*Χώρας ἀγαλμα*, inquit, chorus est, *κῆνοι* paulo ante, quibus poeta hymnum tradit. Is igitur chorus, cui carmen tradetur, habebit pulchrum et elegantem laborem, carmen hoc canendo. Interpretationem firmat usus formulae *πόνον ἔχειν*, ut Pyth. II, 79. Olymp. I, 59. et ubivis apud alios. Itaque *ἔξει* mihi non ad Iovem refertur, sed ad chorum, qui dum hoc carmen canit, Aeginae ornamentum est.” Vs. 14 — 17. *ὦν παλαίφατον ἀγορὰν — στόλῳ.* Nunc demum ad Aristoclidem venit. Pro voce *ἀγορὰν* coniciatis *ἀορτάν*. Tamen *ἀγορὰν* agnoscunt libri et Scholia. Quare vide an explicari possit: *ὦν παλαίφατον ἀγορὰν*, siquidem *ἀγορὰ* est etiam eorum, apud quos certamina habentur, (cf. Odyss. 8, 109. cum vs. 156.). Hoc igitur dicere videtur poeta: Qualem olim se exhibere debebat, qui in Myrmidonum claro conventu certaret, talem se in Nemeis exhibuit Aristoclidēs, h. e. Myrmidonum veterum virtutem gymnasticam spectandam praeiuit. Sic non dedecorasse cognatos dicitur apud Pindarum, qui similem virtutem gymnasticam ostendit, Pyth. VIII, 37. Isthm. III, 14. Isthm. VII, 65. *Ἐλεγγέσαι μαινεῖν*, ut alias *κατελέγγειν*, *καταισχύνειν*; de verbo *καταισχύνειν* exempla congescit Wyttenb. ad Plutarch. de Sentiend. Profectu in Virtut. pag. 608. Tom. VI, P. I. Porro οὐκ ἐμίανε — *μαλαχθεῖς*, non ille fractus dedecoravit. Veluti apud Aeschyl. Prometh. 173, 4. *στερεάς τ' οὐποτ' ἀπειλὰς πηήσας τὸδ' ἐγὼ καταμηνύσω*, non ego timore minarum hoc indicabo; nam in his locutionibus participium pro ablativo substantivi est. *Ἐν περισθινεῖ μαλαχθεῖς παγκρατίου στόλῳ*: Qui dicitur hoc loco *στόλος παγκρατίου* nec pugna pancratiastica est, nec armatura nescio quae, in qua fractus sit Aristoclidēs, sed eximie ita designantur antagonistae qui steterant adversus Aristoclidem, ut ceperunt Heynius, Gurlittus, alii. Nam Aristoclidēs quibuscum ei in illo certamine certandum fuerat, eos devicerat omnes. Sed quid est *μαλαχθεῖς ἐν στόλῳ*? Noli nude vertere: Certantium numero, quasi *ἐν* sit *per*. Non enim assentior iis qui hanc praepositionem haud cunctanter comparant cum Latino *per*, locorum discrimina negligentes, cf. ad Isthm. I, 25. nec hoc quidem modo *ἐν πολέμοις* dici potest pro: *per* hostes, ab hostibus. Verto potius ita: *In pugna cum pancratiū exercitū*, ut quam *ἀποκτείνεσθαι ἐν πολέμοις* est: occidi in pugna cum hostibus. Denique addit Pindarus: *τὰν κατ' αἴσαν*, h. e. *tuo beneficio o Musa*. Nam Musam solam allocutus erat in antecedentibus. Porro ut dicitur *κατὰ δαίμονα* Olymp. IX, 30. et *Διὸς αἰψα*

ibid. vs. 45. et *τύχη δαίμονος* Olymp. VIII, 67., sic hoc loco *τὴν κατ' αἶσαν* dictum esse pro: *te dante, te volente, per te*, plane dubitari nequit. Existit igitur iam haec quaestio, quo sensu poeta victoriam pancratiasticam tribuat Musae. Nam quod non succubuerit in pancratio Aristoclidēs, hoc est quod nunc a Musae favore repetit, quae in fine carminis dicitur Clio. Equidem donec meliora docear, rem ita expediā. Diu ante carmen scriptum reportatam esse hanc victoriam ab Aristoclidā vidimus supra. Tamen manserat rei memoria, ita ut poeta eam canere posset. Nam servaverat eam Clio, quandoquidem Clio est quae servat *κλέα ἀνδρῶν*. Quid autem movit deam, ut laudem viri tam diu servaret, nisi peculiaris in eum favor? Ornatam voluit Aristoclidā virtutem, eaque de causa et victorias dedit et earum memoriam servavit. Addi potest, poetam ut haec ita poneret, fortasse simul adductum esse nomine viri; nam Aristoclidēs nomen habet a *κλῆος*, unde etiam Clio dicta est. Cf. quae de Sogenis nomine monui ad Nem. VII, 1 sqq. Ac placuisse sibi veteres in his nominum etymologiis satis constat; cf. Lobeck. ad *Iliad.* p. 288. Iam vide, quaeso, artificium poetae. Non temere in exordio allocutus erat Musam ab eaque diserte expetierat carmen, sed consulto; par erat ut quae victorias dederat earumque memoriam servaverat, etiam ipsum carmen nunc praeiret. Musa igitur est quae in exordio memoratur et hic et in fine. Iovem nominat bis, quandoquidem hic, patrius Aeacidarum Aeginaeque deus et Nemeorum patronus, necessario cum Aristoclidā victore laudandus erat; Musae vero peculiari beneficio debentur victoriae viri et carmen. Quae cum ita mihi videantur, etiam illud coniicio, non cantatum esse hoc carmen in sollemni festo Iovis. Nam si Iovis alicui festo ornando hoc carmen scripsisset Pindarus, nisi omnia me fallunt, ab ipso Iove omnium Aeginetarum communi deo et universae sollemnitatis principe etiam hanc victoriam repetiisset Pindarus: nunc hoc tantum dicit, *αἰὼ δ' ἄγων τὸν ἦμος ἔβαλεν*, vs. 62. Musae autem tribuit victoriam. His adde quae scripsi ad vs. 67. Nos pergitur. Vs. 17. *καματωδῶν δὲ πλαγῶν — φέρι*: Ut *ἄκως* h. l. sic *φάρμακον ἀρετᾶς* Pyth. IV, 187. ubi cf. not. *Τὸ καλλίνικον*, victoriae laudem, ut apud Euripidem *Med.* 45. *καλλίνικον οἴσεται*. Cf. ad Olymp. IX, 1 sqq. *Φέρι*, h. e. *ἔχει*. Nam sensus est: dolorum autem habet lenimen in Nemea victoriam. Sic Isthm. VI, 21. *φέρει γὰρ Ἴσθμοι νίκην παγκρατίου*. Olymp. XIII, 36. *Πυθοὶ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου τε*. Pyth. VIII, 82. *Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας*. Pro *ἔχειν* dictum *φέρειν* etiam Nem. VII, 39. Addit magnificentiorem sententiam vs. 18 — 25. *Εἰ δ' εὖ καλὸς — φράδασσε*. Verba *ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα* verte: *ad summam virtutis laudem, ad victoriam, pervenit*. Nam de hac poetam loqui, res docet. Idem dicit *τέλος ἄκρον ἰκίσθαι* Isthm. III, 50. et *πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον* Nem. VI, 24. Sensus: Si cum corporis pulchritudine et virtute etiam successum rerum coniunctum habuit Aristoclidēs, summum finem assecutus est, s. tetigit Herculis columnas ultra quas procedere non licet. Herculis columnas memoratas vidisti iam Olymp. III, fin. Pergit: *ἥρως θεὸς ὃς ἐθήκε* etc., de quo Hercules facinore cf. *Apollod.* II, 5, 10. *Plin. Hist. N.* III. init. *Pompon. Mel.* I, 5. II, 6. *Diod.* I, 17. *Ἥρως θεός*, heros qui simul ut deus colitur: v. *Schol.* et *Pausan.* II, 10, 1. Additur: *Δάμασε δὲ — ὑπερόχος*. Vere monitum ante nos de bellua, cui Hesionē exposita fuit, non cogitari debere. Occidit has belluas marinas Hercules ut mare navigaturis pacaret. Nam totus hic locus est de patrefacta navigatione et finibus eius constitutis. Comparari potest Isthm. III, 75. *ναυτιλίαις τε πορθῶν ἀμερώσας*, ubi *Schol.* *ἀπὸ ληστῶν καὶ θηρίων καθάραις*. Ad *διὰ τ' ἐξερεύνασε* cf. *Odyss.* μ, 259. *πόρους αἰὼς ἐξερευνῶν*. Porro *τέναγος* est, ut *Schol.* *Apollon.* IV, 1264. dicit, *γῆ ἐπιπλοίων ὕδωρ ἔχουσα ἢ πηλῶδες ὕδωρ, vadum*. Et *πη-*

λαῶν πελάγη explicant τεύαγῃ Phot. Etymol. Magn. Suid. Usus est hoc vocabulo Pindarus quia Hercules navigabat in omnes partes, ut cognosceret qua navigari posset, qua non posset; maximeque ob vada, quae inde a columnis Herculis in Oceano esse putabantur, propter quae ibi navigari non posset. Qua de re ex Atlantica apud Platonem fabula constat. "Ὅσα πόμπιμον κατέβαινε νότου τίλος, pervestigavit totum mare usque eo ubi tangeret metam itineris ultimam s. eam quae quidem tangi posset. Constat καταβαίνειν de iis dici qui ad aliquem itineris finem deveniunt. Πόμπιμον, quod passivo sensu proprie significat id quod transmitti potest, ut sunt πορεύσιμος, ἀγωγήμος, alia, hoc loco dixit terminum quo quidem deduci possint naves, veluti ubi βάσιμα sunt quae assequi possis. Νότου, viae, itineris, Soph. Philoct. 43. Eurip. Rhés. 427. ubi vid. Barnes. Καὶ γὰρ φράδας: idem fere proprie significat hoc verbum quod φράζω et φραδεῖω. Sic φραδεύουσιν Hesych. explicat per λέγουσι et φραδῶν per ἐρμηνεύον. Similiter φράζειν saepe explicant grammatici per λέγειν, δεικνύναι, σημαίνειν. Hoc loco φραδῶν idem videtur quod terminare, ut vertit Hermannus, h. e. definire terrae terminos. Nam columnae Herculis ut navigationis fines sunt, ita etiam terrae. Post haec monendum de iunctura membrorum. Post ὑπερόχος equidem comma ponam, ut iungatur: δάμασε δὲ — διὰ τ' ἐξερεύνασε κ. τ. λ. Nam sic fere locum verto: Quas columnas Hercules posuit navigationis extremae testes inclytas, quum domaret belluas marinas et pervestigaret mare quousque navigari posset terraeque fines definiret, seu ut brevius dicam, quum domaret belluas marinas et maris pervii terraeque terminos exploraret et definiret. Etenim horum quae sequuntur post ὥς ἔθηκε — κλυτάς, omnium nunc eadem ratio est; facta sunt eodem consilio et eundem in finem; perfecta autem expeditione columnae positae. Si autem colon post ὑπερόχος teneas et iungas: ὥς — ἔθηκε, διὰ τ' ἐξερεύνασε κ. τ. λ., verba: δάμασε δὲ — ὑπερόχος, primo membro adhaerebunt et seiungentur a sequentibus, in quo certam rationem desidero. Belluarum domatio facta est cum pervestigaret mare Hercules; cum sequentibus igitur hoc cohaeret sensu. Nec alterum, quod restat, placebit opinor, si διὰ τ' ἐξερεύνασε — καὶ φράδας, ita iungenda dicat aliquis, ut nulla particula cum antecedentibus nexa pro quadam ulteriore antecedentium explicatione habeatur. Nam hic quidem locus non est ex eo genere, ubi res ante universe aut obscurius indicata explicatur accuratius, quum verbis διὰ τ' ἐξερεύνασε — φράδας non dicatur plane idem quod inest in verbis ὥς ἔθηκε — κλυτάς, sed columnas posuerit Hercules illis rebus peractis; atque iterum offendunt incommode sic posita verba: δάμασε δὲ — ὑπερόχος. Atque haec quidem de his. Restat ut de ratione et consilio huius loci videamus. Hercules mentionem non alienam esse a carminibus in Aeginetas scriptis, certum est. Nam Hercules hospitio quondam exceptus ab Aeacidis (cf. Isthm. V. antistr. β', add. Schol. Nem. IV. 36.), multa cum Telamone facinora perpetraverat, nec unum sacellum habebat in Aegina (cf. Xenoph. Hellen. V, 1, 10. Pindar. Nem. VII, 93. Mueller. Aeginet. p. 147.); immo tribus Aeginetas Doricas habuisse in iisque etiam Τάλλων tribum, recte Muellerus et ex Pindaro et aliunde demonstravit Aeginet. p. 139. Fuit autem imprimis nobile Hercules factum columnarum ingentium, quae ab eo nomen habent, collocatio. Quare ubi Pindarus victorem aliquem eximie laudat, dicit eum attigisse columnas Herculis; facit tamen hoc nonnisi in iis carminibus, ubi etiam per se apta est Hercules mentio, ut Olymp. III, fin. et Isthm. III, 30. et facit in laude eximia. Hactenus igitur etiam hoc loco obscurum non est, quid sibi velit columnarum illarum commemoratio. Differt tamen hic locus ab aliis eo, quod non memorantur nude, sed navigationis extremae testes dicuntur, et quod praeterea subiiciuntur non-

nulla de mari ab Hercule pacato et navigationis sinibus exploratis. Hoc temere posuisse Pindarum ingenii impetu abreptum, vix concedent paullo diligentiores poetae lectores. Ac suspicatur Mueller. Aeginet. p. 81. Pindarum significare Aeginetarum navigationes ad Tartessum, et comparat Nem. IV, 69. 70. ubi iterum hae regiones inveniuntur. Profecto cum in aliis rebus ponendis Pindarus accuratum adhibuerit iudicium, consentaneum est eum etiam in his rebus praetulisse id quod locis ubi audiebantur carmina, maxime conveniret. Quare si posuit haec ut placerent in Aegina, non improbabile est respectas ab eo fuisse Aeginetarum navigationes et rerum nauticarum usum, etiamsi de Tartesso nihil affirmandum dicas. Ac quum saepius laudet Aeginam *ναυσικλυτάν*, cur non etiam hoc loco simile quidquam innuerit?

Vs. 25—31. Revocat se poeta et transitum parat ad *Aeacidas*. *Διακὸς σε φημι γένει τε Μοῖσαν φέρειν* dictum est ut Olymp. IX, 44. *φίροις Πρωτογενείας ἄστει γλώσσαν*. Aeacum honoris causa nominat, utpote auctorem gentis, nec quidquam praeterea de eo legitur in hoc carmine. Nam Aeacus aliis potius quam bellicis rebus clarus fuit; hic autem bellica commemorare par erat, quum pancratistica caneretur victoria. Verba *ἔπιται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἑσλὸς αἰνεῖν*, Heynius interpretatur sic: dictum istud, carmen, veritatem habet, quod est *ἑσλὸς αἰνεῖν* s. *δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἑσλούς*. Iungit igitur *ἑσλὸς αἰνεῖν* cum voce *λόγῳ*. Hoc mihi durum videtur. Potius *λόγος* est quod modo dixerat, nempe Aeacum et Aeacidas esse laudandos. Iunge igitur verba *ἑσλὸς αἰνεῖν* cum verbis *δίκας ἄωτος*, ut Schmidius, Gurlittus, alii fecerunt. Nam flos iustitiae, h. e. summum decus, summa laus iustitiae est, bonos viros laudare, quae sententia vere Graeca, ac dicit Pindarus saepe similia, ut Pyth. IX, 98. Nem. IX, 6. 7. Isthm. III, 7. Iam verte: *Ilabet autem hoc dictum meum iustitiae laudem summam, bonorum virorum praedicationem, seu, Convenit huic sermoni, quem dicendum esse profiteor, summum ius, quod viros bonos laudari postulat.* "Επεσθαι de eo quod conveniat, explicitum ad Olymp. II, 17 sqq. *Οὐδ' ἄλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρείσσονες*, nec sunt extera praeferenda domesticis. *Φέρειν* est habere; *φέρειν κρείσσονες* genus dicendi frequentissimum tamen Pindari interpretes passim fefellit. Sic *καίριος νοῆσαι ἄριστος* Olymp. XIII, 45. *τὸ αἰγὴν σοφώτατον νοῆσαι* Nem. V, 18. *ἀπάλαυτος ἔλκειν* Nem. IV, 94. ut *ἄμαχον κρύψαι* Olymp. XIII, 13. *βαρὺς ἀντιάσαι* Nem. X, 20. et ibid. 72. *χαλεπὰ ὀμιλεῖν*, Isthm. IV, 50. *ὕψηλας ἀναβαλεῖν*. Ad sententiam cf. Pyth. III, 21 sqq. Pergit: *Ποτίφορον — γαρύμεν*. Heynius: Habes accommodatum, idoneum laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.

Vs. 31—40. Sequuntur laudes Pelei et Telamonis, ac primum quidem Pelei. Verba *παλαιάσι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς — ταμὼν*, fortasse veritas: In priscis rebus laetatur Peleus praegrandi hasta, h. e. in traditionibus de priscorum hominum virtutibus conspicuus est Peleus praegrandi hasta. Tamen hoc magnopere displicet, ubi veterum in talibus usum dicendi comparo. Malo sic: *Antiquis in virtutibus Peleus laetatus est absissa praegrandi hasta.* *Γέγαθε* vim perfecti habet ut *δέδορκε* Nem. IX, 41. Antiquis in virtutibus, quod de Pelei heroico robore accipio, dictum est ut *χαλκίοις ἐν ὀπλοῖς*, ἐν ἀλκῇ, similia. Fuit autem perquam nobilis haec hasta e fraxino in monte Pelio excisa, Peleo in nuptiis a Chirone oblata, cf. II, π, 143. ibiq. Observatt. Heynii, et eundem ad Apollod. p. 314. Pindarus tamen monente Scholiasta in eo diversa sequitur, quod ipsum Peleum hastam dicit excidisse. Porro hasta, quam habebat Peleus, nunc declaratur ingens eius robur; nam quum a patre eam accepisset Achilles, praeter hunc nemo Graecorum ante Troiam ei regendae par erat (Iliad. I. c. 141.). Iam pulchre conveniunt duo quae subiecta sunt roboris et virtutis facinora. *Ὅς καὶ*

Ἰωλκὸν ἔλε μόνος ἄνευ στρατιάς: Urbs Iolcus sita fuit sub Pelio ad sinum Pagasaëum; cf. Mueller. Orchomen. p. 248. Ad hunc locum intelligendum tenenda haec: Hippolyta s. Astydamia uxor Acasti, regis Iolci, Peleum ad illicitos amores invitaverat et his a Peleo recusatis calumniata Peleum persuaserat Acasto, ut ei insidias strueret. Subduxerat igitur Acastus Pelei ensem et abdiderat, ut hunc quaerens in Pelio monte a Centauris occideretur. Peleus tamen servatus ope Chironis, cepit Iolcum eumque tradidit Thessalia. V. Schol. ad hunc locum et Pindar. Nem. IV, 55. ibiq. Schol. et Pind. Nem. V, 26 seq. Adde not. ad Antonin. Liberal. p. 257. ed. Verh. et Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 312. et 314. Clavier. Hist. II, 9. Tradiderat Pherecydes Peleum socios habuisse in ea expeditione Iasonem et Dioscuros; cf. Schol. ad hunc locum et Apollod. III, 13, 17. ibiq. Heyn. Pindarus qui in robore et virtute Pelei laudanda versatur, hoc praeterit, non tamen diserte negat. Μόνος ἄνευ στρατιάς, sine exercitu. Notum hoc genus dicendi, ut οἶος ἄνευθ' ἄλλων II. χ, 39. οἶος νόσφιν ἐταίρων Odys. δ, 367. Ac permulta huiusmodi apud tragicos, ut Soph. Ai. 471. οἶος Ἀτρεΐδων δόξα. Sequitur alterum Pelei factum: Καὶ ποτιῖαν Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκοῖντι. Post Iolci expugnationem vicit Thetidem. Thetis enim Peleo destinata uxor cum varias indueret formas, ut declinaret matrimonium, Peleus a Chirone monitus eam tenuit donec se ei traderet. Vide Schol. h. l. et Pindar. Nem. IV, 62 seq. ibiq. Schol. adde Apollod. III, 13, 5. ibiq. Heyn. Ceterum observetur iudicium poetae etiam in his rebus tractandis. De nuptiis Pelei et Thetidis agit etiam Pyth. III. Nem. V. Isthm. VII. sed alio modo quum aliud consilium esset; hic unice de robore Pelei dictum nihil posuit nisi quod huc spectaret. Iam accedit ad Telamonis laudes. Similiter enim nunc etiam huius duo ponit facinora. Quemadmodum Peleus Iolcum cepit et Thetidem, sic Telamo εὐρύσθην vicit Laomedontem et Amazones. Ac primum notum est Herculem cum Telamone adversus Laomedontem profectum cepisse Troiam; cf. Nem. IV, 25. Isthm. V, 27. Apollod. II, 6, 4. ibiq. Heyn. Observatt. p. 182. Ac Laomedontem quidem occidit Hercules, Telamon tamen primus ceperat muros, unde ἐπέρσεν vertam: exitium attulit Laomedonti. Nam, si fallor, Pindarus ita in hac re versari debebat, ut et Telamonis laudem augeret, nec plane negaret quae ab Hercule in ea expeditione gesta erant. Ceterum πέρθειν, ἐκπέρθειν, πορθεῖν, ἐκπορθεῖν hominem, homines, saepe dicitur, cf. Pyth. IX, 84. Nem. IV, 26. et Heindorf. ad Platonis Protagor. p. 571. Porro Iolaus perpetuus Herculis comes, cf. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 145. et Wernsd. ad Himer. p. 680. Cur hoc loco Iolaum poeta nominet, non Herculem, quaesiverunt iam alii. Respondet Heynius: „Iolaus satis notus est Herculis comes, famulus et auriga: ut adeo qui Iolao affuisse semper et adhaesisse memoretur, eum simul et in Herculis comitatu fuisse ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro tamquam Thebano Iolaus inter infimos heroes censi potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρῶν a Thebanis praecipuo honore, ludorum quoque, afficeretur.” Intelligimus hinc potuisse Iolaum nominari, sed illud nondum explicuit est cur maluerit eum nominare Pindarus. Hoc vide an sic expediri possit. Pindarus quae supra memoraverat de Hercule, si non maxima certe inter maxima sunt quae ab Hercule gesta feruntur; minora cetera pleraque, etiam haec. Quare cum Herculis honori ita satisfactum esset ut exquisitius fieri non posset, hic praetulit Iolai nomen, non negans Herculem affuisse, sed silentio prebens. Additur expeditio contra Amazones. De Herculis expeditione contra Amazones vid. Apollod. II, 5, 9. et Heyn. Observatt. p. 153 seq. Inter socios fuit Telamon; cf. versus veteris poetae in Scholiis, ubi Melanippen, sororem reginae, occidisse dicitur, et Lycophr. Cassandr.

vs. 1327. Χαλκίοτοξον ἄλκων, ut λῆμα τοξούλκων Aeschyl. Pers. 55. Dicunt Amazones apud Herodotum IV, 114. ἡμεῖς μὲν τοξεύομεν τε καὶ ἀκοντίζομεν καὶ ἰππαζόμεθα. Clauduit iam Pindarus haec, ut facit etiam alias, sententia generali. Εὐδοξία est virtus praeclara, ut Aeschyl. Pers. 28. dixit: ψυχῇ· εὐτλήμονι δόξῃ. Porro ad verba μέγα βριθεῖ cf. Sophocl. Ai. 130. εἰ τιος πλέον ἢ χειρὶ βρόδεις ἢ μακροῦ πλοῦτου βράδει, quod Eustath. ad Il. α, p. 54. 29. explicat δυνατὸς εἶ. Atque hoc quidem loco verum sensum monstrat opposita sententia, de qua statim dicam. Πνέων est animo agitant. Ol. XI, 97. κινεῖα πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερπνόν, h. e. vana conatus operam perdidit. Similiter spirare dicunt Latini. Ἀτρεκής, cui fidi potest, pes certus, firmus. Inconstantia animi ex innatae virtutis inopia orta facit, ut pes firmus non sit; pede autem non firmo nihil assequaris. Ἀτελεῖ νόῳ, mentis vim non habens ad perficiendum idoneam. Denique ψεφνὸς ἄνθρωπος est virtute genuina carens. Nam opponitur εὐδοξία, quae quid sit, vidimus. Similiter ἄφαντοι Nem. VIII, 34. Huc spectat Etym. M. p. 818. 34. ψεφνὸς καὶ ψεφνὸς ἄνθρωπος, σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής. ψεφός γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεί. Porsonus Adv. p. 312. Etymologum fortasse ψεφνὸς legisse putat. Iam verte: Innata virtute eximie valet homo, s. multa egregia perficit; qui autem nihil habet nisi quae didicit, is vera praestantia carens, alias alia agitans nunquam certo pede incedit, sed innumera gustat mente nihil perficiente. Vides oppositas sententias sibi plane respondere.

Iam ad Achillem venit. Quo loco pauca praemonenda sunt. Vidimus Pindarum pancratiasticam Aristoclidae victoriam canentem rem deduxisse ad Aeacidas; vidimus eum de Peleo et Telamone ita dicentem, ut robur et fortitudinem eorum celebraret, similiterque mox dicit de Achille. Intextuntur autem heroum laudes non ad patriam solum victoris sed etiam ad ipsos victores ornandos. Atque Aristoclidēs quidem erat pancratiasta, victoriamque reportaverat iisdem virtutibus, quae in Aeacidis conspicuae; commemorans igitur Aeacidurum facinora poeta hoc simul agit, ut Aristoclidem ostendat digna gessisse Myrmidonum gente, atque ita eum quam exquisitissime laudet. Quae enim aptior et exquisitior laus ea quae ex comparatione heroum similibus virtutibus insignium oritur? Sed haec manifesta; minus animadversum videtur aliud quod nunc addam. Pindarus ubi has fabulas persequitur, saepius ita in iis tractandis versatur, ut tangat quidem plura, unum tamen ex Aeacidis aut unum aliquod factum uberius tractet pro carminis ratione et consilio. Sic nunc postquam praemisit de Peleo et Telamone quantum res postulabat, tendit ad Achillem, in eoque celebrando per viginti versus occupatur. Hic enim iam a puero robore et audacia insignis mox ad Troiam hostium fregerat catervas summosque duces prostraverat, quemadmodum similiter Aristoclidēs iam maturis annis, opinor, robur exercuerat (cf. vs. 69.), mox devicerat παγκρατίου στόλον. Omnino ad pancratiasticam victoriam ornandum nihil aptius quam si compares robustam iuventutem Achillis. Agnosces igitur iterum poetae divini artificium. Quemadmodum enim in imaginibus scite curant pictores, ut una persona in clariore luce posita praevalgeat ceteris, sic etiam in his rebus nihil potest cogitari suavius tali uberiore et ornatiore inter alia brevius tractata unius facti uniusve personae laudatione.

Vs. 41—60. Exponit poeta de Achillis puerilibus factis, eius in Chironis antro educatione rebusque ad Troiam gestis. Constructio eorum quae proxime sequuntur, haec est: ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μίνων Φιλήρας ἐν δόμοις παῖς ἔδων ἄστυρε μεγάλα ἔργα κ. τ. λ. — ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον κ. τ. λ., quemadmodum recte mea sententia iunxit Heynius. Verto: Achilles vero tum vivens in domo Philyrae puer ludebat magna,

et eximia cum celeritate leones caprosque occidebat, corpore vero anhelante ad Cronidam ferebat, sex primum annos natus — reliquum vero per tempus vitae admirabantur cum Diana et Minerva cervos cursu assequentem, nullis nec canibus nec retibus adhibitis. Agit poeta hoc, ut ponat et quae in puero et quae in iuvene conspicua fuerint. Vides igitur primam periodi partem, quae orditur a verbis ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν, absolvi demum verbis ἐξέτης τὸ πρῶτον, apte collocatis in fine, ne quum remotiora sint verba παῖς ἔων, oppositionis ratio te fugiat. Porro videndum de membris quibus constat longior haec periodi pars. Verba ἄθυρε μεγάλα ἔργα explicantur iis quae sequuntur: ἴσα τ' ἀνέμοις κ. τ. λ., quae subiecta sunt, ut appareret quanam essent illa μεγάλα ἔργα. Quare non intelligo Hermannum ad Viger. p. 701. ita iungentem: τὰ μὲν λέοντες αὖ ἐπρασσε φόνον, κάπρους τ' ἔναιρε, h. e. nunc leones nunc apros occidebat. Enimvero quum sensus sit: Et dexterrime pugna occidebat leones aprosque, Pindarus prius se posuit, ut haec cum antecedentibus copularentur, alterum se ut verba: λέοντες αὖ ἐπρασσε φόνον et κάπρους ἔναιρε, iungerentur; quare illa ἴσα ἀνέμοις et μάχη, etiam ad κάπρους τ' ἔναιρε, pertinent. Sic igitur haec satis mihi expedita videntur. Sequitur altera pars periodi inde a verbis: ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον procedens, in qua nollem a Boeckhio colon positum post χρόνον. Nam quum ex hac ratione post χρόνον verbum aliquod supplendum sit, sive repetas antecedentia verba, sive generale aliquod verbum pro singulis substituas, meo quidem iudicio semper displicebunt separatim posita: τὸν ἐθαύμαζεν Ἀργεῖμυς κ. τ. λ. Nam ut nihil dicam de oratione abrupta in hac quidem sententia, offendor sententia ipsa. Nam sensus erit hic: In pueritia occidit leones aprosque, et reliquo vitae tempore; Diana vero et Minerva admiraatae sunt cervos celeritate assequentem; quae mihi quidem non satis cohaerere videntur. Quum enim leones et apri occidantur imprimis robore, cervi capiuntur velocitate, quid est quod cum robur in illis occidendis inde a puero ostendisset Achilles, deae eius in cervis capiendis velocitatem admiraatae sunt, de qua nihil antea dictum? Hanc difficultatem ut declinemus, verba ὅλον — χρόνον, continua oratione cum sequentibus coniungere praestabit. Nolim igitur ὅλον τ', sed retineam ὅλον δ', quandoquidem nunc haec non coniunguntur tantum antecedentibus sed etiam opponuntur. Nam quum puer cominus leones aprosque robore dexterrimo occidisset, postero tempore eum admiraatae sunt deae propter cursus velocitatem. In quo duo monenda sunt. Primum hoc est: Potuisse Achillem etiam adultum occidere leones et apros, non negat Pindarus, nec potuit negare, sed quoque loco commemorat id quod pro aetatis ratione maxime mirum. Ut igitur in puero magis memorabile robur et audacia in feris saevissimis necandis, sic in iuvene cursus celeritas notabilior, quae minor fuit in puero. Alterum quod addam, hoc est: Diana et Minerva miratae sunt fortasse etiam pueri robur in leonibus et apris occidendis, atque etiam hoc expresse non negat poeta. Nam ubi duo sunt membra orationis, interdum in altero additur aliquid quod per se etiam priori convenit. Nem. X, 25. ἐκράτησε δὲ καὶ παθ' Ἑλλὰς στρατὸν Ἰνδῶν, τύχη τε μολῶν καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον. Adde ibid. vs. 28. verba σεμνοῖς δαπέδοις. Fit hoc nunquam sine causa. Sic igitur etiam hoc loco non negatur etiam pueri robur mirum potuisse videri deabus, sed deas ipsas maluit nominare in altero membro, ubi non de puero sed de adulto agitur. Quare etiam haec videntur satis expedita. Denique quod Pindarus totum locum ita conformavit: ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν ἄθυρε κ. τ. λ. — ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον ἐθαύμαζεν Ἀργεῖμυς τε καὶ Θρασύβητος κτείνοντα κ. τ. λ., in eo nemo haerebit. Verba ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς ponenda erant ante τὰ μὲν necessario, quoniam in antecedentibus de Peleo et Telamone locu-

tus erat; in altero autem membro, ut saepe fit, mutavit constructionem et posuit accusativum. Haec omnia si non plane inepte disputavimus, apparet iam τὸν ante ἐθάμβειν mutandum esse. Ac coniecit Hermannus τὸ γ', quo melius equidem invenire non potui. Boeckhii tamen in sua sententia perstans verba ita coniungenda arbitratur: τὰ μὲν μένων Φιλ. ἐν δόμοις, ἐξέτης τοπρώτων, ὕλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνος, ut τοπρώτων et ἔπειτα more usitato sibi respondeant; et quae sequuntur τὸν ἐθάμβειν etc. per egressionem eo quidem fine addita censet, ut celeritas quoque Achillis deabus admirabilis visa celebraretur ob id ipsum, quod antea de illa nihildum dictum erat; non tamen ita, ut haec in iuvene tandem praedicaretur, sed simpliciter; haud aliter ac si esset: ὃς ἔκτεινεν ἐλάφους ἀνὲν κυνῶν δολῶν θ' ἐρῆϊον, ὥστε καὶ θαμβῆσαι αὐτὸν Ἀρτεμιν etc. Illud autem τὰ μὲν μένων Φιλ. ἐν δόμοις oppositum iudicat ei Achillis aetati, quum ad Troiam dimicaret, de qua re deinde mutata oratione dicatur vs. 57 seqq. transitu facto inde a vs. 50. Haec Boeckhii. Post quae omnia vix restat quod monendum sit. Φιλύρας ἐν δόμοις est in antro Chironis, qui matrem habebat Philyrum, patrem Cronum, cf. Apollon. Rhod. II, 1254. ibiq. Schol. Fuit autem illud antrum etiam Philyrae sacrum: cf. Pyth. IV, 103. Βραχυνίδαρον est epitheton iaculo per se conveniens. Cum Diana iungit Minervam bellicarum virtutum ipsiusque Achillis insigniter amantem. Denique ἔρκεα sunt retia, cf. Herod. VII, 85. Heindorf. ad Platon. Sophist. p. 285. Pergit Pindarus vs. 50. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω, traditum autem hoc habeo ab antiquis. Quidnam? Referunt vulgo ad antecedentia, vix recte. Nam ne abrupta sint, quae sequuntur, censendum est Pindarum nunciare rem statim explicandam. Similia exempla vide ab Hermanno allata ad Hom. Hymn. in Vener. p. 99. Quare etiam colon malim post ἔχω positum, quemadmodum Lonicerus, Philippus, Portus, alii voluerunt. Ceterum nexus hic est: Quum in antecedentibus Achillem puerum viderimus apud Chironem habitantem, Pindarus hoc nunc accuratius explicat. Fuisse enim eum in disciplina eiusdem Chironis, qui Iasonem et Aesculapium celeberrimos heroes educaverit. Τράφε — ἔνδον στείγει, ut Nem. VII, 44. ἔνδον ἄλσει ἔμμεναι. De Iasone a Chirone educato cf. Pyth. IV, 102 seq.; de Aesculapio Pyth. III, 5 seq. Φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον, herbarum legem s. veram tractandi rationem, herbarum usum leni manu administrandum. Nam μαλακὰ χεῖρ est quae dolorum lenimen affert, Pyth. IV, 271. adde μαλακὰς ἑπαοιδάς Pyth. III, 51. Νύμφευσας δ' αὐτὶς κ. τ. λ. alio tempore partes eius fuerunt in Thetidis cum Peleo nuptiis conciliandis. Nam ut caperet Thetidem, monuerat Peleum et apud se in antro celebratas viderat nuptias. Ἀγλαόκρανον scripsit Boeckhii ex libro scripto et librorum scriptorum vestigiis, cum antea haberetur ἀγλαόκαρπον. Significavit mihi Theophilus Fridericus Welckerus, amicus coniunctissimus, sibi non probari hanc emendationem. Quamquam enim, ait, ἀγλαόκαρπος hoc uno loco audit Thetis, sunt tamen similia quibus hoc defendi potest. Neptuno enim Cereri se miscente orta Despoena (Pausan. VIII, 42.), et habuit Ceres caput equinum (cf. ibid.), Neptuni symbolum, ut appareret coniunctas esse horum deorum vires. Porro Neptunus dictus γυνάμιος apud Argivos (Pausan. II, 32, 7.), quandoquidem plantae nutrimenta capiunt ex aqua. Adde Plutarch. Sympos. Tom. III. Part. II. p. 1013. Wyttenb. ubi tamen res perperam explicatur. Etiam γεωργός fuit Neptunus (cf. Philostrate. Icon. II, 17. p. 835.). Nec praeteriri debet Εὐάργηνη dictam Nereidum unam, quum pascua irrigua secundent agrorum proventum. Adde nos pauca tenere de Thetidis religione et interiisse multa de Achille cantata ab epicis, unde quum Pindarus haurire potuerit hoc epitheton, non statim videbitur esse damnandum. Nam Tethys quidem πολύτεκνος mater fuit fluminum et

fontium, quemadmodum apud Homerum II. φ, 595. Oceanus dicitur pater fluviorum et fontium, sed de Thetide hoc dictum nunc non minus singulare est altero. Haec Welckerus. Vs. 56. *ἐν ἀρμένιοις πάντα θυμὸν αὖξων*, h. e. idoneis et convenientibus rebus omnem alens animum s. penitus imbuens eius animum. Quaerit Mingarellus cur Pindarus non scripserit *πάσι*. Respondeo, quoniam aliud dicere voluit. De educatione Achillis apud Chironem cf. Apollon. IV, 812. I, 558. ibiq. Schol. et Apollodor. III, 13, 6. ibiq. Heyn. Chiron igitur Achillem ad res magnas educavit, ut aliquando etiam hastarum pugnas sustineret, de qua re nunc dicit poeta. *Ἀλλὰν Ἀνκίων καὶ Φρυγῶν Λαρδάνων τε*, haec nomina congerit rei augendae causa. Porro *θαλάσσαις ἀνέμων ῥιπαῖσι* dictum noto usu. Restant ultima verba huius loci, quae sunt de Memnone ab Achille occiso. De Memnone cf. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 301. Naekium ad Fragment. Choerili p. 136. et Jacobs. Memnon. Boeckh. ad Olymp. II, 91. Fuit impius nobile Achillis factum Memnonis caedes saepius memorata Pindaro, Olymp. II, 91. Nem. VI, 51. Isthm. V, 22. Dicitur hoc loco *ζαμενῆς*, vehemens, fortissimus, *ἀνεψιὸς Ἑλένοιο*: nam Helenus Priami filius ex Hecuba, Memnon Tithoni ex Aurora filius qui frater Priami: quare Helenus et Memnon fuerunt patruales. Denique addenda sunt nonnulla de verbis: *καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Διδιώπῃσι χεῖρας, ἐν φρασί πάξαιθ' ὅπως*. Heynius iunxerat: *χεῖρας ἐν φρασί πάξαιθ'*, h. e. manus impingeret praecordiis. Hermannus, quem sequitur Boeckh, interpunxit post *χεῖρας*, *δε ἐπιμίξαις* nudum poneretur et ne manus dicerentur impingi praecordiis, quod foedum et immane esset. Heynii sententiam nuper defendere conatus est Vir celeberrimus I. G. Huschkius in libello: Albii Tibulli Elegiae tres, Rostoch. 1814. p. 30, 1. ubi tractat Tibulli locum I, 3, 4. repetitque eandem sententiam in ornatissima Tibulli editione. Explicat Huschkius verba Tibulli: Abstineas avidas, Mors, precor atra manus. Allatis igitur Homeri locis Iliad. φ, 548. et α, 97. et comparato loco Pind. Ol. II, 76. cum Odys. χ, 316. transit ad hunc Pindari locum et dicit: „Enimvero nec nudum ponitur *ἐπιμίξαις*, siquidem vox *χεῖρας* ad utrumque verbum referri debet, nec immane foedumve est manibus tribuere, quod manuum vi impingitur, siquidem eodem modo scribit Sophocles, poeta humanissimus, Ai. 97. *ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χεῖρα*; Sed adeo insolens visa est haec dicendi figura viris doctis, ut quoties occurreret, toties ei substituerent vel insolentiorum, vel certe minus probabilem. Nam ut Marklandus Homero, ita Iacobsius Pindaro substituit *ἤρας*, Musgravius Sophocli *ἤμαξας*, quamvis Scholiastes explicet accurate *ἤχμασας, σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας*. Euripid. Orest. 265. *βεβλήσεται τις θεῶν βοοτησία χεῖρι*; Monstra coniecturarum peperit, qui vel solus lectionum illarum sanitatem demonstrat, insignis Propertii locus, I, 9, 29. de Amore: *Qui non ante patet donec manus attigit ossa*. A quo loco corrigendo in posterum spero se abstinere critici nostri. Sagittae manu mitti dicuntur, ut apud Sophoclem Trachin. 565. Hercules in Nessum *χεροῖν ἦκεν κομῆτην ἰόν*. Ergo hoc dicit Propertius: Amor non ante patet, quam manus, id est, sagitta manu eius emissa attigit ossa. Cum Homericis locis comparandus imprimis est Sophocl. Ai. 50. ubi quaerente Ulysse: *καὶ πῶς ἐπέχε χεῖρα μαιώσαν φόνου*; respondet Minerva: *Ἐγὼ σφ' ἀπέργω*. Quae verba ita construenda sunt: *καὶ πῶς ἐπέχε φόνον χεῖρα μαιώσαν*; et quomodo manum avidam abstinuit vel colibuit a caede? Hom. II. ν, 75. et 77. de eodem Aiace: *Οὐτῶ νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄπαισι Μαιώσιν*. Ubi Eustathius, laudans locum Sophoclis, construit *μαιώσαν φόνου*. Vereor ut recte. Aeschyl. Suppl. 909. (895.) absolute: *Μαιμά πῖλας δίνους ὄφεις*. Homer. Odys. ν, 266. *Τμείς δέ, μνηστῆρες, ἐπέχετε θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χεῖρας*.

De morte item ut Tibullus scribit Callimachus Ep. II, 5. *Αἰ δὲ θεὰ ζῶουσιν ἀδόντες, ἧσιν δ πάντων Ἀρηακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ*, et qui Callimachum imitatur Ovidius III. Am. 9. 19. *Scilicet omne sacrum Mors importuna profunat, Omnibus obscuras iniicit illa manus.* Ita Huschkius. Apposui hanc doctam Huschkii notam ipsis verbis transcriptis, ne quid omitterem quod ad eam sententiam defendendam utile videri posset. Iam meum si quaeris iudicium, paucis id verbis declarari potest. Unice veram dico Hermanni rationem. Primum enim nihil eorum quae attulit Huschkius plane simile est ei, quod hoc loco Pindarus diceret. Nam manus inferre, iniicere alicui, alia huiusmodi, et manus impingere praecordiis alicuius, haec non sunt plane eadem. Sed dabimus hoc; vel sic ea explicatio ab hoc loco aliena est, quum manifesto obstat sensus. Vide modo: *Ut Achilles conserens cum Aethiopibus manus impingeret in praecordia, ne Memnon domum rediret.* Quid quaeso hoc est? Ad hoc instituit Chiron Achillem, ut Aethiopes trucidaret, ne Memnon domum rediret, ut exercitum occideret, ne dux vivus abiret? Hoc ut a Pindaro dictum credam, nunquam adducar. Scio Heynium ad verba: *χεῖρας ἐν θρασὶ πάσαιθ'* supplere genitivum *Μέμνονος*, sed hoc per linguam fieri nequit. Tertium ex hac ratione non video; quare non dubito eam plane esse spernendam. Tu igitur ita verte: *Ut manus cum Aethiopibus conserens eam animo infingeret sententiam, ne Memnon rediret*, h. e. ut pugnans cum Aethiopibus imprimis curaret hoc, ne Memnon rediret. Haec ab omni parte apta sunt. Nec in oratione invenias quod iure displicere possit, siquidem *βάλλεσθαι, τλθεσθαι, γράφεσθαι ἐν θρεσίν*, alia similia dicuntur, atque etiam *ὅπως* cum his omnibus recte iungi potest. „Addit Boeckhius: Ut alibi ita hic quoque barbari, Lycii, Phryges, Dardani, Aethiopes ab Achille victi non sine respectu bellorum, quae paulo ante fuerant, afferri videntur, hoc loco ob bella Persica, in quibus Aeginetae excellerant. Cf. introd. ad Olymp. II. et ex Pindaricis in Aeginetas odis Isthm. IV, 43 sqq. Nem. VI, 51. Isthm. VII, 54. Neque praeter Olymp. II. et Pyth. VI. ubi singulares obtinent rationes, Memnonis mentio facta est nisi in Aegineticis carminibus: quippe quam carae Aeginetis heroicae hae fabulae fuerint, docent vel signa nuper eruta. Ac Memnon quidem *Aurorae* filius aptum est symbolum Persis significandis, apud quos etiam Memnonia erant.”

Vs. 61 — 73. Redit poeta ad Aristoclidem. Ac primum quidem dicit hoc: *Longe splendens gloria Aeacidarum apta est hinc*, ex rebus ab Achille ad Troiam gestis, nominatim ex Memnonis caede. Comparo Nem. VI, 50 seq. *πέριαι δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν, καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἀπονόσταςαντος ἐπ' ἅλτο*, et Isthm. V, 20, 21. *τέτμηθ'* ἐκατόμπεδοι ἐν σφερῶ κλέυθοι, καὶ πέραν Νεῖλοιο παγᾶν καὶ δι' Ἐπερβορέους. Unde vides quid sit illud *τηλαυγές*. Memnonis enim caede Aeacidarum gloria ad Aethiopes propagata est. Cave igitur *αὐτόθεν* mutes in *οἰκοθεν* cum Iacobso Animadv. in Eurip. Tragoedias p. 228. Porro *ἄραρεν* est *ἡρτῆται*, ut apud Platon. Legg. I. p. 631. *ἡρτῆται δ' ἐκ τῶν θελῶν θάτερον*, ubi plura attulit Astius. Ceterum dum priscam Aeacidarum gloriam commemorat, id quoque velle poetam arbitror, ut praesens Aeginetarum virtus audientium mentibus obversetur, gloriaque virorum, quos nunc ipsum habet, eximiorum, quorum unus hic Aristoclidem. Pergit poeta: *Ζεῦ, τὸν γὰρ αἶμα, σὸ δ' ἄγων, τὸν ὕμνος ἔβαλεν.* Iuppiter, tuus sanguis Aeacidae, tuum etiam certamen Nemeaeum est, quod hymnus cecinit, h. e. Iuppiter, tu nobis non uno nomine venerandus: agnoscimus quid tibi debeamus qui et Aeacidarum pater es et Nemeaeorum ludorum rector. Particula *γὰρ* post vocativum posita ne te offendat, cf. Olymp. IV, 1 sqq. et not. Denique *ἔβαλεν*,

ut Olymp. II, 98. Pergit: *βοά δὲ — πρέπει*, cantus enim victori Aristoclidæ competit, qui hanc insulam ornavit eximia victoria. Aptæ nexa est hæc sententia verbis proximæ antecedentibus: *ὅπλιν ἔσαν ἐπιχώριον χάσμα πελαγῶν*, quæ transitum parant. Recte Mingarellus et Heynius ad dictionem *ὅν Ἀριστοκλιδᾶ πρέπει*, hoc est *συμπρέπει Ἀρ.* comparant Aeschyl. Sept. 13. et Suppl. 474. Verum sensum vidit etiam Scholiastarum unus. Ac verbum *πρέπει* in his rebus usitatum Pindaro, ut Ol. II, 50. Pyth. V, 104. Nem. VII, 82. Accedimus ad sequentia: *ὅς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ καὶ σεμνὸν ἀγλαΐαι μερίμναις Πυθίου Θεάριον*. De Theario et Thearis s. Theoris disputavit nuper Muellerus Aeginet. p. 134 seq. Fuerunt hi Theari, ut videtur collegium sanctum non ad tempus creatum sed perenne, quod religiones curabat, quamquam accuratiora de eius ratione non tenemus. Reperitur hoc genus Thearorum non in Aegina solum, sed etiam Mantineæ, Thucyd. V, 47. Porro Apollinis Thearii templum apud Troezenios memorat Pausan. II, 31, 9. et fuisse Thearos etiam Naupacti liquet ex inscriptione apud Cyriac. P. VII. nr. 59. Thearium, quod Pindarus dicit, fuit ædificium publicum, in quo debebant Theari, iunctum templo Apollinis Pythii, ut tradit Scholiastes ad hunc locum. Iam de constructione videndum. Noli iungere: *Νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ καὶ σεμνὸν Πυθίου Θεάριον (προσέθηκε) ἀγλαΐαι μερίμναις*, insulam admovit famæ claræ et Thearium admovit eximiis curis s. cantibus, ut interpretantur curas. Nam quum ratio postulet hunc sensum: *Aristoclidēs illustravit insulam et Thearium*, perquam inepte Pindarus in eadem re diversis vocabulis usus esset. Quid enim? Num tantum insulam *λόγῳ εὐκλέϊ προσέθηκεν* Aristoclidēs? Annon etiam Thearium? Idem quaeram de altero. Num Thearium solum *μερίμναις ἀγλαΐς προσέθηκεν*? Annon etiam insulam? Vides ex hac ratione ridicule distinguī et sibi opponi quæ hoc modo distinguī nec possunt nec debent. Nec voluisse Pindarum talem distinctionem etiam particula *καὶ* docet. Non minus errare dicam, qui iungant *Θεάριον σεμνὸν ἀγλαΐαι μερίμναις Πυθίου*, aut *Θεάριον σεμνὸν ἀγλαΐαι μερίμναις*, sc. Thearorum. Nam magnopere displicet *σεμνὸν* cum ablativo iunctum, quod melius ponitur absolute. Ne multa, sic verte: *Qui hanc insulam illustravit et sanctum Pythii Thearium eximiis conatibus suis. Ἀγλαΐ μερίμναις* sunt studia, consilia, conatus Aristoclidæ in rebus praeclare gerendis, quæ explicatio iam in Scholiis habetur. Sic Olymp. I, 106. *θεὸς ἐπιτροπὸς ἔδωκεν ἑκάστῳ μερίμναισιν*, ubi v. nott. quas cf. etiam ad Olymp. II, 60. et ad Pyth. VIII, 85 sqq. His expeditis quaerendum restat, quid hoc loco sibi velit Thearii commemoratio. Dubitari nequit Aristoclidem aliquo modo cum Thearis fuisse coniunctum. Aut igitur unus e familia sua fuit inter Thearos aut ipse. Si ipse Thearus fuit, credam eum aliquanto post victoriam reportatam Thearum factum; nam quum hæc certamina obiret, nondum videtur mihi fuisse in hoc illustri collegio. Vides quid inde sequatur. Si sensus est; Aristoclidem quum vinceret illustrasse Thearium, credam unum e familia eius fuisse inter Thearos; sin omnino hoc dicit Pindarus: *factum esse egregiis viri conatibus ut iam laudem inde habeat et Thearium*, nihil obstat quo minus ipsum Aristoclidem statuamus Thearum fuisse, quum hæc caneret Pindarus. Atque hoc equidem praeferam. Nam si unus e familia Aristoclidæ inter Thearos fuit, mihi quidem minus apta videtur Thearii commemoratio. Quid enim? Num Aristoclidēs eum tantum illustravit e gente sua, qui inter Thearos erat? Annon etiam ceteros gentiles? Aptius igitur erat et æquius dicere, quod saepe dicit alias, victorem illustrasse patriam et gentem suam. Hanc difficultatem declinabimus, si statuamus Aristoclidem ipsum tum fuisse Thearum. Etenim, ut aperte loquar, coniicio carmen cantatum esse in Theario, sollemnibus institutis epulis ad epinicia

celebranda. Sic demum aptissima est Thearii mentio et rationem habet ab omni parte idoneam. Pergit Pindarus: *ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, ὃν τις ἐξοχώτερος γίγνεται κ. τ. λ.* De hoc loco exposuit Boeckhiius in nott. critt. nobis nonnulla addenda sunt. Ac primum quidem cave veritas: Usu cernitur summum ex iis, in quibus quis excellat; hoc enim permire dictum sit; sed ita verte: *Usu cernitur summa rei qua quis excellat, τέλος τούτων, ἃ ἐξ. γίν.* per attractionem. Nam ut monuit iam Heynius, *τέλος* est ipsius rei summa vis, summa. Hinc Boeckhiius simpliciter vertit: *experientia cernitur, in quibus quis excellat.* His positus sensus erit hic: *Usu cernitur cuiusque hominis virtus, qua quis excellat inter iuvenes, qua inter viros, qua inter seniores.* Sic singularum aetatum per se plures erunt virtutes, plures igitur iuvenum, virorum, seniorum, pro diversa hominum indole, ei autem qui tribus aetatibus excellit, tribuentur tres, unuscuiusque aetatis virtutum una. Est tamen etiam alia ratio, si omnino iuvenilis aetatis praestantiam dicas iuvenilem virtutem, et virilis aetatis praestantiam eodem modo virilem virtutem, ac similiter in senioribus; h. e. si universe florem cuiusque aetatis dicas propriam eius virtutem, omissis ingeniorum diversitatibus. Sic tres omnino erunt humanae vitae ad senilem aetatem virtutes, quibus accedet quarta senum iamiam decrepitorum *ἐπὶ γῆρας οὐδῶ.* Si hoc voluit Pindarus, non potuit scribere *ὃν τις* ut mihi quidem videtur, sed dicendum erat *ὅστις*, quod ipsum Scholiastes videtur habuisse. Iam haec erit sententiae ratio: *Usu cognoscitur hominis praestantia, siquis excellat, iuvenili virtute inter iuvenes, virili inter viros, senili inter seniores. Longior vita potest etiam adducere quartam, sapere in loco.* Fateor mihi hoc melius videri. Nam ut decrepitorum omnino una est generalis virtus, dico illud *προσείν τὸ παρελόμενον*, sic etiam unicuique ceterarum vitae aetatum omnino unam videtur tribuisse virtutem, missis singulorum hominum diversitatibus. In ceteris plane assentior Boeckhio meo, nisi quod sponte intelligitur, me quattuor aetates ponere, iuvenilem, virilem, senilem et senum decrepitorum. Contra Boeckhiius etiam nunc censet tres tantum aetates designari, puerilem (*ἐν παισὶ νέοισιν*) usque ad initium virilium annorum, *μέχρι τοῦ ἐκ παιδῶν ἐξέρχεσθαι καὶ ἐς ἀνδρας ἐγγράφεισθαι*, cuius rei terminus apud Athenienses in annum duodevigesimum constitutus erat, inclusa prima adolescentia s. *ἐφηβεία*; tum virilem (*ἐν ἀνδράσιν*); senilem (*ἐν παλαιτέροις*): harum tres esse virtutes, singularum aetatum singulas: quartam autem virtutem, ut Hermannus statuit, esse tribus illis aetatibus communem, et in senibus quidem maxime elucentem et perfectam, non tamen senibus propriam, eamque formalem quodammodo, *προσείν τὸ παρελόμενον*, quae et in puero et in viro et in sene cernatur, quippe quae efficiat, ut unusquisque suam rem agat neque alius aetatis virtutem occupet; hanc igitur qui una cum tribus illis nactus sit, eum habere quattuor: quae tamen quum nonnisi cum longa vita contingere omnes possint, quod senilis virtus et communis illius quartae virtutis absoluta perfectio seni demum competit, ideo dici quattuor illas longā vitā afferri. Idem etiam illud *ὃν* expelli non vult, sed ita explicandam sententiam censet: *Esse quidem tres tantum pro aetatibus in unoquoque virtutes, sed, ut dixi, varias pro hominum indole, unde alius alia re excellat; unuscuiusque tamen nonnisi tres esse, unam quam ille puer iuvenis, alteram quam idem vir, tertiam quam senex habeat; quibus quarta illa omnibus communis accedat; itaque nihil mirum esse, si, licet singularum aetatum plures pro unuscuiusque indole virtutes sint, tamen singuli usque ad senium praeter communem quartam nonnisi tres habeant.* Has autem quattuor virtutes quum in Aristoclide laudet poeta, perfectum quodammodo hominem describi, qui et tribus singularum aetatum virtutibus excellat, et quartam habuerit, quae effecerit, ut puer iuvenis plane pueri-

lem, vir virilem, senex senilem virtutem exercuerit. Quodsi tamen quattuor aetates distinguendae sint, et quarta virtus quartae aetatis sit, non tribus aetatibus communis, aetatem quartam Boeckhius quoque censet *extremum* esse *senium* ἐπὶ γῆραος οὐδῶ, quo posito *προγῆναι τὸ παρκεῖμενον* esse putat *Rebus praesentibus acquiescere nec quidquam ultra quaerere*: quod seni decrepito unum superest. Et haec quidem Boeckhius, qui ultro fatetur sibi hunc locum, quo eum diutius consideret, eo obscuriore fieri: nunc his accuratius expositis certe hoc effectum est, ut status controversiae liqueat. Quodsi verior iudicabitur Boeckhii mei sententia, ego quoque non reluctabor. De forma praesentis ἐνέπει monet Buttmann. Lexilog. p. 280. Addit Pindarus: τῶν οὐκ ἄπειται, sc. Aristoclidēs, quem vides tum senem fuisse. Tertia persona, qua supra usus erat poeta, utitur etiam hic, quia haec cum antecedentibus cohaerent.

Vs. 73. usque ad fin. Sequitur iam ultima pars hymni, in qua excusat carminis dilationem. Χαῖρε: Recte nunc mutatur persona; nam ipsum nunc alloqui debebat Aristoclidem. Et fortasse haec a coryphaeo pronunciabantur. Ad ipsam salutationem et universum locum cf. Pyth. II, 67. hoc loco Schol. τὸ χαῖρε a propinatione desumptum putat: quod non probo. Pergit poeta: ἐγὼ τὸδε τοι πέμπω μεμυγμένον μέλι λευκὸν σὺν γάλακτι κ. τ. λ. Ego tibi mitto hoc mel cum lacte mixtum, quod admixta spuma ambit, potum cantatum Aeoliis tibiis, ut ἀπῶν ἐν αὐλοῖς Olymp. V, 19. Sed de constructione loci expositum iam in nott. critt. Notum autem est, Pindarum passim hymnum epinicium cum potu comparare; tenendum vero hanc comparisonem reperiri nonnisi in carminibus in convivio cantatis, ut Olymp. VI, 91. VII. init. ubi cf. Boeckh. et Isthm. V. ubi v. nos. Tales enim metaphoræ ab intelligente poeta accommodabantur ad epiniciorum formam, qualem declaratum accepisset. Hoc loco pro vino placuit poetae mel cum lacte mixtum dicere carmen, ut solebant veteres mel addere lacti; cf. Aelian. H. A. XV, 7. Quum igitur Pindarus hic spreverit usitatiores vini comparisonem, quaeras quae causa eum ut hoc faceret moverit. De qua re nihil habeo praeter coniecturam. Videtur inesse hoc: Mitto tibi potum dulcem et lenem, ut habet dulces hoc carmen laudes et placidum rerum decursum ac numeros molliores Doriis sed non fractos. Aptior videtur hic potus Aristoclidæ seni quam vino spumans poculum, et fortasse etiam Musae, cui Aristoclidēs victoriam suam debebat, aptius erat hoc libamen, siquidem traditur Musis libatum esse *νηφαίλοις*, cf. Schol. ad Sophocl. Oed. Colon. 100. *νηφαλία* proprie dicta ὑδρόσπονδα et μέλισπονδα; cf. Wyttenb. ad Plutarch. T. VI, P. II, p. 849. Fortasse tamen etiam μέλικρατον quod antiquo usu dicebatur, huius generis fuit; cf. Odyss. κ, 519. et Schneider Lex. Gr. Dixi me nonnisi coniecturas habere ad locum explicandum; tamen aliquid quam nihil tentare malui. Denique quum probabile sit cantatum esse carmen in Theario paratis epulis, fortasse etiam huc simul respexit poeta, significans se ad convivium ornandum suavem hunc potum mittere, ut in alia re est in Fragm. Scol. 3: ὦ Θρασύβουλ', ἐρατὰν ὄχημ' αἰοιδᾶν τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. Addit Pindarus: ἔστι δ' αἰετὸς ὥκεις ἐν ποτανοῖς, est tamen aquila velox inter volucres, h. e. admodum velox avis, velocissima avis. Sic ἐν παισὶν νέος Pyth. IV, 281. est iuvenili robore praestans, ut ἴσος ἐν ἴσοις est iustissimus vir. Porro comparatio aquilae quae celerrime capit, e longinquo delata, cruentam praedam, significat poetam scopum quem petit facili certeque volatu assequentem, h. e. rem propositam optime tractantem. Non possunt idem crocitantēs graculi, qui eximia illa alarum vi destituti humilia sectantur. Nam poetam non victorem intelligi debere et aliorum locorum comparatio docet ut Olymp. II, 97. Nem. V, 21. et rerum nexus. Sensus igitur nude declaratus hic est: Sero quidem

mittitur carmen, verum a poeta, qui siquando rem aggreditur, eam tractat eximie. Sed cum hoc ita nude dictum displicuisset magnopere, prudens rem involvit imagine, atque haec ipsa causa est, ut equidem censeo, metaphoræ hoc loco positæ. Absolvitur metaphora oppositione graculorum; quæ non aliam ob causam addita est nisi ad explicandam uberius et accuratius præcedentem sententiam: ut vs. 39. 40. prioribus per opposita magis illustrandis inserviunt. Quare nolim moleste quaerere, quosnam intellexerit Pindarus poetas, nec toties advocatum Bæchylidem Simonidemve nunc quoque advocare. *Κραγέτην κολοιδν* hinc duxit Philostratus minor Imag. 6. Sequitur ultima sententia: *Tibi vero, Clio volente, e Nemea, Epidauro, Megaris splendet gloriæ lux*, h. e. tu vero Clio volente, gloriam multis certaminibus conspicuam habes; quare quum ea obscurari nullo modo potuerit, etiam hac de causa non potuisti detrimentum capere ex carminis retardatione. Sic enim hæc mihi videntur aptissime cum antecedentibus coherere, si in eandem sententiam dicta credantur. De constructione ut moneam, ἀπο proxime iungo cum *Ἐπιδαυρόθεν*, ut Homerus dixit *ἐξ Ἀλφειυμένην* Iliad. θ, 304. et *ἀπ' οὐρανόθεν* Iliad. φ, 199. quo admissio non dura videbitur structura loci. De Megaricis ludis v. ad Olymp. VII, 77—87. Epidaurus nobilis Aesculapii religione, qui antiquus Phlegyarum deus, quum in aliis locis tum hic eximie cultus est, v. Pausan. II, 26 sqq. In luco, ubi templum dei, fuit etiam stadium (Pausan. II, 27, 6.) ibique *Ἀσκληπιεία* acta teste Scholiasta ad hunc locum. Etiam musica certamina tum habita esse constat ex Platonis Ion. init. Porro tradit Scholiastes ludorum sollemnitatem quinquennalem fuisse, et novem dies post Isthmia agi solitam, de qua re disputat Corsinus Dissertatt. Agonist. IV, 10. qui Isthmia verna, tertiis Olympiadum annis acta, probabiliter intelligit.

N E M. IV.

Timasarchus Timocriti f. Aegineta, cui scriptum hoc carmen, fuit e Theandridarum nobili gente. Vicerat in Heracleis Thebanis, in Panathenacis Atheniensium et Nemeæ; ab ultima hac victoria carmen nomen habet. De tempore victoriæ reportatæ et carminis missi nihil traditum exstat in Scholiis; videndum igitur est, quid ex ipso carmine effici possit. Commemoratur in fine alipta Melesias, qui occurrit etiam in carmine Olymp. VIII. quod Alcimedontis victoriam celebrat reportatam Ol. 80. Melesiam, qui olim inter pueros lucta vicerat, deinde vir factus pancratiæ victoriam tulerat, probabile est iam provectiorem fuisse ætate, quum ad iuniores exercendos se conferret. Quare quum etiam Ol. 80. eo munere fungeretur, non vereor ne circa tempora pugnae Salaminiaæ carmen scriptum credas, sed illud potius probabile dices, siquis id circa Olympiadis octogesimæ tempora ponat. Atque eo nos ducit etiam invidiæ mentio iniecta qua flagrabat Melesias, eadem hic et in carmine Olymp. VIII. Tamen scriptum esse carmen censeo paullo ante Olympiadem octogesimam, quum nondum exortum esset bellum inter Aeginetas et Athenienses, quoniam memorantur in eo *λεπταὶ καὶ εὐώνυμοι Ἀθάναι*, quod non posuisset ita Pindarus, opinor, aliquot annis post in carmine Aeginæ canendo. Porro cantatum est carmen in Aegina novi-

Iunii die, ut colligo e vs. 35.; sed quo loco et qua in re cantatum sit, nonnisi tenui suspitione assequi licet. Suspicor carmen cantatum esse in pompa victoris per urbem. Favet huic opinioni metrica carminis ratio monostrophica, qualem habet etiam carmen Nem. IX. vix alibi quam in pompa cantatum, neque adest quidquam in toto carmine quod obstat. Cum igitur hoc carmen in pompa canendum esset per Aeacidarum urbem incidente, ideo faciendum statuit poeta ut omnium Aeacidarum nomina celebrarentur. Ac res quidem Aeacidarum gestas complecti uno carmine non poterat; tractavit igitur hunc locum ita ut exhiberet eos in diversissimis locis cultos, duorum vero, Telamonis dico et Pelei, Aeaci filiorum, etiam facta insigniora intexeret. Congestis sic in unum locum omnium Aeacidarum nominibus hoc consecutus est poeta, ut gens ostenderetur heroica, qualem nulla alia Graeciae urbs habuit, atque ita ipsum illud ἡῦπυργον Αἰακιδᾶν ἔδος, spendidissimorum heroum mater, quorum etiam imagines videtur servasse omnium, quam magnificentissime celebratum haberetur. Si iam tum potuit esse aliqua suspicio bellorum insecutorum, faustissima auspicia habebat Aegina tot heroum vigente potentia munita. Quidquid est, fuit tum Aeginae splendor maximus, qui non potuit illustrari exquisitius quam tot heroum laudatis numinibus. Credas haec in publica aliqua Aeacidarum sollemnitate cantata; sed obstat hoc quod nulla est in toto hoc carmine Aeacidarum invocatio, quae abesse nullo modo poterat, si festo horum heroum die res esset acta. Multo minus alius cuiusdam dei sollemnitatem eo ornatam credo, quum etiam huius rei nullum reperiam vestigium. De ceteris expositum est suo loco.

Vs. 1—8. Exordium carminis, de cuius ratione nonnulla moneo ad vs. 32. Primorum verborum est sensus: *Optimum est hilaritas laborum peractorum lenimen.* Ad formulam cf. Aeschyl. Choeph. 693. *ἰατρός ἐλπίς.* Poterat etiam sic dicere: *ἀριστος εὐφροσύνα ἀνδρὶ πόνον κεκριμένων ἰατρός,* nunc omisit ἀνδρὶ, quod per se inest in sententia. Vides quo referam sequens *νῦν.* Porro *κεκριμένων* recte explicat Scholiastes *συντελεσθέντων καὶ κρίσει λαβόντων.* Res nota. Pergit poeta: *Carmina vero suavissime deliniunt eum, h. e. quum optimum sit laborum peractorum lenimen hilaritas, quam quis habet post res feliciter gestas, nihil magis eum carmine epinicio exhilarat.* Nam *ἔλγειν* est blande, suavissime delinire, et manifesto hoc agit poeta in sequentibus, ut ostendat nullum esse iucundius levamen carminibus. Intelliges hinc cur carmina nunc ornatus dixerit *σοφὰς Μοισᾶν θύγατρας αἰοῦσας*, et cur haec ceteris huius commatis verbis praeposuerit. Nam ut omnino Pindarus admirabilis est exquisita collocatione verborum, sic in toto hoc exordio nullum verbum est, quod non aptissime positum sit. Semel monemus hoc, quia etiamnum nimis negligit quidam in explicandis veterum scriptis verborum ordinem attendere, quasi rerum pondera recte sentiri possint ubi illud neglexeris. Ceterum post *ἀπτόμεναι* malim colon positum. *Μαλθακὰ τέγγει γυῖα, emollit, lavando ut mollia fiant membra tarda et gravia ex laboribus.* Nam *τέγγειν* est *μαλάττειν*, humore molle reddere, unde pro macerare id dici constat, cf. Valcken. ad Hippolyt. p. 195. Ruhnken. ad Tim. Lex. Platon. p. 248. Sic consecutus est poeta, ut emolliendi vim cum recreandi significatione exhiberet coniunctam. Mox laus citharae socia est laus ad citharam cantata. Pergit: *Verbum factis superstes est, quod quidem Gratiarum ope, cogitatum et meditaturn protulerit lingua.* *Σὺν Χαρίτων τύχη, fausta Gratiarum ope;* similiter explicandum est Nem. V, 40. Gratias constat esse *κώμην* amicas; hic aptissime memorantur, quoniam carmen significare voluit pulchrum et quod non displiceat Gratiis: tale enim par est rebus gestis vivere diutius. Hinc est quod addit: *γρηὸς ἔξθου βαθείας.* Vim vocis *βαθείας* senties, comparato

loco Theognid. vs. 1051. *Μή ποτ' ἐπειγόμενος πρήξης κακόν, ἀλλὰ βαθείη σῇ φρενὶ βούλευσαι σὺ ἀγαθῷ τε νόῳ.*

Vs. 9 — 32. Transitus facit ad rem ipsam et memorat Timasarchi victorias. *Τό μοι θέμεν — ὕμνον προκώμιον εἶη.* Quum *κῶμοι* saepe sint cantus *ἐπικώμιοι*, *προκώμιον* hymni *ἐπικώμιον* recte dici potuit *προκώμιον*. Porro *θέμεν* est dedicare. Sensus loci hic est: *Iovem et Nemeam ac Timasarchi luctam cantaturo mihi pro exordio hymni liceat offerre haec de carminum epiniciorum iucunditate et praestantia dicta.* Eorum enim operae coniunctae haec victoria debebatur; ornaturus igitur eos et delectaturus cantu, praefatur de carminum iucunditate, tanquam aptissimo introitu. *Δεῖξαιτο*, illud ipsum puta *προκώμιον*. Veram constructionem intellexit etiam Scholiastes; ac dictum illud est faustissimum, unde perquam aptum est verbum *δέχεσθαι*. *Διακιδᾶν ἡπυργον ἔδος*, urbs Aegina. Muellerus Aeginet. p. 146. de ea scripsit sic: „Sita erat ad mare, adversus Africum, Epidauri puto et Chersonesi e regione; munitissima usque ad Olymp. 80. ita ut novem mensium oppugnationem sustinuerit; portubus circumdata duobus et haud dubie tam ampla, ut a templo Veneris ad australe usque insulae promontorium pertinuisse et fana, Pausaniae tempore disiecta, pleraque continuisse videatur. *Ἐν ἐπιφανιστάτῃ τῆς πόλεως*, ut scribit Pausanias II, 29. 6. situm erat Aeaceum, marmoris candidi *περίβολος τετράγωνος.*” *Δίκαι ξεναρκεῖ κοινὸν φέγγος*, iustitia advenas sublevante communis omnibus lux s. salus, *κίων παντοδαποῖσι ξένοις*, Ol. VIII, 26. Suaviter iterum utitur hac laude Aeginae; nam hoc vult, ut quae omnes advenas admittat, dictum quoque illud benigne recipiat. Cf. ad Nem. III, init. Ceterum videmus Aeginam etiam tum commerciis florentem. *Εἰ δ' ἔτι ζαμενὶ Τιμόκριτος ἄλλω σὸς πατὴρ ἐθάλπεν* κ. τ. λ., Pater tuus si viveret, is imprimis laetaretur hoc hymno, qui tres filii victorias complectitur. Sic et patrem laudat et ad victorias ipsas transitum parat. Pater Timasarchi musicam calluit: ex eadem hac Theandridarum gente fuit etiam Euphanes poeta lyricus, avus Timasarchi, de quo in fine legitur. Florebat tunc poesis lyrica inter Dores. *Ποικίλον καθαρίζων* iunge, ut dicitur *χαρίεν, ἱερὰν, ἱμερόεν, λαμπρὸν καθαρίζων*. Porro *τῷδε μέλει κλισίῃς*, huic carmini inclinans, h. e. lubenter canens hoc carmen. Commode haec interposita sunt inter verba: *θαμά κε — κελᾶδης*. Vulgatus est verbum *προσκλίνειν* et *προσκλινέσθαι*, ubi operam damus aliqui rei, ei favemus. *Ἦμνον κελᾶδης καλλινίκον* κ. τ. λ. h. e. saepe cecinisset hunc hymnum ferentem laudum ex tribus victoriis complexum. De voce ὄρμος cf. Boeckh. nott. critt. ad Olymp. I, 82. Porro iunge ὄρμον *στεφάνων Κλεωναίου ἀν' ἀγῶνος καὶ ἀν' Ἀθανᾶν ἐν Θήβαις τε*. Nam ut corona e Nemeaeo certamine et corona ex Athenis est laus parta in illis locis, sic etiam *στέφανος ἐν Θήβαις* est laus parta Thebis. Persaepe similiter Pindarus, ut *κόσμος Ὀλυμπία* Olymp. VIII, 110. *πέντε Ἰσθμοῖ νῖκαι* Pyth. VII, 13. *κλῆρος τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Πίλοπος*, Olymp. I, 93. et sic in aliis. Denique similiter quodammodo utramque constructionem coniungit Olymp. XII, 19. 20. *Νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανώσωμαι καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τε*. Ad *λεπαρᾶν Ἀθανᾶν* cf. Wytténb. ad Iulian. Orat. p. 429. Bergl. ad Aristophan. Nub. 299. Schneid. Vit. Pindar. p. 38. De Atheniensibus ludis v. Schol. Olymp. VII, 151. et IX, 130. et comment. ad Olymp. XIII, 37. *Κλεωναῖον ἀγῶνα* dicit Nemea. Nam Cleonaei, a quorum urbe non ita longe aberat locus Nemeaeus (cf. Strab. VIII, 377. Pausan. II, 15.), diu fuerunt praesides horum ludorum; cf. Schol. ad init. Nem. Argument. et Plutarch. Vit. Arat. c. 28. Praesides erant quum maiores Thiaei ibi vincerent; cf. Nem. X, 42. ac necesse est tenuisse eos etiam tum ius suum, quin hoc carmen scriberetur. Nam quo sensu Atheniensium et Thebanorum ludos hoc loco dicit, eodem par est dici

etiam Cleonaeum certamen. Non convenit igitur mihi cum Corsino Dissert. Agonist. III. p. 52. qui inde ab Olymp. 53. Argivos semper praesides fuisse censet. Οὐνικ' Ἀμφι-
 τρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον — Ἀγίνας ἔκατι, quandoquidem apud Amphitryonis se-
 pulcrum non invitum eum coronarunt, propter Aeginam. Veniebat aliquando in mentem
 iungere: Θήβαις τ' ἐν ἐπαπύλουσιν οὐνικ' Ἀμφιτρύωνος κ. τ. λ. tamen postea de hac
 constructione dubitare coepi. Amphitryonis supulcrum apud Thebanos memoratur
 etiam Pyth. IX, 84. et Pausan. I, 41, 1. Fuit ante portas Proetides; ibi enim Iolai
 gymnasium erat teste Pausan. IX, 23. cui iunctum fuisse Amphitryonis sepulcrum do-
 cent Scholia ad hunc locum. Atque in hoc stadio agebantur Heraclea (v. Schol.),
 quae etiam Iolaia dici solent. Cf. Comm. ad Olymp. VII, 77 sqq. In his vicerat Ti-
 masarchus. Ἀγίνας ἔκατι. Asopus, Aeginae pater, erat fluvius Sicyonius apud Pbi-
 untum. Tamen Thebani hunc honorem suo Asopo vindicare studuerunt, unde con-
 fusio Boeotico et Phliasio flumine orta est fabula de cognatione Aeginae et Thebae,
 tanquam sororum, firmata, ut videbatur, ab Apolline Delphico (cf. Herod. V, 80.)
 pluribus cantata Pindaro Isthm. VII, 17. Vide de his rebus Mueller. Aeginet. p. 10.
 accurate disputantem. Accidit circa Ol. 68, 4. cum Thebani bellum gererent contra
 Athenienses, ut oraculo iuberentur socios quaerere sibi cognatos. Adierunt igitur Ae-
 ginetas et exstitit ex eo tempore foedus, amicitia et hospitium Thebanis cum Aegine-
 tis: cf. praeter Herodotum Diod. IV. 27. Schol. Pindar. ad vs. 30. Disputat de hac
 re Mueller. Aeginet. p. 114. Ac vidimus ad Nem. III, 20. iam olim hospitium fuisse
 Herculi cum Aeacidis. Pindarus politicum foedus nusquam disertius memorat, uti par
 est, sed mythica tenet, nunc Aeginae et Thebae, quae ferebatur, cognationem et Her-
 culis cum Aeacidis hospitalem consuetudinem. In verbis Ἡρακλῆος ὀλβίαν πρὸς αὐ-
 λάν obscurum est quatenam sit aula Herculis. Illud falsissimum sit, si ipsas Thebas
 aulam Herculis dici credas, in qua sententia videtur fuisse Scholiastes. Dicuntur ur-
 bes deorum sedes, etiam δῶμα Ἡρας dixit Argos Pindarus Nem. X, 2. sed aulam ubi
 dixerint hoc modo, monstrari mihi velim. Hoc autem loco etiam adiecta praepositio
 πρὸς huic opinioni manifeste obstat. Equidem intelligo Ἡρακλεῖον, quod situm erat
 ante portas Electras; cf. Pausan. IX, 11, 2. Ὀλβίαν vertes praeclaram, nisi est εὐδαί-
 μονα, ob victoriam Timasarcho ab Hercule concessam. Cum Timasarchus Herculis
 ludos adiret, par erat eum templum Herculis petere ut ibi sacrificaret. Ἐν ᾧ ποτὲ
 Τροῖαν κ. τ. λ. cum quo iam Aeacidarum amicitiae foedus habuerunt, quo significat alteram
 mythicam amicitiae inter Thebanos et Aeginetas causam. Atque sic commode
 ad Herculis et Telamonis res gestas transit. De verbo πόρθησε cf. ad Nem. III, 36.
 Expeditiones contra Troiam, Meropes et Alcyoneum similiter coniunctim memoratas
 habes Isthm. V, 29 seq. De expugnatione Troiae vidimus Nem. III, 35. Meropes tene-
 bant insulam Con, devicit eos Hercules a Troia redux (cf. Schol. et Heyn. ad Apol-
 lod. Observat. p. 183.). Alcyoneus Gigas post Meropes devictos debellatus fertur ab
 Hercule (cf. Apollod. I, 6, 1. coll. II, 7, 1. cum not. Heyn.): Telamoni caedem Al-
 cyonei Pindarum tribuere Schol. Apollon. I, 1289. hinc notat. Factum esse in cam-
 pis Phlegraeis significat etiam Pindarus Isthm. V, 31. ubi etiam de Telamonis auxilio.
 Tamen Scholiastes ad hunc locum pugnam prope Corinthum in Isthmo dicit factam,
 unde conicias diversas fuisse de hac re fabulas. Sed Eustathium Thraciam agnoscere
 etiam in Scholiis Pindari h. l., Boeckhius notavit Praef. Schol. T. II. p. XXXIX. ad-
 ditque nunc idem, in Scholiis verba τῆς Κορίνθου ab imperita manu addita esse:
 Thracicum Isthmum Schol. Isthm. V, 47. nominat in eadem re: igitur hic quoque
 hunc intelligendum esse: nec tamen de Isthmo Thracicae apud Lysimachiam Cher-

sonesi cogitasse grammaticum, sed de Isthmo peninsulae Pallenae s. Phlegrae, in quo sita Potidaea. Nempe Alcyoneus in ipso introitu peninsulae, ubi defensioni locus artissimus, Herculi obstitit ibique cum eo conflixit. Οὐ τετραορίας γε πρὶν δυνάεκα — δις τόσους, non antequam duodecim currus et viginti quattuor viros, qui in curribus erant, iacta rupe occidisset Alcyoneus Herculi socios. Erant enim in unoquoque curru duo heroes, more ex Homero noto. Ad ἔλεν cf. Hom. Il. 2, 228. "Ἐνδ' ἑλίτην διφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμον ἀρίστω, νῆε δύνω Μέρπος. Verba ἀπειρομάχας ἔων κε φανέλῃ κ. τ. λ. verto: Imperitus sit pugnae qui hoc non intelligat, qui hoc incredibile esse dicat. Ad sententiam quae sequitur Scholiastes affert versum e Tragico: τὸν δρῶντ' ἀπὸ τοῦ καὶ παθεῖν ὀφείλεται, cui similis est alius apud Stobaeum Eclog. Physic. I, 4. ed. Heeren. et Theophil. Antiochen. adv. Antolyc. II, 53. ed. Wolf. δρᾶσαντι γὰρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Ceterum quaeri potest cur haec a Pindaro posita sint. Quamquam Hercules et Telamon in illa pugna fortissime steterant et terribilem istum Gigantem prostraverant, tamen excusanda erat clades virorum. Sic igitur haec propter Herculem dicta videbuntur. Erraveris tamen, si nihil praeter hoc subesse credas. Verior horum dictorum causa haec esse videtur, ut simul soletur victorem, qui nonnisi post multos labores victoriam videtur tulisse, attrito corpore. Sensit hoc etiam Scholiastes ad hunc locum. Atque infert Pindarus talia etiam alibi, ut Olymp. XI, 15 seq. Compara mihi iam exordium carminis, et intelliges, quid sit quod statim in principio εὐφροσύνην laudet et cantum tanquam optimum laborum peractorum levamen. Ad luctae labores exantlatos pertinet etiam comparatio calidae aquae membra fessa recreantis. Quamquam enim haec cuivis luctatori victori recte dici possunt, imprimis tamen apta sunt ubi quis non facilem habuit victoriam. Quare equidem non dubito haec omnia in eandem sententiam dicta esse. Iam, ut ad hunc locum redeam, vide rationem poetae. Timasarchi victorias enumerans ultimo loco posuit victoriam ex Heracleis reportatam, ut hinc ad Herculem et Telamonem veniret, quorum quaedam facta nobiliora recensens ultimo sic utitur, ut soletur simul Timasarchum, et excuset quae ille adversa in lucta perpressus erat. Post quae abruptum orationem.

Vs. 33—43. Significat poeta se quamquam plura de his rebus dicenda habeat et aegre ab iis abstineat, tamen abruptum orationem quum alia restent. Τεθμός quum vulgo legem significet aut institutum quod publice habetur, vix potest aliter accipi quam de ratione talium carminum more sancita, ut et domestica praeferantur peregrinis et ne domesticorum heroum in uno solo laudando se contineat oratio, ubi plures laudem postulent. Atque ita etiam facit fere Pindarus. Ωραὶ τ' ἐπειγόμεναι, quippe quum etiam alia celebranda sint in hac pompa. Amamus enim haec et similia ita interpretari, ut etiam temporis apta sint, quo audiebantur. Alii sic intelligunt: urget tempus, quum carmen ad certum diem promissum sit. Pergo ad seqq. Ἵνγγι δ' ἔλκομαι ἤτορ νομηνία θιγέμεν. Haec obscuriora sunt; videbimus singula. De ave Iynge, cuius usus in re magica, v. ad Pyth. IV, 214. Similiter ἔλκεσθαι proprium in rebus magicis, ut Theocrit. II, 17. et apud Latinos ducere (cf. Virg. Eclog. VIII, 68. ibiq. Voss). Porro νομηνία quum imprimis consecrata fuisse videatur epinicii celebrandis, quod colligi potest e Scholiis ad Nem. III, 2. ea huius quoque festi epinicii tempus significari probabile est. Iam vide sensum loci. Credas vertendum esse: Iynge vero ducor ut tangam novilunium s. festum epinicium. Quamquam enim θιγέμεν plerumque cum genitivo iungitur, tamen dubitari nequit etiam cum dativo id Pindarum iunxisse, de quo v. ad Olymp. I, 67 sqq. Sed etsi non nego per linguam ita verti quodammodo posse ut indicavi, hoc tamen loco quo minus verum hoc habeam,

obstat sententiarum ratio. Imago e re magica petita indicat poetam insidiosa aliqua vi duci, cui nunc obsistere debeat. Et ipse statim addit: ἀντίτειν' ἐπιβουλῆς, insidiosus illecebris, ut apud Lucian. de Saltation. c. 3. est ἐπιβουλεύειν τοῖς ὄσσι, de Sirenius Ulysses cantu allicientibus. Hinc intelligitur locum quem tractamus non posse intelligi de cupiditate novilunium attingendi, sed potius de ea vi esse cogitandum, qua Pindarus ad res quas modo orsus erat persequendas trahabatur. Atque ita fere etiam Heynius sententiam cepit. Verto igitur sic: *lynge autem trahor animo, ut haec praesente novilunii die tangam.* Nempe sunt haec manifesto opposita antecedentibus; trahitur poeta in diversas partes; retinet eum, quo minus pergat, τεθμός ὥραι τ' ἐπειγόμεναι, trahit, ut ea nunc tangat, animi cupiditas. Fortasse facilius intellecta esset vera haec membrorum ratio, si scriptum haberetur: ἐρύνει με τεθμός, ἔλκομαι δὲ διεγμέν ὕγγι, aut sic: τεθμός ἐρύνει, ὕγγι δ' ἔλκομαι. Non minus tamen usitata est haec verborum collocatio quam Pindarus hoc loco praetulit, immo dico eam exquisitissimam (cf. ad Nem. IX, 39 seq.). Quare haec quidem satis defensa sunt; nam διεγμέν, attingere, sc. τῶν μακρῶν, per se clarum est, ut ἀπτεσθαι λόγων, διγγάνειν μύθων, alia dicuntur. Erant autem Hercules et Telamonis res gestae ad ornandam Timasarchi luctum aptae, atque etiam alibi commemorat haec Pindarus in celebrandis Aeginetarum victoriis, coniungitque horum heroum nomina lubenter, cum Hercules laudibus magnopere delectetur. Unde intelligitur quae sit haec vis animum trahens. Boeckhiius tamen priorem, quam proposui, rationem ideo praefereendam censet, quod quum structura verbi θίγειν et ἀπτεσθαι cum dativo adeo usitata fuerit, vix separari θίγειν et νομιμῆς possint: verba autem ὕγγι δ' ἔλκομαι ἥτοι ν. θ. tum explicationem esse praegressi Ὡραὶ τ' ἐπειγόμεναι, declarante poeta sibi in carmine conficiendo non licere ulterius evagari; summo enim se desiderio et quasi magicis incantamentis teneri, ut sollemnia epinicia attingat. Itaque quamvis iam medius insit medio mari (βαθεῖα ποτιᾶδι ἄλμη), hoc est digressioni, tamen maris insidiis, hoc est digressionis poetam abripientis illecebris, esse renitendum. Ἐμπα autem non ad priora spectare, sed ad seq. καὶ περ, ut Pyth. IV, 237. Nem. VI, 4 sqq. Haec ille. Pergit poeta: Quamquam iam in medio cursu es, obsiste cupiditatis illecebris, et multum videbimur adversariis superiores cum laude incedere. Verba σφόδρα δόξομεν κ. τ. λ. sunt pro apodosi antecedentis sententiae, ut in illo apud Persium Satir. II, 22. aperto exemplo: Dic aegedum Staio, „pro Iuppiter! o bone,” clamet, „Iuppiter!” Sunt haec nota e grammaticis. Hinc oratio nulla copula ligata est. Sensus igitur: Tamen obsiste, quod si feceris, adversarii non habebunt quod vituperent. Δαίων ὑπέρτεροι est: invidia adversariorum, reprehensorum maiores. Addit: φθονερά δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων κ. τ. λ. invidis autem oculis adversarius persequens frustra in tenebris nocere conabitur. Praeens νυλινδὲι pro futuro est, quod huic loco aptissimum. Ceterum ut hodie Pindari in fabulis intexendis artificium non intelligitur ab omnibus, ita etiam eo tempore fuerunt, qui poetam vituperarent, quod inferret aliena et omitteret necessaria, Herculi nimium addictus. Credam autem carpi Aeginetas quosdam, quemadmodum Nem. VII. ubi dicta de Neoptolemo excusat, manifesto tanguntur Aeginetarum quorundam reprehensiones, et qui in hoc ipso carmine defenditur Melesias, apud Aeginetas censendus est invidia flagrasse. Nam inepte quod alibi factum esset, Aeginetis inculcasset. Addit: Mihi vero qualem dedit fortuna facultatem tempus futurum perficiet, quatenus fato concessum; nec poterunt me impedire in cursu meo adversarii. Etiam post pugnam Salaminiam ita scribere potuit Pindarus, ut male inde colligeres, haec iuvenem prodere poetam.

Vs. 44—72. *Ἐξέθαψε — διελθεῖν*. Transit nunc poeta etiam ad ceteros Aeacidas, eosque recenset omnes praeter Telamonem, cuius supra iam facta erat mentio. Ac primum quidem commemorat Telamonis filios. Dicit igitur: *Pertexē iam, et hoc statim, o cithara, Lydia cum harmonia carmen, carissimum illud Aeginae et Cypro*. Lydiam harmoniam hoc carmen habere commode additur, quia haec dulcis est (v. Metr. Pind. p. 240.), dulcem autem modo citharam poeta appellaverat. De Lydia harmonia v. etiam Metr. Pind. p. 277. ubi Boeckhius docuit, tam quia puer vicerit Timaræarchus, quam quod defunctorum memoria carmini insit, Lydiam harmoniam usurpari: idem addit, carmen a pueris cantatum esse, quibus Lydia harmonia imprimis conveniat. Hoc est quod Schol. vult vs. 14. *ὕμνον προκώμιον εἶπε δὲ τὸ ὑπὸ χορευόντων μὲν λέγεσθαι τὸν ὕμνον νεωτέρων τινῶν*: et ipsos numeros tales esse Boeckhius animadvertit, vix ut alia quam puerili voce cani apte queant. *Oenona* vetus nomen Aeginae, cf. Herod. VIII, 46. Strab. VIII, p. 375. Pausan. II, 29, 2. de quo disputat Mueller. Aeginet. p. 784. *Ἐνθα Τεύκρος ἀπάσχει*, ubi *Teucer* procul a patria regnat. Usus praepositionis *ἀπὸ* certam analogiam habet, ut est *ἀπονάσθαι, ἀπονάσσομαι, οἱ πρόσθω ἀποικούντες* apud Xenophont. Oecon. IV, 6. Colebatur autem Teucer in Cypro pro heroe, ubi etiam posterius eius usque ad Euagoram regnum tenuerunt; cf. Pausan. II, 29, 4. Urbs ab eo condita dicta Salamis; cf. Tzetz. ad Lycophr. vs. 450. *Ἀίας Σαλαμῖν' ἔχει*: templum eius in insula commemorat Pausan. I, 35, 2. Epitheton *πατρῴαν* addit oppositionis causa. *Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαιενῶν Ἀχιλεὺς νῆσσον*: Leucen, Achilli sacram, quae fuit parva insula in Ponto Euxino ad Istri ostia, ubi Achillis templum; cf. Pausan. III, 19, 11. Antonin. Liberal. c. 27. ibiq. Munck. p. 183. ed. Verheyk. Spohn. de extr. Odyss. parte p. 62. Probabiliter coniecit Muellerus Aeginet. p. 84. haec sacra a nautis Aegineticis instituta esse. Nomen Scholiastes insulae impositum tradit: propter magnam multitudinem *ἐξαδίων* ibi degentium, nisi hoc commentum est: Boeckhius tamen verum videtur. Colebatur ibi cum Achille Iphigenia; cf. Schol. ad h. l. et Antonin. Liberal. l. c. quae cum dea Luna fuisse videatur, inde suspicor nomen *Λευκῆς* insulae datum. Cf. ad Isthm. IV. init. De lectione *Εὐξείνῳ* v. Boeckh. nott. critt. et cf. correctionem notae in Appendice ad hunc tomum. *Θέτις δὲ κρατεῖ Φθιά*: eximie culta fuit Thetis in Thessalia, ut monet etiam Heynius ad Apollod. p. 313. Pertinet huc urbs *Θετίδειος* dicta, memorata a Pherecyde (cf. Schol. et Fragm. Pherecyd. Sturz. p. 83.), a Tzetz. ad Lycophr. 175. ab Eurip. *Andromach.* 20. *Hellanic. Fragm.* Sturz. p. 134. Strab. IX, p. 431. ubi plura indicata. Urbem fuisse dubitari nequit propter certa veterum testimonia. Quum poeta manifeste hoc agat, ut Aeacidas diversissimis locis coli ostendat, commemorat etiam Thetidem, quae Peleo nupta in gentem Aeacidarum venerat. *Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσία*: nam constat Neoptoleum post Troiam eversam discessisse in Epirum; v. ad Nem. VII, 37. Fuit etiam Byllis in Illyria colonia Myrmidonum et Neoptolemi (cf. Stephan. Byz. v. *Βύλλης*). *Διαπρυσία* est late patens: cf. de voce ad II. 8, 227. et ad Hesych. Tom. I. p. 962. *Βουβόραι τόδε πῶντες* etc. ubi pascuis apti colles descendunt a Dodona ad Ionium mare. Erat Epirus *ὄρων πλήρης*, Strab. VII, p. 327. et Epitrotici boves ob eximia pascua praestantissimi; cf. Aristot. Hist. Animal. III, 16. Plin. Hist. Nat. VIII, c. 45. ibiq. Hard. Dodona est notissima, ad montem Tomarum olim sita (cf. Strab. VII, p. 328.), a qua distinguendam esse aliam in Pelasgiotide certum est. Cf. Clavier ad Apollod. Tom. II, p. 77. Car. Ritter. in Propylaeis Historiar. Europ. p. 384. Mueller. Aeginet. p. 159. Habuit utraque cultum Iovis, quem plane persuasum habeo cum Muellero esse ipsum Iovem Hellenium, patrium Aeacidarum

deum. Atque ad haec sacra secesserat Neoptolemus in Epirum. Iam Pindarus venit ad *Peleum*. De urbe Iolco sita in radicibus Pelei et de fabula, quam hic tractat Pindarus, v. notata ad Nem. III, 33. *Λατρεῖαν παρέδωκεν Αἰμόνευσιν*, subiecit Thessalis. Verum quod subest, perspexit Muellerus mihi carissimus, *Histor. Orchom* p. 257. Nempe Acastus fuit ultimus Minyarum ibi regnantium; Minyarum imperio successit Thessalorum immigrantium dominatio. Sed in hoc nexu rerum, quod Iolcum Peleus Thessalis tradidisse dicitur, hoc sensu dictum est: *Iolci autem apud Thessalos Peleum memoratur nomen eximie de iis meriti*. *Πολεμῆα χεῖρ προστραπὼν*, hostili vi aggressus. Pro medio *προστρέψασθαι* (cf. Hom. *Epigr.* XVI.) h. l. est *προστρέπειν*, accedere, proprie gressus admovere. Sic notum est *πелάω* s. *πелάζω* (Aeschyl. *Prometh.* 282. Eurip. *Electr.* 134.), porro *νομᾶν*, *ἐπινομᾶν*, *στροφᾶν* (cf. Lobeck. ad *Soph. Ai.* p. 310.) ne afferam *ὑποστρέφειν* Il. γ, 407. *ἐπιστρέφειν*, alia. *Πολεμῆα χεῖρ* dictum, ut *ἐρχεσθαι* *ἰκεσθαι* χεῖρ, alia multa. *Δολίαις τέχναισι χρησάμενος*, fraudulentas artes expertus, ut monet Heynius. Sic dicitur *νύχθ. δυστηχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς* *χρησθαι*. Adde etiam Wyttenb. ad Plutarch. T. VI. P. I. p. 567. De verbis *τῷ δαίδαλῳ δὲ μαχαίρᾳ* v. Boeckh. nott. critt. qui Zenobii locum se nunc non reperire posse notat et addit *Prov. App. Vat.* III, 39. *Prov. Suid.* IX, 76. XI, 79. Ceterum Vulcanum etiam Daedalum vocatum esse Welckerus notat: quod nomen legitur in vasculo ap. Mazoch. *Tab. Heracl.* p. 137. cf. Millin. *Galer. mythol.* tab. 13. 48. Winckelm. *Opp. T. V.* p. 222. sed a Pindaro hoc alienum iudico. Subduxerit ensem Peleo Acastus et abdidit, ut hunc quaerens Peleus in Pelio a Centauris occideretur (cf. Schol.). Schneiderus notat: „Winckelmannus *Hist. Art.* I. p. 551. narrat in antiqua gemma caelata in agathonyche extare Peleum ab Acasto in silvis derelictum; ubi somno inclinaturn Centaurus saxo sublato aggreditur, sed eum Psyche adstans ex somno excitatum servat.” Sed dicendum etiam de voce *ἐκφέρειν*. Nam quum verbum *ἐκφέρειν* interdum significet indicare, ut Eurip. *Ion.* 1352. placuit haec significatio etiam hoc loco nonnullis, perperam. Errabis etiam si sic intelligas: *mortem prohibuit Chiron et fatum Iovis cum eripuit*; quo nihil potest esse magis ieiunum. Immo recte vertit Heynius: *ad exitum perduxit*. *Ἐκφέρειν μισθοῖο τέλος*, adducere tempus mercedis constitutum, dixit Hom. *Il.* φ, 450. Apud Aeschyl. *Pers.* 226. vera lectio videtur: *ἐξέλκοντο δὴ τὰ χρηστά*, pro *ἐκτέλειτο*. Sed quid fuit fatale illud? An ut servaretur Peleus ex insidiis Acasti? Sic eandem sententiam habebimus bis dictam, quod equidem non feram. Immo in fatis erat, ut Peleus Thetidem in matrimonium duceret. Atque hoc perficit Chiron servans Peleum et nuptias concilians; cf. ad Nem. III, 54. Significat ipse Pindarus iis quae sequuntur. Thetidem varias induentem figuras vi captam a Peleo vidimus Nem. III, 34. *Σχάσαις*, h. e. *ἐπισχών*. Proprium esse verbum de remis inhibendis s. remittendis (cf. *Find. Pyth.* X, 51.) passim monent veteres, ut Scholia ad hunc locum et ad Eurip. *Phoeniss.* 455. Ac non semel est cohibere, ut Eurip. *Phoeniss.* 967. *Κρέον, τί σιγάς, γῆρην ἀφθογον σχάσαις*; Denique *ἀκμῶν*, vim, cf. nott. critt. ad *Ol.* II, 69. *Ἐλθεν δ' εὐκυκλον ἔδραν*, contigit ei videre; *εὐκυκλον ἔδραν* vides esse *κύκλον ἔδρων*, nisi una fuit omnium deorum sedes, in qua divisi singulis diis loci, ut in uno Amyclaei Apollinis throno plures sedes fuerunt (v. Pausan. III, 19, 1.). Utrique interpretationi convenit *Pyth.* III, 94. *Καὶ Κρόνον παῖδας βασιλῆας ἴδον χροναίας ἐν ἔδραις*. Ibidem *ἔδνα* quae hic *δῶρα*. Porro *ἐκφαίνειν*, oculis subicere, est exhibere, offerre; aptissime. Laetatur enim egregia dona perlustrantes. Similiter alterum accipe: et obtulerunt ei potentiam ad posteros duraturam. Nam etiam hanc tum dederunt cum *ἔδνοις*. Dictum vero *ἐς γένος*, ut dare aliquid alicui in aliquod tempus,

in posterum, in aeternum, dicitur. Vides me retinere ἐς γέρας, licet variet lectio. Nimis tenue est me iudice γέρας. Nam hoc agit poeta, ut ostendat Aeacidarum eximiam potentiam; quare ut religiose coluntur multis in locis, sic posteri Pelei etiam nunc regnant in Epiro. Pelei nuptias memoravit, ut diceret de insigni deorum in hanc gentem benevolentia, ut diceret de potentia perenni Aeacidis concessa. Γαδέρων το πρὸς ζόφον οὐ περᾶτον, ulterius provehi non licet; cf. ad Nem. III, 20 seq. verba haec affert Schol. Eur. Hippol. 744. Πρὸς ζόφον, h. e. πρὸς δύσιν. Εὐρώπῃ ποτὶ χίρσον verto: Flecte iterum ad Europam continentem terram.

Vs. 73. usque ad fin. Progreditur iam ad laudes gentis, unde Timasarchus oriundus. In fine laudat etiam Melesiam aliptam. Oditur sic: Theandridarum certamina ut canerem lubens veni, Olympia, Isthmia, Nemea, pollicitus; h. e. alia sunt quae me iam vocant; Theandridas celebrare promiseram, ut recte explicuit Heynius. Ceterum iunges: ἀέθλων Ὀλυμπία τε καὶ Ἰσθμοὶ Νεμέα τε, de qua constructione vide supra ad vs. 19. Ἐνθα πείραν ἔχοντες — στεφάνων, quoties ibi certant, redeunt cum coronis. Πείραν ἔχειν, ut δῆρην ἔχειν Odyss. ω, 515. Accedo ad haec: Πάτραν ἰν' ἀκούομεν, Τιμάσσαρχε, τεὰν ἐπινικιοῖσιν αἰδοῖς πρόπολον ἔμμεναι. Est πάτρα gens Theandridarum universe dicta; Theandridae, quos ante dixit, sunt singuli ex gente victores. Etenim gentes sunt, quae patronymicis nominibus vocantur; etiam Aegidas gentem, non ut Herodotum secutus Boeckhius in nott. critt. dicit, tribum esse, ipse alibi docuit. V. Comm. ad Pyth. I, 58 sqq. Adde tamen quae de vocis πάτρα usu ad Nem. VIII, 46. a me et Boeckhio notantur. Idem σάν, pro quo tamen retine τεὰν, non alienum a Pindari sermone esse in Appendice notat. Universum locum Hermannus in novissima Heynii editione vertit ita: Ubi gentem tuam victoriis nobilitatam accipimus. Nam ministrum esse carminibus, ait, nihil est aliud quam materiam carminibus praebere vincendo. Sed vide mihi sententiarum nexum: Theandridae quando certant in Olympiis, Isthmiis, Nemeis, domum non redeunt nisi coronati, ubi gens vincendo materiam praebet carminibus. Quid tandem hoc est? Num gens domi vincendo materiam praebens carminibus proprias quasdam domi victorias refert ab illis diversas? Profecto hoc nec Pindarus voluit nec Hermannus, opinor. Respondeat aliquis hunc esse sensum: Theandridae quando ad illos ludos accedunt, nonnisi cum coronis domum redeunt, ubi gens inde laudem habet. Sed etiam hoc manifesto falsum. Nam et ineptum sic esset ἀκούομεν, nec conveniret vox πρόπολος, quae operam significat. Quae quum ita sint, duas tantum video rationes. Aut enim hic sensus est: Ubi gentem audimus tuam praeclaro rei gymnasticae studio florere, aut hic: Ubi gentem audimus tuam epiniciis carminibus reducere ornare. Prius, solum artis gymnasticae studium his verbis designari, nemo probabile dicat, qui verborum pondera aestimare consuerit. Alterum praetulit Boeckhius, de sumptibus choro praebendis explicans; Muellerus autem Aeginet. p. 143. lyricam poesin ab hac gente eximie cultam statuit significari, quippe ex qua etiam hi duo poetae sint, quos Pindarus in hoc carmine nominet. Sane habuit haec gens poetas lyricos, sed Pindarus ipse dicit eos esse mortuos, alii autem nobiles gentis poetae si tum aderant, meo iudicio Pindarus non poterat ita loqui ut facit. Quare mihi quidem etiamnum placet Boeckhii sententia, quamquam alibi apud Pindarum huius rei laudem memoratam non videmus. Nam haec ratio cum verbis poetae optime convenit. Manifesto opponitur gens singulis gentilibus victoribus, unde in principio commatis posuit πάτραν, quod mihi neglexisse videtur Hermannus. Verte modo verba ita uti ordinata sunt a poeta, et senties accuratissimam esse Boeckhii rationem. Iudicet iam lector. Nos pergitur ad sequentia. Sequitur enim iam locus

perdifficilis a vs. 79—90. de cuius constructione constituenda quum dissentiant Hermannus et Boeckhius, mihi etiam de hac re dicendum est accuratius. Ordari autem ab explicatione ultimorum verborum, quorum sensum nondum video satis accurate expositum; hoc expedito ad priora redeundum erit. Dicit igitur Pindarus: *Si vero Callicli me iubet columnam ponere Pario marmore candidiorem, — ille ad Acherontem habitans meam vocem invenit in Isthmo, qui ab Euphane cantatus est alio tempore. Alii enim alii aequales sunt; quae quis autem ipse viderit, ea se optime dicturum putat. Videbimus singula.* Ἐμᾶν poeta collocavit ante γλώσσαν, quia opponitur Euphanes. Porro: *meam vocem invenit in Isthmo*, quid hoc est? Respondeat aliquis, ibi hoc marmore Pario splendidius monumentum erigendum fuisse ubi victoria parta. Sed quidni potuerit hoc etiam in Aegina apte fieri in his ipsis epiniciis? Dicat alius, tantum procedere ab eo loco ubi aliquis vicerit; ibi igitur eum primum audiri. Sane quum vicisset Callicles in Isthmo, processerat gloria eius ab eo loco; sed cur denuo huc remittitur? Num necesse fuit etiam has repetitas laudes primum audiri in ipso ludorum loco? Vides haec sic non procedere. Quare aliud quaerendum est. Etenim Callicles erat iam ex aliquo tempore defunctus, nec viderat eius certamina Pindarus; alii enim alii aequales; quare ut tamen, quantum in se esset, digne caneret Calliclem, Isthmum adire, in ipso ludorum loco laudes viri haurire et ad cantum incallescere vult. Pindari igitur vocem Callicles melius auditurus est in Isthmo. Hoc ut ita verum habeam, movent sequentia. His enim comparatis didici Pindari mentem esse hanc: *Calliclem iam cantatum esse ab Euphane, nec posse se melius canere, quoniam non affuerit; tentaturum tamen rem, at in Isthmo.* His expeditis accedimus ad verba antecedentia, de quarum constructione dissensio est. Boeckhius vertit ea sic: „Sin tu me iubes Callicli avunculo ponere columnam Pario lapide candidiorem, quia ut aurum coctum fit splendidissimum, sic praeclara facinora virum tum tandem summis aequant honoribus, ubi carminibus illustrantur: profecto ille apud Acherontem habitans oris mei cantum invenit.“ Hermannus autem in Heynii editione novissima scripsit haec: „Male Boeckhius dedit ὁ χρυσὸς δ'. Verba ὁ χρυσὸς ἔδειξεν usque ad φῶτα apodosis sunt horum, εἰ κτελείς. Quae periodus plane similis est illi in Olymp. I. εἰ δ' ἄεθλα γάρνεν et quae sequuntur. Tota autem quia comparationi inservit, additum est sine copula alterum membrum, plane ut in fine Ol. II. ἐπεὶ φάμμος ἀριθμόν περιπέφηνεν· ἐκεῖνος ὅσα χάσματ' ἄλλοις ἔθνηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;“ Hactenus Hermannus. Videbimus paullo propius quid sit quo horum virorum rationes differant. Boeckhius verba ὁ χρυσὸς δ' — φῶτα, iungit cum antecedentibus, ut causa addatur, quare Timasarchus Calliclem cani velit: Hermannus contra ea pro apodosi antecedentium habet, toti autem ita compositae periodo ultima subiecta esse statuit tanquam comparatum comparanti; quare ex hac ratione primum loci membrum erit in protasi, apodosis autem conflata ex antecedente et consequente sententia. Haec res ut diiudicetur, ordiar a verbis: στάλαν — Παρίου λίθου λευκοτέραν. Credat aliquis in his verbis inesse nonnisi generalem monumenti eximii significationem, hoc modo: Si vero Callicli postulas monumentum aliquod eximium, — quum nihil sit ex monumentorum genere illustrius hymno, hunc ille ex me habebit. Verum hoc haud dubie ineptum est. Timasarchus non poterat a poeta aliud exspectare monumentum quam hymnum; quare absurde dictum esset: Si tu postulas monumentum aliquod insigne, equidem novi nihil melius hymno; hunc igitur dabo. Ergo tenendum est alterum, verba στάλαν Παρίου λίθου λευκοτέραν, dicta esse pro ipsa hymni laude. Ac iudicarunt ideam haud dubie Boeckhius et Hermannus. Iam accedimus ad

verba: ὁ χρυσοῦς — φῶτα. Si haec nonnisi explicationem eiusdem notionis, hymni dico, referrent, haud cunctanter Boeckhii sequeretur sententiam. Nam consentanea haec sunt: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, quia nihil hymno illustrius, faciam uti iubes. Ineptum vero sit alterum: Si tu postulas hymni laudem, nihil est hymno illustrius; dabo igitur hymnum. Haec igitur si exsisteret sententia, non posset probari constructio ab Hermanno proposita. Tamen res aliter habet. In verbis ὁ χρυσοῦς — φῶτα, comparatur cum auro splendente homo laudem hymni nactus; alia igitur notio regnat hic, alia in antecedentibus. Quae quum ita sint, instituta quam Hermannus proponit constructione, hic existit sensus: Si tu etiam Callicli postulas hymni laudem, profecto quum nulla re magis quam hymno illustretur homo, non frustrabor eo Calliclem; meam vocem invenito ubi dignissime canere potero, in Isthmo. Atque sic explicata haec veram Pindari mentem reddere videntur. Etiam inde apparet, cur poeta licet ipse non affuerit rebus gestis Calliclis, ut Euphanes affuerat, tamen eum canere non recuset. Redit sic disputatio nostra eo unde initium cepit. Accedit his nunc etiam Boeckhii. Post haec pauca addenda sunt de singulis. Dicitur Callicles μάτρωας Timasarchi, Eustathius ad II. β, p. 316. de patris et avunculis loquens scribit haec: Τούτους δὲ οἱ μὲν πατραδέλφους καὶ μητραδέλφους, οἱ δὲ πάτρωας καλοῦσι καὶ μητρώας. Πίνδαρος δὲ οὐκ ἀδελφούς ἀλλὰ γονέας μητρός μάτρωας ἔφη. Non satis accurate. Sane avus est μάτρωας Olymp. IX, 68. et maiores materni sunt μάτρωας Olymp. VI, 77. Nem. X, 37. adde Nem. XI, 37. atque ita Stesichorus πάτρωα dixerat τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, monente Eustathio: sed tamen avunculum significat vox μάτρωας haud dubie Nem. V, 43. ubi vide, quemadmodum etiam Isthm. V, 59. Dubium igitur est quid hoc loco significet. Ac Scholiastes ad vs. 129. ubi Boeckhio monente bis scribendum πρὸς μητρός σου, intelligit avunculum, et Euphanem tradit ad vs. 144. fuisse avum matrum. Ex qua ratione Euphanes fuit Calliclis pater. Et constat quum μητροπάτωρ sit matris pater, πατροπάτωρ avus paternus, προπάτωρ dici de utroque. Cecinerat igitur Euphanes filium suum, ut Timocritus, si vixisset, hunc in Timasarchum hymnum cecinisset. Tamen malit aliquis Euphanem pro avo paterno, Calliclem pro avo materno habere. Nam dicuntur hoc loco ἄλικες; patrem autem et filium dici ἄλικας, non memini. Non puto tamen a Scholiastae traditione recedendum esse, quum vox ἄλικες in generali sententia usurpata non de aequalibus strictissimo sensu, sed de iis intelligenda videatur, qui simul vixerint aliquo tempore, ut alter alterum viderit (vs. 91.). Mox στάλαν Παρίου λίθου λευκοτέραν dicit λίθον Μοισαίων Nem. VIII, 47. Στήλη est columna, cippus, tabula sepulchralis, usu notissimo; tales cippi solebant ex candido marmore confici et anaglyphis, etiam figuras representantibus ornari, cuius generis supersunt innumeri: ab his igitur petitur comparatio, quia Callicles iam defunctus est; λίθον Μοισαίων autem cippum vocat Pario marmore candidiorem, quia latius splendet carmen quam marmor candidissimum. Itaque cavē στήλην putes statuum esse, qui usus est barbarus (Inscr. ap. Bruck. Anal. T. III. p. 17. Anonymi vit. Plat. in Bibl. Gott. vet. litt. et art. P. V. Inedd. p. 18.). Βασίλειυσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα, parem fortuna regibus facit hominem, h. e. summis honoribus ornari. Nam τὸ ἔσχατον κορυφούται βασιλεύσι. Porro media haec sententia comparationem habet, ut vidimus, hominis hymni laudem nacti cum auro splendente; omissae sunt particulae comparativae, ut Olymp. I. init. Mox: Ὁρσοορίαινα ἴν' ἐν ἄγωνι — σελλίνοις, ibi ubi in Neptuni certamine ornatus est Corinthiaco apio, h. e. in ipso victoriae loco, in Isthmo. Σέλινα sunt ξηρά. Verba ἄλλοιαι δ' ἄλικες ἄλλοι usque ad γάσσαι, ut vidisti, ad superiora traximus, ut a sese Calliclem non melius quam

ab Euphane aequali cani posse poeta confiteretur. Ita simul nexus priorum cum seqq. existit simplicissimus: *Quam ille, qui aequalis Calliclem eximie cecinit, nunc si Melesiam laudaret, eximie hunc quoque caneret.* Pro hoc dicit: Quomodo ille si Melesiam laudaret, torqueret certamen s. rem gereret, dicendo. Melesiam num Euphanes noverit necne, nihil interest, nec potest decerni: etsi non tam ob vocem *γεραῖος*, quae etiam de defuncto dici potest, quam ob magnas Euphani tributas laudes (vs. 93—96.) ne illud quidem certum videri Boeckhius putat, Euphanem iam defunctum esse. Mihi defunctus videtur. Ceterum *οἶον* mihi quoque *θανμαστικόν* est. Constat autem Pindarum ubi de virtute poetica loquitur, non semel uti locutionibus e re gymnastica petitis. Sic Pyth. I, 42 seq. *ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον αἰνῆσαι μενοιγῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὥς εἰς ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμύσσειν ἀντίους.* Hoc loco placuit ei comparatio luctae, aptissime, quum hoc carmen sit de lucta Timasarchi. Significaturus igitur quam egregie cantaturus fuisset Melesiam Euphanes, describit eum tanquam insignem in dicendo luctatorem. *Στρέφειν* inter luctae vocabula affert Pollux libr. III. cap. ultim. fin. et cf. Fabr. Dissert. Agon. I, c. 10. Gronov. Thes. T. VIII. Ad vocem *ἔλπειν* contulit Heynius II. ψ, 714. et Hesiod. Scut. 302. ubi vid. Heinrich. Adde Plat. Parmenid. p. 216. ed. Heind. et tropice dictum *καθέλκεσθαι* ὑπὸ *λήματος* Polluc. VI, 191. Disputat de his aliisque vocibus Burretus Mémoires de l'Acad. des Inscript. T. III. ubi de lucta agit p. 228 seq. Et *πλέκειν* quoque a luctae flexibus desumptum est, atque *ἔφεδρον* in certaminibus nemo ignorat. Hermannus verba *οἶον ἔριδα στρέφει* vertit: *Quantum ille moveret invidiam.* Tamen de hoc sensu horum verborum mihi non constat, ac sunt reliqua omnia in hoc loco manifesto a luctae similitudine ducta. Unum malim ab Hermanno commendatum *ἔριδα* pro *ῥιδα*, siquidem nunc de uno Melesia laudando sermo est. Ultimis verbis carminis, et ut mihi quidem videtur nonnisi his, poeta paullo propius tangit adversarios Melesiae.

N E M. V.

Inter Aeginetas quum aliae gentes gymniciis victoriis clarae fuerunt tum Psalychidae. Ex hac enim gente (Isthm. V, 59.) fuit Lampo, Cleonici filius (Isthm. V, 14. coll. IV, 62.), artis athleticae studiis magnopere addictus (Isthm. V. fin.), cuius filiis tria carmina Pindarus cecinit. Maior natu filius Pytheas hoc ipsum carmen a Pindaro tulit, minor natu Phylacidas carmine Isthmio quarto et quinto celebratur. Iisdem studiis laudem meruerant etiam Themistius, Lamponi uxoris pater (cf. Schol. ad hoc carmen vs. 91.), et Euthymenes uxoris frater, de quorum victoriis suo loco videbimus. Fuit autem Lampo, ut ex Pindaro satis liquet, vir opulentus (Isthm. V, 9. et 66.) et quod non magis dubium, genere nobilis, qui inter principes esset Aeginetarum; nam nonnisi illustris viri filio accommodatum est huius, ad quod accedimus, carminis exordium. Quare verisimile videtur, quamquam certum non est, qui dicitur Herodoto IX, 78. *Λάμπων ὁ Πύθεω Ἀθηνησίων τὰ πρῶτα* (adde Pausan. III. 4. fin.), quum tempora plane conveniant, eum esse hunc ipsum Lamponem, et Pytheam, quem Herodotus nominat, patrem non naturalem sed adoptivum fuisse, uti Boeckhio tamen

non probante censet Muellerus Aeginet. p. 142. qui simul Larcherium castigavit ad Herodot. T. VI. p. 140. inepte de huius familiae genealogia disputantem. Hoc certum est Lamponem Salaminiae pugnae tempore vicisse, nec opus est testimonio Scholii ad Isthm. IV. 63. Ut enim iam de temporibus nonnulla addamus, carminum trium Lamponis filii scriptorum primum est hoc ipsum, secundum Isthmium quintum, tertium Isthmium quartum: nam haec Pytheae Nemeaea victoria respicitur Isthm. IV. 21. et Isthm. V. 3. coll. 55. et primam Isthmiam Phylacidae victoriam celebrari Isthm. V. docet eiusdem carminis initium; Isthm. IV. autem utraque Phylacidae Isthmia victoria commemoratur. Cf. Schol. Isthm. IV. init. Tertium carmen proxime post pugnam Salaminiam scriptum esse, indicare videtur poeta Isthm. IV. 53. quod vidit etiam Schol. Isthm. IV. 60. Pugna Salaminia facta Ol. 75. 1. victoria igitur Phylacidae altera reportata videbitur aut Ol. 75. 1. aut Olymp. 75. 3. Atqui Olymp. 75. 1. reportata non est, quum aestiva huius anni Isthmia ante pugnam Salaminiam acta sint mense Boedromione factam; tenendum igitur est alterum, reportatam eam esse Ol. 75. 3. Isthmiis vernis. Sequor in hoc Boeckhium meum idem statuentem. Erat quidem, quum carmen Isthm. IV. putarem scriptum esse in intervallo pugnae Salaminiae et Plataeensis: quo me tum alia, quae reticebo, deducebant tum haec vs. 57. *ἀλλ' ὅμως ναύχημα παρὰβρεχε σιγῇ. Ζεὺς τὰ τε καὶ τὰ νέμει*: in quibus verbis putabam hoc inesse, nondum desiisse periculum, quum haec scriberentur. Sed illa verba commodiora ibi sunt post pugnam Plataensem; mali ominis fuissent, si tum essent scripta, quum Persae nondum victi ad Plataeas essent, sed adhuc Graeciam obtinerent. Accedit quod qui carmen Isthm. IV. inter Salaminiam et Plataensem pugnam scriptum putet, necesse est antea commonstret, quibus id sollemnibus scriptum fuerit: nam in eo temporis intervallo victoriae Isthmiae sollemnia Aeginae acta esse non est probabile, quia tempus id remotius a proximis Isthmiis, quam ut in id tempus dilatata victoriae in illis partae celebrationem censeas. Postremo quod maximum est, a pugna Salaminia usque ad Plataensem interclusus Thebis in Aeginam aditus: Thebas enim Persae obtinent: itaque quomodo tum in Aeginam transmittere carmen poeta potuerit, non video; immo poetae Thebis degenti ne tutum quidem tum erat Salaminios victores laudare, quod fecit in Isthm. IV. Thebis enim poetam tum fuisse non est quod dubites. Itaque illa, cui Isthm. IV. scriptum est, victoria in Olymp. 75. 3. ponenda est. Fuit autem haec secunda Phylacidae Isthmiaca victoria; unde sponte patet, primam eiusdem victoriam Isthmiacam, cantatam carmine Isthmio quinto, reportatam esse ante pugnam Salaminiam. Denique duabus Phylacidae Isthmiis victoriis prior haec de qua hoc carmen agit, Pytheae Nemeaea victoria, quae pluribus etiam annis ante pugnam Salaminiam reportata est; nam Pytheas fuit natu maior, qui praeiit iuniori in his rebus: cf. Isthm. IV. fin. idemque hoc carmine dicitur imberbis. Ponas igitur hanc Nemeaeam victoriam aliquot Olympiadibus ante Phylacidae Isthmiacam priorem. Haec sunt quae probabiliter de temporibus statui posse videntur. Cantatum videtur hoc, ad quod iam accedimus, carmen apud Lamponem; certe nihil inest unde certo conicias in publico aliquo loco id cantatum esse: in Aegina cantatum docet vs. 4. Scriptum autem est haud dubie non ita diu post victoriam. De sententiarum ratione disputavi suo loco.

Vs. 1 — 6. Introitus carminis, nuncians Pytheae victoriam. Initium citat Schol. Isthm. IV. princ. Verto: Non sum statuarius, ut in loco mansura elaborem signa, quae non discedant ab ipso, quod subiectum sit, fundamento. Placet aliis *αὐτᾶς* pro *τὰς αὐτᾶς* dictum accipere, quod num recte fiat dubito. Hoc sensu Pindarus alibi articu-

lum addit, ut τοῦτο Ol. I, 45. ταῦτα Nem. VII, 104. Nec sensus aptus. Quae non in eadem semper basi sunt, mutant quidem basin, semper tamen sunt in aliqua. At cantus plane non habet talem basin. Quare ut statuae basin tenent, sic cantus nulli omnino loco affixus est. Ipsam rem postulant, qui nolunt aut possunt sine ea esse; ipsam basin tenent, quae non possunt facile sine ea esse. De sententia Heynius comparat Diodor. in Excerpt. de Virt. et Vit. p. 536. 96. ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἀ καὶ τόπον ἕνα κατέχει καὶ φθορὰς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, αἱ πάντῃ φοιτῶσιν διὰ τῆς ἀήτης. ὁ δὲ χρόνος ὁ πάντα μαρμαρίων τὰλλα ταύτας ἀθανάτους φυλάττει καὶ πρεσβύτερος γεγόμενος αὐτάς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Qui locus quamquam praeclarus est, tamen cum Pindari verbis non multum habet similitudinis. Omnino equidem huiusmodi aliorum scriptorum comparationibus non multum tribuo, quae plerumque ad eum, in quo verberis, scriptorem illustrandum non multum conferunt, quum si vel maxime similia sint verba, consilium fere semper subsit diversum. Quare haec qui in nostris Pindari explicationibus quaerent opsonia, perpauca invenient. Utilis tamen potest esse haec opera in eo scriptorum genere, qui plurima ex aliis hauserunt, ad ingenium et artificium eorum cognoscendum. Ceterum quae in Scholiis habetur de hoc exordio narratio, absurdum commentum est, simile ei quod a Callistrato excogitatum ad Isthm. II. affertur. Non opus est huiusmodi ineptiis ad Pindarum explicandum. Sed illud haud improbabile, Pindarum a statuariae artis studio Aeginetis quasi proprio ad hanc de statuis dictionem deductum esse. Ἀλλ' ἐπὶ πάσας ὀλυμπιάδας ἐν τ' ἀνάτολῃ κ. τ. λ. Sed in omni nave oneraria et acato s. in maioribus navibus et minoribus, proficiscere ab Aegina, o dulcis cantus, nuncians victoriam Lamponis filii. Si obscurior homo fuisset Lampo, plane ineptum dicerem tale exordium et acclamare Horatianum illud Parturiunt montes. Sin inter principes Aeginetarum Lampo fuit, notus etiam apud externos generis splendore et hospita liberalitate, quid aptius hac prooemii adoratione? Talis enim viri honores par erat non cohiberi insula, sed etiam ad externos in omnes partes divulgari. Haec igitur causa est, quare nunc non signa in loco mansura se fabricari profitetur Pindarus, sed in omnes partes divulgandam dicit de illustris viri filio victore famam. Contra in aliis locis cum columna comparat carmen, ubi diversum est consilium, ut Nem. VIII, 46. 47. Nam quid aptum sit in his rebus, suo quodque loco diiudicandum est. Εὐρύσθενος de corporis robore, ut Nem. III, 35. Nota vero imperfectum νίκη: quod verbi νικᾶν tempus in victoriis ludicris indicandis vulgo usurpatum historicis et didascaliarum auctoribus esse vel Corsini Fasti Attici inspecti te docebunt. Fuerat hic usus haud dubie iam in antiquis victorum ἀναγραφαῖς: Pindarus autem similiter dixit etiam Isthm. III, 43. Φάμα ἄρμα καρύξαισα νικᾶν, hoc est καρύξαισα ὅτι ἄρμα ἐνίκη. Porro νικᾶν στέφανον est potiri corona, ut κρατεῖν στέφανον. Nem. X, 26. Vincimus id quo potimur. Ornatus dictum est νίκη παγκρατίου στέφανον, ne vulgaris formula ἐνίκη παγκράτιον audiretur. Οὐπω γένουσι φάλων τέρειναν ματέρ' οὐρανὸς ὀπώραν: Hermannus nunc postulat γίνου ex Boeckhii coniectura, ob epitritum, quum etiam Scholiastes habeat τῇ γενεᾷ. Porro ὀπώρα quae sit propria, quum alii monuerunt tum nuper Ideler in libello de ratione Calendariorum apud Graecos et Romanos, Goth. 1814. edito p. 15. Est tempus dierum canicularium, ubi sol versatur in signo leonis, ut tradit Olympiod. ad Aristot. Meteor. libr. I. p. 20. cf. etiam Iliad. ε, 5. cum Iliad. χ, 29. Eo tempore fructus colligebant. Hinc ad maturitatem et pubertatem indicandam vox adhibetur, ut Isthm. II, 5. et, quod ab aliis iam comparatum, in Chaeremonis versibus ap. Athen. XIII, p. 608. πολλὴν

ὀπώραν Κύπριδος εισορᾶν παρῆν, ἡ Ἀραισι περὶ ἀξέουσαν οὐρανὸν θάλασσαν χρόνον. Cf. cel. Mitscherl. ad Horat. II, 5. 10. Est autem alia fructuum maturitas, alia hominum pubertas. Atque haec quidem gignit lanuginem, lanugo vero, ἱούλος, propter teneritatem et molliorem comparatur cum οὐρανὸν θάλασσαν, h. e. cum teneris foliis, quae habet flos vitis. Explicatur vox οὐρανὸν θάλασσαν a grammaticis ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, quam in rem Schneiderus in lexico comparat Theophrast. Caus. Plantar. III, 19. Ὅταν βλαστάνῃ ἡ ἀμπέλος, περιαιρίν τὰ ἄλλα πάντα πλην ὅσα καρπὸν ἔχει. τοῦτων ἐκνέζειν τὰ; κορυφὰς ἐν αὐταῖς ταῖς οὐρανὸν θάλασσαν, ἵνα ἡ περιούσα τροφή συνεληφθεῖσα ἐπὶ ταῖς οὐρανὸν θάλασσαν αὐξή τὸν βότρυν. Ceterum de οὐρανὸν θάλασσαν vid. etiam Valcken. ad Ammon. p. 175.

Vs. 7—18. Victoria reportata Pytheas dignum se praebuit insula Aeacidarum patria, quorum sollemnibus aliquando factis ad Iovem precibus Aegina debet fortunam suam. Sed antequam de universo loco disputemus, videbimus singula. Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζητὸς ἡρώας αἰχματὰς φυτεύθιντας καὶ ἀπὸ χουσαῖαν Νηρηίδων Διαικλῆας ἐγένετο. Aeaci filii fuerunt, ut constat, Peleus, Telamon, Phocus. Ex Endeide filii suscepti Aeaco Peleus et Telamon, quam Chironis Cronidae filiam tradiderunt praeter Pindarum Apollod. III, 12. 8. Philostephanus ap. Schol. Iliad. π, 14. at Scirone Megarensi natam dixerunt Plutarch. Thes. c. 10. Pausan. II, 29, 7. Ex Psamathe Nereide natus est Aeaco Phocus, Hesiod. Theogon. 1003. Hinc Pindari verba illustrantur. Originem habuerunt Aeaci filii omnes ex Iove, Aeaci patre; matrem vero Croni neptem habuerunt Peleus et Telamon, Nereidem Phocus Psamathen et qui Peleo natus est Achilles Thetidem. Verba ἀπὸ Νηρηίδων qui vertet: ex gente Nereidum, ut Ἀδραστιδῶν Θάλαος Olymp. II, 49. Θάλαος Αἰκαϊδῶν Olymp. VI, 68. ei unam Psamathem licebit intelligere. Tamen, ut equidem opinor, pluralem hoc loco ea de causa posuit, ne quis Thetidem et Achillem, primum heroem, praetermissum diceret, quod senties si mente singulari substitueris. Nam hoc quidem loco Aeacidae significandi erant omnes, cum omnes essent Aeginae penates et patroni, et significandi erant quam magnificentissime, quo ornatio esset laus eius, qui tam illustri heroum genere non indignum se praebuisset. Voci γεραίρειν in talibus contrarium est κατελέγειν, κατασχύνειν. Ματρώπολις est urbs patria Aegina, ut Opus est μάτηρ Λοκρῶν Olymp. IX, 22. Nunc paulo latius universa insula, Aeginetarum civitas designatur, ut Salamis est πόλις Αἴαντος Isthm. IV, 54. Πῶλον ξένων ἀρουραν Boeckhius in nott. critt. vertebat: dilectam terram peregrinorum, h. e. ubi peregrini lubenter commorantur. Tamen ut Pindarus Pyth. III, 5. dicit, τοῦν ἀνδρῶν φίλον, sic etiam hoc loco verti potest: terram hospitum amantem, hospitibus amicam. Cur autem hoc nunc addit? Dices, ut ornet Aeginam. Recte; sed vel sic non addidisset, nisi simul universae sententiae conveniret: cf. dicta ad Nem. III. init. Atque hoc loco nexus hic est: Nuncius eat cantus in omnes terras, vicisse Lamponis filium et ornasse Aeacidas patriamque terram peregrinorum hospitum. Vides quid haec sibi velint adiecta. Nam laetabundi audituri sunt exteri nuncium de novis hisce terrae hospitae s. hospitibus dilectae honoribus. Mox de voce εὐάνδρος cf. Wyttenb. ad Julian. Oration. p. 203. Est quae viros egregios gignit, habet. Praeposita h. l. vox alteri, ναυσικλυτάν, recte; nam hoc nunc potius est, quum in egregio iuvene celebrando versetur poeta. Θίσσαντο, precati sunt; vide ad Hesych. T. I. p. 1704. ad Callimach. Hymn. in Cerer. 48. Ruhnken. Epist. Crit. p. 287. Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Quos locos iam Heynius adduxit. Constructio est, ut dicunt Latini: velle, cupere aliquem salvum, validum, felicem. De forma ἀόλυντες cf. Schäfer. ad Gregor. Cor. p. 444. Porro Hermannus in novissima editione Heynii de hoc loco scribit: „Recte puto Schmidium coniecisse: Θίσσαντο, παρ

βωμόν πατρός δ' Ἑλλανίου σπάντες, πίναντ' εἰς αἰδέρα χεῖρας ἁμᾶ. Id et sensui convenit et metro, de quo v. dissert. de metris Pindari cap. XVI. Neque est quare quis de medio πίναντο sollicitus sit." Postulat enim Hermannus epitritum cui non convenit soluta forma πατέρος. Eadem de causa etiam vs. 12. Ἐνδᾶδος ἀργήγοντες νιοί probat, de quo etiam Boeckhius cogitaverat. Mutat enim Hermannus nunc omnes locos, qui doctrinae suae de epitritis adversantur. Sensui quidem etiam hoc convenit quod editiones sequuntur, et convenit optime. Quum enim sensus sit: *pro qua Aeaci filii aliquando sollemniter preces fecerunt ad aram Iovis patrii*, vides verba: *πὰρ βωμόν πατέρος Ἑλλανίου σπάντες*, quae summam hic vim habent, perquam apte statim in primo membro posita, ea autem quae ad amplificationem pertinent, *manibus ad aetherem sublatis*, uti par erat, subiecta, suaviter verbo finito posito pro participio πίναντες. Contra ex altera ratione in primo membro tantummodo hoc est: *pro qua aliquando preces fecerunt*, et in sequens membrum reicitur etiam id quod, quum vim harum precum contineat, statim in primo expectaveris. Quare hoc quidem modo non potest impugnari quod receptum est. Post haec videndum de reliquis. Antiquissimi Hellenes fuerunt Myrmidones Aeacidis subiecti, quibus hoc nomen avitum erat; cf. Hom. Iliad. β, 684. π, 233 sqq. Thucyd. I, 3. et qui praeclare de hac re disputat, collega dilectissimus, Muellerus Aeginet. p. 16. Myrmidones quum in Aeginam venissent, condiderunt ibi Iovis Hellenii fanum, cuius patrii numinis religiones secum adduxerant. Quod mihi plane persuasit Muellerus, qui Aeginet. p. 19. hunc Pindari locum tractat; nec videtur alius esse hic Iuppiter Hellenius quam ipse Dodonaeus; cf. ad Nem. IV, 51. Atque haec ara numinis patrii est, quam adstantes Aeaci tres filii coniuncti preces nunc dicuntur fecisse pro insulae felicitate. Disiungenda igitur est, ut Muellerus docet, ea fabula qua, quum Graecia aliquando premeretur frugum inopia, Aeacum tradunt ab Apolline Delphinio designatum, ut a Iove calamitatis finem impetraret. Missos igitur e ceteris civitatibus, qui cum Aeaco dei iram placarent, in Aeginam legatos, ob eamque rem communi consilio tum a Graecis Iovis Panhellenii templum conditum. Vide locos ap. Mueller. Aeginet. p. 18. Apud Pindarum ne verbum quidem de hac re, quae plane aliena est ab hoc loco. Non enim de universae Graeciae calamitate aliqua exsoluta agit poeta nec agere potest, sed de Aeginae fortuna eximia, Aeacidarum precibus debita. Atque hanc quidem narrationem quum considero, et per se video esse magnificam et non sine causa huic potissimum carmini credo insertam. Quamquam enim non nego, esse etiam alia carmina Aeginetis scripta, ubi haec res commemorari potuerit, tamen eam aptissimam dico in illustrissimae familiae laude. Si igitur Lamponis familia prae ceteris illustris fuit inter Aeginetas, quod mihi plane certum, concedes eam in primis dignam fuisse, in cuius honoribus nunc primum celebrandis recoleretur memoria sanctarum illarum precum, quibus Aegina quum alia multa tum hanc quoque eximia familiam debebat. Credat aliquis hoc carmen in Aeaceo cantatum esse, dum corona Pythaeae suspenderetur, in quo quum Aeacidarum imagines, ut videtur, servarentur, eo poetam ad hanc narrationem rependendum inductum esse. Sed carmen ibi cantatum esse probari nequit, quum de Aeaco ipso nihil dictum sit. Potuit poeta de Aeacidarum illis precibus loqui, etiamsi non canebatur carmen prope eorum imagines, et potuit apte, ut dixi; quare equidem manebo in explicatione proposita, quae mihi satisfacit. Nam ut in Isthmiis huic familiae scriptis carminibus Pindarum video exquisitissima posuisse, ita in hoc carmine sublimius quiddam poetae tentandum fuisse sentio. Est autem nihil hic augustius Iove Hellenio, a quo nomine omnes Graeci nomen traxerunt, nihil magnificentius

Aeacidis, summis Hellenum heroibus, nihil denique sanctius hac precatione summorum heroum, qui concordibus animis coniuncti adstant summi numinis aram. Quare equidem non dubito hunc locum primum dicere totius carminis, unde sequentium de Aeacidis dictorum ratio pendeat omnis. De qua re statim dicam. Pergo ad seqq. ὁ τὰς θεῶν ὄν Παμάθεια τίχι' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου. Non superflua debet videri haec explicatio. Coniuncti fecerunt illas preces Aeacidae etiam tum concordēs; adfuerat igitur etiam is qui postea occisus est a fratribus; quod ut teneres, pluribus verbis designandus erat Phocus. Disertius describimus eas res et personas, ad quas imprimis attendi volumus. Iam de Phoci caede nonnulla addit Pindarus, de qua re ita censeo. Quum poeta magnificae illius precationis mentionem fecisset, peractae communi Aeacidarum consilio, vix praeterire poterat triste factum insecutum, quo admissio discesserat insula heroes eximii, sed hoc ni fallor agere debebat, ut commissam quidem post has preces Phoci caedem innueret, non tamen fractam esse ostenderet Aeacidarum fortunam, sed fuisse Iovem etiam postea praclarae genti. Hinc igitur primum quidem tangit Phoci caedem, cuius nemo non poterat recordari post illas communes preces commemoratas; sed facit caute, dictis nonnisi iis quae necessaria essent. Iam attende animum ad ea quae sequuntur. Etenim missis his rebus ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίαν πόλεμον lubentius se cantaturum profitetur, neque tamen haec omnia canit, sed quamquam etiam fortia facta Aeacidarum per se minime aliena erant a carmine pancratiastae victori scripto, unice se continet in eo, quod primo loco posuerat, in ὄλβῳ praedicando. Transit enim statim ad Pelei cum Thetide nuptias splendidissime celebratas; narrat Musas tunc cum Apolline cecinisse Pelei ab Hippolyda frustra tentantem virtutem; quae femina quum ad amores Peleum invitasset, continuo sprexit eam pius heros, praemiumque tulit constantiae summum, Thetidem uxorem. Ita Pindarus. Iam quaero, quanam sit harum rerum ratio, quod consilium. Mens poetae haec fuisse videtur: Coacti quidem sunt discedere a cara insula Aeacidae, sed tenuerunt fortunam cum virtutis innatae laude. Peleus, qui imprimis caedem perperasse fertur, abstinencia et iustitia meruit ipsam Thetidem, ornatus a Iove felicitate, quae quidem in hominem cadere potest, maxima. Non igitur perdita est gens tristi ista caede, ad quam temerarius impetus fratres abripuerat; stetit etiam postea fortuna et honor Aeacidarum, mansitque vis sua precibus olim pronuntiatis. Hinc igitur illa nuptiarum commemoratio, hinc illa datā operā tractata narratio de Pelei frustra tentata virtute. Videmus Aeacidarum fortunam restitutam auctamque, videmus cur etiamnum valeant sanctissimae illae preces. Hoc est quod dixi, ex illa de precibus Aeacidarum narratione me iudice pendere totum hunc de Aeacidis locum. Est una sententiarum compages. Quod enim ad Nem. IV. stroph. 5. monui, iterum repeto, memorari quidem aliquoties Pelei nuptias a Pindaro, sed non eodem consilio; unde factum est, ut etiam non eodem modo de ea re diceret, nunc hoc, nunc illo addito omissove. Denique post haec senties, omnino compositionem carminis esse pulcherrimam et omnia a principio ad finem unam referre sententiam. Egregios viros insulae precati sunt quondam sollempniter Aeaci filii, mansitque vis sua precibus usque ad hoc tempus. Documento sunt Lamponis, nobilissimi viri, filius, adhuc imberbis victor in Nemeis, a quo carmen orditur, eiusdemque familiae Euthymenes et Themistius, memorati in fine. Ac summam continet mythica pars collocata in medio carmine, introitus et exitus huic subiecti sunt. His expositis veniemus ad singula. Phocus Aeaco imprimis carus ob matrem, fratres gloria rei navalis et gymnasticae superabat. Unde a fratribus occisus fertur, interfectores autem, patris iram metuentes, insula excesserunt. Cf. Apol-

lod. III, 12, 6. ibique Heyn. et Mueller. Aeginet. p. 22. Fabula non uno modo narrata. Perpetrasset eadem videtur Peleus, assentiente tamen Telamone; cf. Pausan. II, 29, 7. Sepulcrum Phoci iuxta Aeaceum memorat Pausan. I. c. *Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκῃ τε μὴ κεκινδυνευμένον κ. τ. λ. h. e. vereor malum illud dicere et quod non videtur iuste tentatum, quomodo h. e. quo facto perpetrato, reliquerint insulam.* *Μέγα* ut saepe *μέγα ἔργον*, velut Nem. X, 64. Hom. Od. κ, 272. In sequentibus quod coniecerat Hermannus in Dissert. de Mensur. Rhythm. *ἐν δίκῃ τ' οὐ μὴ κεκινδυνευμένον*, metricis maxime rationibus inductus, nunc necessarium non esse iudicat, cf. Heyn. edit. noviss. T. III. p. 235. Mihi poeta *μὴ* dixisse videtur, ut ad cogitationem suam et ad subiectivum, quod dicunt, iudicium suum rem revocaret, quo factum est ut lenius diceret. *Τίς δαίμων, quae tristis fortuna.* Ceterum pulchre Boeckhius hunc locum verbo *ἀποινώσας* liberavit, quod ego plane alienum dicerem, etiamsi non in promptu essent rationes in nott. critt. expositae. Non omnia omnibus locis apta. Hic poeta tangit rem insuavem; in quo cavet prudenter, ne quod per se triste esset auditu, inepte addito graviore epitheto etiam molestius redderet. Parum vulgo perspectum Pindari in huiusmodi rebus tractandis subtile iudicium. *Σιάσομαι*, ut *ἀφίσταμαι* Olymp. I, 52. ubi v. comm. *Οὔτοι ἅπανα κερδίων φαλνοῖσα πρόσωπον ἀλάθει ἀτρεκής*, non omnia, quae vera sunt, utiliter dicuntur. Sententia saepius posita Pindaro, quamquam diverso modo, ut Isthm. I, 63. Fragm. inc. 69. Porro, *ἀλάθει ἀτρεκής*, res etiam verissima. *Φαλνείν πρόσωπον*, faciem ostendere, non habere velamine tectam. Ostenditur facies in re bona aut laeta, velatur in re mala aut tristi. Nunc, ait, praestat haec velata sinere quam aperire. *Κερδίων φαλνοῖσα*, genus dicendi apud Atticos imprimis frequens, quod exemplis illustrat Lobeckius ad Aiac. p. 315. Similis constructio Olymp. IX, 111. *Σοφώτατον ἀνδρώπῳ νοῆσαι*, cf. de constructione ad Nem. III, 29. Pro *ἀνδρώπῳ* Hermannus coniecit *ἐν καιρῷ* olim a Scholiasta lectum esse, propter eius explicationem. Sententiam similem, non Pindari respicit Theodorus Hyrtaceus epist. 55. Notic. et Extr. des Manusc. T. VI. p. 19.

Vs. 19—37. De Pelei nuptiis et de virtute eius frustra ab Hippolyta tentata. *Ὀλβον*, h. e. *εὐδαιμονίαν*, quo pertinent Pelei nuptiae. Primo loco hoc nominat poeta, quum modo res adversas tetigisset. His missis in re contraria celebranda versari mavult, et hoc facit. *Χειρῶν βίαν*, robur manuum, ut *χερσὶ βιαταὶ* Pyth. I, 42. *ἢ σιδαορίαν πόλεμον*, aut facta in bellis gesta. *Σιδαορίας* est qui ferro geritur. *Πόλεμον*, h. e. *πολέμους*, Olymp. XIII, 49. Addit haec magnificentiae causa, neque enim nunc persequi vult. Ceterum verba *χειρῶν βίαν* et *σιδαορίαν πόλεμον* quamquam de Aeacidis dicta fere ad idem redire videbuntur, tamen per se diversa sunt. Nam robur manuum conspicuum fuerat etiam in Pythea, et opus erat eo omnibus luctatoribus, pancratiastis, pugilibus, licet bella non gererent. Denique *δεδόκηται* ut Herodot. VII, 16. est quod vulgo *δέδοκται*. In verbis *Μακρά μοι δὴ αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκάπτοι τις*, *ἔχω γονάτων ἑλαφρὸν ὄρεάν*, particulam *δὴ* abesse Hermannus vult; nec reluctor: Boeckhius tamen notat argumentum Hermannii non sufficere ad refellendum illud *δὴ*. „Hermannum, ait, video postulare, ut qui *μακρά μοι δὴ αὐτόθεν* reponi vult, demonstret potuisse sic loqui Pindarum, nec debuisse *μακρά δὴ μοι αὐτόθεν*. Concedet autem, si soluta oratione id dici potest, posse multo magis in lyrico carmine. Donec igitur plura afferant exempla usus huius haud vulgaris, acquiescamus auctoritate Pausaniae, selecti sermonis aucupis, qui V, 27, 5. *δοκεῖ μοι δὴ κ. τ. λ.* Neque tamen ipse multum isti *δὴ* tribuo.” Ad sententiam explicandam Scholiastes haec profert: *ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πεντάθλων, οἷς σκάμματα σκάπτονται ὅταν ἄλλωνται· ἐκείνων*

γὰρ κατὰ τὸν ἀγῶνα πηδώντων, υποσκάπτεται βόθρος, ἐκαστον τὸ ἄλμα δεικνύς. Similiter signa ponebantur ad notandum spatium, quod quis iactu emensus esset, ut Odyss. θ, 292. 3. Ceterum ἀπὸ τῶν πεντάθλων dicit Scholiastes, quia saltus, olim peculiare certaminis genus (cf. Hom. Odyss. θ, 128.) invento quinquertio pars huius fuit. Hactenus igitur clara sunt quae Scholiastes dicit; unum quaerendum restat num haec sufficiant ad Pindari locum intelligendum. Nisi me omnia fallunt, Pindarus hic loquitur de fossa ante saltum fodienda, h. e. de scopo. Verto: *Si autem felicitatem aut manuum robur aut bella laudari placet, magnos mihi hinc aliquis fodiat saltus, habeo genua expedita*, h. e. *longinquum mihi aliquis ponat scopum, habeo expedita genua, s. magnum faciam saltum*. *Αὐτόθεν* cum Scholiasta explico per ἴδη. Constructionem membrorum Schmidius sic explicat: „*Etsi longos mihi inde saltus fodiat aliquis, tamen habeo levem genuum impetum*.” Incommode, quamquam illud recte sensit, de scopo ponendo loqui Pindarum. At particulae *etsi* — *tamen*, alii huiusmodi membrorum compositionibus explicandis passim adhibendae, hic alienae sunt. Nunc res haec est. Fac alicubi legi hanc locutionem: *Si autem retinere me cupis, validas para catenas, habeo magnas vires*, et sentias haec sic explicanda esse: *Si retinere me cupis, quum magnas habeam vires, validas para catenas*. Ad hanc normam hunc locum explicabis rectius sic: *Si autem felicitas aut robur manuum aut bella canenda, ad hoc faciendum quum animum viresque sentiam maximas, longinquum ponat aliquis mihi iam scopum*. Non inusitata haec constructio, qua quod membrum rationem continet alicuius sententiae, post eam ponitur sine copulante particula. Nem. VII, 17 sqq. σοφοὶ δὲ μίλλοντα τριτάτον ἄνεμον ἐμαθον, οὐδ' ὑπὸ κίρδει βλάβεν ἄνεός πενιχρός τε θάνατον παρά θανά νέονται. Adde ibid. vs. 75. Factum hoc, ubi alius sententiarum ordo incommodus fuisset. Iam clarius etiam perspicitur, quod Scholiastes tradit de βόθρῳ post saltum factum fosso ad spatium emensum notandum, ab hoc loco alienum esse. Quare tenendum est quod subiiciam. Fuit in stadiis sulcus per transversum ductus, τὰ ἰσκαμμένα, τὸ σκάμμα, versus quem dirigerent saltum certantes, quemque assequi, quam fieri posset proxime, conarentur. Qui quum quinquaginta vulgo pedes abesset ab eo unde prosiliebatur loco, tamen transiluit eum Phayllus Crotoniata, ut tradit Eustath. ad Odyss. θ, 198. p. 1591. afferens epigramma statuae eius inscriptum, quod hoc est:

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας ᾗδῃσε Φαῦλλος,

Δίκευσιν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

Factum hoc Delphis, quum quinquertio vinceret, cf. Pausan. X, 9, 1. Hinc ortum proverbium, ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα πηδῶν, s. ὑπὲρ τὰ ἰσκαμμένα ἄλλεσθαι, quod affert Eustathius; adde locos apud Heindorf. ad Platon. Cratyl. p. 413. A. Huius proverbiu usu decepti quidam crediderunt in vitio positum fuisse, siquis τὸ σκάμμα transiluisset, quum tamen Phayllus victoriam tulerit et laudem. Nempe non distinxerunt rem ipsam et metaphoram. Ut in saltus certamine laudatur, qui etiam ultra scopum usitatum prosiliat, ita in aliis rebus qui usitatos fines transeunt, displicent; unde factum, ut illa locutio ad ethicas res traducta contrarium sensum haberet. Verum haec obiter; tu post haec senties de hoc ipso scammate loqui Pindarum. Καὶ πέραν πόνοιο πάλιν αἰετοί, h. e. πάλλονται. Metaphora usus hic est, ut minueret dicti arrogantiam; cf. Nem. III, 77 seq. Καὶ κείνοις, et illis, ut olim Cadmo. Non opus refellere eos qui iungunt: καὶ — δέ, et Musarum chorus et Apollo. Porro plurali utitur, quum res honori esset toti genti, ut monuit Heynius. Et quum modo professus esset se Aeacidarum prosperam fortunam aut robur resque gestas canere malle, vides cur etiam

aptior sit pluralis. Ceterum in Pelio monte apud Chironem celebratas nuptias, satis notum. Ἀγείτω παντοίων νόμων, praeibat Apollo modos; nam citharam sequebatur universi chori cantus: cf. initium carminis Pyth. prim. et quae de vetere eius carminis melodia monuit Boeckhius de Metris Pindari p. 266. Ἐν δὲ μέσῃς, ut Scut. Herc. 201. ἔν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς, ἔν δ' ἄρα μέσῃς ἡμερῶν κινδάρειν Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός. Ad ἀόρμηγῃ cf. Boeckh. de Metr. Pindar. p. 260. Χρυσέῳ πλάκτρῳ δάκνων, ut Eurip. Herc. fur. 350. de Phoebo: τὰν καλλίφθογγον κινδάρην ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ. Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησιν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν Πηλέα θ', h. e. illae vero primo loco cecinerunt Thetidem et Peleum. Quae praeterea cantata ab iis, aliena erant ab hoc carmine. Διὸς ἀρχόμεναι, quippe cuius nomen fere in exordiis celebrari solebat, antequam sequerentur cetera, cf. Nem. II. init. ibique Scholia. Ceterum sponte senties suavam narrationis formam. Poterat sic: Peleus Thetidem in matrimonium accepit; nam cum praevisset illecebras Hippolytae, Iuppiter hoc virtutis praemium ei dedit. Nunc pulchrius est quod Musas cum Apolline de hac Peleu virtute canentes facit. Κρηθεῖς Ἰππολύτα, cf. de tota hac re ad Nem. IV, 54. Δόλῳ πεδάσαι, h. e. opprimere, occidere. Fragm. Thren. 6. πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας, τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάσῃ. Ποικίλοις βουλευμασιν, h. e. callidis calculis, se de stupro a Peleo esse compellatam, uti poeta statim haec feminae consilia explicat. Σκοπόν, ut Δάλου σκοπὸς Ol. VI, 59. Ὀλύμπῳ σκοποὶ Ol. I, 54. Accedo ad ξυνάνα. Forma soluta ξυνάνοες est Pyth. III, 48. ubi vide Boeckh. nott. critt. ξυνάνα τὸν κοιωνὸν Sophoclem dixisse testatur Photius p. 228. Hoc loco quo minus consortein Iovi interpreter, uti fere faciunt interpretes, retinet me, quod adiectum est, ἀκοίταν. Neque enim video cur nunc et in hac re duabus vocibus opus sit. Malim igitur ξυνάνα intelligere sodalem et amicū Pelei, quod sensui loci optime convenit. Magnetes noti sunt; plerasque Magnētum urbes Minyis Iolci paruisse observat Müller. Orchom. p. 252. In verbis ψεύσαν δὲ ποιητὸν cur duas voces posuerit, obscurum non est; nonnisi mendacia haec fuisse, dicere vult. Συνέπαξε, concinnavit, ut πλέκειν λόγους. Εὐνὰν νυμφεῖαν appellat concubitum, quem cum uxore se et coniuge in lectis Acasti Peleus exercere voluerit. Eurip. Iphigen. Aul. 130 seq. παῖδα νυμφεῖους εἰς ἀγκώνων εὐνὰς ἐκδώσειν λέκτροις. Τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν, cf. de hac locutione Heindorf. ad Platon. Theaetet. p. 333. Τοῦ μὲν ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι, h. e. eius mentem generosam irritarunt temeraria verba. Ὀργὰ ingenium, indoles saepe, ut Isthm. IV, 38. Adde Acta philolog. Monacens. T. I. p. 77. κνίζειν est ad iram commovere, ut recte cepit Heyn. ad Isthm. V, 74. vulg. Sic Pyth. XI, 23. est irritare; pro mordere de occulta ira idem Soph. Oed. R. 786. Iratum fuisse Peleum etiam sequentia docent. Αἰπεινοὶ videntur esse audaces, iniusti, improbi. Alii comparabunt vocabulum προσάντης, quod est molestum, insuave taedium creans; cf. Hesych. in voce, qui explicat δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀήδης; adde Eurip. Iphig. Taur. 1002. Ἀπανάνατο νύμφαν, cum accusativo personae ut Il. 1, 679. Odyss. θ, 212. Hoc est εὐνὰν νύμφας, Odyss. κ, 297. Ξενίῳ, nam hospitio exceptus debebat Peleus apud Acastum. Ὡστε πράξειν, h. e. se comparaturum ei. Cf. Hermann. ad Vig. p. 761. Ὡστε non sine vi additum videtur: Iuppiter magnopere probans castitatem et iustitiam Pelei ita voluntatem suam significavit, ut haud cunctanter divinam se ei uxorem paratum affirmaret. Χρυσσαλακάτων, cf. Ol. VI, 104. et nott. Γαμβρός dicitur omnino is, qui non cognatione sed affinitate cum aliquo coniunctus est, ut gener, socer, porro frater uxoris, maritus sororis. Hoc loco Neptunus Amphitriten Nereidem uxorem habens est γαμβρός Nereidum. Sensus igitur: Se de ea re acturum cum Neptuno, Nereidum affini, ut ille

consentiret. Vides poetam h. l. plane tacere de Thetide diu reluctantem, de qua vidimus Nem. IV, 62 seq. et de certamine Iovis ac Neptuni Thetidem ducere cupientium, de quo narrat Isthm. VII, 25. Nam haec omnia aliena erant a consilio, quod in hoc carmine adornando Pindarus secutum esse supra explicui.

Vs. 37. usque ad fin. Redit poeta ad laudes familiae victricis et carmen absolvit. "Ὅς Αἰγῶθεν κ. τ. λ. Notabile hoc genus transitus ad aliam rem per simplex pronomen ὅς, ut Ol. I, 25. Pyth. IX, 5. Porro Aegae quum et Achaiae fuerint et Euboeae (cf. Strab. libr. VIII, p. 386.), saepe obscurum est utram urbem intelligant veteres; utraque enim sacra fuit Neptuno. Cum nobilior fuerit Achaica urbs, equidem hanc intelligam, siquidem clariorem urbem Pindarus videtur significare debuisse hoc loco. Commemoratur ea apud Hom. Il. 9, 203. ubi vide Heynium. Sequitur: "Ἐνθα μιν εὐφρονες λαὶ σὺν καλᾶμοιο βοῶν θεὸν δέκονται. De iunctura μιν — θεὸν compara Hom. Odyss. α, 194. ζ, 48. Porro rem quod attinet, quam hic narrat Pindarus, Scholiastes intelligit cantus τῶν τὰς νίκας κωμαζόντων. Sane notae sunt comissationes et cantus cantati in ipsis ludorum locis vespere, victoriis reportatis (de qua re dixit Boeckhius ad Olymp. IV. introd.): de quibus etiam intelligendus locus Nem. X, 33 seq. et si recte censeo, Nem. XI, 28. Novimus etiam tibiam adhibitam, veluti Olympiae; cf. Schol. ad Olymp. IX, 1. Esset igitur sensus: Venerantur deum laetae catervae cantu cum tibiis ob victorias concessas. Tamen est quod obstat. Pindarus dicit: δέκονται καὶ ἐρλζοντι: quare quod prius posuit, videtur etiam factum esse prius, siquidem accurate locutus est. Ut Nem. X, 23. dixit: ἀγὼν τοι χάλκειος δᾶμον ὀρούνει ποτὶ βουθυλάαν "Ἡρας ἀέθλων τε κρῖσιν, non inverso ordine, sic etiam hic alterum non temere videtur prius posuisse. Ac praepostere dicas, celebrant deum ob victorias concessas et certant. Vide igitur an praestet intelligere sacrificia et cantus quibus ineunte sollemnitate ludorum deum venientem exciperent et venerarentur pompae templum adeuntes. Ac conveniunt cum hac interpretatione verba, quibus sollemnitas indicari videtur ad dei adventum celebrandum instituta. Quum poeta non sine causa Aegae commemorare videatur, suspicetur aliquis olim ἀναγῶγια et καταγῶγια fuisse instituta ex Isthmo et Aegis, quemadmodum in Sicilia Venus stato tempore credebatur discedere Eryce in Libyam, quae anagogia dicta, tum redire post dies novem, quae fuerunt catagogia; cf. Athen. libr. IX. p. 395. et Aelian. Hist. Animal. IV, 2. Sic igitur possit videri simile quidpiam olim intercessisse inter Aegae et Isthmum, institutum ibi fortasse aliqua conventione sacerdotum. Est haec Welckeri mei suspicio. Quidquid est, de ineunte sollemnitate ludorum poetam loqui non dubito; nam ludorum tempus intelligendum esse subiecta certaminum mentio demonstrat. Unde perspicitur quid sit θαμὰ. Convenit igitur mihi cum Heynio qui scribit: „Isthmius deus adveniens excipitur cantu tibiarum et certamina gymnica in eius honorem habentur.” Denique quaesitum est in Scholiis quid omnino causae sit, quare poeta hoc loco memoraverit Neptunum et Isthmia. Respondet Grammaticus, Euthymenem vicisse in Isthmiis. Sane vicit ibi hic vir, ut video e carmine Isthm. V, 58. sed quum hoc carmen scriberetur, nondum ibi vicisse Euthymenem, disco ex iis quae statim sequuntur, ubi poeta dicit: Tu vero, Euthymenes, in Aegina vicisti. Quare equidem sic censeo, Pindarus his verbis tecte hortari ad Isthmia certamina adeunda et augurari victorias Isthmiacae genti, quum deus ibi regnet Aegineticis heroibus affinis. Cf. ad Isthm. V, 1—8. Ac solebant Aeginetae in primis Isthmia et Nemea adire. Senties iam mecum, verba γαμβρόν Ποσειδάωνα πέλαια posita esse, ut transitus pareretur ad hunc, in quo explicando versamur, locum; his enim verbis innuitur affinitas

inter Neptunum et Aeacidam, quam ipsam poeta significare voluit. Nexus igitur hic est: *Venit Peleus hoc modo etiam in affinitatem Neptuni, quem veneratur Isthmus; quare bonos successus sperare licet Aeginetis haec certamina adeuntibus.* Porro quum etiam curribus certaretur in Isthmo, poeta tamen nonnisi corporis robur nominat (*σθένει γυῖον θρασυῖ*); dicit enim hoc nunc imprimis propter Aeginetas, Pytheam ceteramque Lamponis familiam, pancratiastas, quemadmodum etiam alibi solet talia accommodare locis et temporibus, cf. plura ad Isthm. IV, 10. 11. *Πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περὶ πάντων, vis ingenta iudicium fert de omnibus rebus*, h. e. ut monet Heynius, vis ingenta omnium, quae aguntur, summam continet. Haec sententia iungenda est cum antecedentibus. Postquam enim dixerat: certant ibi robore corporis, addit: Vis autem ingenta ut in omnibus rebus sic etiam in his ludis maximi momenti est. Quam quum haberet eximiam familia Lamponis, nulla etiam sic poterat esse de successu iis dubitatio. Iam ab Isthmiorum commemoratione ad Euthymenis victoriam transit hoc modo: *Tu autem in Aegina vicisti, Euthymenes, τὸ δ' Αἴγινα θεοῦ — ὕμνων.* Quod Boeckhius reposuit *θεοῦ*, nunc probat etiam Hermannus in Heynii editione novissima. De locutione *Νίκας ἐν ἀγώνεσσιν πιπνείν* Heynius ad Isthm. II, 26. ubi est *ἐν γούνασιν πιπνείν Νίκας*, haec habet: „Ductum est a cursu, cum victor metam attigit, adeoque si deam ibi sedentem finxeris, in gremium eius prolabitur. Sic Alcibiades sedens in gremio Nemeae pictus erat, Athen. XII. p. 534. D.” Meo iudicio nonnisi hoc inest: *Victoria te amplexa est, s. victoriam tulisti, nec de dea sedente alicubi cogitandum, in quo assentientem habeo Welckerum.* Nam in *Aegina Victoriae in amplexu ruere* profecto nihil est nisi in *Aegina vincere*. Si finxeris deam ad metam sedentem, et adiectum *Αἴγινα* offendit et quod sic incommode a cursore ad pancratiastam translatum est, quod ex illa ratione tamen nonnisi de cursu dici posset. Ceterum abunde liquet Euthymenem in Aegina non in Isthmo dici victorem. Nemo enim erit qui vocem *Αἴγινα* cum *ἑψανσας* iungat, quasi ille vicerit quidem in Isthmiis, cantatus vero sit in Aegina. Sed quod ipsa sententiarum oppositio satis demonstrat, Euthymenes quidem in Aegina vicerat ibique hymnis celebratus erat. Vicerat autem in Aeaceis, ut tradit Scholiastes ad vs. 78. Pergo. *Ἦτοι μεταῖξάντα καὶ νῦν τειδὸς μάτρως — Πυθία.* Sensum indicarunt Hermannus et Boeckhius in nott. critt. *Κείνου* est αὐτοῦ, quod Pindarus hiatus evitandi causa ponere noluit. De significationibus vocis *μάτρως* apud Pindarum vide ad Nem. IV, 80. Hoc loco *avunculus* est, ut Isthm. V, 59. Nam *πάππος πρὸς μητρός* Pytheae fuit Themistius, cf. Schol. ad vs. 91. Et quum Euthymenes, ut supra monuimus, post hoc carmen vicerit in Isthmiis, non potuisset hoc, si avus Pytheae fuisset. De voce *ἀγάλλειν* cf. Rubnken. ad Tim. lex. Platon. p. 4. Ast. ad Platon. Legg. XI. p. 532. Tom. II. *Ἔθνος* quod recte de gente dici potest, posuit ut *γένος* et *gens* dicitur, de uno Pythea. *Ἔθνος μεταῖξάντα*, quemadmodum Homerus Odys. 6, 157. *λευσόντων τοιόνδε θάλας χορὸν εἰσοχνεῦσαν*, de Nausicas. Aeschyl. Agamemn. 120. *καλὴν γέναν βλαβέντα λουσθῆναι δρόμον*. Tale est etiam illud *φίλε τέκνον*, aliaque innumera. Porro *μεταῖξαιεν*, sequi, imitari, ut *ἐχέτω* Pyth. VIII, 36. *ἐμβίβαται ἐχέσει πατρός* Pyth. X, 12. *ἔχσει ἐν Πραξιδάμαντος ἐδὸν πόδα νέμων* Nem. VI, 15. *θηρῶν θυμὸν λεόντων* Isthm. III, 64. ex doctorum emendatione. Sequitur: *Ἄ Νεμέα μὴν ἄραρεν μελὶς τ' ἐπιγούριος, ὃν φίλας Ἀπόλλων.* Haec et sequentia haud dubie de solo Pythea intelligenda. De μὴν — τε cf. Boeckh. nott. critt. Olymp. VII, 11. Pyth. XI, 1. *Ἀραρεν*, h. e. *οὐκ ἀντιτίθει*, quemadmodum dixit Ol. XIII, 33. *favet ei, amica est, non adversatur.* Ab ἄρῳ sunt ἄρθμος Hom. Hymn. Mercur. 524. *ἄρθμος* Odys. π, 427. *ἄρθμειν* Il. η, 302. alia. Mensis, quem adama-

vit Apollo, est *Delphinus*. Fuit hic unus ex anni mensibus apud Aeginetas, de quo accuratiora nescimus. Dodwellus Diss. VII, 5, 11. cum Metagitnionem Attico eum convenire statuit, Corsin. Fast. Att. T. II. p. 393. Dissert. Agon. III. p. 77. cum Hecatombaeone aut Gamelione comparat. Verum, ut intellexit etiam Mueller. Aeginet. p. 152. docte de his rebus disputans, nituntur horum virorum argumentationes eo, quod Pindarus credunt de victoria Nemeaea loqui mense Delphinio reportata, in quo errore praevit Scholiastes ad hunc locum: *Δελφίνιος μῆς, ἐν ᾧ ἴσως φησὶ γενεῆσθαι τὰ Νίμεια*. Pindarus tamen ipse repugnat, vocem *ἐπιχώριος* addens, ut a Nemeaea victoria distinguatur alia in Aegina mense Delphinio reportata. Sunt igitur haud dubie *Delphinia* intelligenda mense Delphinio celebrata apud Aeginetas Apollini Delphinio, ut constat. Mensis autem videtur fuisse vernus, fere cum Aprili Maiove comparandus, ut Bysius Delphicus Apollini sacer, quemadmodum etiam Athenienses Delphinia celebrabant Munychione. Pergit poeta: *ἄλικας δ' ἐλθόντας οἶκοι τ' ἐκράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ*. Sensus: Sodales autem ad certamen progressos domi vicit et Megaris. *Νίσου ἐν λόφῳ*, cf. Pyth. IX, 94. De ludis Megaricis v. ad Olymp. VII, 77 sqq. *Ἄλικας* intelligo pueros Aeginetas. Inspice mecum accuratius hunc locum. Clara dicerem haec: Nemea favet ei et mensis domesticus Delphinus et vicit Megaris, h. e. in Nemea vicit et domi in Delphinii et Megaris. Iam vide id quod poeta dixit: Nemea favet ei et mensis domesticus Delphinus, aequales autem vicit domi et Megaris. Quid est quod domestica bis nominat? Cur Pytheam domi tantum et Megaris dicit vicisse *ἄλικας*, non etiam in Nemea? Nempe in Nemea, *Πανελλήνων πανηγύρι*, certaverat cum exteris, domi autem et Megaris cum sodalibus suis. Hinc manifestum est cur domestica nomet bis. Constat autem Aeginetas frequentasse imprimis Epidaurios, Megaricos, Thebanos, Atticos ludos, antequam in periodica certamina descenderent; sic igitur Pytheas cum sodalibus Megara venerat eosque etiam ibi vicerat. Denique pulchre sic conveniunt sequentia: *χαίρω δ' ὅτι ἑλοῖσι μάρναται περί πᾶσα πόλις*. Abrupta enim haec dicerem, nisi poeta ante de Aeginetarum iuventute locutus esset; nunc aptissima sunt. *Μάρνασθαι περί ἑλοῖσι*, certare de rebus honestis, de laude, ut *μάρνασθαι ἀμφ' ἀρεταῖσι* Olymp. V, 15. *τίταμαι ἀμφ' ἀρεταῖσι* Pyth. XI, 54. *ἀγὼν ἀμφ' ἀργυροῖσσι* Olymp. XI, 97. *Ἴσθι γλυκεῖάν τοι — ἐπαύροο, ut ἴσθι — κελadhῶσσι* Olymp. X, 11. *Ἐπαύροο* aoristus est, ut Eurip. Helen. 476. Iphigen. Taur. 529. Vide de hoc verbo Buttman. Lexilog. p. 80. qui etiam de significatione et constructione disputavit. Significat h. l. idem quod *εὐρέσθαι*. *Μόχθων ἀμοιβάν*, nempe victoriam. *Μενάνδρου σὺν τύχῃ*, fausta ope Menandri, qui fuit alipta Atheniensis. Additur: *Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανῶν τέκνον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν*. Afferunt Scholia narrationes eorum, qui rei palaestricae inventionem Athenis vindicabant. An talia respexerit Pindarus, non dicam. Videtur hoc voluisse: Par esse ut Athenis veniret magister, ubi haec ars imprimis floreret propter alios ludos et maxime Panathenaea. Hinc est quod luctam a Minerva inventam tradiderat Ister. *Τέκνον*, artifex rei gymnasticae, magister. Ultimo loco laudat etiam Themistium avum, ut tradit Scholiastes, maternum Pytheae, nobilem athletam, commemoratum etiam Isthm. V, 61. ubi Schol. vs. 95. vulg. aliquot ex hoc loco verba attulit. Si autem Themistium venisti cantaturus, ne cesses diutius. Ut *ῥιγείν* h. l. ita *frigere* usurpant Latini pro cessare, otiosum esse. Cic. Familiar. XI, ep. 14. Verrin. IV, 25. *Αἰδοὶ φωνάν*, h. e. *ἀφίει*, ut Ovid. Metamorph. IX, 583. lingua tales icto dedit aëre voces. Iphigen. Taur. Eurip. 1161. *ὅσα γὰρ δίδου' ἔπος τόδε*. Constructio videtur haec: *δίδου φωνάν — φθέγγαι τε*, interpositis verbis: *ἀνὰ δ' ἰσθία τέκνον πρὸς ζιγὸν καρχασίῳ*; quare verto:

da vocem, velis expansis omnibus, et dic. Carchesium fuit, ut constat, in summo malo. Ζυγὸς καρχηοῦ est antenna in summo malo. Ergo vela expandere usque ad antennam carchesii, est omnia vela expandere, quod fit ubi πλησίστιος ὄρεος. Porro notum est haec et similia tropice dici, velut apud Ciceronem Tuscul. IV, 5. Utrum panderem vela orationis statim an eam ante paululum dialecticorum remis propellerem. Ovid. Metamorph. XV. 176. Et quoniam magno feror aequore, plenaque ventis vela dedi. Notum etiam proverbium πάντα κάλων ξείναι, κινεῖν, ἐκτείνειν, omni studio aliquid tentare, cf. Kuster. ad Aristoph. Equit. 753. Heindorf. ad Protagor. p. 338. A. dixit de his locutionibus etiam Valcken. Diatrib. p. 233. Hoc loco sensus est: ede vocem grandisonam. Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγγαι ἔλιν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν νικῶντ' ἀρετάν, Pugilem eum et pancratii dic adeptum Epidauri duplicem victoriae laudem. Construendum est aut: πύκταν τέ νιν φθέγγαι ἔλιν ἀρετάν καὶ παγκρατίου διπλόαν ἔλιν ἀρετάν νικῶντα, aut: πύκταν τέ νιν φθέγγαι ἔλιν διπλόαν ἀρετάν καὶ παγκρατίου ἔλιν διπλόαν ἀρετάν; nam utrumque fortasse fieri potest, quamquam ego praeferam prius, quemadmodum Isthm. IV, 19 seq. in altero membro omittenda est vox διπλόα. Sic tres sunt minimum victoriae. Πύκταν non πυγμαῖς posuit, opinor, consulto. Nam si dixisset: pugilatus et pancratii duplicem victoriam, poterat duas significasse videri victorias, alteram pugilatus alteram pancratii, quum plures essent. Boeckhius tamen duas tantum statuit victorias fuisse, alteram pugilatu, alteram pancratio partam. Ad dictionem διπλόαν ἀρετάν cf. Isthm. IV, 19. Ceterum de Aesculapiis Epidauriis cf. Nem. III. fin. Προθύροισιν Αἰακοῦ, h. e. et in vestibulo Aeacei suspendisse coronas. De Aeaceo cf. Pausan. II, 29. Mueller. Aeginet. p. 161. Videntur ibi plerumque victores ludorum gymnycorum coronas suas suspendisse. Addit: Σὺν ξανθαῖς Χάρισιν. Si statuas Gratiis eas victorias debitas, haec verba pertinebunt ad ἔλιν et φέρειν, hoc sensu: Factum esse beneficio Gratiarum, ut vinceret et coronas in Aeaceo suspenderet. Sed hoc non probabile. Nisi enim sumas Gratiis privato cultu a Themistio cultas, senties incommode nunc Gratiis tribui victorias, quae melius ab aliorum deorum beneficio repeti poterant. Quare haec nonnisi cum φέρειν iungenda sunt. Iam si hoc est, quid sit, coronas vestibulo Aeaci ferre adiuvantibus Gratiis, sic non intelligo. Vertam igitur: inter sollemnes cantus. Gratiae adsunt ubi canuntur epinicia, cf. Nem. VI, 38. Nem. IX, 51. Videntur autem hymni epinicii interdum cantati esse tum quum coronae dedicarentur Aeaco. Erit igitur sensus: Χαρίτων ὁμάδῳ φλέγοντα. Ceterum hoc carmen similiter ibi cantatum esse, ex his certe verbis probari nequit.

N E M. VI.

Quantopere floruerit artis gymnasticae studium inter Aeginetas, una omnium locupletissima testis est gens Bassidarum hoc carmine celebrata, de cuius nomine, ne quid tribuas Didymo ap. Schol. Budidas inferenti, v. Mueller. Aeginet. p. 135. Hos Pin-darus dicit tot habere pugilatus victorias, ut per totam Graeciam nulla innotuerit gens pluribus pugilatus coronis ornata; atque ex sacris quidem ludis vicesima quinta reportata fuit haec, quam puer Alcimidas tulit, victoria; quod nescio an summum sit in hoc genere laudis nobis traditum. Tamen, ut est imbecilla humana natura, etiam

haec gens non semper conservaverat eundem roboris vigorem; qui enim hoc ordine se exceperant, *Agesimachus, Soclidas*, quem Didymus ap. Schol. nescio qua auctoritate *Soclem* appellatum vult, porro *Pravidamas, Theo, Alcimidas*, ex his Soclidas et Theo artis gymnasticae laude caruerant, quiescente alternis vi athletica gentis et reviviscentis, quemadmodum agri alternis quiescunt et fructus ferunt. His omnibus a me commemoratis quomodo usus sit Pindarus, mox videbimus; nunc praemoneo, carminis rationem inde pendere totam. De tempore quo scriptum carmen, nihil relatum existat; tamen qui in fine laudatur Melesias alipta quum circa Olympiadem octogesimam floruerit (Introd. ad Nem. IV.), non ita diu ante hanc Olympiadem victoriam ab Alcimida reportatam suspicari licet. Cantatum est carmen haud dubie in Aegina (cf. vs. 48. ubi *ἄσσαν τάνδε* poeta dicit Aeginam nondum antea nominatam): at in dei alicuius festo cantatum non credo, quum nullum eius rei adsit indicium. Hoc addam mirum esse quod Asclepiades ap. Schol. init. dicit, Cretensem fuisse Alcimidam inscriptum sic: *Ἀλκιμίδας Κρήσιος Κῆρς*. Cui rei veritatem subesse non dubito: videtur enim ille Alcimidas simul civis Cydoniates fuisse. Vide de Cydonia Aeginetarum colonia Muellerum nostrum Aeginet. p. 83. 112 sqq.

Vs. 1—7. Prooemium carminis continens summam. Initium citat Clemens Alex. Strom. V. p. 709. 30. usque ad *ἐκ μῆαs δὲ μητρὸς πνέομεν ἄμφω*: ita enim legit: hinc habet Euseb. Praep. evang. XIII, 13. Eadem sine varietate affert personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. et Themistius Orat. VI, p. 78. A. habens δὲ *φῦμιν γαστρός ἀμφότεροι*, ut editur; libri tamen *ματρὸς* habent, et δ' *ἔφινμεν* ac δ' *ἔφηνμεν*: v. Boissonad. ad Marin. Vit. Procl. p. 90 sq. *Γαστρός* etiam Stobaeum habere dicit Porson. Advers. p. 312. Prima sic explico: *Sunt duo genera homines et dii, nata ex una matre, vi tamen plane diversa, quandoquidem illud nihil est, aethereum vero caelum semper mariet firmum*. Verba *ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος* vulgo interpretantur: *ἐν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος*, h. e. *unum idemque est hominum et deorum genus*, obstante lingua. Quum enim de sententia fortius enunciata iterato pronomine hic nullo modo cogitari possit, nisi magnopere fallor, repetitio pronominis *ἐν* nonnisi *disiungendi* vim habere potest. Hoc qui negaverint, ab iis postulabo, ut et certum locum opponant, qualem ego hucusque frustra quaesivi, et per rationem recte dici, quod velint, mihi demonstrant. Interim censeo, Pindarum voluisse hoc, quod dicit: *unum est hominum, unum deorum genus*. Quae sententia et clara est et apta. Neque enim unum genus recte hic appellare potuit eos, quorum alteri nihil sunt, alteri immortalem vim habent, sed accommodatius, opinor, ad veritatem et modestius etiam duo agnoscit genera, quae quum ex una matre originem traxerint, quodammodo similia esse animo et corpore, vi tamen penitus differre. Verum loci sensum vidit etiam Schmidius. *Πνέομεν*, spiritum, vitam habemus ex una matre; Terra, ex qua cetera omnia nata esse constat ex Hesiodo Theog. 116. Etiam Sophocles Antig. 339. Terram dicit *θεῶν τὰν ὑπερτάταιν*. Res haud dubie priscis Theogoniis et Cosmogoniis tradita compluribus. *Πᾶσα πεπρωμένα, tota diversa*, quoniam vi deorum immortalis est. *Κεκρωμένα*, ut quod Heynius comparavit, *κεκρωμένην γενεήν*, Scut. Herc. 55. Sequitur *ὥς τὸ μὲν οὐδὲν*. Notum est *οὐδὲν εἶναι* significare nullius pretii esse, nullo in honore esse, atque etiam debile esse et caducum, ut Eurip. Hercul. fur. 314. de senectutis imbecillitate. Dicta veterum de imbecillitate humanae naturae congerere nolo. *Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὶς αἰὲν ἔδος μένει οὐρανός*, ex Hesiod. Theog. 126 seqq. Odyss. ζ, 42. *Γαῖα — ἐγέλναιο — οὐρανὸν ἀστερόενδ'* — *ἄφρ' εἰη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὶς αἰεὶ*. Quaeras cur his maxime verbis usus sit poeta. Puto, ne de suo hoc dicere videretur, sed ipsa antiqua

dicendi formula priscorum virorum doctrinam se referre significaret, quo artificio maiorem vim huic loco comparatam vides. Ἀλλά τι προσφέρουεν ἔμπαν ἢ μέγαν νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοισι, tamen quodammodo similes sumus sive mente sive corpore immortalibus. Affert haec Schol. Eurip. Med. 1224. De voce προσφέρειν conferri potest Fragmentum Tragicum laudatum in Scholiis ad Nem. III, 127. καὶ παῖδὲ καὶ γέροντι προσφέρων τρόπους, et Pindarus Fragma. inc. 70. Notum etiam προσφέρεις. Contrarium est διαφέρειν. Porro νόον dicit, recte; proprius enim hic hominum et deorum, quemadmodum iam Homerus νόον nonnisi diis et hominibus tribuit. Μίγας, epitheton etiam alibi lectum ut Pyth. V, 122. Μοχ φύσιν est: corpore, deorum praestantibus corporibus simili. Statura et forma corporis dicitur φύσις Isthm. III, 67. etiam apud Lucian. de Saltation. c. 75. aliosque. Ob coniunctionem particularum ἢ — ἦτοι rarissimam pro vulgari ἦτοι — ἢ huc, ut videtur, respicit Thom. M. p. 427. Σημελώσαι δὲ ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἦτοι τίθεται ἀεὶ, ὑστερον δὲ τὸ ἦ. οὕτω γὰρ φαμὲν ἦτοι τὸδε ἢ τὸδε. ἑτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὖροισι, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἀπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρον. Cf. Schäfer. ad Schol. Apollon. Rhod. p. 321. Sed vide Fragma. Thren. 9. Quaeras autem cur disiunctivis particulis hic utatur poeta, quum tamen et animo et corpore similes simus diis. Sane; at in aliis mentis vis, in aliis corporis praestantia magis conspicua hominibus, unde quod poeta praetulit et modestius est (quam in rem etiam alibi disiunctivis particulis utitur, ut Isthm. III. init.) et carminis rationi aptius, quum gens celebretur corporis maxime praestantia insignis. Pergitur: Καίπερ ἐφαμερλαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος οἶαν τιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Construas: καίπερ ἐφαμερλαν οὐκ εἰδότες στάθμαν, οὐδὲ μετὰ νύκτας ποτὶ οἶαν τινὰ ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν στάθμαν. Tamen, ni fallor, praestat quod accuratius iudicium postulat: καίπερ ἐφαμερλαν οὐκ εἰδότες ποτὶ οἶαν τινὰ στάθμαν ἄμμε πότμος ἔγραψε δραμεῖν, οὐδὲ μετὰ νύκτας et quae sequuntur. Sive enim μετὰ νύκτας pro adiectivo dictum est, sive ἐφαμερλαν pro substantivo, senties cetera bis cogitanda esse omnia. Verto: Quamquam nec interdiu nec noctu quamnam nos fatum iusserit currere ad metam scientes, h. e. quamquam semper obnoxii fato, nec quae interdiu, quae noctu instent scientes. Μετὰ νύκτας, noctu, inter noctem, ut μεθ' ἡμέραν Eurip. Orest. 50. Similiter ἐφαμερλαν hic dixit ad quam interdiu s. per diei tempus curritur, quod durum non est, imprimis si nostram loci constructionem probas. Στάθμαν, metaphora ducta a cursu, in cuius principio γραμμὴ est et in fine. Atque hanc quidem in fine cursus vidisti supra Pyth. IX, 122. Unde apud Eurip. Electr. 95 sqq. μὴ μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' εἰδὼν δραμὴ καλῶς, νικᾶν δοκεῖτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίον. Eadem στάθμη, ut Eurip. ap. Ion. 1514. παρ' οἶαν ἡλθομεν στάθμην βίον. Denique ἔγραψε, ut dicitur legem scribere, veluti θεοὶ τοὺς νόμους βροτοῖς γράψαντες, Eurip. Ion. 442. Sed haec facilia omnia; difficiliora nobis restant alia hoc loco. Nosti e Boeckhii notis criticis ultimos duos versus stropharum et antistropharum in hoc carmine esse corruptos. Hermannus relicta quam in comment. de dialecto Pindari proposuerat, sententia nunc longe aliam viam ingressus est, quam indicavit in novissima editione Heynii. Quae igitur ibi scribit, statim hic subiiciam omnia. Atque ad primam stropham scribit sic: Ultimi duo stropharum versus multum negotii metricis creantur. Videntur eos iam veteres grammatici, depravatis lectionibus adducti, non uno modo refinxisse. Satis tamen verisimile erit quum singulos versus tum omnem stropham considerantibus, priorem paeonico ordine finiri, posteriorem a paeone ad dactylum et trochaeos delabi. Et hic quidem scribendum puto:

*Καίπερ ἐφαμερίαν
οὐκ εἰδότες, οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος, οὐδ'
ἄντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.*

Ita legit is Scholiastes, cuius haec verba habemus: *καίτοι μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα, μήτε ὅστις ἡμᾶς μὲρος καταπέριξε σκοπόν τινα καὶ στάθμην λαβεῖν.* Ad antistropham scribit: Bonam lectionem servavit cod. Med. B. *νῦν τε πέφανται.* Participio iunctum verbum per copulam: vide ad Vig. p. 772. Sed scribe:

*Νῦν τε πέφανται
οὐκ ἄμμορος ἄμφι πάλα κυναγίας.*

Πέφανται, i. e. *ἐξηται*, a grammaticis certe commemoratum est. Ad secundam stropham habentur haec eius verba: *Egregie Heynius ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς.* Vide diss. de dial. Pind. p. 8. Inde quae sequuntur, partim e Schmidii correctione ita scribenda:

*Εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε Μοῖσα,
οὐρον ἐπείρῃ
εὐκλεία· παροιχομένην γὰρ ἀνέρων.*

De antistrophicis versibus censet ita: Valde turbata videtur scriptura, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum. Crediderim tale quid dedisse poetam:

Ἀπὸ ταίτας

*αἵματι πάτρας
χρυσοπλοκάμου ποτὶ Καλλίας ἁδῶν
ἔρνεσι Λατοῦς.*

Ad ultimam stropham denique Hermannus ita: Scribe,

*Νεῖκος Ἀχιλεὺς
ἔμπεσε χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἁρμάτων.*

Antistrophicos versus constituit ita:

Ἐκόντι δ' ἐγώ

*νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν,
πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύον,*

et quae sequuntur. Habes omnia quae Hermannus nuperrime de his versibus scripsit. Non ego is sum, qui me idoneum harum rerum iudicem credam; tamen quum a me postulari posse videam, ut iudicium de iis feram, subiiciam sententiam meam. Ac primum quidem cum Boeckhio censeo nihil incorruptius esse versibus ultimis antistrophae secundae; tam plana enim et perspicua sunt quae ibi habentur, ut quomodo facile corrumpi potuerint, non intelligam. Quod igitur Hermannus dicit, valde turbatam videri scripturam, sive librariorum culpa sive correctionibus grammaticorum, hoc ingenue fateor me non assequi. Quid quod audacissima est correctio *χρυσοπλοκάμου* p. *χρυσσαλακάτου*; αἵματι autem, quod a voce ἁδῶν pendere ex Hermannii sententia Boeckhii ab Hermanno edoctus nunciat, equidem ferri non posse arbitror. Veniamus ad cetera. Strophae primae versus ultimi quales Hermannus proponit, tam miram habent constructionem, ut sic a Pindaro scriptum esse credere non possim. Quid enim? Num haec est constructio: *καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες (στάθμαν), οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος (εἰ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν), οὐδ' ἄντιν' ἄρ' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν?* Melius equidem reperire in his non potui. Ita igitur dixerit

Pindarus? Sed provocat Hermannus ad Scholiastae explicationem; vellem docuisset etiam quomodo factum sit ut Scholiastes scripserit: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακίρκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν*. Nam hoc nullo modo perspicio ex Hermannii ratione. Tamen nihil quod probabile sit, colligi potest ex Scholiastae verbis, nisi ante miri huius pronominis origo explicetur. Vide num res ita possit expediri. Mendum tulisse verba inter *πόμος* et *ἔγραψε* perspicuum. Fac Scholiastam in exemplari suo non habuisse *οἶαν*; et fortasse etiam *τιν'* non habuit. Iam ille iunxit: *καὶ περ ἔφαμερίαν οὐκ εἰδότες (στάθμην) οὐδὲ μετὰ τύκτας (εἰδότες στάθμην)*, hoc est: *καὶ περ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν, μήτε τὰ διὰ νυκτὸς ἐσόμενα*. *Sequentia* quum his apte iungere non posset, de coniectura supplevit *οὐδ' ὅς* s. *οὐδ' ὅστις*, unde nata eius explicatio inepta: *μηδὲ ὅστις ἡμᾶς μόρος κατακίρκειν εἰς σκοπὸν τινα καὶ στάθμην δραμεῖν*. Pronomen *ὅστις* perperam illatum esse a Scholiasta, nemo non videt, quum huiusmodi quid hic a Pindaro proficisci non potuerit; at non intulisset Scholiastes, si omnia una constructione coniungere potuisset; quod non potuit si vitium erat, quod indicavi, inter *πόμος* et *ἔγραψε*. Ex his hoc saltem apparere arbitror, quare improbabilem dicam Hermannii illorum versuum emendationem, et etiam-num teneam quod Boeckhius recepit. Accedo ad stropham tertiam. Recte Boeckhius observavit aliud legisse ibi Scholiastam quam quod nunc habetur. Videamus quid probabiliter ex eius verbis effici possit. Fac ita legisse Scholiastam:

Βαρὺ δὲ σφι δεῖξε νεῖκος

χαμαὶ καταβάς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἀρμάτων.

Si Scholiastes iunxit *χαμαὶ* non cum sequentibus sed cum antecedentibus (*gravem ostendit iis pugnam humi*), explicare potuit, ut facit: *βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν ὁ Ἀχιλεὺς τοῖς Αἰθίοφι, χαμαὶ κλίνας τὸν Μίνονα, αὐτὸς ἐκ τῶν ἀρμάτων κατελθὼν*. Ex hac explicatione deinde mihi natum videtur *ἔμπεσε*, quod pro glossemate habeo. Nam etiam sententia, ni fallor, aptior. Num irruerit in Aethiopes Achilles, dubitari potest, qui mihi de curru descendisse videtur, ut cum Memnone potissimum pugnaret, spectantibus Aethiopibus. Non contendo me veram Pindari scripturam invenisse; at illud probatum spero, nondum de hoc loco transactum esse. His adde quod vs. 13. *πέφανται* agnoscit Scholiastes, agnoscunt omnes libri, Hermannus autem quod proponit *πέφαται*, verbum est nonnisi grammaticis commemoratum; adde quod versus 59. et 60. leni certe mutatione in ordinem redigi possunt: haec igitur omnia quum considero, unum tantum restare video locum, qui sane paullo audacius a Boeckhio refectus est, versus dico ultimos strophae secundae. Sed non minus audacem video Hermannii rationem esse, qui etiam illum locum mutat, qui unus omnium sanissimus dicendus est. Equidem saltem, si comparo antistrophae secundae versus ultimos cum hoc loco, multo facilius crediderim hunc quam illos corrupti potuisse, et fuerint iam revera nonnulla in eo corrigenda. Certa quidem non dico quae a Boeckhio posita sunt, neque ipse certa putat; at nihil fere certum in his versuum prope omnium corruptionibus. Atque haec quidem hactenus; redeo ad id, unde profectus sum. Dicendum nunc de consilio prooemii eiusque cum reliquo carmine nexu.

Quemadmodum alibi felicissimus est Pindarus in prooemiis inveniendis, ita etiam huic carmini prooemium dixerim praepositum accommodatissimum. Gentem cantaturus est pugilatam unam omnium celeberrimam, eandem tamen etiam roboris sui vicissitudines, ut fert humana natura, expertam. His plane convenit exordium, quod duas manifesto continet sententias: *Similes quodammodo nos esse diis sive mente sive cor-*

pore; plane tamen differre vi, fatoque ubivis esse obnoxios. Gentis nobilissimae eximium robur tot victoriis ornatum similitudinis hominum cum diis insigne erat documentum, quemadmodum eiusdem gentis robustissimae per intervalla orta imbecillitas imbecillitatem generis humani luculenter monstrabat. Quae quum ita sint, non errare mihi videor, si dicam prooemio summan universi carminis contineri, hoc est, si cetera quae leguntur in eo omnia quasi pro explicatione ubiorem ipsius prooemii habeam, quemadmodum carminis Isthmii IV. rationem recte ad prooemium mihi videor revocasse, atque etiam carminis Nem. VII. exordio quodammodo dici potest universi carminis contineri summa. Videamus iam quomodo poeta hoc carmen composuerit. Post prooemium statim transit ad id, in quo imbecillitas generis humani etiam ab hac gente non aliena conspicitur, ostendens vim eius athleticam non viguisse semper, sed alternis quievisse, ut quem unus assecutus esset certaminum honorem, eo continuo proximus careret, nec nisi qui hunc exciperet, recreato cum robore certaminum gloriam renovatam haberet. Tractat autem hunc locum prudentissime. Quamquam enim hoc agit, ut imbecillitatem humanae naturae huius ipsius gentis exemplo probet, tamen simul curandum fuit, ne deplorare potius quam laudare videretur gentis fortunam. Hinc primum molestiam sententiae minuendam duxit comparatione arvorum, deinde adornavit cetera ita, ut ab Alcimidae victoria orsus ascenderet ad Agesimachi laudem, posito in medio Soclidae nomine, Theone vero Alcimidae patre etiam silentio praeterito; atque ita mirifice cum significatione imbecillitatis laudem victoriarum coniunxit, ut paene dubites utrum potissimum tractare voluerit. In altera carminis parte, quae iure longior est, eximias gentis laudes data opera persequitur, eoque ipso illustrat alteram prooemii sententiam. Nam aut plane verum non est, intercedere similitudinis aliquid hominibus cum diis, aut probatur hoc etiam huius gentis praestantia, quae viginti quinque victorias tulerat e sacris certaminibus aliasque multas ex aliis, quae sola omnium, quas Pindarus canit, Aeginae gentium tot privatas laudes habebat, ut etiam mythorum ornamentis in aliis carminibus obviis hic vix opus esse videretur. Sed quae de singulis huius partis locis monenda, infra videbimus; nunc aliud addo, quod hic praeteriri non debet. Probatur, ut dixi, in hac parte prooemii altera sententia, sed probatur tecte; neque enim diserte dicere poterat, quid vellet, prudentissimus poeta, ne immodestius eos laudare videretur, sed celandum etiam erat verum consilium. Universo dicta placent talia, translata disertis verbis in hanc gentem vide ne displicuerint. Quare Pindarus alteram prooemii sententiam, quae de imbecillitate humana est, manifesto transferens in hanc gentem, alterâ quid velit, plane tacet. Porro haec ipsa causa est, quare prooemium, quamquam eundem cum reliquo carmine finem habens, tamen sententiarum adorationem habet fere contrariam. Docetur in prooemio homines cum diis ex una matre ortos, sed minuitur statim haec laus subiecta sententia de diversitate virium; traditur porro, nos quodammodo similes esse diis, sed opponitur etiam huic dicto aliud de fato, cui simus obnoxii; ne multa, in prooemio insigni cum arte deprimitur laus similitudinis nostrae cum diis, extollitur sententia de imbecillitate humana, ut nisi Pindarum aliunde noveris, credas eum nonnisi magnam diversitatem hominum et deorum docere voluisse: quam etiam in Hermanni interpretatione (nott. critt. Boeckh. p. 535.) omnia similitudine imprimis delineatam video, sequente Boeckhio, qui tamen se, quum diversitatem imprimis extollendam putaverit, similitudinem minime voluisse negare scribit. Ut autem poeta diversitatem maxime adumbraret, et modestiae rationes postulabant et cetera consilia, qui si incautius locum de similitudine hominum cum diis amplificasset, manifesto signi-

ficasset id, quod celare debebat. Contraria plane rerum adornatio in reliquo carmine. Transtulit quidem illud de imbecillitate humana dictum in huius gentis fortunam, tractavit tamen nunc contrario modo, ita ut quod in prooemio gravissime dixerat, in hanc gentem translatum quovis modo leniret et iucundiorum rerum ornatu distingueret. Alterum vero locum de praestantia gentis explicat uberius, quum quae in prooemio huc spectantia inesse vellet, dixisset cautissime. Abunde videmur nobis declarasse rationem carminis.

Vs. 8—25. Carminis post prooemium pars prior. Prima verte: *Exhibet etiam nunc Alcimidas gentem suam similem spectandam frugiferis arvis, quae alternis, modo fructus camporum suorum copiosos hominibus praebent, modo quiescentia vires colligunt.* Sine ornatu dixisset ita: Videmus fati vim etiam in Alcimidae gente, quae cum robore fortunam certaminum alternis deficere vidit. Sed dixisset ita iniucunde. Hinc primum arvorum comparationem adducit, quoniam minus moleste ferimus, quae communia intelligimus esse rerum naturae. Comparatio eadem Nem. XI, 38 seqq. Porro quum etiam sic dicere posset: Similis gens Alcimidae arvis, quae modo fructus ferunt, modo quiescunt; melius dixit ita: Praebet Alcimidas gentem suam similem conspiciendam arvis, quae modo fructus ferunt modo quiescentia vires colligunt; quo artificio hoc consequitur poeta, ut non in quietis nomine subsistat oratio, sed cum quiete novarum virium collectionem videamus fuisse coniunctam; atque ita tandem Alcimidas, et ipse recreatam ferens gentis virtutem, recte dici potuit gentem spectandam praebere defectum quidem vigoris interdum expertam, nova tamen semper per quietem gloriae subsidia nactam. Videamus reliqua. Τὸ συγγενὲς, cognatos, gentem suam. Nempe non suo unius exemplo probat haec omnia Alcimidas, neque unus hic puer similis arvis modo fructus ferentibus modo quiescentibus, sed gens. Est igitur τὸ συγγενὲς dictum pro: τοὺς συγγενεῖς, cuius usus nunc exempla multa similia habentur in grammaticis. Τεκμαίρει ἴδεῖν ἄγχι, praebet conspiciendam similem gentem suam, uti iam explicuit Hermannus. De significatione vocabuli ἄγχι dubitari non debebat. Nolo commemorare illa: ἄγχιστα ἔφηκε, εὐκῶς, ἔδρακα, unde haec similitudinis significatio fluxit; laudabo potius Homer. Hymn. in Vener. 201. 202. ἀγχιθεοὶ δὲ μάλιστα καταθιγητῶν ἀνδρώπων αἰὲν ἀπ' ὑμετέρης γενεῆς εἶδος τε φύην τε, unde etiam Odyss. ε, 35. τ, 279. illustrabis. Τεκμαίρειν dixit fere ut Olymp. VI, 74. Βλὸς ἐπηγεανός, τὸν γαῖα φέρει dixit Hesiod. Opp. 21. Porro ἀρούρας tribuuntur πεδία, recte; contrario modo ἀρουραὶ πεδίων dicuntur Eurip. Hercul. fur. 396. Non sunt ἀρουραὶ in montibus; quare ut ἀρουραὶ habent πεδία, ita πεδία habent ἀρούρας. Pergit poeta: ἡλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἑρατῶν αἰθλων παῖς ἐναγώνιος — δμῆμιλον. Verte: Rediit enim Nemeae et praeclaris certaminibus puer certator, qui hanc consequi cupiens a Iove fortunam nunc apparet non infelix in lucta venator, vestigiis Praxidamantis incedens avi consanguinei. Nexus cum antecedentibus post ea, quae paullo ante diximus, non potest esse obscurus. Ἦλθε, rediit, cf. ad Nem. X, 43. Παῖς ἐναγώνιος, ornate. Ταύταν αἶσαν hanc fortunam, ut non infelix esset luctae certator, ut victoriam Nemeae reportaret. Ταύταν igitur e proxime sequentibus illustrandum, usu notissimo: Μεθέπων, μετερχόμενος, διώκων, connectans. Praeparat comparationem venationis, quare conferes Olymp. III, 33. Διόθεν, ut Pyth. XI, 50. θεοθεν ἐραΐμην καλῶν. Αἶσαν, h. e. εὐτυχίαν. Ἀμφορος, absolute, quemadmodum Sophocl. Oed. R. 247. Ἀμφὶ πάλα, in lucta. Cur comparatione venationis utatur, non obscurum est; factum hoc propter sequentia. Dicturus est, Alcimidam sequi vestigia avi; huc tendit oratio. Hinc dicitur Alcimidas venator nota vestigia premens, ut consecraretur victoriae laudem.

Levi exemplo disce, quid sit tenere metaphoram. Pindarus etiam in hac re admirabilis artifex. *Πόδα νέμων, pedem movens*, ut *ἐκνέμειν πόδα* Sophocl. Ai. 367. ubi v. Lobeck. *Ὁμαιλίου* non superfluum; potest enim aliquis per adoptionem habere avum non consanguineum. Nunc autem idem sanguis est in Alcimida, qui fuerat in Praxidamante, eademque virtus in eo revixit. Ceterum notabis, quod supra iam monui, consulto taceri Theonem Alcimidæ patrem, quum certaminum gloria careret. *Ἡ μὲν πολλάκι καὶ τὸ σεσσηπαμένον εὐθυμίαν μελῶ φέρει*, notum Pindari dictum est, valens etiam hic. Praxidas athletarum sui temporis inter nobilissimos, primus Aeginetarum fuerat Olympionices, uti ex hoc loco discimus. Vicerat Olymp. 59. teste Pausania VI, 18, 5. qui addit, hunc et Opuntium Rhexibium pancratiastam victorem Olymp. 61. primos dedicasse statuas Olympiae, visas Pausaniae. Ceterum liquet iungendum esse, *ἔργα ἀπ' Ἀλφειοῦ στεφανωσάμενος, corona Olympica primus coronatus. Αἰακίδαις*, in Aeacidarum honorem. Honori esse heroibus domesticis victorias civium, satis e Pindari carminibus constat; tamen hoc loco propiorem etiam honorem significari suspicor. Quum haec prima esset corona Olympica quae Aeginam reportaretur, perquam probabile est, Praxidamantem eam dedicasse Aeacidis in Aeaceo. Huius moris exemplum vidimus Nem. V. fin. et videbimus aliud Nem. VIII. Praxidamantis pater Soclidas a certaminibus alienus, avus Agesimachus victoriis clarus. Sententiae ratio haec est: Praxidas enim avi vestigiis incedens sustulit oblivionem patris Soclidæ, quemadmodum Alcimidas Praxidamantis avi vestigia sequens, Theonis patris sui oblivionem sustulit, quod tamen tecte significare quam diserte eloqui poeta maluit. De voce *ὑπέρτατος* vide finem notae. *Ἐνὲ οἱ τρεῖς — ἡγεύσαντο*, Nam hi tres, Agesimachus, Praxidas, Alcimidas, coronas adepti ad summam virtutis laudem, victoriam, pervenerunt, qui etiam soli certamina adierunt. Boeckhius nunciat, ob metrum posse commodius esse *Ἐνὲ οἱ (αὐτῶ)*: sed id tamen ipsi neque probari posse nec necessarium videri, quod versus initium *οἱ* iambicam sequatur normam, in quo genere hiatum quamvis rarum superet arsis etiam ante voces digamma non habentes (nott. critt. p. 383.). Nec video quo referri illud *οἱ* possit: nemo enim nominatus est, cui tres illi victores vicisse s. coronas reportasse dici queant. Nisi quis cum Schol. qualis ante Boeckhium fuit, *οἱ* ad Soclidam referens dixerit *τρεῖς ἀεθλοφόρους* non esse Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, sed tres Soclidæ filios: quod statui nullo modo potest; ne quis tamen huic sententiae ex Schol. auctoritatem conciliare tentet, addam quae de Scholiastae loco misit Boeckhius ita dicens: „Nem. VI, 38. not. 8. ut nunc legitur Scholiastae textus, falsa habebis quae scripsi: *Post τῷ legebatur τούτῳσι τῷ Σωκλεῖδῃ, quod recentior et imperita manus addiderat*. Nam quamquam illi *τρεῖς ἀεθλοφόροι* non possunt Soclidæ filii esse, ita tamen hic Scholiastes statuisse videtur ex additis verbis: *τρεῖς γὰρ παῖδες ἔγένοντο αὐτῷ, ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος*, qui quidem Soclidæ filius est: etsi alter Scholiastes Soclidæ non filios, sed fratres, Agesimachi filios intellexit. Necdum tamen sanum prius Scholium videtur, sed gravius etiam affectum. Unde enim Schol. haec habet, *ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος*? Dicas inde, quod Praxidas dicitur *παῦσαι λάθαι Σωκλεῖδα*; unde ex filiis Soclidæ, quos Schol. putaret, primus Praxidas vicisse adeoque natu maximus fuisse visus sit. At si Pindari verba consideres, *Σωκλεῖδα ὃς ὑπέρτατος Ἀγῆσιμάχῳ νικῶν γένητο*, illud *πρῶτος* videbis ad Pindaricum *ὑπέρτατος* referri. Igitur non solum illa *τούτῳσι τῷ Σωκλεῖδῃ* delenda erant, sed ulterius procedendo etiam haec, *ὃν ὁ Πραξιδάμας πρῶτος*, immutanda. Neque enim iam prius Scholium alteri contrarium fuisse statuas, sed in eandem olim sententiam conceptum, hoc fere aut simili modo: *τρεῖς γὰρ παῖ-*

δες ἐγένοντο αὐτῷ (τῷ Ἀγαιμάχῳ) ἄλλοι ἔξω τοῦ Σωκλείδα· ὃν ὁ Σωκλίδας ὁ τοῦ Πραξιδάμαντος πατὴρ πρῶτος. οἷτινες τρεῖς παῖδες, et cetera, quae tamen et ipsa falsa esse non dubito. Ceterum siquis tamen οἷ pronomen esse putet idque ad Soclidam referendum, poterit hos huius filios statuere: Praxidamantem natu maximum, Calliam (vs. 37.), Creontidam (de quo ad epod. ult.); sed huic rationi non confido, quum praesertim illud οἷτε πόνων ἐγένυσαντο satis monstret intelligi Agesimachum, Praxidamantem, Alcimidam, oppositos Soclidae et Theoni quiescentibus. A qua interpretatione siquis discedere non vereatur, poterit sane hoc dicere, quod mihi rem huc illuc versanti in mentem venit. Etenim si vocem ὑπέρτατος de Soclida dictam non ad aetatem viri referas, sed interpreteris summus, ut Pyth. VIII, 28.; potest Soclidas ὑπέρτατος dictus videri, quod tres filios victores habuerit: ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι - πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἤλθον, οἷ τε πόνων ἐγένυσαντο. Tum οἷ pronomen erit, et filii Soclidae erunt, ut dictum, Praxidamas natu maximus, Callias, Creontidas. Quae his in notis nostris adversantur, falsa tum erunt omnia. Sed apud lectorem iudicium esto." Ad dam nunc reliqua, prout mihi interpretanda videntur. Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἤλθον, ut Isthm. III, 50. τέλος ἄκρον ἵκασθαι, de victoria dicitur, quae etiam δόξα saepe audit. De usu pronominis οἷτε explicuit Hermannus ad Hom. Hymn. in Apollin. p. 34. quae adhibebis etiam vs. 9. huius carminis. Ceterum vides Soclidam et Theonem plane non tentasse certamina, prorsus quiescente virtute gentis. Hinc patet Soclidam non posse Agesimachi filiorum optimum dici: itaque vs. 22. ὑπέρτατος non potest esse ἐξοχώτατος, ut cepit personatus Plutarchus de nobilit. c. 20. ἀλλ' ἀπείρους τόπους ὄραν ἐντὶ παρ' ἐκείνῳ (Πυρράῳ) τοὺς νικῶντας ἀπὸ τῆς εὐμενείας ἐγκωμιάζοντι, καὶ αὐτὸν Ἀλκιμίδην ἀπὸ τοῦ πάππου Πραξιδάμαντος τοῦ Σωκλίδου μνήμην ἀναγεώσασιν, ὃν τῶν Ἀγαιμάχου υἱῶν ἐξοχώτατον ὑπάρξει γησίν. Dicas νεώτατον, ὀπλότατον, ut ὑπέρτερον ὀπλότερον. Certum est exemplum Homeri Iliad. λ, 736. γενεὴ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι: quod Ionicum dicitur ap. Schol. Hom. Adde Hesch. v. ὑπέρτερος. Idem tamen v. ὑπερτέρα utramque novit explicationem, et νεωτέρα et πρεσβυτέρα, et v. ὑπέρτατος solum hoc posterius habet: μίγιστος, πρεσβύτατος, ἀνώτατος, ὑψηλότατος, εὐγενέστατος, ex hoc fortasse loco. Atque hanc explicationem πρεσβύτατος, quam etiam Schol. h. l. sequitur, complector et ipse; natu maximus Soclides filiorum Agesimachi fuisse videtur. Quum enim Agesimachus certamina cum successu adiisset, statim in primo filio quievit vis athletica; quod quum significandum esset, poeta ὑπέρτατος adiecit. Reliqui filii Agesimachi fuerintne certaminum periti necne, an etiam mortui sint, nescio: illud video, recte eos potuisse a poeta praeteriri, qui illud agebat, ut hunc mirabilem quinque virorum ordinem exhiberet. Quare nihil dicit de iis, qui non erant in eo ordine. Accedimus ad alteram carminis partem, quae continuatur usque ad finem.

Vs. 25 — 46. Laudes eximiae gentis data opera exponuntur. Primum autem transiens ab antecedentibus ad sequentia orditur a laude splendidissima. Σὺν θεοῦ δὲ τύχῃ pie praemisum, ut par erat in tanta laude. Μυχῷ Ἑλλάδος, noto usu ex Homero Iliad. ζ, 152. Odyss. γ, 263. ταμίαν, habentem et servantem apud se, aptissimum verbum ob coronarum insignium multitudinem; hinc etiam στεφάνους dicere maluit quam νίκας, et maluit opinor eadem de causa etiam οἶκον dicere quam πάτραν aut γένος. Postulabat hoc metaphora ratio. Convenit etiam ἀπεργάνατο, conspiciendam praebuit. Ἐλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς, h. e. Spero me magna dicendo scopum assecuturum, certo iactu, tanquam ab arcu sagittam mittentem, s. spero me tantam gentis virtutem dignis laudibus ornaturum. Aptissima sententia post

ea quae modo legimus. Ac praestitit etiam quod promittit. Ὡς' ἀπὸ τόξου ἱεῖς, sc. ὀϊστον, h. e. ut iam indicavi, certo iactu. Εὐθύν' ἐπὶ τοῦτον — εὐηλεία, recta igitur dirige huc, o Musa, carminum ventum laude gravem. Pendet haec sententia ex antecedente, cuius quasi apodosis est; quare etiam copula nulla opus fuit. Εὐθύειν οὐρον dixit Olymp. XIII, 27. πρὸς ὅλκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην habet Eurip. in Hecub. v. 39. οὐρον ὕμνων nominat Pindarus etiam Pyth. IV, 3. Ἐπὶ τοῦτον, scil. σκοπόν, ait Scholiastes, quem secuti sunt alii. Non assentior. Σκοπόν Pindarus ubique dicit proprio sensu, hoc est, ubi de iaculatione loquitur aut metaphoram inde petit. Iam quid est, οὐρον dirigere versus σκοπόν? An ut sagitta vento secundo feratur ad scopum? Ne multa, οὐρον ἐπίων manifesto dixit metaphora a navigatione ducta, qualem habet Pyth. II, 62. Nem. V, 51. atque ut in navigatione deus aliquis dirigit ventum, sic in poesi Musa, eam ipsam ob causam invocata. Vides quid velim; scopum versus non navigatur, nec potuit ita dicere poeta, quem his iam vidimus in hoc carmine accuratissimum in metaphorarum usu. Hoc sentientes, opinor, alii Alcimidam intelligendum praecipiant, quamquam eius nomen nec in proxime antecedentibus habetur nec in sequentibus. Restat igitur id quod unice verum; intelligendus est ὅλκος. Dixerat: nulla domus hac ditior pugilatus coronis in Graecia. Subiunxerat: Spero me tantis factis orationem aequaturum. Pergit: Recta igitur versus hanc domum cursum dirige. Haec apte cohaerent omnia, ac facit ita poeta ut dicit. Nam ad gentis laudes tendit recto cursu. Addit: παροιχομένων γὰρ ἀνέρων αἰδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ σπιν ἔργ' ἐκόμισαν, Βασσιδαῖσιν ἄτ' οὐ σπανίζει, Praeceptorum enim virorum pulchra facta poetae et historiarum scriptores iis foverunt et conservarunt, Bassidis quae multa sunt, h. e. praeteritorum enim gentis virorum talis exstat memoria per poetas et historicos tradita, ut non desit unde laudes petam. Non dicit: Praeriteriti enim gentis viri iam satis laudati sunt a poetis et historicis, ut hos nunc tacere possim; hoc enim et antecedentibus repugnaret et sequentibus, in quibus manifesto canit unum e praeteritis. Quare nonnisi is sensus in Pindari verbis inesse potest, quem indicavi. Porro quod non iunxi: παροιχομένων ἀνέρων αἰδοὶ καὶ λόγοι, h. e. praeteritorum hominum laudatores poetae et historici, nemo erit qui reprehendat. Ἀἰδοὶ, qui victorias eorum cecinerant e certaminibus reportatas; λόγοι, historiae, h. e. λόγιοι, historiarum scriptores, cf. Pyth. I, 94. Intelligit logographos, quorum quidam in rebus Aegineticis Bassidarum nonnullorum victorias videntur memorasse. Ἐκόμισαν, foverunt, curarunt, servarunt, ne interirent nitoremve amitterent. Nota alia, τρέφειν, αὔξειν, ποιμαίνειν, suis quaeque locis apta. Βασσιδαῖσιν cum vi praepositum. Παλαίφατος γενεά, per appositionem additum voci Βασσιδαῖσιν, transeunte tamen poeta ad nominativum. Consulto; quum enim haec, si dative antecedenti paruisset, ut additamentum antecedentis sententiae minorem vim habuissent, nunc nova cum vi insurgit oratio. Conferri quodammodo potest Homericus usus Iliad. ζ, 396. Odyss. α, 51. Ἴδια ναυστολόντες ἐπικόμια, proprias laudes nave vehentes, quemadmodum qui navem vehunt propriis mercibus onustam, ut non opus sit aliena bona conquirere, quo navis impleatur. Tot igitur habet domesticas laudes gens, ut non opus sit aliunde petere ornamenta carmini. Dictio Boeckhio notante accommodata Aeginetarum studiis nauticis et mercatoriis. Pergit: Πιερῶδων ἀρόταις — ἐνεκιν. Non confundit poeta duas metaphoras, sed aliam iuxta ponit, ut faciunt in rebus ornatus amplificandis. Confudisset metaphoras, si omisisset vocabulum δυνατοί, quo ipso haec ab antecedentibus secernuntur. Πιερῶδων ἀρόταις sunt, qui accepta semina laudum in arvis Musarum serunt, curantque ut laetae oriantur segetes. Quare qui multas laudes habet, Μολσαι-

σιν ἔδωκεν ἀρόσαι, ut est Nem. X, 26. quandoquidem multis seminibus serendis multum agri arandum et colendum. Ἀγρωίων, ut νῆκα ἀγρωίος Olymp. XI, 82. πλούτου στεγάνωμ' ἀγρωίον Pyth. I, 50. Iam instar omnium excitat poeta unum Calliam, ut nunc legitur, aut si post τριετηρίδι addendum Κρεοντίδαν, de quo vide ad epod. ult., duos pugiles gentis imprimis nobiles, quorum ille in Pythiis, hic in Nemeis et Isthmiis vicerat. Non enim hos ideo nominatos putem, quod uterque superstes sit. Χείρας ἰμάντι διδείς additum, ut teneres fuisse etiam hunc pugilem. Ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας, etiam hoc omitti non poterat. Nam eiusdem gentis eiusdemque sanguinis eum fuisse, monendum erat. Ceterum cf. σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάναντος Olymp. VII, 93. Ἀδὼν ἔρνεσι Λατοῦς, placens liberis Latonae, qui Pythiorum praesides, laudati etiam Pyth. IV, 3. Commemorantur iidem cum Latona Nem. IX, 4. 5. ubi explicatius dictum de diis Pythiis. Παρὰ Κασταλία τε Χαρίτων ἐυπέριος ὁμάδῃ φλῖγεν, ornatisime dictum. Intelligendi sunt cantus vespertini amicorum κοιμαζόντων, victorem recentem celebrantium, cf. dicta ad Nem. V, 38. Gratiarum propria commemoratio in cantibus epiniciis (cf. Nem. V. fin. Nem. IX, 54.). Ὅμαδῃ, aptissime de cantu κοιμαζόντων. Φλέγειν, splenduit celebratus. Deinde constructio est: πόντου τε γέφυρα τίμασε, βοτάνα τέ νιν — ἔρεψε, unde vides νιν priori loco supplendum fuisse, ut Isthm. III, 55. nisi post τριετηρίδι addendum esset Κρεοντίδαν. Ἐν αἰγικτιόων ταυροσόνῃ τριετηρίδι, quia Isthmia, ut constat, primis et tertiis Olympiadum annis celebrabantur. De αἰγικτιόσι v. nott. critt. ad cetera cf. Nem. V, 38. ibique dicta. Ποσειδάνιον ἂν τέμενος, in pineto sacro, ubi habebantur ludi. Vides etiam hic ornatisissima omnia. Sequitur: Βοτάνα τέ νιν — ὄρεσιν. Constat Nemeam sitam prope Phliasios montes cum cupresseto sacro, ubi ludi habebantur, templumque erat Iovis. Cf. Pausan. II, 15, 2. Strab. VIII, 6, 19. Dicitur hic locus νάπα λέντος, Isthm. III, 11. χόρτοι λέντος Olymp. XIII, 43. unde quod crescebat ibi apium, nunc βοτάνα λέντος nominatur, post leonem devictum ab Hercule, ut ferebant fabulae nonnullae, coronis victorum consecratum. Ἀσκίοις, umbrosissimis, ut Hesychio ἄσκιος ὕλη explicatur ἢ δασεῖα ὕλη T. I. p. 573. Similiter ἄξυλος ὕλη Iliad. λ, 155. Denique ὀνήγρια sunt perantiqua. Vides poetam etiam hic posuisse, quae maxime ad ornatum ludorum facere videbantur. Hinc densos perantiquos Phliumtis montes appellat, ut sacro nos horrore percellat; hinc βοτάνα λέντος dicta, ut ludos significaret, opinor, annosa vetustate sanctos. In his locis ibat quondam ille victor coronam gerens. Verissime enim Hermannus ἔρεφεν explicat: gerebat coronam, imperfecto consulto posito.

Vs. 47. usque ad fin. Notabile est, quod hoc carmen unum omnium Aeginetis scriptorum nulla fere mythorum ornamenta habet, quam rem tantum abest ut temere admissam arbitrer, ut subtili iudicio a poeta ita factum dicam. Vidimus Bassidarum gentem abundantem pugilatus coronis; dixit eos poeta ἴδια ναυστολίουτας ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις δυνατοὺς παρέχειν πολλὸν ὕμνον ἀγρωίαν ἐργμάτων ἔνεκεν: quare quom ornamentis aliunde petitis Bassidae non opus haberent, distinctxit eos Pindarus eximie eo ipso, quod in eorum rebus totum fere carmen continuit. Tamen plane abesse ab hymno epinicio Aeacidarum nomen non poterat, quare nunc eos laudat; ac vide quomodo laudet: dicit breviter, sed dicit ea quae in tanta brevitate omnium aptissima. Per terram et mare, ait, volat Aeacidarum nomen, et per Memnonis caedem usque ad Aethiopes propagatum est. Similiter, opinor, Bassidarum nomen tot victoriis diversis locis reportatis per totam Graeciam cognitum erat, et fortasse etiam longius traditum Aeginetarum navibus longinquas terras adeuntibus, ut quae de Aeacidis dicit, quodammodo dici potuisse videantur etiam de his: πέταται δ' ἐπὶ τε χθόνα

καὶ διὰ θαλάσσης τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν. Sentis quid dicam; quae poeta affert, eiusmodi sunt, ut insigni comparatione illustratam referri videas ipsorum Bassidarum gloriam. In laudibus enim clarae alicuius gentis si de heroum claritate canitur, non obscurum est quid hoc sibi velit. His praemissis accedimus ad locum ipsum. Verto: Sunt quidem lati undique doctis aditus ad insulam hancce claram ornamdam, quum iis Aeacidae praebuerint insignem fortunam laudis, virtutes edentes magnas. Volat autem per terram et mare longe nomen eorum, et ad Aethiopes adeo, Memnone non reverso, prosiluit; gravem enim ostendit iis pugnam in terram descendens Achilles e curru, quum illustris filium Aurorae occideret cuspidae hastae furentis. Atque hanc quidem latam laudum viam antiquiores ingressi sunt (nec intentata haec via, antiquioribus iam ingressis) ac sequor et ipse lubens; tamen quod ante pedes navis quoque tempore voluitur undarum, dicitur omnibus maximas movere curas. Ad dictionem Πλατεῖαι πρόσοδοι cf. Isthm. III, 19. Πλατεῖα κλεινὸς est etiam a Bacchylide dictum ap. Plutarch. Num. c. 4. Pindarus nunc videtur ita dicere ob sequentia: καὶ ταύταν μὲν — εὖρον, ἔπομαι δὲ καὶ αὐτός. Deinde λόγοι, quoniam λόγοι etiam mythicae traditiones sunt, universe dicuntur traditionum cognitionem habentes, priscarum rerum docti, quemadmodum explicuit Creuzerus de hist. Gr. arte p. 176. Εὐκλέα bene additum; nam de gloria maxime per totum hunc locum agit. Σφὶν ad νᾶσον refer, ut supra vs. 31. σφὶν referendum fuit ad Ὀϊκον, ut Nem. VII, 10. ἐθέλοντι pertinet ad praecedens πόλιν. Simile exemplum est Odyss. α, 227. Sed res nota. Hinc ἔξοχον αἶσαν, quod magnifice dictum est, quum plerumque dii dicantur παρέχειν αἶσαν, explico insignem fortunam gloriae, nec durum hoc. Alii de λογίοις cogitantes volunt hunc esse loci sensum: Quum poetis insignem materiam laudum praebuerint Aeacidae. Sed praestat opinor alterum, etiam ob ipsa verba ἔξοχον αἶσαν, quae recte dicuntur de rebus gestis et de gloria factorum, non aequae commode de fortuna canendi poetis contingente. Τηλόθεν, longe, plane ut Olymp. I, 94. τηλόθεν δέδορκε longe coruscat. Αὐτῶν, Aeacidarum haud dubie. Μέμνονος οὐκ ἀποιστάσαντος, de quo Achillis facto uno omnium illustrissimo vidimus Nem. III, 61. De verbis sequentibus sententiam nostram declaravimus supra. Si retinetur ἔμπεσε, ipse Achilles dicitur νείκος βαρὺ, lyrica audacia. Ἄοὺς ἀκμᾷ nunc probat etiam Hermannus. Φαινῶς, ut Odyss. δ, 188. Ἦοὺς φαεινῆς νιός. Ἀμαξιδὼν latam viam dicit Pyth. IV, 247. Ἐχὼν μέλειαν verti potest: quoties cano et carmina compono, quemadmodum cepit Heynius; ac vere facit ita Pindarus, ubi canit carmina Aeginetis. Tamen non placet. Vertam: sequor et ipse lubens nec sine studio (cf. ad Olymp. I, 100 sqq.). Quum enim pauca tantum de Aeacidis dixerit, ne quis hoc tantorum nominum incuria factum credat, significat, lubenti animo se et ipsum canere res Aeacidarum ad priorum exemplum, at nunc aliis rebus teneri. Mox in verbis πὰρ ποδὶ νᾶος de pede qui dicitur in re nautica, quo veli ini anguli adducuntur, quoque moto regitur velum (ut Odyss. κ, 32. Odyss. ε, 260. Apollon. Rhod. II. 932. cf. Heyn. ad Virg. Aen. V, 830.), de hoc igitur liquet non esse cogitandum. Πὰρ ποδὶ νᾶος est ante carinam navis. Vocis δονεῖν vim discas comparato loco Pyth. VI, 35. Μισσανίου δὲ γέροντος δοναθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὄν. Nempe hoc vult poeta, non levi de causa, sed maximis curis occupatum se nunc a longioribus Aeacidarum laudibus abstinere; neque obacurum, cur metaphoram praetulerit nude sententiae enunciationi. Incommodum dixisset opinor: Verum magis nunc curo Bassidarum laudes; significasset enim nude, Aeacidarum heroum laudes se mittere Bassidarum hominum causa. Tectius igitur rem per metaphoram significat, quemadmodum etiam alibi, quae nude dicta displicuissent, per metaphoram indicat; cf. dicta ad Nem. III, 77. Quam pru-

denter autem poeta cavere soleat, ne hominum laudes deorum heroumve honori praeferre videatur, luculento exemplo demonstrasse mihi videor ad exordium carminis Isthm. I. Post haec loci circumscriptionem dabo hanc: *Quemadmodum nautis maximam curam affert, quae ante navem tollitur unda, quomodo eam superent nave, sic etiam me propinquius maxime labor sollicitum habet.* Pergit: *ἐκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ — γενεά,* Non invito tamen ego tergo subiens geminum onus nuncius veni, *quintam super vicesimam hanc edens victoriam e sacris certaminibus reportatam, quam Alcimidae exhibuit clara gens, h. e. Non invitus tamen exsequor duplex munus quintam super vicesimam hanc nunciandi Bassidarum e sacris certaminibus reportatam victoriam.* Vides quid dicat. Labor erat, unam nunciare Alcimidae victoriam; duplex labor, cum hac indicare viginti quattuor alias e sacris certaminibus reportatas, si quidem labor est, tantas, tam singulares laudes una voce edere. Viginti quinque victoriae e sacris certaminibus per paucis opinor gentibus contigerant; quare quod *ἄχθος* appellat munus suum, facit magnitudinem laudis sibi enuntiandae significaturus. Ac permagnam fuisse hanc laudem etiam inde potest perspicui, quod poeta eam in fine demum posuit, ut praemissis omnibus insigniorem. Porro vides, quid eum sollicitum habuerit et ab Aeacidarum rebus advocaverit; fuit ipsum hoc negotium quod restabat exsequendum. Denique etiam illud liquet, cur dixerit: *ἐκόντι νώτῳ.* Addendum hoc erat non solum propter vocabulum *ἄχθος*, sed etiam propterea, quia in proxime antecedentibus significaverat, curam sibi magnam creare quod instet negotium. Tamen, ait, non invitus suspicio. Mirifice per totum hunc locum alterum pendet ex altero. "*Ὁ γ' ἐπάρκεσεν* vertendum, opinor: *quam celebrandam suppeditavit Alcimidae gens, quare nolui conicere: Ἀλκιμίδας, ὃ γ' ἐπάρκεσας κλειῆ γενεᾷ.* Ceterum non laudabo eum qui reposuerit ἄγγελος βάς; quamquam enim quid vere hic scripserit Pindarus non dixerim, illud tamen affirmaverim, verbum finitum aptius esse participio. Sequitur: *δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει — Ὀλυμπίδος, Duas apud Cronii lucum, Altin, puero etiam tum Timidae eripuit sors temere prolapsa coronas Olympici certaminis.* Sortitionis rationem accurate describit Lucian. in Hermotim. c. 40. T. IV. p. 55. *Βίπ. Κάλλις ἀργυρὰ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλήροι μικροί, ὅσον δὴ κυμαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ τὸ βῆτα, καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἐξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἣν πλείους οἱ ἀθλῆται ὥσι, δύο αἰὲ κλήροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. Προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διὶ, καθείς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἓνα, καὶ μετ' ἐκείνον ἕτερος, καὶ παρυστῶς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνίχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ,τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν. Ἀπάντων δὲ ἡδὴ ἐχόντων, ὁ ἑλνταρχης, ὀλμαι, ἡ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἰς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περὶ ὧν ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἐστῶτων, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνέσπακόντι παλαίειν ἢ παγκρατιάειν συνάπτει, τὸν δὲ τὸ βῆτα τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράφους κατὰ ταῦτά.* Est igitur κλῆρος προπετὴς quae sors Timidae manum in urnam demittenti temere prolapsa se obtulerat, et educta eum composuerat sensus igitur loci hic est: *Ac maior etiam esset harum victoriarum numerus, nisi Timidam bis sors iniqua Olympica coronā frustrata esset, hoc est, nisi iniqua fortuna usus esset Timidas, quem non ars et virtus, sed fortuna destituerit.* Παῖδ' ἔτι adiectum suspiceris, ut etiam infirmitate aetatis Timidam excusaret. Nihilominus quaeras, cur poeta commemoraverit hanc rem. Quamquam enim haec subiiicit quasi plures laudaturus gentis conatus, cavitque prudenter ne Timidam reprehenderet, tamen vel sic iniucunda

res videbitur nonnullis omnino taceri debuisse. Et nunciat mihi Boeckhii Hermannum de magna cogitare labe, quam omnes tres epodi traxerint: in prima enim quum aliquid excidisset, secundam et tertiam interpolatam esse. Nam vs. 41. fuisse sic scriptum: *ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν*, quae vox ibi sane lecta est; Creontidam autem non Calliam esse, ut Schol. putat, sed alium: in nostro autem loco quum in libris et ap. Schol. sit *Πολυτιμίδαν*, Hermannus vult: *παῖ, σέ τ', ἐνόσασαι τ' οὐδὲ Πολυτιμίδαν*: ne quid de amissis dicatur victoriis. Atque aliquid in epodis excidisse etiam Boeckhio certum videtur; hoc tamen loco mecum negat pro amissis victoriis esse *partas* inferendas: licet possis Aristarchum pro ea re testem excitare ap. Schol. vs. 21. extr. qui tamen incertum est num huc respexerit. Nam ipsum epitheton *προπετής* sortis reprehensionem continet; et mire Pindarus dixisset: *Non frustravit eos sors*, pro simplici vicerunt. Nec putamus Olympicæ maxime insignis victoriae mentionem usque ad finem commode differri potuisse, quum praesertim Praxidamantis, cuius Alcimidæ vestigia pressisse vs. 15. dicitur, Olympica victoria iam supra nominata esset. Immo victorum enumerationem vs. 46. finire apertum est: nec quidquam incommodum quam duas Olympicas victorias nunc addi post illas omnes hoc loco, quod Nemeaeam recens partam, quae scribendi occasionem praeberat, poeta repetat (vs. 60.). Equidem ita censeo. Quo quis maiora habeat vitae bona, eo magis monendus est de fortunæ inconstantia; quare quod etiam alibi observare licet, modum tenere Graecos etiam in iustissima laude, id huius carminis ratio vel imprimis postulabat. Gentem celebraturus pugilatu unam omnium celeberrimam, consulto iam in prooemio dixerat de imbecillitate generis humani; ostenderat deinde vere Bassidas fortunæ vicissitudines expertos; nunc post omnes laudes enarratas redit ad idem, repetitque in fine quod initio significaverat, prudentissime eximiae laudis splendorem moderans obscuriorum gentis temporum commemoratione. Iam siquid coniectura assequi licet, magis eo inclino cum Boeckhio, ut et Alcimidas et Polytimidas victus sit, et tale quid rescribatur: *παῖ, σέ τ' ἐνόσασεν ἡδὲ Πολυτιμίδαν*, quod et ipsum Hermannus suppeditavit. Similem rationem nunc init Boeckhii, in altera et tertia epodo nihil fere mutans. Etenim in secunda *Κρεοντίδαν* in libris est et ap. Schol.; in tertia lectionis fontes habent: *παῖ, σέ τ'*, item *καὶ Πολυτιμίδαν*. Iam quartum versum ita scribendum Boeckhii censet:

— — — — —

ep. α'. ἔρνεα πρῶτος ἐλάλας ἀπ' Ἀλφειῷ

ep. β'. ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν

ep. γ'. παῖ, σέ τ' ἐνόσασε καὶ Πολυτιμίδαν.

Neve quis offendant in *Πολυτιμίδα* pro *Πολυτιμίδα*, quum *πουλὺς* non sit apud Pindarum, annotat Boeckhii in quibusdam nominibus propriis legitimam esse diphthongum ex dialecto, ut *Πουλυτῶν*, *Πουλυδάμας* hinc inde, et rectius, vel apud Atticos et recentiores scriptores reperitur. Haec vero lectio habet etiam id commodi, quod Alcimidas societate Polytimidae excusatur: nec si in Olympiis victus erat *ipse Alcimidas*, hoc putem reticere potuisse; et eius cladis commemoratio lenissimis expressa verbis eo minorem habere offensionem debebat, quod damnum Olympicum Nemeaea Alcimidæ victoria compensatum erat. Nam post recentem victoriam dulcis potius quam ingrata est prioris infortunii mentio. Haec hactenus. Sic absoluto carmine honoris causa laudat etiam Melesiam magistrum, cui in Nemeaea victoria et in universa disciplina multum debuisse videtur Alcimidæ. *Delphino celeritate per mare pa-*

rem dixerim Melesiam, manu et roboris rectorem, h. e. quali delphinus per mare fertur celeritate, tali Melesias utitur corporis dexteritate et agilitate. De delphino velocissimo animali cf. Pyth. II, 50. Ἀλφειον, rectorem, cf. Iacobs. Animadv. in Eurip. p. 306. Κυβερνατῆρα οἰακοστρόφον dicit Orseam magistrum Isthm. III. fin.

N E M. VII.

Victoriam, quam canit Pindarus hoc carmine, Scholiastes reportatam dicit Nemeade decima quarta. De qua disputavit Corsinus Dissert. Agonist. III, 3. Quum enim Eusebius ad Ol. 53, 1. scribat: Νέμεα πρῶτον ἤχθη ὑπ' Ἀργείων μετὰ τὴν ἐν' Ἀρχεμόρῳ, ne decima quarta Nemeas sic ponenda esset ante Pindari tempora, Corsinus aliud excogitavit, statuitque post pugnam Marathoniam Olymp. 72, 4. insigniore frequentia Nemeaeos ludos celebratos, et quum etiam coronae mutatae essent μετὰ τὴν συμφορὰν τῶν Μηδικῶν secundum Schol. Pind. Argum. Nem., inde ab hoc tempore demum Nemeades numerari coepisse. Tamen certo nullo fundamento nititur Corsini ratio; nec si pro Marathonia pugna Salaminiam vel Plataeensem posueris, quidquam lucratus fueris. Quare praefendum videtur quod Hermannus invenit. Hic enim, ut Boeckhius mihi scripsit, tenens Eusebii testimonium, pro Nemeade decima quarta censet quinquagesimam quartam apud Scholiasten substituendam, in quo pro numero εἰς rescribitur ὅς, et pro eo qui in Scholiis est ὡς corrigitur ὡς, quae Nemeade, quae iam non Nem. 13. sed 53. est, pentathlum Nemeae institutum perhibet Scholiastes. Atque hoc etiam Boeckhio meo probatur. Sic Nemeas quinquagesima quarta incidit in Olymp. 79, 3. aut Olymp. 79, 4. si ut cum Corsino Boeckhius censet, Nemeades non primis et tertiis sed secundis et quartis Olympiadum annis actae sunt. Cf. Boeckhii Dissertationem de Temporibus Orat. Demosthen. in Midiam nuper editam, ubi in fine de Nemeadibus disputat. Haec autem Nemeas 54. Olymp. 79, 4. acta est aestiva; unde colligitur primam Nemeadem Olymp. 51. actam hibernam fuisse, contra quam Boeckhius l. c. censet: quod ipsius monitu annoto: igitur, quod aestivam Nemeadem putat primitivam fuisse, id nunc nonnisi de antiquissima aetate intelligi vult. Hactenus de tempore. Carmen autem scriptum Sogeni, iuveni eximio, filio Thearionis e gente Euxenidarum, quam ne dubita fuisse inter maxime nobiles Aeginae gentes. Habebat Thearion inter duo sacella Herculis, fiuntque in fine carminis tales ad Herculem preces, ut suspiceris, quod etiam Muellero in mentem venit, Aeginet. p. 147. Sogenem Herculis sacerdotem fuisse; de qua re quae mea sit sententia, dixi ad vs. 100. Cantatum suspicamus carmen, quod Aeginae actum esse vs. 9 sqq. docent, apud Sogenem s. Thearionem in vestibulo domus; quo vici pertinere videtur commemoratio, in quo habitabat Sogenes inter Herculis sacella; aptior enim et suavior horum locorum descriptio, si res ibi agebatur. Scripserat poeta non diu ante hoc carmen in paeane Delphis facto, Neoptolemum ibi periisse rixantem cum sacerdotibus de carnibus sacrificiorum, quem locum Aeginetae quidam haud dubie non ignobiles perperam interpretati graviter reprehenderant Pindarum, quod quum Neoptolemum Delphos sacrilegii faciendi causa venisse fabulae quaedam ferrent, etiam in illis verbis simile quiddam inesset. Quae quidem perversa opinio quum eo valeret, ut Aeacidarum, sum-

morum heroum, fama impie laesa videretur, verendumque esset ne minueretur favor honestissimae urbis Thebanum vatem insigniter colentis, Pindarus data opera hunc errorem refutandum censuit, ut et Neoptolemo honos esset et suorum ipsius morum integritas constaret. Fecit hoc in hoc carmine misso ad nobilem gentem, cantato, ut coniecimus, in celebri aliquo urbis vico, et fecit ut videbimus, dignissime. Praemonuimus haec, ut lector animum attentum haberet ad id, unde carminis oeconomia pendet et maior sententiarum pars.

Vs. 1—16. Exordium carminis. De *Ελευθιά* dea disputarunt nuper Boettiger in peculiari libello de *Ilithyia*, Vinar. 1799. et Creuzerus *Symbol.* T. II. p. 140 seq. Hoc loco pauca sufficient. Ara obstetricia antiquitas fuit summarum naturae dearum, sive *Ilithyam* dicerent, quod nomen in Delo mature cultum esse constat (Pausan. I, 18.), sive *Augen*, ut *Tegeatae* (Pausan. VIII, 48.), sive *Iunonem*, *Dianamve* *Λοχίας*. Quum succedente tempore *Iunonis* nomen super ceterarum dearum nomina esset elatum, *Iunonis* filia dicta est *Ilithyia*. Hom. II. 2, 271. Hesiod. Theog. 911. Pausan. I, 18.; Nunc magnipotentis *Iunonis* filiam eam dicit, quoniam *Iuno Argiva* a colonia *Epidauria* in *Aegina* traducta insigniter colebatur apud *Aeginetas*, cf. Schol. Pind. Pyth. VIII, 32. Mueller. *Aeginet.* p. 149. Audit *Ilithyia* *παῖςδος Μοιρῶν*, de quo conf. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 22. *Nempe* naturalis socia *Parcarum* est, in quarum consortio *Pindarus* eam exhibuit etiam *Olymp.* VI, 42. Nunc ad dignitatem deae illustrandam opus erat hac appositione. Sed hoc in promptu est; illud magnopere vexavit veteres ad hunc locum interpretes, cur omnino invocet poeta hoc loco *Ilithyiam*. Res mea sententiā haec est. Poeta hoc agit in hoc carmine, ut eum quidem honorem optimum et verissimum dicat, siquis divinitus honoratus canatur; nam quum de multis hominum laudibus licet splendidis dubitari possit, vir a deo honoratus ipsum deum testem habet. Hoc quid sibi velit, in sequentibus exponam accuratius. Interim vides eam ipsam ob causam dei alicuius nomine opus fuisse in hoc exordio. Iam quum *Sogenes* quinquertio diversorum certaminum laudem mature adeptus roboris insignis documentum edidisset luculentissimum, hoc quidem loco, ipso etiam *Sogenis* nomine monstrante, nihil propius erat *Ilithyia*, non factorum sed valetudinis et virium corpori insitarum auctore; quare hanc nunc poeta appellat. Horum nonnulla iam veteres attulerunt, quinquam nullus verum plane assecutus est. Cetera quae habent, inepta dico, ne isti quidem epigrammati multum tribuens, ad quod *Aristodenus* provocat. Negare nolo *Thearionem* diu liberis carentem tandem *Sogenem* habuisse ab *Ilithyia* expetitur; sed vel sic *Pindarus* non invocasset *Ilithyiam*, nisi etiam aliis de causis hoc aptum iudicasset. Neque enim ex una nunc haec ratione pendent. Ceterum cultam esse *Ilithyiam* in *Aegina* ut negari nequit, ita etiam probari non potest ex hoc *Pindari* loco, quum nihil hic dicat reconditius poeta, et quod non ab omnibus ita creditum sit. *Ἄνευ σέθεν οὐ φάος οὐ μέλαιναν δρακόντες: εὐφρόναν τῶν ἀδελφεῶν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον* *Ἥβαν*, h. e. Sine te non lucem, ne nigram conspicati noctem tuam sororem consecuti sumus *pubertatem*, s. non nisi tuo auxilio viventes *pubertatem* habemus. Quamquam alius die alius nocte editur, tamen hoc loco de ea re cogitandum non esse, satis probat forma sententiae. *Οὐ—οὐ* est: neque—neque, Pyth. III, 30. Neque lucem neque noctem conspiciere, est: omnino non vivere. De natalibus ubi explices, conferri potest *Boeckhius Explicat.* Pyth. p. 273. Porro, quum per *Ilithyiam* etiam virile aetatis robur habeat qui vir corpore valet, poeta hoc loco *pubertatem* nominat ob *Sogenem* in *pubertate* constitutum. Saepes observamus, *Pindarum* in huiusmodi sententiis conformandis quoque loco id sequi quod

aptissimum. Cf. ad Isthm. IV, 11. Spectat eodē voc' ἀγλαόγυις. Talis enim erat Sogenes. Ἀδελφεὶν saepe trisyllabum; cf. etiam Seidl. ad Eurip. Electr. 134. Heben filiam Iunonis dictam, notissimum. Cf. Nem. X, 18. Suavissime hoc additum esse, facile vides. Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσᾱ, h. e. habemus tamen vitam non omnes ad eadem, s. tamen non omnibus magna gerere magnamque laudem adipisci concessum. Ἀναπνεῖν, spiritum ducere, vivere, cf. Soph. Ai. 417. Constructio est ut si dixisset: γεγόναμεν οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσᾱ. Alii vertunt: Tamen adspiramus non omnes ad eadem; sed non probarunt ἀναπνεῖν ἐπὶ τι hoc sensu a Graecis dictum esse. Respicit huc personatus Plutarchus de nobilit. c. 26. extr. Εἰσέγει δὲ πότμῳ ἑυγένῳ ἕτερον ἕτερα, retinent fato constrictum alium alia. Πότμῳ ἑυγένῳ, ut δεσφάτοις Φοῖβον ἑυγείς Eurip. Suppl. 220. ὀρκίοισι ἑυγείς Med. 733. Σὺν δὲ τὴν καὶ παῖς ὁ Θιαρῆνος — πεντατάλῳ, h. e. Per te vero etiam Thearionis filius Sogenes virtute distinctus canitur victoria clarus inter quinquertiones. Accuratio sententiarum nexus mihi hic videtur. Orditur sic: Ilithyia, per te viventes pubertatem habemus. Pergit: Tamen non omnes asequimur eadem, fati culpa; per te vero quum aliis virtus et laus venit tum Sogenes nunc habet virtutem laudemque factorum. Κρηδὲς, distinctus, insignitus, ut Isthm. IV, 12. Recte Schol. ἔκκρητος γένόμενος. Notus usus. Porro iungendum εὐδοξος μετὰ πεντατάλῳ. Gloriam habens inter quinquertiones est qui victoriam retulit quinquertio; δόξα saepe de victoria, cf. ad Isthm. V, 11. Sensus igitur: Per te etiam Sogenes distinctus canitur nunc ob victoriam quinquertio reportatam. Ex voce ἀέδεται pendent sequentia, quorum hic sensus: Habitat enim in urbe, quae insigniter gaudet epiniciis cantibus, quum cives in ea non aliis civitatibus certaminum usum relinquunt, sed quam maxime socii et consortes et ipsi velint esse horum laborum. Σύμπαιρος ἀγῶνι, qui et ipse certamina novit, eorum usum habet. Cum dativo iuncta vox, ut Hom. Odys. 7, 23. οὐδέ τι πῶ μύθοισι πεπεληγμαι πνικινόισιν. Cicer. p. Cluent. 38. iure peritus. Persius V, 14. iuncturā callidus acri. Ἀμφέπει exquisitus pro ἔχειν, cf. infr. 91. νόον φέρεσθαι Pyth. V, 110. Ceterum hos duos versus 9. et 10. puta in transitu positos a strophā ad antistropham. Primarius antistrophae locus est is, ad quem nunc accedimus: Siquis autem vicit, lubentibus canitur Musis, quum nulla ei reddi possit pro labore clarior et sincerior rerum illustratio quam per Mnemosynes carmina. Pro hoc sic dicit: „Siquis autem successum habet in rebus gerendis, dulce is praebet argumentum flumini Musarum: nam magnae virtutes obscurae sunt, si hymnis carent; rebus autem pulchris unum tantum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio habeant compensationem molestiarum per carmina.” Manifesto hoc agit poeta, ut praedicet poesis praestantiam, quare videndum est quibus nunc verbis cantum circumscribat. Cavens ab eiusmodi verbis, quae gloriosum aliquem rerum nuncium ψεύδει ποικίλοις sibi placentem significant, appellat eum speculum, quod instrumentum pulchre et splendide at non minus vere et sincere reddit rerum imagines. Talis est cantus a Mnemosyne datus, quae a memoria nomen habet. Porro, quum sic dicere posset: Rebus gestis unum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio per carmina splendescant, praetulit hoc: Rebus pulchris unum novimus speculum, si Mnemosynes beneficio compensationem habeant per carmina. Sic cantus simul remunerator laborum dicitur. Quod cur sic praestet, senties ubi initium huius loci comparaveris. Res bene gestae dulce sunt argumentum Musis, canunt libenter et ex animo, ut sic remunerentur victorem. Respondet igitur accurate finis loci initio. Omnino plane eximia est vis in paucis hisce verbis. Vides Musas iustas, laborum remuneratione gaudentes, vides cantum splendidum pariter et sincerum rerum speculum. Haec quo spectent, mox docebo,

et clarius etiam intelliges toto carmine perlecto: nunc reliqua addenda sunt. *Τυχὴν* est successum habere, ut Olymp. II, 56. Musicorum instrumentorum modos, porro cantus, carmina, etiam prosae orationis ubertatem apud veteres et recentiores cum aquarum flumine et cum fluctibus (*ῥοαίαι*) comparari notum est. Cf. cel. Mitscherl. ad Horat. IV, 2, 5. Tamen haec comparatio non eundem ubique habet sensum, quod passim neglectum etiam alibi interpretibus, hoc loco imprimis tenendum est. Speculum rerum gestarum vult esse poësin; hanc sententiam iam nunc praeparat, ut debeat; facit igitur rem, quae canitur, ferri in limpido flumine Musarum. Vides omnia mirifice conspirare ad unum finem. Spectat eodem vox *ἐνίβαλιν*; nihil enim non hic prudentissime positum. *Αἶσαν* autem manifesto, nunc dicit argumentum s. rem quae canitur. Elegit hanc vocem propter adiectivum *μελίφων*. *Ἀλλὰ*, h. e. *ἀρεταί*, atque *ἀλλήν* ostenderat Sogenes. *Καλοῖς* praetulit obsequens *ἔσπετρον*, ut sponte liquet. *Ἐσπετρον* quale poësis habeat, modo vidimus; est flumen Musarum. Quare non opus est ut plura hic de speculis veterum asseram; disputavit de iis Spanhem. ad Callim. in Pallad. 17 seqq. et imprimis Beckmannus in Histor. Invent. Tom. III. p. 467 seqq. *Λιπαράμπυκος*, cf. ad Isthm. II, 1. *εὐρηται*, sc. *ἔργα*. Quum enim *ἔργα* dici possint *πόνους*, *μόχθους ἔχειν*, recte etiam dicuntur *ἀποινα μόχθων ἔχειν*, *εὐρίσθαι*.

His explicatis accedimus iam ad eum locum, unde maior rerum ducitur ordo; de quo statim hic accuratius dicendum est. Dixi in Introductione poetam reprehensum esse ab Aeginetis, quod impie cecinisset de Neoptolemo in paene Delphis facto, eumque in hoc carmine data opera se defendere. Facit autem hoc duobus modis. Primum significat, ea quae narraverit, non esse impie dicta, sed exquisitissimam Neoptolemi laudem in iis inesse involutam; deinde de moribus suis dicit, contendens se plane alienum esse a maledicentia. Hoc, secundo loco positum, videbimus infra; nunc de priore dicendum est. Quemadmodum alibi difficillima est Pindari interpretatio, ubi tectius rem aliquam tractat, sic etiam in hoc loco tractando eam secutus est poeta sententiarum constructionem, cuius veram rationem non nisi intentissima mentis acie deprehendas. A qua si non plane aberrasse iudicabor, gratissimum erit, qui non pepercerim viribus meis nec defugerim laboris molestiam. Omnibus igitur comparatis et ponderatis dico unam sententiarum compagem esse a vs. 17—49. cuius rationem sic expono: „Sapientes sane dicendi sunt, qui de futuri temporis casibus cogitant, nec lucrum praesens maioris facientes omittunt carmen chorumque parare sumptusque in eam rem facere; nam dives pauperque pariter moriuntur; tamen laudes etiam speciosissimae nihili habendae, si non plane verae sunt, nec deum auctorem testemque habent. Ut sunt Homeri de Ulysse dicta. Equidem certe maiorem puto Ulyssis, non boni viri, famam quam pro rebus gestis factam per dulces cantus Homeri. Nam fictionibus Homeri eximia eius arte inest speciosum quiddam, ars autem decipit homine: mythis suis fallens. Est enim caeca pleraque pars hominum, quod docet Aiacis Aecidae exemplum, qui populi culpa eo adactus est ut se ipse interficeret, quum esset fortissimus praeter Achillem Graecorum ante Troiam. Verum communis abripuit morem deteriores et eximios reges; honos autem constat, quibus deus adest gloriae post mortem testis heroibus apud se Delphis cultis; inter quos princeps est Neoptolemus in Pythio solo sepulcri adeo honorem habens; quem caesum a sacrificio ut ibi sepultus haberetur, deus ad iustitiam tuendam praefecit ceterorum heroum omnium ibi cultorum pompis. Quod munus Neoptolemus etiam praeclare exsequitur. Quare huic quidem per deum honos constat longe maximus. Atque hoc ipsum ego secutus sum, quum de caede eius canerem.” Vides universam sententiarum rationem. Op-

ponit Homeri de Ulysse laudibus sua de Neoptolemo dicta. „Ulyssem Homerus cecinit suavissime et splendidissime, ac vulgus decipitur his et credit; sed vulgus caecum est, quod eius de Aiace perversum iudicium demonstrat. Num vero etiam intelligentioribus ab Homero persuasum est, vere fuisse talem Ulyssem? Scilicet non suavis laudum species spectanda sed res ipsa. Non deum auctorem habuerunt ista de Ulyse ab Homero cantata; callidis artibus Ulysses sibi conciliavit gloriam illam, quam amplificavit Homerus. Honos est iis quos deus honorat heroes apud se in umbilico terrae, quorum princeps est Neoptolemus. Hoc ego in meis de Neoptolemo dictis spectavi. Insuavia vobis illa visa et impia, qui veram harum rerum rationem non perspexeritis. Caesum eum esse Delphis a sacrificulo in rixa super carnibus dixi, et etiam nunc dico; sed canens hoc calumniari nec volui nec potui. Nam quum honoratissimi sint heroes Delphis culti, in fati erat ut Aecidarum aliquis ibi sepultus ceterorum heroum omnium pompis iustitiae causa praecesset, quod ipsum effectum est illa caede, postquam Neoptolemus deo sacrificaturus Delphos venit. Sic igitur expositis veris illius caedis causis tollitur tristitia eorum, quae in paene dicta sunt, apparetque vos specie verborum deceptos immerito me reprehendisse. Mea ratio haec est, ut non humanas edam laudes, sed a deo profectos canam honores, atque ita magnificentius laudem heroes, quam fieri potest ab iis, qui deum testem non habentes verborum suorum, speciosis fictionibus delectare student.” Haec mea sententia est vera ratio huius loci, in quo video poetam causam suam agere magnificentissime. Iam antequam ad singula descendamus, comparabimus etiam exordium huius sententiae egregie accommodatum. Quum enim Pindarus in defensione modo exposita innuat, se non amare inanes canere laudes, sed quae divina auctoritate nitantur, nonne etiam huius carminis ratione comprobare debuit horum dictorum veritatem? Num fidem facere poterat defensioni suae, si cetera huius carminis loca prodebant alios poetae sensus? Immo omnia hic conspirare debebant ad unum finem. Hinc perspicitur proemii consilium. In stropha hoc agit, ut per Ilithyiam distinctum nunc cani ostendat Sogenem victorem. Habet igitur etiam hic divinitus hunc suum victoriae honorem, divinaque etiam in hoc laudando sequitur Pindarus testimonia, non vanas multitudinis opiniones. Vides cur supra dixerim, dei alicuius nomine opus fuisse in exordio, quam Pindarus Ilithyiam esse voluit. Deinde in antistropha de cantu agens victoribus debito, cantus notionem exhibet dignissimam, speculum eum dicens rerum gestarum, Mnemosynes beneficio concessum. Talis est cantus, quem habent Musae, tali cantu compensare amant laborum molestias. Perspicuum est quam subtili iudicio haec omnia a poeta posita sint.

Vs. 17—49. Universa huius loci ratione explicata pergimus ad singula. Primum hoc est: *prudentes perendinum ventum futurum explorant, nec lucri cupiditate damnum capiunt.* *Τορραίος* est ὁ εἰς τὴν ἡμέραν μέλλον πνεῖν, qui tertio die venturus est, ut dicunt *τορραῖον ἀφικνίσθαι*, alia. Suspiscatur Heynius dictum hoc esse cum respectu eius, quod de insula Lipara narrabant, e cuius fumo, quinam flaturi essent venti, in triduum praedicere incolae ferebantur, cf. Plin. III, 9, 15. Strab. VI, p. 276. Non credo huc potissimum respexisse poetam. Mutationes caeli ventique saepe triduo ante praesentiant etiam nunc nautae, agricolae, alique harum rerum periti, praenunciantibus fere in triduum signis, quae sunt harum rerum. Μοχ ὑπὸ κέρδει βλάβειν vide explicatum in nott. critt. ad Nem. IX, 33. Iungendum ὑπὸ cum βλάβειν. Iam sensus: Prudentes mercatores navigaturi explorant qui sint venti futuri, et si viderint fore ut ventus oriatur adversus, lucri damnum pati malunt dilato itinere, quam nau-

fragrum pati properata navigatione cupiditate lucri. Haec quid sibi velint, iam supra indicatum est. Prudentis sane est, ait Pindarus, de futuro tempore cogitare et carmine choroque parando prospicere memoriae factorum, ne si parcas sumptibus, damnum habeas gloriae, obscuritatem habiturae sine hymnis. Erres si cum Scholiasta nonnisi de pecunia cogites poetae pro carmine faciendo danda, quum etiam in choregiam sumptus facienda essent et in epulas epinicionum. Haec omnia intellexit poeta, suavius tamen per metaphoram significavit. Ad haec, ἀγνούς πενήχρὸς τε θανάτου παρὰ σῶμα τίσται, Herimannus in novissima editione Heynii sic scribit: „Nisi θανάτου παρὰ dictum volumus ut παρ’ Αἰδου, reponendum erit θάνατον παρὰ θάμὰ νέονται.” Nempe statuit nunc quantum epodi versum in principio habere tribrachum. Quare vs. 41. ex cod. Aug. reponit κτείαν’ ἄγον, vs. 83. retinet δάπεδον, et vs. 104. probat ἔπεισι pro δὴ ἔπεισι. Sic θάμὰ est pro ἄμα, de quo v. Boeckh. nott. critt. ad Olymp. VII, 11. quod ipsum ignoratum videtur lectionem σῶμα peperisse, transeunte, ut solet, Θ littera evanida in C. Quae omnia etiam sibi, ut mihi, unice probari Boeckhius scribit dolens sero haec perspecta esse. Θάνατον παρὰ νέονται est ut θανάτω πλάθει Eur. Iphig. T. 886. ἐπὶ θάνατον οἴχεται Phoeniss. 1062. θανάτου κίλσαι ποτὶ τέρμα δύσανον Hippolyt. 110. θανατόνδε κίων Hom. II, ω, 328. alia similia. Ceterum liquet hanc sententiam subiectam esse propter antecedentia. Nam quum dixerit: Sapientes non postponere gloriam lucro, nunc huius iudicii ratio explicatur accuratius. Cf. ad Nem. V, 20. Pergo ad haec: ἐγὼ δὲ πλέον’ ἔλλομαι λόγον Ὀδυσσεὸς ἢ πάθειν, διὰ τὸν ἀδυπηὴ γενέσθ’ Ὀμηρον. In antecedentibus latebat haec sententia generalis: Sapientes non posthabent gloriam lucro, sed carmen sibi parant. Huic quae opponitur sententia, similiter debet esse generalis, in hunc modum: Equidem tamen nonnisi ea carmina expetenda dico, quae vera canant, s. equidem tamen non quamlibet carminum laudem magni faciendam dico, nisi etiam vera sit. Atque huic sententiae confirmandae inservit exemplum Ulyssis ab Homero cantati. Tamen poeta pro sententia generali ipsa statim ponit iudicium suum de Ulysse ab Homero cantato. Quum enim hoc agat, ut dictis Homeri de Ulysse opponat sua de Neoptolemo, h. e. exemplum exempli, sententias generales, quae huic comparationi subsunt eximiae, quippe praeclarum Pindari iudicium de poesis dignitate continentes, plane tacuit, acutioribus eruenda relinquens, quae nolebat docere explicatius. Hoc nisi teneas per totum hunc locum, spondeo nihil tibi intellectum iri; at semel perspecto hoc artificio aditus patet ad universi loci tam difficilis quam praeclari interioris rationem cognoscendam. Moneo hoc ut de fundamento explicationis meae constet. Et Pindarum etiam alibi pro sententiis generalibus ponere exempla certissimum, pertinetque hac multorum mythorum usus, quibus subtiliora docet interpretatione eruenda. Qualia lecta sunt iam in antecedentibus. Quare nihil hic est quod a Pindari ratione abhorreat, modo teneas pro carminum et locorum diversitate etiam harum rerum formas esse varias apud poetam. Veniendum est ad cetera. Λόγον dicit, non τιμάν. Nam famam habet Ulysses per Homerum, honorem vero, quibus deus auges famam auct Delphicus. Ἡ πάθειν perperam vertas: quam pro calamitate quam passus est, siquidem ille πολέτης διος Ὀδυσσεὺς non passus est tantum, sed gessit etiam quam plurima fortiter. Tu igitur hic intelliges Ὀδυσσεὺς ταλασίφρωνος αἰθλους, quibus convenit verbum πάσχειν. Sic πάσχειν αἰθλους II, γ, 128. Ψεύδει, h. e. μύθοις ψεύδει ποικίλοις διδαδαλμένοις; sed noluit leniore verbo uti. Σεμνόν τι, speciosum quiddam quod fidem faciat. Μαχαρά, arte Homeri poetica, ut μαχανά Pyth. VIII, 35. ποτανά, qua ille Ulysem extulit. Nam ut ποτανόν est quod laudibus effertur a poetis (cf. Pyth. VIII, 35.), sic ars poetarum

alata est, quae effert et extollit quos celebrat. Res nota. Cf. cel. Mitscherlich. ad Horat. II, 20, 1. Hermannus nunc praefert ποσαν ἔσθ' ἢ, quod et ipse malim, sensu aptiore, Ceterum constat σοφούς dici poetas: nunc σοφία est artificium in fabulis concinnandis. Additur: Nam si populus posset perspicere veritatem, perspexisset eam in re apertissima, tum quum de Aiace ferretur iudicium. Sed poeta acerbius etiam castigat pravam caecitatem vulgi; quare sic dicit: οὐ κεν ὕπλων χολωθείς ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος. Aiacem in nobili de Achillis armis iudicio posthabitu Ulyssi, violentam sibi attulisse mortem plurimorum et antiquissimorum scriptorum fuit opinio. Atque hoc Pindarus sequitur constanter. Alias aliorum fabulas vide ap. Lobeckium ad Sophocl. Ai. p. 361. docte de hac re disputantem. Num invulnerabilem Pindarus habuerit Aiacem, quemadmodum placuit multis (Lobeck. ad Ai. p. 354. et p. 362.), de eo v. Fragm. incert. 77. At pecudum caedem non probavit, quippe fabulam ab his carminibus plane alienam, cf. ad Isthm. III, 53. Ὁ καρτερὸς Αἴας, ut ὁ καρτερὸς Βέλλεροφόντας Olymp. XIII, 81. Ἐπαξε διὰ φρενῶν; incubuit gladio in terram defixio, quemadmodum etiam intelligenda sunt loca Nem. VIII, 23. Isthm. III, 53. Idem significat Sophocles, πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ dicens, et qui in Scholiis ad hunc Pindari locum affertur Euphorionis versus. Praesecto iugulo eum exspirasse perhibet Quintus Smyrnaeus V, 821. Vide de hac re monentem Lobeckium ad Sophocl. Ai. 833. adde eundem ad vs. 903. πηκτὸν ἔγχος Aiacis explicantem. Λευρὸν ξίφος, λείον; cf. Etymolog. Magn. Hesych. λευρὰν πέτραν, laevem, dedit Eurip. Bacch. 980. Κράτιστον Ἀχιλῆος ἄτερ, docet Hom. Iliad. β, 768 seq. et tota Ilias. Κομίσαι, similiter expeditionis consilium designat Olymp. XIII, 67. Ἴλιον πόλιν, qui filius fuit Trois et pater Laomedontis, unde Priamus, cf. Iliad. v, 232 seq. Ceterum splendidiore hic utitur poeta genere dicendi, ut Nem. III, 57. de Achille Troiam profecto; nam Aeginetis canit haec, quorum heroes Aeacidae. Verum alia nunc addenda sunt de toto hoc loco. Aiacis exemplum hic allatum est aptissime. Nam ut nunc credit multitudo Homeri de Ulysse laudes, sic iam olim decepta est fraudulentis illius regis artibus; quare hoc uno exemplo et pravitas Ulyssis immerito ab Homero laudati luculenter ostenditur, et caecitas hominum inanibus verbis addictorum quam levis sit quamque iniusta. Porro non inutilis erit ad subtile poetae iudicium cognoscendum huius loci comparatio cum eo, qui de Aiace est Nem. VIII, 23 seq. In carmine Nem. VIII. non Aeginetae sed qui Aeginetis adversabantur invidi homines comparantur pravis Aiacis ad Troiam adversariis; quare ibi ad pravam istorum invidiam omnia revocantur, ita ut haec ipsa dicatur Aiacis interfectrix. Hoc loco poeta non de invidia sed de caecitate hominum agit, tangitque ipsorum Aeginetarum caecum iudicium, qui et ipsi speciosa amantes Pindari de Neoptolemo verba non intellexerant. Graviter reprehendit hoc poeta, ut par erat; sed iusto saeviore eum dicerem et plane imprudentem, si nunc similiter ipsam caecitatem Aiacis interfectricem dixisset. Quare lenius est et caecitatis nomini aptius quod praetulit, iniuriam quidem factam significans caeco errore iudicii, caedem tamen ad Aiacis iram inde ortam revocans. Sequitur: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῆμα Ἄϊδα. Locationem κοινὸν ἔρχεσθαι vidimus etiam Nem. I, 32. et notae phrases κοινὸς ἄτης. κοινὸς θάνατος. Porro κῆμα Ἄϊδα dictum puto ut κῆμα συμφορᾶς, κῆμα κακόν, similia, de vi perniciiei ingruentis. Addit: πέος δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα. De praepositione ἐν v. nott. critt. ad Pyth. II, 11. ubi similiter vox posita inter duo substantiva. Etiam καὶ alibi hyperbaton facit; cf. nott. critt. ad Olymp. VII, 26. Denique de verbis ἀδόκητον et δοκίοντα monendum. Inepte Scholiastes non expectantem et expectantem in-

telligit, quod alius pro iuniori et seniore dictum putat. Sic ex omnibus facias omnia. Plane aliena sunt talia ab hoc loco. Heynius obscuros et claros s. infimos et principes intelligit, comparatque ex Stobaeo Eclog. I, 3, 22. *καθελὼν μὲν δοκίοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαίρων*. Equidem ita censeo. Esse *gloriosos* et *inglorios* intelligendos dubitari nequit, quemadmodum etiam Scholiastae in mentem venit *ἐνδοξον* et *ἀδοξον* interpretari; tamen quid hoc sit, accuratius videndum est. Si principes et infimos homines explicamus, aut celebres et obscuros, alterum Aiaci bene conveniet, non item alterum Ulyssi. At nisi magnopere fallor, maxime de heroibus hic loqui debet poeta, et loqui debet de Ulyssae et Aiace, quum id agat, ut Aiacem ceterosque insigniores heroes opponat Ulyssi, et quum hic ipse locus manifesto in confiniis sit duarum oppositarum partium, quibus universa haec sententiarum compages continetur. Quare *ἀδόκητον* intelligo *ἀφαντον*, *ψεφνόν*, *εὐδοξία* s. verae virtutis laude carentem, *δοκίοντα* autem virtutis gloria illustrem, quam in rem confer Nem. III, 38 seqq. ibique dicta. Sic et nonnisi sic, ut mihi quidem videtur, hic locus aptum transitum parat ad sequentia. Nexus enim iam hic est: *Communis mors abripit pariter deteriores et praestantiores reges; at honos non est pariter omnibus post mortem, sed iis quibus deus gloriam augeat*. Constat *δοκίον* persaepe dici de honesta fama virtutis et praeclare factorum, ut *οἱ δοκίοντες δίκαιοι, ἀγαθοὶ, ἄριστοι εἶναι*, atque ita etiam Pindarus hoc verbo utitur Olymp. XIII, 54. Pyth. VI, 40. idemque *δόξαν* semper dicit praeclarae virtutis gloriam. Quum enim *λόγος* possit esse etiam callidorum hominum, *δόξα* nonnisi praeclarorum virorum est. Denique etiam illud perspicuum est, cur nunc ita dixerit Pindarus. Comparatur, ut saepe dixi, Ulysses cum heroibus genuina virtute praestantibus, in quo quum poeta eam rationem sequatur, ut illius *λόγῳ* opponat horum *τιμάν*, etiam hoc loco ea verba eligere debebat, quae gloriae significationem haberent. Quare *λόγον* quidem habet Ulysses, at *ἀδόκητος* est, quum *σαθρὸς* sit hic *λόγος* (cf. Nem. VIII, 34.); hi *δοκίοντες*, qui *ἀβρὸν λόγον* habent a deo auctum. Atque ita videor mihi explicationem meam abunde confirmasse. Accedimus iam ad alteram universi huius loci partem: *Τιμὰ δὲ γίγνεται, ὣν θεὸς ἄβρὸν αὐξάνει λόγον τεθνακότων βοαθῶν, τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόλον χθονός*. Sic enim haec interpungenda censeo. Ab horum verborum explicatione pendet universi loci, in quo iam diu versamur, intellectus. Maxime memorabilia sunt Scholiastae verba ad vs. 68. *γίνεται ἐν Δελφοῖς ἥρωσι ξένια, ἐν οἷς δοκεῖ ὁ θεὸς ἐπὶ ξένια καλεῖν τοὺς ἥρωας*. Magnopere dolemus quod de hac re, ad quam conferri possunt Theoxenia Delphica (v. ad Olymp. IX, 102 seqq.), nondum contigit plura inveniri; quare proponimus ea, quae ex Pindaro Scholiisque colligi posse videntur. Celebrata sunt igitur Delphi ξένια heroum. Ac primum quidem fuit pompa sollemnis multarum victimarum, siquidem Pindarus vs. 46. memorat *ἡρώϊας πομπὰς πολυθύτους*, quibus praesit Neoptolemus. Scholiastes haec explicans vs. 62. scribit: *λέγεται γὰρ οἷτι μετὰ τὸ θύσαι ἐναγισμοὺς ἐπίσπενδον*, unde aliquis credat *θυοίαν* illam deo factam, tum *ἐναγισμοὺς* additos heroibus. Etiam Apollini tunc sacrificatum esse, negare nolo; tamen hanc victimarum pompam Pindarus dicit *ἡρώϊαν*, et dicit *πολύθυτον*, et Neoptolemum facit eius inspectorem, unde equidem colligo heroibus maxime, a deo invitatis, eam fuisse sacramtam, addita, quum sacrificia cremarentur, libatione; quale fere fuit nobile sacrificium ab Aenianibus quarto quoque anno Neoptolemo oblatum, quod describit Heliodorus Aethiop. II, 34 seq. Ac citabantur in his heroum *πομπαῖς καὶ πανηγύρεσιν* (quae duo verba nunc idem significant, ut passim alibi) nomina heroum, quorum in honorem haec ξένια instituebantur (cf. Schol. ad vs. 68.): unde iterum colligo heroibus haec

sic omnia oblata esse. Sacrificiis peractis habebantur ludi, quod colligitur ex Pindaro vs. 49. Qui maxime heroes fuerint hi Delphis culti, vellem accuratius constaret; nunc dico fuisse maxime insignes, ut *Acacidæ, Pelopidas, alios*; at fidenter excludo Ulyssem. Nam aut pleraque omnia falsa sunt, quæ de prima hac carminis parte scripsi, aut Ulysses non fuit in his, quum persuasissimum habeam, Ulyssi opponi eos quos deus honorat Delphis heroes, eoque ipso omnis Pindari argumentatio tamquam fundamento mihi niti videatur. Scio aliquot locis cultum Ulyssem. Sic Tzetzes ad Lycophron. 799. tradit: *Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρύτανος ἕθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οὗ εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύς. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νικάνδρος φησὶν ἐν Αἰτωλικῷ.* Plutarchus autem Quaestion. Graec. T. VII. p. 207. ed. Reisk. narrat: *ἐν Λακεδαιμονίᾳ παρὰ τὰ τῶν Λευκιππίδων ἱερὸν ἰδρυταὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἤρωον.* Sed vel sic non video magnum fuisse Ulyssis apud Graecos honorem, nec nisi gravissimis argumentis refutatus eo adducar ut credam, eum in illorum heroum numero fuisse, qui in sacro umbilico terrae colebantur, licet Demetrio Phalereo auctore aliquando fuerit Delphis cum Menelao (Eustath. ad Odyss. γ, p. 1466. 54.). Ceterum quod Boeckhius nott. critt. p. 540. init. Ulyssem hoc loco nominat, manifeste non vult Ulyssem Delphis cultum fuisse nec Delphos venisse; sed illud tantum significare voluit, *τεθνακότας βοαθόους* ex sua sententia debere esse illos, inter quos fuerint ii, de quibus ante dictum erat, *Ajax et Ulysses*, hoc est ipsos heroes Troiam olim obsidentes indeque reduces: quum enim *Ajax et Ulysses* supra nominati essent, inde Boeckhius putabat facilius etiam illud *τεθνακότων βοαθόων* ad heroes eorum socios referri posse. Nec quidquam aliud se velle addito etiam *Aiacis* nomine docuit; nam quum remittat ad vs. 26. ubi de caeso sua manu apud Troiam *Aiace* legitur, satis liquet Boeckhium neque de Ulysse neque de *Aiace* Delphos profecto cogitasse. Ego tamen eatenus dissentio, quatenus non solos, qui ad Troiam pugnant, heroes intellico. Patet enim, de iis dici heroibus, quos fama fert, dum viverent, Apollinis adorandi causa aliquando fuisse Delphis, puta alium alio tempore, quemadmodum de Agamemnone narrat Homerus Odyss. δ, 80. unde iis tamquam *ξείοις* communia haec *ξείνα* instituta. Sic enim explico verba: *τοὶ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόλον χθονός*, qui Delphos venerunt deum adoraturi. Nam ut sic hoc interpreter, moveor etiam sequentibus verbis: *ἐν Πυθίῳσι δὲ διπέδοις κείται — Νεοπτόλεμος*, quod est: *Delphos non venit tantum aliquando sed etiam mansit ibi sepultus Neoptolemus*. Venit autem Neoptolemus Delphos deum honoraturus sacrificiis; similem igitur ob causam necesse est venerint etiam ceteri aliquando heroes ibi culti, siquidem hoc tantum criminis video interesse, quod illi discesserunt rursum, Neoptolemus vero etiam mansit, ad maiora destinatus. Sic igitur illa verba: *τοὶ — μόλον*, satis expedita videntur. Quum enim poeta mox dicturus sit, Neoptoleum dei adorandi causa Delphos venisse, hoc sic praeparat, ut eos honorem habere dicat, quos deus honoret, quum templum suum adierint; Neoptoleum vero etiam retentum esse ibi, quum venisset simili consilio. Denique vides, cur de iis solis heroibus hic cogitari nolim, qui forte post Troiam eversam Delphos venerint. Nam inter hos non potuit esse *Ajax*, Troia non reversus; at *Aiacem* etiam cultum Delphis, persuasum habeo propter antecedentia. Nam quum Pindarus Ulyssi opponat heroes Delphis cultos, si neges *Aiacem* inter hos fuisse, evertas universam poetae argumentationem. Quum igitur excellentissimi heroes, ut eequidem censeo, Delphis colerentur, isque honos maximus esset heroum Graecorum ob insignem Delphici oraculi auctoritatem, senties iam mecum eximiam vim huius loci, unde et antecedentia omnia pendent et proxime sequentia;

quemadmodum enim meae explicationes hoc loco tamquam fundamento nituntur, ita Pindarum quoque dixerim, nonnisi post hanc sententiam inventam cetera omnia, quae inde a principio vidimus et mox legemus, scribere potuisse. Atque haec quidem haecenus; quibus etiam Boeckhium assentiri gaudeo. Addenda sunt reliqua. Τὴν δὲ cum vi positum, siquidem eorum nunc dicitur esse heroum, quos deus Delphicus sollemnibus ξεινοῖς institutis prae ceteris distinguere voluit. Ἀβρόν λόγον, ut κῦδος ἀβρόν Isthm. I, 50. Olymp. V, 7. λόγον dicendum nunc erat non κῦδος, quum opponat λόγον horum heroum a deo ornatum λόγῳ Ulyssis ab Homero aucto. De voce βοαθῶων Hermannus in Heynii novissima editione scribit: „Βοηθός est is qui ad clamorem accurrit. Inde βοηθεῖν auxilio venire clamantibus; unde recentior forma βοηθός. βοηθόοι simpliciter de viris fortibus dictum esse valde dubito.” Sane negari nequit, etiam apud Homerum Iliad. ν, 477. ρ, 481. βοηθόν posse verti, *auxiliatorem*, quum in altero Aeneas auxilio veniat, in altero currus in auxilium adhibeatur. Quare fateor dubiam esse alteram vocis significationem; nolo tamen quidquam affirmare fidentius. Ex Hermannii ratione vertendum erit: *Quorum deus auget gloriam mortuorum auxiliatricem*, h. e. ut iis adsit testis virtutis, quod hoc quidem loco et propter Aiacem et propter Neoptoleum non incommode dictum videbitur, quorum uterque iniurias expertus erat, alter contemptus a Graecis ante Troiam, alter sacrilegii fama laborans. Ac saepe monemus, Pindarum huiusmodi sententias generales ita conformare, ut eas imprimis accommodet iis, propter quos dicuntur (cf. supra ad vs. 4.). Quare non ieiunam dixerim vocem βοηθόν. Tamen nihil hic pro imperio decerno. Ὀμφαλὸν χθονός, Pyth. VI, 3. Sophocl. Oed. R. 480. 925. Strab. libr. IX, p. 419. fin. Eurip. Orest. 584. Carol. Odofred. Muellerus de Tripode Delphico p. 15. suspiciat proprie sacrum foramen in adyto templi habitum fuisse ὀμφαλόν. Ceterum facile liquet, consulto haec sic ornatus extulisse poetam. Addo sequentia: Ἐν Πυθίῳσι δὲ δαπέδοις κεῖται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν, in Pythio autem solo sepultus iacet Troia Neoptolemus eversa, insigni collocatione verborum, ut et verbum κεῖται vim suam habeat et substantivum Νεοπτόλεμος. Nam sensus: in Pythio autem solo ut etiam sepultus esset, Neoptolemo contigit. Fuit autem ἐν τῷ ἱερῷ περιβόλῳ τοῦ Ἀπόλλωνος prope ipsum templum sepulcrum Neoptolemi cum septo, prodeuntibus e templo a manu sinistra. Cf. Pausan. X, 24, 5. Hinc Pindarus in sequentibus dicit: ἐκδὼν ἄλσει παλαιάτῳ θεοῦ παρ' εὐτειχεῖα δῶμον. Narrat Scholiastes ad vs. 62. primum eum sepultum fuisse ὑπὸ τὸν οὐδὲν τοῦ γεῶ, mox a Menelao in alterum sepulcrum translatum. Pergit poeta: ὁ δ' ἀποπλῶν Σκύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἔκοντο. Fuit insula Scyros sita ante Magnesium; cf. Strabon. IX, p. 436. fin. Plura de ea v. ap. Wass. ad Thucyd. I, 98. De Achille in Scyro agit Heynius ad Apollod. Observatt. p. 316. et ad Iliad. ε, 664. Neoptoleum in Scyro nutritum iam tradit Homerus Il. τ, 326. Inde Troiam ductus post Achillis mortem res praeclaras gesserat, de qua re antiquissimus locus est ap. Hom. Odys. λ, 508 seqq. Primae eius fuerunt partes in Troiae excidio; imprimis nobilis Priami caedes, de qua v. Boettig. Archaeolog. Pictur. p. 330. De reditu Neoptolemi diversae fuerunt traditiones. V. Meziriac Commentaires sur les Épitres d'Ovide Tom. II. p. 302 seqq. In Phthia regnantem significat Homerus Odys. δ, 9. eodem Troia profectum exhibet eum Euripides Troad. 1126 seqq. atque etiam in huius fabula Andromache scena est in Phthia. E Molossia in Phthiam profisciscitur apud Dictyn Cretens. VI, 7. ac fortasse Neoptolemus fuerat alterius Dodonae in Pelasgiotide conditor, ducta huc colonia ex Epiro, uti censet Mueller. Aeginet. p. 159. E Scyro Spartam venit ad Hermionem ducen-

dam ex traditione apud Pausan. III, 25. In Epirum, spreto in Thessaliam reditu, Troia profectum Neoptoleum narrat Pausan. I, 11. II, 23. Tradit idem Iustinus XVII, 5. aliique, quamquam non eodem modo. Auctor *Νόστων* apud Proclum in Bibliothec. Vet. Litterat. et Artis T. I. p. 40. terrestri itinere eum in Molossiam venisse cecinerat; tradunt idem Apollodorus Fragment. ap. Heyn. p. 486. et Servius ad Aeneid. III, 327. Quidam per Thraciam eum crediderunt iter fecisse, Hygin. Fab. 193. Tamen ex aliorum opinione mari Thessalico traiecto hinc, navibus accensis, pedibus in Epirum venit, cf. Eustath. ad Odyss. 7, 189. Plerique vero maritimo itinere in Molossiam delatum tradiderunt, quos sequitur etiam Virgilius Aen. III, 327. ubi v. Heyn. Excurs. XII. Atque hoc secutus est etiam Pindarus, narrans eum petiisse Scyrum, inde tamen ablatum venisse in Molossiam. *Ephyra* est Epirotica s. Thesprotica, de qua v. Strab. VII, p. 324. Commemorant eam urbem saepius scriptores; cf. Heyn. ad Hom. II, β, 659. *Ἰκοντο*, ipse cum sociis, mutato verbi numero. Non absimile exemplum Odyss. δ, 520. Molossiae et ipse Neoptolemus et posthac *omni tempore* eius genus imperasse dicitur: Molossorum enim reges Aeacidae; cf. Strab. VII, p. 324. Accuratiores docent Pausan. I, 11, 1. Plutarch. Pyrrh. 1. etenim post Neoptoleum filius Molossus regnum suscipit ab Heleno traditum; ex Molossi autem fratre Pielo reliqui sunt reges, inter quos a Neoptolemo aetate quintadecima fuit Tharypas circa Olymp. 85. sub quo Epirus Graeco cultui assuevit. Huius filius Alcetas genuit Arybbam: ex quo Aeacides natus pater Pyrrhi regis celeberrimi. Adde Iustin. XVII, 3. et intpp. In horum ditione etiam Dodona. *Φέρεν*, habuit; cf. ad Nem. III, 17. *Κρίται* s. *κρίται ἀκροθίνων* sunt *ἀκροθίνια* s. ea quae ex manubiis elegerat, ut *ἀκροθίνια* essent Apollini. Explicationes vocis *ἀκροθίνια* collegit Wetsten. ad Hebr. VII, 4. *Τροῦθεν ἀκροθίνων*, l. e. Troia reportatorum. Iam pergit poeta: *ἵνα κρείων νιν ὑπὲρ μάχας ἦλασεν ἀντιπυρόντ' ἀνὴρ μαχαίρα*, de quo loco explicatius dicendum est. Constans erat traditio Neoptoleum Delphis esse occisum; cetera diverse narrabantur. Pleraque pars tradidit eum occisum esse a Machaereo, sacerdote Delphico, ad aram. Cf. praeter Scholia Pausan. IV, 17, 3. X, 24, 4. Strab. IX, p. 421. Pherecyd. Sturz. p. 224. Eustath. ad Odyss. 7, p. 1479. Vulgatiores rei causa haec videtur esse tradita. Constat Apollinem Achilli mortis auctorem fuisse, cf. Heyn. ad Iliad. χ, 359. Hinc narrabant Neoptoleum, Troia eversa, Delphos profectum, ut Apollinem de caede patris postulareret, aut etiam templum diriperet. Cf. locos citatos. Atque hoc est per vulgatum illud *ἱεροσυλίας* crimen; ipsam Pythiam caedem Neoptolemi imperasse narrat Pausan. I, 14. Apollinem postulatam venisse Delphos Neoptoleum etiam a tragicis traditum est, ut ab Eurip. Orest. 1657. Andromach. 51. quamquam hi aliam de morte narrationem habent, Orestem caedis auctorem facientes ob Hermionen. Hoc enim a tragicis maxime exornatum videtur ut suis fabulis aptius, cf. Corayum ad Heliodor. *Σημειώσ.* p. 108. quare a nostris disputationibus hoc alienum est. Hic unum ut noneam restat, videri etiam illud traditum a quibusdam, Neoptoleum non hostili animo sed deo sacrificaturum venisse Delphos, atque ibi occisum forte orta rixa cum sacerdotibus; neque enim credam hoc fingere potuisse Pindarum, nisi etiam hoc in fabulis antiquis fuisset. Ceterum cf. Meziriac. Comm. sur les Epîtres d'Ovide T. II. p. 306. etiam de caede Neoptolemi disputantem, et Heyn. Excurs. XII. ad Aen. III. His praemissis propius accedimus ad Pindari narrationem. Dixerat poeta in paean Delphis facto, perisse Neoptoleum ibi, *ἀμφιπόλοισι μαρναμένον μοιράων περί τιμάν*, cf. Scholia ad vs. 94. h. e. *pugnantem cum sacrificulis de portione carnum iis debita*. Debebat enim in sacrificiis certa pars carnum sacerdotibus, atque hae sunt *μοιραίαι*

τιμαί, de quibus pugnatum esse dixerat Pindarus. Haec verba graviter reprehenderant Aeginetae, narrante Scholiasta, qui quum nonnisi haec verba afferat ut causam reprehensionis, persuasum habeo nihil praeter haec verba in illo paeane lectum esse quod huc pertineret. Nam si alia ibi addita fuissent similia his quae hoc loco addit Pindarus, locum non potuisset habere Aeginetarum reprehensio; sin legebantur ibi plane contraria iis quae hic dicit, temere contradixisset sibi Pindarus, nec potuisset etiam optima narratione substituta crimen ibi a se commissum diluere. Quum igitur nonnisi haec verba in disceptionem venerint, quaeres, quid tandem tantopere displicuerit Aeginetis in iis. Neoptolemus an sacerdotes deliquerint maxime, ex Pindari verbis certo non liquet, qui consulto de hac re censendus esse dixisse ambigue. Nam si Neoptolemus iure debitam portionem carniū recusavit, sane is fuit in culpa, rixaeque verus auctor; sin sacerdotes cupidius plus carniū quam fas erat, tanquam sibi debitum, rapuerant, hi egerant iniuste. Aeginetae tamen haud dubie prius significari statuebant, censentes Neoptolemo dici pravae rixae auctorem. Dico, haud dubie; nam si alteram interpretationem secuti essent, non habuissent quod reprehenderent. Sed hoc in promptu est; difficilior altera quaestio, quomodo *ἱεροσυλίας* crimen in his verbis invenerint. Duo video quae responderi possint. Aut enim hanc ipsam iniustam carniū debitaram recusationem et ereptionem habebant pro *ἱεροσυλίᾳ* quadam. Dices hoc esse contra usum verbi, quum strictissimo sensu sacrilegium sit rerum deo in templo consecratarum. Hermogenes Partition. rhetor. p. 18. Ἔστι γὰρ τῶν αἰσίων ὀνομαζόμενος ὁ νόμος, οὗ τὸ μὴν πέπρακται, τὸ δὲ λείπει πρὸς αὐτοτέλειαν τοῦ ὀνόματος. Οἷον, ἐξ ἱεροῦ ἰδιωτικὰ τις ὑπέϊλετο χρήματα, νόμου κελύοντος τὸν μὴν ἱεροσύλον τεθνάναι, τὸν δὲ κλέπτην διπλᾶ διδόναι, ὡς ἱεροσύλος ὑπάγεται, ὁ δὲ κλέπτης εἶναι λέγει. ἔαν γὰρ προστεθῇ τὸ, καὶ ἱερὰ εἶναι τὰ χρήματα, σαφὲς γέ οὕτως ἱεροσύλος, καὶ οὐκ εἶναι τὸ πρᾶγμα ζήτησιν. Attamen si Aeginetae censebant carnes istas, quamquam privato usui sacerdotum destinatas, nihilo secius sacras fuisse, utpote iure sacro debitas templo s. templi ministris, videntur sic *ἱεροσυλίας* crimen in illis verbis potuisse invenire. Sed, nisi fallor, praestat omnino altera ratio haec, si statuimus, Aeginetis non ipsam pugnam de carniibus per se *ἱεροσυλίαν* visam, at consilium *ἱεροσυλίας* a Neoptolemo meditatae creditum esse ea pugna narrata a Pindaro tecte significatum. Quum enim Pindarus dixisset de carniibus pugnatum cum sacerdotibus a Neoptolemo, fortasse credebant significatum eo esse hostilem Neoptolemi animum, quasi lites quaesivisset cum sacerdotibus, ut sic iustiore etiam causam habere videretur templi aggrediendi. Atque hoc voluisse videtur Aristodemus in Scholiis ad vs. 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινητῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾷσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπτόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ ἐληλυθέναι εἰς Δελφούς. Sic enim res convenit cum vulgari traditione, ex qua in meditata templi direptione *ἱεροσυλίας* illud crimen inest, cuius Neoptolemus fama accusabat. Videamus nunc Pindari defensionem, quae plane cum his convenit. Explicat is brevius illud dictum suum sic ut appareat plane nullam inesse calumniam. Narrat igitur primo loco Neoptolemum non venisse hostili animo ad templum, sed ut belli Troiani manubias deo offerret. Hoc non scriptum erat in illo paeane; neque tamen contrarium legebatur ibi; sic nunc recte poeta significat, iam tum hanc fuisse mentem suam. Deinde ponit id quod in reprehensionem venerat, narrationem dico de Neoptolemi caede. Dicit igitur: *Occidit eum cultro vir Delphicus, quum forte pugna exorta esset de carne victimarum.* Credit aliquis dictam esse μάχην κρείων ut ἔριν ἀνός Eurip. Orest. 810. certamen regni Liv. XXI, 31. et ἀντιπυχόντα κρείων ὑπὲρ μάχας idem fere significare quod μαχόμενον

ὑπὲρ κρείων, seu ut in paeane dixerat, μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν. Tamen praestat opinor, quod etiam Boeckhiius unice probat, hoc: ἀντιτυχόντα μάχας ὑπὲρ κρείων; scripsit enim Boeckhiius ὑπὲρ, non ὑπερ, quod intercedente inter casum et praepositionem vocabulo aliquo accentum non retrahi praecipitur. V. Wolf, Praef. Odyss. ed. sec. p. XXVI. Μάχας ἀντιτυχεῖν comparari potest cum locutione ἀντιάσαι πολλέ-
 μου, ἔργων, πόρου, apud Homerum obvia, nisi quod ἀντιάσαι in Homericis locis est de industria adire, ἀντιτυχόντα μάχας autem casu implicitum rixae significat, quod vides quam aptum sit huic loco. Dicit igitur poeta idem quod in paeane dixerat, et debebat idem dicere, ut sibi constaret, neve videretur aliud hic dicere quam in paeane dixerat. Tamen μοῖραι τιμαὶ exquisitis dictae et suavius in carmine Delphis canendo; alterum simplicius et clarius, eamque ob causam hoc loco aptius. Illud tamen prudenter poeta mutavit, quod pro μαρνάμενον, quod commodius erat in paeane apud Delphos canendo, nunc dixit ἀντιτυχόντα μάχας, quod huius carminis rationi convenientius. Quamquam igitur etiam hic non indicatum est, utrius maior fuerit in rixa ordiendi culpa, sacrificuli an Neoptolemi, hic tamen satis nunc excusatur eo quod casu dicitur ei rixae implicitus. Sed hoc nunc leve est. Quum enim ostenderit poeta, non venisse Neoptoleum hostili animo nec cum ἱερουλλας consilio, etiam hoc in promptu est, eum noluisse iniuste agere quum de carnibus litigaret; ac poterant et sacerdotes et Neoptolemus sibi recte agere videri in illa rixa ordiendi; quare neutra pars hic diserte laeditur. Illud vero dubitare licet verba: ἔλασεν ἄνθρωποι, nun similiter lecta fuerint in paeane. Scholiastes refert dixisse Pindarum, Neoptoleum ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀποκλῆναι, unde coniciio Pindarum in paeane consulto hoc obscurius significasse, non ut negaretur quod inter omnes constaret, sed ne audiretur ibi tristior vox. Contra in hoc carmine aptius erat alterum. Tamen vide quomodo nunc etiam hoc tractet. Molestissime rem tulerunt Delphi hospitales. Hoc et propter Neoptoleum et propter Delphos dictum est. Non meruit mortem Neoptolemus nec violaverat ius hospitii; nam improbarunt Delphi caedem. Ab altera parte etiam Delphi honorantur hoc dicto, qui ius hospitii laesum aegre ferebant; ac doluisse eos negari non poterat, quum quotannis inferias ferrent Neoptolemo (cf. Pausan. X, 24, 5.). Scio a Pausania narrari I, 4, 4. usque ad bellum Gallicum non habitum in honore Delphis Pyrrhi sepulcrum ut hostilis viri, sed inde ab eo tempore demum ἐναγισμοὺς ei offerri coeptos; tamen equidem de veritate huius narrationis vehementer dubito, et dubitarunt, puto, iam alii. Neque enim solum impudenter mentitus esset Pindarus, si etiam tum plane contemptum fuisset Neoptolemi sepulcrum a Delphis, sed etiam universa huius, in quo iam diu versamur, loci argumentatio plane inepta esset et absurda. Nam quum honos sit, quos deus honorat apud se Delphis, heroibus, ut supra vidimus, idque propter ipsum Neoptolemum dictum sit, quomodo tandem hoc verum est, si plane non habebat honorem Neoptolemus Delphis? Quare aut inanes nunc ipse fictiones loquitur, qui modo Homerum eo nomine reprehendit, et pessime mendax est in carmine ubi fidem suam defendit, aut concedi debet certo fundamento niti eius demonstrationes. Quae quum ita sint, et ἐναγισμοὺς Neoptolemo oblatos iam tum censeo, nec in ξενίοις heroum nomen eius auditum esse dubito. Atque haec quidem de his. Denique poeta fatalem mortis causam explicat. Non poterat displicere haec explicatio Delphis, qui sic etiam sacerdotis illius culpam levatam viderent, quum fatali necessitate coactus esse videretur; ad Neoptolemi autem honorem nihil potuit excogitari magnificentius. Haec quoque non lecta esse in illo paeane non est quod moneam. His expositis abunde

iam liquet, quomodo poeta in hoc loco tractando versatus sit. Non negat quod in paeane dixerat, nec poterat negare, sed hoc agit, ut quum tristi verborum specie decepti Aeginetae *ἱερουλίας* crimen iis significatum opinarentur, mentem suam accuratius explicet, ostendatque quae fuerit vera sententia sua, quum illa scriberet. Calumniam igitur plane nullam inesse, sed fati de Neoptolemo decreta se significasse honorificentissima, qualia nunc exponat. Diximus explicatius de hoc loco, ne quid neglexisse videremur, quod ad eum penitus perspicendum pertineret. De ceteris vix est quod moneam, quum pleraque iam in antecedentibus illustrata sint. *Ἡρώϊας πομπάς* quales intelligam, supra dixi; nunc iterum moneo, ne confundas eas cum *ἐναγισμοῖς* Neoptolemo quotannis oblatiis, neve, quod etiam Boettigero accidit Archaeolog. Pictur. p. 302. cum illa *θεωρία*, quam Aenianes quarto quoque anno Delphos mittebant Neoptolemi causa, de qua constat ex Heliodori loco supra indicato. De verbis *εὐώνυμον ἐς δίκαν* dixit Boeckhiius meus in nott. critt. *Τρία ἔπεα διαρκέει*, nota formula, cf. Erasmi. Adag. IV, 4, 84. *Ἐργματα* sunt certamina, ut supra monitum, post pompam instituta in honorem eorum ipsorum heroum, quibus *ξένια* habebantur. Neoptolemus fuit universae sollemnitatis praeses, ergo etiam ludorum. Iam poterat poeta dicere sic: Ac facit Neoptolemus, quod ei mandatum est, iustus his pompis praest. Tamen ne alteram sollemnitatis partem, ludos dico, taceret in carmine certamina celebrante, maluit sententiam conformare sic: *Pauca verba sufficient: Non mendax ille testis certaminibus praest;* unde intelligitur quomodo etiam alteri sollemnitatis parti praesit. Sic enim ego haec explicanda existimo. Inest iam sententia ea, quam solam addere debebat: *Ac praeclare exsequitur Neoptolemus munus sibi mandatum.* Quam falsa sit *ἱερουλίας* criminatio, clarissime liquet eo quod Neoptolemus ad tuendam iustitiam unum omnium a deo electus est, et quod hoc munus plane exsequitur ad dei voluntatem; unde vides consulto poetam concessisse haec verba, *θεμίσκονον, εὐώνυμον ἐς δίκαν, οὐ ψεύδεις ὁ μάρτυς.* Simul inest exquisita laus ipsius sollemnitatis illius, in qua videmus regnasse modestiam et iustitiam.

Vs. 50—58. Abunde liquet ex iis, quae disputavimus, absolutum esse locum quem legimus; dicta enim sunt omnia a Pindaro quae res postulare videbatur. Quare finem facit et ad alia transit. Quod igitur iam dicit, alia se additurum de Aeacidis, nisi modus esset servandus, ea figura dicendi est, quales etiam alibi ponit tractatis iis, quae tractanda habebat. Cf. ad Isthm. V, 53. Ceterorum Aeacidarum laudes alienae erant ab huius carminis consilio; tamen honoris causa mentio eorum facienda fuit. De sensu verborum vs. 50—52. dixit Boeckhiius in nott. critt.; nec multum differt ea ratio, quam ego amplexus sum. Olymp. IX, 86 seq. Pindarus dicit: *ἔην εὐρησιεπὴς ἀναγίσθαι πρὸς φορός ἐν Μοισῶν δόρῳ* τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἔσποιτο. προξενία δ' ἀρετὰ τ' ἡλδον τιμάορος Ἰσθμίου Λαμπρομάχου μίτραις. Ut ibi τόλμα sic hoc loco *θρασύ* dictum. Atque hoc voluit etiam Boeckhiius meus. Tamen constructionem equidem instituerim hanc: *Ἀγίνα, θρασύ μοι τόδε, τῶν Διὸς τ' ἐγκόρων φαινταῖς ἀρεταῖς εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων οἰκοθεν.* In hoc *θρασύ μοι τόδε* est pro: *τόλμα μοι ἦδε.* Adiectiva neutrius generis sic pro substantivis poni, e tragicis maxime et Thucydide notum. Cepit ita etiam Schmidius, et probat nunc Boeckhiius. Porro ὁδὸς λόγων est *genus laudum*, cf. Kusteri ad Aristoph. Equites 1012. Omnino saepe ὁδὸς de modo et ratione, cf. Brunck. ad Sophocl. Oed. R. 310. *Εἰπεῖν ὁδὸν λόγων* igitur non durum. Vide locos ap. Kusterum. De constructione *ἀρεταῖς εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων* compara Nem. I, 7. *Ἑργασιν νικαφόροις ἐγκώμιον ξεῦσαι μέλος.* Denique de voce *οἰκοθεν* videndum. Si iungas *ἀρεταῖς οἰκοθεν*, virtutibus domesticis

s. *genti innatis*, hoc durius videbitur ob collocationem: quare praefero id quod mihi simplicius atque etiam aptius videtur. *Ἀρεαῖς εἶπειν ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν* est: *virtutibus laudem dicere e rebus domesticis petitam*. Cecinerat Neoptolemi laudes, quae habebantur Delphis, in extero solo; nunc dicit: suppetere sibi etiam alias Aeacidarum laudes ex rebus domesticis, quaeque propius pertineant ad Aeginam, veluti de Aeaceo, de ludis Aeaceis quibus praeerant, de precibus olim ad aram Iovis Hellenii factis, et quae sunt alia; quae omnia licet iucundissima auditu futura sint, tamen finem esse faciendum, ne fastidium creetur. Sic *οἴκοθεν* aptissime dictum et collocatum. Iam totum locum verto sic: *Est quidem vis et audacia haec, Aegina, tuorum et Iovis filiorum splendidis virtutibus ut possim dicere insignem laudem domesticam, sed modus tenendus*. Hermannus qui explicat: *arduum sibi esse, iustas Aeacidarum generi laudes tribuere*, obiter hunc locum mihi inspersisse videtur. *Τὰ τέρπν' ἄνθεα Ἀφροδῖαια*, ut *τὰ τέρπν' αὐτὰ Κῦριδος* dicuntur. *Ἄνθεα* sunt oblectamenta; nam et quod pulcherrimum in genere suo et quod dulcissimum dicitur *ἄνθος*. Pyth. IV, 131. dixit *εὐζωῆς ἄνθον*. Convenit vox *ἀποδρέεσθαι* de gaudiis Veneris decerpendis usitata. Afferit verba *κόρον* usque ad *Ἀφροδῖαια* Dionys. Halic. T. II. p. 129. 42. Sylb. voce *ἄνθε'* omissa. Sequitur: *αὐτὰ δ' ἕκαστος διαφύρομεν βιοτὰν λαχόντες ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι*. Credat aliquis nexum esse hunc: Non ferimus diuturnos voluptatum fructus; natura vero etiam diversis oblectamur studiis, alius aliis, quemadmodum Scholiastes comparat Hom. Odys. ξ, 228. *ἄλλος γὰρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις*. Tamen Pindarus non de diversis hominum studiis hic loquitur, sed de fortuna hominum diversa, et loqui debet, transitum facturus ad Thearionis fortunam. Quare sic interpretor: *Fastidium creant etiam dulcissima. Naturā vero diversa vitae bona habemus, alius alia, nec potest quisquam unum omnem adipisci felicitatem*; hoc est, *Fastidium creat omnis nimis fructus. Natura vero incommodum dedit hoc, quod diversa fecit vita bona, nec cuiquam uni omnem concessit felicitatem*. Sic duo sibi opponuntur quae molesta sunt: alterum prohibere possumus, si a nimio fructu cavemus; alterum, vitae sortem, mutare non possumus. Neque enim credam poetam pene abrupte ad alium sententiarum ordinem venire, quod videntur censuisse, qui nihil hic explicandum viderunt. *Βιοτὰν* dixit, ut intelligeretur nunc de vitae sorte agi. Deinde neutra posuit, ut Pyth. VI, 21. *τὰ referendum ad ἐφημοσύναν*. Similia multa quum apud alios tum apud Platonem; et constat de his constructionibus nunc ex grammaticis. *Τυχὴν ἀνελόμενον*, unī ut contingat, ut omnia consequatur. *Ἐμπεδον*, h. e. certe non diu habuit quisquam talem felicitatem. Adiectum videtur heroum nonnullorum causa, quales Cadmus et Peleus, qui aliquamdiu eximiam habuerant felicitatem. In hoc enim carmine vel imprimis cavere debebat, ne quid inesse videretur minus vere dictum.

Vs. 58—69. Parato per sententias modo lectas transitu iam ad patris Thearionis laudem venit, cui subiungit morum suorum defensionem. *Θεαρίων, τὴν δ' εὐκότα καιρὸν ὄλβον δίδωσι — φρενῶν*. In hoc *εὐκότα καιρὸν ὄλβον* interpretor: *aptam coriam divitiarum. Τόλμαν ἀρεσθῶν*, audaciam nactum esse, ut *κλῖος, κῦδος, δόξαν αἵρεσθαι*, et quod modo vidimus, *εὐδαιμονίαν ἀνελέσθαι*. Porro *τόλμα καλῶν* est roboris fiducia ad res gerendas, ut Nem. X, 30. *τόλμα καλῶν*, ut fere *θράσος πολέμων* Pyth. II, 64. Pro *ἀραμένω*, ait Hermannus, participium aoristi secundi, *ἀρομένω*, metri causa reponendum. *Σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν*, non laedit eripitque vim mentis, hoc est, conservat mentis vigorem: senex est enim Theario (vs. 99.). Iam videtur tria commemorari fortunae bonae; quare sensus est: *Theario, te fortuna non paucis eximiis bonis ornavit*. Insignis haec laus, vera haud dubie, tamen etiam de industria

sic posita, ut ad sequentes sententias via pateret. Pergit: Dico haec, uti vera sunt, ex animo meo; hospes sum, quare procul habens invidiam et obtretationem canam te, tamquam aquae rivos laudem veram ducens ad amicum virum. Accommodata s. debita bonis viris haec merces. *Ξείνος εἰμι*, puto Aeginetarum et tuus. Haec comparatio aquae cum laude frequens apud Pindarum. De consilio loci monebo infra; nunc proxime sequentia addenda sunt. Pergit poeta: *ἔδον δ' ἔγγυς Ἀχαιοὺς οὐ μέμνηται μ' ἀνὴρ Ἴοντις ὑπὲρ ἄλδς οἰκίω· προξενία πέποιδ'· ἐν τε δαμόταις ὄμματι δέρομαι λαμπρόν*. Dubitant interpretes qui sint Achaei *Ἴοντις ὑπὲρ ἄλδς οἰκίοντες*. Heynius Siculos et Italos intelligit, Bothius de Asia minore cogitat. Alii cum Scholiis Epirotas significari credunt, opinantes mare Adriaticum dici superius, Ionium inferius, Epirum autem adiacere Adriatico mari, h. e. supra Ionium esse. Vellem hoc idoneis firmasset argumentis; nunc ego nihil horum verum esse iudico. Nata haec omnia inde, quod de sensu praepositionis *ὑπὲρ* non recte statuebatur; quid sit *ὑπὲρ* in huiusmodi locutionibus, e geographis discendum est. Strab. VII. p. 324. *ὑπὲρκεται δὲ τοῦτον μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος, ἢ πρότερον Ἐφύρα πόλις Θεσπρωτῶν· τοῦ δὲ κατὰ Λουθρωτῶν, ἢ Φοινίκην. ἔγγυς δὲ τῆς Κιχύρου πόλιν Βουχαίτιον Κασσωπαίων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὄν*. Ibid. p. 326. *ἀναμείνεται δὲ τοῖς τὰ Πλευρικά ἔθνη τὰ πρὸς τῇ νοτίῳ μέρῃ τῆς ὀρεινῆς καὶ τὰ ὑπὲρ τοῦ Ἴοντος κόλπου· τῆς γὰρ Ἐπιδάμου καὶ τῆς Ἀπολλωνίας μέρῃ Κεραυνῶν ὑπεροικοῦσι*. Hinc vides, quod per se consentaneum, regiones mari adiacentes dici *ὑπὲρ θαλάττης* sitas, quoniam mari altiores sunt, similiterque qui post accolae maris habitant, supra hos habitare dicuntur, ubi terra etiam altius assurgit. Quae quum ita sint, *Ἀχαιοὺς Ἴοντις ὑπὲρ ἄλδς οἰκίω* quis sit, manifestum est. Graecus homo haec verba legens non potuit intelligere alios quam Achaeorum ultimos, Ionium mare accolentes, quales Dymaei. Doceri cupio quis Molossos aut Molossorum reges Aeacidas dixerit Achaeos ad Ionium mare habitantes. Iam verte: *Nec Achaeus, si adsit, Ionii maris accola me vituperabit* — et inter cives circumspicio vultu sereno, h. e. inter omnes Graecos de fide et integritate mea constat. Haec clariora erunt, postquam exposuerimus quid sit: *προξενία πέποιδα*. Num Pindarus fuit *προξενος* constitutus Dymaeorum? Nescio; nec credo: sed omnino nolim hic cogites de peculiari aliquo *προξενίας* vinculo inter Dymaeos et Pindarum. Vides enim Achaeorum ultimos hic tantum pro exemplo commemorari, quum non ad hos solos provocet, sed hoc dicat, ab una parte Graeciae ad alteram fidem suam et innocentiam esse cognitam. Requirit igitur sententia maius quiddam, quod non magis ad Achaeorum ultimos quam ad ceteros Graecos pertineat. Quid multa? Nonnisi unum video ab omni parte aptum. Suspicio Pindarum *hospitia gratuita* habuisse per Graeciam, qualia Amphictyones decrevere alio tempore Polygnoto; cf. Plin. Hist. Nat. XXXV, 9, 35. de qua re disputat Boettiger Archaeolog. Pictur. p. 272. Haec igitur nunc *προξενίας* vocabulo mihi videntur significari. At enim, dices, si publicum aliquid de ea re fuisset Amphictyonum decretum, sciremus de eo aliunde, nec ignorasset hoc grammatici. Quare malit fortasse aliquis usu inductum et privata unius alteriusve civitatis voluntate tributum, quam communi Amphictyonum consilio decretum hunc honorem statuere. Equidem ut in re accuratius non cognita nolo cuiquam meam sententiam obtrudere; tamen quum etiam Achaeorum ultimos non excludat, ignobiliore homines apud quos num usquam versatus sit, dubitare licet, praefero id quod posui ut longe aptissimum. Constat maximum fuisse Pindari apud Delphos et inter Graecos honorem; quidni igitur etiam hic honos ei decretus fuerit, licet ignorent grammatici? Atque etiam illud sic mihi perspicere videor, cur Achaeos potissimum commemorave-

rit. Quum enim, ut iam monuimus, hoc agat ut ad universae Graeciae testimonium provocet, oppositas Graeciae regiones memorat, Thebas patriam urbem, in orientali Graeciae parte sitam, et oppositam in occidentali latere terram. Non poterat nominare Acarnanes et Aetolos, apud quos non habebat hospitium gratuita, nec Epirotas, barbaras gentes; nec Eleos reperio fuisse in Amphictyonum concilio; de Messenia denique Spartanis serviente ne opus quidem monere. Unice igitur apti Achaei, omnium per occidentalem Graeciae tractum habitantium hominum populus a principio Amphictyonum concilio adscriptus; quare hos nominat. Atque haec quidem de his dicenda habui. Disputandum nunc de causa horum dictorum. Censet Heynius non esse hoc loco cogitandum de reprehensione ista, quam ob Neoptolemum expertus erat poeta; sed deprecari eum in victoris laudibus effusis suspicionem nimii studii et mendacii atque etiam invidiam popularium, ne credant se cum obtreactione tantam laudem Thearioni impertire. Non plane assentior. Sane Pindarus nunc versatur in laudibus Thearionis, et propter has potissimum dicere videtur quae dicit; sed quid est quod tam gravibus verbis causam suam agit, ad universam Graeciam provocans, in reprehensione quae nondum prolata erat, quam metuit tantum? Abrumpit Pindarus passim victorum laudes, propter invidiam hominum, ut ait, aut fastidium metuens, sed facit hoc, ut par est, uno verbo; nusquam sic data opera se defendit. Quippe in re levi caelum et terram movere est ridiculi hominis et inepti. Immo plane non dubium, criminationes ab eo respici, quibus tum maxime laborabat, nec leves eas sed gravissimas, quas maxime cupiebat refutare; ne multa, dicta haec sunt omnia per totum hunc locum eodem consilio, quod priori carminis parti subest. Etenim Pindarus, ut supra iam indicatum, ab omni parte refutaturus iniustas Aeginetarum de impietate adversus Neoptolemum a se commissas criminationes, postquam ostenderat in istis de Neoptolemo a se dictis plane nihil inesse impii, nunc etiam mores suos defendit, contendens omnino se plane alienum esse a calumnia et maledicentia, ut qui neminem laedat, etiam sic constet eum non potuisse laedere Neoptolemum. Facit autem etiam hoc tectius, huic maxime loco defensionem intexens. Pone igitur primum Thearionis laudem eximiam, veram haud dubie, sed tamen etiam consulto sic enunciatam uti facit, ut locus esset horum, quae addenda censebat, dictorum. Post laudes enim subiicit, se ex animo haec dicere; hospes quum sit, procul se habere odia civium, nec invidiam in se esse iustis hominum laudibus obtrectantem, sed apud omnes Graecos de integritate sua constare, et quae sequuntur. Profecto qui semel in re magna verborum suorum iniustam interpretationem expertus est, eum non miramur si, ubi iterum aliquis eiusdem urbis canendus est, eorundem hominum calumnias timet easque praecaverit. Unde fit ut iure nunc Pindarus videatur ad haec venire; atque hoc voluit. Quum enim poesis, ut supra significavit, sit illustre non magis quam sincerum virtutis speculum, etiam hoc ipsum carmen haec ipsas laudes e sincero animo profectas recte affirmat; tamen prima causa, quare ad has explicationes de poesis ratione et de moribus suis descendit, manifesto est gravis ista Aeginetarum reprehensio, quam ab omni parte refutans effecit, ut et ista vituperia vana esse appareret et de huius ceterorumque omnium carminum suorum vera ratione non debeat dubitari a quocumque. Hinc igitur universi huius loci praestantia apparet. Hinc graviora omnia hic et nervosa; fidenter loquitur, sed sine vanitate et arrogantia; nam hoc uno loco, si usquam alibi, poterat et debebat ita loqui. Fidenter dicit, *ὃ μεμνηται με*, fidenter etiam, *διεκομας λαμπρόν*, qui nil sibi consciat nullaque pallescat culpa. Quare etiam aptius hoc quam si dixisset, *ὃ κρύπτω φάος ὀμμάτων*, cf. Nem. X, 40. Addit *οὐχ*

ὕπερβαλὼν, h. e. moderatus, neminem laedens. Ὑπερβαλλεῖν est modum excedere. Quare ut saepe dicitur μέτρον ὑπερβαλλεῖν, ita τὰ ὑπερβάλλοντα opponuntur τοῖς μετροῖς. Hinc ὑπερβαλλεῖν significat etiam ὑβρίζειν, ἀδικεῖν, ut ὑπερβολία est ὕβρις, ἀδικία; cf. Hesych. Hoc loco poeta ipse explicat, addens βίαία πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσας. Quemadmodum dicitur: ἔργον ἀδικῶν ἐκτὸς εἶναι ut ap. Theognid. vs. 744. et πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν Aeschyl. Prometh. vs. 263. sic βίαία πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύειν videtur esse: violenta quaevis a pede remove, ne intres iisque impliceris. Denique addam reliqua. Χρόνος, vita, notante Hermanno ad Pyth. V, 121. Sensus: Utinam etiam quod restat vitae tempus laetum accedat, h. e. faxit deus ut etiam per reliquum vitae tempus conservem animum virtutis conscientia laetum. Verba Μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ — ἐννέπων, credas vertenda esse: Intelligentes iudicabunt, num ad carmina accedam vituperia loquens. Tamen Scholiastes explicat, εἰ παρὰ τὸ προσῆκον λέγω, et hoc unice verum, etiam Boeckhio iudice. Παρὰ μέλος ἔρχεσθαι est πλημμελεῖν, recedere ab harmonia sonorum, inconcinna et dissona loqui, ἀναρμόστως et ἀμούσως, quod facit etiam is, qui non γλυκύν et πρᾶν sed ψόγιον ὄαρον ἐντέπει. Ac notum παρὰ μέλος εἰπεῖν, φθέγγεσθαι, εἶδεν, inconcinne, incomposite, absone loqui, Plat. Critia p. 106. B. Legg. III, p. 696. D. Lucian. Eunuch. c. 2. Plutarch. Themistocl. 5. Sic etiam participium praesentis ἐντέπων plane convenit: Μαθὼν autem est causa cognita, re explorata, referendum ad hoc ipsum εἰ παρὰ μέλος ἔρχομαι. Iam verte: Qui rem probe exploraverit, dicat num extra numerum melodiae incedam (incedere soleam) malignum cantum fundens. De moribus enim suis per Graeciam usu cognitis ante dixit; huc igitur μαθὼν trahi non potest nec debet, si me audis. Alioquin ieiunam facies hanc ultimam sententiam et franges eximiam vim verborum antecedentium. Potius nunc provocat etiam ad id quod unum restabat, ad carmina sua et ad testimonium eorum, qui causam probe cognoverint. Inde enim nata erat etiam Aeginetarum reprehensio. Ac quis non assentiatur Pindaro carminum horum divinorum accuratus lector? Habes iam omnia quae nobis ad hunc locum explicandum facere videbantur. Veniendum est ad laudes Sogenis, in quibus ultima, quae restat, carminis pars versatur.

Vs. 70—79. Parat poeta Sogeni coronam singularem pro insigni victoria: Sogenes, deiero me non ultra terminum egressum concitaturum linguam ut iaculum aereum, quod non sudantem a lucta cervicem ante fervidiore solis radios dimisit. Si labor est, at plus voluptatis consequitur. Sine me. Victori quidem, si altius elatus vociferor, laudes debitas non piget persolvere. Ac nectere coronam facile; expecta; parat Musa coronam ex auro, ebore et coralio. Accedimus ad explicationem horum verborum. Poeta antequam ipsam, quam Sogeni parare vult, coronam indicet, praemittit ea quae inde a vs. 70—78. leguntur. Ad antecedentia enim haec trahi nullo modo possunt, sed nisi magnopere fallor, dicta sunt omnia propter ipsam illam singularem, quam parat coronam, eamque praenunciant; in quo consentientem Boeckhium habeo; v. nott. critt. Hoc igitur pro fundamento est explicationis nostrae. Hinc vides, cur verterim: deiero me non ultra terminum egressum celerem concitaturum linguam, futuro tempore, quemadmodum etiam Boeckhius intellexit; Hermannus autem, qui in novissima Heyniana editione vertit: Deiero me non terminos egressum aerei iaculi instar celerem concitasse linguam, aut obscurius locutus est aut a vera loci ratione aberravit. Iam igitur Pindarus dicit hoc, se non modum veritatis excessurum in eo quod dicturus sit; hoc enim est ultra terminum egressum concitare linguam, ut sic quam celerrime opera canendi defungatur. Quemadmodum faciunt qui, ne multa dicere opus sit, audacia

paucorum verborum etiam non verorum copiosae laudis molestiam declinant. Hoc, quemadmodum alibi in huiusmodi rebus facit, exprimit comparatione ex eo certaminum genere desumpta, in quo victor excellebat, qui quum quinquertio vicisset, etiam iaculandi peritissimus erat. Non faciam, ait, quemadmodum in quinquertio qui immenso iactu terminum longe superantes adversarium ab ultimo certamine, lucta, deterrent atque ita ab ulteriore labore liberantur, antequam in fervidiores solis radios incidant. Quamquam enim ultra terminum iaculari per se gloriosum erat, tamen hoc tentatum videtur etiam ea de causa a certantibus, ut sic adversario deterrito ἀνιδρωῖ et ἀκοντὶ vincerent. Non videtur mihi hoc fecisse Sogenes, sed omnia proposita certamina eum credo strenue exsecutum, quo posito simul tectam laudem habebimus Sogenis et causam idoneam huius a poeta adductae comparationis. Sequimur igitur Boeckhium nostrum in eo, quod ille de ordine certaminum quinquertii disputavit in notis criticis et quod monuit, factum passim, ut quum aliquis prioribus quattuor certaminibus vicisset, imprimis vero iaculum ultra terminum proiecisset, deterritis antagonista luctam deprecaretur. Atque hoc nunc etiam Hermannus probat: de ordine ludorum loco Pausaniae (III, 11, 6.) Boeckhius addit Herodot. IX, 33. Xenoph. Hist. Gr. VII, 4, 29. et diversa tradentem Eustathium ad Iliad. ψ, p. 1320. 18. item Pausan. V, 7. extr. ubi quod saltui accini Pythicum canticum dicatur, id eo pertinere notat, quod saltus certamen in pentathlo primum fuerit: idem ob αἰθωνα ἄλλον apponit Pausan. VI, 24, 1. ubi Hellanodicae dicuntur εἰσεῖναι μεσοῦσης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον καὶ ὅσα βαρεῖα ἄλλα ὀνομάζουσιν. Haec quidem de ludorum ratione. Illud tamen nunc Hermannus mihi recte perspexisse videtur, quod verba ὅς ἐξέπεμψεν — ἐμπεσῆν, non ad Sogenem pertinent, sed comparationis antecedentis pars sunt, h. e. universe dicta accipi debent. Hoc mihi placet propterea, quod sic omnia ad aptiorem redeunt sententiam. Si enim illa verba de Sogene accipis, incommode Pindarus dicit: Deiero me non facturum quod tu fecisti; qui hoc potius dicere debebat: Deiero me non facturum, quod passim faciunt certantes, tu tamen non fecisti. Atque hoc ipsum consequimur altera explicatione probata, quam etiam Boeckhius his ipsis argumentis et iis, quae mox dicturus sum, iam persuasi. Ceterum Hermannus totum locum interpretatur sic: „Deiero, me non terminos egressum, aerei iaculi instar, celerem concitasse linguam, quod non sudantem a lucta cervicem ante fervidiores solis radios dimisit: si labor fuit, plus consequitur voluptatis. Sine me. Si longius feror, victori non piget debitas laudes persolvere. Mens poetae haec est: non ego temere ac levi opera plus iusto te laudo, ut qui in quinquertio iactu longe metam superantes ab lucta adversarium deterrent; iucundius est enim labore victoriam consequi; quare sine me, si longius deduxi carmen.” Ita Hermannus. In quibus quid probem, quid improbem, partim iam significatum est, partim infra significabitur. Exposito sensu loci de consilio poetae dicendum. Corona, quam parat, est plane singularis; verendum igitur erat ne videretur modum et veritatem in ea re excedere, iterumque carperetur ab Aeginetis. Quare quum hoc agat per totum carmen, ut nonnisi vera et iusta se canere affirmet, nunc etiam Sogenis laudes hinc orditur, curatque sedulo ut totum hoc carmen vere tale esse videatur, quale in exordio descripsit. Altera causa non minus gravis, opinor, haec est, ne forte, tam insignem coronam parañs, etiam Sogenem offenderet, qui si non immodestus erat, non poterat non mirari tam inusitatam laudem, ut verendum esset, ne etiam hic tumidius quam verius haec dicta crederet. His explanatis omnibus, siquis quam accuratissime enunciatam cupiat habere meam de toto hoc loco sententiam, Pindari mentem exponam sic: So-

genes, accedo tandem etiam ad tuas laudes. Parans autem coronam singularem, qualem eximia virtus tua postulare videtur, praemoneo ne quis secus hoc accipiat. Quamvis videar iaculum iacere ultra terminum, ut post tam multa in hoc carmine dicta laude nunc tua celeriter defungar, iuro me non excessurum modum in eo quod meditator, nec laboris ulterioris fuga immoderata tentaturum. Quemadmodum tu non fugisti laborem luctus, quum certares, iaculo ultra terminum iacto, sed omnia rite et ex ordine peregisti cum sudore et pulvere, sic etiam ego longissime quidem iaculabor, sed non ultra terminum, iactoque iaculo etiam luctum adibo; h. e. etiam cetera omnia, quae honos tuus postulare videbitur, exequar quam fieri poterit optime. Si labor est in ea re, at plus voluptatis consequitur, h. e. compensabitur labor lactitia laboris bene peracti. Quare sine me facere, quod meditator. Victor es; igitur si forte paullo magis vires intendo, lubens hoc tribuo victori. Verba εἰ τι νίκαν ἀεθθεῖς ἀνέκραγον, in quibus praeterito utitur de re, quam parat, ut Olymp. VIII, 54. et hoc loco paulo ante vs. 74. in νόρος ἦν, ea igitur verba mihi quidem non recte videtur explicare Hermannus: Si longius deduxi carmen; quod nec in verbis inest, nec si quid video, sententiae aptum. Ἀνέκραγον ut ἀναβοᾶν, ἀνακλάειν, est sublata voce clamare, et νίκαν ἀεθθεῖς est: paullo altius elatus, quemadmodum haec etiam Boeckhii cepisse video in notis criticis. Spectatur igitur manifesto laus illa insignis, quam meditatur. Et hanc excusare debebat; longitudo excusatio hic plane aliena est. Pergit poeta: Ac ne est quidem magnus hic labor; nectere coronas facile. Tandem accedimus ad coronam ipsam. Videndum ante omnia de eius forma, cuius rei miror incuriosos fuisse interpretes. Coronam esse quam Musa paret, poeta ipse significat; paratur autem victori, νεκῶντι γε χάριν οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν: quare non errare mihi videor, si specie eam similem credam iis coronis, quae victoribus dabantur. Finge igitur primum ramum coronae ex auro factum; aurum enim solum ex iis, quae Pindarus hic nominat, ramo curvando aptum. Porro quum ramus principalis habeat ramulos teneriores utrimque prognatos, hos quoque ex auro fecit Musa; nam quum ferrumine iungendi essent ramo principali, non poterant ex ebore fieri, ut monet Hausmannus, quem de hoc loco consului. Ac debebant manifesto ex eadem materia fieri, ut ramo principali similes essent. Deinde etiam folia ex auro videntur facta, ut in aureis coronis solebat: ut, quod Boeckhii monet, corona oleaginam auro imitans dicitur στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, in qua formula ipsa hoc inest, etiam folia fuisse aurea. Iam explicandum ἁλριον ἀνθεμον, lilium; de voce ἀνθεμον dixit iam Boeckhiius. Recte nonnulli in Scholiis intelligunt coralium, quemadmodum etiam recentioribus videtur. Coralium Graeci e mari mediterraneo legebant, idque erat rubens, descriptum Plinio Hist. Nat. XXXII, 2, 11. Probatissimum quam maxime rubens et quam ramosissimum, nec scabiosum aut lapideum aut rursus inane et concavum. Cf. etiam Salmas. Exerc. Plin. p. 63. Color non in omnibus plane idem; in aliis albens paululum, in aliis rubens est, variante etiam colore inter utrumque; rubens tamen probatur etiam hodie prae ceteris in fabricis Italicis. Atque hoc non dubitamus etiam Musae placuisse. Ἀλριον id dicit Pindarus comparatione ducta a lilio rubente, nisi in ea fuit opinione, quam Plinius refert l. c. coralium sub aqua candidum esse et molle, exemptum durescere et rubescere; quae opinio quamquam falsa est, tamen apud veteres vulgata fuisse videtur. Hoc igitur corallo e mari elato Musa inde fecit bacas coronae, quemadmodum etiam Muellero meo videtur. Postremo de ebore quaeras, quinam eius hic usus sit: quae difficillima est quaestio. In quo probro Boeckhii sententiam, qui et ipse ex corallo potuisse bacas factas esse concedit; neque tamen solas bacas putat ex corallo esse. Pulcherrima, ait, corona erit, innexis etiam floribus, qui

elegantissime ex auro, ebore, coralio componentur. Neque obesse hoc putat, quod coronae victorum flores non habebant; ornatiorem coronam meditari Musam. Hanc igitur eximiam coronam Sogeni destinat. Quemadmodum autem etiam alibi laus poetica comparatur cum corona, sic nunc dicens Sogenem tali corona dignum, exquisitissima vult eum ornare laude, estque haec corona pro ipsa illa laude insigni, quam in antecedentibus se meditari significavit. Quaeras quid sit quod non dixerit: En tradit tibi Musa coronam ex auro, ebore et coralio factam, sed ita potius maluerit: Expecta paulisper; parat Musa coronam. Nempe quum haec canerentur coram Sogene, si dixisset: En tradit tibi Musa coronam ex auro, ebore et coralio, quum tamen revera nihil huiusmodi traderetur Sogeni, iniucunde actio destituisset orationem. Quare ut Isthm. IV. fin. dicit: *λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὖμαλλον μίτραν*, nec ita voluit: En ei coronam et taeniam; sic etiam hoc loco recte aptiorem iudicavit alteram dicendi formam. Monuimus passim, quum haec carmine vere cantata sint, in explicatione eorum nos illud fere e pluribus sequi, quod etiam actioni non nimis repugnasse videatur, quum sentire nobis videremur, etiam Pindarum non aliter iudicasse. His explanatis unum quaerendum restat, quod tamen ab aliis doceri cupio, significationem dico symbolicam huius a Pindaro promissae coronae. Datas unquam victoribus tales coronas, nemo facile credet; tamen aurum et ebur iam illis temporibus decorum status adhibitum constat. Num igitur hoc dicit: Tibi Musa coronam parat, qualis ipsi Victoriae convenit? Hoc sensu: Tu certaminum omnium summum, quintum, maturis annis ita per omnes partes exsecutus es, ut summo genere coronae dignus sis! Iuvenis fuit Sogenes haud dubie genere et virtute pariter insignis, ut iure credas maius quiddam poetae fuisse tentandum. Denique quum Aeginetae Pindarum dixissent iustarum laudum obtrectatorem, nonne etiam propterea ostendere debebat, se non parcum esse in debitis laudibus persolvendis (*χάριν οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν*), sed se etiam exquisitissimas laudes lubenter et ex animo tribuere iis qui meriti essent? An id maxime poeta spectavit, poeticam laudem et pretiosissimam et maxime perennem esse, nec marcescere Musae coronam unquam, sed esse quasi ex materia et nobilissima et valentissima, ex auro, ebore, coralio factam? Quippe *Διὸς παῖς ὁ χρυσός· κείνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει*: et cetera quoque sunt mansura. At non ego is sum qui omnia perspexisse me credam, quae in hoc eximio loco latere videntur; quare vehementer cupio virorum me doctiorum et acutiorum audire sententias, non repugnatur ubi meliora accepero.

Vs. 80. Usque ad fin. Persequitur cetera poeta, quae Sogenis honori deberi videbantur; neque enim iaculo ultra terminum iacto celeriter carmen finire volebat, si recte eius mentem in antecedentibus explicuimus. Denique in fine redit ad id, unde carminis summa pendet, ad Aeginetarum propter Neoptoleum criminationes. Videamus singula. *Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέα πολύστατον θρόον ὕμνων δόνει ἀσυχᾷ*, h. e. Iovis autem recordatus s. mentionem faciens propter Nemeam, cane placide. Nempe non iam illa intenta voce (*ἀνέκραγον* supra dixerat) uti vult qua ante, sed placide loqui et lenius versare hymnorum cantum; hoc enim ita convenit dignitati Iovis, summi Aeginae numinis, quemadmodum statim ipse explicat. *Ἀμφὶ Νεμέα* vertimus cum aliis: propter Nemeam, ut causa transitus ad Iovem indicetur. Post coronam Sogeni ob victoriam Nemeaeam factam, ait, nunc ad Iovem veniendum est huius certaminis praesidem. Quamquam igitur per se etiam recte iungi posse videatur: *ἀμφὶ Νεμέα θρόον ὕμνων δόνει*, h. e. cane de Nemea, ut dicitur *αἰδεῖν, μάσθαι, ψεύδεσθαι ἀμφὶ τινί*, tamen hoc etiam propterea reiciendum, quia non dicturus est in se-

quentibus de Nemea Nemeaeaque Sogenis victoria, sed iam dixit magnificentissime. Quare ea quae in strophā antecedente legebantur, ad unam sententiam revocavimus omnia, a superioribus et a sequentibus plane diversam. Ad verba *θεόν ὕμνων δόνει* non comparabo Pyth. X, 39. *παντὰ δὲ χοροὶ παρθένων λυγρὰν τε βοᾶν παναγαί τ' αὐλῶν δονέονται*. Dissimilis enim ratio utriusque loci. Atque hoc quidem loco manifeste respicit antecedentia, in quibus paulo vehementius concitaverat linguam centumque, unde vides confendum esse potius: *ἀκοντα παλάμῃ δονέων* Pyth. I, 44. continuante poeta metaphoram a iaculi vibrati rotatione petitam. *Δάπεδον* (vide ad vs. 20.) *ἀντόδε*, hic, in Aegina. *Ἀμείρα ὄπλ*, quemadmodum modo dixit *ἀσυχά*. *Λέγοντι γὰρ — φυνεύσαι*, h. e. hic enim summus Aeginetarum deus est, quippe pater Aeaci, nobilissimi regis Aeginae, et Herculis fratris hospitisque. Eximie haec composita sunt; ad Herculem enim venturus poeta curavit, ut et Iovi et Aeaco in transitu iustus honos haberetur. *ὑπὸ γοναίς*, cf. Isthm. V, 40. *ματροδόκοις*, ab Aegina susceptis. *Πολίαρχον*, h. e. regem. Alio sensu verbum ap. Plutarch. Themistocl. c. 19. de quo vid. Mueller. Aeginet. pag. 135. *Ἐὰν εὐανύμῳ πάτρα*, suae patriae, Aeginae. Referendum igitur *ἔξ* ad Aeacum; nam quod Hermannus id ad Sogenem trahit, hoc longius petum est, quam ut ferri possit: ad Sogenem infra demum redit. Hermannum secutus olim Boeckhius magnopere cupit, ut hoc suo quoque nomine retractem. Verissime autem *ἔξ* scriptum pro *ἐμᾷ*; persuasum mihi habeo, Pindarum ubi primae personae pronomine utatur, se ipsum intelligere. *Ἐμᾷ* repositum suspicor ante Scholion, quod habemus, de correctione ab aliquo, qui quum censeret primae personae pronomem etiam de solo choro apud Pindarum dictum legi, deceptus locis quales sunt Nem. I, 19. Pyth. V, 72 sqq. hic ubi chorus Aeginetarum de Aegina loquitur, suaviorem putaret primam personam, frigidiores tertiam. At enim modestius est, si non se nunc ornat chorus sed Aeginam; ac quum in antecedentibus a Iove quidem genitus dictus esset Aeacus, illud tamen nondum expressum esset in Aegina eum natum esse, nunc reposito *ἔξ*, hoc quoque additum vides; quo absolvitur elegantia huius loci. Mox vocativo *Ἡράκλειε* poeta utitur, recte; nam ad huius nomen nunc vult attendi, quoniam de eo iam data opera dicturus est. *Προπρηῶνα* explicat Scholiastes *πρόθυμον*. Comparanda vox cum *προπρηγής*, pronus. *Ξείνον*, cf. de Hercule hospite in Aegina ad Nem. III, 20. Pergit: *εἰ δὲ γένεται ἀνδρὸς ἀνὴρ τε — ἀμφοτέρως ἰὼν χειρός*. Ratio sententiae haec est: Si homo ab homine utilitatem habet, vicinus, intento animo amans, vicino est bonum iucundissimum; si vero etiam deus hoc habet, s. hunc animum habeat ut vicinus vicinum adiuvet benevole, per te Sogenes vivet feliciter, quandoquidem hic ab utraque parte te vicinum habet. Malim igitur colon positum post *ἀντιάν*, quum quae eam vocem proxime sequuntur, necessaria mihi videantur ad universam argumentationem absolvendam. Ac liquet sic etiam illud, cur haec ultima ita enunciaverit ut fecit. Nam hoc dicit: *Profecto in tuo praesidio Sogenes feliciter habitabit, quum ab utraque parte a te tangatur quam fieri potest proxime*. Consulto igitur adiectum: *ἀμφοτέρως ἰὼν χειρός*, h. e. sive dextrorsum sive sinistrorsum eat; consulto etiam comparatio addita haec: *Habet domum inter sacella tua tanquam inter quadrigalia currum iuga*. Hoc ita interpretatur Schol. ut de solo temone in quadrigis medio loco posito cogitet, satis exiliter neque ad rem commode. Sed Schneiderus ad Xenoph. Cyrop. VI, 1, 51. haec habet: „More antiquo unus temo atque unum iugum duos equos iungebat. Deinde quadrigas temones duos iuxta se positos iisque equos quattuor duobus iugis iunctos habuisse docet locus clarissimus Pindari Nemeorum ζ, 137.” Duos igitur temones ex hoc loco colligit Schneiderus, quod duo iuga sunt; nam Pindarus

ζυγούς dixit, non ζυγῶ: etsi quadrigas, quibus Graeci in certaminibus utebantur, temonibus instructas fuisse negaverat Caylus Obs. sur le Costume p. 79. quem tum ex monumentis tum ex hoc loco refutat Winckelmannus Sendschreiben üb. die Herk. Entdeck. p. 79. ed. Opp. nov. Et ex nostro quidem loco non tam collegeris temones in quadrigis duos fuisse, quam duo iuga: duo autem iuga an esse possint sine duobus temonibus necne, ego non diiudicabo; nec tamen duo iuga in quadrigis certantium fuisse plane certum est, quum contrarium suadeat Pausanias VI, 10, 2. Itaque ambiguus hic locus est; potest comparatio haec esse: „Duo Herculis sacella ita includunt domum tuam, ut quasi duo iuga quadrigalia cum temonibus amplectantur domum tuam; hoc est, ut inter ea velut inter duos temones domus tua sita sit in spatio intermedio;” potest etiam sic locus explicari: „Domus tua ab Herculis sacellis ita includitur, ut equi subiuges (ζυγιοι) a funalibus (παρσιέροις).” Addamus reliqua. De sensu vocis γενέται monuit Boeckhiius in nott. critt. Νῶ ἀπενεῖ est: intento animo. Ἀπενεῖ νόῳ dixit Hesiod. Theog. 660. De sententia Schol. apte comparat eundem Hesiodum Opp. 346. nominatim citatum Isthm. V, 63. quem h. l. poeta melius tacuit. Et propius etiam accedit Alcanis verbum ap. Schol. Ven. Iliad. 8, 305. (cf. Heyn. T. VIII. p. 302.) μέγα γένοιμι γέτων. Lectionem εἰ ἂν ἔχοι retineam, quum sensus commodus sit nec grammatica repugnet; non aequè aptum ἀνέχοι, quod etiam Schneiderum coniecisse Boeckhiius nunciat. Idem quod ego iudicat Hermannus. Ἐν τῷ, in tuo praesidio. Apud Sophocl. Oed. R. 313. ἐν σοὶ γὰρ ἐσμεν est: in tua enim ope spes nostra reposita est. Errant qui hoc loco vertunt: in tua vicinia feliciter habitabit. Quamquam enim ἐν Εὐκτῆροις est: prope Leuctra, tamen non item ἐν τῷ dici potest pro prope te. Et repugnat manifesto sententia. Non dicit: Prope te feliciter habitabit, quum te ab utraque parte vicinum habeat; sed hoc dicit et dicere debet: In tuo valido praesidio feliciter habitabit, quum te proximum ab utraque parte vicinum habeat. Αἰο: valido praesidio, hoc enim inest in verbis: Πύαντας δὲ ἐδάμασας. Πατρὶ ἀταλὸν ἀμφίπων θυμὸν, h. e. pium et obsequiosum patri, erga patrem, fovens animum, s. quum sit pius erga patrem. Nam nonnisi bono filio dii favent. Ἀμφίπων ut supra vs. 10. Ἀταλὸν, iuveniliter tenerum, mollem, nunc obsequiosum interpretor ob dativum πατρὶ adiectum. Εὐκτῆμονα ζαθέαν, ob multitudinem templorum, monente Muellero Aeginet. p. 146. Ornata hic omnia, tamen suavior etiam hic ornatus, si ut coniicimus, carmen canebatur ibi. Nunc precatur victori et familiae vitam robustam et felicem ab Hercule. Orditur igitur sic: O beate, te decet Iovem exorare et caesiam Palladem; potes enim hominibus mala gravia avertere saepe alias (θαμά); praesta igitur ἄλλεξικάκων te nunc etiam his, Iovi et Palladi ut secundum persuadens. Iovem summum Aeginetarum deum et Nemeaeae huius victoriae auctorem, et Palladem bellicosam et gymniciis certaminibus faventem deam aptissime hic memorari, ubi omnia ornata, manifestum; monuit iam Boeckhiius in nott. critt. Nec θαμά ex nostra interpretatione ieunium; ieiuna non fero in Pindari carminibus. Pergit: Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπειδοσθενία βλοτον ἀρμόσαις ἦβα λιπαρῶ τε γῆραι διαπλέκοις εὐδαίμων' εόντα. Construo sic: Εἰ γὰρ σφισιν ἐμπειδοσθενία βλοτον ἀρμόσαις διαπλέκοις, ἦβα λιπαρῶ τε γῆραι εὐδαίμων' εόντα, h. e. Utinam iis robustam vitam pertexas, iuventute et fortunata senectute pariter felicem. Γῆρας λιπαρὸν, senectus felix, Odys. τ, 368. γ, 210. cf. Schaefer. Meletemat. Crit. p. 52. qui ibid. p. 129. comparat Latinum pinguis e Plin. Epist. VII, 26. Ἠβα non egebat epitheto ornante, at senectus saepe tristis. Similiter saepe legitur ἦβη καὶ γῆρας οὐλόμενον. Legitima talia Graecis. Porro Heynius ἀρμόσαις διαπλέκοις accipit pro προςαρμόσαις, hoc sensu, si recte sentio: Utinam ro-

bustam vitam, h. e. robur adesse velis iuventuti et senectuti eorum cum felicitate, *σὺν εὐδαιμονίᾳ*, ut explicat verba *εὐδαίμων' ὄντα*. Vereor ut recte. Robur iungere iuventuti et senectuti bene dicitur, sed vitam robustam iungere iuventuti et senectuti vix dici potest, quoniam vitae notio iam inest in his verbis. Porro languent sic verba *εὐδαίμων' ὄντα*, nec ἀρμόσαις διαπλέκοις idem est quod *προσαρμόσαις*, nimium aucta vi participiī, nimium suppressa vi verbi finiti. Immo ἀρμόσαις διαπλέκοις dictum pro διαπλέκοις, *perplexas*, in quo ἀρμόσαις apto cum ornatu adiectum, quum simplex διαπλέκειν βλον etiam significet *διάγειν βλον*; cf. Suid. v. δ ἀπλέκειν et intpp. ad Aristoph. Av. 754. Denique videbitur iungi posse: *Εἰ γὰρ σφισι διαπλέκοις βλον ἐμπεδοσθέντα ἦβα, λιπαρῷ τε γῆραϊ εὐδαίμων' ὄντα*, h. e. utinam iis *perplexas* vitam, robustam iuventute, et fortunata senectute felicem, ut iuventuti robur precetur poeta, senectuti felicitatem. Sed minime placet haec oppositio; immo etiam iuventuti debuit precari felicitatem, nec senectutem puto voluit robore carere. Atque etiam ordini verborum nostra explicatio convenientior. Ad verba, *παίδων δὲ παῖδες ἔχουσιν αἰεὶ γέρας τόπερ νῦν καὶ ἄρειον ὅππεν*, notat Scholiastes: *ὥς τιμὴν τινα ἔχόντων αὐτῶν ἢ ἱερωσύνην ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παρὰ τοῖς Αἰγινήταις*. Suspiscatus est hinc Muellertus Aeginet. p. 147. ipsum Sogenem Herculis sacerdotem fuisse. Quae quidem sententia primum placebat mihi ob preces ad Herculem factas pro hac familia, ac quum Hercules in Aegina coleretur hospes, coniciebam ipsum Euxenidarum nomen inde ortum, quod sacra Herculis hospitis gens administrasset. Tamen nunc aliter sentio. Si enim Sogenes erat Herculis sacerdos aut eius pater, non erat quod taceret poeta hunc honorem; ac si dicas, nunc eum significari his ipsis verbis, obstant illa: *καὶ ἄρειον ὅππεν*, imprudenter sic adiecta, quippe non grata futura Herculi. Ac non poterant mutari opinor sacerdotis, ut alii honores. Quodsi statuas gloriam gymnīcorum ludorum significari, ut vel sic potuerint esse sacerdotes Herculis, etiam hoc modo non multum efficias. Quum enim haec verba, si erant sacerdotes Herculis, ab iis non possent non huc trahi, etiam sic Pindarus imprudenter hoc posuisset. Quae quum ita sint, Hercules eos sacerdotes fuisse omnino negaverim, nec opus hac hypothesi, quum mirus domus inter duo Hercules sacella sitis satis idoneam rationem praebeat eorum, quae de Hercule legimus. Vides quid ex his sequatur. Si verba intelligenda de muneris alicuius honore, certe civile id munus fuit; tamen equidem ne hoc quidem certum esse credo. Quum enim nexum sententiarum considero ipsiusque, de qua disputamus, sententiae rationem, probabile mihi videtur, omnino fortunae eximiae ornamenta, quibus gaudebant, a Pindaro esse significata; haec precatur ut nati natorum habeant et auctiora etiam videant. Denique restant ultima carminis verba. Horum sensum sic expono: *Atque haec quidem vobis precor; mea vero causa subiciō illud: Animus meus nunquam concedet se improbis Neoptolemum lacerasse verbis; tamen verba de ea re plura nemo a me expectet; sive credant sive non credant, semel de ista criminatione dixi; non dicam iterum.* *Κῆρα* consulto posuisse mihi videtur hoc sensu: Licet nihil praeterea responsurus sim, tamen silentium meum ne quis pro confessione habeat; animus meus nunquam concedet, vera ista esse. *Ἐλκύσαι* proprie de canibus mortuos dilacerantibus, ut constat ex Homero aliisque. Monet etiam Scholiastes. Hanc significationem etiam hoc loco Pindarum respexisse puto, quoniam de impietate erga mortuum loquitur. Ceterum scio *ἔλκειν* saepe etiam dici de violatione et laceratione hominum non mortuorum. Spectat eodem, opinor, vox *ἀρόποισι*, quam Scholiastes bene explicat: *ἀπεικόντως*; indecorum enim violare mortuos. De reliquis satis dictum in nott. critt. De proverbio *Διὸς Κόρινθος* locus Plutarchi est adv. Stoicos c. 27. proverbiorum

scriptores, qui in nott. critt. dicuntur, sunt Zenob. III, 21. Append. Prov. Schott. p. 299. Adde Liban. Epist. DLXV. Ad formulam ταῦτά τρις τετράκι τ' ἀμπολεῖν cf. simillimum Sophocl. Philoct. 1238. δις ταῦτά βούλει καὶ τρις ἀναπολεῖν μ' ἐπη;

Explanatis singulis locis omnibus si etiam de unitate, quam dicunt, carminis divini nonnihil addendum est, quae nostra de ea re sit sententia, post tot disputationes non potest esse obscurum. *Speculum poesis est illustre et sincerum, non speciosas artes sed veras virtutes, a deo profectos honores ornans.* Haec sententia, quae summam poesis ideam refert, subiecta est carmini mirifico; huius ideae carmen est exemplum perfectissimum. A deo honores suos habet Neoptolemus; divino favore conspicui Theario et Sogenes; tales eos celebrat omnes, et celebrat splendide et vere; ac splendidissime quidem, ut par erat, Neoptolemum et Sogenem, alterum in prima, alterum in posteriore carminis parte; in medio collocata brevior Thearionis laus, cui qui apte subiectus est de moribus poetae locus memorabilis, ea etiam de causa in medio ponendus erat, ut antecedentia et sequentia pariter illustraret. Egit igitur Pindarus suam et poesis causam magnificentissime, ut recte dicat post hoc carmen nihil se praeterea responsurum. Sed finem facimus dicendi; tanta est praestantia huius carminis, ut nunquam non satis possit laudari.

N E M. VIII.

Dinis puer Aegineta bis vicerat stadio; vicerat etiam aliquando Megas pater, mortuus quum hoc carmen caneretur. Perquam molestum est quod de tempore quo scriptum hoc carmen eximum, nihil traditum exstat in Scholiis, quandoquidem subtilior carminis interpretatio tota fere pendet ex hac quaestione. Nunc plane deficientibus testimoniis historicis, quum nihil praeter ipsum carmen habeamus, circumspiciendum fuit quid huius ratio penitus perspecta offerret probabile, ut interpretis officio pro virili satisfacerem. Videtur igitur carmen scriptum esse inter Olymp. 80, 3—4. cantatum autem in Aeaceo. Prius pendet unice ex constituendo consilio maximae carminis partis, alterum tum ex hoc tum ex interpretatione versus 15. De quibus rebus quum infra explicate dixerim, hic nihil addendum habeo.

Vs. 1—17. Prima pars hymni. Celebrantur laudes Aeaci, tum preces fiunt ad eum pro urbis civiumque salute. In hoc prooemio componendo Pindarus iuventam victoris spectasse censet Scholiastes ad hunc locum et coniecit Boeckhius de Metr. Pindar. III, c. 15. p. 277. etiam ex eo, quod Lydia harmonia est in hoc carmine. Tamen quale hoc sit, accuratius dicendum est. Praedicat poeta iuventam amoris nunciam, eamque dicit alii faustum alii infaustum amorem asferre. Ac patet ex rerum nexu Pindarum hac sententia generali de pubertatis pulchritudine transitum sibi parare ad amores Aeginae, quae pubertatis flore ceperat Iovem, faustissimoque cum Iove coniugio iuncta mater facta erat Aeaci. Sic igitur hoc prooemium pertinet ad faustas Aeaci origines celebrandas, in quo laudando prima pars hymni tota versatur. Tamen fieri potuit, ut poeta, quum iuvenis canendus esset in aetatis flore constitutus, inde oblatam haberet cogitationem iuventae, atque ita, de Aeaci origine dicturus, a pubertatis praedicatione rem repetere constitueret. Παρθενῆϊος. Improbatur nunc

hoc Hermannus, epitritum postulans. Scribit enim in Heynii novissima editione: „Male Schmidius metro consuluit *ἀρε παρθένοισι καὶ παίδων* scribendo. Neque convenit epitritis quod ego conieceram *ἀρε παρθενήοις παίδων τ'*, repetitum in diss. de Dialect. Pind. p. 11. Probabilius est scripsisse Pindarum *παρθενείοις ἀρε καὶ παίδων*. Adiectivo eum, non substantivo *παρθένοισι*, usum esse Scholiis colligi potest.” De epitritis quos dicit Hermannus cf. eius diss. de metrorum quorundam mensura rhythmica; adde quae Boeckhii Praefat. Pind. T. II. P. I. p. XLIV seq. disputavit, et Metr. Pind. III, c. 16. p. 282. 283. Ad *ἐφ' ἑλοῖσα γλεφάρους* cf. similes locutiones apud Mitscherlich. ad Horat. Od. IV, 13, 8. Additur: *Τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξεις, ἕτερον δ' ἐτέροις*. Verbum *ἐτέροις*, ut monuit iam Boeckhii, per euphemismum dictum pro: malis, saevis; cf. Valck. Diatr. p. 112. *Χείρες ἀνάγκας* sunt quae nos trahunt, ducunt, ferunt, ut *δίδαι ἀνάγκης* Aesch. Prometh. 1060., et *βοῖός δ' ἦσας ἀνάγκας ἐντεσιν αὐχίνας* de vi cogente lororum Pyth. IV, 417. Sed apponenda iam est nota Hermanni ex Heynii edition. noviss. „*Τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξεις* epitritis adversatur. Mirumque *ἀμέροις* masculina forma dici, quum alibi femina utatur. Scholiastae iam corruptam lectionem habuerunt. Prope verum accedit cod. Med. B. qui *ἀμάροις* praebet. Scribe *τὸν μὲν ἀμμοίροις ἀνάγκας χερσὶ βασιτάξεις*. Id ipsum est *πράττειν ἔρωσι*, ut Scholiastes explicat.” Haec Hermannus. Fateor mihi ea non probari. Rem breviter exponam. Equidem enim ubi figuras dicendi apud scriptores video minus usitatas, ante omnia causas earum explorare soleo, ut ubi didicerim cur dictae sint, sensum earum penitus perspiciam. Quae ram igitur etiam hoc loco, quid spectaverit poeta, hanc quam posuit locutionem usurpans. Est hoc prooemium propter Aeginae Iovisque amores. Constat autem Aeginam a Iove raptam Philiunte in insulam Oenonam delatam esse. Traditur a quibusdam Iuppiter tum aquilae speciem habuisse, ut apud Athen. XIII, p. 566. et videtur huc spectare nomen Aesci et Aiacis: cf. Mueller. Aeginet. p. 22. et p. 161. Pindarus tamen simpliciter dicit Isthm. VII, 21. *σὲ δ' ἐξ ῥάσων Οἰονίαν ἐνεγκὼν κοιμᾶτο*. Nec alii aquilam in hac re memorant, ut Pherecyd. p. 178. Sturz. Schol. Apollon. I, 117. Pausan. II, 5, 1. Apollod. III, 12, 6. Iam si opus est, recorderis etiam multos alios pueros puellasque ob pulchritudinem raptos, et senties, spero, unde mihi poeta locutionem duxisse videatur. Nempe sensus loco subest hic: Pubertatis pulchritudine dum placent pueri puellaeque, alii casta et mansueta manu trahuntur ad amores ab amatoribus, alii alia. *Ἡμῖροις ἔρωσι* Boeckhio, qui olim de faustis cogitabat, addente oppositi sunt *ἀγριοί ἔρωτες*, qui non ad puerorum Venerem restringendi sunt, etsi de hac maxime usurpatur dictio. Iam vero si ita dixisset poeta, ut haec posui, nemo non verum vidisset. Nunc unum mutavit; rem ad pubertatem retulit, idque suo iure. Haec enim sedens in oculis puberum bonos aut malos amores accendit in amatoribus, implicatque ita puberes alios aliis vinculis. Quemadmodum igitur qui virtute placens fertur admirantium manibus, eum virtus sua dici potest faustis manibus ferre, sic quae puella castos pubertatis pulchritudine amores accendens tollitur castis manibus, eam pubertas recte dicetur castis manibus ferre. Vix dubito me recte haec interpretatum esse. Nam vis qua puellae puerique pulchri trahuntur, nunc est amor imprimis in amatoribus pulchritudine excitatus, quod senties si mores Graecos comparabis. Videmus igitur Pindarum orsum quidem a sententia generali, hanc tamen ita conformasse, ut imprimis apta esset ei ipsi rei, propter quam dicta est. Non levis mihi videtur haec observatio ad explicandum poetam, qui non semel hoc artificio mihi usus esse videtur. Apertum exemplum est Isthm. IV, 9. Ac similiter ego explicabo locu-

tionem insolitam Isthm. II, 8. Quae quum ita sint, me iudice, Hermanni emendatio admitti nequit. Aegina non ἀμφοτέρους ἀνάγκας χεῖρας experta est sed αἰμίρους, quantum equidem video. Quum igitur lectio librorum optima sit, epiritum equidem non desiderabo, donec probetur necesse esse ut adsit. Αἰμίροις cur dixerit non αἰμέρας sane dici nequit, sed sunt alia quae nescimus, et tamen mutari non debent. Utitur hac voce praeter hunc locum Pindarus bis, Nem. VII, 83. et Nem. IX, 44. Propter duo loca equidem in hac quidem re non damnabo tertium. Nescimus enim quid Pindaro in deperditis scriptis placuerit. Denique Scholiastas aliam habuisse meliorem lectionem, equidem ex eorum verbis nondum perspicere potui, ac quo iure Hermannus suam emendationem inde firmari posse credidit, eodem opinor nos lectionem receptam inde tuebimur. Pergit poeta: ἀγαπατὰ δὲ — δύνασθαι, iucundum vero, siquis faustam fortunam ad ea quae conatur omnia nactus, melioribus amoribus potiri potest. Τῶν ἀρεῶνων praepositum ob antecedentia; pluralem praetulisse videtur etiam ob formam sequentis sententiae. Heynius putabat aliquando ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi, quum reliqua non convenire videret. Mihi plane Graeca videtur sententia, eam dulcem dicere fortunam, siquis felix in omnibus quae tentet, faustum habeat amorem. Ποιμένες Κυπρίας δώρων; quippe ποιμαίνειν non solum est regere et imperare, sed etiam curare, fovere, alere, augere, θεραπεύειν, ut Olymp. X, 9. Isthm. IV, 14. Plat. Lys. p. 209. A. Ceterum quamquam ἔρωτας h. l. non sunt dii, credas tamen videre deos; nam poeta qui sensus sunt quasi deos circa lectum versari et amantium gaudia adiuvare facit. Huiusmodi figmenta non sunt personificationes quas proprie dicimus, sed personificationum speciem habent, eoque ipso animum delectant. Illud χειρὶ καὶ βουλῇς ἄριστος toties praedicatum de aliis heroibus par erat nunc etiam de Aeaco dici, quamquam imprimis consilii, iustitiae, sanctitatis causa posteritas eum celebravit; cf. Mueller. Aeginet. p. 21. Αἰτάνων, h. e. εὐχοντο. Venerunt undique principes Graecorum ad eum visendum et venerandum. Iam subiicit id, quod in hoc genere maxime eximium; unde particula γάρ. Cf. Nem. I, 67. Ἀβοατὶ perperam Scholiastes explicat ἀμυχνητὶ, quamquam βοή est μάχη. Verius alii, etiam Heynius, explicant: non vocati s. sponte, et habet Hesychius: ἀβοητὶ, ῥαδίως. Notabis in eandem sententiam dicta ἡθέλον et ἐκόντες; nam hoc agit poeta ut ostendat, quanta fuerit heroum admiratio et veneratio Aeaci. De voce ἀναξία cf. Hesych. ibiq. not. Imperium quidem nullum fuit Aeaco neque in Athenarum reges neque in Pelopidas, nec bellorum ducem eum elegerunt potentissimi et fortissimi reges. Sed quemadmodum ille δαίμονεσσι δίκας ἐπεύρειν, Isthm. VII, 24. consilio et iustitia clarissimus, sic heroes etiam vicinarum civitatum principes in litibus suis componendis eius iudicium expetierunt, venerantes pium pacis conciliatorem foederumque non uno loco conciliatorem. Hae fuerunt, si verum quaeris, Aeaci ἀναξίαι, quibus sponte parere voluerunt reges. Cf. Mueller. Aeginet. p. 20. Pindarus tamen consulto magnificentiore vocabulo utitur, cuius rei causa infra apparebit. Κραναιὶς ἐν Ἀθάναισιν, ubi tum regnabant reges Ionici ex Hopletum gente. Ἀρμόζειν στρατὸν est ποιεῖν, unde ποσιμῆτορες λαῶν dicti. Cogita autem de prisca Athenarum laude tactica: v. Iliad. β, 533. ubi Atheniensium rex dicitur peritissimus ποσιμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, Herodot. VII, 161. Xenoph. Venat. I, 12. Πελοπηϊάδαι, rarissima forma quae tamen legitur apud Theocritum etiam in Adoniaz. 142. ubi vid. Valcken. Ceterum ex vulgari fabularum chronologia Pelopidae Aeaco fuerunt paullo recentiores. Nam Achilles pater Peleus, huius Aeacus, ut Agamemnonis pater Atreus, huius Pelops. Pindarus Pelopidarum potentiam paullo antiquiorem ponit, quod defendit Mueller. Aeginet.

p. 36. Iam preces facit ad Aeacum. *Salvam et incolumem, ait, praesta urbem civesque.* Ἀστών τῶνδε, h. e. pro civibus huius urbis, ut Olymp. V, 14. τόνδε δαμον ἀστών. Μίτρα est taenia. Scholiastes ad Isthm. IV, 78. εὐμαλλον δὲ μίτραν (λέγει) τὴν ταυρίαν τὴν ἐξ ἐρίου ξανθοῦ τοῖς στεφάνοις προσπλεκομένην. Cf. ad Olymp. IX, 90. Nunc hymnum appellat μίτραν, ut alias στέφανον. Carmen igitur se dicit ferre Lydium, h. e. Lydiis modis aptatum. Tamen potest quæri, cur poeta nunc his verbis carmen suum designare maluerit. Quod primum mihi in mentem venerat, hoc est: taeniam esse ornamentum coronae; cum taenia igitur comparari hymnum Dinidis patrisque coronas a. victorias ornantem. Porro in Aeaceo suspendebantur coronae victorum; cf. Nem. V. fin. huius moris recordabar etiam hic. Victor coronam suspenderat, ut opinabar, et dedicaverat Aeaco; chorus taeniam coronae, carmen, ferebat dedicabatque Aeaco. Dixi supra carmen mihi in Aeaceo cantatum videri; conicio ex hoc ipso loco. Non afferro verba ἱκέτας Ἀιακοῦ σεμνῶν γονάτων ἄπκομαι, quamquam non praetereunda sunt; at qui dicit supplicem se venire pro urbe et civibus, familiae victicis causam satis habens tacite generalibus precibus comprehendere, is causam publicam ita praefert privatae, ut par sit eum etiam in publico loco stare haec pronunciantem. Adde denique hanc taeniae Lydiae lationem. Inane figmentum hoc est, si verba mentiuntur rem non factam, nec habemus iam causam idoneam locutionis; contra aptissima omnia sunt et eximie dicta, si chorus tum vere stabat in Aeaceo. Quare non videor mihi temere conicere carmen hoc in Aeaceo esse cantatum, et convenient etiam ea quae mox de consilio carminis disputabo. Horum autem dictorum plurima etiamnunc vera iudico: nisi quod quae de mitra dixi, mutanda sunt. Praefero enim carmen hoc Lydio modo cantatum ideo *Lydiam mitram* dici, quod supplicationi inserviebat. Nam Lydus modus in supplicationibus usurpatus est; et *mitra* a. *infula* a supplicantibus praeferebatur; quod notum vel ex Latinis. Vide Taciti Hist. I, 66. coll. Caes. B. C. II, 12. Liv. XXX, 36. Graecis haec vulgo *στέμματα* sunt. Ita etiam Boeckhius censet: et consequimur hac interpretatione etiam hoc, ut vera huius carminis ratio, quod supplicationem habet pro publica urbis salute in Aeaceo factam, luculentius appareat. Addam nunc reliqua quae sunt huius loci. *Καναχὴ δ᾽*, fert hanc taeniam sonantibus puto instrumentis musicis. Sic *καναχαὶ αὐλῶν* Pyth. X, 39. Porro nequentia credas sic intelligenda esse, *Δελνίος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα δισσῶν σταδίων*. Tamen in huiusmodi formulis paullo liberior est Pindarus, ut de Mega nihil affirmare audeam. Dinidem vero statuo vicisse bis; nam vix alium sensum admittunt verba ut nunc collocata sunt. Ex vs. 47. nihil efficias. Ceterum Scholiastes ad init. carm. refert haec: *παρέχει δὲ, φησὶν ὁ Διδυμος, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεοῖν καὶ ἀναγεγράφθαι*. Non plane simile exemplum Isthm. I, 11. de Herodoti Thebani victoriis *ἐν ταῖς Ἰσθμιαναῖς ἀναγραφαῖς* non accurate, ut putatur, notatis: illud tamen ibi Heynius recte notavit, non mirari talia viros doctos debere, quum absolutos et accuratos victorum catalogos ipsa antiquitas desideraverit. Pergit iam Pindarus precibus subiiciens generalem sententiam: *σὺν θεῷ γὰρ τοι φρενυθεὶς ὁλβος κ. τ. λ.* Cur hoc loco dicit *σὺν θεῷ*? Quum dilectissimus esset diis omnibus Aeacus iraeque coelestis deprecator celeberrimus, credas hunc esse sensum: Oramus te ut consulas urbis salutem, precibus tuis impetrando hanc a diis gratiam Aeginetis. Cum deo enim etc. Sed hoc nihil est. Immo instar dei habebatur ipse Aeacus; hoc manifesto inest in Pindari verbis. Addes igitur hunc locum iis, quae Muellerus disputavit Aeginet, p. 162. Absolvimus ita priorem hymni partem.

Quum iam versemur eo loco, ubi peracta priore hymni parte Pindarus transitum parat ad alteram, tempus esse videtur morari paulisper, ut de nexu antecedentium cum sequentibus et de consilio horum omnium exponamus paullo accuratius. Lege igitur sequentia et videbis Pindarum in proximis commemorare Cinyram tanquam exemplum hominis deorum beneficio beatissimi, vix tamen nominato Cinyra se revocare ab incepto; haberi enim iam multa de Cinyra dicta, nova autem in medium afferre periculosum esse propter invidiorum hominum malevolentiam. Facta ita mentione invidiae transit ad iniquum Achaeorum adversus Aiaceum iudicium, ostendit invidiam Aiaci mortis causam fuisse, invidiam ut pessimum vitium verbis gravissimis damnat, Iovemque precatur ut suum animum purum servet ab ista perversitate. Existit igitur nunc quaestio de horum dictorum consilio. Dicas, omnino Cinyrae commemorationem minus aptam in carmine Aeginetae homini scripto, quare Pindarum facili transitu parato redire ad Aegineticas fabulas, ac quum prior hymni pars in Aeaco laudando versata esset, nunc Aiaci sortem exponi. At enim cur non Telamonis, Pelei, Achillis narravit res gestas, cur Aiaci tristem lugubremque fortunam? An semel iniecta invidiae mentione, ingenii ardore huc delapsus est? Num idem accidit ei, quod deterioribus scriptoribus usu venire videas, ut quum inciderint in rem sibi vel iucundam maxime vel invisam, ab ea non discedant in eaque laudanda aut exagitanda sibi perplaceant, rhetoricam artem ostentantes, licet pleraque aliena sint a summa argumenti quod tractent? Vides haec omnia inepta esse, nec digna poeta prudentissimo, qui tantum locum tot versibus constantem non potuit scribere temere. Quare malit fortasse aliquis dicere, esse multa in hoc carmine lugubria, Aeaci supplicationem, deploratam recentem patris Megae mortem; his non fuisse aptas res laetas, qualia multa sint Aegineticorum heroum facta aut Pelei nuptiae, at tristem Aiaci casum plane concinere. Profecto ego non is sum qui laetas fabulas in hoc carmine malim; tamen vel sic res nondum expedita est. Nam tristitia quidem etiam alia in his fabulis, ut Achillis ad Troiam mors et in funere eius Achaeorum Thetidisque cum Nereidibus planctus, ac quum Megae patris mortem infra memoret, poterat sic eam rem praeparare, ut Achillem narraret a Musis etiam post mortem cantatum, ut facit Isthm. VII, 65 seq. Nunc autem de invidia, malevolentia, malitia agit, hanc castigat, exagitat, deprecatur. Vides quid quaeram; propiorem causam desidero, cur haec omnia ita dicta sint. An igitur simul suam causam tuetur Pindarus? Nam quasi sibi metuens invidiam Cinyram mittit, et ad malevolentiam tractandam procedit. Tamen non credo. Nam quod a poetarum calumniatoribus orsus cetera subiungit, inde per se nihil efficias; potuit facere veri consilii tegendi causa. Sed fac eum suos tangere inimicos, num eos, quaero, qui in aliis civitatibus degebant? Hoc plane alienum fuisset, carmine hoc apud Aeginetas canendo. An igitur Aeginetas? Sane vituperabant isti, siquid in heroes suos dixisse videretur iniquius, cuius rei exemplum vidimus in carmine antecedente, sed ne istam quidem calumniam tam gravibus verbis exagitandam censuit. Et quod ibi facere noluit iniuriam perpessus, nunc fecerit propter iniuriam metuentem, dicturus de Cinyra Cyprio, quem si tanti erat, omnino tacere praestabat! An igitur olim factas iniurias reprehensorum Aegineticorum data occasione recoquere voluit? Hoc qui statuat, nemo, spero, reperietur unquam. Nam indignum est et pusilli animi; τὰυτὰ δὲ τῶς τετραχὶ τ' ἀμολίσιν ἀποπλά τελέθει. Tamen non pugnare Pindarum adversus umbras et somnia, sed vere esse aliquid quod spectet, dubitari nequit; clamat vis verborum, gravitas sententiarum, totus locus. Quae quum ita sint, restant nonnisi duo. Aut enim familia, quam canit, inimicos habuit qui laudibus eius

obtrecentarent, aut patria Aegina tum invidia laborabat. Prius etsi primo aspectu videri possit non improbabile, mihi non probatur. Tangit quidem poeta passim privatos obtrecentatores eorum, quos canit, sed nusquam castigat tam graviter, ut faceret hoc loco; verum non premam hoc, addam aliud gravius. Prior pars hymni versatur in Aeaco celebrando; ponamus, quod ipse supra conieci, carmen in Aeaceo esse cantatum, eaque de causa precibus sollemnibus ad Aeacum faciendis praemittere illas Aeaci laudes uberioras. Videbimur sic rationem probabilem illorum de Aeaco dictorum habere; sed prior pars hymni iam cum altera nonnisi tenui vinculo erit coniuncta. Nam ut Aeacus laudatus erit, quia in Aeaceo carmen canebatur, sic Aiakis iniuriae expositae erunt ob familiae victricis invidiam. Erunt igitur hae partes per se diversae, diverso consilio adornatae, et mutuo nexu nullo copulatae. Quod, si alia nulla ratio in promptu esset, aegerime ferendum foret in carmine eximio; nunc quum aliud reperiri possit, iniuriam facerem Pindaro meo, si admitterem. Etenim probabile est spectatam esse a Pindaro invidiam publicam, odia dico infesta Atheniensium praeclarae insulae iugum parantium. Victi erant Athenienses ab Aeginetis ad Cecryphaliam Olymp. 80, 2. aut 3. Aegina se deditit Atheniensibus Olymp. 80, 4. cf. Mueller. Aeginet. p. 176 seq. Quid igitur si carmen cantatum est inter haec duo tempora, crescentibus odiis et ingravescente iam periculo, cui mox Aegina succubuit? Accipie iam carminis rationem qualem ego pono. Orditur poeta a divina Aeaci origine, augustissimi olim Aeginae regis, dicit tantam eius fuisse virtutem et auctoritatem, ut maximi vicinarum et Pindari aetate principum in Graecia civitatum heroes, Athenienses et Pelopidae Spartani parere voluerint eius imperiis, atque ita priscam Aeginae gloriam et potentiam quam dignissime illustrat. Iam ad hunc ipsum Aeacum preces facit pro huius insulae salute, quo nihil potest fingi gravius minantibus iam periculis quibus mox perdita Aegina. Precibus subiicitur *γνώμη*, favente deo diuturniorem esse felicitatem; qua ut clauduntur antecedentia, sic sensim transitus paratur ad sequentia. Memorat enim nunc Cinyram, hominem deorum beneficio beatissimum, tanquam exemplo aliquo luculento probaturus eam quam posuerat *γνώμη*, ut fit in talibus. Iam vero vide mihi artificium poetae. Fingit se invidiae metu Cinyram omittere. Sane multa erant de Cinyra dicta; quare speciem habet, quod dicit, nova excogitare periculosum esse, facitque Cinyrae celebritas ut probabiliter hoc dicere videatur. Tamen ne patiamur nos falli. Si Pindarus voluisset exponere de Cinyra, etiam saepius dicta non dubitasset, opinor, repetere, ut alias fabulas saepe multumque tractatas repetiit egregie. Sed noluit; finxit haec ut commode ad invidiam veniret. Verum igitur si quaeris, hoc subest: *Sed iam non tempus est laeta canere et fortunas opesque describere, quales dii faventes hominibus concedunt; tristia sunt tempora, invidi obtrecentatores, quales iam olim expertus est heros vester Ajax.* Sic igitur eximie nexis omnibus sequitur praeclara de Aiace narratio, qua Aeginetae herois iniquam fortunam describens tecte ipsius insulae invidiam iniquam deplorat, castigatque malevolos conatus qui contra insulam parabantur, verbis gravissimis. Quo in genere plane insignis est ea quam in fine facit precatio. Suam enim personam (sive chori, nam hoc idem est) inducens, ut decebat poetam commotum et sibi animum purum a Iove precans, hoc simul consequitur, ut ipsa illa, quae dixit, sine calumnia dixisse videatur, ut eum nec debuisset aliter nec potuisse dicere concedamus, qui suum esse profiteatur laudare laudabilia, castigare vero nefaria. His omnibus nihil potest cogitari divinius. Senties denique etiam hoc, publice haec canenda fuisse si quae alia; ubi vero cani potuerunt aptius quam in ipso Aeaceo ante Aeacum? Da mihi igitur etiam hoc, et videbis nihil non

aptum; habebimus carmen inter praestantissima ponendum, quae Pindarum Musa docuit.

Vs. 18—39. Ad ὅσπερ Scholiastes perperam supplet ὄλβος. Quamquam enim passim distinguuntur ὄλβος et πλοῦτος, ut Aesch. Pers. 161. ubi v. intt., tamen res aliena est ab hoc loco. Dei favor ditavit Cinyram, hoc dicit et dicere debuit Pindarus. Supplendum igitur est θεός. Cinyras rex Cyprī, sacerdos Veneris, Apollini carus, magnas habuit deorum beneficio divitias. Hinc est proverbium ap. Suid. v. καταγρησάσις. Adde Platon. de Legg. II. p. 660. ibiq. Ast. Animadv. p. 112. Porro ἐβρίσας πλοῦτω, notum locutionis genus. Sophocl. Ai. 130. Εἰ τινος πλὺν ἢ χειρὶ βροθεῖς ἢ μακροῦ πλοῦτου βάρει, ubi comparant βάρως πλοῦτου Eurip. Iphig. T. 419. ὄλβου βάρως Electr. 1297. Ἰσταμαι δὴ ποσὶ κόυφοις, subsisto paulisper; nam ut firmo pede subsistunt, qui diutius morari volunt, sic levi pede qui paulisper. Porro ἀμπνέων alius Scholiastes petiitum putat a quinquentionibus, alius a tragoedis similibusque spiritum et vires colligentibus, perperam me iudice. Quorsum enim vires nunc colligat qui pergere in incepto non vult? Rationem non habent haec: vires colligam, nam nova excogitare periculosum. Quare miror hoc placere potuisse. Immo notum est ἀμπνεῦσι qui loquantur, eos temere multa fundere; Pindarus igitur spiritum ducens, antequam continuet orationem, intermittit paululum, deliberaturus an pergat. Non semper ἀμπνεῖν recreationis significationem habet; cf. Seidl. ad Eurip. Troad. 1286. Sensus igitur: subsisto paulisper deliberans antequam pergam. Recte habere particulam τέ post ἀμπνέων iam non est quod doceam. Πολλὰ λίσσεται, de Cinyra. Porro ἀπας κίνδυνος est summum periculum, ut Aristoph. Nub. 954. Similiter ἀπασα ἀνάγκη, de quo v. Heindorf. ad Plat. Theaetet. p. 485. Cf. ad Olymp. XI, 81 sqq. Mox ὅγουν quid proprie sit, accurate explicuit Boeckh. Oeconom. civ. Athen. T. I, p. 111. Narrationes huiusmodi deliciae sunt invidis quaerentibus quod reprehendere possint. Diccas λόγους esse sermones ab invidis habendos; „Invidos oblectant sermones quos habere possint, quibus carpant dicta:” ut adeo λόγοι sint ψόγοι. Sed praefero quod posui; etsi in utramque potest partem disputari. Ἀπτεται, sc. ὁ φθόνος, eliciendum ex vocabulo φθονεροῖσιν. Sic Aeschyl. Pers. 13. ἐὼν δ' ἀνδρα βαῦζει, ubi Ἀσλα supplendum ex antecedente adiectivo Ἀσιατογενῆς. Ceterum causa mutatae orationis in promptu est. Dixerat de invidis hominibus qui poetarum carmina carperent; dicturus est de invidia quam Ajax expertus, hinc revocat orationem ab invidis ad invidiam ipsam. Ad notionem generalem assurgere opus erat, ut ab uno invidiae genere veniret ad alterum. Denique citat hunc versum Scholiastes ad Soph. Ai. 154. sed corrupte, indeque Suid. v. φθόνος. Ad Sophocl. vs. 157. alia notata ab interpretibus invenit, qui similem sententiarum comparatione delectantur. Φασγάνῳ ἀμφικυλίσσας, faciens ut ille incumberet in ferrum, circumvolveretur ferro in corpus adacto. Sophocl. Ai. 828. πεπρωτά τῷδε περὶ νεοθρόαντῳ ξίγει. Hom. Il. 8, 86. κυλινδρόμενος περὶ χαλκῷ. Il. v, 570. περὶ δουρὶ ἥσπαιρε, ibid. 441. ἐρεϊκόμενος περὶ δουρὶ. Isthm. III, 54. ἀλλὰν ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, de Aiace. Et quae sunt alia similia. Seqq. ἢ τιν' ἀγλωσσὸν μὲν ἦτορ δ' ἄλλῃμον λάθρα κατέχει, Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 365. de repentino stupore intelligenda esse contendit, quem Aiaci in ipso armorum iudicio obrepisse veterum aliquis prodiderit. Sed erravit haud dubie vir doctissimus. Si haec fuisset Pindari mens, dixisset certe sic: ἢ τιν' ἦτορ μὲν ἄλλῃμον, ἀγλωσσὸν δὲ λάθρα κατέχει, h. e. fit interdum, ut aliquis animo quidem fortis sed dicendi imperitus repentino stupore corripitur in iudicio. Talem equidem intelligo sententiam; nam rationem habet. At ut aliquis dicendi quidem imperitus, sed fortis tamen stupore cor-

ripiatur, hoc qui dicat non semel fieri, eum ego dicam incredibilem rem narrare, siquidem id incredibile haberi debet quod absurde dictum est. Tu haud cunctanter mecum redibis ad Heynii explicationem: *λάθα κατέχευε*, oblivio tenet, premit cum, h. e. *ἀνιμάσσει*, contemnitur, *causa cadit*; sed leniorem locutionem elegit prudentissimus poeta consulto. Omnino video eximium artificium huius loci a multis non perspectum; quare in eam rem nonnulla addam. Dixerat invidiam mortis causam fuisse Aiaci. Iam dicendum erat qualis fuisset illa invidia. Fuit autem res haec: Ajax quamquam fortis armisque dignissimus ceciderat causā, quum dicendi esset imperitior; vicerat Ulysses mendacibus fraudulentisque verbis, quibus perfecerat, ut sua postulata veriora haberentur. Credat igitur aliquis sic dicendum fuisse Pindaro: *Ajax enim quamquam fortis, quum dicendi imperitior esset, spreus causa cecidit*. Sane vere dixisset poeta, si ita dixisset, sed dixisset acerbe et consilio suo non accommodate. Vide igitur eius prudentiam. Primum enim rem in generalem sententiam mutavit, quoniam leniora sunt quae non uni tantum accidisse dicuntur. Nam etiam hoc est inter eximia Pindari artificia, quod rerum tristium acerbiter sententiis generalibus mitigat, modo rem ipsam ad generalem sententiam revocans, ut hoc loco, modo ei praemittens mitigans dictum aut subiungens; cf. Olymp. VII, 24 seq. 45 seq. Omnino sententiarum generalium non unus est usus apud Pindarum sed multiplex; nusquam iis utitur temere, quod ii teneant, qui in his et similibus nihil nisi mutandae orationis studium vident, quasi non illud etiam quaerendum sit, num apte et recte mutata sit oratio. Sed causas dictionum explorare etiamnum nimis multi negligunt, unde fit ut etiam ea, quae dicta sunt, persaepe non intelligant. Verum ad rem propositam redeundum est. Pindarus igitur, ut dixi, consulto praetulit formam generalis sententiae. Porro quum etiam sic duo essent dicendi modi, iterum elegit id quod unice aptum. Potuit enim dici sic: Factum non semel ut aliquis fortis quidem at dicendi imperitior posthaberetur; Pindarus autem maluit hoc: *Factum pro dolor non semel ut aliquis dicendi quidem imperitior at fortis tamen posthaberetur*. Causa in aperto est. Prius verum quidem, atque ita accidit Aiaci; at minuitur sic iniuria et cum vi effertur id quod tectius dici oportebat, dicendi imperitia repulsam tulisse Aiacem. Merito igitur poeta praetulit alterum, in quo inest significatio iniuriae, deprimitur autem id quod minus honorificum, imperitiam dico dicendi. Adde denique lenissimam locutionem *λάθα κατέχευε*, et senties eximiam huius loci pulchritudinem. Subiicitur iam opposita sententia spectans Ulyssem, in qua *ἀντίταται* est exhibetur, offertur, s. oblatum exhibetur. *Κρυφαίαι γὰρ ἐν ψάφοις*, pergit, *Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν*. Particula γὰρ utuntur, ubi subiicitur id cuius causa aliqua sententia praemissa est. Porro *κρυφαίαι ἐν ψάφοις* significat, ni fallor, *dolosis suffragiis*; factum enim erat fraudulentis praestigiis quorundam, ut Ulysses maiorem partem suffragiorum haberet. Fuit inter hos imprimis Menelaus, de quo Teucer apud Sophocl. Ai. 1114. *κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης*, comparans eum cum praestigiatoribus, qui calculos aut globulos tanta cum dexteritate loco movent et alio transferunt, ut oculos spectantium fallant, de quibus dixit Casaubon. ad Athen. I, p. 19. B. His igitur occultis suffragiorum praestigiis victoriam paraverunt Aiaci. *Χρυσίων δ' ὅπλων*; talia enim erant arma Achillis a Vulcano facta, ut patet ex descriptione armorum istorum apud Homerum, et ex illo versu: *χρυσὸς γὰρ ἐρύκαυε, δῶρα θεοῖο*, Il. v, 268. et φ, 165. Quare probat Hermannus ad Sophocl. Ai. 916. coniecturam Musgravii, *χρυσοδότην* ibi excidisse suspicantis, *Φόνῳ πάλασιν* dictum ut *ἀγῆαι πάλασιν* Hesiod. opp. 383. *πολλαῖς ζημίαις πάλασιν* Xenoph. Oecon. XVII, 2. *πάλασιν συμφοραῖς* Polyb. II, 56. Sic conflictari cum ad-

versa fortuna Cornel. Nep. Pelopid. c. 5. Satis frequens hoc genus. Porro consulto Pindarus hic non dixit: ὅπλων χολωθεὶς ἐπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος, ut Nem. VII, 25. sed dictionem elegit narrationis consilio aptiorem. Nullum verbum in toto loco quod iram Aiacis expresse indicet aut voluntariae mortis disertam significationem habeat; non quo negentur haec, sed ne audiantur. Hic, ut par est, revocantur omnia ad invidiam; haec arma Achillis Aiaci eripuit, haec eum occidit. Conferes enim vs. 23. ad quem redit oratio. Nunc iniustitiam declarat disertius. De Achillis morte, eius auctore, loco, tempore, explicate dixit Heynius ad Il. χ. 359. indicatis veterum de hac re narrationibus. Vehementer eo die pugnatum esse narravit iam Homerus Odys. ε, 309. unde simul discimus, quod etiam huc facit, Ulysses quoque ei pugnae interfuisse. Ἄλλον τε μόχθων — ἀμέραις: sicuti etiam Aeginetae tum invidiam habentes passim fortitudinis palmam tulerant, ut in pugna Salaminia (Herodot. VIII, 93.). Magnificentius idem significat Pindarus Isthm. IV, 54. Nam haec tempora gloriosa Aeginetarum Pindaro obversata credam, quum scriberet hunc quem tractamus locum. Αἰμῶλοι μῦθοι sunt verba male blanda, prava delinimenta verborum, ut notum; quibus quum utatur callida persuasio et dolus, πάρφασις (cf. ad Olymp. VII. 54 sqq.), nunc ὁμόφοιτος eorum dicitur. Talibus verbis utebatur Ulysses, talibus utebantur inter Athenienses isti, qui horum odia adversus Aeginetas foverunt, aluerunt eosque ad bellum moverunt, calumniantes insulam eximiam. Atque esse aliquid quod spectet Pindarus, docet manifesto verborum eximia vis. Ἦθος loci sensit etiam Scholiastes. Ἄ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται, quae viros virtute praestantes invadit. Similiter τὸ λαμπρὸν neutro genere, sensu licet paulum diverso, est in Apollod. Fragment. IV, 12. ap. Brunn. Gnom. p. 188. edit. nov. p. 260. πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, σφάλαι τ' ἐκείνους οὓς ἂν ὑπόσῃ τήνῃ. Ad βιάται conferri potest Hom. Odys. λ, 503. οἱ κείνων βιάονται ἐργουσίην τ' ἀπὸ τιμῆς. Porro ἀφαντοί sunt virtute genuina carentes. Similiter ψεφνὸς ἀνὴρ Nem. III, 39. Mox σαθρὸν est vitiosum, male sanum, quod nihili est, οὐχ ὕμης. Exposuit de hac voce Toup. ad Longin. sect. 18. p. 340. Weisk. et Ast. ad Platon. Legg. T. II, p. 254. Denique notabis etiam hoc, redire poetam hoc ultimo versu ad superiora vs. 37. nisi quod haec ultimo loco posita sententia magnificentius elata est priore. Absolvitur sic tota haec sententiarum compages oratione in orbem redeunte. De quo veterum artificio non opus est monere. Subiicitur nunc id, quod unum post haec addi poterat: Procul absint a me tales artes. Ἀπλόαις dixit, quoniam de dolosis invidorum hominum artibus egerat. Χρυσὸν — πένδρον, coniunxit aurum et agros, tanquam duo praestantiora divitiarum genera, quae per excellentiam κτήματα dicuntur. Il. ι, 125. Οὐ κεν ἀλγῆτος εἴη ἀνὴρ, ὃ τόσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτμίμοιο χρυσοῖο, ὅσσα μοι ἥνελκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι. Notavit I. G. Huschkius, vir celeberrimus, ad Tibull. I, 1, 1. Porro omissum est in primo membro οἱ μὲν, quam in rem conf. Hermann. ad Vig. p. 699. Heindorf. ad Platon. Theaet. p. 421. alios. Pergit: Ego vero civibus placens etiam moriar, h. e. non solum vivens placeam civibus meis, sed etiam ut moriar placens operam dem vita iusta a pravis artibus aliena, s. ut Pindarus dicit, laudando laudabilia, castigando vero nefaria. Ἐπισπείρων, ut σπείρειν ἀγλαίαν τινὰ νάσῃ Nem. I, 13. Et huc pertinere etiam Hesychianum videtur, etsi ex singulari quadam ratione explicatum: Ἀρὰς ἐπισπείραι: ἕθος Κυπρίων σπυριόντων κριθὰς μεθ' αἰὸς παταρῶσθαι τισιν. Denique notabis ad accuratorem loci intelligentiam, in altera parte strophae repeti quae in priore dicta erant, sed alia forma et aucta vi. Quantum consecutus sit poeta hac re, ipse sentis. Quae praeterea de virtute huius loci dici poterant, dixi iam supra.

Vs. 40. usque ad fin. Poeta sensim transitum parat ad finem carmini imponendum additque nonnulla etiam de patre victoris, quantum res poscere videbatur. Videbimus singula. *Ἀρετὰ, virtus, facta egregia*, h. l. iusta fama virtutis et factorum, ut saepe. Sensus: *Crescit vero virtus, tanquam rore nutrita arbor, inter sapientes et iustos viros laeta in altum*. Quum poeta in strophā antecedente ex sua persona locutus sit, proclive est intelligere poetarum carmina. Ac Musae *τρίγοντι κλέος* virorum Olymp. XI, 99. et notae sunt locutiones Pindaricae *φαίνεν εὐλογίαις, ἔμνη, φαίνεν δρόσῳ μαλθακῇ, ἄρδεν Χαρίτων δρόσῳ*, similia. Quam metaphoram hoc quoque loco poetae observatam esse, docet ipsa arboris comparatio, neque obscurum est in eandem sententiam adiecta esse verba, *ἀεθδεῖσα πρὸς ὕγρον αἰθέρα*. Sciens non adduco Horatii illud, *crescit occulto velut arbor aëvo* Carm. I, 12, 45. utpote dissimile. Ceterum *δένδρεον ἄσσει, ut ἀναδραμῖν* Il. σ, 56. et 437. et *ἀντρέχεσθαι* Odys. ζ, 163. 167. similia. Ex nostro loco Clemens Alex. Paedag. I, p. 153. Pott. memoriter refert: *ἀρετὰ γὰρ ἐπαινεομένη δένδρον ὡς αἰθεταί*. Hactenus igitur poetae intelligendi sunt, quoniam etiam transitum parat Pindarus ad victoriam recentem, dicturus hac de causa etiam sibi virtutem victoris patriusque Megae esse celebrandam. Tamen quod de multis locis valet, qui in ipso transitu ab aliqua sententiarum compage ad aliam collocati sunt, valere mihi videtur etiam hic. Hoc dico, locum esse talem ut nondum plane missam esse a poeta illam invidiae cogitationem appareat, qui abruptior fuisset transitus, sed valere eam etiam nunc, ut inde colorem traxerit locus. Hinc est imprimis illud *ἐν σοφοῖς ἐν δικαίοις τε*. Nam *ἐν δικαίοις τε* manifesto adiectum est propter malevolos istos obtrectatores, de quibus ante locutus erat. Deinde si de poetis solis cogitasset et de cantatoribus carminum, fortasse non usus esset praepositione *ἐν, inter*, sed aliam opinor formulam praetulisset, quod sentiens, ni fallor, Heynius ἐν explicuit Latino *per*, obstante tamen linguae usu. Nunc si mea teneas, etiam hoc plane aptum. Non vixit inter iustos homines Ajax, unde debitum honorem non habuit eximia eius virtus. Iam pergit: *Usus enim sunt multiplices amicorum; maximi quidem qui in rebus gerendis, praestantur, sed non multo minoris sunt poetarum officia*. Nam hic est verus loci sensus. *Τὰ μὲν, h. e. χρεῖαι, s. ea officia, quae praestantur ἀμφὶ πόνοις*, in laboribus. Porro *μᾶστεύει δὲ καὶ τέρεψις ἐν ὀμμασι θίσθαι πίστιν*, verte: *Cupit tamen etiam laetitia (qualis victoris) oculis usurpare rem gestam, oculos pascere rerum suarum splendore*. Atque hoc praestat poeta; carmina enim sunt *ἔσπερον ἔργοις καλοῖς* Nem. VII, 14. Vides *ἐν ὀμμασι θίσθαι* esse: sibi ob oculos ponere, et manifesto falli qui vertunt: aliis ostendere. *Ὅμματα* sunt eius ipsius qui laetatur. Denique *πίστις* est *res vere gesta*, vel quod Boeckhius vult, *rei gestae solidum documentum, quod fidem illi faciat*. Victor non satis habet scire se vicisse, cupit etiam celebratam habere victoriam. Mox *λάβρον λῆθον Μοισαίων, ingentem columnam, comparato carmine cum columna, quales saepe victoribus positae*. *Λάβρον* cum Schmidio, Heynio, aliis verto: *ingens*. Nam iure, puto, reprehenderer, si de sonante s. loquaci columna cogitarem. Videtur vox comparanda esse cum Latino *improbis*. Intelligam columnam validam et magnam, quae temporis iniuriae possit resistere, quamque non possit proruere pes iniuriosus invidorum hominum. Si hic sensus est, futurum *ὑπερεῖσω*, quod Hermannus etiam nunc ut elegantius commendat, videbitur aptius, quia vim habet maiorem; quamquam nihil muto: Boeckhius ne hoc quidem concedit, sed *ἡθικώτερον* iudicat infinitivum: „Illud non possum; at hoc certe possum, quod poetae vobis amici est, ut amplam vobis Musarum columnam ponam.” Verba *σεῦ πάρος Χαρίδαίς τε*, credas vertenda esse, patriae tuae et Chariadis. Sed hoc sensu maluisset,

opinor, *Ἀλφειὰ Χαριάδαις τε*, ut Pyth. VI, 5. *Ἐμμενδαῖς ποταμῶ τ' Ἀκράγαντι*. Dicit quidem Pindarus aliquoties *πάτραν* pro patria, sed in omnibus locis est appositum aliquid quod sensum certum reddat, ne possit existere ambiguitas. Ubi nihil huiusmodi adiectum, non significatur patria. Quare Boeckhius nott. critt. Nem. IV, 77. proposuit etiam aliud, *πάτραν* esse gentem et Chariadas singulos gentis socios, quasi dixeris Chariadas universos et singulos. Sed ne hoc quidem placet, quia ex hac ratione alterutrum superfluum est, nec apparet quare hic duobus nominibus in re simplici opus fuerit. Quaeram igitur tertium. Sane *πάτρα* per se non est *φρατρία*; nam *πάτρα* gens est a communi, ut ferebatur, patre oriunda, vox *φρατρία* autem comparanda videtur cum Latino *frater*, quasi fratrum coniunctio; tamen probabile est *φρατρίδας* apud Dores ortas pluribus minoribus gentibus maiori alicui adiunctis, a cuius nomine tota phratia appellaretur. Est haec sententia Muellieri Aeginet. p. 139. et idem fere voluit, opinor, etiam Boeckhius ad Nem. IV, 77. Consequimur hoc modo id, ut appareat posse aliquo modo discerni duo verba quae Pindarus posuit, quamquam illud mihi quidem incertum est, utrum eorum ampliore sensu capiendum sit. Muellerus *πάτραν* statuit esse phatriam, Chariadas autem gentem Megae, quasi *Ἐρεο-χαιριάδας*; videtur tamen eodem iure etiam statui posse contrarium, *πάτραν* esse familiae victricis gentem, Chariadas autem universam phatriam, imprimis si sumimus gentem Megae aliud habuisse nomen eponymum. Iam sensus erit: *genti tuae et Chariadis eorum tua gens pars est*. Atque hoc postremum Boeckhius mihi significavit nunc sibi unice verum videri: etsi enim alibi *πάτρα* etiam phatriam designet apud poetam, tamen proprie *φρατρίαν* latius patere et plures *πάτρας* continere; qua de re post alios Buttmanus dixit in commentatione de Phatriis inter Comment. Acad. Boruss. Locus classicus est Dicaearchi ap. Steph. Byz. v. *πάτρα*, sed corruptus. Itaque Chariadas nunc esse phatriam, *πάτραν* autem familiam vel gentem Dinidis unam ex Chariadis: unde simul id efficitur, ut poeta, quod longe aptissimum, ab eo, quod Dinidi proximum est, ad remotius transeat, a familia ex qua unus Dinis est, ad phatriam ex qua una est Dinidis sive gens sive familia; ut Pyth. VI, 5. a gente ad patriam ascenditur. Pergimus ad alia. *Ἐκατὶ ποδῶν εὐωνύμων δις δὴ δύοιν, propter quattuor gloriosos pedes, quorum duo sunt Dinidis, duo Megae*. Errant, qui interpretantur, propter quattuor, pedibus partas, victorias. Mirum sit, si pes unus significet unam victoriam. *Ἐν ἔργῳ*, in re gesta, s. ubi aliquid gestum est. Verto igitur: *Ac lubens aptam, ubi quid gestum est, laudem fundo*. *Κόμπος* de laude, ut saepe, v. c. Isthm. I, 43. *Κόμπον ἵναι*, ut *γωνὴν ἵναι*. Deinde suaviter comparat hymnum, ut vidit Hermannus, cum artis medicae *μαλακαῖς ἐπισοδαῖς*; v. Pyth. III, 51. Hom. Odys. v, 457. Porro καὶ iungendum cum *καμάτων*. Interposuit *τίς*, ut ingratum sonum καὶ κάματος evitaret; simul ita metrum fit gravius, quam si scripsisset *νόδονόν τις καὶ κάμ*. Sequuntur iam ultima: *ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάσαι κ. τ. λ.* Nemea instituta vulgo perhibentur ineunte Adrasti ceterorumque ducum adversus Thebas expeditione (Apollod. III, 6, 4. Schol. Pindar. Argument. Nem. et Schol. Nem. X, 49.); quare recte monuit Scholiastes, Pindarum significare hoc: *Etiam ante Nemea bellumque Thebanum fuit ἐπικώμιος ὕμνος*. Atque hoc tempus appellare consentaneum fuit in carmine ob Nemeaeas victorias scripto. Sed insunt alia praeterea in hoc loco. Credas sensum esse hunc: Iam ante Nemea similesque ludos carmina fuerunt *αἰοιδῶν*, heroum proelia *ἐν κόμῳ* celebrantia, quemadmodum fere antiquiorem dicunt epicam poesin. Tamen hoc mihi non placet. Nam et *ἐπικώμιος ὕμνος* paullo alius est ex hac ratione, neque omnino apte sic hoc loco sacris ludis et κόμῳ videntur antiquiora

dici bella et bellici cantus. Quare non sola bella intelligam, sed etiam ludorum certamina. Etenim iam perantiquo tempore, dicit, etiam hosce ludorum labores celebravit ἐπικώμιος ὕμνος. Nam ludos etiam sacros fuisse ante Thebanum bellum et instituta tum, ut fertur, Nemea iam antiquissimo Danaorum et Cadmeorum aliorumque, ut Minyarum et Phlegyarum, tempore non video quo iure dubitari possit, siquidem et per se haec res probabilis est atque etiam antiquissimorum, quorum nomina habemus, heroum multi ludis certasse dicuntur; nec cantus defuisse, modo ne Pindaricorum similes intelligas, negari potest nisi ab iis, qui pleraque poeseos genera post Homerum demum orta opinantur, quasi is quem litterarum historia primum nominat in aliquo genere scriptorem, continuo etiam primus rem invenisse censendus sit. Ubi fit aliquid laude dignum, ibi etiam cantus non diu solet abesse. Equidem in his rebus malo verum habere quod hominum ingenio conveniens est, quam e grammaticorum Alexandrinorum testimoniis pendere. Habebimus igitur hunc fere huius carminis exitum: *Antiquissimorum poetarum exemplum secutus et ego hosce labores hominum muneror ἐπικώμιος ὕμνοις*; ortus hic cantus non demum post triste illud Adrasti et Cadmeorum dissidium, quale simile bellum nunc instat inter Athenienses et Aeginetas, sed dudum fuit et in posterum erit hocce laborum lenimen. Ceterum vide ne scribendum sit τῶν τε Καδμείων ἔριν.

[N E M. IX.]

De Chromio, cui scriptum hoc carmen, vide ad Nem. I. ubi quae dixi, hic repetere nolo. Intelligitur autem statim e stropha prima, non Nemeae sed Sicyone in Pythiis partam esse victoriam curulem, de qua hic agitur. Habebantur enim etiam apud Sicyonios Pythia: cf. Schol. Nem. X, 49. et 76. quae instituisse videtur Clisthenes tempore belli Cirrhaei, Pindarus tamen ab Adrasto repetit. Cuius rei explicandae causa Boeckhius ad Schol. vs. 2. statuit ludos, quos Adrasto auctore in Apollinis honorem Sicyonii celebraverant, postea a Clisthene mutatos et in eorum locum Pythia substituta esse, quae sententia mihi plane probatur. Ἀθλα certaminis fuerunt φιάλαι ἀργυραῖ (cf. vs. 51. et Nem. X, 43.); videtur tamen simul etiam στεφανίτης fuisse ille ἀγών, quo spectant Pindari verba infra vs. 53. Victoriam hanc curulem olim partam esse vs. 52. docet, qui locus aliam et recentem victoriam excludere videtur, quum hae solae, quae olim partae erant, phialae memorentur et praeterea nullae; neque obest νικαφορία νεοθαλής vs. 48. ubi v. not. Habebat eo tempore Chromius Aetnae, eratque urbi praefectus, unde facile intelligas imprimis etiam ad hanc urbem ordinandam haec sollemnia epinicia instituta esse. Nam, ut mihi quidem non dubium, hymnus cantatus est in pompa, quum Chromius praefectus, postquam transmissum erat carmen, tanquam redux e certamine, ut solebant victores, sollemni comitatu veheretur per urbem; quandoquidem nonnisi de pompa intelligi possunt verba vs. 4. Post pompam carmenque cantatum ventum est ad convivium, unde poeta in fine, quum iam propius pompa accessisset ad domum Chromii, hortatur, ut phialae promantur et vinum misceatur, significatque voce audacior facta alia multa dictum iri in Chromii laudem. Haec ex singulis locis, quae adduxi, colligi possunt probabiliter de carminis

cantati ratione, nec video quid sententiae propositae obstet. De sollemnitate Iovis Aetnaei tum acta in toto carmine nullum certum vestigium reperio, nec opus est de hac cogitare. Tamen si Sicyonius ἀγὼν στεφανίστης fuit, potuit alio tempore etiam hoc carmen repeti in illa πανηγύρι, de qua re dixi ad Nem. I. De tempore cantatae odae nihil traditum est; illud tamen post ea, quae p. 349. dixi, certum videtur, post Nem. I. quod Boeckhii Olymp. 76, 4. scriptum putat, cantatam esse. Ibidem equidem statui etiam victoriam hoc carmine celebratam post Nemeaeam, quae Nem. I. praedicatur, partam fuisse, obsecutus Scholiastae ad Nem. I, 8. sed video id non necessario statuendum esse; quoniam, quum Sicyonia haec victoria antiqua, non recens fuerit, Sicyonia potest ante Nemeaeam reportata esse, licet postea hoc carmine celebrata. Potest tamen Sicyonia etiam post Nemeaeam contigisse, si odae huius tempus a tempore Nemeaei primi carminis longius removeris. Contrariam rationem Boeckhii init, qui hoc nonum carmen non vult longius a Nemeaeo primo removeri, sed ad Olymp. 77, 1. referendum censet, de quo vide ipsum ad vs. 8—27. extr. Quod si statueris, non poterit Sicyonia victoria Nemeaea posterior esse.

V. 1—7. Prooemium carminis. Κομάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνος Μοῖσαι, Tendamus Sicyone ab Apolline laeto agmine Aetnam, carmen ferentes Chromio. Sic Olymp. X, 16. ἐνθα συγκωμάσατε est: eo, ad Locros; tecum eatis, κῶμον ἀγούσαι s. ferentes ὕμνον ἐπικώμιον, ἐπικωμίαν ὄπα. Adde virum celeberrimum Mitscherlich. ad Horat. Carm. IV, 1, 11. Κομάσομεν, ut ὀρσομεν vs. 8. correpta vocali. Dicas autem hunc introitum carminis aptiorem esse, si victoria erat recens: sed potest etiam pompa duci tanquam redeuntis Chromii, etsi non tum demum redierit. Id vero tum aptissime fiebat, quum Chromius esset Aetnae praefectus factus, ut hac pompa et urbs et novus praefectus ornaretur. Una veniunt Musae comitaturae victorem ad domum suam. Nam pompa procedebat, opinor, inde a portis per vias urbis ad Chromii domum. Venientes igitur Sicyone Musae ab Apolline suo, cui ludi, qui canuntur, dicati sunt, et victoriam olim partam carmine nunciaturae et comprobaturae tendunt ad domum Chromii, non ut ibi demum canant hunc hymnum, sed ut postquam deduxerint Chromium canentes, hospitio ibi excipiantur. De vocabulo νεοκτίσταν iam diximus in Introd. ad Nem. I. Verba ἐνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων νενίκανται θύραι, ad sequentia traho, sic: ad hospitias fores, opulentam Chromii domum: ξείνων νενίκανται dictum est ut apud Sophocl. Aī. 1340. παύσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικάμενος. Aristophan. Nub. 1078. Τί δ' ἔτι ἐρεῖς, ἣν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ; Ad dictionem conferri mererent loci etsi non ab omni parte similes Callimachi Fragm. 41. τίον δέ ἐ πάντες ὀδοῖται ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον, et Aristoph. Acharn. 127. τοῦδε ξενίζειν οὐδέποτε ἔχει γ' ἡ θύρα, ubi Schol. affert haec Pindari ἐνθ. ἀναπ. κ. τ. λ. sed depravata. Sensus: Ubi dudum aditum habent advenae, foribus vinci se passis s. ubi apertae advenas admittunt fores. Haec igitur etiam Musas admittent; cf. quae monui ad Nem. III, 1. Ἀλλ' ἐπέων — πράσσετε, Age vero parate iam hymnum. Ἐνέων ὕμνος ut mox ἐπέων αἰοῖδ'α, ornatus. Accedimus iam ad locum non uno nomine notabilem, τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρ' ἀναβαλῶν etc. Credunt nonnulli hymnum esse intelligendum, quasi personam currum adscendentem; manifesto inepte. Poeta dixerat: ὕμνον πράσσετε. Num igitur currum adscendit hymnus parandus necdum perfectus? An adscendet currum postquam perfectus erit? Verbum non addo. Tu cum Scholiasta, Schmidio, aliis, Chromium intellige. Adscendit igitur Chromius currum ab equis victoribus tractum; quorsum vero hoc nunc fecerit, nisi pompam ducturus? Pulchre conveniunt quae sequuntur: ἄρ' ἀναβαλῶν — αὐδὰν μανύει, h. e. currum conscen-

*dens, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonae et liberorum, ut verissime haec explicat Heynius, assentiente Boeckhio et nunc etiam Hermannno. Nam victor currum conscendens Chromius nunciat cantum, hoc ipso quod currum conscendit, quandoquidem iam cum curru pompa procedit hymnusque canendus est. Non video hoc perobscure dictum esse, ut Hermannus censet. Ergo non dubito, carmen in ipsa pompa esse cantatum; nam nonnisi sic haec apta omnia. De verbis *Πυθῶνος ὁμοκλήροις ἐπόνταις* Th. Frid. Welckerus, Vir mihi in paucis carus, haec ad me scripsit: „Saepe coniuncti fuerunt hi tres, ut in templo Troiano (Il. ε, 446.), in Lesbo (cf. Proclum in Bibl. Vet. Litt. et Art. P. I, p. 33.), in Delo (cf. Hymn. Hom. in Apoll. 158.). Coniunctos exhibebat vetus de tripode certamen, donarium Delphis sacratum a Mantinensibus ap. Pausan. X, 13, 4. Nec negligendus Hymn. Hom. XXVII. Etiam Smyrnae et Clari videntur fuisse coniuncti, quamquam Hom. Hymn. IX. non omnes nominat, fueruntque in templo Palatino Romae (cf. Propert. II, 31, 15.). Ac sunt etiam opera servata plura, ubi coniuncti reperiuntur. Denique Cirrhae, in Delphorum navali, templum Apollinis, Dianae, Latonae commune memorat Pausanias X, 37, 6.” Propter hunc Findari locum Welckerus imprimis conferri iubet insignem imaginem ap. Zoeg. Bassiril. d. Rom. tab. 99. et Galerie Mytholog. p. Millin. tab. 17. Add. Fea Version. Winkelmann. Histor. Art. T. II, p. 162. Hirt. Bilderbuch p. 29. Musée Napol. T. IV, tav. 7—10. et Musée Français T. IV, P. 3. pl. 19. Sunt omnino plura servata huius imaginis exempla, quorum quinque indicavit Zoega, Welckerus sex alia nosse se dicit, neque tamen ei probantur aliorum explicationes. Sunt, uti censet, ipsi tres dii Pythii expressi, tanquam praesides Pythiorum, non choreutae ad horum speciem formati, ut cum Viscontio statuit Boettiger. Nam nonnisi ipsos deos templi par est sic stare ante templum, nonnisi diis apta ara et quae in compluribus imaginis exemplis conspicitur cortina, estque tripus in columna ipse Delphicus tripus, quem eodem modo positum videmus in candelabri Dresdensis basi, August. T. I, tab. 5. Praeteriri non debet hunc tripodem in plerisque non reperiri exemplis; nam liquet inde hunc non debere pro fundamento explicationis haberi. Platanus in nonnullis repetitionibus expressa significat lucum prophetalem, certamen curule est ipsorum ludorum Pythiorum, quod vidit etiam Zoega d. Obelisc. p. 212. Ultimum tamen hoc obiter adiectum; summa rei ad *κίθαροδία* pertinet, quod potius fuisse videtur prisco tempore Pythiorum certamen. Expressa est enim citharoedica victoria, pro victore citharoedo ipso Apolline citharoedico habitu stante. Iam Carmanoris filius Chrysotthemis ferebatur in Pythiis cecinisse, Pausan. X, 7, 2. stola indutus et cum cithara, ut Proclus addit Chrestomath. p. 8. ed. Schott. et apud Propertium II, 31, 16. Pythius in longa carmina veste sonat. Nec alienus est locus Hymn. Hom. in Apollin. 514. Denique adstat Victoria in argenteam phialam vinum infundens, ut sitim leniat citharoedo victori, quod suavissime excogitatum Welckerus illustrat verbis notissimis poetae nostri:*

*Doch darf ich bitten, bitt' ich eins,
Lafst mir den Trunk des besten Weins.*

Nummus, quem Dodwellus Delphis reperit, expressus in Millingen Récueil de quelques médailles inédites, tab. 2, 11. in priore parte habet Apollinem citharoedico habitu cum cithara, in altera parte conspicitur vox *ΠΥΘΙΑ* et Parnasus cingente lauro. In alio ibid. n. 10. est Apollo eodem habitu, et in altera parte tripus. Quibus rebus satis probatur explicatio proposita eximiae imaginis. Haec Welckerus. Nos ad Findarum revertimur. Fuerunt igitur Latona, Apollo, Diana Pythiorum ludorum praesi-

des ut Delphis, ita etiam Sicyone; in horum deorum honorem canitur nunc hymnus Pythiam Sicyone reportatam Chromii victoriam celebrans. Vides nihil dici potuisse hoc quidem loco magnificentius. Ceterum quum Pindarus manifesto significet hymnum dedicari illis diis tanquam *Πυθάνους ἐπόπταις*, h. e. ut aliis verbis dicam, tanquam Pythiorum patronis, sponte intelliget lector, cur non dixerim hunc hymnum cantatum esse in aliquo festo Apollinis. Nempe nihil huiusmodi inest in hoc loco. De voce *ἐπόπτης* cf. Spanh. ad Aristoph. Ran. 758. Pindarus alias habet *σκοπός* et *ἐπισκοπός*. Pergit poeta: *ἔστι δὲ τις λόγος — καλύψαι*. Res si laudatur, tollitur in altum; si tacetur, humi manet obscura. Ergo qui rem humi silentio tegit, is non tollit eam, sed humi facit ut relinquitur silentio pressa. Errant qui *χαμαὶ* vertunt *sub terra*. Addit: *Sed cantus rebus praeclare gestis convenit*, h. e. sed carmine res praeclare gestae celebrandae sunt. *Καίχαις* malebat etiam Heynius sic scribens: „Praestat Benedicti emendatio *καίχαις* pro *καυχῆσθαι*, *ἔργοις ἐπ’ οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι*. Habet *καίχη* formam, quae est in *βλάστη*, *βλάστησις*, *ἄνθη*, *ἄνθησις*: cf. Toup. Emendat. in Suidam T. I, p. 87.” Sunt igitur *καυχήματα* s. *καυχήματα ἀρετῆς*, laudes. Ceterum persaepe habet Pindarus similes sententias: Fas esse non tacere res bene gestas, bonos viros laudari debere, carmine opus esse ad res illustrandas, quae sine carmine obscurae sint, et quae sunt alia, habentque ea locum sive recens sit victoria sive diu ante parta, sive heroes sint sive homines qui canantur. Sunt haec inter sententias generales, quibus ornata carmina sua, et modo praemittuntur, modo interponuntur, modo subiiciuntur rebus, quas exponit. Etiam apud alios poetas similia multa. Atque hoc quidem loco absolvitur his verbis prima sententiarum compages.

Vs. 8—27. Transit Pindarus ad Adrastum, exponit de eius institutis apud Sicyonios, postquam fugerat Argis, tum de reconciliata cum Argivis amicitia et post auctas vires suscepto infausto bello Thebano. Ac primum quidem, absoluto proemio, ad ipsum certamen (*ἐπ’ αὐτὰν ἱππίων ἄθλων κορυφάν*) veniendum esse significat, unde Chromius victoriam reportaverat. Ac tendit vox ad id quod canit; quare nunc instrumenta musica excitantur, illud ut petant certamen. Repetitur *ἀνὰ* hanc vim habet, quod monuit etiam Scholiastes, ut et citharam et tibiam, h. e. omnia instrumenta pariter excitari videas. Ceterum solet Pindarus primo loco nominare citharam, deinde tibiam ut Olymp. III, 8. Olymp. VII, 12. Isthm. IV, 30. Oritur iam ea quaestio, utrum haec instrumenta sonuerint iam, nunc autem rem ipsam ut tangant excitentur, an tacuerint hucusque et nunc demum audiantur. Nullum hucusque instrumentum auditum non credo; vide quae dixi ad Nem. III, 12. Tibia haud dubie iam sonuerat; sed quidni etiam *φόρμιγξ*? Pindarus enim non dicit ut nunc demum excitentur omnia instrumenta, sed ut nunc ad rem ipsam veniant, post praemissa ut ita dicam praeludia. Suspicio igitur iam inde a vs. 3. *ἀλλ’ ἐπὶ τῶν — πρᾶσσετε* audita omnia instrumenta. *Asopus* fluvius apud Sicyonem; cf. Strab. VIII, p. 587. Res nota. Ceterum novit haud dubie Pindarus Adrastum non Pythiorum fuisse auctorem, sed antiquiorum ludorum, quibus Pythia substituta. Sed quum posteriores ludi pro continuatione priorum possent haberi, Adrastum nominavit, ut de huius rebus gestis exponere posset. *Ἐπασκῆσω*, ornavo, venerabor, cf. ad Hesych. v. *ἐπασκεῖν*. *Ὅς τό τε μὲν, quum hos ludos institueret*. *Νέαις*, novis, qualia sollemnia Apollinis. Res non iniucunda auditu, opinor, fuit Aetnaeis, quorum urbem similiter ornaverant Hiero *Αἰναλῶς* institutis. Porro iunge: *λαχός τ’ ἀνδρῶν ἄμιλλαις ἄρμασιν τε*, h. e. roboris certaminibus et curruum. Sunt igitur *ἄμιλλαι ἄρμασι* certamina quae curribus fiunt, ut Olymp. V, 6. *πεμπτάμεροι ἄμιλλαι ἱπποῖς ἡμιόνοις τε μοναμπυκία τε*. Iam non opus est sta-

tuere nudum ἄρμασι dictum esse pro certaminibus curruum. Nam de certaminibus curruum non de curribus agi, quibus ornaverit urbem Adrastus, manifestum. Ceterum γλαφυρὰ ἄρματα intelligi sculpturis ornatos currus. Iam de fabulis monendum. Diviso a Proeto regno cum Melampode et Biante, regnabant Argis Proetidae, Melampodidae, Biantidae. Ac Proetidae se excipientes fuerunt Megapenthes, Anaxagoras, Hipponous, Capaneus, Sthenelus, Melampodidae Antiphates, Oicles, Amphiarus pater Alcmaeonis, Biantidae Talau, Adrastus, qui fratres habebat Parthenopaeum, Pronactem, Mecisteum, Aristomachum et sororem Eriphylen. Cf. Schol. ad h. l. Pausan. II, 18. Eustath. ad II. β, p. 288. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 67. et p. 111. Orto autem dissidio ab Amphiarao Adrastus cum fratribus regno Argisque expulsus est; unde Pindarus dicit: ἀρχὸν δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Τалаοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα, h. e. στάσει (cf. Eustath. ad II. α, p. 108. 8. Hesych. Tom. II, p. 502. Etymolog. Magn. p. 571, 29.). Fugit igitur Adrastus Sicyonem ad Polybum, cuius tum admodum potens regnum fuisse videtur (cf. Mueller. Orchom. p. 236.), eius filiam duxit, et regnum Sicyonium Polybo mortuo adeptus est. Ornavit tum Sicyonem, ut Pindarus dicit, νῆαισιν ἑορταῖς, atque etiam post mortem eximie ibi cultus fuit (Herodot. V, 67.). Tamen non mansit ibi. Redit in gratiam cum Amphiarao, quod Pindarus dicit: κρείττους δὲ καππαῖνι δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ, in quo κρείττους est prudentior. Sic κρείττους sunt peritiores Xenoph. Memorab. I, II, 16. et 47. Dedit enim Amphiarao Eriphylen sororem in matrimonium. Pindarus dicit δόντες, h. e. Talaionidae, pluralem praeferebat ob sequentia. Ἀνδροδάμας, viri domitrix, audit Eriphyle, quae Amphiarao quamvis invito persuasit, ut cum ceteris ducibus contra Thebas proficisceretur. Sic ἄρτος ἀνδροδάμας Nem. III, 37. non est qui necat virum sed qui domat. Porro ὄρκιον ὡς ὅτε πιστὸν explicuit Hermannus ad Vig. p. 919. edit. nov. ὡς ὅτε ὄρκιον δίδωσιν. Adrastus igitur, sic firmata cum Amphiarao amicitia, patriam imperii Argivi partem videtur recuperasse, siquidem ibi postea Diomedes ei successit. Ac rediisse eum Argos tradit Pausan. II, 6, 3. probaturque hoc etiam eo quod constante traditione Argis profecti sunt contra Thebas. An etiam tum tenuerit Adrastus regnum Sicyonium una cum Argivo, non dicam; certe Pausanias refert post discessum Adraستي Ianicum, qui ex Attica venerat, Sicyone regnasse. Vel sic tamen Adraستي familia firmata opibus Amphiarai dici potuit Danaorum s. Argivorum potentissima. Iam Argos venit Polynices ad Adrastum (Apollod. III, 6.), atque Argis profecti sunt contra Thebas (Pausan. II, 20.). Ἀτὴ τὸν, quod Boeckhius eruit e Scholiis, nunc probat etiam Hermannus. Nam quod olim Hermannus proposuerat: μέγιστοι τῶν τότε. καὶ ποτ' seq., in eo admodum ieiunus erat transitus ad bellum Thebanum: Atque etiam aliquando bellum contra Thebas susceperunt. Αἰσῶν οὐ κατ' ὀρνέων ὁδόν, non in via faustorum avium, h. e. infausta via. Παρόρνιδας πόρους dixit Aeschyl. Eumenid. 767. Ceterum vere monet Boeckhius poetam nunc feminino genere usum, ac notatum esse apud Athen. IX, p. 373. B. veteres masculine et feminine nomen ὄρνις dixisse. Οὐδὲ Κρονίων — κλεψύθον, neque Iuppiter fulmine misso eos excitaverat sed abstinere iusserat expeditione, s. neque Iuppiter dextrum fulmen miserat sed sinistrum. Eximia vis inest in hac verbosiore formula, et hoc voluit Pindarus. Non credebant Amphiarao quamquam vera monenti et certis signis edocto. Nunciaverat enim infaustum belli exitum; cf. Apollod. III, 6, 2. Porro facile sentis ex verbo ἐπὶ τῶν ἐλίου ἐκείνου ἐκείνου ad φεισασθαι supplendum. Ita vero factum, pergit poeta, ut in apertam ruerent perniciem cum armis equisque, cum omni apparatu bellico. Pergo ad haec: Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι — καπνόν. Significationes vocis ἐρύεσθαι exposuit Buttmannus in Lexilogo

p. 62. unde videbis locos Homericos ab Hermanno ad hunc locum explicandum allatos non satis convenire. Magis huc pertinet quod Heynius comparavit Odyss. ψ, 243. Νύκτα μιν (Ἀθήνη) ἐν περάτῃ δολιχὴν ἀχέειν, ἥω δ' αὖτε ἔρυσσ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον. Ibi enim ἔρυσσθαι nihil est nisi inhibere, et differt ille locus ab hoc tantummodo eo, quod Minerva Auroram aliquamdiu inhibuit, hi plane non redierunt. Ad Ismeni ripas fixerunt dulcem reditum, quoniam temerario bello suscepto ibi caesi sunt. Ismeni ripas dicit; nam quum a muris repulsi essent Argivi, circa haec loca altera pugna facta bellumque diiudicatum videtur (cf. Heyn. ad Apollod. III, 6, 8.). Λευκανθεῖα σώματα sunt aut pallida, aut quae albente fumo involuta albicare videbantur, ut recte videtur intelligere Scholiastes. Et vere monet Boeckhius in nott. critt. participium ἔρυσσάμενοι non esse nominativum absolutum. Voces λευκανθεῖα σώματα ad illud genus appositionis referendae sunt, quod interponitur ad verbum loci illustrandum. Ἐπτά γὰρ δαίσαοντο κ. τ. λ. ne oppositio membrorum te fugiat, verte: Septem enim rogi absumpserunt iuvenes, Iuppiter autem Amphiarum abstulit. Periclymenus fuit Neptuni et Chloridis a Tiresia prognatae filius; cf. Schol. ad h. l. Eurip. Phoeniss. 1172. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 252. Ab hoc pressus Amphiarus φύγων παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνὸν antequam vulnus exciperet aversum, hiatu terrae facto cum curru absconditus est. Cf. Apollod. III, 6, 8. ibiq. Heyn. Observatt. p. 252. et imprimis Pausan. IX, 8, 2. Ἐκ δὲ τῶν Ποιτιῶν ἰοῦσιν ἐς Θήβας ἔστιν ἐν δεξιᾷ περίβολος τῆς ὁδοῦ οὐ μὲν καὶ κλονεῖς ἐν αὐτῇ διαστῆναι δὲ Ἀμφιαράω τὴν γῆν ταύτη νομίζουσιν. Hoc igitur Ἀμφιαράων in huius rei memoriam ibi conditum Pindarus censendus est in animo habuisse. De eodem intelligenda sunt verba Nem. X, 8. γαῖα δ' ἐν Θήβαις ἐπέδικο κερανναθεῖσα Διὸς βέλειαν. Adde comment. ad Pyth. VIII, 40—63. Βαθύστερον χθόνα vides esse planitiem Thebanam.

Pervenimus iam ad finem huius de Adraсто loci; liceat igitur nunc nonnulla addere de consilio, quod Pindarus in eo interponendo secutus esse videtur. Post exordium dicit poeta, se iam ad ipsum certamen venturum, quod quum instituerit Adrastus, hunc se celebraturum profitetur. Adrastum igitur tum fuisse regem Sicyonis novisque institutis sollemnibus ornasse urbem. Patrium regnum fuisse Argis, sed fugisse eum inde pulsum ab Amphiarao. Postea tamen pacem restitutam, quo facto Adraсти regiam gentem egregie firmatam potentissimam fuisse inter Danaos. Hactenus omnia satis apta videntur Adraсти laudibus. Exin vero, pergit Pindarus, duxerunt exercitum contra Thebas non probante Iove sed vetante; quare in apertam properantes perniciem in Ismeni ripis occubuerunt; Amphiarum fugientem Iuppiter antequam tergum vulnere averso dedecoratum haberet, terra abscondidit. Terroribus enim divinitus immissis fugiunt etiam filii deorum. Hactenus Pindarus. Videmus ex his invito Iove non posse geri bella feliciter; tentaverant hoc Adrastus ceterique duces; unde iniquissimam sortem experti sunt. Quaeram quo consilio haec dicta sint. Sane nomen Adraсти cum belli Thebani memoria ita coniunctum est, ut qui Adraсти meminerit, ei etiam huius belli veniat in mentem; verum Pindarus non temere fundit quidquid in mentem venit, sed ubi quid persequitur longius, facit hoc certo consilio. Vidisti Pindarum ita loqui de hoc bello, ut minime laudet; celebrat alias heroum res feliciter gestas, ut victorum quos canit virtutes illustret; hoc loco nihil eiusmodi; infaustum bellum canit; declarat expressis verbis contra Iovis voluntatem id esse susceptum eaque de causa infelicitate successisse. Quae quum ita sint, graviorem causam horum verborum Pindaro fuisse suspicor. Quemadmodum enim ea, quae de sollemnibus ab Adraсто institutis apud Sicyonios legimus, simul dicta videntur propter Aetnam simi-

liter ab Hierone ornatam, ita etiam in ceteris quaedam inesse credo a regia Syracusarum familia non aliena. Certum est et minime dubium fabularum heroicarum apud Pindarum non eandem ubique esse rationem; plurimae ad ornandos victores intextae sunt, aliae ubi consilia danda et admonitiones interponendae videbantur, quo in genere nihil illustrius carminibus Hieroni scriptis. Atque in hoc quidem loco non contendo molestius urgenda esse singula quaeque, sed subsistam in eo quod in promptu est. Magna erat Hieronis potentia et auctoritas eo tempore, et Syracusanos principes erat quod diceret Graecorum maximos in Sicilia. At maior his omnibus erat ambitio; eximia bella gesserant cum successu, successu creverat gloriae cupido. Quare non mirum si fuit quod Pindarus dissuadendum censeret. Quamquam certiora non novimus. Chromius ipse, praefectus Aetnae, erat Hieronis affinis et amicus, et interfuerat haud dubie bellis a Gelone et Hierone gestis omnibus. Quid igitur? Si narrationis de bello Thebano hic est sensus: *Non nimis fidendum viribus; fracti sunt etiam potentissimi viri, si bella tentabant invitis diis; ἐν γὰρ δαιμονίοις φόβοις φεύγοντες καὶ παῖδες θεῶν*; hic igitur inquam si sensus est, quid obstat quo minus hoc dictum putemus regiae familiae Chromioque cui iam canitur? Infra vs. 44. legimus haec: *ἐν πόλεω δ' οἱ σὺν νείκερι γέγονται σὺν τε δίκῃ, τέλει δὲ ποδὲ γῆρας αἰὼν ἀμείρεται*, ubi Heynius: „Mira haec ἀρετὴς in laudibus potentium hominum.” Mihi dicta videntur in eandem sententiam; dissuadet quod diis displiceat, laudet res cum iustitia gestas. Vides iam rationem carminis; de curuli victoria pauca in principio et in fine; maior pars carminis in bellicis rebus versatur, ac monita poeta praemisit, laudes subiecit, in quo iterum agnoscis Pindari prudentiam. Perperam enim haec inverso ordine collocata essent.

Sed his perscriptis Boeckhius suam de hoc loco sententiam mecum communicavit, quae a mea eatenus discrepat, quatenus nullum ille in his monitum inesse censet, sed rerum gestarum gratiam Chromio commemorationem: et de simili interpretatione ipse olim cogitaveram. Ita igitur ille scribit: „Multum me hic locus exercuit, dum fabulam priscam rerum Sicularum conditioni aptare studeo. Ac primum quidem et ipse admonitionem inesse putabam; mox aliquid oblatum est, ex quo nescio an hic locus plane explicari possit. Quid enim si rem aliquam paulo ante gestam, quae Chromio honorifica fuerit, Pindarus huius narrationis involucre significarit? Rem dico contra Graecos gestam, quam nefas fuisset diserte proponere: talia enim Pindarus, poeta pius, premere vel ut pugnam ad Helorum paucis tangere solet: tantum ea, quae contra barbaros gesta sunt, claris verbis uberius memorat. Tale quid ubi reperire velimus, ante omnia tempus stabiliri debet, quo possit oda scripta esse. In quo tibi assentior, odam post Nemeaeam primam, quam in Olymp. 76, 4. refero, compositam esse; eadem non potest ultra Olymp. 79, 4. differri, quo anno Catana restituta (v. ad Pyth. I.). Equidem censeo hoc carmen proximo post Nemeaeum primum anno Olymp. 77, 1. compositum esse: in intervallo utriusque carminis, fortasse modo paulo ante hocce novum carmen, Chromius potuit Aetnae praepositus esse ob nuperum aliquod de Hierone insigne meritum: quam eo tempore, quo primum Nemeaeum carmen scriberetur, Aetnae nondum esset praefectus. Quod si posueris, commoda haec ratio suppetit: Chromium in Thrasydaeō devincendo Hieroni operam praestitisse atque hanc de Thrasydaeō victoriam hoc loco significari. Etenim summa fabulae mihi haec videtur. Adrastus Argis pulsus Sicyone habitavit, quum odia cum Amphiarao exerceret: mox res compositae, quod prudentes facere solent, idque contigit Eriphylā Amphiarao in matrimonium datā; restituitur Adrastus; sed Argivi insolentiores facti bellum con-

tra Thebanos invito Iove susceperunt, et in apertam perniciem irruens exercitus ad Ismenum fluvium caesus est. Quod Eriphyla ἀνδροδάμας dicitur, ex fabulae ratione additum esse potest; item quae de Amphiarao proferuntur a terra devorato, Pindarus, ut solet, rei magnificentius exornandae causa latius exponere potuit. Iam vero cetera, prout illa posui, ad res refero exeunte anno Olymp. 76, 4. gestas; quae proinde in hoc carmine optime significabuntur, si hoc ipsum ad Olymp. 77, 1. revocabimus: quod eo probabilius, quum hoc ipso anno Pindarum in Sicilia fuisse mihi quidem certum sit. Nunc vide singula. Thero Thrasydaeī pater filio maxime dissensiones alente Olymp. 75, 4. cum Hierone simultatem exercuit, et res eo adductae erant, ut Thero, quem cognati et Himerenses prodituri erant, δεινὴ ἀτάσει paene imperio excideret; κρείσσαν δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ. Nam prudentes viri Hiero et Thero Simonidis ope bellum composuerunt, et Xenocratis filia, quae Theronem patrum habuit, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστὸν Hieroni est in matrimonium data. Quae exposui ad Olymp. II. Et iunctis quidem viribus Hiero et Thero tum haud dubie ξανθοκομῶν Λαγαῶν ἔσσαν μίγιστοι; sed continuo post patris Theronis obitum Thrasydaeus insolentior factus arma movit in Hieronem et Syracusas, collecto plus quam viginti millium exercitu pedestri et equestri. Φαινόμεναι δ' ἄρ' ἐς ἅπαν σπευδὲν ὄμιλος ἐκίεσθαι χαλκίοις ὅπλοισιν ἱππέοις τε σὺν ἔτεσι. Pugnatum ad flumen Acragantem, et caesa plus quam quattuor millia ex Thrasydaeī exercitu; Ἀκράγαντος δ' ἐν' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώματ' ἐπ' ἄνταν καπνόν: ipse Thrasydaeus imperio excidit, mox capitis supplicio affectus est. Haec acta sunt exeunte anno Olymp. 76, 4. Vide ad Olymp. XII. Quae quantopere huic carmini praesertim in pompa publica cantando accommodata sint, sponte intelligitur: neque ne haec commemoraret, poetam retinere potuit quae olim ipsi cum Therone et Thrasydaeo intercesserat amicitia (v. ad Olymp. II.), quam Thrasydaeī atrocitate dissolutam esse quis negaverit? Certe Olymp. XII. quoque Himerensium libertati poeta favet, licet illos a Thrasydaeo Hiero nuperime liberavisset. Sunt quidem, quibus illa de Amphiarao et Adrasto narratio a rebus his Siculis discrepet: ut quod Adrastus et Amphiaraus, quibus Thero et Hiero comparantur, reconciliata gratia non inter se bellum gesserunt, ut Thrasydaeus et Hiero, sed cum Thebanis: at mirificum eum dixerim, qui tales fabulas rebus praesentibus accommodatas ita explicandas censuerit, ut omnia convenirent: tum enim vix ullam fabulam intexere poeta potuerit ita, ut res sua aetate gestas significaret. Atque etiam si res non plane eadem sit, in canentium et audientium animis illa excitat iucundam earum, quae nuper acciderint, rerum recordationem: in qua universa *allusionis*, quam nos dicimus, gratia et dulcedo posita est. Liberiore rationem ubi poetae concesseris, ipsam Amphiarai mortem, quam exornandae fabulae causa posse propositam esse non negavi, rebus gestis aptatam dixerim. Nam etsi initio non Amphiaraus, sed Adrastus Theroni comparatus est, tamen Theronis mors Amphiarai morti comparari potuit. Quippe Thero obierat, priusquam illa clades accideret; terra conditus erat invictus. Finge Theronem noluisse cum Hierone dimicare: et noluit certe; nam post illius obitum demum Thrasydaeus bellum coepit: finge infaustum exitum Theronem de bello cogitantibus auguratum esse ideoque pacem praetulisse: tum ab hac quoque parte, ut morte sua, Amphiarao similis fuerit. Nam Thrasydaem ad Megarense proflugum vix putaverim Amphiarai fuga designari, etsi Theronis heroicis honoribus culti (v. ad Olymp. II.) filius παῖς θεῶν (vs. 27.) comparari potuit. Non nego tamen maxime offendere, quod Eriphylae comparatur Xenocratis filia et Hieronis uxor, praesertim quum illa ἀνδροδάμας dicatur, cum reprehensione manifesta: quod incommodum, si

illa adhuc in Hieronis matrimonio erat. Quis enim comparatione minime honorifica uti tum poetam potuisse arbitretur? Verum ob hoc quidem non decedo de mea sententia. Quis enim, quaeso, Hieronis cum illa Xenocratis filia coniugium, non mutuo amore sed reipublicae causa compositum stabile fuisse sciat? Illud certum est nullo Hieroni ex illa uxore liberos fuisse. Schol. Pyth. I, 112. *ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλίου θυγατρὸς καὶ τῆς Θήρωνος ἀνεμίας οὐκ ἐπαυδοῦνται ὁ Ἱέρων*. Itaque facile coniecimus Xenocratis filiam ab Hierone repudiatam esse et ad Theronem et Thrasydaem rediisse atque huius in Hieronem odia denuo incendisse: quod si status (nihil est enim cur non proferre hanc coniecturam tacentibus scriptoribus liceat), ne Eriphyla quidem reprehensa difficultatem creabit. Ceterum ita constituto loci sensu simul id lucramur, ut aptissimus ad seqq. transitus paretur. Sic enim poeta a rebus nuperrime praeclare gestis pergit ad futura, deprecans, si fieri possit, nova bella a Poenis metuenda."

Vs. 28—45. Sequuntur preces pro urbe Aetna et laudes Chromii bellicae. Ac primum quidem dicit: *Si fieri potest, Iuppiter, pugnam hanc Punicarum hastarum saevissimam deprecor quam longissime*. Φοινικίστολα ἔχησθαι a Poenis missae parataeque hastae, Punicae phalanges. *Ἀναβάλλομαι*, quod est differo, reiicio, recte interpretatur Heynius aliquae: *deprecor, oro ut reiicias, removeas*. Dicuntur facere precantes id quod precibus effectum volunt, ut apud Persium Satir. II, 36. *Nunc Licini in campos, nunc Crassi mittit in aedes*, h. e. orat ut mittatur. Πόρσιστα, unde comparativus πόρσιον Olymp. I, 114. Locum ipsum plerique interpretes intelligunt de Punico aliquo bello instante, quibus ego assentiri non possum. Nam si tum instabat tale bellum, Chromius, quae modo legimus in antecedentibus de infausto bello Thebano, non poterat non huc referre. Quid igitur? Num Syracusani bellum parabant contra Poenis? Hoc si ponis, barbari Carthaginienses comparantur Thebanis ab Adraсто bello petitis invito Iove, quod ineptum. An igitur Carthaginienses bello petere volebant Hieronem et poeta cladem praedicunt Poenis, et Poeni sunt illi *παῖδες θεῶν* in fugam se daturi? Hoc magis etiam ineptum. Quidquid est, Punico aliquo bello instante importuna pariter et infausta erat belli Thebani mentio; cecinisset alia Pindarus atque haec, quae in tali tempore dicta non poterant non displicere. Igitur aliter de hoc loco censeo. Etenim post narrationem de Adraστο Pindarus venturus ad Chromii Aetnaei laudes, praemittit preces pro urbe Aetna, ac fuit in animo poetae, ni fallor, haec sententia: *Tu, o Iuppiter, ab urbe Aetna procul tene bella gravia; at rempublicam serva bene constitutam et urbicas laudes praebe*. Quae et accurata membrorum oppositione placent et cum antecedentibus facili transitu cohaerent; ac si ita dixisset Pindarus, neminem hic locus fefellisset. Nunc poeta quamquam non Punica tantum bella animo deprecans, Punica tamen quae saevissima erant, prae aliis nominat, hoc modo: *Remove quam longissime Iuppiter notos hosce Punicos impetus*, de quo usu pronominis οὗρος vid. Boeckh. ad Platon. Min. p. 55. et Heindorf. ad Phaedon. p. 60. Profecto non obscurum est, poetam non solum certum aliquod Punicum bellum, sed omnes omnino Punicos impetus deprecari et voluisse et debuisse. Ac quum Chromius Punico bello interfuisset haud dubie, placere ei debebat illarum rerum mentio, quemadmodum in carmine Pythio primo Hieroni. Erraveris igitur, ut hoc quoque addam, si ex hoc loco conicias carmen hoc eodem fere tempore scriptum esse quo carmen Pythium primum. Nam ut ibi Punicas pugnas commemorat propter Hieronem, sic hoc loco propter Chromium; et quidni hoc potuerit fieri temporibus diversis? Quid quod Punicum, quod Pyth. I. commemoratur, bellum non eo tempore gestum est, quo

Pyth. I. Pindarus scripsit, sed multo prius? Vide Comm. De pugna autem Cumana, ad quam quidam carminis nostri verba retulit ut ad antea pugnatum, eo minus cogitari potest, quod ne constat quidem utrum ei Poeni interfuerint necne: vide Comm. ad Pyth. I, 71 sq. Addam reliqua. *Μοῖρα εὐνομος* est *εὐνομία*, *respublica bene constituta*, *bonarum legum fortuna*. Hanc debebant Aetnaei Hieroni; v. Pyth. I. Precatur igitur ut diu maneat etiam posteris. *Ἀγλαΐαι ἀστυνομοί* sunt laudes urbicae s. civiles, quales victoriae e ludis reportatae, quibus ornantur urbes. *Φίλιπποι*, qualis Chromius, et, addit, qui *animos habent divitiis maiores*, qui sumptibus non parcent maius habentes honestarum rerum studium et gloriam. Cf. ad Pyth. VIII. extr. Pergit: *ἀπίστον ἔειπ' κ. τ. λ.* incredibilem rem dixi; pudor enim facile lucro corrumpitur, qui gloriam affert, h. e. facile enim lucro corrumpitur sensus ille generosior, qui appetit res honestas gloriaeque auctor est. *Τπόκρυφα* dividendum esse in *ὑπὸ κρύφα* et *ὑπὸ* cum *κλέπεται* iungendum esse recte monuit Boeckhius in nott. critt. quem vide. Hinc ad Chromium transit: *Chromio si adstitisses, pervenisses pericula pugnae*, h. e. vidiasses hominem divitiarum amore maiorem et summa quaeque pugnarum discrimina adeuntem. *Ῥησπιστής* est armiger, *ὑπηρέτης* qui ferebat clypeum, ut Xenoph. Anab. IV, 2, 13. cf. Hesych. Suid. et Phavorin. h. v. add. Perizon. ad Aelian. V. II. XI, 9. Apte comparat Hermannus Hom. II. 8, 539.

*Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών,
ὅστις ἔτ' ἀβλητος καὶ ἀνούσιτος ὄξει χαλκῷ
δινεῖοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη,
χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βέλτων ἀπερῦνοι ἐρωήν.*

Ceterum videmus ex hoc loco Chromium pedestribus, equestribus et navalibus pugnis interfuisse. *Πελοδοίαι* sunt pedestres copiae; nam *βοή* est pugna. *Ἐκρινας ἄν, ποτὶς* iudicium ferre, h. e. novisses. *Κέλαι θεός*, h. e. αἰδώς. *Φόρον νεφέλαν* usitata metaphora. Isthm. IV, 55. dicit *χαλαζᾶντι φόνῳ*. Isthm. VI, 27. *ὅστις ἐν ταῖς νεφέλαις χάλαν αἵματος ἀμύνεται*. Isthm. III, 35. *τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο*. Aeschyl. Sept. 197. *νιφὰς ὁλοὰ νιφομένα*, et quae sunt alia similia. Construe autem: *παῦροι δὲ βουλεύσασαι δυνατόι*, pauci sciunt quomodo belli stragem vertant in hostes manibus et animo. Verum monstrat iam Schol. De comparatione Hectoris cf. ad Isthm. VI, 32. Tum poeta nominat pugnam ad Helorum, in qua primum splenderat virtus Chromii. De hac pugna v. Herodot. VII, 154. ibiq. Wessel. et Schol. ad hunc Pindari locum. Hippocrates Gelae tyrannus subiugatis aliis vicinis civitatibus quum bellum gereret etiam contra Syracusas, Gelo frater Hieronis equitatum duxit comite Chromio tum iuvene, et victi sunt Syracusani. „Facta, ait Heynius, haec pugna videtur paucis annis ante Gelonis principatum, primum Gelae, tum Syracusarum, qui ab Olymp. 72, 2. computari solet.” Goeller Fragment. Sicul. p. 307. ponit eam Olymp. 72, 1. Helorus fluvius in littore orientali paullo supra Pachynum promontorium. Primum inter exesas rupes procurrit, unde Silio *clamosus Helorus*, mox ubi ad litus accessit, placido ac leni cursu incedit et hieme, clauso maris fluctibus ostio, frequenter excrescit stagnatque. Nunc *Atellaro* et in inferiore parte *Abiso*. Haec habet Heynius ad Virg. Aeneid. III, 698. Egit autem de eo Cluverius Sicil. Antiq. I, 13. De piscibus Helori, de quibus Scholia, cf. Athen. VIII, p. 331. Steph. Byz. h. v. *Ἀρείας* sive *Ἀρείας πόρον* novimus tantummodo ex hoc loco et ex Scholiis, quare manendum est in lectione, nec quidquam praeterea tentandum. Ac mihi quidem non placet *Ῥέας πόρος*; Boeckhius tamen magis nunc inclinat ad lectionem *Ῥέας πόρον*, etiam ob glossam Hesychii: *Ῥέας πόρος παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος*, coll. Append. Vatic.

Prov. III, 68. et Phot. v. apud quos πότος p. πότος vel πόρος: etsi idem fatetur non posse sese quid in his grammaticorum notatis lateat, plane perspicere: nec potuerunt intpp. Hesychii. Ionium mare *Rhae sinum* vocari iam in nott. critt. Boeckhius monuerat; idem nunc addit Adriam nominatum esse *mare Cronium* s. Saturnium. *Ἐνθα καλέουσιν*, ut Hom. II. 2, 757. καὶ Ἀλυσίον ἔνθα κολώνη κέκληται. Porro semel animadvertite exquisitam verborum collocationem: Ἔκτορι μὲν — Σκαμάνδρου χεύμασιν ἄγχου — βαθυκρήμνοισι δ' ἄμφ' αὐταῖς Ἐλῶρου — παιδί Ἀγησιδάμου, quam saepe praeferunt veteres alteri: Ἔκτορι μὲν — Ἀγησιδάμου δὲ παιδί, qualis fuit supra vs. 24. Huic quem explicamus loco similis alius infr. vs. 48. Adde Nem. IV, 35. Continet autem locus, ut sponte sentis, comparisonem hanc: Quemadmodum Hectoris gloria conspicua fuit victis hostibus ad Scamandrum, sic Chromio iuveni ad Helorum victoriae laus parva. Ceterum δέδορκεν manifeste hic perfecti significationem habet: cf. ad Nem. III, 32. Pergit poeta: τὰ δ' ἄλλαις ἡμέραις — φάσομαι. Noli vertere: Alia aliis diebus commemorabo, gesta quae sunt multa ab eo terra marique. Errabis etiam, si sic vertes: Alia aliis diebus gesta multa terra marique commemorabo olim. Unice verum est hoc: *Alia vero dico gesta ab eo aliis diebus terra marique.* Φάσομαι, dicam, affirmabo, h. e. dico. Conferri potest, quum simile sit, μαρτυρήσω Olymp. VI, 21. Verum perspexerat Heynius. Ac ne te moretur constructio: τὰ δ' ἄλλαις ἡμέραις παραθέτω — φάσομαι, non infrequens est hoc genus, ut legitur apud Aristoph. Ran. 281. ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστίν, οὗ τὰ θηρία τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκείνος, pro οὗ τὰ θηρία τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκείνος εἶναι. Porro γίτονι πότω, ut quum Hiero Etruscos proelio navali ad Cumam vinceret, Pind. Pyth. I, 72. Post haec addit poeta: ἐκ πόνων δ' — ἡμέραι, ex laboribus, qui in iuventute peraguntur et in causa iusta, existit ad senectutem vita placida. Tales formulae ita dicuntur, ut non excipiat senectus, si veniat. Quare poterat dicere etiam sic: Qui iuventutem non absumit otiosam, sed rebus gerendis adhibet iisque iustis, placidos habet reliquos dies. Ut de victoribus ludorum dicit Olymp. I, 97. ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἄμφι βίοντι ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν ἀθλῶν γ' ἔνεκεν. Αἰῶν ἡμέραι, quae hoc loco dicitur, videtur esse vitae cursus felix, qualem dii post praeclara facta concedere solent. Chromius, qui in prima iuventute vicerat ad Helorum, quum haec scriberet Pindarus, quadraginta fere annos habuisse videtur. Quodsi pugna ad Helorum Olymp. 72, 1. fere acciderit, viginti tum annos nato Chromio, Olymp. 77, 1. quadragenarius fuerit. Mox ἴστω est: sciat Chromius.

Vs. 46. usque ad fin. Post laudatam bellicam Chromii virtutem poeta facili transitu addit reliqua quae dicenda videbantur, et carmen absolvit. De verbis: οὐκ ἔστι πόρω, Hermannus in novissima Heynii editione sic scribit: „Etsi in duplici ἔτε non est haerendum, quod saepius ita positum invenitur, tamen metri causa, quum unus cod. ἔστι omittat, alius οὐκ ἔστι habeat, vel οὐκ ἔστιν τὸ πόρω scribendum videtur, ut in dissert. de mens. rhythm. p. 8. conieci, vel οὐτως ἔστι πόρω.” Porro σκοπιᾶς ἄλλας est: *alium locum altiore.* Nam σκοπιᾶς sunt vertex montium, ut II. π, 299. Ἀσυχλὴν δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον κ. τ. λ. Sensus: ut animum curis vacuum amat convivium, sic victoria gaudet cantu. Νεοθαλῆς δ' αὖξεται — σὺν αἰοδᾷ, *Victoria tenera augetur cantu fovente et alente, quemadmodum ex usitata comparatione tenera arbor gaudet aquis.* Μελαδανὰ enim sunt quae foveant, recreant, reficiunt, alunt. Non tamen inde colligi potest victoriam hanc recens partam esse: nam νεοθαλῆς quum ab arbore translatum sit, satis intelligitur νεοθαλὴ νικαφορίαν esse victoriam teneram quidem, non tamen prorsus recente et novam; ut arbor tenera nondum adulta est neque tamen ideo modo sata. Teneram autem victoriam dicere videtur, quod eam

carmine fovendam esse vult et alendam: unde fere coniecero, nondum multum celebratam hanc victoriam fuisse, ideoque Aetnae nunc celebrari ad augendam urbis et praefecti gloriam. Additur: *Fit autem alacrior et audacior vox prope craterem; hunc igitur aliquis paret comissionis nuncium*. Loquitur, ut mihi quidem videtur, poeta de comissione iam futura in Chromii domo, nunciatque convivium instans post pompam finitam. *Κρητήρ κόμῳ προφάτας* dicitur non propter hanc solam commissationem, sed universe. Quando enim promitur *κρητήρ*, signum hoc est instantis κόμῳ. Hunc igitur etiam nunc parari iubet pompa domum Chromii propius accedente. Aliena sunt, quae de hoc loco dixit Olearius ad Philostrat. p. 144. Locum affert Schol. Lucian. Conviv. c. 32. ubi *θαρσάλλον* et *κρητήρι*, item Orion Thebanus v. *Βάκχος*, ubi *παρακηρητήρι*. De dictione *κρητήρα ἐγκρινάτω* cf. Porson. ad Eurip. Orest. 1645. *Ἀργυράισι δὲ νομάτω φιάλαισι* — *Σικυῶνος*, et distribuat argenteis phialis vinum, quas aliquando partas Chromio adduxerunt equi cum Apollinis coronis Sicyone. Nota vero plures, binas opinor, phialas datas esse, ut Marathone (Olymp. IX, 97. ubi cf. Schol. vs. 134. vulg.). Nam ad Nem. X, 43. et Schol. provocari non potest, neque ad Schol. h. l. vs. 121. vulg. *Πέμψαν*, adduxerunt, dixit poeta, ut vidit etiam Scholiastes, quia non ipse profectus erat Sicyonem Chromius, sed equos miserat cum auriga qui praeemia reportarent. Verba *ἅμα Λατοῖδα στεφάνοις* sunt de coronis praeter phialas reportatis, ut dubitari non possit illum *ἀγῶνα* simul *στεφανίστην* fuisse. Similiter Argis in Heraeis praemium quidem datum est clypeus, simul autem corona myrtea (Schol. Olymp. VII, 152.). *Ζεῦ πάτερ*, intellige Iovem Aetnaeum. *Ταῦταν ἀρετῶν*, *has viri laudes*: ludorum victorias intellige. *Σὺν Χαρίτεσσιν*: hae enim praesunt κόμοις. Cum Gratiis qui canit, canit pulchre, egregie. *Τιμαλφεῖν*, honorare, ornare, *τιμᾶν*; cf. ad Hesych. v. *Ἵπὲρ πολλῶν*, aliis multis praestantius, ut *ὑπὲρ ἀνθρώπων* Isthm. II, 36. Orat igitur Iovem, ut liceat quam ornatissime haec celebrare inter pocula, quae iam parabantur. Tum plura canenda erant choro in harum rerum laudem. Hoc autem carmen totum cantatum in pompa.

[N E M. X.]

Theaeus Uliae filius bis vicerat Hecatombaeis quae Argis, in celeberrima urbe, celebrantur. Fuit insignis luctator, etiam in Isthmiis, Nemeis, Pythiis Delphicis coronatus, et maiores habuit non minus nobiles victoriis, faventibus eximie Tyndaridis huic genti. Carmen scriptum est ad *ἐπινίκια* Argis celebranda post victorias, alio tempore, redeuntibus aliquando Hecatombaeis. Nam rursus adesse Hecatombaea ubi bis vicerit Theaeus, Pindarus clare significat vs. 23. Quemadmodum igitur carmen Nem. III. scriptum est quum Aristoclide redeuntibus aliquando Nemeis victoriae inde reportatae memoriam recoleret in Aegina, sic Theaeus Argis redeunte publica Heraeorum sollemnitate, aptissimo tempore censendus est haec *ἐπινίκια* celebrasse ob victorias non ita diu ante ut videtur reportatas. Quae quum ita sint, hoc quoque non temere videbor conicere, publice cantatum esse hoc carmen, siquidem etiam argumenti ratio huic opinioni favere videtur. Eximiam esse dicit poeta laudum copiam huius urbis, et hoc fere est argumentum carminis; quare magnifico exordio primum antiquiora complectitur, tum ad victorem transit eiusque gentem, sed ita rem tractans,

ut haec quoque certaminum victoriae ad publicas urbis laudes revocentur manifesta. Videmus igitur urbem antiquo tempore claram nec minus postea ornatam victoribus eximiis. Concedas digna haec esse, quae publice cantata censeamus; et quidni audita sint in templo aliquo Iunonis, si non in celeberrimo extra urbem, certe in illo, quod stadio, in quo Heraea acta, vicinum fuit (Pausan. II, 24). Tamen certa non habemus. De Heraeis cf. ad Olymp. VII, 83. Tempus quo scriptum carmen plane incognitum est; nihil legitur in carmine unde coniectura fieri possit.

Vs. 1 — 18. Exordium hymni. Celebrantur priscas laudes Argorum. Fabulas de Epapho, Danao, Aegypto, a logographis, Pindaro, tragicis traditas nuper accuratius excussit Muellerus, collega dilectissimus, Histor. Orchomen. p. 109 seq. ostenditque eas ab Argivis et Aegyptiis sacerdotibus inventas, et nihili esse quod de colonia Aegyptia Argis condita narratur. Danai fuerunt Achaeorum stirps, qui quum Argos occupassent, Argivi dicti sunt Danai, desiitque vetus Pelasgicum nomen. Pindarus laudes Argorum celebraturus, carmen non potuit ordiri felicius quam fecit; nam a Danaï stirpe illustrior Argorum historia initium ducit. Porro, Danaorum, ait, urbes, Charites, Argos Iunonis sedem divinam canite, in quo consulto Charites, non Musae appellatae videntur. Charites, quae in pronao stabant templi Iunonis Argivae ab Eupolemo aedificati, quas Polycletus in corona Iunonis aurea expressit (Pausan. II, 17.), sunt priscas Iunoniae sociae. Has igitur nunc par est celebrare urbem Iunoni sacram. Atque in huius deae sollemnibus ludis Theaeus vicerat. Δῶμα, h. e. ἴδρα. Ἀρεταίς, argumentis laudum, laudibus. Habet igitur largam laudum copiam. Μακρά, h. e. ampla sunt et longam narrationem habent, dictum ut Pyth. IX, 80. Quare non opus est supplere διηγῆσθαι. Τὰ Περιοίς ἀμφὶ Μειδούσας, ut Aeschyl. Prometh. 708. τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἀδλον ἐξηγουμένης. Add. Apollon. Rhod. I, 120. Πηρὴ Νηληϊῆς τῆς δ' ἀμφὶ δύνῃ ἐμόγησε βαρεῖαν Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰσθμῳ Μελάμπος. Ceterum cf. de Medusa Heyn. Observatt. ad Apollodor. p. 116 seq. Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ καλὰ ἔκτισεν ἄσση. Hermannus in novissima Heynii editione de hoc loco scribit sic: „Libri πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκησεν ἄσση. In cod. Aug. quem Boeckhius littera C. notavit, ad ultimam syllabam verbi κατῴκησεν supra adscriptum est compendium, quod εν significat, ita ut hoc indicium haberi possit scripturae κατῴκισεν, quae criticis placuit et metro accommodator est. Sed durum videtur ad hoc verbum intelligi nominativum Ἄργος. Scholiastes aliam lectionem habuit. Eius verba haec sunt: πολλὰ δ' ἂν εἴη λέγειν, ὅπως ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατῴκησθησαν πόλεις ὑπὸ τῶν τοῦ Ἐπάρου χειρῶν. Unde conici licet, dedisse poetam: Πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅσα ἔκτισεν ἄσση, a κτίω, unde κτίμενος, κτίτης, κτίτωρ.“ Acuta est haec coniectura Hermannii: cur tamen ad ἔκτισεν non intelligi queat Argos, comparato vs. 10. Boeckhius non videt. Παρεπλάγχθη, a sana mente aberravit. Vox μονόψηφος est apud Aeschyl. Suppl. 385. Trans eo ad haec: Διομήδεα δ' ἄμβροτον — Γλαυκῶπις ἔθηκε θεῶν. Theophilus Fridericus Welckerus suspicatur Diomedem fuisse antiquum nomen alicuius dei cum celeberrimi herois nomine confusum, unde factum durante divini nominis memoria cultuque, ut heros ad deos revocaretur. Noti sunt Thracii Diomedis equi ἀνδρωποφάγοι ab Hercule victi (Apollod. II, 5, 8.), qua traditione monet Welckerus hominum immolationes significari deo illi, qui Diomedis nomen ferebat, olim sacras ab Hercule abolitas. Ac comparat hoc nomen cum nomine Ἀγαμέμνων, quod similiter divinum cognomen fuisse constat. Notus enim Ζεὺς Ἀγαμέμνων (cf. Meurs. Miscellan. Lacon. I, 4. Eustath. ad Il. β, p. 163.). Quaeras iam num Argis pro deo cultus ait Diomedes. Ferebatur eo attulisse Palladium Troianum, quae fabula epicis narrationibus de-

beri videtur, quum esset Argis antiquum aliquod symbolum, fortasse alio consilio olim sacratum. Clypeum Diomedis in Palladis lavacro efferrī solitum videmus ex Callimach. Pallad. Lavacr. vs. 35. ubi cf. Spanh., at magis notabile quod Scholiastes dicit ibid. ad vs. 1. ipsum etiam Diomedis simulacrum cum Palladis simulacro ad Inachum portatum et lotum, quam rem Welckerus ad Diomedis consecrationem pertinere suspicatur. De cultu Diomedis apud Italos Heynius egit ad Virg. Aen. XI. Excurs. I. quamquam nondum patefactum est, quomodo hic cultus eo venerit. Omnino inter difficillimos mythologiae locos est hic de Diomedis cultu. Ceterum de Diomede Argivo heroe nota omnia. Triplex factum erat Argis imperium, Proetidarum, Biantidarum, Melampodidarum (cf. ad Nem. IX. str. 7.): Biantis nepos Adrastus, cui successit Diomedes. Ex Melampodis genere oriundus Alcmaeon reliquerat patriam sedem, unde etiam in huius possessionem videtur Diomedes venisse. Quare apud Homerum Il. β, 559. summum imperium Argis tenet. Denique ξανθὰ Minerva, cf. Heyn. ad Tibull. I, 4, 26. Γαῖα δ' ἐν Θήβαις, quo loco Ἀμφιαράϊον postea fuit non longe ab urbe: cf. ad Nem. IX, 25. Sensus: Amphiaræus autem apud Thebas terra absconditus pro deo colitur. Πολέμοιο νέφος, quod proprie dicitur de vi belli, Hom. Il. ε, 243. ut nubes belli Virg. Aen. X, 809., nunc appellat ipsum Amphiaræum, bellica virtute insignem (cf. Ol. VI, 17.). Homerus solet dicere sic, ὑπεραίῃ ἴσος ἀέλλη, ut Il. λ, 297. ἐμὸν πάρο ἴσος ἀέλλη Il. μ, 40. similia. Pergit: Etiam feminis insignis est urbs. Antiquo tempore Iuppiter ad Alcmenam Danaenque veniens hoc probavit dictum, atque alia praestans urbi alias laudes conciliavit. Mire errant quidam in huius loci interpretatione. Lynceus est Hypermnestrae maritus. Huius nepos Proetus, aequalis Biantis, cuius filius Talaus, Adraæti pater. Quare quum Lynceus et Talaus diverso tempore vixerint, nulla potuit esse horum discordia, errantque manifesto qui de litibus inter Lynceum et Talaum compositis hoc loco cogitant. Porro non Argos sed Iuppiter est subiectum verbi συνάρμοξεν. Fac enim sensum esse quem volunt quidam: Urbs prudentiam iis iunxit cum iustitia, s. prudentiam addidit iustitiae, tamen non inest quod volunt: urbs ad iustitiam eos et lites componendas hortata est. Hoc enim saltem sic debet dici: prudentiae adiunxerunt iustitiam. Enimvero sensus hic est: Et prudentiam dedit et iustitiam. Hoc autem nemo fecit nisi Iuppiter. Quae quum ita sint, scite Boeckhius restituit παρὶ τ' pro παρὶ δ'. Pronomen τοῦτον, quod mihi non displicet, eam vim habet ut haec res opponatur sequentibus, respondetque ei particula τέ. Olymp. VIII, 56. Καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς ἐρέω ταύταν χάριν, τὰν δ' ἐπεὶ ἀνδρῶν μάχην ἐκ παγκρατίου, ubi δὲ sequitur ut hoc loco τέ, suo quodque loco aptum. Porro καρπὸν φρενῶν etiam aliis locis dixit, ut Pyth. II, 74. Debetur igitur Iovi et feminarum Argivarum eximia fama, et Talai Lynceique prudentia ac iustitia nec non Amphitryonis fortitudo. Amphitryo antequam Thebas se conferret, habitabat Mycenis; sed fuit ex gente Persidarum, quemadmodum etiam Alcmena; Persidae vero pars regiae Danaorum stirpis. Sequentis loci interpretatio pendet ex fabula hac: Alcmena post mortem Electryonis cum Amphitryone et Licymnio Thebas exulaverat Argis, et promiserat se nupturam Amphitryoni, qui virginem servabat a patre sibi commendatam, si contra Teleboas profectus fratrum caedem ultus esset; hoc fecit Amphitryo, vicit Teleboas et redux tenuit Alcmenam, paullo ante reditum eius a Iove compressam. Cf. Apollod. II, 4, 6 seq. loca laudata ad Hygin. fab. XXIX. et antiquissimum testem in scuto Herculis init. cum Pherecyde Sturz. p. 103 seq. His praemissis ut ad locum ipsum veniamus, primum non dubium est verba: ὃ δ' ὄλβην φέρωντος, de Amphitryone esse accipienda, ut monuerunt Hermannus et Boeckhius; Iovem non posse

intelligi perspicue Hermannus ostendit ad Orph. p. 789. ut mirum sit post Hermannum potuisse de hac re dubitari; tam multas tamque manifestas habet ineptias hic locus de Iove intellectus. Ergo: *Amphitryo venit in Iovis gentem*. Proprie quidem Alcmena dicenda est venisse in gentem Amphitryonis, quandoquidem quae ducitur uxor, transit in gentem mariti; sed hoc loco in *gentem venire* est in *coniunctionem* et *necessitudinem affinitatis venire*, dixitque ita Pindarus, ut rem paullo grandius exprimeret. Nam illustris est si eum, qui in nobiliorum affinitatem venit, in gentem eorum dicat venisse. Porro, quomodo venit Amphitryo in affinitatem Iovis? An quia Iovis proneptin duxerat? Nam fuit Alcmena ex Iovis et Danae progenie oriunda. Vides hoc longius petatum esse. Si haec fuit felicitas Amphitryonis, feliciores etiam fuerint Andromeda, quae ipsum Iovis filium Perseum habuit maritum, et Anaxo quae Electryonem Iovis nepotem. Perfecto obscurum non est, alium esse huius loci sensum; Iuppiter concubuerat cum Alcmena, atque hoc ipso Iovis et Alcmenae coniugio Amphitryo Alcmenam ducens in Iovis affinitatem venisse dicitur. Verus igitur rerum nexum hic est: *Amphitryo venit in Iovis gentem s. affinitatem, quum Teleboas vicisset, et formam eius imitatus immortalium rex* (paullo ante reditum Amphitryonis) *divinum semen Herculis attulisset Alcmenae*. Nam sic et nonnisi sic haec conveniunt cum veterum traditionibus. Conferat mihi iam aliquis priorem Hermannii emendationem huius loci: ὁ δ' εὖ βωφ γέγρατος ἵκει' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοισι Τηλεβόας ἔναρξεν. τῷ δ' ὄψιν εὐδόμενος — ἐσῆλθεν, hanc igitur emendationem qui consideraverit, facile intelliget minime ea sublatam esse loci difficultatem. Nam quum Amphitryo venerit in Iovis gentem ipso Alcmenae cum Iove coniugio, ex hac Hermannii ratione oratio perquam incommode in medio cursu subsistit, separanturque ea et quasi diversa ponuntur, sine quibus antecedentia intelligi nequeunt. Non premitur hac difficultate Boeckhii emendatio, libris et crasi innixa: quam ille etiam nunc veram iudicat, quod quousque crasis patuerit, nobis certis finibus describere non liceat; mihi recte monere videtur Hermannus in Heynii novissima editione, admodum duram esse crasin vocum οἱ ὄψιν. Proponit igitur nunc aliud. „Τὴ illud, ait, quod libri veteres habent post ἔναρξεν, pariter atque alibi saepe πῶς, ποῖον, interpretis videtur esse. Recte enim habere puto lectionem ab Heynio receptam: ὁ δ' εὖ βωφ γέγρατος ἵκει' ἐς κείνου γενεάν. ἐπεὶ ἐν χαλκίοις ὄπλοισι Τηλεβόας ἔναρξεν, οἱ ὄψιν εὐδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐτὸν ἐσῆλθεν. Hic enim locus in iis est, in quibus recte omitti copula potuit: de quo genere explicatum ad hymnos Homericos.” Haec ratio mihi quoque placet, quum eiusmodi sit ut non tollat rerum quem exposui nexum. Sensus enim iam erit hic: *Amphitryo venit in Iovis gentem*. Nam quum vicisset Teleboas, Iuppiter (paullo ante reditum eius) *venit in eius domum ad Alcmenam, Herculis semen ferens*. Quae vides habere eundem illum sensum quem postulamus. Copulam, ubi res universe vel obscurius ante indicata explicatur accuratius, posse omitti, probant loci ab Hermannio allati ad Hom. Hymn. in Vener. p. 99. Denique Teleboae, quos saepe nominavimus, pars fuerunt Lelegum et incoluerant littora Acarnaniae; postea migrarunt in vicinas insulas, maxime Taphum, quae est una ex Echinadibus. Exponunt de iis Heynius ad Apollod. Observatt. p. 128. Sturz. ad Pherecyd. p. 104 seq. ubi narrata videbis omnia, quae pertinent ad hunc locum. Atque haec quidem hactenus. Pergit poeta: οὐ κατ' Ὀλυμπον ἄλγος — καλλίστα θεῶν. Sensus: *Qui nunc in caelo Hebes felicissimo gaudet coniugio*. Τηλεία, pronuba; cf. Rubenken. Tim. Lex. p. 225. Hebe filia Iunonis, Hesiod. Theogon. 915. Apollod. I. 3. 1. quemadmodum iam Olen tradiderat (Pausan. II, 13, 3.), stabat iuxta Iunonem a Polycleto formatam in templo, Pausan. II, 17.

tanquam florens filia naturae, quales etiam Charites sunt, quarum nūtrix Iuno, Coluth. 87. De qua re Welckerus aliquando exponet, spero, accuratius. Suaviter autem nunc Pindarus Heben Herculis uxorem cum matre versari dicit, pronuba dea, felicissimo huic coniugio favente. Atque haec quidem de exordio hymni.

Vs. 19—36. Transit ad Theaeum eiusque victorias celebrat. *Βραχὺ στόμα ἀναγίσσασθαι*, ut *βραχὺς ἐξεκίσθαι* Isthm. VI, 44. *Ἀργεῖον τέμνος* magnifice appellat urbem Iunoni sacram, *Ἥρας δῶμα*. Mox *κόρος βαρὺς ἀντιάσαι*, Est etiam taedium et fastidium hominum grave et molestum si incurras. Constructionis exempla vidimus ad Nem. III, 29. *κόρος ἀνθρώπων* audientium oritur, ubi nimius sis in laudibus. Additur: *Ἄλλ' ὅμως — λύραν*. Si tacentem necdum impulsam suscitatur lyram, statuendum est nunc demum audiri eam. Tamen hoc ineptum videtur, et aegre adducar ut credam, splendidum hoc prooemium tacente lyrae cantu pronunciatum. Quare malo sic: Tamen ne remitte, sed novo ardore impelle lyram. Et fortasse remissius sonuerat, si non plane tacuerat, quum antecedentes duo versus canerentur. Ceterum huc pertinet glossa Hesychii Tom. I, p. 80. *ἀγὼν χάλκειος, τὰ ἐν Ἀργεὶ Ἐκατόμβαια*. Clypeus enim erat praemium certaminis, ὁ ἐν Ἀργεὶ χάλκeos Olymp. VII, 83. ubi v. not. Porro de verbis *ποτὶ βοῦθυσιαν* conf. Schol. ad Olymp. VII, 152. *Ἐκατόμβαια δὲ ὁ ἀγὼν λέγεται, ὅτι πομπῆς μεγάλης προηγούνται ἑκατὸν βόες, οὓς νόμος κρεανομεῖσθαι πᾶσι τοῖς πολίταις*. Mox *κρίσις ἀθλῶν* est contentio, decertatio, ut *κρίσις ἀμφ' ἀθλοῖς* est Olymp. VII, 80. et in eundem sensum explicandum est *τέρμα ἀθλῶν* Isthm. III, 85. Denique vides ex hoc loco, ipso tempore sollempnitatis ineuntis carmen esse cantatum. Theaeus ante, alio tempore, vicerat bis in his certaminibus. *Εὐφρόνους πόνοους* intelligo facile ab eo perlatos. Sequuntur iam aliae Theaei victoriae. *Ἐκράτησεν Ἐλ- λανα στρατὸν Πυθῶν, eos qui in certamen contra eum tum descenderant, antagonistas, recte monente Schol. cf. not. ad Pyth. XII, 6. Τύχῃ μολῶν, secunda fortuna quum ad certamen venisset. Solent passim veteres procedente oratione addere aliquid, quod per se etiam antecedentibus adiungere licebat, si placuisset. Quemadmodum Theaeus h. l. etiam tum secunda fortuna advenit, quum in Pythiis vicit. Tamen collocatum hoc est in altero membro huius enumerationis, opinor, ne decresceret vis orationis. Mox *κρατεῖν στέφανον* est potiri coronam, ut *νικᾶν στέφανον* Nem. V, 5. Figura dicendi *ἐκράτησε στρατὸν καὶ στέφανον* minime inusitata difficultatem non habet. Legitur eadem apud Pindar. Olymp. I, 88. *ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύρευρον*. Durum est zeugma quod Alcman admisit Fragment. Welcker. p. 22. Porro: *Μολοῖσις τ' ἔδωκ' ἀρόσαι*. Recte monitum est ante nos *ἀρόσαι* absolute positum esse. Quis enim ferat *ἀρόσαι στέφανον*? Sensus in aperto, ut mirum sit non ab omnibus intellectum. Verte: *Deditque Musis quod ararent, s. in quo elaborarent, ter adeptus eam (coronam) in Isthmo, ter in Nemea. Simile tropum vidimus Nem. VI, 33. Mox nolo iungere: σμυνοῖς ἐν Ἀδραστέω νόμῳ*, quandoquidem *σμενός* aptius accipitur absolute positum, ut dixi ad Nem. III, 66. Quare sic verto: *ter in Isthmo, ter etiam sacro in solo adeptus eum ex lege Adrastii, s. secundum legem Adrastii*. In quo iterum teneas quod modo vidimus, verba *σμενοῖς διαιπέδους* per se potuisse etiam priori membro addi. Nam etiam *Ποσειδάωνιον τέμνος* Isthmi *σμενόν* fuit. Sed maluit in altero membro addere, aptissime. Nam erat Argivus Adrastus, quo duce Nemea condita ferebantur. Haec igitur paullo magis ornari par erat in carmine Argis canendo. Precatur nunc etiam Olympicam victoriam. Etenim tam multis victoriis reportatis restabat Olympica quaerenda; hoc certamen nondum adierat Theaeus, non ignavia retentus, sed quia sciebat rem esse arduam nec nisi post diuturniorem exercitationem tentan-*

dam. Videbimus singula. *Παραρείσαι* significat *deprecatur*. Errant qui vertunt *precatur*. Nam ut brevis sim, quid est: silet et precatur? *Ἐσχάτων ἀθλων κορυφαί* sunt *summa praemia ex certaminibus reportanda*. Notum est *περί* cum verbis certandi iunctum, h. e. *certare de aliqua re*. Locum ipsum Hermannus, cuius verba in nott. critt. apposita sunt, sic vertit: „Theaeus non ignavia deprecatur decus Olympicorum certaminum, quum robur afferat. Notum hoc ipsi est pariter atque omnibus, qui illam gloriam concupiscunt: nimirum virtute ibi opus esse.” Speciosa haec sunt: mihi non placent. Perquam dura est Hermannii ratio. Refert enim ille *γνωρά* ad aliquid quod non habetur diserte expressum in antecedentibus. Novit „virtute ibi opus esse”; horum nihil sic legitur in antecedentibus. Tamen hoc nititur Hermannii explicatio. Circumspexi igitur aliud, quum a me impetrare non possem, ut in hac ratione acquiescerem, quae etiam ieiuna, nescio quomodo, mihi videtur. Nota et bene cognita nobis dicuntur etiam ea quae a nobis minime aliena sunt, quae sequimur, exercemus, quae plane moris nostri sunt. Praemisera poetam haec: *neque ignavo animo deprecatur gloriam*; hoc igitur ipsum, *non deprecari gloriam ignavo animo*, notam rem dicit Theaeo et omnibus qui ad maiora adspirant. Accipe enim iam totum locum ut ego intelligo: *Iuppiter, quae optat animo, tacet ei os; omnium enim rerum perfectio penes te est* (h. e. scit enim haec a tua maxime gratia pendere); *neque ignavo animo, quum afferat roboris fiduciam, deprecatur gloriam*: nota virtus Theaeo et omnibus qui de summis ludorum praemiis certant. Brevius idem habet sic: *Iuppiter, quae iam optat animo, tacet vercundiam, non ignavia deprecatur gloriam*; nam ignava quidem deprecatio gloriae plane abest ab eo, quemadmodum ab omnibus qui de summis praemiis certant. Ultimis verbis defendit poeta Theaeum, si qui forte, quod nondum adierit Olympica certamina, ignavia factum credant, eaque ipsa causa mihi videtur horum verborum. Eadem fere sententia exsistit, si *γνωρά* ad solam notionem *μόχθων*, quae inest in voce *ἀμόχθω*, referas. Hoc enim posito sensus erit: *Nec laborem fugiens deprecatur gloriam*; nota res labor Theaeo et omnibus qui de summis praemiis certant. Alterutrum verum habeo. Ultimum videbitur fortasse simplicius; tamen nihil plane affirmo. Hoc unum recte sentire mihi videor, inesse debere eam, quam indicavi, sententiam. Boeckhius hoc alterum praefert, quod *χάριν* aliter explicat. Etenim *gloriam* non deprecari Theaeum dixi; aliter censet Boeckhius, qui *χάριν* hoc loco non putat aliud esse posse nisi *gratiam* sive *beneficium Iovis*; quam gratiam alius appetere, alius, qui eius fructum percipere ob imbecillitatem virium et ignaviam non posse sibi videatur, deprecari quent; ut sensus hic sit: *Nec laborem fugiens hanc, quam appetit, gratiam deprecatur eamque experiri non vult*. Et elegans profecto atque ingeniosa haec dictio est *deprecari gratiam*, ut nos: *Ich verbitte mir diese Gunst, diese Gefälligkeit, diese Gnade*: etsi nostrates hoc ironice maxime dicunt. Idem vero etiam in alia re dissentit. Nam illa verba *πάν δὲ τέλος ἐν τιν ἐργων* non generaliter accipit ita, „Omnium enim rerum perfectio penes te est, et scit haec omnia ex tua gratia pendere,” sed hanc significat loci vim esse: *summum autem finis facinorum penes te est*, h. e. tu vero es ille, qui id dare possit, quod omnium facinorum summum habetur, quoque omnes ut ad id tendunt, in quo summa certaminum posita sit: tu enim Olympicorum praeses es. Praemitlere igitur poetam id quo redeat vs. 32. verbis *ἵπατον δ' ἔσχεν Πίσας* H. τ. quae tamen neque eadem sint atque illa *πάν δὲ τέλος ἐν τιν ἐργων*, et recte eo loco ponantur propter seqq. *Πάν τέλος summum finem* esse posse constat: v. ad Olymp. XI, 81 sqq. ad Nem. VIII, 18 sqq. neque enim inter *πάν* et *ἅπαν* potest in hoc usu discrimen esse, quum eodem sensu et *πάντα ἀνάγκη* et *ἅπαντα ἀνάγκη* dicatur. Sic etiam *πάντα κακία* ap.

Demosth. de cor. p. 319. et similia ubivis. Si tamen quis in hoc haereat, posse scribi: στόμ' ἄπαν. Sed de hoc quidem loco satis dictum. Pergimus. Ἰππῶν δ' ἔσχεν Πίσαν Ἡρακλῆος τετμόν — κῶμισαν. Non videntur cepisse plerique interpretes loci huius eximiam suavitatem. Indicaverat poeta in antecedentibus, post victorias ex Isthmiis, Nemeis, Pythiis reportatas Theaeum optare maiora; quatenam vero haec essent nondum dixerat; nunc significat sententiā egregie conformatā. Verto: *Summum quidem est quod Pisa habet ab Hercule institutum certamen; tamen dulces quasi quodam praeludio Atheniensium cantus bis eum in Panathenaeis celebrarunt*, h. e. omen tamen contigit Theaeo faustissimum fore ut etiam in Olympiis vinceret. Reportavit enim, ut Pindarus statim addit, Athenis καρπὸν ἐλαίας, quod ipsum omen est coronae oleaginae aliquando ex Olympia reportandae. Hinc cantus Atheniensium suavior praeludio dicit, laudum puta, quibus in Olympia celebrandus. Ἀμβολάδαν, quod peperam alii inter veteres vertebant: ἀναπεταμένως τῇ φωνῇ καὶ λαμπρῶς, alii ἀναβοήτης τινός γενομένης μεταξὺ, comparandum erat cum voce ἀμβολή, praeludium; cf. Etym. M. p. 80, 20. et ad Pyth. I, 1 sqq. Sunt autem ὄμφαι Ἀθαναίων h. l. κῶμοι, quibus Athenis celebratus erat Theaeus, quales in ludorum locis post victorias fiebant victoribus. Cf. ad Nem. V, 38. Atheniensium cantus dixi; at Boeckhii non Ἀθαναίων ὄμφας, sed τελεταῖς Ἀθαναίων coniungendum iudicat, non tam quod consentaneum sit, non a solis Atheniensibus, sed maxime a civibus suis, qui simul Athenis versarentur, celebratum esse Theaeum, quam quod ἐν τελεταῖς nimis nudum sit, nisi quid adiiciatur, ut Pyth. IX, 100. τελεταῖς ὄμφαις ἐν Παλλάδος; contra ad ὄμφας ἀδείας non desiderari genitivum. Pergit poeta: γαῖα δὲ κανθείσα πυρὶ — παμποικίλοις. Venit oleum Argos in terra usta, vasculorum ambitu picto inclusum, h. e. venit oleum in vasculis ficitilibus pictis, in quo pluralis positus, quoniam bis vicerat ibi Theaeus, ergo duo vascula venerunt Argos. Errant qui vascula ficitilia intelligunt thecae aerae affabre sculptae inclusa, et magis etiam Scholiastes, qui ex terra usta aes fieri inepte opinatur; ipsam potius γαῖαν κανθείσαν, pleniorē, ut fit, descriptione addita, Pindarus dicit ἀγγείων ἔρκεα παμποικίλια. Monet hoc Welckerus a me consultus, qui etiam alia addidit, quae subiciam. Repertum est a. 1813. in fossa ante portas Hippades tale vasculum fictile pictum, quod accuratissime descripsit Fauvel Magaz. Encyclop. 1813. T. 5. p. 363. item Dodwellus Itin. Gr. T. I. p. 455—457. In una parte cernitur Minerva stilo antiquo delineata, clypeum habens, in quo delphinus, h. e. Minerva Ἰηπία; in altera parte est biga cum auriga curru insidente. Inscriptio a superiore parte ad inferiorem descendens haec est: *ΙΜΕ: ΝΟ.ΙΘΑΝΟΕΝΕΘΑ ΝΟΤ, τῶν Ἀθηνίων ἄθλον εἰμλ.* Disputat de hac inscriptione Walpole Memoirs relating to European and Asiatic Turkey, p. 459. et in altero libro Travels in various countries of the East p. 597. Vasculum altitudinem habet pedis unius et dimidii. Ac videtur non dubium, etiam illud vasculum antiquum cum duobus equis et inscriptione κελῆτι Λυμοκλιδας, apud Walpole in Opere prius memorato pag. 322. quod Aberdeen Athenis reperit, eorundem ludorum praeium fuisse. Quum vasa fictilia Athenarum, Ἀττικὰ σκεύη dicta (cf. Athen. XI, p. 484.), celeberrima essent, eorumque inventio ipsi Minervae tribuere (vid. Crit. ap. Athen. I, p. 28. C. Plin. VII, 55. Harduin. p. 414. not. 50.), aptissime institutum est, ut oleum in κεράμῳ conditum Panathenaeorum victoribus daretur. Denique nolim te fugiat eximius huius loci ornatus. Non dixit nude Ἀργος, sed Ἴπρας εὐάνορα λαόν; quum haec canerentur Argis, dixit Ἴπρας λαόν, cuius tum deae sollemnitates celebrabatur. Similiter Atheniensium Panathenaea honorans, quum καρπὸν ἐλαίας Athenis partum omen vellet esse oleaginae coronae Olympicae, recte

noluit nude dicere in γαλαῖ καυθεῖσα eum deportatum, sed magnificentius surgente oratione addidit: ἐν ἀγγέων ἔρκεισιν παμποικίλοις. Hoc quum negligeretur, eximia haec vasculorum descriptio non intellecta est ab omnibus. Saepe moneo non posse intelligi, quid dixerit scriptores, si negligas quaerere, cur dixerint.

Vs. 37—54. Sequuntur laudes maiorum Theaei. Verbum ἔπειται si nullo discrimine significationis cum accusativo hic iunctum est pro dativo, locus interpretandus erit sic: ἔπειται δὲ καὶ ματρῶν γένει ὑμετέρων εὐάγων τιμὰ, suppleta particula καὶ quae incommode abest. Quare aliam viam in eo. Inesse debet haec sententia: Non tu primus gentis tuae hoc genere virtutis clarus; iam maiores tui materni hanc laudem habuerunt. Quare ἔπειται cum accusativo iunctum ut βαίνειν et similia alias, dictum mihi videtur fere ut ἀνέχεται, ἀνέκει, hoc sensu: Adscendit autem, Theaeae, maiorum tuorum ad illustre genus certaminum honos per Gratas et Tyndaridas. Aliorum explicationes refellere vix opus. Gratas κόμοις favere notum; quare quum Argis hae deae colerentur in consortio Iunonis (cf. supr. ad. vs. 1.), commodè vides iis tribui victorias laudesque gentis Argivae. Invocatas eas vidimus etiam in principio. Tyndaridas cur addat poeta, mox intelliges. Θαμάκις est ἄμα, cf. nott. critt. ad Olymp. VII, 11. Denique σύν secundo loco positum etiam ad Χοχρέσαι retrahendum est, notissimo usu, ut Isthm. I, 29. Pergit poeta: Ἀξιώθειν κεν — ὀμμάων. Invidiosum fuisset, si dixisset: Non est quod Argis oculos demittas, talibus viris cognatus; nemini cedis. Quare aptius hoc e sua persona dixit: Dignum me habere, si Thrasyelo et Antiae essem cognatus, qui non deprimerem oculos. Cf. ad Nem. I, 31. Etiam μὴ κρύπτειν γὰρ ὀμμάων est modestius quam δέχεσθαι λαμπρόν vel simile quid. Venimus ad sequentia. Νικαφορίας γὰρ ὅσαις Προίτιο τὸδ' ἱπποτρόφον ἄστυ δάλλειν. Hanc Boeckhii emendationem nunc probat etiam Hermannus in Heynii editione novissima. Dubitatum quae urbs intelligenda sit. Proetum e Lycia reducem cum fratre Acrisio ita narrant regnum partitum esse, ut ipse Tirynthem cum aliis urbibus teneret, Acrisius Argis regnaret. Pausan. II, 16. Apollod. II, 2, 1. Postea tamen a filiis hereditates mutatas, Perseum Tirynthem concessisse, Megapenthem Argos. Quum igitur secundum haec Proetus Tirynthis, non Argorum fuerit rex, crediderunt quidam, etiam Schmidius, Tirynthem intelligendam esse hoc loco. Sed dubium non est, Argos significari a Findaro, ac videtur non una fuisse harum rerum traditio. Postquam enim cum aliis feminis Argivis Proetides insanientes sanatae erant a Melampode, Proetus cum Melampode et Biantē regnum traditur divisisse, Apollod. II, 2, 6. Melampus autem et Bias regnarunt Argis, Odys. o, 240. Herodot. IX, 34. quemadmodum eorum posterī; unde sequitur etiam Proetum tunc fuisse Argis. Hinc in Scholiis ad Nem. IX, 30. ubi de triplici hac regni partitione exponitur, Proetus dicitur rex Argorum. Credas igitur Proetum, quem aliquando Tirynthe degisse fama ferebat, rediisse Argos sive praesente etiam tum Acrisio, sive post fugam eius. Denique potest quaeri, cur hoc modo poeta designandam censuerit urbem, uti fecit. Findarus ubi in hoc carmine Argos nominat, facit hoc nonnisi cum ornatu, excepto versu antecedente. Proetum, cuius posterī diu regnaverunt Argis, Persidis Tirynthem tenentibus, nobilis erat in priscis fabulis; et quum ille aliquando cum Acrisio de regno certaret, inventus est clypeus Argolicus; cf. Pausan. II, 25, 6. Apollod. II, 2, 1. Clypeus autem Argolicus erat praemium Heraeorum. Quare, quum hoc carmen ipso tempore Heraeorum caneretur, non potuit aptius ornari urbs, quam memorata prisca regia stirpe, cui horum clypeorum debebatur inventio. Ad ornatum spectat etiam ἱπποτρόφον. Homerus regionem dicit Ἀργος ἱπποβοτόν. Audit enim ita proprie planities tota illius regionis

pasuis equorum aptissima. Nam satis aquarum habebat planities, urbs vero in loco siccio fuit sita; cf. Strabon. VIII, p. 371. His expeditis breves simus in reliquis. *Θάλασσην, ornata est*, ut Nem. IV, 88. Porro notabis constructionem: *Quot enim victoriis ornata est tum in Isthmo et quater in Nemea*; ubi secundo loco certus numerus adiectus. *Όσας etiam alias usurpat in his rebus, ut Olymp. XIII, 103. Cleonaeos Nemeorum praesides notavimus Nem. IV, 17. Phialas argenteas Sicyonii certaminis vidimus iam Nem. IX, 51. Έπέβαν, huc accesserunt redeuntis. Sic ἀφικέσθαι, μόλειν, ἐλθεῖν, similia de reditu, cf. Heindorf. ad Platon. Protagor. p. 462. Seidl. ad Eurip. Electr. 6. Non placet ἀπέβαν, quia nimis tenuis esset h. l. locutio: excesserunt Sicyone. Significantius est ἐπέβαν, huc venerunt, haec quoque ornamenta intulerunt in urbem. Verba σὺν οἰνηραῖς θιάλαις explicationem habent participii antecedentis ἀργυρωθέντες, h. e. argenti praemio donati, iungenda ceterum cum verbo ἐπέβαν, quemadmodum participium. De verbis ἐκ δὲ Πειλάνας etc. v. ad Olymp. IX, 104. Addit nunc cetera poeta, breviter. Έξελέγγειν examinare, enumerare. Tegea habuit Ἀλαῖα Minervae sacra, Pausan. VIII, 47, 3. quae suspicor hic intelligenda esse. Scholiastes ad Olymp. VII, 153. πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλεαῖα, Ἐρμαῖα. Hinc quod apud Pausaniam legitur Ἀλαῖα fortasse corrigendum est; nam dea dicta Ἀλεῖα cognomine. Etiam Clitor quod habuerit certamen a Pindaro spectatum, certo dici nequit; nam Azani nonnisi ἱπποδρομίας ἀγῶν habitus apud Arcades; cf. Pausan. VIII, 4, 3. quare hic advocari non debebat. Secundum Pausan. VIII, 21, 2. fuerunt Clitoriis τὰ ἐπιφανέστατα Δήμητρος, τό τε Ἀσκληπιοῦ, τρίτον δὲ Ἑλιδυνίας. Unde conicere licet Κόρεια ibi acta, quae Pindari Scholiastes recenset inter ludos Arcadicos. Nam cum Cerere probabile est Proserpinam ibi cultam, cui sacra fuisse τὰ Κόρεια inde colligas, quod secundum Hesych. T. II, p. 317. Κορεῖα est θυρία τῇ Κόρῃ τελούμενη. Accedo ad verba Ἀχαιῶν ὑψίστατοι πόλεις. Videntur pleraeque Achaearum urbes in collibus et montibus aedificatae fuisse, ut tutiores essent a maris impetu. Sic Γονέσσαν Homerus II. β, 373. αἰπεινήν dicit, quae fuit promontorium Pelles, cf. Eustath. ad I. c. Alte sitae fuerunt Κερύνεια, Βοῖρα, Αἰγαί, Πελλήνη, ut liquet e Pausan. Ach. c. 25. et 26. Καὶ Λύκαιον παρ Διὸς, supple τεμένει. Fuit enim ara in summo montis cacumine, sepimento a reliquo monte separata pro more priscae aevi, unde Eurip. Electr. v. 1274. Λυκαίων πλησίον σηκώματος, ubi cf. Valck. Diatrib. p. 132. Agit de hac ara Pausan. VIII, 38. qui simul tradit hippodromum et stadium, ubi antiquitus habitum Lycaeorum certamen, fuisse in eodem monte prope Pannis templum. Unde vides verba παρ Διὸς non de proximo arae loco intelligenda esse. Memoratur Λυκαίων βωμὸς etiam apud Pindarum Olymp. XIII, 104. Praemium ludorum fuit τρίπους χαλκοῦς, Schol. ad Olymp. VII, 153. Denique ut de constructione moneam, verte: *Proposuerunt haec praemia, ut pedibus manibusque victoriae quaererentur.* Iungo cum Schol. σὺν δρόμῳ ποδῶν; sed Boeckhius dubitat numne ita coniungendum sit an σὺν ποδῶν χειρῶν τε σθένει, ut adeo, si alterum admittas, ad παρ Διὸς non τεμένει supplendum sit, sed consocientur verba παρ Διὸς δρόμῳ, ad stadium et hippodromum Iovis Lycaeii, cui sacra illa certamina, ut Nem. VI, 63. Κρονίου παρ τεμένει: hoc praefert, quod dictionem παρ Διὸς suppleto τεμένει vel ἐν Διὸς suppleto οἴκῳ et similes non putat Pindaricas esse, quippe familiari generi dicendi propiores. Sequitur: Κάστορος δ' ἑλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη κ. τ. λ. Fortasse non inepte hinc aliquis coniciat, Theoxenia Dioscurorum celebrari solita ab hac gente in memoriam hospitii quod Pindarus commemorat. Quidquid est, tutelares dii gentis huius antiquae fuerunt Dioscuri; quare non luxuriante ingenio addita sunt quae sequuntur, sed*

perquam apte. Commemoratis victoriis ad deos earum auctores veniendum erat. Celebrat igitur poeta Tyndaridarum ἀποθέσιν, factam post nobilem cum Apharetidis pugnam, ut fabulae ferebant. Ceterum fuit etiam templum Dioscurorum Argis; cf. Pausan. II, 22. adde introd. ad Olymp. II. Οὐ θαῦμα, h. e. οὐ θαυμαστόν; nam ἐγγε-
νής est pro substansivo. Sensus: non mirum est, innatam iis virtutem athleticam, quum Tyndaridae certaminum fortunam cum Mercurio et Hercule moderentur laetam. Commemorantur dii ἐναγώνιοι, inter quos notus etiam Mercurius, Pyth. II, 10. Olymp. VI, 79. Causa quod nunc simul Mercurium et Herculem nominat, mihi haec videtur. Iuniores erant ex vulgari mythologiae ratione Dioscuri Mercurio et Hercule; nam Mercurius semper deus fuit, quamquam ἐναγώνιος quo tempore factus sit, obscurum est; videtur autem primum Athenis hoc nomine cultus, quod tamen Pindarus, ut par est, non curat: Hercules vero deus factus erat ante Dioscuros, cf. Olymp. III, 38. Non praetereundos igitur censuit qui iam ante Dioscuros erant dii ἐναγώνιοι, sed ita maluit conformare sententiam: Quum hi cum Mercurio et Hercule certaminibus praesint, h. e. quum etiam hi θεοῖς ἐναγώνιοις adscripti sint. Καὶ μὲν θεῶν πιστὸν γένος, ac fidem servant dii erga eos, quos iustos cognoverunt.

Vs. 55—72. Sequitur iam narratio de Dioscuris inter deos receptis post pugnam cum Apharetidis, cuius ipsius descriptio hic exhibetur. Μεταμειβόμενοι δ' ἐν ἀλλὰς κ. τ. λ. h. e. alternis, παρ' ἑμᾶς, ambo simul in caelo sunt, simul in sepulcro Therapnae. Si altero in sepulcro versante alter apud caelestes fuisset, semper fuissent separati, nec unquam Pollux degisset cum Castore, quod tamen expetierat. Quare de sententia Pindari dubitari nequit. Intellexerunt verum Scholia, Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 286. Reitz. (T. II. p. 344. Bip.) alii. Idem traditur Hom. Odys. 2, 303. Dicit autem ἐν γάλοις θεράπναι. Sunt γάλα, ut notum, κοιλώματα, veluti ap. Sophocl. Philoct. 1081. ὁ κοίλας πέτρας γάλον, ubi v. Schol. Porro non praeteriri debet quod γάλα dicebantur etiam θησαυροί, cf. Eurip. Androm. 1094. unde Hesych. T. I. p. 863. γάλα, θησαυροί, ταμεία. Notat ibi Kusterus: „Graeci quemvis locum muro septum et conclusum γάλον vocant, qualia solent esse loca ubi thesauri reconduntur.” Hoc loco, quum praecesserit ὑπὸ κεύθει γάλας h. e. sub terra (cf. Iliad. χ, 482.), vides γάλα recte interpretari Scholiasten ὑπόγεια, h. e. sepulcrum sub terra structum. Fuit autem Therapnae Φοιβαῖον, ubi habebatur Dioscurorum templum, cf. Pausan. III, 20, 1. Etiam III, 14, 9. restituendum cum aliis puto Φοιβαῖον pro Ἐφηβαῖον. Nam Φοιβήιον Therapnae video memoratum etiam apud Herodot. VI, 61. In hoc ipso templo videtur fuisse etiam sepulcrum Dioscurorum. Doctrina de morte deorum orta observatis vicissitudinibus rerum naturae siderumque fuit symbolica; ubi autem aliquis deus temporum processu ad heroum genus esset revocatus, inventae fabulae, quibus mortis causa explicaretur paulo aliter. Ut Dioscuri, quum prisci dii essent, postea heroes facti, tum ad deos iterum revocati sunt. Fuerunt igitur persaepe in templis sepulcra deorum, ut monet etiam Welckerus, quamquam etiam hominum passim constat sepulcra et monumenta in templis habita. Etiam Aegyptii dii habebant sepulcra, ut notum. Hoc loco non praetereundum, quod etiam Spartae μνήμα Κάστορος fuit in templo, cf. Pausan. III, 13, 1. notatum Heynio Antiquarische Aufsätze p. 7. quo videtur respexisse Homerum Il. 7, 244. si ibi Sparta intelligenda. Add. Cicer. d. Nat. Deor. III, 5. Ac fortasse etiam Aphidnis fuit sepulcrum Dioscurorum; cf. Hygin. Astronom. c. 22. Ἀμπεμπλάντες, similem implentes sortem, h. e. habentes. Paulo aliter Homerus dicit πότμον ἀναπλήθειν Il. 2, 263. morte fungi, et μοῖραν βιότιο ἀναπλήθειν Il. 8, 170. Τοῦτον ἦ, h. e. τοῦτον μᾶλλον εἶλετ' αἰῶνα ἢ cet. cf. Hom. Il. α, 117.

quem locum explicat Hermann. ad Vig. p. 804. Add. II. c. 331. Sequitur ipsa uberior harum rerum narratio. Τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίην πως χολωθείς ἔκρωσεν χαλκίαις λόγχαις ἀκμή. Nota encliticam πως: aliqua ratione quacunque; noluit enim poeta religiosus accuratius definire, Castores Apharetidis armenta abegisse; de quo postea. Lynceus et Idas filii Apharei, cuius gentem vide apud Heyn. ad Apollod. Tab. genealog. XIV. tenuerunt autem urbem Arenen in Messenia (Pausan. IV, 3, 4. Apollon. Rhod. Argon. I, 152.). Fuerunt duae huius nominis urbes, una in Triphylia, altera in Messenia; cf. Stephan. Byzant. Ubi sita fuerit Arene Messeniaca, certo non constare dicit Pausan. V, 6, 2. Schol. Apollon. Rhod. I, 471. haec habet: τὴν δὲ Ἀρήνην, πόλιν οὖσαν Πελοποννήσου, Ἰερᾶνα Πελοπόνδρος φησὶ λέγεσθαι νῦν. Strabo tamen VIII, p. 348. C. Ἐφεξὺς δ' οὖν τῷ Κυπαρισσῇ ἐπὶ τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον παραπλίνοντι τὸ Κορυφάσιον, ἣ τε Ἐρανά ἐστιν. Ἦν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κελύσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλίσκῃ. Idem repetit ubi locorum essent Dioscuri, et quum vidisset eos in Messenia alicubi delitescentes, cum fratre eo recurrisse. Caesum igitur Castorem alicubi in Messenia, non ita longe ab urbe Arene; Apharetidas autem inde fugisse ad sepulcrum paternum et ipsum prope Arenen situm, ibique occubuisse. Ac contendit Pausanias Apharetidarum sepulcrum in Messenia esse; cf. III, 13, 1. quamquam rationes non afferens; nam quod ibid. c. 14, 7. dicit, inde nihil efficias. Haec igitur una ratio est. Alteram propono hanc: Secundum Pausaniam III, 13, 1. habebatur apud Spartanos sepulcrum Cynortae, Apharetidarum ex altera traditione proavi (cf. Apollod. III, 10, 4.), porro Apharei μνήμα, cf. Pausan. III, 11, 8. atque etiam Apharetidas narratum in Laconica sepultos esse modo vidimus ex Pausania hanc opinionem improbante. Haec qui tenenda putabit, rem de qua hic agitur dicet in Laconica gestam. Statuendum igitur erit ex hac ratione, Dioscuros armenta rapta in Laconicam abduxisse, eosque in Laconica alicubi insidias struxisse Apharetidis, quos scirent secuturos et res repetituros. Ibi eos ex Taygeto a Lynceo conceptos; Castorem igitur caesum alicubi in Laconica. Apharetidas inde refugisse ad sepulcrum patris, hoc autem in Laconica, utpote gentis huius patria, alicubi fuisse situm, atque ibi Apharetidas occubuisse. Ac tradit Lycophron vs. 550 seq. qui tamen aliam pugnae causam affert, rem in Laconica gestam; add. Hygin. Astronom. c. 22. Atque haec quidem altera ratio est. Equidem nihil affirmo; inclinat tamen animus, ut in Laconica rem actam credam, Dioscurosum patria et harum fabularum sede. Ac probabilius est Dioscuros cum armentis rediisse in Laconicam ibique Apha-

retidarum impetum expectasse. Quidquid est, aut in Messenia aut in Laconica tota res acta. Nam ut Castorem quidem in Laconica, Apharetidas autem in Messenia caesos credam, non facile adducar, quandoquidem Pollux caesis Apharetidis redux nondum mortuum invenit Castorem. Quomodo autem hoc fieri potuit, nisi miraculum subesse contendas, qualia in his quidem rebus non amarunt veteres, si altera pugna ad Arenen gesta est? Ceterum pugnatum esse super Idae et Lyncei armentis, traditum erat iam in carminibus Cypridis; cf. Proclum Chrestom. quae Pindarus sequitur in toto hoc loco. Ab aliis huius pugnae causa inde repetitur, quod Dioscuri Leucippidas Apharei filiis desponsas rapiissent: v. Theocrit. Idyll. XXII. Schol. ad hunc Pindari locum et ad Hom. Il. 7, 243. Hygin. Fab. 80. Lycophron autem post raptas puellas propter ἔδνα iurgium factum ab Apharetidis pugnamque ortam dicit, Cassandr. vs. 546 seq. Notavit haec Heynius ad hunc Pindari locum et ad Apollodor. Observatt. p. 290. Sane raptas a Dioscuris Leucippidas vetus doctrina tradidit, remque expressam vidit Pausanias in Throno Apollinis Amyclaei (cf. Lacon. c. 18.). Sed hunc raptum prius factum, pugnamque de qua agitur postea propter boves ortam, narrat Apollodorus III, 11, 2. non temere, opinor, postquam haec tanquam historica ad distincta tempora revocabantur. Nam filii Dioscuris ex Leucippi filiabus nati perhibebantur secundum Apollodorum Mnesileus et Anagon; Pausania autem teste Anaxis et Mnasinous, qui horum statuas apud *Argivos*, a Dipoeo et Scyllide factas vidit, cf. Corinth. c. 22. Hos autem iam non videntur natos censuisse post Dioscurorum e vivis discessum, sed editos, puto, statuerunt iam tum quum viverent Dioscuri inter homines; quo posito dicendi fuerunt Dioscuri discessisse e terra postea, alio tempore, orta pugna cum Apharetidis propter boves. Video hinc non temere Pindarum secutum esse carmina Cypria. Haec dicenda habuimus de his rebus. Pergo: ἀπὸ Ταίγερου πεδαναγῶων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους. Lectionem ἡμένους reiecit Boeckhius et scripsit ἡμένους, rationibus propositis in notis criticis. Equidem plane concedo in eius sententiam. Nam Lynceus δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους mihi quoque magnopere displicet. Bobus abductis celeriter is adscenderat Taygetum, ut inde dispiceret Dioscuros. Et huic rei intentum credamus sedisse ἐν στελέχει? Ferren, si altam arborem adscendisse diceretur ut longius latiusque prospiceret, sed in trunco sedentem non intelligo. Num cursu fatigatus erat? Hoc nemini veniet in mentem. An fuit in eo tanta ignavia, ut sedens quam stans dispicere mallet? Vides hoc quoque esse ineptum. Non sedere solemus, sed erecti stamus, toto corpore cum oculo acie intento, ubi quaerimus hostem. Quare quae aliis in hac re digna viro tranquillitas videbitur, eum equidem ridiculum dico torporem. Si dicas Pindarum apposuisse hoc, ut vulgarem fabulam refutaret, ne sic quidem multum proficias. Nam si alia substituenda censebat, ea debebat substituere, quae non inepta essent. Quae quum ita sint, tenebimus Dioscuros in cavo robore delitescentes, quae Cypriorum carminum fuit traditio. Concesserant huc insidias parantes Apharetidis. Denique hoc quoque pulchre perspexit Boeckhius ἡμένους non esse probabile. Tyndaridae una susceperant hoc bellum, una parabant haud dubie etiam insidias. Iam quid tandem assecutus esset Pindarus fingens, alterum in trunco delituisse, alterum fuisse alicubi in propinquo? Nam in propinquo sane fuit Pollux, quoniam statim procedit. Quid igitur? Num ille alio in loco delitescerat, ut diversis ex partibus insidiae fierent, et ne, siquid accideret, ambo simul opprimerentur? At enim si oppressum se iri putassent, nec ambo nec alteruter truncum insedisset. Insidias parabant, atque ut interdum utilis sit, ex diversis locis si incurratur in hostem, maxime si copias sat multas habeas, tamen a du-

obus viris non minus commode et fortasse felicius etiam impetus fieri poterit, si ex uno loco coniunctis viribus provolabunt. Porro hoc quoque non improbabile dices, spero, quod quum ambo ibi sederent, alter tantum transfixus est, ut ridiculus essem si his immorarer. Quae quum ita sint, ut dixi causa idonea reperiri nequit, quae impulerit Pindarum, ut aliquid in his novaret. Certum igitur habeo, eum in nulla re a carminibus Cyprii recessisse. Addit: *Κείνου γάρ — δέϊτατον ὄμμα*, quae cur adiecta sint, monuit iam Boeckhiius. Ceterum respicit hunc locum, ut videtur nobis cum Heynio, Scholiastes ad Aristophan. Plutum 210. unde sua habet Suidas v. *Λυγκέως*. Addit Suidas etiam locum Apollon. Rhod. Argon. I, 153 seq. ubi similiter praedicatur magna eius oculorum acies. Et ipsa haec Pindari verba Pausan. IV, 2, 4. spectat: *Λυγκέως, ὃν ἔφη Πίνδαρος, ὅτε πιστά, οὕτως δὲν ὄραν, ὥς καὶ διὰ στελέχους θεᾶσθαι δρυῶνος*. *Μέγα ἔργον ἱμήσαντο*, phrasis nota ex Homero. Ad vs. 65. pertinet Etym. M. v. *Ἀφαιεύς*: ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ Πίνδαρος Ἀφάερης (ita enim scribendum) ὑποτίθασι τὴν εὐθείαν. *Μοχ καὶ πάδον*, nempe statim etiam puniti sunt. *Ἥλθε* non est: aliunde venit, sed processit adversus eos. Aufugerunt Apharetidae, nec restiterunt antequam venissent ad patris tumulum. Hic prope manes patris pugnam sustinent arrepto cippo tumuli paterni, atque hoc ipso etiam occumbunt genusque ipsorum extinguitur. Sentire mihi videor, haec non potuisse aptius tradi. *Ἀγαλμ' Αἶδα* dicit *στήλην*, cippum tumulo impositum, ut cum veteribus recte explicuit Heynius hic et ad Apollod. II, p. 291. Ac *στήλην* agnoscunt Scholia ad hunc locum, et Schol. Lycophr. 559. Suidas v. *ἄγαλμα*: *Πίνδαρος δὲ τὴν ἐπὶ τάφου στήλην οὕτω καλεῖ*. *Στήλην* appellat etiam Theocritus XXII, 207. Nec Lycophron quod habet l. c. *ἄγαλμα πῆλός τῶν Ἀμυγκάλων τάφων*, aliter interpretandum est. Fuit igitur cippus modice magnus et cum arte dolatus, ut cum Zoega loquar, qui de his rebus accurate disputat de Obelisc. p. 353. ubi *ἄγαλμ' Αἶδα* vertit: *donarium inferorum*. Comparari me iudice potest *μῆλος Αἶδα*, h. e. *θρήνος*, Eurip. Electr. 143. et *Αἶδα γῶος* Aristoph. Thesmophor. 1050. *Ἄλλ' οὐ νιν φλάσαν οὐδ' ἀνέχασσαν*, h. e. non tamen contuderunt eum nec repulerunt. Ceterum nota ex Homero *χαίζομαι, ἀναχαίζομαι, ἀποχαίζομαι, ὑποχαίζομαι*. Activam formam *ἀναχαίζοντες*, significatione tamen medii, habet Xenoph. Anab. IV, 1, 12. *Ἔρημοι, desolati*. *Ἐρίς* ut *νέικος* etiam de bellico certamine dicitur, II, ξ, 389. ρ, 253. Huic loco similis sententia est Olymp. XI, 41. De constructione *χαλεπὰ οὐλεῖν* cf. ad Nem. III, 29.

Vs. 73. usque ad fin. Redit Pollux, fratremque invenit morientem. Gravissime dolens precatur etiam sibi a Iove mortem, quam Iuppiter negat, at concedit ut coniuncti alternis vivant in Olympo et sub terra. Verba *Ἀσθματι δὲ φρῖσσοντα πνοὰς* ita intelligit alter Scholiastes: *frigido spiritu laborantem*, quod secuti sunt alii. Sane frigidus est morientium spiritus; sed quid est, *spiritum habere frigidum ἄσθματι*? Non fieri frigidum morientium spiritum per *ἄσθμα*, medici docent; quare vehementer erravit Pindarus, si hoc voluit. Aberres etiam si *ἄσθματι* pro *σὺν ἄσθματι* dictum accipias, quod non opus est pluribus ostendere. Suspisor igitur hunc esse verum sensum: *Asperum iam halitum habentem difficultate respirandi*, atque hoc est *πνευστιώτα*, uti Scholiastarum alter interpretatur. Ad haec, *Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς*, Hermannus in Heynii editione novissima scribit: „Nimis levi manu hic corrigunt δὴ. Ostendi enim debebat, poni ita δὴ potuisse, quod haud facile credam. Scholiastes haec praeteriit. Vide vero ne poeta Castorem, ut Iovis filium, maiorem lacrimis finxerit, et proinde sic potius scripserit: *Θερμὰ δ' οὐ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς, ὄρθιον γῶνας*.” Non accedam. Nolo monere ieiunum iam esse additum *στοναχαῖς*, totam

sententiam magnopere displicere dico. Eximie commotum videmus Pollucem; qua ratione igitur, quo consilio hoc adiecerit Pindarus, non lacrimasse eum, quo nihil vidi magis frigidum? Si non lacrimasset Pollux, plane hoc tacuisset poeta prudentissimus, non inculcasset alieno loco. Tamen fateor mihi quoque dubium videri δῆ. Nam δὴ πρὸ δὴ τότε vix dici potest. Sin accipias *θερμὰ δὴ* dictum quo sensu dicitur *μαίεστον δὴ, πολλὰ δὴ, μάλιστα δὴ*, desiderabitur copula hunc locum cum antecedentibus nectens. Quid vere scripserit poeta, difficile dictu; coniicias *θερμὰ δ' ὄν*; sed ne hoc quidem probaverim. Ceterum *στοναχαῖς* est cum gemitu, cf. Il. ω, 696. Odys. ω, 416. Accedo ad haec: *τίς δὴ λύσις ἔσσειται πενθέων*; Errant qui Castoris dolores intelligunt. *Πένθεα* sunt luctus *Pollucis*. Fratre carissimo moriente nullum sibi videt luctus finem, nisi cum eo moriatur. Mortem igitur expetit sibi. *Φθῶν τατωμένῳ*, ut *φθῶν τητώμενῳ* Eurip. Hel. 281. *Ἐοὐ μοι νόός*, h. e. *immortalis es*. In verbis *τόνδε δ' ἔπειτα πόσις κ. τ. λ.* simplicissimum videtur hoc: *Hunc autem maritus, semen mortale matri tuae ferens, sevit heros. Στάξεν*, h. e. *ἔσπειρε*. Venit hoc poetae in mentem, quum praecessisset *σπέρμα*. Porro *σπέρμα θανάτῳ* de ipso semine dictum, ut supra vs. 17. *σπέρμα ἀδελφμαντον*. Sensus: *Hunc autem maritus genuit et genuit mortalem. Θάνατόν τε καὶ γῆρας*, ut Isthm. V, 13. *Ἄϊδαν γῆρας τε*. Ceterum *ἀπεχθόμενον, οἰκόμενον, στυγερὸν*, similia, sunt usitatissima senectutis epitheta. Ad verba αὐτὸς Οὐλύμπον κατοικήσαι ἐδίλεις, Hermannus in novissima Heynii editione scripsit haec: „Haud dubie verum vidit Benedictus: αὐτὸς Οὐλύμπον δίλεις οἰκεῖν ἔμολ. Cave credas Pindarum non dixisse *δίλειν*. Crasin, quam Boeckhius hic admisit, cuius similem intulit Olymp. II, 176. difficilior sit tueri quam *δίλειν*.” De crasi v. nott. critt. ad Pyth. I, 62. Ceterum Minervam et Martem nominat ut rei bellicae praefectos, cuius etiam Pollux studiosus fuerat, monente Schmidio. *Κασινγήτον περί μάχασσαι*, constructio qualis apud Homer. II, π, 497. *Μοχ ἀποδάσασθαι*, scil. αὐτῷ. Pergitur: *Ἄνδ' ἔλυσεν κ. τ. λ.* Noli sic intelligere: *Pollux alterum eligens effecit, ut resolverentur oculi, deinde vox Castoris*. Nam hoc sic admodum ieunum est. Ferrem quodammodo hoc: *effecit ut revivisceret; non fero: effecit ut primum oculi resolverentur, deinde vox*. Quare simpliciter verte: *Tum resolvit oculos, deinde vocem Castoris*. Quis? An Pollux ipse, Iove ei hanc veniam dante, fratrem in vitam revocavit? Non credo. Totus hic locus ita comparatus est, ut ad Iovis potestatem omnia revocentur. Hunc imploraverat Pollux, hic dederat optionem, hunc par est rem exsequi. Ipsa igitur Iovis vi factum est, ut utriusque sors simul immutaretur. Pindarus Iovem non nominavit, puto, quia neminem de hoc dubitaturum credebatur. Ceterum universam fabulae huius narrationem ex Pindaro maxime, cuius etiam meminere, duxere Schol. brev. et Schol. Villos. Iliad. γ, 243. adde Tzetz. ad Lycophr. 88. huc spectantem, Schol. Odys. λ, 300 sqq. Castor dicitur *χαλκομήτης*: fuit enim *μίτρα* cingulum laneum lamina aerea inductum ventrem tegens sub *ζώματι*. V. Apollon. Lex. Hom. Etymol. Magn. p. 589, 9. Schol. brev. ad Il. δ, 137. Boettiger Vasengemälde Tom. II, p. 84. Noti sunt *ἀμτροχίτωνες* Lycii Il. π, 419. ubi v. Heyn. et *αἰολομήτης* Ὀρέσβιος Il. ε, 707. *χαλκομήτην* Penthesileam appellat Lycophr. 997. Adde Musgr. ad Eurip. Troad. 284.

[N E M. XI.]

Aristagoras e Pisandridarum nobili gente Tenedius quum prytanis factus summum hunc honorem iniret, cantatum videtur hoc carmen in ipso prytaeano, praesentibus gentilibus novum magistratum in prytaeanum comitatis. Introducebatur enim sollemniter novus prytanis in prytaeanum, ubi respublica ei per annum gubernanda erat, et fiebant sacra precesque pro novo magistratu et celebrabantur epulae. Sunt haec εἰσιρήρια, quarum frequens apud Graecos mentio; ut Demosthenes Mid. p. 552. sese pro Senatu εἰσιρήρια sacrificasse dicit. De tempore odae nihil traditum exstat, nec coniectura quidquam effici potest. Laudat Pindarus etiam victorias ab Aristagora e certaminibus gymniciis reportatas; unde factum est, ut hoc carmen epiniciis adderetur, quem errorem notarunt iam veteres grammatici. De insula Tenedo exstat liber singularis: Ludovici de Hemmer Respublica Tenediorum e tenebris antiquitatum eruta nummisque illustrata. Mihi hoc loco in primis cum lectoribus communicanda sunt quae Muellerus, collega amicissimus, de Tenediorum prytanibus ad me scripsit. „Ἐταῖροι, ait, in Scholiis ad vs. 1. dicuntur esse οἱ συμπορευόμενοι, de qua re vehementer dubito. Prytanes enim Tenediorum haud dubie optimates erant, quales olim in civitatibus Ionum, Doriensium, Aeolum plurimis summam rerum tenebant. Alii fuerunt Atheniensium prytaenes; sed hoc institutum novum et ante Clisthenem inauditum. Illi autem antiquiores prytaenes insigni et fere regia erant dignitate, quod ipsum nomen indicat proxime ad regium accedens. Ita de regibus Spartanorum Charon Lampsacenus egisse videtur πρυτάνεις ἢ ἄρχοντας τῶν Λακεδαιμονίων recensens, Suid. h. v. Quid igitur? Num fide dignum, tales prytaenes apud Tenedios fuisse plures in insula tam exigua? Nam apud ipsos Milesios singuli erant, ut tyrannicam dominationem appeterent, cf. Aristot. Polit. V, 4, 5. Smyrnae quidem plures fuisse traduntur et Cyzici, sed haec in tempus cadunt, quo nomini prytanum species tantum pristini honoris relicta erat. Singuli occurrunt apud Cumanos in Aeolide; vide nummum quem affert Spanhemius de Prytanibus et Prytaneis c. 3. Graev. Thes. Antiquitt. T. V. p. 698. Similiter apud Pergameno memoratur unus, πρυτανεὶαν ἐκ γένους adeptus; cf. Spon. Misc. Antiq. n. 79. p. 348. Rhodi quidem bini erant, sed tamen singuli rerum summae praeerant, ita ut alter alteri per sex menses obtemperaret. Vid. Paulsen de Rhodo Dissertat. p. 56. Quorum institutum ad Tenediam prythaniam illustrandam etiam propterea aptum est, quod Rhodii prytaenes in ipso prytaeano publica negotia tractabant, ibique legatos ab aliis civitatibus missos hospitio excipiebant. Cf. Polyb. XV, 23. XXIX, 5. Quod etiam in Tenedo factum esse colligitur e Pindari verbis: καὶ ξένων Αἰὼς ἀνέχεται θείας. Verum maximam similitudinem intercessisse puto inter Prytanes Corinthios et Tenedios. Nam etiam illi annui erant, fere regia potestate, ex una nobilissima Bacchiadarum gente lecti. Similiter censeo in Tenedo unam Pisandridarum gentem summum hoc ius habuisse, ita ut quotannis unus e gente prytanis esset. Atque hoc ipse poeta significare videtur. Ἐταῖροι igitur gentiles sunt Aristagorae, qui sacra Vestae Πρυτανίδος cum prytaene curabant, ipsi tamen non erant prytaenes.” Haec Muellerus, quae mihi quidem maxime probabilia videntur. Etiam Boeckhius unum fuisse prythanem nunc concedit, licet in nott. critt. p. 557. plures agnoverit prytaenes,

ita quidem ut Aristagoram *πρῶτον πρύτανιν*, ceteros *συμπρυτανεύοντας* intellexerit: idem tamen *ἑταίρους* non gentiles universim intelligit, sed collegium cui praeest prytania, quocunque nomine appellatum, sive *βουλὴν* sive *γερονσίαν* sive *προβούλους* etc. Hos enim esse, qui vs. 5. *ὁρᾶν φυλάσσειαν Τινέδον*, quod ad reipublicae administrationem pertineat: posse tamen etiam senatores illos ex eadem Pisandri gente esse: sed sine senatu vel aliquo concilio non posse prytanin reipublicae praeesse.

Vs. 1 — 10. Invocatur Vesta et preces fiunt pro novo magistratu. Fuit Vesta Croni et Rheae filia natu maxima; cf. Hymn. Hom. in Ven. 22. Hesiod. Theogon. 454. Haec igitur *πρυτανεία* *ἄλογγε*, de quo egit data opera Spanhemius de Vesta et Prytanibus Graecorum in Graev. Thes. Antt. T. V. p. 664 sq. Pergit: *Fauste Aristagoram nunc recipe in thalamum tuum, prytaneum, fauste etiam una venientes comites*. Nam introducebatur sollemniter Aristagoras in prytaneum. Videtur autem Aristagoras non sine causa nunc distingui a ceteris, siquidem solus ille prytanis. *Ἀγλαῶ σκάπτῳ πέλας*: stabat igitur in illo prytaneo statua Vestae sceptrum tenentis, prope aram publicam, ad quam accesserant preces facturi. Theophilus Fridericus Welckerus de hoc loco haec ad me dedit: Sceptrum habet Vesta in antiquissimo monumento villae Borghes. cf. Winckelmann. Opp. T. III, tab. 7. etiam in ara Capitolina, cf. Monum. ined. tab. 5. et in nummis; v. Hirtii Bilderbuch tab. 8. 11. 12. Tamen statuae Vestae videntur fuisse rarissimae, atque etiam templa eius. Pausanias unum memorat deae templum apud Hermionenses, in quo ara tantum fuit sine statua (II, 35, 2.), quemadmodum nullum fuit simulacrum Romae in templo Vestae (Ovid. Fast. VI, 295.). At fuisse videtur statua in Pythio Apollinis templo (Hymn. Hom. XXIV.), ac commemorat Pausanias unam Vestae statuum Olympiae inter donaria Smicythi (V, 26, 2.). Ad prytanea ut veniamus, ut in Tenedo, sic in prytaneo Atheniensi fuit statua Vestae; cf. Pausan. I, 18, 3. haud dubie cum sceptro. Tamen hoc tantum exemplum commemorat Pausanias, ut credas etiam in prytaneis raro conspectam esse deae statuum. Addi fortasse potest prytaneum apud Naucratis, in quo coenabant natalitiis deae, ut suspiceris adstitisse deae statuum. Tamen etiam hoc incertum. Nec memorat statuas Casaubonus ad Athen. XV. p. 700. multa prytanea recensens. Ac nulla servata est statua quae quidem certo possit pro tali haberi. Visi quidem sunt sibi videre Vestam Hirtius Bilderbuch. tab. 8. nr. 9. et 10. Bekkerus August. tab. 97. Piranesi Raccolta di tempi antichi tab. 10. tamen Welckerus monet horum explicationes partim incertas, partim manifesto falsas esse. Ceterum tractat hanc quaestionem de Vestae simulacris etiam Spanhemius de Vesta et Prytanibus Graecorum cap. XIII, p. 683. Graev. Thesaur., unde tamen non discis plura. *Οἱ σε γεραίροντες* — *κνίσσαι*: quippe sacra Vestae *Πρυτανίδος* curabant Pisandridae. *Sacrificiis* igitur, ait Pindarus, saepe te honorantes pro publica salute oblati, incolumem servant Tenedum. Aliter Boeckhius: vide introd. *Ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν* veritam: honorantes te prae aliis diis. Vestae primae libatum esse, docent interpretes ad hunc locum. Scholiastes citat Sophoclis fragmentum 82. *ὃ πρῶτα λοιβῆς Ἑστία*. Adde Schol. Aristoph. Vesp. 842. *ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀπ' Ἑστίας ἀρχονται*, et Hesych. in verbis *ἀπ' Ἑστίας ἀρχόμενος*, ubi v. intt. porro Hymn. Hom. XXVIII, 4. Davis. ad Cic. de Nat. Deor. II, 27. ne plura. Tamen haec aliena esse ab hoc loco, vel inde liquet, quod etiam verba *πολλά δὲ κνίσσαι* iungenda sunt cum verbis *ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν*, et quod hic non nisi de publicis Vestae sacris ab hac gente in prytaneo curatis sermo est. Pertinebat cura prytanei et Vestae *Πρυτανίδος* ad Pisandridas; hanc igitur deam in primis venerabantur, nullumque numen habebant augustius. Haec, me iudice, est Pindari mens.

Hinc addit: *λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ αἰοῖα*. Fuerunt haec sacrificia maxime sollemnia. Ceterum *λοιβαί* factae monente Heynio quotidie, iuvencae mactatae statis diebus. Nam *κλισαν* intelliges iuvenearum; cf. Spanhem. ad Callimach. in Cerer. 109. et de Vesta et Prytanibus p. 666. Ac tum in primis videtur etiam choricus cantus fuisse adhibiti. Verba *καὶ ξενίου Διὸς ἀσκέται θέμυς* cum Muellero de epulis accipio legatis civitatum praeberi ibi solitis in prytaneo. Volebat sic etiam Gedikius, qui Atticum morem comparat; cf. Pollux VIII, 138. Aristoph. Acharn. 125. Dicitur *Διὸς ξενίου θέμυς* etiam Olymp. VIII, 21. quamquam ibi dea est. *Ἀενάοις*, semper paratis, de crebra hospitalitate: vel ut Boeckhius putat, quod semper ibi, quovis die, epulantur civitatis custodes, prytanis cum consiliariis et ceteris, qui vocati sint, fere ut Athenis. Ceterum affertur etiam hoc inter honores Vestae, quia in sacra Vestae domo fiebat. Additur: *Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ — καρδίᾳ*. Videmus prytanem per duodecim menses praefuisse reipublicae, quibus peractis alium ex suis eligebat gens. Ceterum etiam mihi displicet *σὺν* bis positum; quamquam enim repetitio praepositionis non infrequens est in una notione accuratius definienda, ut Isthm. IV, 53 seq. *καὶ νῦν ἐν ἄρει — ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ*, cuius multa similia, tamen hoc loco quomodo placere potuerit Pindaro duplex *σὺν*, non assequor. Ac Boeckhius quidem prius *σὺν* mutare malit, quod mihi non placet, quum *σὺν δόξᾳ* et *ἐν δόξᾳ* recte dicatur, non item *δόξᾳ* nude positum usus tulisse videatur. At alterum *σὺν* necessarium non est, ut dicitur *ἡδομένη ψυχῇ, ἀμόχθῳ καρδίᾳ, θυμῷ γέλανεῖ*, cet. Hinc ego sic malim: *ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δωδεκάμηνον περᾶσαι νῦν ἀτρώτῳ καρδίᾳ*, in quo intelligitur *δός*, cf. Boeckh. nott. critt. p. 428. *Ἀτρώτῳ*, nullo dolore contristato animo cf. ad Nem. I, 48.

Vs. 11—32. Laudatur pater Aristagorae Arcesilae, tum Aristagoras ipse saepe victor in vicinis certaminibus, ac victurus etiam in maioribus si per parentes ea licuisset adire. Patrem poeta nominat honoris causa. *Μὲν* vs. 11. respondet sequenti *καί*, ut Pyth. II, 58. et passim. Nam vera membrorum ratio haec est: *Ἄνδρα μὲν ἐγὼ μακαρίζω — καὶ τὸ θαντὸν δέμας κ. τ. λ.* Sed quum in principio *δὲ* abesse non posset, ne hiaret oratio, *μὲν* post *μακαρίζω* demum collocatum est. Clarius etiam hinc liquet, *θαντὸν δέμας* et *ἀτρεμὴν* Arcesilae esse, non Aristagorae, quamquam hoc per se satis manifestum. *Ἀτρεμὴ σύγγονος* est innata constantia animi, animus interritus, et recte Boeckhius hanc virtutem Arcesilae servavit. Qui mutare nolunt, nimis parum faciunt Pindarum in hoc homine laudando. Iam laudato patre per sententias generales redit ad Aristagoram ipsum. Nexus sequentium verborum hic est: *Siquis autem opes habens pulchritudine praestat et in certaminibus robur suum ostendit, summam is tenet pro mortali condicione felicitatem, et par est eum celebrari laudibus; vicit autem Aristagoras decies sexies.* *Ὀλβον ἔχων* dixit, non *ὄλβον ἔχει*, consulto. Nam opes nunc commemorat complementi causa; imprimis attendi vult ad corporis virtutes, quandoquidem ad victorias Aristagorae venturus est. Quare ad haec significanda verbis finitis utitur. *Παραμεύεται* est pro *παραμεύηται*, opinor. *Μορᾶς* retinendum iudicat Hermannus. Scribit enim sic in Heynii editione novissima: „Non opus ut quidquam mutetur, siquidem verba, in quibus comparatio aliqua inest, etiam cum genitivo, ut nomina comparativa, construuntur.” Additur: *Θνατὰ μεμνώσθω περιστέλλον μέλη*. Credas vertendum: *Mortali recordetur se corpore amictum*, uti placuisse video pluribus. Ac notae sunt locutiones, imprimis philosophorum, permultae a corporis cum vestimento comparatione derivatae; cf. Wytenb. Epist. crit. p. 49 seq. Creuzer. ad Plotin. de Pulchritudine p. 304. Tamen alia videtur fuisse poetae mens, qui praesens tempus *περιστέλλον* posuit, non praeteritum. Verte, quod est simplicissimum: *Mor-*

talia recordetur se vestire membra, et postremo terram se induturum. Nam quum poeta posset dicere *τρίφων, θεραπύων*, mortale sciat se alere corpus, maluit *περιστέλλων, vestire, vestibus ornare*, propter ultimam illam vestem, terram, quam corpus post mortem habebit. Quae res quum non animadversa esset, interpretes duriorum constructionem praetulerunt. De usitata locutione *γῆν ἐπιέσσασθαι* agunt interpretes ad Hesych. T. I, p. 1332. adde Heyn. ad Hom. T. IV, p. 462. Ceterum quum sensus requiratur hic: *Sciat se summam felicitatem assecutum*, Pindarus maluit sic: *Sciat se mortalem, ne appetat plura*, consulto cum laude admonitionem modestiae coniungens, quum Aristagoras summum tunc in insula imperium teneret. Conferes cum his finem carminis et quae ibi monemus. *Ἐν λόγοις*, in sermonibus civium par est eum laudari. Nam distinguit poeta *λόγους* et *αἰσῶδας* hic manifesto. *Ἐκ περικτιόνων*, h. e. *περιοίκων* Tenedi, cf. Boeckh. nott. critt. ad Nem. VI, p. 536. Vicinos Tenedum circumcolentes vicerat Aristagoras sexies decies. *Νίκαι ἐκ περικτιόνων* iungendum liquet: cf. Pyth. IV, 66. Denique *πάτρα* est gens Pisandridarum. *Ἐλπίδες ὀκνηρότεραι*, exspectationes parentum iusto cunctantiores, necdum eo aspirantes, ut putarent filii robur maioribus suffecturum certaminibus: quamobrem filium retinuerunt, ne Pythium et Olympicum certamen subiret. *Ἐσχον πειρᾶσθαι*, ut *σχήσω σε πῆδᾶν* Eurip. Orest. 257. *διακωλύουσί σε εὐδαίμονα εἶναι* Platon. Lys. p. 208. E. Neque enim semper opus est *μή*. *Ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον*, prosopopoeia quaedam iurisiurandi. Comparat Scholiastes Hesiod. Theog. 231. *Παρά Κασταλία καὶ παρ' εὐδέκδρω μολὼν ὄρχῳ Κρόνου*, verto: *Si ad Castaliam colleque Croni venisset et pugnasset*, iuncta, ut passim fit, notione veniendi et morandi. *Ἐνὸςθησε, domum rediisset.* *Κωμάσσει*, intelligo h. l. *κώμον*, quasles victoribus statim post victorias in ipsis ludorum locis habebantur. Cf. ad Nem. V, 38. *Rediisset igitur celebrato commissionibus sollemni Herculis festo et corona tempora cinctus.* Ceterum quum Pythia et Olympia memoraverit, iure suo ornavit non nisi ultimum. *Οἰκεία καλά, laudes ei destinatae, suae futurae, si tentasset.*

Vs. 33. usque ad fin. Claris maioribus ortus hanc habet virtutem Aristagoras, quae quum eximia fuisset in gentis auctoribus, tum cessasset, nunc laetius in hoc viro revixit. Sic transit ad imbecillitatem naturae humanae et utilibus monitis carmen absolvit. Primo loco agit de origine Aristagorae. Paternus gentis auctor fuerat Pisander Achaeus, qui quum Dorienses Peloponnesum invasissent, cum Pelopidis Amyclis migraverat. Fuerunt plures Achaeorum migrationes succedentes; nunc de prima migratione cogitandum est, inchoata ut fertur ab ipso Oreste, qui tamen in Arcadia mortuus esse dicitur, continuata a Penthilo. Conscenderunt hi naves Aulide, susceptis etiam Cadmeis et Boeotis permultis; unde Boeotica adeo haec colonia dicta: cf. Strabon. IX, p. 402. et venerunt in Lesbum et Tenedum circ. ann. 95. post Troiam captam. Cum Strabone libr. XIII, p. 582. et Velleio I, 2. conferendus imprimis Muellerus Histor. Orchom. p. 398. et p. 477. accurate de his rebus disputans. Adde Mezir. ad Ovid. Heroid. T. II. p. 377 sqq. Iam ad Pindarum ut veniamus, Pisander revera fuit Amyclaeus, siquidem probabiliter censet Muellerus Hist. Orchom. p. 319. Amyclas, non Spartam fuisse principem Pelopidarum sedem et caput regni. Sed parvae tum erant Amyclae, quum Pindarus haec scriberet, et obliterata memoria priscae huius urbis splendoris; quare quum Doriensibus in illis terris regnantibus, Sparta caput regni esset, cui etiam Amyclae subiectae, Pindarus horum temporum rationem secutus Spartae nomine illas regiones designat et Spartanum dicit Pisandrum s. ex Spartana regione oriundum; profectum tamen Amyclis, ut vera traditio ferebat. Porro quum etiam in Tenedo haberentur gentes Boeoticae priscae migratione eo delatae (cf.

Thucydid. VII, 57.), fuisse videntur inter has etiam Melanippidae, originem trahentes a Melanippo, celebri Thebano heroe, qui Tydeum vulneravit in bello Thebano; cf. Apollod. III, 6, 8. ibiq. Heyn. p. 251. Iam vide Pindarum: *Facile erat, ait, agnoscere in Aristagora sanguinem Pisandri Spartani et Melanippidarum mixtum olim ad Ismenum*. Mater igitur gentis Pisandridarum fuit e gente Melanippidarum, qui quum in Boeotia se adiunxissent Achaeis migrantibus, inde ducta uxore Pisander gentis Pisandridarum auctor factus est. Mox Ἀρχαίαι δ' ἀρίται — σθένος, verto: *Antiquitus innata virtus reducit per vices robur suum generationibus hominum s. hominibus*. Αναφέρεσθαι activa significatione, ut φέρεσθαι Pyth. VII. fin. Ad vocem ἐθέλει cf. Gregor. Corinth. p. 56. ibiq. Koen., Platon. Phaedr. p. 230. D. ibiq. Ast. Πλούτῳ ἴσον, proventu pari. Ἄγει, ducit, regit. Eurip. Troad. 885 seq. ὅστις ποτ' εἰ σὺ δυστόπαστος εἰδέναι Ζεὺς, πάντα κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Ac notum ἄγειν imprimis de Fato. Τὸ δ' ἐκ Διὸς, ex Iove vero. Praeponi solet his aliisque formulis articulus non sine quadam vi; ut hoc loco propter oppositionem. Ad sententiam confer Olymp. XII, 7. σύμβολον δ' οὐ πῶς ἐπιχθονίων πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένης εὖρεν θεόθεν. Sed monendum iam de consilio huius sententiae et sequentium. Etenim Pindarus quum virtus antiqua huius gentis in Aristagora laetius revixisset, dixerat de naturae humanae ratione, quae, ut ipsa haec terra, vicissitudinibus subiecta est. Hinc nunc apte transit ad finem carminis, in quo, uti pulchre perspexit Scholiastes, Aristagoram monet, ne tyrannidem affectet. Nam de certaminibus quidem non loqui poetam, omnibus, puto, manifestum. Proponit autem Pindarus haec consilia, ut solet, prudenter, non expresse nominans id quo spectet oratio sua, ita tamen significans, ut acutioribus quid velit non obscurum sit. Tenere igitur voluit Aristagoram, quod Theognis vs. 585. dicit, licet alia causa: Πᾶσιν τοι κίνδυνος ἐν ἔργμασιν, οὐδὲ τις οἶδεν, ποί στήσειν μέλει πρήγματος ἀρχομένου. Hinc igitur perspicies quae sequuntur. Ἄλλ' ἔμπαν μεγαλοπρίαις ἐμβαλνομεν κ. τ. λ. h. e. Sed tamen audacibus consilii indulgemus, factaque multa molientes. Ἐμβαλνεῖν est suscipere, aggredi, ut apud Platon. Phaedr. p. 252. E. ἐμβαλνεῖν τῷ ἐπιτηδευματι. De structura cf. etiam Nem. III, 19. Porro quum ita posset dicere: μεγαλοπρίαις ἐμβαλνομεν ἔργοις τε πολλοῖς, mutavit constructionem. Exempla iuncti participii et verbi finiti ex Homero attulit Hermannus ad Hymn. in Cerer. p. 125. Verba quae sequuntur: δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐπὶ πᾶσι γνῖα, h. e. tenet corpus immensa cupido, haec igitur verba, inquam, in parentheses sunt, uti recte interpunxit Boeckhius. Nam ῥοαὶ ex verbis parentheses antecedentibus explicandae. Sensus: *Quem autem cursum habitura sint quae suscipimus, abest a providentia nostra, s. praenosci nequit*. Uti fere ceperunt Heynius aliique. Sunt igitur ῥοαὶ de rerum cursu, quemadmodum εὖροια est felix rerum successus; cf. Gataker. ad M. Antonin. II, 5. Wessel. ad Diodor. XX, 33. et Res ad voluntatem nostram fluentes ap. Cic. Off. I, 26. Ἀπορρίπτων δ' ἐρώτων ὄξυνται μανίαι, quae assequi non licet appetere, ea vero magna est insania.

LUDOLPHI DISSENI EXPLICATIONES AD ISTHMA.

I S T H M. I.

Carmen scriptum Herodoto Thebano, curru in Isthmiis victori. De tempore victoriae nihil traditum exstat; nec videbatur mihi probabile quidquam statui posse: unde in Indice temporum p. 22. res in dubio relicta est. Attamen tentandum, numquid coniectura effici possit. Suspicio carmen scriptum esse post Isthmia Olymp. 80, 3. h. e. ante pugnas ad Tanagram et Oenophyta, de quibus vide Introd. ad Isthm. VI. Exponam ordine, cur ita censeam. Ac primum quidem bellum tum instituisse Thebanis, quum hoc carmen scriberetur, colligo ex locis hisce. Vs. 12. *ἐν ᾗ καὶ τὸν ἀδελμάντων Ἀλκμήνα τέκεν παῖδα, θρασυῖται τὸν ποτὲ Γηρυόνα φεῖξαν κύνας.* Herculem cur sic nunc commemoret Pindarus, curules Herodoti victorias canens, nondum quisquam explicuit; tamen inanem hunc esse ornatum et temere interpositum, non concedam, qui nihil credam a Pindaro positum sine idonea causa. Fac igitur bellum tum paratum a Thebanis, et senties aptissimam esse brevem hanc interriti herois mentionem, quem etiam Geryonis canes in extremo orbe horruerint. Non admonuisset hic Pindarus, mihi crede, intrepidæ Herculis fortitudinis, nisi magna aliqua res tum esset parata; neque enim inepte iactat heroum facinora, nec proponit exempla, ubi iis non opus. Alter locus hic est vs. 50. *ὅς δ' ἄμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμίων ἄρῃται κύδος ἄβρόν, εὐαγορηθεὶς κίρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατὰν καὶ ξένων γλώσσας ἄστον.* Vides poetam luculenter laudare ludicrorum certaminum studium et bellicam virtutem. Si nullum tum instabat bellum, inane est illud ἢ *πολεμίων*, et aliena a reipublicæ temporibus splendida commendatio belli. Iterum contendo, nihil huiusmodi apud Pindarum esse otiosum. Denique his omnibus pulchre convenit etiam magnificum epitheton Thebæ *γρύσσαςπις*, in fronte carminis positum; cf. vs. 23. *ἀσπιδοδοῦποισιν ὀπλήταις δρόμοις.* Post hæc accipe, cur de bello Olymp. 80. contra Athenienses gesto cogitem. Nempe illud bellum inceptum erat a Spartanis, qui etiam Boeotos sollicitabant, ac notum est Boeotos cepisse arma et pugnas contra Athenienses. Quum igitur illud bellum, quod Pindaro hæc scribente instabat, a Spartanis et Boeotis gerendum esset, comparet mihi aliquis exquisitum locum huius carminis de Castore et Iolo, in quo data opera Lacedæmonius et Thebanus heros celebrantur tanquam certa-

minum singulari peritia simillimi. Adduxit hos Pindarus, dices, ob Herodotum, victorem curulem, ut eum quam exquisitissime laudaret, comparatum heroibus rei equestris peritissimis. Recte, neque ego hoc nego; at aliam praeterea dico causam huius rei Pindaro fuisse. Quid est enim quod poeta non de curulibus tantum victoriis horum heroum dicit, ut facere debebat, si propter solum Herodotum haec scribebat? Quid est quod data opera gymnica eorum certamina persequitur, in iisque ornandis per totum fere locum occupatur? Nimirum haec simul propter hos duos populos dicta sunt, bellum parantes; laudat poeta heroum victoriis propositis ipsorum populorum virtutem, successumque belli auguratur felicem. Qua quidem interpretatione senties quantum huic loco accedat gravitatis. Neque illud te fugiet, cur tecte maluerit haec enuntiare quam aperte poeta, qui ubique in huiusmodi rebus versatur prudentissime. Aliae enim sunt poetae partes atque oratoris. Et intelligebant Pindarum haud dubie omnes, qui tum audiebant. Nec rursus praeteriri potuit res patriae gravissima; iure miraremur, si carmen in tali tempore scriptum nihil haberet sensuum, quibus tum animi movebantur, et mirati essent etiam cives. Haec igitur de tempore odae; quae etiam Boeckhio probantur. Denique commemoratur in hoc carmine exilium Asopodori, patris Herodoti, qui turbis civilibus aliquando Thebis eicctus fugerat Orchomenum, ibique receptus erat. Quum Orchomenus in finibus Boeotiae sita etiam tum satis potens esset, saepius factum videtur, ut qui Thebis eiecti essent, ibi refugium quaerent et invenirent. Novimus quidem Orchomenum in bello Persico a Thebanorum partibus stetisse, cf. Mueller. *Histor. Orchom.* p. 415. tamen haec amicitia non videtur eo pertinuisse, ut Orchomenus, nemini subiecta, post haec remittere deberet exules Thebanorum, refugium quaerentes, praesertim quum Thebanorum superbia bello Persico satis fracta esset. Atque Asopodorus quidem etiam originem trahebat ex Orchomeno. Quae quum ita sint, meo iudicio nihil obstat quominus Asopodorum post bellum Persicum aliquando Orchomenum fugisse censeamus. Tamen nunc ille restitutus erat; quem dum poeta civibus commendat, facit etiam Orchomeni honorificam mentionem, quippe quae in bello, quod parabatur, Thebanorum partes amplexura esset.

Vs. 1—13. Seposuisse se dicit poeta carmen in quo occupatus esset, Ceis faciendum, ut prius perficeret hunc hymnum patriae laudibus consecratum. Ad verba *χρύσασι Θήβα* cf. *Fragm. inc.* 104. *Εὐάρματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα.* Unde liquet Pindarum alloqui Thebam deam, cuius statua fuit apud Thebanos, quae aurea veste induta esset, de quo usu multa habet Quatremère in libro notissimo, *Iupiter Olympien, et aureum teneret clypeum.* Fuit Thebae statua etiam Olympiae a Phlasiis donata, cf. *Pausan.* V, 22, 5. Atque ut alia addamus, memoratur statua Spartae, Amyclis posita, cf. *Pausan.* I, 16, 3. porro Helladis et Elidis *Pausan.* VI, 16, 3. Aeginae et Nemeae *Pausan.* V, 22, 5. Ac Nemea etiam picta habebatur a Nicia (*Plin.* XXXV, 40. 28.) et ab Aglaophonte (*Athen.* XII, p. 534.). Porro Rhodi statuum memorat *Vitruv.* II, 8. et caput Athenarum urbis deae *Dallaway Anecd. of the Arts in England* p. 289. Verba *τὸ τεδόν — πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσονται* respexit *Plato* in *Phaedr.* p. 227. b. *οὐκ ἂν οἶε με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι τὸ τέλην τε καὶ Ἀναίον διατριβὴν ἀκούσαι;* et *Plutarch.* de *Genio Socratis* pag. 575. d. apud *Wyttenb.* T. III. P. I. p. 321. *ἐμὲ καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θείδειν, κατὰ Πίνδαρον, τὸ δεῦρο εἰθεῖν ἐπὶ τῇ διήγησιν.* *Schneiderus* addit *Agathiam Hist.* III, p. 72. extr. ed. *Paris.* *Iulian. Epist.* 40. p. 418. *C. Liban. Epist.* 1569. p. 712. *Hieroclem Praefat. Hippiatr.* p. 3. *Veterin. Med.* ed. *Basil.* Simile inde ad-

umbratum ap. Nicetam Choniaten *Annal.* IV, p. 87. init. *ἔργον, ὃ φασι, τέθηναι ἀσχο-
λίας ἀνώτερον.* Sensus est: Tuam rem etiam negotiis occupatus potiorum habebō. Nam
victoriarum laudes imprimis pertinent ad patriam. Unde saepius Pindarus in hac re
has deas commemorat, ut Camarinam Olymp. V, 4. Cyrenen Pyth. IX, 4. Ortygiam
Pyth. II, 6. *Κρανᾶς Δᾶλος* dicitur: fuit enim *τραχεία*, unde passim *κραναή* audit, ut
in Orph. Argonaut. 1354. cf. Spanhem. ad Callimach. in Del. vs. 4. *Ἐν α' κέχυμαι,*
in qua ornanda occupatus sum, versor. Videntur comparanda esse *ἐγκυμαι*, *ἐπὶκυμαι*,
πρόκυμαι, quae dici solent ut *εἶναι ἐν τινί*, quando alicui rei s. in aliquam rem in-
cumbimus. Ceterum de re ipsa mox dicam. *Ἐξον ὦ πολλωνιάς*, sic *Apollinea urbs*
dicitur Delus ap. Ovid. *Metamorph.* XIII, 631. ut alibi *Latonia Delus*. Similiter Iu-
nonia Samos, Calauria Letois *Metam.* VII, 384. *Χειρωνίδες ἄνθρωποι* de Pelio monte ap.
Callim. in Del. 104. Sequitur: *Ἀμφοτέρᾳν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος.* Non
positum est *ζεύξω* pro *συνζεύξω*, ut visum nonnullis. Non dicit enim utriusque hymni
persolutionem coniungam, quemadmodum vertit Schmidius, nam unum canet post alter-
um, sed hoc vult: *Utrumque hymnum ad finem deducam, v. utriusque hymni partem ad
finem.* Ζεύξαι μέλος vidimus Nem. I, 7. Denique σὺν θεοῖς dixit pro σὺν θεῷ, quo-
niam diversi hymni. Succedit iam locus difficillimus: *Καὶ τὸν ἀκείρεσκον Φοῖβον
χορεύων ἐν Κέῳ ἀμμιρύντα σὺν ποντίοις ἀνδράσιν καὶ τὰν ἀλειρκία Ἰσθμοῦ δευράδα.*
Legitur in Scholiis Pindarum a Ceis rogatum esse, ut iis paeane faceret, quem cum
choro in Delum mitterent Apollini canendum; ac notissimae sunt *θεωρίαι* in Delum
missae quum aliis e locis tum e Cycladibus (cf. Strab. X. p. 485. et, qui pluribus de
hac re disputat, Spanhemium ad Callimach. Hymn. in Del. init.), atque, ut hoc quo-
que addam, ipsorum Ceorum *ἱστυήτοριον* in Delo memorat Herodot. IV, 35. Scholia-
stam secuti sunt interpretes plerique omnes, tradentes de paeane loqui Pindarum in
Delum mittendo. Verum manifesto repugnat Pindarus. Cur enim dicit, *Φοῖβον χο-
ρεύων ἐν Κέῳ*, si hymnus in Delo canendus erat? Scholiastes respondet, in Ceo do-
cendum fuisse chorum, antequam *θεωρία* in Delum proficisceretur. Tu inspicere pro-
prius Pindari verba, καὶ τὸν Φοῖβον χορεύων καὶ τὰν ἀλειρκία Ἰσθμοῦ δευράδα, in quo
ultima verba de hoc ipso carmine intelligenda Isthmias Herodoti victorias celebrante.
Quid igitur? In altero commatis membro de hoc ipso sollemni cantu loquitur, qui
iam canitur in epiniciis Herodoti, in priore autem nonnisi de praevia exercitatione
chori, dictumque verbum *χορεύων* duplici sensu eodem loco, ubi accuratissime loqui
debebat, et dictum de praevia exercitatione verbum, quod sollemnem chori cantum
significat? Non credam. Vide igitur ne plane falsum sit, quod de hymno in Delum
mittendo narrat. Ac non tradunt hoc grammatici fide historica, sed de coniectura.
Nam ad vs. 3. legimus haec in Scholiis: *ἐκ τούτου δῆλον ὅτι εἰς Δῆλον ἔγραψε Κεῖοις.*
Unde liquet eos hoc conclusisse ex Pindari verbis, non aliunde cognitum narrare.
Quae quum ita sint aliter mihi de toto hoc loco statuendum videtur. Quid enim si
res in Ceo acta? Memoratur templum Apollinis in urbe Carthae s. Carthaeae apud
Athen. X, p. 457. ubi Simonides in *χορηγίᾳ*, templo adiacente, aliquando docebat
choros; addit Boeckhius hoc Apollinis templum et choregorum quoque ei cultui des-
tinatum notitiam maxime inclarescere Broendstedii Dani merito, et habere se in-
scriptiones plures ab hoc cum ipso communicatas, quae in rudibus eius templi re-
pertae sint, et quarum pars Apollinem et choregos nominet: easdem reperiri in opere
periodico Graecia utilissimo, in *Ἐρμῇ λογίῳ* a. 1819. p. 48 sqq. Quum quattuor es-
sent urbes in Ceo, Coreussus, Paeessa, Iulia, Carthaea (Strabo X. p. 486.), maiores et
nobiliores fuerunt Iulis et Carthaea, quae Plinii tempore solae reliquae erant, cf.

Plin. IV, 12. Videtur Apollo ibi sanctissime cultus esse, et habent nummi urbis Carthae partem anteriorem lupi expressam. Quare per se non mirum est, si illi ad celebrandum apud se sollemnitate Apollinis hymnum a Pindaro expetierant. Cur autem de Delo loquitur? Nempe Deli hoc loco eadem ratio est quae Thebarum. Quemadmodum Thebae ornantur hymno in Herodotum Thebanum scripto, sic Delus carmine in Apollinem Delium composito. Dices hoc longius petutum. At enim fac γένεσις Apollinis celebrasse Ceos, fac illud templum Apollinis proprie fuisse *Δήλιον*, quale in Boeotia celeberrimum fuit atque, ut vicinam Ceo insulam addam, in Naxo (Obs. Misc. Vol. VII, p. 24.): necessariae erant laudes Deli, et videbis hoc non esse absonum. Occupatus igitur erat poeta in Deli laudibus, hymnum componens apud Ceos canendum, et cedit Delus Thebis quum Thebanus Herodotus prius canatur Apolline Delio. Ac sentire mihi videor cur ita dixerit poeta. Nam Herodotum hominem cani deberi ante Apollinem deum, quo tandem iure dixisset? Quare plane cavet ne Herodotum cum Apolline aperte componeret. Non dixit: *καὶ τὸν Φοῖβον χορεύων καὶ τὸν Ἡρόδοτον* sed *καὶ τὰν ἀμερξία Ἰσθμοῦ δευράδα*, magnificentiore Isthmi nomine usus. Similiter in principio. Primum enim ibi tacens Herodoti nomen nominat patriam, et nominat patriam deam, non urbem, ut quam iustissimam res excusationem haberet. Deam enim patriam praelatam esse quis vituperare potest? Iam cum dea Theba non poterat comparari insula Ceos, quae quamquam non ignota inter Cyclades, ignobilior tamen erat quam cui digne posset Theba praelata dici. Quare ut impie dixisset: *ἔλξον ὦ Ἀπόλλων*, sic propemodum ridicule: *ἔλξον ὦ Κλέως Θήβα*. Elegit igitur insignius Deli nomen, patriam Thebam cum Apollinis patria Delo componens. Vides plane non potuisse aliter dici a Pindaro quam dixit, quod quum non esset perspectrum, orta opinio de hymno in Delo canendo, quam abunde iam refutasse nobis videmur. Una superest difficultas, quam obiciunt fragmenta ex carmine Deliaco prosodiaco: sed ea tamen removeri potest: de quo vide in Fragmentis. Denique, ut etiam hoc addam, suspicor Pindarum ipsum coryphaeum fuisse quum hoc carmen caneretur. Quidni enim ita censeamus? Nonnisi ita mihi ab omni parte apta videntur, quae de se dicit, si ipse haec pronuntiavit, quae mira sunt ab alio coryphaeo cantata. Ac videtur etiam in insulam Ceum ipse proficisci voluisse. Inanes phrases apud Horatium video multas, non item apud Pindarum. *Στραγάους ἔξ*, inquit: sex victorias Isthmus dedit Thebanis, de quibus adhuc universim poeta dicit, non opinor Herodoto, de quo hoc Pindarus haud dubie diserte dixisset, si toties unus vir vicisset in ludis celebratis. Nec vera esset sententia, Isthmum *Κάδμου στρατῶ* sex victorias dedisse, si solus Herodotus sexies vicisset; nisi si praeter Herodotum usque ad id tempus nemo Thebanorum Isthmia vicerat, quod vix credibile. Potius haec, de qua agitur, Herodoti victoria inter sex Thebanas una fuit: num tamen haec sex diversis temporibus partae fuerint, nec plures usque ad id tempus, an iis ipsis ludis, quibus Herodotus vicerat, sex coronae Thebis contigerint, et de prioribus temporibus Pindarus omnino non loquatur, id quidem est incertum. Boeckhius posterius putat, *tum ipsum in Isthmo Thebanos variis ex ludis sex coronas reportasse*; ut non de omnibus victoriis ad illud usque tempus paratis dicatur, sed de illo tantum tempore, quo Pindarus scripsit; et sane sic explicita verba longe aptissima sunt. *Isthmum*, inquit, *celebrabo, quippe qui nunc ipsum sex Thebas coronis ornaverit*. Ceterum male habuit grammaticos vocabulum *ἔξ*, quia *ἐν ταῖς Ἰσθμιαῖς ἀναγχααῖς* numerus non conveniebat. Sed non plane accurate fuisse victorum catalogos, discas etiam ex simili exemplo, de quo dictum ad Nem. VIII, 16. Quamquam hoc loco potuerunt accurati esse, sed a grammaticis

male consulti. Quippe grammatici neque sex Herodoti neque sex Thebanorum victorias usque ad huius carminis tempus paratas in catalogo invenerant (v. Schol.), sed haud dubie unam tantum Herodoti, et plures quam sex Thebanorum. At illud non quaesiverunt, quod quaerendum maxime erat, quot victoriae ea ipsa Isthmiade, quae Herodotus vincebat, paratae secundum catalogum a Thebanis fuerint. Pergit: *ἐν αὐταὶ τὸν ἀδελμαυτὸν Ἀλκίμηνα τέκε παῖδα — κύνας*. Iure quaerat aliquis, cur haec apposerit Pindarus; neque enim ea desideratum iri, si omissa essent. Respondeas, quum Iolaus in hoc carmine eximia cum laude memoretur, etiam Herculis nomen non plane tacendum fuisse. Nominari igitur eum honoris causa. Statuebam ita et ipse, antequam meliora viderem. Nunc post ea, quae in Introductione disputata sunt, Herculeum maxime propter bellum quod parabatur memorari senties, quemadmodum etiam ille de Iolao et Castore locus non est propter sola Herodoti certamina. Thebis, ait, Neptunus sex victorias dedit strenuae Cadmi genti, quae gymniconum certaminum et bellicae virtutis gloria pariter excellit. Cur autem addit *θρασεῖαι τὸν ποτε Ἰηροῦνα φοβέσθαι κύνας*? Nempe quum Erythia sita crederetur extra columnas Herculis in Oceano, terminus hic locus fuit Herculis laborum ultimus, nec aliud ullum constat ab eo facinus remotiore in solo factum. Quare sensus hic est: *Cuius fortitudinem ultima Erythia novit*. Quod vides aptissime dictum, quum breviter dicere vellet. Ceterum disco e Luciano adv. Indoct. cap. 14. Bipont. T. VIII. p. 16. Thebanos ossa Geryonis apud se servasse et ostendisse. *Κύνες* non videtur mihi dicere *διειργαλον Ὀρσθον*, sed plures significare canes magnificentiae causa. De fabula cf. Heyn. ad Apollod. Observatt. p. 159. Denique Herculis commemoratio eam simul vim mihi habere videtur, ut paullo magnificentius ornatur urbs patria, quam ante Apollinem celebrandam sumpserat poeta. Nam quo illustrior urbs, eo minus reprehensioni locus, quod praelata est.

Vs. 14—32. Post prooemium ad Herodotum laudandum accedit. Quae res ut quam ornatisime fiat, Castoris et Iolai victorias celebrat. Initium hoc est: *Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίπῳ γέρας κ. τ. λ.* In his τὸ μὲν iunge quod γέρας. Ac μὲν respondet sequenti *τέ*, cuius rei exempla vide in nott. critt. ad Olymp. VII, 11. Porro *Ἡροδότῳ τεύχων ἄρματι γέρας* est: *Herodoto laudans quadrigas, qui usus duplicis dativi notissimus*. Denique *νομιάσαν* referri debet ad *μὲν*; nam accusativus est. Verte: *Ego vero Herodoto partem laudum quadrigis tribuens tum fraena suis manibus regentem cum Castoreo aut Iolai hymno celebrabo*, h. e. ego vero et quadrigas Herodoto laudabo celeritate praestantes et ipsius, sua manu qui rexit currum, dexteritatem. *Ἐθέλω ἐναρμόξαι*, h. e. *θέλω ἀείσαι ἐν Καστορείῳ* etc. De Castoreo vide Metr. Pindar. p. 276. *Ἡ Ἰολάων ὕμνος*, aut hymno qualis in Iolaum canitur. Ceterum, quum Castoris laus nunc simul ad Spartanos pertineat, notabis saepius a Spartanis victorias curules reportatas; cf. Pausan. VI, 1. fin. VI, 2, 1. Iolaus quum pariter ac Castor rei equestria peritia esset clarus, hymnos, qui in Iolaum equitem canerentur, eosdem fere rhythmos et modos probabile est habuisse quos habuit Castoreum. Accedo ad haec: *Ἐν τ' ἀέθλοισι δίχων πλείστων ἀγώνων*, in quibus mirum visum est grammaticis et recentiorum interpretum nonnullis, quod Pindarus non dixit: *ἐν ἀγῶσι δίχων πλείστων ἀέθλων*. Sed consulto poeta scripsit quod habetur. Sensus enim: *Et in re ludicra plurima certaminum genera attigerunt; veluti δρόμον γυμνόν, δρόμον ὀπλίτην, ἀκοντισμὸν, δισκοβολίαν*. Si legeretur: *ἐν ἀγῶσι δίχων πλείστων ἀέθλων*, diceret opinor poeta, ubi aliqua ludorum sollemnitas instituta esset, plurima in ea certamina hos gessisse, quod manifesto dicere noluit. Quod voluit hoc est, neminem

heroum veterum pluribus in certaminum generibus versatum, quae quidem tum in ludis usitata fuissent. Atque ἀγῶνας esse h. l. varia certaminum genera, vidit etiam Heynius. Respicit huc Schol. Isthm. III, iv, 18. sed memoria falsus. Verbis καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον καὶ λεβήτεσσιν φιλάμασι τε χρυσοῦ, suaviter antiquum morem tangit. Tripodem, lebetem, phialam praemiorum loco vides II. ψ, 264 seq. Constat imprimis tripodes in plurimis antiquis certaminibus propositos; nec lebetes inusitati: cf. Schol. Olymp. VII, 152. Illis igitur ἐκόσμησαν δόμον. Sic ἀπύρους τριπόδας II. ι, 122. explicant Grammatici τοὺς κόσμον χάριν τιθεμένους ἐν οἴκῳ; adde Eustath. ad l. c. Ac tripodes quidem videntur interdum προσπασσαλεῦσαι parietibus, cf. Herod. I, 144. Γευόμενοι στεφάνων νικαφόρων; simul enim etiam in iis certaminibus, in quibus ἐπαθλον aliud datum est, coronas additas esse vel Pindari temporibus, docuimus ad Nem. IX, 46 sqq. Et creditum esse, priscis etiam temporibus passim coronas datas, certum; sic Pindaro teste Olymp. IV, 25. Erginus coronam accepit ab Hypsipyle, licet ἐπαθλον fuerit vestis (v. ad Pyth. IV, 247 sqq.); et in ἀγῶνι ἐπὶ Πέλλῃ expresso in arca Cypseli (Pausan. V, 17, 4.) Acastus Iphiclo coronam offerebat, quum adessent etiam tripodes victoribus. Iam cur hoc loco praeter cetera praemia etiam coronas laudet Pindarus, fortasse habere quo explices. Quum enim eximiis hisce Castoris et Iolai laudibus simul victoriae ex Atheniensibus reportandae significationem inesse coniecerimus, vide ne poeta tecte praemonstrare voluerit coronas, quas etiam pugnatore mox habituri sint καλλίνικοι, reduces ad Dircen et Eurotam. Γυμνοῖσι σταδίοις, in quibus curritur sine gravi armatura, Pyth. XI, 49. Ὀπλήτης δρόμος iam antiquis temporibus traditur usurpatus, ut quum Erginus vinceret, Pind. Olymp. IV, 24. Item quum certaretur ὁ ἐπὶ Πέλλῃ ἀγῶν, quae fuit ludorum funerium sollemnitatis instituta quondam ab Acasto in honorem patris, v. Heyn. ad Apollod. p. 269. Vicerat tum Iolaus in illo genere, si Scholiastae fides. Quamquam Hyginus eum tradit quadrigis vicisse, Fab. 273. Castor tum cursus praemium retulerat ἐκπῶμα δακτυλωτόν, cf. Athen. XI. p. 468. C. Sequitur: οἳά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίοις ὁπότε ἐν δίσκοις ἔεν. Non construam sic: οἳά τε ἔεν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς καὶ λιθίοις ὁπότε ἐν δίσκοις scil. ἡκόντιζον; nam in hunc ordinem Pindarus verba redigi noluit. Melius hoc: Splendet virtus eorum in cursibus et ut splendebant (repetito verbo) manibus, iacula mittentes quumque discis certarent. Nam recte in his praesens et praeteritum iunguntur. Χερσὶν in principio additum propter antecedentia; ibi de cursu dixerat, nunc de manuum robore dicit. Ἀκοντίζειν αἰχμαῖς est ἀκοντας ἰέναι, ut Hom. II. λ, 44. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐν χειρῶν de iaculis videtur intelligendum, coll. Pind. Pyth. IX, 20. Nem. III, 43. De dativo αἰχμαῖς cum ἀκοντίζειν iuncto vidimus ad Nem. I, 18. esse autem hoc loco aermonem de ἀκοντισμῷ, intellexit iam Scholiastes et docent sequentia. Fuit enim antiquiore tempore inter certamina nobilis etiam iaculorum et discorum iactus, cf. Odys. θ, 128. 186. sed instituto quinquertio, quod complectebatur αἶμα, ποδωκέλην, δίσκον, ἀκοντα, πάλην, in ludis iaculorum et discorum certamine nonnisi a quinquertionibus certatum. Unde Pindarus explicationis causa addit, tum nondum fuisse quinquertium, sed unumquodque certamen suum habuisse praemium. Similiter Scholiastes Apollon. Rhod. IV, 1091. narrans de Perseo Larissae certante addit: Τὸ γὰρ πένταθλον οὕτω ἦν, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν ἑκαστον τῶν ἁθλῶν ἤθλου. Unde non bene legitur apud Apollodorum II, 4, 4. Perseum tum quinquertio certasse; cf. Heyn. Monet autem poeta de quinquertio tum nondum instituto, ut intelligatur, quomodo factum sit ut Castor et Iolaus non tentaverint postea usurpatum apud hos quoque populos (de Spartanis cf. Pausan. VI, 1.

fin. VI, 15, 4.) quinquertii insignius certamen; quamquam etiam lucta non videntur hi heroes clari fuisse. Sed hoc melius tacet, quemadmodum etiam, ut hoc addam, pugilatum. Qui quidem, etiamsi eo certassent Castor et Iolaus, tamen hic omittendus fuisset, quamvis exercitatus Thebanis, quoniam Spartani ex legibus Lycurgi (Plutarch. Lycurg. c. 17.) abstinebant pugilatu et pancratio, at discum et iaculum tractabant, diserte hic laudata certamina. Vides satis expeditam esse adorationem huius loci. Denique dicendum de verbis: *ἐν δίσκοις ἵεν*, uti nunc recte repositum videtur; certe non multum discrepabat lectio Tryphonis ap. Eustath. ad Odys. θ, p. 1591. 29. et Ammonii p. 41. etsi apud hunc est *λεθνοῖς ποτ' ἀνὰ δίσκοις*. Vulgaris fere est opinio *ἐν* cum dativo passim idem significare quod dativum nudum; indicari enim ea praepositione, fieri aliquid aliqua vi aut per aliquid. Tamen hoc apud Pindarum equidem non reperio. Nam *ἐν αἰοῖδ' ἰών ἀπύειν* Pyth. V, 102. aut *ἐν λόγοις αἰνεῖσθαι* Nem. XI, 17. ut *ἐν μολπαῖς ὑμνεῖν*, *κελαδεῖν*, et similia, et *ἀγαλλεσθαι μουσικᾶς ἐν αὐτῷ* Olymp. I, 15. aut *κρυφαῖσιν ἐν ψάφοις θεραπεύειν* Nem. VIII, 26. haec omnia nihil probant; nec afferri debent *ἀπύων ἐν αὐλοῖς* Olymp. V, 19. et *κλένται ἐν πορφύρεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς* Isthm. IV, 30. Certam rationem habet *ἀνθισάμενος κόμαν ἐν πορφύρεῖς ἔργεσι* Nem. XI, 28. Nec opponi potest *τρίταισιν ἐν γοναῖς φτυενθῆντες* Pyth. IV, 143. minus etiam *ἐν δαιμονιοῖσι φόβοις* Nem. IX, 27. Porro πόλεμος ἐν ἡρώταις ἀρεταῖσιν Olymp. XIII, 49. dicitur ut bellum gestum in armis, et quod est Olymp. II, 69. *χθόνα ταράσσοντες ἐν χερσὶ ἀμῶν*, pro eo non potest dici: *χθόνα ταράσσειν ἐν χερσὶ*. Simile est Olymp. XIII, 53. *ἐν ἀλκᾷ ἰδόκησαν μάχῃν τέμνειν τέλος*. Novimus etiam quid sit *ἐν χερσὶ τιος δαμῆναι*, ut Pyth. II, 8. *ἀγανταῖσιν ἐν χερσὶν ἑδάμασσε πάλιν*. Diversum est *ἐν περισθάνει μαλαγθεῖς παγκρατίου στόλῳ*, Nem. III, 16. ut ibi vidimus. Ridiculus sit, qui afferat *ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι*, quod est ante oculos videre, ut *ἐν ὄμμασι θίσθαι* Nem. VIII, 43. *τὰ ἐν ποσὶ*, aliaque similia dicuntur. Tamen huiusmodi fere locutionibus ista opinio niti videtur, ne refellam alia his similia. Vides me non sine causa quaerere quid sit *ἐν δίσκοις ἵεναι*. Comparaverim quod apud Xenophontem est Memorab. III, 9, 2. *φανερὸν δ' ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι οὗτ' ἂν Θορξῆν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις οὐτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιν ἂν διαγωνίζεσθαι*. Quo admissio statuendum erit, *ἵεν* absolute positum esse ut *ἵεις* Soph. Ai. 154. et *ἵσω* Hom. Il. ρ, 515. item Iliad. β, 774. ubi dativus pendet a voce *τέρποντο*. Unde *ἵμων* Il. ψ, 886. Atque haec quidem hactenus. *Τέλος* est praemium ut Olymp. XI, 70. *Θαράνεις*, de quo in nott. critt. p. 384. ambigit Boeckhius, nolim pro *ἅμα* hic dictum suspicari, ob sensum et ob locum quo vox posita. Significat hic *saepe*, nec obstat quod praecessit *ἀθρόοις*; nam sensus: *persaepe vicerunt*. *Θεράπνας ἔδος*, cf. ad Nem. X, 56. *Χαίρετε*, usitata vox in exitu hymnorum Homericorum. Poeta iam ad alia venturus est.

Vs. 32—40. Memoratur patris fortuna afflicta, tum restituta. Incipio ab *Ὀρχηστλαῖσιν αἰώνεσσιν*. Heynius contendit littus Onchestium pro palude Copaide aut pro regione vicina dictum, atque adeo Orchomenum intelligit, ubi pater Asopodorus aliquod tempus vixerat. Quare ita interpretatur: *Ego deum, ludos et patriam victoris laudans*. Verum certae rationes obstant. Ac primum quidem tantum aberat Onchestus ab Orchomeno, ut altera urbs pro altera nominari omnino non posset. Deinde si Onchestia littora pro Orchomeno dicta ponimus, sententia existit haec: *Ego dum laudo Isthmum et Orchomenum, laudabo simul patrem et Orchomenum*. Manendum igitur in eo quod res ipsa monstrat. Urbs Onchestus erat ad Copaidem sita; prope urbem in edito loco fuit cum luco templum Neptuni (cf. Mueller. Hist. Or.

chomen. p. 71.). Ibi curulia certamina inde ab antiquissimis temporibus habita (cf. Hymn. Apoll. 230. Heyn. ad II. β, 506.). Herodotus vicerat in his et in aliis multis ludis infra memoratis, sed in his quidem eodem deo ἱππῶ auctore quo vicerat in Isthmiis; quare Pindarus haec ut potiora aptissime coniungens pro primario argumento carminis ponit. Sensus igitur loci iam hic est: *Ego vero dum carmine laudo celeberrimas Herodoti victorias, inter honores huius viri memorabo patris insignem fortunam et Orchomeni patriam sedem.* Similiter Neptunus Onchestius et Isthmius habet Isthm. III, 37 seq. Περιστέλλον, exornans, κοσμών. Ceterum maiores Asopodori videntur Orchomenii fuisse, unde poeta dicit πατρίαν ἀρουραν. Huc se receperat Asopodorus in discordiis civilibus Thebis eiectus; postea tamen redierat. Vides cur ἀγῶντα αἶσαν nominet. Ἐπειδόμενον ναυαγίας cave veritas: suffultum, insidentem naufragis tabulis, uti placuit nonnullis. Ναυαγία accurate usu differunt a ναυαγίαις: cf. Valcken. ad Ammon. p. 156 seq. Nec quod sciam, ναυαγία pro ναυαγίῳ dicitur, quamquam contrarium reperiri non nego. Atque hoc quidem loco etiam sententia non apta est. Verte: quae afflictum naufragio ex immenso mari, ex fluctibus turbarum civilium, in tristissima fortuna recepit. Ἐπειδεν non semel est pulsare, trudere, premere, urgere, ut Olymp. IX, 35. Iliad. π, 108. ubi Schol. ὠθοῦντες. Ἐπέβασε — εὐαμερίας, sic εὐφροσύνης ἐπιβαίνειν dixit Hom. Odyss. ψ, 52. Et vide Musgr. ad Soph. Oed. R. v. 762. Notissimum genus dicendi. Ὁ πονήσας — φέρε, qui mala passus est, habet animo prudentiam.

Vs. 41 — 59. Recenset Herodoti victorias praeter Isthmiacam iam supra indicatam, praemisissis sententiis generalibus de conatibus honestis laude decorandis. Orditur ab his: εἰ δ' ἀρετὰ κατέκειται πᾶσαν ὀργάν κ. τ. λ. De hoc loco disputavit Boeckhius in nott. critt. et duas proposuit rationes, quarum mihi quidem ut Boeckhio nonnisi posterior placet. Nam verba πᾶσαν ὀργάν dicta ut πάντα τρόπον, significant: summo studio. Quare si κατέκειται est: Siquis incumbit, aptissima sunt haec verba. Sin veritas: Si magnifica laus proposita est virtuti omni studio, sc. partae, vides suppleri participium, quod sic omitti nullo modo potest. Tum ipsa sententia ex altera ratione multo aptior. Atque ut dicitur ἔγκειμαι, ἐπὶκειμαι ἀρετῇ, non dixerim κατέκειμαι ἀρετῇ analogia carere. Hermannus quod praefert: εἰ δ' ἀρετὰ κατέκειται πᾶσαν ὀργάν, in eo perquam durum est πᾶσαν ὀργάν, quod verbum desiderat studium conatumque indicans. De omissione pronominis τὴς satis constat, nec quod pluralis εὐρόν-τεσσιν infertur, durum; vide praeter Boeckhium in nott. critt. de coniunctione singularis et pluralis numeri Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 105. Protagor. p. 499. Erfurdt. ad Sophocl. Antigon. 705. Atque hoc quidem loco post singularem ob linguae usum praelatum Pindarus pluralem posuit, ne forte de solo Herodoto cogitaret, sed universe haec dici sentire de omnibus laudis honestae studio conspicuis. Quod cur voluerit, non obscurum est. Dixit ita propter invidos et obtrectatores Herodoti. Quum enim veritatem et aequitatem sententiae generalis per se etiam iniquissimi victoris adversarii negare non possent, efficere volebat ut etiam illud concedi debere intelligerent, Herodotum quoque laude dignum esse, quem naviter studuisse gloriae honestae perspicue docet in sequentibus. Δαπάναις τε καὶ πόνοις, cf. ad Olymp. V, 9 — 16. Μὴ φθονεραῖσι γνώμῃς, large. Vs. 43. κόμπος est praedicatio, ut Nem. VIII, 49. Isthm. IV, 26. Εὐνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, publicum laudis monumentum erigere: ὀρθῶσαι ut Olymp. III, 3. Μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνυχολόχῳ τε, citat Plutarch. de Tranquillitate animi c. 13. p. 473. A. Wyttenb. T. II, P. 2. p. 928. et alludit in libr. de Pyth. Oracul. c. 23. p. 406. C. Wyttenb. p. 664. Μοχ ὄν πότος τρέφει, sive negotiando

sive piscando. Praeferam ultimum etiam ob similes homines qui hic memorantur. *Τέταται*, laborat, intentus est, *σπένδει*, cf. Pyth. XI, 54. *Ἀμφ' ἀέθλοις*, in certaminibus. Totum locum explicabis sic: Nam praemium quidem aliis aliud est ob labores, pastori, aratori, aucupi et quem mare alit; sed ventri quisque horum operam dat; qui vero in certaminibus aut bellis gloriam sibi parit, is laudatus, a. dum laudatur, praemium summum adipiscitur, civium et peregrinorum praeconia. Quo haec spectare videantur in fine moneo. Iam reliquas Herodoti victorias breviter indicaturus, primo loco ponit Neptunum Onchestium; qui quum supra memoratus esset, ne ab Isthmo disiungeretur Onchestus eiusdem dei sedes, nunc ubi victoriae praeter Isthmiam data opera enumerantur non visus est praeteriri posse. *Γέτονα*, nam Onchestus vicina erat finibus Thebanorum. *Εὐεργέτας ἀρμάτων ἵπποδρομιος* est deus secundans *ἵπποδρομιαν ἀρμάτων*. *Σίδην, Ἀμφιτρύων, παῖδας*, Herculeum et Iolaum Iphiclis filium. Intelligit Heraclea quae etiam Iolaia; praemium fuit *τρίπους χαλκούς*. Vidimus de his ludia etiam Nem. IV, 20. *Τὸν Μινύα τε μυχόν*, intelligit *Μινύεια*: cf. Schol. ad vs. 11. Fuisset videntur ludi funebres prope sepulcrum Minyae, quod memorat Pausan. IX, 38, 3. *μυχόν* dicit planitiem illarum regionum sub montibus ad Cephisum. *Ἐλευσίνα*, cf. Olymp. XIII, 106. *Εὐβοίαν*, videntur Geraestia vel Amarynthia intelligenda; tamen Scholiastes supra ad vs. 11. *Βασιλεία* memorat. Cf. Boeckh. ad Olymp. XIII. extr. Ceterum de constructione totius loci tenendum hoc: Quod Neptunum dixerat *εὐεργέταν ἀρμάτων*, etiam de sequentibus heroibus et locis intelligendum. Ergo Neptunum, Amphitryonis progeniem, Minyae vallem, Eleusin, Euboeam, haec nomina omnia celebrat ut *εὐεργέτας* equorum in *cursibus* (*ἐν γυμνασίοις δρόμοις*). Ad seqq. vs. 58. 59. haec tene. Phylace sita fuit prope sinum Pagasaicum ad fines Boeotorum et Phthiotarum (Strab. IX, p. 433. cf. Vinding. Hellen. 349.). Huius urbis rex Protesilaus navi egressus primus ad Troiam occubuerat, Hom. Il. β, 695 seq. Hygin. Fab. 103. Dedicatus ei fuit in urbe patria *ἐπιτάφιος ἄγών*, haud dubie prope sepulcrum celebratus. Unde *τέμενος* est apud poetam. *Συμβάλλομαι*, adiicio, adnumero.

Vs. 60. usque ad fin. *Ἡ μὲν πολλάκι καὶ τὸ σεσσωπαμένον* etc. nam displicent nimia, ut saepe dicit, propter malevolorum invidiam; quam etiam Herodotus expertus esse videtur. De forma *σωπᾶν* pro *σιωπᾶν* vid. Boeckh. nott. critt. et comment. ad Olymp. XIII, 87. *Εὐφώνων περὶφύγεσσι ἀνδρῶντ' ἀγλααῖς Πιερίδων κ. τ. λ.* ut enim poesis *μαχανὰ ποτανά* dicitur Nem. VII, 22. ita *ποτανὸν* quod cantu celebratur, Pyth. VIII, 35. Ac vide de symbolicis Musarum alis I. H. Voss. Epist. Mytholog. T. II. epist. V. Locum ipsum verte sic: Utinam celebrantium Musarum alis sublatis, h. e. celebrantibus Musis, aliquando etiam Pythiis et Olympicis frondibus implicet manum, quod intelligendum videtur de victoris laetabundi incessu inter cantus amicorum *κωμαζόντων*, coronam manu ferentis. Ceterum *ἔρρεα Πινδῶθεν* sunt frondes Pythiae, corona Pythia, et *Ὀλυμπιάδων Ἀλφειοῦ ἔρρεα* sunt Olympicorum ludorum frondes ex oleastro ad Alpheum crescente. Verba *εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρηταῖον* etc. noli interpretari sic: Cui opes contigerunt cum successu in certaminibus, is bene novit se non inglorium mori. Nam *ἔνδον νέμει πλοῦτον κρηταῖον* potius est: divitias intus habere absconditas, nec uti iis ad res gerendas. Deinde verba: *ψυχὰν Ἀΐδα τέλειον οὐ φράζεται δοξᾶς ἀνευθιν*, non possunt verti: novit se non inglorium mori, quia οὐ ante φράζεται positum cum hoc ipso verbo iungi debet, nec ad verba *δοξᾶς ἀνευθιν* trahi potest. Quare redeundum est ad interpretationem Scholiorum. Si quis vero intus servat divitias absconditas, aliter autem sentientes incessens ridet, non reputat animam morti

se redditurum sine gloria. Ἄλλοισι Schmidius, qui pleraque recte perspexit, vertit: non ita divitibus, vix apte. Melius Scholia intelligunt τοὺς δι' εὐδοξίαν ἀναλίσκοντας. Videntur autem notari homines quidam divites, qui carpebant Herodotum pecunias suas equis alendis insumentem, nec inepte mihi videor suspicari etiam in antecedentibus ant. γ'. et ep. δ'. hos homines respici a poeta, ubi ludorum certamina opponit artibus ventri inservientibus, tecte comparans hos divites cum vili isto hominum genere. Quare verba: Ἄλλοισι δ' ἐμπύτων γέλῳ, interpreto sic: Qui aliter sentientes calumnians verbisque invidiosis laedens ridet, h. e. sibi placet tanquam praeclarum facinus perpetrans. Scholiastes explicat ἐπεμβαίνων καταγέλῳ. Sed si hoc voluisset Pindarus, dixisset opinor, ἐμπύτει γέλῳ, cum irrisione insultat.

I S T H M. II.

Xenocrates Aenesidami filius Agrigentinus fuit frater Theronis notissimi Agrigentinorum regis; cf. ad Pyth. VI. introd. Vicerunt Thero et Xenocrates in certaminibus curulibus non semel. Thero vicerat Olympia, quam victoriam Pindarus canit Olymp. II. Xenocratem Olympia vicisse, male olim collectum ex huius carminis vs. 23 sqq. vide Boeckhium, qui haec occupavit, ad Olymp. II, 50 sqq. et cf. ad Pyth. VI. introd. Sed Pythiam et Isthmiam victoriam Xenocrates consecutus erat teste Pindaro Olymp. II, 54. et Pythiam quidem Pyth. 24. Olymp. 71, 3. (v. introd. ad Pyth. VI.) Isthmiam vero ante Olymp. 76, 1. quoniam ea Olymp. II, 54. commemoratur, quod carmen scriptum est Olymp. 76, 1. (v. introd. ad Olymp. II.); unde simul patet non post Olymp. 75, 3. Isthmiam contigisse victoriam, quo anno proxima ante Olymp. 76, 1. Isthmias celebrata est. Hae sunt victoriae, quas Pindarus Pyth. VI. et hoc Isthmio carmine celebrat: quod intellexit etiam Schol. Olymp. II, 89. Hoc autem Isthmium carmen scriptum est haud dubie post Olymp. 76, 1. eo enim anno Thero celebratam a Pindaro Olymp. II. reportavit Olympicam victoriam, quam hoc carmen agnoscit vs. 23 sqq. Ex quo loco quum simul pateat unam minime inter Theronis victoriam et hoc carmen Olympici festi celebrationem intercessisse, liquet iam Isthmium nostrum carmen non posse ante Olympicum festum Olymp. 77, 1. celebratum esse compositum. Sed potest etiam multo post scriptum esse. Accedit quod quum hoc carmen scriberetur, mortuus erat Xenocrates, superstes haud dubie, quum carmen Olympicum secundum scriberet Pindarus. Nam mortuum fuisse Xenocratem tempore huius carminis Isthmii missi, uti ex veteribus recte vidit Asclepiades in Scholiis ad init. carminis, certo colligitur inde quod Pindarus de Xenocrate loquens nonnisi temporibus praeteritis utitur stroph. γ. et antistr. γ. ὁργὰν γλυκίαν ἔαχεν, αἰδοῖος ἦν, θεῶν δαίτας προσέπυκτο πάσας etc. Quod enim contra affert Scholiastes ad vs. 54. verissime refutavit Schmidius. Dicit Scholiastes praeterita per enallagen pro praesentibus posita esse, quod nihil est; nam eo loco posita sunt tempora praeterita, ubi si vixisset Xenocrates, praesentia debebat ponere Pindarus et posuisset etiam. Aequè infirmum est alterum Scholiastae argumentum, ξείνον quem nominat in fine carminis Pindarus, esse Xenocratem; hunc igitur etiam tum vixisse: at enim Thrasybulus is est, non Xenocrates. Quare plane certum, post mortem Xenocratis carmen esse factum: et tum etiam Theronem defunctum iam fuisse temporum ratio docet. Porro missum

est ad Thrasybulum, virum Pindaro dilectissimum, qui filius erat Xenocratis (Pyth. VI. et ibi introd.), et videtur canendum fuisse apud hunc Agrigenti, redeuntibus Isthmiae victoriae sollemnibus, in convivio, suadente loco vs. 30. Cetera de carminis ratione disputanda vide ad finem prooemii.

Vs. 1 — 12. Prooemium de Musa mercenaria. Prima verba habet Schol. Olymp. II, 89. et plura Schol. Aristoph. Pac. 669. corruptum afferens locum. *Χρυσάμπνης* Musae sunt etiam Pyth. III, 89. *ἄμπνης*, quae fronti circumdabatur, illustratur a Boetigero Pictur. Vascul. T. I. Fasc. II, p. 87. *Ἐς δάφρον Μοισᾶν ἔβαινον*, cf. ad Olymp. VI, 22 sqq. *Κλυτὰ φέρμεγγι συναντόμενοι*, ad citharam accedentes, citharam sumentes. *Συνάντεσθαι* non solum est casu occurrere, sed etiam consulto accedere ad aliquid, ut Olymp. II, 106. Atque ita hunc locum cepisse videtur etiam Scholiastes, quem secuti sunt alii. Pars cum Heynio explicant sic: Cum cithara accedentes. At enim certe ieiunum est: *Qui olim poetae currum Musarum conscendebant cum cithara ad currum accedentes*; neque enim rem hoc modo gestam describere voluit poeta. *Ῥίμῃα παιδείας ἐτόξευον μελιγάρως ὕμνους*. Fuerunt ὕμνοι παιδείοι carmina in pueros s. adolescentes amatos scripta, qualia permulta erant veterum lyricorum, Alcaei, Stesichori, Ibyci, Anacreontis, aliorum. Porro ait Heynius: „Veterum poetarum exemplo, qui formosis pueris carmina dicare solebant, se hymnum suum mittere Thrasybulo, pulchro adolescenti, dicit poeta.” Secuti sunt alii; mihi hoc non probatur. Primum enim hoc carmen choricum non est *παιδείοις ὕμνος* qui dicebatur, nec cum eo genere comparari potest, quum omnia dissimilia sint. Deinde non erat adolescens Thrasybulus, quum hoc carmen ei mitteretur. Auriga fuit in Pythiis Pythiad. 24. Olymp. 71, 3. Si tum octodecim minimum annos habuit, Olymp. 77, 1. egit annum quadragesimum. Quare quum hoc carmen non ante Olympica sollemnia Olymp. 77, 1. peracta scriptum sit, profecto vir tum erat Thrasybulus, non *παῖς*. Enimvero *παιδείοις ὕμνους* nominat universe pro lyricorum priorum poesi, qui in hoc genere amatorio plurimum versabantur, ut monet Scholiastes viditque etiam Schmidius; prioribus opponit recentiores mercede pacta facientes carmina. De quo mox plura disseram. *Ῥίμῃα* est *ῥάδιως καὶ ἐπὶ μύθῳ*, prompte, ducta a motu celeri dictione. Convenit *τοξεύειν*. *Ὁπώραν*, *pubertatem*, cf. Nem. V, 6. Huic voci iunge *ἀδίσταν*. Porro *μνάστειραν*, *memorem*, *cupidam*, cf. Nem. I, 16. *Ἐργάνης*, *mercenaria*, cf. Callimachi Fragmentum p. 456. Ernest., servatum hic in Scholiis. Primum dicebatur Simonides Musam venalem habuisse, cf. van Goens de Simonide p. 42., quem omnino sordide avarum fuisse notaverat Chamaeleon, Athen. XIV, p. 656. D. ubi vide in nott. alia. Vs. 6. tangit Plutarchus in lib. Maxime cum princip. viris philoss. esse disput. p. 777. D. Franc. et citat Clem. Alex. Strom. V, p. 657. haec: *Ἄ Μοῦσα γ. οὐ φ. κω τὸς ἦν* usque ad *ἀοιδὰ*, servata vulgari lectione *μελῳδογγοί*. Accedimus ad explicationem verborum: *ἀργυρωθεῖσαι* *πρόσωπα* *μελῳδικόφωνοι* *ἀοιδὰ*. Scholiastes quod primo loco ponit, hoc est, petitam esse locutionem ab eorum ratione, qui mercium, quas exponunt, faciem poliunt, fucant, ut laeta specie empturi alliciantur. Heynius explicat: *habentes quasi in fronte titulum hunc, venales se prostare*. At enim non prostabant hoc modo apud poetas carmina iam scripta, ut a quolibet homine plus offerente emi possent, sed qui carmen habere cupiebat, adibat poetam rogabatque mercede promissa ut faceret, quare nec de ornatu ad alliciendos homines carminibus inducto cogitari debet, nec de titulis praefixis, quibus monerentur emptores. Ego quum explicationes ad Nem. VIII, p. 442. scriberem, sic interpretabar; „Nondum vendebantur carmina, quae frontem praeferrerent argento tinctam, s. quae ipsis exordiis quaestum ingenue faterentur, quem-

admodum etiam hoc carmen." At mutata sententia nunc intelligo carmina, quae ab argento colorem habeant (Germanice: die nach Silber aussehen), h. e. quae vultu suo tristiore et frigidore prodant mercenaria se meditatione orta. Quum enim χρύσεια sint ardentia, florida, laete splendentia, ἀργυρος contra frigoris aliquam speciem habet; quare apte poeta dixit. Ac ne te morentur adiecta epitheta γλυκῆται, μαλθακόφρωνι, nondum, ait, Terpsichores suaves cantus vendebantur argento depravati. Habet enim etiam chorica Terpsichore suaves cantus, consulto verbosius monente Pindaro, ne contemnere videatur Musam suam; sed mercedi quum serviant poetae, cantus paullo frigidiores fiunt. Sciens non comparo Soph. Antig. 1091. εἰ κατηργησμένος λίγω, h. e. ἀργύρῳ πεισθεῖς, et quae similia; nam quum hic πρόσωπα additum sit, alia explicatio quaerenda fuit. Νῦν δ' ἐπὶ τὸ τῶργετον γυλάξαι etc. Nunc autem iubet Musa Argivi hominis observari vocem tanquam verissimam, Nummi nummi homo, qui dixit opibus simul privatus et amicis. De forma ἐπὶ τὸν vide quae notat Gregor. Cor. p. 255. Lips. Fuit hic vir Aristodemus Spartanus, cf. Alcaeus ap. Schol. Numeratus est a quibusdam inter septem sapientes, cf. Diog. L. I, 30. 31. ubi etiam Alcaeī verba. Habet eadem Suidas v. χρήματα ἀνὴρ, et extant inter proverbia ap. Zenob. p. 147. et ap. Erasmus. Quum hic homo nunc dicatur Argivus, Schol. Ἀργεῖον Ἑλένην comparat, indocte; neque enim post reditum Heraclidarum, quo tempore vixit Aristodemus, sic Argivus dici potuit, qui Spartanus erat. Immo Argis ut videtur oriundus, apud Spartanos quum viveret, vulgo Spartanus dicitur, ut Alcman Λυδὸς est et Λάκων. Sed cur Pindarus Argivum nomen praetulit? Credo quod gens Emmenidarum originem ducebat ex eadem urbe, a Thersandro Adraști nepote (cf. Olymp. II, 47. et Boeckh. introd.); quare sic minus etiam dubitari poterat, Thrasybulo homini non indocto notum esse illud dictum. Hinc sensus, opinor: Nunc autem Musa laudat Argivi tibi cognitū dictum. Ceterum non videtur nunc reprehendi hic homo, quum dictum illi dixerit opibus privatus et amicis; quae verba adiecta, quod necessaria sunt ad causam et sensum dicti intelligendum. At poetae quodammodo reprehendendi, qui in suam rem convertebant quod Aristodemus in alia causa dixerat, et hoc concedit opinor Pindarus, ἀργυρωθείσας πρόσωπα appellans αἰοιδάς. Ad proverbium ut redeam, in eo nihil suppleo praeter verbum substantivum. Nam si veritas: Nummos homo postulat, aut similiter, mira est omissio verbi et ieiuna vox ἀνὴρ, meliusque Aristodemus hoc dixisset nude: χρήματα, χρήματα. Enimvero quum opibus privatus etiam ab amicis destitutus esset, aliud voluit hoc: Pecunia nunc pro homine est, nummi sunt quibus censetur homo. Hunc esse sensum, liquet etiam ex reliquis ab Alcaeo additis, ac comparat Suidas aliud: ἀρχὴ ἀνδρῶν δειλυνσις. In seqq. σοφός refer ad antecedentia; Nosti, ait, quae narro, et intelligis cur narrem. Porro ἀγνώστα cave pro εὔδοξον dictum credas contra usum, sed verte: non illaudatam, iam ante cantatam, quum etiam Simonides eam cecinisse tradatur (Schol. init. carm.). Quare confer γνῶσμαι Ol. XIII, 3. γιγνώσκωμεν Pyth. III. fin., ἀγνώστοι αἰωνάτ Isthm. III, 48. Sensus: Nosti enim haec et intelligis, ut pluribus verbis non sit opus; quare cano non ignotam Isthmiam victoriam, s. Quum tibi haec non obscura sint, transeo ad victoriam patris canendam. Ergo primum membrum habet simul protasin sequentium, sequentia ipsa apodosin; quare non opus particula copulante in secundo membro. Cf. ad Nem. VI, 29. Isthm. VI, 39. Superest difficilima quaestio de universo prooemii sensu. Pindarum quoque carmina fecisse mercede pacta, certum; ridet ipse mercenariam Musam suam Pyth. XI, 41.; neque enim sordide avarus erat, ut esset quod erubesceret. Sed aliud est loqui de mercede pacta, aliud postulare in carmine mercedem, et postulare ab amico dilectissimo, cuius non se-

mel expertus sis hospitalitatem: vide ne, quod etiam Boeckbio videtur, haec tanta sit impudentia, quae Pindaro tribui nullo modo possit. Neque hoc postulant verba ipsa. Poeta enim in hoc prooemio opponit prioribus recentiora; quid autem innuat hac oppositione, interpreti enucleandum reliquit. Igitur postquam varia tentavi, hanc mihi finxi rationem. Thrasybulus post mortem patris epinicia eius celebraturus significaverat Pindaro gratum sibi fore, si carmen ab eo haberet; quod quum forte dilatum esset, Pindarus alia Isthmiade, iterum redeunte epiniciorum tempore hoc carmen per Nicaeippum transmisit. Iam excusat dilationem carminis in hunc modum: *Olim poetae currum Musarum conscendentes prompte pueriles canebant hymnos, ubi quis formosus annos habebat amori aptos; at nunc iubet Musa Argivi vocem observari tanquam verissimam, h. e. at nunc postquam semel Musa Argivi verbum probavit, non iam licet amicitiae obsequi ubi pactis obediendum, quum olim nullis huiusmodi obligationibus constricti poetae illud prompte sequerentur, quo duceret amor.* Nunc, ait, Musa mercenaria facta, ego quoque mercede pacta carmina facio, qualia quum forte profliganda essent, non potui prius hoc carmen transmittere. Ergo non postulat mercedem, sed ridens suaviter Musam mercenariam excusat dilationem carminis, quod opera ante locata aliis, non statim officium praestiterit Thrasybulo. Ducit me huc etiam quod statim subiungitur, *οὐκ ἀγνώσκα*, quo monere videtur hanc victoriam, quamquam ipse nunc demum canat, interim non fuisse obscuram. Atque etiam vs. 33. 34. possunt simul defensionem poetae habere, si innuat non laudum inopia cunctantem se tacuisse. Ipsum vero argumentum ita tractavit, ut immortalī laude ornans Xenocratem et Theronis etiam memoriam recolens, illustre poneret monumentum duobus hisce fratribus, qui decora fuerant regiae illius gentis maxima: ne post sublatam tyrannidem populus Agrigentinus oblivisceretur, quanta ornamenta his viris deberet. Verum ob hanc ipsam causam videbitur fortasse etiam alia ratio esse prooemii explicandi. Quum enim tum sublata tyrannide Thrasybulus regius olim vir iam nihil nisi civis esset (cf. ad vs. 44.), dicat aliquis fortasse ipsum Thrasybulum fuisse quodammodo *πτεράων λειψέοντα καὶ φίλων*, nec dilationis excusationem prooemio inesse, sed reprehensionem eorum, qui Thrasybulum deseruerint, inter quos fuisse fortasse ipsum Simonidem. Quare hunc esse sensum: „Olim poetae prompte canebant pueriles hymnos amore ducti, nunc mercedem clamant, nec canunt ubi nulla eius spes. Nosti quid innuat: cantata olim victoria patris, quum domus vestra floreret; nunc dilapsi poetae, quum tamen maxima fuerit patris tui hospitalitas, nec difficile sit laudare viros egregios. Longe alia mea ratio.“ Sic non dilatum dicas carmen sed statim missum, nec *καὶδεῖον ὕμνων*, ad exemplum tamen istorum hymnorum prompte profligatum amicitiae causa. Sed ob stare videtur, quod dubitari potest, num Thrasybulus fuerit *πτεράων θαμὰ λειψθεὶς καὶ φίλων*, qui patrem habuisset insigniter liberalem et populo gratum, cf. vs. 35 sqq. ac ne premam hoc, certe poetam non laudarem, qui tam desolatam fortunam, licet tecte, indicaret, et se commendans, dum Simonidem carperet, simul Thrasybulum inopiae admoneret iniucunde. Quare ea verba ad Thrasybulum omnino non credam pertinere, sed hunc etiam tum censeam satis florentem, licet civem factum.

Vs. 12—34. Commemorantur victoriae Xenocratis, primum Isthmia, unde carmen nomen habet. *Ἰσθμίων ἵπποισι νίκαν*, ut Pyth. VI, 17. Mox *πέμπειν*: nam quum Xenocrates aurigam misisset cum equis, per hos Neptunus ei misit coronam. *Ἐν Κίρῳ*, ubi hippodromus; v. ad Pyth. V, 23 sqq. *εἰλε*, benevole adrexit, ut *ἰδοῖσα* Olymp. XIV, 16. et *δ. φενας* Pyth. III, 85. Est victoria carmine Pyth. VI. celebrata, in qua praesens Xenocrates fuit, etsi currum non duxit. *Κλειναὶς δ' Ἐρεχθιδῶν χαρίεσσιν ἀραρῶς*, eximios Erechthidarum honores consecutus. *Ἀραρῶς* ut alibi *μυχθεὶς*. Haud dubie hoc loco

Panathenaea intelligenda sunt, ut mox patebit. Verba οὐκ ἐμέμφθη ἑνολιδίφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός κ. τ. λ. cave veritas: non vituperatus est, laudatus est per dexteritatem aurigae s. quod attinet ad dexteritatem aurigae; hoc enim Graecum non est. Verte: In Pythiis Apollo ei victoriam dedit; Atheniensium vero honoribus ornatus non vituperavit manum, quam Nicomachus opportune admovit omnibus habenis. In Atheniensibus praetulit antiquius nomen Ἐρεχθιδαν, ne diceret Iones. Herodot. I, 143. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι Ἴωνες καὶ Ἀθηναῖοι ἔφηνον τοῦτομα, οὐ βουλόμενοι Ἴωνες κεκλήσθαι· ἀλλὰ καὶ γὰρ φαίνονται μοι οἱ πολλοὶ αὐτῶν ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι. Contra illustre Doricum nomen; v. ad Nem. III, 3. Videndum nunc de ratione sententiarum. Ab Isthmiis ad Pythia venit Pindarus et Apollinem opponit Neptuno, recte. Nam ut in illis Neptunus, sic in his Apollo dedit victoriam. Iam vide sequentia. Si statuis Nicomachum etiam in Pythio certamine currum rexisse, inepte Pindarus dicit: In Atheniensium vero ludis victor laudavit Nicomachi manum. An minus laudavit eam quum in Pythiis rexisset equos? Quid multa? Alius fuit auriga in Pythio certamine, alius in Attico, et in hoc quidem Nicomachus, in Pythio autem ipse Thrasybulus, qui quum iam in Pythio sexto laudatus esset, hic tacetur. Ita etiam Boeckhius, quem v. ad Pyth. VI. Quum igitur in Pythio certamine non fuerit auriga Nicomachus, vides recte dixisse Pindarum: *Atticam vero victoriam debuit Nicomachi dexteritati*; nam hoc solum inest in hoc loco verbosiore. Iam ne te turbent genitivi πλαξίπποιο φωτός: sunt hi pro adiectivo voci χεῖρα iungendo. Verte: *currus peritam gubernatricem manum equestrem, quam Nicomachus admovit habenis*. Nam manus equestri viri est manus equestri. Notum hoc constructionis genus imprimis e tragicis; cf. Herm. ad Vig. p. 890. Seidl. ad Eur. Electr. 651. Denique ἀπάσαις ἀνταῖς manum admovisse dicitur Nicomachus; nam citatum cursum significat poeta, ubi omnes immittuntur habenae. Virg. Aen. V, 815. *Manibusque omnes effundit habenas*. Πυλιδίφρος vertunt: *currum habenis regens*, ut ἐντήρης et ἐντά (Scut. Herc. 308.) pro habenis dicuntur. Equidem secutus analogiam aliorum, ut ἐνολιδίφρος, ἑνολιδίφρος (Aeschyl. Eum. 918.) malim vertere: *currus servatricem, perite tuentem*, s. peritam; ac talis esse debet manus immissas habenas regens, ne collisus currus metae aliisve curribus frangatur. Nicomachus quidem hanc manum opportuno tempore omnibus habenis admovens hoc ipso tulerat victoriam. Unde poeta hoc epitheton ceteris verbis praecepuit. Dein dicit de Olympica victoria, ultimo loco, quoniam non ipsius Xenocratis est sed fratris: ab Isthmia exorsus quia haec potissimum celebranda erat, addidit Pythiam et Atticam eiusdem Xenocratis; nunc fratris victoriam memorat a Nicomacho paratam, qui etiam Atticam reportaverat. Omnino bene haec ordinata sunt. Videnda iam singula. Olympicorum ludorum tempus indicebant Elei secundum cyclum chronologicum apud eos institutum. Erat autem hic cyclus octaeteris continens nonaginta novem menses, inter quos tres intercalares; ludi fiebant quarto quoque anno, Attico mense Hecatombaeone, ac primum quidem post menses quadraginta novem mense Olympico Apollonio, deinde post menses quinquaginta mense Parthenio. Sic peracto cyclo sequens octaeteris eundem ordinem habebat. Vide de hac re locum notabilem in Scholiis ad Olymp. III, 35. Si huius rei cura ad Hellanodicas pertinuerit, hos ipsos hoc loco Pindarus κάρυκας ὥραν appellaverit et σπονδοφόρους Ζηνός. Sed falsa est haec explicatio; audi Boeckhium qui mihi haec perscripsit: „Eleorum Σπονδοφόροι sunt certi magistratus sacri sive sacerdotes, quos nominat Pausanias V, 15, 6. fere iidem qui Romanorum *Fetiales*: hi futura Olympica solemnitate festum, σπονδάς et ἐκ χειρὶν denuntiabant civitatibus. Eximie de iis egit Schneiderus Lex. Gr. h. v. De re non Eleis propria locus classicus est Thucyd. V, 49. integer legendus, et Xenoph. Hist. Gr. IV, 7, 2 sq. ubi v. Schneider. Adde de Olym-

pica *ἐπεχειρᾶ*, ἣν ἐπὶ τοῖς Ὀλυμπίοις ἐπαγγέλλουσιν οἱ Ἥλαιοι, Pausan. V, 4. 4. V, 20. init. item V, 10, 3. V, 26, 2. (ubi de effigie, qua ea tanquam persona exprimebatur), praeterea Polyb. XII, 26, 2. Delphicam *ἐπεχειρίαν* marmoreus titulus offert alibi edendus; de *Ἰσθμικαῖς σπονδαῖς* Pausanias V, 2, 1. item de *ἐπεχειρᾷ* alia quadam Strabo VIII, p. 529. A. Alm. prodidit. Vim vocabuli etiam Scholiasten perspectam habuisse intelligas ex eius notis ad vs. 28. extr. et vs. 34. et de usu vocis *σπονδοφόροι* conferendus etiam Pollux locis compluribus. Iam sponte patet cur hi *Ζηῦδος Ἀλεῖοι σπονδοφόροι* dicantur, et cur *κάουρες ὥραν*, quum sollemnia Iovis futura et temporis ordinem indicant. Porro hi dicuntur *ἀναγνῶναι* Nicomachum; nempe agnoverunt hunc esse illum, qui olim Theronis equis vicisset Olympiae Olymp. 76, 1. auriga tum Theronis, ut iam notavi ad Olymp. II. introd. Nam de solo Nicomacho nunc dici, non de Xenocrate, et verba ostendunt et res, quum de Olympica Xenocratis aliqua victoria ne minimum quidem vestigium supersit: v. Schol. vs. 28. Nec maior loci ornatus quam pro auriga, homine Thrasymbulo haud dubie carissimo et splendidissimo, eoque tum superstiti et Agrigenti opinor potente. Iidem *σπονδοφόροι* dicuntur *παθόντες πού τι φιλοξενον ἔργον*, nempe hospitis fortasse contracto cum Nicomacho, quando is Olympiae fuerat, et tum a Nicomacho Theronis nomine victoriam ambiente bene habiti. Hi igitur cum gaudio et gratia illi debita recognoverunt illum et sollemni salutatione exceperunt, ut virum olim apud ipsos victorem, *χρυσίας ἐν γούνασιν πιπνόντα Νίκας γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, Olympiae*. Ubi vero et quando id fecerunt? Dicam primum quando. Nempe eo tempore, quo fungentes officio *ἐπεχειρᾶν* denunciabant: unde patet, hoc carmen non potuisse nisi post festum Olympicum Olymp. 77, 1. actum a poeta compositum esse, quoniam qui Olymp. 76, 1. vicerat, non potuit ante Olymp. 77, 1. recognosci: prima enim tum post victoriam *Ὀλυμπιακή ἐπεχειρᾶ* denunciata est. Denunciatur autem *ἐπεχειρᾶ* in mensem Hecatombaeonem. Tum Nicomachus, praemissis haud dubie multo prius equis, ad Panathenaea minora profectus est, quae mense Hecatombaeone celebrabantur; aut fuit iam Athenis. Ipse transitus *ὄντε καὶ* eo me deducit, ut tum, Attici occasione ludi, de quo antea dicitur, factam rem putem. Iam ubi eum recognoverint, quis sciat? Hoc tamen ex ipsis Pindari verbis apertum est, fecisse eos hoc, quum munere fungerentur, aut in Peloponnesi aliquo loco, quem Nicomachus transiret, aut ipsis Athenis, quo fortasse Elei *σπονδοφόροι* certam tum ob causam profecti erant, principe iam tum Athenis civitate. Olympiae quidem non fecerunt: cur enim si id Olympiae factum esset, a *σπονδοφόροις* solis esset factum, non ab aliis Eleis? Et obest ipsum, quod adiectum est, *γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὲ καίτοισιν Ὀλυμπίον Διὸς ἅλιος*: quae tantas verborum ambages tum demum aptae sunt, si oppositio quaedam inest: *Salutarunt eum alicubi in alio loco ob victoriam, quam olim in sua terra eum reportasse meminerant*. Schol. tamen ad vs. 28. et 34. quorum locorum priorem adscribam, Olympiae id factum esse putat: *ὅν διὰ τὸ φιλοφρονήσασθαι τοὺς Ἥλεων σπονδοφόρους Ἀθήνας ἤκοντας ἀντισηπάζοντο Ἥλαιοι παρ' αὐτοῖς, ὅτε θῆρων ἡμίχει*: sed haec plane perversa sunt, quum Nicomachus non tum quum Olympiae auriga Theronis esset, sed post illam aurigationem redeuntibus Olympicis sollemnibus salutatus sit, ut docet vox *ἀνέγων*. Scholiasten quidem id in errore induxit, quod Athenis putabat Fetiales a Nicomacho exceptos esse hospitio: posterius autem ut statueret, eo adductus est, quod Nicomachus Atheniensem habebat, cui traditioni non vereor derogare fidem. Nata est ex Nicomachi Attica victoria. Nec, ut hoc Scholii huius occasione addam, siquis dixerit Athenis ludorum causa versantem Nicomachum agnitum a Fetialibus esse et deinceps illum ibidem et

eodem fere tempore hospitalitate sibi Fetiales Eleos devinxisse, equidem hoc probaverim. Nam *recognorunt Fetiales Nicomachum*; igitur eum antea noverant: noverant autem usu hospitalitatis; itaque antea ille eos excepit quam illi eum recognoscerent. Haec manifeste insunt verbis ἀνέγνων παθόντες, *recognorunt postquam hospitalitatem eius experti erant*. At dicit aliquis, primum Fetiales ab illo hospitaliter Athenis habitos esse, deinde ab illis eum ibidem eodem prope tempore agnitum. Sed hoc absurdum. Unum igitur superest quod posui, Nicomachum Olympiae olim hospitali forte aliqua liberalitate (nam non sine causa additur *nov* ut in re, quam Pindarus ex coniectura ponat) sibi Fetiales devinxisse, deinde alicubi aliquot annis post esse agnitum et salutatum. Nunc vide mihi artem poetae, qui a Panathenaica victoria Xenocratis Nicomacho debita, ad quam recurram in Fragm. Scol. 3. transitum fecerit ad Olympicam Theronis victoriam, quam utpote splendidissimam familiae huius omitti non deceret, transitumque adeo iucundum, ut nihil supra: quid enim dulcius quam eius rei mentio, quomodo Nicomachum Elei Fetiales salutaverint tum ipsum quum in eo esset, ut Panathenaicum certamen adiret, de quo modo dictum erat? Postremo ut Theronis Olympici victoris gloriam cum Xenocrate communicaret, addidit: ἵν' ἀθανάτοις Ἀθηναϊάμων παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμχθῃν, *ubi immortalis illi gloria splendent*. Hoc eo aptius, quum uterque iam defunctus esset. Sed intpp. de Xenocratis Olympica victoria somniant, quod uterque filius Aenesidami nominatur, atque ita praeter historiae fidem familiae victorias multiplicant. Tribus verbis docui ad Olymp. II, 50 sqq. quomodo etiam ad Xenocratem Olympicae gloriae pars pertineret, spreto etiam, quod ad Olympicam quoque victoriam aliquis advocare possit, isto de communi sumptu et communibus equis grammaticorum commento: nunc hoc addo, putide hoc dictum fuisse, si Theronem solum poeta nominasset. Mortui fratres sunt, ut dixi: *mortuis splendet immortalis Olympiae honos*, quod alter Thero familiam illustravit. Quis inter defunctos fratres tam accurate distinguet, ubi uterque laudabilis est? Neque ob Theronem Pindarus haec posuit, sed ut familiae gloria augeretur: itaque necessario uterque frater nominandus erat. Sed cur non de universa familia dixit? Nempe quia heroum defunctorum memoriam recolere iucundius erat. Neque id tacendum, Graecos et ipsum Pindarum solere plures eiusdem familiae nominare, ubi unum tantum nominandum censeas, ut Καδμείας γυναῖκας pro Semela poeta in Dithyrambis dicit, et similia. Ita enim honorem ab uno partum in familiam transferre amant. Cf. ad Pyth. II, 25." Haec Boeckhius: dicam nunc de reliquis. Ἀδυννόψ φωνᾷ, dulce sonante, ut Musa ἀδυννόος Olymp. XIII, 21. adde Anacreont. VI, 9. Πνοαί enim sunt sonitus vocis, ut Olymp. VI, 83. καλλιρόοισι πνοαῖς. Ἀπέπνευσεν ἔπος legitur Pyth. IV, 11. Sensus: *Salutarunt Fetiales eum ut victorem*, quae vox quum iucundissima esset, ἀδυννόος dicitur. Mox ἐν γούνασιν πινόντα Νίκας, cf. ad Nem. V, 42. Ἄλσος, h. e. τέμενος, ut Olymp. III, 19. ubi vide Boeckh. nott. critt. Sensus: *quam dicunt Olympii Iovis sacram sedem*. Ἀθανάτοις τιμαῖς ἔμχθῃν, *ubi immortales honores consecuti sunt*. Noli, uti factum a nonnullis, comparare Horatianum illud, *Dis misceri superis*; neque enim ἀθανάτοις de diis accipi debet. Iam quoniam de victoriis olim partis dixit, pergit: καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι κ. τ. λ. *Nam domus vestra non unam vidit victoriam, nec ignota vobis epinicia*, ut Simonidis et Pindari ipsius: de illo v. Schol. Isthm. II. princ. hic iis carmina Olymp. II. Pyth. VI. scripserat; ne dicam de Scolio Thrasybulo scripto. Οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἡ κλεινὸς γλῆνεται, *non enim montanus adscensus est nec ardua via obstat, s. carmina facilia sunt, ubi praeclari viri canendi*. Ἐς ἀνδρῶν explicio cum Heynio ἐς ἀνδρῶν ὄλκον; Boeckhius tamen negat se

apud Pindarum hanc dictionem agnoscere posse (cf. ad Nem. X, 48.), et construit: *ἐξαγοὶ Ἑλικωνιάδων τιμὰς ἀνδρῶν εὐδόξων*, *Museas laudes virorum clarorum producat*, ut Isthm. V, 50. *λαῶν ἐν πόνοις Ἐνναλλοῦ*, ubi prorsus idem verborum etiam ordo. Nec tmesis offendit, cuius plane simile exemplum Olymp. VII, 91. *πατέρων ὄρεθαι φρένες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον*. Ceterum *εἰσάγειν* esse *εἰσάγειν εἰς τὸ δέκατον* s. *τὴν δεκάστηραν* vel *εἰς τὸ μέσον* aut simile, ut *εἰσάγειν τὴν δέκην εἰς τὸ δικάστηριον*.

Vs. 35. usque ad fin. Sequuntur ceterae laudes Xenocratis, tum carminis exitus. *Μακρὰ δισκήσεις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ'* κ. τ. λ. Scholiastes explicat sic: longe mittens discum tantum iaculabor, quantum Xenocrates ingenio suavi homines antecellebat. Sed verum nonnisi hoc est: Utinam longe mittens discum tantum iaculer, quantum Xenocrates ingenio suavi ceteros homines antecellebat, h. e. utinam quam exquisitissima laude assequi possim plane eximiam Xenocratis virtutem. *Ὅρῳ, ingenium, mores*; cf. Rubnken. ad Hymn. in Cerer. vs. 203. Musgrav. ad Antigon. 1183. et qui etiam alia laudavit Werfer. in Actis philolog. Monacens. T. I. p. 77 seq. *Γλυκεία γῆν* est Pyth. VI, 52. *Αἰδοῖος ὀμῖλεν*, venerabilis usu. *Νομίζω*, exercens, cf. interpretes ad Aeschyl. Choe-phor. 999. Sensus: nec sumptibus parcens in alendis equis, convenienter Hellenico mori. *Καὶ θεῶν δαΐτας προσέπνυκτο πάσας*, et deorum epulas observabat omnes. *Προσπύσσεισθαι*, quod significat amplecti, indicat studium Xenocratis quo ille deos sacrificiis colebat. Denique de hospitali viri liberalitate dicit poeta. *Οὐδὲ ποτὶ ξένῳ — ἀμφὶ τράπεζαν*. Verto: Nec unquam ventus circa hospitalem mensam spirans vela demisit, h. e. cessavit. Nam *ὑποστέλλειν* est demittere et contrahere vela, cf. Hermann. ad Vig. p. 762. Ventus contrahit vela quum remittens aut cessans facit ut vela contrahantur. Conferri potest Sophocl. Ai. 659. *δεινῶν δ' ἄημα πνευμάτων ἐκόμενον στένοντα πόντον*, ubi Schol. *πανσάμενον δηλονότι* addit, h. e. ventus placavit mare cessando. Vide ibi Erfurdium. Ceterum sollempnis est navigationis comparatio in rebus humanis; quare siquid strenue agimus, exercemus, item ubi prospere res nostrae fluunt, dicimus plenius velis navigare, sin minus contrahere vela. Vid. interpret. ad Horat. Od. II, 10. fin. Hoc loco res translata ad hospitalitatem et liberalitatem. De sumptibus erogandis idem Pyth. I, 90. Sed haec difficultatem non habent; difficilia vero sunt quae sequuntur. Videndum enim nunc est accuratius de his: *Ἄλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερεΐαις*, *ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νέλλου πρὸς Ἀκτὰς*. Heynius, cuius longa exstat de hoc loco disputatio, monet sensum esse: Latissime patet *φιλοξενία* Xenocratis, navigat usque ad extremos terminos, nihil eius cursum sistit. Pro extremis finibus memorari Phasin et Nilum, qui fluvii ultimi navigationis termini non semel dicti. Adducit Heynius Herodotum IV, 45. Strabon. XI, p. 761. b. Euripid. Androm. 651. Quae praeterea adiecta sunt a poeta, Heynius tantum ad ornatum spectare contendit. Ac *θερεΐαις* quidem dicit esse pro *θερεΐαις αὐραῖς* s. *πνοαῖς* positum, intelligitque australes ventos, quibus utuntur qui ad Pontum Euxinum navigant; *ἐν χειμῶνι* esse pro *χειμερίαις πνοαῖς* s. borealibus ventis, qui navigantem ad Aegyptum ferunt. Nam de duobus anni temporibus omnino non cogitandum esse, quum constet a veteribus hieme non navigatum. Denique addit hunc ornatum otiosum quidem videri, non tamen absurdum. Bothius Argonautarum iter comparat, qui per Phasin in Oceanum, ex Oceano in Nilum venerunt Hecataeo auctore (Schol. Apollon. Rhod. IV, 259.), et hunc opinatur esse sensum: Fecit Xenocrates hospitalitate larga et indefessa quasi quoddam Argonautarum iter. Hoc quid sit, nemo facile intelligat. Nam per Phasin in Oceanum et inde in Nilum navigasse Xenocratem ubinam legitur? Sed ne Heynii quidem ratio plane satisfacit, quae et otiosum ornatum infert, nec convenit cum iis quae Pin-

darus huic, in quo versamur, loco praemisit. Etenim ante omnia pro certo pono Pindarum orsum ab hac sententia: *Xenocrates indefessus erat in excipiendis hospitibus, hospitalitatem nullo tempore plane intermittebat*. Nam hoc inest in verbis, οὐδέ ποτε — οὐρος — ὑπέραιε' ἱάσθον. Si hoc ita est, ea quae sequuntur huic sententiae non possunt repugnare; errasse igitur mihi videtur Heynius qui navigationem Xenocratis aestate circumscribebat; nam hoc ipsum maxime memorabile in Xenocrate, quod nullo tempore hospitalitatis vela contraherebat. Quid multa? *Ἐν χειμῶνι* est hieme, *θερεῖαις*, aestivis temporibus. Sic *θερεῖν* est apud Herodot. I, 189. Res notissima. Certum igitur est, aestate navigasse Xenocratem et hieme, qualem quidem Pindarus hic navigationem dicit. Sed cur Phasin et Nilum addit? Recte iudicat Heynius, aestate versus orientem, hieme versus meridiem navigari, sic ineptissime dictum. Quid enim hoc ad hospitalitatem? Quare Schmidius verum non vidit, qui sic explicat: Xenocratem aestate ad Phasidem terram vel Colchidem frigidiores navigasse, hieme ad Nilum, ad Aegyptum calidiorem; h. e. hospitibus sese omnibus accommodasse fuisse algentes qui futu opus haberent, refrigerasse aestuantes et in anxietate constitutos, qui refrigerio indigerent. Verum haec omnia et si quis alius similia excogitavit, plane aliena dico, qui meliora mihi reperisse videor. Etenim nobilium horum navigationis terminorum remotior est homini Siculo Phasia, propior Nilus, quamquam etiam hic aliquantum distans. Quare sic verito: *Nunquam plane intermittebat navigationem Xenocrates, sed tendebat ad remotissimos quidem fines aestate, hieme vero propiora quidem littora, extremos tamen ab altera parte terminos petebat*. Fuit Xenocrates homo liberalissimus, patuitque eius domus omni tempore advenis; sed quum plerique homines aestate itinera facerent, uti etiam nunc faciunt, aestate plurimis erat hospitum aditus et maxima frequentia, quare tunc tempore ita ferente hospitalitas eius summum attingebat gradum, seu ut cum Pindaro loquar, remotissimos assequeretur fines. Hieme vero minus frequentata erat eius domus propter anni tempus, sed ne tum quidem plane defuerunt hospites, patuitque liberalitas quantum per anni tempus posset, s. alterum in hoc genere terminum attigit. Ergo non de hospitibus agitur ex his regionibus venientibus, sed de ipsa hospitalitatis ratione. Praestitit Xenocrates quod quidem summum esset in hoc genere pro anni temporibus. Atque ita nihil inest in toto loco, quod otiosum dici possit aut absurdum. Ceterum verba *πρὶ Φάσιν* et *Νίλου πρὸς ἀκτὰς* iungenda sunt cum verbo *ἐπέρα*. Participium *πλῶν* vim non habet in constructione. His sic expeditis finem facere possem disputandi, nisi unum restare viderem. Lector his perfectis dicet, opinor, hoc: „Sane tu conatus es nobis rem explicare quodammodo; sed vel sic permixtus est hic locus. Quid enim movit poetam, quem nunquam non prudentissimum dicis, ut tam tumida, tam insolenti oratione uteretur?” Equidem quod respondeam in promptu habeo. Dixit poeta paulo ante hunc locum haec: *Μακρὰ δισκῆσαις ἀκοντίζουμαι τοσοῦθ', ὅσον ὄργαν' Ἐπειροκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν ἔσχεν*. Ecce hoc ipsum, quod cupiebat, nunc praestitit. Oratione insolita usus est in re insolita, et enormi liberalitatis magnitudini enormem dicendi audaciam acquavit. Patefacto igitur consilio poetae haec quoque concidit tumoris accusatio. Ceterum confer Isthm. V, 20. 21. Pro *ἀκτὰς* ap. Schol. extat *αἶγας*, unde *αἶγας* coniecit Steph. Bernardus in nott. mss. ad Nicandrum, notante ex Schneideri schedis Boeckhio. Sequitur iam carminis exitus. *Μή τι νῦν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀφροκρέμανται ἑλπίδες κ. τ. λ.* Sensus: Ne ille, quia invidi sunt homines et aegre ferunt aliorum laudes, propterea taceat patris virtutem et hos hymnos. *Ἑλπίδες*, h. e. *διανοίαι*, cf. Pyth. I, 83. ibiq. nott. critt. *Ἀφροκρέμανται*, ut Olym. VII, 24. animus iis cin-

ctus tenetur, iis illigatus est. Ceterum videtur mihi hoc addere Pindarus etiam propter ipsam illam, de qua vidimus, effusam Xenocratis laudem, ne forte timeret Thrasylulus haec vulgare. Etenim, quod Boeckhiius notat, carmen hoc quum scriberetur, tyrannus Agrigenti sublata erat, quam olim Xenocratis et Thrasyluli propinqui Thero et Thrasylaeus tenuerant: hic enim pulchus est Olymp. 76, 4. (v. ad Olymp. XII.): itaque Thrasylulus, regiae olim domus vir, iam nihil nisi civis. Huic cavenda invidia, ne supra privatum laudatus pater filium popularium obiciat offensionem. Ita simul plebeculae inest reprehensio, ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βίαιαι, τῶν δ' ἀπάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν. Σιγάτω, sc. Thrasylulus; quod ne durum tibi videatur, assumes extrema carminis verba. Etenim haec omnia: *Quare ne taceat virtutem patris etc. haec dic amico meo, posita sunt pro his: Quare dic amico meo, ne taceat virtutem patris etc.* Cur inverso ordine haec collocaverit poeta, obscurum non est. Post laudes patris eximias proxime collocanda erat hortatio, ne taceret eas filius; tum Nicasippus monendus, ut haec sic nunciaret. Quare verba ad Nicasippum aptissime posita sunt in fine. De genere dicendi μήτε — μηδέ cf. Boeckh. nott. critt. p. 467. Οὐκ ἐλευσόντας, non ut quiescerent, sed ut circumferrentur et in multorum notitiam venirent. Ἀπονεύμων, haec verba redde, refer, nuncia, ut recte Heynius. Scholia interpretantur ἀναγνώσθαι, quum νέμειν et ἀπονεύειν etiam sit ἀναγιγνώσκειν, de quo praeter Scholia ad h. l. vide Nott. ad Hesych. T. I. p. 475. et T. II, p. 666. Toup. et Valcken. ad Theocrit. XVIII, 48. quae memoravit iam Heynius. Res tamen ab hoc loco aliena. Ἡ δ' αἰὼν, ἑκαίρον, Dorica forma; cf. Etym. M. p. 385, 30. Intellige Thrasylulum.

I S T H M. III.

Quum antiquitatis cognitio imprimis etiam familiarum et gentium historiis contineatur, utinam quam plurima sciremus de tot gentium insignium ingeniis, moribus, studiis, quae quum quondam Graeciam eximie ornarent, nunc cum nominibus ipsis interierunt. Pindarus quae de multarum gentium virtutibus canit, inter praestantissima sunt quae ex hoc genere servata habemus. Quis est enim quin legens Chariadum, Blepsiadum, Midylidarum, Theandridarum, Psalychidarum laudes, non multum se adiutum sentiat ad Aeginae accuratiorem cognitionem, quae praeclearis virorum illustrium virtutibus eximiam quondam gloriam et potentiam inter Graecos habuit? Gentibus Graeciae praeclearis accensendi sunt etiam Cleonymidae Theban. Tradit historia Thebanos fuisse stolidos feroces, litium amantes, aliena iura contemnentes, superbos et insolentes; non fuerunt tales Cleonymidae, quos Pindarus hoc carmine celebrat. Regiae Labdacidarum stirpi cognati inde ab antiquis temporibus in honore habiti erant apud Thebanos, divitiisque fuerant conspicui; at non minus ornati nobiliore laude dicuntur fuisse a superbia alieni, liberales, bellica virtute et rei gymnasticae studio insignes. Experta erat gens etiam iniquos fortunae casus tum alios tum in certaminibus, ex quibus raro cum coronis redierant. Quare quum tandem Melissus etiam hanc laudem consecutus esset, Pindarus ut carmen faceret rogatus, monumentum egregiae genti ponendum censuit *ῥηλαγνίς*. Vicit autem primum Nemea equestri certamine, tum paenratio Isthmia, quibus hoc carmen poeta dicavit. Quo modo

haec epinicia celebrata sint, ignoramus; quum plane nihil adsit, unde conici possit in templo aliquo carmen esse cantatum, equidem apud ipsam gentem in sollemni gentium celebritate rem actam credam. Nec quo tempore carmen scriptum sit erui potest, nisi quod ante Olymp. 80. scriptum videtur. Nam Olymp. 80, 4. gravi proelio Boeotia ad Oenophyta ab Atheniensibus duce Myronide victis, urbibusque eorum praeter Thebas in Atheniensium potestatem redactis (Thucyd. I, 108. Diod. XI, 82. 83.) etiam Thebana respublica mutata et democratia instituta est (Aristot. Polit. V, 2, 6.) pulsus optimatibus multis, nec nisi Olymp. 83, 2. post devictum Atheniensium exercitum restituta libertas Boeotiae et prior rerum status etiam Thebis (Thucyd. I, 113. Diod. XII, 6. Corsin. Fast. Att. T. III. p. 210.). Quod igitur Pindarus narrat vs. 34 seq. gravi pugna Cleonymidas uno die quattuor viros amisisse, nunc autem fortunam plane restitutam esse, ad haec tempora vix referri potest. Quamquam enim fortunam restitutam dicit imprimis propter Melissum, tamen etiam illud inde sequi videtur, alias res adversas ex isto a Pindaro significato bello gentem tum habuisse nullas, quod inter horum temporum turbas num ita fuerit, dubitare licet; sin post Olymp. 83, 2. carmen ponimus scriptum, incidimus fere in ultima poetae tempora, in quae carmen ponere intutum est. Quare omnino ante Olymp. 80. carmen scriptum esse credo. Nec potuit poeta respicere bellum circa Olymp. 68, 4. gestum, quum Thebani ab Atheniensibus pressi etiam Aeginetarum auxilium implorant (Herod. V, 81.). Tum enim etiam puer erat poeta. Ergo inter haec duo a me indicata tempora carmen scriptum. Quare probabilis Boeckhii sententia, qui pugnam Plataeensem, Olymp. 75, 2. intelligit, in qua maxime optimates summo studio pugnaverant. V. introd. ad Pyth. XI. Ac quum poeta de gente Melissi vs. 36. dicat: *νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μῦθων ἕσπον χθῶν ὥτε φοινικέουσιν ἀνθήσκει ῥόδοις*, quae in carmine viva voce cantato suaviora erant si etiam anni tempus conveniebat, fortasse non inepte carmen scriptum ponetur post Isthmia verna anno tertio Olymp. 75. aut 76. Porro quum semel coniecturis indulgere coeperimus, etiam illud addemus, posse carmen cantatum videri Melisso *ἐν παννυλίδι*. Suaviter *παννυλίδι*, cum facibus adstante choro, conveniunt quae leguntur vs. 61. *προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κείνον ἄψαι πυρὸν ὕμνων καὶ Μελίσσας*. Quemadmodum enim ad Nem. III, 75. vidimus cum potu comparari carmina inter pocula cantata, ac Nem. VIII, 15. mitra dicitur carmen supplicationem habens, et Nem. IV, 81. *στέγη* est laus mortuo dicenda, nec minus aliae sunt apud Pindarum cantum significantes metaphorae suis quaeque locis aptissimae, sic in carmine nocturno tempore canendo *πυρὸν ὕμνων* dicens poeta non potuit ponere quod omnibus partibus esset accommodatius. Fulchre scripsit Nem. VI, 38. de Callia in vespertina comissione celebrato: *παρὰ Κασταλία Χαρίτων ἐσπέριος ὁμᾶδ' ἀφλέγεν*, ac quum Olymp. IX, 23. verba: *ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς*, confero cum exordio illius carminis, est quod suspicer illud carmen Opunte in vespertina comissione inter faces ardentes cantatum, a qua sententia non abest Boeckhii meus. Nam quum apud alios poetas metaphorae saepe pro inani ornamento sint, in hac epiniciorum poesi illud imprimis probatur quod cum temporibus et locis maxime conveniat. Ad propositum carmen ut redeam, nostrae sententiae favet etiam is locus (vs. 79 seqq.), qui nocturni sacrificii Herculis filiorum eximiam descriptionem habet. Neque enim haec descriptio potuit placere magis quam nocturno tempore cantata. De ceteris dictum suo loco.

Vs. 1 — 8. Principium carminis. Siquis felix gloriosis certaminibus aut divitiarum copia, animo reprimat fastidiosam insolentiam, dignus est laudibus civium suorum. Ordi-

tur a propria gentis laude. Nam ut gens aliena fuit a fastidiosa insolentia, ita etiam Melissus. *Εὐδόξοις*, victoria partâ. *Κατέχει*, compescit, Theogn. vs. 322. *κακὴν κατέχειν*. De voce *αἰανῆς* v. ad Pyth. I, 81 sqq. Iam quum duo hic posuerit poeta, prosperitatem et moderationem, pendet inde ratio sequentis sententiae. Pergit enim: Iuppiter, magnae virtutes hominibus contingunt per te, durat autem diutius prosperitas piorum hominum quam impiorum, h. e. Nam virtutem talis homo habet divinam, et diuturnam ob virtutem sperare potest prosperitatem. Quo ipso liquet eum laudibus civium esse dignum. *Ὀνίζομενοι* sunt pii, ut *ὄνις* est reverentia erga deos. Conf. inter alia Theogn. 1148. *Μάσσων*, modestior in his sententiis comparativus est positivo. Cf. Nem. VIII, 17. *Ζώει*, ut *βιοτεύει* Nem. IV, 6. *Εὐκλέων δ' ἔργων ἅποινα χρὴ μὲν ὑμῆσαι τὸν ἑσλὸν κ. τ. λ.* hoc est: Pro gloriosis autem factis par est cani virum bonum, par est eum epiniis celebratum blandis laudibus extolli. Ne poeta tibi repetere videatur rem iam ante significatam, hoc tenebis: *εὐλογίαι ἀστών*, quas ante dixit, sunt *λόγοι ἀγαθοὶ ἀστών*, uti facile intelligas, si accuratius eum locum inspexeris. Duo nominaverat *εὐτυχίας* genera Pindarus, quae quamquam coniuncta habebat Melissus, poeta tamen, modestiae causa, disiunctiva sententiae forma usus est. Ergo, *εἴ τις εὐτυχῆσαις σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις κατέχει φρασὶν αἰαντὴ κόρον*, *ἄξιος εὐλογίαις ἀστών μεμῆχθαι*, atque etiam, *εἴ τις εὐτυχῆσαις σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰαντὴ κόρον*, *ἄξιος εὐλογίαις ἀστών μεμῆχθαι*. Iam pone ultimum; qui divitiis beatus modestiam tenet, is recte dicetur admiratione et laude civium suorum dignus, minus apte dicetur carmine dignus. Unde liquet verum esse quod dixi. Vides igitur recte pergere poetam: Ubi vero gloriosae res gestae, praeter civium laudes etiam carminis remuneratione est opus. *Λόγους ἀστών ἀγαθοὺς* et *μελιγδούπους αἰοιδὰς* coniunxit Nem. XI, 17, 18. Addamus reliqua. Verba *εὐκλέων ἔργων ἅποινα* per appositionem sequentibus iunguntur, ut, quod apte contulit Boeckhii, Olymp. VII, 15, cf. eundem comm. ad Olymp. VII, 13 sqq. ad Olymp. XI, 81 sqq. *Χρὴ μὲν — χρὴ δέ*, cf. Reizium ad Vig. p. 841. Herm. *Βαστάσαι*, honorare, extollere, efferre, ut Olymp. XII, 21. Denique *ἀγαναὶς χαρίτεσσιν* verto: blandis hymnis, cum Heynio. Littera minuscula *χαρίτεσσιν* esse scribendum in nott. critt. recte notavit Boeckhii. Si deas intelligas, aut *καυμάζοντα Χαρίτεσσιν* iungendum, aut *Χαρίτεσσιν βαστάσαι*. Neutrum horum verum dixerim. Nam *καυμάζειν Χαρίτεσσιν* minus aptum, quia *κῶμος* proprie instituitur victori, cf. Isthm. VI, 20. *Χαρίτεσσιν βαστάσαι* est aut: laetantibus Gratiis praedicare, si dativum commodi intelligis, quod argutius dictum videtur; aut: per Gratas extollere, ut dicitur aliquis *περυγέσσιν ἀερθεῖς Περὶδων*, Isthm. I, 64. in quo tamen exspectabam: *σὺν Χαρίτεσσιν βαστάσαι*.

Vs. 9—18. Transit poeta ad victorias Melissi. *Ac duas adeo habet victorias Melissus*, ait, ut magis etiam conveniat hilaritas cantusque. Harum una fuit in Isthmo pancratio parta, unde nomen habet carmen, altera Nemeaea equestris. *Ἐν βάσαισιν Ἰσθμοῖν*, ut *πυχαῖς* Nem. II, 21. *Νάπα* illustratur a Spanhem. ad Callim. in Apollin. 89. In priore membro poeta utitur participio, *δεξαμένη*, nam ad hanc victoriam infra demum vs. 62. redibit. In secundo membro praetulit verbum finitum, *τὰ δὲ* (altera ex parte vero) *κολῶ λ. ἐν βαθ. v. κάρυξε Θῆβαν ἵπποδρ. κρ.* nam ex hoc posteriori membro proxime sequentia pendunt, quemadmodum Olymp. I, 14. in altero membro verbum finitum positum. Etenim, ut iam de ordine rerum in hoc carmine mox neam, duarum Melissi victoriarum posteriore loco nominat curulem, ut hinc ad eius maiores pateat transitus, quandoquidem huic ipsi certaminis generi, non aliis, maiores operam dederant. Nam quae poeta indicat Cleonymidarum certamina, sunt omnia ex

hoc genere. A curuli igitur Melissi victoria illustranda orsus priscos Cleonymidarum in hoc genere conatus persequitur, intextis etiam ceteris gentis laudibus. His absolutis ad alteram Melissi victoriam, pancratiasticam dico, veniendum erat, et siquae alia huic similia gesserat Melissus; quare posterior pars hymni a versu 61. persequitur pancratiasticas Melissi laudes. Vides haec omnia satis bene nexa esse, ut etiam hinc pateat recte haec duo carmina nunc in unum coniuncta haberi. De Nemeaea Melissi victoria quod plura non addidit Pindarus, male me non habet; satis illustratur ea priscis gentis in hoc genere conatibus enarratis; alia autem cur postulentur non video, quum Melissus pancratiastica potissimum arte valuerit, atque etiam in aliis carminibus priores victoriae plerumque breviter indicentur. Illud mirum sit, si prior pars carminis pro integro carmine fuerit, quum non carmen sit sed fragmentum carminis. Neque verba *ἔστι μοι θεῶν ἕκαστι μυρία πάντα κίλευθος* etc. conveniunt exordio carminis Pindarici. Verum pergendum est ad sequentia: *ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σύμ-φωτον οὐ κατέλεχεν*. Senties post ea quae monuimus, haec dicta esse propter curulem Melissi victoriam. Intelligenda igitur peritiae rei equestris, quae cognata virtus erat Cleonymidarum, uti poeta statim subiicit. *Δόξαν* videtur victoriam s. victoriae dicere: cf. ad Isthm. V, 11. *Ἀρμασι*, curribus partam, ut *Ἴσθμια ἵπποισι νίκα*, Isthm. II, 13. *Καὶ ματρώθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλοῦτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις*, nostis enim Cleonymi gloriam antiquam in re equestri, et quum materno genere Labdacidis essent cognati, divitias habebant ad alendos equos certaminum laboribus pares, h. e. cognata virtus equestris Cleonymidis; nam praevit iam auctor gentis, nec defuerunt divitiae ad eam rem genti propter cognationem cum Labdacidis: quam interpretationem ratio postulat. Ergo iungendum est *Λαβδακίδαισιν σύννομοι*, ut intellexerunt etiam alii ante nos, h. e. cognationis iure coniuncti; tum *πλοῦτου διέστειχον*, versabantur in divitiis, divitias habebant. Sophocl. Oed. R. 773. *διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών*, ubi vide Brunn. Adde Eurip. Phoeniss. 20. *καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος*, Heraclid. 625. *ἃ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων*. Porro quid est *τετραοριᾶν πόνοις*? Mire Gedikius explicat: *πλοῦτου διέστειχον ἐν τετραοριᾶν πόνοις*. Nihili est enim: *divites erant inter quadrigarum labores*. Immo unice verum, me iudice, quod indicavi; *πόνοις* est quem dicunt dativum commodi. Ergo laboribus equorum divitem esse, significat: satis divitiarum habere ad labores equestres sustentandos. Errabant igitur etiam ii, qui iungebant: *διέστειχον τετραοριᾶν πόνοις*, quod nec lingua fert nec sensum habet aptum. Nam si *πόνοι* sunt ipsorum equorum, quomodo potest aliquis ire in laboribus non suis sed equorum? Sin *πόνοι* sunt Cleonymidarum circa quadrigas labores, vides etiam hoc quam durum sit. Imprimis autem sensus ineptus: Nostis Cleonymi gloriam equestrem, et quum communes haberent cum Labdacidis divitias, adierunt certamina curulia. Ferrem sic: *atque etiam posteri*, quum divitias haberent, adierunt certamina curulia, quod tamen non ita dixit poeta. Denique utrique rationi obstat constructio, quum *διαστέλχειν πόνοις* non possit dici pro: *διαστέλχειν ἐν πόνοις*. Ceterum, ut significavi, potest dubitari utrum *τετραοριᾶν πόνοις* dicat equorum ipsorum certamina an Cleonymidarum labores curules. Videamus primum posterius. Si Cleonymidarum labores intelligimus, potest verti: Divitias habebant satis magnas ad labores in equis alendis et exercendis ferendos: in quo tamen expectabam *τετρ. δαπάναις*. Fortasse igitur hoc praestat: Divitias satis magnas habebant ad labores in equis regendis sustentandos. Sed ne hoc quidem placet, quum hos labores non divitiis sed virium intentione ferrent. Quae quum ita sint, praefero omnino alteram rationem. et verto: Divitias habebant equorum laboribus alendis, h. e. ad alendos equos certaminum la-

boribus pares. Pergit poeta: αἰὼν δὲ κλυιδόμεναις ἀμύραις ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν κ. τ. λ. sed vita humana procedente tempore alia alias mutare solet. Invulnerabiles soli filii deorum. Vidimus Cleonymidas, quum Labdacidis cognati essent, divitias magnas habuisse; coniuncti igitur regiae huic stirpi ut opes habuerunt, ita etiam adversa quaedam videntur passi horum fortunae impliciti, ac quum poeta opes memorasset ex hac cognatione Cleonymidis ortas, par erat etiam adversas res inde natas verbo significari. Haec ita cohaerere videntur ut Pindarum aliter intelligi nolim. Adde quae mox dicam ad vs. 23. Ac fortasse huc trahendum est quod Scholiastes habet ad vs. 6. προείπον δὲ ὡς τῆς βασιλείας ἐξέπεσόν ποτε, quamquam quo sensu hoc dixerit, obscurum est. Ceterum Pindarus plura addere noluit, quum res a consilio suo esset aliena. Reddit igitur ad Cleonymidarum virtutes.

Vs. 19—37. Orditur sic: Sunt mihi deorum beneficio innumerae viae, magna materia laudum; opportunitatem enim, Melisse, ostendisti, quum viceris Isthmii, virtutes vestras hymno persequendi. Verissime hoc explicuit ita Hermannus. Melissi enim hac victoria Isthmici celebranda opportunitatem nactus erat poeta gentis virtutes illustrandi. Ad verba μυρία παντῶ κίλευδος cf. Nem. VI, 47. Αἰεὶ Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ σὺν θεῷ θνατὸν διέχονται τὸ βίου τέλος, quibus Cleonymidae florentes semper, cum deo, strenue, mortale vitae spatium praefinitum permeant. Non cessaverant unquam egregiae Cleonymidarum virtutes, sed has quidem semper tenentes naviter studebant gloriae pro viribus; tamen fati culpa, non ipsorum, raro viderant laetos certaminum successus, uti mox legemus. Quare poeta addit: Sed omnes homines alias alius agit ventus, h. e. sed quod eventus non semper eorum conatibus respondit, in eo communem hominum sortem experti sunt. Sic expeditur, quomodo haec verba: ἄλλοτε — ἐλαύνει diversa sint ab iis quae vs. 18. legimus. Ibi de casibus agitur quibus Cleonymidae, Labdacidis quum essent cognati, impliciti fuerant; cui rei etiam verba plane accommodata sunt. Nam αἰὼν δὲ κλυιδόμεναις ἀμύραις ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν quum dicit, hoc ipsum significare videtur, saepe priscam gentium fortunam temporum processu mutata et potentiam earum minutam aut eversam. Hoc autem loco ventum dicit esse alias alium; nam de conatibus Cleonymidarum loquitur tum in bello tum in certaminibus; ac propria est comparatio venti ubi de conatibus agitur. Transpone verba, fac hoc loco legi illam locutionem, illo loco hanc, et senties sic minus haec apta futura quam ut nunc leguntur. Sed addam etiam aliud. Res adversas si perpassi sunt victores eorumve gentes, non solet has plane tacere Pindarus a vanitate alienus, sed qua est magnitudine animi, commemorat etiam talia et intexit laetioribus, ut praeteritorum dolorem soletur praesenti laetitia, hanc vero severitate temperatam ad modestiam revocet eam, quam par est servari etiam prosperrime fluentibus rebus. Sic igitur in hoc carmine non praeteriit quae adversa genti acciderant, neque tamen in unum locum conguessit omnia quae dicenda videbantur, sed diversis locis disposuit, ut tristia laetis, laeta tristibus temperando suave carmen pertexeret. Primum igitur Labdacidis memoratis addit quaedam ad illorum temporum casus pertinentia; tum ad virtutes et certamina gentis propius accessurus, antequam accedat, eos quamquam virtutibus insignes tamen in conatibus suis non semper vento secundo usos esse quasi praefando nunciat. Exin sequitur virtutum enumeratio, cui subiecta eorum, quae bello passi erant, mentio statim additum habet fortunae restitutae solamen. Denique ad ludorum certamina venit, quae quum pleraque successu destituta hymnis caruissent, vide etiam haec quomodo tractet. Debitam laudem factorum se renovaturum dicit, tum indicat victorias reportatas, prostremit de ceteris certaminibus agit ita, ut quam

experti erant in his Cleonymidae iniquitatem fortunae, data opera Aiakis exemplo soletur. Haec igitur omnia cur ita dicta sint in promptu est. Tamen vel sic dicas displicere, quod has duas sententias, de quarum ratione disputamus, nimis brevi intervallo posuit. Et hoc verum, ac desidero omnino liberorem dicendi impetum in his carminis locis. In qua re equidem etiam argumenti difficultati aliquid tribuam. Nam quum haec gens quamvis virtutibus insignis raro vidisset rerum suarum successus, quod nec tacere licebat nec explicare diductus, poeta conflictans cum hac difficultate non tenet eundem cursum et abruptum nonnulla citius quam exspectaveris, oratione transeunte ad alia, et ipsa non explicanda accuratius. Pergit poeta: τοὶ μὲν ὦν, h. e. ut igitur ad laudes eorum veniam, et simul fortunae vicissitudinem ostendam: de his enim rebus antea dixerat, eaeque nunc probandae erant. Prius exponitur vs. 25—33, alterum inde a vs. 34. transitu factb particula ἀλλὰ γάρ: ubi γάρ ostendit probationem ante dictorum inesse. Τιμαίνετες, in eximio honore habiti inter cives inde a prisco tempore, haud dubie etiam honoribus saepe fungentes. Πρόξενοι, publici hospites; cf. Valcken. ad Ammonium III, 10. p. 201. Paciaudi Monument. Peloponnes. T. II, p. 132 seq. Porro ἀμφικτιόνες sunt Boeoti circumiacentium urbium; cf. nott. critt. ad Nem. VI, 40. Videtur igitur etiam hunc honorem habuisse gens iustissima, ut ex ea πρόξενοι fierent circumcolentium Boeotorum. Κελαδενῶς de strepitu verborum insolentium accipe. Κελαδαινῆς, Θουρυβῶδους explicat Hesych. et Schol. h. l. ὕβριν θρασύνουσαν Olymp. XIII, 10. comparat Schmidius. Δυσκέλαδον invidiam dicit Hesiod. Opp. et D. 196. Ac notum est κόμπος de grandisonis verbis hominum superborum. Ὀρφαῖοι, h. e. ἀμειβοί, κεινοί. Ὅσα δ' ἐπ' ἀνδρώπους αἵται κ. τ. λ. quidquid eximiae laudis narratum de mortuis et viventibus circumferitur, plane assecuti sunt. Ἀπλετον explicat Hesych. πολὺν, μέγα, ἀμέτρητον; cf. de hac voce intt. Moer. p. 24. Δόξας, laudis, virtutis. Pyth. I, 92. ὁπλοῦμβροτον αὐχῆμα δόξας. Ἀνορέας δ' ἐσχάταισιν οἰκοθῆν, cf. ad Nem. VII, 51. στάλαισιν Ἑρακλείαις, cf. ad Nem. III, 20. Locutio passim obvia, ubi Thebani Thebisve oriundi canuntur. Ceterum ἄπτοντ' est praesens. Additur: Καὶ μηκέτι μακροτέρην σπεῦδειν ἀρετάν. Assentior Hermannō et Boeckhio σπεῦδειν pro σπεῦδε dictum accipientibus; tamen hoc explicatione iuvandum. Non alloquitur Melissum nec alium quendam ex hac gente, sed hoc vult: Atque hoc summum est quod homo attingere potest; pro hoc dicit: ac ne ulteriora secteris. Deinde verba ἡπποτρόφοι τ' ἐγένοντο χαλκίῳ τ' ἄρει ἄδον sensu non disiungenda videntur ab antecedentibus, sed ad ἀνορέαν probandam afferuntur, ut solent veteres post rem universe dictam singula quaedam potiora subiicere. Nec obstant verba καὶ μηκέτι — ἀρετάν interposita, quum non interruptant hunc nexum. Ceterum ἡπποτρόφος eos dicit prudenter; nam victores quidem non semper fuerant. Quare etiam quod Herculis columnas eos assecutos dicit, magis de virtutibus intelligendum est quam de rebus cum successu gestis. Τραχεῖα νῖφας πόλμοιο, cf. ad Nem. IX, 38. De hac pugna diximus in introductione. Ἐστίαν, ut οἶκος de gente Nem. VI, 26. Ad haec, νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζῶσον χθῶν ὥστε φοινικέουσιν ἀνθῆσιν ῥόδοις, Hermannus in Heynii novissima editione scribit: „Vereor ne ἀνθος quod libri habent, ex aliqua interpretum adnotatione ortum sit. Scholiastae explicatio verisimile reddit scriptum fuisse ἔσθηκεν.” Sensus: Nunc autem rursum viget eorum domus ut terra purpureis rosis post hibernas tenebras quum redierunt florentes menses. Genitivus ποικίλων μηνῶν dictus ut θέρους, χειμῶνος, ἔαρος, ἡμέρας, ἡνεμέλης, alia multa dicuntur. Ποικίλων, h. e. πολυανθέμων, ut φοινικανθέμων ἥρος ἀκμῇ Pyth. IV, 64. Similiter πολίων dictum ἔαρ, διὰ τὰ τότε ἀνθῆ, cf. Eustath. ad Il. β,

p. 178. Vide locos Hesiodi ad Pyth. IV, 98. Ceterum hoc dictum nunc est imprimis propter Melissaum.

Vs. 37—60. Laudat Cleonymidarum aliquot victorias curules et excusat eos, qui quamquam adierant certamina, victorias non retulerant. Videntur saepius in Onchestiis ludis, de quibus vide ad Isthm. I, 33. et in Isthmiis certasse Cleonymidae quadrigis, unde favens deus concessit hunc genti hymnum, ut prioribus conatibus laus sua redderetur. Nam quum post victorias in Atticis et Sicyoniis ludis certassent quidem saepius, at victorias non reportassent, hymnos nacti non erant et fama factorum obdormierat. Dedit igitur Neptunus Melisso hanc pancratiasticam victoriam, ut data occasione etiam priorum factorum fama renovaretur, et gloria gentis revivisceret. „*Ἀωσφόρος* vs. 42. scribit Hermannus, contrahi non potest. Quare necessario scribendum „*Ἐωσφόρος*.” Boeckhius non concedit. Ceterum notum illud Horatii I, 12, 46. *micat inter omnes Iulium sidus velut inter ignes Luna minores*. Sunt etiam eximiae comparationes a siderum splendore petitae apud Homerum Il. ε, 5. Il. ψ, 317. *Γοινοῖς Ἀδανᾶν*, puto in Panathenaeis. „*Ἐν Ἀδραστέϊσι ἀέθλοις*, in ludis Sicyoniis, de quibus v. Nem. IX. Victoria, de qua hoc loco poeta loquitur, fortasse reportata erat iam ante Clisthenem. *Τοιᾶδε τῶν τὸν ἑόντων φύλλ' αἰοῦσάν*, similes coronas carminum, similes cantus, hominum tum viventium. Fama victoriam nuncians excitavit etiam cantum. *Φύλλα αἰοῦσάν* durum non est apud Pindarum; nullius pretii est Valckenarii Praef. Ammon. p. XXVII. correctio *φύλλ' αἰοῦσάν*. *Παναγυρίων ξυνᾶν*, periodicos agones intellige. *Καμπύλον δίφρον*, ut Homerus Il. ε, 231. *καμπύλον ἄρμα*. Curvatus enim erat δίφρος rotis impositus. *Πανέλλανέσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ χαίρον ἱππῶν*, sed certantur sumptibus in equos impendendis cum universis Graecis agones periodicos aduentibus. Panbellenes enim hic sunt qui ad hos maiores ludos ex omnibus Graeciae terris certaturi conveniunt. *Τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί*, eorum enim, qui nihil tentant, nomina silentur. *Ἀπειράτων*, ut Olymp. VIII, 61. active. Hoc loco opponuntur *μαρνάμενοι*. Verba *ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχης καὶ μαρνάμενον κ. τ. λ.* explicuit Hermannus: „At etiam eorum qui certant, ignota manet sors, nisi si victoriam adepti sint.” Nam *τέλος ἄκρον ἱκέναι* est victoriam adipisci, ut *πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς ἦλθον* Nem. VII, 24. *Τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοί*, scil. *τύχα*. Sunt hi genitivi partitivi quos vulgo dicunt, nec supplendum *τέλος*. Fortuna dat secundas atque adversas res. *Καταμαρψαίσα*, vincens, cf. Nem. III, 34. Porro non *αὐνδένως* haec dicta; nam *καί* est et, etiam sensu postulante. Qui verterunt: Etiam fortiorem hominum deteriorum fraus vicit, non animadvertunt se incommodam inferre sententiam, quum poeta fortiorem dixerit, non eximie fortem, fortissimum. *Ἰστε μὲν Αἰάντος αἰκᾶν φοίνιον κ. τ. λ.* nostis enim Aiacis robur sanguine contaminatum, quod quum inciderit ferro circumfusus, invidiam facit Graecis quotquot ad Troiam fuerunt. *Φοίνιον*, sanguine madefactam, ut *χίρα φοίνιαν* Eurip. Med. 864. Etiam forma communis huius vocis alibi obvia, ut *σχημα φοίνιον μάχης* Phoenissa. 259. et *ἐχθίστην ὀρεῶ γυναικὸς εἰκὼ γόνιον* Helen. 72. Incidit Ajax robur corporis sui, circumvolutus ferro, *περὶ ᾧ πασγάνῃ*; cf. ad Nem. VIII, 23. Non dississet hoc ita in illo carmine, cf. ibid. ad vs. 27. *Ὀψία ἐν νυκτί*, h. e. *περὶ ὄρθρου*, in quo sequitur poeta Aethiopidis auctorem, ut liquet e Scholiis. Adde, qui de his fabulis disputat, Lobeckium ad Ai. p. 263. Adiecisse hoc mihi videtur Pindarus, ut significaret se non agnoscere gregum caedem, siquidem recte auguratur Lobeckius Aethiopidis scriptorem, qui circa diluculum tradiderat Aiacem occubuisse, omisisse illam caedem interpositam ab aliis. Nam haec gregum caedes plane aliena est a Pindari carminibus. Denique *μομφᾶν ἔχει*, invidiam facit, cf. Aeschyl. Pro-

meth. 444. Hermann. Vig. p. 753. Ceterum olim lectum esse *Τρωάδ' aut Τρωάδ'*, annotavit Boeckhius: et huc atque ad Isthm. VII, 52. spectat Eustath. ad Iliad. α, p. 65. med. *εἰ γὰρ Τρωίους ἵππους τοὺς Τρωικοὺς διὰ τοῦ ὧ μεγάλου γράφομεν, δυσχερές ἐστὶν ἀπολογήσασθαι, διὰ τὴ πόλις Τροίη ἢ Τρωικὴ, διὰ τοῦ ὧ μικροῦ ἔχει τὴν ἀρχουσαν.* *Ἐπιτείνει δὲ μάλιστα τὴν ἀπορίαν ὁ Πίνδαρος, ὃς αὐτὴν τὴν Τροίαν Τρωίαν ἐν Ἰσθμιοῦνκαίς εἰπὼν διὰ τοῦ ὧ μεγάλου γράφει τὴν παραλήγουσαν.* Cf. nott. critt. Isthm. VII, 52. Adde Nem. IV, 25. cum nott. critt. et Nem. VII, 41. Sed transe ad haec: *Ἄλλ' Ὀμηρὸς τοῖ τετλίμακιν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ πᾶσαν ὀρθώσας ἀρετὰν κατὰ ῥίβδον ἔφρασεν θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.* Hic locus interpretibus plerisque omnibus difficillimus visus est. Mihi non adeo difficilia haec videntur. *Ῥάβδος* fuit epicorum poetarum et rhapsodorum insigne, qui manu tenentes hoc sceptrum carmina publice canebant. Vide Callimach. Fragm. 138. p. 497. Ernest. allatum in Scholiis ad Nem. II, 1. et ab Eustathio ad Il. α, p. 6. Adde locum Hesiodi notissimum Theogon. 30. ibiq. Clericum, et vide Pausan. IX, 30, 2. Dicebant hoc *ἐπὶ ῥάβδῳ ἄδειν.* Iunge igitur mecum *κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων*, et verte sic: *Sed Homerus eum honoravit inter homines, qui omnem eius explicans virtutem indicavit futuris poetis ad normam et auctoritatem divinorum carminum suorum canendam.* Quum enim *ῥάβδος* fuerit epici muneris insigne, magnifice *ῥάβδον ἐπέων* dixit pro auctoritate epicorum carminum, veluti quum quis figurate dicitur *signum sustulisse aliis sequendum.* Ac nonnisi haec constructio hic Graeca est; quae ab aliis tentatae sunt rationes, laborant omnes. Tale est quod in Scholiis habetur *κατὰ ῥάβδον esse κατὰ στίχον*, item ap. Suid. *κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν, κατεῖραψώθησεν ἢ κατὰ στίχον δειλῆσεν.* Sive enim hoc explices *στιχηθὲν φράζειν*, quo posito genitivus *θεσπεσίων ἐπέων* non habet unde pendeat, sive interpreteris *κατὰ στίχους ἐπέων*, hoc et durissime et ineptissime dictum est. Placuit aliis *θεσπεσίων ἐπέων* explicare *διὰ θεσπεσίων ἐπέων*, manifesto contra linguam, sive iungas cum *ἔφρασε* sive cum *ἀθύρειν*, nisi quod alterum magis etiam ineptum est, quum *θεσπεσία* *ἔπη* hāc haud dubie Homeri sint, non recentiorum. Porro *κατὰ ῥάβδον* qui iungunt cum *ἔφρασε*, probare debebant *κατὰ ῥάβδον φράζειν* dictum esse pro *μετὰ ῥάβδον* seu *ἐπὶ ῥάβδῳ φράζειν*. Ob eandem causam non potest iungi *κατὰ ῥάβδον θεσπεσίων ἐπέων ἔφρασε*, sive veritas, cum signo divinorum carminum suorum cecinit, sive secundum signum divinorum carminum suorum cecinit. Neutrum equidem intelligo. Quae quum ita sint non dubitabis unice verum esse, quod ego posui. *Λοιποὶ* autem, quos dicit, non sunt rhapsodi, sed universe poetae futurorum temporum, ergo etiam lyrici, uti nunc secundum Homeri *ῥάβδον* Pindarus Iaiacem laudat. Ceterum haec Iaiacis mentio quid sibi velit, sponte senties. Tot Cleonymidarum equestria certamina quum successu destituta fuissent, comparat Iaiacis virtutem iure suo a Graecis immerito delectam, quae comparatio tam illustris est, ut quemadmodum Ajax Homero laudatus praemium tulit armis Achillis longe praestantius, sic Pindarus his verbis Cleonymidis statuere voluisse videatur laborum peractorum monumentum splendidiissimum. Ut Homerus Iaiaci patronus virtutem eius ad omnem posteritatem propagavit, sic vides Thebanum vatem Homeri imitatore ab oblivione revocare obscuratam fortunae iniuria gentium nobilium laudem. Hoc enim, ait, aeternum vivit quod quis carmine celebraverit, et per terram et mare propagatur praeclare factorum non interitum praeconium. *Ἄρις* hic est manifesto splendor factorum per carmina excitatus.

Vs. 61—78. Redit poeta ad victorem Melissum, et celebrat nunc data opera eius Isthmiacam pancratio partam victoriam, unde ipsum carmen nomen habet. *Κεῖνον ἄψαι πυρρὸν ὕμνων καὶ Μελίσσῳ, ut talem laudem, tam late fulgentem et perennem*

etiam Melisio paremus. Πυρσὸν dixit quum voce ἀντίς usus esset. Adde tamen introductum. Sunt πυρσοί proprie faces & specula sublatae, II. σ, 211. Adde Hesych. et Suid. in voce. Unde πυρσεύειν est nunciare, divulgare. Plutarch. Demetr. c. 8. Vol. VI, p. 9. Huten. τὰς δ' Ἀθήνας, ὥσπερ σκοπὸν τῆς οἰκουμένης, ταχὺ τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν εἰς ἀπάντας ἀνθρώπους τὰς πράξεις. Mox in verbis τόλμα γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρομετᾶν θηρῶν λέοντων ἐν πόνῳ, Hermannus ad Vigerum p. 939. ita scribendum censet: τοιμὰ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρομετᾶν θηρᾶ λέοντων ἐν πόνῳ, recepta quae in Scholiis exstat lectione θηρᾶ. „Horum verborum, ait, sensus hic est: audacia in laboribus animus sectatur leonum ita ut his similis sit. De qua loquendi ratione, qua id, quod ex aliqua re consequitur, ut iam effectum adici solet, dictum est ad Vig. p. 897.” Hoc praeferam, quum et conveniat cum lectione Scholiastae et apta verborum collocatione placeat. Aliter tractavit hunc locum Thierschius Act. philol. Mon. T. II. F. II. p. 278 sqq. scribens τοιμὰν γὰρ εἰδὼς et θηρᾶ, et post hunc Meinekium in programme scholastico Regiomonte a. 1818. edito, qui primum formae εἰκὼς id quod desiderabatur exemplum attulit, Iliad. φ, 254. τῷ εἰκὼς ἦΐξεν, deinde vero probans lectionem θηρᾶ coniecit τόλμα γὰρ εἰκὼν, audaciae cedens, obsequens, ut Odys. ν, 143. βλῆ καὶ κάρτεϊ εἰκὼν, Odys. χ, 288. εἰκὼν ἀφραδίης, Grammat. ap. Bekker. Anecd. Gr. T. I. p. 354. αἰδοῦ εἰκὼν, αἰδούμενος, qui locus est Iliad. ν, 238. Adde Iliad. ι, 598. εἴξας ὃ θυμῷ. Et hanc emendationem nunc unice probat Boeckhius, qui haec mecum communicavit, simul rogans, ut quae ipse olim in nott. critt. de venatione a leone ipso instituta adversus Thierschium dixerit, ea suo nomine annotem serio dicta fuisse, non per irrisionem, ut Thierschius accepit. Quid quod etiam Scholiastarum unus de leone venante cogitavit? Pergo ad reliqua. Μῆτιν δ' αἰώπηξ, scil. ἐστὶ. Ut Pyth. V, 111. γλώσσας τε θάρσος τε ταχύτερος ἐν ὄρνειν αἰ. τὸς ἐπλετο. De animo leonino et astutia pariter necessariis in huiusmodi certaminibus disputat Faber Agonist. I, 15. Αἰετοῦ ἄτ' ἀναπειναμένα ῥόμβον ἵσχει, quae reclinata aquilae impetum cohibet; ῥόμβον, h. e. δόνησιν, turbinem, a ῥέμβειν, in gyrum circumago. Cf. Iacobs. Animadv. in Eurip. Tragoed. p. 93. Ceterum ut etiam de re dicam, quam affert Pindarus, fuit etiam recentioribus temporibus aliquando pervulgata opinio, vulpem interdum se mortuum simulare ad aves fallendas, cf. Albert. Magn. de Animalibus libr. XXII. p. 225. et Olaus Magn. Descript. morum populor. septentrional. p. 269. quae loca mihi indicavit Blumenbachius. Idem tamen monet rem fabulosam videri, nec sibi innotuisse quemquam, qui eam oculis suis vidisse se diceret. Haec vero res Schneidero notante maxime pertinet ad pancratiastam; nam τὸν τρόπον χαμαὶ s. ὑπὸ πτεροῖς pancratii egregie reddit imago vulpeculae; v. Olear. ad Philostr. p. 818. Salmas. Exerc. Plin. p. 205. Huschik. in Matth. Misc. philol. T. I. p. 22. Quid quod ipse ad Antaeum transitus huic rei coniunctus est? Nempe eum quoque hac arte praestantem simili arte Hercules aggressus videbatur. Vide modo locum Eusebii ex Chronico ab Oleario citatum: Ἀ. ταῖον τὸν λεγόμενον γηγεῆ, διὰ τὸ ἐπιστήμονα εἶναι τὸν λεγόμενον παρὰ τοῖς παικισταῖς τρόπον χαμαὶ, ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς Γῆς βοηθεῖσθαι δοκεῖν. Verba γρηὶ δὲ πᾶν ἔδοντα μαυρῶσαι τὸν ἑχθρὸν affert Plutarch. de audiendis poetis c. 4. Wytenb. T. I. P. I. p. 78. ubi tamen ἀμαυρῶσαι expressum, item Aristid. T. II. p. 322. qui ἑχθρὸν recte interpretatur ἀντίπαλον, et habet ἔδοντα ἐμαυρῶσαι. Ἀμαυρῶν sive μαυρῶν est etiam infirmare, frangere. Xenoph. Agesil. XI. 12. αἰεὶ δὲ τιθεῖς τὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς, αἰεὶ ἀμαυρῶν τὰ τῶν πολεμίων ἔργον εἶχεν. Vid. Act. Philolog. Monacens. T. I. p. 60. Πᾶν ἔδοντα, omni studio, quovis modo. Notum πᾶν ποιεῖν ὥστε, ὡς, ὅπως, et πᾶν s. πάντα ποιῶν, cf. Heindorf. ad Phaëdon. p. 249. Οὐ γὰρ φύσιν Ἰαριωνέων ἔλα-

χην, staturam insignem Orionis, cf. Hom. Odyss. λ, 310. et Apollod. I, 4, 3. Fuit permagnus et eximie pulcher. Natus erat Hyriae in Boeotia rex celeberrimus, tamen etiam Tanagraeus et Thebanus dictus est, prout urbs Hyria his aut illis erat subiecta. Pindari tempore Thebana erat, ut videtur, Hyria. Hoc aestasae censeo Pindarum, qui etiam has comparationes heroum, quantum fieri potest, petere solet e rebus domesticis urbium, quarum cives sunt victores. Ceterum vidimus de Orione Nem. II, 12. Συμπεισὶν δ' ἄκμας βαρύς, sed gravis robore, si cum eo congregiaris. Vide de constructione ad Nem. III, 29. Iam poeta, ut maxime ornet Melissum, Herculem comparat; Thebanus pancratiasta non nobiliore potuit honorari laude quam Herculi indigeti comparatus. Ac pulchre conveniunt in hac comparatione omnia. Ut Melissus ita Hercules hic dicitur non nimis magna statura, at robore et virtute insignis. Notat Theophilus Fridericus Welckerus non male describi Herculis formam a Goerresio Teutsche Volksbücher p. 100. qui dicit eum fuisse firmo corpore, insigniter torosum, lato altoque pectore, at parvo capite et pressa fronte. Videtur veteribus, ut censet Welckerus, placuisse haec forma in bellicosus hominibus, et comparat Archiloch. Fragment. 33. ed. Liebel. οὐ γὰρ μέγαν στρατηγόν — ἀλλά μοι μικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνημῆας ἰδεῖν ῥοικὸς, ἀσφαλῆως βεβηκὼς ποσσὶ, καρδίας πλέως. Ceterum nobilis est Herculis cum Antaeo lucta, robore et luctandi dexteritate a Thebano heroe devicto. Cf. Platon. Legg. VII, c. 6. p. 796. Theaetet. p. 169. et Schol. Platon. coll. Rubnk. p. 228. Solin. 24. ibiq. Salmas. l. c. et Heyn. ad Apollod. II, 5, 11. Is rex Libyae fuit, Ἰρασεὺς, quae urbs Ἰρασα ad paludem Tritonidem traditur sita fuisse. Vid. Schol. Pind. ad Pyth. IX, 183. Herod. IV, 158. Pherecyd. Sturz. p. 145. Fabula orta videtur quum Graeci in Libya consedisent, cf. Mueller. Histor. Orchomen. p. 346. De verbis ut moneam, ὄφρα σχέθῃ est, ut inhiheret hominem advenarum occisorum crania parieti templi Neptunii affigentem. Solebat iste occisorum crania sic dedicare Neptuno. Virg. Aen. IX, 406 seq. *Siqua tuis unquam pro me pater Hyrtacus aris Dona tulit* (Diana intelligitur), *siqua ipse meis venatibus auxi*, *Suspendive tholo aut sacra ad fastigia fixi*. Ubi similiter de craniis loqui videtur. Suspicio autem Antaeum ista crania corollis iuncta suspendisse, nisi de ordinibus craniorum affixorum cogitandum est. Nolim enim tectum e craniis constructum intelligi. Constat autem Herculem permultis in locis crudelia instituta ritusque abolevisse. Ceterum Hermannus epitritum postulans coniciit: γὰρ Π.σειδανὸς σφ' ἐρέποντα σχέθῃ, qui etiam alia epitritorum causa in antitheticis novavit, quae non refero. "Ὁς Οὐλυμπόνδ' ἔβα, κ. τ. λ. Sensus: *Qui tandem multis eximiis laboribus peractis adscendit Olympum et in deorum receptus est consortium*. Facta Herculis mentione ἀποθέσθαι praestantissimi herois non praeteritam in carmine apud Thebanos canendo plane consentaneum. Tamen etiam alia de causa hoc aptissimum videtur, siquidem nihil ad laudem factorum insignius est quam tali exemplo probata summa virtutis praestantia. Θίναρ, aequor. Schol. ad Pyth. IV, 361. βομοῖο θίναρ λέγει τὸ πλάτος αὐτοῦ. τῶν γὰρ χειρῶν θίναρ καλοῦσι τὸ πλάτος, ἦτοι τὸ πλάτυ: cf. comm. ad Pyth. IV, 188 sqq. Iam verte: *terras omnes et maris aequora emensus*. Neque enim recte quidam iunxere γαίης πάσας cum θίναρ, quod minime aptum; plurae *γαίης* praetulit poeta, quum modo Libyam nominasset, significans Herculem praeter hanc alias multas terras invisisse. Legitur pluralis apud Homerum Odyss. μ, 404. et apud alios. Porro ἄλδς θίναρ quo iure de fundo maris intelligant nonnulli, non assequor; non descendit Hercules in ima maris, sed pernavigata ab eo sunt aequora maris in omnes partes. Cf. Nem. III, 23. Βαθύκρημος audit mare ob litora praerupta, ut Helorus Nem. IX, 40. *Ναυτίλαις τε πορθμὸν ἀμείρωσαι, et quum*

navigationibus s. navigaturis mare pacasset, καθάρας ἀπὸ ληστῶν καὶ θηρίων, ut cum Scholiasta loquar. Conferri potest fragmentum Sophoclis allatum in Scholiis ad Isthm. Hypothes. p. 514. ὃς παρακτίαν στείλων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν. Πορθμὸν noli de freto Herculeo intelligere. Ceterum ponit haec poeta tanquam celeberrima Herculis facta. Ἀμφίπυ, foveat, habet. Ὀνυσι, in matrimonio habet, II. v, 429. Odys. ζ, 63. Ταμβρόν hinc citare videtur Servius ad Virg. Ge. I, 31. etsi ut nunc legitur ἐν τοῖς Ἰσθμίοις Pindarus γαμβρόν pro νυμφίῳ dixit: quod ab hoc loco alienum.

Vs. 79. usque ad fin. Praedicatio Herculis, quam legimus, commode ducit poetam ad commemorandos ludos epitaphios liberis Herculis consecratos apud Thebanos, in quibus quum aliquoties vicisset Melissus, has quoque victorias indicat. De Megarae filii permira est apud scriptores dissensio. Traditur Megara fuisse filia Creontis, Menoecei filii, eius qui post Oedipodis filios regnum Thebarum habuit; ductam eam in matrimonium ab Hercule tradit iam Homer. Od. λ, 268. At de numero et nominibus filiorum non constabat. Duos ediderat Dionysius primo libro Κύκλων ap. Schol. fuisse, Therimachum et Deicoontem; duos agnoscit Hyginus Fab. 31. et 32. Therimachum et Ophiten, duos etiam Schol. ad Odys. λ, 268. Theriomachum et Creontiadem. Tres nominaverat Euripides secundum Scholia, Therimachum, Deicoontem, Aristodemum, quem numerum indicat etiam in Hercul. fur. 474. nominibus tamen non appositis; eundem numerum sequitur etiam Eustathius ad Odys. λ, 268. Tres tradit etiam Apollodorus II, 4, 11. Therimachum, Creontiadem, Deicoontem. Tamen idem quattuor nominat II, 7, 8. Deionem addens, quos ipsos etiam Dinias Argivus in Scholiis dicitur tradidisse. Quinque narraverat fuisse Pherecydes secundum Scholia, Antimachum, Clymenum, Glenum, Therimachum, Creontiadem. Sex nominaverat Batus sive Baton in Scholiis, Polydorum, Anicetum, Mecistophonum, Patrocleum, Toxoclitum, Menebrontem, Chersibium. Denique Pindarus hos omnes erroris arguens significat fuisse octo. Liqueat inde domesticam traditionem scriptoribus illis omnibus fuisse ignotam aut neglectam. Ex Pindari hoc loco hunc numerum refert Tzetz. ad Lycophr. 33. De caede sive matris et liberorum sive solorum liberorum tradunt Pherecydes, Euripides, Moschus Idyll. IV, 15. Hyginus, Schol. Homeri; Pausanias IX, 11. narrat Thebanam de morte liberorum traditionem non convenire cum iis, quae Stesichorus et Panyasis de ea scripssissent. Tamen ab insaniente Hercule eos occisos videntur narrasse Thebani, ut conicias ex verbis a Pausania subiectis, Thebanos narrare Herculeum insanientem etiam Amphitruonem occidere voluisse. Atque hoc unum nunc tenendum, quum quae de ratione caedis ceteri narrant, incerta sint. Institutae igitur sunt his liberis inferiae sollemnes, habitae quotannis stato die sub vespere, addito agone epitaphio cui sequens dies consecratus, uti discimus ex hoc Pindari loco. Ac vidit Pausanias (IX, 11.) monumentum liberorum ante portas Electras, prope quod sollemnitates acta videntur. Num eadem fuerit ab origine huius sollemnitatis ratio, dubitari potest. Ac significavit mihi Welckerus, symbolicos sibi videri fuisse ritus antiquitus ex astronomicis religionibus ortos, postea quum Hercules inter deos receptus cum astronomicis diis confunderetur, mutatas priscas notiones et has inferias institutas illis tanquam Herculis liberis. His praemissis ad singula veniendum est. Τῷ μὲν, h. e. in Herculis honorem inferias fecimus eius liberis. Electrae portae erant versus Plataeas; cf. Mueller. Orchom. Hist. p. 486. de portis Thebarum disputantem. Περθεῖν dicit, quippe surgente ibi planitie. Δαῖτα πορσύνοντες καὶ νεόδματα στεφανώματα βοιωτῶν, epulum parantes et recentes coronas ararum, quae arae in fano fuisse censendae sunt, ubi sepulcrum horum liberorum. Coronatas a veteribus aras, notissimum: cf. Spanhem. ad Cal-

Ilimach. in Apollin. 81. *Ἀῤῥομεν*, ut *βούταν φόνον ἄλξιν*, Eurip. Hippolyt. 537. *Χαλκοῦραν*, sic Memnonem *χαλκοῦραν* dicit Isthm. IV, 45. *aere armatum, bellicosum*, quemadmodum alias *αἰχμηταὶ* dicuntur. Neque enim causam video cur ferro caesos interpreter contra usum, quum etiam *θανόντων* adsit, nec constet quid Thebani de mortis ratione tradiderint. Explico igitur, *aereis armis indutos*. In vocabuli scriptura variant libri ap. Tzetzen ad Lycophr. 662. hunc locum citantem a voce *χαλκ.* usque ad *υἱοῦς*. Igitur sub occasum solis accensa flamma per totam noctem ardebat. Ad *κνισσάντι κληνῷ* apte Schol. comparat Hom. Il. α, 317. *Καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτελων τέρμ' ἀέθλων γέγνεται, ἰσχύος ἔργον*, h. e. et per sequentem diem fit annuorum ludorum certamen, roboris contentio. Nam *τέρμα ἀέθλων* est ipsa contentio certamina decernens, *κρίσις ἀέθλων* quae dicitur Nem. X, 23. ubi vide. *Λευκωθεὶς κἀρα μύθοις*: fuit igitur praemium certaminis corona myrtea, quum epitaphius esset hic agon, momente Scholiasta. Ac fuit myrtus mortuis sacra, de qua re cf. interpret. ad Eurip. Electr. 324. Probabile ergo est, quod Scholiastes censet, quamquam myrti usus symbolicus varius fuit, cf. Paschal. de coronis, et Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Dian. 201. *Λευκωθεὶς μύθοις, coronatus alba myrto*. Cum plura genera myrti veteres distinguant, videtur intelligenda *λευκή*, cf. Geopon. XI, 7. Plin. XV, 29. In hoc igitur certamine hic vir duas reportavit victorias, postquam iam ante de pueris reportaverat unam, obsecutus consilio aliptae. De voce *παιδῶν* cf. Boeckh. nott. critt. ad Pyth. III, 28. Orseas fuit pueri alipta. Nam *κυβερνατῆρ. οἰκονομῶφος* est magister, ut Nem. VI. fin. Melesias dicitur *χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀντίοχος. Τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν*, *dulcem laudem fundens*. Denique quum Scholiastes interpretetur *ἀνμνήσω*, scribendum videtur *καμαῖομαι*, ut emendavit Abresch. Obs. misc. nov. T. I. p. 89. Probat etiam Hermannus. Similiter futurum positum Isthm. V, 71. in fine carminis.

I S T H M. IV.

Eximium hoc carmen tertium est, quod cecinit Lamponis filius Pindarus, quum Phylacidas filius natu minor iterum in Isthmiis vicisset, Olymp. 75, 3. uti videtur. Vide quae de hac re disputavimus in introductione ad Nem. V. ubi etiam de ipsa familia dictum. Carmen cantatum in Aegina; sed de ratione epinicionum nonnisi conjecturam habeo. Cantatum suspicor carmen die sacro Thiae apud Lamponem. Ac Thiae quidem die sacro haec epinicia habita esse, ut solebant passim festos deorum dies eligere epiniciis celebrandis, nunc inde conicio, quod hoc carmen tale est, ut hymnum possis dicere in Thiam magnificentissimum. Inania ornamenta respuebat poesis epinicia Pindari, non temere arripiens quidquid speciem pulchri haberet, sed temporibus, locis, personis se accommodans quam posset maxime, ut plane convenientia exhiberet carmina, quibus esset naturalis, non fucatus nitor. Quare etiam hoc loco cave cogites de phantasmate casu a Pindaro arrepto, sed idoneam tibi persuadeas eius rei causam poetae fuisse; ac Thiam cultam esse in Aegina ut nobis dubium non est, ita etiam lectori fortasse probabile fiet infra. Ut tamen non in publica urbis sollemnitate sed apud Lamponem carmen credam cantatum, ne alia asseram, facit imprimis lo-

cus carminis vs. 22 seqq. Ostendit ibi poeta, quum Lamponis filius venisset, tamen etiam publicam urbis laudem non esse omittendam. Τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἄνευ Δαικιδᾶν κίετο ὕμνον γενέσθαι. σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λαμπωνος υἱοῖς τάνδ' ἐς εὖνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται θεοδότων ἔργων κλεῦσθον ἄν καθαρᾶν, μὴ φθόνοι κόμπον τὸν λοικόν' αἰοιδᾷ κηράμεν ἀντὶ πόνων, et quae sequuntur. Haec, si publicae sollemnitati orandae scripsisset carmen, ita dici vix poterant; neque enim excusari opus erat laudem publicam, si ipse locus publicus eam postulabat. Omnino facile intelligas, prout in publico aut privato loco esset canendum, diversas esse debuisse dicendi formulas, quibus poeta rationem et finem carminis declararet; quam rem fortasse non inutile sit nunc aliquot exemplis illustrare. Nem. VIII, 13 sqq. legimus haec: ἱκέτας Διακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φέλλας ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι, φέρων Λυδῖαν μίτραν καναρχιδᾷ πεποικιλμένην, Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατὴρ Μίγα Νεμεαῖον ἀγαλμα. Vidimus in illo carmine cantato in Aeaceo publicam maxime Aegiae causam a poeta agi; pro urbis igitur salute potissimum preces sunt, privata vero victorum causa publicae subiecta. Sic docet ipsa forma orationis, qua usus est Pindarus, publico loco haec fuisse destinata. Adde Olymp. XIII. init. Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον ἄμερον ἀσποῖς, ξένοισι δὲ θεράποντα, γινώσσομαι τὰν ὀβελαν Κόρινθον, Ἰσθμόν προθύρον Ποτειδάων, ἀγλαόκουρον, quibus verbis quum poeta expresse nunciet, se Corinthum illustraturum familiae victricis laude canenda, optime inde coniecit Boeckhius in introductione, accedentibus etiam aliis rationibus, illud carmen in publico loco esse cantatum. Nec repugnant verba vs. 89 sqq. Similiter etiam alibi passim, ubi in publica sollemnitate, pompa, templo, aliquod carmen cantatum, videbit lector attentus orationem ei rei accommodatam, ut Olymp. III. init. Pyth. XI, 11. Nem. X. init. ne afferam plura. Ab his quomodo differant locationes inuuentes non cantatum aliquod carmen in publica sollemnitate, ut uno saltem illustrem exemplo, videamus Olymp. VII, 13 sqq. Καὶ νῦν σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, ὕμνων ῥόδον, εὐθυμάχαν ὄρεα πέλωριον ἄνδρα αἰνίσσω πατέρα τε Δαμάγχοι. Poeta non dicit: *Adsum canens Eratidas, ut celebrem Rhodum*, sed ita: *Adsum canens Rhodum, ut laudem Eratidas*. Nam illud carmen, uti verissime monuit Boeckhius, cantatum est non in publica urbis sollemnitate, sed in convivio Eratidarum; horum laus universi carminis finis, cui singula omnia subiecta. Quum igitur carmen posset etiam hymnus in Rhodum dici, tamen revocata sunt omnia ad Eratidarum laudem et commendationem, mythis quoque, qui intexti sunt, huic consilio inservientibus, ut docuit Boeckhius. Unde liquet cur poeta eam, quae habetur, formulam dicendi posuerit. Vides iam quomodo hae locutiones diversae sint pro ratione sollemnitatum et locorum, quibus cantatum. Ad propositum carmen ut redeam, hic quidem ut dixi, ex eo quod Pindarus publicam laudem excusat, recte coniecere mihi videor carmen non in publica sollemnitate sed apud Lamponem cantatum. Atque haec quidem hactenus: transeo ad interpretationem ipsam, de metro et lectionibus praemonens, epodi vs. 4. ubi Boeckhio mensura haec est: $\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup}$, Hermannum hunc numerum statuere: $\bar{\cup} \cup \bar{\cup} \cup \cup \bar{\cup}$, et epod. α'. *Θνατοῖων*, quo ne opus quidem, epod. β'. *Ἦρ. πρῶτα μιν*, epod. γ'. *ἐκνίξ' ὅπιν* scribere.

Vs. 1—12. Exordium carminis de Thiae potentia. Manifestum est explicationem sententiarum succedere non posse, nisi qualis haec dea fuerit paullo accuratius definiatur, quam hucusque factum. Quare ante omnia communicabo cum lectoribus, quae Welckerus, vir mythologiae peritissimus, de huius deae ratione me docuit. *Θεῖα* antiqua dea fuit, quam, si notionem quaeris, principem Hecates matrem dicere licet,

h. e. primam lucem, quandoquidem liberi eius Sol et Luna traduntur fuisse, cf. Hesiod. Theogon. 364 seq. Fuerit igitur eodem ordine quo Minerva prima et Ops. Sed, ut fieri solet, sublimiora non tenet populus, mutantur ordines deorum et verae notiones obscurantur, ut prisca deorum dignitas nunc interdum nonnisi tenui indicio cognosci possit. Hoc loco ea ponenda sunt, quae ad Pindarum explicandum requiruntur. Videtur igitur inter nomina Thiae, quam eandem atque Euryphaessam Hymn. Hom. XXXI, 2. esse Boeckhius putat, fuisse nomen *Χρῡση*. Fuit enim *Χρῡση* cognomen divinum, non uno in loco auditum. Perquam memorabile est vasculum in Magna Graecia repertum, in quo cum aliis figuris coniunctis dea Lemnia *Χρῡση* ipso nomine superscripto, expressa conspicitur. Disputavit de ea Uhden in Actis Academiae Berolinensis, editis Berolin. 1815. Class. histor. philolog. p. 63 seq. addita delineatione picturae, et exhibuit eandem Millingen Peintures d. Vases t. 51. In pectore sunt duae stellae, infra zonam conspiciuntur globi bis sex, duplici ordine ad pedes descendente, in capite dea quinque spicula habet. Erravit vir doctissimus, qui secutus Schol. Soph. Philoctet. 194. Nympham statuit esse, quae dea est haud dubie ipsa Lemnia, quam alter Scholiastes commemorat, quamquam etiam Eustathius ad Il. β, p. 330. illam opinionem affert. Quum enim in priscis *ξοάνοις* nihil inane sit et sine certo consilio factum, hoc *ξοάνον* talia ornamenta habet, quae nullo modo Nymphae tribui potuerant. Oculorum ferocitas deam significat humanas hostias cupientem, quales ei videntur olim oblatae. Nam talis fere fuit oculorum habitus iis diis, qui humanis sacrificiis gaudebant. Stellae duae in pectore significant solem et lunam, quemadmodum quinque in capite spicula quinque stellas errantes indicare videntur. Sed haec et reliqua ornamenta Welckerus meus explicabit aliquando accuratius, demonstrabitque certissimis argumentis nullo modo de Nympha cogitari posse. Interim ille alia addidit haec: Usurpatum est nomen *Χρῡση* etiam in Samothracia, ut liquet ex fabula apud Dionysium Halicarnass. I, 68. Narrat ibi Dionysius ex Callistrato historiae de Samothraciae rebus auctore et Satyro fabularum collectore, Chrysen Pallantis filiam Dardano nuptam pro dote attulisse dona Minervae, Palladia et magnorum deorum sacra; quae Chryse haud dubie dea ipsa fuit, postea ut Io, Europa, Helena, in heroum genealogias tractata. Nec praetereundum est loca reperiri, quae a cultu deae nomen accepisse videantur, ut *Χρῡση* est illa notissima Iliad. α, 37. et *Χρῡσα* Attica, Plutarch. Thes. 27. et fortasse etiam insula apud Lemnum, si hoc voluit Scholiastes ad Sophocl. Philoct. 194. Submersa fuit postea haec insula; v. Pausan. VIII, 33, 2. Omnino saepius in fabulis hoc nomen invenias, qualis etiam Chryse Halmi filia, qui Orchomeni rex fuit, Pausan. IX, 36. Quibus omnibus satis probatum videtur non ignobile fuisse olim cultum et nomen deae in Graecia. Fuit autem nomen *Χρῡση* haud dubie a lunae colore deductum, quod et vox *Χρυσόχροη* docet et per se certum est multarum linguarum usu. Similiter *Λευκοθέα* ab albo lunae colore nomen habet. Hoc igitur nomen si Thia habuit Solis Lunaeque mater, vides quomodo fieri potuerit, ut auri honorem ei deberi crederent, sive poetae haec fuerit sententia sive consentibus ita Aeginetia. Nam in Aegina cultam esse Thiam iure colligas ex hoc prooemio. Ac perquam notabilis est Hecates cognatae deae apud Aeginetas religio, quam maxime colebant omnium deorum et *τελετήν* agebant quotannis, ab Orpheo institutam ut ferebant (Pausan. II, 30, 2.). Denique ludorum gymnycorum victorias quod Thia iuvante reportari dicit Pindarus, Welckerus comparat Hecaten, quae similiter victorias hominibus concedere traditur apud Hesiodum Theogon. 435. et Minervam quae luctum docuit Theseum auctore Istro in Scholiis ad Nem. V, 89. Iam summa prooemii

haec est: *O Thia multipotens, per te et potens aurum honorem habet eximium inter homines, ac gymnicorum ludorum laudes hominibus contingunt.* Constructio igitur verborum haec est: *σέο γ' ἔκατι καὶ μεγασθενῇ νόμισαν χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων — ἐν τ' ἁγνίοις ἀέθλοισι (σέο ἔκατι) ποθεινὸν κλέος ἐπραξεν κ. τ. λ.* Vocula καὶ etsi verti posse videatur etiam, quum πολυνώμμος dicatur dea, tamen praestat, opinor, eam vertere per et. Nempe oritur a disiunctiva particula, quasi dicturus: *et — et;* at in altera periodi parte mutat orationem et utitur particula copulativa τε. Quae mutatio etiam propter sententias ipsas, quae componuntur, apta videbitur iis qui accuratius haec considerabunt. De quo mox dicam. Verba: *καὶ γὰρ ἐριζόμεναι νᾶες — πέλονται*, prioris sententiae causa interposita sunt et hanc illustrent, quare scite Boeckhius interpunxit. *Πολυνώμμε, multis nominibus vocata, multipotens;* nomina enim varia tributa sunt diis propter varia munera quibus praeesant. *Σέο γ' ἔκατι*, per te, tuo beneficio, ut *θεῶν ἔκατι* Isthm. III, 19. *Μεγασθενῇ* positum ante *χρυσὸν* consulto, nam potentiam deae Pindarus illustrat eo quod potens aurum concesserit hominibus. *Νόμισαν* est: *in honore habent, ut νομίζεσθαι in honore haberi* apud Platon. Gorg. p. 466. B. ubi vid. Heindorf. p. 66. *Περιώσιον ἄλλων*, imprimis, prae ceteris, quam formulam cum similibus affert Hermannus ad Hymn. Homer. in Cerer. p. 140. Quod attinet ad sententiam, spectatum a Pindaro Thiae cognomen *Χρῦση*, maxime verisimile dico post Welckeri acutissimam explicationem. Quid in hac re a poeta inventum sit, nunc dici nequit; tamen non videor mihi errare si censeo, Thiam divitias largiri etiam creditam vulgo ob Aeginetis, quemadmodum Hecate dicitur *ὄλβον ὀπάξειν*. Hesiod. Theogon. vs. 420. Neque enim plane ignota, puto, cecinit Pindarus Aeginetia. Venimus ad sequentia. Quum poeta vs. 8. demum *ἁγνίοις ἀέθλοις* memoraret, manifestum est, quae praecedunt, de alio contentionis genere, de proeliis navaliibus et terrestribus, intelligenda esse, quod vidit etiam Schmidius, homo non tam ineptus quam multi censent. Verba: *ἐν ἁγνίοις ἀέθλοισι*, vertenda sunt: *in ludorum certaminibus*, quod ita dixit et dicere debuit Pindarus, ut haec a bellicis certaminibus distinguerentur, de quibus parenthesis agit. Porro *διὰ τεῶν τιμῶν* cave veritas: quum te venerentur; nam naves certe et equi non venerantur deam; sed ut Pyth. IV, 51. *σὺν τιμῇ θεῶν* est, *beneficio deorum*, noto usu; sic *διὰ τεῶν τιμῶν* est, *tuo beneficio s. per te*, quemadmodum *διὰ δαίμονας* statim vs. 12. legitur. Siquis censeat haec verba non in media sententia sed in principio collocanda fuisse, ut antea *σέο γ' ἔκατι*, vehementer errat; naves et currus bellici sunt principes hoc loco notiones ceteris recte praepositae. Ut enim nunc universam sententiam complectar, Pindarus in prima hac prooemii eximii parte insignem Thiae potentiam describit hoc modo: *O multipotens Thia, per te potens aurum honorem habet inter homines eximium, tuo beneficio potens aurum debemus, ceteris rebus insigniter praestans; nam certantes naves in mari et curribus iuncti equi per te in agilibus proeliorum congressibus admirationem habent, h. e. „nam etiam ea quae maxime admirabilia sunt, navium et currum bellicorum apparatus et proelia non admiraremur nec videremus omnino sine te et sine auro, cum quo paranda sunt.”* Haec enim est horum verborum vera sententia. Iam quo spectent haec, mihi non dubium. Aegina florebat mercatura, mercatura insigniter creverant opes, creverat classis; laudatur a veteribus navium Aegineticarum apta constructio et agilitas remigumque dexteritas; spectata fuerat eorum virtus quum in aliis proeliis navaliibus tum nuper in pugna Salaminia ab ipso Pindaro infra memorata. Vide de his rebus Mueller. Aeginetic. p. 74 seq. et p. 87 seq. Hinc igitur Pindarus aurum significat et naves in mari certantes, quas auro Thiaque debebant Aeginetae. Sed qui-

nam sunt currus bellici quos addit? De curulibus ludorum certaminibus nullo modo cogitandum est, quum concinnitatis lex postulet, ut post navalia proelia memorentur terrestria, et quum, ut supra monui, ad ἀγῶνιους ἀεθλοὺς inde a vs. 8. demum accedat poeta. Tamen etiam hanc sententiam propter Aeginam positam esse, certissimum, quum totum hoc prooemium ad Aeginae laudem pertineat. At enim dices, ad historica tempora hoc referri nequit, neque enim tum Aegina curribus bellicis proelia iniit. Recte; redeundum est igitur ad mythica tempora. Etenim obversati sunt Pindari animo haud dubie χρυσάκματα Αἰανίδαι, quos dicit Isthm. V, 17. quod quum ante nos plane neglectum esset, nec hic locus intelligi potuit, nec carminis universi vera ratio. Nunc autem pulcherrime conveniunt omnia. Thiae beneficio Aegina summa ornamenta sua debet; sine auro non splendissent mythico tempore Aeacidarum bellici currus, auro debet Aegina etiam his temporibus naves bellicas gloriamque navalem. Et quo minus etiam dubites, me recte haec sic interpretari, statim hic moneo, utrumque a poeta in sequentibus manifesto significatum esse; nam et Aeacidas laudat et rem Aeginetarum navalem. Quae quum ita sint, vides quid inde sequatur. Tanta ornamenta domestica consentaneum est deae domesticae deberi. Quare plane non dubito, Thiam apud Aeginetas esse cultam, quamquam de ea re aliunde nihil constat. Plane inepte Pindarus, nisi me omnia fallunt, haec a peregrina dea repetiisset Aeginetis non culta. Nunquam ineptus poeta profecto in hoc eximio carmine iudicio suo non fuit destitutus. His expeditis accedimus ad alteram prooemii partem. Pergit igitur Pindarus sic; *Et in ludorum certaminibus per te dulcem gloriam consequitur, cui frequentes coronae cinxerunt comam manibus victori aut celeritate pedum.* Mens Pindari haec est: *Etiam in ludis per te victorias habent qui videntur; quemadmodum de Hecate tradit Hesiodus.* Sed cum in proxime antecedentibus dixerit: *Per te naves et currus bellici in proeliis admirationem habent; nunc conformi oratione usus, dicit: per te etiam in ludis gloriam habent qui videntur.* Porro, ut nunc de particularum ratione nonnulla addam, recte prooemium sic composuisset: *Per te et naves currusque bellici admirationem habent, et in ludorum certaminibus qui videntur, gloriam; consimiles enim sunt res.* Nunc ab auro orsus minus apte dixisset: *Per te et aurum est et ludorum gymnycorum gloria; dissimiles enim res sunt.* Aptius igitur est, quod posuit: *Per te et aurum est, inque ludorum certaminibus per te videntur qui videntur.* Sic igitur haec satis expedita sunt. Accedimus ad ea quae praeterea monenda sunt de hac altera periodi parte. Non omnia affert gymnycorum certaminum genera, recte; nam currus modo memorati in splendidiori causa hic omittendi erant. Accedit alia causa haec. Quamquam per se negari non potest, Thiam etiam curules ludorum victorias hominibus concessisse, quae bellicos currus ornasset, tamen hoc omitti debuit hoc loco, quum totum hoc prooemium ad Aeginam pertineat, Aeginetae autem, quantum equidem scio, non susceperint certamina curulia, quippe pascua equorum non habentes in sterili insula. Quare poeta nonnisi cetera certaminum genera significat. Similiter explicanda vox ἀθροῖ. Nam per Thiam habet victoriam qui semel vicit in ludis gymnycis, per eandem frequentes victorias habent qui saepe vicerunt. Frequentes victorias habuerunt Aeginetarum permulti, rei gymnasticae studiosissimi, atque etiam haec ipsa familia Lamponis: cf. Isthm. V, 57 seq. quod carmen ante hoc scriptum. Discis igitur iterum etiam ex hoc loco, quod aliquoties monui, poetam in huiusmodi sententiis conformandis sequi id quod iis, quae tractat, aptissimum. Denique addit: *κλέβεται δ' ἄλκᾳ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν*, nam victorias reportat hominum robur per deos. *Κλέβεται*, distinguitur, Nem. VII, 10. insignitur, victoriis

ornatur. Vox ἀλλὰ ab ἀνδρῶν seiuncta quod est, te non offendet, cf. Olymp. XI, 9. Ceterum malim colon positum post ποδῶν, cum haec sententia arcte cum antecedentibus cohaereat. Denique in fine loci non possum quin hoc quoque addam: Quum Thia ludorum gymnicorum patrona fuerit, hac quoque de causa non absonum videri, si hoc carmen de sacro Thiae cantatum censeamus. Postremo quum mea sententia ex prooemio, uti id explicui, eorum quae sequuntur ratio pendeat omnia, de his, antequam pergamus, pauca praemonenda sunt. Transit poeta post prooemium ad Phylacidae et Pythaeae victorias; his memoratis ad Aeacidarum laudes venit, quibus subiungit pugnae Salaminiae mentionem; denique redit ad Lamponis familiam carmenque absolvit. Haec omnia cur posita sint, in manifesto est. Quum enim Pindarus in priore prooemii parte duo significasset Aeginae ornamenta Thiae debita, rei navalis et curruum bellicorum gloriam, haec ipsa illustrat Aeacidarum et pugnae Salaminiae commemoratione; gymnasticorum autem certaminum gloriam, qua florebat insula, et ipsam a Thia repetitam, Phylacidae et Pythaeae victoriis comprobatur. Vides igitur haec omnia egregie cum prooemio convenire, nec nisi eius explicationem continere. Atqui, si reliquum carmen prooemio explicando inservit, prooemium autem Thiam praedicat maximorum ornamentorum Aeginae auctorem, vides verum esse quod in introductione dixi, totum carmen quasi pro hymno esse in Thiam, quae tanquam summa Aeginae dea celebratur, a qua maxima quaeque ornamenta sua habeat insula, ipsis Aeacidarum bellicis curribus inde repetitis.

Vs. 13—21. Prima sententia est: δύο δὲ τοι ζωᾶς ἄωτος μῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπιστον εὐανθέϊ σὺν ἔλβῳ, εἰ τις εὖ πάσχειν λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ, *Due tantum res alunt summam vitae felicitatem praeter divitias, siquis res praeclaras gerens carminum laudem habeat. Eὐανθὲς ὄλβος*, florentes divitiarum opes. *Ζωᾶς ἄωτος*, vitae iucunditas, ut εὐζωᾶς ἄωτος Pyth. IV, 131. atque etiam ἄνθος dicitur de voluptate. *Ποιμαίνειν* est alere, fovere, θεραπεύειν; cf. ad Nem. VIII, 6. Ἄλπιστος, ἡδίστος, ut Pyth. VIII, 88. ἔπαλπος. Ἀέλπιστον alii legerant: v. Schol. atque id ex Pindari hoc loco citat Mich. Apostol. III, 30. consentiens cum Suida v. ἀνέλπιστον βίον, qui tamen Pindari auctoritatem omittit. De verbis εὖ πάσχειν et λόγον ἐσλὸν ἀκούειν cf. Pyth. I, 99. Denique de sententia ipsa nonnulla addenda sunt. Posita ea est in introitu ad sequentia, et primum quidem pertinet ad Lamponis gentem, tamen etiam a ceteris quae sequuntur non videtur aliena. Dicam explicatius quid sentiam. Auri maximam vim esse in rebus humanis poeta probaverat in prooemio indicatis potioribus; opes habebat insula, opes habebat etiam Lampo. Quare ἔλβον in hac sententia praeterire non poterat. Tamen iterum de eo non dicit, sed dicit de rebus gestis et de laude his debita; quare sic conformavit sententiam, ut diceret praeter opes duo sola esse vitae ornamenta eximia, res cum successu gestas earumque per carmina laudem. Res eximias gesserant Phylacidae, Aeacidae, copiae Aeginetarum navales; laudem nunc feret poeta. Ac primum a Phylacida et Pythaeae orditur, deinde ad cetera venit. Quare vera ratio sequentium mihi haec videtur: Tu nunc, o Phylacida, egregias victorias habes cum fratre, quas ego canens etiam ceteras, quibus Aegina conspicua est, res gestas celebrabo. Tales sunt primo loco Aeacidarum; nam quum etiam ceterae terrae suos quaeque heroes venerentur, profecto etiam Aeacidae nunc laude sua destitui non debent. Recenti autem memoria Aeginetae ad Salaminem res praeclaras gesserunt. Quibus omnibus sic a poeta memoratis efficitur, ut et Lamponis familia coniunctam habeat cum rebus gestis carminum laudem, et insula, tractatis ornamentis, quae Thiae debebantur, exquisitissimis omnibus. Atque haec quidem hactenus. Se-

quitur: *Μὴ μάτευσεν Ζεὺς γενέσθαι κ. τ. λ.* Noluit opinor superbiae accusare quemquam, sed hoc vult: *Atque haec omnino summa sunt, in quibus acquiescere oportet mortalem.* *Τὴν δ' ἐν Ἴσθμῳ διπλόα θάλλουσ' ἀρετὰ, Φυλακίδα, κείται,* tibi vero in Isthmo duplex victoria habetur, scilicet pancrati, quod vocabulum in fine periodi positum, etiam huc pertinet. Nam victoriae sunt duae pancratiasticae, quarum altera prius reportata sequenti carmine canitur, altera huius carminis causa fuit. *Τὴν, quod personae distinguendae inservit, opponitur praecedentibus; nam a generalibus nunc ad Phylacidam venit. Κείται, ut Olymp. XIII, 35. πατὴρ δὲ Θεσσαλῶν ἐπ' Ἀλφειῷ ῥέεθρῳ σιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.* Pergit: *Νεμέα δὲ καὶ Ἀμφίον Πυθία τε παγκρατίου.* Videtur hoc ita explicandum et vertendum: In Nemea vero etiam ambobus est tibi victoria Pythaeaeque. Nonnisi hoc ferre videtur grammatica. Nam quod nonnulli volunt verba: *Νεμέα δὲ καὶ Ἀμφίον,* in parenthesi esse, ut construat, *τὴν ἐν Ἴσθμῳ διπλόα ἀρετὰ κείται Πυθία τε,* non intelligo. Si enim Pythaeas quoque in Isthmo vicit, quid tandem est, *Νεμέα δὲ καὶ Ἀμφίον*? Et quotnam erunt victoriae? Ex mea sententia fuerunt duae victoriae Phylacidae in Isthmo; porro in Nemea una Pythaeae, una Phylacidae; quare in altero membro non suppleo *διπλόα ἀρετὰ κείται, sed ἀρετὰ κείται.* Ac de Pythaeae victoria Nemeaea est carmen Nem. V.; de Phylacidae victoria inde reportata num iam loquatur Isthm. V, 59. dubitari potest.

Vs. 21 — 49. Accedit Pindarus hinc ad Aeacidarum laudem, cui subiungit mentionem honorificentissimam pugnae Salaminiae; quae ut recte intelligantur, praemitenda nonnulla de harum rerum nexu et de tractatione universi loci. Aeacidae, ait vs. 40. bis Troiam vastarunt, semel cum Hercule, deinde cum Atridis. Achilles fuit qui Cynon, qui Hectorem occidit et Aethiopum ducem Memnonem, qui Telephum vulneravit ad Caicum. Haec quo spectent, mihi non obscurum est. Palmam tulisse in pugna Salaminia Aeginetas, infra videbimus; adducit igitur poeta has res nominatque hos barbaros duces ab Achille victos, ut ornet pugnae Salaminiae laudem, componens recentia Aeginetarum facta cum Aeacidarum illustribus facinoribus. Nempe viget in vobis, ait, prisca Aeacidarum fortitudo, fuit una eademque virtus Aeginetica, qua olim ad Troiam et recenti memoria ad Salaminem barbari victi. Non dubitabis recte nos haec sic interpretatos, ubi comparaveris Isthm. VII, 50. ibique dicta. Hinc iam in exordio naves et currus bellicos coniunctim laudavit, manifesto significans acutioribus, se alterum ab altero plane non seiungere. Haec igitur vera causa est, quare Aeacidas laudat et quare sic laudat, ut facit; fuit ex Pindari consilio Aeacidarum commemoratio in hoc carmine plane necessaria. At enim, dices, quid est quod poeta data opera excusare videtur Aeacidarum mentionem? Dicit: ego non sine Aeacidarum recordatione carmina cano; quare etiam nunc Aeginae ne recusa debitum honorem; moris est ut canantur heroes; quemadmodum igitur aliae urbes alios habent eximie cultos, sic in Aegina honorem habent Aeacidae. Cur, dices, opus fuit hac demonstratione, quum toties cecinerit in aliis carminibus Aeacidas, nulla excusatione addita? Cui difficultati non medetur hoc, quod carmen privato loco cantatum est: vel sic enim quaeri debet, cur Aeacidarum laudes excuset, quum in aliis similibus carminibus non excusentur. Accipe meam de hac re sententiam. Coniecimus carmen cantatum esse die sacro Thiae, ludorum gymnicorum patronae. Probabile est, creditam Thiam etiam divitias largiri hominibus; at quod Pindarus ipsorum Aeacidarum currus bellicos a Thiae auro repetit, hoc de suo addidit, opinor, non ita creditum vulgo Aeginetis, eximie admirantibus heroes suos. Tamen ut hoc ita fieret, postulabant Pindari rationes, quales exposuimus; ne igitur detraxisse videretur de Aeacidarum glo-

ria, quod eorum splendide facta significaret non potuisse fieri sine Thia, res tegenda erat multitudini. Aliam igitur praetexit causam, quare Aeacidas commemoret, a more communi repetitam, quo artificis hoc consecutus est, ut quorum essent bellici illi curus, nonnisi acutioribus sentiretur, ceteros fugeret, qui aliam viderent afferri Aeacidarum laudis rationem. Τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γέυεται, nempe ubi Aeginetas ludorum victores laudo; neque enim ubique locus est Aeacidarum rebus. Monuit etiam Schmidius et compara Isthm. V, 17 seq. Porro haec et sequentia verto sic: Ego vero non sine Aeacidis hymnos attingo; atqui cum hymno (ὁν χάρισαι, vel potius Χέρσαι, ut Boeckhius ad aliorum locorum similitudinem scribendum censet) nunc veni Lamponis filius in hanc praeclaram urbem; quae si incedit in divino-
rum factorum splendida via, h. e. quum ea insignis sit divinorum factorum copia, ne recusa iustam laudem ei admiscere huic carmini pro rebus gestis, h. e. „ne recusa debita laudem urbis intexere huic carmini.” Ex vs. 23 sq. colligas Pindarum ipsum tum in Aegina fuisse, ut etiam Isthm. V, 19. posterior tamen locus magis dubius. Mox subiectum verbi τέρασται est Aegina urbs. Καθάρᾳ ὁδῷ videtur esse quam πανερεῶν ὁδὸν dixit, Olymp. VI, 73. via praeclara. Cf. comm. ad Olymp. VI, 22. Κιρνάμεν ἀοιδῇ, admiscere carmini et intexere. Πόντοι sunt facta eximia Aeginae s. Aeginetarum, ut nunc Aeacidarum. Καὶ γὰρ ἡρώων — ἐκίρδαναν, nam heroum fortes bellatores moris est ut laudem ferant. Κλέονται δ' ἐν τε φορμύγεσσαι, de praepositione ἐν cf. ad Isthm. I, 25. Porro αὐλῶν παμφώνοις ὁμοκλαῖς, tibiarum multisonis cantibus; cf. ad Olymp. VII, 22. ὁμοκλαῖς, ut βοᾷ αὐλῶν. Ceterum intelligenda poetarum lyricorum carmina quotquot heroum res gestas attingebant, qualia etiam haec Pindari carmina sunt. Μυρίον χρόνον, h. e. πάντα χρόνον. Iam aliquot illustria nomina enumerat. Quare quod sequitur δὲ, explicantis est. Μελέταν πρόσβαλον, meditationis curam attulerunt s. poetarum ingenia exercent. Προσβάλλειν est afferre, Eurip. Ion. 584. Aeschyl. Prometh. 959. ἐπιβάλλειν Eurip. Med. 1115. Σοφισταῖς, h. e. ποιηταῖς, cf. Menagium ad Diogen. Laert. T. II. p. 9. Iacobs. Animadversion. in Eurip. Tragœd. p. 188. Αἰὶς ἔκατε, volente Iove, cui heroum genus imprimis cordi est. Sunt enim Διογενεῖς. Οἰνεῖδαι. Dicuntur Oenei filii Apollodoro I, 8, 1. ex Althæa Toxeus, Thyreus, Clymenus, Meleager; apud Antonin. Liberal. c. 2. nominantur hi: Meleager, Phereus, Agelaus, Toxeus, Clymenus, Periphas, qui omnes caesi in nobili pugna cum Curetibus. Porro notus est Oenei e Periboea filius Tydeus, unde Diomedes. Num hos omnes poeta intelligat, obscurum est, quum de his Aetolorum sacrificiis aliunde non constet, quantum scio. Interim non erraveris, si imprimis de Meleagro et Tydeo cogitaveris. Σεβιζόμενοι — γέρας ἔχει, pro participio substituto verbo finito, mutata oratione: v. ad Olymp. I, 8 sqq. Quemadmodum enim substantiva in enumerationibus longioribus circumscribuntur saepe alia aliter, ne nuda nominum recensio legatur, sic etiam verborum apta mutatio iucunda est; imprimis frequens in his transitus a participio ad verbum finitum. Ceterum γέρας ἔχει est honorem habet. Ιολαι heroum cum gymnasio et stadio fuit ante portas Thebarum Proetides: cf. Pausan. IX, 23, 1. Appellandus hic erat poetae utpote domesticus heros. Herculem tacet, puto, quia deus hic. Περσεὺς δ' ἐν Ἀργεῖ; Heroum Persei in via Mycenis Argos ducente commemorat Pausan. II, 18, 1. De Dioscuris apud Spartanos cultis nota omnia. Ut hos potissimum heroes nominaret poeta, non videtur temere factum. Athenienses transit, puto quia hic populus obtrecebat Aeginetarum laudi, sibi victoriae palmam arrogans: quos nominat, eorum apud Aeginetas nomina audiri vult, et prae ceteris digna habet, quae cum Aeacidis nominentur. Ac laudem habebant Spartanis apud

Aeginetas; quare hi non debebant praeteriri. Argivi et Aetoli amici tum videntur Thebanis fuisse; certe neuter populus steterat contra eos in bello Persico. Commune igitur horum omnium videtur causam agere poeta, dum significat etiam apud hos olim heroes fuisse non obscuros: quamquam igitur non pugnaverint contra Persas, tamen etiam hos, ut non expertes heroicae laudis, non alienos esse a singulari Aeginetatum admiratione. Neque enim eos nominasset cum nobilibus Aeacidis, si invisos eos voluisset Aeginetis. *Ἄλλ' ἐν Οἰνῶναι μεγάλῃτορες ὄργαι Αἰατοῦ παίδων τε, magnanima ingenia Aeaci et Aeacidarum, supple γέρας ἔχουσιν.* Agnosces insigniorem ornatum Aegineticorum heroum. De vocabulo *ὄργη* monitum ad Nem. V, 32. Porro cur pro δὲ nunc *ἀλλά* posuerit, obscurum non est. Nam ad eos venit propter quos memoraverat ceteros. *Δις πόλιν Τρώων πρᾶθον*, cum Hercule Telamon, cum Atridis Neoptolemus. *Ἐλα νῦν μοι πεδόθεν*, perge iam ab origine. Nam *πεδόθεν* h. e. est *ἐξ ἀρχῆς*. Metaphorico sensu pro penitus, dixit iam Homerus Odyss. ν, 295. *Ἐλα* a curru petitum; locum notare videtur Hesychius *ἔλα* explicans *λέγε*: v. ibi Abresch. Nempe Pindarus Troiam bis eversam dicens ab Aeacidis, Telamoni et Neoptolemo debitam laudem solverat. Ut igitur Achillem, Aeacidarum illustrissimum, cuius facinora rebus ab Aeginetis nuperrime gestis maxime similia erant, ne praeteriret, addit: *Repetam rem paullo altius*, hoc est, commemorabo etiam ea quae in altero bello ante ipsum Troiae eversionem ab Aeacidis s. Achille, gesta sunt. Perperam alii vertunt *πεδόθεν* sursum, quasi ante humi serpsisset poeta. Cycni, Hectoris, Memnonis caedes ab Achille perpetratas vidisti supra Olymp. II, 89 seq. De voce *χαλκοῦρας* cf. ad Isthm. III, 81. Verba *τίς ἄρ' ἐσλὸν Τηλέφον* errore operarum ab antecedente versu seiuncta sunt, ut monitum in nott. critt. p. 567. et in Append. T. I. De Telepho Mysorum rege in pugna cum Achivis ab Achille vulnerato, non occiso, postea quum diu ex vulnere laborasset, sanato, cf. praeter comm. ad Olymp. IX, 61 seq. Hygin. fab. CL. ibiq. Munck. Horat. Epod. XVII, 8 seq. Dictys Cretens. II. 1—6. Tzetzes ad Lycophr. vs. 209. Apud hunc ad vs. 206. hic Pindari locus laudatur, posito tamen γὰρ pro ἄρ'. Telephi cum Achille pugnam apud Tegeatas in templo Minervae Aleae expressam vidit Pausan. VIII, 45. Facta pugna *ἐν Καίχου πεδίῳ*. Haec etiam Isthm. VII, 49. cum rebus ab Achille ad Troiam gestis memoratur, licet a Troiae impugnatione aliena sit: quod ex Cypriis carminibus Proclus in Excerpt. Chrestom. docet. Verba *ἐφ' ὀροί Τηλέφον τρώσιν*, Hermannus in notis apud Heynium ad Nem. VII, 125. vertit: *Telephi ipsius telo*. Tamen eum Achillis hasta vulneratum tradunt omnes, quare etiam Pindarum hoc secutum credam. *Ἐὼ* adiectum mihi hic videtur, quum nobilis esset in hac re Achillis hasta. Post verba *λέγε τίνες — πέφνον*, nunc subiicit pro responso: *τοῖσιν Αἰγιναν προσφέρει στόμα πάραν*, Aeginetas hi fuerunt, quod ita exprimit: *His Aeginam edit os fuisse patriam. Προφέρειν* est eloqui; edere, ut dicitur *μῦθον, αὔδα*, alia *προφέρειν*.

Vs. 49. usque ad fin. Commemoratur nunc etiam pugnam Salaminiam, recens Aeginetarum virtutis documentum, denique ad Lamponis filios redit et carmen absolvit. Initio statuunt interpretes insignem sive copiam sive sublimitatem facinorum praeclarorum comparari cum turre educta, alii gloriam factorum dicunt intelligendam esse instar turris in altum surgentem. Quae ego ut improbem, ipsa vox *πύργος* facit. Novimus monumenta laudum veluti columnas eximiiis viris positas; sed turrium hic usus non erat apud Graecos. Quare recte quidem dicitur monumentum factorum, virtutum, gloriae, sed turris virtutum, factorum, gloriae sic dici non potest, nec ullam inde comparisonem et metaphoram deducas, quae Graecis placere potuisset videatur. Rem

aliter expedito. Πύργοι sunt munitionum. Quod Alcaeus dixit: Ἄνδρες γὰρ πόλεως πύργος ἀρήϊος, apud Schol. Aeschyl. Pers. 349., hoc magnificentius de ipsis virtutibus dicit Pindarus. Mens poetae haec est: Gaudet iam diu Aegina munimento virtutum inaccessio. Hoc ita elocutus est: Structa stat iam diu turris sublimibus virtutibus. Τετειχίσται ἀρεταῖς, quemadmodum turris dicitur τετειχίσθαι λίθοις. Ὑψηλαῖς ἀναβαίνειν, arduis adscensu, inaccessis, quas non facile assequaris et superes. Vide de constructione ad Nem. III, 29. Boeckhiius tamen aliter censens structuram ita instituit: τετειχίσται πύλαι πύργος, ὥστε αὐτὸν ἀναβαίνειν ὑψηλαῖς ἀρεταῖς, Aeginetis iam dudum turris exstructa est, quam excelsis virtutibus escendant; hoc est, iam dudum Aeginetis magnum laudum munimentum ab heroibus priscis exstructum est, quod suis escendant virtutibus excelsis: quae apposita sint, ut ad nuperam Aeginetarum ex pugna Salaminia laudem transeat. Quam sententiam maxime amplectitur ob locum Fragm. inc. 129. πότερον δὲ καὶ τείχος ὕψιον ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθύνιον γένος ἀνδρῶν. Mea sententia locus in Fragmentis non tam similis est, ut inde huius loci constructio petenda sit. Quaeritur ibi, utrum iustitia an malis artibus altiorum murum genus humanum escendat, h. e. utrum iustitia an malis artibus magis se fortunamque suam firmet et muniant homines, s. maiora sibi parent munimenta fortunae. His plane similem dicerem huius carminis locum, si hic scriptum haberemus ita: τείχος ε. πύργον ὕψιόν διγυῖνται ἀρεταῖς μεγάλας ἀνέβαν, h. e. eximie firmarunt et munierunt Aeginetae fortunam suam, s. magna sibi pararunt munimenta fortunae magnis suis virtutibus factisque. Nunc autem turris illa hic iamdudum exstructa est. Quare si Fragmenti verba nihilominus sequimur, existit hic sensus: Iamdudum extat in Aegina turris, quam magnis virtutibus escendant, h. e. Iamdudum hic extat fortunae muniendae opportunitas, qua utantur, magnis virtutibus munimentum illud paratum adscendendo. Hoc quum mihi non placeat, meam praefero explicationem. Eximie hoc modo laudatur insula, quae inde a priscis temporibus floruerat rerum illustrium gloria et recenti memoria egregie steterat in pugna Salaminia. Tumidum hic nihil est. Pergit: Multa possem diserte praedicare de illis; sed nolo plura gloriarī. Πολλὰ μὲν ὀππὸν ἑπομένη ἄλλ' ὅμως vs. 57. Ἀρετιπῆς est diserta: v. ad Olymp. VI, 57 sqq. τοῦ ἐνέματα, laudes. Περὶ κείνων, de Aeginetis, nominatim de Aeacidis. Καὶ νῦν ἐν Ἀρεῖ μαρτυρήσαι κεν πόλις Ἀϊαντος — χαλαζαῖντι φόνῳ, et nunc in bello testaretur Salamis se servatam nautarum Aeginetarum virtute in perniciose Iovis tempestate, innumerabilium virorum grandinea caede. Πόλις Ἀϊαντος — Σαλαμίς, nam πόλις de insula dicitur, cf. Etymol. Magn. p. 539. 30. Cuperus Observ. II, 2. Cf. ad Olymp. VII, 32 sqq. Porro πόλις Ἀϊαντος dicitur, nam Ἀἴας Σαλαμίν' ἔχει πατρίαν, Nem. IV, 48. Καὶ νῦν quamquam etiam propter antecedentia dictum est, ubi de priscis Aeacidarum rebus locutus est poeta, tamen etiam hoc indicare videtur pugnam Salaminiam non diu ante factam esse, unde cum Boeckhio meo hanc Phylacidae victimam censeo reportatam Olymp. 75, 3. Vid. introduct. ad Nem. V. Porro iunges: ἐν Ἀρεῖ — ἐν πολυφθόρῳ Διὸς ὄμβρῳ, ut solent veteres rem aliquam indicatam, ubi aptum est explicare accuratius, etiam praepositione repetita. II, ω, 614. νῦ δέ που ἐν πέτρῳ, ἐν οὐρεσσιν οἰονόλοισιν, ἐν Σινύῳ. Vidimus simile quid notabili loco Nem. X, 36. Διὸς ὄμβρῳ, ut Homer. II, ε, 91. στ' ἐπιβροχῇ Διὸς ὄμβρος. Pro appositione horum verborum sunt verba: ἀναρῶντων (Hermannus El. doct. metr. p. 650 sq. vult συναρῶντων) ἀνδρῶν χαλαζαῖντι φόνῳ; neque enim hic Διὸς ὄμβρος nunc alius est quam ipso χαλαzaίς φόνος, h. e. densa caedes. Cf. de his locutionibus Nem. IX, 38. Boeckhiius tamen appositionem languere censet et χαλαζαῖντι φόνῳ dativum instru-

menti esse iudicat: *caede grandinea, per caedem, per stragem, qua Persae afflicti sunt, Germanice mit, durch*. Porro cum his omnibus iungenda vox ὀρθωθείσα, servata. Denique rem ipsam quod attinet, quam significat Pindarus, facit huc locus Herodoti VIII, 95. ἐν δὲ τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἤκουσαν Ἕλλήνων ἄριστα Αἰγινήται. Adde Ephorum, Fragment. Marx. p. 221. Disputat de his rebus Mueller. Aeginet. p. 120 seq. Ἄλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, sed tamen res gloriosas lingue silentio, noli eas uberius praedicare. Lenius, puto, verbum elegit κατάβρεχε, ne diceret καλύπτει. De formula βρέχειν σιγᾷ cf. Fragm. inc. 166. Post tantas laudes poeta, ut solent scriptores in summa laude maxime recordari fortunae humanae inconstantiam, abruptit orationem, quum Iuppiter summus rector alio tempore etiam alia afferre possit. Hoc enim dictum ne videatur ominosum, statuendum est, non ob periculum aliquod gravius, quod Aeginetis impenderet, sed ipso gestarum rerum splendore commotum Pindarum ethicam hanc sententiam subiecisse. Quamquam igitur Aeginetae obtrectatores laudum suarum habebant Athenienses, tamen nondum inde gravius quidquam iis imminabat, nec quod pax cum Persis nondum convenerat, videtur eiusmodi fuisse, ut maiora mala instarent. Quae quum ita sint, sensum loci credam esse hunc: Verum tanta est laus vestra, ut finem dicendi facere et inconstantiam fortunae humanae recordari malim, ne insolentius gloriando etiam deorum invidiam excitem. Ceterum quum poeta luculentissime pugnam Salaminiam in hoc carmine laudet, de hac re ita iudico. Laudaverat eam iam in carmine Isthm. VII, 51 sqq. quod carmen scriptum censemus ante hoc, sed laudaverat tecte ob causas ibi a nobis indicatas; quare quum iterum mitteretur carmen in Aeginam, ne deesse videretur eximiae insulae honori, etiam aperte declarandam censuit Aeginetarum ex illo proelio reportatam insignem laudem. Postulabat hoc Thebanorum ipsiusque Pindari cum Aeginetis amicitia, postulabat fortasse etiam Atheniensium sibi palmam illius victoriae arrogantium nimia iactantia. Praedicat igitur Pindarus Aeginetarum virtutem magnifice, sed non ultra veritatem, et cum modestia, qualis decet hominem pium in tanta rerum omnium fragilitate. Ac Thiae beneficio deberi has laudes, vidimus supra. Ἐν δ' ἐρατεινῷ μέλιτι καὶ τοιαύτῃ τιμαὶ καλλίνικον χάρι' ἀγαπᾶσθοντι, dulci vero melle tinctum etiam hae victoriae hymnum amant, s. ac mellitum quidem hymnum etiam hae ludorum victoriae cupiunt, ut iis mel laudis servare malim. Exquisitus transitus. Ceterum ut sic conformaret poeta orationem et diceret καλλίνικον χάριμα ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι, factum est, quum κατάβρεχε σιγᾷ dixisset. Cur autem praeponeunda fuerint verba: ἐν ἐρατεινῷ μέλιτι, satis docet interpretatio nostra. Καλλίνικον χάριμα est hymnus iucundus victoriam ornans. Μαρνάσθω τις ἔρδων — ἐκμαθών, certet victorias ferre, qui gentem Cleonici noverit, qui noverit quantum ea in his rebus praestiterit; h. e. frustra contendat aliquis hanc gentem superare victoriarum numero. Μαρνάσθαι ἀμφ' ἀέθλοις, certare de certaminum praemiis consequendis. Fuit Lamponis pater Cleonicus, cf. Isthm. V, 14. verba οὗτοι τεύφλωται μακρὸς μόχθος ἀνδράν, vertunt vulgo: non obscuratus est oblivione diuturnus labor; me non assentiente, quum obstant etiam sequentia. Τυφλοῦσθαι, splendorem amittere, dixit pro ἀμβλύνεσθαι, hebescere, languescere, deficere. Simile quid voluisse videtur Scholiastes is qui explicat, ὁδυερκεῖ καὶ ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα. Sic λάμπειν dicuntur quae vigent, quemadmodum Isthm. III, 41. de Fama legimus: ἄλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει. Liv. XXVIII, 35. Aetas in medio virium robore, quod plenius nitidiusque ex morbo velut renovatus flos iuventutis faciebat. Μοχ ὅπως est ἐπιστροφή (cf. Hesych. Etymol. Magn. Suid.) cura, nunc studium rei athleticae. Ἐκνισσ σ. ἐκνίξε, attrivit, imminuit. Etymol. Magn. v. κνίσσ

p. 522. 24. explicat *κλίσω* per *λεπύνω*. Hesych. v. *κλίσσαι* interpretatur *φθεΐραι*, *διέσσαι*. *Δαπάναι* *ἐλπίδων* si veritas *impensae* curarum, conatuum, h. e. impensa opera, idem fere hoc est quod ante dixerat. Quare potius de sumptibus accipiendum. Recte interpretatur Heynius: *impensae, sumptus facti ad vota sua consequenda*. Ut hic *μῆχος* et *δαπάναι*, alibi *δαπάνη* et *πόρος* iunguntur; v. ad Olymp. V, 9—16. Iam verte totum locum sic: Non defecit diuturnus (quamquam iam diu continuatus) labor horum virorum, nec quotquot fuerunt sumptus votorum, hoc attrivit eorum studium, s. eo studium eorum imminutum est. Sic plane nihil hic est difficultatis. *Αἰνῶ καὶ Πυθίαν ἐν γυιοδάμῃσι Φυλακίδᾳ πλαγᾷν δρόμον εὐθυπορῆσαι χερσὶ, δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον*, laudo etiam Pytheam inter athletas Phylacidae plagarum cursum recte praevisse manibus, dextrum peritia adversarium. Sentio γυιοδάμῃσι pro athletis dictum, posse dūrius videri; tamen sequor Boeckhium. Nam quid est *ἐν γυιοδάμῃσι χερσὶ*? Praepositio *ἐν*, ubi cum dativo iungitur, mea sententia nunquam otiosa est; cf. quae dixi ad Isthm. I, 25. Sin aliquis talia comparet quale legebatur Olymp. I, 87. *ἐν πτεροίσιν ἀκίμαντας ἵππους*, ne sic quidem multum proficiat. Quamquam enim per se recte quodammodo dici posse videntur equi in alis esse, tamen num homo aliquis dici possit esse s. ire in robustis manibus, est quod dubitem. Certe non memini me tale quidquam legere. *Εὐθυπορεῖν*, recta incedere (Olymp. VII, 91.), per se non significat praeire, sed propter coniunctionem cum dativo *Φυλακίδᾳ*. *Δρόμον πλαγᾷν* Scholiastes explicat *ὁρμήν*, in quo vellem docuisset, quomodo aliquis ire possit *ὁρμήν*. Immo *δρόμος πλαγᾷν* est agon pancratiasticus, quem egregio certamine praeiverat Pytheas. Nam uti etiam de sententia moneam, quominus haec de institutione in re athletica a fratre curata intelligantur, obstant verba *inter athletas*, ieiuna futura; et quum de horum sensu dubitetur, obstant etiam verba *δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον*, quibus non alipta describitur, sed dexter in certamine adversarius. Quare aliptae munus in Phylacida docerido administrasse Pytheam ex hoc loco colligi nequit; insignior laus, quod is certamina praeundo fratrem vincere docuerat. Accedit quod in fine sequentis corminis patri tribui videtur institutio filiorum, haud dubie etiam aliptis assumptis, qualis Menander Nem. V. memoratus. Mox *εὐμαλλον μίτραν* dicit taeniam laneam coronae aptandam, cf. Schol. Vidimus iam Nem. VIII, 15. *ῥυνον* quem dicit, perperam Mingarellus statuit esse Nemeaeum quintum. Tu de sensu ultimorum horum verborum ita statue: Pindarus hoc agit a vs. 66. ut Pytheam denuo ornet. Nam quum Pytheas Phylacidae fratri exemplo suo insigni praevisset, in partem venit gloriae a Phylacida reportatae, et novam laudem meritis est. Hinc quod dicit: Sume coronam pulchramque taeniam et adde novum hymnum, sic intelligendum videtur: *Dignus est Pytheas ob haec merita, qui denuo coronetur novoque hymno ornetur*. Non igitur cogitandum est de hymno alio una misso neque de corona addita, sed haec ipsa verba sunt instar coronae hymnique, quemadmodum Isthm. V, 71. dicit *πῶς σπεύς Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ*, ipsis illis verbis etiam praestans quod promittit. Consulto exitum etiam exhibuit ornatorem. Hinc coronam dicit et taeniam, quibus quum nonnisi hymnus conveniret, etiam hoc nomen addidit.

I S T H M. V.

Carmen est hoc secundum, quod Lamponis filiis cecinit Pindarus, testante ipso poeta in principio, scriptum Phylacidae quum hic primam ex Isthmiis victoriam reportasset. De tempore quo scriptum carmen non constat, nisi quod scriptum est ante pugnam Salaminiam, de qua re diximus in introductione ad Nem. V. Cantatum est haud dubie in Aegina, et ut mihi quidem videtur apud Lamponem in convivio. Hinc enim et exordii adornatio mihi ducta videtur, et quod infra de Hercule narrat poeta Telamonis domum quum forte coenarent ingresso, suavius etiam videbitur, si quod concilio posueris. De ceteris monitum est suo loco, ut nihil habeam hic addendum.

Vs. 1—8. Principium carminis. Initio constructio est: *θάλλοντος, ὥς ὅτε συμποσίου δεύτερος κρατὴρ κίονται*, ut quum laete vigente convivio alter crater miscetur cet. De formula *ὥς ὅτε* disputat Hermannus ad Viger. p. 919. *θάλλοντος*, ut *εἰλαπίνην τε θαλίαν* dixit Homer. Odys. λ, 415. et *δαίτα θαλίαν* non semel, ut Odys. θ, 99. cf. Heinrichium ad Scut. Hercul. p. 192. Vocis *εὐάθλον* aliquot exempla notata videbis in Stephani Lexic. edit. noviss. *Λάμπωνος γενεᾷς ὑπέρ*, pro filiis Lamponis; ductum ex usu conviviorum, in quibus libantes deo alicui libabant pro se aliisque, salutem a deo precantes: cf. Odys. γ, 55 seq. Omnino prooemii adornatio est ingeniosissima. Solebant veteres, quemadmodum eximie illustrant Scholia, in conviviis primum craterem miscere Iovi, alterum Terrae et Heroibus, tertium Iovi Servatori, cui iam sacrificaverat Hercules (Apollod. II, 5, 1.). De usu hoc et maxime de tertio cratre Iovi Servatori misto cf. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1176. Plures misceri immodicum et immodestum esse monet Eubulus ap. Athen. II, p. 36. Hos tres crateres Pindarus nunc comparat. Primum Iovi mixtum dicit tum quum beneficio Iovis Nemeaei Pytheas victoriam reportasset carmine Nem. V. celebratam. Alter nunc miscetur Neptuno et Nereidibus ob Phylacidae primam victoriam Isthmiacam. Tertium precatur ut aliquando miscere liceat Iovi Olympio, Olympicam etiam victoriam optans. *Ἐν Νημίᾳ μὲν πρῶτον* etc. postquam in Nemea primum, o Iuppiter, a te acceperimus coronam, nunc autem ab Isthmi domino et quinquaginta Nereidibus, filiorum Lamponis natu minimo Phylacida victore. *Ἀλέουθαι* cum dativo, ut Odys. ο, 282. II. ο, 87. cf. nott. critt. p. 461. Nereides cultas una in templo Neptuni Isthmii, video ex Pausan. II, 1, 7. Nereides erant Psamathe Phoci mater, et, quod imprimis huc pertinet, Thetis mater Achilles, cf. Nem. V, 7. quare non aliena est Nereidum commemoratio. Dedit Neptunus cum Nereidibus nunc Isthmiacam victoriam, qualem tecte nunciaverat genti Pindarus Nem. V, 37. Videtur enim mihi illum locum respicere poeta. Notavimus hoc ne mirareris Nereides commemoratas, quarum vulgo in his rebus mentionem non facit Pindarus. Addit Boeckhius, ex eua sententia preces pro futura victoria tum potissimum additas esse, ubi is qui canitur vel alius ex familia iam cepisset consilium aedeundi certaminis; itaque Nem. V. Isthmiam victoriam futuram significari, quod Pindarus nosset unum ex Lamponis filiis iamiam eam affectare: sic hoc quoque loco de Olympica victoria statuendum esse. Cf. ad Pyth. V. extr. Mox vocem *κατασπίνδεν* per se non ineptam hic dixerim. Vinum libandum effunditur in terram, quare suavius dictum credam: Utinam tertium craterem parantes Iovi Olym-

pio possimus Aeginam conspergere libamine carminum. Sic Eurip. Orest. 1237. Πορ. habet: *δακρῦνός κατασπένδω σε, lacrymarum libamine te spargo*, quod ibi quidem dictum pro: *lacrymarum honore te prosequor*. Tamen, quamquam *κατ' Αἴγιναν σπένδειν* meo sensu minus aptum est, quam *Αἴγιναν κατασπένδειν*, metro obsequendum est. Pro *τρίτην* Hermannus mavult *τρίτατον* legi, quod Schmidius coniecit, et vs. 14. eiusdem coniecturam *ὕψιθρονον αἶ*, probat, quum in ceteris locis omnibus hic pes solutus sit.

Vs. 9—16. Dixerat in proxime antecedentibus: *Utinam etiam summa quae restat laus, contingat*. Hinc pendent sequentia. Pergit igitur: *Nam siquis sumptu gaudens et labore egregias res peragit, simulque deus ei concedit gloriam, summam is consecutus est felicitatem*. *Πράσσειν θεοδμάτους ἀρετάς* dici potest etiam is, qui strenue agit sine successu. Unde Pindarus addit: *σύν τε οἱ δαίμων φρεσύνει δόξαν ἐπήρατον*, h. e. successum, victoriam, ut *πλέος ποθεινόν* Isthm. IV, 8. *δόξαν* Isthm. III, 16. *κύδος ἀβρόν* Isthm. I, 50. atque *ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον*, ut dicit Nem. I, 10. unde alterum pro altero ponit. *Σύν τε, simulque*, quod passim absolute ponitur: v. Eurip. Hercul. fur. 787. Musgr. et Epigr. adesp. DCXXXV. 3. notante Schaefero ad Schol. Apollon. Rhod. p. 246. *βάλλει*, h. e. *βάλλεται*. In aliis carminibus dicit Hercules columnas assequi. *Περάλιν πρὸς ἴσχατον πλόον, summum consequi*, dicit Pyth. X, 28. Verba *τοῖαισιν ὀργαῖς εὐχεται ἀντιάσαις* κ. τ. λ. male veritas: in his studiis consensescere cupit; neque enim haec cum antecedentibus conveniunt, nec vox *ἀντιάσαις* sic aptam explicationem habet. *Ὅργη* quum sit studium (Isthm. I, 41.), *ὀργαὶ* sunt quae quis appetit; quare *τοῖαισιν ὀργαῖς ἀντιάσαις* est: *talibus votis potitus*, in quo *τοῖος* ex usu cum vi positum est. Iam verte: *Tali fortuna precatur ut ornatus mortem videat et senectutem Cleonici filius*. Senties sic etiam hoc, cur verbum *εὐχεται* ante *ἀντιάσαις* collocatum sit. Videtur etiam Cleonicus his rebus addictus fuisse, nec sine causa hic nominatur. Mox *ἐφετμαῖς*, precibus, postulatis. Iliad. α, 495. *Θέεις δ' οὐ λήθεις ἐφετμῶν παιδὸς ἰοῦ*, h. e. quae Achilles a matre rogaverat, ut Iovi diceret. Neque enim semper dicitur de mandatis et imperatis superiorum. Hoc vocabulo quum uteretur Pindarus, posuit etiam *ἐπείσθαι*, obtemperare. Ceterum magnificentiore oratione utitur consulto, preces faciens pro summo viro; unde etiam ipsarum Parcarum appellatio. Ineptum hoc fuisset in re tenui.

Vs. 17—53. Accedimus iam ad locum de Aeacidis; de cuius consilio statim nonnulla praemonenda mihi video ad carminis rationem penitus perspicendam necessaria. Orditur poeta ab Aeacidarum laude per totam terrarum orbem diffusa; tum delatus ad Telamonis et Herculis labores proponit eximiam narrationem, ut Hercules Telamonem ad belli societatem invitaretur domum ingressus invenerit epulas celebrantem, exceptusque benigne a Telamone, phialam oblatam tenens huic filium precatus sit robustum ac fortem, tum aquila allapsa, augurium inde capiens praedixerit futurum esse talem filium Telamoni eumque ex aquilae nomine Aiacem nominandum dixerit. Hanc narrationem splendide ornatam non temere a poeta positam esse concedet quisque harum rerum subtilior iudex; immo plane non dubium est, hunc esse primum totius carminis locum. Quodnam igitur est eius consilium? Lampo fuit Aeginetarum, ut videtur, non uno nomine tum nobilissimus; cuius filius ornandis in duobus carminibus vidimus a Pindaro exquisitissima posita, quae quidem Musa invenisset. Vicerat nunc in Isthmiis Phylacidas filius natus minimus, patri opinor carissimus, de quo eximiam spem conceptam inde coniicias, quod Pindarus de Olympica adeo victoria ab eo reportanda dixit. Quamquam enim in exordia ambos filios appellat atque etiam in fine Pytheam simul laudat cum Phylacida, tamen non videor

mibi errare, si imprimis propter eum illud dictum censeo, cui potissimum carmen scriptum. In talis igitur filii primis epiniciis quid poterat exquisitius afferre Pindarus, quam quod legimus de filio eximio ab Hercule Telamoni quondam expetito, et a Iove palam promisso? Similis enim Aiaci, quae quidem potest esse in his rebus simililitudo, Phylacidas, et ipse opinor faustissimis auspiciis patri datus, quique innatam virtutem Isthmiaca victoria iam egregie comprobaverat. Denique fac haec cantata esse in sollemni convivio, splendidis poculis mensam ornantibus, ubi libationes fiebant pro tanto filio victore, quemadmodum olim Hercules steterat inter coenantes, et impetraverat a Iove filium Telamoni illum, qui patre maior aeternum lucet inter primores Graeciae heroes. Quid fingi potuit ad omnium qui aderant animos commovendos potentius? quid in iuvenis egregii laudem magnificentius dictum est unquam? Nam propter Phylacidam haec imprimis dicta censeo, quamquam is non laudatur sine fratre in principio et in fine, ne minor natu maiori praeferrī videretur. Hinc colligitur carminis ratio. Nunciat in exordio Phylacidae victoriam Isthmiacam et precatur Olympicam, qua re per totam antistropham primam occupatur ipsis Parcis invocatis, quae hanc vim habere videntur, ut maxima quaeque de hoc filio posse expectari intelligamus. Inde sequitur primum locus de Aeacidarum eximia gloria. Nam huiusmodi de Aeacidarum longe dissipata gloria dictis, ut iam significatum ad Nem. VI, 50. me quidem iudice non magis priscos Aeacidas quam ipsam tum florentem Aeginam virosque, quibus scribebat, Pindarus celebrare voluit. Memorat *τηλαγυῖς Αἰακιδᾶν φέγγος* etiam Nem. III, 61. et Nem. VI, 50. ubi similiter in eximiis viris ornandis versatur. Ac perillustis fuit etiam Lamponis familia. Quemadmodum igitur Nem. V. init. Pythaeae victoriam quavis nave nuntiandum dixit ad externos, sic nunc ab Aeacidarum longe divulgato nomine orsus ipsius Phylacidae nunciat eximiam futuram gloriam, quippe quem etiam cum Aiace statim in sequentibus comparaturus est. Nempe hoc inest in huiusmodi locis omnibus: „Digna est Aegina heroibus suis; viros alit etiam hodie eximios.” Aeacidarum gloria proposita praesens tum Aeginae fama in mentem veniebat audientibus, et Aeginetarum illustre tum nomen poetae in memoriam revocabat Aeacidarum longe lateque splendenter gloriam. Sic Pindarus eximie antiqua cum recentioribus coniungens, heroicae virtutis similitudinem significat etiamnum esse in posteris, quos dum comparat robore et virtute cum divinis maioribus, excitat simul ad eorum exemplum magis magisque imitandum. Iam transit ad Herculem. Hercules precabatur Telamoni filium eximium, Lampo iam habebat; relict sic iterum ad Phylacidam et subiungit ceteras familiae illustrissimae Lamponisque laudes; unde simul cognoscimus, quali sit sanguine natus Phylacidas praeclaros cognatos habens, et a quali patre ad hanc artem institutus. His expositis veniendum est ad singula. *Ἦμῃς γάρ, ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι* etc. vosque, o aureis curribus insignes Aeacidae, lex mihi maxime perspicua est ut celebrem, quoties in hanc insulam veniam. Copulam *τὲ* etiam integris sententiis nectendis inservire notum. Quare hoc vult: Atque etiam vos mihi celebrandi estis. Voce *χρυσάρματοι* eximie bellicum Aeacidarum splendorem significat. *Ἐπιστεῖχοντα* accusativus hic aptior est quam fuisset dativus. Ceterum cf. ad Isthm. IV, 23. *Ἐκατόμπεδοι κλέυνθοι*, viae centum pedes latae, h. e. latissimae. Addit Boeckhius: „Haec dictio a nostro sensu abhorrens Graecos minus offendeat, apud quos usitatum esset vias a mensura latitudinis denominare. Testes sunt Tabulae Heracleenses, in quibus frequenter memoratur *ἡ τριακοντάπεδος ὁδός*.” Non solum autem longe propagata est gloria factorum, sed etiam late sinistrorsum et dextrorsum diffusa; ergo non angustis tramitibus incedit, sed latissimis viis, iisdemque

continuis, ἐν σχερῶ. Ceterum ne quis mihi haec tumida dicat, quum nullum esset inter Graecos genus Aeacidis illustrius, consulto utitur poeta oratione audaciore ad immensam eorum gloriam indicandam. Res grandes verba postulant grandia. Monuimus hoc Isthm. II, 41. memorabili in hoc genere loco. Etiam hoc admiror in divino poeta, quod eum etiam in maximis rebus exprimendis ingenium suum non destituit. Pergit: *Καὶ πέραν Νηλοιο παγῶν καὶ δι' Ἰθέρβορ' ὄρους*. Scholiastes ad hunc locum: τὰ δὲ ἑκατέρωθεν παρεκλήθη πέρατα τὴν σύμπασαν οἰκουμένην θάλασσαν εἰπεῖν. Recte, sed vel sic, cur hos maxime terminos nominaret, propior causa fuit. Ac πέραν Νηλοιο παγῶν est: ad Aethiopes, dictumque propter Memnonem ab Achille caesum, cf. ad Nem. III, 60. Hyperboreos potuit nominare concinnitatis causa, ut e regione oppositos Aethiopicibus; nam quod Achilles in Leuce insula cultus est (Nem. IV, 49.) huc trahi nequit. Tamen credam ab Hercule Telamonis famam ad Hyperboreos perlatam, si is post res cum Telamone gestas illuc venit. *Ἄϊε, novit, ἄκουε* in dicitur. Iam post hunc splendidum introitum ad Aiaceum et Telamonem venit; de ceteris Aeacidarum factis hic nihil, quum nonnisi de Telamone et Aiace dicturus esset accuratius. De Troia ab Hercule et Telamone capta vidimus Nem. III, 35. *Χαλκοχάρμαν*, quod de heroibus est Pyth. V, 82. hoc loco non ad τὸν pertinet sed ad πόλεμον, ut Schol. cepit. *Ἄγε σὺν Τυρυνθίοισι*: tum enim quum Hercules Eurystheo parens Tirynthe habitaret (Apollod. II, 4, 12.), cum Tirynthiis multa videtur perfectisse. Sic factum credo ut in hac quoque expeditione eum sequeretur non invit. *Ἡρώαι μόχθον* Scholiastes putat Telamonem dici, probante Hermanno. Sic *Ἡρώες* aut Troiani sunt aut quicunque, si omnino fortissimum virum indicari censeas. Tamen non video cur non teneamus quod simplicissimum. Troiam dixit heroibus gravem laborem, divino etiam muro firmatam; unde intelligitur cur socium Hercules assumpserit Telamonem. *Ἰπὲρ ἀμπλακίαν*, ob fraudem Laomedontis. Hygin. fab. 89. Res nota. Ceterum rarior videtur haec significatio praepositionis ὑπὲρ cum accusativo. Schol. Aristoph. Nub. 31. καὶ οὗτος τῶν ὑπὲρ ἵππους πταισάντων. Et ibid. 508. ὑπὲρ τὴν τῶν αἱμάτων ἔκχυσιν ἐπιδιώκειν. Meropes vidimus iam Nem. IV, 26. hoc loco addam, eximie cultum videri Herculem a Cois. Plutarch. Quaestion. Graec. Tom. VIII. p. 409. Hutten. *Διὰ τὴν παρὰ τοῖς Κάρις ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἱερεὺς ἐν Ἀντιμαχίᾳ γυναικίαν ἐνδεδυμένος ἐσθῆτα καὶ τὴν κεφαλὴν ἀναδούμενος μίτρα κατὰρχεται τῆς θυσίας*; Mysticos ritus innuit etiam locus apud Ovid. Metam. VII, 363. Unde recte censet Muellerus apud Ciceron. N. D. III, 16, 42. cum Gronovio scribendum: *Tertius est ex Idaeis digitis, cui Coi inferias offerunt*. Dicebatur Hercules apud Coos Alexis; cf. Aristid. Orat. V, Tom. I. p. 62. ed. Steph. ferebaturque in eorum fabulis pater fuisse Eurpyli. Vide de his omnibus disputantem Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. 160. Videtur igitur domesticis quibusdam fabulis deberi haec de Herculis ad eos expeditione traditio. De *Alcyonei* caede v. Nem. IV, 27. *Βουβότας* audit, quum Solis boves ex Erythia abegisse diceretur; cf. Apollod. I, 6, 1. Herculis antiquissima species videtur fuisse ista, qua cum clypeo, thorace et ense exhibebatur, ut ceteri heroes. Tamen quum iam ab Homero praedicata esset sagittandi peritia (Iliad. ε, 393. Odyss. ε, 224. λ, 605 seq.), factum est, ut arcu et sagittis instructus exhiberetur, quibus tum etiam in Gigantomachia usus fertur (Apollod. I, 6. s. 1. §. 7.), ut hic. Accesserunt clava et leonis exuviae, quibus Herculem primus instruxisse traditur Stesichorus apud Athen. XII. p. 512. F. Pisandro vero, sive quicunque alius Heracles condiderit, hoc deberi affirmat Strabo XV, p. 1009. B. Conf. Arrian. Hist. Ind. c. 5. et Eratosth. Catast. c. 12. Post Heynium ad Apollodor. Observatt. p. 139. accuratius

de hac re disputavit Heinrichius in Prolegomenis ad Scutum Herculis p. LXIX seq. quem vide. Transeo ad haec: Ἀλλ' Αἰακίδαυ καλῶν ἐς πλόον κῆρυσε πόνοιαι δαίνυν-
μένων. Non opponitur haec sententia proxime antecedentibus; nulla enim hic oppo-
sitis. Memoraverat poeta illas res eo ordine, quo gestae ferebantur; nunc ad prin-
cipium redit, expositurus quomodo facta sit Hercules et Telamonis societas. Quare
verto: *Aeacidam vero forte invitavit ad expeditionem coenantibus omnibus.* Ἀλλὰ vim
explicationis habet, aptius nunc quam δι, quandoquidem ad id iam accedit, quo ma-
xime tendebat: cf. Isthm. IV, 38. Ἐς πλόον, ad expeditionem adversus Troiam. Pro
κῆρυσε, ante etiam ab Hermanno probato, nunc hic vir, epitritum postulans, reponi
vult κάρυσε in Dissert. de mensura rhythm. p. 8. Quod ita vertit: *Aeacidam ad ex-
peditionem se vocare indicabat.* In quo mihi quidem illud κάρυσε displicet. Nam
quum κηρύσσειν sit contenta voce indicare, quo tandem consilio hoc sic posuit poeta?
Sed ne premam hoc, quum passim neglexerint proprium vocis sensum, tamen non ne-
cessarium est, indicat se vocare, hoc quidem loco; multo aptius hoc: *At Aeacidam
quum invitaret ad expeditionem, forte invenit epulas celebrantem.* Quare teneo κῆρυσε.
Nam hoc dicere debebat. Accedimus iam ad locum primarium ipsum; ad quem ex-
plicandum Heynius praemittit haec: „Herculem intellige se conferre ad Telamonem,
ut ad navigationem secum suscipiendam eum invitet. Ingressus domum Telamonem
invenit epulas celebrantem (ut fere fit in heroum vita: sic Telemachus Nestorem
Odyss. γ, 32 seq. et Menelaum Odyss. δ, 3 seq. offendit): adstat repente heros leonis
spoliis indutus. Pro veteris vitae more ex Homero satis noto statim Telamon offert
hospiti, antequam cum ceteris accuberet, pateram vino plenam, ut libationem faciat
(vide v. c. Odyss. γ, 41 seq.) et bibit, tum ipse accumbat mensae. Libando heros
facit vota ad Iovem patrem, ut Telamoni, qui adhuc domum habebat prole vacuum,
eaeque de causa navigationis societatem detrectare poterat, filius nascatur. Hac nar-
ratione utitur poeta, ut simul de Aiakis virtute iudicium et existimationem faciat.
Esse eam ex Μεγάλαις Ῥοίαις Hesiodi (de quo carmine conf. Heinrich. in Prolegom.
in Scut. Hercul. p. 49 seq.) petitam, Scholiastes auctor est. Occurrit quoque apud
Apollod. III, 11, 7. et Tzetz. ad Lycophr. 455. Paulo aliter fabula fuit tractata ab
aliis, ut iam natum Aiaceum leoninis exuviis involutum manu sustulerit et preces fe-
cerit Hercules. Cf. Lycophr. l. c. et Schol. quem excerpit Eudocia p. 392. Adde
Schol. ad Iliad. ψ, 821. Repetiit Philostrat. Heroic. XI, 1. Porro cf. Schol. Sophocl.
Aiace. Argument. fin. et ad vs. 833. Quod argumentum nobilis in hortis Vaticanis
signi ex marmore, quod Commodum cum puero manui insidente vulgo edebant, esse
Winkelmannus Monument. ined. T. I. p. XCIX. coniecit, idemque nummis
expressum Iuliae Domnae et Anthemii.” Ceterum cf. Heyn. ad Apollod. p. 310. Pergo
ad singula. Σποιδαῖον ἄρξαι constructum, ut Nem. II. fin. ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχεται
φωνῇ. Nempe Hercules quum introisset, significaverat Telamoni causam adventus,
h. e. ad navigationem invitaverat. Hunc iubet Telamon auspicari libatione, s. prae-
ire libatione pro re suscipienda. Quod ita facit Hercules, ut Telamoni etiam tum
prole carenti filium precetur, quo mox a Iove promisso, constabat probari diis socie-
tatem belli Telamoni cum Hercule ineundam. Ἀνδρα, obtulit sublatum, ut ἀντίσταται
Nem. VIII, 25. Χρυσῇ περικτυῖαν, ut toreuma; non apte dixeris anaglyphum. Ἐθέ-
λων, h. e. ἐκόν; cf. Boeckh. nott. critt. Pyth. I, 62. Εὐχαῖς ὑπὸ θευπειῶν, ut Nem.
VII, 84. ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φτυεῖσαι. Eriboeam Aiakis matrem appellant etiam
Sophocl. A. 569. Diodor. Sic. IV, 317. Hygin. Fab. 97. Tzetz. ad Lycophr. 452. et
Schol. Hom. Il. β, 14. Meliboeam vocat Ister apud Athen. XIII. p. 557. A. Peri-

boeam denique Xenoph. Cyneg. I, 9. Plutarch. Thes. p. 13. E. T. I. Pausan. I, 42. Nec minus de genere variant. Cf. de his Munck. ad Hygin. l. c. Heyn. ad Apollod. p. 309. Lobeck. ad Ai. p. 306. Osann. de Sophocl. Ai. p. 56. De verbis *ξῖνον αἰὼν μοιρίδιον τέλει* v. nott. critt. „*Τὸν μὲν* propterea adhibuit, ait Hermannus, quia post mentionem pueri, de quo nunc pergit, haec *ξῖνον αἰὼν* interposuerat. Quare ita iam orationem continuat: *illum vero etiam robustum.*” *Ἀρρήκτον* ut *ῥήσσειν*, *διὰ ῥήσσειν*, *ἀναρῥήσσειν πλευρὰν, χροῖα, οὐτᾶ*, alia. Sensus: tam firmum corpore qualis haec pellis leonina. Invulnerabilem, una parte corporis excepta, eum traditum a multis constat, narrantibus omnibus qui Aiace puerum leoninis exuviis ab Hercule involutum ferunt. Adde Lobeck. ad Ai. p. 354. Contrarium ex Homero docet Eustath. ad Iliad. σ, p. 995. init. Recentioribus tamen assensit Pindarus Fragm. inc. 77. *Πάμπρωτον ἄθλων*, nam primus Hercules labor leonis caedes; cf. Apollod. II, 5. init. Verba *θυμὸς δ' ἐπέσθω* noli vertere *animus adsit*, sed *animus subsequatur*. Nempe primo loco precatur, ut cum corpore valido et firmo nascatur filius, tum, ut crescentibus annis accedat etiam fortitudo. Potest verti etiam sic: *Animus autem comitetur*. Quod praestare dixerim. *Ἄτε μάντις ἀνὴρ*, vaticinante voce: *ἄτε* viam comparandi habet ut Olymp. XII, 14. nec vertendum hic est utpote. *Καὶ νῦν ὄρνις φανέντος πέλεκτος* ἐπάνυμον εὐρύβαν *Αἰάντα*, et nominavit eum a nomine avis, quae apparuerat, validum Aiace, tanquam violentum futurum in hominum laboribus bellicis. Nempe Hercules ipse simul effatus est nomen quo nominandus esset filius. Quare quum ex Hercules persona sic pergendum fuisset: *Atque erit ille ex aquilae nomine Aiax tibi appellandus*, nunc mutata oratione Pindarus haec ex sua persona addit. Sic nunc etiam Boeckhiius. Ceterum ab aquila nomen Ai. deducit etiam Apollod. III, 12, 7. Tzetz. ad Lycophr. 455. Ab *αἰ* *αἰ* s. *αἰάξ* Sophocles in Ai. 430. ubi vid. Lobeck. Adde Mueller. Aeginet. p. 22. Osann. de Sophocl. Ai. p. 64. De constructione vocis *ἐπάνυμος*, non est quod moneam; iungitur cum genitivo et cum dativo: vide editorem Lipsiens. Scholior. Apollon. Rhod. p. 168. Absolviter hic de Aeacidis locus, narratio subsistente, ubi debebat. Neque enim poterat addi quidquam quod non fuisset alienum. Quare quod dicit, *ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγῆ-αυθ' ἀρετὰς*, scil. Ai. est formula loquendi, quales etiam alibi ponit consulto rem aliquam abruptens.

Vs. 54. usque ad fin. Ultima pars carminis, de Phylacida, Pythea, Euthymene, Lampone. *Ταμίας κόμων*, carminum epinicionum largitor. Euthymenes fuit avunculus, cf. ad Nem. V, 43. *Τὸν Ἀργεῖον τρόπον*, quum etiam Argivi hac laude conspicui essent, uti liquet ex Schol. h. l. Nam proprium hoc fuit Doriensium. Hoc loco cur Argivos nominare maluerit Pindarus, obscurum non est. Argivi enim fuerant qui post reditum Heraclidarum Aeginam occupaverant, Pausan. II, 29, 5. *Χρόνῳ ὑστερον μοῖρα Ἀργεῖων τῶν Ἐπιδανρον ὁμοῦ Ἀργιόντη κατασχόντων διβη ἐς Αἰγίαν*. cf. Mueller. Aeginet. p. 43 seqq. Est igitur sensus: *more vestro*. Sed malim *εἰρήσεται πῶς ἐν βοῶ-χισταῖς*. Victoriae dicuntur iis contigiisse *τρεῖς ἀν' Ἰσθμοῦ*: una est haec prima Phylacidae. Cum etiam in carmine Isthm. IV, 19 seq. (cf. ibi not.) si recte illum locum capio, Isthmiaca Pythae victoria nulla memoretur, credam reliquas duas, quas hic Pindarus dicit, Euthymenis esse, reportatas ab eo post carmen Nem. V. *Τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας*, quarum una est Pythae Nemeaea. Num Phylacidas iam tum reportaverit Nemeaeam eam, quae significatur Isthm. IV, 20. dubitari potest. Quare iterum Euthymenes in partem laudis venire videtur. Iam post *μέτρω*s punctum sublatum malim, ne disiungatur quod cohaerere videtur, et verum totum locum sic: *Reportarunt victorias pancratiasticas tres ex Isthmo, alias e Nemea, et in lucem ediderunt*

(per haec) qualem materiam hymnorum; nam Psalychidarum gentem Gratiarum pulcherrimo rore conspergunt (pulcherrima laude ornant) et Themistii illustrantes domum hanc urbem diis caram habitant, h. e. atque etiam cum ea gloria quod Themistii domum illustrarunt, hanc eximia urbem habitant. Nam his omnibus rebus coniunctis orta est eximia illa laudum materia, quam Pindarus dicit. *Ἀγαθὸν ἐκ φάος*, cf. similes locutiones ap. Ast. ad Platon. Legg. IV. Animadv. p. 232. Pro *Ψαλυχιδῶν* Hermannus *Ψαλκχαδῶν* proponit de Metr. Pind. p. 224. ed. nov. Themistium vidimus iam Nem. V, 50. Post haec usque ad finem praedicantur laudes Lamponis, qui victorias quidem non reportaverat, nam hoc non tacuisset poeta, at educaverat et instituerat filios, atque ita auctor erat harum laudum. Quare post *ναλοισι* puncto distinguendum videtur. Lampon autem curam laboribus impendens Hesiodi colit hoc dictum filiosque ut colant hortatur. Hesiodi dictum est Opp. et D. 410. *μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφείλει*; quare pronomen τοῦτο ad illa verba, *μελέταν ἔργοις ὀπαίων*, pertinet. *Ὀπαίων*, *διδούς*. Constat Hesiodi in hoc opere exposita praecepta magna fuisse apud veteres auctoritate, quod notavit etiam Heinrichus Prolegom. in Scut. Hercul. p. XLVI. Sic Xenoph. Memorab. idem opus laudat non semel, ut I, 2, 56. II, 1, 20. Quare Pindarus exquisitè sibi visus est hoc modo laudare Lamponem. Tamen videndum quomodo poeta dicto Hesiodi usus sit. Hesiodus loquitur de re familiari, cura et laboribus augenda. Pindarus nominis famam intelligit rei gymnasticae studio parandam et augendam. Hac mente Lampon gymnasticam exercebat et filios ut exercebant hortabatur, parans sic etiam Aeginae laudem. Quid igitur? Num male intellexit poeta intelligentissimus perspicua verba Hesiodi? Non credo; sed bene sciens consulto alium sensum intulit suo consilio accommodatum. Simile exemplum offert Plato gravissimus auctor. In Theaeteto p. 155. D. leguntur haec: *Μάλα γὰρ φιλοσόφον τοῦτο τὸ πάθος τὸ θανμάειν. οὐ γὰρ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ αὐτῇ, καὶ εἴκειν ὁ τὴν Ἴριν θαύματος ἔκγονον φήσας οὐ κακῶς γενεαλογεῖν*. Est idem Hesiodus, Theog. 780. Suaviter hoc loco Plato philosophiam, deorum nunciam, dicit Irin Thaumantis filiam, et bene novit hanc non fuisse mentem Hesiodi, sed ingeniose utitur illo dicto, suo id consilio accommodans. Hoc genus interpretationis ingeniosis hominibus semper adamatum nec nostris incognitum scriptoribus cave confundas cum prava ista allegorica interpretatione scriptorum, improbata philosophorum principi Platoni, grammaticorum principi Aristarcho. Quare etiam quod apud Xenophontem est de Socrate, Memorab. I, 3, 7. *Οἶσθαι δ' ἐφ' ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὥς ποιεῖν, τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσιν. τὸν δὲ Ὀδυσσεῖα Ἑρμοῦ τε ὑποδημοσύνη καὶ αὐτὸν ἐγκρατῆ ὄντα καὶ ἀποσχόμενον τοῦ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν τοιούτων ἀπεισεῖν, διὰ ταῦτα οὐδὲ γενέσθαι ἔν, νόλεμ* a quibusdam ad allegoricam interpretationem trahi. Nam quo sensu haec dicta sint, et verbum *ἐπισκώπτων* ostendit, et quae subiicit Xenophon: *Τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιξεν ἅμα σπουδαῶν*. Verum haec alio loco erunt tractanda accuratius; nunc ad Pindarum redeundum est. *Μέτρα μὲν γνώμας διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων*, moderationem s. iustitiam animo sectans, moderationem etiam tenens. *Μέτρον* est cui opponitur *ὑβρις* et *ἀδικία*. Porro notum *ἀρετὴν διώκειν*, *σπεύδειν*, similiterque *ἔχειν*, *κατέχειν*, quae saepe idem significant, hoc loco sibi opposita sunt. Est enim sensus: *Aequitatem studens ut teneat et vero etiam tenens*. Sequitur: *γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν*. Dicitur *ἔξωτινός ἐλθαι*, qui non particeps est alicuius rei, non tenet eam. Conf. exempla apud Iacobs. ad Antholog. T. XI. p. 150. Quare quod dicit, *nec lingua extra mentem est*, significat: Nec lingua abest ea moderatione, quae menti insidet. Nam ex antecedentibus haec sunt explicanda. *Φαῖς καὶ νιν ἀνδράσιν ἀθληταῖσιν ἔμμεν*

Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀνόναν. Diceret eum athletis esse quod Naxia cos alios est inter lapides, h. e. quemadmodum Naxia cos prae ceteris lapidibus apta est ad acuendum, ita Lamphone nemo magis idoneus ad artem athleticam docendam. Quum enim Pindarus Olymp. XI, 21. verbo *θήγειν* utatur in laudanda opera Ilae aliptae, sequor Scholiasten, qui explicat: *τοσοῦτον οὖν φησι τῶν ἄλλων ἀλειπτῶν διαφέρειν ὅσον ἐν ἄλλαις ἀνόναις αἱ Ναξίαι διαφέρουσιν.* Ipse igitur poterit fuisse magister filiorum, assumptis tamen etiam aliis aliptis. Certe Nem. V, 48. laudatum vidimus Menondrum. Ait autem *χαλκοδάμαντα*. Etiam apud nos aes, ferrum, chalybs, acuuntur ope lapidum quorundam durorum: videtur igitur olim in Naxo fuisse cos aeri acuendo imprimis apta; neque enim iidem lapides et aeri et ferro acuendo apti esse solent, ut me docet Hausmannus harum rerum peritissimus, qui tamen de hoc genere lapidum Naxiorum, quod aeri acuendo adhibebant, apud alios sibi nihil lectum dicit. Ceterum Naxum Cretae intelligit Schol. Futurum *πίσω* ex Pindaro affert Eustathius ad Dionys. Perieg. 409. ad Iliad. φ, p. 1193. Idem notat ad Odys. ζ, p. 1554. 43. praeter Pindarum Eupolidem ἐν *Δήμοις* hoc futuro usum. Habet eadem Etymol. Magn. p. 673. 22. citans etiam Pindari verba. *Πίσω* cum duplici accusativo iunctum, ut saepius legitur *πορίζειν*, v. c. Geoponic. XVII, 20. Porro suaviter comparat laudes suas cum aqua e Dirce tanquam sacro Musarum fonte hausta, qua irriget eos. Cf. ad Pyth. V, 32 sqq. Habitat autem Pindarus prope Dircen ante portas Neitides; cf. Pausan. IX, 25, 3. Denique sensus est: *Sint mihi laudibus celebrati.* De usu futuri in his vidimus iam in fine carminis antecedentis.

I S T H M. VI.

Quamquam carmina sunt apud Pindarum multa, quae tota in victorum et gentium laudibus celebrandis versantur, *μύθοις* etiam, qui intexti sunt, ei consilio inservientibus, tamen dubitari nequit in aliis civitatum potissimum tempora a poeta esse spectata, ut de victoribus paucissima diceret, ceterum maiora tractaret. Vidimus exemplum huius generis Nem. VIII. Ex quo numero hoc quoque carmen esse, etiam obiter inspicienti lectori pateat necesse est. Strepsiadēs Thebanus vicerat pancratio in Isthmiis, eiusque epiniciis celebrandis hoc carmen scriptum. Tamen laudes viri paucis absolvit poeta, cetera quae habentur in hoc carmine omnia manifeste spectant alio. Quae quum ita sint, neque explicatio carminis succedere potest, nec tempus quo scriptum sit, probabiliter definiri, nisi quid maxime spectasse censendus sit poeta in hoc carmine componendo, eruat. Nam si verbi causa dicas, prooemio, quod largas habet Thebarum laudes, prodi adolescentis poetae impetum, nos ante omnia de ratione et causa prooemii quaerendum esse respondemus, quod si consulto ita adornavit poeta, turbari vides circulos tuos. Ac si adolescens haec scripsit Pindarus temere luxuriante ingenio, quomodo factum ut reliquum carmen nihil inde traheret, quod tam plana simplicitate conspicuum est, qualis non solet esse in tironum iuvenilibus scriptis? Ita ego quum iudicarem, vehementer laetatus sum, quod etiam Boeckhii meum adolescentis poetae manum cognovi in hoc carmine non agnoscere, qui quam ad me transmisit doctam et acutam de tempore et ratione carminis disputationem, integram adiungendam censui.

„Carminis huius Thebis cantati tempus incertum est, ait, et tres potissimum sententiae proponi possunt; prima, ut adolescentis poetae carmen sit, altera ut florentis, tertia ut senis vel senectutis proximi. Primum Heynius amplecti videtur, qui bella inter Athenienses et Boeotos Olymp. 69. vel paulo ante ab Olymp. 68, 3. gesta respici putat vs. 25 sqq. coll. Herodot. V, 77 sqq. et possis hoc firmare similitudine quae est inter initium huius carminis et Hymni primi (Fragm. Hymn. 1.), qui ab adolescentulo Pindaro compositus erat. Sed obest quod Pindarum aetate provectionem esse quidam huius odae locus demonstrat, de quo paulo post dicam; neque huius carminis initium iuvenile hoc opusculum esse mihi persuadet. Nam etsi plura, quam opus fuisse dicas, poeta Thebarum decora ibi enumerat, si modo illa commode et pulchre posita sunt, non est quod poetae reprehendatur iudicium; immo universa oda tam elegans et tanta cum arte facta est, ut sene poeta non sit indignior quam iuvene vel adolescente: ne dicam prolixitatem non solum adolescentium sed etiam senum esse. Alteram opinionem Corsinus F. A. T. II. p. 62 sq. proposuit, qui Persica putat respici: cui quum in Nott. ad Schol. p. 553. obloquerer, discessi in Heynii sententiam, quam nunc accuratius pensitata re omittendam ipse censui. Et Corsini quidem opinionem cur non probem, paucis exponam. Etenim Strepsiadis avunculus, si bello Persico obiiisset, aut ad Thermopylas aut ad Plataeas deberet occubuisse. Quodsi ad Thermopylas occubisset, non potuisset poeta recta ratione de illo praedicare τὸ ἀμύνεσθαι χάλασαν αἵματος πρὸ φίλας πατρός, ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξοντα: quippe quum ii Thebanorum, qui ad Thermopylas adversus Persas steterunt, Thebanis Medismo laborantibus non hostem averterint. Dixeris quidem post Thebas cum Graecis reconciliatas de ea re aliter iudicari potuisse: sed habeo quod respondeam. Nam vs. 12 sqq. manifesta continetur Lacedaemoniorum reprehensio: fac eum laudari qui ad Thermopylas cum Spartanis occubuerit; num iam consentaneum est Spartanos reprehendi, a quorum ille partibus steterit? Accedit quod qui Thermopylensis pugnae res accuratius spectaverit, non poterit concedere Thebana ibi auxilia προμάχων ἀν' ὄμιλον dimicasse. At Strepsiades Strepsiadis avunculus Plataeis occubuerit. Sane ibi προμάχων ἀν' ὄμιλον ἄριστοι ἔχον πολέμοιο νῆκος ἐσχάταις ἐλπίσιν (vs. 35.); sane qui Plataicum bellatorem laudaret, debuit Spartanos calumniari post pugnam Thebanorum urbem obsidentes et optimatibus iisdem, qui apud Plataeas fortiter contra Graecos pugnaverant, infestos. Attamen num verisimile est poetam post Thebas cum Graecis reconciliatas eum praedicare, qui pro Persis pugnaverit, eumque dici πρὸ φίλας πατρός dimicasse, denique eum tantis laudibus praedicari, Spartanos contra reprehendi? Hoc mihi numquam persuadebo. Thebis quum libertas a Spartanis ceterisque Graecis reddita esset, puniti isti essent, qui civitatem iniusta tyrannide oppressam ipsis Persis obnoxiam reddiderant, ut imperium suum tuerentur, postremo quum aequo iure restituto illi Thebis potestatem haberent, qui optimatibus iam oppressis inimici essent; non potuit poeta haec scribere, quae universis displicere civibus debebant. Et haec quidem hactenus: ad quae prorsus intelligenda conducit ea legisse, quae ad Pyth. XI. uberius exposui. Sed ut his solis argumentis quisquam cedat, non postulo; sunt alia, quae quominus de Persicis bellis cogites prohibeant. Primum enim aetate provectionem Pindarum fuisse quum hoc carmen scriberet, posthac ostendam; quod Plataicae pugnae temporibus non convenit: deinde si carmen post Plataicam esset pugnam compositum, non posset multo post compositum esse, quandoquidem carmen universum dolore satis recentem offensionesque non obliteratas sed flagrantis offert. At pugna Plataeensis secundo mense anni Olympici

secundi accidit, quod alibi demonstravimus: Isthmia initio primi, sub finem tertii Olympici anni celebrantur; a Plataeensi igitur pugna ad succedentia Isthmia viginti fere menses effluebant. Haec non satis conveniunt. Vs. 37. poeta dicit: *ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φανόν· ἀλλὰ νῦν μοι Γαῖόχορος εὐδῖαν ὅπασσεν ἐκ χειμῶνος*: ubi, si tanto temporis intervallo post Strepsiadis maioris mortem Thebasque obsessas minor Strepsiades vicisset, vix aptum esset illud *ἐκ χειμῶνος εὐδῖαν*, quod maturiorem et magis repentinam post luctum laetitiae successionem significat. Converteror iam ad id, quod mihi probabilius est. Vs. 41. poetam senem vel senio proximum esse colligo ex verbis: *ἐκαλός ἐπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα*. Dicas quidem etiam iuvenem *ἐπίνειαι γῆρας*: quod ut verum est, ita tamen ex Graeci sermonis usu vix dicatur iuvenis *γῆρας ἐπίνειαι*, sed ea formula de eo tantum videtur praedicari, *ὃν γῆρας ἐπείσιν*, ut Homerus ait, estque etiam Scholiaste interprete nihil aliud nisi *καταγηράσκω* sive *γηράσκω*. Notum illud Solonis: *Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος*; pro quo eodem sensu dicitur: *Γῆρας ἐπειμ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος*. Atque ut concedam, quod tamen concedi non posse censeo, illam formulam etiam de iuvene dici, quis tandem de se eam praedicabit nisi senio proximus? Nemo sane nisi homo ridiculus. Inania verba erunt, si ea sedecim vel viginti annorum adolescentulus de sese dixerit: is autem fuit Pindarus Olymp. 68, 3. et 69, 3. inania etiam, si vir annorum quatuor et quadraginta, quam aetatem Noster habuit Olymp. 75, 3. Attende etiam illud *ἐκαλός ἐπειμι γῆρας*, atque illud *ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα*: nonne vides senem, qui sese tranquillum et sine curis ac sollicitudine vel aerumnis, quibus senes minus prudentes angere solere initio Reipublicae Plato eximie docet, procedere senio dicat et morti appropinquare, quidquid boni dies ferat, aequi bonique consulentem, *τερπνὸν ἐφάμερον διώκοντα*? Ac cave credas hoc eum dicere non posse qui iam in prima sit senectute constitutus. Etiam is *ἐπείσει γῆρας*, qui iam senex est, vegetus quidem, necdum decrepitis: semper is propius accedit ad senium et simul ad mortem. Quodsi Pindarus annos sex et sexaginta natus, sive senem sive senio proximum hac in aetate constitutum dixeris, Olymp. 81, 1. hoc scripserit, commoda et pulchra dictio est. Et si oda eo anno composita est, singula mihi videor apte explicare posse. Afflictae Thebae sunt; eo magis decebat prisca urbis decora extolli, qua in re prooemium versatur. Initium fit a sacris rebus, diis, heroibus, a Baccho, Hercule, Tiresia; sed quoniam magna odae pars in bellicis negotiis versatur, transitur ad viros fortissimos, Iolaum equestrem, cuius mentio eo aptior, quod equitatu in pugnis praestabant Thebani, item ad Terra satos (*Σπαρτοὺς ἀκαμαντολόχας*), ad cladem septem heroum, ad Peloponnesi Aegidis comitibus et maxime Amyclarum expugnationem, qua Spartani Thebanorum beneficio firmiter constituti fuerint: et hoc postremum maxime extollit poeta, ut id non sine causa additum intelligas: quo aptius etiam illud *ἄρα post ἀνέκα* additum, quippe quo potissima in hoc prooemio sententia pulcherrime insigniatur. In his desinitur, et Spartanorum additur haud obscura reprehensio etiam ab Aristarcho notata: oblivioni enim tradi prisca, dormire veterem gratiam. Quaerendum tempus, ubi Spartani debitum Thebanis officium neglexerint; quo tempore si Thebani etiam Argivis infensi fuerint, commodior erit luculenta illa Argivae stragis descriptio: *ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἀδραστων ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὀρσαντὸν μυρῶν ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον*: immo intelliges quoniam de sacris rebus et heroibus praemissa sunt, eo partim consilio proposita esse, ut in his desini posset. Simul necesse est eodem tempore clades Thebanorum acciderit: neque enim Strepsiades victor occubuerat, sed in adversa pugna: quod universae odae color monstrat Hectorisque et Amphiarai exemplum (vs. 32 sq.);

quamquam alia res est in Meleagro pro Aetolorum salute adversus Curetes occumbente (v. Apollod. I, 8, 3. Antonin. Lib. Metam. 2. priscos poetas ap. Pausan. X, 31, 2. coll. Iliad. 6, 547 sq.). Postremo vs. 33—48. videntur adversus hostes Thebanorum insolentiores dicti esse: quales fuere Athenienses iam Olymp. 80, 4. quo anno Aegina Pindaro carissima post bellum Olymp. 80, 3. inceptum in potestatem redacta est (Thucyd. I, 108. Müller Aegin. p. 179.): nec reticendum in carminibus ad Olymp. 80, 3—4. pertinentibus, Pyth. VIII. Nem. VIII. reprehendi Athenienses. Ne plura, omnia commoda sunt, ubi odam Olymp. 81, 1. initio aetatis post Isthmia scriptam statuas, posteaquam Thebani ab Atheniensibus ad Oenophyta magna clade afflicti erant, sex fere mensibus ante Isthmia, idque ita, ut Thebanis imperium Boeotiae eriperetur, nec precaria Atheniensium victoria esset, sed eiusmodi, ut Thebanorum res etiam multis mensibus post debuerint desperatae esse: eo vero tempore Thebani relictis erant a Spartanis, qui tamen Doriensibus paulo ante opem tulerant; unde commodior is locus, quo Pindarus etiam Thebanos a Spartanis colendos docet, quod non solis Doriensibus, sed Aegidis quoque Thebanis Doricae in Peloponneso coloniae institutio debeatur; simul tum Argivi Thebanis exosi fuere ob pugnam, qua paulo ante proelium ad Oenophyta cum Thebanis dimicaverant. Haec in universum: nunc singula demonstrabo. Quippe Olymp. 80, 4. Spartani pro Doriensibus adversus Phocenses expederant, liberatisque Doriensibus regredi voluerant (Thucyd. I, 107.); quae etsi Diodorus (XI, 79.) anno Olymp. 80, 3. assignat, satis constat sequente anno gesta esse. Regredientibus Lacedaemoniis insidiantur Athenienses cum sociis; igitur Lacedaemonii Tanagram Boeotiae proficiscuntur, ibique pugna fit. Cui pugnae Boeotos interfuisse neque apud Thucydidem breviter haec percurrentem neque apud Diodorum legimus: res tamen certa est. Atheniensium in exercitu Argivi erant mille et alii socii (Thucyd. I, 108. Pausan. III, 11, 6. etc.), in his Thessali (Thuc. I, 107. Diod. XI, 80.), item Iones, quos solum epigramma Spartanorum una cum Atheniensibus et Argivis memorat (ap. Pausan. V, 10, 2.): sed Lacedaemoniis affuisse Boeotos, hoc est Thebanos potissimum, Pausanias docet I, 29, 7. ὕστερον δὲ μελλούσης Ἀθηναίων ἐν Τανάγρα ἡγεσθαι πρὸς Βοιωτοὺς καὶ Λακεδαιμονίους μάχης, ἀπλόκοντο Ἀθηναῖοι Ἀργεῖοι βοηθοῦντες· καὶ παραυτίκα μὲν ἔχοντας πλεόν τοὺς Ἀργεῖους νῆξ ἐπελθοῦσα ἀφέλετο τὸ σάφες τῆς νίκης· ἐς δὲ τὴν ὑστεραίαν ὑπῆρξε κρατῆσαι Λακεδαιμονίους, Θεσσαλῶν προδόντων Ἀθηναίους: quae ad hanc pugnam pertinere docet comparatio Diodori et Thucydidis. Iterum in hac opinor pugna Boeoti memrantur a Pausania I, 29, 5. ubi de equitibus Atheniensibus, οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους, ἔνθα τῆς Ἑλευσινίας (scribe Ἑλεωνίας) εἰσι χάρας πρὸς Ταναγραίους ὄροι. Neque aliam praeter hanc pugnam, quae veteribus sola Tanagraea dicitur, spectat Plato Alcib. I, p. 112. C. ubi verba sunt: τοῖς ἐν Τανάγρα Ἀθηναίων τε καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν ἀποθανοῦσι: quo loco quae Gottleberus attulit repetita ad Thucyd. I, 108. flocci non facienda sunt. Postremo ne tibi dubitationem obiciat Thucydides Thebanos omittens, notes illos apud hunc sociis Lacedaemoniorum comprehendi. Vides igitur, si Boeoti in illa Tanagraeo proelio depugnarunt, etiam Argivos contra Thebanos stetisse; et acrior Thebanorum potuit in Argivos ira esse, quod hi initio vicerant: mox hi cum Atheniensibus pulsi sunt, victoresque decesserunt Lacedaemonii auctore optimo Thucydide; et ipsi Lacedaemonii victoriam sibi tribuunt in epigrammate apud Pausaniam, ubi hanc ob causam Tanagra Lacedaemoniis victoriam praebens ipsis audit *συμμαχίς*: alii, ut Diodorus et in Menexeno Plato ambiguum proelii exitum fuisse perhibent. Utut est, recessisse in patriam Argivi vi-

dentur: certe paullo post soli Athenienses contra Boeotos dimicasse dicuntur (Diod. XI, 82.): ut adeo tum quoque Thebani *κατεράς ἐξ ἀλαλᾶς ἀναπέμψανεν τοὺς Ἀργεῖους ἐς Ἀργος ἵππιον*. Ceterum quaesiveris, quamobrem tum Spartanis Thebani opem tulerint. Rem aperit Iustinus III, 6. et Diodorus XI, 81. Nempe Thebani cum Lacedaemoniis pacti erant, ut hi illis Boeotiae imperium post Persica amissum restituerent: pro qua gratia Lacedaemoniis Thebani promittebant bellum sese contra Athenienses gesturos: quam rem licet Diodorus post proelium illud Tanagraeum narret, tamen res ipsa docet haec pacta tum iam rata fieri coepisse. Si auctorem desideras, habes Platonem Menex. p. 242. B. qui de Atheniensibus: *μετὰ δὲ τοῦτο γενομένου πολέμου συνέβαλον μὲν ἐν Τανάγρα ὑπὲρ τῆς Βοιωτῶν ἐλευθερίας Λακεδαιμονίους μαχομένοι*: ubi vides Athenienses illam pugnam pugnantes Boeotorum libertatis vindices dici contra Lacedaemonios, qui Boeotiam Thebanorum principatui tradunt. Sed hucusque nihil est, quod Thebani Lacedaemoniis succensere potuerint; at post pugnam Tanagraeam Lacedaemonii domum redeunt (Thucyd. I, 108.), neque iam Thebanis opitulantur, sed quadrimestres cum Atheniensibus inducias faciunt (Diodor. XI, 80. extr.): Athenienses autem diebus post Tanagraeam pugnam sexaginta duobus in Boeotiam expediunt, et apud Oenophyta Tanagraea Boeotos fundunt (Thucyd. I, 108). Et huic quidem pugnae Lacedaemonios non affuisse, ex iis quae dixi satis constat; tamen ne te in errore inducat Diodorus, paucula addam. Nam hic scriptor omnino negligens antequam haec pugna pugnaretur, Spartanos perhibet Tanagrae habuisse magnum et paratum exercitum: *ἔχοντες τότε περὶ Τανάγραν ἔτοιμον καὶ μέγα στρατόπεδον, τῆς μὲν τῶν Θηβαίων πόλεως μέλλονα τὸν περίβολον κατεσκευάσαν, τὰς δ' ἐν Βοιωτίᾳ πόλεις ἡγάγασσαν ὑποτάττεσθαι τοῖς Θηβαίοις* (XI, 81.): immo nullum ibi exercitum habuerunt, ut patet ex Thucydide; sed quae Diodorus narrat, ea ut praecedentia in eo capite pertinent ad tempus prioris pugnae, post quam discesserant Lacedaemonii: ac ne ipse quidem Lacedaemonios ad Oenophyta pugnasse narrat. Ita derelictos a Lacedaemoniis Thebanos magna strage prosternunt Athenienses duce Myronide, pugnatumque per triduum. Et derelictos Thebanos et tres per dies dimicatum esse docet Plato Menex. l. c. *ἀμυγβητήσιμον δὲ τῆς μάχης (τῆς ἐν Τανάγρα) γενομένης διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον· οἱ μὲν γὰρ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ὥχοντο ἀπίοντες, κατὰ λειπόντες Βοιωτοὺς, οἷς ἐβοήθουν· οἱ δ' ἡμέτεροι τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντες τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον*. Primo autem die ea pars pugnae videtur accidisse, quam Diodorus XI, 82. narrat apud Tanagram pugnata; post, quam Tanagram cepisse eiusque moenia diruisse et Boeotiam vastasse Athenienses dicit; post ea narrat pugnam ad Oenophyta (XI, 83.), quasi aliquo temporis intervallo divisam: sed haec omnia negligenter composita sunt. Tres per dies ibi pugnatum est, ut dixi; de illa autem pugna ante Oenophytensem nihil quidquam usquam narratur: ut proinde quae pugna a Diodoro ante Oenophytensem ad Tanagram vicinam pugna dicitur, vix possit alia haberi atque Oenophytensis incipiens: et post Oenophytensem demum victoriam Tanagrae moenia diruta sunt; quod ex Thucydide (I, 108.) intelligere licet. Tanta igitur pugna victos Thebanos iure Lacedaemoniis iratos fuisse, quod ab iis, ut Plato dicit, derelicti essent, non est quod dubites: quum praesertim Boeotia universa exceptis Thebis et Phocis post hoc proelium ab Atheniensibus esset in potestatem redactae (Thucyd. I, 108. Diod. XI, 83. adde Thucyd. IV, 95.). Immo Thebis post Oenophytensem pugnam populare imperium, turbidum quidem et inconditum, institutum erat (Aristot. Polit. V, 2, 6.): unde satis intelligitur Thebas Lacedaemoniorum culpa esse ad incitas redactas, ut ne patriam quidem rempublicam

tueri potuerint: in quo statu Lacedaemoniis segnitia omnino exprobranda erat. Postremo ne quis scrupulus resideat, a clade Oenophytensi ad Isthmia Olymp. 81, 1. incipiente aetate acta non maius fere quam semestre spatium effluxisse ostendam iis in usum versis, quae Dodwellus Annal. Thucyd. sub Olymp. 80, $\frac{3}{4}$. et 80, 4—81, 1. observavit. Quadrimestres inducias post proelium prius ad Tanagram commissum a Lacedaemoniis et Atheniensibus factas esse supra docui; sed post illam pugnam, qua a Spartanis victi erant, grave bellum Athenienses expectabant *εἰς ὄραν ἔτους*, hoc est *in ver* (Plutarch. Pericl. 10. Cimon. 17.): quapropter pacem cum Lacedaemoniis facere constituerunt. Quam pacem perfectam esse Cimonis ope Plutarchus narrat; etsi dissensio est in Cimonis rebus a Plutarcho varie narratis (vit. Pericl. et Cimon. ll. cc.); ac sunt quae efficiant, ut pacem tum nondum convenisse putem: illud tamen apertum est, si bellum Laconicum in ver metuebatur, quadrimestres inducias vere terminatas esse. Itaque pugna Tanagraea quattuor fere mensibus ver antecedeat; Oenophytensis expeditio, quae sexagesimo altero die post Tanagraeum proelium facta erat, duobus fere mensibus ante verum tempus accidit: unde sponte intelligitur, ab Oenophytensi pugna usque ad primum Olympicum anni sequentis mensem exeuntem semestre spatium computari. Quod superest, siquis quod in fine carminis Pythiam Pindarus victoriam precetur, odam hanc propius ad Pythiorum tempus tertio Olympicum anno recurrentis accedere debere putet; sufficiet respondisse, si quis Thebanorum iam tum de Pythio certamine subeundo cogitaverit, annectere haec vota poetam potuisse, etiamsi Pythia biennio post succederent: quod exemplis ex ipso poeta petitis illustrare non opus videtur."

Vs. 1—19. Prooemium continens laudes Thebarum. *Καλὰ ἐπιχώρια*, ornamenta domestica; *μαλιστα*, quandoquidem fere omnia pariter insignia sunt. Verbis *ὦ μάκαιρα Θῆβα* pro urbe deam urbis alloquitur, quemadmodum Isthm. I. init. Tamen non abesse voluit urbis civumque cogitationem, sed duas notiones apte coniunxit. Classici enim scriptores non temere confundunt duas notiones, sed idoneis de causis coniungunt. Atque hoc quidem loco ne commemorem quod neminem latet, subsistam in uno. Etenim totam hanc locutionem: *Τίνι — θυμὸν τὸν εὐφρανάς*, quoties considero, video eam insignem esse nativa simplicitate. Non dicit poeta: O Theba, quam re maxime gloriaris? Non dicit: *Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι, τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κηλαδήσομεν*; et quae sunt alia huiusmodi. Vides enim longe magnificentiora in promptu fuisse, si poeta talia quaesivisset. Quare etiam prooemium Nem. X. introitum habet manifesto ornatiorem. Sed in domesticis hisce laudibus subtili iudicio Pindarus posuit id, quod omnium minime invidiosum. *Quis enim iure succenseat deae, urbis suae ornamentis animum oblectanti?* Senties, spero, etiam hac de causa deae nomen hic appellandum fuisse. Omnino cave credas, oratoris gloriabundi partes agere voluisse eum, qui non solum nervosae sed etiam modestae et decorae orationis exemplum proponere debebat. Utrumque mea sententia praestitit. Regnante enim per totum prooemium primo orationis membro, hoc quoque effectum vides, ut cum tantarum laudum praedicatione consociata sit pulchra introitus modestia. Iam primo loco ponit factum ceteris quae sequuntur et antiquius et insignius. "*Ἡ ῥα*, ut Pyth. IX, 38. Iliad. ε, 421. *Δαμάτρη* est Ceres Cabiraea, inde a prisco tempore apud Thebanos culta, cf. Pausan. IX, 25. 6. Mueller. Orchomen. Hist. p. 450 seqq. *Χαλκόκροτος* cum Scholiis de cymbalorum strepitu intelligendum in Cereris hisce sacris sollempni. Similiter *Rhea χαλκόκροτος* dicitur *διὰ τὰ κύμβαλα* teste Hesychio T. II, p. 1539. Cereris *πάρεδρον* dicit Dionysum, ut locus in Fragm. Dithyr. 5. Rhae Di-

onysum a Pindaro iunctum docet; addo Gedikii notam: „In pluribus antiquis gemmis Ceres assidet Baccho (v. Buonarroti Osservazioni sopra alcuni Medaglioni antichi p. 441. et Mariette Traité des pierres gravées T. II. P. I.).” Intellige autem Bacchum Thebanum, siquidem hic maxime in priscis religionibus Cabiraeis cultus videtur, dictus etiam Dionysus, postquam confusus erat cum Dionysio Thracio, cf. Mueller. Hist. Orchom. p. 384. Natus dicitur e Cadmi regia filia, quum Cadmus sive Cadmilus, antiquus Thebanorum deus, ad heroicas fabulas revocatus succedente tempore, pro rege Thebarum antiquissimum haberetur. Cf. Mueller. Orchom. p. 216. et p. 461. Iam memoratur Iovis in fabulis narratus aditus, quum Herculem esset procreaturus. *Δεξαμένα*, quum moenibus reciperes, pro *ἀνίσκ' ἐδέξω*, mutata constructione etiam propter sequens *ὅποτε*. Venit summum numen cum aurea nive s. aureo imbre, notum quod est in huiusmodi rebus figmentum. *Νίφειν χρυσῶ*, quemadmodum etiam *ἵεν* et *ψακάειν* cum dativo. *Μετῆλθεν Ἡρακλείους γοναῖς*, accessit ad eam Herculeo cum semine s. *Ἡρακλῆος σπέρμα φέρων*, ut dicit Nem. X, 17. Constructio est ut Nem. X, 69. *ἐφορμαθείς ἄκοντι σοῶ*. Sponsa etiam tum erat Alcmena Amphitryoni, necdum nupta; cf. de fabula ad Nem. X, 13. Tertium locum occupat *Tiresias*, cuius diu floruerunt apud Thebanos oracula; nam per septem aut novem aetates traditur vixisse. *Πυκνὰς βουλὰς* de vaticinandi arte intellige, ut est *εὐβουλὸς Θέμις* Isthm. VII, 32. *Νηρεὺς εὐβουλὸς* Pyth. III, 92. Ceterum, ut sunt variae constructiones verborum dolendi, irascendi, laetandi aliorumque similium, locutionem *θυμὸν εὐφρανὰς* cum diversis casibus a poeta iunctam vides. Nam ut *θυμὸν εὐφραίνειν ἀμφὶ Τειρεσίαο βουλῆς* dixit, sic dicitur *χολοῦσθαι ἀμφὶ γυναικί, λυπεῖσθαι ἀμφὶ συμφορᾷ, δαίεται ἦτορ ἀμφ' Ὀδυσῆϊ*. Porro quod dixit, *θυμὸν εὐφραίνειν ἀμφ' Ἰόλαον*, de eo cf. Nem. I, 54. Denique *θυμὸν εὐφραίνειν Σπαρτιῶν ἀκαμαντολογῆαν* posuit, ut *χῶμαι, κοῦτω, ὀδυρόμαι, κλαῖω*, alia, cum genitivo iunguntur saepissime. De *Iolo*, nobilissimo heroe, legitimus saepius, ut Nem. III, 36. Isthm. I, 16. *Spartii* e draconis dentibus orti sunt notissimi. Quinque superstites fuerant ex bellicoso genere, Echion, Udaeus, Chthonius, Hyperenor, Pelorus s. Pelor, ad quos totidem gentes Thebaeae originem suam referebant; cf. Heynium ad Apollodor. Obs. p. 225. Sequitur luculenta descriptio cladis illatae *Argivis* olim cum Adraсто adversus Thebas profectis, quae quo spectet, iam Boeckhius indicavit. Denique accedimus ad ultimum, quod poeta commemorat: *ἦ Δωρὶδ' ἀποικίαν — μαυτεύμασι Πυθίοις*. An quum Dorica colonia Lacedaemoniorum recto ut talo staret, effecisti, et Aegidae tui ceperunt Amyclas Pythiis oraculis, h. e. an quum firmasti Doriensium Peloponnesum occupantium conatus, captis per Aegidas Amyclis. *Ἔλον δ' Ἀμύκλας Αἰγείδαι* paulo maiore cum vi dictum pro *ἐλόντων Ἀμύκλας Αἰγείδων*. Fecerunt hoc Aegidae ipso Apolline iubente. Verba *ορθῶ ἔρσας ἐπὶ σφυρῶ* attulerunt intt. ad Callim. Hymn. in Dian. 128. et comparata sunt verba Horat. Epist. II, 176. *Securus cadat an recto stet fabula talo*. Quemadmodum *πίπτειν, πίπτειν ἐς γόνυ, ἐπὶ κόμα*, dicitur pro: incidere in res adversas (cf. Aelian. Var. Hist. III, 17. c. nott.); sic stare, recto talo stare, est: incolumem esse, successum habere. Quare hoc dicit poeta: firmata est et stetit Aegidarum Thebanorum auxilio Dorica colonia; non stetit nisi Amyclis per Aegidas captis, Achaeorum firmissima sede. Quum Pindarus Pyth. I, 65. tradat statim captas Amyclas ab Heraclidis Peloponnesum ingressis, assentior Boeckhio nott. critt. p. 479. censenti etiam Aegidarum auxilium ex Pindari mente ad hoc tempus esse revocandum. Errasse tamen Pindarum et quos secutus est in hac re, nuper eximie docuit Muellerus Hist. Orchom. p. 330 seqq., ostendens Aegidas iam ante Doriensium reditum, Boeotis, ut videtur, Thebas occupantibus Amy-

clas profectos esse ad Achaeos, ibique vixisse cum his, non pugnassee contra hos, inde postea in alias terras migrasse. Verba *παλαιὰ γὰρ εὔδει χάρις* citat Schol. Ven. Iliad. §, 276. Eustath. ad Iliad. §, p. 982. 46. uterque habet *μὴν* pro *γάρ*. Verto: *At dormit memoria prisci beneficii*. Potest etiam sic verti: *At obscurata est oblivione fama priscæ gloriæ, priscorum factorum*, collato loco Isthm. III, 40. Sensus ad idem redit; tangi enim Spartanos ingratique animi accusari, perspexerat iam Aristarchus memoratus in Scholiis et probavit Boeckhius argumentis supra propositis. Meum est monere, quam eos leniter tangat. Pergit enim: *Obliviscuntur homines, quod non ad poesissimum ornatum pervenit, carminum flumini iunctum*. *Ῥοὰς ἐπέων, Μοισῶν*, non eodem ubique sensu dici, monui ad Nem. VII, 12. Nunc hoc mihi dicere poeta videtur: Oblivisci homines quod non carminum fluminibus arcte iunctum et connexum iisque per tempora delatum, h. e. iterum iterumque cantatum, ad eum pervenerit ornatum, ut obscurari amplius non possit. Nempe traditæ erant, opinor, etiam hæc Aegidarum res et cantatæ, sed non repetito cantu ita tractatæ, ut summum splendorem consecutæ essent. Quaero iam quo consilio hæc Pindarus adiecerit. Nisi me omnia fallunt, adiecit ut Spartanos quodammodo excusaret. Tangit eos, sed tangit leniter, ut par erat, quum non diu ante a Thebanorum partibus stetissent. Obliti sunt, ait, prisca Aegidarum facta, quum fama eorum obscurata sit temporum iniuria. Agnoscetes etiam in hoc prudentissimum poetam. Atque hæc quidem hactenus. Subiicienda sunt nonnulla de universo prooemio. Scriptum esse carmen post gravem aliquam belli calamitatem, ex sequentibus abunde liquet; fuisse hanc pugnam ad Oenophyta maxime probabile habeo cum Boeckhio meo. Graviter tum afflictæ Thebæ. Post talem igitur calamitatem quid, quaeso, prius curandum fuit Pindaro quam ut solaretur afflictam patriam? Atque hoc ipsum consilium habuit in prooemio componendo. Non igitur vult insolentius gloriarī prisca urbis fortuna, quod qui credat post talia tempora Pindaro potuisse venire in mentem, is non noverit divinum poetam; sed exilarare vult animos et firmare recordatione priscorum urbis ornamentorum. Etiam non monitus comparabit lector illud *θυμὸν εὐφραίνειν*, quod in fronte prooemii vidimus. Hoc igitur consilio quid dici potest honestius? Tamen ut ne minima quidem esset immodestæ iactantiæ suspicio, pro urbe deam alloquitur, quod quam vim habeat, supra indicavi. Dicendum nunc de ratione eorum, quæ poeta memoravit, ornamentorum. Significat primum hanc eam esse urbem, quæ Dionysus genuerit, quæ Iovem moenibus suis receperit Hercules semen ferentem, quæ denique Tiresiæ oracula habuerit, h. e. quæ tam manifestum deorum favorem experta sit, ut et deos viderit præsentibus et vates a diis concessos. Quare non potuerunt dii interitum admittere urbis sanctissimæ, tam insigniter olim ab iis honoratæ. Exin pergit: Fuerunt vero etiam iam antiquitus inter nos viri gentesque virtute bellica præstantes. Fuit enim Iolaus equester, fuerunt Sparti hasta clari, h. e. excelluit urbs iam antiquo tempore equestris et pedestris militiæ studio. Addit: Ac documenta dedit urbs eximia virtutis suæ bellicæ; remisit olim Argivos magna cum clade, firmaruntque Aegidæ Thebani Doriensium conatus adversus Achæos, quamquam hoc obliti sunt Spartani. Vides hæc omnia esse aptissima. Memorat maximas in re bellica laudes, quemadmodum dignitas urbis postulabat, at memorat etiam alia sanctiora deorum ornamenta; bellicæ gloriæ recordatione firmat animos, at firmat etiam sacris traditionibus memoratis. Quæ quum ita sint, ut recte aliquando Corinna reprehenderit Pindarum, quod *μῦθους* fudisset *ὅλην τῷ θύλακῳ* in primo Hymno, in hoc certe prooemium, quod nihil habet non apte positum, non transferam feminae dictum.

Imprimis tamen memorabilis traditio est de Hectore apud Thebas sepulto, cf. Aristot. Epigr. 41. T. I. p. 182. Anal. Br., Pausan. IX, 18, 4. Tzetz. ad Lycophr. 1194., quam si a Pindaro spectatam ponas, minus etiam mireris tam honorificam Hectoris in his duobus carminibus commemorationem. Sententia haec est: *Tu plane talem te prae-
buiti, qui summos heroes aemulatus fortissime pugnans pro patria occubuisti.* Ad vs. 33. scribit Hermannus apud Heynium: „Hiatus in verbis *Ἀμψιάρῳ τε, εὐανδία* aut excusandus est aut indicium putandum vitiosae lectionis. Nam continuari numeros certissimum est.” *Πολύμοιο νεῖκος* notum ex Homero, Iliad. ν, 271. 333. Odys. σ, 263. *Ἔρχον, sustinuerunt*, Iliad. ξ, 57. *Ἐσχάταις ἑλπίων, extrema spe*, h. e. in summo discrimine. His peractis addamus nonnulla de toto hoc loco. Maximam fuisse pugnam, de qua Pindarus loquitur, quaque in summum discrimen urbs veniret, post ea quae legimus dubitari nequit. Plane non noveris pondera Pindaricorum verborum, nisi sentias eum gravissimis uti verbis. Talia sunt *νεφέλα Ἄρεος, χάλαζα αἵματος, πολύμοιο νεῖκος ἔρχον ἑσχάταις ἑλπίων*; spectat eodem quod de summo honore dicit virorum pro patria mortuorum, et quod luculentissima laude ornat Strepsiadæ, tribus eum eximii heroibus comparans. Post tantam igitur calamitatem quum ei carmen epinicium componendum esset, non potuit melius facere quam fecit. Composuit, ut supra iam dixi, hoc carmen ad erigendos et firmandos civium animos. Orditur igitur a prius ornamentis urbis, transit ad recentia ornamenta, Strepsiadae victoriam pancratiasticam et avunculi eius gloriosam mortem, quo loco quum calamitas accepta significanda esset, facit tamen hoc ita, ut non tam afflictum te sentias recordatione malorum, quam firmatum et erectum tanti viri mortui cogitatione. Atque ita tandem manifestum est, non esse desperatas res urbis quae et prisco tempore clara fuerit favore deorum virtutibusque bellicis, et recenti memoria in hoc ipso bello fortissimos propugnatores habuerit.

Vs. 37. usque ad fin. Quod aliquoties monuimus, monendum etiam hic est, Pindarum ubi prima persona utatur, se ipsum intelligere. Causa autem, quare se nunc nominat, haec est. Non dixerat aperte, gravi proelio urbem esse victam, multosque viros caesos, sed urbis nomen plane tacens ita rem tractaverat, ut non tam de publica clade, quam de Strepsiadae morte loqui videretur. Hinc non dixit: *ἔλα δὲ πόλις πένθος οὐ φανόν*, sed revocavit rem ad se, et quemadmodum antea de sola Strepsiadae morte locutus est, sic nunc eius potissimum luctum profitetur, quamquam haud dubie non hunc solum doluerat, sed universam tum illatam cladem cum tota civitate. Noluit enim, ut dixi, apertius eloqui publicum luctum. Sic miro poetae artificio factum, ut quamquam nonnisi de Strepsiadae morte et Pindari luctu legentes, multorum tamen virorum cladem intelligamus factam, ut publicum civitatis luctum sentiamus. Significavit omnia quae volebat, nec tamen laesit quemquam. Saepe iam vidimus subtile Pindari iudicium in huiusmodi rebus tractandis; tam admirabilis ille in hoc genere artifex, ut quem ei comparem, sciam neminem. *Γαῖάδοχος*, Neptunus Isthmi dominus, qui victoriam Isthmiam Strepsiadae concesserat. Idem tempestatum potens: quare etiam sic aptissime hanc tempestatem dissipasse dicitur. Eadem de causa, opinor, *γαῖάδοχον* nunc maluit quam *σεισέχθονα* appellare. Ceterum sensus: *At nunc lactiorem diem video, victoria Strepsiadae a Neptuno concessa. Ἀλσούμαι χαίτων ἐσφάνοισιν ἀρούρεσι; canam igitur nunc laete caput coronis ornatus.* Pendet haec sententia ex antecedente, eiusque quodammodo apodosis est, quare copula nulla opus fuit. Vidimus passim similia, ut Nem. VI, 29. *Ἀλσούμαι* de cantu in his ipsis epi-

niciis intellige; praesentem fuisse Pindarum non est quod dubites. Quare *χαλτ'αν* dicens, suos ipsius crines intelligit, quamquam idem faciebant ceteri, qui praesentes erant. Pergit: *Ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φόβος — αἰῶνα*. At deorum ne turbet invidia quas iucunditates quotidianas persequendo tranquillus accedam ad senectutem et fatale vitae tempus. Non potest iungi: *μὴ θρασσέτω (ἐς) γῆρας ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα*, h. e. conservet usque ad senectutem mortemque, in quo pro *μὴ θρασσέτω* substitutum vides *σώζετω*, quod non legitur. Deinde ex hac ratione iungitur: *ὅτι τερπνὸν ἐγήμερον διώκων ἱκαλὸς ἔπιμι*, quod inutilem ornatum habet verborum *διώκων* *ἔπιμι*, nec sententiam plane aptam. Non dicit: Ne turbet deus iucunditates quas persequi de die in diem securus constitui, sed hoc vult, opinor: *At deus ne turbet quorum fructu securus accedam ad senectutem mortemque*. *Τερπνὸν ἐγήμερον* dicitur ut *τερπὴ ἐγήμερος*. Non fugiet te eximia horum verborum modestia. *Θράσσειν* est idem quod *ταράσσειν*, de quo nuper data opera exposuit Buttmannus in Lexilogo p. 211. De invidia deorum omnia nota. Ceterum cum Boeckhio iudico hanc locutionem imprimis convenire ei, qui aut propinquus sit senectuti, aut in limine senectutis constitutus, ut vires decrescere sentiat. Ac non agnosco adolescentem in modestissima hac eximieque placida oratione. *Ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα*, ad extremum vitae tempus, *ἐς τὸ μόρσιμον ἡμᾶρ*. Quid amplius subsit huic loco, facile intelligas. Monui supra poetam suam induxisse personam, ne de publico civitatis luctu diceret. Quamquam igitur nunc pergit e sua persona loqui, et recte pergit, tamen haec in eandem illam sententiam interpretanda puto. Verus enim sensus totius loci hic mihi videtur: *Tullius gravem luctum; tamen nunc restitutam habemus fortunam et iucundiora videmus, qualis etiam haec est Strepsiadae victoria. Simus igitur laeti. Deus autem conservet haec, neve turbet modestum iucunditatum fructum*. Senties sic haec optime convenire cum universa ratione carminis; quamquam pulchrius rem ad se revocavit. *Θανάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες, δαίμων δ' αἰῶνος*. Nam mors quidem nobis omnibus instat, at fortuna, qua utimur, diversa est; quare illam quidem deprecari non licet, at fortunam bonam optare non nefas, modo ne immodica affectet aliquis. *Πανταίνειν* ut Olymp. I, 114. Pyth. III, 22. *Βραχὺς ἐξικέσθαι κ. τ. λ.*, sciat se nimis imbecillum, quam ut possit assequi caelum. Constructionem vidimus Nem. X, 19. *ὅτι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος κ. τ. λ.*, quandoquidem Bellerophon, quum hoc tentasset, deiectus est. Tectius hanc rem tractaverat Olymp. XIII, 87. in carmine apud Corinthios canendo; nunc aperte loquitur, ut par erat. Denique pauca de sententia ipsa addenda sunt. Dissuadet Pindarus, ut perspicuum est, insolentiora consilia et audaciores conatus; nam de se eum non loqui, manifestum; dicta haec vult aliis. Utitur autem huiusmodi sententiis poeta, quantum video, imprimis quum homines fortunatiores ad modestiam hortandos censet. Quamquam igitur videri possit haec nunc solis civibus suis dicere, apud quos post pugnam ad Oenophyta populare erat imperium, tamen quum non videatur ea tum fuisse Thebanorum fortuna, ut maiora affectarent, assentior Boeckhio, Athenienses potissimum tangi statuenti. Videtur igitur nexus sententiarum esse hic: *Deus conservet nobis fortunam restitutam, neve turbet modestum iucunditatum fructum*. Neque enim sequemur eorum rationem, qui nunc superbiora moliantur, non reputantes, acerbos habere exitus res contra ius fasque tentatas. Denique expetit Strepsiadae etiam Pythiam victoriam. Videtur enim ille iam tum in animo habuisse, proximum Pythium certamen adire; ut cum novorum ornamentorum spe carmen absolvere licuerit. Sententiam vs. 47. positam ita laudat Plutarchus de aud. poet. c. 4. *τῷ παρ δ. γλυκεῖ πικρ. μ. τελ.* Versu ultimo Boeckhius nunc praefert lectionem *Πυθόϊ* ob auctoritatem veterum ap. Choe-

roboscum Bekkeri, cuius haec verba sunt: "Ἔστι δ' εἰπεῖν ὅτι ἀναφέρονται τινες τῶν τεχνικῶν μίαν χρήσιν διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ο καὶ ἡ παρὰ Πινδάρῳ· ἐκείνος γὰρ εἶπε τῇ Πυθῳ. Quo loco usus est Buttm. Gr. Gr. ampl. T. I. p. 186. recte comparans a Gerhardo inventum αἰδῶν Iliad. κ, 238.

I S T H M. VII.

Scriptum esse hoc carmen non diu post bellum Persicum depulsum Olymp. 75, 2. quum perspicuum sit e prooemio, Muellerus Aeginet. p. 141. Isthmiam Cleandri victoriam reportatam statuit proxima Isthmiade Olymp. 75, 3. At enim sic plus anni spatium praeterlapsum est post finem belli, antequam hoc carmen scriberetur; poeta vero tam gravibus utitur verbis tamque recentem prodit luctum, ut proxime post pugnam Plataeensem Thebarumque obsessionem haec cecinisse videatur. Dices, Olymp. 75, 2. quo anno haec gesta, non acta Isthmia, quae primis et tertiis Olympiadum annis celebrabantur. Recte; hinc aliam rationem proponit Boeckhius, cui plane assentior. Vicerat Cleander pancratio in Isthmo et Nemeae, ut ex prooemio patet; ponamus igitur hanc secundo loco nominatam victoriam Isthmia fuisse posteriorem. Isthmia, quam memorat Pindarus, reportata erat Olymp. 75, 1. aut etiam prius, Nemeaeam autem si reportavit Cleander hibernis ludis Olymp. 75, 2. sex fere menses post Thebarum obsessionem hoc carmen fuit scriptum propter Nemeaeam victoriam, ut erraverint grammatici, qui inter Isthmia posuerunt, quod Nemeis adnumerandum erat. Cum hac ratione pulchre mihi convenire videntur etiam cetera, quae in hoc carmine leguntur. Quemadmodum enim carmen antecedens vidimus ad firmandos Thebanorum animos post acceptam magnam belli cladem esse scriptum, sic huius carminis rationem vix intelligas, nisi patriae urbis fortunam tum molestissimam statuas a poeta spectatam, atque inde explices mythicas fabulas Aeginetis propositas. Non potuisse quae in hoc carmine tractantur, omnia sic dici propter Cleandri aut Nicoclis in fine memorati victorias gymnicas, omnes sentiant necesse est; quare aut aliena congescit poeta, aut maiora significare voluit, quae mythicis fabulis essent docenda. Qua de re infra suo loco dictum est explicatius. Cantatum est carmen, ut liquet e prooemio, in Aegina ante aedes Telesarchi patris, in vestibulo, quemadmodum Nem. I. ante aedes Chromii. Ceterum Cleander non tum Isthmia ἐν πασι vicit, quod putabat Heinrichius in libro a Rambachio edito Kronos 1801. p. 293.

Vs. 1—15. Principium carminis. Prima haec sunt: *Cleandro aliquis eiusque robori iuvenili compensationem claram laborum, o iuvenes, patris Telesarchi splendidum vestibulum adstans, suscitet cantum epinicum, Isthmiae victoriae praemium et quod Nemeae palmam adeptus est. Orditur coryphaeus, Pindari partes agens, quem puta haec dicere, choro Telesarchi vestibulum occupante. Ἀλκίᾳ, iuventuti, robori iuvenili, quemadmodum intellexit Scholiastes alique. Cum enim maturis annis duas hasce victorias reportasset Cleander, consulto poeta etiam iuventutem commemorat. Quare non video quod displiceat, quum etiam λῦτρον καμάτων adiectum sit. Ac sodales intelligi non possunt, siquidem non constat, quosnam hic dicere poterit poeta sodales. Pro-nomen ἑλε usitatum in hortationibus, ubi omnes intelliguntur, ut Iliad. β, 382. ρ, 227.*

Herod. VIII, 109. *Λύτρον εὐδοξον καμάτων*, ut *μέλος καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν*, Pyth. V, 106. ac nota sunt ἄπος, ἀποινα μόχθων. Porro non potest iungi: ὅτι ἐξέυρεν ἀποινα Ἰσθμιάδος νίκας καὶ κράτος ἀθλῶν Νεμεία, quum νίκας ἀποινα non dicta sint pro victoria ipsa, nec potuerint dici, sed praemium victoriae significant hymnum. Mox κράτος, ne repeteret vocem νίκαν. *Αἰτέομαι*, rogor, usu rariore. Usitatiores sensu passivo participia, αἰτούμενος, αἰτηθείς, et composita ἐξαιτούμαι, ἀπαιτούμαι. De activo sensu hic cogitari non potest. Hortatus erat iuvenes ad canendum, addit: cui et ego postulator rogorque ut Musam vocem, h. e. operam meam navem. Quæras cur non dixerit: τῷ καὶ ἐγὼ αἰτέομαι κωμάζειν, vel simile quid. Nempe de Cleandro nonnisi hic et in fine dicit; quare quae dicit pauca, quam ornatissime dicenda erant. Atque ornatum habet etiam prima periodus, unde sunt illa: *Κλεάνδρῳ ἀλίκη τε, λύτρον εὐδοξον καμάτων*, cetera. Ex verba καίπερ ἀγνύμενος θυμόν, vides etiamtum in moerore fuisse poetam; de qua re et in introductione diximus et paullo post dicemus. Nunc tenendum est, praeparari his verbis alteram prooemii partem, ad quam hinc transit. *Ἐκ μεγάλων δὲ πενθήων* — *θραύσεν*, quum autem magnis malis liberati simus, neve in penuriam incidamus coronarum, neve moerorem foveamus, s. neve iucunda studia omittamus, neve calamitatum luctum foveamus. Sunt enim haec ita interpretanda, ut appareat, cur μήτε — μήτε dixerit. Pro rebus iucundis nominat, ut par erat, certaminum coronas. *Πανσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν* — πόνον, sed deposito inutili luctu dulce quid populo ludamus etiam post laborem. *Ἀπρηκτα* explico inutilia, quibus nihil proficias, quemadmodum fecit Boeckhius. Similiter explicat Scholiastes. Notus versus Hom. Iliad. α, 524. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλειται κρυεροῖς γόοιο, coll. vs. 550. Odyss. x, 202. Iam vides, κακὰ esse curas, dolores, qui usus non rarus; cf. Odyss. ι, 460. *Δημοῦσθαι*, in publicum proferre quod iucundum sit, edere quod gratum sit populo. Scholiastes interpretatur *παίζειν καὶ εἰς τὸν δῆμον ἄγειν*, Hesych. inter alia, *δημοσίᾳ παίζειν*. Adde Etym. M. item vocem *δαμώματα*, quae, ut Hesychium omittam, ap. Suid. exponitur τὰ δημοσίᾳ ἄδόμενα, ad locum Aristophanis expressum ex Stesichoro: *Τοιαῦδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων ὑμνεῖν* (v. Schol. Aristoph. Pac. 798.). Dictum igitur honesto sensu, quamquam alibi etiam pro *θωπεύειν* et *δημοκοπεῖν* dicitur. Atque hoc loco etiam propterea hac voce usus videtur poeta, quia ante aedes canebatur carmen. *Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον* explico: quandoquidem maximum illud proxime impendens periculum depulit nobis deus; neque enim sine causa addidisse videtur particulam γε. Ergo non dicit omnia pericula depulsa, sed illud, quod gravissimum omnium erat. Hoc quo spectet, paullo post ostendam. Ceterum de Tantalii saxo cf. ad Olymp. I, 57. *Ἀτόλματον*, intolerabilem, quemadmodum saepe ἀτήλτος. Quae addita sunt, *Ἀλλὰ μοι δείμα μὲν παροχόμενον καρτερὴν ἔπασσε μίρμιρναν*, opponuntur proxime antecedentibus. Sensus: Verum terror quum sublatu sit, gravis mihi cura soluta est. Genus dicendi notum: Horat. Carm. II, 4, 10. *Ademptus Hector tradidit* — *Pergama Graiis*: adde I, 13, 19. I, 37, 13. Etiam deesse videas participium in hac constructione, ut Sophocl. Ai. 665. ubi v. int. *Τὸ δὲ πρὸ ποδῶς ἄρειον αἰὲ πέλει χρῆμα πᾶν*, praesentia ubique spectare praestat. Sententia saepe lecta apud Pindarum, diverso tamen ubique sensu. Hoc loco, quum Scholiastes explicet: *πᾶν δὲ προσήκει τὸ παρὰ πόδας πρᾶγμα σκοπεῖν καὶ εὖ διατιθέναι*, videri potest scriptum fuisse: *ἄρειον αἰὲ σκοπεῖν*, quod fortasse etiam sententiae aptius: et probat etiam Boeckhius. Non dicit Pindarus: Praesentia semper potentiora sunt homini, monstrante sequente sententia, sed hoc vult: Praesentia semper praeter ceteris curanda sunt, quum dolosum sit hominum aevum, nec constet quid futurum

tempus ferat. *Δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρίμαται ἔλσων βλον πόρον*, insidiosum enim tempus hominibus incumbit varie flectens vitae cursum. *Αἰὼν*, ut Isthm. III, 18. Cum flumine comparavit vitam, ut significaret eam non semper recto cursu labi. *Ἰατὰ δ' ἔξι* — καὶ τὰ, sanabilia tamen sunt hominibus cum libertate etiam haec. Quanam? Credas eum redire ad superiora, et de belli Persici calamitatibus loqui. Sed hoc nego. Non dicit: Sanabilia sunt nobis etiam haec, sed dicit: Sanabilia sunt hominibus etiam haec; quare manifesto loquitur de fortunae dolosae casibus. Sensus igitur hic est: Sed etiam haec dolosae fortunae incommoda sanabilia sunt hominibus, qui libertatem habent. Quare bona spes fovenda.

Dicendum iam accuratius de ratione prooemii et universi carminis. Vides Pindarum indicatis duabus Cleandri victoriis statim transire ad commemorationem belli maximi nuperrime depulsi, ex quo etiam tum moerebat. Pugnata enim erat non diu ante in Boeotia gravissima pugna, verterat deinde belli ira versus Thebas, victore Graecorum exercitu hanc urbem aggresso, ut si haec scripserat poeta sex mensibus post, non posset non etiam tum commotus esse tantarum rerum terroribus. Verum de hoc diximus supra; nunc videndum est, quomodo haec tractet poeta. Quum ista mala praeterita sint, non indulgendum, ait, dolori, sed ad iucunda studia redeundum. Tamen hoc dicens relabitur simul iterum iterumque ad ipsorum malorum cogitationem, unde illa in paucis versibus congesta: *ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες, τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς Τανταλον ἴδον, ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον, δέμα παροικόμενον, καρτερὰν μέριμναν*. Quamquam igitur hoc agere videtur poeta in prooemio, atque etiam agit, ut revocet animum a luctu ad spem melioris fortunae, tamen aegre recedit ab illorum temporum cogitatione, minusque etiam levatum curis se prodit, quam exspectes post bellum plane depulsum recuperatamque libertatem; immo illud quidem saxum, *τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε ἴδον*, sed non omnia pericula depulsa significat; *δόλιον* enim *αἰὼνα ἐπ' ἀνδράσι κρίμασθαι*. Addit quidem, *ἰατὰ δ' ἔξι βροτοῖς σὺν γ' ἐλευθερίᾳ καὶ τὰ*, sed nihilominus, fuisse etiam tum quod eum graviter moveret, nemo non videt. Num igitur tantopere fractus erat dolore calamitatum, ut nondum confideret inexpectatae fortunae, et nova mala futura sibi fingeret, vano anxius timore? Scripsisse eum haec non diu post bellum dixi; nunc quaero, quid eum tantopere sollicitum habuerit, ut etiam tum sic luctaretur cum moerore ut facit, et cur Aeginetis haec cecinerit, quorum ab insula procul fuerant ultimi terrores belli. Vides quid velim; quo consilio ita dixerit quaero, et quo nexu haec iuncta sint cum reliquo carmine. Accipe hinc meam de hac re sententiam. Bello Persico depulso libertatem restitutam habebant omnes; Thebani tamen invisi erant ceteris ob *Μηδισμόν*. Viderant nuperrime victorem Graecorum exercitum ante muros, *τοὺς μηδίζοντας* expostulantem, nec potest esse dubium, quin etiam post obsidionem molestissima aliquamdiu habuerint tempora, in tanto Graecorum odio. In hac igitur molestia, Thebanus vates graviter commotus praeteritorum malorum recordatione et futurorum metu, quum ei carmen in Aeginam mittendum esset, ad Aeginetas se convertit, iam diu Thebanorum socio, quorum tum permagna erat potentia et auctoritas, ne deserant urbem amicam, et ut ad placandos Spartanorum et Atheniensium animos cohibendasque eorum minas operam suam praestent. Quam quidem rem quum sibi tractandam proposuisset poeta, mythicis, ut par erat, usus est fabulis, de quarum ratione nunc dicendum. Ac primum quidem vides, eum in sequentibus commemorare id quod in hac re maximum erat, cognitionem dico priscam duorum populorum. Hinc ad Aeacum et Aeacidas transit, quorum duas virtutes primarias explicans Aeginetis ostendit, ipsorum laudes quales sint qualesque

velit esse. Fuit apud vos, ait, ex Iove prognatus Aeacidarum pater Aeacus, pacificator unus omnium celeberrimus, qui etiam diis lites composuit; quique ex eo nati sunt filii, et fortitudinis et modestiae ac iustitiae fuerunt conspicui. Quum enim alio tempore lis esset inter potentissimos deos ob Thetidem, pacem composuit Themis ita, ut Peleo, homini omnium maxime pio, Thetidem in matrimonium dari iuberet, quam rem quum probassent dii, statim factae nuptiae, ne bis litem moveret Thetis, ipso etiam Peleo nobile deorum consilium adiuvante. Quare nuptiae Pelei firmarunt pacem deorum. Sic prisco tempore heroes vestri egerunt, atque hinc orta etiam altera gentis eximiae laus. Qui enim natus est ex illo matrimonio Achilles, bellicae Aeginae gloriae princeps est unus omnium celeberrimus. Verus ille Troiae victor dicendus, quemadmodum nuper vestrae copiae primum fregerunt barbarorum vim ad Salaminem, quare etiam laude digni sunt vestri imprimis pugnatores, quemadmodum Achilles post mortem canebatur ab ipsis Musis. Repete iam omnia, et videbis ea conspirare ad unum finem. Orditur a recordatione belli nuperrime depulsi, eaque se graviter ostendit commotum, significat, etiam dum scribat, nondum omnes metus remotos; tamen bonam spem resumit et ad cantum accedit; nam Aeginam canendam esse, cognatam insulam, cui non debeat deesse Thebanus vates. Exponitur hinc data opera de Aeaco et Peleo pacificatoribus. ut facile sentias, quae per tot versus continuata sunt, non sine gravi causa enarrata esse. Denique alteram celebrat Aeacidarum virtutem, bellicam dico, Achilles maxime factis conspicuam, in quo non obscure Aeginetarum ad Salaminem facinora ceterorum rebus ad Plataeas gestis praefert; significatque ita, par esse, ut quae nuper palmam tulerit insula ad Salaminem fortitudine ab Aeacidarum gente propagata, ea etiam iustitiae et modestiae, heroibus suis propria, ceteris civitatibus praefulgeat. Sic carmen pro hymno est in Aeginam, ad quam se convertit poeta Thebanus, ut, qui prima libertatis fundamenta iecerint Graeciae, ab iis nunc etiam fructum libertatis securum habeant Thebae. Atque haec quidem dicenda fuerunt de ratione carminis.

Vs. 15—25. De cognatione Aeginae et Thebae et de Aeaco pacificatore. *Χαρίτων ἄρκον προνέμειν*, oportet Thebanum vatem Aeginae Gratiarum ornatum, carminum laudem, tribuere prae aliis. *Προνέμειν* est tribuere alicui prae aliis, dictum ut *τιμὴν νέμειν*. Porro, si poeta dixisset, *χρὴ μὲν* — *χρὴ δέ*, has quidem duas sibi iunxisset sententias, sed non iunxisset priorem earum cum antecedentibus. Quare etiam in primo commate dixit *χρὴ δέ*. Monuit etiam Hermannus hac de re, et ille quidem contra Boeckhium, qui tamen se in eadem sententia esse mihi perscripsit, etsi haec non exposuerit, quum tantum de repetito *χρὴ*, non de particulis *μὲν* et *δέ* diceret. *Πατὴρ δ' οὐνεκα* — *βασιλῆϊ*, quia patris sui fuerunt geminae filiae, Asopidum natu minimae, et Iovi placuerunt. De Asopo Thebae et Aeginae patre dictum ad Nem. IV, 22. Monitum ibi etiam de amicitia et foedere circa Olymp. 68. a duobus populis facto, quod Pindarus tamen nec hic nec alibi memorat, iure suo se continens in mythicis. Atque in hoc quidem carmine quum cautissime omnia tractanda essent, etiam imprudens fuisset, si ad politicam hanc societatem provocasset, quamquam eam ipsam Thebanis conservari cupit. *Ἀσωπίδων δ' ὀπλόταται*. „Recte, ait Hermannus in novissima Heynii editione, se habent haec. Duae, inquit, et natu minores filiae.” Mihi nescio quomodo displicet *δ'*, quoties hunc locum lego. *Ἀδύμας* eas dicit Pindarus, h. e. uno partu editas, ut proxima, quae quidem esse potest, cognatione eas significet coniunctas. Atque hoc unum hic ut ostenderet agebat. Iam qui contendat recte hic dici, Geminae fuerunt et natu minimae, ei docendum est, cur separaverit poeta haec

epitheta, et quid indicare voluerit hac separatione. Hoc autem difficile dictu sit, nisi argutias captes. Immo hoc agit poeta, opinor, ut quam accuratissime indicet originem earum. Quare quum hoc unum dicendum esset, fuisse eas geminas sorores, maluit dicere, esse eas uno partu editas post ceteras Asopi filias, ut quum etiam illud constet natu minimas eas fuisse, intelligatur perspicua traditione originem earum esse cognitam. Hinc perspiciet lector, quare equidem ὁ delendum censeam. Ceterum viginti tradit fuisse Apollodorus (III, 12, 6.) Asopi filias. Deinde cur addatur: *Ζηνὶ τε ἄδον βασιλῆϊ*, ex sequentibus patet. Honore etiam, ait, simili dignatae sunt; quae sententia et per se apta hic est, et viam parat ad Aeacum. *Φιλαρμόστον*, cf. ad Olymp. VI, 82 sqq. Hoc loco simul videtur de heroicis temporibus cogitandum; adiecit hoc poeta, ni fallor, ut quum Aeacidarum currus celeberrimi essent, etiam bellicis studiis obiter significaret Thebas Aeginae non fuisse dissimiles. Σὲ δὲ, vocativo utitur, recte; nam in Aegina haec canebantur, de Aeginae filiis data opera dicturus est. *Οἰονόπια*, vetus Aeginae nomen, alibi apud Graecos non lectum; habet tamen etiam Ovid. Metamorph. VII, 472. Disputat de hoc nomine Mueller. Aeginet. p. 8. *Κοιμᾶτο*, ut Odys. 8, 295. *17 δ' ἀσπασὼν ἔλσατο κοιμηθῆναι*. Ceterum de Aegina a Iove in Oenopiam translata vide dicta ad Nem. VIII, 3. *Βαρυσφάραγος* Neptunus, ut *ἑρισφάραγος* in Hom. Hymn. Merc. 187. *Κεδνότατον ἐπιχθονίων, ὃ καὶ δαιμόνεσσι δικὰς ἐπέλκειν*, sapientissimum hominum, qui etiam diis lites composuit. „Attingit, ait Heyninus, fabulam mihi ignotam; debuit aliquando Aeacus arbiter sedere inter deos litigantes.” Tamen traditio fuit haud dubie certa. Dictus Aeacus communi antiquitatis sententia iustus, Cicer. Off. I, 28. Graecorum omnium sanctissimus, Plutarch. Thes. 5. *βουλαῖς ἀρίστος*, cuius auctoritatem vicini reges venerabantur, cf. Nem. VIII, 8 sqq. fuerat quum aliorum foederum tum pacis inter Scironem et Nisum Megarensae auctor, cf. Pausan. I, 39. 5. Vide de his disputantem Mueller. Aeginet. p. 20, 21. Quare quum ille Iovis esset sanctissimus sacerdos et pro numine adeo coleretur (cf. Mueller. Aeginet. pag. 161. et Nem. VIII, 17.), potuit etiam hoc in fabulis esse, eum ipsis diis lites composuisse, nec semel tantum, siquidem imperfecto utitur poeta. Nec illud mihi obscurum videtur, cur maluerit reconditiora hoc loco Pindarus. Quum enim de Aeaco pacificatore eo consilio agat, ut quid ab Aeginetis exspectent Thebae, significet, tecte dicere debuit. Hinc quas Aeacus hominum lites composuerit, plane tacet, satis habens memorare quod maximum in eo genere rex divinus praestiterat, quemadmodum etiam sequens fabula est de lite inter deos. Hominum lites si exposuisset, vides eum indecore declaraturum fuisse, quod quam cautissime tractandum erat. *Πειράειν* pro *περαίειν* notum ex Homero, Odys. μ, 37. *Τοῦ μὲν ἀντίθεοι — θυμόν*, huius divini filii et nepotes principes erant fortitudine in pugnis, et modesti prudentesque animo. Iunge *ἀνορέα ἀρίευνον*, s. *ἀρίστοι ἦσαν*, tum *ἀρίευνον χάλκιον ζονοῖεν* ἀμφίπειν ἡμάδον, ut *ἀριεῦσκεν μάχεσθαι* Iliad. λ, 746. *Ἀμφίπειν ἡμάδον*, quemadmodum *ἀμφίπειν μάχδον* Pyth. IV, 263. Quaeras cur non iunxerim, *ἀνορέα ἀμφίπειν ἡμάδον*. Nempe non memini me legere, *ἀρετῇ μάχεσθαι*, virtute pugnare pro fortiter pugnare, quare hac quoque de causa mihi displicet quod in Epigrammate apud Demosth. de cor. p. 322. Iacobsius coniecit, *μαρναμένοι δ' ἀρετῇ δίχα δέλματος*; cf. Anthol. T. II. p. 841. ibiq. Not. p. 944. Porro sensus est: Habuit Aeacus etiam filios et nepotes insignes, ornatos virtutibus duabus maximis, quae possunt esse hominis, *ἀνορέα* et *σφοδρούνην*. Ac de fortitudine postea dicit, nunc secundo loco nominatam virtutem persequitur, eam ipsam ob causam secundo loco nominatam. Nec temere, opinor, filios et nepotes commemorat; toti enim genti communes monet fuisse has virtutes.

Vs. 26—47. Sequitur iam nobilis locus de lite Iovis et Neptuni super Thetide, a Themide composita. De fabula cf. Apollon. Rhod. IV, 794 sqq. Schol. Lycophr. 178. Apollodor. III, 13, 5. Aeschyl. Prometh. 926 sqq. Quint. V, 338. Schol. Hom. II. α, 519. quae iam Heynius attulit. In locis postremo allatis tribuitur Prometheus vaticinium, quod Themis hic edit, qui tamen a Themide acceperat. Ac Pindarus cur non memoret Prometheum, manifestum est, qui ipsam *πρόβειραν* deam inducere debuit in concilio deorum has lites componentem. Omnino haec fuisse videtur antiquior traditio: Prometheus tragoedia demum nobilissimum vaticinium tribuisse videtur. De consilio poetae in hoc loco adornando diximus supra; coniecimus enim eius sensum esse hunc, etiam Pelei celeberrimas nuptias ad litem aliquam gravissimam componendam factas esse, fuisse igitur etiam hunc aliquando pacis firmatorem constitutum iustitia sua. Hoc etiam nunc teneo; tamen quum plus etiam videri possit in hoc loco inesse, nonnulla adicienda sunt. Quum enim hoc agat Themis, ne Thetis Iovi aut Neptuno nupta edat filium aliquem potentissimum, qui praesentem rerum statum evertat, suspicetur aliquis simul hoc inesse: Nec Spartanos nec Athenienses, principatus cupidissimos, virium accessione auctos, edituros quod utile sit Graeciae; esse igitur, quas neutris dari fas esset, Aeginae datas vires, ut iis non ad perniciem sed ad salutem Graecorum uteretur; quod eam et fecisse ad Salaminem et facturam in posterum. At enim non litigarunt tum sic inter se Spartani et Athenienses, nec communi consensu Aeginae palmam dederunt, ne bis oriretur lis, neque etiam futuro tempore tale quidquam eventurum credibile erat. Quare haec quidem explicatio non apta est. Dicas igitur non de imperii sed de gloriae certamine cogitandum, ut hic sensus sit: Vos autem Athenienses et Spartani ne litigetis, utrius civitatis maior sit ex hoc bello gloria; neutri vestrum hoc utile nec fato concessum; imitemini deos, deferatis communi consensu Aeginae, minori civitati, gloriae palmam, ut quamprimum exstinguatur ista vestra lis nobis omnibus periculosa; Aegina, iustissima insula, plane digna hoc honore; usa est viribus suis et utetur in posterum ad veram Graeciae salutem. Sed ni fallor, hoc est hariolari, non interpretari poetam. Non Atheniensibus et Spartanis nunc canit Pindarus, nec multum lucratus esset huiusmodi consiliis, quae isti risissent, non secuti essent; sed Aeginetis scripsit hoc carmen, horum officia patriae suae expetit, hos vult esse pacificatores in turbatis Graeciae rebus; his igitur proponit Aeacidarum pacificatorum virtutes. Quae quum ita sint, quod Themis monet de Thetide neque Iovi neque Neptuno danda, hoc meo iudicio plane non pertinet ad res politicas istius temporis, sed nonnisi ad eam ipsam rem explicandam a Pindaro appositum est, quae inter deos agebatur. Praemisit hoc Themis, ut appareret, quare homini Thetidem dari iuberet. Haec addenda censuimus ad sententiam nostram firmendam. Accedimus ad singula. *Ταῦτα καὶ μακ. ἐμ. ἀγορά*, nempe ob has virtutes Peleo decreta Thetis in concilio deorum. *Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος — γάμῳ*, de quo Apollod. III, 13, 5. *περὶ ἧς τοῦ γάμου Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἔρισαν*. Collocatio verbi *ἔρισαν* dura non est; durius Alcmænicum schema *Odyss. κ, 513. Iliad. ε, 774. ν, 138. Ἀλοχὸν εὐειδέα*, nempe cupiens uterque, ut Thetis uxor pulchra sibi esset, ut *φιλάτοιν πόσιν ἢ υἱὸν εὐχοντ'* ἔμμεν *Pyth. IX, 102. Ἀμβροτοὶ θεῶν πραπίδες* non sunt Iovia et Neptuni sed ceterorum deorum consilia, qui cognito vaticinio dissuadebant nuptias iis, nec concedebant ut perficerentur. Ceterum Hermannus in novissima editione Heynii *ἐπάκουσαν* reponi mavult quam *συλέυν*: illud Boeckhius nunciat se quoque olim margini exemplaris sui adscripsisse, sed tacite damnassee, quod *ἤκουσαν* ob dialectum gravius sibi esset suspectum visum. *Εὐβουλος*, cf. ad Isthm. VI, 3. *Οἶ*,

quod verum habeo, ne nimis durum sit, referendum ad sequentia. Dixit Themis, maritam deam Iovi nuptam aut Neptuno, potentiorē ei filium patre edituram. Post *ἀμαιμακίετον* comma ponendum, quod casu excidit. Ad verba: *ὃς κεραινοῦ τε κρείσσον ἄλλο βέλκος κ. τ. λ.* conferes notissimum locum apud Aeschyl. Prometh. 930 sqq. *Αἱ τε μαγομένην ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν.* Non iungo *παρά* cum *μαγομένην*. Est apud aliquem, hoc est in matrimonio alicuius. Quare verte: In fatis esse ut potentiorē patre filium dea marina ederet, sive Iovī nupta, sive apud Iovis fratres, h. e. sive Iovis fratrum alicui nupta. De particulis *τέ* — *ἢ* v. nott. critt. ad Olymp. I, 104. De plurali *ἀδελφεοῖσιν* v. ad Pyth. II, 25. *Βροτίων δὲ λεχέων τυχοῖσα — ἀκμά ποδῶν, sed mortales toros sortita filium videat mortuum in bello, manibus Marti et fulmini pedum celeritate similem, s. filium videat mortuum, quem habebit insignem.* *Τὸ μὲν ἐμὸν — τράφειν πιδίον, Mea igitur sententia est, Peleo divinum nuptiarum honorem esse tribuendum, quo neminem magis pium aiunt vivere in Iolci agro.* Hermannus improbat articulum *τὸ* a Boeckhio illatum ante *γέρας*, ut significavit in novissima Heynii editione, puto, quod *τὸ* pro *τὸδε* dictum ferri nequeat, nec si ita explices, Dare honorem nuptiarum tanquam divinum, hoc aptum hic habeat sensum. Quare ipsi scribendum videtur: *Πηλὶ γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδα*, aut permutatis duorum vocabulorum sedibus: *γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδα*. Annotat Boeckhio: „Non ego pro mea lectione pugnabo: illud tamen dicendum videtur, nisi in deteriorē partem interpretari notas meas aliquis velit, non posse *τὸ* soloeum videri: neque enim *τὸ* hoc loco mihi est *τὸδε*, sed est articulus, ut in illo, quod contuli, *τὸ βίου τέλος*: quod dixi vel *τὸδε* potuisse Pindarum scribere, quid sibi velit, apertum est. Nam ubi dici potest *τὸδε γέρας*, ibi multo minus offendere potest *τὸ γέρας* cum articulo, qui rem *definitam* significat, sed non tam graviter quam ubi dixeris *τὸδε γέρας*. Igitur a *maiori* minus demonstrare conatus sum.” De *Iolco* ad sinum Pagasaeum sub monte Pelio v. Nem. III, 33. Ceperat Peleus Iolcum in bello contra Acastum (cf. ibid.) ibique tum habitabat. Unde vides *τράφειν* tenendum esse cum Boeckhio, non *τραφεῖν* scribendum. Neque enim ibi educatus erat Peleus, sed non diu ante eo venerat e Phthia. Ceterum quod Thessalis Iolcum tradidit Peleus (Nem. IV, 56.), hoc quidem loco censendus est Pindarus post nuptias demum factum statuisse, quum Phthiam rediret heros. Consulto autem nunc facit eum Iolci degentem, quum non longe ab urbe in monte Pelio esset antrum Chironis (cf. Mueller. Orchomen. Histor. p. 248.), ubi statim nuptiae erant celebrandae. Mox pro *εὐθύς* scribe *εὐθύ*, inquit Hermannus in Heynii editione novissima. „Si Atticistarum praecepta apud Pindarum sequenda sunt, ait Boeckhio, necessaria erit haec correctio: v. Heindorf. ad Plat. Lysid. p. 4. Lobeck. ad Phrynich. p. 144 sq. nam hoc loco *εὐθύς* est *recta*. Neque tamen credo haec ratio, quam usus Pindari Pyth. IV, 83. refellit, movit Hermannum, sed metri, quam sequitur, descriptio: sed huic adversantur vs. 21, 22. quorum correctionem nuper propositam mihi quidem non probavit.” Atque ita etiam ego censeo. *Μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεκίων πέταλα δις ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν*, neve Nerei filia bis ad contentiosa suffragia nos vocet. Folii veteres interdum usos in suffragiis ferendis constat; nomen inde habuit *πεταλισμός* Syracusanus, et apud Atticos *τὸ ἐκφυλλογορεῖν*. Porro *ἐγγυαλιζέτω* est, causam nobis det, ut iterum in manus sumamus folia. Nempe quam primum, ait Themis, properandae nuptiae, ne mora mutationem sententiae afferat, iterumque redeat haec lis, et haec nostra litigiosa suffragiorum contentio. *Ἐν δαχομνηδεσσιν δὲ ἱσπέραις — παρθενίας*, plenilunii nocturnis horis solvat sub heroe zonam virginitalis. Plenilunii tempus nuptiis celebrandis faustum habitum, unde apud

Eurip. Iphig. Aul. v. 717. Agamemnon interrogatus a Clytaemnestra: *τίνοι δ' ἐν ἡμέραις γαμῶσι* (Achilleis Iphigeniam), respondet: *ὅταν σελήνης εὐτυχῆς ἔλθῃ κύκλος*. Notat Schmidius: „Sane circa hoc tempus nuptiae auspiciores per experientiam etiam hodie cenantur: sicut circa Lunam silentem inauspicatae.” Fuit fortasse illa veterum Achaeorum sententia; certe aliter Athenienses censebant, ut refert Proclus ad Hesiod. Opp. et D. 782. de medio mensis tempore loquens: *ἔχει δὲ τινα καὶ πρὸς γάμους ἐναγίστασιν τῆς σελήνης πάμπλου τοῦ ἡλίου διεσώσης. διὸ καὶ Ἀθηναῖοι τὰς πρὸς σύνοδον ἡμέρας ἐξελέγοντο πρὸς γάμους, καὶ τὰ θεογάμια ἐτέλουν, τότε φυσικῶς εἶναι πρῶτον οἰόμενοι γάμον τῆς σελήνης οὕσης πρὸς ἡλίου σύνοδον*. Hesiodus quartum mensis diem commendat, l. c. vs. 800. *Ἑσπέραις* dictum videtur de horis vespertinis s. nocturnis unius illius noctis *διχομήνιδος*, ut *τύκτες* sunt horae nocturnae apud Atticos; cf. Heindorf. ad Protag. p. 463. et apud alios, ut in Fragm. Sapph. Ac neutrum plurale *ἑσπερα* pro horis vespertinis habet Hom. Odys. ρ. 191. fuitque ipsum *ἑσπερα* proprie adiectivum. De zona virginitatis cf. Schrad. ad Musaeum p. 343 eqq. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Iov. 21. in Dian. 14. Burmann. ad Ovid. Heroid. II, 116. Dicitur ea nunc *χαλινός*, h. e. *δισμός* virginitatem cohibens. Respicit huc Suidas v. *λύει*, sententiam pervertens his verbis: *λύει δὲ χαλινὸν παρθενίας, ἀντὶ τοῦ διακορεῖ*. Post haec sensus loci apertus. *Διχομήνιδες ἑσπεραι* instabant, opinor, quum Themis verba faceret apud deos. Quare hoc dicit: *Statim parandae nuptiae, ac quum mox futurum sit plenilunium nuptiis faustissimum, ut etiam ab hac parte causa nulla sit morae, hoc ipso tempore nuptiae fiant*. *Ἐπείων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε*, verba eventum habuerunt, factae nuptiae. Comparat Schneiderus Vit. Pind. p. 129. Aeschyl. Sept. 620. *εἰ καρπὸς ἔσαι θεσφάτοιαι Λοξίου*, et Eumenid. 710. *Καγὰ γε χρησμούς τοὺς ἐμοὺς τε καὶ Λιδὸς ταρβείν κελύνα, μηδ' ἀκαρπώτους πτόσαι*. Sequitur: *Φαντὶ γὰρ ξὺν' ἄλγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα*, h. e. narrant enim una curasse Thetidis nuptias etiam regem. *Ἄνακτα* pro *ἄνακτα θεῶν* hic dictum esse, nego haud cumctanter; Peleum intellige cum Heynio. Quum enim hoc agat poeta ut ostendat, iam olim Aeacidas, ubi lites componendae pacesque firmandae essent, non defuisse, plane necessaria erat haec sententia ad fabulam absolvendam. *Ἄλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους*, ait Plato in Gorgia p. 505. D. *φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν, ἀλλ' ἐπιθέοντας κεφαλήν, ἵνα μὴ ἀνευ μεγάλης περιτῆ*. Non invitum Peleum iniisse hoc matrimonium sed promptum, qui *κατέμαρψεν Θέτιν ἔγκοντῇ*, vidimus Nem. III, 34. Tamen huius certaminis explicatio aliena erat ab hoc loco, ubi non de robore et fortitudine Pelei agere voluit poeta, sed de pacifica eius mente. Quare hic ne verbum quidem de Thetide vi capta; placide res peragitur: non negat diserte illud certamen, sed tacet ac praeterit. Ergo quod dicit, *ξυνὰ ἄλγειν γάμον ἄνακτα*, de opera Pelei in adornandis nuptiis intelligendum. Monui iam ad Nem. IV, 68. Nem. V, 19. de Pelei nuptiis Pindarus egisse saepius, at diverso consilio, unde factum ut etiam non uno eodemque modo de ea re diceret.

Vs. 47 — 60. Celebratur Achillis virtus. *Καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν κόμας' ἀπειροῖσιν ἄρσταν Ἀχιλλεύς*, nec diu post celebrata a poetis innotuit hominibus iuvenilis virtus Achillis. *Καὶ* quum in tali transitu significet non diu post, vides non posse cogitari de Homero ceterisque post Homerum poetis; immo tantam excitavit iuvenilis virtus Achillis admirationem, ut iam tum caneretur quum viveret. Discus hoc etiam e sequentibus: *τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰδοῖαι ἔμπον*. Additur: *ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν — πεδίον*, qui etiam Mysium vitiferum cruentavit, *Telephi atro conspergens sanguine, campum*. De nobili Achillis pugna cum Telepho Mysorum rege vidimus ad Isthm. IV, 46.

Non occisus ille sed vulneratus, quare φόνῳ magnificentius dictum pro αἵματι. Viti-
 fera fuit Mysia, ac vitibus implicitus Telephus vulnus accepit. Γεφύρωσά τ' Ἀτρεί-
 δασιν νόσον, et munivit Atridis reditum. Polybius I, 10. ait visum Romanis non dese-
 rendam Messanam, μηδὲ ἔασαι Καρχηδονίους οἰονεῖ γεφυρώσαι τὴν εἰς Ἰταλίαν αὐτοῖς
 διαβάσαν. Mox iungo Troias Iwas. Quamquam enim iungi potest Ἑλέναν ἔλυσσας
 Τροίας, ut Odys. ε, 397. ἀσπάζοντο δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, repetito ad
 Iwas nomine Τροίας; tamen aptius opinor Ἑλέναν ἔλυσσας accipies absolute positum.
 Τροίας Iwas dixit, non Iwas Τροίας, quod primum locum tenere debet urbis nomen;
 quamquam magna vis est in vocabulo Iwas hanc ob causam versum incipiente. De
 scriptura vocis Τροίας s. Τρωίας cf. ad Isthm. III, 54. Ταί μιν ῥύοντό ποτε μάχας
 ἰναμιμβρότον ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, qui cum inhiebant, s. quum ei obsisterent pug-
 nam in campo administranti. Μάχας ἔργον, ut ἔργον Ἀρης Iliad. λ, 734. φυλόπιδος
 μίγα ἔργον Iliad. π, 208. Κορύσσοντα, ut πόλεμον κορύσσων Iliad. β, 273. Τηέρου-
 μον ad βίαν referendum videtur. Οἷς δῶμα Φερσεφόνας μανύων κ. τ. λ. quos occidens
 Achilles Aeginam stirpemque suam illustravit, quandoquidem τηλαυγὲς φέγγος Αἰακιδῶν
 (Nem. III, 61.) ex his maxime rebus pendet. Σφετέραι est ἔαν, ut passim apud No-
 strum. Δῶμα Φερσεφόνας μανύειν proprie videntur dici ii, qui quem lethali vulnere
 prosternunt, ei mortem Orcumque nunciant, ut toties fit apud Homerum. Mox πρό-
 φαινεν splendidius quam si dixisset ἀμφαινεν. Οὔτε θανόντι, malim οὐδέ. Mox Mu-
 sas consulto videtur dicere Ἑλικωνίας, ut significaret Boeotias fuisse Musas, quae ca-
 nerent Achillem. Ἐνὶ — ἔχταν, super eo fuderunt naenias. Nobilis hic threnus Ne-
 reidum et Musarum in funere Achillis; memorat eum Homerus Odys. α, 60. memo-
 raverat Arctinus in Aethiopide, cf. Proclum in Bibl. Vet. Litt. et Art. T. I. p. 33.
 et repetiit Quintus Posthom. III, 581 sqq. Pindarum nota non brevem esse in hac
 re indicanda, quippe quae insignem habeat Achillis laudem. Pertinet huc etiam se-
 quens sententia, quae tamen simul transitum ad ultimam stropham parat. Mox ὕμνοις
 θεῶν διδόμεν, ut ἀποδώσω Μοῦσας Pyth. IV, 67. Singulis verbis explicatis addam
 nonnulla de ratione universi loci. Vides in eo eximie laudari Achillem, ceterisque
 Graecorum ad Troiam ducibus longe praeferri. Novimus etiam ab aliis scriptoribus
 passim Troiae captae laudem imprimis Achilli tribui, cf. cel. Mitscherlich. ad Ho-
 rat. II, 4, 10. add. Pausan. III, 4, 6. ac laudat etiam Pindarus alibi eximie Achillis
 ad Troiam res gestas; tamen qui hunc locum attentius consideraverit post ea quae
 supra diximus de ratione carminis, is non dubitabit hic non magis Achillem quam
 Aeginetas laudari, carpique Spartanos nimium rebus ad Plataeas gestis gloriantes.
 Achilles vester, ait, Telephum fugavit, ut Troia adiri posset, hic Peloponnesiis regi-
 bus reditum munivit et Helenam liberavit, Troiae nervis excisis; Achilles igitur verus
 Troiae victor dicendus est. Sic non Spartanis ducibus praecipua debetur liber-
 tatis restitutae laus, ut nunc gloriantur, sed vos rebus ad Salaminem gestis nervos
 hostium excidistis, vos Peloponnesiis viam munivistis ad victoriam Plataeensem. Et
 habitus nemini maior bonos quam Achilli; siquidem huic soli contigit, ut in funere
 eius ipsae Heliconiae Musae flierent; ad quam normam nunc vestros pugnatore Musae
 prae ceteris omnibus honore dignos iudicat. Hinc igitur omnia hic ad maximam lau-
 dem composita; vivus mortuusque cantatus est Achilles, dicitur οὖρος Αἰακιδῶν, qui
 Αἴγωνα σφετέραιν τε ῥέξαν πρόφαινεν. Non dubitamus, nos veram loci rationem esse
 assecutos; quare etiam quae antecesserunt de Aeaco et Peleo dicta, ita interpretanda
 fuerunt, ut cum his convenirent. Quemadmodum enim Aeginetarum fortitudini tri-

buit libertatis fundatae laudem, sic horum maxime iustitia pacifica componi vult res Graeciae turbulenta.

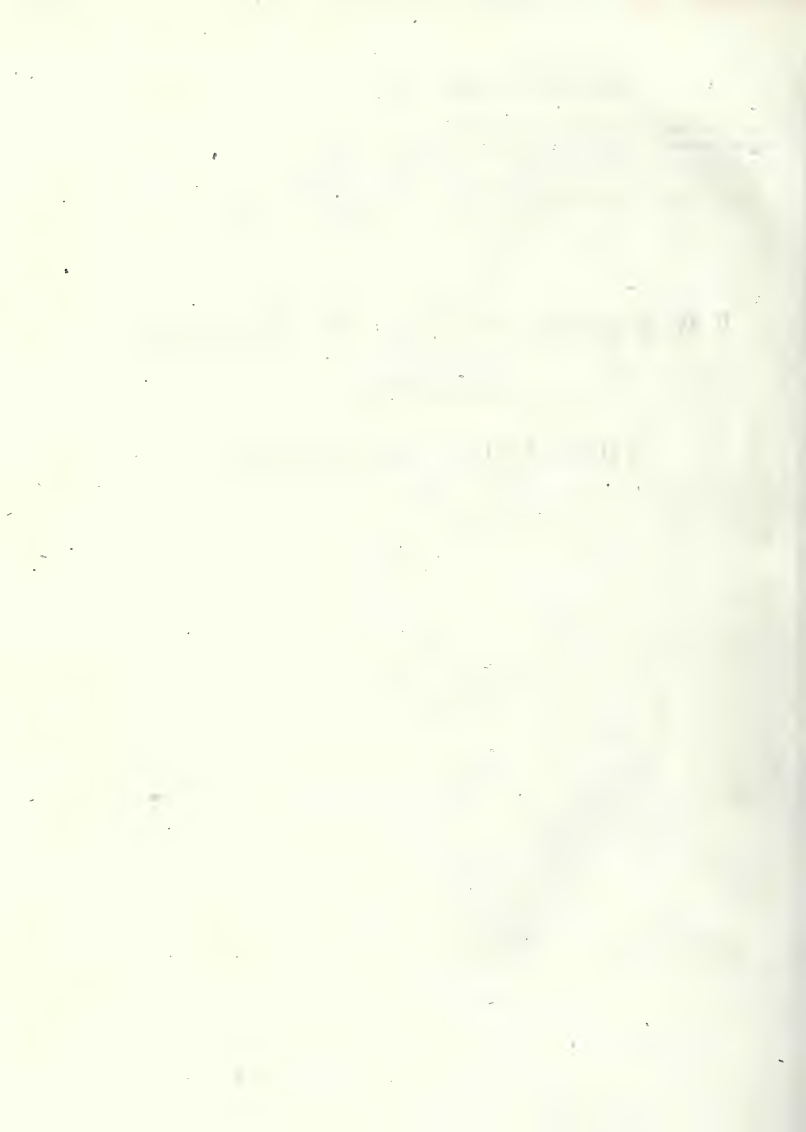
Vs. 61. usque ad fin. Addit nonnulla de Nicocle et de ceteris Cleandri victoriis. Qui primum haec legerit nondum versatus in explicatione Pindari, credat eum de Achille in funere a Musis cantato nonnisi eo consilio dixisse, ut hoc in Nicoclem transferat et ipsum post mortem canendum. Verum ad hanc rem non opus erat iis omnibus, quae de Achille dixit; immo, ut solet, maius consilium tegit, levi ad privatas laudes transitu facto, quasi nihil nisi hoc quaesiverit. Verba, τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, Schmidius incommode ad Achillem refert, qui etiamnum laudem reportet, manifesto repugnantibus sequentibus. Potius τὸ est hoc deorum iudicium, praeclarum virum etiam post mortem canendum esse. Φέρει λόγον dictum videtur pro ἔχει λόγον, rationem habet s. consentaneum est, ut passim vidimus apud Pindarum φέρειν p. ἔχειν. Quod enim rationem idoneam in se fert, consentaneum est. Hactenus convenit mihi cum Heynio; adde Boeckh. ad Pyth. VIII, 40. Ἐσσυται τε Μοισαίων ἄρμα — κηλαῆσαι, et festinat Musarum currus, ut Nicoclis pugilis monumentum canatur. Κηλαῆσαι μνᾶμα est ponere monumentum laudis; mortuum fuisse Nicoclem, patrulem Cleandri, res ipsa docet. Non canit autem currus Musarum, sed ducit ad cantum; unde vides vertendum esse ut feci. In verbis γεραίρετέ μιν verum habeo plurale. Copula hic non opus; vertendum: canite igitur eum: cf. ad Nem. VI, 29. Ad περιτίονας cf. Boeckh. nott. critt. ad Nem. VI. p. 536. idem addit Simonidem ap. Suid. v. περιγαγερόμενοι, Phot. p. 303. et Mich. Apost. XV, 97. apud quos haec lyrici verba sunt, non tamen sine varietate: τίς δὴ τῶν νῦν τοσάδε πετάλοισι μῦρων ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνέδηξας νίκας ἐν ἁγῶνι περικτιόνων. Χερὶ κλονέων ἀριστίσμων ἐστὲν ἐπὶ pugile; tamen etiam similitudinem aliquam Nicoclis cum Achille videtur significare voluisse poeta. Mox haec τὸν μὲν οὐ κατελέχει π. τ. λ. Boeckhius in nott. critt. vertit: Hunc Nicoclem patrum prolem eximiam non decorat Cleander; sed omissio pronominis ὅδε, etsi similis aliquatenus locus Pyth. IX, 93 — 95. est, tamen hoc loco videtur admodum dura, nec satis apte Nicocles dicitur patrum eximii proles, quae laus huic non necessaria melius tributa esset Cleandro, ad quem redit poeta. Quare mallet Pindarus scripsisset γενεά. Ἀλλῶν τις, choreutarum aliquis, qui νῆος dicti supra. Corona myrtea paratur Cleandro ob victorias, quae statim significantur. Vicerat enim Cleander antea etiam in Alcathoi ludis Megarensibus et in Aesculapii Epidauri, de quibus cf. ad Nem. III. fin.; poeta has victorias recolens novam myrteam coronam nectendam praecipit, siquidem hoc genus datum videtur in illis ludis. Πλεῖν τω promittit, non iam dat; cf. ad Nem. VII, 75. Ceterum de corona myrtea cf. ad Isthm. III, 88. Ἐπεὶ νιν Ἀλκαθῶν τ' ἁγῶν π. τ. λ. siquidem eum Alcathoi certamen et iuventus Epidauri fausta fortuna excepit, s. ἐπεὶ Ἀλκαθῶν τ' ἁγῶνα σὺν τύχῃ μόλεν καὶ νεώτατα ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ergo νεώτας non est turba κωμαζόντων, sed ad certamen congregata iuventus, quae eum σὺν τύχῃ apud se vidit. Pro δέμετο πρὶν Hermannus nunc mutata sententia in Heynii editione novissima scribi iubet: πρὶν ἐδίκεθ' ὅν αἰνέειν, quod metri causa improbat Boeckhius: nam ex Boeckhii descriptione versuum ferri hoc non potest, quod ultima vocis ἐδίκεθ' syllaba, quae brevis est, non potest pro longa esse ob apostrophum. Cf. Metr. Pind. p. 62. Παρίχει, eum laudare viro bono promptum est. De quo usu verbi satis constat. Ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασσε, iuventutem enim non expertem praeclarorum conatum in latibulo desidia fregit. Χεῖρ' proprie latibulum serpen-

tis, cf. Iliad. 2, 93. ibiq. Heyn. Non in tenebris se tenuit procul a certaminibus Cleander otiose, sed vires exercuit et laudem per labores quaesivit. Lubens talia canit poeta, praeclarae virtutis candidus laudator. Ceterum finis carminis pulchre respondet initio. Oreditur poeta a privatis rebus, et redit in fine ad res privatas; in medio posuit palmariam Aescidarum et Aeginetarum laudem. Similes rerum dispositiones vidimus in aliis carminibus.

FRAGMENTA PINDARI.

DIGESSIT

AUGUSTUS BOECKHIUS.

FRAGMENTA PINDARI.
DIGESSIT
AUGUSTUS BOECKHIUS.

PROOEMIUM.

Post diligentissimam Schneideri nostri operam in pretiosis Pindaricorum carminum reliquiis positam Heyniique et Hermanni in eadem re collocata studia etsi poterat par et sequum videri non novum condi Fragmentorum corpus, sed priorum scriptorum verbis mea addi, ut sua Heynius et Hermannus addiderunt: tamen partim quod non tantum nobis licere arbitrabar, ut aliorum libros paucis notulis adiectis iterum prelo mandaremus, partim quod in iis potissimum, quae ad certa carminum genera referenda sunt, atque etiam in ceteris alium mihi ordinem instituendum videbam, laborem Fragmentis impensum ita direxi, quasi primus haec ederem. Ita nova Fragmentorum compages nata est, ei quae antea habebatur nulla parte similis. Ceterum plurimos locos Schneideri industria collectos esse ultro profiteor: idem mihi suum exemplar cum annotatis concessit: quum hinc tum ex iis, quae ipse collegeram, quae in prioribus editionibus desunt, addidi. In interpretatione parcus Fragmentorum sedes ac nexum, et criticam rationem maxime curavi, et metra quantum fieri in excerptis his carminum particulis potest, ita restitui, ut etiam modorum rhythmicorum rationem haberem; cuius rei accurata cognitione plurimum proficitur. Quidquid vero ad rem non pertinere visum, id reseui; quae Pindari non sunt omisi, ubi res manifestae, nihil monens, ubi opus erat, lectore admonito: neque ea retuli, quae ex Epiniiciis passim laudata in Fragmentis habebantur: de quorum sede siquis dubitet, poterit eam ex indice reperire: potissima tamen in fine paucis complexus sum.

Pindari carmina pro *generum* diversitate a grammaticis in varios libros distributa esse Praefatio Tomi secundi (ante Scholia p. X sqq.) docet. Sed ut ipsorum generum notiones et discrimina definire difficile est, qua in re aliquid ex Proclo Chrestom. ap. Phot. p. 522 sqq. proficimus, sic hoc quoque nos male habet, quod discrepans operum Pindaricorum ordo apud Suidam et in vita Vratislaviensi reperitur, quum tamen utroque loco ac praeterea apud Thomam septendecim Pindarici libri fuisse dicantur. Suidas igitur hos enumerat: (1) Ὀλυμπιονίκας, (2) Πυθιονίκας, (3) Νεμεονίκας, (4) Ἰσθμιονίκας, (5) Προσόδια, (6) Παρθένια, (7) Ἐνθρονισμοὺς, (8) Βακχικά,

(9) *Δαγνηγορικά* (10) *Παιᾶνας*, (11) *Ῥοσκήματα*, (12) *Ῥυμνος*, (13) *Διθυράμβους*, (14) *Σκόλια*, (15) *Ἐγκώμια*, (16) *Θρήνος*, (17) *Δράματα τραγικά* ἔς, *Ἐπιγράμματα ἐπικά*, καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλείστα. Nihil dicam de his aliis permultis, neque de cohortationibus ad Graecos soluta oratione scriptis, quae si unquam extiterunt, incertum est num genuinae fuerint; ex Epigrammatis autem unum superest a Pindaro tumulo Hesiodi in foro Orchomeniorum inscriptum, Anthol. T. I. p. 81. ed. Iac. pr. T. II. p. 780. ed. alt.

*Χαῖρε δὲς ἡβήσας καὶ δὲς τάφον ἀντιβολήσας,
Ῥαῖοδ', ἀνδράποισ μέτρον ἔχων σοφής.*

V. nott. ed. pr. Vol. I. P. I. p. 277. ed. alt. T. III. p. 906. ubi id docemur ex Aristotelis Republica Orchomeniorum ductum esse, in qua tamen, quantum colligere licet, nihil de Pindaro auctore dictum erat, cui id tribuitur ap. Tzetz. Prolegg. ad Hesiod. Opp. et D. p. 3. ed. Heins. et ap. Suidam v. τὸ Ῥαῖοδεῖον γένος: *φέρεται γὰρ καὶ ἐπιγράμμα Πινδάρου τοιούτου*. Quamquam autem non intelligo, cur non Pindarus hoc epigramma sepulcrale scribere potuerit: tamen in tam levi auctoritate non ausus sim hunc titulum in sepulcro Hesiodi olim positum Pindaro nostro cum fiducia adscribere, etsi fortasse inter ea, quae in Suidae indice commemorantur, epica epigrammata fuit etiam hoc elegiacum. Non ad Pindari sed in Pindarum epigramma spectat Eustathius ad Odys. p. 1917. 59. quod epigramma, ut plura de Pindaro alia, in Anthologiam receptum est. Apud eundem vero ad Iliad. p. 9. extr. τὸ ἐπ' αὐτῷ *πρόγραμμα* titulus est eius domui inscriptus: *Πινδάρου τοῦ μουσικοποιῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε*. Aliud non tam epigramma quam apophthegma sive gnome non sine dubitatione Pindaro tribuitur ap. Plutarch. de Pyth. Orac. c. 22. *εἰ γε Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας*.

Θεοῦ θύλοντος κῆν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις,

Deo volente vel in vimine naviges. Cf. Schol. Aristoph. Pac. 698. Schol. Barocc. Eurip. Phoen. 398. Suid. v. ῥιπὸς, Erasmi Adag. p. 14. Gatak. Adv. misc. c. 10. Nempe hic senarius non ex lyrico carmine desumptus est, sed per se absolutus; et Heynio notante apud Stob. Ecl. phys. T. I. p. 38. Heeren. Simonidi, apud S. Theophilum ad Autolyc. II, p. 108. 110. alii tribuitur, cuius nomen corruptum videtur. Similis dictio est Pindarica Fragm. inc. 151. *ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ βαίνειν*. Illius generis autem sententias conieceris in finem operum Pindaricorum a grammaticis coniectas esse, fortasse etiam istiusmodi apophthegmata, qualia ex Vratisl. Schol. p. 10. habemus, ab auctoribus passim variata, ut de uno docui ad Paeanas. Addere poteram, si voluissem, quod Plutarchus habet de vitioso pudore c. 18. τὸ τοῦ Πινδάρου πρὸς τὸν λέγοντα, πανταχοῦ καὶ πρὸς πάντας ἐπαίνειν αὐτὸν, εἰπόντος. *Καὶ γὰρ σοὶ χάριν ἀποδίδωμι· ποῶ γὰρ σε ἀλθθενεῖν*. Quod paulo aliter extulit Macarius Chrysocephalus in *Ῥοδωνιᾷ* ap. Villos. Anecd. T. II, p. 19. *Πίνδαρος διεξιόντος αὐτῷ τῶν γνωρίμων τινός, ὡς οὐ διαλείπει πρὸς ἀπαντας ἀποδυναμῶν τὸν ποιητὴν, Ἀφελήσας* (vel ut editur *ἀφῆλσας*), *ἔφη, τὴν χάριν, τοιούτων ἔμοι πεπραγμένων, ἀφ' ὧν οὐ ψευδολογίαν ὀφλήσεις*. Hactenus de epigrammatis et apophthegmatis. Inter cetera autem a Suida commemorata opera neque *Ἐιθρονισμοὺς* neque *Βακχικά* neque *Δαγνηγορικά* neque *Δράματα τραγικά* usquam citata reperimus: ut coniecerim, haec in aliis editionibus ad alia genera relata esse. Et tragica quidem dramata, quas potius lyricas fuisse tragoedias de Oecon. civ. Ath. T. II, p. 632. conieci, aut in Dithyrambis aut in Hyporchematis ad drama proxime accedentibus latere poterant; *Δαγνηγορικά* vero inter Parthenia fuerunt, ut infra ostendam: *Βακχικά* credo in Dithyrambis. Sed quorsum

Ἐνθρονισμοῖς zetuleris, maxime dubium est. Qui quales fuerint, mihi obscurissimum: non tamen regibus, sed diis actos scias et in sollemnibus iis cantatos, quae, quum numinis aliquis statua throno imponeretur, essent instituta: ut et ad Hymnos et ad Parthenia et Prosodia aliaque potuerint relati esse. Orpheo suppositos Ἐνθρονισμοῖς μητρώους Suidas commemorat. Rursus Didymus ad Nem. XI. pr. Παρθονια commemorat, quae ne apud Suidam quidem nominantur: at haec Scolia vel Encomia fuerunt. Proclus: Τὸ δὲ σκόλιον μέλος ἦδετο παρὰ τοῖς πότοις· διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἔσθ' ὅς τε καλοῦσιν. Praeterea Prooemium in Sacadam apud Pausaniam nominatur; quod cui generi attribuendum sit, ignoratur; nam etsi hymni vulgo προοίμια dicuntur, prooemium in Sacadam tamen licebit dubitare num inter hymnos relatum fuerit: de quo vide quae dixi *Fragm. inc. 88*. Sed hoc prosodium fuisse ibidem probabiliter conieci. Haec de iis, quae aliquis Suidae ordine non comprehensa fuisse possit putare, me, ut vides, non assentiente, qui et Παρθονια et hoc προοίμιον generibus a Suida relatis tribuenda censeam. Sed quod magis mirere, Vita Vratislaviensis et ea omnia genera, ex quibus nihil nominatum affertur, et Scolia omittit, nihilominus autem, ut Suidas, septendecim affert libros: Γέγραφε δὲ βιβλία ἐπὶ τὰ καὶ δέκα· (1) Ὑμνους, (2) Παιᾶνας, (3, 4) Διθυράμβων β', (5, 6) Προσодίων β'· φέρεται δὲ καὶ (7, 8) Παρθενίων β' καὶ (9) γ' ὃ ἐπιγράφει vel potius ἐπιγράφεται κεχωρισμένων Παρθενίων, (10, 11) Ὑπορχημάτων β', (12) Ἐγκώμια, (13) Θερνους, (14, 15, 16, 17) Ἐπινίκιον δ'. Iam primum offendaris illo φέρεται δὲ καὶ Παρθενίων β' καὶ γ'; sed fuit credo: Παρθενίων β'· φέρεται δὲ καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων Παρθενίων, ubi iam illud φέρεται non magnopere incommodum est, nec dubitationem movet, an ea genuina habita sint, praesertim si contuleris verba a me in Praef. T. II. comparata ap. Schol. Nem. IX, pr. αὐτὰ δὲ αἰψά τι οὐκ ἴσιν Νεμειονκαὶς εἰσι γεγραμμένα· διὸ κεχωρισμένως φέρονται. Sed ut Suidae et Vitae Vratislaviensis dissensus tollas, lacunosum dicas Vratislaviensem codicem esse. At Vita melius servata est: itaque licet paulo ante Pindari Δαφνηφορικὸν filio Daiphanto factum commemoretur, quo agnosci Daphnephoricorum liber apud Suidam memoratus videatur, tamen hunc locum non audeo mutilum habere, praesertim quum numerus septendecim librorum conveniat. Quid quod, si mutilus locus esset, plures quam septendecim libri forent? Nam quae de pluribus Dithyramborum, Prosodiorum, Partheniorum, Hyporchematum libris traduntur, vera esse docent fragmenta Dithyramborum et Partheniorum. Quid quod, si idem Suidae et Vitae Vratislaviensis ordo est, non septendecim ipse Suidas libros nominare debebat, sed duos et viginti? Ut enim Epiniciorum non unum, sed quattuor libros numerat, ita debebat duos Dithyramborum, totidem Prosodiorum et Hyporchematum, tres Partheniorum numerare. Igitur diversos ordines tenere videmur, quorum alter fortasse ex Aristophanis, alter ex Aristarchi recensione fluxit: ut, ne a lyricis discedam, Alcaei aliam Aristophanis, aliam Aristarchi editionem fuisse scimus. V. Hephaest. p. 74. Et tum, ut cetera nunc omittam, Scolia quidem, quae apud Suidam referuntur neque tamen in Vita Vratislaviensi comparent, in alterius editionis Encomiis latuerint, quae initio a κόμῳ nomen acceperant: neque huic sententiae obest, quod Chamaeleon apud Athenaeum XIII, p. 573. E. *encomium et scolium* Xenophonti scripta distinguit: nam praeterquam quod ille, ut Praef. T. II. docui, ante grammaticos Pindari editores vixit, Encomiū in nomine Epiniciū Olymp. XIII. vocavit. Iam si quærimus, uter ordo antiquior sit, videtur is esse, qui pauciora genera complectitur: quum postea in carminum generibus distinguendis maiore opera posita, quae de re satis dixi Praef. Schol. p. XI sq., in plura genera distributae Pindaricae odae essent. Itaque

meo iudicio Aristophanis, qui primus Pindarica disposuit, ordo is est, qui in Vita Vratislaviensi traditur: nisi quod τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων non ab Aristophane videntur separata esse, sed quum ab Aristophane essent in Partheniis habita, ab aliis eius ordinem sequentibus eiecta. Mox generibus subtilius distinctis Scolia ab Encomiis separarunt, illis ea carmina comprehendentes, quae per vices a singulis ad citharam cantata esse constaret; et subinde ex ipso carmine colligi poterat, Scolium id esse, ut Scol. Fragm. 1. Similiter dissociarunt Bacchica a Dithyrambis, quorum fortasse alterum librum illa constituerant, animadverso vel antea aliquo discrimine; quod tamen quale sit nescimus, nisi quod coniicio haec Bacchica fuisse Ἰοβάχους, quos Proclus Chrestom. p. 524. a Dithyrambis distinctos dicit cantatos esse ἐν ἰορταῖς καὶ θυσιαῖς Διονύσου, βεβαπτισμένους πολλῷ φρονύγματι: adde Menandrum rhetorem de Encom. p. 27. τοὺς δὲ εἰς Διόνυσον (ὑμνους νομίζουσιν) Διθυράμβους καὶ Ἰοβάχους; ubi cf. Heerenium. Porro Δαφνηφορικὰ a Partheniis diremerunt, quibus antea continebantur, ceteraque similiter; omnes autem odas in septendecim libros, ut antea, distribuerunt; singulis generibus singulos libros assignantes. Tanta vero inter utrumque ordinem convenientia est, ut in secundo praeter nomina et locos generum non multum credam novatum esse, nisi quod τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων aliis videntur generibus tributa esse et Encomia in duplex Encomiorum et Scolorum genus divisa. Nam ceteri duo Partheniorum libri videntur iam separata continuisse primo libro Parthenia proprie dicta, altero Daphnephorica; Prosodiorum liber secundus continuerit Ἐνθρονισμούς cantatos in pompis celebribus, quibus deorum statuae ad sedes suas deferrentur; Bacchica autem sive Iobacchi Dithyramborum, ut supra conieci, secundum in altero ordine librum constituerint. Postremo quum duo fuerint ex altero ordine Hyporchematum libri, alterum probabile est Hyporchemata proprie dicta complexum esse, alterum Tragoedias sive Dramata tragica, quibus affinis fuit hyporchematica poesis imitatione insignis: hae tamen tragoediae non Dionysiacaе fuerunt; si enim Dionysiacaе fuissent, haud facile potuissent Hyporchematica iungi: sed aliis dicatae diis. Et habes apud Herodotum (V, 67. 83.) et tragicos choros Adrasto dicatos, et comicos in Damiae et Auxesiaе honorem actos. Ita igitur utriusque ordinis partes sibi videntur respondisse:

Prior ordo

Hymni
 Paeanes
 Dithyramborum lib. I.
 Dithyramborum lib. II.
 Prosodiorum lib. I.
 Prosodiorum lib. II.
 Partheniorum lib. I.
 Partheniorum lib. II.
 Τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων
 Hyporchematum lib. I.
 Hyporchematum lib. II.
 Encomia
 Threni
 Epiniciorum libri IV.

Posterior ordo

Hymni
 Paeanes
 Dithyrambi
 Bacchica
 Prosodia
 Enthronismi
 Parthenia
 Daphnephorica
 Sparsa in ceteris generibus
 Hyporchemata
 Tragoediae
 Encomia et Scolia
 Threni
 Epiniciorum libri IV.

Sed valuisse initio Aristophanis ordo videtur; itaque neque Βακχικά neque Δαφνηφορικά neque Ἐνθρονισμοί neque Δράματα τραγικά citantur, sed ex priore ordine plures afferuntur Dithyramborum et Partheniorum libri: Scolia tantum citata reperies, quae a ceteris Encomiis facile distingui poterant vel ab indoctioribus. Recentiores vero probabile est ordinem alterum Suidae traditum secutos esse: unde potest factum esse, ut Epinicia in altera serie ultimo loco posita prae ceteris servarentur, quippe in ipso initio collocata. Ceterum ordinem per Vitam Vratislaviensem ad nos propagatum non male incipiunt genera ad deos primum omnes, deinde ad Apollinem maxime et Bacchum pertinentia, Hymni, Paeanes, Dithyrambi; sequuntur carmina et ipsa diis oblata, quae tamen a singulari quadam ratione nomen acceperunt, Prosodia, Parthenia, Hyporchemata; postremo hominum res comprehendentia, Encomia, Threni, Epinicia. Cf. Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 522. qui tamen Παρθένια et Δαφνηφορικά ad deos et homines refert. Hunc Vitae Vratislaviensis ordinem nos quoque sequemur, nisi quod Encomia et Scolia distinguemus, et fragmenta Isthmiorum praemittemus. Unice autem id spectamus, ad quod genus grammatici unumquodque carmen retulerint: qui rectene fecerint an secus, hodie decerni nequit. Quapropter etiam ea, quae victoriis celebrandis scripta erant, carmina, si a grammaticis non ad Epinicia, sed ad aliud genus, ut ad Scolia aut Encomia aut Hyporchemata relata erant, in his generibus recensemus: nec mihi dubium est, non sine idonea ratione hoc in plurimis carminibus a grammaticis ita, ut erat, institutum esse. Series igitur nostrae collectionis haec est:

I. Ἰσθμιοῦναι.	VII. Τροχήματα.
II. Ὕμνοι.	VIII. Ἐγκώμια.
III. Παῖνες.	IX. Σκόλια.
IV. Διθύραμβοι.	X. Θρήνοι.
V. Προσόδια.	XI. Ἐξ ἀδῆλων εἰδῶν.
VI. Παρθένια.	

I.

I S Θ M I O N I K A I.

Ex universa Epiniciorum Pindaricorum periodo, qualis a grammaticis concinnata erat, nihil periisse nisi aliquid ex Isthmiis, vix quisquam dubitabit, qui rem accuratius spectaverit. Nam nullus usquam ex Olympiis, Pythiis, Nemeis locus citatur, quin ad ea, quae supersunt, carmina referendus sit. At Isthmiorum aliquot odae perierunt, quae in fine collectionis positae revulsis casu quodam foliis interceptae sunt. Atqui quum odae curulibus et equestribus victoriis scriptae in unaquaque Epiniciorum parte primum locum occupent, ac deinceps eae succedant, quae pugilibus, luctatoribus, pancratiastis, cursoribus celebrandis poeta composuerat (vide prooemium huius voluminis p. 19.); ea quae superest Isthmiorum collectionis pars post curulium victoriarum epinicia habet pancratiastica, et in pancratiastis desinit: igitur quae interierunt, aut pancratiastas aut luctatores aut cursores celebrabant. Et quae ad Isthmia referri possint fragmenta, aliquot ex hoc sunt genere; cf. Fragm. Isthm. 4. Incert. 95. 96.

2.

Apollonius Dyscolus de pronom. p. 368. A. "Ετι καὶ ἡ νῦν τάσσεται ἐπὶ πλῆθους· 2
ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισσέ νιν·

Quicumque modus emovit eos. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. Codex ἐκεκύλισθη: Bekkerus
correxuit ἐξεκύλισε, Heynius ἐξεκύλισσε. Et sic scribitur Nem. VIII, 23. Metrum for-
tasse est:

Quae sequuntur, Προςφωνεῖν νιν ἐπὶ νίκαις, Bacchylidis sunt.

3.

Eustathius ad Odyss. μ, p. 1715, 63. ed. Rom. ὡς ἐμφανέι Πίνδαρος ἐν Ἰσθμι- 3
ονίκαις εἰπὼν τρία κῆῖα, ἦτοι κῆῖα, quippe usurpari verbum illud etiam neu-
tro genere.

4.

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσικλυτός

Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἶσα

Ἰλλου τε καὶ Αἰγιμίου

Δωριεὺς ἐλθὼν στρατὸς ἐκτίσσατο.

5 Τὰ μὲν ὑπὸ στάθμα νέμονται

οὐ θέμιν οὐδὲ δῖαν κελύων ὑπερβαλόντες· οἷοι δ' ἄρετάν

δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοί

Μοισᾶν ἀγωνίων τ' αἰθλῶν.

Celebris Aiaci fama, celebris etiam navibus insignis Aegina, quam deorum cum fortuna
Hyllique et Aegimii Dorici eo profectus populus condidit. Sub legis vero norma habitant
nec fas nec ius hospitum migrantes; virtute autem delphinum instar in ponto sunt, et dispen-
satores sapientes Musarum et ludicrorum certaminum. Dixi de hoc carmine T. I. P. II.
p. 577 sq. ubi etsi integrum esse putavi, tamen nunc eo inclino, ut ex Isthmio in
Aeginetam epinicio depromptum putem: et favet huic sententiae ἀγωνίων αἰθλῶν
mentio, item quod Aeginetae non curulibus, sed solis athleticis ludis operam dede-
runt; solia autem athleticis aut cursoribus scripta Isthmia perierunt. Praeterea duo
fragmina de Midylidis et Pythea Aeginetis ad Isthmia retuleris: sed ea in incertorum
generum reliquiis relinquere tutius iudicavi. V. Fragm. inc. 95. 96. et quae ibi dis-
putavi.

II.

P M N O I.

Hoc nomine certa carmina grammatici complexi sunt a ceteris omnibus, quae Pin-
daro tribuuntur, diversa; ea potissimum, ut videtur, quae a stantibus ad citharam ca-
nebantur, ut tradit Didymus de Lyricis poetis ap. Etym. v. προσωδιαί et ὕμνος, et
Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 523. quamquam hymni nonnulli etiam saltati sunt,

ut Athenaeus dicit XIV, p. 631. C. τὸν γὰρ ὕμνον οἱ μὲν ᾠχοῦντο, οἱ δὲ οὐκ ᾠχοῦντο, ἢ τὸν εἰς Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον etc. Nominatim autem in Pindaricorum collectione ab Hymnis distincta sunt Prosodia, Parthenia, Paeanes, Hyporchemata, Dithyrambi, etsi praeter alia species Hymni Prosodia et Paeanas atque adeo Encomia esse neminem latebat. V. Procl. Chrestom. p. 522 sq. In Hymnos Commentarius grammatici, ut cum Schneidero iudico, Didymi, laudatur in Scholiis Aristophanis Plut. 9. καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τριπόδος ἐν τοῖς Πινδάρου Ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διεληπται: unde patet aliquam tripodis Apollinei mentionem in Hymnis factam esse.

TMNOS A'. ΘΗΒΑΙΟΙΣ, 1-6.

1.

- 5 Primum Hymnum commemorat Lucianus Icaromenippo c. 27. T. II. p. 784. Ἐν δὲ τῷ δελνῷ ὃ τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε καὶ ὁ Ξεληγὸς κόρδακα ᾠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν Ὑμνων τοῦ Πινδάρου: ubi nota id a Musis stantibus fieri. Intricatam quaestionem, cur Musae una cum Hesiodi Theogonia primum potissimum Pindari hymnum canant, facili opera enodo. Quippe is hymnus prorsus ut Theogonia plurimorum deorum et heroum fabulas et laudes complectebatur, neque est alius nisi notum illud carmen a Pindaro adolescentulo confectum et immensa mythologiae copia insigne, quod Corinnae Tanagraeae oblatum faceta irrisione ab illa exceptum est. Et haec causa videtur fuisse, cur grammatici huic hymno primum locum dederint, sive quod inter primos a Pindaro compositus erat, sive quod omnium erat uberrimus, seu ob utrumque. Historiolam narrat Plutarchus de gloriā Athen. c. 14. Ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον ὄντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὥς ἄμουσον ὄντα καὶ μὴ ποιῶντα μύθους, ὃ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφράσεις καὶ μέλη καὶ ῥυθμούς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτίθεται. σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκείνο τὸ μέλος.

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσάλακτον Μελίαν,
ἢ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὸ πᾶν σθένος Ἡρακλέους,
ἢ τὰν

δειξαμένου δὲ τῇ Κορίνῃ γελάσασα ἐκείνῃ τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος τὸ μέλος ἐξέχεν. Paulo plenius Lucianus Demosth. Encom. c. 19. T. III. p. 505.

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσάλακτον Μελίαν,
ἢ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθία τιμάν,
ἢ γάμον λευκώλενον Ἀρμονίας
ὑμνήσομεν;

ubi Fl. Ἡρακλέους. Ecce vero eximie Scholiastes Luciani: Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιῦ Ὑμνων. Dixit ἀρχαὶ p. ἀρχῇ ob pluralem ταῦτα. Thebanis vero hoc carmen scriptum esse fabulae in ipso initio commemoratae monstrant, firmatque Schol. Pind. Nem. X, 1. ὃ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νε-

κημότων (noli hoc verbum in nostra re premere), ἀθροῖζειν εἶπτε τὰ πεπραγμένα
ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
quem versum etiam Dio Chrysostomus Tarsica I, p. 394. ed. Morell. recitat, addito
ἢ Κάδμον; sed male ibi χρυσηλάκατον. Stropha prope integra est, deficientibus quin-
que syllabis, ut ex secundo fragmento conicere licet: his autem metro additis stro-
pham finitam esse non dubito.

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
5 — — — — —
— — — — —

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος,
5 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθία τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὕμνήσομεν ;

Ismenum an aurea colo insignem Meliam, an Cadmum, an satorum sacrum genus virorum,
an purpurea taenia ornatam Theben, an quidvis audens Herculis robur, an Bacchi laetis-
simum honorem, an nuptias candidis brachiis praeditae Harmoniae celebremus ?
Simile carminis initium Isthm. VI. Huc respicit Dionysius Phaselites Pindaricam notans
dictionem κυανάμπυκας Θήβας: voluit κυανάμπυκα Θήβαν. V. Schol. Pyth. II, inscr.

2.

Ex eadem hac fabularum compage quamquam plura ad nos pervenisse arbitror, 6
tamen paucos tantum locos, qui adhuc in incertis generibus vagabantur, atque in his
unum maxime insignem certa ratione ad primum hymnum referre contigit. Quippe
quum Pindarus singulis carminibus alios cum alia melodia numeros aptaverit, qua de
re nemo peritus dubitat, cuius fragmenti paulo amplioris et ad integram stropham
proxime accedentis eadem quae alius mensura est, id ex eodem atque illud carmine
desumptum esse constat. Ita primi hymni aliam stropham esse intelligitur hanc fra-
gmento primo prorsus congruam ap. Clementem Strom. VI, p. 731 sq. ed. Pott. p. 613.
Paris. quam statim ita emendatam praebebo, ut legi debet: Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ
σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμει εἰσάγει, βασιλεῖα σωτήρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὡδὲ πως·

Πρωτὸν μὲν εὐβούλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσάεισιν ἵπποις Ὀκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλισίαι σεμνὰν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
5 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἀ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν Ἀλαθείας Ὀρας.

Primum quidem bene consulentem Themidem caelestem aureo curru ab Oceani fontibus
Parcae ad ascensum sanctum ducebant Olympi splendida in via, ut esset vetus Iovis Ser-
vol. II. p. II.

vatoris coniux; illa vero aurea taenia ornatas pulchros fructus ferentes peperit veras Horas. Primum versum habet etiam Hephaestio p. 51. Vs. 2. legebatur ἵπποισιν ab Hermanno correctum; item παρὰ πάγον, quod Schneiderus rectius quam alii collato Luciano Tragop. 91. T. III. p. 649. ita emendavit, ut scriberet Ὠκεανὸς παρὰ παγαῖς. Sed differt Lucianeus locus ab hoc nostro: ibi enim est τὰν δ' Ὠκεανὸν παρὰ παγαῖς Ἥραν ἐτεθήνατο Τηθύς; at hoc loco non ἐτεθήνατο, sed ἄγον. Itaque scripsi Ὠκεανὸς παρὰ παγὰν, quo ducit vetus lectio παρὰ πάγον. Vs. 4. metrum postulat Οὐλύμπου, quod et ipsum Hermannus occupavit: vulgo Ὀλύμπου. Vs. 5. olim fuit ἔμμεναι. Vs. 6. τὰς. omissum erat, unde coniciebam ἀ δέ οἱ χρυσ. ut Pyth. II, 42. ἀνευ οἱ Χαρτίων τέκεν, Pyth. IX, 87. τέκε οἱ καὶ Ζητὶ μυγείσα. Isthm. IV, 82. τοὺς Μεγάρᾳ τέκε οἱ Κρειαυτίς υἱούς. Nolo plura congerere in re nota. Sed τὰς praebend edd. Eaedem τέκεν, non ἐτίκτεν, ut nuper male scriptum est. Sed ultimus versus inde ex eo loco, ubi Fragmentum primum deficit, plurimis difficultatibus impeditus est. Libri habent ἀγαθὰ σωτήρας, omisso Ὄρας, quod prorsus necessarium est. Itaque Stephanus dedit ἀγαθὰς Ὄρας, et σωτήρας abiecit: alii ἀγαθὰς σωτήρας Ὄρας: sed neutrum metro satis commodum est; nec qui σωτήρας ultimam corripere dixerit, me assentientem habebit. Hermannus nuper dedit ἀγαθὰ σωτήρας Ὄρας, acute, ut solet, non vere. Nam etsi ferri possunt σωτήρες Ὄρας, de quo v. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 270 sqq. et maxime Scalig. ad Manil. p. 419. atque Bern. Martinum Var. Lect. I, 19. tamen displicent σωτήρες Ὄραι post Δία σωτήρα. Itaque conieceram, τέκεν ἀγαθῶν Ὄρας δωτήρας: mox vidi in librorum lectione ἀγαθὰ σωτήρας latere ἀλαθείας Ὄρας. Hesychius: ἀλαθείας. ὥρας. λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμῷ πάντα ποιοῦσιν. Scribe: Ἀλαθείας Ὄρας λέγει Πίνδαρος, ὅτι κυκλισμῷ πάντα ἀληθῆ ποιοῦσιν, nisi cum Schneidero scribendum πάντα φανερά ποιοῦσι. Addo etiam Hesychianum hoc: ἀληθείς: οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος. Postremo in hoc maxime loco intelligi potest, quam similis Theogoniae primus hymnus fuerit. Ecce Hesiodus Theog. 901. de Iove: Δεύτερον ἡγάγετο ἡπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὄρας.

3.

- 7 Ad nuptias Iovis hoc in hymno propositas refero haec ap. Aristid. T. II, p. 106. Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησὶν ἐρομένου τοῦ Διὸς, εἰ του δέοιτο, αἰτῆσαι ποιήσασθαι τινὰς αὐτοῖς θεοῖς, οἷνες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ. In Iovis nuptiis Iove ex diis quaerente, numquid vellent, eos petivisse, ut deos alios quospiam ipsis faceret, qui eius magna facinora rite celebrarent carmine et musica. Nempe hanc ob causam tum nati sunt Apollo et Musae: unde etiam magis cognoscas, hunc locum in primo hymno Theogoniae speciem prae se ferente positum fuisse. Cf. etiam Fragm. inc. 11. Huc respicit Choricus Gazaeus Sophista εἰς τὰ τοῦ βασιλέως Ἰουστινιανοῦ Βρονμάλια ap. Iriart. Catal. Bibl. Matrit. T. I. p. 464. et p. 399. Ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.

4.

- 8 Aristides T. II. p. 295. Οὐ μὴν οὐδὲ τῶν Πινδάρου διθυράμβων ὅτι χρὴ καταγνώ-
ραι τοιοῦτον, οἷον Πλάτων ἐπηκίσατο, ἔγωγ' ἔχω, οὐ μόνον αὐτὸ τοῦτο τοὺς διθυράμ-
βους σκοπῶν ἀνδρείοτερον δῆπουδεν ἔχοντας καὶ στερεώτερον ἢ ὡς ἐκείνον τῷ δοκεῖν ὑπο-
πίπτειν, ἀλλ' ὅτι καὶ τοῖς Ἱμνοῖς διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων
παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκούσαι τοῦ

Ἀπόλλωνος μούσικαν ὀρθάν ἐπιδεικνυμένον, οὕτω καὶ Πινδαρος τῆς ὀρθῆς μουσικῆς ἑραστής ἐστιν. Plutarchus de Pyth. Orac. c. 6. ὁ Πινδαρος ἀκούσαι φησι τοῦ Θεοῦ τὸν Κάδμον οὐ μουσικὰν ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν οὐδὲ τυρφεράν οὐδὲ ἐπιγελασμένον τοῖς μέλεσιν, ubi negationem post Κάδμον ἐπιεικνάν esse viderunt Reinkius Animadv. Vol. II. p. 250. qui perperam ὀρθάν malebat, et Schneiderus aliiq̃ue, primus quidem Theod. Canterus V. L. II, 22. Adde Plutarchum de animae procreat. c. 33. ὁ δὲ τῷ Πινδαρῳ ποιῆσαι τὸ ἐπικηδεῖον,

Ἀρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὄδῃ, καὶ φίλος ἀστοῖς,
εὐαρμοσίαν δηλὸς ἔσται τὴν ἀρετὴν ἠγούμενος, ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ Θεοῦ
φρονὶ ἐπακούοντος οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμῳ, ubi Wyttien-
bachius conicit: ἐπακούειν μουσικὰν ὀρθάν καὶ ἄρθμον ἐπιδεικνύμενον. Dele illud
καὶ ἄρθμων, et Plutarchi manum tenebis: atque ita iam Heynius locum constituit,
nisi quod cum Schneidero legebat ἐπακούοντα. Priora verba incerta sunt; cetera haec
fuerunt:

Μουσικὰν ὁρθὰν ἐπιδεικνυμένου,

Est de nuptiis Cadmi et Harmoniae, in quibus Apollo cum Musis cecinerant: cf. Pyth. III, 88 sqq. Itaque non dubito hoc ad primum Hymnum referre, ubi Harmoniae nuptias memoratas vidimus. Neque obesse puto verba Aristidis: διέξιον περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαίνοντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῇ μεταβολῇ: quidni enim Pindarus hymnum illum talibus sententiis distinxerit? Ceterum in simili nexu orationis Cadmi exemplo poeta usus est eo, quem modo attuli, loco Pyth. III, 88. Primo hymno convenit etiam numerus eius, quem posui, articuli: v. Fragm. Hymn. 1. vs. 4. Si tamen ei conjecturae aliquid tribueris, quam Fragm. Hymn. 13. proposui, verba Pindari Fragm. inc. 55. ex primi Hymni epodo petita esse, hoc, in quo occupati sumus, fragmentum non ex strophā, sed ex epodo primi huius Hymni superesse dixerim, idque respondere versibus Fragm. inc. 55. primo et secundo:

..... τοῦ θεοῦ

ἤκουσε Κάδμος μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου.

Deum audivit Cadmus musicam rectam proponentem.

5-

Ex eadem Pindari Theogonia Pindarici metri exemplum desumptum est ap. He-9
phaest. p. 52. indeque ap. Plotium de metr. p. 2663. Putsch.

ὅς καὶ τυπείς ἀγνώ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

At hic versus non unus apud Pindarum fuisse videtur, sed ex duobus exempli causa effectus a metrico, quippe ex antistrophicis illius petitus, quem p. 51. recitaverat Herphaestio: *πᾶτον μὲν εὐβουλον θέμιν οὐρανίαν*. Metrum hoc est:

ὅς καὶ τυπεῖς ἀγνώ πελέκει τέκετο

ξανθὰν Ἀθάναν.

Qui et sacra securi percussus flavam Minervam peperit. Schneidero coniciēte huc pertinet Etym. M. v. ἱππία: ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπεὶ ἐν τῇς πεγαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ἱππυον ἀνήγατο, ὥς ο' ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ: certe nihil huiusmodi in iis, qui servati sunt, Homerici hymni reperitur, neque apud Callimachum in Lavacro Palladis.

Quodsi illa verba de Pinderico hymno intelligenda sunt, primum hymnum spectari crediderim; sed obest illud ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος: nec credo Pindarum spectari.

6.

- 10 Ex alia strophæ eiusdem carminis petitus videtur versus ab Hephaestione p. 51. una cum illo de Themide positus:

Κεῖνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χειρῶν, ἀναξ.

Liberatis illis, o rex, tuis sub manibus. Est de Titanibus a Iove liberatis. Ἀὔσε δὲ Ζεὺς. ἀφ' οὗτος Τιτᾶνας, Pyth. IV, 291. Locus Hesiodi Theog. 501. Αὔσε δὲ πατρο-
κασπὴν γένους ὁλοῶν ἀπὸ δεσμῶν, huc non videtur pertinere: v. ibi Wolfium.

7.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

- 11 Pausanias IX, 16. princ. Οὐ πόρρω δέ ἐστι ναὸς Ἀμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμδος· δὲ ἔργον ἐστίν. ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐπ' Ἀμμωνίους τῷ Ἀμμωνι ὕμνος· οὗτος καὶ εἰς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἀμμωνι ἀνέθηκεν· ubi Schneidero iudice videtur ὕμνον in singulari legendum. Huius haud dubie initium est, quod refert Schol. Pyth. IX, 89.

Ἀμμων' Ὀλύμπου δέσποτα.

— — — — —

De Pindaro Ammonis cultore vide quæ dixi Oec. Civ. Ath. T. II. p. 258. Theoris Thebanorum ad Ammonium missi dicitur poeta mandatum dedisse anno mortis (v. Vit. Vrat. p. 9. extr.): tum fortasse hoc carmen transmissum.

8.

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

- 12 Mira extat de Pindaro narratio apud Pausaniam superstitiosum hominem IX, 23, 2. Λέγεται δὲ καὶ ὄνειρατος ὄψιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας· ἐπιστάσα ἡ Περσεφόνη οἱ καθυύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὕμνησθαι μόνῃ θεῶν ὑπὸ Πινδάρου, ποιήσιν μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ἄσμα Πινδάρου ἐλθόντα ὡς αὐτὴν. καὶ τὸν μὲν αὐτίκα τὸ χρεῶν ἐπιλαμβάνει, πρὶν ἐξήκειν ἡμέραν δεκάτην ἀπὸ τοῦ ὄνειρατος. ἦν δὲ ἐν Θηβαῖς γυνὴ πρεσβύτις γένους εἵνεκα προσήκουσα Πινδάρῳ καὶ τὰ πολλὰ μεμελετηκνῆα ᾄδειν τῶν ἀσμάτων· ταύτῃ Πίνδαρος ἐνύπνιον τῇ πρεσβύτιδι ἐπιστάς ὕμνον ἤσεν ἐς Περσεφόνην, ἣ δὲ αὐτίκα ὡς ἀπέλειπεν αὐτὴν ὁ ὕπνος, ἔγραψε ταῦτα, ὅπῃ τοῦ ὄνειρατος ἤκουσεν ᾄδοντος. ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἀἰδην εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσήνιος, δηλὰ ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἀρπαγῇ. Quod de Pindaro somniantē tradit, non repudiaverim: similia certe Socratis somnia habes in Platonis Critone et Phaedone: sed carmen ipsum Pindarus videtur ante mortem fecisse monente somnio, ut Socrates fabulas Aesopias, idque scriptum propinquare illi reliquisset: ut adeo hoc novissimum Pindari carmen fuerit, ut Fragm. 1 sqq. unum ex primis tenemus. Pro Proserpina male Cererem ministrat Vit. Vrat. p. 9. Ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστάσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνῃ τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

13.

- 17 Aristides T. II. p. 125. Πέπονθας ταῦτον τῷ Πινδάρου Πηλεΐ, ὃς τῆς τε θήρας δῆμαιοτε καὶ τὸν Εὐρυτλίωνα φίλον ὄντα αὐτῷ προσδέσφαιρεν, ubi Scholiastes: Μέμνηται ἐν ᾿Τμνοῖς Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτλίωνα τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα ἐν ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνδηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεὺς· φίλον δὲ λέγει, ἐπειδὴ συγγενὴς τοῦτου ἦν· Πηλεὺς γὰρ πρὸ Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμήλην εἶχε γυναῖκα, ὃ δὲ Ἄκτωρ ἦν πατὴρ Ἴρου, ὃς παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυτλίωνα. Addit Schneiderus: „Actoris filiam Πολυμηλίδα appellat Tzetzes ad Lycophr. 175. Alias scripturae varietates in hoc nomine reperies diligenter collectas apud Bachet de Meziriac sur les Épitres d'Ovide T. I. p. 41. Historiam Pelei illustrent loci Nicandri ap. Anton. Liberalem p. 38. Pausan. II, 29. Pindari Nem. IV, 90. (vulg.) Etymol. M. v. Ἀνίκιον, quae diligens lector comparabit;” et Heynius: „Propius ad rem spectant loci Apollodori III, 13, pr. et Notae p. 786 sq.” Fortasse ad idem carmen pertinet insigne fragmentum de Peleo inter incerta a me relatum num. 55. Ibi enim, ut hic, Argonautis iunctus Peleus est: quodsi illud fragmentum ex eodem hymno est, ex quo sua Aristides petiit, illud praecessit, narratio de caede Eurytionis successit. Postremo prope eo inclino, ut utrumque fragmentum ex primo Hymno fuisse putem, in quo etiam de Pelei fati dictum fuerit, sive quod Cadmo ut felicitate ita et calamitatibus similis fuit (cf. Pyth. III, 86 sqq.), sive Theogoniae serie eo deducente. Metrum certe fragmenti illius num. 55. tale est, ut in epodo primi Hymni illi versus potuerint positi esse. Cf. etiam ad Fragm. Hymn. 4.

14.

- 18 Etym. M. p. 821. 52. et Etym. Gud. p. 578. 42. v. ὠμήρῳσιν: Πίνδαρος δὲ ἐν ᾿Τμνοῖς, Ἐρίφων μεθομήρεον, ὅσον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον. Cave cum Sylburgio et Schneidero corrigas μεθ' ὁμήρεον et deinde πορευόμενοι: μεθομήρεος sive μεθομήρεος hoc loco est comes, ut explicat Etymologus, cuius etiam cetera verba vide eodem redeuntia. Ἐρίφων μεθομήρεος videtur Pan esse.

15.

- 19 Schol. Pind. Pyth. IV, 288. Ταύτην δὲ (Φοῖβου μητρὶν) ὃ μὲν Πίνδαρος ἐν ᾿Τμνοῖς Δημοδίκην φησὶν, Ἰππίας δὲ Γοργῶνιν, ut cetera omittam. Vulgo erat Δημοτικὴν: cod. Gott. Δημοτικὴν, ut ibi notavi. Cf. Müller. Orchom. p. 170. Pindarica forma erat Δημοδίκη.

16.

- 20 Antiaticcista in Bekkeri Lexicis Seguierianis p. 80. 8. Ἀρχαιότερον: Πίνδαρος ᾿Τμνοῖς. Pindarum huiusmodi formis frequenter uti notat Eustathius ad Odyss. β, p. 1441. 13. et ad Dionys. Perieget. vs. 172. quo pertinet ἀπονέστερον et ἀφθονέστερον in Olymp. II. item αἰδοῖσάτατον Olymp. III. Cf. Etym. M. v. αἰδοῖσάτατος.

17.

- 21 Lex. Seg. p. 359. Bekker. Anecd. T. I. Ἀγροῖος ἔλαιος: ἦν οἱ πολλοὶ ἀγρίελαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ᾿Τμνοῖς. Cf. Schneider. Lex. Gr. v. ἔλαιος.

18.

- 22 Quintilianus VIII, 6, 71. Exquisitam vero figuram huius rei (crescentis hyperboles alia insuper addita) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro

quem inscripsit "Τυμους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, non igni nec ventis nec mari, sed fulmini dicit similem fuisse: ut illa minora, hoc par esset. Cf. Nem. IV, 26. Isthm. V, 29. Quod de Pindaro librum suum "Τυμους inscribente narrat, notavi in Praef. Schol. T. II, p. X.

19.

Scholiasies Statii Theb. II, 85. „Ogygii, Thebani, ab Ogyge rege aut amne. Ogy- 23
gius, ait (Theb. I, 173.), aspera rebus fata tulere vicem. Sic Pindarus in Somniis:
* Opite *ἰωσδεεγρενοποννητηστανεσσπυ.*” Somnia putabam aliquando ad
hymnum in Proserpinam spectare, de quo vide supra Fragm. 8. sed nunc persuasum
habeo, scribendum esse in *Hymnis*, quo deducit lectio *somnis*, quae est in libris Frey-
singensi et Gudiano LIV. ut mihi nunciavit doctissimus Handius, qui de hoc loco
a me consultus sibi quoque *Hymnis* probari perscripsit. Ex reliquis litteris obscuris-
simis exculpsi haec: *ΩΓΓΓΕΙΟΤΣΔΕΕΥΠΕΝΟΠΟΛΙΝΗΤΕΕΤΑΝΕΣ*
ΑΠΠΥ, et conicio esse de Cadmo in Bœotia Ogygius inveniēte ibique Cadmeam ut
sibi condere liceret postulante, ut fere ita emendandum esset: *Ωγυγίους δ' εὔρεν,*
ὅπου πόλιν αἶτες τάνδ' ἐς αἰπύ: cui id quidem minime obesse censeo, quod non
Ogygius Hectenes, sed Aones et Hyantes in Boeotia reperisse Cadmus dicitur ex Pausa-
niae narratione IX, 5. Illud tenendum prope portam Ogygiam fuisse Cadmeam arcem,
de quo v. Müller. Orchom. p. 486. id quod nostram firmat lectionem. Possis etiam
αἶτησε coniciere. Ceterum pro *αἶτες* sive *αἶτησε* scriptum erat *ἦτε* sive *ἦτησε*, unde in
libris *ΗΤΗΕ*. Cadmum vero precibus primum sedem sibi postulassee, quis miretur
a Pindaro religioso homine narratum? Sed Cadmum pugna Aborigines vicisse perhi-
bent; nempe postquam precibus nihil impetraverat, ad arma itum. Post *ἐς αἰπύ* se-
quebatur verbum vel participium, *κτισθεῖσαν* vel simile aliquod, in hunc sensum: *ὅπου*
πόλιν αἶτες τάνδ' ἐς αἰπύ κτισθεῖσαν ἐξείναι οἱ οἰκίσειν. Ipsum *αἰπύ* bene convenit
rupi Thebanae, *ἡπαρᾶν Θηβᾶν μεγάλῳ σκοπέῳ* Fragm. inc. 106. Postremo mihi Han-
dius has lectionis varietates benigne transmisit, ex Freysingensi: opite. *ἰωσδεεγρε*
νοποννητηφλανεσσπυ: ex Gudiano: opite. *ἰωσδεεγρε* *φανωννητη*
φα. νεσσπι: postremo ex Monacensi: *οριγειωσδεεγρε* *νοποννητη*
φανεσσπινυ. Sed nihil ex his extrico melius.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

De indole Paeanum vide quae diximus Metr. Pind. III, p. 207 sq. et III, 13. p. 270.
Apollini dicatos fuisse et aliunde scimus et ex Menandro Rhetore de encom. p. 27.
Locus classicus est Procli ap. Phot. p. 523. *ὁ δὲ Παῖαν ἔστιν ἰδὸς ὥδης εἰς πάντας*
νῦν γραφόμενος θεοῦς, τὸ δὲ παλαιὸν ἰδὼς ἀπένεμτο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτεμίδι ἐπὶ
καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ἄδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ Προσῳδία τινες Πα-
ᾶνας λέγουσιν. Pindari Paeanem aliquem a Pæne cantatum esse tradunt veteres: v.
Parthen. Fragm. 2. praeterea Paeanum Pindaricorum meminit Plutarchus de mus. c. 9.

ubi plura de Paeanum scriptoribus, et Servius ad Virg. Aen. X, 738. Unde Pindarus opus suum, quod et hominum et deorum continet laudes, Paeanas vocavit, de quo loco dixi Praef. T. II. p. X. Hominum et deorum, inquit Servius; ut putes etiam aliorum atque Apollinis deorum venerationem Paeanibus complexum poetam esse, atque adeo humana nomina celebrasse: neque ego dubito et alios deos illia poetam cecinisse, cuius rei exemplum praebet Paean in Iovem Dodonaeanum, et homines eos esse laudatos, a quibus Paean dicabatur: sed Apollini tamen ipsi plurimos oblatos esse Paeanas vix est quod ambigas. Itaque ad Paeanas refero verba Pausaniae X, 24. Ἀνάκειται δὲ οὐ πόρῳ τῆς ἐστίας Θρόνος Πινδάρου· σιδήρου μὲν ἐστὶν ὁ Θρόνος, ἐπὶ δὲ αὐτῷ φασιν, ὅπου ἀφίκοιτο εἰς Δελφούς, καθέζεσθαι τε τὸν Πινδάρου καὶ αἶδειν ὅπουσά τῶν ἀσμάτων εἰς Ἀπόλλωνι ἐστίν: et Himerii locum Orat. III. pr. p. 428. Adde Aporphthegma p. 10. Schol. nostr. Παράγενομένος δὲ εἰς Δελφούς καὶ ἐρωτώμενος τί παρίσσι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε παιᾶνα: pro quo paulo aliter Philodemus de musica col. 21, 8. T. I. p. 91. Vol. Herc. καὶ τὸν Πινδάρου οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποιήσεσθαι διδύραμβον. In Paeanas commentatus est Didymus: v. Praef. T. II. et infra.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΗΓΘΙΟΝ, 1—5.

1.

Δ Ε Λ Φ Ο Ι Σ .

- 24 Schol. Pind. Nem. VII, 94. Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπόλεμον θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. ἐκείνοι γὰρ ἡτιώντο τὸν Πινδάρου, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη·

Ἀμφιπόλοισι μαρνόμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι

τὸν Νεοπόλεμον. Cum ministris sacrorum pugnantem de honoribus ex victimarum portione debitum perisse. Nam μοιριαν, non μοριαν legendum, Schneiderus recte animadvertit: quod quum Scholiastes postea explicet περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν τοῖς Δελφοῖς, non dubitavi corrigere μοιριᾶν περὶ τιμᾶν, quum vulgo accusativus singularis feminini legeretur. Adde Schol. Nem. VII, 150. ὁ δὲ Ἀριστόδημος, ὅτι μεμφθεὶς ὑπὸ Αἰγινήτων ἐπὶ τῷ δοκεῖν ἐν Παιᾶσιν εἰπεῖν τὸν Νεοπόλεμον ἐπὶ ἱεροσυλῆς ἐηλυθέναι εἰς Δελφούς, νῦν ὥσπερ ἀπολογεῖται εἰπὼν, ὅτι οὐχ ἱεροσυλῶν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ὑπὲρ κρεῶν φιλοτιμηθεὶς ἀντρεῖθη. Ex universa narratione carmen ante Nemeaeum septimum scriptum esse liquet. Metrum fortasse hoc est:

— — — — —

2.

- 25 Ad carmen aliquod Delphico deo dicatum refertur fragmentum apud Pausaniam X, 5, 5. ubi de tertio Delphico templo, quod abaneum fuisse non incredibile scriptori videtur: τὰ μέντοι ἄλλα, inquit, οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἥφαιστου τὸν καὶ τέχνην εἶναι, ἢ τὰ εἰς τὰς πόδας τὰς χουσάς, ἃ δὴ Πινδαρος ἦσεν ἐπ' ἐλείνῳ τῷ ναῶ·

Χρῦσαι δ' ἐξ ὑπερφύου αἶιδον Κηληδόνας.

οὗτος μὲν δὴ ταῦτα εἰς μῦθον, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν, Odyss. μ, 39. Hoc est interprete Romulo Amasaeo: Aureae cantabant e laquearibus Flexani-

mae. Pro voce Κηληδόνες Pausaniae textus habet Κηλήμονες. Corruptior locus est apud Galen. in Hippocr. π. ἀρθρ. T. III, p. 615. Bas. Καὶ Πίνδαρός φησιν ἐν ταῖς Πιαιάνι (τοῖς Παιάνσι): Χρυσαὶ αἱ δ' ὀδυμπεραί αἱ τοῦ αἰδον Κηλδόνες. Athenaeus VII, p. 290. E. τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσι τοὺς ἀκροαμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀθανάτισθαι. Hinc Eustathius ad Odys. μ, p. 1709. 56. Ἰστέον ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει ποιοῦσας τοὺς ἀκροαμένους ἐπιλαθίσθαι τῶν τροφῶν ὑφ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀθανάτισθαι. οὐ πάντῃ δὲ δήλον, εἴτε Κηληδόνας ἐκείνως ἐπιθετικῶς τὰς Σειρήνας λέγει διὰ τὸν κατ' αὐτὰς, "Ομηρος ἂν εἴποι, κηληθμόν, εἴτε καὶ ἄλλα τινὰ ὀδρικά δαιμόνια. Idem ad Odys. λ, p. 1689. 37. Ἐκ δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παρόγονται, ὧν Ἀθήναιος μέμνηται ὡς διελκυστῶν οὐδὲν ἔλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρήνες. Haud dubie vero Κηληδόνες dicuntur feminae aureis imaginibus expressae, χρυσαὶ ὥδοι, ut ait Pausanias; Ὑγγας vocat Philostratus vit. Apollon. VI, 11. p. 247. ubi de hoc templo: καὶ ἄλλου ἐδεήθη ναοῦ, καὶ μεγάλων ἤδη καὶ ἑκατομπίδων. ἐνὸς δὲ αὐτῶν καὶ χρυσᾶς Ὑγγας ἀνάψαι (Ἀπόλλων) λέγεται Σειρήνων τινὰ ἐπεχούσας (ἐπιχεούσας) περὶ θῶ; ubi Olearius recte confert Iyngas quattuor in regia Persarum ap. Philostr. ib. I, 25. p. 34. Χρυσαὶ δὲ ὕγγες ἀποκρέμνεται τοῦ ὀρόφου τέτταρες, τὴν Ἀδράστειαν αὐτῷ παρεγγυῶσαι καὶ τὸ μὴ ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους αἰρεσθαι. Ceterum quod ex vase Locrensi a Mich. Ardito (Illustrazione di un antico vaso trovato nelle ruine di Locri, Neap. 1791.) edito huc advocantur ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ, id quidem nihili est, neque ego commoveor Huschkii disputatione Anal. crit. p. 8 sqq. et in commentatione de inscriptione Vasculi Locris in Italia reperti, Rostoch. 1813. in lucem emissa. Nam pluralem Κηληδόνες uni puellae sedenti adscribi mirum est: neque omnino in illo vase legitur ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ, sed ΚΑΛΕΔΟΚΕ, ut viderat Zarillus in dissertatione a. 1792. impressa, et nobis Uhdenius, accuratissimus litterarum examinatore affirmavit, qui vas illud ipse inspexit et vitro optico litterarum ductus scrutatus est. Igitur sententia est: καλή δοκεῖς, quemadmodum in his vasculis frequentissima est inscriptio καλὸς et καλή. Scriptura est antiqua, in qua E pro η et ei usurpatur. Et hanc huius inscriptionis interpretationem dudum est ex quo docuit Villosionus Magas. encyclop. ann. VII. (1801.) T. II. p. 473 sq. quum Zarillus putasset explicandum esse: καλή δοκῆς, contra Graecae linguae usum. Quodsi ullus dubitationi locus relictus est, haec una erit, numne καλή δοκεῖ legendum sit, propterea quod ἷ etiam Iota est in aliquot titulis valde antiquis, ut in columna Naniana et aere Petiliensi. Attamen praefero illud δοκεῖς. Quibus perscriptis nuperrime incidi in similem titulum Atticum tegulae impositum, quae nunc in domo Fauvelii est (Fouqueville Voyage dans la Grèce, Par. 1820. T. IV, p. 74.); ibi legitur: ΙΗΠΕΟΣ ΚΑΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΕΙ ΔΟΚΕΙ, hoc est "Ιππιος καλὸς Ἀριστομηδεὶ δοκεῖ, ubi iam ipsum verbi δοκεῖν in hac re usum tenes. Valeant igitur Locrenses istae Κηληδόνες. Sed pulchre Huschkii Vitae Sophoclis restituit Κηληδόνα χαλκίην, ubi vulgo χελιδόνα, et Luciani Nigrino T. I. p. 41. Κηληδόνας, ubi erant αἰδόνες. Versus cave cum Hermannō ita restituas Dorio fere modo: χρυσαὶ δ' ὀδυμπεραί αἱ τοῦ αἰδον Κηληδόνες.

Lectionem χρυσαὶ satis tuentur Pausanias et Galenus, apud quem inde depravatum χρυσαὶ αἱ. Metrum fuit paulo liberius, quale etiam in priori fragmine fuisse conieci, idque fortasse tale fuit:

Χρύσειαι δ' ἐξ ὑπερώου
ἄειδον Κηληδόνες.

.....
.....

nisi Pindarus divisim dederat ὑπερωῶν. Postremo quaeri potest, ubi illae Κηληδόνες in Delphico templo fuisse dicantur. Equidem arbitror dici *sub tecto suspensas*, ut Iynges in regia Persarum; unde Philostratus utitur voce ἀνάηαι. Conferri potest, quod etiam donaria Delphis sub tecto suspensa reperiuntur Pyth. V, 34—42. ubi non solum κρέματα suspensa currus instrumenta (ἵντη δαίδαλα) esse docet, sed simul patet sub tecto sive lacunari ea suspensa esse, ubi etiam Cretense illud signum haud dubie pendeat. Hinc vs. 39. *aedicula*, quam ibi significavi intelligendam esse (Explicatt. p. 287.), quum alii de templo cogitarent, non simpliciter appellatur, sed pars aedicularae, κυπαρίσσινον μέλαθρον, hoc est proprie cupressina in medio lacunari trabs; hinc τῆγος Παρνάσιον deinceps dicitur: inde etiam κάθισσαν explicandum ad tectum rediens. Atque ita locum de Flexanimis intellexit iam Amasaeus.

3.

26 Quartum templum Delphicum illud est, quod Trophonius et Agamedes extruxerant (Pausan. X, 5.), quae res pervulgata. Igitur post tertii templi mentionem a Pindaro factam conicias de quarto eundem in eodem carmine egisse, atque huc referenda esse verba Plutarchi Consol. ad Apollon. p. 335. Tub. Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν τεῶν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰεὶν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγελιασθαι εἰς ἐβδόμην ἡμέραν (in diem tertium Cic. Tusc. IV, 47.) ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐχαρίσθαι παρακείμενους, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προεταχθὲν τῇ ἐβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι. λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, οὐκ οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκέλευε εἰστέν. Omitto cetera.

4.

27 Postremo ad Delphici templi descriptionem haec spectant apud Strabonem IX. p. 642. C. 643. A. Ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφειθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς γασσι. Schneiderus: „Fabulam copiose narrat Schol. Pindari ad Pyth. IV, 6. qui tamen ipsius Pindari non meminit, sed simpliciter ait: λόγος τις τοιοῦτος περιηγεῖ. Habet eandem Claudianus XVI, 11. ubi v. Gesn. Conf. Plutarchus de def. orac. p. 409. ed. Franc. (initio libri), Schol. Sophocl. Oedip. T. 489. Pausanias X, 16. Τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾧ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν.” De terrae umbilico habes etiam Pyth. IV, 74. παρὰ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ματέρος, Pyth. VI, 3. VIII, 62. XI, 10. Nem. VII, 33. sed de aquilarum concursu nihil in Epiniciis est; neque Strabo, accuratus scriptor, ob solam aurearum aquilarum mentionem Pyth. IV, 4. iniectam dixerit προσπλάσαντες καὶ μῦθον ὃν φησι Πίνδαρος. Igitur haec praeter Epinicia in alio carmine prodita uberius arbitror; in quo me illud confirmat, quod Pausanias non univ-
erse ad Pindarum passim haec tangentem, sed ad certam quandam provocat,

in qua Pindarus consentientia Delphis pronuntiaverit: illi vero Paeani, in quo de Delphiciis templis poeta dixerat, illa optime vindicari quis negaverit?

5.

Huc referre non dubito Schol. Aeschyl. Eumen. 2. ad verba Πρωτόμαντιν Θέμιν· 28 Πίνδαρος φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθούς τὸν Ἀπόλλωνα· διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐξέηται αὐτὸν ἢ 17.

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ, 6—9.

6.

Paeonem in Dodonaeum Iovem extitisse fragmentum proxime sequens fidem facit: qui fortasse tripodis Ismenii deductioni inserviebat; unde aptior paeanis denominationatio, quoniam Ismenius tripus ab Apolline non alienus. De re vide ad Fragm. Paeon. 15. Ex illius igitur carminis initio petita sunt verba haec:

Δωδωναίε μέγαςθενης, ἀριστοτέχνα πάτερ,

Dodonaeae potentissime, arte excellens pater; huius fortasse metri:

Habet Dio Chrysostomus Orat. XII. p. 217. D. Pindaroque primus vindicavit Theod. Canterus V. L. II, 11. Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 710. (indeque Eusebius P. E. XIII, 13.) post locum ex Nem. VI. princ. καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει, τὸν καὶ τὰς προκοπὰς κατ' ἀξίαν εἰς θεϊότητα παρεσχημένον. Plutarchus S. N. V. p. 11. "Οτι γὰρ ἡ περὶ τὴν ψυχὴν ἱατροία, δίκη δὲ καὶ δικαιοσύνη προσαγορευομένη πασῶν ἐστὶ τεχνῶν μέγιστη, πρὸς ἑτέροις μυρίοις καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον πάντων θεῶν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν. Idem Symp. Qu. 1, 2, 6. καὶ τὸν θεὸν ὄρας, ὃν ἀριστοτέχναν ἡμῶν ὁ Πίνδαρος προσείπεν. Praec. reip. ger. c. 13. ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης. De fac. in orbe lunae c. 13. ἢ τίνας γέγονε ποιητῆς καὶ πατὴρ δημιουργοῦς ὁ Ζεὺς ὁ ἀριστοτέχνας. Adv. Stoicos c. 14. ὁ δὲ πατὴρ καὶ ὑπάτος καὶ θεμίστιος Ζεὺς καὶ ἀριστοτέχνας κατὰ Πίνδαρον, οὗ δρᾶμα δῆπου μέγα καὶ ποικίλον καὶ πολυμαθὲς δημιουργῶν τὸν κόσμον, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων αὐτοῦ κοινωνόν συννοησομένων μετὰ δίκης καὶ ἀρετῆς ὁμολογουμένως καὶ μακαρίως. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. S. N. V. l. c. et Albert. ad Hesych. v. ἀριστοτέχνης.

7.

Schol. Sophocl. Trach. 175. de Dodonaeis columbis: Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι 30 φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὴν ἐς Λιβύην ἀφικέσθαι Θῆβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον, τὴν δὲ εἰς τὸ περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιάνιν.

8.

Strab. VII, p. 505. A. Πότερον δὲ γρῆ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, 31 ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὀμήρῳ κείσθαι, ἢ γραφῇ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐκ διόχου λέσθαι. Etym. M. v. Σελλοί: καὶ οἱ μὴν Ἑλλοὺς αὐτοὺς ἐξεδέξαντο, ὡς Πίνδαρος, δεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Σ ἀρχεσθαι τὴν λέξιν Σελλοὺς. Schol. min. ad Iliad. π, 234. Πίνδαρος δὲ Ἑλλοὺς αὐτοὺς κληθῆναι φησι χωρὶς τοῦ πρώτου Σ, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δευτέρου ὡς φανὶ πρώτου καταδείξαντος τὸ μαντίον. Paulo aliter Schol. Ven. qui et ea quae Etymologus prae-

11.

Schol. Apollon. I, 1086. ad locum de alcyone Argonautis omen offerente: *Εἰ-34*
λπε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. Eius vocem quum Apol-
 lonius ὄσσαν vocet, addit Scholiastes: *εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν·*
ὑπὸ γὰρ "Ἡρας ἦν ἀπειταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος. Notat Schneiders, partim in sche-
 dis: „Hinc Philostratus Imagg. II, 15. p. 833. ea, quae de Halcyonibus et Glauco
 Argonautis apparente tradit, ex Pindaro sumpsisse videri debet, aut ex Stesichoro,
 qui similiter, ut ex Aristot. H. A. V, 9, 4. coniciere licet. De Glauco diserte Pau-
 sanias IX, 22. *Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ*
ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ἄσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.
 De Glauco v. Athen. VII, p. 296. A. 89q." Cf. Heyn. ad Apollod. p. 416.

12.

Schol. Lycophr. 445. *Οἱ μάντιες οἱ ἐξάδες τοῦ ἐν Ἀθηαίοις τόπῳ Ἀβδήρων τιμω-35*
μένοις Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν. Ἀθηαίοις pro Ἀθηαίνοις
 scripsit Müllerus praeter cod. Vat. provocans ad Stephanum Byzantium, apud quem
 Ἀθηὰ erat γῆς Ἰβηρίας, ubi eodem auctore altera, quae dicebantur, Abdera sita.

13.

Plutarchus de musica c. 15. *Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ36*
Ἀῖδιον ἀρμονίαν πρῶτον διδασχθῆναι ὑπὸ Ἀνθίππου. Addidi verba ὑπὸ Ἀνθίππου a
 Valgulo expressa, quod notavit iam Burettus Mem. Acad. Inscr. T. XIII, p. 231.
 Vide Pollux. IV, 78. ubi discimus hoc de harmonia συντονολυδιστὶ intelligendum esse.
 Cf. nos Metr. Pind. III, 8. p. 237. Ceterum in nomine variant libri: alii habent Ἀν-
 τιφον, Valgulus, ut videtur, Ἀντιππον legerat; neque hoc, etsi nomen Anthippe con-
 trario modo scribitur, improbandum, quia in compositis ex substantivo ἵππος aspiratio
 haud raro negligitur, et proprium plurium heroum nomen est Antippus. Sed harmo-
 niae Lydiae inventor fuit Antiphus Maeonius, ex qua gente Antiphus heros ap. Hom.
 Iliad. β, 864.

14.

In eo Paeanie Niobae et liberorum eius fata ab Apolline et Diana peremptorum37
 exposuisse Pindarus liquet: nec dubito huc referre, quod de numero liberorum Ni-
 obae apud Pindarum tradito narratur. Aelianus V. H. XII, 36. *Ἀλκμάν δέκα φησὶ,*
Μίμνερος εἴκοσι καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους. Gell. N. A. XX, 7. Euripides [et
 Pindarus] bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos. Plura de
 Niobae liberis Schol. Eurip. Phoen. 162. ubi v. Valck.

15.

Postremo huc congeram quae ex Didymi in Paeanas commentario commemoran-38
 tur, etsi ea iam in Praefatione T. II. proposui: unde colligas, quas res Pindarus in
 Paeanibus hinc illinc tractaverit. Primus locus est ap. Ammon. *Θηβαῖοι καὶ Θηβα-*
γενεῖς διαφύρονται, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φη-
σίν· καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τοῦτον Θηβαγενεῖς πέμποσι τὸν χρύσειον εἰς Ἰσμήνιον ἱερὸν,
 ut Koenius correxit ad Gregor. p. 225. Vulgo *Ἰσμηνὸν πρῶτον.* Aliter mutilum hunc
 locum tractabat Valck. ad Ammon. p. 97. Cf. Schol. Pyth. XI, 5. Herod. V, 59. et
 Pausan. IX, 10. qui de aliis tripodibus aereis, quos dicabant daphnephoroi. *Τρίποδη-*

φορικὰ μέλη apud Boeotos commemorat Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 525. ubi quae narrantur de tripode Ismenio Dodonam misso, ea explicat Müller. Orchom. p. 385. quem confer etiam p. 397.

- 16.
- 39 Alter Didymi locus est ap. Schol. Pind. Pyth. XII, 45. *Εἰρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς*, quae verba in iis posita sunt, quae de calamis tibiarum ad confectionem aptis in Cephiso nascentibus Scholiastes dicit: unde Schneiderus in schedis coniicit huc referenda fragmenta, quae de Tilphussa et Copaide Strabo et Stephanus praebent. Sed tutius duxi illa in incertis relinquere.
- 17.
- 40 Tertius locus habetur ap. Schol. Olymp. I, 26. *Περὶ δὲ τῆς Δωρισιτὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνотатόν ἐστιν*, ubi olim potē p. ὅτι legebatur.
- 18.
- 41 Quartum edidi ad Olymp. II, 70. *Ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαῶ, καθὰ καὶ Μναστας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει.*
Λαῖε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.
- 19.
- 42 Quintus extat ad Pyth. VI, 4. *Ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται*; atque iterum: *ἐκεῖ γάρ (ἐν Πυθοῖ) ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* Haec ad Paeanem Delphis scriptum pertinere coniecimus.

IV.

Δ Ι Θ Υ Ρ Α Μ Β Ο Ι.

Pindari Dithyrambos grammatici in duos redegerant libros, quod ex Vit. Vrat. p. 10. discimus; et primus liber citatur apud Scholiasten Pindari et Etymologum, ubi Sylburgius recte primum librum, non primum carmen intelligit. Laudem horum carminum, quippe virilium et pro generis ratione satis gravium v. ap. Aristid. T. II. p. 295. quem locum adscripsi Hymn. Fragm. 4.

1.

- 43 Ex primo libro duo tantum loci citantur, quorum alter ap. Schol. Pind. Olymp. XIII, 25. *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ἀπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθυράμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Ἄρσινθῳ.*

2.

- 44 Etym. M. v. θώραξ, p. 460. 35. *Καὶ θώραξ ὁ δευτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπλεῖσθαι οἶνον θωράσασθαι (corrige θωράσσεσθαι) λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει· Πρὸς τοὺς συμπότας θωράζομαι, εὐωχηθήσομαι ἢ μεθύσθησομαι· καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρῶτῳ· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἄλλοις.* Meletius de natura

hominis intp. Nicol. Petreio p. 86. Thorax igitur locus, qui alimentum accipit, est. Quidam autem vino madentem θεωρήσασθαι dixerunt, ut Hippocrates: λεμόν εώρηξες λύει, Ebrietas, inquit, famem solvit. Et Pindarus in Dithyrambis: Ἀλόχῳ ποτὶ θεωραχθεὶς ἐπέχρειν ἀλλότρια, quod facit: Uxorem vino quandoque madidus falsis insimulavit. Graeci Meletii codex Monacensis, cuius scripturam mecum communicavit Schulzius, theoloci Vratislaviensis, nullam offert memorabilem varietatem, habetque ἐπέχει ἀλλότρια: in Cracoviensi libro Pindarica omissa sunt. Verum Schneiderus in schedis assecutus est, ἐπέχρειν. Fragmentum igitur hoc est:

Ἀλόχῳ ποτὶ θεωραχθεὶς ἐπέχρειν ἀλλοτρίῳ.

Uxorem alienam aliquando ebrius aggrēdiēbatur. Iliad. π, 352. ὥς δὲ λύκοι ἄρρεσσιν ἐπέχρειν ἢ ἐρίφουσιν. Vocem θεωραχθεὶς hoc significatu usurpat etiam Theognis vs. 884.

ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ, 3—4.

3.

De Pindaro Athenis in Dionysiis duo carmina faciente narrat Himerius Orat. XI. extr. 45 quae quidem carmina haud dubie dithyrambica erant. Eximium fragmentum servavit Dionysius Halicarnassensis de compos. verb. c. 22. p. 304 sqq. ed. Schaeff. ut exemplum austeri generis dicendi, cuius priores deinceps versus paulo argutius examinat inde a p. 308. his praemissis: Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐστὶν ἰσχυρὰ καὶ σιγῶν καὶ ἀξιοματικά, καὶ πολὺ τὸ αὐστηρὸν ἔχει, τραχύνει τε ἀλύπως καὶ πικραίνει τὰς ἀκοὰς μετρώς, ἀναβιβλῆται τε τοῖς χρόνοις καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἀρμονίαις, καὶ οὐ τὸ θεατρικὸν δὴ τοῦτο καὶ γλαφυρὸν ἐπιδείκνυται κάλλος, ἀλλὰ τὸ ἀρχαϊκὸν ἐκείνο καὶ αὐστηρὸν, ἅπαντες ἂν εὖ οἶδ' ὅτι μαρτυρήσαν οἱ μετρίαν αἴσθησιν ἔχοντες περὶ λόγους. Est initium dithyrambi, ut ipse dicit: eum vero Atheniensibus scriptum esse ipsa verba docent. Sitne ex priore an secundo libro, ignoramus. Neque Uptonus audiendus, qui e voce δεύτερον satis inepte colligit, secundum hoc carmen in Pindari Dithyrambis locum obtinuisse, quum potius inde colligere debuisset, duos poetam Atheniensibus Dithyrambos fecisse, atque hunc a Pindarico choro post priorem cantatum esse: quamquam ne hoc quidem inest, quia id δεύτερον alium plane sensum includit infra explicandum. Post Barnesium de hoc carmine bene meruit Hermannus Annot. ad Olymp. VIII. a quo tamen in multis discedo. Accipe igitur verba, proat legenda videntur; item metrum praeclarum, quod tamen non omnibus locis plane certum est. Antistrophica non insunt; et verisimile est Pindari aetate Dithyrambos non iam, ut olim, antistrophicos fuisse.

Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι,
ἐπε τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἷτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυνόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις

- 5 οἰκνεῖτε πανδαλδαλὸν τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
λοδετὰν λάχετε στεφάνων
τὰν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν, Διόθιν τέ με σὺν ἀγλαῇ
ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾷ διύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,

- 10 τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν τε καλούμεν. γόνον ὑπάτων μὲν πα-
 γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.

Ἐν Ἀργεῖα Νεμέα μάντιν οὐ λανθάνει
 φοῖνικος ἔρνος, ὅπότε οἰχθέντιος Ἥρᾶν θαλάμου
 εὐδομον ἐπαῖωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεια.

- 15 τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἔραται
 ἰὼν φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχεῖται γ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεῖται Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροῖ.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

- 5 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

- 10 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

- 15 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Accipe interpretationem Henr. Stephani hinc inde relictam. *Adeste in chorum, Olympii, et inclytam immittite gratiam dii, frequentem qui urbis umbilicum thurè perfusum sacris Athenis teritis et artificiose ornatum illustre forum: violis revinctas accipite coronas ac vere decerptas libationes, et a Iove me cum splendido carmine invisite huc profectum secundo loco ad redimitum hedera deum, quem Bromium quemque Grandistrepum mortales vocamus. Summorum prolem patrum celebraturus mulierumque Cadmearum adveni. Apud Argivam Nemeam vatem non latet palmae ramulus, quando recluso Horarum thalamo odoratum persentiscunt ver plantae nectareae: tunc, tunc sparguntur super immortali terra amabiles violarum crines, et rosae comis miscentur, sonantque voces carminum cum tibiis, sonant Semelam taenia redimitam chori.*

Varias lectiones vide in editionibus: ego tantum potissima assero. Ἐν χορὸν ex vs. 1. habet Gregor. Cor. de dial. p. 355. ed. Lips. Vs. 3. dubites, qui sit ὀμφαλὸς ἄσπερος: apud Simonidem ὀμφαλὸν πόλιν esse curiam (βουλευτήριον) docui in Prooe-

mio catal. lect. Univ. Berol. aestiv. a. 1818. hoc loco quum, quominus de Dionysio theatro, prytaeo, odeo cogites, et alia impediunt et fori mentio insigniter ornati, necesse est aut curiam itidem, aut tholum ad forum positas intelligi: quarum alterutram umbilicum urbis vocari eo est probabilius, quum in eodem loco Μητροῦον fuerit. V. nos Oec. civ. Ath. T. I, p. 435. Praestat autem tholum intelligi, ubi prytaes; quae vel ob rotundam formam umbilici nomine vocari potuit: ibidem cyclii chori, quibus dithyrambi scribebantur, agi optime poterant, nondum tum odeo extructo, nec Dionysiaci theatro ad hanc rem, ut videtur, accommodato. Ceterum forum est vetus, ad Pnycem. Quod vero forum πανδαλιδιον dicitur, inde cernas dithyrambum hunc post crematas a Persis Athenas splendidiusque instauratas scriptum esse. Vs. 4. libri Ἀθήναις. Vs. 6. 7. codices variant. Vulgata est: ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπων λοιβάν; in Hudsoni collationibus afferitur scriptura ἰοδέτην, quam habet etiam Ald. et Guelph. cuius collationem Schneidero debeo: deinde Hudsoni libri λάχετε et ἐαριδρέπων, Ald. Monac. λάχετε, cod. l. λάχει, Guelph. primum λάβετε, deinde in repetitis verbis λάχεται: Ald. τάντ' ἐαριδρέπων, Monac. τάν τε ἀριδρέπων αἰοιδόν, R. τάν τε ἐριδρέπων, alius liber a Gerhardo collatus ἰαδέτων λάχετε στέφανον, τάν τε ἀριδρέπων αἰοιδάν: et αἰοιδάν in repetitione dedit Guelph. qui in priore loci textu dederat τ' ἀν τ' ἐαριδρέπων λοιβάν. Hermannus scripsit: ἰοδέταν λάβετε στέφανον τῶν γ' ἐαριδρέπων λοιβάν; quum olim dedisset ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπων λοιβάν: Gölleus edidit, ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τῶν ἐαριδρέπων λοιβάν. Mihi vero et codicum vestigia legenti et sensum spectanti nihil commodius visum est quam hoc:

ἰοδετῶν λάχετε στεφάνων
τῶν τ' ἐαριδρέπων λοιβάν.

Ἰοδετῶν est a recto casu ἰοδέτης. Στεφάνων ipse Dionysius agnoscit p. 320. Duae res videntur oblatæ esse, coronæ et libationes, quae floribus ex parte constabant vere decerptis. Ita Iunoni Argivæ herba Asterion praebeatur, indeque coronæ nectuntur; ita Sicyone Eumenidibus offeruntur μελικρατος σπονδὴ καὶ ἄνθη: v. Pausan. II, 17, 2. et 11, 4. Vs. 8. olim πορευθέντες, quod emendavit Heynius. Deinde nonnulli libri, in his Guelph. in repetitione, pro vulgato αἰοιδαῖς praebeant αἰοιδάν: sed idem superius cum Aldo αἰοιδάι, unde αἰοιδᾶ duxi. Quo posito iam liquet legendum esse ἀγλαῖ, ubi vulgo ἀγλαῖα. Heynius malebat ἐν αἰοιδαῖς. In voce κισσοδέταν variant libri: alii κισσοδόταν, alii κισσοδαῖ, alii κισσοδέταν, Guelph. τὸν κισσοδόταν θνητόν, ut R. θνατόν; et τὸν κισσοδᾶ. habet etiam Ald. et Hudsoniana collatio: τὸν κισσοδαῖ cod. Gerh. Mox vulgo ὃν Ἐρμόιον, ὃν Ἐριβόαν: quod recepimus, est in pluribus codicibus, etiam in Guelph. Ἐριβόας Ἐριμῆ est apud Simmiam in Ovo. Deinde vulgo γόνον ὑπάτων τε πατέρων, ad quod statim recurram; in aliis libris, etiam in Guelph., habetur ὑπάτων γόνον μὲν πατ. Mox vulgo μέλομεν; Hermannus μελομένοι. Sed Hudsoniana collatio praebebat μέλπε, neque aliter Ald. Guelph. et pro eo μὲν τε γυν. cod. l. Post μέλομεν vulgo legitur: γυναικῶν τε Καδμεῖαν Σεμίαν. At nomen Σεμίαν prorsus subditicium est, fluxitque ex glossemate: quod ipsa dialecti ratio ostendit, quum in libris, ex quibus illa vox manavit, scriptum sit Σεμίην. Sententia postulat ut legatur γυναικῶν τε Καδμεῖαν, quo reducto apertum est pro voce Σεμίαν scribendum esse ἔμολον, quod pro illa praebeant Ald. Guelph. et collatio Hudsoniana. Iam ex librorum vestigiis corrige μελόμεν, hoc est ὥστε μέλπειν. Olymp. XIV, 18. Ἀυδῶ δ' Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ — αἰδῶν ἔμολον. Isthm. IV, 23. σὺν Χαρίσιν δ' ἔμολον Λάμπωνος νοῖς τάνδ' ἐς εὐνομον πόλιν. Sed emendato γυναικῶν

τε Καδμειᾶν praestat insuper scribi γόνον ὑπ' αὐτῶν μὲν πατ. prorsus ut vulgo, nisi quod μὲν ex pluribus libris dedimus pro τε, suffragante Guelph. Μὲν et τε sibi respondent. Mox recte correctum est Ἀργεῖα; vulgo Ἀργία. Sed quid vatis apud Argivam Nemeam commemoratio vult? Hoc neminem intellexisse arbitror; sed unus Heynius ignorantiam fassus est. Quippe hieme celebrabantur Nemeaei ludī, paulo ante ver; Nemeaeis autem ludis quum Pindarus, ut solebant poetae, interfuisset, scripsit postea hunc dithyrambum: in quo verbis illis hoc significat, sese, etiamsi Nemeae esset, non latuisse ibi versantem futura Athenis Dionysia vere celebranda. Unde autem futura Dionysia auguratus erat? Haud dubie ex anni tempestate, vere iamiam appropinquante. At quid est φοίνικος ἔρνος? Si Odyss. ζ, 163. et Hesych. v. φοίνιξ contuleris, palmae ramulum intelligi non dubitabis; neque a Nemea palma aliena est. Nam palma in Nemeaeis ludis, ut in plurimis, victori in dexteram dabatur: de quo Pausan. VIII, 48, 2. dixit quantum satis est: de Elea palma nota Horatii auctoritas Carm. I, 1, 5. IV, 2, 17. et in tabula Niciae, quam Augustus in curia posuit, Nemea cernebatur sedens supra leonem, palmigera ipsa, adstante cum baculo sene, cuius supra caput tabula bigae dependet, quae verba sunt Plinii XXXV, 10. Hinc etiam in anaglypho Herculi leonem devincenti adstans Nemea palmam tenet: v. Winkelmann. Mon. ined. P. I. tab. 65. Verum quomodo palmae ramulum non latere vatem Pindarus dicit? Immo ver appropinquans non latet Nemeae versantem. Dicat igitur aliquis, Pindarum sese ipsum vatem ferre, et Φοίνικος ἔρνος Bacchum esse ex Cadmo Phoenice oriundum, ut hic sit sensus: *Me vatem non latet Bacchus mox vere Athenis celebrandus*; generaliter et forma praesentis prolata sententiā, quae ex vulgari ratione debebat historico tempore ἐλαθεῖν pronunciari. Eam vero explicationem possis aliquatenus defendere: nam etsi φοίνικος ἔρνος ex usitato dicendi modo palmae ramulus est, potuit tamen poeta eam formulam in alienum detorquere sensum. Nam ἔρνος s. θάλος etiam prolem designat, ut apud Nostrum Σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, ἔρνος Τηλεσιάδα, ἔρνεσι Λατοῦς; et quemadmodum palma ex Phoenicia allata est et huius terrae insigne habetur, unde palma in Phoeniciae nummis, ita Bacchus a Phoenice Cadmo originem ducit. Sic quidem Φοίνικος hoc loco foret nomen proprium. Atque ut lusum hunc a Pindari ingenio non abhorrrere doceas, attuleris similia, licet paulo minus arguta, Ὀλβίων ὁμῶνυμε Λαρδαγιδᾶν de Alexandro, et Ζαθέων ἱερῶν ὁμῶνυμε de Hierone. Sed sperno has subtilitates. Simplicior ratio est, ut μάντις sit sacerdos et augur Nemeaeus, qui sacram custodiat palmam. „Is palmae germina mature observat, inquit: ex quibus germinibus, quae ut ceterae plantae appropinquans sentiunt ver, una cum vere Dionysia futura augurari licet. Itaque ego nunc Nemea Athenas profectus sum.” Praeterea quod Nemeā Athenas venit Pindarus, eo pertinet illud Διόθεν με πορευθέντα πρὸς κισσοδέταν θεόν, hoc est a Iove Nemeaeo Athenas ad Bacchum; postremo inde explicandum δεύτερον, post Iovem patrem secundo loco ad Bacchum filium. Ita demum optime omnia connexa sunt. Ceterum Ald. Guelph. et Gerh. φοίν. ἐναντῶν, Monac. φοινικοειδῶν. Pro voce ἐπαῖωσιν, quam Schaeferus bene defendit, cod. l. non male ἐπάγοισιν. An fuit ἐπαῖοισιν? Mox libri plures βάλλετε, ut cod. Gerh. Deinde Guelph. ἐρατάν: cod. Gerh. ἐραταὶ Ἴων φῶβαι, ut alii plures, qui tamen φοβαί. Postremo, ne omnia sine fructu enumerem, alii οἰχνεῖτ', in quibus est cod. Gerh. et deinde οἰχνεῖτε; alii ut vulgata ἡμνεῖτε, alii οἰχνεῖτ' aut οἰχνεῖτ' ὁμφαῖς, ut Guelph. Sed cod. V. ἀχεῖτε; ὁμφᾶ vero cum littera Iota plures. Verum restituit Hermannus Apollonium Dyscolum Syntax. p. 223. secutus, qui ex hoc loco laudat ἀχεῖται ὁμφαὶ μελῶν σὺν αὐλοῖς. Exemplum mediae vocis idem attulit ex So-

phocl. Oed. Col. 1500. neque obtemperandum Ruhnkenio ad Hymn. in Cerer. 496. corrigenti ἀχέτω. Particulam *r'* additam post prius ἔχειται de suo Hermannus adiecit, et recte. Tantum de insigni hoc fragmento, ex quo uno qualis dithyrambus fuerit, plane perspicitur: et spero id nunc et recte emendatum esse et intelligi tandem posse. De metro multa dicere non nunc animus est: qui Pindari carmina viva voce non tantum recitare didicerint sed etiam canere, ii quid in eo praestabile sit, intelligunt: cantu enim in hac particula, siqua alibi, opus est, quod canentibus scribebat Pindarus: ceteris si praeceperis, surdis praeceperis auribus. Equidem divinos hos numeros voce, auribus, mente identidem examinatos, spectato simul rhythmico Pindari usu, demensus sum: nec puto melius inveniri posse. Vs. 10. primum post καλομεν finiveram; at saepius pensitato sono coaluerunt quae coniuncti: est tamen diaeresis post καλομεν, ut solet in choriambis. Vs. 14. initium numeri potest etiam hoc statui: — $\cup \cup \cup$: sed praefero quod supra posui. Vs. 15. nota insignem vim paeonis tertii $\cup \cup \cup$ sequente arsi dactylica in voce gravi τότε βάλλεται. Vs. 17. 18. autem basium spondiacarum pondus et vs. 5. 15. 18. paeonis quarti in fine positi impetus vel hebetiores aures ferient.

4.

Schol. Aristoph. Acharn. 673. ad verba Πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν: Παρὰ 46 τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διδυράμβων. Αἱ λιπαραὶ καὶ ἰοστεφάνοι Ἀθῶναι. Vulgo male Ἀθηναί. Suidas v. ἰοστεφάνοι eadem habet, sed omisso αἱ; item Zonaras p. 1114. confuse: Ἰοστεφάνοι, λιπαραί. Πίνδαρος. Ἰοστεφάνοι Ἀθηναί. Ἀθῶναι λιπαραί Pindaro etiam Nem. IV, 18. Isthm. II, 20. Aristophanes vero ibidem idem epitheton respicit, eoque et ipse alibi et tragici usi sunt. Idem Aristophanes Eqq. 1326. triplici epitheto utitur: ὦ τὰι λιπαραὶ καὶ ἰοστεφάνοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθηναί, ubi Schol. ἀπὸ Πινδάρου παρῶδηται. Hinc auguror etiam apud Nostrum post ἰοστήφ. aliud adiectum fuisse adiectivum, cui suum ἀριζήλωται Aristophanes metri causa substituerit: et succurrunt plures loci, qui λιπαρὰς καὶ αἰοδίμους Ἀθῶνας commemorant. Schol. Aristoph. Nub. 298. Πίνδαρος. Λιπαραὶ καὶ αἰοδίμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῶναι. Philostrate. Imagg. II, 12. ἐξ Ἑμπεδοκλή (αἱ μέλειται) τάχα ἤκουσαι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοδίμων (Αθηναίων)· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάζει Πινδάρῳ. Lucian. Encom. Demosth. c. 10. T. III. p. 498. οὐκ Ἀθηναί μὲν αὐτῷ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ αἰοδίμοι καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα; Cf. Iulian. Or. I. p. 8. C. et quae ibi affudit Wyttenbach. Bibl. crit. T. III. P. 1. p. 49. Damascius ap. Suid. v. Σουπηριανός: Ἐν ταῖς λιπαραῖς καὶ αἰοδίμοις Ἀθήναις ἀνηγορεύετο σοφιστής. Plutarchus Thes. 1. τὸν τῶν καλῶν καὶ αἰοδίμων οἰκιστὴν Ἀθηναίων. Idem de glor. Ath. c. 7. Ἐν τοῖσι Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσέειπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι ταῖς Φονιέχου τραγωδαῖς καὶ Θέσπιδος ὄρθουν τοὺς Ἕλληνας, ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτὸς, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαινήν κρητὶδ' ἐλευθερίας, ἐπὶ τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκῇ καὶ Πλαταιαῖς ὥσπερ ἀδαμάντινοι στήθεζαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος παρέδοσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις: ubi ultima huc non pertinent in incertis fragmentis a nobis relictis, quippe metro diversum carmen demonstrante. Idem Apophth. Lac. divers. p. 236. T. II. ed. Tub. Πινδάρου γράψαντος· Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθηναί. Λάκων ἔφη καταπσεῖν ἂν τὴν Ἑλλάδα ὀχυρόμηνον ἔρεισματι τοιούτῳ. Cf. Liban. Apol. Socr. T. I. p. 657. D. adv. Aesch. T. II. p. 688. D. ed. Morell. Athen. V, p. 187. D. Aristid. Panath. T. I. p. 96. Eustath. ad Iliad. β, p. 284. 5. Schol. Pind. Pyth. II. inscr. ubi λιπαρὰς Ἀθήνας Pindaricum esse dictum notatur. Ob has laudes Thebani

Pindaro mulctam inflixerunt, Athenienses praeium et honorem decreverunt, quippe post pugnam Salaminiam et Plataeensem, recenti adhuc Thebarum Medismo; qui etsi non plebis post res Plataicas rempublicam administrantis, sed optimatum fuerat, potuit tamen poeta ab ipsa plebe puniri, quod Athenas laudando Thebis aliquid detraxisset. Auctoritates hae sunt: Isocrates π. ἀντιδόσ. p. 87. ed. Orell. *Ἐὶ Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἐνὸς μόνου ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ῥέισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ δωρεὰν μυριάς αὐτῷ δοῦναι δραχμαίς.* Minorem pecuniam definit Vit. Vratisl. p. 9. re aliter narrata: *ῥέισμα δὲ τῆς Ἑλλάδος εἰπὼν Ἀθήνας ἐξημῶθη ὑπὸ Θεβαίων χιλίας δραχμαῖς (χιλίας δραχμαῖς), ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι:* unde habet Tzetzes ad Hesiod. p. 104. B. Personatus Aeschines Epist. IV. *Ἐν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανίππου ἐκαστοτὲ ἀκούεις λέγοντος· Αἱ τε λιπαραὶ καὶ ἀολδιμοί, Ἑλλάδος ῥέισμα, Ἀθηναι· καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θεβαίου τὸ ἔπος τοῦτ' ἐστὶ λέγοντος, καὶ ὅτι ἐξημῶσαν αὐτὸν Θεβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλὴν αὐτῷ τὴν ξημίαν ἀπέδωσαν μετὰ τοῦ εἰκόνη χαλκῇ τιμῇσαι etc.* quem honorem Thebanos ei non habuisse Athenaeus docet I, p. 19. B. Pausanias I, 8. *καὶ Πίνδαρος ἄλλα τε εὐράμενος παρὰ Ἀθηναίων καὶ τὴν εἰκόνα, ὅτι σφᾶς ἐπήνεσεν ἔσμα ποιήσας.* Rem pervertit Thomas vit. p. 4. ut a nobis edita est. Neque vero has laudes integrum carmen constituisse, sed interspersa alii fuisse docet Liban. T. I. p. 657. his verbis: *μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίνων βραχέων δὴ τινων ὄντων.* Igitur illas in Attico dithyrambo fuisse conicio, in hunc fere modum:

Αἱ τε λιπαραὶ καὶ ἰουστέρανοι καὶ ἀολδιμοί,

Ἑλλάδος ῥέισμα, κλειναὶ Ἀθῶναι.

— — — — —

— — — — —

Et splendidae et violaceis sertis coronatae et carmine celebres, Graeciae column, illustres Athenae. Ἰουστέρανοι spectat ad ipsa sollemnia, quibus hic dithyrambus inserviebat, in quibus violaceas coronas usurpatas esse prius docet fragmentum. Postremo produco Himerium Orat. XVI, 2. ubi de Constantinopoli: Καὶ μοι δοκῶ (vulgo δοκεῖ) καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκείθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθέγγασθαι· ὥς τῆς Ἑλλάδος μὲν εἰπεῖν ῥέισμα μικρὸν, ὅπερ εἰς τὰς Ἀθήνας ἵσταται Πίνδαρος, πάσης δὲ τῆς ὑφ' ἡλίου ἡδιστον ἄγαλμα· σὲ μὲν καὶ Ποσειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλαυκοῖς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναῖδα, καὶ πανταχόθεν περιπτύσσει καὶ γέγηθε· σὲ δὲ Νηρηϊδῶν ἀλιπορφύρων χοροὶ ἄκροις ἐπισκιρτῶντες τοῖς κύμασι κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορεύουσι. σὸς ἑραστής οὐ ποταμὸς τις ἀλλόφυλος, ὅποια περὶ τινὰς πόλεις ποιητῶν φημι κομπάζουσιν etc. Ubi quum auctor dicat velle se Pindaricum carmen canere, si nihil nisi illud τῆς Ἑλλάδος ῥέισμα ex poeta sumpsisset, satis esset ridicule locutus: quapropter ego ex sequentibus haud pauca Pindari esse arbitror, quae si dialecto poetica et numero conveniente instruentur, dithyrambi indolem prorsus induent. Quin etiam poetica constructio servata est in illis κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορ. hoc est περιχορεύουσιν. Ad quod quem locum Wernsdorfius contulit Aristid. T. I. p. 471. de Smyrna: *χοροὶ νυμφῶν ἐν αὐτῇ τε καὶ περὶ αὐτὴν χορεύουσι*, is non plane geminus est. Quod vero de fluvio Himerius dicit, vide ne ei hoc quoque Pindarus in memoriam vocaverit: certe eodem auctore Eclog. I, 11. *ἐκμαίνει κατὰ τῆς Ἀεθίδος πηγῆς (Callirrhoe) τὸν ποταμὸν Πισσὸν ὁ γάμος.*

5.

Strabo X, p. 719. A. B. ubi de religionibus Phrygiis et Graecis apud Graecos 47 confusus: Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοίων· ὅτε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Πρὶν μὲν εἶρεπε σχοινοτονίας τ' αἰοῖσαι διθυράμβῳ·

μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβάς ἀπὸ τούτων φησί·

Σοὶ μὲν κατάρχει, μάτερ, πάρα

μεγάλοι ῥόμβοι κρυβάτων,

ἐνδὲκ' ἀγλάδων κροτάλια,

αἰθομένα δὲ δαῖς ὑπὸ ξανθῆς πεύκαις·

τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδεχθέντων νομῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυγῇ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. Dico primum de initio Dithyrambi, in quo libri variant. Cod. Mosc. Strabonis praebet *σχοινογονίας αἰοῖσαι*: et in singulari αἰοῖσαι ceteri omnes fragmenti auctores consentiunt, nisi quod Dionysii vulgatus textus sic de comp. verb. c. 14. p. 170. ed. Schaef. Ἄραρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ Σ, καὶ εἰ πλεονάσσει, σφόδρα λυπεῖ· θηριώδους γὰρ καὶ ἀλόγου μάλλον ἢ λογικῆς ἐφάρπτεσθαι δοκεῖ ὁ συριγμός. τῶν γούν παλαιῶν σπανίως ἐχρῶντό τινες αὐτῷ καὶ πεφυλαγμένους· εἰσι δὲ οἱ ἀσίγμους ᾧδας ὅλας ἐποιοῦν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοτενῆ φωνήεντα διθυράμβων καὶ τὸ σὰν κίβδαλον, ἀνθρώποι, ubi recte Monac. et cod. Gerh. ἀνθρώποις: paulo ante vero cod. l. ἤριπε σχοινοτενεί ατα οἶδα. Athenaeus X, p. 455. C. Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθῆσαν ᾧδην, ὡς ὁ αὐτός φησι Κλέαρχος, οἶονε γρίφου τινὸς ἐν μελοποιεῖ προβληθέντος, ὥς πολλῶν τούτῃ προσκρούοντων διὰ τὸ ἀδύνατον εἶναι ἀποσχίσθαι τοῦ σίγμα καὶ διὰ τὸ μὴ δοκιμαῖεν ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἶρεπε σχοινοτενεία τὰ οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀνθρώποι, hoc est ἀνθρώποις, ut nunc editur: antiquam autem librorum lectionem dedi, ut inde lector de auctoritate scripturae iudicare posset. Idem XI, p. 467. A. Τὸ δὲ σὰν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δωρεῖς εἰρήκασιν. οἱ γὰρ μουσικοὶ, καθάπερ πολλάκις Ἀριστοξένος φησι, τὸ σίγμα λέγειν παρηγοῦντο διὰ τὸ σκληρόστομον εἶναι καὶ ἀνεπιτήδειον αὐλῇ; et paulo post: καὶ Πίνδαρος δὲ φησι· Πρὶν μὲν ἤριπε σχοινοτενεῖατα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων. Clearchus ib. X, p. 448. D. inter griphorum species enumerat etiam hanc: ἀν' ἔχειν τι κελύκη τῶν γραμμάτων ἢ μὴ ἔχειν· καθάπερ οἱ ἀσιγμοὶ καλούμενοι τῶν γρίφων· ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ Σ ἐποίησεν ᾧδην, οἶονε γρίφου τινὸς ἐν μελοποιεῖ προβληθέντος. Constituumus iam lectionem et ipsam rem explicemus, quae Casaubonum et ceteros sine successu exercuit. Etei dithyrambis Phrygia aptari harmonia solebat (v. Metr. Pind. III, 8, p. 239.), tamen numeri sunt aperte Dorii, nihilque incertum in lectione, nisi illud *σχοινοτονίας*, pro quo quod Casaubonus dedit *σχοινοτενῆς*, Hermannus secutus est. Sed libri fere omnes ad lectionem *σχοινοτενεία* deducunt, quam numeri postulant, hoc est ad femininam formam a masculina *σχοινοτενῆς*, ut ἡδυεπὴς ἡδυέπεια, μουνογενὴς μουνογένεια. Scribe:

Πρὶν μὲν εἶρεπε σχοινοτενεῖα τ' αἰοῖσαι διθυράμβων

καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

/ 0 — / 0 — / 0 — / 0 — / 0 —
 / 0 — / 0 — / 0 — / 0 — / 0 —

Olim serpebat proluxa cantilena dithyramborum et San pravum hominibus ab ore. Πρὶν

est olim: v. ad Olymp. IX, 61. *σχοινωτενῆς*; *prolixus, profusus*, quidquid dicat Casaubonus recte refutatus a Schweighaeusero Animadv. T. V. p. 586. Cf. intt. Greg. Cor. p. 509. ed. Schaef. Pindarus carmen orditur a *comparatione veterum et novorum dithyramborum*, quod diserte Strabo prodit. Olim, inquit, dithyrambus ingenii impetu profusus ab ore hominum fluxit, itemque San in iis usurpatum: nunc artificioso commento San istud proscribunt et nescio quibus artificiis utuntur. Nempe somniant, qui Pindarus carmen *ἄσιμον* fecisse perhibent: Pindarus hac ipsa oda carmen fecit de oda *ἄσιμον* sive adversus *ᾧδῃν ἄσιμον*; *πρὸς τὴν ἀσιμοποιηθεῖσαν ᾧδῃν*, inquit Clearchus ap. Athen. XI, p. 455. C. atque ita etiam X, p. 448. D. scribendum *πρὸς τὴν ἀσιμοποιηθεῖσαν ᾧδῃν ἐποίησε*. Errorem satis refellit Schweighaeuserus p. 577 sq. quippe natum ex Epitome Athenaei, in qua scribitur: *οἱ εὗρηται παρὰ Πινδάρῳ ἀσιμοποιηθεῖσα ᾧδῃ*, sive epitomator Athenaeum male intellexerat, ut crederet eum Pindaro talem odam tribuisse, sive epitomator hoc tantum volebat, odae *ἄσιμου* mentionem in Pindaricis reperiri. Ex epitome autem Eustathius duxit haec ad Iliad. ω, p. 1335. 52. *λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ ποιεῖσθαι ἀσιμοποιηθεῖσα ᾧδῃ, καὶ τῷ Ἐρμιονεῖ δὲ Λάσῳ ἄσιμος ὕμνος εἰς Διμήτραν*. At Pindarus contra eos disputat, qui his ludicris tempus terebant, *διὰ τὸ μὴ δοκιμάζειν*, ut inquit Athenaei Clearchus; olim aliter egisse dithyramborum poetas dicit Pindarus; et dicebat in seqq. haud dubie, se antiquos aemulantiem velle carmen facere divino spiritu repletum, non istis exilibus artificiis indulgentem. Ceterum exempla carminum *ἄσιμων* Lasi Hermionensis, Pindari praeceptoris, carmen Centaurorum nomine inscriptum, quod fortasse dithyrambicum fuit, et eiusdem hymnum in Cererem Hermionensem Athenaeus profert X, p. 455. C. Dorum autem San paulo ruidius pronuntiatiū videtur, nec plane convenisse ceterorum Graecorum litterae Sigma, ut conieci de Oecon. civ. Ath. T. II. p. 386. Hinc accuratius definienda sunt quae dixi in nott. critt. ad Olymp. I, p. 349.

6.

- 48 In altero loco cod. Mosc. *χειμάτερ, μεγάλοι* et *ἐν δὲ καχλάδων*. Audax est Iacobsii emendatio Animadv. ad Anthol. T. I. P. II. p. 248. nec metro apta:

*Σοὶ μὲν πατᾶγμα, μάτερ, πάρα
μεγαλοβόμβων κυμβάλων,
ἐν δὲ καὶ χαλκόμενα κρόταλα
αἰθομένα δὲ δαῖς ὑπὸ ξανθαῖς πεύκαις.*

Huschio Anal. crit. p. III. Casauboni emendatio *καταρχαί* dubia non videtur collato Catulli loco Galliamb. vs. 9.

Tympanum, tubam, Cybelle, tus, mater, initia:

quo tamen nihil conficitur, etsi coniectura per se bona est, modo si cetera expedita essent. Ac ne de Spanhemio ad Callim. p. 299. dicam, Reiskius ad Anthol. Cephal. p. 37. corrigit *καταχέι*, pro plurali, per figuram Pindaricam, dum *πάρα* male vertit circum; et deinde *ἐν δὲ κάχλασδων κρόταλον*: sed forma *κάχλασδων* non est Pindaricae dialecti. Hermannus olim ut Reiskius, nisi quod dedit *ἐν δὲ κεχλάδοντα κρόταλα*; sed nuper locum sic constituit:

*σοὶ μὲν κατάρχειν,
μάτερ, πάρα μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα·
αἰθομένα δὲ δαῖς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκαις,*

et ipse figuram Pindaricam agnoscens in voce *πάρα*. Atque in his apte excogitatis

nihil reprehendi potest, nisi quod versu secundo metrum magnopere laborat, quod in hoc Dithyrambo Dorium fuisse vidimus. Sed medela in promptu est:

σοὶ μὲν κατάρχειν,
 μαῖτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων,
 ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλα,
 αἰθομένα δὲ δᾶς ὑπὸ ξανθαῖσι πεύκας.

..... / - - -
 / - - - - - - -
 / - - - - - - -
 / - - - - - - -

Ad scripturam μεγάλα ducit cod. Mosc. Μεγάλοι ad ῥόμβοι, quod olim fuit, plane vacuum est; sed Ματέρα μεγαλον habes etiam Fragg. Parthen. 2. Κεχλάδειν est κεχλάδεναι, ut apud Pindarum κεχλάδοντας et πεφρίκοντας. Sententia haec est: Tibi ad initia, Magna mater, praesto sunt cymbalorum turbines, praesto est ad eos sonare crepitacula, praesto ardens fax inter fulvas taedas.

7.

Aristides Or. Plat. T. II. p. 53. declarat sibi Pindarum, ubi sententiam illam, νό- 49
 μος ὁ πάντων βασιλεὺς ἄγει δικαίον τὸ βιαιότατον (Fragm. inc. 48.), Hercules exemplo illustrat, ipsius Herculis adversus Geryonem vim non probasse videri. Quod ut comprobet, haec addit: Τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἑρακλῆους αὐτοῖς, ὅτι καὶ ἐτέρωθε μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυρᾷ μβω τινί. Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμιν, φησὶν, αἰνέω μὲν, Γηρυόνη· τὸ δὲ μὴ Διὶ φιλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκός, φησὶν, ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία καὶ κακὸν εἶναι. καίτοι τὸ γε πρὸς νόμον καὶ ταῦτα ἀνθρώπων ἅμα καὶ θεῶν βασιλέα μάχεσθαι, οὐκ ἦν ἐπαινεῖν πρὸς Πινδάρου, οὐδὲ συμβουλεύειν πρὸς κέντρα λακτίζειν· αὐτὸς γοῦν τὸ τοιοῦτον κέκληκεν διδοθηρὸν Ὀλμον καὶ κελεύει φυλάττεσθαι (Pyth. II, extr.). Manuscripti μὴ πέμπαν. Schol. ad h. l. sententiam recte cepit: σὲ δ', ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ' αὐτὸν τὸν Ἑρακλέα· ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα αὐτοῦ ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρὶ, σὺ δ' ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἤρας, καὶ διὰ τοῦτο μάλλον ἀπόδεκτος. ἵνα δὲ μηδεὶς αὐτῷ εἴπῃ, ὡς Διὸς βουλῇ τοῦτο γέγονε, πῶς οὖν αὐτὸς πρὸς Ἑρακλῆα δυσχεραίνεται; ἐπάγει· ὁ δὲ Ζεὺς οὐκ ἀποδέχεται, καὶ αὐτὸς σιγῶ. Corrigitur σιγήμῃ; ego σιγῶμι, omisso ἄν, ut Pyth. IV, 118. et locis ibi citatis in nott. critt. Idem voluit Hermannus de dial. Pind. p. 22. Pro ἄμιν scribe ἄμυν, et verba οὐ γὰρ usque ad εἶναι ad dialecti rationem metricque elegantiam correcta confidenter Pindaro mecum tribue: quo facto iam intelligitur, numeros non Dorios esse, ut fere Hermannus constituerat. Totum locum sic lego:

Σὲ δ' ἐγὼ παρ' ἄμυν αἰνέω μὲν, Γηρυόνα,
 τὸ δὲ μὴ Διὶ φιλτερον σιγῶμι πάμπαν. οὐ γὰρ εἰκόσ
 ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία,
 καὶ κακὸν ἔμμεναι.

..... / - - - - -
 / - - - - - - -
 / - - - - - - -
 / - - - - - - -

etsi numerorum adornatio sine antistrophicis incerta est. Verto: Te vero, o Geryone,

inter nos quidem laudo; quod autem Iovi non arridet, omnino reticuerim. Neque enim consentaneum, dum bonis exuimur, foco assidere et ignavos esse. Καθησθαι παρ' ἑστία, ut Olymp. I, 83. ἐν σκότῳ καθήμενος de ignavo.

8.

50 Schol. Pyth. II, inscr. ex Dithyrambis affert:

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχικρημνον.

Splendidam Aegyptum praecipitibus munitam littoribus.

9.

51 Strabo VIII, p. 494. C. p. 495. A. Schol. Pind. Olymp. VI, 152., qui ex Dithyrambis affert, Galen: Suasor. ad artes c. 7.

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔνεπον.

~~~~~

Erat, quum sues Boeoticam gentem appellarent. Strabo male ὕας; Schol. Pind. ἔλεγον. Articulum τὸ addidi ex eodem.

10.

52 Strabo IX. p. 620. A. Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἄργος ἀπὸντι ἐν ἀριστερᾷ ἡ Τανάγρα, ἐν δεξιᾷ κείται ἡ Ἴρλια. καὶ ἡ Ἴρλια δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστὶ, πρότερον δὲ τῆς Θηβαίδος, ὅπου ὁ Ἴρλιος μεμύθειται καὶ τοῦ Ἰρλίανος γένεσις, ἣν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις: quem locum recitans Eustathius ad Iliad. β, p. 264. extr. situm locorum commutat. De Hyrieo Hyginus Astronom. c. 34. Aristomachus autem dicit quendam Hyria fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Fortasse ex Chio immigrasse in Boeotiam Hyrieum Pindarus dixerat.

11.

53 Idem de Orione carmen spectat Etymol. M. p. 675, 33. v. Πλειάς· Αἰγεί δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτε τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτὶαν συνήντησεν αὐτῇ Ἰρλίαν, ἔλτα ἐρασθεὶς ὤρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Ἰρλίαν ἐδίωκε· γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἶονε μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ἰρλίαν, ὃς ἐστὶν ἐν αὐτῷ: quorum partem habet Eustathius ad Iliad. σ, p. 1155. Inde aliquot verba sunt apud Schol. Pind. Nem. II, 16. Καὶ ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν.

Τρέχτω δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων.

δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ἰρλίαν, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηστέρησε. παρὸ δὲ φησιν· Ὁ Ἰρλίαν ἐπιὼν ταῖς Πλειάδι. Postrema videntur interpretamentum esse fragmenti; unde coniicias in fragmento fuisse τρέχων. Haec vero spectanti non dubium est, quin ad Pindarum auctorem recte retulerit post Solanum Schneiderus, quae Lucianus habet pro imagg. c. 19. T. II, p. 498. ὡς τὸν Ἰρλίανος κύνα ἐπαινῶν ἐφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτόν. Scribe:

Τρέχων δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων λεοντοδάμας.

Persequens vero Pleionem, unâ autem canis leonum domitor. Vulgo est ἅμα δὲ.

12.

Harpocrates v. παλιναίρετος: Ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ 54 ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος ἐν Διθυράμβοις. Hinc Suidas v. et Photius p. 272. Cf. Rubnk. ad Tim. p. 201 sq.

13.

Haud dubie ad Dithyrambos pertinet quod refert Etym. M. p. 274. 50. Πίνδα- 55 ρος δὲ φησι *Λυθιράμβον*· καὶ γὰρ Ζεὺς τιττομένου αὐτοῦ ἐπεβόα· *Λυθι ῥάμμα*· ἢ *Λυθιράμμος*. Brevius Etym. Gud. Πίνδαρος δὲ, ὅτι τίττων αὐτὸς ἐπεβόα ὁ Ζεὺς, nempe istud *Λυθι ῥάμμα*. Cf. Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 523. et Fragm. seq.

14.

Choeroboscus manuscriptus in Theodosii Canones cod. Coisl. 176. fol. 144. apud 56 Bekkerum: *Ἄντη ἡ αἰτιατικὴ (ἡ ἱκτινον) κατὰ μεταπλάσμον γέγονεν ἱκτινα, ὥς περ ἄλλ-τροχον ἄλλτροχα παρ' Ἰβύνῃ, καὶ διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ*. Pindarus igitur in accusativo singulari dixit *διθύραμβα*: quod prope videtur coniunctum esse cum illo *λυθι ῥάμμα*, de quo in praecedente loco. Hoc tamen patet, non conciliari posse, quod *Λυθιράμβον* (v. Fragm. 13.) et *διθύραμβα* poeta dixisse fertur; itaque apud Etymologum, in quo de *Λυθιράμβῳ* dicitur, rem parum accurate traditam esse non dubito; potius ex illo *Λυθι ῥάμμα* Pindarus videtur perhibuisse denominatum *διθύραμβα*, paulo immutatis sonis.

15.

Et argumentum et numeri Dithyrambo conveniunt in fragmento ap. Pausan. III, 57 25, 2. *Τραγῆναι μέντοι τὸν Σίληνόν ἐν τῇ Μαλείᾳ δηλοὶ καὶ τὰδε ἐξ ἄσματος Πινδάρου*.

Ὁ ξαμενῆς δ', ὁ χοροεῦτις,
ὃν Μαλειάγονος ἐδρεψε Ναϊδος ἀκοίτας
Σειληνός.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

*Animosus vero, chori ille saltator, quem Maleae natus nutritiv Naïdis maritus Silenus. Libri Pausaniae verba depravata repraesentant; partim enim Μελέγορος partim Μαλίγορος habent. Ὁ ξαμενῆς, ὁ χοροεῦτις Bacchus est. Pindarum credo Σειληνός de-*disse, quae forma melior est; apud Pausaniam tamen vulgo habetur Σίληνός.

V.

Π Ρ Ο Σ Ο Δ Ι Α .

De Prosodiis v. Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 523. et Etym. M. v. *προσῳδιον*; ex priore etiam pæanibus ea a nonnullis comprehensa esse discimus: unde etiam *pæanes prosodiaci* vocantur. Constat autem Prosodia maxime ad tibias cantata esse: quod de Atheniensibus tradit Didymus ap. Etym. M. v. ὕμνος: *προσῳδία γὰρ Ἀθηναῖοι προσῳντες ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ἤδον*. Exemplum etiam ex alia civitate petitum præbet Pronomi Thebani prosodium statim memorandum: quem tibicinem et auloediorum nomorum poetam fuisse satis constat: cf. Athen. XIV, p. 631. E. Pausan. IX, 12, 4. Athen. IV, p. 184. D. Pausan. IV, 27, 4. Ex Pindari vero duobus Prosodiorum libris grammaticorum opera collectis (vit. Vratil. p. 10.) paucissima supersunt.

1.

ΠΑΙΑΝ ΔΗΛΙΑΚΟΣ ΠΡΟΣΟΔΙΑΚΟΣ.

- 58 Primo loco posui odam hanc Deliacam. Pindarum quidem, dum Herodoti Thebani Isthmiaca victoria nunciatur, in eo occupatum fuisse, ut in Delum et Apollinem carmen componeret a Ceis canendum, ipsius auctoritate discimus Isthm. I. pr. Igitur Ceos dixeris antiquo more pompam in Delum misisse, ut postea Athenienses restitutis Olymp. 88, 3. sanctissimis sollemnibus: qua de re vide quae disputavimus ad marmora Atheniensia Deliacum sacrum spectantia Oec. Civ. Athen. T. II. p. 216 sqq. p. 327 sqq. Tali profectioni poterat id carmen inservire, ut similia Eumeli Corinthii et Pronomi Thebani. Pausan. IV, 4, 1. *Ἐπὶ δὲ Φύντα τοῦ Συβότα πρῶτον Μεσσήνιοι τότε Ἀπόλλωνι ἐς Ἀῆλον θυσίαν καὶ ἀνδρῶν χορὸν ἀποστέλλουσι· τὸ δὲ σφισιν ἄσμα προσῳδιὸν ἐς τὸν θεὸν ἐδίδαξεν Εὐμήλος*. Eiusdem epicus versus *ἐν τῷ προσῳδίῳ τῷ ἐς Ἀῆλον* idem memorat IV, 33, 3. cf. V, 19. extr. De Pronomio Pausan. IX, 12. extr. *καὶ οἱ καὶ ἄσμα πεποιημένον ἐστὶν ὡς πρόσῳδιον ἐς Ἀῆλον τοῖς ἐπ' Εὐρίπῳ Χαλκιδεῦσιν*. Ac sane huiusmodi carmen Schol. Isthm. I. inscr. Ceis Pindarum scripsisse putavit, ubi dicit: *οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἤξλουν τὸν ποιητὴν γράψαι*; et alter: *μέλλοντος γὰρ Κελοῖς γράφειν πρόσῳδιακὸν παιᾶνα*; quo carmine Delum ipsam celebratam esse, Schol. ibidem et ad vs. 3. significat. Sed nihili haec habenda esse ad Isthm. I. docuit Dissenius. Supersunt tamen Deliacae odae duo fragmenta insignia, et prius quidem eiusmodi, ut prosodiacum carmen Delo dicatum fuisse vix negaveris: utrum tamen Ceis factum fuerit necne, discerni non potest. Quodsi haec fragmenta ex illa, de qua Pindarus Isthm. I. init. dicit, oda petita sunt, necesse est apud Ceos aliquod Delium fuerit, ut in Boeotia et in Naxo insula: ad quod deducta pompâ potuerit hoc carmen cani; nam Ceis scripta oda in insula Ceo cantata est: sin ad ipsam Delum accedens chorus Deliacam hanc odam cecinit, non haec ea est, de qua Pindarus in prima Isthmia dixit. Iam vero ex Pindari in Delum prosodiaco carmine quae supersunt duo fragmenta, iis inter se collatis integrum strophæ metrum restitui:

— / — — — / — — — — —
 — / — — — / — — — — —

— / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 5 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —
 — / — — — — / — — — — / — — — — —

Stropha.

Χαῖρ', ᾧ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
 παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἄντε βροτοῖ
 Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφατον
 5 κυανίας χθονὸς ἄστρον . . . . .

. . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Antistropha.

. . . . .
 ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὅποι' ὠδίνεσσι θοαῖς
 5 ἀγχιτόκοις ἐπέβαινε, δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαί
 πρόμῳ ἀπώρουσαν χθονίων,
 ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραι ἀδαμαντοπέδιλοι
 κλονέες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

Salve, o divinitus condita, nitide comatae Latonae liberis gratissime surcule, maris filia, terrae late patentis immotum prodigium, quam mortales Delum vocant, immortales vero in Olympo late clarum nigricantis terrae sidus . . . . . Erat enim olim vaga fluctibus variorumque ventorum procellis: sed Coeo gnata quando velocibus doloribus partui proximis in ea gradum posuit, tum quattuor rectae columnae adamantina basi firmatae a terrae radicibus exortae sunt et capitulis saxum suffultum gestarunt: ubi partu editam beatam adspexit prolem. Numeri sunt Dorii. Initium carminis servavit Philo de corr. mund. T. II, p. 511. Mang. in quo nihil mutavi, nisi quod vs. 2. dedi παλδεσσι pro vulgato παιδός, quod neque ad sensum commodum est neque ferri ob metrum potest, et deinde cum Hermannō θύγατερ pro eo quod legebatur θυγάτηρ. Ultimus, qui superest, strophae versus significat vetus insulae nomen Asteria. Alterum fragmentum, quod priori paucis interiectis ipso argumento monstrante successit, Strabo refert X, p. 742. B. 743. A. et priora verba Schol. Odyss. κ, 3. Ille habet κύμασι τε, hic κυμάτεσσι Δᾶλος: sed Δᾶλος apud Strabonem omissum addidit Scholiastes, idque metro repugnans: Scholiastes a Maio editus praestat Δῆλος, ipsa dialecto spuriam vocem esse docens: idem τ' ante ἀνέμων omittit. Apud Strabonem praeterea est ἀρούρειον οὐ φορητὰ, pro quo rectius, quod iam Theod. Canterus V. L. II, 22. assecutus est, praestat Scholiastes Homeri. Inde a versu quarto locum persanavit Porsonus ad Hecub. 788. Strabo habebat: Ἀλλὰ καὶ ὁ γένος; sed cod. Mosc. praebet καινογενής; hinc emendatum Κοιογενῆς, ut ap. Apollon. Argon. II, 710. Ἀητὰ Κοιογένεια. De-

inde fuit ὀδύνασαι θείαις: sed codex idem habet ὠδύνασαι θεοῖς ἀγκιτόκοις, unde verum perspicitur: neque enim θείαις alioquin non ineptum antistrophicorum ratio patitur: et ἀγκιτόκοις etiam a Cantero restitutum praebent Ald. et Mosc. neque id Hermannus omittere debebat: siquis tamen de eo dubitaverit, eum nunc stropharum ratio convincet. Deinde libri male ἐπιβαλναι, et πρύμνων vel πρυμνῶν: posterius Casaubonus quoque memorat, apud quem editum πρεμνῶν; alii dederunt πρέμνων, in his Hermannus et Porsonus, qui illud πρύμνων disertis verbis damnat. Postremo vulgo ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρα, pro quibus Mosc. eximie ἂν δ' ἐπὶ κράνοισι σχεδὸν πέτραν. Ἐπικρανόν est capitulum columnae, de quo v. Porsonum l. c. Hesychius v. male ἐπικρανα explicat ἐπιστύλια. Hactenus de lectione, in qua constituenda olim Barnesius non male laboraverat at Hom. T. III, p. 343. etsi verum is non vidit. Meliora docuit vir doctus in Ephem. litt. Lips. a. 1806. p. 1782. qui tamen πρυμνῶν p. πρέμνων, sine idonea causa: nec video cur Schneiderus Lex. Gr. v. πρύμνα postulet πρυμνῶν. Fragmenta haec respiciunt Seneca Q. N. VI, 26. Hanc (Delum) philosophi quoque, credula natio, dixerunt non moveri, auctore Pindaro; et Plutarchus de facie in orbe lunae c. 6. τὴν δὲ γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κλονεῖς περιέχουσιν.

2.

ΑΙΓΙΝΗΤΑΙΣ ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

59. Pausanias II, 30, 3. Ἐν Ἀιγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσιν ἔστιν Ἀφαίας ἱερὸν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ᾄσμα Αἰγινήταις ἐποίησεν. Hoc Schneiderus probabiliter inter Prosodia retulit. Aphaea fuit Diana, de quo vide quae disputavit Müllerus Aeginet. p. 163 sqq. adeoque ipsius huius carminis initium servasse videtur Scholiastes Aristophanis Eqq. 1261. qui ad similem comici locum: Τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου (vulgo προσῳδίου) Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω·

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθυζωνὸν τε Λατὼ καὶ θεῶν ἵππων ἐλάτειραν αἶσαι;
— — — — —
— — — — —

Quid pulchrius incipientibus aut desinentibus, quam profunde cinctam Latonam et velocium equorum agitatricem canere? Posterius est de Diana, quae ipsi Pindaro Olymp. III, 27. Λατὼς ἵπποσόα θυγάτηρ. Cf. Schol. Nem. I, 1. Nempe ἐλάτειραν legit Schol. Aristoph. non ἐλατήρας, ut ante nos in fragmentis Pindari expressum erat: neque huc pertinent verba Alemanis ed. Welck. p. 3. ubi Dioscuri simili ratione nominantur, quorum mentio a Latona prorsus aliena est. Apud Aristophanem tamen, qui parodia usus est, legitur καὶ θεῶν ἵππων ἐλατήρας αἶδειν: nempe quod comicus, quae Pindarus de Diana dixerat, ad equites Athenienses accommodavit; indeque ea scriptura Suidam invasit v. προσόδια: Ἀρχὴ προσοδίου·

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ θεῶν ἵππων ἐλατήρας αἶδειν;

Pindaricum locum in suum usum vertit Dionysius Aheneus Atheniensis, elegorum scriptor ap. Athen. XV, extr. indeque Eustath. II, σ, p. 1164. 23.

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ τὸ ποθεινότατον.

De formula cf. Hesiod. Theog. 48.

3.

ΠΡΟΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ.

Ex Prosodio Delphico, ni fallor, haec sunt ap. Aristid. T. II. p. 379. ubi post 60 alios Pindari versus, quibus suam poesin praedicet: *Ἐτέρωδ' ἔτι λαμπρότερον*.

... Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε,
χρυσεία κλυτόμαντι Πυθοῖ,
ἑλισσομαι Χαρίτεσσά τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
ἐν ξαθείῳ μεδέξαι χώρῳ Ἀοιδίμων
Πιερίδων προφάταν.

... — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

Per Olympium te Iovem, aurea vaticinio inclyta Pytho, precor cum Gratiis et Venere me in sacro recipias loco clarum Pieridum vatem. Non ad Apollinem preces diriguntur, sed ad Pythonem, ut poetam cum choro recipiat. Hinc mihi Prosodium videtur. Aristidis editiones habent *Χαρίτες* et *Πιερίων*: quae ante nos correctae sunt.

4.

Porphyrus de Abst. III, p. 251. ed. Rhör. *Πίνδαρος δὲ ἐν Προσόδοις* (vulgo *προσ-ὁδίοις*) *πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅποτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ζώοις*. Ubi vide notam editoris. Ceterum huc aliquis retulerit ea, quae in Scoliis Fragm. 7. posui; sed ea ibi relinqui magis placet.

VI.

Π Α Ρ Θ Ε Ν Ι Α.

Tres fuere Partheniorum libri simul Daphnephorica complexi, quorum tertius continebat τὰ *αἰχωρισμένα τῶν Παρθενίων*, separata a ceteris: quo nomine quid mihi significari videatur, dixi in Praef. T. II. p. XII. cf. Prooemium Fragmentorum. Et in his canticis minus austeram, et tamen generosam ac magnificam compositionem fuisse docet Dionysius Halicarnasaeus de adm. vi dic. Dem. p. 187. 3. Sylb. *Καὶ παραδείγματα δὲ αὐτῆς (τῆς ἀρχαίας καὶ αὐστηρᾶς ἀρμονίας) ποιητῶν μὲν καὶ μελοποιῶν ἢ τε Διοχύλου λέξεις ὀλγού δὲ πᾶσα καὶ ἡ Πινδάρου· χωρὶς ὅτι μὴ τὰ Παρθένεια καὶ εἴ τινα τοῖς ὁμοῖα· κἂν τοῖς εὐγένεια καὶ σεμνότης ἀρμονίας τὸν ἀρχαῖον φυλάττουσα πῖνον*: ubi facile supersedeas Capperonerii mutationibus. Idem Plutarchus de musica c. 17. significare videtur: *Ἐπεὶ, ὥς προείπομεν, πολὺ τὸ σεμνὸν ἐστὶν ἐν τῇ Δωριεσί, ταύτην (ὁ Πλάτων) προὔτιμυσεν· οὐκ ἡγνόει δὲ, ὅτι πολλὰ Δωρία Παρθένεια*

[ἄλλα] Ἀλκμᾶνι καὶ Πινδάρῳ καὶ Σιμωνίδῃ καὶ Βακχυλίδῃ πεποιηται. Parthenia vero, ipso nomine demonstrante, cantata sunt a virginum choris. Cf. Schol. Aristoph. Av. 920. Athen. XIV, p. 631. D. qui παρθένους τρόπους etiam ἀποστολικούς dictos refert, et Procl. Chrestom. ap. Phot. p. 524. qui tamen p. 526. ἀποστολικὰ dicit, ὅσα διηπεμπόμενα πρὸς τινὰς ἐποιοῦν. Speciem Partheniorum constituunt Daphnephoria a Suida commemorata, quae secundo libro comprehensa esse mihi videntur. Diserte Proclus Chrestom. τὰ δὲ λεγόμενα Παρθένια χοροῖς παρθένων ἐγράφετο, οἷς καὶ τὰ Δαφνηφορικὰ ὡς εἰς γένος ἐμπίπτει. Haec autem Δαφνηφορικὰ inserviebant δαφνηφορίᾳ, quae fiebat Δαφνηφορίῳ Apollini etiam Athenis culto; quo pertinet in Attica δαφνηφορεῖον ap. Athen. X, p. 424. F. nusquam tamen is cultus celebrior, quam in Boeotia, quo videtur ex Thessalia advectus esse, ubi eum cultum haesisse docui ad Pyth. X, 40. Et in Boeotia quidem Thebae maxime haec agebant sacra, etsi etiam ad alias civitates eae religiones pertinebant, quod de Chaeronea docet inscriptio ap. Walpolum (Travels in various countries of the East p. 565.), in qua est ΑΠΟΛΛΑΣΝΟΣ ΔΑΦΝΑΦΟΡΙΩ. Horum igitur Daphnephoricorum unum filio Daiphanto poeta scripserat, ut docet Vita Vratislaviensis p. 10. Nempe is daphnephorus Apollinis fuit, de quo Pausanias IX, 10, 4. Τὸ δὲ γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ· παῖδα οἶκον τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὐ μὲν εἶδους, εὐ δ' ἔχοντα καὶ ῥώμης ἱερὰ ἐνιαύσιον ποιοῦσιν· ἐπίκλησις δὲ ἐστὶν οἱ δαφνηφόρος (scribe δαφνηφόρος cum Κ῰-ανιο)· στεφάνους γὰρ φύλλον δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. Hi δαφνηφόροι Boeotici Apollini dicabant abeneum tripodem, siquidem opibus pollebant, quod deinceps Pausanias refert. Pompan autem Boeoticam daphnephoricam optime describit Proclus Chrestom. Δάφνας γὰρ ἐν Βοιωτίᾳ δι' ἐνιαυτοῦ εἰς τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος κομίζοντες οἱ ἱερεῖς ἐξύμνουν αὐτὸν διὰ χοροῦ παρθένων: et post expositam causam, quam a Boeotorum in Boeotiam ex Thessalia incursione repetit: "Ἦδὲ δὲ ἡ δαφνηφορία· ξύλον ἐλαίας καταστέφουσι δάφναις καὶ ποικίλοις ἄνθεσι, καὶ ἐπ' ἄκρον μὲν χαλκῇ ἐφερμάζεται σφαῖρα, ἐκ δὲ ταύτης μικρότερας ἐξαρτῶσι· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ξύλου περιδίντες ἐλάσσονα τῆς ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου καθάπτουσι πορφυρὰ στέμματα, τὰ δὲ τελευταῖα τοῦ ξύλου περιστέλλουσι κροκωτῇ. βούλεται δ' αὐτοῖς ἡ μὲν ἀνωτάτω σφαῖρα τὸν ἥλιον, ᾧ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἀναγράφουσιν, ἡ δ' ὑποκειμένη τὴν σελήνην, τὰ δὲ προσηρηγμένα τῶν σφαιρίων ἄστρα τε καὶ ἀστέρας, τὰ δὲ γε στέμματα τὸν ἐνιαύσιον δρόμον· καὶ γὰρ τῆς ποιοῦσιν αὐτὰ. ἄρχει δὲ τῆς δαφνηφορίας παῖς ἀμφιθαλῆς, καὶ ὁ μάλιστα αὐτῷ οἰκείος βασιτάζει τὸ κατεστεμμένον ξύλον, ὃ κοπῶ καλοῦσι, αὐτὸς δὲ ὁ δαφνηφόρος ἐπόμενος τῆς δάφνης ἐφάπτεται, τὰς μὲν κόμας καθειμένας, χρυσοῦν δὲ στέφανον φέρων καὶ λαμπρὰν ἐσθῆτα ποδῆρη ἐστολισμένος Ἰφικρατίδας τε ὑποδεδεμένος· ᾧ χορὸς παρθένων ἐπακολουθεῖ προστείνων κλῶνας πρὸς ἱκετηρίαν τῶν ὕμνων. παρέπεμπον δὲ τὴν δαφνηφορίαν εἰς Ἀπόλλωνος Ἰσμηνίου καὶ Γαλαξίου. Partheniorum scriptores praeter Pindarum memorantur Alcman, Alcaeus, Simonides, Bacchylides.

I.

- 62 Ex primo libro una superest mentio ap. Schol. Aristoph. Acharn. 726. Ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς. ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐπὶ δὲ ὁ Πίνδαρος ἀττικίζει· ἐπεὶ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Vulgo ἐστὶ τοῦ Πινδάρου Ἀττικιστὴς: quod correxit Pierson. ad Moer. p. 70. Olearius diss. de poet. p. 53. male hinc Corinnæ Parthenia exsculpsit.

2.

Paucula supersunt ex tertio libro sive τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων. In quibus principem locum tenent fragmenta carminis in Panem, quod Thebis cantatum erat haud dubie. Versus sunt Pindari Pyth. III, 77.

Ἄλλ' ἐπενύσασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω

Ματρὶ, τὰν κούραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
σεμνὰν θεὸν ἐννύχια.

Vides Panem una cum Magna Matre, cui sacra Panis adiuncta sunt, prope poetae aedes a virginibus Thebanis celebratum esse, nempe carminibus Partheniis: ex iis autem puellis ipsas Pindari filias Eumetin et Protomachen fuisse vel sine scholio ad eum locum credimus. Sed Pindarus ipse et Panis signum cum ara et Magnae Matris sacellum, ubi ille cultus fuit, dicaverat ob causam ab ipsis veteribus traditam. Id signum quum consecraretur, vel statim post consecratum ubi sacra ibi facta sunt, hoc Parthenium cantatum est. Huc deducunt, quae de Pane in Vitis poetae referuntur. Vita a Thoma recensita p. 4. Λόγος καὶ τὸν Πᾶνα δοχῆσαι ποτε τὸν αὐτοῦ παιᾶνα, καὶ χαλεπὸν ἄδοντα τοῦτον αἶν ἐν τοῖς ὄρεσιν. Vita Pindari p. 9. Ὁ γοῦν Πᾶν ὁ θεὸς ὥφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαίρωνος καὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἔσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεὸν ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτῷ, οὗ ἡ ἀρχή·

Πᾶν, Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδίον, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ.

Schol. Pyth. III, 137. vulg. Ἀριστοδμήτος φησιν Ὀλύμπιχον αὐλητὴν διδασκόμενον ὑπὸ Πινδάρου γενέσθαι κατὰ τὸ ὄρος, ὅπου τὴν μελέτην συνετίθει, καὶ ψόφον ἱκανὸν καὶ φλόγα ἰδεῖν καταφερομένην· τὸν δὲ Πινδάρου ἐπαισθόμενον συνιδεῖν Μητρὸς θεῶν ἄγαλμα λήθιον τοῖς ποσὶν ἐπερχόμενον, ὅθεν αὐτὸν συνιδρῦσασθαι πρὸς τῇ οἰκίᾳ Μητρὸς θεῶν καὶ Πανὸς ἄγαλμα, τοὺς δὲ πολίτας πέμψαντας ἐς θεοῦ πυνθάνεσθαι περὶ τῶν ἐκβησομένων· τὸν δὲ ἀνέπειν, ἱερὸν Μητρὸς θεῶν ἰδρῦσασθαι. τοὺς δὲ ἐκπλαγέντας τὸν Πινδάρου διὰ τὸ προεληφέναι τὸν χρησμὸν ὁμοίως τῷ Πινδάρῳ ἐκείως τιμὰν τὴν θεὸν τελεταῖς. Schol. ibid. λέγεται δὲ Ῥέας ἱερὸν πλησίον τῶν Πινδάρου οἰκῶν εἶναι. Ad vs. 139. Σὺν Πανὶ οὐχ ὅτι αἱ κόραι σὺν Πανὶ χορεύουσι καὶ ἀννυμοῦσι τὴν Ῥέαν, ἀλλὰ τὴν Ῥέαν καὶ τὸν Πᾶνα ἀννυμοῦσι. πάρεδρος γάρ ὁ Πᾶν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν·

Ω Πᾶν, Ἀρκαδίας μεδίον,

ἴως τοῦ,

Ματρὸς μεγάλας ὁπαδὲ, σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν,

ubi quod Gott. habet ἄγαλμα p. μέλημα, nemo tuebitur collatis locis a doctis ad Gregor. Cor. p. 132. collectis. Alius Scholiastes ibid. πρὸς τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πινδάρου Μητρὸς θεοῦ ἵδρυτο ἱερὸν: quibus verbis assuta ab aliena manu: καὶ Πανὸς, ὅπερ αὐτὸς ἰδρῦσασθαι. Deinde: τὸν δὲ Πᾶνα παρεῖληφεν, ὡς μὲν ἔνιοι φασιν, ὅτι καὶ ὁ Πᾶν πλησίον καθ'ἵδρυτο Πινδάρου. Adde de Pane Pindarica aut canente aut saltante Aristid. T. I. p. 40. Schol. Aristid. T. II. p. 173. Liban. Or. LXIII. p. 352. T. III. ed. Reisk. Plutarch. Num. c. 6. Non posse suav. viv. sec. Epicur. c. 22. epigramma Antipatri Sidonii de Pindaro Anthol. T. II. p. 19. ed. Iac. pr. quem locum tangit Eustath. ad Odys. p. 1917. 39. et Vitam Pindari carmine scriptam vs. 19 sq. Porro considera Vit. Pindar. p. 9. in qua post Panis ac Proserpinae mentionem pergitur: Ἀλλὰ καὶ βωμῶν ἀμφοτέρων τῶν θεῶν πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ἰδίας ἰδρῦσασθαι, ubi potius de Magna Matre et Pane dici debebat, et Pausan. IX, 25. Διαβάνειν οὖν τὴν Δίρκην οἰκίας τε ἐρείπια τῆς Πινδάρου, καὶ μητρὸς Δινδυμήνης ἱερὸν· Πινδάρου μὲν ἀνάστημα, τέχνη δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀριστομήδους τε καὶ Σωκράτους Θηβαίων. μιᾶ δὲ ἐφ' ἐκάστων ἐτάμ

darum non lectum fuisse *βρομλαὺς ὀπαδὲ Νύμφαις*, vel inde colligas, quod nimium hoc simile est Pindaricis in eo carmine positis *Ματρός μεγάλας ὀπαδέ*. Praeterea, ut hoc addam, etiam numerus a Pindarica Musa prorsus alienus est, quippe stropham continens talem, quales ex Lesbica poetarum secta prodierunt a Pindaro vel in Scoliiis prorsus devitatae. Equidem non dubito Atticum hoc Scolium ob Arcadici Panis auxilium, quod in pugna Marathonica Atheniensibus tulerat, in Marathonicae pugnae sollemnibus quotannis die sexto Boedromionis mensis actis, post Pindari aetatem esse compositum: et auctor Scolium hoc in notissimum illum Scoliorum numerum coegit, quo carmen de Harmodio et Aristogitone scriptum est. Quod superest, quaesiveris, cur Parthenium hoc inter τὰ κεχωρισμένα relatum sit, si illa, ut ego censeo, ea carmina complectebantur, quae ex Partheniis electa a grammaticis sunt, quod iis falso annumerari videbantur. At potuit aliis non Parthenium, sed Prosodium videri; quamobrem id ex Partheniis exemerunt: Scolium certe non fuit, etsi in Scolio Attico imitatione expressum est: Prosodium esse poterat, quippe quum Pani gratias hoc carmine egerit poeta aut in dedicanda statua et ara aut post dedicationem. Gratias autem egit pro eo, quod Pan eius poema cecinisset, ut ex Vit. Vrat. relatum est: unde patet historiolum de Pane Pindari studioso non confictam, sed a poeta creditam esse. Ipsum, quod Pan cecinisse fertur, Pindari carmen paean dicitur a vitae scriptoribus: sed Creuzerus Symbol. T. III. p. 246. ed. nov. ex inedito scholio ad Aristid. T. II. p. 172. refert Panem saltasse ἐν τῇ κρουονίᾳ τοῦ Πέλοπος, quod probabiliter de carmine Olymp. I. intelligit. Mirum quidem dixeris, Grammaticum carmen Olymp. I. τὴν κρουονίαν τοῦ Πέλοπος vocare, quum Pindarus in eo carmine vulgarem de Pelope fabulam plane neget, quod satis significatum eo loco a nobis est: attamen excusari Grammaticum potest, quod poeta vs. 26. 27. et vs. 45 sqq. aliquid ex vulgari traditione deprompsit, et maxime vs. 26. 27. eam ita proposuit, quasi ipse eam agnosceret, quum dicat: ἐπεὶ νῦν καθαρὸν λέβητος ἔξελε Κλωθῶ, ἔλεφαντι παίδιμον ὦμον κεκαμμένον: quae non possunt aliter intelligi nisi ita, ut Clotho discerpta Pelopis membra in lebate rursus composuerit, humerus autem a Cerere consumptus fuerit. Alii qui explicare tentaverit, meo iudicio a vero aberraverit. Neque ita durum iudico illud ἔξελε, pro quo expectabas ἔξελεν, ὡς λόγος: quippe poeta primum voluit vulgaria ponere, ut ea negaret; quod deinceps facit. Ceterum Grammaticum quamvis illa de re excusatum in eo errasse, quod narrationem de Pane Pindari carmen canente ad Olymp. I. retulit, tempora ostendunt. De eo enim vix quisquam dubitaverit, hoc carmen Parthenium factum esse, ut Pani poeta gratias ageret pro summo, quem ipsi habuerat, honore: itaque aut in dedicatione delubri apud Pindari domum positi aut paulo post dedicationem scriptum est. Iam vero id delubrum Olymp. 76, 3. iam conditum erat, quum in Pythio carmine tertio id ipsum significetur: at oda Olymp. I. postea demum scripta est, Olymp. 77, 1. Vides igitur hanc a Pane cantatam videri Pindaro non potuisse. Accedit quod aptior tanto cantori paean divini spiritus plenus quam carmen epinicium.

3.

Ex eodem carmine videtur esse quod affert Schol. Theocr. I, 1. *Μᾶλλον γὰρ τὰς 64 ᾠδὰς ἔλεγον, ὥς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φράσκων.*

Τὸ σαυτοῦ μέλος γλάξεις,

τούτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. Hesychius: *γλάξει, κέκραγε.* Dicitur de Pane cantore:
VOL. II. P. II.

quo probabilius est fragmentum hoc ex ea oda esse, qua Pani poeta pro paeane suo cantato gratias egit.

4.

- 65 Idem Scholiastes Id. V, 14. Πάν ἀκτιος] τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλίων αὐτὸν φροντίζειν, nempe Panem. Cf. de Pane piscatorum praeside Agathiae epigramma Anthol. T. IV. p. 14. XXVIII. et Flacci T. II, p. 239. V. ed. Iac. pr.

5.

- 66 Ex alio loco eiusdem Parthenii desumptum videtur, quod Pindaro tribuit Aristoteles Rhet. II, 24.

Ὡ μάκαρ, ὄντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπόν
καλέουσιν Ὀλύμπιοι.

O beate, quem Magnae Deae canem varium appellant Olympii. Aristotelis textus habet καλέουσιν. Metrum hoc videtur:

— — — — —
— — — — —
— — — — —

etsi hoc incertum est. Quod de tragicis numeris narratur, non capio. De epitheto παντοδαπός cf. Creuzeri Symbol. T. III. p. 246. ed. nov. Μεγάλας θεοῦ κύων Pan optime in illo carmine audiebat, quo ante Magnae Matris sacellum, ubi eius statua, celebrabatur.

6.

- 67 Item huc pertinet locus Aristidis T. I, p. 29. de Bacchi comitibus: Διδόσαι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώτατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρος τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Ἀθήνητον ἱερεῖς κατέμαθον. Hinc fortasse adumbratum est illud ὀρχηστὰ in scolio paulo ante appposito, quod pro voce χορευτὴν in Pindarico fuisse coniecimus. Nam omnino Aristides Pindari verba suis videtur esse interpretatus. Panem choreutam memorabat Pindarus, quod hoc illi carmine gratias egit pro cantata et saltata sua oda. Vide ad fragm. 2.

7.

- 68 Vide ne huc referendum sit quod est apud Servium ad Virgil. Ge. I, 16. ubi sic Ma. G. Pana Pindarus ex Apolline et Penelope in Lyco monte editum scribit, qui a Lycone rege Arcadiae Locus mons dictus. Scribe in Lycaeo monte editum scribit, qui a Lycaone rege Arcadiae Lycaeus mons dictus. Schneiderus confert Etym. Gud. Λυκάων Λυκάονος, ὄνομα κύριον, υἱὸς Πινδάρου: sed dubitat annon respiciatur versus Homeri: Ἥ ῥα νύ μοι τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱὲ δαίτῳ. Scribe υἱὸς Πριάμου. Cf. nos in Prooemio huius partis, ubi de vita et familia Pindari diximus.

8.

- 69 Ex alio carmine inter τὰ κεχωρισμένα τῶν Παρθενίων relato aliquid refert Schol. Theocr. II, 10. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων, ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὐχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην. Pindarus in separatissimis Partheniis dicit, ex amantibus viros Solem invocare, feminas Lunam. Ad Lunam Schneiderus bene comparat Hesychium v. οὐρανία αἶψ. Haud dubie haec posita erant in carmine Apollini et Dianae dicato, hoc est Soli et Lunae.

9.

Strabo IX, p. 632. C. Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα γοῶν ἢ ψιλά. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον.

..... πινηθεὶς ἐπήει

γαῦν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλας ὁρέων ὑπερ' ἔστα
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων.

Profectus obiit terram et mare, et scopulis montium magnis institit, antraque concussit, templorum sibi iaciens fundamenta. Metrum hoc est, contractis duabus vocis ἄλσεων syllabis ultimis:

..... / 0 ---
/ 0 --- / 0 0 --- / 0 0 --- / 0 0 ---
/ 0 --- / 0 0 --- / 0 0 --- / 0 0 ---

Vulgo γῆν τε καὶ, et σκοπιαῖσι. Potuit etiam σκοπιαῖς scribi, hoc secundi versus metro:

..... / 0 ---

Δινάξεν est vibrare, hoc loco concutere. Schneiderus coniecit τινάξωτο, Heynius dicit se reddidisse quasi esset τινάσσετο παλλόμενος, Hermannus proponit διανάσσετο aut ἐδύσσατο; prius certe metro obest. Dicitur de antris, quale est Delphicum. Verba Strabonis transcripsit Eustath. ad Iliad. β, p. 204. 43. Sed paulo post p. 633. B. obiter interiecta Alcaei mentione pergit Strabo: μυθεύεται ὁ Ἀπόλλωνος υἱὸς (ὁ Τήγερος) ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ ματιείου κατὰ τὸ Πτώον ὄρος, ὃ φησιν εἶναι τρικράρανον ὃ αὐτὸς ποιητής. Καὶ ποτε τὸν τρικράρανον Πτώου κενθμῶνα κατέσχε. καὶ τὸν Τήγερον καλεῖ ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Manifeste haec non Alcaei, sed Pindari sunt. Numeri videntur hi esse:

καὶ ποτε τὸν τρικράρανον Πτώου κενθμῶνα κατέσχε . . .

..... / 0 ---

Πτώου enim priorem corripere videtur: cf. ad Nem. IX, 7. Et,

..... ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

..... / 0 ---

Ὅμοκλέα est trisyllabum: cf. Metr. Pind. III, 18. p. 289 sqq. Patet utrumque fragmentum coniungendum esse:

..... πινηθεὶς ἐπήει

γαῦν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλας ὁρέων ὑπερ' ἔστα
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλσεων.

καὶ ποτε τὸν τρικράρανον Πτώου κενθμῶνα κατέσχε . . .

Est de Apolline Tenerium in Ptoō prope Acraephium sibi oraculum condente, de quo v. Pausan. IX, 23 sqq. Herodot. VIII, 135. et ipse deinceps Tenerus commemorabatur. Iam his spectatis vix dubites carmen fuisse in Apollinem Teneri et Ismeni patrem, hoc est in Ismenium, cui Daphnephoria celebrata sunt: et audeo iam haec Parthenio sive Daphnephorico alicui tribuere, seu ei, quod filio Daiphanto Pindarus scriperat sive alii cuicunque. Ad rem conf. Ephorum ap. Strab. IX, p. 646. καθ' ὃν χρόνον τὸν Ἀπόλλωνα τὴν γῆν ἐπιόντα ἡμεροῦν τοὺς ἀνδρώπους ἀπὸ τε τῶν ἀνημέρων καρπῶν καὶ βίων: et paulo post Strabo: τί δ' ἂν εἴη μυθωδέστερον ἢ Ἀπόλλων . . . γῆν πᾶσαν ἐπιών;

VII.

Τ Π Ο Ρ Χ Η Μ Α Τ Α .

Ηyporchemata cum Paeanibus maxime Apollini dicata fuisse diserte tradit Menander rhetor de encomiis p. 27. Καὶ τούτους (τοὺς ὕμνους) αὐ διακευόμεθα κατὰ θεὸν ἔκαστον· τοὺς μὲν γὰρ εἰς Ἀπόλλωνα Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα νομίζομεν, τοὺς δὲ εἰς Διόνυσον Διδυράμβους καὶ Ἰοβάκχους etc. Adde Lucianum loco de Metr. Pind. p. 270. adscripto. Itaque quamquam etiam homines hyporchematis celebrati sunt, simillima fuere Hyporchemata et Paeanes, sed tamen diversa, idque eatenus, ut Paeanes aut simpliciter canerentur, aut cum saltatione, sed Hyporchemata a saltatoribus quibusdam, dum chorus tripudiaret, mimice agerentur: qua de re satis dixi Metr. Pind. III, 6. p. 201 sq. III, 13. p. 270 sq. Minus accurate Etym. M. v. προσῳδιον et Proclus Chrestom. ap. Phot. p. 522. nisi quod ex priore discimus circum aram potissimum saltatum esse in hyporchematis, quum cremarentur hostiae. Ceterum in commentariis de Metris Pindari ibidem est explicitum, hyporchematicam musicen et saltationem alacrem et levem fuisse, numerisque velocissimis, et inter alios etiam creticis usam esse. Auctor hyporchematici generis a nonnullis *Thaletas Gortynius* praedicatur (l. c. de Metr. Pind. p. 201.); Plutarchus tamen hunc Paeanum poetam perhibet, de musica c. 9. Sed *Xenodamus Cytherius*, ut Paeanum, ita et Hyporchematicum poeta fuit; καὶ αὐτοῦ δὲ Ξενοδάμου, inquit Plutarchus, ἀπομνημονεύεται ἄσμα, ὃ ἐστὶ φανερώς ὑπορχήμα: ne repetam, quae alibi dixi. Successere *Pratinas Phliasius*, *Simonides Ceus*, *Pindarus*, *Bacchylides*. De Pindaro locus est Clementis Strom. I, p. 365. ubi is Hyporchematicum inventor dicitur, et alter Athenaei I, 15. D. quem v. de Metris p. 270 sq. postremo Plutarchi de musica l. c. Κίχρηται δὲ τῷ γένει τῆς ποιήσεως αὐτοῦ καὶ Πίνδαρος. ὁ δὲ παιὰν ὅτι διαφορὰν ἔχει πρὸς τὰ ὑπορχήματα, τὰ Πινδάρου ποιήματα δηλώσει· γέγραφε γὰρ καὶ Παιᾶνας καὶ Ὑπορχήματα. Fuere autem Pindari Hyporchematicum duo libri, ut discimus ex vita Vratislaviensi p. 10. De Pratina et Bacchylide constat ex locis alibi allatis, quos huc congerere nolo: sed de Simonide res postulat, ut paucula addamus. Praeclarus est de natura hyporchematici generis Plutarchi locus Sympos. IX, 15. quo iam olim, ubi de ea re egi, usus sum; ibi scriptor Simonidis sententiam de arte pictoria transferendam ad saltationem dicit, sed verbis adeo corruptis, ut nihil fere intelligere liceat, nisi quod me iudice Wyttenbachius recte perspexit, Simonidem dixisse pictoriam esse poesin silentem, poesin autem pictoriam loquentem (v. Plutarch. de glor. Athen. c. 3.), ut inter nostrates vir ingeniosissimus architecturam dixit musicen esse quasi gelu in lapidem concretam, multum irradientibus, qui talia non intelligunt: contra Plutarchum id de pictoria negare, atque de saltatione dici velle; unde Wyttenbachius ita scripsit: μεταθετόν τὸ Σιμωνίδειον ἀπὸ τῆς ζωγραφίας ἐπὶ τὴν ὄρχησιν, τὴν μὲν ὄρχησιν εἶναι ποίησιν σωπῶσαν, τὴν δὲ ποίησιν πάλιν ὄρχησιν φθεγγόμενην· ὅθεν οὔτε εἰπεῖν ἐστὶ γραφικὴ μετεῖναι ποιητικῆς, οὔτε ποιητικὴ γραφικῆς. Deinde Plutarchus sententiam suam uberius explicans in Hyporchematis hoc maxime cerni docet: δόξετε δ' ἂν, inquit, ὡς-

περ ἐν γραφικῇ, τὰ μὲν ποιήματα ταῖς γραμμαῖς, ὅφ' ὧν ὁρίζεται τὰ εἶδη, quibus tale quid addendum videtur: μάλιστα εοικέναι, τὰ δὲ τῆς ὀρχήσεως τοῖς χρώμασιν. Iam sequuntur corruptissima verba: *ἄλλοι δὲ, ὃ μάλιστα καταρωθῶνται δοῦναι ὑπορχήμασι καὶ γεγονέναι πιδανώτερος ἑαυτοῦ, τὸ δέισθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας*: quae manifeste ad Simonidem referenda sunt, quem sua ipsius poesi convincere Plutarchus studet. Correxerim autem: *ἄλλοι δὲ, ἃ αὐτὸς μάλιστα καταρωθῶνται δοῦναι ἐν ὑπορχήμασι, καὶ οἷς γεγονέναι πιδανώτερος* (ita Schneiderus) *ἑαυτοῦ, τὸ δέισθαι τὴν ἑτέραν τῆς ἑτέρας*, id est: Alteram autem altera indigere ea monstrant, quae ipse in Hyporchematis imprimis bene fecisse quibusque sua ipsius dicta fide superasse videbitur. Intellige Simonidem, cuius nomen ex superiori τὸ Σιμωνίδειον Graeco usu suppletur, nisi ipsum Simonidis nomen excidit; et nota illud *πιδανώτερος ἑαυτοῦ*: nempe sua poesi Simonides effecit, ut huius indoli magis confidentes quam ipsius disertis verbis non pictoriam et poesin, sed poesin et saltationem artissime coniunctas censeremus. Iam duo afferuntur exempla hyporchematicae dictionis, quibus spectatis hoc intelligatur: quae Simonidis esse ex his satis liquet, quamquam inter Pindarica relata sunt. Post haec nonnullis verbis interpositis pergit Plutarchus: *αὐτὸς γοῦν ἑαυτὸν οὐκ ἀσχύνεται περὶ τὴν ὀρχησιν οὐχ ἥτιον ἢ τὴν ποιήσιν ἐγκωμιάζων*: quae ad illud respiciunt, quod Plutarchus a Simone non pictoriam et poesin, sed hanc et saltationem ita, ut fecit, comparari debuisse censet: ut inde etiam magis appareat, illa fragmenta Simonidis esse. Quibus vero verbis Simonides aequè ob saltationem atque ob poesin se celebret, ex iis nihil superest, nisi haec: *Ὅταν δὲ γηρώσαι*, et deinde: *Νῦν ἐλαφρόν ὀρχημ' οἶδα ποδῶν μυχρύνειν*. Κρητὰ μὲν καλέουσι τρόπον. Postrema itidem habet Athenaeus V, p. 181. B. *Ὅθεν καὶ Κρητικά καλοῦσι τὰ ὑπορχήματα*.

Κρητὰ μὲν καλέουσι τρόπον . . . . .

τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

Ubi etsi adversa fortuna poetae nomen periit, tamen Schweighauserus ex Plutarcho recte collegit haec Simonidis esse. Postremo ne quis haec pro Pindaricis habeat, quia auctor se ipse laudare dicatur, quippe quod Thebanus poeta Plutarcho (de laude sui c. 1.) οὐ πάντως μεγαληγορῶν περὶ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως, notes idem sibi iuris sumptis Simonidem auctore Aristide T. II. p. 379. Quae hoc loco uberius explanavi, ut perspiceretur, cur ego fragmenta ex illo Plutarchi loco ducta in Pindaricis non retulerim.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩ, 1—3.

1.

Σύνες ὃ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν δμῶνυμε πάτερ;

κτίστωρ Αἰτνας.

71

Intellige quod tibi dico, divinarum sacrarum cognominis pater, Aetnae conditor. Est ap. Schol. Pind. Pyth. II, 127. ubi legitur ἐπώνυμε, et ap. Schol. Nem. VII, 1. Schol. Aristoph. Av. 925. ubi minus recte *ξύνες*. Illud *δμῶνυμε* firmat etiam ipse Aristophanis locus inde expressus, et Strabo VI, p. 412. ubi in nonnullis libris *ξύνες τοι λέγω*, et deinde *πᾶτερ*: atque ὃ τοι habet etiam cod. Gott. ap. Schol. Pyth. I. c. et in nonnullis editionibus Aristophanes Av. 945. unde ὃ τοι recepi. *Ὅτι* tamen habent ceteri et Plato Menon. p. 76. D. ac Gregor. Naz. Epist. II. T. I. p. 768. Contra ap. Plat. Phaedr. p. 236. D. hinc adumbratum est *ξύνες ὃ σοι λέγω*, ubi nihil mutandum. Carmen esse numeri velocioris satis patet; idque ita ordino:

Cf. Tyrwhitt. ad Strab. p. 17. Fuit autem ὑπόρχημα: Schol. Pyth. I. c. τὸν ἐπὶ τὸν ἐπὶ μυσθῶ συντάσσας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιτροῦ συνέγραψεν αὐτῷ πρόϊνα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή: Σύνες ὁ τε Μῶα etc. idque verbis τὸ Καστόρειον etc. in Pythio carmine positus significari male Scholiastes perhibet. Haud aliter Schol. Aristoph. fragmen-
tum hoc ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπορχηματῶν citat. Ceterum carmen post Olymp. 76, 1. scriptum est, quo anno Aetna condita: inserviebat autem celebrandae victoriae Hieronis mulabus partae ab auriga, cui fortasse Stratonī nomen: huic igitur aurigae po-
eta Fragm. 2. etiam currum ab Hierone postulat, et Fragm. 3. Siculam rhedam laudat. Et fuit haec victoria Pythia: quare Schol. Pind. carmen hoc una cum epinicio Pyth. II. quod pro Pythio habebat, missum censet: adde ad Fragm. 3. Unde sponte intelligitur, carmen hoc certe non ante Pythia Olymp. 76, 3. acta scriptum esse. Mirum tamen est de mularum certaminibus Pythone institutis apud Pausaniam has res accurate persequen-
tem nihil referri: sed fortasse hoc ludorum genus haud diu ibi perduravit, ut etiam Olympiae mature abolitum est, ideoque id Pausanias neglexit. Quod facere eo
facilius potuit, quum eorum, qui in ludis mature abolitis vicerant, nomina ne inscripta
quidem omnia fuissent: quod de κἀλλη in sacris ludis Olympiae abolita patet ex
Pausania VI, 9, 1. Atque etiam qui mulari rheda ibidem vicerant, non videntur omnes
inscripti fuisse, quod de Agesia collegerim ex iis, quae ad Olymp. VI. init. dixi.

72 Ex eodem haud dubie carmine depromptum est, quod paullo post addit Schol.
Aristoph.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων,

ὅς ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται.

ἀκλεῆς δ' ἔβα.

Inter Scythas Nomadas indigus errat Strato, qui domum plastro vectam non possidet: inglorius vero abiit. *Λαβὼν δὲ ἡμιόνους παρὰ Ἰέρωνος*, inquit Scholiastes, *ἤρει αὐτὸν καὶ ἀρμάτιον*, (ut correxerit Berglerus); non sibi tamen, sed Stratonī cuidam, si modo Stratonis nomen a Pindaro profectum est, nec potius ab Aristophane. Ex Pindaro sua adumbravit Aristophanes Av. 937 sqq.

Τόδε μὲν οὐκ ἄέκουσα φίλα

Μοῦσα δῶρον δέξεται·

Τὸ δὲ τεῖχος φρενὶ μάθῃς

Πινδάρειον ἔπος.

Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκίθαις

ἀλλάται Στράτων,

ὅς ὑφ' αὐτοῦ δόνητόν ἔσθ' οὐ πέπαιται·

ἀκλεῆς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.

ξύτης ὁ τι λέγω.

Schol. in Pindaricis habet ἀμαξινόρητον, quod correxit Hermannus. Duorum priorum versuum metrum hoc videtur:

Ultimus est mutilus; nec potest suppleri. Brunckius volebat: ἀκλείς δ' ἔβα ζεύγος

ἡμιόνων ἄτερ ἄρματος: quod mihi quidem valde incertum est. Illud tamen verum, verba ἀκλεῆς δ' ἔβα spectare rhedam mularem, cui minor quam currui honos etiam Olympiae. Pausan. V, 9, 2. ἀπὴν δὲ οὔτε τῷ ἀνευρήματι οὐδὲν ἀρχαῖον, οὔτε εὐπρέπεια αὐτῇ προσῆν. Bothius ad Terent. p. 469. pro solita temeritate ita refinxit:

Ἀρματῆσαι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλῆται στρατός· ὃς δ' ἄμα-
ξηφόρητον οὐ πέπαται
ὄλκον, ἀκλεῆς ἔβα.

3.

Quum in priori fragmento currus ab Hierone pro rheda postulati mentio facta 73 sit, satis liquet ad idem carmen pertinere hos versus metro simillimo scriptos:

Ἀπὸ Ταῦγέτου μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηραὶ κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος
αἶγες ἐξοχώταται·
ὄπλα δ' ἀπ' Ἀργεος· ἄρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου·
Σικελίας δ' ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

Ex Taygeto Lacedaemoniam canem, perniciosissimum in feris persequendis animal; ad mulgendum lac Scyriae caprae praestantissimae; scuta autem Argiva, currum Thebanorum ex agro fertilissimo; rhedam autem artificiose factam Siculam debes quaerere. Praebet Athenaeus I, p. 28. A. indeque Eustathius ad Hom. p. 1322. 5. et ille quidem ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ φθῆ posita esse dicit: unde intelligitur Pythiam hoc Hyporcheme victoriam celebrari. Interpretationis causa haec addit Schneiderus: „De capris Scyriis v. Athen. XII, p. 540. D. Respicit hunc Pindari locum Zenobius Prov. II, 18. in Αἰξ Σκυρία· ἄλλοι δὲ φασιν, ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολλὴν γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. μὲνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος.” Ὀχημα sive ὄχος est rheda mularis: v. ad Olymp. IV. introd. Scuta Argiva nota sunt. Ceterum lectiones veteres reduxi, et retinui anacoluthon Σκύριαι αἶγες; sed ἐξοχώτατοι, quod in tali loco, ubi masculina terminatio non potest metri causa adhibita esse, ut Fragm. inc. 163., apud Nostrum nolim defendere, mutavi in ἐξοχώταται. Metrum hoc videtur:

ο ο / ο ο / ο ο ο
 ο ο / ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο / ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο / ο ο ο ο
 ο ο / ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
 ο ο / ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο ο

Vs. 5. ὄπλα priorem corrigit, ut Nem. I, 51. VII, 25. qui eam produci voluerit, ei suadeam, ut Metr. Pind. p. 137. inspiciat. Postremo vir doctus in Ephem. Litt. Ien. 1807. N. 245. p. 130. adhibitis Schweighaeuseri correctionibus me non probante ita scribit:

Ἀπὸ Ταῦγέτου μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηραὶ κύνα, τρέχειν
πυκινώτατον ἑρπετόν·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος
αἶγες ἐξοχώταται·

ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος·
 ἄρμα Θηβαίων· ἀπὸ τᾶς
 ἁγλαοκάρπου
 Σικελίας ὄχημα
 δαιδάλεον ματεύειν.

4.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΛΕΙΨΑΝΤΑ.

- 74 Dionysius Halicarnassensis de adm. vi dic. Demosth. p. 167. 18. ed. Sylb. postquam nonnulla ex Platonis Phaedro proposuit, ita pergit: Ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλὰ ἔστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ὀνυμοὺς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δοῦναι ἂν τοῖς τὸν Ἥλιον εἰρημίνους, ὥς γέ μοι φαίνεται. Additur fragmentum ex carmine in Solem deficientem facto, eoque Thebanorum in gratiam et usum, quod verba ipsa ostendunt. Id aut Dithyrambus fuit aut Hyporchema, quo non solum numeri admodum leves et celeres ducunt, sed etiam Dionysii verba: εἰ λάβοι μέλη καὶ ὀνυμοὺς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα. Sed Dithyrambi sunt Dionysiacy; Baccho autem hoc carmen actum non esse argumentum docet; itaque nihil relinquitur nisi ut Hyporchematis particulam nos tenere dicamus Apollini solis deo dicati. Nam Thebanorum Apollinem Ismenium et Galaxium Solem fuisse docent Daphnephoria illi acta, quae Proclus describit in Chrestomathia. Neque Dionysius, opinor, Hyporchematum, generis Dithyrambo multo minus celebris, omnino mentionem inieciisset, ut dithyrambicam Platonis dictionem similitudine Pindarici carminis illustraret, nisi ipsum, quod producere volebat, carmen ex Hyporchemate petatum esset. Itaque non necesse est ad speciem carminum confugere, quae generatim ἄσματα vocata sint: certe grammatici in Pindaro digerendo omnes odas ad certa genera retulerant, quod colligas ex Vit. Thom. Vit. Vrat. et Suida, cuius verba καὶ ἄλλα πλείστα non curo. At verba carminis, quae initium haud dubie constituebant, apud Dionysium magnopere corrupta sunt, nec certa via corrigi in hac caligine possunt; ut tamen mihi legenda videntur, apponam:

- Ἄκτις Ἀελίου, τέ, πολύσκοπ', ἑμαῖς θῆαις μέτρ' ὀμμάτων,
 ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἁμέρᾳ κλεπτόμενον
 ἔθνηκας ἁμάχανον ἰσχὺν πτανδὸν ἀνδράσιν
 καὶ σοφίας ὁδὸν, ἐπύσκοτον ἄτραπὸν ἔσσυμένα
- 5 ἑλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος;
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἵπποις θοαῖς ἱκετεύω
 ἀπήμον' ἔς ὄλβον τράποιο Θήβαις, ὧ πότνια, πάγκοινον τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ
 σθένος ὑπέρφατον,
 ἢ στάσιν οὖλομένην, ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
- 10 ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρους ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
 ὀλοφυρομένων πάντων μέτα πελσομαι.
- x — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

5

10

Solis lux, quid o multituens, visui meo rerum adspectabilium mensura, sidus supremum interdiu subductum reddidisti inefficax alatum robur viris et sapientiae viam, tenebricoso tramite ruens vehi novo quodam neque antea usitato modo? At te per Iovem precor, equis velocibus illaesam in felicitatem, o veneranda, Thebis veritas commune prodigium. Sed si belli omen affers aut frugum interitum, aut nivis vim ingentem, aut seditionem perniciosam, aut maris eluviem in agros, aut glaciem soli, aut humidam aestatem pluvia vehemente uvidam, aut si terrâ diluvio inundatâ novum virorum genus denuo constitues, lugentibus cum omnibus id perpetiar. Praeclare sane de hoc carmine meruere triumviri Ios. Scaliger ad Propert. III, 4. Schneiderus et Hermannus; non tamen omnia ab illis sanata videntur. Poeta invocat Ἀκτίνα ἀέλου, ut Sophocles Antig. 100. Ἀκτὶς ἀέλου, τὸ κάλλιστον ἐπαπύλω φανὲν Θῆβας τῶν πρότερον φάος etc. Deinde Dionysius habet: τί πολὺσκοπ' ἐμῆς θεῶ μ' ἄτερ ὁμμάτων; unde Scaliger omissio τί effecit πολὺσκοπε, μὴ σε θεῶμ' ἄτερ ὁμμάτων, barbare. Repetit illud τί Schneiderus corrigens: πολὺσκοπον ἐρημώσασαις μέτρον ὁμμάτων, Philostratum secutus Epist. 72. p. 949. Ἐκ τῆς περὶ τοῦ πρόσωπον γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέριστατον ἐν ἀμέτρᾳ βλέπομενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνόν που κατὰ Πίνδαρον, τὰ τὴν ἀκτίνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα: ubi βλέπομενον a scriptore verbo Pindarico κλεπτόμενον de industria substitutum est. Ex hoc autem loco patet Pindarum solis lucem μέτρα ὁμμάτων dixisse, aut quod oculi lucis adminiculo in indicandis rebus utuntur, atque ad lucis quasi rationem omnia expendunt, quemadmodum Philostratus cepisse videtur; aut potius quod ὁμματα hoc loco θεάματα sunt, ut ap. Sophocl. Electr. 898. ἐμπατεῖ τί μοι ψυχῇ ξύνθεος ὄμμα, quem locum emendatione non egere censeo, et ap. Plat. Phaedr. p. 253. E. ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα. Cetera Hermannus ad hunc modum constituit: τί πολὺσκοπ' ἐμοὶ θῶον μέτρ' ὄμμ. Quod ut incertum est, ita ego meum ἐμαῖς θείαις μέτρ. ὄμμ. non pro certo vendito, quamquam hoc proxime ad litterarum ductus apud Dionysium expressarum accedit. Ex qua emendatione solis lucem poeta cum choro visui suo mensuram rerum adspectabilem dicit. Sequentia in mente habuit Plutarchus de Facie in orbe lunae c. 18. Εἰ δὲ μὴ θείων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδῖαν καὶ τὸν Ἀρχιλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στρησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον, ἐν ταῖς ἐκλείψεισιν ὀλοφυρομένους ἄστρον ὑπέριστατον (ita corrigo vulgatam τὸν φανερώτατον) κλεπτόμενον, καὶ μέσῳ ἅμα τὴν νύκτα γενομένην, καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλλίου σκότους ἀτραπὸν. . . φάσκοις: ubi quum μέσῳ ἅμα τὴν in μέσῳ ἅματε mutandum esse bene moneatur, hoc tamen apud Nostrum lectum esse cave credas, sed potius Plutarchum memoria falsum esse iudices. Praeterea huc respicit Schol. Arat. Phaen. 10. λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέριστατον. Πταγὸν retinui, etsi

varia ratione corrigitur. Μοκ Dionysius ἐπισκόπῃν ἄτροπον ἑσσυμένα: Scaliger dedit ἐπισκόπειον, Hermannus ἐπίσκοτον; ἑσσυμένα Schneiderus correxit. Ad illud ἐλ. τὶ νεώτερον conferas Pyth. IV, 155. μή τι νεώτερον κ. τ. λ. et ibi Explicat. Et hac quidem formula designatur aliquid mali; sed si ita interpreteris, structura te destituet. Itaque aliter in Latina interpretatione reddidi: quamquam nescio an locus non integer sit. Ἰηποῖς θοαῖς debetur Hermanno: Dionysius ἵππος θοᾶς, et paullo post ἐς ὕλβον τινὰ τρέποι, item πολέμου δις ἅμα: unde Scaliger petiit δὴ σᾶμα, Hermannus δ' εἰ σᾶμα. Paullo post Dionysius οὐλομένην. et ἄλλα πέδον: quod correxit Scaliger; Hermannus ἅμα πέδον. Pro διερόν, quod Scaliger et Sylburgius ministrant, Dionysius ἱερὸν et κα- τακλύσασα θήσει; θήσεις dedit Barnesius. Deinde vulgo erat ἀρχῆς. Postremo apud Sylburgium est ὄλοφν . . . et apud Hudsonum ὄλοφν . . . Ex illo Scaliger supplevit ὄλοφνδόν; in hoc formam a verbo ὄλοφύρομαι ductam latere Schneiderus iudicavit, quod probabile reddit locus Plutarchi supra allatus: igitur dedi ὄλοφνρόμενων, quod magis poeticum quam quod quis reponere possit ὄλοφνρόμενος. Verba πάντων μέτα πείσομαι ex Dionysio π. μεταπέισομαι habente Hermannus addidit; quae sequuntur, καὶ ταῦτ' οὐ . . . Dionysii sunt haud dubie. Ceterum idem carmen spectant Philo in fragmento T. II. p. 643. ed. Mang. αἱ δὲ μνημόνατά ἐστιν ἢ βασιλείων τελευ- τῆς ἢ πόλεων φθορᾶς, ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνέκατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημίων, quae periere; et Plinius H. N. II, 12, 9. loco corrupto et varie edito: Misera hominum mente in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatium sublimia ora palam est solis deliquio. Quae vero haec solis defectio fuerit, non ego certo definiverim. Duas Herodotus memora- vit, quae in censum venire possunt, alteram quum Xerxes Sardibus esset (VII, 37.) Olymp. 74. 4. quam negant temporum periti, alteram quum Cleombrotus cum Spar- tanis in Isthmo esset (IX, 10.), circa Olymp. 75, 1. Sed ne hanc quidem significari arbitror, quod bello tum flagrante non ita dubitanter dici potuit: πολέμου δ' ἐτ-σᾶμα φέρεται τινός. Illud sponte vides insignem Thebis designari solis defectionem: itaque collegam meum doctissimum Idelerum, ut insigniores Pindaricae aetatis eclipses mihi indicaret, rogavi. Is usus Tabula Pingrei in libro *Art de vérifier les dates* inter plures solis defectiones in orientali Europa per ea tempora insigniores nullam putat magis memorabilem fuisse quam quae d. 30. April. anni ante Christ. 463. Olymp. 79, 1. hora pomeridiana secunda Thebis media fuit: tum undecim solis pollices obscurati sunt, unus tantum pollex lumen retinebat. Post eam igitur solis defectionem licebit hoc hyporchema scriptum iudicare probabiliter.

5.

- 75 Epist. Socrat. p. 5. καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενον εἰς τοῦτο σοφὸν εἶναι, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ δειξάντος ἀρχὰν ἑκάστον ἐν πράγῳ, εὐθεία δὲ κλέυθος ἀρετὰν εἶλιν, τελευταὶ τε καλλίονες. σχεδὸν γὰρ οὕτω πού αὐτῷ ἔχει τὸ ΤΠόρχημα. Aristides in Panegyrg. Cyzic. T. I. p. 236. ἀλλ' ὥσπερ ἔφη Πίνδαρος, Θεοῦ δειξάντος ἀρχὰν οὐδὲν δὴ τὸ κω- λών. Idem c. criminantes T. II. p. 416. Θεοῦ δὲ φησι Πίνδαρος δειξάντος ἀρχὰν εὐ- θεία δὲ κλέυθος εὐρεῖν τὸ προκείμενον. Ubi recte liber Baroccianus εἶλιν. Versus hi sunt:

Θεοῦ δὲ δειξάντος ἀρχὰν
ἑκάστον ἐν πράγῳ εὐθεΐα δὲ κλέυθος ἀρετὰν εἶλιν,
τελευταὶ τε καλλίονες.

$\frac{1}{2} \frac{1}{2} - \frac{1}{2} -$
 $\frac{1}{2} \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2}$
 $\frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} \frac{1}{2} - :$

Deo vero principium monstrante ad quodque negotium recta via patet virtutem capessendi, et fines pulchriores sunt. Ex est etc.

6.

Stobaeus Serm. CLXVII, p. 571. ed. Wechel. ex *Hyporchematis* Pindari:

Γλυκὸν δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δὲ τις
ταυροβῆ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

Eustathius ad Hom. p. 841, 32. *Γλυκὺς ἀπέρω πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβέῖ προσιόντα.* Schol. Ven. A. B. ad Iliad. λ, 227. *φιλοπόλεμοι γὰρ οἱ γέοι. ὥς καὶ Πηνελόπεια· Γλυκὺς ἀπέρω πόλεμος· ἐμπερών δέ τις ταρβέῖ προσιόντα μιν.* Hinc haec concipio:

Γλυκὸν δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

[illegible]

Dulce inexpertis bellum: sed experti id adveniēns reformidant apud animum magnopere.

7.

Erotianus Glossar. Hippocrat. *Αἰὼν· ὁ νωτιαῖος μυελός.* Exempli causa affert: 77
καὶ Πινδαρος ἐν ᾿Τροχῆμασι λέγων· Ἐνέπυσε πεκραμένα ἐν αἵματι· πολλὰ δ' ἔλκεα
πλευρὰς ἐβαλεν ὦμον τραχὺ ῥόπαλον· τέλος δ' αἰείρας πρὸς στήθεράς ἐσπάραξεν πλευράς,
αἰὼν δὲ δι' ὅστιμον ἐρῶσάνθη. Vulcanius ap. Heringam Obs. crit. p. 116. legebat:
ἐνέπυσας, deinde ἔμβαλε νωμῶν τραχὺ ῥόπαλον. Ipse Heringa mavult *ἐξέπυσας, et de-*
leto priori πλευρὰς legit ἔλκε· ἔμβαλε, et paulo ante πεκραμέν· αἵματι; quibus non
omnibus subscribo. Lego:

Ἐνέπισε πεκραμέν' ἐν αἵματι. πολλὰ δ' ἔλκε' ἔμβαλε νωμῶν
τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' αἰεραῖς πρὸς στιβαρὰς σπάραξε
πλευράς,

αὐτὸν δὲ δι' ὀστέων ἐρῶσα λισσθή.

[illegible]

. . . Imbuit sanguini immista: multa vero vulnera ingessit asperam vibrans clavam, postremo sublatâ eâ valida percussit latera, medulla vero per ossa contrita est. Herculem hoc fecisse non male Heynius coniecit.

8.

Athen. XIV. p. 631. C. ἡ δ' ὑπορχηματικὴ ἐστίν, ἐν ᾗ ἄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται. Πίνδαρος δὲ φησὶ.

Λάκαινα μὲν παρθένων ἄγέλα.

ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες. Metrum hoc est:

$\frac{1}{2} - \frac{x}{2} + \frac{1}{2}$

9.

- 79 Schol. Theocrit. VII, 103. "Ομοιος δὲ Θεταλλίας ὕψος, ὡς Ἐφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ὀμολίων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Τπορχήμασιν. Sollemnia haec ab aliis rectius Ὀμολῶτα dicuntur, ut est in titulo Orcho-menio. V. nos Oec. civ. Athen. T. II, p. 361.

10.

- 80 Schol. Pind. Isthm. I, 21. Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος· ἄλλ' εὐρήματα Πινδάρου ἐν Τπορχήμασιν, ὡς καὶ εὐρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει: ubi dixi legendum videri: ἄρματα δὲ αὐτοῦ εὐρημα κατὰ τὰ Πινδάρου etc.

11.

- 81 Schol. Pind. Olymp. XIII, 25. Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Τπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον. Cetera, quae alibi retuli, ad Hyporchemata nihil attinent.

12.

- 82 Hephaestio p. 46. ut exempla metri Pindarici hos duos versus antistrophicos profert, haud dubie ex Pindaro desumptos:

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι,

Musarum dux me advocat, ut chorum agam:

Ἄγοις ᾧ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ,

Ducas ministrum, incluta Latona.

Priori versu vulgo Μοισαγέτας. Uterque est ex carmine in Apollinis venerationem scripto: non tamen ex oda supplicationi inserviente, cui non convenit formula καλεῖ με χορεῦσαι. Itaque neque ex Prosodio neque ex Parthenio aut Daphnephorico deprompti versus sunt, neque opinor ex Paeane, cui meo iudicio non aptum prioris versus argumentum: sed refero ad Hyporchemata, quibus et numeri velociores et verba illa καλεῖ με χορεῦσαι, et ipsum illud ἄγοις eximie idonea sunt. Cf. Pratin. Hyporch. ap. Athen. XIV, p. 617. F. ἄκουε τὰν ἐμὴν Δωρίον χορείαν: neque obest vocis χορεία explicatio ea, quam dedi Metr. Pind. III, 10. p. 257.

VIII.

E F K Ω M I A.

De his carminibus laudes hominum in comissione (κώμῳ) canendas complexis paucissima dici possunt. Heynius quidem huc retulit Horatii Reges Carm. IV, 2, 13. Seu deos regesve canit, deorum sanguinem, per quos cecidere iusta morte Centauri, cecidit tremendae flamma Chimaerae: indeque colligit de Pirithoo et Bellerophonte, fortasse etiam de Caeneo in iis dictum esse. Sed haec non satis considerate: reges encomiis praedicatos esse concedo, sed vivos, non heroes pridem defunctos; nisi quod horum fabulae ut ceteris carminibus, ita et encomiis intextae erant: unde tamen in

digerendis fragmentis nihil lucreris. Quod vero de Nicolai Loensis sententia Epiphyll. VII, 18. huc refertur, id ex primo hymno est, ut supra demonstravimus. Nos inter Encomia retulimus carmen Theroni scriptum, et alterum Alexandri Amyntae laudes complexum: posterius enim, quod certe Olympium non est, quia ex Olympiis Pythiisque et Nemeis nihil periiit, nisi fuerit Isthmium, non potest non Encomium esse; immo ne Isthmium quidem esse potest, quod docui in Fragmentis ex Isthmioniciis. Igitur refero ad Encomia. Neque aliud credo significat Dio l. c. infra, ubi dicit: ἐπὶ ἡνέσεν Ἀλέξανδρον ποιήσας εἰς αὐτόν.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ, 1—2.

1.

Schol. Olymp. II, 16. Τούτους γὰρ (τοὺς Θήρωνος προγόνους) Θηβαίους ἀνέκαθεν ὅς ἀπὸ Κάδμου εἶναι. Κάδμου γὰρ Πολύδωρος· τοῦ δὲ Λάβδακος· τοῦ δὲ Λαΐος· τοῦ δὲ Οἰδῖπους· εἶτα Ἐτεοκλῆς· τοῦ δὲ Αἰμῶν· τοῦτον δὲ ἐν κνηγεσίῳ ἐμφυλῖόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθῆναζε μεταστήναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἀπάσας γενεὰς ἐπὶ τὰ πρὸς ταῖς ὀκτὼ συναριθμεῖσθαι· ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων : : : :

— — — — —

Volo filiis Graecorum . . . Idem ad vs. 39. Τὸ γὰρ τοῦ Θήρωνος γένος ἐνθύνδε (ἀπὸ τοῦ Κάδμου) κατάγεσθαι φησιν ὁ Πίνδαρος ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή·

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων.

Utroque loco correxi παιδεύσιν: cod. παιδεύσιν. Isthm. II, 54. Μομφὰν ἔχει παιδεύσιν Ἑλλάνων.

2.

Particulam inde decerptam servavit Scholiastes ibidem, Olymp. II, 16. Ἐνιοὶ δὲ ὅς φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδόλως εἰς τὴν Γέλλαν κατήσαν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· ὥς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει·

Ἐν δὲ Ῥόδον . . . κατώκισθεν . . . .

Ἐνθ' ἀφορμαθίντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμοντες,

πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,

ἵσπετο δ' ἀετῶν πλοῦτου νέφος.

Et in Rhodum transmigrarunt, unde progressi altam urbem inhabitant, plurima dona immortalibus offerentes, sequente aeternae opulentiae nube. Structuram ex participio in verbum finitum transeuntem illustravi in explicatione Olymp. I, 14. in qua structuræ mutatione plerumque vim inesse Dissemium docentem vidisti: quod teneri debet in talibus locis, quoniam ego eiusmodi res raro annotavi. Τψηλὴ πόλις est Agrigentum ob collem, in quo positum est. V. Pyth. XII, init. Lectionem fragmenti ex libris constitui, nisi quod evincente metro, quod Dorium est, lacunas posui, quia aliter κατώκισθεν Doriis numeris aptari nequit. Ἐν est εἰς: alii ἂν, quo defendens ἂν Καλλίσταν ἀπόκησαν Pyth. IV, 258. et ἐν p. εἰς sane potius Aeolicorum carminum videtur, de quo dixi Metr. Pind. III, 18. p. 294. sed nolui mutare, quod optimis libris nititur. Numeri fere tales fuerunt:

/ 0 0 - [ ] 0 - - - / . . . . .
 / 0 - - - / 0 - - - / 0 0 - 0 0 - -
 / 0 - - - / 0 0 - 0 0 - 0
 / 0 0 - 0 0 - 0 0 -

Sed fortasse etiam plura post "Ρόδον exciderunt: et nescio an primus versus finis epodi sit, incipiente deinde strophā,

Ἐνδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλάν,

ut illud,

Βούλομαι παιδεύσιν Ἑλλάνων.

Ceterum hoc encomium haud absurde coniecieris eidem victoriae celebrandae inseruisse, quam canit poeta Olymp. II. et III.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΑΜΥΝΤΑ, 3—4.

3.

85

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

O beatorum cognominis Dardanidarum, fili animose Amyntae. Haec Scholiastes Pindari ad Nem. VII, 1. Dio Chrysostomus Or. II. de Regno p. 25. ubi de Alexandro Magno: Ἐπεμνήσθη τοῦδε Πινδάρου διὰ τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ ὁμώνυμον ἐπήγεσεν Ἀλέξανδρον τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν. Cf. Tzetzes Chiliad. VII, 413. et Solin. Polyh. c. 14. Lectionem ὁμώνυμε et hoc loco et in simili Hyporchematum praefero: at vide ne scribendum sit ὦ παῖ, numerusque ita continuandus:

/ 0 - 0 / 0 0 - 0 0 - - / 0 0 - 0 0 - 0

Ceterum hoc carmen ad Epinicia retulit Schneiderus, quem vide imprimis Vit. Pind. p. 35. sed hoc fieri non posse in Introductione Encomiorum paulo ante monui. Victoriae tamen celebrandae odam inservisse alterum fragmentum reddit probabile; at Grammatici hoc carmen inter Epinicia non retulerant. Ipsa victoria num Olympica fuerit, incertum est; certavit Alexander Olympiae (v. Herodotum et Iustinum II. cc. a Schneidero Vit. Pind.); sed eum ibi vicisse non traditur.

4.

86

Πρέπει δ' ἑσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι καλλίσταις ἀοιδαῖς·
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιπαύει μόνον [ῥηθέν].
θνάσκει δ' ἐπιλασθὲν καλὸν ἔργον.

Convenit autem bonis celebrari pulcherrimis carminibus: hoc enim immortalibus honoribus proxime accedit solum; perit vero oblivioni traditum praeclarum facinus. Habet Dionysius Halicarn. T. II. p. 292. ubi additur: Πινδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ἑνθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς. Atrogans iudicium, quod puto non laturnum fuisse criticum cetera insignem, si Pindari perspexisset artem paucis cognitam. Sylburgius correxit ἑσλοῖσιν et ἐπιλασθέν; olim fuit ὄλοισιν et ἐπιταθέν, item τιμαῖσι. Sed etiam καλλίσταις depravatum est, quippe metro contrarium, nisi aliqua perierunt: ῥηθέν autem deleo, quod volebat etiam Boethius. Numerus fuit Dorius aut Dorio proximus, fere talis:

.....
 /.....
 /.....
 /.....

nisi καλλίσταις verum quidem est sed ante id haec excidit mensura, ... his
 primi versus modulis:

.....
 /.....
 /.....
 /.....

IX.

Σ Κ Ο Λ Ι Α

De Scoliiis quum multi disputaverint, de iis uberius dicere supersedeo: quantum ad rem nostram pertinet, in Fragmentorum Prooemio dictum est, ubi ab aliis ea Encomiorum, item Παροιμίων nomine latius patente comprehensa esse annotavi. Eadem in secunda Pindaricorum carminum dispositione a ceteris Encomiis esse separata conieci; ita quidem, ut Grammatici ea carmina in Scoliiis ponerent, quae per vices a singulis ad citharam cantata esse animadverterent: quod in Scoliiis factum traditur: et unum certe carmen, quod Xenophonti Corinthio scriptum erat, Pindarus ipse Scolium vocat. Scoliorum vero poesis quum constet ex Lesbia maxime poetarum schola prodiisse, in qua numeri, qui in Scoliiis usitatissimi, certi quidam exculti sunt, Pindarus tamen alios prorsus rhythmos Scoliiis tribuit, eosque iis, quibus in ceteris carminibus usus est, simillimos: nisi quod minutioribus subinde, quam alias solet, strophis constrinxisse hoc carminum genus videtur. In quo non sine ratione versatus poeta est. Primum enim aliis plane numeris Pindaro opus erat, atque ii fuerunt, quibus Aeolenses Scolia instruxerant, melici, quia alia erat vulgaris, alia huius Pindarici Scolii ratio, quod iure Dorium vocare mihi videor. Certe mihi quidem constat, vulgaris Scolia tantum cantata ad citharam esse, non acta et saltata: Pindarica vero Scolia, quoniam Scolia sunt, cantata per vices a singulis ad citharam sunt; sed simul acta et saltata sunt a choro cantōri parente. Hoc ut ex ipsa horum carminum ratione epodica colligi potest, ita alio neque opinor contemnendo argumento in Scolio Xenophonti scripto doceo. Igitur quod Pindarus Scolia scripsit, quae saltarentur, ideo choricis numeros elegit, non melicos, quales sunt vulgarium Scoliorum. Rursum autem in uno certe et altero carmine minores conformavit strophas, quod ampliores nimiam pro argumenti ratione magnificentiam prae se tulissent. Nam magna horum Scoliorum pars argumentum habebat ludicrum et amatorium, ut vides ex iis, quae supersunt. Contigit autem, ut plura servarentur fragmenta tam dulcia et ingeniosa, ut haec quoque, quae ludicra dixeris, a Pindaro eximie tractata intelligamus. Hoc loco nonnisi ea recenseo, quae Scolia fuisse plane probabile est; alia reliqui inter incertorum generum fragmenta, inter quae vide imprimis Fragm. 68—72.

/ 0 - / 0 0 - 0 0 -
 / 0 - / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 -
 / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 -

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι Πειθοῦς ἐν ἀφνειᾷ Κορίνθῳ,
 αὔτε τὰς χλωρὰς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιάτε,
 πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι νόημα ποττάν
 Ἀφροδίταν,

ὑμῖν ἄτ' ἄνωθεν ἀπαγορίας
 5 ἔπορεν, ὦ παῖδες, ἑρατειναῖς ἐν εὐναῖς
 μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν
 καλόν.

Epodus prima.

/ 0 - / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 -
 / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 - / 0 0 -
 / 0 0 - / 0 0 -

. . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι Ἴσθμοῦ δεσπόται
 τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὐρόμενον σκολίου
 ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

. . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Primi versus secundae strophae initium.

Διδάξαμεν χρυσὸν καθαρχᾶ βασάνῳ . . . . .

Epodus alia.

Ὡ Κύπρου δέσποινα, τεδὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος φορβάδων
 κουρᾶν ἀγέλαν ἐκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
 ἐπάγαγ' εὐχολαῖς ἱανθείς.

. . . . .
 . . . . .
 . . . . .

O hospitales puellae, famulae Suadae divite in Corintho, quae thuris virentis flavas lacrimas adoletis, saepe ad amorem caelestem mentibus vestris advolantes, ad Venerem, quae vobis, o filiulae, desuper veniam et excusationem dedit iucundis in lectis molliis maturitatis fructum decerpenti. Nam cum necessitate quidvis pulchrum. Deinde: At miror, quid me Isthmi domini dicturi sint, qui tale dulcis scolii exordium invenerim, communibus feminis coniunctum. Mox: Exploravimus aurum pura probatione. Postremo: O Cypri regina, tuum huc in nemus compascuarum puellarum gregem centicipitem Xenophon adduxit votis perfectis laetus.

Dicamus iam de singulis. Carmen est ex numeris Dorio generi proximis, atque ut mihi videtur, ad Lydian harmoniam argumento congruam attemperatis, quod in lectione constituenda maxime spectandum est. Initium scolii fuit Πολύξεναι νεάνιδες, quod Athenaei verba satis declarant: stropham autem finiri verbis σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν, ipsa numeri indoles docet. Iam quia proodos Pindarum usurpasse non constat, quod tamen statuere videtur doctus censor in Ephem. litt. Ien. a. 1806. n. 249. p. 143., stropham hanc esse censemus. Successit alter locus Ἀλλὰ θανυμάζω, a quo novam periodum metricam incipere sententia ipsa suadet: sed quum haec non possit antistrophe esse, quod strophae non respondet, epodus prima est incipiens. Sequitur Διδάξαμεν χρυσόν, quod initio strophae respondet, nisi quod quinta syllaba longa pro brevi, legitime. Postremo advocatio Veneris epodi illis versibus accurate respondet, quod etiam censorem Ienensem intellexisse posthac vidi; igitur initium hoc est epodi post primam alius. De emendationibus pauca sufficient. Πολύξεναι ego dedi: cf. de terminatione nott. critt. p. 527. Πειθοῖς pro vulgato πείθουσ' haud unus correxit, item ἀφνειά, quod ob Pindari usum retinui, etsi etiam ὁ Κόρινθος dictum esse videtur: certe ὁ Ἀρκοκόρινθος dicitur. Αἶτε τὰς χλωρὰς λίσανον et θυμιάτε restituit Tittmannus ad Zonar. p. 1307. ubi est: καὶ Πίνδαρος (λίσανον θηλυκῶς)· αἶτε τὰν χλωρὰν λίσανον ξανθὰ δάκρυα θυμιάται, pro quo Phavorinus θυμιάτε; et ipse Athenaei textus δάκρυά τε huο deducit. Eadem, quae apud Zonaram sunt, habet cod. Coislín. 346. sine ulla varietate: quod nunciavi mihi Bekkerus. Adde Photium: λίσανον τὸ δένδρον θηλυκῶς Πίνδαρος. Thuris lacrimas etiam Ovidius dixit Met. XV, 394. Ceterum si δάκρυα trisyllabum est, Doriis numeris hoc loco adhibita est secundi in dipodia trochaei solutio, servata brevi thesi: tum enim δάκρυα erit tribrachys. Nec plane hoc improbem in tali quidem oda. Sed praestat fortasse in δάκρυα statuere synizesin, ut in similibus exemplis ab Hermanno allatis (El. D. M. p. 53. coll. Porson. ad Eurip. Phoen. 1327.), in quibus per me licet etiam γενύων numeretur Pyth. IV, 225. etsi id meo sensui olim scabrum in illo versu videbatur ob concurrentes plures istas synizeses. Θυμιάτε ad ipsum hoc Xenophontis sacrificium a puellis Veneri sacris peractum pertinet. Ἡμῖν delevi praeceuntibus criticis pluribus, quippe ortum ex varia lectione sequenti ἡμῖν supra allita. Πολλάκι ματέρ' ἐρ. de meo rescripsi. Νόημα est Hermanni; idem praebuit ὕμνιν. De illo ποττὰν cf. nos nott. critt. ad Pyth. I, p. 430. Post ὕμνιν addidi ἄτ'. Ἀνωθεν est de caelo; ἀπηγορᾶι designant veniam et excusationes, ut ἀπηγορεῖν est excusare, unde ἀπηγόρημα. Sequitur ipsa excusatio σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν, ut rescripsit Hermannus. Ἐν ipse interposui. Mox μαλθακὸν ὥρας correxit Schneiderus. Hoc retinendum et ipse putabam: sed praeter dithyrambos uno tantum in Epiniciis loco binis continuis choriambis usum Pindarum reperio in liberioris mensurae carmine (v. Metr. Pind. p. 153.), et semel itidem in liberiore, ut videtur, metro Fragm. inc. 152. itaque melius iudico μαλθακᾶς ὥρας, quo multo gratius efficitur metrum, simile illud versibus str. 2. ep. 1. Ad dictionis genus conf. Pyth. IX, 38. et maxime 113. nostr. Λέγοντι dedit Casaubonus: non Pindaricum est λέγουσιν, ne Graecum quidem λέγουσιν, quod est qui suadet, sed debebat esse λέξουσιν, hiatum vero certus Pindari usus tuetur. V. Metr. Pind. III, 22. p. 311. Ἰσθμοῦ idem dedit Casaubonus: τοιάνδε omnes, qui de hoc loco egere, critici. In voce ξυνάσπον nota litteram ξ, quam Pindarus fere non assumit nisi metri causa, hoc autem loco ob sequens ξυνάσις de industria posuisse videtur. Διδάξαμεν correxit Hermannus; καθαρὰ est Casauboni. Κουρᾶν dedi ob antistropham, etsi non prorsus necessarium: at κωρᾶν, quod censor Ienensis reposuit, Pindaricum non est. Taceo de cete-

ris. Βάσανος de auro extat etiam Pyth. X, 67. et ex Pindaro vocem commemorant Zonaras p. 374. et Suidas v. βάσανος: neque aliud spectat Zonaras p. 379. Βασανίσας, ἀντί τοῦ δομιμάσας, ἀπὸ τῆς βασάνου λίθου. οὕτω Πίνδαρος. Μοχ δεῦτ' est pro δεῦρο, quod plures adducuntur puellae; sed notabile est, quod imperativum id adiunctum non habet. De re ipsa paucissima moneo. Ex ipsis Pindari et Athenaei verbis satis patet carmen esse cantatum Olymp. 79, 1. quum puellae a Xenophonte Veneri Corinthi dedicarentur; tum meretriculae illae Veneri sacrificabant thure, quod in ipsa oda significatur. Fiebat commissatio in ipso templo: cantabant haud dubie ad citharam convivae solum hoc, ad quod circum aram tripudiabant puellae sacrificantes. Puellas quidem ipsas non cecinisse haec quis dubitet? Nempe earum personae nihil in hoc carmine convenit. Itaque a convivis haec cantata sunt: nihilque elegantius erat hoc, ut a singulis canerentur. Statim prima verba, quibus poeta meretriculas alloquitur, si ab uno citharam pulsante cantata censebis, placebunt maxime. Neque tamen sine saltatione carmen actum esse, ne de chorica metri ratione dicam, ipsa chori praesentia docet. Num enim centum illas puellas saltando assuetas, dum canitur, putas immotas stetisse? Immo hae puellae ad carmen saltabant. De meretriculis Corinthiae Veneris *ἱεροδούλοις* nota omnia; quae quod ut servae deae quaestum quasi debitum dominae officium et munus exercent, ideo poeta dixit illud *Σὺν δ' ἀνάγκῃ πάντων καλόν*. Venus ipsa hoc loco *μήτηρ ἐρώτων οὐρανία* audit, quo refertur illud *ἀνωθεν*, ut significavi: eadem Cypri domina dicitur. Nempe Paphia Venus est *Οὐρανία*, de quo, ne plura, v. Herodot. I, 105. Pausan. I, 14, 6. ea autem Venus, quae Corinthi colebatur, et ipsa *Οὐρανία* est. Pausan. II, 23, 8. in descriptione Corinthi: *πλησίον δὲ τοῦ Διονυσίου καὶ Ἀφροδίτης ναὸς ἐστὶν Οὐρανίας*. Neve mireris meretricium quaestum Uraniae Veneris cultui adhaesisse, notabis Uraniam esse Venerem naturae genitricem et dominam, quae omnia coire et gignere cogat, ideoque etiam physicis amoribus praesit, longe aliter ac Plato in Convivio Uraniae notionem finxit: nec mirum his religionibus turpitudinem coniunctam fuisse, quippe ex Syria mollietiei et lasciviae matre in Cyprum et Graeciam propagatis (cf. Pausan. I, 14. Herodot. I, 105.). Ceterum simile huic solum in Plutarchi Erotico c. 17. est.

2.

ΘΕΟΞΕΝΩ ΤΕΝΕΛΙΩ.

Athenaeus XIII. p. 601. C. D. Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ἂν ἐρωτικός φησιν* 88 subiectis versibus aliquot alibi afferendis; deinde pergit: *μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενελίου Θεοξένου ὃ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησι;*

Χρῆν με κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι,
 θυμὶ, σὺν ἡλικίᾳ,
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτίνας προσώπου μαρμαρίζουσας
 δρακίς ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται,
 ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκευται
 μέλαιναν καρδίαν ψυχρὰ φλογί,
 πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμαθὲς ἐλικοβλεφάρων,
 ἢ περὶ χοήμασι μοχθίξει βιαίως,
 ἢ γυναικίῳ θράσει ψυχρῶν
 φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ δ' ἐκατὶ τὰς κηρὸς ὥς

δαχθεὶς ἑλεκεῖν μέλισσαν
 τηκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων
 νεόγυιον ἐς ἥβαν·
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενίδῳ

Πειθῶ τ' ἔναι καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησίλαου.

Fragmentum apud Athenaeum antecedens *Εἴη καὶ ἑρᾶν* etc. huc omnino non pertinere vel repetitum illud paulo post κατὰ καιρὸν ostendit: quapropter id ad incerta reieci. Cetera ita constituenda videntur:

Stropha.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμὲ, σὺν ἀλικίᾳ·
 τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτινάς τις ὄσσων μαρμαριζόσας δρακεῖς
 ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
 ἥ σιδάρου κεχάλευται μέλαιναν καρδίαν

Antistropha.

Ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἐλικοβλεφάρου
 ἢ περὶ χρήμασι μοχθίξει βιαίως, ἢ γυναικίῳ θράσει
 ψυχὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
 ἀλλ' ἐγὼ [ῥας] ἔκατι τᾶς [ποθεινᾶς] κηρὸς ὦς

Epodus.

Δαχθεὶς ἐλαιορᾶν μέλισσᾶν
 τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν·
 ἐν δ' ἄρα καὶ Τενίδῳ Πειθῶ τε ναίει
 καὶ Χάρις υἱόν

Stropha.

Ἀγησίλα . . . . .
 . . . . .
 . . . . .
 . . . . .

Stropham et antistropham invenit Hermannus; quae quum satis exiguae sint, ne epodus quidem potuit magna esse; quam Adonio καὶ Χάρις υἱόν certe eleganter terminari nemo infitias iverit: tum vero Ἀγησίλα in sequentem stropham traiciendum est, ubi eius vocis insignis vis est. Cf. de Metr. Pind. III, 26. p. 340. Sic metrum hoc fuerit:

Strophae.

— / — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — —
 — / — — — — — — — — —
 / — — — — — — — — —

Epodi.

— / — — — — — — — — —
 / — — — — — — — — —
 / — — — — — — — — —
 / — — — — — — — — —

Μὴν pro *με* edidit Heynius: pro *ἡλικία* Doricum restitui. *Ἀκτῖνας ὄσων* ipse Athenaeus praebet XIII, p. 564. E. *τις* adiecit Hermannus. Paulo post pro dictione *ἡ σιδάρου* Athenaeus ibidem habet *ἡ σιδ.* sed non audeo reconditiorem formam reicere, neque ea refutari potest verbis antistrophae manifeste corruptis. Idem l. c. male habet *μελαιναν ψυχάν*: vulgatam et sua tuetur elegantia, et loci Plutarchi S. N. V. p. 55. *εἰ μὴ μελαιναν καρδίαν κεχάλκνεται ψυχρὰ φλογί*, ubi v. Wyttenb. et de util. ex inim. cap. p. 281. ed. Tub. *ὅστις οὐκ ἀγαπᾷ τῆς εὐμενίας οὐδ' ἐπαίνει τὴν χρηστότητα, κείνος ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδάρου κεχάλκνεται μελαιναν καρδίαν*: unde cave *κείνος* Pindaro obtrudas. Heliodor. IV, 4. *τις οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν*. Cf. et Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 1. *ὥσπερ ἐξ ἀδαμάντινης ὕλης ὑπ' αὐτῶν τῆς ἀπαθείας κεχάλκνυμένους*. *Ἀτιμασθεὶς* firmant membranae. Deinde retinui *ἐλικοβλεφάρου*, nec dedi *ἐλικογλ.* causam vide in nott. critt. Pyth. IV, 172. Mox *ψυχάν* debetur Schneidero: sententia quamvis impedita ad mulierum obnoxios cultores referri videtur. In fine antistrophae quod est *ἐγὼ δ'*, in *ἔγωγ'* a Casaubono mutatum est, contra Pindari usum. Poteram scribere *ἐγών*: sed ne hoc quidem verum videtur. Potius ob illud *ἡ* in stropha positum abieci *δὲ*, versumque ut potui explevi, non curans verba Alcmanis ap. Athen. XIII, p. 600. F. ubi *Κύπριδος ἔκατι*: quae cur Pindarum expressisse dicamus, nulla causa est. *Ἦρα* quidem mentio, cui optime convenit sequens *νεόγυνος ἦβα*, etiam commodior est *Κύπριδος* vel *Ἐρωτος* mentione: *ῥα* enim efficit, ut poeta desiderio liquescat; simul ita pulchritudinis vis, quae in Theoxeno est, magis extollitur, ubi *ῥα* id, quod poeta posuit, efficere dicitur. Similiter Nem. VIII, init. omnia ad *Ἦραν*, *πόντιαν κάρυνκα ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων* referuntur. Ad quem locum Disenius, cur potissimum *Ἦρα* compelletur, non amor, acutissime notat in litteris nuperrime ad me datis. „Quum Pindarus aut *ῥαν* aut *ἔρωτα* posset subiectum loci facere, inquit, hoc est aut pulchritudinem puerum, aut amorem amatorum (tertium non video), simplicius quidem et magis proprie dixisset amorem: nam reapse amor Iovis tollebat nympham: at incommode; laudasset enim Iovem potius quam Aeginam”. Idem fere de hoc Scolii huius loco dici potest. Mox maxime laboravi in illo *ἐλεκράν*: non male conicitur *μελιχρᾶν*: sed in membranis est *ἐλειηράν*. Hermannus olim *μελικρατῶν*, nuperrime *ἐλειηράν* dedit, qua auctoritate nescio. Utrumque, et *ἐλειηρὸς* et *ἐληρὸς*, mihi ignotum: sed ita interpreter, ut sit a pratis palustribus ductum, in quibus apes florum causa versentur: quae si vera explicatio est, aeque bene *ἐλειηρὸς* atque *ἐληρὸς* dici poterit, ut *ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον* et *ἐλεοσέλινον* atque *ἐλεοσέλινον*. At sperno hanc lectionem, et repono *ἐλαιηράν*, quasi oleo unctarum apum, quia corpuscula mellificorum animalculorum melle madent, ut puerorum in gymnasiis membra oleo peruncta sunt. *Πειθῶ τε ναίει* scripsit Schneiderus. De Theoxeno vide quae idem dixit vit. Pind. p. 45 sqq. Postremo interpretationem accipe qualemcunque: Oportebat quidem dum opportunum erat, mi anime, in iuventute amoribus frui: attamen Theoxeni luminum radios fulgurantes qui conspexerit, si desiderio non aestuat, ex adamante vel ferro nigrum pectus cusus est, a Venere autem oculos volvente spretus aut opibus colligendis vehementer incumbit, aut muliebri impudentiae mente obstrictus est, huic omni ratione inserviens. At ego maturitatis desiderabilis causa ustus, apum unctarum ceræ instar liquesco, ubi puerorum conspexi iuvenilem pubem. Nempe etiam in Tenedo Suada et Gratia inhabitat filium Agesilai. *Θράσος* est *ἀναίδεια* (v. Explicatt. p. 253.), propria mulieribus. Philemon Gallo (Lex. Seg. p. 99.): *θρασία γυνή*, Aristoph. Lysistr. 1014. *οὐδὲν ἔστι θηρὶν γυναικὸς ἀμαχώτερον, οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναίδης οὐδέμητις ἀπάρδαλις*. Carmen licet fervidius tamen senis est poetae, ipso do-

cente initio: „Oportebat quidem dum opportunum erat, amoribus frui: attamen etiam nunc me urit Theoxenus”; haec enim illorum verborum sententia est. Et constat puerum Theoxenum morienti affuisse Pindaro. Vide quae de morte poetae in prooemio huius voluminis dixi.

3.

ΘΡΑΣΤΥΒΟΤΑΣ, ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

89 Athenaeus XI, p. 480. C. Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλικῶν) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖςδε·

Ὡς Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' αἰοῖδ' αὖ
τοῦτο πέμπω μεταδόρπιον·
ἐν ξυνῶ κεν εἴη συμπόταισι τε
γλυκερὸν, καὶ Διονύσοιο καρπῶ
καὶ κυλικέσσιν Ἀθηναεῦσι κέντρον.

Thrasylulo Xenocratis filio tria, quantum scimus, Pindarum carmina scripsisse notavi ad Pyth. VI. Explicatt. p. 296. fin. Ex his Isthmium secundum sollemnibus victoriae Xenocratis patris Agrigenti celebrandis transmissum esse diu post victoriam, coniecimus in Introductione ad eam odam. Pythium sextum post Pythiam patris victoriam Delphis cantatum sive praesente poeta sive carmen transmittente docui, in comissatione, ut puto. Quod ubi dixi, non decrevi utrum inter ipsam convivium an in sollemni ante convivium incesso cantatum sit; nunc hoc addo, ante convivium videri carmen cantatum, quum ad ipsum ingrederentur conviviae. Et is ingressus ita erat adornatus, ut bini iunctim incederent, primo inter hos loco Xenocrati et Thrasylulo dato; unde illa vs. 19. σὺ τοι σχέθων νιν (Ξενοκράτην) ἐπιδιξία χειρός: subsequutus est comissationis altera pars convivium, cuius in fine carminis mentio facta est, quoniam ab eo incesso iam ad convivium pergebant. Nam cave de incesso pompae Apollineae cogites, cuius ne minimum quidem in ea oda vestigium est; in cessum statue ad convivium, quod in Apollinea Delphis νάπη habebatur. At tertium hoc carmen, cuius fragmentum tantum superest, in ipso quodam convivio cantatum est post coenam, quum hiberetur; quod patet ex universo loco: Solum autem fuisse docet Suidas l. c. infra. Ubi tamen cantatum sit, nescimus: transmissum id fuisse a Pindaro verbum πέμπω docet, probabiliter Agrigentum; ut ibi cantatum iudicem. Nec dubium est quin hoc quoque carmen in alicuius victoriae celebratione cantatum sit. Etenim poetam universam suam dictionem rebus et temporibus convenienter instituere sexcenties notatum est in meis Disseniique mei commentariis; ex qua re omnis prope Pindaricorum verborum pendet interpretatio: ea vero res praeter ea exempla, quae passim illustravimus, multis aliis monstrari potest, in quibus nihil annotavi, quod aperta omnibus esse videbam. Ita Olymp. VI, 91. Aeneas vocatur γλυκὺς κρητὴρ ἀγαθῶν αἰοῖδ' αὖ, dictione a convivio comissantium ducta; Pyth. IV, 45. Euphemus non simpliciter Neptuni, sed Neptuni ἱππάρχου filius audit, quod Euphemi prolis, Arcesilai, victoria curulis celebratur; Pyth. V, 116. pro variis rebus pulchris, quae Arcesilaus tractaverit, καλῶν ἔξοδοι, aditus pulchrarum rerum dicuntur, dictione manifeste deprompta a carceribus in curculis equestribus, ab ἱππία ἔξοδῳ (Pyth. IV, 50.), quod carmen in curuli victoria celebranda versatur et modo paulo ante Arcesilaus ἀρματῆλ' dictus erat. Supersunt plura eiusmodi, quae interpretem quamvis attentum effugiant. Quale est quod Olymp. II. bis Rheae cum Saturno mentio

fit vs. 13. et 85. quod haud sine causa factum arbitror. Priore loco Iuppiter Κρόνος dictus in mentem revocat collem Cronium; etsi Iuppiter non ob collem Cronius dicitur, sed ob Saturniam progeniem: vide igitur ne Rheae potissimum mentio facta sit, quod Olympicis et Cronii collis rebus coniuncta erat, quandoquidem Rheae olim Olympiae, haud dubie apud Cronium collem, Iovem Dactylis tradidisse ab Eleis ferebatur. Cf. Pausan. V, 7, 4. Nempe Pindarus, ut historicarum veritate maxime excellere dicebatur (v. Aristidem l. c. Fragm. inc. 112.), quippe rerum praesentium adumbratione gratiam suis carminibus summam affundens, ita etiam dictione locis, temporibus, argumentis in quovis carmine praesentibus accommodanda eandem gratiam quaerit. Quod in hoc quoque fragmento ubi tenueris, probabile censebis curuli victoriae celebrandae hoc carmen scriptum fuisse: etenim μεταδόριον hoc vocat ὄχημα αἰοιδᾶν, carminum rhedam, dictione ab argumento petita, a curuli victoria: etsi enim currus Musarum notus est (v. ad Olymp. Explicatt. p. 156.), tamen tum potissimum commoda dictio, ubi curulis victoria celebratur. Probabile censebis, dixi: certum non est nisi alia accesserint. Nam eadem metaphora, qua Olymp. VI. et Isthm. II. in mularium et equestrium certaminum laudibus utitur, reperitur etiam in carminibus alias victorias celebrantibus. Sed nostro loco accedit iam aliud. Nam Scolium hoc vocatur κλῆκεσιν Ἀθαναλαίσι κέντρον. De calicibus Atheniensibus dixit Aristodemus ἐν τρίτῳ περὶ Πινδαρόν, cuius locum cum altero Procli collatum dedi Praef. Schol. T. II. p. XV. petitum ex Athenaeo XI, p. 495. F. Sed uterque locus ad poculum pertinet adolescentibus praemio datum, qui in ludis Sciradis Minervae vice-rant pedum velocitate. Et Aristodemus quidem ad nostrum sane hunc Pindari locum de illis poculis haec dixisse videtur, ut l. c. conieci: patet tamen per egressionem haec ab Aristodemoadiectae esse, quandoquidem in carmine Thrasybulo scripto de adolescentium in Sciradis Minervae ludis vincentium rebus cogitari nequit. Alia sunt Thrasybuli pocula Attica, quippe Panathenaica. Posidonius philosophus ap. Athen. XI, p. 495. A. Ἦσαν δὲ καὶ ὀνύχιοι σκύφοι καὶ συνδέσεις τούτων, μέχρι δικονύλων· καὶ Παναθηναϊκὰ μέγιστα, τὰ μὲν δίχρα, τὰ δὲ καὶ μελλοῖα. Item Crates ibid. de πελίκαις: ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου πρότερον μὲν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἥνικα ἐκαλεῖτο πέλκη· ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα, οἷοι εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθέμενοι. Iam, opinor, intelliges, Thrasybulum Atticis poculis non luxus vel elegantiae causa usum esse; quod si quis statueret, inania esset Pindarus locutus; sed Panathenaicae victoriae celebrandae inservisse pocula illa Thrasybuli Attica. Dabatur quidem Panathenaeorum victoribus oleum sacrum vasculo fittili inclusum, de quo v. Dis-sen. ad Nem. X, 35. itaque non putem illa pocula praemiae victoriae fuisse neque ea ita nominari, ut phialas argenteas Sicyonias Nem. IX, 51. sed tamen moris fuisse arbitror, in sollemnibus Panathenaicae victoriae non aliis quam Panathenaicis his poculis uti. Quid multa? Xenocrati Thrasybuli patri Nicomachum aurigam paravisse Panathenaicam victoriam ipse Pindarus docet Isthm. II, 19 sqq. ubi vide annotationem nostram. In eius igitur victoriae sollemnibus a Thrasybulo actis cantatum hoc Scolium, ut Isthmum secundum et Pythium sextum carmen in Isthmiis Pythiisque sollemnibus ob patris victorias a Thrasybulo actis. Ita quidem omnia, quae novimus, Thrasybulo scripta carmina victoriis Xenocratis celebrandis inserviebant: licet hoc de Pythio sexto nonnulli negaverint, ubi id praeter alia ex vs. 6. collegimus, in quo Xenocratis nomen particula καὶ μὲν praemissa maxime effertur, ut Pyth. I, 63. Heraclidarum gens eadem praemissa particula super Pamphyliorum gentem extollitur ut prima et praecipua. Non nego quidem posse etiam de alia Thrasybuli ipsius Pana-

thenaica victoria cogitari: sed certe usque ad id tempus, quo Pindarus Isthmium carmen secundum scripsit, nullam Thrasybuli talem victoriam contigisse ex illo ipso carmine colligo, ubi ea, si fuisset, non esset omissa. Nec multiplicandae temere victoriae sunt. Quodsi, ut dixi, Scolium hoc Xenocratis Panathenaicae victoriae scriptum est, simul patet illud non ante Olymp. 77, 1. compositum esse: nam Panathenaica Xenocratis victoria non ante Olymp. 77, 1. parta erat; de quo satis dixi ad Isthm. II, 12—34. Postremo ne quis in eo haereat, quod licet carmen hoc Scolium fuisse concedam, tamen victoriae celebrandae scriptum dicam, etiam epiniciis celebrandis carmina adhibebantur, quae a grammaticis non sine causa inter Scolia, Encomia, Hyporchemata relata sunt: v. Scol. 7. Hyporch. 1—3. Encom. 1—4. nec plane hinc alienum Fragm. Scol. 1. certe illud quoque Scolium ad victoriam pertinebat. Et talia carmina ipse poeta respicit, ut Nem. IX. extr. ubi v. Dissenium nostrum. Haec hactenus. Eundem vero, quem Athenaeus praebuit, locum respicit Suidas v. Ἀθηναίας, ubi postquam de feminino Ἀθηναία p. Ἀττική dixit, affert Pindarum ἐν σχολῇ, hoc est ἐν σχολῇ vel σχολοῖ, ut recte notat Kusterus: inde igitur patet legendum Ἀθαναίαισι. Cod. Athen. Ἀθηναίεσσιν. Postremo post τοῦτο addidi τοί, ut metrum adiuverem; cf. Nem. III, 73. Iam carmen accipe:

/ — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — — / — — — — —

ὦ Θρασύβουλ', ἐρατὰν ὄχημ' αἰοιδᾶν

τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον. ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόταισιν
τε γλυκερόν

καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον.

O Thrasybule, amabilem rhedam carminum hanc tibi mitto mensis secundis aptam. In communi conventu fuerit convivisque et Bacchi fructui poculisque Atticis dulcis stimulus. Vs. 1. fortasse ὄχημα legendum, ut ὄχος, ὄχημα reperitur.

4.

Α Γ Α Θ Ω Ν Ι.

90 Athenaeus X, p. 427. D. Διὸ καὶ τὰ σκόλια καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστὶ (τοῦ κοττάβου). λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε:

Χαρίτας τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,

ὄφρα σὺν χειμάρρῳ μεθύω,

Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον.

/ — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — —
 / — — — — — / — — — — —

Et gratias Venerorum amorum, ut cum torrente ebrius aestuem; Agathonī vero pulchro cottabum. Dedi locum, ut a censore in Ephem. litt. Ien. 1806. n. 249. p. 142. correctus est, etsi haec mihi nondum satisfaciunt; vulgatus textus habet Χαρίτας τε, et χειμάρρῳ μεθύων. Alii σὺν ὁ' ἐμέρῳ coniecerunt: alii aliter, quos nolo afferre. Cottabus amatis praebebatur, ut paullo ante Athenaeus: ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπέν-

δειν ἀποδεδομένον τοῖς θεοῖς, ὃ δὲ κότταβος τοῖς ἑρωμένοις; is amatus est Agathon, qui ex usu noto καλὸς audit. Ut vero fragmentum Scolii de Theoxeno in ipsum Theoxenum adolescentulum a Pindaro amatum scriptum videtur, ita hoc quoque inscripsi Ἀγάθωνι.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ, 5—7.

5.

Athenaeus XIV, p. 635. B. Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς οἱ πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ παρίχεσθαι τὴν χρεῖαν· διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σκολῷ, τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῶδιαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. Et deinde D. Ἀγροεὶ δὲ ὁ Ποσειδώνιος, ὅτι ἀρχαῖον ἐστὶν ὄργανον ἢ μάγαdis, σαφῶς Πινδάρου λίγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὐρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον·

Τὸν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὕρεν

πρῶτος ἐν δέλποισι Λυδῶν

ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

Quem Terpander olim Lesbius invenit primus in epulis Lydorum fidium pulsationem respondentem altae pectidis audiens. Λυδῶν correxit Hermannus: olim Λυδίων. Scolium, unde haec deprompta sunt, plane diversum est ab hyporchemate eidem Hieroni scripto, quod ipse numerus satis demonstrat:

$\begin{array}{cccccccccccc} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup \end{array}$
 $\begin{array}{cccccccccccc} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup \end{array}$
 $\begin{array}{cccccccccccc} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup \end{array}$

Est autem Lydus, ni fallor, sed Dorio generi proximus: erantque hi versus in fine alicuius strophae positi. Probabiliter idem carmen spectat Plutarchus de musica c. 28. εἰ δὲ, καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολίων μελῶν Τέρπανδρος εὐρετὴς ἦν. Nam in hoc ipso fragmento agitur de fidibus a Terpandro excogitatis, ad quas canebantur Scolia. Dicebat autem Pindarus de fidibus Terpandreis et Lydiis conviviiis, quod in convivio ad fides Lydio modo attemperatas Scolium illud canebatur. Ceterum vir doctus in Ephem. litt. Ien. 1807. n. 245. p. 130. male delet verba ὁ Λέσβιος. Πηκτίδος pendet a ψαλμῶν, non ab ἀντίφθογγον, ut ex altero Athenaei loco videri possit.

6.

Non admodum dissimiles metro et scolii indoli maxime convenientes sunt versus 92 apud Athenaeum XII, p. 512. D. Πίνδαρος παραινῶν Ἰέρωνι τῷ Συρακουσίῳ ἀρχοντὶ φησι·

Μηδὲ μαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι

φέρτεστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰὼν.

Neve obscura oblectationem in vita; longe certe praestantissima homini res iucunda aetas. Scripsi μαύρου p. ἀμαύρου: v. nott. critt. ad Pyth. XII, 24. quod sicui displicuerit, scribat μηδ' ἅμ. Numeri hi sunt:

$\begin{array}{cccccccccccc} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup \end{array}$
 $\begin{array}{cccccccccccc} \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown \\ \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup & \diagdown & \diagup \end{array}$

Τοι solet versum claudere: v. Commentar. ad Olymp. VI, p. 158. Nota vero Hieron. H. p. II.

ronem admoneri, ne nimium tristis oblectationibus sese subducatur; cf. Commentar. ad Pyth. I, 13 sqq. et ibi citatos locos.

7.

- 93 Eodem haud incommode retuleris, quae apud Strabonem sunt XIII, p. 930. A.

Κεῖνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφιάλος
ἀμφικείται.

καὶ πάλιν·

Ἄλλ' ὅλος ἄπλατον κεράτεις θεῶν
Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον ἀνάγκη, Ζεῦ πάτερ,
ἐν Ἀρίοις ποτὲ.

Illi quidem Aetna vinculum immane circumiacet. Et deinde: Sed solus deorum horrendum domabas necessitate Typhonem (centicipitem), Iuppiter pater, in Arimīs olim. Tetigisse videtur Iulianus Epist. XXIV, p. 395. καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφῶντος ἐν ἐπινικίοις κηρύττων καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτυθεῖς (lege παρατιθεῖς) οὐχ ἐτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἣ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσιν· ὥς οὐδὲ τινος ἄλλου εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμόχου γίγαντος νομισθέντος, ἣ ὃν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἐτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιοικοντόρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαιρεσιν ὄντος. Iulianus quidem haec ex Epinicio refert: sed potuit poema victoriae celebrandae inservisse et tamen a Grammaticis Scoliiis adnumerari: nisi doctum Imperatorem memoria fefellit de Pythio primo cogitatum, in quo similia traduntur, sed tamen alia atque ea quae in hoc carmine Iulianus legerat et ex eo tenebat. Nam ad Pyth. VIII, 17. respici etiam minus est probabile; neque crediderim in deperdito Isthmiorum carmine illa lecta esse. Πεντηκοντακέφ. depravatum est, recteque Hermannus correxit ἑκατοντακέφανον; cf. Pyth. I, 16. et ibi Comm. Pro ἐν Ἀρ. lego ἐν Ἀρίοις; quamquam enim Pindarus ἐν alias non usurpat nisi in compositis, potuit tamen hoc loco Homericam dictionem usurpare. Iam numeri hi sunt:

— / — — — / — — — — —
— / — — — — —
* *
— / — — — / — — — / — —
— / — — — — — — — — — / — —
— / — — — — — — — — —
— / — — — — — — — — —

Illud ἐνὶ βλήματι, quo Iulianus utitur, ad deperdita verba spectat. Scolium hoc non dubito post Aetnam conditam scriptum esse: illo enim tempore Hiero aegritudine laborans (v. ad Pyth. III.) ad laetitiam cohortandus erat; et Hieroni Aetnaeo conveniunt Aetnaeae res.

8.

- 94 Comparatis, quae ex Scolio ad Thrasybulum misso supersunt, verbis facile concedes ad Scolia pertinere etiam haec, quae alibi vix commodum habuerint locum, ap. Athen. XIV, p. 641. C. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών·

Δελφῶν δὲ λήγοντος γλυκὺ ἔρωγάλιον
καί περ πρὶδ' ἄφθονον βοράν.

— / — — — / — — — — —
— / — — — / — — — — —

Coena desinente dulcia bellaria, post cibum quamvis copiosum. Priorem versum habet etiam Clemens Strom. I, p. 377. et ex Athenaeo Eustathius ad Odys. α, p. 1401. 49. In altero versu vulgo καὶ περὶ παιδ' ἀφθ. pro quo Schneiderus dedit πιδ' abiecto περ. Sed καίπερ genuinum, quo usus Pindarus est Nem. VI, 6. Isthm. VII, 5. Τρωγάλιον videtur de Scolio esse, ut μεταδόριον in Thrasybuleo Scolio.

X.

Θ Π Η Ν Ο Ι.

Threnos ad tibiam cantatos esse docet Pausanias X, 7. neque vero in solo funere, sed etiam diu post eos cantatos esse, constat ex Procli Chrestom. Quos spectans Simonidem παθητικῶς, Pindarum μεγαλοπρεπῶς οἰκτιρίζεσθαι, Dionysius dicit Rhet. p. 69. init. ed. Sylb. Conf. Aristidem T. I, p. 75. et Georgium Galesiotam Monod. in Theodorum Callistum Xanthopulum ap. Allat. de Simeon. p. 210. qui dicit Σιμωνίδην ἐκείνον καὶ Πίνδαρον κοινῇ μεταποιουμένους τῶν Θρήνων πάντως τι τῶν ὄντων ἀνύσαι, τοῦτ' ἔργον πεποιημένους. De Pindari Threnis Horatius Carm. IV, 2.

Flebili sponsae iuvenemve raptum

Plorat, et vires animumque moresque

Aureos educit in astra, nigroque

Invidet Orco.

Quos vero Noster Threnis celebravit ignoramus omnes, si Hippocratem exceperis Atheniensem, cuius in obitum καὶ Θρήνον γράφει Πίνδαρος, Schol. Pyth. VII, 18. Fuit is Hippocrates Megacelis filius, frater Clisthenis Atheniensium legislatoris, pater Agaristes, quae Pericli mater fuit, illiusque fratris Megacelis. Vide Comment. ad Pyth. VII.

1.

Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 365. ed. Tub. Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικῆ 95 Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβείων ἐν ᾧ οὖ.

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος αἰθέλου

τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω·

φοινικορόδιαλ τε λειμῶνες

εἰς προάστειον αὐτῶν·

καὶ λιβάνῳ σκιερὰν

καὶ χρυσοκάροισι βέβριθε.

καὶ τοὶ μὲν ἵπποις, γυμνασίοις,

τοὶ δὲ πεισσοῖς, τοὶ δὲ φορμύγγεσσι τέρονται·

παρὰ δὲ σφισιν εὐανθῆς

ἅπας τέθλην ὄλβος.

ὁδμὰ δ' ἔρατὸν

κατὰ χώρον κίδναται αἶψα,

θύματα μινύτων πυρὶ τηλεφανῇ

παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

omisso τε, quod olim ipse addiderat, et deinde ὄλβος τίθαλ'. Ultimis autem binis versibus accurate respondet alterum fragmentum:

Ἐνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον

βληχρὸι δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμόλ'. . . .

Ubi immensas eruant tenebras ignavi caliginosae noctis fluvii: quod sine ulla varietate recitat idem Plutarchus de audientis poetis c. 2. p. 66. ed. Tub. De voce βληχρὸς Etym. M. p. 200. 13. βληχρὸν τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ ἄλλοις. Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ λαχυροῦ αὐτὸ λέγει. Cf. Suid. v. Eustath. ad Hom. Iliad. θ, p. 589. 30. Zonar. p. 391. 393. et imprimis Valck. ad Theocr. p. 218 sq. Explicatio ipsa incredibilis: etiam apud Pindarum βληχρὸς si non debilis, certe ignavus est.

2.

Accipe fragmentum ex alio Threno, qui in Grammaticorum collectione post illum 96 positus erat, non ex eodem, quo prius, ut creditum est. Nam Plutarchus Consol. ad Apollon. p. 366. ed. Tub. ita pergit: Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῃ Θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν·

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα
λυσίπονον τελευτάν. καὶ
σῶμα μὲν πάντων ἔπεται
θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν
δὲ λείπεται αἰῶνος εἰδωλον·
τὸ γὰρ μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν·
εὐδὲι δὲ πρᾶσσόντων μελέων,
ἅτῃρ εὐδόντεσσιν ἐν πολλοῖς ὄνευροις
δείκνυσσι τερπνῶν ἐφίρπουσαν
χαλεπῶν τε κρίσιν.

Missis doctorum coniecturis et metri et dictionis poeticae imperitorum alterum appono eiusdem scriptoris locum vit. Romuli c. 28. Λεντίον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ, ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γὰρ ἐστὶ μόνον ἐκ θεῶν. Ex utroque loco praeter lacunam post vocem λυσίπονον ab Hermannō optime inventam, in qua quattuor vel quinque syllabae exciderunt, Pindari verba bene restitui possunt:

Ὀλβία δ' ἅπαντες αἴσα λυσίπονον [μεταγίσσονται] τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδωλον· τὸ γὰρ ἐστὶ μόνον
ἐκ θεῶν· εὐδὲι δὲ πρᾶσσόντων μελέων, ἅτῃρ εὐδόντεσσιν ἐν
πολλοῖς ὄνευροις
δείκνυσσι τερπνῶν ἐφίρπουσαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

— — — — — [—] — — —
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —

Benta omnes sorte curis liberantem [accedunt] finem. Ac corpus quidem omnium mortem sequitur praevalidam; sed vivum adhuc relinquitur vitae simulacrum: hoc enim solum a

diis est. Sed illud dormit agentibus membris: at dormientibus multa per insomnia aperit futurum iucundarum et gravium rerum iudicium. Aliam sententiam infert Hermannus corrigendo olim ἐν θεῶν, εὐ δὲ βρασύνων, nunc ἐκ θεοῦ, ἀδύ δὲ βρασύνων, et deinde μελέων ἄρεσ, hac sententia: „Vivum etiam post mortem relinquitur vitae simulacrum, ut Herculis apud Homerum; divina enim natura est”: in quibus mihi cum illo convenit; sed addit: „Eaque saepe, quum suaviter dormiunt graviorum liberati membrorum molestia, iucundi et iniucundi, quod iis evenire possit, ostendit discrimina”. Nescio de vivis dicat an mortuis. Si de vivis haec dixit, quomodo illi ἄρεσ μελέων dormiunt? si de defunctis, plane non perspicio, cur de defunctis dicatur βρασύνων ἄρεσ μελέων dormientibus, quum ne vigilantes quidem gravioribus membris instructi sint: nec verisimile est, defunctis dormientibus maiorem rerum perspicacitatem tributam esse quam vigilantibus; nec credo Pindarum defunctis vel somnum vel somnia tribuisse. Igitur quid Hermannus velit, non intelligo: illud clare video non ὕπαρ sed ὄναρ oblatum esse critico acutissimo, nec ulla in hoc loco opus esse mutatione, qua sententiae gravisimae vis perimitur. Pindarus divinam auram, quod εἰδωλὸν vocat, immortalem statuit: ea post mortem sola sine corpore est; eandem etiam viventibus adesse iudicat, sed consopitam, quia haec vita et status mortis sibi opposita sunt. Sed in somniis, corpore dormiente, divina natura illi qui post hanc vitam est statui propior, aperitur et vigilans divinat; quae dormiebat, dum corpus et membra vigilantia operabantur (πρασύνων μελέων). Πράσσειν absolutum est id quod ἐργάζεσθαι, operari, agere; ut Nem. I, 26. sine accusativo: πρᾶσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σδίνος, βουλαῖσι δὲ γρήν. Iam vero in illa, quam dixi, somniorum divinatione, qua vates maxime excellebant nec minus Pindarus, qui somniis plurimum tribuisse fertur (v. Pausan. IX, 23. coll. Vit. Pind. p. 9.), animis futura revelantur. Hoc autem loco τερπνὸν χαλεπὸν τε κρίσις ἐφίρπονσα somniis declarari dicitur, hoc est apud inferos futurum iudicium de praemiis et poenis, de quibus quae casci vates et mysteria tradiderant, ea divina natura per somnum et ecstasin docuerat. A qua sententia poeta sibi transitum haud dubie parabat ad exponendam animarum apud inferos conditionem, qualem Olymp. II. et in priori ac tertio quartoque Threnorum fragmento explicat: talia enim quum nemo vidisset, nonnisi per somnum et ecstasin tradita esse hominibus potuerunt. Ceterum quae de opposita huic vitae apud inferos conditione dixi, quodque immortalis aura in hoc nostro statu consopita et quasi demortua sit, non opus est ut pluribus exponam. Quot enim fuere qui dicerent, hanc vitam mortem esse, mortem vero vitam?

Τίς δ' ὀδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν καὶ τὸ νομίζεται;

Unde σῶμα antiqui philosophi et theologi vatesque σῆμα dixerunt, Thraces vero mystica doctrina olim eruditi natos lacrimis exceperunt, in funere laeti. Sed de hac re dicere longum est: cuius vero interest, adeat Platonem Gorg. p. 494. E. sqq. et ibi Heindorf. p. 155 sqq. Creuzeri Stud. T. II, p. 235. 312 sqq. et Fragmenta Philolai a nobis collecta II, 23. Non possum tamen quin addam fragmenta Heracliti, quibus hoc optime expressum est, etsi is pro suorum placitorum ratione paulo diversam his dictis potestatem tribuit: p. 472. coll. Schleierm. θάνατός ἐστιν, ὁκόσα ἐγερθέντες ὀρόμεν, ὁκόσα δὲ εὐδοντες ὕπνος; p. 494. καὶ τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀποθανεῖν καὶ ἐν τῷ ζῆν ἡμᾶς ἐστι καὶ ἐν τῷ τεθνᾶναι; p. 497. ζῶμεν τὸν ἐκέλων (τῶν θεῶν) θάνατον, τεθνήκαμεν δὲ τὸν ἐκέλων βίον. Neque ab huiusmodi sententiis Pindarum, quem Plato iure divinum dixit, abhorruisse, qui veterum poetarum ingenium probe norit, vel me

non dicente intelliget. Ultimo versu potest etiam δέκνυσιν scribi; sed praefero alterum.

3.

Cum antecessoribus huc refero Theodoret. Gr. Aff. Cur. VIII, p. 599. C. *El* 97 δὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίσετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τοισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῖσαι, Πίνδαρος ὁ λυρικὸς ταύτην ὑμῶν ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὦδ'. Ψυχὰ δ' εὐσεβέων ἐν οὐρανοῖς ναίουσαι μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰδουσιν ἐν ὕμνοις. Praeivit Clemens Strom. IV, p. 640. 22. Ἀγαμαὶ τὸν μελοποιὸν ἄδοντα· Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαῖα πατῶνται ἐν ἄλγεσι φονλοῖς ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν· εὐσεβῶν δ' ἐπουράνιοι νάουσαι μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰδουσ' ἐν ὕμνοις. Haec ita lego:

Ψυχὰ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαῖα πατῶνται ἐν ἄλγεσι φονλοῖς
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι νάουσαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν αἰδουσ' ἐν ὕμνοις.

— / — — — — —
— / — — — — —
— / — — — — —
— / — — — — —
— / — — — — —

Animae vero impiorum sub caelo circa terram volant cruentis in doloribus, sub iugis malorum inevitabilibus; sed piorum animae in caelo habitantes cantu numen magnum celebrant in hymnis. Ex Clemente retinui νάουσαι, h. e. ναῖουσαι, ut δελταῖος; I omisum, ut in ποίω.

4.

Nec minus recte ex Threnis desumpta iudicantur, quae Plato Menone p. 81. B. 98 affert: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοι εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτὶ ἐστίν· ἀλλὰ σκόπει εἴ σοι δοκοῦσιν ἀληθῆ λέγειν. φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιώναι τὸν βίον· Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξεται, εἰς τὸν ὑπερθεὶν ἄλιον κελῶν ἐνάτῃ ἔτει ἀντιδοῖ ψυχὰν πάλιν. ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὖξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀνδρώπων καλεῦνται: quae Stobaeus exscripsit Serm. CXLI. p. 432. ubi ἐκ τῶν habet. Sed retineo ἐκ τῶν, et corrigo ψυχάς. Plurimi libri habent δέξεται. Fragmentum prope integrum constituit stropham; in fine nihil deest, sed initio aliquid desidero. Carmen igitur hoc est:

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὑπερθεὶν ἄλιον κελῶν ἐνάτῃ ἔτει
ἀντιδοῖ ψυχὰς πάλιν.
ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγανοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε μέγιστοι
ἄνδρες αὖξονται· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἀγνοὶ πρὸς ἀν-
δρώπων καλεῦνται.

7.

Aristides T. I, p. 78. in mortem Eteonei: Ἐπύχεται μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προς- 101
θεῖναι. Ἄστρο τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου τὴν ἄωρῖαν τὴν σὴν ἀνα-
παλεῖ. *Astra et flumina et maris fluctus tuum deplorant immaturum funus.* Non du-
bitavi haec ad Threnos referre, quos paulo ante Aristides memoraverat.

8.

Clemens Alexandrinus Strom. III, p. 518. Pott. καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευ- 102
σίῃ μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει.

Ὀλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκείνα κοίλαν
εἶσιν ὑπὸ χθόνα· οἶδεν μὲν βίου [κεῖνος] τελευτάν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

*Beatus qui illis spectatis cavam sub terram ibit: novit [ille] vitae exitum, novit et a Iove
datum principium. Pro ἐκείνα libens scripserim κείνα. Κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθόνα Dan.*
Heinsii coniectura est: vulgo κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα. Mox metri causa insero κείνος.
Fragmentum haud dubie ex Threno in virum Atheniensem Eleusiniis initiatum de-
sumptum est, fortasse in Hippocratem, de quo supra dixi.

9.

Antiatticista Bekkeri p. 99. Ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον. Πίνδαρος Θρή- 103
νοισι. Hoc vult, apud Pindarum post ἢ illatum esse ἦτοι, quum usitatus post ἦτοι
sit ἦ. Thom. M. v. ἦτοι: Σημεῖωσαι δὲ ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἦτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον
δὲ τὸ ἦ. οὕτω γὰρ φαμέν. Ἦτοι τόδε ἦ τόδε. ἐτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὔροις, πλὴν ἐν
Πινδάρῳ ἀπαξ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Eadem Phavorinus. Idem est Nem.
VI, 5. quo respicit Thomas, atque adeo apud ipsum Platonem Rep. I, p. 344. E.
Ἔοικας, ἣν δ' ἐγὼ (quippe οἶσθαι τοῦτ' ἄλλως ἔχειν), ἴτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κηδεσθαι:
ubi prius ἦ omisum est.

XI.

E E A A H A Ω N E I A Ω N.

1.

Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 726. 19. Pott. et Eusebius inde Praep. Ev. 104
XIII, 13. p. 688. Vig. p. 403. edit. prior. Πίνδαρος δὲ ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβαλεῖται
ἀντικρὺς εἰπών.

Τί θεός, τί τὸ πᾶν;

Quid Deus, quid Universum? Clem. et Euseb. ὅτι τὸ πᾶν: quod fortasse retinendum
fuit, quum nesciamus, in quo haec nexu posita fuerint.

2.

- 105 Quae Didymus Alexandrinus de Trinit. III, 1. p. 320. ed. Bonon. habet: Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν ἀοιδᾷ φοιτᾷ, Pindari esse inde intelligitur, quod Clemens atque ex hoc Eusebius ll. cc. nostro poetae tribuunt verba Θεὸς ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς: sic enim recte Eusebius, quum apud Clementem sit πάντας et βροτούς, pro quo tamen βροτοῖς scriptum apud Potterum. Φοιτεῖ Heynius recte in φυτεύει mutavit; articulum τὰ autem, etsi articulorum parvus Pindarus est, quum non vulgaris hoc loco dictionis sit, retinendum censeo. Iam accipe integrum fragmentum:

Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει.

~~~~~

Deus, qui omnia gignit mortalibus, etiam carmini gratiam efficit.

3.

- 106 Clemens Alexandrinus Strom. V, p. 708. 25. Pott. indeque Eusebius P. E. XIII, 13. p. 674. Vig. et Theodoretus Gr. Aff. Cur. VI, p. 855. Schulz. illi τῷ μελοποιῷ, hic diserte Pindaro tribuunt hos versus:

Θεῷ δὲ δυνατόν ἐκ μεγαλῆς
 νυκτὸς ἀμύχαντον ὄρσαι φάος;
 κελαινεφεῖ δὲ σκότει καλύψαι καθαρὸν
 ἄμειρας σέλας.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Dec vero possibile ex atra nocte incorruptam excitare lucem, nigra vero caligine celare purum diei iubar. Prius δὲ solus praebet Clemens, omittit Eusebius; Theodoretus connectendae orationis causa γὰρ inseruit. Clemens ὄρσαι, quod Sylburgius retinuit ob glossam Hesychii, ὄρσαι, παρορμῆσαι; cf. Fragm. Isthm. 1. ego ὄρσαι praefero cum Euseb. et Theodor. Deinde vulgo κελαινεφεῖ, et in libro Clementis κελαινεφές: Theodoretus κελαινεφεῖ praestat; unde dedi κελαινεφεῖ. Post hoc in fragmentis Pindari erat τε: sed omnes libri δέ. Est et alius insignis locus τῷ Λυρικῷ tributus ap. Clem. Strom. VI, p. 731. 20. at eum non Pindari, sed fortasse Bacchylidis esse, ut iudicabat Sylburgius, qui Clementis orationem examinaverit nobiscum censebit.

4.

- 107 Plutarchus adv. Stoic. c. 31. de diis:

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
 πόνων τ' ἀπειροί, βαρυβόαν
 πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

~~~~~

~~~~~

~~~~~

Illi enim morborum et senii exsortes laborumque inexperti, raucum sonans Acherontis qui fretum effugerunt. Πόνων δ' est in illo Plutarchi libro; sed eundem locum idem refert de superstit. c. 6. ubi κείνοι γὰρ ἄν, et πόων τε; ibidem praeterea in pluribus libris ἀκείνοι. Idem Amatorio c. 18. ἐκείνοι μὲν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων (θεοί) ἄνθρωποι καὶ ἀγγήροι πόων τε ἀπειροί, et cetera ut supra. Locus fortasse ex Threnis est.

5.

Schol. Aristoph. Eqq. 623. ad versum Comici, ὁ δ' ἄρ' ἐλασίβροντ' ἀναφῶρην 108 ὅπη: Τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Et plenius Suidas v. ἐλασίβροντα: Ἀριστοφάνης ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου.

Ἐλασίβροντε παῖ Πέας,

ἀντὶ τοῦ ὥς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε. Sed prorsus assentior Schneidero errasse Suidam, et ascribendum esse Ἐλασίβροντα activum, ut Olymp. IV. pr. Ἐλατῆρ ὑπέριπτε βροντᾶς. Initium est aut Hymni aut Paeanis in Iovem: unde dicitur esse ἐκ τῆς ἀρχῆς, non totius Pindari, sed carminis alicuius: ἐξ ἐκείνης τῆς ἀρχῆς ὧδ' ἔτινος.

6.

Aristides T. I. p. 8. de Iove:

Θεῶν ἄτε πλέον τι λαχών.

τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτι οὖν εἴρηται περὶ Διός. Unus ibi liber θεός: unde Abreschius Obs. Misc. T. X, p. 234. Θεὸς ἄτε πλέον τι λαχών: quod mihi non probatur. Sententia est: Quippe qui maius quiddam quam ceteri dii sortitus sit.

7.

„Philostratus Vit. Apoll. Tyan. VI, 26. p. 267. de Nili fontibus: Πολλὰ γὰρ καὶ 110 περὶ δαιμόνων ἄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὑμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφύλαττειν ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νεῖλου. Videntur ergo ex Pindaro expressa verba illa Imagg. I, 5. p. 769. Ἐν Αἰθιοπία δὲ, ὅθεν ἔρχεται, ταμίης αὐτῷ δαίμων ἐφίστηκεν, ὃν οὐ πέμπεται ταῖς ὕραις σύμμετρος: quem locum excerpserit Photius Biblioth. p. 1015. f. ed. Schott. Ecce vero Schol. Arat. ad Phaenom. 282. Ὁ δὲ ὑδροχόος οὗτος δοκεῖ κεκλήσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως: ἔχων γὰρ ἴσθηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὕρου, ἣτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πινδάρου ἐκατοντόργιον ἀνδρείαντα, ἂν οὐ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Hunc esse Genium istum existimo, quem Pindarus sub Ganymedis nomine fontibus Nili custodem apposuit.” Hactenus Schneiderus: additur Porphyrium scripsisse περὶ τῶν κατὰ Πινδάρου τοῦ Νεῖλου πηγῶν, ut docet Suidas v. Πορφύριος indeque Eudocia p. 364. Ad rem cf. Creuzeri Dionysum p. 291.

8.

Suidas v. Ἡρας δὲ δεσμὸς ὑπὸ Διός indeque Photius Lex. p. 59. ad verba Platonis Rep. II, p. 378. D. Πλάτων Πολιτεία β'. οὕτω γραπτόν. παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡραίστου δεσμεύεται ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὅτινες ἀγνοοῦντες γραφόμενοι ὑπὸ Διός, καὶ φασὶ διδῆναι αὐτὴν ἐπιβουλευσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμης. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρῳ ἐν Καμασταῖς ἢ Ἡραίστῳ. Fortasse in primo hoc Hymno Pindarus dixerat. De Clemente v. Kuster. ad Suid. et Etym. M. v. ζάλη, in qua voce etiam a Suida appellatur.

9.

- 112 Schol. Victor. ad Iliad. ω, ap. Heyn. ad Hom. T. VIII, p. 612. de Minerva: "Ὡς φησι Πίνδαρος· Πῦρ πνέοντος ἄτερ κεραυνοῦ ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς ἔξειαι. Plutarchus Symp. Qu. I, 2, 4. post eundem, ad quem ille Scholiastes scripsit, Homeri locum: Διαρρόγην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἄτε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἤμεν. Aristides T. I, p. 10. Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι. Lege:

Πῦρ πνέοντος ἄτε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρὸς
ἔξειαι.

..... / 0 — 0 / 0 0 — 0
— / 0 — 0 / 0 0 — 0 0 — 0
/ 0 — ..... .

Ignem halanti fulmini quae proxima dextram ad patris manum assides. Quae paulo post ap. Aristid. p. 14. leguntur, Χάρμιτες δ' αὐτῆς περὶ χεῖρας ἴστανται, immerito aut Pindaro aut alii lyrico tribui recte monuit Heynius.

10.

- 113 Lucian. Imagg. c. 8. T. II, p. 466. Συνεπιλήπεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι (τὴν Ἀφροδίτην). Idem pro Imagg. c. 26. T. II, p. 505. ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. Pindaricum fuit ἰοβλέφαρος.

11.

- 114 Clemens Alexandrinus Strom. I, p. 383. 15. indeque Eusebius P. E. X, 12. p. 499. D. Vig. non omnes a principio deos fuisse docent: Εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βουώτιος Πίνδαρος γράφει·

Ἐν χρόνῳ δ' ἐγένετ' Ἀπόλλων,

/ 0 — 0 0 0 —

In tempore genitus est Apollo. Vulgo δὲ γένετ'. An fuit:

..... Ἐν δὲ χρόνῳ

ἔγενετ' Ἀπόλλων .....

Fortasse est ex primo Hymno (cf. Fragm. Hymn. 3.), cuius stropharum versui 1. 2. convenit hoc fragmentum ita demensum (v. Fragm. Hymn. 1.):

[/ 0 — — / 0 0] — 0 0 — 0
0 / 0 — — [0 0 — 0 0 — 0]

12.

- 115 Ex Hyporchemate vel Paeane vel Parthenio depromptum videtur, quod ex Pindaro habet Athenaeus I, p. 22. B. indeque Eustathius ad Iliad. p. 52. 18. ad Odys. p. 1602. 23.

Ὁρχήσῃτ' ἄγλατας ἀνάσσω, εὐρυφάρετ' Ἀπόλλων.

— / 0 0 — 0 — — / 0 0 — 0 — 0

Saltator hilaritatis potens, pharetrate Apollo. Vulgo ὀρχηστά.

13.

Plutarchus de *El* apud Delphos c. 21. de Apolline: Πρὸς ὃν δὲ Πίνδαρος εἴρη- 116
κεν οὐκ ἀηδῶς.

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

— — — — —

*Decretum vero est eum mortalibus mitissimum esse. Hunc locum constituere Valckena-
rius ad Phoen. p. 12. ad Hippol. p. 275. et Wytttenbachius: neque tamen omitten-
dum dicitur erat, quod latet in corrupta librorum scriptura: ΔΕΘΝΑΤΤΟΙΣ, hoc est
ΔΕΘΝΑΤΟΙΣ. Concinit Plutarchus de def. orac. c. 7. Πᾶν, ἔφη, ὃ φίλε Πλανη-
τιάδῃ, παροξύνων τὸν θεόν· εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρῶτος· κατεκρίθη δὲ θνα-
τοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς φησιν ὁ Πίνδαρος: ubi ad Plutarchi rationem sup-
plendum ἔμμος: κατεκρίθη δὲ ὅμως θν. ἀγ. ἔμμ. Itaque cave aut ὅδε corrigas cum
Reiskio, aut θεῶν cum Schneidero nostro. Tertium affert Plutarchus adv. Epicur.
c. 23. ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρος φησίν.*

14.

Schol. Aeschyl. Eumen. 11. de Apolline, qui Delo Delphos proficiscens Athenas 117
deverterit, illinc vero Delphos se contulerit: Χαριζόμενος Ἀθηναίους καταχθῆναι φη-
σιν (Δισχυλῶς) αὐτὸν ἐκείσε Ἀπόλλωνα, κἀκείθεν τὴν παραπομπὴν (sic bene Heyn-
sius) αὐτῷ εἶναι· ὁ δὲ Πίνδαρος, ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Ad rem conf. Ephorum ap.
Strab. IX, p. 546. Muellerus noster probabiliter corrigit ἐκ Τεγύρας, quia Tegyræ
natus Apollo ex fabula Boeotorum. Vide eundem Orchom. p. 147. Aut ad Delphi-
cum aliquod carmen aut ad id refero, quod inter Parthen. 9. posui.

15.

Eustathius ad Iliad. α, p. 9. extr. τῷ δὲ Ὀμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι 118
ἐνηλλαῖσαντο· οὐ μόνον γὰρ Ἡσίοδος ἐκ τῆς τῶν Μουσῶν ἐπικλήσεως ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ
Ἀντίμαχος Ὀμηρικῷ ζήλῳ φησίν, Ἐννέπετε Κρονίδαο Διὸς μεγάλοιο θύγατρες, καὶ Πίν-
δαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα μουσοποιὸς λέγει.

Μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

— — — — —

*Faticinare, Musa: ego vero prophetam agam. Male editum Μοῦσα et hic et p. 9.
med. ubi sola duo verba Μαντεύεο Μοῦσα profert cum Schol. Ven. A. Lips. ad
Iliad. α, 1. Male Schol. Wassenbergh. p. 6. Μάντευσ Μοῦσα, et Ven. Lips. μαντευσ.*

16.

Idem Eustathius paulo ante: Ταύτῃ τῇ θεῇ τῇ Μοῦσῃ, τῇ οἰκείᾳ ἐπιστήμῃ ἐγνε- 119
λεύεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν αἰδεῖν, ἀνεγείρων οἷον τὴν οἰκουροῦσαν τέχνην ἣ
τὸ φθλον ἦτορ (Olymp. I.) κατὰ Πίνδαρον, καὶ ἀναξήριπίζων τὸ ἐν αὐτῷ τῆς φιλοσοφίας
ζώπυρον, οὐ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ

Μοῖσ' ἀνέηκέ με,

ἔγουν ἀνέπεισεν. Fuit Μοῦσα, quod correxi. Idem ad Iliad. α, p. 179. init. αὐτὸς
φησιν (ὁ Πίνδαρος) ὅτι, Ἀνέηκέ με ἡ Μοῦσα.

17.

- 120 Iulianus Epist. XIX, p. 386. Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἷονεῖ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Locus eiusmodi est, ut Iulianum neque ad Pyth. XI, 42. neque ad Isthm. II, 7. respexisse pateat, sed ad deperditum aliquod carmen.

18.

- 121 Libanius Epist. XXXIV. p. 16. ed. Wolf. Ὁ μὲν Πινδάρὸς που φησὶ μῆλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Ait alicubi Pindarus se esse custodem malorum aureorum, ea autem esse Musarum, et aliqua ex iis sese alias aliis distribuere. Pindarus dederat μάλων τε χρυσῶν φύλαξ et Μουσῶν. Haud recte de ovibus pascendis exponit Voss. ad Virg. Bucol. III, p. 141.

19.

- 122 Himerius Or. XIII, 7. p. 594. Wernsd. Τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι· οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφῶ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾧδῃ κόμῃ τε χρυσῇ κοσμήσαντες κύκνοις ἔπογον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι Μούσαις Χάρσις τε ὁμοῦ συγχορεύσαντα, ἢ οἷον τὸν Βακχεϊώτην, οὕτω γὰρ αὐτὸν ἡ λύρα (Sapphonis credo) καλεῖ, τὸν Διόνυσον λέγουσα, ἥρος ἄρτι τὸ πρῶτον ἐκλάμψαντος, ἄνθεσσι τε ἡρινοῖσι καὶ κισσοῦ κορύμβοις Μούσαις κάτοχοι ποιεῖται στίψαντες νῦν μὲν ἐπ' ἄκρας κορυφὰς Κανκάσου καὶ Λυδίας τέμνη, νῦν δὲ ἐπὶ Παρνασσῷ σκοπέλους καὶ Δελφίδα πέτραι ἀγοῖσι, πηδῶντα τε αὐτὸν καὶ ταῖς Βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν Εὐτόν· ὅτε καὶ τὴν γῆν λόγος οἷον αἰσθανομένην τῆς ἐπιδημίας αὐτοῦ ῥῆιν μὲν μελὶ καὶ γάλα καὶ ποταμούς τινας αὐτοῦ τοῦ νέκταρος Σατύροις τε καὶ Βάκχαις ἀρύεσθαι, καὶ μειδιᾷν μὲν ὁμοῦ ἡδύ τι καὶ χρυσαυγίς, πορφύρειν δὲ ὅλην τοῖς ἄνθεσιν, ὅπως ἂν ἔχοι σκιρτᾶν τε καὶ ἀθροεῖν ἐπ' αὐτῶν ὁ θεός. Χρυσόκομος Apollo est Olymp. VII, 32. sed hunc solum locum respici non est probabile.

20.

- 123 Etym. M. p. 277. 40. v. Διόνυσος: οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύκτος τοῦ ὅρου ὀνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγενήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη. Videtur ex Dithyrambo esse. Μαλεάγονον alibi Pindarus Bacchum dixerat; v. Fragm. Dithyr. extr.

21.

- 124 Plutarchus de adul. et amic. discrim. c. 41. Εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὄφρ' ἂν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιταττόμενον τῷ λυσιῷ θεῷ, λύονται τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον. Ita locus nunc recte legi videtur. Pro λυσιῷ olim erat Λυδίῳ, unde Reiskius non male *Λυαίῳ*: verum etiam λυσίον Bacchum dictum fuisse, multa docent, ex quibus maxime vide Pausaniam IX, 16, 4. et saepius. Ceterum λυσιῷ θεῷ non Pindaricum est, sed sola ea, quae sequuntur, a poeta prolata fuere, credo in Dithyrambo aut Encomio vel Scolio: quo vero casu Pindarus usus sit, nescimus. Etiam articulus τῶν, pro quo certe τῶν esse debebat, incertus est; fortasse erat: λ. τὸ δυσφόρων σχοινίον μεριμνᾷν.

22.

- 125 Plutarchus de Iside et Osir. c. 35. Ὅτι δ' οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγούνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων.

περβοῇ γὰρ ὁ πόλεμος. Versu ultimo vulgo πενθέων δέ: at tertio versu dubitationis plurimum affert ἄδρυς, pro quo quod Reiskius coniecit ἄδρως, robustus, id Wyttensbachio, Hermanno, aliis placuit. Mihi vero Heynius rectissime iudicare videtur, sententiam postulare victum qui satis sit dicens, aut aliquid simile: ac nisi cum Reiskio, cuius cetera commenta non attingo, amplectaris coniecturam sane incommodam ὕθεν ἃ δρῦς, nihil melius invenies, quam quod et Heynio ipsi et mihi in mentem venit ἄδρυα sive ἄδρυον, hoc est ἀκρόδρυον, κοκκύνμηλον, μάδρυον (Athen. II, p. 50. A.), ρομά, et maxime pruna. Hesych. v. Ἄδρυα: Σικελὸν δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μήλα· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα. Athenaeus III, p. 83. A. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς γλώσσαις τὰ κοκκύνμηλά φησι τοὺς Λακωνας καλεῖν ὀξύμαλα Περσικά, ἃ τινες ἄδρυα. Quid si Pindaro ἄδρυς idem sit quod ἄδρυον? Certe sententiae ἄδρυα ita apta sunt, ut prae his deliciis spernam coniecturas cetera elegantes, ἄδακρυς πενθέων τ' οὐκ ἔλ. οὔτε στ. et αἰδρις πενθέων δέους οὐκ ἔλ. quas ausi sunt Schneiderus et Iacobsius in Eurip. p. 222. Quid quod vel ita explicari locus potest: ὕθεν ἄδρυς, unde arborum expertus sum? Neque tamen hoc mihi placet. Postremo nescio an huc pertineat locus Synesii in Laude Calvit. p. 77. ed. Petav. Ἄν μὲν γὰρ ἡ τῆς Πενδάδρου τυγχάνειν εὐχῆς, καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου καθιζήσομεθα ἀκροαταὶ τῶν δεικνυμένων καὶ θιαταί· κἂν χορηγήσῃς δὴ τῇ πόλει, κἂν ἀποδόσεις ὁ δῆμος αὐτῇ, χρησόμεθα μεγαλοπρεπῶς τοῖς ὑπάρχουσι, etc. quamquam haec etiam ad Pyth. III, 110. spectare possunt: εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρίζαι; aut ad Nem. I, 31. οὐκ ἔραμαι πολλὴν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, ἀλλ' ἐόντων, εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων. Sed utut est, certe non audeo Synesii verba in fragmentorum serie suo numero instructa referre.

24.

- 127 Adiungam simile fragmentum ap. Athen. V, p. 191. F. cuius metrum satis incertum est:

Τί δ' ἔρδων φίλος
 σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοῖσαις,
 Εὐθυμιά τε μέλων εἶην,
 τοῦτ' αἶτημί σε.

$\begin{array}{ccccccc} \times & / & / & / & - & - & - \\ \times & / & / & / & / & / & / \\ \times & / & / & / & / & / & / \\ \times & / & / & / & / & / & / \end{array}$

Quod faciendo carus et tibi, fulminator Saturnie, et vero Musis carus sim, Laetitiaque dilectus, id rogo te. Sententiam explicat Casaubonus, qui μέλων restituit pro μελῶν: φίλος δὲ retinui cum Schweighausero, quia τὲ et δὲ sibi vel apud solutae orationis scriptores passim respondent: v. nos in Plat. Min. et Legg. p. 86. ubi collectis exemplis hoc prorsus simile habeo, quod φίλος δὲ Μοῖσαις idem est atque ἐν δὲ Μοῖσαις φίλος. Αἶτημι pro edito olim αἰτοῦμαι est in Ms. A. in Epitoma atque hinc ap. Eustath. ad Odys. δ, p. 1490. 38.

25.

- 128 Schol. Aristoph. Nub. 223. ubi Socrates loquitur: Τί με καλεῖς ὦ φῆμερ;] ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὕψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν.

περιέθηκεν οὖν αὐτῷ ὄϊον τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παραγαγὼν τὸν Σειλητὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιοῦτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους·

Ἦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

~~~~~

O miser mortalis, puerilia garris, opes mihi iactans. Eadem ex Schol. Aristoph. habet Suidas v. Ἦ φήμερε. Vulgo ἐφήμερε et νήπια: illud Hermannus in Schol. Aristoph. hoc olim Kusterus ad Nub. emendavit. Schol. Aristoph. διακομπέων, Suid. διακομπέων; hinc Kusterus διακομπῶν, quod recte mutavit Hermannus. Male vero et Schneiderus et Hermannus tum apud Schol. Aristoph. tum in Fragmentis βάζεις μοι χρ. quo metrum pessumdatur: quod dedi, et apud Suidam et apud Scholiasten editiones offerunt. De Sileni sapientia multa disputat Creuzerus Stud. T. II. in Specimine Symbolices veteris p. 224 sqq. Olympus Phryx videtur cum Sileno tum collocutus, quum Silenus a Mida caperetur: et fabula Midæ, qui auri cupidissimus fuit, coniuncta huic Sileni et Olympi colloquio est.

26.

Schol. Pind. Pyth. IV, 104. "Οτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελλσας φασιν, 129 ἐτίρωθι ὁ αὐτὸς φησι·

Ταῖς ἱεραῖς μελλσσαις τέρεται.

Scribe ἱεραῖσι, hoc metro:

~~~~~

Fortasse ex hymno in Proserpinam, cui etiam metrum convenit: Melissas enim maxime Cereris et Magnæ matris sc Proserpinæ cultrices sociasque fuisse, omnia docent. Vide præter Schol. l. c. Didymum in Commentariis Pindaricis ap. Lactant. Div. Inst. I, 22. Porphyrium antr. Nymph. p. 261. et Qu. Homeric. Hesych. v. Μητροπόλους et Μελισσαι, Schol. Eurip. Hippolyt. 77. Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. 110. locos a Schneidero suppeditatos, et Schol. Theocr. XV, 94. Num sacrae illæ mulieres μέλισσαι dictæ sint ob sacrum furorem, quo actæ quasi apes vagentur et bōmbum edant, ex quo etiam omen et oraculum peti possit, in ambiguo relinquo. Μελισσῶν quidem nomen a vaticinio non plane alienum esse ex mellis ad eam rem viribus coniicias. V. Explicatt. p. 158.

27.

Schol. Ven. A. B. Lips. ad Iliad. 9, 368. de Cerbero cane hæc habet: Πίνδα- 130 ρος γοῦν ἑκατόν, Ἥαιδος δὲ πενήηκοντα ἔχειν αὐτὸν κεφαλὰς φησιν. Cerberum Pindarus videtur commemorasse in carmine aliquo, in quo de Herculis ad inferos descensu dixerit: certe eo deducere credas ea, quæ addo, Tertulliani verba, coll. Fragm. 50.

28.

Tertullianus de corona militis c. 7. Hercules nunc populum capite præfert, nunc 131 oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem. Addit Heynius: „Tragoedia Cerberi, si recte scribitur, significare debet tragoediam aliquam, in qua Hercules ex inferis rediit, ut in Alcestide Euripidis, oleaginea corona redimitus.”

29.

- 152 Dionysius Halicarnassensis de orator. ant. p. 81. 3. Sylb. Ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν καὶ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε. Metrum videtur hoc fuisse:

vel hoc:

30.

- 133 Plutarchus Qu. Plat. 8, 4. de tempore Pindaricum hoc profert:
Ἀνακτα τῶν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

Regem omnibus diis praestantem, Tempus. Vulgo ἄνα, quod emendavit Heynius. Hermannus vult τὸν πάντων: sed vulgata ferri potest.

31.

- 134 Suidas: Κατωκῆρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἐν ἀναγνώσκουσιν. Πίνδαρος·
 . . . . . οἱ μὲν
 κατωκῆρα δεσμοῖσι δέδενται . . . . .

Ille quidem capitibus deorsum pendentibus adstricti vinculis sunt. Fortasse ex primo hymno, de Titanibus. Pindari verba eadem habet Gregor. Cor. p. 124. ed. Lips. ubi v. intt. apud quem tamen unus liber κάτω κάτω.

32.

- 135 Pausanias V, 14. Μετὰ δὲ τοὺς κατελεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἡλείῳ) ἐπὶ ἐνδὸς βωμοῦ· τὸ δ' αἷον τοῦτον παρεδήλωσε μὲν πον καὶ Πίνδαρος ἐν φῶν, γραφομένη δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λεριναίοις: quippe VI, 22. ubi Alphei erga Dianam amorem explicat. Illa vero Pausaniae verba ad Nem. I. princ. spectare, vix crediderim: etsi hunc amorem tangunt ibi Scholia ad vs. 3. vulg. itemque ad Pyth. II, 12.

33.

- 136 Etym. M. p. 513. 20. *Κιδαλία· ὄσον, Κιδαλῆς κρηνίδος ἐπληγήθην. ἐκ Πινδάρου, χεῖρα Κιδαλλας. εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσης ἐκθλιψιν· Κιδαλία γὰρ εἶναι.* Non Acidalia est, ait, ut si legeris χεῖρ' Acidalias. Nemp̄e alii Acidaliā dicebant, ut ap. Suid. Ἀκιδάλλα, ὄνομα κρήνης, quod de fonte Orchomeni Boeoticae Veneri et Gratiis sacro v. Pausan. IX, 38, 1. qui tamen nomen non addit, Vib. Seq. p. 21. Serv. ad Aen. I, 720. unde Acidalia arundo ap. Martial. IX, 13, 3. et *Nodus Acidalius* VI, 13, 5. Apud Pindarum Cidalia fuit heroina sive nympha fontis, apud Ionicum poetam, cuius prius fragmentum est, fonticulus. Praeterea eiusdem nominis habetur insula. Suidas: *Κιδαλίη, νῆσος.* Insula dicta a *κιδάλους*, hoc est *κρομμύοις*, ut exponit Hesychius.

34.

Apollonius de Syntaxi II, 27. p. 180. Sylb. Τὸ γὰρ Ἀλλήλους τρώσῃτε οὐ ταυτόν 137
ἐστὶ τῷ ἑαυτοὺς τρώσῃτε· ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο, ἐπὶ
τε τοῦ Ὄτρου καὶ Ἐφιάλτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας,

οὐ μὴν τῷ

Ἐνὶ σφρίσιν αὐτοῖς·

οὐ γὰρ ἑαυτοὶς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις. Sic haec recte edidit Bekkerus.

Fragmentum igitur hoc est:

Ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφρίσιν αὐτοῖς.

— — — — —

Invicem perimentes adegerunt frameas in se ipsos. Fortasse est ex carmine de Apolline et Diana, nescio an ex Paeano illo, ubi Niohae liberorum occisorum mentio facta est. Postremo cave haec ad Tryphonis de metris lyricis librum referas: sunt enim ex alio eiusdem grammatico opere, ut plura apud Apollonium.

35.

Etym. M. p. 60. 37. de Elara Tityi matre: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά· 138
οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ. Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ· Οἶον Ἀλέρας ὡσόν· ὅτι δὲ τὸ πρῶ-
τὸν ἐστὶν ἀληθὲς, πίστις τοῦτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ἔλγεσθαι
τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γὰρ φησι Τιτυόν· καθ' ὑπερθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγο-
γεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Pro corrupto ὡσόν non male Sylburgius coniecit υἱόν: sed
audentius fortasse ὡδν Pindarus dixerat Tityum adhuc in matris sub terra utero clau-
sum. In Hesiodo scribe Εἰλαριάδην Τιτυόν.

36.

Servius ad Virgil. Ge. I, 14. de Aristaeo: Hic, ut etiam Sallustius docet, post la- 139
nium a canibus Actaeonem filium matris instinctu Thebas reliquit, et Ceam insulam te-
nuit primo adhuc hominibus vacuam; post ea relicta cum Daedalo ad Sardiniam transi-
tum fecit. Huic opinioni Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam
migrasse, ibique vitam (Heinsius villam) coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur,
quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari.

37.

Harpocration v. Αὐτόχθονες: Ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Λαναίδα πεποικηκώς φασιν 140
Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. Cf. Etym. v. Ἐριχθόνιος.

38.

Schol. Hom. Iliad. ξ, 319. Λανάη Ἀκρίστου θυγάτηρ, ἣ Διὶ συγκοιμηθεῖσα Περ- 141
σέα ἐγέννησε. χρησαμένῳ γὰρ τῷ Ἀκρίστῳ περὶ γενέσεως ἀφρόνων παίδων ὁ θεὸς ἔφη τὸν
γενόμενον παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ αὐτὸν κτενεῖν· δέσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος κατὰ γῆς
θάλαμον χαλκοῦν κατασυνεάσας τὴν Λανάην ἐφρούρει. αὕτη δὲ, ὥς φησι Πίνδαρος
καὶ ἑτέροι τινες, ἐφθάσῃ ὑπὸ τοῦ παραδίδου αὐτῆς Προίτου· ὅθεν αὐτοῖς καὶ στά-
σις ἐκινήθη. Eadem habet Schol. Ven. Horum pleraque ex Apollodoro II, 4, 1. pe-
tita sunt, qui tamen nihil de Pindaro. Vulgatam de Iove per pluviam auream de-
scendente fabulam sequitur Noster Pyth. XII, 17. et Nem. X, 11.

44.

Athen. XI, p. 476. B. Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους 147
 κίρασι, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων·

Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δ' ἄεν ῥιπὰν μελιαδέος οἶνου,
 ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεῖαν
 ᾤθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
 πίνοντες ἐπλάζοντο.

— — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Postquam vero viros domantem odorem dulcis vini Centauri senserant, confestim de mensis candidum lac manibus deiciebant, ultroque argenteis ex cornubus bibentes perturbantur mentibus. Versu primo legitur ὁ δάμαν δ', unde Schweighaeuserus mire fecit ἄδάμαν δ', et quidam doctus multo peius ὀδμάν, quum praeclare olim Casaubonus emendasset ἀνδροδάμαν δ': ex quo et metri et sermonis causa refingendum esse ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ, docui nott. critt. Nem. IX, 16. Praeterea vulgo μελιαδέος. Ex Athenaeo sua duxit Eustathius ad Iliad. ν, p. 916. 39. p. 917. 63. Respicit Etym. M. p. 504. 31. ubi Pisandrum in Pindarum mutandum vidit Ruhnk. Epist. in Heyn. Virg. T. IV, p. 237. Ad idem carmen spectat etiam Horatius Carm. IV, 2, 13.

Seu deos regesve canit deorum
 sanguinem, per quos cecidere iusta
 morte Centauri, cecidit tremendae
 flamma Chimaerae:

quapropter id coniiciunt ex Encomiis esse; quod ut non negaverim, ita pro certo affirmare non audeo, quia reges apud Horatium heroes sunt. V. ad Encomia. Illud certum est ex convivali haec carmine esse. Heynius fragmentum ad Herculis apud Pholum hospitale convivium refert, quod collato Apollodoro II, 5, 4. verisimile dixeris. At re accuratius spectata decedes de hac sententia: nam apud Pholum Centauri quidem διὰ τῆς ὁσμῆς αἰσθόμενοι (ἀνοιχθῆναι τὸν πίνον) παρήσαν, nec tamen in ceteris quidquam est simile. Sed nihil impedit, quominus hic locus ad nuptias Pirithoi et Hippodamiae pertineat. Ne plura, sola apponam verba Scholiastae Pyth. II, 85. Καὶ ῥητέον, ὅτι Πιερίδους ὁ Ἰξίονος παῖς καὶ Δίας τῆς Δηϊονέως ὡς ἂν οἰκειότητα ἔχων πρὸς τοὺς Κενταύρους τὴν τῶν γάμων ἐστίασιν ἐπιτελῶν κέκληκεν αὐτοὺς, ἐπιλαθόμενος δὲ τῷ Ἀρεῖ δῦσαι ἔσχε μηνιότα τὸν θεόν· καὶ οὕτως οἱ Κένταυροι τῆς τῶν κρατήρων ἀποπνοίας αἰσθόμενοι κατὰ τὴν εὐσυχίαν ἑαυτοὺς οὐδαμῶς ἡδυνήθησαν τῆς ἐμμένου μαρίας κατασχεῖν. ἀκράτου γὰρ οἶνου ἐμφορησάμενοι ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναῖξιν ἀκολάστως ἐφώρμησαν, πολλῶν δὲ ἀναιρεθέντων ἐκ τῶν Κενταύρων εἰς τὴν Φολόην οἱ περιλειφθέντες ἀπέφυγον τὴν οὖτω κληθεῖσαν ἀφ' ἑνὸς τῶν Κενταύρων. Et concinit aliud fragmentum ex eodem carmine petiitum, quod iam accipe.

45.

Schol. Apollon. Argon. I, 61. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος· 148
 . . . ὁ δὲ χλωραῖς ἑλάταισι τυπεῖς ᾤχετο
 Καίνεὺς ὀχλαῖς ὀρθῶ ποδὶ γᾶν . . .

... --- / --- --- --- / ---
 --- / --- --- ---

Caeneus vero virentibus abietibus percussus abiit, recto pede terra scissa. Schol. habet *χλωρῆς ἐλάτῃσι*, pro usu Apollonii sui, deinde *σχίσας*. Tangit Plutarchus de absurd. Stoic. opin. init. ὁ Πινδάρου Καίνεὺς εὐθυναν ὑπείχεν, ἀνιδανὸς ἀρρήκτος σιδήρου καὶ ἀπαθὲς τὸ σῶμα πλασσομένου, εἰτα καταδὲς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν, σχίσας ὀρθῶ ποδὶ γᾶν: et deinde: καὶ ὁ μὲν Πινδάρου Καίνεὺς βαλλόμενος οὐ τιρώσεται. Schol. Apollon. cod. Reg. 2727. in fragmento Pindari praebet omisiss reliquis ὅχει' ἐς χθόνα, quod vel ob reconditius *χθόνα* non repudiaverim. In editione Lipsiensi tamen p. 12. est εἰς χ. Haud dubie legendum:

... ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπεῖς
 ὅχειθ' ὑπὸ χθόνα Καίνεὺς σχίσαις ὀρθῶ ποδὶ γᾶν.
 ['] --- / --- --- --- / ---
 --- / --- --- ---

nisi fuit ὅχεται ἐς χθόνα. Ad rem confer Apollon. l. c. Orphic. Argon. 171 sqq. Schol. min. ad Iliad. α, 264. Eustath. ad Iliad. α, p. 101. Serv. ad Aen. VI, 448. Ovid. Metam. XII, 522. Caeneus fuit Lapitha, in nuptiis Pirithoi facinorum magnitudine insignis.

46.

- 149 Haec ad carmen aliquod Thessalis scriptum pertinuisse quum verisimile sit, adiungo Schol. Pind. Nem. VII, 103. ubi de Pindaro: Ὡς Σκοπιάδας καὶ Ἀλευνάδας εἶωθε καλεῖν τοὺς Θεσσαλοὺς. Ἀλεὺα παῖδες sunt Pyth. X, 5. ubi alii veterum Thessalos, alii Aleuadarum gentem Hippocleae amicam intelligebant: hoc recte. Neque aliter Pindarum aut Scopadas aut Aleuadas nominasse usquam arbitror. De utrisque exposui ad Pyth. X. introd. Aleuadarum posteris ibi enumeratis liceat hoc loco addere ex coniectura Thoracem Larissaeum Antigoni sodalem ap. Plutarch. Demetr. 29. et Orchomenio Aleuae adde Aleuam archontem Orchomeniorum in inscriptione edita in Oec. civ. Ath. T. II. p. 398.

47.

- 150 Philostratus Imagg. II, 24. p. 849. tabulam explicat, in qua Hercules Thiodamantis bovem mactat et coenam sibi inde apparat (cf. Apollod. II, 7, 7. et ibi Heyn.): ubi ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν, ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη, καὶ μόνον οὐκ ἐγκαλῶν ὡς βοᾷδὲ τῷ πυρὶ. Nam boves comedere Herculi usitatum; cf. Pausan. V, 5, 4. et Philostratum ipsum. Ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν, inquit Philostratus, καὶ σιτίζεται, σφόδρα ἐθᾶς ὡν τοῦ τοιούτου σιτοῦ. Ἡρακλεῖ γὰρ πού παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὅποτε εἰς τὴν τοῦ Κορωνοῦ στήγην ἀφικόμενος σιτίζεται βοῦν ὅλον, ὡς μὴδὲ τὰ ὅστέα περιττὰ γενέσθαι (vulgo ἡγείσθαι). Vides Pindarum non de bove Thiodamantis locutum esse, sed simile narrasse de coena apud Coronum Lapitham Caenei filium: ut Heynium iure mireris utramque rem accurate distinguenti Philostrato memoriae vitium exprobrare. Quae vero Philostratus respicit, habes ap. Athen. X, p. 411. B. sed ita depravata, ut de correctione desperandum olim putaverim: Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ εμφανίσας αὐτοῦ (τοῦ Ἡρακλέους) τὴν ἀθηφαγίαν ἐπιφέρει.

ὑπὸ δὲ τῆς βουλεμίας
 κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

Ita enim haec haud dubie scribenda sunt. Pergit Grammaticus: Παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυριπνόων τε σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὴν ἦδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν ἦν ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. In libris nulla est varietas, nisi quod δ' ex codice additum ab antiquis editionibus abest; idem liber confusis vocabulis hoc praebet: θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ' ὑπνόων τε σώματα. Emendationem tentavit Casaubonus ita constituens: Βρῦνε δὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακίαν στρίψας πυριπνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὴν ἦδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύνθην ἰδὼν· τὰ διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος: hoc est, Devorabat autem calidum in carbonem versando ignita boum corpora: tum ego graviter affectus sum videns carniū strepitum et ossium gemitus; ad quae dispicienda multum opportune tempus suppetebat. Nempe πυριπνέοντα ex Ione putat esse ardentium carbonum plena; neque hoc male: quod vero de lignis (κάλους), pro quibus olim κῶλα, membra habebantur, nihil in Pindaricis est, ex quibus sua desumpsisse Ion dicitur, neminem credo morabitur: nec quae Ion dicit, disertis verbis apud Pindarum reperiri necesse est. Ceterum in Casauboniana correctione nihil prorsus certi inest: quam secutus maximam partem olim Hermannus est, initium ita refingens: οὐδὲ βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακίαν στρίψεν: idem mox merito relictâ hac scripturâ sententiae omnino contrariâ haec proposuit:

Ἐδεῖ βοῶν θερμὰ τ' εἰς ἀνθρακίαν
στέψας πυρὶ τε πνέοντα σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ
σαρκῶν τ' ἐνοπὴν ἦδ' ὀστέων
στεναγμὸν βαρύν ἦν ἰδὼν, τὰ διακρίναι
πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

Ἦνιδον, ait, pro ἐνέιδον, nisi εἰςιδον. Equidem quominus in his acquiescam, duae maxime res impediunt: altera, quod in his versiculis certum numeri quoddam genus desidero, quem fere Dorium fuisse ex uno et altero membro mihi intelligere satis distincte video; altera, quod in illo διὰ aliud latere perspicio. Nam Pindarum non de uno, ut ex Philostrato aliquis collegerit, sed de pluribus bobus narrasse, fidem facit pluralis βοῶν σώματα; hinc in promptu certa opinor medela est: Δοιὰ βοῶν. Scribo:

Δοιὰ βοῶν

Θέρμ' ἔδει ἀνθρακίαν στέψαντα πυρὶπνοά τε
σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὴν
εἰδὼν ἦδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
ἦν δὲ ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

..... [—] —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —
/ — — — — — / — — — — —

Numeri sunt elegantissimi, praesertim in creticis motu suo ipsam rem imitantibus: ὀστέων est disyllabum; διακρίναι antepenultimam corripit, de qua mensura v. nott. critt. Olymp. II, 33. Sententia vero nihil expeditius: Bina boum calentia comedit corpora, quae carbonum acervum cingebant et ignem exhalabant: ac tum ego carniū vidi et audivi strepitum ossiumque gemitus graves: videnti autem opportune multum ad per-

noscendum tempus erat. Narrat Coronus aut alius qui affuerat. Iam quae novaverim, ante oculos ponam. Θερμά δ' εἰς mutavi in θέρμ' ἰδεῖν; στέφαν, in στέφαντα, quae probabiliora visa sunt quam quod in promptu erat θέρμ' ἔδ' ἐπ' ἀνθρακίαν στέφαναι, hoc est ἐπιστέφαναι ἀνθρακίαν, ut ap. Eurip. Iphig. A. 1081. σὲ δ' ἐπὶ κάρᾳ στέφουσι καλλικόμαν πλόκαμον. Mox πυριπνῶν τε, pro quo codex confuse πυρὶ δ' ὑπνῶν τε male repetito ex praegressis δέ, multum dubitavi sitne in πῦρ πνέοντά τε an in πυρίπνοά τε mutandum: sed quum πνέω apud Pind. um non inveniatur, et metro tamen minus commodum sit πῦρ πνέοντα; praetuli alterum a scriptura librorum non multum discedens. Deinde εἶδον addidi, expulsum a simili ἦδ': et ultimo versu inserui δέ. Coraas ad Isocr. p. 155. vult οὐ πολλός: quo me iudice sententia pessum-datur. Duo boves non tam cito comeduntur, ne ab Hercule quidem; et qui narrat, docere vult sese rem accurate et cum otio spectasse, ut verbis suis fidem conciliet. Ideo etiam διακρίναι dictum est, pernoscere, non leviter et quasi praetereundo videre.

48.

- 151 Apud Platonem Gorgia p. 484. B. Callicles dicit ex naturae lege fortio-rem ius constituere, additque ipsi concinere etiam Pindarum: Δοκίμ' δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἄπερ ἐγὰ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ἄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων βασι-λεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων· οὗτος δὲ δῆ, φησὶν, ἄγει βιαιῶς τὸ δικαιο-τατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριά-τας — λέγει οὕτως πῶς· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δὲ ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἡλάσατο τὰς βοῦς· ὥς τοῦτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τὰλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτιονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων καὶ τῶν ἡττόνων. Eodem redit Socrates p. 488. B. Πῶς φης τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττον καὶ τῶν ἡττόνων καὶ ἄρχειν τὸν βελτίω τῶν χειρόνων, καὶ πλέον ἔχειν τὸν ἀμείνω τοῦ φαυλοτέρου; Platónico Callicli νό-μος est lex naturae; nec multo aliter Pindarus acceperat, cui νόμος manifeste est lex summa naturae a fato constituta, cui et dii et homines parent, ut fere ap. Eurip. He- cub. 799.

Ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε καὶ σθενεῖς ἴσοις·

Ἄλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι καὶ κέρων κρατῶν

Νόμος.

Sed Pindarus scripserat ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον, ut est ap. Schol. Pind. Nem. IX, 35. Ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προὔπαρχον δίκαιον καταπαύει. ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ. Aristidi Or. Plat. T. II, p. 52. ubi pro oratoria arte adversus Platonis Gorgiam dispu- rat, rhetorice dicitur οὐ τὸν Πλάτωνος νόμον τιμῶσα . . . οὐδὲ ταῦτ' ἐπαύουσα· Νό-μος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων λέγει (ἄγει) δικαίων τὸ βιαιότατον ὑπερτάτα χειρὶ· τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέους· ἐπεὶ ἀπριάτας· οὐ γὰρ φης ὅλον μνησθαι· ἐχρῆν δὲ ἴσως μὴδὲ τούτων, μὴ οὖν ἐπὶ ῥη-τορικῇ γε· αἰὲν ἄρχει μὲν τούτου καὶ ἡ ῥητορικὴ λέγει· Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνα-τῶν τε καὶ ἀθανάτων· τὰ δὲ ἐξῆς οὐκ ἔτι ταῦτά· πόθεν; οὐδέποτε ἡμέρα καὶ νύξ ταῦτά συμφησούσιν· ἀλλὰ πᾶν τοῦναντίον ἄγει τὰ δίκαια πρὸς βεβῆναι καὶ τοὺς ἐν ὕβρει θρα-σεῖς νοουθετῶν· εἰ γὰρ ἀξιώσει τὸ βιαιότατον νόμον εἶναι τὸν δικαιούντα καὶ τὴν ὑπερ-τάτην χεῖρα κρατεῖν Ἡρακλέους, ᾧ μετὰ τῆς χειρὸς τῶν δικαίων ἐμέλθῃσιν, αὐτῇ τοῖς ἑαυτῆς λόγοις ἀπολύεται· τίς γὰρ τόπος λοιπὸν ἢ χρεῖα ῥητορικῆς ἢ λόγων, εἰ τὸ δίκαιον ἢ χεῖρ ὀρεῖ καὶ μὴδὲν πλέον ἔσται τῷ δυναμένῳ διδάσκει περὶ τοῦ πράγματος; ποῦ δὲ

τὸ πείθειν, εἰ τὸ βιάζεσθαι κρατῆσει; καὶ ταῦτα αὐτῆς, ἥς ἔργον πείθειν, δοῦσης βιάζεσθαι; δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴτι δεῖ καὶ περὶ τοῦ ἄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰρηγούμενος οὐδὲ συμβουλευόμενος σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' ὥσπερ ἐλκεύων, et cetera, quae huc non pertinent. Sed Aristidem nota verba Pindari non integriora quam Platonem attulisse: nihil ille promittit, quod non sit apud Platonem in Gorgia, praeterquam quod rectius habet δικαίων τὸ βιαιότατον, quam lectionem Plato ipse alibi sequitur. In huius autem locis omnibus inest dictio κατὰ φύσιν, et quae ita posita, ut Pindari non esse non possit. Nam ut omittam Gorgiam, in quo p. 488. B. πῶς φης τὸ δικαίον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος· τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν etc. ut interpungendum docui ad Plat. Min. et Legg. p. 178. et p. 484. B. ὡς τοῦτον ὄντος τοῦ δικαίου φύσει; haec igitur ut omittam, vide modo Legg. IV, p. 714. D. καὶ δὴ καὶ ἐν ἡν αὐτῶν τοῦτο, καὶ ἔφαμέν ποῦ κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς φαναι: ubi respicitur Legg. III, p. 690. B. ΑΘ. Πέμπτον γε, οἶμαι, τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἥττω δὲ ἄρχεισθαι. ΚΑ. Μάλα γε ἀναγκασίαν ἀρχὴν εἰρηναίας. ΑΘ. Καὶ πλείστην γε ἐν ἑξήμασι τοῖς ἑσώοις οὖσαν, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς δ' Ὁμηβαῖος ἔφη ποτὶ Πίνδαρος. τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικεν, ἀξίωμα ἔκτον ἂν γίγνωτο, ἔπαινον μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελύον, τὸν δὲ φρονούντα ἡγεῖσθαι τε καὶ ἄρχειν. καί ποί τοῦτο γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαλὴν γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δὲ, τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν. Eodem pertinet Legg. X, p. 890. A. ταῦτ' ἐστίν, ὦ φίλοι, ἅπαντα ἀνδρῶν σοφῶν παρὰ νόμοις ἀνθρώποις, ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν, φασκόντων εἶναι τὸ δικαιοῦντα, ὅτι τίς ἂν νικᾷ βιαζόμενος, ὅθεν ἀσβείβηται τε ἀνθρώποις ἐμπλοῦνται νόμοι, ὡς οὐκ ὄντων θεῶν οἶους ὁ νόμος προστάττει διανοεῖσθαι δεῖν, στάσεις τε διὰ ταῦτα, ἐλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν ὄρθον βίον, ὅς ἐστι τῇ ἀληθείᾳ κρατοῦντα τὴν τῶν ἄλλων καὶ μὴ δουλεύοντα ἐτέροις κατὰ νόμον. Alluditur huc etiam Protag. p. 337. D. ὁ δὲ νόμος τυραννὸς ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Hesychius: Νόμος πάντων ὁ βασιλεὺς κατὰ τὴν φύσιν. Quae quum ita sint, in libello de Plat. Min. et Legg. p. 178. etiam Gorg. p. 484. B. tam ob Pindari sententiam quam ob Platonicae disputationis finem et nexum scribendum conieci: οὗτος δὲ δὴ, φησί, κατὰ φύσιν ἄγει: in quo me firmabat Schleiermacheri assensus φύσει adsciscientis, quod Pindaro tribuendum esse etiam Astius concedit ad Plat. Legg. p. 171. Neque omnino video, quomodo Platonis locis spectatis negari possit aliquid huiusmodi ab ipso Pindaro additum esse; quod vero De Geer de Politic. Platon. p. 22. decernit, κατὰ φύσιν abhorrere a poetica dictione, non intelligo; immo quum apud Graecos sibi opponantur τὰ κατὰ φύσιν et τὰ κατὰ νόμον, argute et ingeniose poeta dixerit: κατὰ φύσιν νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς: quumque Pindarus dicat κατ' αἴσαν, κατὰ δαίμονα, κατὰ καιρὸν, quin etiam κατὰ νόμον seu κατὰ νόμον Olymp. VIII, 78. cur quaeso κατὰ φύσιν minus poeticum fuerit? Haud multum tamen astitit, quin me de sententia mea unus deiecerit locus, in quo nihil de illo κατὰ φύσιν. Non dico Aristidem ex solo fere Platone haurientem; nec me morantur οἱ τῶν πόλεων βασιλεῖς νόμοι ex Pindaro expressi ab Alcідamante ap. Aristot. Rhet. III, 3. quam dictionem ex Gorgiae schola perfectam Plato Symposio p. 196. C. per irrisionem Agathonī tribuit, ex Stobaei Serm. LXI. olim a me emendatam. Nec mihi scrupulum iniiciunt similes loci, ut in dubia Platonis epistola VIII, p. 354. C. quocum confer Plat. Protag. I. c. atque ut verba Chrysippi περὶ νόμον apud Marcianum in Digestis I, 3, 2. Ὁ νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς; θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων; neque Dionis Chrysostomi Orat. LXXV. T. II, p. 406. Reisk. et Iamblichi ap. Stob. Serm. XLIV. p. 533. Wechel.

non citationes Herodoti III, 38. (cuius verba in suum usum convertit Origenes c. Cels. c. 34.) καὶ ὁρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι, quocum vix conferri meretur despotis νόμος VII, 104. non Plutarchi ad princ. induct. c. 3. ὁ νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ὡς φησι Πίνδαρος, et vit. Demetr. c. 42. νόμος δὲ πάντων βασιλεὺς κατὰ Πίνδαρόν ἐστι; nec postremo Clementis Strom. I, p. 427. et II, p. 438. Sed Scholiastes Pindari l. c. plenius praebens locum reticet illud κατὰ φύσιν. Attamen expediri haec difficultas et debet et potest. Nempe illud κατὰ φύσιν ut apud Pindarum fuisse certum est, ita Schol. Pind. iam eo deducit, ut intelligamus id non ante verbum ἄγει lectum esse, sed ante vocem νόμος, fortasse etiam aliis nonnullis vocabulis interpositis. Ceterum de hoc loco multi egerunt, ex quibus verbo nominasse sufficit Fraguierum Hist. Acad. Inscr. T. III, p. 163 sqq. Valcken. ad Herodot. III, 38. et Reisk. Animadv. T. III, p. 435. quibuscum me non consentire, quae dixi satis docent. His vero absolutis quid sit ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον, explicandum est. Scholiastes Aristidis, qui in auctore suo λέγει invenerat, ita exponit: Δίκαιον εἶναι λέγει καὶ τὸ ὑπερχεινῶν χειρὶ κατορθούμενον, καὶ ἀδικιώτατος ἢ, ubi scribe ἀδικιώτατον. Sed illud λέγει adscisci non posse sponte liquet. Ἄγει est affert, adducit. Fatalis lex, inquit, etiam vim maximam affert eamque iustam efficit, quum humana ratione sit iniusta: quia quod summa lex imperavit, etsi iniustum nobis esse videatur, iustum sit necesse est. At idem Aristidis Scholiastes etiam cetera servavit a Fragmentorum editoribus neglecta. Nam ad verba Ἐπεὶ ἀπριάτας haec scribit: Τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτω. Ἐπεὶ Γηρυόνοῦ βόας Κυκλωπῶν ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται καὶ ἀπριάτας ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπεὶ δὲ τὰς τοῦ Γηρυόνοῦ βόας οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως· τὸ γὰρ Κυκλωπῶν ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως ἀναιρεῖται σημαίνει τὸ Ἄργος, ἐπειδὴ περ οἱ Κύκλωπες ἐξ ἀρχῆς ἐτελέχσαν τὸ Ἄργος οἱ καλούμενοι χειρογαστορες (vulgo χειρογαστερες) παρὰ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ξῆν. τρία γὰρ γένη φασὶν εἶναι τῶν Κυκλωπῶν, τοὺς κατὰ τὸν Ὀδυσσεύα Σικελίους ὄντας, καὶ τούτους τοὺς χειρογαστορας, καὶ τοὺς καλουμένους οὐρανίους. Corruptum istud ἀναιρεῖται et sequentia Scholiastes explicat οὔτε αἰτήσας οὔτε πριάμενος, quocum compara Platonica: λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δὲ ὅτι οὔτε πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνοῦ ἤλασεν τὰς βόας. Lege ἀναιτήτας, vocem licet aliunde non cognitam. Iam dialecto emendata numerisque ad aliquam probabilitatis speciem restitutis scribe:

..... κατὰ φύσιν ...
νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
5 ὑπερτάτῃ χειρὶ τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλῆος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας
Κυκλωπῶν ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

.....
500-1000
1000-1000
500-1000-1000

5

Secundum rerum naturam . . . Lex omnium domina mortalium et immortalium affert vim maximam, iustam eam efficiens, potentissima manu. Id assero ex Herculis facinoribus: quippe Geryonae boves ad Cyclopia Eurysthei vestibula neque prece nec pretio adeptus egit.

49.

Artemidorus Oneirocr. IV, 2. p. 202. extr. (p. 314. ed. Reiff.) Ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα σφέτερα δέδεται ἑκάστοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος. Ita vulgo editur: sed Schneiderus recte edidit: νόμιμα, σφέτερα δὲ κῆται ἐκ.

50.

Schol. min. ad Iliad. φ, 194. et Schol. Ven. p. 470. Ἡρακλῆς εἰς Αἰδου κατελ-
 θὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνένυξε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνείῳ, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελ- 153
 φὴν Ἀθιάνειραν, ἐπαλειθὼν εἰς φῶς ἔπενυσε εἰς Αἰτωλῶνα πρὸς Οἰνεία, καταλαβὼν δὲ
 μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχιλῶν τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαινε αὐτῷ ταῖρου μορ-
 φὴν ἔχοντι, οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἔτερον τῶν κεράτων, ἔλαβε τὴν παρθένον. φασὶ δὲ
 αὐτὸν τὸν Ἀχιλῶν παρ' Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ πύρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ
 καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστος εἶναι ὁ Ἀχιεῶς,
 διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προσηγορίᾳ καλεῖται. ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. Cf.
 Fragm. 27. 28.

51.

Strabo III, p. 232. B. de Lusitanis: Ποιοῦσι δὲ καὶ ἐκατόμβας ἐκ' αὐτοῦ γένους 154 Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι.

Πάντα θύειν ἑκατόν.

1. 1. 1. 1. 1. 1. 1.

ex quoque genere immolare centena. Strabonem compilavit Eustathius ad Iliad. α, p. 49. init.

52.

Idem III. p. 258. D. *Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφρέ- 155*
ρουσί ταντες, ταντας ἐῖναι νομίζοντες στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδεειρίδας,
εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῆκεν φράσσειν τὸν Ἑρρακλῆα: unde hausit Eustathius ad Dionys.
Perieget. 64. Ad Pindarum redit Strabo p. 260. καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέ-
γοι πύλας Γαδεειρίδας (verum esse patet Γαδεειρίδας), εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ
στήλαι· πύλας γὰρ εἴκοι τα στόματα.

53.

Megasthenes apud Strabonem XV, p. 1038. B. Indiae philosophos tradit *περὶ τῶν χιλιετών Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδην καὶ Πινδάρου καὶ ἄλλους μυθολόγους*. De Hyperboreis dicitur Olymp. III. et Pyth. X. ubi vs. 41. dicuntur iis νόσοι οὔτε γῆρας οὐλόμενον *κεκαῶσθαι*: attamen ob illud *χιλιετών* alius apud Strabonem locus respici videtur.

usitatum: de ceteris nihil addo, nisi quod ζωστήρας Ἀμαζόνες retineri potest, si Ἀμαζών Pindaro sit adiectivum masculinum, aut ζωστήρας pro feminino ζωστήρας de cinctis Amazonibus, ut ζωστήρας ἄνδρες Callim. H. in Apoll. 85. Utrumque ex iis defendas, quae Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 269 sqq. insigni eruditionis supellectile instructus disputavit. Tamen Bothio obsecutus sum Ἀμαζόνος corrigenti, hoc est Hippolytae, cuius zonam Hercules Eurystheo afferre debuit. De Peleo Herculis adversus Troiam comite v. Comm. ad Olymp. VIII, 45. de eodem Argonauta cf. Fragn. Hymn. 13. ubi etiam conjecturam de huius fragmenti sede pristina vide.

56.

Pausanias VII, 2. Πολλῶ δὴ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἰωάνας τὰ ἐς τὴν Ἀρτέμιν τὴν Ἐφεσίου ἐστὶν οὐ μὴν πάντα γὰρ τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνες τὸ ἱερὸν ἐξή τουτο ἰδρύσασθαι στρατευομένης ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησεία. Conf. Etym. M. v. Ἐφεσος. Ex eodem carmine tria, quae sequuntur, fragmenta petita sunt.

57.

Strabo XII, p. 819. C. ubi de Leucosyris: Καὶ Πίνδαρος φησιν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες 160

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν,

τὴν ἐν τῇ Θεμισύρᾳ κατοικοῦσαν οὕτω δηλῶν. Syrium late pugnantem agebant exercitum. Διεῖπον scripsit Casaubonus; olim δίδεπον, quod Heynius explicat de agentibus duos equos Amazonibus, ut altero deficiente alteri insiderent: equidem de bigis interpretarer, nisi Strabonis illud ὅτι αἱ Ἀμαζόνες manifeste postulare verbum διεῖπον. Metrum hoc videtur:

— — — — —

58.

Pausanias I, 2. Ἐξελεθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνημα Ἀμαζόνος. ταύ- 161
την τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἀρπαχθῆναι etc.

59.

Plutarchus vit. Thes. c. 28. Τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Θησεύς) ἔγχευ Φαί- 162
δραν, ἔχων υἱὸν Ἰκπόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι Δημοφῶντα.

60.

Pausanias I, 41, 5. Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ 163
τῶν Διοσκουρέων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀρικόμενος ἀναίρεθῆναι νομιζοίτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμῶν ποιήσας ἔσμα ἐς τοὺς Διοσκουρέους, ὡς Ἀθήνας ἔλθοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγειν μητέρα αἰχμαλωτον, ὅμως Θησεία φησὶν αὐτὸν ἀπείναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτα ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκουρείς εἶναι βουλόμενον, ἐς δ' (quem in finem) ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Quippe Theseus Castorum affinitatem merere eo conatus est, quod Molossorum regis Aidonei filiam Pirithoo in matrimonium raptum ibat, ut fabulantur veteres: de quo antea Pausanias c. 17. ubi v. intt.

61.

Apud Priscianum de metris comicis p. 248 sqq. ed. Lindemann. ex Heliodoro 164
metrico, de quo in Scholiorum Praefatione monui, sex congeruntur fragmenta, quae

ille omnia in iambicorum trimetrorum modulos concludere perperam tentans, quomodo hunc numerum inverterit Pindarus, docet. Primum videtur de Oedipo esse Thebis a Sphinge imminentem perniciem avertente:

Πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπείν
ἀνδροφθόρον· οὐδὲ σιγᾷ κατερῶνη.

Fatum constitutum is fecit ut reverteret hominibus perniciosum: nec silentio ignotus presens est. Σιγᾷ κατερῶνη, ut σιγᾷ βρέχουσαι. Vulgo male ἔθηκεν. De metro Heliodorus: In secundo iambo pyrrhichium secundum et tertium trochaeum et quartum spondeum posuit. Sed mensura potius haec est:

— — — — —
— — — — —

62.

165 Tertio ibidem loco profertur, ex eodem haud dubie, in quo de Oedipo, carmine:

Αἰνιγμα παρθένου ἐξ ἀγριᾶν γνάθων,

ubi quarto loco spondeum poeta posuisse dicitur. Sed divide versum in hiatus:

..... αἰνιγμα παρθένου

ἐξ ἀγριᾶν γνάθων .....

..... — — — — —

— — — — —

Aenigma virginis ex saevis genis: de Sphinge. Vulgo ἀγρίων: Doricam formam ἀγρίων sive ἀγριᾶν reduxit Lindemannus.

63.

166 Ex eodem carmine hoc est praecedentis fragmenti antistrophum, quod quinto loco Heliodorus pro iambico venditat, ita scribendum:

..... δ' οὐδὲν προσαιτέων

ἐφ' ὅ γε ξάμαν ἐπὶ .....

..... — — — — —

— — — — —

Ultima in ἐπὶ longa fuit sequentibus duabus consonis, neque opus Hermannii scriptura ἔπι aut ἔτι ap. Lindemannum p. 400. Initio olim δι' fuit, quod Heliodori verba non patiuntur, qui nihil in hoc versu a senarii norma discedens annotat, nisi quarta sede spondeum esse. Δ' ex scripto restitutum ad praecedentia pertinebat. Pro voce ΕΦΘΕΞΑΜΑΝ, quam conjectura et Hermannus et ipse assecuti sumus, olim edebatur ΕΦΙΤΖΑΜΕΝ, Lindemannus autem in libro invenit ΕΦΕΤΖΑΜΑΝ. Nempe Ε et Θ confusa erant, de quo v. Bast. Comm. palaeogr. ap. Gregor. Schaefer. p. 714. Sic Μνασέας corruptum in Μνάσθας, ut docuit Heynius ad Hom. T. IV, p. 649.

64.

167 Secundum ibidem est:

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολάς:

— — — — —

Hic iambus, inquit Heliodorus, in tertio trochaeum habet, et in quarto spondeum. Post μέλος interpunxi, et dedi ταὶ pro αἶ, quod rescribendum esse docuit Hermannus apud

Lindemannum p. 399. In novissima editione est *ἐντολαί*, quod non probo. *Velociter decurrens canticum* promebat nescio quis, *haec vero Chironis praecepta* canebant. *Τροχὸν* est adiectivum: Chironis praecepta illa sunt, quae Chiron Achilli dederat: unde aliquid decerpit Pindarus Pyth. VI, 19 aq. priscis usus *Χείρωνος ὑποθήκας*, quae Hesiodo tribuebantur, ut ibi Scholia docent et notum est etiam aliunde. Non dubito poetam in hoc fragmento dicere de Achille apud Chironem educato: ibi dum nescio quis, fortasse Achilles ipse citharae sane peritus, in cithara percurrerebat *τροχὸν μέλος*, Chironis filiae ad citharam cantabant Achilli *Χείρωνος ἐντολάς*, puero praeipientes, ut Pyth. IV, 103. Iasonem educant Centauri puellae. Etenim de Achille in eo carmine egisse poetam, praeter *Χείρωνος ὑποθήκας* vel ex sequenti patet fragmento, quod de eius patre interpretandum est.

65.

Quarto loco Heliodorus hunc si diis placet senarium exhibet in tertia sede tro- 168
chaeo et in quarta spondeo instructum:

Ἐν δασκίοισιν πατήρ· νηλεὲ νόφ δ' . . .

Vulgo δ' *ἀσκίοισιν*: quod reposui, posthac etiam Hermanno apud Lindemannum placuisse vidi. *Νηλεὲ νόφ δ'* etsi non distinctis vocabulis Lindemanni codex praebuit. Hesychius: *Νηλεῖ, ἀνηλεῖ, σκληρῷ*. Hoc fragmentum ex eodem quo prius carmine depromptum esse non dubito, quum numerus plane idem sit, nisi quod anacrusis suo iure variat mensuram; nec frustra, de quo agatur, quaeri dixerim, ut Hermanno visum est. *Πατήρ* est pater Achillis Peleus, qui in dumosis olim Pelii desertis errabat: *νηλεὲς νόος* videtur Acasti esse, qui Pelei ibi exitium quaesiverat.

66.

Hoc quoque ab Heliodoro affertur p. 251.

169

Νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον,

Carminum audientes divinitus conditum sonum. Hic versus Heliodoro est senarius in fine tribrachium recipiens. Vulgo *θεόδμητον*. Videtur esse de Cadmo et Harmonia vel de Peleo et Thetide Musarum et Apollinis cantum in nuptiis suis audientibus.

67.

Schol. Pind. Nem. VII, 116. Ἐπὶ τὸ πόλημα ὑφάσματι ἔκειν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν 170
ἄλλοις:

Τφαίνω δ' Ἀμυθαονίδαίς ποικίλον

ἄνθημα.

Texo Amythaonidis variam mitram. Amythaonidae sunt Bias et Melampus cum posteris, in quibus etiam Amphiarus. Metrum, quod tamen incertum est, ita mihi fingo Dorium:

68.

Præclaræ aliquot cohortationes Dorio metro scriptae inter Pindari fragmenta 171
supersunt: manifeste omnes ex eo carmine, quod Amphiarai Amphilocho filio data

praecepta continebat (v. Fragm. 70.), similia, opinor, priscis *Χείρωνος υποθήκαις* et alibi commemoratis et ap. Schol. Pyth. VI, 19. ex quo iis Pindarum usum esse novimus. Hae autem sententiae Scolio credo insertae erant: Scolii enim eiusmodi sapientia constringebatur: sed ne meae opinioni nimium confidere viderer, inter incertorum generum reliquias haec quoque retinenda duxi. Omnia vero haec praecepta ad id diriguntur, quomodo commodissime et cum minima offensione cum hominibus verberis, quid iis dicendum, quid reticendum sit. Primo loco ponam, quod apud Stobaeum est Serm. CCVI. p. 848. Wech. ita scribendum:

... Ἄλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται
 μόχθος ἅμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·
 καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ
 δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόςδοτος ἀτλάτα κακότης
 5 προστύχῃ, ταῦταν σκότειν κρύπτειν ἔοικεν.

[— — — — —]
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —
 — — — — —

Alienis ne aperias, quae nobis aerumna feratur; hoc quidem tibi dico: Bonarum igitur et iucundarum rerum sortem in commune omni populo declarare decet: sin quod divinitus missum intolerabile infortunium hominibus contigerit, id tenebris occultare consultum est. Stropha finita est, quod docet trimeter trochaicus catalectus: v. Metr. Pind. p. 115. Ab initio quid praecesserit, v. Fragm. 69. Vs. 2. olim ἅμιν lectum: post ἅμιν Hermannus interrogationis signo interpungit, quum tamen manifestum sit infinitivum esse imperantis, ut in sequenti fragmento et in illo *Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλεῖν*, et ubivis. Verba τοῦτό γέ τοι ἐρέω referenda sunt ad sequentia, ut εἰδῶτι τοι ἐρέω Pyth. IV, 142. λεγόμενον ἐρέω Pyth. V, 108. In quibus locis simul nota ἐρέω esse praesens: et fortasse etiam Olymp. VIII, 57. ubi futurum esse statuimus cum Scholiaste, praesens est. Deinde καλῶν dedit Gesnerus; olim καλῶν: ἀνθρώποισι pro vulgato ἀνθρώποις Hermannus invenit, et θεόςδοτος restituit Stephanus, quum fuisset ἀθεύδατος. Postea vulgo ἀτληκηκότα: sed vetustissimae editiones ab Hermanno et me consultae exhibent ἀτληκηκότα, ex quo in fine versus vocem κακότης reponendam esse Stephanus eximie perspexit. Idem quum scripsisset ἀθλοῖς κακότης, aliisque placuerit ἀθλοῖς, Hermannus primum ἀθλοῖς ποτε, μοκ ἀντάτα κακότης invenit, quorum neutrum ad primitivam editionum scripturam ἀτληκηκότα satis accedit. Igitur ex mea coniectura dedi ἀτλάτα κακότης, quod neglecto Dorismo ἀτλήτη scriptum erat, ut ἀδμήτη: hinc natum ἀτληκηκότα. Postremo ne corrigas προστύχοι, v. Thiersch. Act. phil. Mon. T. I, Fasc. II, p. 221.

69.

172

Alterum huius generis fragmentum servavit Clemens Alexandrinus Strom. I, p. 345. 11. Οὐκ οὖν πλατύνειν τὰ φυλακτήρια χρὴ ποτε κινουμέναν ζηλῶντας· ἀρκεῖ δὲ τῷ γνωστικῷ, κἂν εἰς μόνον ἀκροατῆς εὐρεθῇ. ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γραφόντος·

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρῶνται τὸν ἀρχαῖον λόγον·

ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγαῖς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
ὁ κρατιστεύων λόγος.

[illegible]

Non debes adversus omnes proloqui vetus verbum (immo dictum quod inutile sit): interdum silentii via certissima: sed stimulus rixae est praecellens oratio. Ad sententiam conf. Nem. V, 16. Οὐτοί ἀπαντα κερδιὸν φρονίσινα πρόσωπον ἀλάθει' ἀνέκρηξαι. καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῆσαι. Vulgo autem et apud Clementem et apud Theodoretum absurde legitur ἀρχαῖον, ut Nem. I, 34. Ego corrigo ἀρχεῖον. Nam de prisca quidem sapientia Amphiarus nihil dixerit; nec vocabulum ἀρχαῖον postulat Clementis contextus, licet is haec religiosae sapientiae accommodaverit, quas et ipsa surdis aurius proposita erit ἀρχεῖος λόγος. Antiquum tamen mendum est ille ἀρχαῖος λόγος, quem in Clemente suo iam Theodoretus invenierit: immo dicas Clementem ipsum ita in suo codice legisse. Sed ego aliter iudico: certe quod addit Clemens, διακρίνεται οὖν εὖ μάλα ὁ μακάριος Ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρησίμους etc. id me in emendatione mea confirmat. Τὸν ἀρχεῖον λόγον poeta dicit eum, qui etsi per se possit bonus esse, tamen inutilis sit, quod ad eos dirigatur, qui eum aut perspicere non possint aut accipere nolint. Igitur pergit Findarus: „Praestat saepe tacere, quam optima sed hominibus non accommodata dicere; sermo praestans saepe nonnisi rixas movet”. Deinde olim legebatur ὅτι πιστοτάταις σιγαῖς ὁδοῖς. Ceterum primum tantum versum a Clemente accepit Theodoretus Gr. Aff. Cur. I, p. 723. init. ed. Schulz. Pessime omnia perturbavit Wakefield. Silv. crit. P. IV, p. 216. Tu iam hoc et praecedente fragmento coniuncto accipe integram et elegantissimam stropham: in qua ne te male habeat paulo diversarum sententiarum coniunctio, notandum est in sententiosis huiusmodi carminibus accuratissimum praeceptorum nexum a nemine postulatium unquam esse; praesertim in Scolio, cuius variae partes a singulis per vices canerentur; ut adeo praeseriterit eas non nimis arcte coniunctas esse: Scolium autem hoc carmen fuisse supra conieci. Attamen utriusque, quod concepnavi, dicti communis finis hic est, ut quid dicendum, quid tacendum sit, filius edoceatur. Stropha igitur haec est:

5

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
 ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγαῖς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας
 ὁ κρατιστεύων λόγος. Ἀλλοτριοῖσιν μὴ προφαίνειν τίς φέρεται
 μόχθος ἄμμιν· τοῦτ' οἱ γέ τοι ἔρῳ.

5 καλῶν μὲν ὧν μοῖραν τε τερπνῶν ἐξέμελλον χρηὴ παντὶ λαῷ
 δεκνύναι· ἐλ δέ τις ἀνθρώποισι θεόςδοτος ἀτλάτα κακότηας
 προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

70.

- 173 Tertius locus, in quo Amphilocho ipsum tenemus, est apud Athenaeum XII, p. 513. C. Τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί (Amphiarauus):

Ἦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
προσφέρων πάσαις πολλέσσιν ὀμίλει· τῷ παρρόντι δ' ἐπαινή-
σαις ἐκὼν
ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

..... / 0 -
/ 0 --- / 0 --- / 0 0 0 --- / 0 -
/ 0 --- / 0 --- / 0 0 --- / 0 0 --- / 0 -
/ 0 --- / 0 -

nisi ultimus versus dactylis continuabatur in hunc fere modum:

/ 0 --- / 0 0 0 0 -

O fili, marinae bestiae saxatilis cuti maxime mentem assimulans omnibus in civitatibus versare: praesenti vero cuique ultro assentiens alio tempore alia cense. Minus accurate haec ex memoria profert Lucianus de saltat. c. 67. T. II, p. 304. καὶ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραλυσίς ἐκείνη τό, Ἦ παῖ, ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχω πάσαις πολλέσσιν ὀμίλει, in quo aliquid ex Theognide Pindaricis admistum est. Plutarchus de sollert. anim. c. 27. τῶν δὲ πολυπόδων τῆς χροῆς ἰτὴν ἄμειψιν ὅτε Πίνδαρος περιβόητον πεποίηκεν εἰπὼν· Ποντίου θηρὸς χρωτὶ et cetera usque ad ὀμίλει, pro quo editur ὀμίλει: neque aliter Qu. natur. c. 19. Ἐπαινεῖν τινι est assentiri alicui, quod ex Iliad. σ, 312. bene docuit Schweighaeuserus, recte damnans metro adversantes Casauboni coniecturas, etsi ipsum non perspexisse metrum recte iudicavit censor Ephem. litt. Lips. a. 1805. p. 579. Nec me movet scriptura Epitomae τὸ παρὸν δ' ἐπ. Sententia etiam a Sophocle Iphigenia ap. Athen. l. c. expressa Pindaro antiquior est: quam usurpaverat olim Theognis vs. 215 sqq. quem utroque loco Plutarchus et Schol. Lucian. l. c. afferunt, item Athenaeus tum l. c. tum VII, p. 317. A. ubi ex Clearcho epici cuiusdam versus apponuntur, quorum auctorem ipse Clearchus non nominaverat:

Πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἀμφιλόχ' ἦρως,
τοῖσιν ἐφαρμόζου, τῶν κεν καὶ δῆμον ἔκηαι.

Ita enim haec legenda arbitror, quae Eustathius ad Odyss. p. 1541. per incuriam Clearcho tribuit. Versus cyclii poetae esse iudico, ex quo sua Pindarus desumpserit: et opportune succurrit Thebais, qua Pindarus Olymp. VI. in Amphiarai rebus usum esse ad vs. 26. docet Asclepiades. Contrarium censet Ion tragicus ap. Eustath. ad Odyss. ε, p. 1541. 42.

Τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμονα
στυγὼν μεταλλακτῆρα πουλύπου χροῆς.

71.

- 174 Haud dubie Pindaricum est quod habet Schol. Pind. Nem. VII, 89. Οὐδεὶς με ψέγει, ὅτι ἐπαιῶ τοὺς Αἰγινῆτας· οὐ γὰρ πολλὰς ὄντας ἑμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαιῶ· προσχαρῆσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων.

.... Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἐπαινος κίρναται.
[/ 0 0] 0 0 --- / 0 0 0 --- / 0 -

Nam laus ex familia profecta admista vituperio est. Hoc quoque ex Amphiarai praeceptis est haud dubie: metrum idem est quod in tertio fragmenti 70. de polypo versu. Sententia coniuncta erat ei, quae Fragm. 68. 69. continetur: „Noli te et tuos apud alios praedicare: nam domestica laus reprehensionem comitem habet”.

72.

Aristides T. II, p. 402. extr. post aliud Pindari fragmentum: Καὶ πάλιν ὄρμη- 175
θεις ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, Ὡ πόποι, φησὶν, οἷ' ἀπατᾶται φροντίς ἐφημερίων
οὐκ εἰδνία. Scribe:

Ὡ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντίς ἐφημερίων
οὐκ εἰδνία.

— — — — —
— — — — —

Proh dii, qualia fallitur mens mortalium ignara.

73.

Schol. Vict. ap. Heyn. Hom. T. V, p. 784. ad Iliad. π, 170. Πεντήκοντ' ἔσαν 176
ἄνδρες] καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμούς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι. Scribe
πεντηκοντηρέμους. De classe Graecorum adversus Troiam proficiscentium.

74.

Strabo IX. p. 659. A. Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας 177
κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοῖνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς
κινδύνους ἐξίόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ Πίνδαρος, μνη-
σθεῖς τοῦ Φοίνικος·

“Ὁς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόςφορον.

— — — — —
— — — — —

aut si scribas βέλεσι,

— — — — —
— — — — —

Qui Dolopum duxit agmen funda pugnando audax, ex curru dimicantium Danaorum te-
lis utilis. Eustathius ad Iliad. p. 311. Πίνδαρος δὲ τοὺς ὑπὸ Φοῖνικι Δολοπάς φησι
θρασὺν ὄμιλον σφενδονᾶσαι, ὡς καὶ Δολόπων δεξιῶν ὄντων σφενδονητῶν.

75.

Aristides T. II, p. 260. de Palamede ab Ulyssae victo: Καὶ τίς οὐκ ἂν φήσειεν 178
οὕτως πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν; ὅντα μὲν αὐτὸν κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς
σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἰθ' ἡττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος. Omitto cetera.
Verba κυριώτερον εἰς (scribe ἐς) σοφίας λόγον Pindari sunt; num vero hic ista de Pa-
lamede dixerit necne, ignoramus. Similia sunt Nem. VIII, 23 sqq. de Ulyssae et
Aiace Telamonio.

76.

- 179 Choeroboscus manuscriptus a Bekkero excerptus fol. 74. ex Pindaro profert memorabilem vocativi formam ἀκαμαντόχαρμαν: Ω Εὐρυδάμαν παρὰ Ἀλκαῖω, καὶ παρὰ Πινδάρῳ.

Ἐπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἴαν.

περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἡ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων (propter hiatus). Validissime pugna indefesse Αἴαx.

77.

- 180 Schol. Sophocl. Aiac. Argum. extr. Περί δὲ τῆς πλευρᾶς ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (ὁ Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος· ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντή, ἄφρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθεῖν, ὅπερ ἦν ἡ πλευρὰ, τρωτὸν ἔμεινεν. Ita haec rectius quam vulgo leguntur. Putes respici Isthm. V, 44. ubi tamen nihil de πλευρᾷ τρωτῇ.

78.

- 181 Scholia minorā et Veneta ad Iliad. κ, 435. quorum altera ex alteris correxi: Ἦσας μὲν ἦν Θρᾶξ, υἱὸς δὲ Στυρμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρης μιᾶς τῶν Μουσῶν· διάφορος δὲ τῶν καθ' ἑαυτὸν γεγόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἑλλησιν (Schol. min. ἄλλοις: fortasse olim fuit Ἀχαιοῖς, ut ap. Eustath.), ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ· καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινε. δέισασα δ' Ἡρὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖν ἐπὶ τὴν τοῦτου διαφθορὰν πίμπει, κατελθούσα δὲ ἡ θεὸς Ὀδυσσεῖα καὶ Διομήδην ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προσελθεῖν, ἐπιστάντες δὲ ἐκείνοι κοιμωμένῳ τῷ Ἠρῷ αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἑαίρους κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Schol. Venet. ibid. Ἰστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας πρὸς Ἑληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακὰ, κατὰ δὲ θεῖαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ὀναιρεῖ. Similia sunt ap. Eustath. ad Iliad. κ, p. 817. 24. quorum hic finis est: Πίνδαρον δὲ πού φασιν ἱστορεῖν, ὅτι μίαν ἡμέραν πολεμήσας μεγάλα κακὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐνεδείξατο.

79.

- 182 Aristophanes Byzantius ap. Eustath. ad Iliad. λ, p. 877. 55. Ἐλάσθην, ὅτι καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν αἰτνὴν αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Cf. Eustath. ad Odyss. α, p. 1649. 5.

80.

- 183 Ibidem Aristophanes Pegasus quoque a Pindaro πρόβατον vocatum dicit; pergit enim Eustathius ad Iliad. l. c. Οὕτω δὲ που, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ: quod, nisi Grammaticum memoria fefellit de γάταις ἐν Ὀλύμπῳ ἀρχαίαις Olymp. XIII, 88. cogitantem, pertinet ad locum de Bellerophonte, de quo Horatius Carm. IV, 2, 13.

Per quos cecidere iusta

Morte Centauri, cecidit tremendae

Flamma Chimaerae.

81.

- 184 Mire corruptus est locus Etymologici Gudiani p. 321. 54. cuius priorem partem, prout eam lego, adscribam: Κίνας ἢ δύναμις· Ἀπολλόδωρος ἱμάς. Ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ

ἔτι ἦν ἔς ἡμπεδος οὐδ' ἔτι κίκνυς, (Odys. λ, 392.) ἀπὸ τοῦ ἀνακικύνει. Πολὺς δ' ἀνεκικύνει ἰδρώς. (Iliad. ψ, 507.) καὶ Ἀσχύλος ἐν Σισύφῳ. Καὶ θανόντων, οἷσιν οὐκ ἔνεστι ἱμάς· εἴτα, Σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίκνυς οὐδ' αἰμόρροτοι Φλῆβες θανόντι· ὃν φησιν ἀψυχον. καὶ παρὰ Πινδάρῳ. "Ἐτι δὲ τευχίων ἀνακικύνει καπνός. Iam disputatur de voce ἀκίκνυς, de qua nihil in praecedentibus dictum. In Aeschyleis quum legeretur καὶ θανόντων εἶσιν οὐκ ἔνεστιγμάσι, τὰ σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι, Schneiderus et Iacobsius Animadv. p. 187. intellexere scribendum οἷσιν οὐκ ἔνεστιν aut ἔνεστι: emendationem absolvit Seebodius, qui in Coniectaneis ad me missis vidit reponendum ἔνεστι ἱμάς· εἴτα. Deinde fuit θανόντων φησὶν ἀψύχοις: quae ut potui correxi, licet nondum plane haec mihi persuaserim Grammatici esse, sed Aeschylei versus in his quoque vestigia latere censeam. In Pindarico autem, quod vulgo ita scribitur, "Ἐστι δέ τοι χέκων ἀκύνει καπνός, Schneiderus vidit inesse ἀνακικύνει, quod apud Homerum ἀνακηκύνει sonat: Heynius volebat ἔτι δέ τοι νεκύνων ἀνακικύνει; Seebodius coniicit εἴτε δέ τοι ἐκὼν ἀκίκνυς καπνός, vel τευχίων ἀκίκνυς καπνός. Vera omnino Pindari scriptura est:

ἔτι δὲ τευχίων ἀνακικύνει καπνός.

~~~~~

Adhuc vero moenium ad auras surgit fumus: quod heros aliquis vel deus, ni fallor, de Troiae moenibus dicebat, de quibus Olymp. VIII, 32.

Ἰλῶ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεύξαι, καλέσαντο συνεργόν
τελχίος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων
πολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνέσσαι καπνόν.

Suidas: Κεκύνω· ταχύνω, ἰσχύω. Cf. etiam Buttmann. ad Schol. Odys. p. 391.

82.

Apollonius de Syntaxi II, 18. p. 142. Sylb.

185

Αὐτόν με πρότιστα συνοικιστῆρα γαλας
ἔδεξαι τεμενοῦχον.

~~~~~

Me ipsum primum terrae communem conditorem adscisce templi dominum. Pindari fragmentum esse docet nota marginalis in libro scripto ap. Bekker. ad Apellon. h. l. p. 390. Πινδάρου ἡ χρησις. Cf. eundem ad Apollon. de pronom. p. 432. Est de heroe quodam, quem poeta loquentem fecit.

83.

Plutarchus Qu. Sympos. II, 10. post reprehensa HomERICA convivia: τὰ δὲ Πιν- 186
δαρικά βέλτιω δηπουθεν, ἐν οἷς

ἦρωες αἰδοίαν ἐμλγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά,
τῷ κοινωνεῖν ἀπάντων ἀλλήλοις. ἐκείνο γὰρ ἦν οἷον ἀνάμειξις ἀληθῶς καὶ σύγκρασις·
τοῦτο δὲ διαφρεσις καὶ διαβολὴ τῶν φιλάτων εἶναι δοκούντων, ὥς μὴδ' ὄψου κοινωνεῖν
δυναμένων. Heroes modestam circa mensam miscebantur una. Θαμά est αἶμα, ut docui
in nott. critt. ad Olympia. Quod vero haec non ex deperdito carmine petita, sed ex

Olympiorum primo expressa iudicavi nott. critt. p. 348. id Schneideri mei monitu iam repudio. Metrum hoc videtur:

neque opus est Hermanni coniectura $\alpha\mu\tilde{\alpha}$, licet hanc metro commodissimam esse non negem.

84.

- 187 Schol. Venet. ad Iliad. o, 256. coll. Schol. Vict. ap. Heyn. Hom. T. V, p. 712.
Χρυσάορον: ἦτοι χρυσοφάσανγον ἢ χρυσοῖν τὸν ἀορτήρα τῆς φαρέτρας ἔχοντα ἢ τῆς κει-
θάρας, οὐκίτι δὲ τὸν ἕλκοντος· ἀντὶς γὰρ ὁ θεὸς (Ἀπόλλων). καὶ Πίνδαρος χρυσάορα
ὄρωξά αἰσίν. Cf. χρυσάορα Φοῖβον Pyth. V, 104. et ibi Comm.

85.

- ¹⁸⁸ Schol. Pind. Pyth. IV, 313. Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησιν (ὁ Πίνδαρος) εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Quapropter Ammonius Aristarchi Pythiorum verba alia ac vulgo ratione interpretanda censebat.

86.

- 189 Vita Homeri II. p. 2. ed. Wassenbergh. in Paraphr. ad Iliad. "Ὅμηρος ὁ ποιητὴς πατρὸς μὲν ἦν Μίλητος, μητρὸς δὲ Κρισηίδος, τὸ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ Σιμωνίδην Χίος. Vita Homeri in Galei opusc. mythol. p. 283. "Ὅμηρον τοῖνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χίον τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χίον: ubi Χίον τε καὶ eiiciendum esse probabili ratione Wassenberghius p. c. Notarum concitit: quamquam Homeri, quem natum Smyrnae statueret, in insula Chio, ubi Homeridae florebant, habitationem a Pindaro agnitam esse quis est qui omnino negare ausit? Immo potuit utramque patriam vel in eodem carmine Homero tribuere, exempli causa, si ut alii Homerum pauperem fingeat, qui patrio solo relicto aliena in civitate vitam sustentare cogeretur, ibique receptus pro cive esset. Talia enim vulgo tradita ne Pindarus quidem aspernabatur. Pauperem autem visum Homerum Pindaro esse, documento est locus Aeliani, quem hic addere placet, Var. Hist. IX, 15. "Ὅτι ποιητικῆς ἀπάσης Ἀρχαίοι τε πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρως δὲ αὐτοῦ ἔτασαν πάντα. ποιῶντες δὲ θυσιᾶν ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὀμήρον. λέγεται δὲ καὶ ἐκείνῳ πρὸς τοῦτους, ὅτι ἅρα ἀπορῶν ἐκδοῦσαν τὴν θυγατέρα ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Quodsi divitem Homerum fuisse putasset, non opinor dixisset generi inopia pressum. Scio quidem Wernsdorfium ad Poet. Lat. min. T. IV, p. 563. ea quae Aelianus Pindaro alicui tribuit, malle ad Grammaticum de Homero agentem referre: sed mihi re identidem pensitata prorsus contra videtur. Etenim Aelianus famam refert ipsi non ex populari traditione, sed a doctis traditam, de Cyprii carminibus pro dote ab Homero datis: quam deinde alicuius auctoris testimonio confirmare studet. Iam quid potuit in hac re ineptius proponi quam Grammatici auctoritas? Immo prisci poetae sententiā confirmare famam per Grammaticos traditam studet. Nec si de Pindaro Grammatico cogitasset, potuisset *Pindari* nomen simpliciter proponere: addi debebat ὁ γραμματικός. Igitur Thebano poetae ne eripiamus illam de Cypriis fabulam: nec obtrudamus Pindaro, ne Aristotelis aliorumque dicam, Herodoti iudicium quamvis verum, Cypria Homeri esse negantis (II, 117.): alia decent poetam, alia rerum scriptorem; nec criticum agere Pindarus constituerat. Ceterum quoniam de Pindaro Grammatico mentio facta est,

eum scilicet habes in Scholiis ad Dionys. Thrac. Anecd. Bekk. T. II, p. 790. ridicula de etymo vocis στοιχείον a Stoecho Atheniensi derivandas promentem, pro quo ex Marciano codice Πίνδαρον τὸν Κομματικὸν praebet Villosionus Anecd. Gr. T. II, p. 187. quem quum catalogo Grammaticorum addendum censuisset Villosionus, tanto nomini obtemperavit Harlesius Bibl. Gr. Fabric. T. VI, p. 377. Ego vero neque Κομματικὸν fero, licet Grammaticus aliquis, qualem Philostratus Κομματῖαν dicit, pari iure Κομματικὸς vocari potuerit, et Pindarionem pro Pindaro restituendum esse iudico cum Fabricio ad Sextum, qui illius nomen memorat adv. Math. I, 202. 205. Quippe Ptolemaeus Alexandrinus fuit Grammaticus, Pindario cognominatus, Oroandri apud Suidam et Eudociam, vel Oroandis filius, Aristarchi discipulus, qui et alia et plures de Homero libros scripsit, quos Suidas recenset. Pindario audit etiam Apollonio de pronom. p. 362. B. ed. Bekk. Πτολεμαῖος ὁ Πινδαρίων in Schol. Hom. Vict. et Townl. (v. Heyn. ad Hom. T. VIII, p. 183. et cf. Schol. Paris. ibid. p. 842. quod Heynius bene emendavit), in Schol. Harl. Odyss. β, 222. Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδρου, in Venetis Scholiis Πτολεμαῖος ὁ Ὀροάνδου (v. Villosion. Prolegg. p. XXX. Harles. ad Fabric. B. Gr. T. I. p. 520.).

87.

Strabo XV, p. 952. C. Λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστον τινα τῶν περὶ τὴν 190 μουσικὴν ἑλλογίμων.

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφωνίου
ἀνδρός.

— — — — —

Dictum quidem pervulgatum nosti Polymnesti viri Colophonii. Plutarchus de musica c. 5. Τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκιμῶν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν. Polymnestus notus est: vixit Olymp. circiter 20 — 30. Fragmentum aut Scolii aut Encomii est, fortasse Scolii Hieroni scripti (Scol. Fragm. 5 — 7.), in quo admonitiones positae fuisse docet Fragm. 6. Et convenit metricus character.

88.

Pausanias IX, 30, 2. de Sacadae signo in Helicone posito: Ὁ δὲ Σακάδα τοῦ 191 Ἀργέλου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνίεις Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μήκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐτῶν μελῶνα τὸν αὐλητὴν. Plutarchus de musica c. 8. Γίγνετο δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἑλεγείων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς (Wytenbachius vult αὐλητὴς, recte) ἀγαθός, καὶ τὰ Πύθια τρίς νενικήκως ἀναγέγραπται. τοῦτον καὶ Πίνδαρος μνημονεύει. Ex Pausania obscurius ut solet loquente intelligi non potest, quid illud in Pindarico carmine fuerit, quod male intelligens statuarius Sacadam non maiorem tibiis finxisset: fortasse Pindarus dixerat tibiis staturam eius aequantibus (αὐλοῖς ἀνδρομήκεσιν) usum esse Sacadam, vel simile quid. Memorabile est etiam Pythocritum Sicyonium tibiacinem Sacadae fere aequalem in cippo Olympiae posito minori statura expressum fuisse, si recte intelligo Pausaniam VI, 14, 4. ubi dicitur: παρὰ δὲ τὸν Πύθρον ἀνὴρ μικρὸς αὐλοῦς ἔχων ἐστὶν ἐκτετυπωμένος ἐπὶ στήλῃ. Quae Pythocriti tibiae haud dubie permagnae fuerunt; nam unde potuit Pythocritus parvus videri, nisi comparatus cum longitudine tibiarum? Ceterum Sacadam constat Olymp. 48. floruisse, cuius anno tertio primus vicit Pythia tibiis (Pausan. X, 7, 3. cf. VI, 14, 4. II, 22, 9.), etiam postea ibidem bis victor.

ludis ea sibi serie succedebant, qua recepta erant. Hinc rhapsodus primus est. Quodsi utriusque tituli ordinem persecutus fueris, facile invenies, quae versus finem posita sunt, esse eiusmodi, ut ea certaminum genera sero addita esse intelligatur. Iam vero statim post rhapsodum in priore inscriptione additur *Πυθαῖδας*, in altera *Πυθικός αὐλητής*: itaque hic post rhapsodum primus Museis in Helicone sollempnibus additus erat. Atqui Sacadas ille priscus fuit *Πυθαῖλης*: igitur hunc in Heliconiis Museis certasse atque ideo a Pindaro celebratum esse maxime consentaneum est. Iam habes omnia.

89.

Tzetzes Chiliad. I, 8. de Croeso!

192

Ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρος φησιν υἱὸς τοῦ Δαϊφάντων
ἐλθόντα πρὶν ὥς πρὸς αὐτὸν Ἀλκμαίωνα τὸν πάνν
ὁπόσον δύναιτο λαβεῖν ἐκέλευε χρυσίον·
ὁ δὲ χιτῶνα περιδύς εὐρύκολπον εἰσάγαν,
κοθόθρους τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν εὐρυπεδίων
τοὺς θησαυροὺς εἰςδεδυκώς πάντα πληροὶ χρυσίον,
ὥς καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτοῦ κατέχων τοῖς ὁδοῦσι.
τῷ τοῦ χρυσίου βάρεϊ δὲ βαδίζειν οὐκ ἰσχύων
Κροῖσον κινεῖ πρὸς γέλωτα βαδίσαι καὶ τῇ θίᾳ·
ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐκέλευσε δις τόσα λαβεῖν ἄλλα.
καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος ὁ λυρικός πού γράφει.

Similia habet Schol. Pind. Pyth. VII, init. neque tamen hinc sua Tzetzes transcripsit, neque ex Herodoto VI, 125. ubi cf. intt. Potius et Herodotus et Scholiastes Pindari et is, cui sua Tzetzes debebat, ex Pindarico carmine videtur hausisse. Certe de Croeso, cuius liberalitatem etiam Pyth. I, 94. celebrat, cecinisse Pindarum etiam obsequens fragmentum verisimile est: neque enim aut in Alcmaeonidarum Encomio aut in Threno Hippocratis Alcmaeonidae illa posita fuisse dixerim.

90.

Harpocratio v. Ἀβαρις de ipso hoc: Ἰππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν 193
Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι (εἰς τὴν Ἑλλάδα)· ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Ἀνδῶν βασιλέα· ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην Ὀλυμπιάδα. Pindari auctoritatem sequuntur Corsinus Fast. Attic. T. III, p. 6. et Wesseling. ad Diodor. T. I, p. 159.

91.

Origenes c. Cels. III, p. 129. ed. Hoeschel. Ἰδόμεν δὲ καὶ ἂ μετὰ ταῦτα λέγει 194
ὁ Κέλσος παρατιθέμενος ἀπὸ ἱστοριῶν παράδοξα καὶ καθ' αὐτὰ μὲν ἀπίστοις ἰοκῶντα, ὑπ' αὐτοῦ δὲ οὐκ ἀπιστούμενα, ὅσον γε ἐπὶ τῇ λήξει αὐτοῦ. καὶ πρῶτον γε τὰ περὶ τὸν Προκοπηνήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτα φησιν· Ἐλτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοπηνήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὐδῆς ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὑστερον χρόνοις πολλοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμάσια ἀναγγέλλαντα, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκηψάντος Μεταποντινούς ἐν θεῶν μοίρᾳ μένειν τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου. Hinc Aeneas Gazaens in dial. Theophrast. p. 77.

92.

Vita Pindari Vratislaviensis p. 9. extr. Ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώ- 195
τερος πρεσβυτέρῳ. τῶν γοῦν αὐτῶν μύμνηται ἀμφοτέροις πράξεων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης
VOL. II. P. II.

τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε· καὶ Πίνδαρος μὲνηται τῆς Κάδμου βασιλείας. Commodissimum esse τῆς Δαρείου βασι. quod Schneiderus coniecit, non nego: quid tamen si fuerit Καμβύσου? Quot ut per se absurdum est, ita ob promptiorem ex hac voce in Cadmi nomen lapsum nescio an a Grammatico profectum sit. Quippe Simonidei carminis causa hoc addidisse videtur. Suidas v. Σιμωνίδης· καὶ γέγραπται αὐτῷ Δωρίδι διαλέκτῳ ἡ Καμβύσου καὶ Δαρείου βασιλεία, καὶ Ξέρξου ναυμαχία καὶ ἡ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία δι' ἐλεγείας, ἡ δ' ἐν Σαλαμῖνι μελικῶς.

93.

- 196 Plutarchus Vit. Themistocl. c. 8. de glor. Athen. c. 7. de Herod. malign. c. 34. S. N. V. c. 6. p. 23. ed. Wytt. de pugna ad Artemisium:

.. "Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεινὰν
κρηπίδ' ἐλευθερίας.

[—] — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Quae altero loco sequuntur, Pindari non sunt. Variat lectio in locis Plutarchi: sed optima delegi, nec quidquam de coniectura intuli, nisi quod Ἀθαν. scripsi pro vulgari Ἀθην. At versu secundo metro non confido: displicet initio palimbacchius inter Dorios numeros; nec me deterret Plutarchus quater eadem promens, quin aliquid novem, propterea quod is ex memoria citare poetarum dicta solet, cui si verba non integra impresserat, ea non mirum est quater mutila apponi: certe locum de polypo (Fragm. inc. 70.) bis ille minus integrum profert. Excidisse aliquid post κρηπίδ' intelligo. An scribendum:

.. "Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεινὰν
κρηπίδα τοῖς Ἑλλασιν ἐλευθερίας.

[—] — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — —

Ubi pubes Atheniensium splendidum fundamentum Graecis iecit libertatis. Κρηπίδα semel est apud Plutarchum vit. Themistocl. Aristides T. II. p. 188. de Themistocle: καὶ πρῶτον μὲν ἐπ' Ἀρτεμισίον πλεύσας δυοῖν ναυμαχίαιν δύο ἰσῆσαι τρόπαια, οὔτε λόγους ἀσκήμονας εἰπὼν οἷμαι πρὸς τοὺς ἐμπλέοντας Ἀθηναίων ἢ τῶν Ἑλλήνων, οὔτε ἔργα φαῦλα ἀποδείξάμενος, ἀλλ' ὥς φησι Πίνδαρος κρηπίδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἑλλήσι βαλλόμενος, ubi codex βαλόμενος. Cf. Pyth. VII. princ. Κάλιστον αἱ μεγαλοπόλεες Ἀθῆναι προοίμιον Ἀλκιμανιδῶν ἐρισθενεῖ γενεᾷ κρηπίδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βάλλεσθαι. Offendor quidem articulo, quem Pindarus non adeo frequentat: attamen hoc loco non ille videtur vi destitutus, sed satis commodus Hellenicae gentis nomini clarius extollendo esse. Ut ut est, melius non novi.

94.

- 197 Ad iocosos Aristophanis versus Vesp. 302 sqq. Ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἦν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνήσομεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλπίδα χρηστήν τινα νῦν ἢ πόρον Ἑλλὰς ἱερὸν; Scholiastes annotat: Νῦν πόρον τὸν πορισμὸν φησιν, ἐπὶ ἡγεῖναι δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν. Πανδείματι μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερὸν. In Aristophaneis Invernizzius vocem Ἑλλας sine accentu et spiritu edidit: neque Aristophanis neque Pindari est Ἑλλάς, sed utriusque Ἑλλας. Ἑλλας πόρος est Hellespontus, ut Βόσπορος, Ἰόνιος πόρος Nem. IV, 53. Ἑλλας ἀμφὶ πόρον Aeschyl.

Pers. 874. atque ita πόρος de Hellesponto ap. Herodot. VII, 34. Addi potest Ἀρίας vel potius Πέας πόρος, de quo dixi in nott. critt. ad Nem. IX, 41. Πορθμὸν Ἀθαρμαντίδος Ἑλλάς dixit Aeschyl. Pers. 70. Aristophanem tamen ex πόρου duplici significatione lusum quasisisse scite notat Scholiastes. Nempe Pindarus loquitur de Xerxis exercitu: is enim

πανδελματι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἑλλάς πόρον ἱερὸν,

ingenti omnium terrore super marinum Helles fretum sacrum profectus erat. Cave autem hoc fragmentum in eodem, quo prius, carmine positum fuisse credas; metrum enim prorsus diversum est. Sed non multum abest, quin hoc credam esse ex Dithyrambo Atheniensibus post pugnas cum Persis scripto: v. Dithyr. Fragm. 3. 4. quibus fragmentis huius fragmenti et argumentum et metrum admodum conveniunt.

95.

Schol. Pind. Pyth. VIII, 53. Πατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγό-198
νου ἐπιδόξου γεγονότος. αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις.

Ἀ. Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεά . . . .
φησί. Vulgo Μιδυλίδου omisso ἄ, quae ex libro correxi: v. ad Scholia, in quibus quod consulto retinui γέννα, id expuli hoc loco cum Hermannō. Metrum est Dorium:

— / — — — / — — — / — — — . . . .

quod convenit Fragmento ex Isthmioniciis 4. vs. 7.

δελφίνες ἐν πόντῳ ταμίαι.

Itaque auguror ex eodem hoc esse Epinicio Aeginetae cuidam Midylidarum gentis scripto. Quodsi haec ex Isthmioniciis videntur, coniecerim iam hoc carmen scriptum fuisse Clitomacho Isthmionicae, avunculo Aristomenis Midylidae Pyth. VIII, 36 sqq. solebant enim maxime gentiles nuptias inter se iungere: et fuisse Clitomachum Midylidam ipse illius odæ contextus docet. Vicerat autem Clitomachus lucta: v. Explicatt. ad Pyth. VIII, p. 311. quo probabile fit ex Isthmii hoc fragmentum carmine esse: v. Introd. Fragm. Isthm. Postremo nota gentis auctorem non Midylam esse, ut Muellerus noster vocat, sed Midylum, ut Αἰσχύλος et tot alia: quodsi Midylas nominatus esset, apud Pindarum deberet Μιδύλα scribi.

96.

Schol. Pind. Isthm. IV. inscr. Αἶγιε δὲ ᾗδῃ τετελευτηκότα τὸν Πυθίαν.

Κεῖ μοι τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων,

— / — — — / — — — / — — — . . . .

καὶ τὰ ἐξῆς. Versus a Scholiaste male intrusus ex antiquiore videtur interprete desumptus esse. Potest autem aut ex Threno esse, quo Pindarus Pythae funus luxerit: quod ubi statueris, etsi κεῖ exordio non satis bene conveniat, tamen debebis verba haec pro initio carminis habere, cuius prima verba Schol. citet, ut ad integrum carmen ablegat: aut est ex Epinicio. Quodsi ex Epinicio est ut mihi videtur, pancratiasten celebrabat hoc carmen: nam Pythae Aeginetae familia pancratiasticis fuit studiis dedita (Nem. V. Isthm. IV. V.): atque inde intelliges, Isthmiacae odæ deperditae tribui versum posse, quod pancratiastarum odæ aliquot in Isthmiorum fine possunt intercidisse. Cf. Introd. Fragm. Isthm. Numeri videntur Dorii fuisse: cave tamen putes hoc fragmentum et praecedens posse ex eodem esse carmine: hoc enim

ad Psalychidas pertinebat, ex quorum gente Pytheas; sed prius fragmentum est ex oda Midylidae scripta.

97.

- 200 Schol. Sophocl. Oed. T. 888. Ἄβας ἰόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερὸν ἐστὶν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Σαμίων, οἳ καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος· ἢ ἐπὶ τῶν πανηγύρεων. Lyciae Abas dicit, pro qua debebat Phocidem appellare. Σαμίων corruptum est; sed quinam Abis Apollinis oracula addiderint, mihi incompertum. Vide tamen ne scribendum sit διὰ τῶν Ἰαμιδῶν, ut late sparsa Iamidarum Apollinea gens etiam Abarum Phocicarum oraculum tenuerit.

98.

- 201 Schol. Pind. Pyth. II, 128. ex Nostro:

Ἀιολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων,

Aeolensis ibat Doriam hymnorum viam. Rom. Δωρίας et ὕμνων. Numeros carminis, ex quo hoc fragmentum petatum est, notat Scholiastes, quantum eum intelligo, fuisse Aeolios; et convenit huius articuli mensura. Iam vero quum Aeolii viri mentio videatur non aliena ab ipsius illius carminis musica ratione fuisse, quippe quum Scholiastes hoc fragmentum eam ipsam ob causam afferat, ut verbis poetae rhythmici genus indicatum esse pateat; probabile mihi visum est, etiam Δωρίαν κέλευθον ὕμνων pertinere ad eiusdem odae indolem musicam: quamquam intelligi in fragmenti brevitate non potest, quomodo illa verba, quae narrant de nescio quo, ipsam eius quoque, in quo posita erant, carminis indolem tetigerint. Quodsi tamen Scholiaste duce haec verba ad illius carminis musicam rationem pertinere putabis, intelliges cur in ea oda Aeoliam et Doriam harmonias mistas fuisse coniecerim Metr. Pind. p. 257. Sin Scholiis fidem derogaveris, nihil in illis verbis reperiis praeter hoc, *Aeolensem aliquem Dorio cantu tum esse.* Tum igitur vox Ἀιολεὺς nihil nisi originem eius, de quo agebatur, viri significabit, ut Pyth. VIII, 21. Δωριεὺς κῶμος non est carmen Dorio modo cantatum, sed sollemnitas musica acta a Doriensibus viris Aeginetis: unde poeta non dixit Δωρίῳ τε κῶμῳ sed Δωριεῖ. Ibidem in Explicatt. Δωριεῖ eo spectare significavi, ut Aeginetae insigniore laude mactarentur: nunc quum in hunc locum denuo inciderim, iuvat addere, quod tum timidior non audebam proponere, illam praedicationem Aeginetici chori, ut Doriensis vocaretur, simul a poeta praelatam esse, ut Aeginetae Dorienses opponerentur Ionibus Atheniensibus, et Apollo Doriensibus, qui Atheniensium tum hostes erant, magis favere videretur.

99.

- 202 Magnopere dubito de veritate Scholiastae Apollonii I, 411. Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνητίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησι καὶ Φερεκύδης. Pindari auctoritatem omittit Steph. Byz. v. Αἰσων: igitur vide ne poetae nomen ad solam Aesonis Iasonis patris mentionem Pyth. IV. factam sit referendum.

100.

- 203 Stephanus Byzantius: Ἀπέας (Ἀπίσαντος) ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλ-
μᾶχος ἐν τρίτῃ. Haec Stephanus: apud eundem vero in fragmento de Dodona pro Pindaro Pandarum (Iliad. δ, 101.) intelligendum esse docti dudum monuerunt. Idem faciendum in excerpto Grammatici bibliothecae Rehdigeranae Vratislaviensis, quod

Schneiderus mecum communicavit: Παραπλήρωμα δέ ἐστι λέξεις ἐκ περισσοῦ παραλαμβάνομένη, οἷον Πίνδαρος· Ὡς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. ὁ γὰρ καὶ σύνδεσμος πλεονάζει. Est versus Homeri Iliad. β, 327. Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον etc. Cf. Schol. Plat. Ruhnk. p. 69. Contra Pandarus pro Pindaro est apud Schol. Hom. quem emendavit Heynius ad Hom. T. VI, p. 656. Vide Explicatt. ad Olymp. III, 9 aeqq. Alia geographica glossa ex Herodiano inserta Etymologo p. 566. 34. e Pindari fragmentis sublata est a Berkelio ad Steph. Byz. v. Ἐπίδανρος, qui pro λιμήνῃ Πίνδαρος docuit ascribendum λιμηρῇ Ἐπίδανρος, quae in communi lingua λιμηρά.

101.

Schol. Pind. Pyth. IV, 4. Δύταται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν (Λατοῖδας). ἐτ- 204
ρωθε γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε·

Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντιες Ἀπολλωνίδαι.

Scribendum videri θεμιστῶν deleto ὕμνων ad Scholia monitum. Θεμιστῶν est de oraculis, ut Pyth. IV, 54. Verba ex Delphico aliquo carmine deprompta videntur: ex Paëane an Prosodio nescio.

102.

Vit. Vratiel. p. 9. ed. Schol. de Pindaro: Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἐορτῇ ἔγεν- 205
νήθη, ὡς αὐτὸς φησι·

..... πενταετηρὶς ἐορτᾶ
βουπομπός, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις.

.....
.....

Quinquennale festum boum pompis insigne, in quo primum in lecto collocatus sum ailectus sub fasciis. Hinc lucem accipit Plutarchus Symposs. Qu. VIII, 1. ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γινόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός: quem locum ab aliis male tentatum recte ceperunt Er. Schmidius et Corsinus. Fragmentum ex Delphico aliquo videtur carmine esse.

103.

Aristides T. II, p. 378. in Pindari gloriantis exemplis: Ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κε- 206
κροῖται χρυσέα κρητὶς ἱεραῖσιν ἀοιδῆς, οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ οὐδὲ παντάπασιν ἀνάτλια τοῖς ῥήμασιν·
ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τοῖς σμυννύται, ὡς οὐδὲν ἀτιμωτέροις τοῦ νέκταρος, καὶ φησιν ὅτι
οὗτος μέγιστος ὁ τῶν λόγων κόσμος καὶ πολὺκλειτόν περ ἐοῦσαν ὅμως Θήβαν ἔτι
μᾶλλον ἐπασκεῖται θεῶν καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγνιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν, εἰ
κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μεζόνως τιμῆσοντας δεῖ ἐκείνων τὴν τῶν
Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν: ubi Aristides Pindarum nectare haud vilius carmen suum
habere dicit, quia deinceps id vel diis gratum esse perhibet. Duo haec fragmenta
manifeste coniungenda sunt; quo integra, ut videtur, absolvitur strophæ:

Κεκροῖται χρυσέα κρητὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς,
οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων·

ὅς καὶ πολὺκλειτόν περ ἑοῖσαν ὄμως θήβαν ἔτι μᾶλλον ἔπα-
 σκήσει θεῶν
 καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

/ _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _
 / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _
 / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _
 / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _
 / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _
 / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _ / _ _ _

Iactum est aureum fundamentum sacris canticis, prouti struimus iam affabre factum or-
 natum verborum vocalem: qui quamvis celebrem Theben tamen magis etiam et per de-
 orum et per hominum vicos splendidam reddet. Κρηπὶς est initium et fundamentum, di-
 ctione ab aedibus magnifice exstructis translata: cf. Explicatt. ad Pyth. IV, p. 274.
 Ut tamen vocis vim etiam accuratius teneas, nota ea designari non fundamentum sub
 solo latens, sed graduum molem, quibus reliquum aedificium superstructum est: unde
 κρηπὶς φαεινὰ Fragm. inc. 93. Hanc vocis potestatem discas ex Pausan. VI, 19, 1.
 Idem est κρηπιδωμα ap. Diod. XIII, 82. cf. L. Klenze de templo Iovis Olymp. Agrig-
 gent. p. 16. Ἐπασκῆν dicuntur signa artifices, ubi ea elaborant et poliunt. De Reiskio
 Animadv. T. III. p. 546. tacere praestabit. Initium respicit Plutarchus de profectu
 in virtute extr. Ἄλλ' οἱ γε προκόποντες, οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος
 καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βλοῦ κεκρόνεται χρυσέα κρηπὶς: iterumque de monarch. democr.
 et oligarch. initio haec sine auctoris nomine laudat: Κεκρόνεται χρυσέα κρηπὶς ἱεραι-
 σιν αἰδαῖς. Lucianus Demosth. encom. c. 11. T. III. p. 499. Παρέντι δὴ τὰς Ἀθή-
 νας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον.

104.

- 207 Pindaricum est hoc apud Schol. Pyth. IV, 25. Εἰώδασι δὲ οὗτοι συμπλέκιν τὰ
 τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρώδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρ-
 ματε χρυσοχίτων, ἱερώτατον ἄγαλμα, Θήβα. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πό-
 λεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωίδος. Ἄρμα Θεβαῖον aliunde notum: v. Fragm. Hy-
 porch. 3. et ad Olymp. IV. introd. VI, 82 sqq. ac tali credo ipsa heroína apud The-
 banos instructa cernebatur. Corrupte Schol. Vict. ad Iliad. δ, 391. ap. Heynium Hom.
 Animadv. T. IV, p. 702. Ἐνθεν καὶ εὐάρμοστον (εὐάρματος) τὴν Θήβην φησι Πίνδα-
 ρος. Addam hoc loco Schol. Pyth. II, inscr. ubi Dionysius Phaselites: καταφέρεσθαι
 πῶς τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυ-
 σαργμάτων καὶ εὐαργμάτων etc.

105.

- 208 Pausanias V, 22. extr. Λίγεται δὲ καὶ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὥς μυθολογία Ποσειδῶν
 αὐτῇ· τοιαῦτα δὲ (δὲ) ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Fortasse in pri-
 mo Hymno.

106.

- 209 Schol. Pind. Pyth. II, inscr.

Λιπαρὰν τε Θεβαῖν μέγαν σκόπελον.

Et splendidarum Thebarum magnam rupem. Cadmeam intellige.

107.

Vita Pindari a Thoma digesta p. 4. nostrae editionis Pindaro haec tribuit:

210

Ἦ ταλαίπωροι Θῆβαι.

Fragmentum mihi magnopere suspectum.

108.

Strabo IX, p. 630. A. B. de palude Copsaide: καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λ- 211
 μνης ποιὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην πρὸς αὐτὴν κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο,
 Κωπαῖς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἀλιάργιος δὲ Ἀλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δὲ
 πᾶσα ἡ λίμνη Κωπαῖς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλώτατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον,
 φησὶ Πίνδαρος· καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην. παρατίθεται γοῦν τὴν Τιλφώσσαν κρη-
 νὴν ὑπὸ τῇ Τιλφώσσει ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἀλιάρτου καὶ Ἀλακομενῶν, ἐφ' ἣ τὸ τοῦ
 Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὰ τοῦ Τιλφώσσου Ἀπόλλωνος ἱερὸν. Steph. Byz. v.
 Τελφουσσα: Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον· Στράβων ἐννάτη. Ἐφορος δὲ Τιλφωσίων
 ὄρος ἐν Ἀλακομενῇ. Πίνδαρος δὲ Κηφισσίδα ταύτην; et in ceteris etiam de Til-
 phossa fonte dicit. Nempe Cephisida, Καφισίδα Copaidem paludem Pindarus dixerat,
 praeter Pyth. XII, 27. etiam in illo carmine, ubi lacus tractum prope Copas κοιλότα-
 τον vocaverat. In eodem carmine fuit, quod recitat Athenaeus II, p. 41. E. indeque
 Eustath. ad Odys. κ, p. 1668. 7.

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ

Τιλφώσας ἀπὸ καλλικράνου,

Melliflua ambrosia aqua Tilphossa de pulchro fonte. Vulgo καλλικρήνου. Qui loci num
 ad Paeanas referendi sunt, dubium est. V. Paean. Fragm. 16. De Tilphossii Apol-
 linis delubro cf. Hymn. Hom. in Apoll. 375 sqq. ed. Herm. sed ad Apollinea sacra
 illud, ex quo hoc fragmentum, carmen pertinuisse, minime patet.

109.

Steph. Byz. v. Κρήτων: Κρήτων, πόλις Θράκης. Ἵους δὲ εἶναι ἢ Κρηστώνη 212
 παρ' Ἡροδότῃ etc. Deinde: ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ
 Κρηστωνοῦς αὐτοῦς φησιν, Ἐκαταῖος δὲ Κρηστώνας αὐτοῦς, ἐν Εὐρώπῃ.

110.

Plutarchus Lycurg. c. 21. de Lacedaemone: Πίνδαρος δὲ φησιν· Ἐνθα βουλαὶ 213
 γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστευόντων αἰχμαὶ, καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσαι καὶ ἀγλαῖα.
 Idem An seni sit resp. ger. c. 6. de civitatibus: ὕπον καὶ θιάτρα καὶ πομπαὶ καὶ νε-
 μῆσεις καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσαι καὶ ἀγλαῖα. Et c. 10. καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, Ἐνθα
 βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν αἰχμαὶ. Scribe:

Ἐνθα βουλαὶ μὲν γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύουσιν
 αἰχμαὶ,

καὶ χοροὶ καὶ Μοῦσαι καὶ Ἀγλαῖα.

— — — — —
 — — — — —

Ubi consilia quidem senum, et iuvenum excellunt hastae, et chori et Musa cum Gratia.

III.

- 214 Schol. Olymp. XI, 17. de urbe Loctorum Epizephyriorum: Τραχία δὲ ἐκόνως
 ἂν λεγοίτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιβαλασπίδος. αὐτὸς γὰρ γηεν. Οἱτ' ἀργεῖλοφον
 ἄρ Ζεφυρίου κολῶσαν. Qui apud candidum Zephyrii collem. Omnes libri ἀργεῖλη
 non ut in Fragmentis olim editum est ἀργεῖλ. Οἱτ' abest a Vrat. D. Pro Ζεφυρίου
 legendum esse Ζεφύριον conieci in not. ad Schol. ubi vide variam lectionem. Possis
 etiam Ζεφυρίοιο.

112.

- 215 Aristides T. II, p. 360. Ἄλλ' οἱ ποιηταὶ μύθους μὲν οἷμαι συνθεῖναι καὶ πόλεων
 ὀνόματα ἀπαριθμῆσαι καὶ τοιαῦτα ποικίλλειν παντός μᾶλλον ἥσαι τε καὶ διακονεῖν,
 ὅπερ οὐκ ὀὐκ ἱκανοὶ περὶ τῶν οὕτως ἐλέγχου δεόμενοι. αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται,
 ὅπερ μάλιστα ἄληθειας ἀνέξεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρω-
 θεν ἄλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γὰρ Ἀλγυπτίαν Μένδητα
 παρὰ κρημνὸν θάλασσαν· καίτοι οὕτε κρημνὸς ἔστιν οὐδεὶς ἐκεῖ, οὔτε θάλασσα
 προσήκει, ἄλλ' ἐν πεδίῳ κεχυμένῳ ὁ Μενδηῖος ἅπας νομὸς οἰκεῖται, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν,
 ἣν ὀνομάζουσι Θμοῦιν, ὥστε μὴδ' ὀφθαλμῷ καταλαβεῖν εἶναι μῆτ' ἀπ' ἄκρων ἐπὶ θά-
 τερα, μῆτ' ἐκ μέσου, μῆθ' ἐτίρωσε. Priscianus VI. p. 705. Patsch. Μένδης Μινῆτος
 nomen urbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit. Integriona servavit Stra-
 bo XVII. p. 1154. A.

Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσης, ἔσχατον

Νελλου κίρας, αἰγιβάται ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται,

ubi editur αἰγίβαροι. Codd. αἰγίβοροι. Aelianus Hist. An. VII, 19. de hircis: Οὔροι μὲν καὶ ὄμλειν γυναιξὶ φασιν αὐτοῖς, καὶ ζοῖεν αὐτὸ θαυμάζειν ὁ Πίνδαρος. Carmen fortasse ad Panem spectabat Mendete cultum. Notus ὁ ἐν Μένδητι τραγός, de quo Diodor. I, 84. et ibi Wessel. Versus hi sunt, assumpta ex Aristide voce Αἰγυπτιανῶν:

Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ' κρημνὸν θαλάσσης,

ἔσχατον Νείλου κίρας, αἰγιβάται

ὅθι πράγοι γυναιξὶ μίσχονται . . . . .

[Faint handwritten notes and markings at the bottom of the page]

 $\frac{1}{\gamma} - \frac{1}{\gamma} = \frac{\gamma}{\gamma^2}$

.....

nisi ultimum versum haec mensura incipiebat: ζ - σ . *Aegyptiam Mendeta, ad maris praecipitium, extremum Nili cornu, caprarum mariti ubi hirci cum mulieribus consue-*
scunt. Addo hoc loco Schol. Aeschyl. Choeph. 323. ἡ γυνὴ συνήθη, ὥς καὶ ὁ κρη-
μυδὸς παρὰ Πινδαρῷ καὶ ἡ ἡὺς παρὰ Σιμωνίδῃ. Voce κρημνὸς indeque composi-
tis Pindarus et hic et saepissime alibi utitur; in quo memorabile nihil est nisi quod
Scholiaste Aeschyli et Aristide collatis probabile fit, Pindarum huic voci nimium as-
suevisse, ita ut ea etiam iis locis uteretur, ubi non posset satis apta haberi; quod
ipsum in hoc de Mendete loco reprehendit Aristides. Ἀγυπτον ἀρχικρημνον habes
etiam Fragm. Dithyr. 8. Nempe Pindarus Aegyptum non accurate noverat.

113.

- 216 Schol. Pind. Pyth. IV, 206. *Εὐεπιφόρος δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτοὺς*
(credo τοὺς ἵππικούς).

..... Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.

..... ————

Candidis equis vectorum Mycenaeorum vates.

114.

Zenobius V, 59. Σκύθης τὸν ἵππον. Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὲς ἐφιμείνων, φανερώς δὲ 217 ἀποθουμένων καὶ διαπνύοντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων. Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον συγχεύουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φασί. κρύφα δὲ σχολιοὺς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας ἡδὲ κεφαλὰς. Diogenianus VII, 12. et Mich. Apostolius XV, 88. Ὁ Σκύθης ἵππον. Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὲς ἐφιμείνων, φανερώς δὲ ἀποπνύοντων αὐτό. διδὼ καὶ Πίνδαρος. Ἀτιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον λόγῳ, κρύφα δὲ σχολιοῖς γένυσιν ἀναδέρουσι πόδας: quae Schotti iudicium integriora censet quam quod Zenobius praebet. Ad rem declarandam aptae Grammaticorum glossae: Suidas v. Σκύθης ὄρα (ὄρας)· καὶ παροιμία Σκύθης τὸν ὄνον, ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιμείνων. ἰδὼν γάρ τις τεκρὸν ὄνον ἔφη. Λεῖπνον τοι, ὦ Σκύθα· ὃ δὲ ἐμυσάετο μὲν πρῶτα, αὐτὸς δὲ πολυπραγμονήσας περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο. Eadem fere habet Append. Vatic. III, 80. Cf. etiam Suid. v. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον, Plutarch. Proverb. 20. et Suid. v. Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον, apud quem est δειπνόν τι. Hesychius: Σκύθης ὄνειον δαῖτα· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀκκιζομένων (τινὲς δὲ βδελυτομένων) τῷ λόγῳ, ἔργῳ δὲ ἐφιμείνων, et quae sequuntur mutilata: ita enim illum locum legendum arbitror, ut additum τινὲς δὲ βδελυτομένων significet, alios voce βδελύττεσθαι pro altera ἀκκίζεσθαι in hac glossa explicanda uti. Eustath. ad Iliad. α, p. 2. ὅμοιοι τῷ παροιμιακῷ Σκύθῃ, ὃς θεωμένον μὲν Ἑλλήνων ἀπέσχετο ἵππου εὐγενούς ἐκπεπνευκτός, ἀνακάμψας δὲ καθ' ἑσυχίαν τὸ σύνθεος ἔπραττεν ἀπολαύων οὐ ἤθελεν. Plura congesserunt Schottus ad Zenob. p. 138. et ad App. Vatic. p. 310. atque intpp. Hesych. l. c. Sed ut tandem ad Pindari verba accedam, quorum lectio valde impedita est, offendit me primum illud ἄνδρες τινὲς Σκύθαι, quum tamen poeta de re Scythis universis usitata dicat, quippe praesenti utens συγχεύουσιν et ἀναδέρουσιν: deinde ἀγαζόμενοι an ἀτιζόμενοι an neutrum horum rescribendum sit, ambiguus haereo. Ἀγαζέσθαι est venerari, quod vix convenit: ἀτίξειν est spernere; neque tamen spernunt Scythae mortuos equos, sed arroduct etiam. Putes legendum ἀτιζόμενοι: sed meo sensu aut participium plane abesse debet aut reponi ἀκκιζόμενοι, quo si Suidam v. Σκύθης ὄρα et Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον, item Append. Vatic. et Hesych. ll. cc. contuleris, nihil videbitur commodius. Vide de hoc vocabulo, quod cave Atticis proprium putes, Rubnkenium ad Tim. p. 18 sqq. et Schol. Plat. Rubnk. p. 122 sq. cum proverbiorum scriptoribus. Iam hoc reposito intelliges quid sit τινὲς: nam ἀκκιζόμενός τις τις ἄνδρες sunt genus quoddam hominum cupiditatem stolide dissimulans, ut in illo Pindari, κωφὸς ἀνὴρ τις, ὃς Ἡρακλῆϊ στόμα μὴ παραβάλλει Pyth. IX, 90. Deinde νεκρὸν censeas glossesma esse ad κτάμενον: sed illud νεκρὸν ἵππον ad totam sententiam refero, κτάμενον autem soli ἐν γάει coniungo. Etenim ἐν γάει praeclare emendavit Heynius, ΦΑΕΙ mutato in ΦΑΕΙ: neque ferendum ἐν γάει, quod idem est ac λόγῳ, nisi hoc quoque vocis γάει interpretamentum dixeris, me quidem non assentiente, qui mihi tum verbum ἀκκίζεσθαι, tum dictionem τῷ λόγῳ, quae in Grammaticorum locis supra allatis comparant, ex Pindaricis his ducta esse persuaserim. Mox differt scriptura in voce σχολιοῖς, pro qua Diogenianus et Mich. Apostolius σχολιοῖς; quod nupero editori placuit: at exspectes certe σχολιαίς, pedesque equorum recte incurvos dici, equitem cla-

rissimum non ignorare arbitreris. Postremo miror Schottum ad Diogenian. p. 240. verbum ἀναδύρουσι tentantem coniecturis ἀναίρουσι vel ἀποφύρουσι. Iam accipe versiculos, prout legendos censeo:

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι
νεκρὸν ἵππον στυγέουσιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾶ δὲ σκολιοῦς γένυσσιν ἀνδέροισιν πόδας ἡδὲ κεφαλὰς.

— — — — —
— — — — —
— — — — —

etsi metrum incertum. Formas στυγέουσι, ἀναδύρουσι Pindaro inusitatas mutavi inferendo sono οι mutatasque littera N auxi, quod terminatio οισι absque N paragogico rara admodum in Pindaricis est. Sententia vero aperta: Genus hominum cupiditatem stulte dissimulans Scythae mortuum equum verbo aversantur palam occisum: clam vero incurvos malis excooriant pedes atque caput. Alio Zenobii loco VI, 49. pro Pindaro Pisandrum reponendum esse monuit Ruhnkenius Epist. in Heyn. Virg. T. IV, p. 237.

115.

218 Schol. Pind. Pyth. II, inscr.

Καὶ λιπαρῇ Σμυρναίῳ ἄσσει . . .

Et splendidae Smyrnaeorum urbi. Corrige Σμυρναίων: fortasse etiam ἄσσει erat.

116.

219 Eustathius ad Dionys. Perieget. 467. de Sicilia Τρινακίη: Οἰονεὶ Τρινακρίας, ὅ ἐστι τρία ἔχουσας ἄκρα· διὸ καὶ ὁ Λυκόφρων (Alex. 986.) τρέϊδρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχιννα.

117.

220 Galenus de puls. differ. T. III, p. 38. extr. ed. Bas. Καίτοιγ' οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὥς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος ἦ τις, Ωκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λίγων οὐκ ἐπαινεῖται: cui alterum exemplum turgidae dictionis ex Pyth. I, 86. addit. Articulus τὰ a Pindaro ipso profectus est.

118.

221 Stobaeus Serm. LIX. p. 230. Wech.

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσο· Ἀλάθεια, μὴ πταλῶς ἐμὴν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

— — — — —
— — — — —

Principium magnae virtutis, o regina Veritas, ne meam fidem allidas aspero mendacio. Nempe ut scopulo. Sapphico carmine expressit Hugo Grotius Florileg. XI. ubi cum Scaligero male legit Ἀρχός. Stobaeus praebet ἀρχός, neque aliter exhibet Io. Philoponus de mundi creatione ad Genes. IV, 20. p. 184. ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναι φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λίγων· Ἀρχὰς μεγάλας etc. et deinde omittit ἐμὴν σύνθεσιν, habetque ποτέ. Sed bene Clem. Alex. Strom. VI, p. 781. Pott. Ἀρχὰ

μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ' ἀλήθεια: et Plutarchus Mario c. 29. τὸν δὲ Μίελλον εἰδὼς βέλαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον.

119.

Plutarchus Nicia c. 1. ex Pindaro:

222

..... παρὰ Λύδιον ἄρμα
 πεζὸς οἰχνεύων .....
 ..... ['] .....
 '.....

Iuxta Lydium currum pedes incedens. Οἰχνεύων p. *Ιχνεύων* est ex libris. Eadem idem habet de discr. adul. et amici c. 35. iuncta Simonideo fragmento, ubi olim *Ιχνεύων*. Hinc Gregor. Naz. Orat. XX, p. 331. *εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἄρμα ἐθέτομεν*. Est proverbialis locutio de inferiore, qui frustra certet cum superiore. Cf. Zenob. VI, 28. Mich. Apostol. Proverb. XII, 38. et ibi Pantinum.

120.

Plutarchus Consol. ad Apollon. T. I, p. 321. ed. Tub. Ἀνθρώπων γὰρ ὄντως θνητὰ 223 μὲν καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, θνηταὶ δὲ τυχαὶ καὶ πάθη καὶ πάνθ' ἀπλῶς τὰ κατὰ τὸν βίον. ἅπερ οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι τοπαράπαν, ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πείζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὥς φησι Πίνδαρος. Sic liber apud Wyttensbachium. Correxerim:

Ταρτάρου πυθμὴν πείσει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις . ἀνάγκαις.
 '..... ['] .....

Fortasse excidit *στυγναῖς*. Tartari fundus premet te obscuri malleo compacta necessitate. Videtur ex Threno esse.

121.

Μανλαὶ τ' ἀλαλαὶ τ' ὀρινομένων
 ῥιψαύχενι σὺν κλόμφ.
 '.....
 '.....

224

Furoresque et clamores concitatorum cum capitis iactatione. Ter his utitur Plutarchus, de def. orac. c. 13. ubi *ὀρινομένοις*; Sympos. Qu. I, 5, 2. adiecto Pindari nomine: ubi olim male *ῥιψαύχενι*, ex libris correctum; et ib. VII, 5, 4. ubi accommodatis ad loci tenorem verbis legitur *μανλαὶς τ' ἀλαλαὶς τ' ὀρινομένοις*. Praeterea plurimi libri *ἄλλαι* habent et in duobus prioribus locis duplex τε sine apostropho. Ceteras varietates vide in Plutarchi editionibus: in quibus quod ad Sympos. Qu. VII. *ἐν τῷ πρώτῳ* vel *πὸ τῷ ὀρινομένῳ* ex libris enotatur, est ex glossemate librarii, qui in primo libro extare *ὀρινομένων* monuerat. Ceterum vera lectio ea mihi videtur, quam supra proposui; Tyrwhittus ad Aristot. Poet. p. 172. *μανλαὶ* et *ἀλαλαὶ*. Verba sunt de saltantibus divino furore correptis in sollemnibus deorum: quod Plutarchi docent contexta. Vix dubito esse ex Hyporchemate, cuius characteri convenit et numerus et sententia.

quod offert etiam codex Iamblichi a Schneidero collatus. Clemens omittit verba καὶ τὰ ἐπιπνεῖα γεωμ. quae librarius neglexisse videtur, habetque ὑπινερεθεν. Rursus aliam lectionem sequitur Galenus Suasor. ad artes cap. 1. οὐδὲ γὰρ γεωμετρίας οὐδ' αὐτοτρομοίαις ἀφίσταται, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὑπέρθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ; et Antoninus Philosophus II, 13. οὐδὲν ἀδιαιώτερον τοῦ πάντα κύκλω ἐκπεριεχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, αἰθῆρ, ἑρυνώωτος καὶ τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν πλείστων διὰ τεκμαίσεως ζητούντος, μὴ αἰσθημένου δὲ ὅτι ἀρκεῖ πρὸς μόνῳ τῷ ἔνδον ἐκαστοῦ δαίμονι εἶναι καὶ τοῦτον γνησίως θεραπεύει, ubi v. Gatak. Ex quibus locis difficile est dignoscere, quid Pindarus dixerit, praesertim quum horum scriptorum plerique ex solo Platone hauserint, a quo tamen unus et alter discedens ad Pindarica propius accessisse videtur: neque nos adiuvant docti, qui hunc locum attigerunt. Sed mihi hoc loco videtur physiologi describi: itaque vide ne haec sequenti fragmento apte coniungi queant, ad quod quid Pindarus dixisse arbitrer, docebo.

124.

Stobaeus Serm. CCXI. p. 711. Wech. Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος

227

Ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

Imperfectum sapientiae fructum carpere. Metrum fuit:

['] u u - u u - - - ' u -

Minus recte in Apophthegmat. p. 10. Schol. ed. nostr. extat *δρέπει καρπὸν*. Ex carmine autem haec verba petita esse non solum dictio poetica docet verum etiam Platonis imitatio Rep. V, p. 457. B. ubi *δρέπει καρπὸν*: de quo loco quae Schneiderus monuit, v. in nota nostra ad Apophth. p. 10. Ceterum hoc fragmentum possit aliquis ad Paean. 10. referre; sed praestat opinor, haec iis addi, quae modo retulimus. Vide igitur nunc tale quid Pindarus cecinerit:

[illegible]

“Ὅς πέταται τὰ τε νέρθεν γὰρ ἐφύπερθέ θ’ ὑπερθίν τ’ οὐρανοῦ
ἐξερευνάσων, ἀτελῇ σοφίας καρπὸν δρέπει.

125.

Polybius IV, 31, 6. Stobaeus Serm. CCXXIV. p. 742. ed. Wech.

228

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδία τίθει
 ἔρευναςάτω μεγάλανoros Ἀσυχίας τὸ παιδρὸν φάος,
 στάσιν ἀπὸ πρᾶπίδος ἐπίκοτον ἀγγελῶν,
 πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

$\begin{array}{ccccccc} \cup & / & / & - & / & \cup & - & \cup & - \\ \cup & / & / & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \cup & - & \cup & - \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & / & \cup & - & \cup & - & / & \cup & - \end{array}$

Rempublicam quisque civium in tranquillitate constituens exquirat magnificae Tranquillitatis hilare iubar, seditionem ex animo evellens infestam, egestatis effectricem, inimicam iuventutis nutricem. Priora usque ad quædam sola habet Polybius, qui Pindarus his verbis Thebanos a suscipiendo adversus Persas bello dehortatum esse perhibet nescio

quo iure (cf. Explicatt. ad Pyth. p. 340.): quae admonitio posthac, post pugnam puta Plataensem, et turpis et perniciose inventa sit. Pro voce *τιθείς* Stob. *καταθείς*, idemque *ἀνιχ.* *ἱερὸν φάος* pro eo quod ex Polybio edidimus. Deinde vulgo *ἐπὶ σκοπον ἀνέμων*: quod correxit Grotius Florileg. p. 223. et *ἐπὶ σκοπον* quidem ex scripto libro: alii alia coniecerunt. Quod vero Arcesilaus ap. Stob. p. 772. *πενίαν ἀγαθὴν κουροτρόφον* vocat, id ex hoc loco in contrarium sensum detorto natum est. *Ἀσυχία* est poetica persona, de quo v. Comm. ad Pyth. VIII. introd.

126.

- 229 Plutarchus de cohib. ir. c. 8. *Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον.* Nimis ambiente honore in civitatibus viri aut seditionem, manifestam aerumnam. Quae littera insigniore notavi, ea omnia Pindari esse ob poeticam dictionem iudico. Reiskius vult *αἰνὰν φιλοτιμίαν*, quod non probō. Pindarus fortasse scripserat *πολλέσιν*.

127.

- 230 Plutarchus S. N. V. c. 19. p. 76. ed. Wytt. *Ἄρ' οὖν σῶμα μὲν ἔκγονον φαῦλου σώματος ἄξιόν ἐστι θεραπεύειν καὶ φυλάττειν, κακίας δὲ ὁμοιότητα συγγενικὴν ἐν νέῳ βλαστάνουσιν ἦθει καὶ ἀναφυομένην ἔαν δεῖ καὶ περιμένειν καὶ μέλλειν, ἀχρεῖς ἂν ἐκχυνθεῖα τοῖς πάθεσιν ἐμφανὲς γένηται,*

κακόφρονά τ' ἀμφάνῃ πρᾶπιδων καρπόν,

ὥς φησι Πίνδαρος. Malignum exserat pectorum fructum. Metrum videtur Dorium fuisse:

— — — — —
— — — — —
— — — — —

Correxit Ruhnkenius, quum vulgo esset *τὸν ἀμφάνῃ*: Venet. *τ' ἐκφανῇ*, quo coniectura firmatur. *Καρπὸς φρενὸς* seu *φρενῶν* extat Olymp. VII, 8. Pyth. II, 73. Cf. Aeschyl. Sept. c. Theb. 577.

128.

- 231 Plutarchus de cap. ex host. util. T. I, p. 283. ed. Tub. *Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου ποῦ φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ*

φθόρον κενεοφρόνων ἐταῖρον ἀνδρῶν,

ὥς φησι Πίνδαρος. Invidiam vanorum hominum comitem. Vulgo *ἐταῖρων*, quod correxit Reiskius.

129.

- 232 Plato Rep. II, p. 365. A. B. *Ταῦτα πάντα, ἔφη, ὃ φίλε Σώκρατες, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα λεγόμενα ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας, ὥς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς, τί οἴομεθα ἀκούοντας νέων ψυχὰς ποιεῖν, ὅσοι εὖφρεῖς καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι ξυλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν, πῶς τις ἂν ὦν καὶ πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὥς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκείνο τὸ Πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον ἢ σκολιᾶς ἀπάτας ἀναβάς, καὶ ἑκαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβίῃ; τὰ μὲν γὰρ λεγόμενα δικαίῳ μὲν ὄντι μοι, ἔαν καὶ μὴ δοκῶ, ὁφείλος φασὶν οὐδὲν εἶναι, πόνους δὲ καὶ ζημίας φανερός· ἄλλῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένην εὐσεπέσιος βλός λέγεται.* Liqueat ex ante disputatis, scribendum esse *ἔαν μὴ καὶ δοκῶ*, in hanc sententiam: *Et enim, quae dicuntur, iusto*

mihī, nisi idem habear iustus, nihil pollicentur commodi fore, labores autem et damna manifesta. Deinde pro vocula πῆ ex Platonis consuetudine restitue ποῖ, quod habes in codice Regio et Ficini interpretatio genuina expressit his verbis: et quorsum tendens quam optime vitam agat. Etenim casus quartus τὸν βλον non a participio πορευθεῖς pendet, sed a verbo διλῆθαι. Praeterea καὶ ante ἐμμεντὸν in libro Parisiensi omissum haud dubie est insititium: nam post participium ἀναβάς illato verbo περιγράφας διαβιῶ cum voce οὕτω coniuncto legitime abest καὶ. V. Heindorf. ad Gorg. §. 135. Cetera Platonis ipsius verba sana: nam quod Benedictus Coniect. in Plat. libb. de Rep. p. 8. ex Stephani Thesaurō scripsit ἐπιπτάμενοι, non κατόρθωμα est sed παρδιόρθωσις. At fragmenti Pindarici neque lectio certa nec sensus perspicuus: emendavi et explicui in Prooemio lectionum Universitatis Berolinensis hibernarum a. 1812 — 1813. Duplex enim habetur scriptura: altera δίκας et σχολιαῖς ἀπάτας in Platonis libris vulgaribus et ante Davisium apud Maximum Tyrium Diss. XVIII, p. 208. porro apud Ciceronem ad Attic. XIII, 38. Nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, id est aperte hominem asperner et respuam, ἢ σχολιαῖς ἀπάτας; ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν: postremo in Ficini interpretatione Platonis Latina: Utrum iustitiae conscendam alta moenia, an obliquae doli vias ingrediar? Altera lectio est δίκας et σχολιαῖς ἀπάτας in codicibus Platonis Veneto ac Regio et Maximi Regio et Harleiano, ex quibus hanc reposuit Davisius; item in loco Attici Platonici apud Eusebium P. E. XV, 5. εἴγε μὴ μείλομεν ἀγνοεῖν, πότερον δίκα τεῖχος (ita emendandum esse corruptum δὴ κατ' ἔχρος ante nos monitum, etsi depravatam olim Hermannō placuit) ὕψιον ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαλναι ἐπιχθόνιων γένος ἀνδρῶν. Ac nuperime ex codicum fide etiam Bekkerus dedit δίκας et σχολιαῖς ἀπάταις. Taceo tum alios tum Ernestum Clav. Cic. p. 889. 893. Ciceronianae lectionis interpretem; nam verum esse dativum ipse verborum tenor ostendit, modo notes ὕψιον non esse ὑψηλόν, sed ὑψηλότερον. Nihil enim vox est ὕψιος; sed a nomine ὕψος formatur ὑψίων, ὕψιστος, ut αἰσχος, αἰσχίων, αἰσχιστος; ἔχθος, ἐχθίων, ἐχθιστος; κάλλος, καλλίων, κάλλιστος. Postremo integriorum locum servavit Maximus Tyrius l. c. Πότερον δίκα τεῖχος ὕψιον ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαλναι ἐπιχθόνιον γένος ἀνθρώπων, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν; ultimisque verbis ut suis usus est Dionysius Halicarnassensis de comp. verb. c. 21. p. 290. Schaef. ubi v. intpp. In eo vero ambigas, sitne ἀνθρώπων cum Maximo, an cum Eusebio ἀνδρῶν, et ἐπιχθόνιων, ut est apud hunc, an ἐπιχθόνιον, ut apud Maximum, scribendum: sed ego iam praefero reconditius ἀνδρῶν, et ἐπιχθόνιον, quod usui sermonis convenientius est. Itaque verba haec sunt:

Πότερον δίκα τεῖχος ὕψιον
ἢ σχολιαῖς ἀπάταις ἀναβαλναι
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ

Utrum iustitia munimentum altius an obliquis doliis escendat terrenum hominum genus, de ea mihī re verum dicturo suspensa mens est. De dictione τεῖχος ἀναβαλναι cf. Isthm. IV, 50. et de sententia fragmenti ea quae ibi Dissenius meus attulit. Mc-

trum ultimi versus est a me Metr. Pind. p. 139. relatum ex Isthm. VI. Cum priori enim hoc colon iungere nunc nolo, quoniam sic in altera parte nasceretur hic numerus: $\angle \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$, cuius nullum in Pindaricis exemplum esse dixi ibid. p. 137.

130.

233 Plato Rep. I, p. 330. E. 331. A. Τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότε ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὥς καὶ Πίνδαρος λέγει. χαριέντως γάρ που τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι ὅς ἂν δικαίως καὶ ὁσῶς τὸν βίον διαγάγῃ,

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ

ἐλπίς, ἃ μάλιστα θανάτων πολύστροφον γνῶμαν κυβερνᾷ.

Dulcis illum cor alens, senectutis nutrix, comitatur spes, quae maxime mortalium volubilem mentem gubernat. Metrum, quantum in tali fragmento sapere licet, hoc videtur:

$\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$
 $\cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup \cup$

Lectionem Bekkerus recte constituit, revocata ex libris forma ἀτάλλοισα, pro qua invectum erat ἀτιτάλλοισα, et restituito ex iisdem συναορ. quum contra Pindari usum scriptum esset ξυναορ. Quippe ἀτάλλοισα est in Ald. Bas. 1. 2. item apud Stob. Serm. p. 756. Synes. de Insomn. p. 149. ed. Petav. qui ex Platone hauserunt, apud Nicephorum in Scholiis ad Synesium p. 406. B. ed. Petav. et ap. Schol. Plat. Rubnk. p. 149. neque alterum ex libris enotatum video, nisi quod Stephauus etiam ἀτιτάλλοισα legi perhibet, nempe apud Iustinum Coh. ad gentes p. 25. ed. Morell. ubi ἀτιτάλλοισα. Nostram scripturam praeterea Theodorus Metochita in Τρομνηταισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνωμικαῖς c. 105. ap. Muellerm Notit. codd. mss. bibl. Ciz. Partic. V, p. 4. (ed. Theod. p. 695.) secutus est, ubi de Carthagine: πρόδηλος ἡδεῖαις αὔραις ἀτάλλοισα κατὰ Πίνδαρον ἡ τύχη τὰς ψυχάς: quae non ad alium quam hunc locum pertinent. In Bas. 2. est ἡ γηροτρόφος: et in primi Aristoteli tributorum Oeconomicorum libri fine, qui ex Aretini Latina interpretatione a Tussano Graecus fertur factus esse, sic haec habentur: Ὡς γάρ φησι Πίνδαρος, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα ἡ γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπίς; ubi Camerarius etiam cetera usque ad verbum κυβερνᾷ Latine reddidit. Pro voce γηροτρόφος apud Synesium est κούροτρόφος; et ἐλπίδα κούροτρόφον habes in Io. Chrysostomi libro III, 10. adv. oppugn. vit. monast. T. I. p. 74. D. ed. Montfauc. Nicephorus ad Synesium veram lectionem servat, omisso uno ὅλ. Eadem tangunt Plutarchus de animi tranquill. c. 15. ἀφ' ἧς αἱ καὶ πράξεις εἶναι καὶ τὴν ἐνέργειαν ἐνθουσιώδη καὶ ἡλαρὴν μετὰ τοῦ μέγα φρονεῖν ἔχουσι καὶ τὴν μνήμην ἡδίονα καὶ βεβαιωτέραν τῆς Πινδαρικῆς γηροτρόφου ἐλπίδος: et de frat. amor. c. 5. ἡδεῖαν καὶ μακαρὴν παρσκευάσκει γηροτρόφον τοῖς γονεῦσι τὴν φιλαδελφίαν: Themistius Orat. VIII, p. 101. B. καὶ ἐπαινοῦ Πίνδαρον τὸν ποιητὴν, ὥς ἄρα οὐ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμολως ἐν ἀγαθῇ μοίρᾳ τὸ προελθεῖν εἰς χρόνον πλείω τὸν βίον, ἀλλὰ μόνους τοῖς ἔξιν μετὰ δικαιοσύνης προαιρουμένοις, καὶ τοῦτοις ἐλπίς γλυκεῖα καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος παρασκευάσκει μετ' εὐφροσύνης εἰς τὸ τῆς φύσεως καταγώγιον, quae tamen ex solo Platone petita sunt: item Nicephorus Anal. VIII, 8. T. I, p. 207. ad Andromachum Imp. καὶ κυβερνᾷς κατὰ Πίνδαρον τὰν πολύστροφον γνῶμαν ἐκάστων; Choricus in funebri oratione ap. Villos. Anecd. Gr. T. II. p. 21. ἀλλὰ γλυκεῖα παρὴν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐλπίς etc. Theodorus Metochita l. c. cap. 58. p. 350. οἱ τοι γλυκεῖ ἐλπίς κατὰ τὴν ποίησιν ξυναορεῖ παντὶ κάμνοντι. Idem Theodorus, ut hoc data occasione dicam, quae ex Epiniciis duxit, non potuerunt

annotari, quod commentarii, quum ille ederetur, iam impressi erant. Ceterum fragmentum Pindari an ex Threnis petitum sit, ut Schneiderus coniecit, mihi quidem non liquet.

131.

Anonymus ap. Stob. Serm. CCLXII. p. 855. Wech. Πῶδερος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐρηγορότων ἐνύπνια. *Spes vigilantium somnia*. Idem dictum verbis paulo variatis Aelianus V. H. XIII, 29. Platoni, Aristoteli vero Diogenes Laertius lib. V. in ejus vita tribuit.

132.

Plutarchus Consol. ad Apollon. T. I. p. 355. ed. Tub. et Hephaestio de metris 235
p. 52. ex Pindaro:

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰνῆσαν περισσῶς.

$D - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2} - \frac{1}{2}$

Sapientes vero etiam hoc verbum, Ne quid nimis, laudarunt magnopere. Schol. Eurip. Hippol. 265. de eadem sententia: ὅπερ Χείλωνι ἀνατιθέσθαι, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, qui Chilonis in sequentibus fortasse versibus mentionem addiderat.

133.

Athenaeus XIII, p. 561. B. Καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη·

236

Εἴη καὶ ἔραν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι
κατὰ καιρόν.

Idem XIII, p. 601. C. Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ἐρωτικός φησιν.

Εἶη καὶ ἐρεῖν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι.

καὶ κατὰ καιρὸν μὴ πρεσβυτέρων

ἀρεθμοῦ δίδωκε, θύμῃ, προᾶξεν.

Carmen hoc est:

— 1 — — — — — 1 — — — — — 6

$\frac{1}{2} - \frac{1}{2} = 0$

11/2000

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρὸν.

μή πρεσβυτέρων ἀριθμοῦ δλώκε, θυμέ,

πρᾱξιν.

Sit et amare et amoris morigerari in tempore: ne vetustiores iusto numero persequere, anime, amoris exercitationem. Ἐρωτὶ χαρίσσειναι est amari, ἔρῳ amasii. Ἀφ' αὐτοῦ mediam corripit. Fragmentum hoc scolio, quo Theoxenus celebratur, non addendum esse supra dixi.

134.

Clemens Alexandrinus Paedag. p. 295. 24. Pott. ὁ Βουώνιος Πινδαρός φησι.

237

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

Dulcis est furtiva aliqua Veneris gratia.

I35. 1947-1948

Plutarchus Pindari praecipuus cultor adv. Epicur. c. 13. paulo post versus ex 238.
Pythio primo petitos haec habet, in quibus vix dubito Thebani poetae verba teneri:

VOL. II. P. II.

Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμωμένη πρὸς ᾧδῃν ἢ τίς χορδὸς εὐρυόπα κέλα-
 δον ἀκροσόφων ἀγγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ἠΰφρανευ
 Ἐπίκουρον, et quae sequuntur. Recte liber Venetus ἀγγνύμενον, hoc est ῥηγγνύμενον:
 vulgo ἀγγυμένων. Chorus late sonantem strepitum sapientissima per ora fractum canens.

136.

239 Ex Παροιμίῃ, hoc est ex Scolio vel Encomio, depromptum haud dubie est in-
 signe fragmentum ap. Athen. XI, p. 782. D. cap. 21. T. IV, p. 216. ed. Schweigh.
 quod post nonnullas Mitscherlichii ad Horat. T. II, p. 708. emendationes ab Her-
 manno nuper tandem restitutum, a me vero numeris paulo aliter divisum est: Αὖξει
 γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἢ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ ἀναξωπυρούσα καὶ ἐντι-
 γείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος.

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματόδες οἴχονται μέριμναι
 στηθίων ἔξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
 πάντες ἴσα νέομεν ψευδῇ πρὸς ἀκτάν·
 ὅς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοῖ δ' αὖ πλουτέοντες

.....

εἰτ' ἐπάγει·

..... ἀέζονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

— / — — — / — — — — — / — — —
 — / — — — / — — — — — / — — —
 — / — — — / — — — — — / — — —
 — / — — — / — — — — — / — — —

et deinde:

[/ — — —] — — — / — — — — — / — — —

Quando hominum laboriosae excedunt curae ex pectoribus, et in oceano aureae opulen-
 tia omnes perinde natamus falsam ad oram: qui inops, tum dives est; rursus vero opu-
 lenti . . . . . augentur, mentes vitigineis telis saucii. Ἐξω pro vulgato ἔξωθεν et πο-
 λυχρύσοιο pro edito olim πολυχρύσου correxit Mitscherlichius: deinde fuit ἴσα et
 ἀφνεὶδς, quae Hermannus emendavit. Interiectum vero εἰτ' ἐπάγει docet paucula
 ommissa esse: neque enim quisquam miram probabit censoris cuiusdam in Ephem. litt.
 Ien. a. 1806. n. 249. p. 142. sententiam, vocem εἰτ' in Pindaricorum verborum ordi-
 nem cogentis, et ab ea voce inchoantis antistropham, etiam metris monstruosum in
 modum delineatis. Ultima inde a verbo ἀέζονται omisso Pindari nomine ex Athenaeo
 decerpit Eustathius ad Iliad. ω, p. 1367. 30. ubi est τόξοισι. Φρένας non ad ἀέζον-
 ται traho, sed ad participium δαμέντες, ut Olymp. I, 41. δαμίντα φρένας ἱμ' ῥα. Ce-
 terum eximium hoc fragmentum comparabis cum simili Bacchylideo ap. Athen. II,
 p. 39. E. sq. et intelliges quid intersit Pindarum inter et Bacchylidem.

137.

240 Etym. M. p. 178. 10. v. ἄφνεος: Παρὰ τὸ ἄφνεος γίνεταί ἄφνος, ᾧ κίχρηται
 Πίνδαρος.

Οἱ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

.....

Fortasse fuit οἱ δ'.

138.

Plutarchus Sympos. Qu. VII, 5, 3. de dapibus, quas multo quam prava musico-
rum carmina innocentiores censet: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν οὔτε μεταλλα-
κτὸν, ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅς' ἀγλαὰ χθῶν πόντου τε ῥι-
παὶ φέρουσιν, ἄρτι παρακειμένων. Fuit aut φέροντι aut φέροισιν. Vera lectio
manifeste est μεταλλακτὸν, pro qua olim μεταλλάττων: ne dicam de aliorum coniectu-
ris. Sed praeterea scribendum οὔτ' ὦν μεταλλακτὸν, quod ex Pindarici usus con-
suetudine conieceram vel priusquam eo viderem ducere lectionem Aldinae et Basile-
ensis οὐ τῶν μεταλλ. Iam ita haec ordinanda videntur:

. . . . τῶνδε [γὰρ] οὔτε τε μεμπτόν
οὔτ' ὦν μεταλλακτὸν . . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθῶν
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.
. . . . / --- --- --- ---
/ --- --- --- [---] --- ---
/ --- --- --- ---

Horum enim nihil reprehendendum nec mutandum, quae praeclara tellus et maris venti
apporant. Ad dictionem cf. Pyth. IX, 47.

139.

Sextus Hypot. Pyrrh. I, p. 23. Ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος φησιν.

242

. . . Ἀελλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτὰ.
τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἷδμ' ἄλιον ναὶ θοῶ
σῶς διαστείβων . . . . .
[---] --- --- --- / --- --- / --- ---
/ --- --- --- / --- --- / --- ---
/ --- --- / --- --- / --- ---
/ --- --- / --- --- / --- ---

Procellipedum aliquem delectant equorum praemia et coronae, alios vero in auratis con-
clavibus victus: gaudetque aliquis etiam navi veloci maris fluctus incolumis emetiri. Nu-
meri sunt exacte Dorii: quorum notitia quum ea aetate nondum percerebruisset, non
satisfecit emendando criticorum doctissimus Rich. Bentleius ad Hor. Carm. init. qui
vs. 1. male τινὰς correxit, bene βιοτὰ, sed perperam διαστείβων, quum etiam στείβειν
de navigantibus dicatur. Vs. 2. ante nos erat τιμαί, quod carminis lex respuit. Vs. 3.
scripserim τέρπεται δ' αὖ καὶ τις. Postremo vulgo οἶδμα et εὐφραίνουσιν. Cf. Me-
nag. ad Diog. L. IX, 68. Θαλάμους esse generatim conclavia, in quibus habitatur, ex
hoc loco manifestum est; πολυχρύσοι dicuntur ob ornatum aureum; ut Pyth. IX, 71.
De thesauris, etsi hi θάλαμοι dicuntur, in hoc fragmento nemo cogitabit. Etiam
Olymp. V, 13. θάλαμοι sunt conclavia, ita quidem ut ibi conclavia pro domibus po-
sita sint. Eodem pertinet Olymp. VI, 1. Χρυσίας υποστάσαντες εὐτεχεῖ προθύρῳ θα-
λάμου κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν: quo loco in Latina interpretatione
θάλαμος laxius verum est voce domus. Ibi enim universum carmen μεγάρον θαητῶ,
hoc est aedibus magnificis, comparatur, non speciatim templo, de quo nihil in carmine
dictum est: nec debemus, quae poeta generalius pronuntiavit, ad speciem aliquam
restringere. Illius autem μεγάρου duae partes principales nominantur, πρόθυρον (ve-

stibulum) columnis ornatum, et *θάλαμος*, hoc est conclave maxime insigne, ad cuius fores pervenias *πρόθυρον* emensus. Ideo etiam *πρόθυρον* non *μεγάρου*, sed *θαλάμου* dictum est, quia *πρόθυρον* proprie ante conclavis fores est, non proprie ante fores *μεγάρου*. Ut autem *μεγάρου* universon carmen, sic *πρόθυρον* prooemio comparatum est, per quod pervenias ad reliquum carmen *θαλάμου* comparatum.

140.

- 243 Schol. Pind. Pyth. IV, 408. coll. Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 435-

. . . Διδες παῖς ὁ χρυσός·

κεῖνον οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει,

δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

Iove gnatum aurum: id neque tineae nec vermiculus rodit; vincit autem mortalem mentem praestantissimum bonorum. Non Sapphonis haec esse sed Pindari, docui ad Schol. l. c. ubi etiam lectionem constitui: ex quo hoc tantum repetam, pro *κτεάνων* vulgo esse *φρενών*. Metrum hoc videtur:

· · · · · / · · · · ·
/ · · · · · / · · · · ·
/ · · · · · / · · · · ·
/ · · · · · / · · · · ·

Versu secundo nota praeruptum spondeum *δάπτει*, quem licet rarum in Pindaricia hoc loco admittere non dubito, quod hoc numero ipsa rodendi et lacerandi notio graphice adumbratur. Cf. Metr. Pind. III, 19. p. 296 sq.

141.

- 244 Theodorus Metochita in 'Τπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνομικαῖς c. 86. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. ed. Theod. p. 562.

Καὶ φέρονται πῶς ὑπὸ δούλειον τύχαν

αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων

ἐντὶ τραυματαί, ...

Πίνδαρος φησίν.

/ · · · · · / · · · · · / · · · · ·
/ · · · · · / · · · · · / · · · · ·
/ · · · · · / · · · · · / · · · · ·

Et mittuntur quodammodo sub servilem condicionem captivi, et aureis telis vulnerati sunt. Vulgo *τύχην*. In edito Theodoro est *αἰχμάλωτοι*, sed apud Muellerum *αἰχμαλώτου*. *Χρυσέων* est anapaestus: v. nott. critt. ad Pyth. IV, princ. Dicitur de avaris, quantum ex Theodori contextu colligere licet.

142.

- 245 Theodorus Metochita in 'Τπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσεσι γνομικαῖς c. 48. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. ed. Theod. p. 282. *Τίνα δὲ τῶν ἐν μακρῶν συμβιούντων οὐσiais οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κῆρες ὀλβο-θρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν;* Parcae curarum difficultum, opibus enutritae. *Ὀλβοθρέμμων* passivum est, ut Empedocli *ὕδατοθρέμμονες* *ἰχθύς*.

143.

Schol. Venet. ad Iliad. ρ, 98. Ὁ γὰρ φωνὴ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ εἰς
 τὸν θεὸν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνῳ στήθεσσι. ὁ Πίνδαρος ἴσον
 μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον θεῷ ὑποτρέσσαι ἐκέλευεν. *Aequo deum et virum
 dilectum deo horrere.* Θεῷ addidit Heynysius ex seqq. ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον
 θεῷ, ἄνδρα θεοφιλῆ. *Metrum hoc videtur.*

$\begin{array}{ccccccc} \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \\ \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup & \cup \end{array}$

144.

Scholium nuper editum ad Olymp. II, 40. *Πρὸς τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ 247*
τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησὶν.

... Ὅποτε θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψη,
πρὸς μέλαιναν καρδίαν ἐστυφέλιξεν.

...
[u] ...

Quando Deus homini beneficium mittit, solet ei nigrum pectus percutere. Sed scribo
 πρόσθε, prius; quod tenor orationis videtur postulare.

145.

Aristides T. II, p. 402. Pindarum Platoni consentientem prodit dixisse:

248

Οὕτως ἐκὼν κακὸν εὔρετο.

Nemo volens malum sibi parat. Quo placito nihil notius.

146.

Libanius Orat. T. II, p. 215. ed. Morell. *Ubi hominem honore affecteris, inquit, 249*
tum clarus habebitur et fiducia recepta pudorem deponet: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα
αὐτὸν προτέρως πεφουκέναι κρατεῖν, ὡς ἐπὶ Πινδαροσ, τὸ τὸν τεμπηκότα τοῦ πε-
ριυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην λαχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς αὐλοστέροις ἔχει.
 Morellius haec retulit ad Olymp. I, 99. cum quadam specie, si Scholia contuleris:
 quidni tamen Pindarus alibi dixerit *secundis superari priora sua naturā?*

147.

Clemens Alexandrinus Strom. IV, p. 586. pr. Pott. Καὶ ὁ Πίνδαρος:

250

.. Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλίσσόμεναι
δόξαν εὐρυσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρα λαμπενθέντα . . . .

['] C _ C _ _ / C _ _ / C _ _
 / C _ _ / C _ _ / C _ x
 / C _ _ C _ _ / C . . .

Iuvenum curae in laboribus versantes gloriam inveniunt: splendentque aliquando facinora in aethere illustrata. Olim *ἐπὶ λανουσι*, quod ante me correctum: sed *λαμπενθέντα* post simile *λάμπει* non dubito quin corruptum sit, praesertim quum ne nota quidem forma sit *λαμπέειν*. Haud paulo melius Schneideri *λαμπρεθέντα*, etsi ne ipsi qui-

dem probatum: sed nihil incommodius Valckenarii commento λαμπερόντα in Annot. ad N. T. p. 330. quo metrum pessumdatur. Buttannus coniecit μετ' αἰθέρ' ἀναμπευθέντα, a voce ἀμπευέειν. Mihi in illo λαμπευθέντα vix videtur vestigium inesse verae lectionis, sed λαμπευθ. ex ipso λάμπει effictum esse a librario, qui evanidos litterarum ductus legere non posset. Coniicio ἔργα μετ' αἰθέρ' ἀερόντα, ut Nem. VIII, 41. ἀρετὰ ἀερόντα πρὸς ὕψος αἰθέρα. Postremo vulgo ἑλισσόμεναι, quod mutavimus. Fragmentum videtur Encomii esse.

148.

- 251 Theodorus Metochita in Ὑπομνηματισμοῖς καὶ σημειώσειςι γνομικαῖς c. 75. ap. Mueller. Notit. codd. mss. bibl. Ciz. P. V, p. 4. (ed. Theod. p. 495.) de iis, qui sub dominis sunt: Καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κτάρ ἄλλοτρίας φύσεως. Alienae curas et cor alienae naturae. Φύσιος fuerit an hoc vocabulum Pindari omnino non sit, in dubio relinquo.

149.

- 252 Plutarchus An seni sit gerenda resp. initio, et de sollert. anim. c. 23.

Τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις ἀρετὰν εἰς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

Certaminibus propositis praetextus virtutem in praecipites tenebras deiicit. Priore loco habetur εἰς. Metrum constitui nequit. Proverbium est ἀγὼν οὐ δέχεται σκῆπτρον, de quo Zenob. II, 45. Leopardus Emend. XIII, 7. Cf. etiam Pyth. V, 28. de Προφάσει ἐν ἀγῶσιν. Ad quod carmen Pythium, et quidem ad vs. 49 sqq. hac oblata occasione simul hoc addam, periculum in ludis curulibus Delphicis graphice adumbrari a Sophocle Electr. 673—756. quo loco cum Pythii quinti versibus simul uteris ad explicandum eorum, qui Olympiae curribus certabant, discrimen, qua de re dixi Explicatt. p. 155. Adde de Olympico ludo imprimis Pausan. VI, 20, 8.

150.

- 253 Schol. Pind. Olymp. VIII, 92. Καὶ ἀλλαχοῦ.

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀργυρίᾳ δίδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

— / — — — / — — — — / — — —
— / — — — / — — — — / — — —

Victi enim viri pudore taciturno tenentur, ne in conspectum amicorum veniant. Minus plene idem ad Pyth. IX, 160. Καὶ ἐτέρωθι ποῦ φησι. Νικώμενοι δὲ ἀργυρίᾳ δίδενται: sed Plutarchus de cap. ex inim. util. T. I, p. 274. ed. Tub. Νικώμενοι, φησι Πίνδαρος, ἄνδρες ἀργυρίᾳ δίδενται. Hesychius: Ἀργυρία; σιωπή: ubi v. intt. Est credo ex Epinicio vel Encomio Scoliove.

151.

- 254 Libanius Epist. CXLIV. p. 491. ed. Wolf. Μηδ' οὕτως οἶον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δένδρεϊ βαλνείν, ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. Exili ramiculo insistere. Vulgo δένδρεα, quod correxi. Metrum fuit:

[— — —] — — — — / — — — — / — — — —

152.

Schol. Pind. Nem. VII, 87. "Ὅλως ἀποδίδεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως 255
τόλμαν·

Τόλμα τέ μιν ζαμενῆς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἔσάωσεν.

— / — / — / — / — / — / — / —
— / — / — / — / — / — / — / —

et cetera quae interpretationis causa addita sunt. Et audacia eum animosa ac prudentia provida servavit.

153.

Plutarchus Marcell. c. 29. Ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν σχήσει 256
τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον. Fuit credo:

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
τεῖχος.

— / — / — / — / — / — / — / —
— / — / — / — / — / — / — / —

Retinebit fatum non ignis, non ferreus murus.

154.

Clemens Alexandrinus Paedag. p. 307. 7. Pott.

257

Πιστὸν δ' ἀπιστοις οὐδέ ἐν,

κατὰ Πίνδαρον. Fidum autem infidis nihil. Vulgo δέ. Versui in fine certe aliquid
deest.

— / — / — / — / — / — / — / —

155.

Plutarchus de tranquill. anim. c. 13.

258

Ἐφ' ἄρμασιν ἵππος,

ἐν δ' ἄροτρω βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς·

κάπερ δὲ βουλευόντα φόνον κύνα χρεὶ τλάθυμον ἐξευρεῖν . .

Vulgo est ἐν: sed eundem idem locum recitat de virtute morali c. 12. ubi dat ὑφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὥς φησι Πίνδαρος: ex quo loco ὑφ' ἄρμασιν ut elegantius praetuli. Utroque vero loco libri plurimi praeferunt βουλευόντι, quod minus commodum est. Verte: In curribus equus, in aratro bos: iuxta navem vero celerrimo cursu delphinus dirigitur: sed qui apro necem intendat, canem laborum tolerantem exquirere debet. Postremo Hermannus coniicit δελφίς τάχιστα, quo non opus. Metrum hoc est:

..... [/ —] — — — —
/ — — — / — — — — — — — —
— / — — — / — — — — — — — — [— —]

156.

Plutarchus Symp. Quaest. VII, 5, 2. Ὅ δὲ Πίνδαρός φησι, κινῆσθαι πρὸς ὄδῳ 259
ἄλλου δελφίνος ὑπόκρισιν, τὸν μὲν ἀκύνμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν

160.

Eustathius ad Odys. i, p. 1636. 7. Τὸ δὲ σφαραγεῦντο ἀντὶ τοῦ ἐτείνοντο κατὰ 263 τοὺς παλαιούς, ἢ κατεπονούντο ἢ ἐπαράκτοντο· νοεῖται δὲ κατὰ τινὰ ἥχον· ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφαραγον ἐτίθειεν. Isthm. VII, 23. est βαρυσαφαγῶ, quod tamen respici non satis probabile videtur.

161.

Plutarchus S. N. V. extr. p. 107. ed. Wytttenb. apud inferos animas repraesentans 264 nova corpora ad futuram vitam agendam induentes, eos qui haec corpora fabricarentur, Neronis animae dicit facturos fuisse Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾗ πυθθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα revivisceret. Aut Pindarus de tali cecinerat vipera, aut in genitivo Πινδαρικῆς nomen generis viperarum latet, ut monuit Wytttenbachius. Prius tamen verisimilius.

162.

Herodianus apud Villos. Anecd. T. II. p. 95. de figura Pindarica: Πινδαρικὸν 265 δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικῶν ῥημάτων ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον Ἀνδρες ὑπὲρ πολέων· καὶ, Ἰάχει βαρυφθεγγεῖαν ἀγέλαι λεόντων. Haud dubie haec Pindari sunt; sed prius fragmentum corruptum atque opinor etiam mutilum est. Alterum recte emendavit Fiorillo ad Herod. Attic. p. 70. quum vulgo esset βαρύφθεγγε' ἄν' ἀγέλαι. In priori vero num forte πολεμῖ scribendum, ut ὑπὲρ ad genitivum perditum pertineat? Fortasse hoc etiam ideo probabile dixeris, quod ad hoc exemplum Lesbos videri possit suum Pindaricae figurae specimen sumpsisse: Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίους. Vide Fragm. 183.

163.

Etym. M. p. 577. 19. ubi de origine vocis μέλος disputatur, post Myrsili Lesbii 266 narrationem haec habet: οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγῆρος (scribe τοῦ μελιγῆρος). Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος: quae verba quomodo Sylburgius restituenda censuerit, vide apud ipsum. Ea vero Pindari esse docet Etym. Gud. p. 506. 18. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγόρου Πινδάρου μελισσοστευκηρίων: postremo integrior locum servavit Etymologicum Askewianum a Schneidero apud Kulenkampium inspectum: Πινδαρος· Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκύτερος ὄμφα. Scribe:

... Μελισσοτεύκτων κηρίων

ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα.

... Μελισσοτεύκτων

ἐμὰ γλυκύτερος ὄμφα.

Apum industria confectis favis dulcior mea vox. Γλυκερώτερος ὄμφα, ut apud Homerum δλωώτατος ὀδμή.

164.

Schol. Eurip. Orest. 1621. ad verba Ἰππίου τ' Ἀργούς κτεται· Οἰκήτορες· τοιοῦ· 267 τὸν ἐστι καὶ τὸ Συὸς ὀρεικτεῖτον παρὰ Πινδάρου, ἀντὶ τοῦ ὀρειοῖκου. Idem ad Phoenissae. 689. Ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ὤκησαν, ὡς τὸ Ὀρεικτεῖτον συὸς παρὰ Πινδάρου, ἀντὶ τοῦ ὀρειοῖκου. Schol. Pind. Pyth. II, 31. Ἔστι γὰρ παρὰ τὸ κτεσαι, ὃ ἐστι θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· Ὀρεικτεῖτον συὸς, τοῦ ἐν ὀρεσι τετραμμένου.

vol. II. p. II.

165.

- 268 Suidas: Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕψασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωῆσιον. Et deinde: Ἐρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίῳ. Ita et Callimachus ibidem: Ἔργον ἀράχνα; et fortasse huc pertinet etiam Sophoclis locus ex Inacho, ubi femininum esse Suidas dicit: Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνῶν βρέθει. Cf. Lex. Seg. p. 442. ubi fere eadem habentur, item Etym. M. et Hesych. qui ad Aeschyli Laium provocat, ubi ἀράχνου legebatur. Pindaro nominativus fuit ἀράχνας. Apud eundem Suidam v. Αἰδὴρ primus quidem locus Pindari est ex Olympio primo, sed alter Euripidis Andromeda Fragm. XXVIII, 3. ed. Musgrav.

166.

- 269 Schol. Pind. Olymp. XI, 58. Τὸ βρέχεται ἀντὶ τοῦ κατεσιωπάτο γῆσι. συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθεται. καὶ ἀλλαχοῦ κίτται.

Μὴ σε γὰρ βρεχέσθω.

.....

Male in Scholiis μὴ γὰρ βρεχέσθω: et nihili est Heynii coniectura μή τι. Cf. Isthm. IV, 57. ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ.

167.

- 270 Eustathius ad Iliad. α, p. 128. extr. Ἥγεμονεύς καὶ ἡμιόχευς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολουός. Idem ad Odys. α, p. 1406. 14. καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἀνδρωπος.

168.

- 271 Etymologicum Gudianum p. 193. 9. Ἐξεστῆκως (Pindarice ἐξεστακῶς) διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ· ὅτε μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκτρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ υπεξίχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι. Cui loco quem Schneiderus addidit ex Etym. Ms. a Ruhnkenio allatum, eum ad Pyth. IX, 91. retulimus in nott. critt. Cf. Schol. Hom. ap. Heyn. T. VI, p. 638.

169.

- 272 Etym. M. p. 355. init. Ἐπίτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπειτος γὰρ δεῖ λήγεσθαι τὸν ἐνεστώτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς γῆσι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. ῥητορικῇ. Pro voce ἔπειτος correxerim ἐπίτειος, quod est ap. Demosth. c. Timocr. p. 651. 16. neque aliter antiquissimae inscriptiones Atticae. Apud Suidam tamen v. ἐπίτειον eadem lectio est, additis his: ὥς γῆσι Πίνδαρος· καὶ ἐπίτειος ὁ κατ' ἔτος γινόμενος, omisso Demosthenis nomine; unde tamen nondum mihi persuaserim ἔπειτος Pindari esse. Quid si ἔπειτες fuit?

170.

- 273 Etym. M. p. 404. 21. Ἐχέτης (Pindarice ἐχέτας) ὁ πλούσιος, ὥς Πίνδαρος. ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης· σθένω σθενέτης, καὶ ἰρισθενέτης.

171.

- 274 Eustathius ad Iliad. ξ, p. 975. 46. Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνις εἶχον ἑλαιον, ἐξ οὗτινος ἡλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. Cf. Hesych. v. ἡλαιοῦται θορίξ.

172.

Etym. M. p. 517. 25. et Gud. v. κλέος: Πίνδαρος οὐκ οἶδα ποῦ φησι κλέος κλέος 275 καὶ συγκοπῇ κλεός. Sumpsit Etymologus ex Schol. Pind. Nem. II, 77. Ὅρειαν ξένιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κείσθαι, κατὰ ὑψεῖν τοῦ ὕ, ὡς καὶ τὸ κλεός ἔκατι.

173.

Schol. Venet. B. ad Iliad. ο, 137. Μάρψει: κυρίως χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ 276 ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές. δηλοῖ ἀπλῶς καὶ τὸ καταλαμβάνειν· καὶ μάρ-
νασθαι δέ, τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι. In Schol. Lips. ad Iliad. γ, 307. haec sunt ab Hermannō, qui meo rogatu codicem inspexit, mecum communicata: οἱ δὲ (disputatur de voce μαρναμένον) ἀπὸ τοῦ μάρη ἡ χεὶρ, ἥγουν τὸ διὰ χειρῶν μάχεσθαι κατὰ Πίν-
δαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές.

174.

Etym. M. p. 579. 3. v. μεμνώτο: Πίνδαρος δὲ Δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ μεμναίτο. 277 Singularem esse μεμναίτο, non adducor ut credam: quod tamen velle Grammaticus videtur. Igitur pluralem esse statuo μεμνάτο.

175.

Apollonius Lex. Hom. Ξεινοδόκος· ξεινοδόχος, ὁ τοὺς ξένους ὑποδεχόμενος. ὁ δὲ 278 Πίνδαρος·

Ξεινοδόκησέ τε δαίμων,

— — — — —

ἀντὶ τοῦ ἐμαρτίρησε. καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα·

Ξεινοδόκος μὲν ἔγω.

Odyss. σ, 63. Deinde in eandem rem affert versum Simonidis, in quo ξεινοδόκων p. μαρτύρων:

Ξεινοδόκων δ' ἄρ' ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λαμπρός,
ut emendavit Heynius addito ἄρ'· nisi potius fuit ξεινοδόκων δ' ὄχ' ἄριστος: ac re-
ctius scribi λάμπων, quod est apud Zonaram p. 1415. et Etym. M. idem vidit, cui
tamen in eo non assentior, quod cum Etym. et Zon. ξεινοδοκῶν vult, et alia prae-
terea molitur. Versus Simonidi tributus hexameter est heroicus; ex quo intelligitur
male eundem Pindari dici ap. Etym. M. et in Etym. Gud. v. ξεινοδόκος, ubi transpo-
sitis nominibus Pindaro adscribitur, quod Simonidis est, Simonidi vero tribuuntur cor-
rupta verba ξεινοδοκῆσε Τελαμών. Eodem errore inquinatus est Zonaras l. c. ubi
praeterea τε λαβών. De usu vocis ξεινοδόκος v. Albertum ad Hesych. T. II, p. 702.
quem in Photio ad partes vocando errasse notavit Tollius ad Apollon. l. c. Ad Si-
monidis versum Schneiderus bene comparavit alterum eiusdem poetae Anthol. T. I.
p. 62. ed. Iac. pr.

176.

Schol. Ven. B. ad Iliad. χ, 51. ad vocem Ὀνομάκλυτος· Κατὰ σύνθεσιν οὖν ἔστιν, 279
ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρου, καὶ περίκλυτος. Aliter Schol. Victor. et Townl.
ap. Heyn. T. VIII, p. 245. Κατὰ σύνθεσιν οὖν, ὡς τοξόκλυτος· ἔστι γοῦν παρὰ Πιν-
δάρου τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτηρεῖ· ὀνομάκλυτα γὰρ ἔστι: ubi Hey-
nius putat Pindari fuisse τοξόκλυτα: mihi videtur Pindarus dedisse Ὀνομακλύτα vel
Ὀνομακλύτα.

177.

280 Athenaeus I, p. 24. B. et VI, p. 248. D. ex Pindaro:

*Ποτίκολλον ἄτε ξύλον ξύλω:**Conglutinatum tanquam lignum ligno.* Legitur et ποτίκολλων; sed ποτίκολλον plurimi libri habent. V. Schweigh. Animadv. T. I, p. 187. et p. 496. T. III, p. 467.

178.

281 Choeroboscus manuscriptus a Bekkero excerptus fol. 248. Σημειούμεθα παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Τὰ μοι δερνυμμένα κείται, καὶ τὸ δερνύθαι ἔπος παρὰ τῷ Πινδάρῳ καὶ τὸ ρεραπισμένα νῶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι. Scribendum videtur ρερέφθαι, ut Ῥάριον.

179.

282 Schol. Ven. B. et Lips. ad Iliad. ζ, 24. Σκότιον, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξείαν: et σκότιον δὲ, ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ: et τὸν ἐκ λαθραίας μύθως γεννηθέντα· τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίας. Igitur quidam Σκοτός in Pindaricis legebatur.

180.

283 Etym. M. p. 172. 8. v. Αὐτίκα: Σημαίνει δὲ παραχοῆμα, εὐθέως. ὥσπερ παρὰ τὸ πολλὰ γίνεται πολλάκι, καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, καὶ δέκα δεκάκι, καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ, Τουτάκι πεξαμένης· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αὐτὰ αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα. Πιεξαμένης vel dialecti nomine corruptum est. An fuit: Τουτάκι τε ζαμενής?

181.

284 Etym. M. p. 249. 50. et Zonaras p. 466. Δαυλός, ὃ δασύς. παρὰ τὸ δάσος γίνεται δασῶ ῥῆμα, ὡς τείχος τειχῶ, ἀπ' οὗ Πινδαρος τετείχεται. „Forte sic legit Noster, ait Tittmannus, pro τετείχεται, quod extat Pyth. VI, 9. Isthm. V, 56. (IV, 49.)”

182.

285 Etym. M. p. 504. 3. Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πινδαρος·

Ῥυκίερατα πέτραι,

ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια. Ἔχουσαν addit Hemst. ad Plut. p. 312. nec male, quamquam paulo aliter Zonaras p. 1185. ubi in fragmento Pindari perperam ὑψικέρατα, item Lex. ms. ap. Albert. ad Hesych. T. II, p. 232. et Etym. Gud. p. 315. 12. Pindarico usus est Aristophanes Nub. 591. Φοῖβ' ἄναξ, Δῆμι Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραι: unde apud Pindarum fuisse Δηλλαν Κύνθον ἔχων ὑψικ. πέτρ. sine idonea causa Hermannus statuit.

183.

286 Lesbonax de figuris p. 184. Valck. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κίχρηται. γίνεται δὲ οὕτω Λακεδαιμόνιοι πολεμῇ Ἀθηναίους. Μεληρόόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι, ἀντὶ τοῦ ἔπονται. διηγείται σάρες, ἀντὶ τοῦ διηγόντο. In priori editur πλοκαμοί: ad μεληρόόθων, hoc est μεληρόύτων, ut ἀλλόροθος, deest substantivum ἀνθίων aut simile. Διηγεται corruptum est: fuit credo διηγέτο, Pindarice διάγετο. Neminem neque priorum neque recentiorum praeter Pindarum ita locutum esse tradit Schol. rec. ad Olymp. X, 5. contra

apud Pindarum multa huiusmodi fuisse Eustathius docet ad Odyss. τ, p. 1867. 21. (cf. nott. critt. ad Olymp. VIII, 8.) qui *Αλοικὸν σχῆμα καὶ Δωρικὸν* vocat: idem tamen ad Iliad. ζ, p. 1110. 51. ab Homero hoc Pindarum mutuatum esse tradit, neque huic soli usurpatum dicit, sed etiam τοῖς κατ' ἐκείνον δωρίζουσιν, ad Odyss. α, p. 1427. 9. Ac sane etiam alii et ante Pindarum et post eum hac figura usi sunt, de quo vide partem exemplorum a Matth. Gramm. Gr. p. 420 sq. collectorum: sed Lesbionactem sua ex Pindaricis collegisse non est quod neges. De figura Pindarica cf. praeter alia Fragm. 162.

184.

Servius ad Aen. V, 830. *Fecere pedem* Podium, hoc est funem, quo tenditur velum: quod Graece πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem. De re vide Lexica, imprimis Schneiderum v. πούς. Πούς γὰρ est Nem. VI, 57. sed alio sensu: itaque Servii locum eo referri nolim.

185.

Quintilianus X, 1, 109. de Cicerone: *Non enim pluvias, ut ait Pindarus, aquas colligit, sed vivo surgite exundat.* Quod Capperonerius male ad ὕδατα ὑμβρία Olymp. X. init. retulit, probante licet Sarpio Quaest. philol. p. 56.

186.

Deperditum quidem fragmentum, de cuius tamen argumento constat, hoc loco memorabo. Plutarchus de Pythiae oraculis c. 18. Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελωδίας ἀμελουμίνου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, ὅτι . . . . . οὐδὲν γὰρ ἐστὶ διε- τὸν οὐδὲ ἀποπον αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἂν τι κινήθῃ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταύτας, οὐ δίκαιον. Reiskius putabat excidisse locum paulo post c. 23. allatum, qui est Isthm. II, 3. prorsus contra Plutarchi sensum. Erat locus de modo musico Pindari aetate obsoleto.

187.

Postremo addam etiam res et verba a veteribus tradita, quae quum olim inter fragmenta relata fuerint, ad Epinicia referri probabiliter queant. Χερσάδει σποδίων, quod ap. Etym. v. χερσάδος p. 808. 40. Pindaro tribuitur, ad Pyth. VI, 13. pertinere docui in nott. critt. ubi scribendum conieci ε' Πυθίων, a quo me non retrahit, qui Etymologum compilavit, Scholiastes Homeri ap. Heyn. T. VIII, p. 843. Huiusmodi item sunt loci olim in fragmentis habitati ap. Schol. Aristoph. Acharn. 61. et Suid. v. βασιλεὺς coll. Pyth. III, 70. Olymp. I, 23. atque ap. Schol. Olymp. VIII, 64. coll. Pyth. I, 15. ubi v. nott. critt. porro ap. Schol. Ven. ad Iliad. β, 367. Γνώσκει δ' εἰ καὶ Θεσπεσίη] λείπει τὸ βουλή, ὡς Πίνδαρος: quod pertinet ad Olymp. IX, 118. ubi v. Commentarios. Quod vero Aristides habet T. I. p. 255. de aqua Aesculapii salubri: καὶ οὗτ' ἂν γάλα παραβάλαιο, οὗτ' ἂν οἶνον ποθήσειας, ἀλλ' ἐστὶν ὡς περ Πίνδαρος τὸ τέκταρ ἐποίησεν, αὐτόχυτον (sic recte Canterus pro vulgato αὐτόχυμον) πό- τιμον, θεία τι καὶ κράσει κεκραμένον: id est ex Olymp. VII, 12. vulg. ubi τέκταρ χυτὸν Scholiastes explicat αὐτόχυτον. Νίκη μὲνυσθαι et ἔργω μὲνυσθαι, quae Eustathius Pindaro tribuit locis in explicationibus ad Olymp. I, 22. allatis, non videntur ex deperditis esse, sed ex similibus in superstitibus carminibus locis formata. Similiter cen- seo de verbis Eustathii ad Odyss. θ, p. 1605. 8. ὕμνον δὲ αἰοδῆς περιφραστικῶς τὴν ᾠδὴν λέγει· ἐξ οὗ λαβὼν καὶ Πίνδαρος ὁμοίως σφάζει πολλαχοῦ: haec enim refero ad usitatas Pindaro formulas ὕμνος ἐπέων, αἰοιδᾷ ἐπέων. Ἀργῶντες ταῦρε παρὰ Πινδάρῳ

ap. Eustath. ad Odys. p. 1430. 61. et ad Iliad. p. 1286. 3. Rom. spectant ad Olymp. XIII, 66. ubi v. nott. critt. In glossa Hesychii: *Καταπύρρασαι, κατακαίεσθαι*, notam auctoris *κατὰ Πινδαρον* falso additam esse, quae potius ad glossam *καταπύραι* pertinet, monuit interpres. Cf. Explicatt. Olymp. p. 109. Quo loco monente addam aliam glossam Hesychii: *Θρώσκο γνώμα· Καλλιστρατος ἀντὶ τοῦ αἰδοῦσθαι νῦν μίσσθαι λέγει· τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὀρώσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν*. In hac Hemsterhusius legit *ὀρῶ*, et reliqua cum versu uno alteroque, qui perierit, cohaesisse censet; ipsam vero glossam ex Pindaro sumptam iudicat, quippe quem Callistratus enarraverit. De qua re mentionem feci in Praef. Schol. p. XIII. Sed nihil debebam isti Hemsterhusii coniecturae tribuere: Callistratus enim etiam alia scripsit, et maxime in Aristophanem et Cratinum commentarios, de quibus constat ex Scholiis Aristophanis et Athenaeo: et ipsa glossa comicam parodiam sapit ac videtur ex anapaestis desumpta esse. Porro Scholiastae Aristophanis de Lynceo narrationem ad Plut. 210. *Τοσοῦτον δὲ ὄξυνώπιστατος ἦν, ὥς καὶ δι' ἑλάτης ἰδεῖν Κάστορα δολοφονήσαντα τὸν ἀδελφόν, ὡς σῆσαι Πίνδαρος*, quae etiam Suidas v. *Λυγκίως* habet, cum aliis refero ad Nem. X, 61. etsi ibi *δρυὸς ἐν στελέχει* Dioscuri sedent, nec Castoris *δολοφονήσαντος* Idam diserta mentio fit; nam interpretem haec ex memoria laudasse arbitror. Praeterea ex Epiniciis est, quod habet Thom. M. v. *πειρῶ*, de quo dixi ad Pyth. II, 25 sqq. item quod est apud Hyginum Fab. 37. *Hanc navim (Argo) factam Pindarus ait in Magnesia oppido, cui Demetrias est nomen. Demetriadem a Demetrio Poliorceta conditam Plinius H. N. IV, 8. eundem esse locum tradit, qui olim Pagasae: quas fabulantur ab aedificata navi Argo nomen traxisse, quippe a verbo πῆγνυμι*. V. Cellar. Geogr. antiq. T. I. p. 867 sq. et Mannerti Geogr. Gr. et Rom. T. VII. p. 390. Sed Demetrias ab Iolco afuit stadiis septem, a Pagasis stadiis viginti: unde liquet Pagasas et Demetriadem non eundem esse locum: neque Pagasis profectos esse Argonautas, sed Iolco Pindarus tradit Pyth. IV, 188. Iolcus vero Strabonis aetate pridem vastata erat, quum et illius et Pagasarum aliorumque oppidorum cives Demetriadem cessissent. Quapropter Hyginus, ubi Demetriade aedificatam Argo ex Pindari narratione tradit, non de Pagasis dicit, sed de Iolco magis vicina, quae sua aetate Demetriadis nomine comprehensa videtur, quum ipsum Iolci oppidum evanuisset. Quibus spectatis facile intelligitur Hyginum Pindari de navi Argo aedificata sententiam ex Pythiorum eo, quem dixi, loco collegisse. Denique quae Eustathius dicit ad Iliad. p. 88a. 36. *ὃν (τὸν Πρακλέα) καὶ ἡ Θράκη παρὰ βραχὺ δυσπραγέσαντα εἶδεν ὑπὸ ληστου, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδαρου δηλοῦνται*, ea Heynius scite perspexit ad historiolum de Alcioneo Nem. IV, 27 sqq. spectare: cf. Dissen. Explicatt. ad Nem. p. 382. Et haec autem et quae ad Odys. p. 1684. de Medusa Eustathius dicit *ἐν τοῖς τοῦ Πινδαρου δηλοῦσθαι*, aut Eustathii aut alius cuiuspiam in Pindarum commentariis inserta erant, de quibus v. Praef. Schol. p. XXIX sq. ubi plura contuli a Fragmentis aliena, quae nolo hoc loco repetere.

Fragmento Hyporch. 6. p. 603. addi potest ap. Schol. Thucyd. I, 80. reperiri verba *γλυκὺς ἀπειρὼ πόλεμος*, item ad II, 8. *παροιμία, γλυκὺς ἀπειρὼ πόλεμος*. Ex hoc proverbiali usu nata videtur varietas, quae est in illo Fragmento.

Ad fragmentum Scol. 2. p. 613. Onosandri Pindarum imitati locum omisi, ut citatum a Wytenbachio, ad quem remisi lectores; apponam tamen, ne quis eum desideret. Est Strateg. XLII. p. 124. *αὐτὸς οὖν ὁ στρατηγὸς ὥσως ἀήσει τις ἐξ ἀδάμαντος ἢ σιδήρου κεχάλκευται*.

APPENDIX.

Novem post textum impressum annis, sexque annis post libros de metris Pindari et Notas criticas editas quum ad commentarium perpetuum scribendum accessissem, non mirum est hinc inde aut aliam atque olim sententiam proponendam aut aliquid addendum fuisse. Sed et ea, quae in Notis criticis emendanda vel supplenda fuerunt et quidquid ad Scholia illustranda post edita notatu dignum visum, maximam partem ipsis commentariis perpetuis inseri commodius iudicavi: tamen ut priori tomo, ita huic appendix apponenda est, qua et alias nonnullas res et varii generis errata complectar, quae partim tum, quum prioris tomi vitia colligebam, nondum a me animadverta erant, partim in secundum tomum irrepserunt: quorum si plurima minuta visa fuerint, anxiae curae ignosces.

Tomi prioris in Praefatione pag. XXIX. lin. 8 seq. scribe *Pyth. III, 75.* In *textu poetae* Olymp. VI, 64. post vocem *Κρονίου* in aliquot certe exemplis desideratur colon. *Pyth. IV, 61.* repone *ἀνδάνασσα*. Nem. III, 27. scribe *Μοῖσαν*, littera maiuscula. Nem. VI, 56. vide ne ob *Pyth. IV, 247.* praestet *ἀμαξιτόν*. Isthm. IV, 24. maiuscula littera scribe *Χάρισιν*. In libris *de metris Pindari* pag. 22. lin. 3. lege *ex senis sexaginta quattuor*; pag. 23. lin. 7. *ἀρδύον*. (Cf. p. 104. not.) Pag. 44. lin. 4. a fine scribe: *reperitur anapaestus legitime*. Pag. 85. lin. 3. lege *Ionici a minori*. Pag. 142. lin. 27. scribe *posteriorem*, ubi nunc est „prioriorem.” Pag. 205. nota nona lin. 2. Nicomachi locus est p. 17. 18. sed quae illa pagina ex Nicomacho proposui, ea omnino emenda ex iis, quae in libello de Philolao Pythagorico p. 72. disputavi. Ad pag. 238. init. confer systema harmonicum quod dedi in Daubii et Creuzeri Studiis T. III, P. I. p. 238. atque iis, quae eadem pagina de modorum musicorum morali indole explicui, adde Lucianum Harmonide init. Pag. 220. lin. 7. scribe *firmari*. Pag. 222 sq. quae ad locum Aristoxeni disputavi, in iis nota quae de ambitu singulorum modorum inter se comparato dixi nonnisi exempli causa posita esse, ut talia, quae facta esse aliquo tempore potuerint. Nam haec non ita plane, sed tali modo instituta esse puto. Nec tamen illa exempla ita elegi, ut satis tuta ab reprehensione essent: Hypodorius certe recentiore aetate usque ad *προσλαμβάνόμενον* caneatur per integrum disdiapason, si Meibomius Aristidem p. 24. recte emendavit: Dorius autem saltem antiquitus non infra *ὑπάρτην μίαν* descendebat (v. Metr. Pind. p. 252.). In posteriori quidem nulla offensio est, quod de antiquis temporibus non dicimus: at prius ubi Aristoxeni aetate iam institutum censueris, dicendum erit Hypophrygiam tibiam etiam ultra A descendisse: et difficultas, quam Aristoxeni locus offert, in hac quidem re aliter expedienda erit. Sed hoc est altioris indaginis. Pag. 248. lin. 19. lege *procedentem*; pag. 252. lin. 5. scribe *h.* Pag. 264. versu extremo dele vocem *impares*; pag. 265. lin. 13 sq. scribendum *per antiphoniam*. Pag. 270. lin. 7. post *Ἀφροδίτην* excidit *καὶ Διόνυσον*. Pag. 290. not. 11. corrige *Olymp. III, 32.*

Pag. 312. lin. 19. scribe *δεινοτάτων* et *δδόντων*. Pag. 323. lin. 14. et ult. memoriae vitio bis expressum est *μελιχος* p. *μεισιος* in loco Sophoclis recitando.

Plura typoshetae maxime vitia in *Notis criticis* haeserunt: ex quibus hucusque haec notavi. Ad Olymp. I, 74. lin. 6. scribe *Pyth. III, 60.* Olymp. IV, 26. lin. 5. legendum *ex sua.* Olymp. VI, 82. 83. lin. 7. lege *πυοσίρπει.* Olymp. VII, 11. lin. 19. dele locum ex *Pyth. III.* citatum. Olymp. VII, 14. lin. 2. corrige *ex qua septem genuerit filios.* Olymp. VII, 86. pag. 390. lin. 5. pro vocula *ὄρι* scribendum *ὄνός*. Olymp. VIII, 39. lin. 2. extr. scribe *καβαίνων,* et paulo post pag. 394. lin. 3. a fine corrige *Vs. 54.* ubi est *Vs. 58.* Olymp. VIII, 59. lin. 5. extr. ubi est *ὄμως,* scribe *ὄμως,* et Olymp. VIII, 60. lin. 10. lege *qui non vicerunt.* Olymp. IX, 56. pag. 400. lin. 13. legendum *interpolatus.* Olymp. XII, 20. falso dixi Beckium recepisse lectionem *ἐκ Πυθῶνος.* Olymp. XIII, 78. lin. 15. scribe *longa admissa esset,* ubi *perperam brevis.* Olymp. XIII, 109. pag. 428. lin. 4. reponendus numerus 59. ubi est 51. *Pyth. II, vs. 14.* pag. 443. lin. 35. dele haec: „*ὑποθέσσομαι vs. 84.*” Ibidem vs. 42. lin. 4. legendum *Pyth. IX, 87.* et *Pyth. II, 57.* lin. 16. quod fit largitione. *Pyth. II,* pag. 451. lin. 30. scribe *Vs. 82.* Ad *Pyth. IV,* pag. 460. lin. 13. emenda *Ἀχίρροντι,* et *Pyth. IV, 258.* pag. 471. linea a fine tertia vocem *querqui* substitue *robore.* *Pyth. V,* 98 sqq. pag. 481. linea a fine duodecima *τεῶ* scribendum pro *θεῶ.* *Pyth. IX, 32.* lin. 7. corrige *μὲν ἀνθρώπων,* ubi habetur *μὲν ἀρχά.* Nem. III, pag. 517. in descriptione metri epodorum vs. 3. ultima pars metri vitium traxit: nam pro $\underline{\cup} \cup \cup \cup$ debet esse $\underline{\cup} \cup \cup \cup \cup$. Nem. IV, 49. male dixi *Εὐξενον* de Ponto non in usu esse, quod aliquoties offerunt tragici; ceterum vera lectio est *Εὐξείνω.* Ibidem vs. 77. lin. 9. erravi, quod feminino *σά* Pindarum non uti dixi; contrarius est locus Olymp. V, 4. Idem error commissus est ad Isthm. VI, 50. Notabis tamen Olymp. V, 4. Pindarum scribere noluisse *τὰν τεῶν,* contracta voce altera, ne ingratus admitteretur sonus. Nem. V, 53. pag. 530. lin. 8. adde *τριπλόαν* esse in Romana editione. Nem. VI, pag. 533. lin. 8. pro *ἔργ.* scribe *ἔργ.* Mox Nem. VI, 37. lin. 6. in fragmento, quod olim in Encomiis ferebatur, nunc primo Hymno vindicatum, maiuscula littera exhibendum *Μέλλαν;* ibidem lin. 7. *Ἥρη* dativus esse debet. Deinde Nem. VI, 102. lin. 4. pro *anacrusi* scribe *cum crasi.* Nem. X, pag. 553. lin. 22. scribe *Non.* Nem. X, pag. 555. lin. 15. a fine repone *Vs. 64.* et pag. 556. lin. 6. pro *arsi* lege *thesi.* Nem. XI, 9. pag. 557. lin. 5. a fine scribe *δυωδεκάμνηνον.* Isthm. VI, 50. erratum esse in forma *σαίς* et similibus Pindaro abiudicandis paulo ante monui. Postremo lepide ipsam *Tomi prioris appendicem* invasit error pag. 580. lin. 6. ubi corrige *paucos.* Quod superest, per universum priorem tomum ubi fragmenta Pindari respiciuntur, sponte patet non nostram afferri editionem sed Heynianam, quod aliter institui non potuit: quae tamen ubi in nostra collectione quaerenda sint, Index vocabulorum Graecorum docet; nisi quod aliquoties mutata lectio minus attentum fallere poterit, ut Metr. Pind. p. 310. ex fragmento affertur *τί ἔλπεται,* ubi nunc repositum *τί δ' ἔλπεται.* Sed haec enumerare singillatim non est operae pretium: verumtamen in commentariis perpetuis cavi, ne ad aliam praeter nostram fragmentorum collectionem provocaretur.

Tomi secundi in Praefatione quod pag. XXII. Suidae corrupta verba secutus Philochorus dixi iuvenem fuisse, quo tempore Eratosthenes esset senex, id ita corrigendum est, ut Eratosthenes iuvenis fuerit quum Philochorus senex: id quod egregie evicit Editor Fragmentorum Philochori p. 269. Ibidem pag. XXVIII. lin. 20. scribe *Olymp. XIII, 74.* In *Scholiis,* quorum plagulae iuvenem accuratissimae doctrinae, *Christianum Fridericum Neue,* qui tum apud nos litteris operam dabat, emen-

datorem nactae sunt, paucissima deprehenderis typhotetae vitia: quae deinceps corrigo, magna ex parte absoluta demum editione, quo pacto restituenda essent, deprehendi. Olymp. I, 13. lin. 5. corrige: *οἶονε περιγράφεται*, ubi vulgo *οἶον εἰπεῖν γράφεται*. Olymp. II, 18. linea scholii ultima adde notam *Pet.* Ibidem ad vs. 48. pag. 67. linea Scholiorum a fine quinta pro inepto *φιλόλογοι δὲ Ἀθηναῖοι* reponere *φιλεῖ δὲ Ἀθηναῖοι*. Item Olymp. II, 53. lin. 3. novum scholium incipere: *§ ἡμέτερά δὲ ἡσύχιος ἡ τοῦ θανάτου* etc. Olymp. III, 19. pag. 94. lin. 1. scribendum *Ἀπιν* flexo accentu; Olymp. III, 33. altera lacuna certa emendatione sic explenda: *ὁ τὰ περὶ Ἡλελων συντάξας*. Olymp. III, 46. scribe *Ἀμαζόνες* paroxytonum. In notulis ad Schol. Olymp. V. pag. 118. lin. 5. legendum *schol. Olymp. VI. init.* Olymp. VI, 120. lin. 2. reponere nominativum *αὐδαιμονία*. Olymp. IX, 12. p. 209. lin. extr. pro voce *ἄκαιρον* Boissonadus ad Herodian. Epimer. p. 283. recte correxit *ἄκυρον*. Notata Graeca, quae p. 253 sq. ad Olymp. XI, 84. edita sunt, pertinent ad vs. 92. p. 255. In scholiis ad Olymp. XIV. inscr. linea decima reponere *Μινύου* paroxytonum, etsi talia in scholiis passim de industria retinui, non id quod probò secutus sed librorum fidem. Olymp. XIV, 31. extr. sic interpungendum: *ἦτοι στεφάνοις ἐπαίρουσι τοὺς στεφανουμένους οἷα περὶοῖς, πυδῖμων αἰθλων*. Pyth. III, 27. pag. 330. lin. 1. lege maiuscula littera *Σὺν κούροις καὶ κόραις*. Pyth. III, 104. corruptum *ὁ δὲ ἄπυρος* muta sic: *ὁ διάπυρος*. Pyth. IV, 14. ad memorabilia Hieroclis verba de Cyrenis, *κῆσθαι τὴν πόλιν ἐπὶ λόφου μακροειδοῦς λευκογείου*, quibus veram illius loci interpretationem contineri Explicatt. p. 267. tacitus agnovi, cf. Schol. Callim. in Apoll. 76. qui *ἀσβέτου* s. calcis iniecta mentione addit: *τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος*. Ceterum de Cyrenarum situ, et maxime de fonte, de quo Explicatt. p. 282. dixi, conferri meretur Le Maire in Pauli Lucae Itin. Graec. Asiae min. Maced. et Africae T. II. p. 88 sqq. Pyth. V, 121. lin. 3. post *ἀπαλέξουσιν τῶν φαλῶν* distingue plena interpunctione, et deinceps novam incipe notam: *§ τὰς δὲ πομπὰς* etc. Nem. X, 17. lin. 3. dele punctum post *μολών*. Nem. XI, 28. pag. 512. lin. 1. scribe *διατεθείσας*. Ibidem vs. 55. lin. 3. sine causa post *μυγάλα* dele vi rs: illud igitur postliminio reducas velim, praesertim quum idem apud Pindarum ipsum sit. Isthm. II, 28. lin. 10. lege *Θήρωνι*: in aliquot certe exemplaribus video esse *Θήρων*. Isthm. IV, 60. lin. 4. corrige accentum *Σαλαμῆς*. Haec hactenus. Sed in hac quoque operis parte siqua praeter ea, quae in ultima pagina notabuntur, vitia deprehenduntur, venia dabitur et nostrae et communi hominum imbecillitati atque huic litterarum generi erroribus, si quod aliud, innumeris obnoxio: in quo dum occupatus sum, magis indies intelligo nihil posse mediocriter perfectum elaborari, librosque in illo non optimos esse qui vitiis liberi sint, sed qui plurima bona contineant. In longo autem opere quo plura considerata veniunt, eo minus cavere falsa queunt: ut non male mihi Callimachus dixisse videatur, magnum librum magno malo parem esse. Praeterea, ut scito Lobeckii verbo utar, vereor ne uni et alteri brevitatis poenas dem: qui quidem nuper in exemplis sane mirificis viderim multos lectores adeo negligentes esse, ut vel ea, quae copiosius exposueris, contraria prorsus ratione accipiant.

Superest ut *varias lectiones ex libris Neapolitanis* ab *Ahlwardto* publici iuris factas colligam, nonnisi ubi opus videatur, aliquot verbis additis. Quibus sub unum conspectum positus iudicari poterit, quam illi libri fidem habeant. *Olymp. I, 3. γαρύειν*. 28. *βροτῶν γρήνας ὑπὲρ τοὶ ἀλαθῇ φάνειν*, lectio conflata ex glossemate *γρήνας* et antiqua scriptura *φάνειν* alieno loco intrusa, mutato *τὸν* in *τοὶ*, quo nihil incommo-

πονται ἑσλοί, ex interpolatione nata neque ulla ratione tolerabilis. III, 19. ἄλσιν p. ἄλσει, speciose, non vere; interpolatio est docti Graeci, qui ex Eustathio vel Gregorio Corinthio didicerat αἰτεῖ esse ἐνδιατήματι, et ap. Etym. M. ἄλσιν viderat dici τὴν αὔξησιν. VI, 62. μετᾱλλάξεν τέ νιν. VII, 11. 12. ἀδυμελεῖ δ' ἁμᾶ ἐν φόρμῳ, portentosa lectio inde nata, quod δ' ἁμα μὲν duplici particula ferri non potuit, Grammatico non vidente θαμὰ scribendum esse et μὲν ac τέ sibi respondere: v. nott. critt. VIII, 17. Κρονίῳ, memorabilis lectio interpolationem arguens ad antistrophas factam, ita ut spondeo responderet dactylus, qui admitti non potest. 38. οἱ δύο καδδέπεσον: Grammaticus formam κάπετον vel κάππετον, quae in libris est, expellere volebat. Vs. seq. habetur αὐθι τ' αἶ. quo non opus. IX, 41. καὶ τὸ κομπᾶσαι π. κ. Corrector scripsit κομπᾶσαι, ut media syllaba ob stropharum plurimas brevis fieret; cf. modo crisin nostram ad Olymp. IX, 71. κομπᾶσαι vel dialecti nomine laborat. Vulgatam καυχᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν, ex hoc ipso loco ut Pindaricam profert Antiaticistica Bekkeri p. 102. 120. Αἰάντος ἐν τε δαῖδ' ὅς 'Ἠλ. turpissima interpolatio ad removendam dictionem satis notam Αἰάντεον βωμόν 'Ἠλιάδα. XI, 21. δὲ ἐκφύνη. 67. σταδίου et εὐδὴν τόνον, pulchre et vere opinor. 68. τρέχον γόνος Λικυμνίου, mire. 85. Ζηνός, hoc quoque ex interpolatione, ut pro iambo Διός γ' ab aliis reposito certe tempore par trochaeus appareret. XIII, 10. Τῆριος κόρον, pulcherrimum interpolationis stultissimae exemplum; deinde θρασύθυμον, quae lectio aliunde nota. 59. σφετέρου ἐκ πατρ. manifesta interpolatio; cf. nott. critt. p. 418 sqq. 73. καὶ ὥστε, ex interpolatione. 103. ὅσα ἐν Ἀρκασίῳ ὄσον, hoc quoque haud dubie ex interpolatione. 105. Πελλάνα καί, ex eodem insano interpolandi studio, quod Πύλλανα ultima brevi dici metricis ignoraret: cf. nott. critt. p. 389. et Comment. ad Olymp. VII, 86. Postremo XIV, 11. καὶ Πύθιον, inepte. Mox Pyth. I, 56. οὐτως 'Ιεράνι τις ὄρη. Θεῶν. 69. Ζεῦ, σὺν τῷ κεν, utrumque ex interpolatione: in priori offenderat θεὸς monosyllabum; in altero videtur criticus σὺν τοι pro σὺν σοὶ accepisse, atque ideo illud τοι eiecisse. II, 36. ποτ' ἐκείνον ἔκοντ' et ποτὶ κινόν ἔκοντ', in quo sane ποτὶ κινόν latere videtur: neque tamen hac lectione, quam Grammatico deberi non dubito, praecipua tollitur difficultas, quae est in iambo ἔκοντ'. 49. θεὸς πᾶν ἐπ' ἔλπ. prorsus imperita mutatio metrici, qui ἅπαν nesciret pyrrhichium esse. 76. κακαγοριᾶν p. διαβολιᾶν, manifesta interpolatio ex vs. 53. petita, quia metricus nesciebat διὰβολιᾶν recte habere. 82. πρὸς et πρὸς ἅπαντας ἅπαν; scilicet ne esset ἄγαν, quod vulgo erat, ineptum vocabulum per syncopam criticus finxit ἅπαν, hoc est ἅπᾱταν: cf. geminum πάρασι Olymp. VI, 18. a Grammaticis fictum. III, 36. πολλὰν δ' ὄρει. 80. ἐπίσταται μαθάν, lectio interpolata, aut quod quum ἐπίστα in ἐπίστασαι transisset, metro succurrere aut quod insolentior formam ἐπίστα loco movere Grammaticus voluit. IV, 5. Πυθία p. ἱέρα α. ἱέρα; interpolatio metrica prorsus impudens. 56. οἱ p. ἐν. 150. πλοῦτον λιπαίνων, manifesta metrici correctio. 184. ἡμῖθεοισὶν γε πόθον ἐνδ. turpissima correctio. V, 42. ἀθέσσάν τοι μ. Hoc loco metricus suo se indicio prodit apertissime; est idem ille vir, qui etiam Olymp. I, 28. istud τοι infersit, utroque loco ut metro succurreret. Tertium huiusmodi interpolationis exemplum illato τοι factae metri causa v. in nott. critt. ad Nem. III, 72. In eodem carmine Pythio 104. χρυσάορα θεὸν ἀπύειν, eiecto Φοῖβον, quod metricus nesciret χρυσάορα trisyllabum esse. VI, 4. χθονὸς ἐς ναὸν ἱὸν οὐχόμενοι, correctio metrici, quam vel structura inconcinna prodit. 24. παῖδ' ἐόν, quo non opus. VII, 10. Ἀπόλλων, τοι, manifeste a metrico profectum. Item sequentes hae lectiones ex metrica interpolatione natae sunt: VIII, 42. Θῆβαις γόνους; ita enim haud dubie habent illi libri (cf. similem eiusdem hominis correctionem Olymp. XI, 68.);

84. *νῆκαις τρισὶν γ'* (cf. nott. critt. vs. 84. 105.); IX, 91. *ἀναμένονται* et *ἀεὶ ἄμυναται*, duplex eiusdem loci correctio: tertiam aliunde notam habemus *ἐπιμένονται*: veteres autem legerant *αἱ μένονται*, v. nott. critt. Alius generis est IX, 122. *ἄνδρα γραμμὰ ποτὶ*, quod merum videtur vitium; vitii enim illos libros scaterere ex Ahlwardti Praefatione probabile fit. Interpolantis sunt X, 28. *βρότεια ἔθνεα*, correctio ob ἀπτόμεσθα facta, 69. *ἀδελφεοὺς καὶ ἐπ.* XI, 47. *Ὀλυμπία γ'*, 54. *σφονεροὺς δ' ἄμυνον ἄται*, ubi vel imperfectum correctionem arguit, quod etiam de illo *κῆατο* vs. 57. censeo, ubi libri illi habere dicuntur *μέλινα δὲ ἐσχ. καλλ. θάν. κῆατο*: in quo *κῆατο* metri causa assumptum. XII, 31. *ἀέλιτοις ἐμβαλῶν*, de metrici interpolatione. Sed quo longius procedo, correctoris levitatem et impudentiam magis miror et indignor, ut Nem. I, 13. *νῦν γε πόρ' ἀγλ.* pro quo in iisdem etiam libris dicitur esse *νῦν γ' ἔγειρ'*, hoc quoque ex interpolatione: sed volebat criticus *νῦν γ' ἔγειρ'*. 68. *ῥίπαις, τέκνον τῶν φ.* quod quomodo natum sit, varie explicari potest; interpolatori tamen id debi non dubito; quod apertissimum in vs. 69. *ἐν εἰράνᾳ χρόνον ἐν σχερῶ αἰεὶ ἄπαντ'* 70. *ἀσυχίαν καμάτων μεγ. ποιῖν*. II, 12. *μὴ Ἰλαρίωνα τῆς νείσθαι*, interpolatio ideo facta, quod *Ἰλαρίωνα* esse quadrisyllabum non intelligeret. Cf. nott. critt. et Comm. Ibidem 19. *πίτρα θεοῦ p. Παρνασσῶ*, inepta lectio, male expleta lacuna, quum excidisset *Παρνασσῶ*. Nam *πίτρα θεοῦ* non unus locus dici potuit; nunc autem Pytho accuratius designanda erat. III, 10. pro *δ' οὐρανῷ* habetur *δουνύλαφ* et *δωννόσφ*, in quibus librariorum vitiiis tanto minus haerendum, quo clarius est antiquam lectionem solam esse *οὐρανῷ*, quam, ne de Schol. Eurip. dicam, Aristarchus et Ammonius habuerint: v. Schol. et nott. critt. Ibidem 47. *ἐπείκει χρόνον*, ut conieci. IV, 17. *Κλεωναίου ἡδ' ἀπ' ἀγ.* turpissima metrici-interpolatio, quam operae pretium est tribus verbis illustrare. Quippe Grammaticus ut versus mensura, quam iambicam putabat (v. Schol. metr.), haec esset, $\bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup} \bar{\cup}$, vocis *Κλεωναίου* duas priores syllabas contraxit, et pro *τ'* intulit *ἡδ'*, ut ultima in *Κλεωναίου* corripere: quamquam ne hoc quidem fieri potest. Idem accidit vs. 49. ubi correctum est *Εὐξέινφ*. V, 7. *ἥρωας ἐκ δὲ Κρόνου καὶ*, 37. *γαμβρόν Ποσειδάωνα οἱ πείδων*, 43. *μεταῖξαν ἅντα*, haec omnia in eodem strophae loco. *Μεταῖξαν ἅντα* criticus scripsit, ne construeretur *μεταῖξαντα ἔθνος*; in quo eundem tenes hominem, qui Pyth. X, 28. *repositus βρότεια ἔθνεα*: videtur tamen ille *μεταῖξαν* voluisse: alii dederant *μεταῖξας*, v. nott. critt. Ceterum *αἰύσειν* primam producere vel scriptura *αἰύσειν* docet et tot Homeri, Apollonii Rhodii, aliorum exempla. VI, 62. *Ἀλκιμίδας, τό γ' ἐπάρκειας κλειτᾷ γενεᾷ*, hoc quoque credo ex correctione temeraria. VII, 37. *ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλάναντες*: *πλάναντες* metrici correctio est ad removendum *πλαγχθέντες* facta: quod sicui confidentius pronunciare videbor, cogitet modo Pindarum non dicere potuisse *πλάναντες*, debuisse *πλάνητες*, cui *Φίρης Φέρητος*, non *Φέρας*, item *λέβης λέβητος*, *Μαγνης*, *Ἀραρηῖδοι*, *Μέδης* dictum fuerit: nec quidquam promoveris, si aut ad verbum *πλανᾶν* aut ad formam *φιλότας* et similes provocaveris, aut ad vocem *ἰσθᾶς*, quam ipsam ut singularem notaverat Herodianus: v. Explicatt. p. 271. Immo insudita credo Graecis fuisse *πλάνας*, *λέβας*, *κῆλας*, *Φάνας* et talia: sed omnia haec nomina, quae a verbis non derivantur, servant litteram H, etiam ubi verbalia affinia, ut *πλανάτας*, Dorismum recipiunt. Addo *πλάνητες*, non *πλάναντες*, esse in cantico ap. Eurip. Iphig. T. 416. Nec vero in illa Neapolitana lectione licet statim pro lubitu corrigere *πλανητες*. VII, 70. *δυνύω*. 78. *κυλλᾷ κρόκον ἐν τῇ λ.* metrici interpolatio sensu plane carens, quia *κρόκος* non potest *κολλᾶσθαι*, eaque ideo facta, ut *χρόσον* satis aliunde firmatum eiceretur. VIII, 42. *ἐντὶ p. αἰδρωῶν*. IX, 29. *ἔγχ. τάνδε ζωᾶς περί καὶ θαν.* 34. *ὑπαψις ὦν*, male. X, 5. *Αἴγ.*

κατήκισθεν ἄστεα παλάμαις Ἐπάφου. 15. ἔναρην ἦτοι οἶ: metricus voluit ἔναρ, et ἦτοι οἶ dactylum pro spondeo male posuit, ut Olymp. VIII, 17. Nem. XI, 16. libri Neapolitani dicuntur id dare, quod ego coniecerim, nescio quid. 18. ἐπέων αἰδαῖς et ἐπεῖων αἰδεῖν: alterum, in quo scribe ἔπισσιν, manifesta est metrici interpolatio nullo modo tolerabilis, ob ignoratam vocis αἰδαῖς mensuram facta; de priori quid dicam haere, nisi quod nihil est. 40. pro πάσας ἐτέων περιόδοις habetur π. ἐτέων ὁδοῖς et πάντεσσι ἐτέων κύκλοις; de posteriori facile iudicium. Περιοδοῖς quum non intelligeretur esse περιόδοις (v. nott. critt. p. 376. et ad Fragm. inc. 23.), factum est ut coniiiceretur πάντεσσι ἐτέων κύκλοις, pro ultimo dactylo perperam admissio spondeo.

Prins ὁδοῖς natum videtur ex περιόδοις, omittente librario vocem περι, quae tanquam vitiosa punctis transfixa erat. Isthm. I, 6. εἰξον, ὦ Φοιβηΐδας, 25. λιθῖνοις ὁπόσοις δίσκοις: quae post tot insignia interpolationis specimina quis vera iudicabit nisi levis aliquis et imperitus? Immo satis liquet ὦ Φοιβηΐδας scriptum esse, ut expelleretur crasis ὦ πολλωνιάς, praesertim si, quod vero non absimile, in libro eo, ex quo hi codices transformati sunt, legeretur ὦ Ἀπολλωνιάς: ea verò interpolatio eo minus est elegans, quum sequente versu recurat Φοῖβον; quamquam hoc non caret exemplis. Iam alterum ὁπόσοις metrico et ipsum debetur, qui ὁπόες videret numeris non convenire: ὁπόες esse antiquam lectionem potest ex corruptis quamvis Tryphonis et Ammonii locis colligi. II, 9. τό γ' Ἀργεῖου: exciderat τό ab Heynio additum; id addidit etiam ille corrector, sed expulit crasin τῶργεῖου. 10. ἀλαθείας θείας ἄγχ. male me iudice sartā lacunā. III, 24. ἐπαιγέων, hoc est ut videtur ἐπαιγέων, pulchra lectio etsi metrici interpolantis, qui nesciret ἐπαύσων recte habere. Addo apud Homerum Odys. ο, 293. ubi ex Aristarchi editione habetur ἐπαιγέοντα, Aristophanem habuisse ἐπαύσονται. IV, 6. ἀνασσα, etiam hic pulsa crasi. 10. ἐθείας. 37. Πολυδύκης, quod et ipsum ob horum codicum indolem interpolanti metrico tribuendum, quum praesertim Schol. vet. genitivum agnoscat. VI, 27. πρὸς φίλλας, male. 28. λοιγὸν ἀμύνων ἀντὶ ἀντίω στρατῷ, et λοιγὸν ἀμύνων αὐτ' ἐναντίω στρατῷ. In altero voluntaria immutatio aperta est; ad prius annoto, in tam paucis lectionibus ter eiusmodi repetitionem deprehendi, qualis hoc loco ἀντὶ ἀντίω, Isthm. II, 10. ἀλαθείας θείας, Nem. V, 43. μετάρξαν ἄντα: quae nec Pindaro nec librario deberi videntur, sed critico, qui hac ratione sananda codicum vitia putaret. 33. Οἰκλῆος τε παῖδ', omnino memorabilis lectio, quae quomodo nata sit, non video. 44. ὁ δὲ περ. VII, 9. 10. κεφαλὰς ἔτρεψε Ταντάλου γε πᾶρα λίθον τις ἄμμι θ. verbis turpissime traiectis. 35. Διὸς γ' ἐν ἄδ. quod vel ob istud γε de interpolatione suspectum est. 37. καὶ Ἀρεῖ χείρας ἐν. manifesta interpolatio metri causa facta; criticus voluit χείρας, quod neglexit librarius. 63. κεκαδήσαι, γεραιρέμιν τ', ὅς, interpolatio adeo inconsulta, ut vel τ' in θ' immutaret criticus oblitus fuerit. Quippe scripsit κεκαδήσαι γεραιρέμιν τ', ut metro succurreret laboranti: legebatur enim γεράρα τέ μιν: itaque hanc mensuram reposuit — — — γεραιρέμιν τ', quae esset pro hac — — — — —. Haec quum Neapolitanorum librorum sit ratio et indoles, quam siquis in crisi Pindarica vel mediocriter exercitatus sit, non agnoscere non potest, eam illi libri utilitatem potissimum praestant, quam mihi Mosc. B. maxime et in multis locis Par. B. praestiterunt, ut historia textus et critici studii in Pindaro positi, quam alibi tractabo, cognoscatur; quamobrem optanda eorum collatio accuratior est, siquis praesertim simul investigare possit, cui Graecorum hae debeantur correctiones. Nam alia prorsus librorum familia est atque illa, ex qua Mosc. B. et Par. B. ac ceteri interpolatorum sunt; unde lectiones plurimas plane novas et singulares esse vides: neque inductus ille homo

fuit, qui has coniecturas molitus est. Nunc quidem nihil hac de re certius proponi potest, quod quinam Neapoli codices Pindari asserventur, nescimus: nullus enim, quantum scio, librorum Graecorum in bibliothecis Neapolitanis custoditorum catalogus prodiiit, nisi quem Harlesius edidit in Fabric. Bibl. Gr. T. V, p. 774 sqq. (cf. T. IV. Praef. p. VIII sq.), ubi duo tantum regiae bibliothecae libri commemorantur, alter num. 23. continens Olympia cum glossis interlinearibus, Claudii Ptolemaei *Καπόν* et vitam Homeri Herodoto tributam, chartacens Saec. XV.; alter num. 103. qui complectitur Hesiodi Opera et Dies cum glossis interlinearibus, scholiis marginalibus, Manuelis Moschopuli commentario, et Pindari Olympia cum glossis interlinearibus et scholiis marginalibus, chartaceus, ut fertur Saec. XIV. Sed Ahlwardtiani libri etiam Pythia, Nemea, Isthmia comprehendunt. Hoc tamen te scire iam nunc oportet, Bekkerum nostrum, codicum aestimatorem peritissimum, fere centum codices Neapolitanos examinasse neque ullum, quem conferret, dignum iudicasse: fere cunctos enim, qui in illa bibliotheca sunt, Graecos codices saeculo XVI. scriptos esse iussu Farnesiano, affirmat. Unde facile conicias, eorum, qui saeculo XV. in Italiam profugerant, Graecorum aliquem novitias istas invenisse lectiones. Simul quum illi libri paucissima praebeant, quae non ex critici correctione repetenda sint, atque hinc etiam cetera suspecta reddantur, intelligitur nullam facile inde lectionem recipiendam esse, nisi adeo sit probabilis, ut vel sine libro reponenda fuerit. Haec illis proposui, qui varias lectiones non singillatim indicare conueverint, sed collatas cum aliorum librorum scriptura secundum codicum classes et textus, quae tentatae sunt, recensione digerere atque ex indicibus criticis de fide librorum sententiam ferre didicerint: Ahlwardt non miror codices istos verba dedisse, atque eum istorum lectiones maximam partem veras vel ad verum proxime accedentes, pristinas autem pro vitiiis vel pro glossematis habuisse: eique me rem apertam haud persuasurum facile sentio.

Haec scripseram aetate anni superioris, antequam prooemium huius partis typis exprimeretur. Interim idem ille Ahlwardt vel amicus eius ex Diatribae diario „Literarisches Conversationsblatt” num. 134. a. 1821. contra I. H. Vossium, senem de litteris eximie meritum inserta copiam nobis fecit perspicendi, quid esset quod me iste falsi accusaret. Nempe ista criminatio iam eo redit, falsum esse, quod dixerim Vossium primum fuisse qui vocabula dissecari noluerit: etenim Vossii librum de mensura syllabarum a. 1802. editum esse, sed Ahlwardti commentationem, in qua de ea re dicatur, a. 1801. esse in lucem emissam. Vah callidum argumentum! Ego Vossium auctorem eius rei dixi, quod a Vossio rem Ahlwardtum accepisse compereram, ut eodem loco notavi: nec quidquam apud eum, qui quis novae doctrinae auctor sit, spectare voluerit, id discrimen valebit, quod Vossius raram vocabulorum divisionem, Ahlwardtus nullam admittit. Mihi nunc sufficit I. H. Vossii brevem commentationem in Ephemeridibus Ienensibus a. 1821. Int. Bl. num. 41. excusam hoc loco addere, una omissa notula, quae non ad rem sed ad personas, tum meam tum aliorum pertinet: ex ea enim commentatione et quid Vossio debuerit Ahlwardtus, et me de ea re verissime scripsisse patet. Accipe igitur ipsa Vossii verba.

Ueber die Anordnung Pindarischer Chorreigen.

„Im Sommer 1784 ward ich durch ein Gespräch mit dem denkenden Tonkünstler Schulz, meinem Gast auf mehrere Wochen, und dem tonkundigen Dichter Ger-

„*stenberg* veranlaßt, meine Gedanken über Hexameter, lyrische Strofen und größere „Chorreigen, sorgfältiger für gemeinschaftliche Berathung zu entwickeln. So oft ich „*Schulz* wieder sah, war hierüber warmes Gespräch, besonders als er den Sommer 1795 „in Eutin verlebte. Aus den versuchten Aufsätzen gab ich einiges vom Hexameter „in der Vorrede zu *Virgil's Landbau* 1789, so wie *Klopstock* nach mehreren Aende- „rungen es gebilligt. Nachfolgende Verstimmung des Ehrwürdigen, von welchem „alles Verdienst der Deutschen in Eurythmie und Versbildung ausgeht, dämpfte den „Muth zu einer vollständigen deutschen Metrik. Nur Umrisse der berühmtesten Vers- „arten wurden, nebst einer *Zeitmessung der deutschen Sprache*, im Jahr 1802 meinen „Lyrischen Gedichten angehängt.

„Unser Zweck war nicht dürre Gelehrsamkeit, sondern Auffrischung der rhy- „mischen Kunst, wodurch bei den geistreichen Griechen, und selbst bei unseren Vor- „fahren, solange fröhliche Volksfeste geehrt wurden, die Poesie in schönem Verein „mit Musik und Orchestik wohlthätig war. „Wir nahmen uns vor (*Fofs* und *Schulz*), „vom leichten Volksreigen, der noch in der Nähe des von *Schulz* (1789) gesetzten Pflingst- „reihens bliebe, zum höheren Chortanze fortzugehen, und, in Verbindung mit einem „sinnvollen Balletmeister (Kopenhagens), uns allmählich zu der ausgestorbenen Kunst „des pindarischen und sophokleischen Chors hinaufzuschwingen.“ Dies schrieb ich „im Jahr 1800 als Anmerkung zu einem der leichteren Versuche vom Jahr 1794, „Lyr. Ged. IV, 25. S. 310. Und folgendes bei der *Braut am Gestade* V, 8. „Nach „der Abrede mit *Schulz*, suchte ich diesmal durch Anwendung feierlicherer Rhythmen „das Gefühl meiner Landsleute dem pindarischen Eidos vorzubereiten.“

„Gesang war ursprünglich kein eiteles Tongekräusel zur Ergetzung des Ohrs, „und Tanz kein zweckloses Hüpfen und Umherwalzen. Jener war der leidenschaft- „lichen Rede gesteigerter Tonausdruck; dieser die veredelte Geberde des Empfin- „denden in Tragung des Leibes und des Hauptes, in Handschwingungen und Fuß- „tritt: beide durch Kunst gemäfsiget und geordnet. Wort, Gesang und Tanz füg- „ten sich, ein harmonisches Ganzes, in die Verhältnisse einer rhythmischen Periode, „die dem Stoff mit ernstvoller oder heftiger Bewegung entsprach.

„Pindar's Eidos läßt zwei Chorreigen sich antworten und im Gesamtchor endi- „gen. Der erste Reigen demnach muß in seiner Strofe den Gedanken abrunden „zum vollkommenen Schluß. Aber der zweite kann in der Gegenstrofe den geschlos- „senen Gedanken, wie unvollendet, wieder aufnehmen, und erweitern durch sinn- „schweren Zusaz. Den eigenen Gedanken darf er in stürmischer Begeisterung gleich- „sam hinüberströmen in den Gesamtchor, wo die erste mitbegeisterte Schaar ein- „stimmt, den erwarteten Schluß kräftiger auszubeln. *Schulz* wünschte sich ähnlich „angeordnete Chorlieder für den Kirchengesang; wenn z. B. der erste Chor schlosse: „*Da erbarmte sich Gott!* Und der zweite fortgehend antworte: *Der Vater! Der* „*Lichtschaffer aus Finsterniß!* Oder wenn der zweite Chor den Schluß seiner Ge- „genstrofe: *Wir erheben mit Dank —!* vollendete im Tutti des Nachgesangs: *Den* „*Ewigvater und den Lichtschaffenden Sohn!* unter dem zujauchzenden Halte des er- „sten Chorreigens.

„Jede der beiden Wechselstrofen ist, wie der angeschlossene Gesamtchor, eine „rhythmische Periode, die, gleich den kleineren Strofen der Lyriker, aus mehreren „Gliedern und Abschnitten besteht. Die kurzgliedrigen Strofen der Saffo, des Al- „kaios und andere sind, bei richtigem Vortrage des Lesers oder Sängers, fast so leicht, „als der Hexameter, durch bloßes Gehör zu fassen. Nicht so Pindars weitschichtiger

„Strofenbau. Hier muß die rhythmische Riesenperiode, um in Verständniß und Gefühl einzugehn, nicht nur das Ohr mit den kräftigsten Tönen des scharf gemessenen Chorgesangs, sondern zugleich das Auge mit des prachtvollen Reigens taktmäßigen Tanzbewegungen ansprechen. Ein Enträzeler des alten Kunstwerkes muß durch die ewigen Elemente des Zeitverhaltes sich hinaufarbeiten zum Höchsten, was rhythmische Kunst vermag; mit kundigem Geist und regsamer Fantasie muß er, als wär' es in Olympia, horchen und schau; sein innerer Sinn muß, gleich dem Musiker und dem Tanzmeister, Ungehörtes und Ungesehenes vom Blatte lesen.

„Einer Chorstrofe rhythmischer Satz ist ähnlich einem Tanzstücke von drei oder vier Theilen: jeder vorangehende Theil schließt unvollkommen, der letzte endigt in dem Grundton. Fast eben so wird die große rhythmische Periode in Kola getheilt durch bestimmte Schlusssälle, da die ersten nur Halt machen, und der letzte ausgeht. Die kleine Strofe der Lyriker hat Kola von einem Verse, die große Chorstrofe von mehreren. Wiederum hat ein rhythmisches Kolon dort, so kurz, es auch ist, gewöhnlich zwei Kommata, in welche ein Abschnitt den Vers zerlegt; wogegen das lange Kolon der Chorstrofe natürlich mehrere, durch Abschnitte trennbare Kommata von ganzen Versen umfassen muß.

„In den lyrischen Strophen, wie Horaz sie bildete, sind die Abschnitte so einkörmig, daß man die Kommata, etwa für ein lilliputisches Format, in besondere Zeilen absetzen könnte: *Iam satis terris | nivis atque dirae — Dissolve frigus, | ligna super foco — Nullam, Vare, sacra | vite prius | severis arborem.* Selten würde durch solche gleichförmige Absetzung ein Wort gebrochen: *Mercuri, facun | de nepos Atlantis — Arcanique fides | prodiga per | lucidior vitro.* Selten auch sehen wir ein Komma in ein anderes, des nämlichen oder des nächsten Kolons, sanft überfließen: *Dum longus inter | saeviat Ilion — Aurum inreptum, et | sic melius situm — Labitur ripa, | love non probante, u | xorius amnis — Grophe, non gemmis | neque purpura ve | nale, nec auro — Te greges centum | Siculaeque circum | mugiant vaccae; | tibi tollit hinni | tum apta quadrigis — Evinct ulmos; tum violaria, et | Myrtus, et omnis —.* Die äolischen Lyriker, weiß man, durften häufiger über die Ruhepunkte der Regel hinwegschweben, als Horaz vor seinem, noch auf Bave horchenden Zeitalter sich getraute.

„Was hier in des Einzelgesangs kleiner Strofe, das ungefähr geschah auch in der größeren des Chorreigens. Ihre langen, nicht aus Halbversen, sondern aus ganzen, oft mehreren, bestehenden Kommata beobachteten bald den gewöhnlichen Ruhepunkt, bald umspielten sie ihn frei nach künstlerischem Bedarf; der Abschnitt konnte verlegt werden, für kräftigeren Ausdruck, auch bloß für reizende Mannigfaltigkeit. Schon der gesangähnlich redende Hexameter, der regelmäsig im dritten Takt inne hält: *Arma virumque cano, | Troiae qui primus ab oris —*, darf zur Verhütung der Einkörmigkeit zwischendurch in den vierten hinübergehn: *Non rastos patietur humus, | non vinea falcem —*, noch mehr zu des Gedankens Erweiterung, und Verstärkung: *Terrasque tractusque maris | caelumque profundum.* Wollte man eine Reihe Hexameter für ein schmales Format nach dem Abschnitte zertheilen; der erste Theil hätte bald drittehalb Takte bald viertelhalb. So auch müßte man dem Lilliputer den saffischen Vers absetzen, am häufigsten, *Iam satis terris, | nach dem stehenden Abschnitte, manchmal nach dem verlegten, Mercuri facunde nepos, |* und anders.

„Eine so kleinliche Absetzung, zu leichterem Verständniß dieser Versarten

„könnte nur ein lilliputischer Geist verlangen. Aber die Kommata, in welche ein „pindarisches Kolon zerfällt, sind so groß, daß, die wandelbaren Abschnitte durch „Vereinzelung der Verse bemerkt zu sehn, auch ein Verskundiger wünschen darf. „Wer ein ganzes Komma in einer Zeile fortlaufen ließe, der miede scheinbar die „Wortbrechungen; so, wie wenn einer, dem gebrochenen *facun|de nepos* oder „*u|xorius* und *ve|nale* ausweichend, die ganze sapphische Strofe unabgesetzt im brei- „testen Folio ausbreitete. Wer dagegen Pindars lange Kommata durch veränderliche „Abschnitte zu zerlegen sich bequemt, der meidet nicht nur, sondern tilgt wirklich „die lästigen, sowohl Sinn als Verhalt störenden Wortbrechungen der Grammatiker. „Die wenigen nachbleibenden werden ähnlich seyn jenen kunstmäßigen Ausnahmen „bei Horaz, *prodiga per|lucidior vitro*, oder, *purpura ve|nale*, *nec auro: wo zwei* „Verstheile oder zwei verwandte Verse zusammenwachsen, nicht ohne rhythmische „Kraft, die der Deutsche lebendiger in der eigenen Sprache wahrnimmt, z. B. Sasse „der alt|rühmlichen Hansaburg! oder im Doppelverse: Anders nur dich, Gröfse- „ster! Engeln selbst Viel|namiger! nennend.

„Leicht genug, meinen wir, ist die Auflösung des Knotens; sie zu finden war „nicht sehr leicht. Man mußte die ganze rhythmische Kunst, vom Hexameter bis „zu den Höhen der Lyrik, wo das pindarische Eidos blüht, durchforschen und durch- „empfinden; kalte Beobachtung mußte sich erwärmen zu innigem Gefühle des Na- „türlichen, des Nothwendigen. Nie wäre der Bau des erhabenen Eidos mir klar ge- „worden ohne die lehrreichen und begeisternden Gespräche mit Schulz, der des „Rhythmus in Musik und Tanz, unter wenigen, Meister war, und den Tanzrhythmus „für die Seele der Musik erkannte. Ihm danken wir auch des Hexameters Vortrag „im Maß der ernsthaften Polonoise, welche je drei gerade Takte zusammenfaßt „(Zeitm. S. 181—2):

Ar-ma vi-rumque ca-no, Tro-ia-e qui primus ab o-ris —

Non rastros pa-ti-e-tur hu-mus, non vi-ne-a fal-cem.

„Durch Schulz angeregt prüfte der große Rhythmiker Fasch für sich selbst von neu- „em, und bestätigte. Vorher hatte Fr. Nicolai, auch er ein Musikforscher, nach Un- „terredungen mit älteren Tonkünstlern, worunter der Dichter Zachariä war, dem „Hexameter das nämliche Maß bestimmt.

„Etwa um den Anfang der neunziger Jahre kam ich zu der Ansicht, daß ein „Pindarischer Chor als eine große rhythmische Periode, theilbar in Kola und Kommata, „zu betrachten sei; und mancher Freund und Besuchende mit mir freuete sich der „neuen aus grammatischer Wildniß aufstrebenden Anordnung. Als der Graf Stolberg „im Jahr 1793 seine Reisebeschreibung für den Druck ausarbeitete, war dieser Stoff „unserer Gespräche so gewöhnlich, daß er ihn (III. S. 130—1.) wie Gemeingut gab, „und selbst den Kunsta Ausdruck, große rhythmische Periode, gefällig aufnahm. Im „Jahr 1802 ward das Wesentliche der neuen Ansicht, in der Zeitmessung S. 242—3. „den Mitforschenden vorgelegt, kurz und einfach.

„Aber was liegt an diesem Wann und Woher? Nichts geringeres, als der gute „Name des Mannes, der das Gefundene in der Zeitmessung für eigen ausgab.

„Herr *Ahlwardt* nimmt die Entdeckung als die seinige in Anspruch. Er habe ein Jahr vor der Zeitmessung, in dem „berühmten“ Programm von Ostern 1801, über die „gebrochenen Verse „sich lustig gemacht“, und die Bréchungen *alle* durchaus verworfen; „auf sein Programm habe die Zeitmessung hingewiesen, und den *Entdecker* aufgefordert zu „weiterer Ausführung. Dies behauptete er 1810 im Jen. Int. Bl. 31, und nachdrücklicher „1821 im Liter. Convers. Bl. N. 134.

„Wahr ist: *A.* verwarf dort *alle* Wortbrechungen bei *Pindar* und allen *Lyrikern*. Nur das Mittel sie wegzuschaffen hielt er zurück; nächstens wollte er es bekannt machen. Die Zeitmessung dagegen sprach ihr eigenes, nicht so heroisches Mittel aus, nämlich daß ein Chorreigen *Pindars*, als *große rhythmische Periode*, in Kola und veränderliche Kommata getheilt, *wenige* und untadelhafte Wortbrechungen behalte, gleich denen „in den Oden *Horazens* und der *Aeolier*. Dies Mittel gegen störende Wortbrechungen, „kunstverständige Anordnung der *großen rhythmischen Periode*, dies, dies war der eigentliche Fund, der etwas mehr als mechanisches Silbenzählen erforderte. Schon im Jahr 1793, „eh *A.* mit dem *Finder* in Berührung kam, hatte der *Graf Stolberg* das Kunstwort, *große rhythmische Periode*, im Gespräch aufgefaßt. In der Zeitmessung zuerst ward der Sinn des „Kunstwortes bestimmt, und als Mittel gegen unzulässige Wortbrechungen vorgeschlagen.

„Dem Vorschlage ward zugefügt: „Eine genauere Erörterung hoffen wir von *Ahlwardt*.“ Dies bezog sich auf das vorlaute Programm, und *A.* begriff das schonende Wort „sehr wohl. Es hieß verdolmetscht: Du zur Unzeit lustiger Freund hast das anvertraute Mittel gegen gesetzwidrige Wortbrechungen missverstanden und über Gebühr ausgelehnt. Vernimm es noch einmal Schwarz auf Weiss. Wir hoffen nun, du werdest es „nicht als Universalmittel missbrauchen, sondern die Fälle der Anwendbarkeit bestimmen durch genauere Erörterung.

„Hatte *A.* die entlehnte Idee, die er ausführen zu wollen ankündigte, in der That „ausgeführt; gern liesse man ihm stillschweigend die kleine Ehre der Erfindung. Aber „nicht nur das Entlehnte verunstalten, sondern den Eigner selbst der Entwendung beschuldigen, ja ihn als Doppelten, als Heimtückischen behandeln: wie konnte der Mann sich „so weit vergehn an einem, dem er keine Beleidigung vorwerfen kann? den er, noch im „letzten Briefe von 1816, als seinen „Wohlthäter und Freund“, mit innigster Liebe, mit „unauslöschlicher Dankbarkeit, zu verehren bekennt?

„Gegen den nun, weil er die Rolle des Entwenders ablehnt, ruft der dankbare Verehrer alle Furien der Rachsucht auf, und schließt sich an dessen ergrimten Feind, den „giftigen Sachwalter einer geheim wirkenden Macht.

„Was denn so sträfliches soll der Verehrte gethan haben? Er hat im Jahr 1808 oder 9, „als *Boeckh* über *Pindars* Vermafse schrieb, einem Hausfreund, der mit *A.* ein Geschäft „hatte, auf die Frage um Aufträge gesagt: Grufs und Ermahnung, sein als nahe versprochenes Werk zu beschleunigen, bevor die krause Materie noch krauser wird. Hierauf, „nachdem *Boeckh's* Aufsatz erschienen war, hat *Voss der Sohn* auf einen herabseizenden Brief „*Ahlwardt's* geantwortet, es sei eine geistreiche Schrift, die manchen Nachsprecher zum Nachdenken erwecken könne. Als im Jahr 1810 der unbesonnene *A.* die Entdeckung „der *Vossischen* Lehre sich zugeeignet, haben *Vater* und *Sohn* gesagt, lange vor dem rüchbaren Programm sei jene Lehre, aber rein von Uebertreibung, in *Eutin* gelehrt worden, „und dem Programmschreiber im Gespräch mitgetheilt.

„Diese abwehrende Aussage machte *Boeckh* 1814 in seinem *Pindar* bekannt. Erst im „Jahr 1816 den 12. März schrieb *A.* an *Voss* einen sehr langen rechtenden und drohenden „Brief, mit der heftigen Bethuerung: „Beschwören woll' er mit tausend Eiden, daß *V.*

„über Wortbrechungen ihm nichts, weder schriftlich noch mündlich, mitgetheilt“. Die „Antwort war kurz: „Ich warne“.

„Drauf kam ein kleinlauter Brief vom 16. April 1816, worin A. „den dankbar verehrten Wohlthäter und Freund bei der alten Freundschaft bat und beschwor, ihm bestimmt zu melden, wo, wann und wie er ihm die Entdeckung mündlich mitgetheilt; er erinnere sich keines Winks, daß sein Freund die Brechungen so leugne, wie das Programm.“

„Jetzt beantwortete V. am 6. Mai 1816 umständlich und bestimmt beide Briefe, sowohl jenen trozigen und unwahrhaften, als diesen zur Wahrheitsanft einlenkenden. Wenn man einen Chor Pindars, als *rhythmische Periode*, in ihre Kola, und die wiederum in Kommata, mit veränderlichen Absätzen, zergliederte; so behalte er wenige und geregelte Wortbrechungen. Diese vor 1794 gefundene Ansicht habe V. mehreren, und 1797 Ahlwardten im Gespräch mitgetheilt, wahrscheinlich im Sommer zu Neubrandenburg, gewiss zu Eutin im Herbst. A. hatte darauf in dem Programm von 1801 sich eines Mittels gerühmt, wodurch gar keine Brechungen, weder bei Pindar, noch irgend einem Lyriker nachblieben. Sein Mittel habe A. nicht angezeigt. Jezo gefalle ihm, jenes in der Zeitmessung ausgesprochene, für sein eigenes zu erkennen. Eigen sei ihm das kühne Wort, daß jenes Mittel gegen alle Brechungen ausreiche. Dies, wenn er es zu beweisen sich getraue, möge er öffentlich anzeigen mit Mäfsigung.

„Ahlwardt schwieg. — Im Conversationsblatt aber wagte er nach fünf Jahren zu versichern: „seine Antwort auf, „Ich warne“, habe in etwas stärkerem Tone bis zur Evidenz entwickelt, daß V. der Entdecker nicht sei, nicht sein könne, und ihn zu bestimmter Erklärung aufgefordert; eine Antwort hierauf sei nie erfolgt; und nun müsse V. nicht weiter geschont werden.“

„Die erste dieser Versicherungen wirft einigen Verdacht auch auf die letzte. Doch gesetzt, die geforderte Antwort sei ausgeblieben; konnte nicht Anforderung, nicht die Antwort darauf, in einem Posthause verloren sein? Mußte nicht A. wiederholt sich erkundigen, eh er zu einer so schonungslosen Züchtigung sich entschloß?

„Lese denn A. hier aus der nicht angekommenen Antwort vom 6. Mai 1816 ein paar Stellen, wobei ihm das Herz klopfen wird.

„Nach dem Druck Ihres Programms schrieben Sie mir, daß Sie jene Entdeckung, wie so viel anderes, mir verdankten. — Dies melden Sie selbst (in dem trozigen Briefe vom 12. März 1816), erklären es aber für einen Ausbruch des innigsten Dankgeföhls, der nichts weiter gemeint, als daß mein Wiederhergestellter Vers des Söfokles, im D. Mus. 1777, Sie schon in Rostock 1788 zum Vergleichen der Strofen und Antistrofen veranlaßt habe“.

„Ferner: Warum baten Sie nicht zutraulich, Ihnen die Ausführung meiner Idee zu überlassen? Ich hatte ja Ihnen, als Sie meinen Auszug aus Ovids *Metamorfosen* für die Schulen zu bearbeiten unternahmen, auf Ihren Wunsch willfährig meine Emendationen als eigene zu gebrauchen erlaubt. Ich hatte sogar, als Sie meine Erklärung von Theokrita, τὸς Λύκος, die Sie in Eutin noch bekämpft, ohne Erlaubniß Sich zueigneten, still geschwiegen.“

Man sieht, wie A. das Sprüchlein, Freundesgut sei gemein, zu benutzen wußte. Heidelberg, 5. Jul. 1821.

Johann Heinrich Voss.

Iam quae ad iudicium de me et adversario ferendum necessaria sunt, habes omnia: quae tum, quum Prooemium huius partis scribebam, non suppetebant: nunc quum ante editum volumen res ad liquidum perducta esset, honestatis ratio postulabat, ut inconsideratam adversarii criminationem diluerem. Scrib. Berolini mense Augusto a. MDCCCXXI.

I N D I C E S.

- I. CONSPECTUS OPERIS.
  - II. INDEX VOCABULORUM IN PINDARI CARMINIBUS.
  - III. INDEX RERUM PRÆCIPUARUM IN PRAEFATIONIBUS, APPENDICIBUS, LIBRIS DE METRIS, NOTIS CRITICIS, TUM IN PINDARUM TUM IN SCHOLIA, ITEM IN COMMENTARIO PERPETUO ET FRAGMENTORUM COLLECTIONE EXPOSITARUM.
  - IV. INDEX AUCTORUM IN SCHOLIIS MEMORATORUM.
  - V. INDEX LOCORUM, EX QUIBUS FRAGMENTA COLLECTA SUNT.
-

Secundum indicem confecit maxima ex parte *Ern. Glaserwald, Saxo*; reliquos adornavit *Frid. Kritz, Thuringus*, qui etiam secundo indici Fragmentorum locos inseruit.

INDICES

CONTENTS

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

THE INDEXES

I.

CONSPECTUS OPERIS.

	Pag.
Tomi primi pars prior.	
Praefatio editoris	V—XL
Ὀλυμπιονίκαι	1—62
Πυθιονίκαι	63—129
Νεμεονίκαι	131—176
Ἰσθμιονίκαι	177—205

Tomi primi pars altera.	
De metris Pindari libri tres.	
Iudex capitum	V—VI
Prooemium	1—4
Liber primus	5—109
Liber secundus	110—159
Liber tertius	160—340
Notae criticae in Pindari Epinicia.	
In Olympia	343—432
In Pythia	433—511
In Nemea	512—558
In Isthmia	559—578
Appendix	579—582
Addita est tabula modorum musicorum.	

Tomi secundi pars prior.	
Praefatio editoris	III—LII
Σχόλια εἰς Πινδάρου Ἐπινίκα.	
Notata de auctoribus scholarum	3
Βίος Πινδάρου	4—10
Σχόλια εἰς Ὀλύμπια . . .	11—296
Σχόλια εἰς Πύθια	297—423

	Pag.
Σχόλια εἰς Νέμεα	424—513
Σχόλια εἰς Ἰσθμία	514—556
Tomi secundi pars altera.	
Pindari Epiniciorum interpretatio Latina cum commentario perpetuo.	
Prooemium	3—12
De vita et temporibus Pindari	12—28
Interpretatio Latina . . .	29—99
Aug. Boeckhii Explicationes ad Olympia . . .	100—223
Aug. Boeckhii Explicationes ad Pythia . . .	224—347
Lud. Dissenii Explicationes ad Nemea . . .	348—400
Lud. Dissenii Explicationes ad Isthmia . .	401—550
Fragmenta Pindari digesta ab Aug. Boeckhio.	
Prooemium	553—557
I. Ἰσθμιονίκαι	557—559
II. Ὕμνοι	559—567
III. Παιᾶνες	567—574
IV. Διθύραμβοι	574—585
V. Προσόδια	586—589
VI. Παρθένια	589—595
VII. Τροχῆματα	596—604
VIII. Ἑγκώμια	604—607
IX. Σκόλια	607—619
X. Θρήνοι	619—625
XI. Ἐξ ἀδῆλων εἰδῶν . .	625—686
Appendix	687—698

II.

INDEX VOCABULORUM IN PINDARI CARMINIBUS.

Nomina propria asterisco signata sunt. In Fragmentis (F.), numeri marginales respiciuntur.

A.

³ Ἀρύπτιστος ἄλμας P. II. 80.

* Ἀβαί F. 200.

* Ἀβυρις F. 193.

* Ἀβας. Ἀβαντος ἀγνῆς P. VIII. 57.

ἄβατος. τὸ πόρσω ἄβανον O. III. 51. ἄβαν
ἄλα N. III. 20.

ἄβλαβῆς. λαὸν ἄβλαβῆ P. VIII. 56. λαὸν ἄβλα-
βῆ O. XIII. 26.

ἄβουαι N. VIII. 9.

ἄβουλλια O. XI. 43.

ἄβρος. ἄβρον πλοῦτον P. III. 110. λόγον N.
VII. 32. στέφανον I. VII. 65. κῦδος O. V. 7.
I. 1, 50. σῶμα O. VI. 55. ἄβρῳ Κρητεῖς
N. V. 26.

ἄβρότας. ἄβρότατος ἔπι P. VIII. 93. ἄβρότα-
τος ἔλπεσ P. XI. 34.

ἀγὰν. ἀγὰν διαπλέκων P. II. 82.

ἀγάζομαι. ἀγάζομενοι λοιβίσσιν πρώταν θεῶν
N. XI. 6. δύνασιν ἀγασθεῖς P. IV. 238.

ἀγαθία Πυθῶνι P. IX. 73. N. VI. 35.

ἀγαθός. ἀγαθῷ I. VII. 69. ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
O. II. 36. μῦνταν ἀγαθόν O. VI. 17. ἀγα-
θὸν ἐκπῖδα I. VII. 15. ἔπος ἀγαθόν I. I. 46.
ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες O. IX. 30. ἀλλ'
ἀγαθοὶ P. III. 83. ἀγαθοὶ πολεμισταὶ I.
IV. 28. ἀγαθαὶ ἄγκυραι ἀπεικίμωται O.
VI. 100. γάμαι ἀγαθαὶ O. VII. 10. ἀγα-
θὸν πατέρων O. VII. 91. κρυσσόνων ἀγα-
θῶν O. II. 26. ἄλλα ἐπ' ἄλλον ἀγαθόν
O. VIII. 13. ἐργαμάτων ἀγαθῶν N. IV. 83.
ἐξ ἀγαθῶν N. XI. 30. ἐν ἀγαθοῖς P. II. 81.
ἐν ἀγαθοῖσι P. X. 71. ἀγαθοῖς P. II. 96.
III. 71. IV. 285. I. 1, 5. I. VI. 26. ἀγα-
θοῖσι N. VII. 63. ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν N.
X. 51. λόγους N. XI. 17. καγαθῷ Τελα-
μῶνι P. VIII. 105.

* Ἀγῶν. Ἀγῶθονι καλῷ F. 90, 3.

ἀγακλής. ἀγακλῆα καλλέκομον κούραν P. IX. 110.
αἶσαν ἀγακλῆα I. 1, 34.

ἀγακτιμέναν πόλιν P. V. 81.

ἀγάλλω. ἀγάλλει μῆτρος ἑμὸςπορον ἔθνος N.
V. 43. τὸν ἀγάλλων O. I. 86.

ἀγαλμα. χώρας ἄγαλμα N. III. 13. πατὴρ Μέ-
γα Νημεσίον ἄγαλμα N. VIII. 16. ἄγαλμ'
Ἰδα N. X. 67. ἄγαλμα ἱερῶτατον F. 207.
ἀγάλματ' ἐλινύσσοντα ἐργάζεσθαι N. V. 1.

* Ἀγαμειμονία ψυχῇ P. XI. 20.

* Ἀγαμήδης F. 26.

ἀγαν. φιλόνηκος ἀγαν O. VI. 19. πορσίνοντ'
ἀγαν P. IV. 151. τὸν καταμεμφθέντ' ἀγαν
N. XI. 30. ἀγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι F. 229.
μῆδεν ἀγαν F. 235.

ἀγανός. ἀγανῇ σφοῦ P. IX. 39. ἀγανῶσι λό-
γους P. IV. 101. ἀγανῶσι Χαρίτεσσι I. III. 8.
ἀγανῶσι ἀμοιβαῖς P. II. 24. ἀγανῶσιν χειρ-
σίν P. II. 8. κατεκρίθη ἀγανώτατος ἔμμεν
F. 116.

ἀγάνωρ. ἀγάνωρος ἱππον O. IX. 25. ἀγάνωρα
μυοθῷ P. III. 55. ἀγάνωρα πλοῦτον P. X. 18.
ἀγάνωρα πείραν ἐρχέων N. IX. 23. ἀγάνωρα
κόμποι I. 1, 43.

ἀγαπάω. μελιχίους λόγους μιν ἀγαπάζοντο P.
IV. 241. τιμὰ καλλίνικον χάριμ' ἀγαπάζοντι
I. IV. 61.

ἀγαπατός ἐνδύσθη F. 205. ἀγαπατὶ N. VIII. 4.
ἀγαπάω. εὐεργετοῖσιν ἀγαπαῖται I. V. 66.
ἀγανός. ἀγανοὶ βασιλεῖς F. 98, 4. ἀγανῶν Αἰο-
λιδῶν P. IV. 72.

ἀγαφθέκτων παιδῶν O. VI. 91.

ἀγγελία. * Ἐρμῆ θυγατρὸς Ἀγγελίας O. VIII. 81.
δι' ἀγγέλους ὁρθεῖς P. IV. 279. ἀρείορος
ἐνέχεται ὁρικός ἀγγελία P. VIII. 52. ἔσταν
ἀγγέλιον ποιτ' γλυκίσαν O. IV. 5. κλυ-
τῶν φεροῖν ἀγγέλιον O. XIV. 21. ἀγγέλιαν
πέμψων ταύταν O. IX. 27. μέλος ἀγγέλιαν
τετρασφίας P. II. 4. πολέκοινοι ἀνδραῖ ἀγ-
γελίαν P. II. 41. ἰόντων ἀγγέλων I. VII. 42.

ἀγγέλλας Εὐδυσθέος O. III. 29.

ἀγγέλλων O. VII. 21. P. I. 32. IX. 2.

ἀγγελος. ἀγγελος ὁρθεῖς O. VI. 90. ἀγγελος βᾶν
N. VI. 59. ἀγγελον ἰσλόν P. IV. 278. πυ-
λινγγλῶσσαν ἀγγέλλον ὄψων N. I. 59.

ἀγγέων ἔρκεσιν N. X. 36.

ἀγε. ἀγε πῶδασον O. I. 75. ἔπεχε, ἀγε O. II. 93.

ἀγε δέκνυ O. XIII, 65. ἀγε ἐξεύρωμεν P. I, 60. εὐδνῶ ἀγε N. VI, 29. ἀγε, παρδί-
δωμι N. X, 82.
ἀγέλω. ἐπὶ λαὸν ἀγέλωι πασιώται P. IX, 93.
ἀγέλα. φοινίσσα θυγίαιον ταύρον ἀγέλα P. IV,
205. ἀγέλα παρδένον Λάκωνα F. 78. ἀγέλαν
κρυῖον ἐκαστόγγιον F. 87. 12. ἀγέλαι λεόντων
F. 265. βούων ξανθίας ἀγέλας P. IV, 149.
ἀγεμονεύω. ὁδὸν ἀγεμονεύσαι O. VI, 25. Ἐφαρ-
μόσθω ἀγεμονεύσαι O. IX, 3.
ἀγεμῶν. Ὀλύμπιος ἀγεμῶν O. IX, 61. ὑπερφί-
ελλον ἀγεμῶνος ὕβριν P. IV, 112. τὰν πό-
λιος ἐκίωσεν ἀγεμῶνα I. VII, 20. Θεδὸς ἀγε-
μῶνεσι κυβερνήτηρ P. IV, 274.
ἀγέμενος. ἐξ ἀγέμενον O. VIII, 54. σπλαθεὶς ἀγε-
μέων O. IX, 95.
ἀγέμοιαι. πολλοῖς ἀγήμεαι σφάρας P. IV, 248.
ἀγέτω Ἀθάνα P. X, 45. ἀγέτω παντοίων
κομιών N. V, 25.
ἀγέροχος. νίκας ἀγέροχον O. XI, 82. πλοῦτον
στεφάνωμ' ἀγέροχον P. I, 50. ἀγέροχων ἐρ-
γμάτων N. VI, 34.
* Ἀγεσίλας. Ἀγεσίλα νιόν F. 83. στρ.
ἀγῆτορος. κῆδος ἀγῆτορον P. II, 52. κείνοι ἀγῆ-
τοροι F. 107, 1.
* Ἀγῆτορας O. VI, 12. 77. 98.
* Ἀγῆτορας O. XI, 19. 96. X, 12. N. I, 29.
IX, 42.
* Ἀγῆτομαχος N. VI, 23.
ἀγῆτοχῶν προομίον P. I, 4.
ἀγῆτορ ἄνηρ P. I, 69.
ἀγῆτω. βωμῶν πατρὶ ἀγισθέντων O. III, 20.
ἀγκίμαι, ἀγκομίζω, vide ἀνακ.
ἀγκυλῶ κρατὶ P. I, 8.
ἀγκυλοτόξος. Μῆδικοι ἀγκυλοτόξοι P. I, 78.
ἀγκυρα. ἀγκυραν ποτὶ χαλκόνεινον κρημνάντων P.
IV, 24. ἀγκυραν ἔρεισον χροῖν P. X, 51.
ἐσχατίας πρὸς ὀλβον βάλλει ἀγκυραν I. V, 11.
δύ' ἀγκυραι ἐκ ναὸς ἀπεισμήφει O. VI, 101.
κρέμασιν ἀγκύρας P. IV, 192.
ἀγκῶν. ὑπ' ἀγκῶνος ἔνδον φαρέτρας O. II, 91.
Νίκας ἐν ἀγκῶνεσι N. V, 42.
ἀγλαΐα. * πότιν' Ἀγλαΐα O. XIV, 13. Ἀγλαΐα
καὶ Μοῖσα F. 213. ἀγλαΐας ἀνάσσειν Ἀπολ-
λον F. 115. ἀγλαΐας ἀρχαί P. I, 2. νικαφό-
ρον ἀγλαΐαν ὁπασαν O. XIII, 14. ἀγλαΐαν
ἐδεῖναι P. VI, 46. σπείρει ἀγλαΐαν τινά N.
I, 13. πόρειν ἀγλαΐαν I. II, 18. ὅσαις ἀ-
γλαΐαις ἀπτόμεσθαι P. X, 28. σύνδικος ἀ-
γλαΐαισιν αὐτῷ O. IX, 106. ἀγλαΐαισιν ἀ-
στυνόμεοι ἐπιμύει λαὸν N. IX, 31.
ἀγλαΐζεται μουσικῆς ἐν αὐτῷ O. I, 14.
ἀγλαόγγιον Ἥβαν N. VII, 4.
ἀγλαοδένδρον ματέρα Λοκρῶν O. IX, 22.
ἀγλαοδρόνος. Μοῖσαις ἀγλαοδρόνους O. XIII, 92.
ἀγλαοδρόνων πεντήκοντα κορῶν N. X, 1.
ἀγλαοκυρτός. ἀγλαοκυρτὸς Ὄρας F. 6. γὰς
ἀγλαοκαίρου F. 73, 5.

ἀγλαόκυρος. Κόρινθον ἀγλαόκυρον O. XIII, 5.
ἀγλαόκυραν (var. ἀγλαόκαρπον) Νηρέος θίγα-
τρα N. III, 54.
ἀγλαοκύματος. φωνὰν ἀγλαοκύμων O. III, 6.
ἀγλαός. ἀγλαός ἄνηρ O. XIV, 7. Ποσειδῶν I.
VII, 27. ἀγλαὰ χθών F. 241. ἀγλαὰ σκά-
πτω N. XI, 4. σὺν ἀγλαῖς ἀοιδῶ F. 45, 8.
γέρας ἀγλαόν O. VIII, 11. τύμβον N. IV, 20.
πρόδρυν ἀγλαόν I. VII, 3. κορῶν πλοκα-
μοι ἀγλαοί P. IV, 82. παῖδες I. V, 59. ἀ-
γλαὶ νίκαι N. XI, 20. ἀγλαῶν δευδρέων O.
II, 80. ἀέθλων P. V, 52. περὶ γέρας ἀ-
γλαστοῖ N. III, 66. αἵμακονύριος O. I, 91.
* Ἀγλαστορίαναν O. I, 40.
ἀγλασσον κατέχει λάθαι N. VIII, 24.
ἀγρός. ἄλλος ἀγρὸν O. V, 10. ἀγρὸν φέγγος
ὀπίσθας F. 125. τυπείας ἀγρῷ πελίκαι F. 9.
ἀγρὸν Θεόν O. VII, 60. ἀγρὸν τέμενος P.
IV, 204. ἀγρὸν Ἀπόλλωνα P. IX, 66. ἀγρὸν
ἔδωκε I. V, 71. ἀγρὸν κρίσιν O. III, 23.
ἀγροὶ ἥρωες F. 98, 5. Κερατῆρου κοῦραι ἀ-
γροὶ P. IV, 103. ἀγρόταται πυρὸς παγαί
P. I, 21.
ἀγρυν. ἀγρύνειον κίλαδον διὰ στομάτων F. 238.
ἀγρυνον τὸ μὴ προμαθῆν O. VIII, 60.
ἀγρός. οὐκ ἀγρῶν' αἰεῖδω I. II, 12. οὐτ' ἀγρῶτα
Θεῶν αἶσαν P. IX, 60. οὐκ ἀγρῶτες ἦν
ἐντὶ δόμοι οὐτὲ κώμων οὐτ' αἰδοῖν I. II, 30.
ἀγρωστός. φωνῶν ψευδεῖαν ἀγρωστον O. VI, 67.
ἀπειράτων ἀγρωστοὶ σιωπαί I. III, 48.
ἀγορά. πληθύνει ἀγορὰς ἐπὶ P. V, 93. ἐν ἀγορῇ
πλήθυστον ὅχλον P. IV, 85. Μυρμιδόνων
πυλαίρατον ἀγορῶν N. III, 14. ἀγορῶν παν-
δαίδαλον οἰκνεῖτε F. 45, 5. μακάρων ἀγο-
ραί I. II, 26. κάγοραι βουλαφόροι O. XI, 5.
ἀγορεύειν F. 62.
ἀγός. Καθμείων ἀγὸς ἀθρόοι N. I, 51.
ἀγρα. δασυώνων ἀγρὰν ἔλαβε ποσὶν N. III, 77.
* Ἀγρεύς P. IX, 67.
ἀγρός. ἀγρός ἔλαιος F. 21. αἰνῆγμα παρθένον
ἐξ ἀγρῶν γνῶσθαι F. 165. ἀγρόσιος θῆρας
P. IX, 21.
ἀγρός. ἀγρός πάντας ἀφίημι P. IV, 149.
ἀγρότερος. σῆμ' ἀγρότερον P. III, 4. μέμνηται
ἀγρότερον O. II, 60. παρθένον P. IX, 6. λε-
όντεσιν ἀγρότεροις N. III, 44.
ἀγροῦντι δέδεται ἄνδρες F. 253.
ἀγνία. κοίλαν ἀγνίαν θνασκότων O. IX, 37.
προγόνων ἐκπύματα καθεῖν ἀγνίαν N. VII, 92.
κύριε πολλὰν εὐσεφάνων ἀγνίαν P. II, 58.
λευκίπποις Καδμείων ἀγνίαις P. IX, 86.
κατ' ἀγνίαν F. 206, 5. Ἀβυπτος εὐρυχόρος
ἀγνίαν P. VIII, 57.
ἀγνίαις. Σμεῖλα Ὀλυμπιάδων ἀγνίαις P. XI, 1.
ἀγχι. ἀγχι ἐλθὼν ἄλλος O. I, 71. ἀγχι ἀφουρ-
αῖ N. VI, 9.
ἀγχικλήμονον Αἴγυπτον F. 50.
ἀγχιστα. ἀγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρός ἔχει

F. 112. ἀκοντίζων σκοποῦ ἀγχιςτα N. IX, 55.
 ἀλαστίας ὁδὸν ἀγχιςτα βαίνειν I. II, 10.
 ἀγχιςτος. ἀνδρῶσι χάριμα φίλος ἀγχιςτον P. IX, 66.
 ἀγχιςτικός ὁδόνισσι F. 58. antistr. 5.
 ἀγχοῦ. γέφυρσιν ἀγχοῦ Σκαμάνδρον N. IX, 40.
 ἀγχοι. ἀγχομένους N. I, 46.
 ἀγχοι. ἐπιδέξαι χερσὶν ὁρᾶν ἀγχοι ἐρημοσύναν
 P. VI, 20. ἐγκόμιον τεθμὸν ἀγχοι ἐκ Πίους
 O. XIII, 28. ἀγχοι χάρις P. II, 17. νόμος
 ἀγχοι δικαίων τὸ βιωτότατον F. 151, 4. νόμ
 πλοῦτον ἀγχοι P. VI, 47. νείκος ἀγχοι κε-
 ραλῆ P. IX, 32. μοῖρα ἔθνος ἀγχοι N. XI,
 42. ἀγχοι ἀρετῶν I. VI, 22. εἰ τις εὐδό-
 ξων ἐς ἀνδρῶν ἀγχοι τιμᾶς I. II, 34. ἀγχοι
 τεθροπότα F. 82. ἀγοντί με νῆαι Ἰσθυοῖ
 P. VII, 13. Μοῖραι ἀγον λιπαρὰν καθ' ὁδόν
 F. 6. μοῖραι τις ἀγον ἔριανον P. V, 76. ἔλόν
 ἀγον παρθένον δι' ὅμιλον P. IX, 127. ἐς πό-
 λειον ἀγχοι I. V, 27. τοὺς ἀγχοι P. V, 87.
 τελευτὰν πλόος ἀγχοι P. IV, 211. νῆαισι
 πολεῖς ἀγχοι Νειλοῖ πρὸς τέμενος P. IV, 56.
 ἀγχοι σιγατῶν N. IX, 18. ἀνθεα τεθρο-
 πων ἐς ἀδελφεὺν ἀγχοι O. II, 56. Δολό-
 πων ἀγχοι ὅμιλον F. 177. ματὶ ἀγχοι
 O. I, 46. οὐτ' ἀνέμοι ἐς μυχὸς αἰὼς ἀγχοι
 P. VI, 13. δέρμα κροῦ ἀγχοι P. IV, 161.
 Ἰπποκλέα ἀγχοι ἐν ἐπικροίαν ὅπα P. X, 6.
 πλοῖτον καὶ χάριν ἀγχοι ἐπ' ἀρεταῖς O. II, 11.
 ἀγχοι ἐς φάος δαίμων O. V, 14. ἀγχοι ἀπὸ
 μακρῶν βίον O. VIII, 87. ὑγίαιαν κοῖμον
 ἀγχοι P. III, 73. θυγατέρα Ἐπιμαχίδος
 ἀγχοι P. V, 27. τεκτόνων διαδάλ' ἀγχοι P.
 V, 35. ἀγχοι ἀγχοι P. X, 66. κλέος ἐς
 ἀνδρ' ἀγχοι N. VII, 62. μοῖραν λαοῖσιν ἀγχοι
 P. XII, 12. νεφέλαν ἀγχοι O. VII, 49. τοὺς
 (βούς) ἀγχοι P. IV, 227. εὐνοίαν ἐς πρα-
 πίδας ἀγχοι P. V, 66. δόξαν ἀπὸ Δελφῶν
 ἀγχοι P. IX, 78. ἔλαφον ἀγχοι O. III, 30.
 στραμὲν ἀγχοι P. IV, 410. Ἄγε vide sup
 loco.
 ἀγών. ὑπὸ Κιόφας ἀγών P. X, 15. ἀγών χαλ-
 κείας N. X, 22. τιθεμένων ἀγώνων F. 252.
 Ἀλκαῶδον ἀγών I. VII, 67. ἀκοντ' ἀγῶνος
 βαλεῖν ἔξω P. I, 44. ἐν τέμασιν ἀγῶνος P.
 IX, 118. Κλεονάτον ἀγῶνος N. IV, 17. ἀγῶνι
 Κιόφας P. XI, 12. ἀγῶν Λυδῶ N. II, 24. ἐν
 ἀγῶνι Ὀροστράμειαν N. IV, 87. Ὀλυμπίας
 ἀγῶνι φερότερον O. I, 7. Θεσπῶν ἀγῶνα νέ-
 μειν O. III, 38. ἀγῶνα πρὸς βυθίων μένειν
 O. IX, 96. ἀγῶνα ἐξαίρετον αἰεταί Ἡρακλῆος
 O. XI, 25. ἐπεδείξαντι ἀγῶν ἰσθμῶτος ἀμ-
 φῖς P. IV, 253. Ἱπρας ἀγῶν ἐπιχώριον δα-
 μῖσιν P. VIII, 83. Περβοκρον ἀγῶνα P.
 X, 30. ἀγῶνες ἔθνοισι Βωδοῖσι O. VII, 84.
 αὐλοφόρον ἀγῶνον O. VIII, 76. πολυφά-
 των ἀγῶνα P. XI, 47. λαοσπόρον μναστήρα
 P. XII, 24. καταβολὴν ἱερῶν N. II, 4. ἀγῶ-
 νων ἀπὸ N. VI, 61. ἀγῶνων μοῖραν N. X, 52.

ἐν ἀέθλοισι θίγον πλεῖστον ἀγῶνων I. I, 18.
 ἀγῶνας ἔχει O. VI, 79.
 ἀγωνία. ἀγωνίας περὶ ὁμών O. II, 57. ἀγωνίας
 οὐθῶς P. V, 113. ἀμπεφρον ἀγωνία θυμὸν
 N. VII, 10.
 ἀγῶνιος. ἀγῶνιος Ἐρμῆς I. I, 60. ἀγῶνιον ἐλ-
 χος O. XI, 66. ἀγῶνιος ἀέθλοισι I. IV, 8.
 ἀγῶνιον ἀέθλον ταμίαι F. 4.
 ἀδικρον αἰῶνι O. II, 73.
 ἀδικρῶντον ἀροτρον P. IV, 224.
 ἀδαμαιοπέδιλοι κίονες F. 58. antistr. 7.
 ἀδάμας. ἀδάματος δῖον αἰὼς P. IV, 71. ἐξ
 ἀδάματος κεχάλκευται καρδίαν F. 88. str. 4.
 ἀδείματος. ἀδείματος παιδα I. I, 12. ἀπέρμ'
 ἀδείματος N. X, 17.
 ἀδελφεά. ἀδελφά. τεῖν ἀδελφεῶν N. VII, 4.
 ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς τι ἰσχύειν F. 13.
 ἀδελφεός. ἀδελφεοῦ βίαν N. X, 73. ὁμόλογον
 ἀδελφεόν O. II, 54. ἔξινον ἀδελφόν τε N.
 VIII, 86. ἀδελφεοῦς ἑοῦς P. X, 69. Λυδῶ
 ἀδελφεοῖσιν I. VII, 25.
 ἀδελφός. οὐθῶς ἀδελφόν N. VII, 73.
 ἀδικος. ἀδικον οὐδ' ὑπεροπλον ἔβαν P. VI, 48.
 ἀπ' ἀδικῶν ἔχειν νῆχιν O. II, 76.
 ἀδινός. δάκος ἀδινὸν κακαγοριῶν P. II, 53.
 * Ἀδματος P. IV, 126.
 ἀδύκον ἐν καὶ δοκίοντα N. VII, 31.
 ἀδολος σοφία O. VII, 53.
 * Ἀδράστειος. Ἀδραστῆος νόμος N. X, 28. Ἀδρα-
 στῆος ἀέθλοισι I. III, 44.
 * Ἀδραστῆος δόμοις O. II, 49.
 * Ἀδραστῶν O. VI, 13. P. VIII, 53. N. IX, 9.
 N. VIII, 51. N. X, 12. I. VI, 10.
 ἀδύγλωσσος βουά κέρκος O. XII, 96.
 ἀδρως F. 126, 3.
 ἀδυπηρ. ἀδυπηρ λῆρα O. XI, 97. ἀδυπηρ ἔμνος
 N. I, 4. ἀδυπηρ Ὀμηρον N. VII, 21.
 ἀδύλογοι λέγου μοκπαί τε O. VI, 96.
 ἀδυμῆλης. ἀδυμῆλει φόρουγχι O. VII, 11. κόμω
 P. VIII, 73. φωνῆ N. II, 25. ἄνω I. VI, 20.
 κῶμον ἀδυμῆλη O. X, 14.
 ἀδύντος. τυχεῖν ἀδύντος N. VII, 55. ἀδύντα
 ἐκβαλεῖν ἔπος P. II, 81.
 ἀδύντος. Μῶσι ἀδύντος O. XIII, 21. ἀδύντος
 φωνῆ I. II, 25.
 ἀδύς. ἀδύς χάρις I. V, 48. ἀδείας εἰνός P.
 IX, 42. ἀκούσιν ἀδείας P. I, 90. γλαφῶρον
 ἀδύ κλαῖον P. I, 8. ἀδείας ὁμαί N. X, 33.
 ἀδείας ἐλπίδας P. IV, 201. Ἀφροδίτας μνά-
 σιων ἀδείας ἀπὸ ὁμών I. II, 5.
 ἀδύτος. ἀδύτον θρασυρόν P. XI, 4. ἀδύτον ευστ.
 εὐσθῶς ἐξ ἀδύτου O. VII, 32. σεμῶν ἀδύ-
 των φέλας F. 63.
 ἀέ v. αἰέ.
 ἀέθλητης. ἀέθλητης. ἀέθληται ἀγαθοῖς N. X, 51.
 ἀέθληται N. V, 49. ἀνδράσιν ἀέθληται
 I. V, 69.
 ἀέθλον, ἀέθλον, ἀέθλος, ἀέθλος. ἐμοὶ οὗτος ἀέθλος

ἐποκείσεται Ο. Ι, 84. τοῦτον ἀέθλον τέλα-
σον Ρ. IV, 165. αἰθλον γ' ἔνεκεν Ο. Ι, 99.
μεγάλων αἰθλων κρίσιν Ο. III, 22. μεγάλων
αἰθλων μεμνάσθαι Ν. Ι, 11. αἰθλων κορυ-
φῆν Ο. II, 14. ὑψηλοτάτων μοῖρα γ' αἰθλων
Ο. IV, 3. αἰθλων πεμπταμέρους ἀμύλλαις Ο.
V, 6. ἀγωνίων αἰθλων Ε. 4, 8. μοῖραν
αἰθλων ἔχει Ο. VI, 79. τετμὴν μέγιστον ἀ-
έθλων Ο. VI, 69. μᾶτερ χρυσοστεφάνων ἀ-
έθλων Ο. VIII, 1. ἱερῶν αἰθλων Ο. VIII, 64.
κδοίμων αἰθλων περὶ οἷς Ο. XIV, 24. κοί-
μον αἰθλων Πυθίων Ρ. III, 73. πείρα γ' ἀ-
έθλων πατρώων Ρ. IV, 220. ἐξ ἀγλῶν ἀ-
έθλων Ρ. V, 53. γένεται αἰθλων Ρ. X, 7.
τὰ μέγιστα αἰθλων ἔλη Ρ. X, 24. ἐξ αἰθλων
νίκας Ν. II, 19. αἰετιγῶν αἰθλων κάρτεξ
Ν. IV, 73. Νεμέας ἐξ ἱερῶν αἰθλων Ν.
VI, 12. αἰθλων κρίσιν Ν. X, 23. στεφά-
ρους ἐξ αἰθλων Ι. Ι, 11. ἐτίειν τέμν' αἰθλων
Ι. III, 85. αἰθλων κρίσις Ι. VII, 5. νέσις
ἐν αἰθλοῖς τιμωμένος Ο. II, 47. κρίσις ἀμφ'
αἰθλοῖς Ο. VII, 80. ἱεροῖς ἐν αἰθλοῖς Ο.
XIII, 15. γνῶν αἰθλοῖς Ρ. IV, 253. κα-
φόροις αἰθλοῖς Ρ. VII, 27. κλεινὰ αἰθλοῖς
Ρ. IX, 72. ἐν Ὀλυμπίοις καὶ βυθιγκόλπου
Γυῖς καὶ πᾶσιν ἐπιχωρίοις Ρ. IX, 106. σὺν
αἰθλοῖς ποδῶν Ρ. IX, 119. ἀμφ' αἰθλοῖς
Ν. II, 17. Ι. Ι, 50. ἐν αἰθλοῖς σίγον πλεί-
στον ἀγῶνα Ι. Ι, 18. σὺν ἐνδόξοις αἰθλοῖς
Ι. III, 1. ἐν Ἀδριατικῇ αἰθλοῖς Ι. III, 44.
ἐν αἰθλοῖς ἀριστέων Ν. XI, 14. ἐν ἀγω-
νίοις αἰθλοῖς Ι. IV, 8. ἀμφ' αἰθλοῖς Ι.
IV, 62. αἰθλα γυμνῶν Ο. Ι, 3. τὸν προσ-
φρον αἰθλον Ο. IX, 114. μῦθον τῶν Οὐ-
λυμπία αἰθλων Ο. III, 16. πρῶτον αἰθλον
Ρ. Ι, 99. ἱππῶν αἰθλον κορυφῆν Ν. IX, 9.
ἐσθλῶν αἰθλων κορυφαῖς Ν. X, 32. περὶ-
σῶν αἰθλων Ν. XI, 23. αἰθλων διδύμων
μοῖρα Ι. III, 9. πάμπροτον αἰθλον Ι. V, 46.
αἰθλονικία Ν. III, 7.
αἰθλοφόρος; αἰθλοφόρος. αἰθλοφόρου λήματος
Ν. III, 79. τρεῖς αἰθλοφόροι Ν. VI, 24.
αἰθλοφόροις ἀνδράσιν Ο. VII, 7.
αἰετ' αἰετ'.
αἰεῖω. οὐκ ἀγνώτ' αἰεῖω νίκαν Ι. II, 12. αἰεῖω
ἄλλος Ο. V, 10. πρόφρον αἰεῖω Μουσῶν χο-
ρὸς Ν. V, 22. αἰεῖωσι μύκηρα μέγαν μολ-
υβῆς Ρ. 97. 5. τὸν αἰεῖον ἐθέλων Ν. IV, 90.
Θεμλίον αἰεῖον Ν. V, 56. Ἀνδρῶν ἐν τρώεσσιν
μελέταις ἐν τ' αἰεῖον Ο. XIV, 18. ἄγῶν'
αἰεῖσαι Ο. XI, 26. ἔπνον ἑλάττωσαν αἰεῖσαι
Ρ. 59. αἰεῖται Σογῆτης Ν. VII, 8. αἰεῖτε-
ται θράσηαισι ἥρωας Ρ. VIII, 26. αἰεῖτο
τίμνος θαλίας Ο. XI, 79. αἰεῖσθαι χαί-
των στεφάνοις ἀμύσσαις Ι. VI, 39. ἀμφὶ
καπνῶν Ἀφροδίτας αἰεῖσθον Ρ. V, 24. ἐξ
ὑπερῶν αἰεῖον Κληρόνης Ρ. 25.
αἰεῖω. ῥοπαλὸν αἰεῖσαι Ε. 77, 2. πείραν ἀερθεῖς
VOL. II. P. II.

ἀνίκητον Ν. VII, 75. ἀρετὰ ἀερθεῖσα πρὸς
αἰεῖω Ν. VIII, 41. περιγύσσειν ἀερθεῖσα
Πιερίδων Ι. Ι, 64.
αἰεον. αἰεον? ἰκύν Ο. XI, 30. οὐκ αἰεόντες
Ν. IV, 21.
Ἀέλιος, ἄλιος. * Ἀέλιος νύμφαν Ο. VII, 14.
* ἀπέντος λῆρος Ἀελίου Ο. VII, 53. * Ἀε-
λίου υἱός Ρ. IV, 241. ὁσθένος Ἀελίου χυ-
σιον Ρ. IV, 144. * Ἀλίον μῆτερ Ι. IV, 1.
* ἀπὸς Ἀέλλου Ε. 74, 1. τοῖσι λάμπει μέ-
νος Ἀελίου Ε. 95, 1. ἄλιον θαλπιτότερον Ἀ-
στρον Ο. Ι, 5. ἄμειραν παῖδ' Ἀέλλου Ο. II, 35.
αἰγυῖς δέταις ἄλλου Ο. III, 35. ἄλλω ἀμφ'
ἐν Ο. XIII, 36. ζυμενὶ ἄλλω ἐθάλλετο Ν.
IX, 13. αἰθῶνι πρὶν ἄλλω γυῖον ἐμπεσῇ Ν.
VII, 73. ἄλιον Ο. II, 68. ἐξ τὸν ὑπερθεῖν
ἄλιον ἀνδρὶ σὺν φηγάς πάλιν Ε. 93, 2.
αἰελλόπους. αἰελλοπόδων ἔπνον Ν. Ι, 6. Ε. 242.
διφρονς αἰελλόποδας Ρ. IV, 18.
αἰεπτία. τὴν αἰεπτιάν βαλὼν Ρ. XII, 34. αἰ-
εταρος, αἰεταρος. αἰεταὸν περὶ Ρ. Ι, 6. αἰεταὸν
τιμὴν Ο. XIV, 12. αἰεταὸν ὀμφαλὸν χροῖος
Ρ. VI, 4. αἰεταὸς τριπέζων Ν. XI, 8. αἰ-
εταὸν πλοῖτον τέτος Ρ. 84.
αἰετιγῶν αἰθλων Ν. IV, 73.
αἰεῖω. αἰεῖ σε παγκρατίων ἀλκὰ Ν. II, 15. αἰ-
εξ' ἀνδρὸς ἔμνον Ο. VI, 105. αὐτοῖς αἰεῖω
καὶ πόλιν Ο. VIII, 88.
αἰμ. ἡττα μαρτυρία ἐπ' ἀνθρώπων Ι. III, 27.
* Ἀθῆναι, Ἀθῆναια. ἀγῆτο Ἀθῆνα Ρ. X, 45.
Παλλὰς Ἀθῆνα Ρ. XII, 8. Θρωεῖα Ν. III,
43. Ἰατρία Ἀθῆνα Ο. XIII, 79. Ἀθῆναια
ἀλάλαξεν Ο. VII, 36. σὺν Ἀθῆναις Ν. X, 84.
τέκετο ξανθὰν Ἀθῆναι Ε. 9.
* Ἀθῆναι. αἱ μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι Ρ. VII, 1.
κλεινὰ Ἀθῆναι Ε. 46. λιπαρὰν εὐνομίαν
ἀπ' Ἀθῆναι Ν. IV, 19. X, 49. ἐν γουνοῖς
Ἀθῶν Ι. III, 43. ἐν Ἀθῆναις Ο. IX, 94.
κραναῖς ἐν Ἀθῆναις Ο. VII, 82. ἐν ταῖς
ἱεραῖς Ἀθῆναις Ε. 45. μεγάλαις Ν. II, 8.
ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθῆναις Ι. II, 20. κρα-
ναῖς ἐν Ἀθῆναις Ο. XIII, 37. Ν. VIII, 11.
* Ἀθῆναιος. Ἀθῆναιων γυῖον Ρ. Ι, 75. ὁρμαί
Ν. X, 34. παῖδες Ἀθῆναιων Ε. 196. Ἀθα-
ναῖαισι κλυκίσσι κεν εἴη κέντρον Ε. 89, 3.
ἀθανάτος. ἀθανάτω θένει Ρ. III, 100. ἀθανά-
του στόματος Ρ. IV, 11. βίον ἀθανάτου
Ρ. III, 61. ἀθανάτων Ζηνά νη-θῆσθαι Ρ. IV, 65.
τοῦτο ἀθανάτων φωνῆν ἔρπει Ι. III, 58. ὀ-
νυμ' ἀθανάτων Ο. VI, 57. ἀθανάτοι Ο. Ι, 65.
Ζεὺς καὶ ἀθανάτοι Ο. VIII, 55. ἀθανάτοι
δαίονται πῆματι βροτῶς Ρ. III, 82. παλγ-
γλωσσον ἀγγέλων ῥῆσιν ἔσαν Ν. Ι, 53. Ἀθα-
νάτων ὅτι κλειράς γεκταρ ἀμύροσσαν τε Ο. Ι, 60.
εὐδμοῖς τις ἀθανάτων Ο. VIII, 25. νόμος δὲ
πάντων βασιλεὺς Ε. 151, 3. χορὴς ἀθανά-
των Ο. IX, 44. ἀθανάτων σὺν ἐμμελίᾳ Ρ.

- XII, 4. ἀθανάτων βασιλεὺς N. V, 35. x, 16.
 πρὸς ἀθανάτων τεύματα φίλος I. III, 77.
 ἀθανάτων φθόνος I. VI, 39. προσφέρου-
 μέναι νόον ἀθανάτους N. VI, 5. δῶρα ἀθα-
 νάτοις ἀνέχοντες F. 84, 3. ἀθανάτοις τιμαῖς,
 F. 86, 2. ἔδοξε τοῖς ἀθανάτοις I. VII, 59.
 ἀθανάτοις τιμαῖς I. II, 23. γλεῦφαίς ἀθα-
 νάτοις I. VII, 45.
 ἄθμις. ἄθμιον δόλον P. III, 32. Περίαν ἄθ-
 μιον P. IV, 109.
 ἄθμιον βελών P. IV, 162.
 ἄθριον. ἄθρισον τὸ Κατάρσιον P. II, 70.
 ἄθροός, κακότης ἄθροον P. II, 35. ἄθροοί
 στέφανοι I. IV, 9. Καμθίον ἀγοί ἄθροοί
 N. I, 51. θήσω φανέρ' ἄθροα O. XIII, 94.
 ἄθροάας πῖνε νύκτεσσιν ἐν θ' ἡμέραις P.
 IV, 130. ἄθροοίς ἔρρευν I. 1, 28.
 ἄθρυμα. Ἀπολλωνίου ἄθρυμα P. V, 23.
 ἄθρυον. ἄθρυε μεγάλα ἔργα N. III, 42. ἄθ-
 ρυν I. III, 57.
 * Αἰακίδας N. V, 8. Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ P.
 III, 87. Πηλεΐ Αἰακίδα I. VII, 39. Αἰακί-
 δαν I. V, 33. Αἰακίδαι N. VI, 48. χρυσάρ-
 μοι Αἰακίδαι I. V, 17. Αἰακιδὰν ἄλσος
 O. XIII, 105. ἀρεταῖς Αἰακιδᾶν P. VIII, 24.
 φέγγος Αἰακιδᾶν N. III, 61. Αἰακιδὴν ἴδος
 N. IV, 11. πόλιν δορυκτύπον Αἰακιδᾶν N.
 VII, 10. ἄλσει Αἰακιδᾶν κρητόν N. VII, 45.
 ἄτρε Αἰακιδᾶν I. IV, 22. οὐρός Αἰακιδᾶν I.
 VII, 55. Ὀλυμπιονίκος ἔων Αἰακίδαις πρῶ-
 τος N. VI, 17.
 * Αἰακός, ἐξ Αἰακοῦ O. VIII, 30. Αἰακοῦ παί-
 δων N. IV, 71. Αἰακοῦ λόγος F. 4, 1. προ-
 θύρωσιον Αἰακοῦ N. V, 53. Αἰακοῦ γονά-
 τιον N. VIII, 13. ὄργαι Αἰακοῦ παιδῶν τε
 I. IV, 39. κρέοντι σὺν Αἰακῷ P. VIII, 104.
 Αἰακῷ γένει τε N. III, 27. Αἰακὼν O. VIII, 50.
 N. VII, 84. δῖον Αἰακὼν I. VII, 23.
 αἰανής. κόρος αἰανής P. I, 83. λιμὸν αἰανῆ I.
 I, 49. κόρον αἰανῆ I. III, 2. κέντρον αἰ-
 ανής P. IV, 236.
 * Αἰάντεος. Αἰάντεον βομόν O. IX, 120.
 * Αἴας. Σαλαμῖν' ἔχει πατρίαν N. IV, 48. ὁ
 καρτερός Αἴας N. VII, 26. χρυσέον στερε-
 θεις ὅπλων N. VIII, 27. Ἐκτὼς Αἴαντος ἀ-
 κούσεν N. II, 14. Αἴαντος ἄλκην φοῖνον I.
 III, 53. πόλις Αἴαντος I. IV, 54. Αἴαντος
 Πηλεϊοναῖδα καὶ πατρός I. V, 25. ἐπώνυμον
 εὐρυβλάν Αἴαντα I. V, 51. ὑπερμενέας Αἴαν
 F. 179. cf. F. 180.
 * Αἰγᾶθεν νόσσειται Πουσεΐδων N. V, 37.
 * Αἰγείδας, φάτις Αἰγείδαι P. V, 75. Αἰγείδαι
 σέθεν ἔκγονοι I. VI, 15.
 αἰγιόβαται τραγοὶ F. 215.
 * Αἰγυμνός, τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμνῷ Δωρίος P. I,
 64. ἐκγόνους Αἰγυμνῷ P. V, 72. Αἰγυμνῷ
 στρατός F. 4, 3.
 * Αἰγυμν. νῖον Ἀστροφος Αἰγίνης τε O. IX, 75.
 Αἰγίνης ἑκατὶ N. IV, 22. ἀπ' Αἰγίνης N.
 V, 3. Διὸς Αἰγίνης τε λέκτρον N. VIII, 6.
 Αἰγίνα ναυακλῖτος F. 4, 1. Αἰγίνα νικῶντα
 O. VII, 86. Αἰγίνα εὐκλείειαι P. IX, 93. Αἰ-
 γίνα ἑφανσας ἔμνον N. V, 41. Αἰγίνα χυ-
 ρίσαν ἄστων προνέμεν I. VII, 16. κρατεῖον
 δολιχέριμον Αἰγίαν O. VIII, 20. πολυξέ-
 ναν Λωρῖδα νῆσον Αἰγίαν N. III, 3. Αἰ-
 γίαν πάτραν διαπρέπει νῆσον I. IV, 48.
 Αἰγίαν κατὰ I. V, 7. Αἰγίαν πρόφασιν
 I. VII, 55. Αἰγίνα φίλα μᾶτερ P. VIII, 103.
 N. VII, 50.
 * Αἰγίλογος. παρ' Αἰγίλογ' I. III, 76.
 * Αἰγισμός. θῆκεν Αἰγισθὸν ἐν φοναίς P. XI, 37.
 αἰγλι. αἰγλι ποδὶν ἀνίσταται O. XIII, 35. αἰγλι
 διάδοτος P. VIII, 100. αἰγλιαν σιφαινοῖς P.
 III, 13. Θαρπὴν ἐς αἰγλιαν N. I, 35.
 αἰγλάεις. αἰγλάτια κόσμον P. II, 10. κώας αἰ-
 γλάεν χρυσῷ θνασθῶν P. IV, 231.
 * Αἰγυπτιαν Μένδητα F. 215.
 * Αἰγυπτος. Αἰγύπτῳ ὤκισεν ἄστυ N. X, 5. Αἰ-
 γυπτὸν ἀρχικρήνην F. 50.
 * Αἰδᾶς. οὐδ' ἀνέστην ἔχε ῥάβδον O. IX, 35.
 Αἰδὰ λῆδεταί O. VIII, 72. εἰς Αἰδὰ σταθμὸν
 O. XI, 96. εἰς Αἰδὰ δόμον P. III, 11. χθό-
 νιον Αἰδὰ στόμα P. IV, 44. κύμ' Αἰδὰ N.
 VII, 31. ἐγχαίμ' Αἰδὰ N. X, 67. ψυχὰν
 Αἰδὰ τελείον I. I, 68. λαχόντες αἰδᾶν P.
 V, 96. αἰδᾶν δέξασθαι I. V, 13.
 αἰδέομαι. αἰδέομαι μὲν εἰπέην N. V, 14. ἐν θε-
 οῖς κινδρῶσις τοῦτ' αἰδέομαι P. IX, 42.
 αἰδισθέντες ἄλκην P. IV, 173.
 αἰδοῖος. αἰδοῖος ἄστος δμῖλιν I. II, 37. αἰδοῖα
 Χάρης O. VI, 76. ἀνδρὸς αἰδοῖον P. IV, 29.
 αἰδοῖαν Χάρην O. VII, 89. αἰδοῖοτατον γέ-
 ρας P. V, 18. κτεάνων αἰδοῖοτατον O. III, 44.
 αἰδοῖαν ἀμυλὶ τράπεζαν F. 186.
 αἰδῶς ἀνὴρ P. II, 37.
 αἰδῶροδίκας. θῆρας αἰδῶροδίκας N. I, 63.
 αἰδῶς. προμαθῆος αἰδῶς ἐν ἀρετᾷ ἔβαλεν ἀν-
 θρώποις O. VII, 44. αἰδῶς ὑποκρίμα κέρ-
 δει κλέπεται N. IX, 33. αἰδῶς δίδωι O. XIII,
 110. σφῖν ἐπ' εὐναίς ἑρταῖαν βάλεν αἰδῶ P.
 IX, 12. τοικῶν ἀρεῶν αἰδῶ P. IV, 218.
 αἰδῶ καλῶσαι P. IV, 146.
 αἰεὶ O. I, 58. 99. II, 29. 67. V, 15. VIII, 10.
 IX, 60. P. I, 64. 67. 90. II, 34. 71. 75. III,
 103. IV, 256. IX, 79. N. VI, 57. VII, 39. 100.
 I. III, 22. 60. F. 95, 7. αἰὲν N. VI, 3. αἰεὶ
 N. VIII, 22. I. VII, 13. αἰεὶ P. IX, 91. ἐξαιεὶ
 v. suo loco.
 αἰετός, αἰετός. εἶδε ἀνὰ σκάπηρ Διὸς αἰετός P.
 I, 6. γλαῦσσάν τε θάρρος τε ταυῖπτερος P.
 V, 112. ὥκας ἐν ποταμοῖς N. III, 77. αἰε-
 τοῦ ῥόμβον ἴσχει I. III, 95. καὶ πτερόεντ'
 αἰετὸν κίχην P. II, 50. ἐπέμψεν θεὸς ἀρχὴν
 αἰετῶν μέγαν αἰετὸν I. V, 48. πέραν πόν-

- τοιοῖα πάλλοντ' αἰετοί N. V, 21. χρυσαῖον
 Διὸς αἰγῶν παρδός P. IV, 4.
 * Αἰήτας. υἱὸς Ἀέλλου P. IV, 224. ἦν δὲ δύνα-
 σιν Αἰήτας ἀγασθεῖς P. IV, 238. Αἰήτα ἑα-
 μένης παῖς P. IV, 10. Αἰήτα θαλάμους P.
 IV, 160. Αἰήτα παρ' αὐτοῦ P. IV, 213.
 αἰγῶς v. αἰετός.
 αἰθῆρ. ἐρήμας δι' αἰθέρος O. I, 9. αἰθέρος ψυ-
 χρῆς ἀπὸ κύλων ἐρήμου O. XIII, 85. φα-
 εντὸν ἐς αἰθέρα O. VII, 67. ἔργα μετ' αἰ-
 θέρα λαμπρύνοντα F. 250. πίπτον ἐς αἰ-
 θέρα χείρας N. V, 11. ἀερεθείσα πρὸς ὑγρὸν
 αἰθέρα N. VIII, 42. φλόξ αἰθέρα λακτί-
 ζουσα καπνῶ I. III, 84.
 * Αἰθίων. Ἀοὺς παῖδ' Αἰθίοπα O. II, 91. στρα-
 ταρχον Αἰθίοπων P. VI, 31. I. IV, 44. ἐγγε-
 σφόρτος Αἰθίοπεισιν N. III, 59. ἐς Αἰθίοπας
 ἐπάτο N. VI, 51.
 αἰδώς. αἰδώς ἀσπίδος P. VIII, 48.
 αἰδῶν. αἰδοῖσας φλογός O. VII, 48. αἰδομένην
 πῖρ O. I, 1. αἰδομένα δὲς F. 48.
 αἰδῶν. αἰδῶν ἀλώπηξ O. X, 20. αἰδῶν κεραυ-
 νός P. III, 58. αἰδῶνι ἄλιον N. VII, 73. αἰ-
 δῶνα κεραννόν O. XI, 87. ῥόον καπνοῦ αἰ-
 δῶνα P. I, 23.
 αἶμα. αἶμα οἶ P. IV, 48. Ζεῦ, τὸν αἶμα N.
 III, 62. ἀπὸ ταύτας αἶμα πάτρης Καλλίας
 N. VI, 36. τὸ Πεισάνδρου αἶμ' ἀπὸ Σπείρ-
 τας N. XI, 34. χυλάων αἵματος I. VI, 27.
 ἐμφέλον αἶμα θνατοῖς ἐπέμειν P. II, 32. κε-
 κραμένα ἐν αἵματι F. 77, 1.
 αἵμακουρία. ἐν αἵμακουρίαις ἀγλααῖσι μέμικται
 O. I, 90.
 αἱμάσσω. αἱμάζει μέλανι φόνῳ πεδίον I. VII, 50.
 * Αἱμόνες. Ἰαυλκὸν Ἰηλέης παρδῶκεν Αἱμόνεσ-
 σιν N. IV, 56.
 αἱμύλον μέδων N. VIII, 33.
 * Αἰνίας O. VI, 88.
 αἰνέω. σὲ αἰνέω, Γηρυόνα F. 49, 1. αἰνέω μιν
 O. IV, 66. ἀνδρα σέ τιμωσαμένον αἰνέσω
 πυγμαῖς ἄποινα O. VII, 16. κλέος ἐτίμημον
 αἰνέσω N. VII, 63. παῖδ' Ἀρχιστράτου αἰ-
 νησα O. XI, 104. ἄλλον αἰνῆσαι γάμον P.
 III, 13. αἰνῆσαν τὸ ἔπος F. 235. αἶνε οἶ-
 ρον παλαιόν O. IX, 52. αἰνῆν καὶ τὸν ἐχθρὸν
 P. IV, 98. δικας ἄνωτος ἐολὸς αἰνῆν N. III, 28.
 τὸν αἰνῆν ἀγαθῶ παρῆχει I. VII, 69. αἰνῆ-
 σκεν δόμον N. I, 72. ἀνδρα κείνον αἰνῆσαι
 μενοινῶν P. I, 43. κέρδος δόλιον αἰνῆσαι πρὸ
 δικας P. IV, 140. αἰνῶν Μελερτίαν N. IV, 93.
 αἰνῶν ἀνῆγα N. VIII, 39. αἰνῶν Μελέα-
 γος, αἰνῶν δὲ καὶ Ἑκτορα I. VI, 32. αἰνῆ-
 σας ἔ καὶ νῖόν O. IX, 15. ἐν λόγοις ὤστων
 ἀγαθῶσιν αἰνεῖσθαι N. XI, 27.
 * Αἰντοίδαμος. τὸν Αἰντοίδαμον O. II, 51. Αἰ-
 ντοίδαμου παῖδ' O. III, 9. παιδὲς I. II, 28.
 αἰνήα N. VIII, 39.
 αἰνῶμα. παρθένον ἐξ ἀγορῶν γνάθων F. 165.

- αἰνίσσασθαι. λόγον δὲν ἠνίστατο P. VIII, 42.
 αἰνός. τὴν αἰγὸς ἱστοῖμος O. VI, 12. ἀφθόνητος
 αἰνός οὗτος ἀγκυταί O. X, 7. αἰνόν ἐβρι-
 κόρος O. II, 105. αἰνόν θέμεν μέγαν ἔπων
 N. I, 6.
 αἰνός. αἰνῶ φρόνῳ P. V, 61. αἰνῆ Ταρταρῷ P.
 I, 15. αἰνῶν ὕβρων P. XI, 55.
 αἰε. Σῆραι αἰεὶς F. 73.
 * Αἰολεῖς. Αἰολεῖον στρατιῶν χαλκέντιον N. IX, 35.
 Αἰολεῖς ἔβριαντε Δωρίαν κίλευθον F. 201.
 * Αἰολῆς. Αἰολῆτι μολεῖ O. I, 102. Αἰολῆσιν
 ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν N. III, 76.
 * Αἰολίδας. Αἰολίδα βασιλεῦ O. XIII, 65. ἐξ αἰ-
 γυνῶν Αἰολιδᾶν P. IV, 72. Αἰολίδας Σίσυ-
 φος F. 1.
 * Αἰολίς. Αἰολίδισσι χορδαῖς P. II, 69.
 αἰολοβρόντα Διὸς O. IX, 45.
 * Αἰόλος. λαγῆτα Αἰόλου καὶ παῖσιν P. IV, 103.
 αἰὼλος ψεύδει N. VIII, 25.
 αἰπεινός. Περδῶνος αἰπεινός N. IX, 5. αἰπεινοὶ
 λόγοι N. V, 32. σοφίας (ὁδοῖ) αἰπεινά O.
 IX, 116. αἰπεινὸν σταθμάων P. IV, 76.
 αἰπὺς. θύεσσιν αἰπὺν O. XI, 44. ἐς αἰπὺν οὐό-
 τον F. 252.
 * Αἰπυτός. οὐδ' ἔλαθ' Αἰπυτὸν O. VI, 36.
 αἰρεῖς. τῶνδ' τοι αἰρεῖσιν παρδίδωμι N. X, 82.
 αἰρέω. Ἰαλκὸν εἴλε N. III, 33. εἴλε Περγαμίαν
 I. V, 29. κόρην ἔλεν ἄταν O. I, 56. ἔλεν
 Οἰνομάνου βίαν παρδόνον τε O. I, 88. ἔλεν
 Πηδῶνον F. 158, 4. ἔλεν ἔπτον O. XIII, 81.
 ἔλε μόχθον P. II, 30. στεφανῶνος ἔλε P. III, 74.
 ἡρώας ἔλεν N. IV, 29. ἔλον Ἀνέκλας I. VI, 14.
 ὅς ἐγκύρῃσιν καὶ ἔλη P. I, 100. τὰ μέγιστα
 αἰέθλων ἔλη P. X, 24. ἀντλὸν ἔλειν O. IX, 57.
 ἀρετῶν ἔλειν F. 75, 2. πρὶν μῶσον ἄμαρ ἔλεῖν
 P. IX, 117. ἔλεῖν ἀρετῶν N. V, 52. φάλαγξ
 ἀπὸ χειρὸς ἔλεῖν O. VII, 1. νίκαν ἔλεῖν O.
 VIII, 66. γλεῖκιν ἔλεῖν βίοντον P. II, 76. εὐ-
 χος ἱπποῖν ἔλεῖν P. V, 21. παρδόνον χειρὶ χει-
 ρὸς ἔλεῖν P. IX, 126. ἄκρον ἔλεῖν P. XI, 55.
 τοῦτον εἴλετ' αἰῶνα N. X, 59. ἀρεταῖς κλέος
 ἔλεσθαι O. IX, 110.
 αἰρῶ. ἀρεοῦμαι Ἀθανάτων χάριν μισθόν P. I, 75.
 ἀρετὰν κιδὸς ἄβρον I. I, 50. ἐπίδοσιν ἀρη-
 τὰν κιδὸς N. IX, 46. ἀραντο νίκας ἀπὸ παγ-
 κρατίου I. V, 57. τόλμαν καλὴν ἀραμένην N.
 VII, 59.
 αἶσα. οἷας εἰμὲν αἶσας P. III, 60. Διὸς αἶσα O.
 IX, 45. ὀλβία αἶσα μετανίσσονται τελευτῶν
 F. 96. I. οὐν θεῶν αἶσα F. 4. θεῶν κλη-
 τῶν αἶσαν παρῆχοι O. VI, 102. τοιαύτας αἶ-
 σαν P. I, 68. οὐ κατ' αἶσαν P. IV, 107. N.
 III, 16. κατ' αἶσαν P. X, 26. παρ' αἶσαν
 P. VIII, 13. γθονός αἶσαν ἔντομον P. IX, 58.
 αἶσαν τραγῶνιδον P. XI, 53. ταύτας μεθέ-
 πων Διῶντι αἶσαν N. VI, 13. ἐπορὸν σφιν
 ἔξοχον αἶσαν N. VI, 49. γαρῖσμον ἀγα-
 κλία τῶν Ἀσποδοῦρον αἶσαν I. I, 34.

- αἰσος. αἶσον βροντίαν P. IV, 23. βροντῆς αἶσον φθέγμα P. IV, 197. αἰσάν ὀρνίχων N. IX, 18.
- * Αἰσωνίδης. σοφὸν Αἰσωνίδα P. IV, 217.
- αἶσος. δαίμων αἶσος I. VI, 43.
- αἰσσοί. δευθεον ἴσσοι N. III, 40.
- αἰστόω. πῦρ αἰτώσαν ὕλην P. III, 37.
- αἰσχροός. ἀγέι ἀρετάν οὐκ αἰσχρον φάσι I. VI, 22.
- αἰσχύνω. αἰσχύνωι εἶδος P. IV, 264. αἰσχύνων ἐπιχώριε P. III, 22. μαχατάν θυμόν αἰσχύνθην N. IV, 27.
- * Αἶσων. Αἰσωνος παῖς P. IV, 118.
- αἰσωνίς F. 202.
- αἶν' ὦν P. IV, 78.
- αἰτίω. θεῶν ὅτιον αἰτίω ἐμπετέρας τύχαις P. VIII, 75. αἰτίω σε, δέξαι P. XII, 1. αἰτίω σε ὀπάξιν N. IX, 30. αἰτήμι τοῦτο σε F. 127, 4. παῖς ὃν αἰτεῖς I. V, 50. αἰτεῖ φύτευμα O. III, 18. τὰν πολλοὺ αἰτεῶν P. IX, 111. αἰτίων τιμὰν ἐξ κεφαλῆς O. VI, 60. αἰτήσαν πόλιν διαδύλλειν O. V, 20. τῷ αἰτέομαι καλέσαι Μοῖσαν I. VII, 5.
- αἰτία. μέλον αἰτία O. I, 35. μελέφων αἰτίαν ἐνέβαλεν N. VII, 11.
- αἰτίω. παντὶ θεῶν αἰτίον ὑπεριτιθέμεν P. V, 25.
- * Αἶτνα. παρόσις Αἶτνα, χιόνος τιθῆρα P. I, 20. κείνω Αἶτνα ἀμφικεῖται F. 93. ἔκ' Αἶτνας ὑψηλόφρον O. XIII, 108. Αἶτνας ἐν κορυφαῖς μελαμφύλλω P. I, 27. Αἶτνας βροαίει P. I, 60. κτιστορ Αἶτνας F. 711. ὃς Αἶτναν ἔχεις O. IV, 6. νεκτίσταν ἐς Αἶτναν N. IX, 2.
- * Αἰτναῖος. Ζηρὸς Αἰτναῖον O. VI, 96. N. I, 6. Αἰτναῖον ξῖνον P. III, 69. παισὶν Αἰτναῖον N. IX, 30.
- * Αἰτωλός. Αἰτωλὸς ἀνήρ O. III, 12. Αἰτωλῶν θνίσταισι I. IV, 33.
- αἰχμᾶ. Κάστορος αἰχμᾶ γέρας ἔχει I. IV, 37. αἰερεθ' δαμναμιβρότον αἰχμᾶς N. IX, 85. κλέος αἰχμᾶς P. I, 66. Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾶ O. VII, 19. περμένοντας αἰχμᾶ P. VIII, 42. ὑπερβαλὼν αἰχμᾶν ταυρόν N. III, 32. αἰχμᾶν Ἀμφιτρωνικός Θρῆες N. X, 13. αἰχμᾶί νέον ἀνδρῶν F. 213. Ἀρης ἀνὰ τε σὺλλαις αἰχμᾶσιν ἄνδρῶν O. XIII, 22. αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἑκαστος P. IV, 79. ἀκονίζοντες αἰχμᾶς I. I, 24.
- αἰχμηλοποιός. φέρονται ὑπὸ δούλιον τύχαν αἰχμηλωτοί F. 244.
- αἰχματίας. Ἰάσος αἰχματῖα P. IV, 12. αἰχματῶν στρατὸν O. X, 19. αἰχματῶν κεραυνόν P. I, 5. Θυμὸν αἰχματῶν N. IX, 37. ἄνδρῶν αἰχματῶσιν O. VI, 86. ἥρωας αἰχματίας N. V, 7.
- αἶψα P. IV, 133. N. III, 77.
- αἶω. οὐκ αἶτε κλέος I. V, 24. αἶεν Λοξίας P. III, 27. αἶε λειβόμενον Θρήϊον P. XII, 10.
- αἶον μελομενᾶν Μοῖσᾶν P. III, 91. βῶν Πιερίδων αἶοντα P. I, 14.
- αἶον. αἶον ἔρεπε μόρσιμος O. II, 11. καθέλει μιν αἶον πόμον ἐρέφαις O. IX, 64. αἶον ἐρέβαλσθ F. 77, 3. τεπνὸς αἶον F. 92, 2. αἶον ἀσφαλῆς οὐκ ἔγνητο παρ' Αἰακίδα P. III, 86. μελῆχος αἶον ἔπειται ἀνδρῶν P. VIII, 102. ὁ μακρὸς αἶον ἐλὰ τέσσαρας ἀρετὰς N. III, 72. αἶον πρὸς γῆρας ἄμειρος I. IX, 44. αἶον ἄλλ' ἄλλοι ἐξυλλαῖεν I. III, 18. δόλιος αἶον ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται I. VII, 14. εὐθυπομπὸς αἶον N. II, 8. αἶωνος ἀκρᾶν βαθμίδα ἀπο P. V, 7. αἶωνος εἰδωλον λείπεται F. 96, 3. ἰσοδένδρου τέκμαρ αἶωνος F. 146. ἀδακρὺν νέμονται αἶονα O. I, 74. τὰν ἀκύνδων αἶονα πέσσαντο P. IV, 186. εἶλε' αἶονα Κάστορος N. X, 59. ἔπειμι ἐς τὸν μόρσιμον αἶονα I. VI, 42.
- αἶον. Ὀρχηστῆαισιν αἰόνεσσιν I. I, 33.
- αἰωρέω. ἔγρον νῶτον κωρεῖ P. I, 9.
- αἰκά P. IV, 156.
- ἀκαμαντολόγχης. Σπαρτίων ἀκαμαντολογχῶν I. VI, 10.
- ἀκαμαντομάχας. Ζηρὸς νῖοι τρεῖς ἀκαμαντομάχας P. IV, 171.
- ἀκαμαντόπους. ἀκαμαντόποδος βροντῆς O. IV, 1. ἀπῆρας O. V, 3. ἀκαμαντοπόδων ἑπλων O. III, 3.
- ἀκαμαντοχάρων Αἶαν F. 179.
- ἀκαμάς. ποῦτον γέφυρ' ἀκάματος N. VI, 40. πτερόειον ἀκάματος ἑπλος O. I, 87.
- ἀκαμπτος. ψυχρὸν ἀκαμπτος I. III, 71. χεῖρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκαμπτος P. IV, 72.
- * Ἀκαστος. Ἀκάστου δάμαρτος N. IV, 57. ἐν λέκτροις Ἀκάστου N. V, 30.
- ἀκατος. ἐν ἀκάτῃ N. V, 2. ἀκατὸν εὐαλλάν P. XI, 40.
- ἀκειρεκόμης. ἀκειρεκόμα Φοῖβη P. III, 14. ἀκειρεκόμαν Φοῖβον I. I, 7.
- ἀκέντητον δέμας O. I, 21.
- ἀκέομαι. δίψαν αὐδαῖν ἀκειόμενον P. IX, 108.
- ἀκέρεια O. I, 53.
- ἀκέρμα. νόσον ἀκέρματα νέμει P. V, 64.
- ἀκροάταις ἄντας P. V, 32.
- ἀκύνδωνος. ἀκύνδων ἑπλος P. II, 66. ἀκύνδων αἶονα P. IV, 189. ἀκύνδωνι ἀρεταί O. VI, 9.
- ἀκίνητος. οὐδ' ἀκίνηταν ἔχε ῥάβδον O. IX, 35.
- ἀκίνητοι σιωπᾷ ἥρωες P. IV, 57. ἀκίνητον τέρας F. 58, 3. str.
- ἀκκίζομαι. ἄνδρες τινὲς ἀκκίζόμενοι F. 217, 1.
- ἀκλόρωτος. χώρας ἀκλόρωτον λίπον O. VII, 59.
- ἀκλεῖς. τιμὰ O. XII, 16. ἀκλεῖς ἔβα F. 72.
- ἀκμά. ἐν χειρὸς ἀκμά O. II, 69. πρὸς ἀκμά P. IV, 64. φασγάνων ἀκμά P. IX, 84. ἀκμά ἔρχομαι N. VI, 54. λόγχας ἀκμά N. X, 60. συμπεσεῖν ἀκμά βαρεῖς I. III, 69. ὕδατος ξέσσαν ἀκμάν O. I, 48. ἐγγίον τραχεῖαν ἀκμάν λῆπον P. I, 11. ἀκμάν φρενῶν ἐπαι-

εν Ν. III, 37. ἀκύναν ὀδόντων Ν. IV, 37.
 ἀκμάϊ ισχύος θρασυτέρου Ο. I, 96.
 ἄκμων. ἀφενδῆ πρὸς ἀκμονι χάλκευε γλώσσαν
 Ρ. I, 86.
 ἀκού. αὐτῶν ἀκού θνητὸν βαρύνει Ρ. I, 83. ἀ-
 κοῦα σοφοῖς ἐν μακροῖσι ποικίλλειν βίαι Ρ.
 IX, 81. ἀκούαν ἀδείαν κλέιν Ρ. I, 90.
 ἀκοίτας. Ναῖδος ἀκοίτας F. 57. ἀκοίταν πει-
 σαισα Ν. V, 28.
 ἀκοίτας. Λιδς ἀκοίτην ἐπειράτω Ρ. II, 34. Φυλε-
 ρῶν Ἥβαν ἀκοίτην Ν. I, 71. πράζειν ἀκοί-
 τιν Ν. V, 36.
 ἀκόντα. δόξαν ἔχει ἐπὶ γλώσσα ἀκόντης λιγυρῆς Ο.
 VI, 82. Ναξίαν χαλκοῦμαιν' ἀκόναν I. V, 70.
 ἀκοντίζω. μακρὰ διακρίσας ἀκοντίζουμαι τοσοῦτο
 I. II, 35. ἀκοντίζων σκοποῦ ἀγχιστα Μοι-
 σῶν Ν. IX, 55. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς I. I, 24.
 ἄκωρος. εἰρήσια ὑπεχώρησεν ἄκωρος Ρ. IV, 202.
 ἄκος. πλῆγαν ἄκος ὑγερὸν τὸ καλλίνικον φέρει
 Ν. III, 17.
 ἀκούω. ἀκοίει βράσις Ρ. I, 2. ἀκούσμεν ἔμμεναι
 Ν. IV, 77. ψαλμὸν ὑψηλὰς περικίδος ἀκούων
 F. 91, 3. νόμον ἀκονντεις θεοῦματον κέλα-
 δον F. 169. ἀκοντοῖτι χροῖα γρενὶ δλβον
 Ρ. V, 101. ἀράν ἀκουας I. V, 40. ἀκουσε
 τοῦ Θεοῦ Κῦδος F. 8. ἀκουσεν Δαναόν,
 εἰον εὔρεν γάμον Ρ. IX, 116. Ἀλάντος ἀκου-
 σεν Ν. II, 14. λόγον ἐλὼν ἀκούω I. IV, 15.
 ἀκουσον Ν. VII, 2. ἀκούσας Ρ. VI, 1. φω-
 νῆν ἀκούων Ο. VI, 66. εὐ ἀκούειν F. 99.
 οὐτ' ἀκούσαι οὐτ' ἰδεῖν Ο. VI, 52. θάμια
 παριόντων ἀκούσαι Ρ. I, 26. εὐ ἀκούσαι Ν.
 I, 32. ἀκούσας Ἀγγελίας Ο. VIII, 81. τῶν
 ἀκούσας Ρ. IV, 135.
 ἄκρα. πρὸς ἀλλοδαπὰν ἀκραν Ν. III, 26.
 * Ἀκραγαντῖος. Ἀκραγαντίνων φάος I. II, 17.
 * Ἀκράγας. ἔρισημ' Ἀκράγαντος Ο. II, 7. ὄχθαις
 ἐπὶ μνηστούου Ἀκράγαντος Ρ. XII, 3 ἐπ'
 Ἀκράγαντα τανύσας Ο. II, 100. ποταμὸν
 Ἀκράγαντα Ρ. VI, 6. κλεινὰν Ἀκράγαντα γε-
 ραίρων Ο. II, 2.
 ἀκράντος. ἀκράντοις ἔπεισι Ο. I, 86. ἀκράντοις
 ἐλπίσιν Ρ. III, 23. ἀκράντα γαρύετον Ο.
 IX, 96.
 ἀκρόθυτον. ἀκρόθυτον. κτεῖν' ἀνάγων ἀκρόθυ-
 τῶν Ν. VII, 41. Ὀλυμπιάδα ἀκρόθυτον πο-
 λέμον ἔδυε Ο. II, 4. πολέμοιο δόσιν ἀκρό-
 θυτου διελών Ο. XI, 59.
 ἀκρόπολις. ἐν ἀκρόπολει ἄλος Ο. VII, 49.
 ἄκρος. ἄκρας Τανύρου Ρ. IV, 174. ἄκρη ἐσπέ-
 ρη Ρ. XI, 10. τέλος ἄκρον Ρ. IX, 122. I.
 III, 50. ἄκρον ἐλόν Ρ. XI, 55. πανδοξίας
 ἄκρον Ν. I, 11. πρὸς ἄκρον ἀρετῆς Ν. VI, 24.
 σοφίας ἄποιον ἄκρον I. VI, 18. κερύναν κατ'
 ἄκραν Ο. VII, 36. αἰῶνος ἄκραν βασιμῶν
 Ρ. V, 7. ἄκρας ἀρετῆς Ο. XIII, 15. ἐπ'
 ἀκροτάτῳ βουμῷ Ο. VI, 70.
 ἀκρόσφον καὶ αἰχμαῖαν ἀρίστουθαι Ο. X, 19.

* Ἀκρον Ο. V, 8.
 ἀκροτήμιον Ἀλίδος Ο. IX, 8.
 ἀκτά. Ἀκρονίας ἀπ' ἀκτῆς Ο. VII, 33. παρ'
 ταν εὐνέθρον ἀκτῶν Ἰμερα Ρ. I, 79. Ἀχέρο-
 ντος ἀκτῶν παρ' εὐκλιν Ρ. XI, 21. νερὸν
 φειδῆ πρὸς ἀκτῶν F. 239, 3. ἐπ' ἀκταῖσιν
 Θορών Ρ. IV, 36. βαθυκρημνοῖσιν ἀμφ' ἀ-
 κταῖς Ἐλῶδρον Ν. IX, 40. Νεῖκον πρὸς ἀκτῆς
 I. II, 42.
 ἀκτῆς. ἐργμάτων ἀκτῆς καλῶν I. III, 60. ἀκτῆς
 Ἀκλίου F. 74, 1. σπέρμ' ὑμετέρης ἀκτῆρος
 ἄλβου Ρ. IV, 255. Ὀλυμπίαν ἀκτῶν θοῶν
 ἀκτῶν ἔσχον Ρ. XI, 48. λαμπρά ἀκτῆς ἡλ-
 θον στεροπὰς ἀπορηγνύμεναι Ρ. IV, 198. ὁ-
 ξεῖαν ἀκτῶν πατῆς Ο. VII, 70. ἰὼν ξανδαῖ-
 ας καὶ πυμπορφύρους ἀκτῆς διεβοηγμένους Ο.
 VI, 55. Θεοδῶν ἀκτῆς ὅσων F. 88. στ. 2.
 * Ἀκτρον. υἱὸν Ἀκτρος Ο. IX, 74.
 ἀκτρομος πόντος F. 259.
 ἄκων. ἀκοντὶ ἔλασε σκοπῶν Ο. XI, 74. ἐφορμα-
 ζεις ἀκοντὶ θεῶ Ν. X, 69. χαλκοπίστρον
 ἀκοντῶν ὥσπερ βαλεῖν Ρ. I, 44. βραχυστόθε-
 ρον ἀκοντα πάλλον Ν. III, 43. ἀκοντ' ὥτε
 χαλκοπάστρον ὄρσαι γλώσσαν Ν. VII, 71. ἐλ-
 θὴν ἀκόντων ἐντα ῥομβον Ο. XIII, 89. ἀ-
 κόντισσιν προγόνων τιμὰν δάσασθαι Ρ. IV, 143.
 ἀκόντισσιν χαλκῶς κερῶν Ρ. IX, 20.
 ἀλῆθθια. * Ἀλῆθθια, θυγάτηρ Λιδς Ο. XI, 4.
 ὠνασσ' Ἀλῆθθια F. 221. οὐχ ἅπασα ἐλῆ-
 θει' ἀρετῆς κερδῶν Ν. V, 17. δέσπον' ἀ-
 λῆθθιας Ο. VIII, 2. ἀλῆθθιας δόδον Ρ. VII, 103.
 ἀλῆθθιας δόδον ἄγχιστα I. II, 10. ἐν ἀλα-
 θείᾳ πεποιῶσαι Ο. VII, 69. ἀλῆθθια ἐξε-
 λέγγων ἐτήτυμον Ο. XI, 56. τὰν ἀλῆθθιαν
 ἰδεμεν Ν. VII, 25.
 ἀλῆθθια. ἀλῆθθιας ἔξορκος Ο. XIII, 94. ἀλῆθθι λῶ-
 γον Ο. I, 28. ἀλῆθθια ματιῶν θῶκον Ρ.
 XI, 6. ἀλῆθθια λόγους Ο. VI, 89. ἀλῆθθιας
 Ὄρας F. 6.
 ἀλαλά. * Ἀλαλά Πολέμου θυγέρτερ F. 235. ἐξ
 ἀλαλῶς καρτεῖας ἐπιμψας I. VI, 10. δορῶ-
 κτυπον ἀλαλῶν Ἀντίων προσμένον Ν. III, 57.
 ἀλαλά ὀρνομένον F. 224.
 ἀλαλῶν. ἀλαλῶν ἐτετρακέες βοῶν VII, 37.
 ἀλαλῶν. Τρῶσαν Ἀλαλῶς κατ' οἶκον ἔχῃ
 Ρ. I, 72.
 ἀλάλκω. Γιαννῆδαι πότμον ἄλαλκε Ο. XI, 140.
 ἄλαλκε Χείρων Ν. IV, 60.
 ἀλάσμων. εὐφροσύνας ἄλῆται Ο. I, 58. ἀλῆται
 Σιγῶν F. 72.
 * Ἀλῆται. παῖδες Ἀλῆται Ο. XIII, 14.
 ἀλῆταιων μεμνημένων F. 245.
 ἀλῆται. ἔνν' ἀλῆται γάμον I. VII, 40. Ἀκρόν
 γενίαν ἀλῆται Ο. X, 15. ἐν τοῖσιν ἀλῆταις
 Ο. II, 86.
 * Ἀλῆτος. σπονδοφόρος Ζηρὸς Ἀλῆτος I. II, 24.
 * Ἀλεκτραί. Ἀλεκτρῶν ὑπερθεῖν I. III, 79.
 ἀλέκτρον. ἐνδομάχης ἢ ἀλεκτρο Ο. XII, 14.

- * Ἀλεξιβιάδας. Ἀλεξιβιάδα P. V, 45.
 * Ἀλεξιδίμορ P. IX, 125.
 ἀλεξίμυρος. ἀλεξίμυρον λόγχη N. VII, 30.
 Ἀπολλωνίαις ἀλεξίμυροις πομπαῖς P. V, 91.
 ἀλέξω. ἀλέξεν Ἰβρον O. XIII, 9.
 * Ἀλερα. οἶον Ἀλερας οἶον F. 138.
 * Ἀλενα παῖδες P. X, 5.
 * Ἀλενάει F. 149.
 ἀλίβατος. πέτραν ἀλίβατον O. VI, 64.
 ἀλιερχίος. ἀλιερχία χώραν O. VIII, 25. ἀλιερχία
 Ἰσθμοῦ δειμάδα I. I, 9. ἀλιερχίης ὄχθαι P.
 I, 15.
 ἀλίθιος χόλος P. III, 11.
 ἀλικία. ἀλικίας ἐοικυῖα χρόνον O. IV, 29. γη-
 ραῖον μέρος ἀλικίας P. IV, 157. κρέσσονα
 ἀλικίας νόον P. V, 109. ἐν ἀλικίᾳ P. XI, 51.
 ἀλικία I. VII, 1. ἐν ἀλικίᾳ πρώτη N. IX, 42.
 σὺν ἀλικίᾳ ἐρώτων δρέπεσθαι F. 88. στρ. 4.
 ἐν πότῃ σφιν βάλεθ' ἀλικίαν P. I, 74. εὐ-
 ανθέ' ἀπέπνευσας ἀλικίαν I. VI, 34.
 ἀλιξ. ἀλικας παρθένου ἑταίραι P. III, 17.
 ἄλλοισιν ἄλικας ἄλλοι N. IV, 91. ἄλλων τις I.
 VII, 65. θαντὸν ἐν ἄλιξ καὶ παλαιτέρους
 P. X, 58. ἄλιξιν σὺν ἄλλοις P. IV, 187.
 ἀλίκουσι συμποταῖς O. I, 61. ἄλικας ἐκράτει
 N. V, 45.
 ἄλιος s. ἥλιος v. ἄελιος.
 ἄλιος. ἄλιου γέροντος P. IX, 97. κόρυς Νη-
 ρῆος ἄλιος O. II, 32. ἄλυσιν πρυμνίας O.
 IX, 78. οἶδμ' ἄλιον F. 242, 3. ἄλιου δελ-
 φίνος F. 259.
 ἀλιπλάκτου γὰς P. IV, 14.
 * Ἀλιροθύτος. Ὀλιροθύτου O. XI, 73.
 * Ἀλις. ἀκροτήριον Ἀλιδος O. IX, 8. μαχοῖς
 Ἀλιδος O. XI, 34. ἐς Ἀλιν O. I, 78.
 ἄλίσκω. Πέργαμος ἄλίσκεται O. VIII, 42. ἄνδρα
 ῥῆθ' ἄλίσκωτα P. III, 57.
 ἀλιτόετος. πενθὲν ἐνιπὼν ἀλιτόετον O. XI, 6.
 ἀλιτροῦ. μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῦ N. VIII, 39.
 τα ἄλιτρα O. II, 65.
 ἄλκᾳ. ἄλκᾳ παγκρατίον τλάθνυμι N. II, 14. κρι-
 γεται ἄλκᾳ ἀνδρῶν I. IV, 12. γένεται ἄλκᾳς
 ἀπειριότιον P. IX, 36. βέλως ἄλκᾳ τρέφει O.
 I, 112. γρούς ἄλκᾳ κρατίον O. XI, 105.
 ἐν ἄλκᾳ O. XIII, 53. ὀρνῶτ' ἄλκᾳ O. IX, 119.
 αἰεσιθέντες ἄλκᾳ P. IV, 173. χαλκότοξον
 Ἀμυζόνων μετ' ἄλκᾳν ἔπειτο N. III, 37. ἄλκᾳν
 ἀμαχανίαν δυσβάτην N. VII, 96. Ἀλαντος
 ἄλκᾳ φοῖνον I. III, 53. αἱ μεγάλοι ἄλκᾳ
 σκότιον ἔχοντι N. VII, 12.
 ἀλκάεις. ἀλκάεις Λισαύσης O. IX, 77. ἀλκάεις
 ἐκγόνοις Ἀλγίμου P. V, 71.
 * Ἀλκαῖδον ἀγών I. VII, 67.
 * Ἀλκαῖδαν θάλος O. VI, 68.
 ἄλκαρ πέτρας P. X, 52.
 * Ἀλκαῖδον O. VIII, 65. Ἀλκαῖδοντα O. VIII, 17.
 * Ἀλκαῖδας N. VI, 8. Ἀλκαῖδα γενεά N.
 VI, 62.

- ἄλκιμος. ἄλιος ἄλκιμος νῆος O. XI, 46. ἦτορ
 ἄλκιμον N. VIII, 24. ἄνδρας ἄλκιμους N.
 V, 15.
 * Ἀλκαῖον F. 192.
 * Ἀλκαῖν. Ἀλκαῖα ἐπ' ὑπιδος δράκοντα νο-
 μῶντα P. VIII, 48. Ἀλκαῖα στεφάνοις βύλ-
 λω P. VIII, 59.
 * Ἀλκαῖανδρὸν γενεά P. VII, 2.
 * Ἀλκαῖρα. Ἀλκαῖρα διδύμων σθένος νῆον P.
 IX, 88. ἀδελμάντων τέκε παῖδα I. I, 12.
 Ἀλκαῖρας κασιγνήτων νόθον O. VII, 27. Ἀλ-
 καῖρας νῆοι καὶ Ζηρός P. IV, 172. Ἀλκαῖ-
 ρας λέγει N. I, 49. νῆος Ἀλκαῖρας I. III, 73.
 Ἀλκαῖρας τέκος I. V, 28. Ἀλκαῖρας σὺν
 νῆφ' F. 158, 2. Ζεὺς ἐπ' Ἀλκαῖραν μολών
 N. X, 11.
 ἀλκήτρα νοῦσαν P. III, 7.
 ἀλκίων F. 34.
 * Ἀλκωνεύς. τὸν μέγαν πολεμιστὴν Ἀλκωνῆ
 Τελιμῶν ἔλεν N. IV, 27. τὸν βουβόινον Ἀλ-
 κωνῆ I. V, 31.
 ἀλλά O. I, 17. 55. 84. II, 13. 71. 105. 106. III,
 24. IV, 22. 27. 53. VII, 67. 87. 61. VIII,
 9. 45. 74. 87. IV, 5. 55. XI, 3. 90. XII, 9.
 P. I, 23. 55. 85. II, 28. 89. III, 19. 38. 54.
 77. 83. IV, 32. 36. 83. 116. 132. 141. 152.
 157. 186. 210. 224. 273. 293. V, 30. 34. 76.
 VIII, 110. IX, 20. X, 4. XI, 36. XII, 18.
 22. 30. N. I, 32. 39. II, 20. V, 2. VII, 30.
 44. 52. VIII, 35. IX, 3. 8. 20. X, 21. 45.
 68. 82. XI, 9. 29. 42. 44. I. I, 14. 26. II,
 41. III, 18. 34. 41. 55. 68. 38. 57. V, 33.
 VI, 26. 37. VII, 11. 30. 35. 57. F. 53. an-
 tistr. 4. F. 74, 6. F. 87, 7. F. 88. antistr.
 4. F. 93, 3.
 ἄλλοι. ὀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι P. IV, 93. γά-
 μον ἐν ἀλλόλοις μίξει P. IV, 223.
 ἄλλοφοφία. σὺν ἀλλοφοφίᾳ O. II, 26.
 ἄλλοφοφόνους ἐπάξεντο λόγχας ἐνὶ σφίσι
 αὐτοῖς F. 137.
 ἀλλάσσω. ἀρεταὶ ἀλλασσόμενα γενεαῖς ἀνδρῶν N.
 XI, 38.
 ἄλλοδαπός. ἀλλοδαπὰν ἄκραν N. III, 25. ἀλλο-
 δαπὸν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι N. I, 22. ἀλλο-
 δαπὰν γυναικῶν P. IV, 50. ἀλλοδαπαῖς μέτροι-
 ραις P. IV, 254.
 ἄλλοιός. ἄλλοι. ἄλλοιός-οὔρος I. III, 13. ἄλλοι.
 ἄλλοιαι αἰναι P. VII, 95. ἄλλοι. ἄλλοιαι
 πνοαὶ ἀνέμων P. III, 104. λῦσαις ἄλλον ἀλ-
 λοῖον ἀχέων P. III, 50. ἄλλοι. ἄλλοιαι φρό-
 νει F. 173, 4.
 ἄλλος. ἄλλος ἄλλος ἀνήρ ἐτέλεσεν ἦμνον P. II, 13.
 I. I, 47. ἄλλος ἀνήρ N. IV, 39. ἄλλο ἄλ-
 λον N. III, 6. ἄλλαν ἐπ' ἄλλα O. VII, 82.
 ἐπ' ἄλλοις δ' ἄλλοι μεγάλαι O. I, 113. ἄλ-
 λ' ἄλλοι O. II, 41. F. XI, 42. ἄλλον O.
 I, 104. VII, 11. VIII, 12. P. III, 12. 50.
 VIII, 80. 81. X, 54. ἄλλο ἄστρον O. I, 6.

ἄλλο πρᾶντον κρέσσον βέλους I. VII, 34. ἄλλοι N. IV, 91. VII, 55. ἄλλαι O. VII, 37. IX, 92. 112. ἄλλα O. II, 81. VII, 12. P. II, 85. N. III, 39. ἄλλον O. VI, 74. VIII, 63. P. IV, 118. N. VIII, 31. XI, 13. I. IV, 3. ἄλλαν O. VI, 25. ἄλλοι O. II, 109. P. IV, 187. O. I, 113. P. II, 13. IV, 268. N. IV, 94. I. I, 68. 47. III, 42. ἄλλας N. IX, 42. I. V, 70. ἄλλον I. VII, 55. ἄλλας N. IX, 47. ἄλλοτ' ἄλλοις νέμειν F. 121. ἄλλα ἄλλοις νόμιμα F. 152.

ἄλλοτε. ἄλλοτ' ἄλλαι O. II, 37. ἄλλοτ' ἄλλον O. VII, 11. 95. P. VIII, 80. X, 54. ἄλλ' ἄλλοτε P. II, 85. ἄλλοτ' ἄλλοιαι P. III, 104. ἄλλοτ' ἄλλα P. XI, 42. ἄλλοτ' ἄλλα N. III, 39. ἄλλ' ἄλλοτε I. III, 13. ἄλλος ἄλλοις I. III, 23. ἄλλοτ' ἄλλοις ἀφόνει F. 173, 4. ἄλλοτ' ἄλλοις F. 121.

ἄλλοτριος. γύρμα οὐκ ἄλλοτριον P. I, 59. κᾶδος ἄλλοτριον N. I, 54. ποιμένα ἐνακτὸν ἄλλοτριον O. XI, 93. ἄλλοτριὸν ἔρωτες N. III, 29. ἀλόχῃ ἄλλοτρίῃ ἐπέχραεν F. 44. ἄλλοτρίουσιν μη προφαίνειν τίς φέρεται μόχθος ἄμυν F. 171, 1. ἐλοίσιν ἐπ' ἄλλοτρίους P. I, 84. ἄλλοτρίωσι γλώσσαις P. IX, 27. ἄλλοτρίαις χειρὶ I. I, 15. ἄλλοτρία μερινώματα F. 251.

ἄλμα (ἄλμη). βαθῆτα ποντίας ἄλμα N. IV, 36. ἀβύπνιστος ἄλμας P. II, 80. δ' αἰμας N. VI, 67. σὺν ἄλμα P. IV, 39.

ἄλμα. μακρά μοι ἄλμαδ' ὑποκαίττοι N. V, 20. ἄλμυροίς βενθύνει O. VII, 57.

ἄλος. καρτεροῖς ἀδύμαντος ἄλος δῆσε P. IV, 71. ἄλοχος. ἄλοχος ἔχεν σπέρμα O. IX, 66. ἄλοχος Ἥβη N. X, 18. πᾶς ἐξ ἄλόχου O. XI, 90. ἀρχαῖον ἄλοχον Λιός F. 6. ἀλόχῃ ἐπέχραεν ἄλλοτρίῃ F. 44. ἄλοχον μετήλθεν Ἰσρακλῆϊς γοναῖς I. VI, 7. ἄλοχον εὐειδὲ ἐθέλων ἰάν ἔμμεν I. VII, 28. ἄλοχίς νέαις ἀμπελάκιον P. XI, 25.

ἄλνός. ζωῆς ἄντων ἄλνιστον I. IV, 14.

ἄλς. πολίης ἄλός O. I, 71. P. II, 68. ἐξ ἄλός ὄργας O. VII, 69. ἄλός βαθῆϊαν κίενυθον P. V, 88. μυχοῦς ἄλός P. VI, 13. Ἰονίας ὑπὲρ ἄλός οἰκίον N. VII, 65. ἀμτορήτης ἄλός I. I, 37. βαθυκρήνητον πολίης ἄλός θέρμυρ I. III, 74. ἄββαιαν ἄλα κίονων ὑπὲρ Ἰσρακλῆος περὶ N. III, 23.

ἄλσος. Αἰκιδιών εὐρεκής ἄλσος O. XIII, 105. αἰεὶδὲ ἄλσος ἄγρον O. V, 10. ὕψιμον ἄλσος O. V, 13. τεύξεν ἄλσος ἐν ἀροπόλει O. VII, 49. σταθμῆτο ζάθρον ἄλσος πατρὶ O. XI, 47. τὸ Λάματος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσίνα I. I, 57. τὰν καλοῖσιν Ὀλκμπίον Λιός ἄλσος I. II, 28. τεὸν ἐς ἄλσος F. 87, 11. Λιός πινδόκω ἄλσει O. III, 19. ἐν πολὺμνητῷ Λιός ἄλσει N. II, 5. ἄλοι παλαιάτῳ Αἰκιδιών N. VII, 44. ὦ Πίσας εὐδενόρον ἐπ' Ἀλφεῖ ἄλσος O. VIII, 9. κίσιεν ἄλσει

μεῖζονα θεῶν P. V, 89. κρηπίδας ἄλσειον F. 70, 3.

* Ἀλτις. περὶ δὲ πάσαις Ἀλτιν O. XI, 47. ἀλύσκιω. οὐ μὴν ἄλυσεν P. VIII, 16.

ἀλύτῃ κίχλη P. IV, 215.

* Ἀλφεός. Ἀλφεός. Ἀλφεὺ πόρῳ O. I, 92. πόρον Ἀλφεὺ O. II, 14. XI, 50. ζυθέσις ἐπὶ κρημνίσιν Ἀλφεὺ O. III, 22. παρὰ Ἀλφεὺ ὑέ-θροισιν O. IX, 20. ἐπ' Ἀλφεὺ ὑέ-θροισιν O. XIII, 34. ἀμπνευμα σερπτόν Ἀλφεὺ N. VI, 18. Ἀλφεὺ ἔρρεσι I. I, 66. παρ' Ἀλφεῷ O. I, 20. Ἀλφεῖ μέσση καταβυάς O. VI, 58. ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος O. VIII, 9. Ἀλφεὺν εὐρὶ ῥέοντα O. V, 18. Ἀλφεὺν οἰκίει O. VI, 34. παρ' Ἀλφεῖ O. VII, 15.

ἀλώπηξ. αἶθρον ἀλώπηξ O. X, 20. μήτην ἀλώπηξ I. III, 65. ὄργαις ἀλωτέκων ἔκλειοι P. II, 77. θρασυῖν ἄλωτέκων F. 261.

ἄλωσις. ἀλώσιος ὕστατος ἀντάσας O. XI, 44. ἄμα O. VI, 72. ἄμα πρώτοις O. VIII, 45. ἄμα Ἀρεΐδας O. IX, 75. ἄμα πεντάθλῳ O. XIII, 29. ἄμα ἵπποις N. IX, 25. ἄμα κτεάνοις N. IX, 46. ἄμα στεφάνοις N. IX, 52. ἄμα δ' ἐκαίστο N. X, 72. ἄμα αὐτῷ F. 53. ἄμα O. III, 22. P. III, 36. N. V, 11. VII, 78.

ἄμα. Ἀμαζόνιδον O. XIII, 84.

* Ἀμαζών. χαλκότηρον Ἀμαζόνων ἀλκάν N. III, 37. Ἀμαζόνες εὐπύκτους O. VIII, 47. μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνες ἦλθεν F. 158, 3. cf. F. 159 sqq.

ἄμαιμικετος. τριόδοτος ἄμαιμικέτου I. VII, 35. μένει ἄμαιμικέτῳ P. III, 33. πόντον ἄμαιμάκετον P. I, 14. κινήθμιν πετρᾶν ἄμαιμάκετον P. IV, 208.

ἄμαξιτός. νεῖσθαι κατ' ἄμαξιτόν P. IV, 247. ὁδὸν ἄμαξιτόν N. VI, 56.

ἄμαξοσφρητον οἶκον F. 22.

ἄμαρ. μοιρίδιον ἄμαρ P. IV, 256. κίτῳ κίτῳ ἄμαρ διαίτσειν P. IX, 70. πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλιν P. IX, 117. παρ' ἄμαρ P. XI, 63. δευτερον ἄμαρ τέμν' ἀέθλων I. II, 85. ἄματα εὐφρονα ἔκλειοι P. IV, 196.

ἄμαρτάνω. ἀμαρτάνει O. I, 64. Σκῦρον ἄμαρτε N. III, 37.

ἄμαχανία. ἀπ' ἄμαχανίας ἄγων ἐς φῆος O. V, 14. ἐν ἀμαχανία P. II, 54. σφαλὼν ἀμαχανίαν φρυγῶν P. IX, 95. ἀμαχανίαν δευβύτιον αἰ-κάν N. VII, 97.

ἄμαχανος. ἀμαχάνων εὐρέων O. VII, 25. ἀμαχάνων καλῆναι P. XI, 26. ἀμαχάνων ἔσθλας F. 74, 3. πολέμιον καμᾶτον ἀμαχάνων P. II, 19.

ἄμαχος. ἄμαχος ἀστραβή κίονα, Ἐκτορα O. II, 90. ἄμαχον κρύψαι τὸ ἦθος O. XIII, 13. ἄμαχον κακὸν P. II, 76. χεῖρας ἀμάχους I. V, 38.

ἄμβασε v. ἀμβάσινον.

ἄμβατός. οὐρανὸς οὐποτ' ἄμβατός αὐτῷ P. X, 27.

ἀμβλάνει v. ἀπαμβλάνει.
 ἀμβολά. προομιλίων ἀμβολάς P. I, 4.
 ἀμβολάει N. X, 33.
 ἀμβροσία. ἀμβροσίαν ἀθανάτων κλέψαις δῶκε
 σπαρτιάταις O. I, 62. ἀμβροσίαν ἐν χειλέσιν
 σπάζουσι P. IX, 65.
 ἀμβρόσιος. ἀμβροσίαν φιλοτάτης N. VIII, 1. ἀμ-
 βροσίον ἔπειν P. IV, 299. ἀμβροσίον ὄψωρ
 αὐτοῦ Τηλέφωτος F. 211
 ἀμβροτος. ἀμβροτον φθόν N. X, 7. ἀμβροτοι
 θεῶν προπύδες I. VII, 30. ἐπ' ἀμβροτίαν
 χερσὺν F. 45, 45.
 ἀμείβοι. Κρωσίον λόφον ἀμειψεν P. V, 38. ἐν
 ἀμείβοντι N. XI, 42. ἀντὶ δελφίνων ἵππους
 ἀμειψάντες P. IV, 17. φρὴν ἀμείβεται τρη-
 τὸν πόνον μελίσσαν P. VI, 54. τὸν ἀμείβετο
 P. IX, 40. τὸν ἀγνοοῖσι λόγοις ὥδ' ἀμείβεθι
 P. IV, 102. φθόνον ἀμειβόμενον τα καλὰ
 ἔργα P. VII, 19. ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβό-
 μενοι P. IV, 226. ἀλλήλοισιν ἀμειβόμενοι γά-
 ρουσι P. IV, 94. ἀρουραὶ ἀμειβόμεναι τόκα
 ἔδουσαν βίον N. VI, 9. ἀμειβόμενοις εὐεργέ-
 ταν I. I, 53.
 ἀμείλικος. νεφέας στρατός ἀμείλικος P. VI, 12.
 ἀμείλικον κότον P. VIII, 8.
 ἀμείρω. βίον τιμὰς ἀμείρειν P. VI, 27.
 ἀμείρε. ἐς ἀμείρειν γάλακτος F. 73, 3.
 ἀμειράτης. ἀμειρεῖ ἰσὺ μελίσσαν O. VI, 46.
 * Ἀμείρα παρ' ὄψωρ P. I, 67.
 ἀμέρα. ποδάρκης ἀμέρα O. XIII, 38. ἀμέρας
 καθάρων σέλας F. 106, 4. ἐν ἀμέρα O. I, 6.
 F. 74, 2. ἀμέρα ἐν μιᾷ I. III, 34. ἀσχη-
 μὸν ἀμέραν παῖδ' ἄλλου τελευτάσομεν O.
 II, 35. μίαν ἂν ἀμέραν O. IX, 94. ἀμέ-
 ραν τὰν μὲν, τὰν δὲ N. X, 55. ἀμέραι ἐπι-
 λοιοποι μάρτυρες σοφώτατοι O. I, 22. ἐν ἀ-
 μέραις O. II, 68. P. IV, 130. ἀμέραισι P.
 I, 22. ὑπέρταται ἐν ἀμέραις P. X, 18. ἐν
 πολλοφθόροις ἀμέραις N. VIII, 32. ἄλλαις
 ἀμέραις N. IX, 42. κυλινδομέναις I. III, 48.
 ὀδοκαὶ ἀμέρας P. IV, 26.
 ἀμείρω. ἀμερσε πάτρας O. XII, 48.
 ἀμερσε. οἶκον ἀμερον ἀστοῖς O. XIII, 2. ἀμερον
 οἶκον P. I, 71. τέκνον παυδνιῶν ἀμερον P.
 III, 6. ἀμέρα ὅπ' N. VII, 83. ἀμείρους ἀ-
 τήγαις χειροῖ N. VIII, 3.
 ἀμείρω. καυτίλαιαι πορθύω ἀμερούσις I. III, 75.
 ἀμείτερος. ἀμείτερα γλώσσα O. X, 8. μᾶτερ ἡμε-
 τερα N. III, 1. ἀμείτερας γλώσσας P. III, 2.
 ἡμνοὶ ἀμείτεροι P. III, 65. ἀμείτερον τοκέων
 P. IV, 110. 150.
 ἀμίντων φάος ὄρασι F. 106, 2.
 ἀμειρήτας ἄλλος I. I, 37.
 ἀμεινιστόν τριόδων P. XI, 38.
 ἀμεινιστοῦδ' ἄντιους P. I, 45.
 ἀμίλλα. ὑπ' αἵθλων περταμέροις ἀμίλλαις O.
 V, 6. ἰσχύος ἀνδρῶν ἀμίλλαις N. IX, 12.
 ἀπιδνιῶται ἐν ἡμίλλαις ἵπποι θανασιῶται

I. IV, 7. τεύσων, Λοξία, ἐμίλλαισι I.
 VI, 50.
 ἀμιλλάται. ὅστις ἀμιλλάται περὶ αἵθλων κορυ-
 φαῖς N. X, 31.
 ἄμμες v. ἐγώ.
 ἄμμορος. κολόν ἄμμορος O. I, 84. οὐκ ἄμμο-
 ρος κυναγέας N. VI, 14.
 * Ἀμμων. Λύος Ἀμμωνος P. IV, 16. Ἀμμων
 Οὐλύμπον δεσποτα F. 11.
 ἀμνάσσει βροτοῖ I. VI, 17.
 ἀνάσσει, ἀνάσσει v. ἀναμνάει.
 ἀμοιβά. γλυκεῖαν μόχθων ἀμοιβάν N. V, 48.
 ἀγανίς ἀμοιβαῖς ἐποιοχόμενον τίκεσθαι P.
 II, 24.
 ἀμοιβάτα δέπντα O. I, 39.
 ἄμος. ἄμης φρονός O. XI, 3. μήτις ἄμης N.
 III, 9. ἄμὸν χρεός O. XI, 8. γένος ἄμὸν
 P. III, 41. μῆδεσιν ἄμους P. IV, 27.
 ἀμοχθῶ καρδίᾳ N. X, 30.
 ἀμπελόεις. Μύσιον ἀμπελόεν πεδίον I. VII, 49.
 ἀμπελος. ἀμπελον δρόσος O. VII, 2. βιατὰν ἀμ-
 πέλον παῖδα N. IX, 52.
 ἀμπεργας v. ἀναπέμπω.
 ἀμπελάτες v. ἀναπέμπω.
 ἀμπελακίω. ἀνορέας οὐκ ἀμπελακίον O. VIII, 67.
 ἀμπελακία. Απομονοτίαν ὑπὲρ ἀμπελακίον I. V, 27.
 ἀμφὶ φρασὶν ἀμπελακία ἀναρτήμητοι κρίμανα-
 ται O. VII, 24. αἱ δύο ἀμπελακία P. II, 30.
 ἀμπελακίαις φρονέων P. III, 13.
 ἀμπελακίον. ἔχθιστον ἀμπελακίον νείας ἀλόχοις P.
 XI, 26.
 ἀμπνεύμα σεμνόν Ἀλφειοῦ N. I, 1.
 ἀμπνεύσαι, ἀμπνέων v. ἀμπνέω.
 ἀμπνοῶν v. ἀναπνοῶ.
 ἀμπολεῖν v. ἀναπολεῖω.
 * Ἀμπνέων P. IV, 129.
 * Ἀμπασιόειδης ὕψινος ἄνθρωπος F. 170.
 * Ἀμπακία. κλυταῖς ἐν Ἀμπακίαις P. XI, 32. ἔ-
 σον Ἀμπακίας P. I, 65. ἔλον Ἀμπακίας O.
 VI, 14. Ἀμπακίαν ἔβα N. XI, 34.
 ἀμύμων. Κτέστων ἀμύμονα O. XI, 28.
 * Ἀμύντας F. 85.
 * Ἀμυντοριδίας. Ἀμυντοριδία ματρώδην Ἀστυδα-
 μίως O. VII, 23.
 ἀμύνο. ἀμυνεν ἴβρον N. I, 50. Θυνὸν αἰματιᾶν
 αἰνύνει λογὸν Ἐνυαλίον N. IX, 37. ζωστήρ
 ἀμύνων ἡμῶν I. I, 49. χάλασεν αἵματος πρὸς
 πάτρας ὅστις αἰνύνεται I. VI, 27. φθονετοῖ
 αἰνύνονται ἅπα P. XI, 54.
 ἀμφαίνει v. ἀναφάνω.
 ἀμφανδόν P. IX, 42.
 ἀμφελίσσω. τέκνοισιν γνάθους ἀμφελίσσασθαι N.
 I, 43.
 ἀμφέπω. ὅς ἀμφέπει θεμιστέον ἀκάπτον O. I, 12.
 ἀμφέπει Ἀμύματα, θυγατρός ἑορτῶν καὶ Ζηρός
 κράτος O. VI, 95. μόχθον ἀμφέπει P.
 IV, 268. μαχὼν ἀμφέπει μαντήιον P. V, 68.
 πάλιν αἵθλους ἀμφέπει P. IX, 72. ἔξτρα κρη-

ναρένα ἀμφέπει N. III, 75. ἀγωνία θυμόν ἀμφέπει N. VII, 10. ἀνθρώποι χαλκίνοι ἀμφέπειν ὁμιλον I. VII, 25. τοὺς ἐπαισίδας ἀμφέπειν P. III, 51. ἀταλὸν ἀμφέπων θυμόν N. VII, 91. ἄλβον ἀμφέπων I. III, 77. τὸν ἀμφέποντα δαίμονα P. III, 103.

ἀμφί cum genit. O. XII, 8. P. IV, 276. IX, 109. N. X, 4. I. VII, 27. 66. cum dat. O. I, 50. V, 15. VII, 24. 80. VIII, 42. 86. IX, 14. 97. XIII, 36. 38. 50. 61. 82. P. I, 12. 80. II, 62. IV, 81. 96. 180. V, 40. 119. VI, 42. VIII, 35. IX, 124. XI, 33. 54. N. I, 29. II, 17. IV, 85. VI, 14. VII, 80. VIII, 30. 42. IX, 40. X, 60. I. I, 50. IV, 62. VI, 8. cum accus. O. I, 17. 35. 48. 97. II, 33. III, 13. IX, 33. 103. XI, 80. P. II, 15. V, 24. VIII, 72. X, 56. N. I, 54. I. II, 40. VI, 9. F. 186. absol. P. VIII, 89.

ἀμφιόλοιοι Ποσειδάων τετρωτοῖαν O. XIII, 39.

* Ἀμφιάργος. Ἀμφιάργος Οὐκλῆος παῖς P. III, 58. Ἀμφιάργη N. IX, 24. Ἀμφιάργον O. VI, 13. N. IX, 13. I. VI, 33.

ἀμφιβάλλω. γέρας ἀμφέβαλε κόμισις P. V, 31. ὅθεν ὕμνος ἀμφιβάλλεται O. I, 8.

ἀμφιβάλλασσον ροῦν O. VII, 33.

ἀμφικειμαι. κείνῳ Αἴτῃ ἀμφικείται F. 93.

ἀμφικρέμαται. φρένας ἀμφικρέμαται ἐλπίδες I. II, 43.

ἀμφικτιών. κῆδος ἐξ ἀμφικτιόνος P. IV, 66. στρατῷ ἀμφικτιόνων P. X, 8. ἀμφικτιόνων ταυροφόνῳ τριτηγρίδι N. VI, 40. πρόξενον ἀμφικτιόνων I. III, 26.

ἀμφικτιώω. ἀμφικτιόσσαι φασγάνῳ N. VIII, 23. ἀμφικτιφής. δύναμις ἀμφικτιφῆς O. IX, 83.

ἀμφιγένομαι. ἀμφιγίνεται σε ὄλβος P. V, 14. πόλιν ἀμφιγένομαι F. 84. 2.

ἀμφιγίπτω. ἔθνος Λοκρῶν ἀμφιγίπτειν O. XI, 102.

ἀμφιγίπτος. ὄχθον ἀμφιγίπτον P. IX, 57.

ἀμφιπολεῶ. γηραιὸν μῆρος ἄλικιες ἀμφιπολεῖ με P. IV, 158. λῆκρον ἀμφιπολέσαν N. VIII, 6.

* Ἰμεραν ἀμφιπολεῖ, Τέχῃ O. XII, 2. τρώμαν ἔλκεος ἀμφιπολεῖν P. IV, 271.

ἀμφιπόλοιοι. ἀμφιπόλον τύμβον O. I, 93. πέμποις ἀμφιπόλους O. VI, 32. ἀμφιπόλοις μαρναμένον ἀπολλοκλῆναι F. 24. ἀμφιπόλοι Πειθός F. 87, 1.

ἀμφίρτος. Κῆφ ἀμφίρτος I. I, 8.

ἀμφίς. ἐοθιῶτος ἀμφίς P. IV, 253.

ἀμφιτρέχω. σέλας ἀμφιτρέραμεν P. III, 39.

* Ἀμφιτρίτη. χρυσαλκακίτοιο πόσις Ἀμφιτρίτας O. VI, 105.

* Ἀμφιτρύων N. I, 52. I. I, 55. Ἀμφιτρύωνος P. IX, 81. N. IV, 20. X, 13. VI, 6.

* Ἀμφιτρονιῶνιδας O. VIII, 15. καρτεραῖχταιν Ἀμφιτρονιῶνιδαν I. V, 35.

ἀμφότεροι. ἀμφότερας χειρὸς N. VII, 94. ἀμφότερον O. VI, 17. I. I, 42. ἀμφότεροι O. IX, 90. κασλήνῃ τοι ἀμφότεροι P. IV, 124.

VOL. II. P. II.

πνέονεν ἀμφότεροι N. VI, 2. ἀμφότερα O. I, 104. ἐπ' ἀμφότερον O. VII, 13. ἀμφότεριον χαρίτων I. I, 6. ἀμφότεροις πιστοὶ μαρτυρες P. I, 83. ἀμφότεροις ὅς ἐγκύρῃ P. I, 99. ἀμφότεροις τοκεῖσι P. II, 47. ἀμφότεροις κακὸν P. II, 76. παρ' ἀμφότεροις P. III, 93. ἄμειν ἀμφότεροις P. IV, 167. ἀμφότεροις βασιλεῖσι P. X, 2. ἐπ' ἀμφότερα O. XII, 55.

ἀμφότερῶνδεν. ἀμφότερῶνδεν O. XIII, 95. πτέρυγ' ἀμφότερῶνδεν χαλάζας P. I, 6.

ἀμφῶν. ἀμφῶντ' ἄνδρες τὸν θυμῶν F. 225.

ἀμφῶ. ἄνδρας ἀμφῶ γῶτα πεφρίκοντας P. IV, 143. ὀλέως δι' ἀμφῶν P. III, 57. καὶ ἀμφῶν I. IV, 20.

ἀμώμητος. φρενῶν καρπὸν ἀμώμητον P. II, 74. ἄν cum indicat. O. IX, 32. N. VII, 68. IX, 35. XI, 26. cum conjunct. εὐτ' ἂν O. VI, 67. P. III, 106. IV, 76. ὅς ἂν, οἷς ἂν, τὰ ἂν P. I, 100. V, 65. X, 23. N. IV, 91. cum optat. O. II, 18. 20. 110. VII, 42. VIII, 62. XIII, 44. 99. P. IX, 123. X, 29. N. VII, 89.

ἀνά cum dat. O. I, 41. VIII, 53. XI, 72. XIII, 72. P. I, 6. IV, 94. cum accus. O. IX, 91. P. II, 60. IV, 228. XI, 56. ἔμ 52. ἂν N. III, 47. ἂν VI, 42. ἂν N. VII, 83. N. VIII, 12. I. I, 27. ἂν I. IV, 25. VI, 35. ἂν I. VII, 63. a verbo seinntum O. XIII, 69. N. V, 51. IX, 8. X, 90. I. V, 59. ἂν P. IV, 34. ἂν O. VII, 61.

ἀναβαίνει. ἀνέβαν O. VI, 43. ἄμβασε στρατὸν P. IV, 191. τέχος ἀναβαίνει F. 232. 2. πύργος ἀρεταῖς ἀναβαίνει I. IV, 50. ἐς ἀρμ' ἀναβαίνει N. IX, 4. ἀναβύς O. XIII, 83. ἀναβάσσομαι στόλον εὐναῖαν P. II, 62.

ἀναβάλλω. ἀναβάλλομαι ὡς πόροισιτα N. IX, 29. ἀναβάλλεται γύμον O. I, 80. ἀναβάλλω N. VII, 77.

ἀναγιγνώσκω. ὃν κάρκεος ἀνέγνων I. II, 35. ἀνέγνωτέ μοι Ὀλυμπιονίκων O. XI, 1.

ἀνάγκη. θυνὴν οἶον ἀνάγκη O. I, 82. ἔγνέ μιν ἀνάγκη παρῶνδεν O. III, 29. ἰδιόμοις ἀνάγκης χειροῖ N. VIII, 3. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν καλὸν F. 87, 6. κεράϊζες Τηφῶνα ἀνάγκη F. 93, 4. σφρηγίστους ἀνάγκης F. 223. ἐχθρῶ ἀνάγκη O. II, 66. σὺν ἀνάγκη P. I, 51. ἀνάγκη P. IV, 288. δήσας ἀνάγκης ἔντισιν P. IV, 234.

ἀναγκαῖον λέχος P. XII, 15.

ἀναγνώμιον. ἀναγείσθαι ἐν Μοισᾷ διφφῶ O. IX, 86. πάντ' ἀναγνώσθαι N. X, 19. ἀρετὰς πῖσας ἀναγνώσθαι I. V, 53.

ἀνάγκη. ἐκ λεχόνων ἀνάγκη Φάμιον I. III, 40. ἀνάγκη πλοῦτον P. V, 3. κτέατ' ἀνάγκη Τροάδεν N. VII, 41. στρατιᾶν δεῖγ' ἀνάγκη N. XI, 35. ἀνά δ' ἄγαγον ἐς φῶς μοῖραν ὕμνων I. V, 59.

ἀναδοκομαι. ἀνδοκᾷτ' ἄγγελιαν P. II, 41. ἔνθεν ἀναδεύμενοι P. V, 73.

ἀνδροδάμας. φόβος ἀνδροδάμας N. III, 37. ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν N. IX, 16. ἀνδροδάμαντα ἐπεὶ δάεν ῥιπῶν οἶνον F. 147.

ἀνδροφθόρον μοῖραν ἐθήκε μετατραπεῖν F. 164. ἀνδροφθόρος. Λαμνῶν γυναικῶν ἀνδροφθόρων P. IV, 252.

ἀνεγείρω. ἠναμοσύναν ἀνεγείροντα O. VIII, 74. ἀνεγείρω κῶμον I. VII, 3. Φάμα ἀνεγείρομεν I. III, 41.

ἀνέιποι. κάρυξ ἀνέειπέ νιν P. I, 32. ἀνέειπεν αὐτὸν ὑπᾶτον παῖδων P. X, 9.

ἀνεκάς. ἀνεκάς πέμπτη O. II, 24.

ἀνεμόεις. ἰστίον ἀνεμόεν P. I, 92. ἔπον ἀνεμόεσαν Τυφῶνος O. IV, 8.

ἀνεμος. ἀνεμός τις ἐξέβαλε πλόον P. XI, 39. μέλλοντα τριτάτον ἀνεμον ἔμαθον N. VII, 17. παρτοδωπῶν ἀνεμων F. 58. antistr. 3. ἀνεμοι παμφόρῳ χερσὶν τυπτόμενοι ἄεσις P. VI, 12. ἀνεμων χηῆσις O. X, 1. πρῶτ' ὑψιπέταν ἀνεμων P. III, 105. βασιλευς ἀνεμων P. IV, 151. ῥιπῆς ἀνεμων P. IV, 195. βαρυνγούτων ἀνεμων σίχες P. IV, 210. φθινοπώρῃς ἀνεμων χειμερία καταπνοά P. V, 120.

ῥιπῆς ἀνεμων P. IX, 49. Γαλασσίαις ἀνεμων ῥιπαῖαι N. III, 57. ἴσα ἀνεμόεις N. III, 43.

ἀνεμοσφράγγων Παλίου κόλπον P. IX, 5.

ἀνευ. ἀνευ καμῆτον P. XII, 28. ἀνευ Χαρίτων P. II, 42. ἀνευ ξυνῆς ἀνίας P. IV, 154.

μόνος ἀνευ στρατιάς N. III, 33. ἀνευ κυνῶν δολιόν θ' ἑρκέαν N. III, 49. ἀνευ στερᾶτων N. IV, 77. ἀνευ σθένος N. VII, 2.

ἀνευθε. ἀνευθε θεοῦ O. IX, 111. ἀνευθε ληπῶν P. I, 10. ἀνευθε δόξας I. I, 63.

ἀνεφάλλομαι. ἀνὰ δ' ἐπάλλε' ὀρθῶ ποδὶ O. XIII, 69.

ἀνέχω. θεὸς ἀνέχει τὰ κείμενα P. II, 89. δῶρα ἀδινάτοις ἀνέχοντες F. 84, 3.

ἀνεμῖός ζαμενής Ἐλκίοιο ἀνεμῖός N. III, 60. εὐμενέοντες ἀνεμῖον P. IV, 127.

ἀνῆρ. ἀνῆρ τις O. I, 64. Αἰτωλὸς ἀνῆρ O. III, 12. κείνος ἀνῆρ O. VI, 7. ἄρμενα προῖας ἀνῆρ O. VIII, 73. ἀνῆρ N. VII, 42. O. XI, 97. σοφός, καλός, ἀγαλός O. XIV, 7.

ἀνῆρ ἐκ θεοῦ ἀνθ' αἰ παραπίδωσαν O. X, 10. ἀνῆρ XI, 22. ἀνῆρ καλὰ ἔρξας O. XI, 97. ἀνῆρ ὑπὲρ ἰνδρός ἰσχυρὸς F. 33. ἀνῆρ θανάτος O. XIII, 30. ἀγνήτη ἀνῆρ P. I, 69.

κυνεργάτας ἀνῆρ P. I, 91. ἀνῆρ ὅς ἀν' ἐγνύρη P. I, 99. ἄλλος ἄλλος ἀνῆρ ἐτελεσσεν ὕμνον P. II, 13. παθὼν εὐκρίτα P. II, 29. βιατῆς ἀνῆρ P. IV, 236. αἰδὼς ἀνῆρ P. II, 37. εὐδύγλωσσος ἀνῆρ P. II, 86. ἀνῆρ ἐπαπλος P. IV, 79. ἀνῆρ P. IV, 132. 236. βροτῆρας ἀνῆρ P. V, 3. ὁ θεῖος ἀνῆρ P. I, 33. κωφός τις P. IX, 90. εὐδαίμων καὶ ὑψηλός οὗτος ἀνῆρ P. X, 22. ὅδε N. II, 3. I. III, 83.

ψηφηνός N. III, 39. ἐν ἀνδράσιν ἀνῆρ N. III, 69. ἄλλος N. IV, 39. Ἀχαιοὺς N. VII, 64.

ἀνδρὸς γενέται ἀνῆρ N. VII, 87. ἀνῆρ τις N. VIII, 49. κρείσσων N. IX, 15. ἀνῆρ, ὅς σφ' I. II, 11. ἤλεε I. III, 71. μάλιστα I. V, 49. ἀνδρὸς O. IX, 14. αἰδοῖον P. IV, 29.

κείμεν N. I, 9. φιλοξέινον N. I, 20. τοῦδε I. I, 34. φίλου I. V, 16. Κολοφονίον F. 190.

ἀνδρὲς N. III, 29. φέρτατον ἀνδρὲς τεργῶν αἰών F. 92, 2. θεὸς ἀνδρὶ F. 247. ἀνδρὶ εὐκός ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ φάμεν O. I, 35.

ἀνδρὶ φέγγος O. II, 62. ἀνδρὶ δεσπότη O. VI, 13. ὅτι φέρτατον ἀνδρὶ τυχῆν O. VII, 26.

ἀνδρὲς φίλων P. IV, 1. ἀνδρὶ P. VII, 20. σοφῶ I. I, 45. τῷδε I. V, 43. χρῆ ἀγαθὸν ἐλλεῖν ἀνδρὶ μέλει I. VII, 15. θεῶ ἀνέρι εἰδομένη P. IV, 21. ἀνδρα τιμὰ θανάτῳ O. I, 54. ἀνδρὶ ἐκ θανάτου κομίσαι ἡδὴ ἀλκοῖται P. III, 56.

μή τιν' ἀνδρα O. II, 103. τιν' ἀνδρα, ταν' ἦρωα O. II, 2. εὐθυμῶσαν πελώριον O. VII, 15. πῆς ἀρετῶν εὐρόντα O. VII, 89. μέλλοντα δόξαν φέρειν O. VIII, 63. ἐτέρφατον μορφα καὶ ἔργουσι O. IX, 73. κείμεν P. I, 42. V, 107. καρτερῶν P. IV, 239. δλίγων P. IX, 4. ἀνδρα τὸν θανόντων F. 199. ἀνδρα φίλον θεῶ F. 246. νηπιόν P. IX, 122.

φίλων P. XII, 18. N. VII, 62. ἀνδρα πατέρ' Ἀρκισίαν N. XI, 11. εὐάριστον I. II, 17. ἀνέρα O. IX, 118. οἶα παιζόμεν ἀνδρες O. I, 17. νικώμενοι ἀνδρες F. 253. ἀνδρες ὑπὲρ πόλεων F. 265. ἐν πόλεων ἀνδρες F. 229. ἀνδρες τιμῆς ἀκκιζόμενοι F. 217. ματρὸς O. VI, 77. μάλιστα O. VIII, 2. ἀρχοὶ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμονα O. IX, 30.

δροσφόροι P. V, 86. ἀνδρες κρείσσονας νηχὰς κτεάνων ἔχοντες N. IX, 33. δοιοὶ ὑψηλαῖται ἀνέρες P. IV, 173. ἀνδρῶν ἀρετῆς πέρι O. III, 39. Ἀρκάδιον O. VI, 34. γένος O. VI, 24. ἐπὶ προτέρων O. VII, 73. ληπῆς O. VIII, 8. μάχην O. VIII, 58. κῦδος O. IX, 94. ἐπιμορῶν O. XI, 9. ἐλλείδες O. XII, 5. ἐν καρδίᾳ O. XIII, 16.

νέον αἰχμασίον O. XIII, 22. πολέμιον P. I, 80. μάχων ὑπ' ἀνδρῶν O. II, 106. ἀποχορμίζων P. I, 93. ἔπιπνεν τε σιδηροχαρμῶν P. II, 2. νοῦν φίλον P. III, 5. ὄλβος P. III, 105. γόνον κάλλιστον P. IV, 123.

Λακταμῶντων P. IV, 257. ἀνδρῶν συμποσίον I. IV, 1. ἀνδρῶν μέτα P. V, 94. δαίμονα φίλων P. V, 123. φέγγος ἔπειταν P. VIII, 101. πολλοὶ ἀρετῆς P. IX, 111. ἐπινομῶν ὅπαι P. X, 6. μακάρων ὁμιλον P. X, 46. θανατὸν ἀνδρῶν τε P. XII, 4. ἐλπίδες πολυτόνων N. I, 33. καὶ τινὰ ἀνδρα στείχοντα N. I, 65. ἐν ἀνδρῶν, ἐν θεῶν γένος N. VI, 1. ὁμιλον N. VII, 24. ἐν σοφῶς ἀνδρῶν N. VIII, 41. φίλων N. VIII, 43. ισχύος N. IX, 12. στρατῶν N. IX, 18. δνεμε-

νέων N. IX, 38. Κλιωναίων N. X, 42. δικαίων N. X, 54. γενεάς ἀνδρῶν σθένος N. XI, 38. Ἀχαιῶν I. 1, 58. ἐδόξουν I. II, 34. Σπαρτιῶν ἀνδρῶν ἡρώδην γένος F. 5. γένος F. 74, 11. δικαίων F. 132. νέων αἰχμῶν I. 213. κενεοφρόνων F. 231. ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν F. 232, 3. εὐνυχίας τις I. III, 1. ἀρετῶν I. III, 13. τεσσαρῶν I. III, 15. χειρῶν τετρα I. III, 52. ἄλκᾳ I. IV, 2. ἀναριθμῶν φόρῳ I. IV, 56. μόθος I. IV, 64. ταχύποτον ἀνέρον ἔθνος O. I, 66. κῶμον ἀνέρων P. V, 22. παροικημένων N. VI, 30. νέοις ἐν ἀνδράσιν O. IV, 28. παρ' ἀνδράσιν O. VI, 10. πτανὸν ἔθνος ἀνδρῶν ἀνδράσιν F. 74, 3. αἰματαιῶν O. I, 86. ἀλλοφόροις O. VII, 8. ἀνδράσι O. XIII, 7. ταυσιφοροῖσι P. I, 33. ἐν ἀνδράσι γερασφόροις P. II, 43. εὐλοιοι P. III, 66. ἀνδράσιν P. VIII, 29. ἐπ' ἀνδράσι P. VIII, 79. φίλοις P. IX, 66. θνατοῖς P. XII, 22. ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ N. III, 69. ἀνδράσιν N. VI, 10. ποτιοῖς I. I, 9. ἀθληταῖον I. V, 69. δόλιος αἶψα ἐπ' ἀνδράσι κρέμεται I. VII, 14. ὑποσώσιων ἀνδράσι P. II, 65. ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ P. V, 64. ἀνδρας ὅλεσας O. I, 79. ἐς ἀνδρας O. II, 38. πέντε τρεῖς καὶ δέκ' ἀνδρας F. 100. ἀνδρας ῥῆτα πειροῖσι πεφρόκτας P. IV, 182. ἀλκίμους N. V, 15. ἀνδρας περικτίονας I. VII, 63. ἀμφότε' ἀνδρες τὸν θάνατον F. 225. ἀνδρῶν. λίερον ἀνδρῶν ποτιῖας ἐφελιστ' ἔειρος N. VII, 79. ἀνδρῶν χρυσοῦ γλέγις O. II, 79. ἀνδρῶν. σοφὸς ἀνὴρ ἀνθ' ἡμῶν πεινυδίσουν O. X, 10. ἐν δ' Ἀργεῖ ἀνθ' ἡμῶν ἐν δὲ Μοῖσῳ O. XIII, 22. κλέος ἀνδρῶν P. I, 66. χθὼν ἀνδρῶν ῥόδοις I. III, 36. πλοῖτον ἀνδρῶν σφίσιν P. X, 18. Ἐκτορι κλέος ἀνδρῶν N. IX, 39. ἦβας καρπὸν ἀνδρῶν P. IX, 114. ἀνδρῶν. σὺν ἀνδρῶς ἦβας κυμαίνι P. IV, 158. αἰς ὕμνων εὐτερές ἀνδρῶς O. VI, 105. δένδρει οὐκ ἐθέλει φέρειν ἀνδρῶς ἐωδὸς N. XI, 41. τὰ τέρην' ἀνδρῶν' Ἀφροδίτῃ N. VII, 53. ἀνδρῶν ποιῶντα στεφανώματα N. V, 54. ἀέθλων ἀνδρῶν ἐστεφανώματα O. VII, 80. ἀνδρῶν γυν. μίγνων N. IV, 21. ἀνδρῶν τέτραιπων O. II, 55. ἀνδρῶν ὕμνων O. IX, 52. δύο ἀνδρῶν. Ὀλυμπιάδων N. VI, 65. ἀνδρῶν. ἔδει βοῶν σῶματα ἀνδρῶν στεφανώτα F. 150. ἀνδρῶν. σκιάς ὄναρ ἀνδρῶν P. VIII, 100. διάβολος ἀνδρῶν F. 270. σιγῶν ἀνδρῶν σοφώτατον N. V, 18. ἀνδρῶν καλοῖσι N. IX, 41. ἀνδρῶν μεγασηνὴ νόμισαν χρόνον I. IV, 3. ἀνδρῶν φρονῶν O. VII, 24. ἀνδρῶν παλαιὰ ῥήματα O. VII, 54. ἀνδρῶν ματομένων O. VIII, 4. ἐνθα ἔσχη' ἀνδρῶν ἀκαῖται Θέμις O. VIII, 23. πολλοὶ ἀνδρῶν

πων O. IX, 103. ἔτμον λόγον ἀνδρῶν P. I, 68. μῦθος ἀνδρῶν P. I, 82. τιν' ἀνδρῶν P. III, 86. ἀνδρῶν φάτις P. III, 112. τίς ἀνδρῶν χιμαίγενών P. IV, 98. πρὸς ἀνδρῶν καλεῖται F. 98, 5. κατ' ἀνδρῶν ἀγνύς F. 206, 5. ἀνδρῶν μέρμυαι F. 239. καιρὸς πρὸς ἀνδρῶν βροχῶν μέρων ἔχει P. IV, 286. γλυκὺ ἀνδρῶν τέλος P. X, 10. τίς ἀνδρῶν P. IX, 34. ἔστι τις λόγος ἀνδρῶν N. IX, 6. κόρος ἀνδρῶν N. X, 20. ὑπὲρ ἀνδρῶν I. II, 36. Ὀμηρος τετιμῆκεν δι' ἀνδρῶν I. III, 55. εἰ τις ἀνδρῶν πρῶσις ἀρετῆς I. V, 9. ξυὼν ἀνδρῶσι O. III, 19. πολέμοισιν γαῖαν ἀνδρῶσι O. VII, 63. αἰδώς ἐνέβαλεν χόρματα καὶ ἀρετῶν ἀνδρῶσι O. VII, 44. τετρίων ἀνδρῶσι ἴσον οὐδὲν O. VIII, 53. εἶπεν αἰδοῖ ἀνδρῶσι P. F. 47. εἰ δὲ τις ἀνδρῶσι κακὸς προστύχη F. 171, 4. ἀνέμων ῥήσις ἀνδρῶσι O. X, 1. πολλὰ παρὰ γυναικῶν ἀνδρῶσι ἐπισεν O. XII, 10. ἔστι φύλον ἐν ἀνδρῶσι ματαιώτατον P. III, 21. ἀνδρῶσι ἰσθαι νόσους P. III, 46. ἀνδρῶσι φέρειν ἡγῶν P. IV, 217. εἰ τις ὄλβος ἐν ἀνδρῶσι N. XII, 28. ὄλβος ἀνδρῶσι παρμονώτερος N. VIII, 47. ἔρις γαλῶν ἀνδρῶσι ὀμλῶν N. X, 72. ἐκ Διὸς ἀνδρῶσι σφῆς οἶχ' ἔπειτα τέτρωσιν N. XI, 43. ἄλλοις ἀνδρῶσι μισθὸς ἄλλος γλέγις I. I, 47. γίσσονται ἐπ' ἀνδρῶσι αἰδοῖ O. III, 10. οὐδὸς πάντας ἀνδρῶσι ἐπαιδῶν ἐλαῖνι I. III, 24. ἐπ' ἀνδρῶσι αἵται ματρία I. III, 27. ἐν θεοῖς κἀνδρῶσι P. IX, 41. ἀνία. ἀνεν ξινῶς ἀνίας P. IV, 154. δξίως ἀνίας τυπείς N. I, 53. ἀνία. ἀκρητόσις ἀνίας P. V, 32. ἀπάσις ἀνίας I. II, 22. ἀνιάρως. ἀνιάρως ἄλλως O. XII, 11. τοῦτ' ἀνιάρωτον P. IV, 288. ἀνίημι. Μοῖσ' ἀνίημι με F. 119. ἀνία O. XII, 35. IX, 33. ἀνίχ' ἐφίσκοιτο P. I, 48. P. IV, 24. I. VI, 4. ἀνίχ' ἄρα I. VI, 13. ἀνία οἰκοντα μέρμυαι F. 239. ἀνικάντων γαστέρας P. IV, 91. ἀνιον. ἀνιὸν νομάσιον P. IV, 18. ἀνία νομάσιον I. I, 15. ἀνίολος. χειρῶν καὶ ἰσχυρῶς ἀνίολος N. VI, 69. ἐν τεσσάρων πεπτότεσις ἀνίολος P. V, 50. ἀνίστημι. ἔξ αὐτῶν ἀναστῆ κακὸν P. IV, 155. ἀνίωμι. νανὸν ἄλδς κλεινὸν ἀνίωμι P. V, 38. ἀνιωμα. ἀνιωμα δὲ πρὸς χόρῳ εἰσαβίας ἀνιωμα I. VIII, 8. ἀνιωμα ἔλλα N. VIII, 28. ἀνιωμα. ἀνιωμα οὐκ ἀπλῶς O. VIII, 67. ἀνιωμα. ἀνιωμα ἀνιωμα ἀνιωμα ἀνιωμα I. VII, 25. πῆταις ὑποπτεροῖς ἀνιωμα P. VIII, 95.

ἀνορείας ὑπεράταται ἐπίβα Ν. III, 19. ἀνορείαις I. III, 29.
 ἀνορούων. κοροφῶν κατ' ἄκραν ἀνορούουσα Ο. VII, 37.
 ἀνόρω. ἀνά δ' αὐλὸν ὄρωρον Ν. IX, 8.
 ἀνούου. κύνει ἀνούου F. 107, 1.
 ἀνία. σκοποῦ ἀνία τιχθεῖ Ν. VI, 28.
 ἀνταγορεύω. ἀνταγορεύειν ἀπὸ P. IV, 156.
 ἀντίας. αὐτῶν εἰ τις ἀντίας P. IX, 96.
 * Ἀντίας. Ἀντίαον κούρον P. IX, 110. Ἀντίαον δόμον I. III, 10.
 * Ἀνταγορίδης. Τρώες Ἀνταγορίδαι P. V, 83.
 ἀντίαω. φθέγμα βροντῆς αἰ ἀντίαω P. IV, 197.
 ἀντίαο. νύκτας αἰτίας ἀντίας Ο. XI, 44.
 ἀντερίδω. χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερίδας P. IV, 37.
 ἀντέχω. Ἡρακλῆος ἀντέχωμαι Ν. I, 33.
 ἀντί P. II, 17. IV, 17. 18. I, 1, 46. IV, 27.
 ἀντία. ἀντία προτέρων Ο. I, 36. ἀντία τίναξε Ο. IX, 31. πατρός ἀντία Ο. XIII, 51. ἐρέων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς P. IV, 285. οἰκῶν ἀντία πράξει P. VIII, 54.
 ἀντιάω. ἀντίαω. Γιγάντεσσιν ἀντιάωσιν. θεοὶ Ν. I, 64. κόρος βαρὺς ἀντίας Ν. X, 20. ὄρως ἀντίας I. V, 13. μοῖνὰ πρὸς κύλιμον ἀντιάει μελέων Ο. XI, 88.
 ἀντίασιν αἰ σίας Ο. XII, 17.
 * Ἀντίας Ν. X, 40.
 ἀντιβόλῳ. τῶν ἀντιβόλησεν Ο. XIII, 29.
 ἀντίθεος. ἀντιθέου Ἠλίας F. 153, 1. ἀντιθέω Κάδμω P. III, 83. ἥρωες ἀντίθεοι P. IX, 58. ἀντίθεοι νύκτες I. VII, 24. ἀντιθέοισιν διδύμοις πασι Λύδας Ο. III, 36. ἥρωας ἀντίθεους P. I, 53.
 ἀντίκειμαι. τιμὰ ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται I. VI, 26.
 ἀντικίρω. βέλεις ἀντικίρωσεν Ο. XII, 12.
 * Ἀνίλοχος P. VI, 28.
 ἀντιζοῶ. Νημέα οὐκ ἀντιζοῖ Ο. XIII, 33.
 ἀντίος. ἀντίος ἤλινθε οἱ Ν. X, 79. ἀντίον δγμαίνων Ο. VIII, 39. ἔδωρ καπνῷ φέρον ἀντίον Ν. I, 25. ἄμεινσας ἀντίος P. I, 45. vide et ἀντία.
 ἀντίπαλος. μένος γήραος ἀντίπαλον Ο. VIII, 71. δέξιον νόον ἀντίπαλον I. IV, 68. δρωῶντων ἀντίπαλον Ν. XI, 26.
 ἀνταπεινῶ. ἀντίειν' ἐπιβουλή Ν. IV, 37.
 ἀντίανω. λογιὸν ἀντίανον στρατῷ I. VI, 28.
 ἀντίσμος. φαρμακῶσαι' ἀντίσμο δυνάει P. IV, 221.
 ἀντιπράξω. μάχας ἀντιπράξοντα Ν. VII, 42.
 ἀντιπρίξω. πρὸ σοφον ἀντιπρίξαι Ν. IX, 52.
 ἀντιφθέρωμαι. ἀντιφθέρωτο πατρία ὄσσα Ο. VI, 61.
 ἀντιφθογον φυλὸν F. 91, 3.
 ἀντιφλέγω. ὅλον ὀφθαλμὸν αὐτῷ ἀντιφλέξε Μήρα Ο. III, 21.
 * Ἀντιφος F. 36.
 ἀντιλέω. ἀντλε μοχατόν P. III, 62.

ἄνθος. ἔβρον ἐν ἄνθῳ τιθεῖς P. VII, 12. ἀνῶποιον ἄνθον ἔλιν Ο. IX, 67.
 ἀντόμων φόρμιγγος P. II, 71.
 ἄντρον. Κιλίκιον ἄντρον P. I, 17. Ἰδαῖον ἄντρον Ο. V, 18. ἄντρον ἔστι P. III, 63. σεμνὸν ἄντρον προκίπαι P. IX, 31. ἄντρον Χείρωνος I. VII, 41. ἀντροθε νόμοι πάρ Χυρικήας P. IV, 102.
 ἄνυο. τρίτον ἄνυσεν κασιγνητῶν μένος P. XII, 11.
 θεὸς ἅπαν τέκμαρ ἀνέτει P. II, 49.
 ἄνω. ἐκπίδες πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω κύνειδοιται Ο. XII, 6.
 ἄνωθεν ἀνωγορίας ἔπορεν F. 87, 4.
 ἀνώγων γήρας Ο. I, 32.
 * Ἄνωτος. ἐπ' Ἄνωτου στόμα P. IV, 203.
 ἄσιος μεμῆσθαι I. III, 3.
 ἀσίω. ἀσιώδην μὴ κρύπτειν Ν. X, 39.
 αἰοῖα. Θεοπετία δ' ἐπὶ καίχαις αἰοῖα πρόσφορος Ν. IX, 7. λῦρα βρέμεται καὶ αἰοῖα Ν. XI, 7. αἰοῖα διδωρμύδων F. 47. ὑπὸ ποικιλοφθόρμιγγος αἰοῖα ἐλασόμεναι Ο. IV, 2. αἰοῖα ἀντρο Ο. XI, 95. σὺν ἀγλαῇ αἰοῖα F. 45, 8. θεὸς χάριν αἰοῖα φντεῖ F. 105. ἐν αἰοῖα νέον ἄπτεν P. V, 103. αἰσθεται μελίσσας σὺν αἰοῖα Ν. IX, 49. κόμπων αἰοῖα κινέων I. IV, 26. αἰοῖαν φιλεῖ Ν. III, 7. περιστέλλον αἰοῖαν I. I, 33. γλυκὴ αἰοῖα Ν. V, 2. θεῖμοροι νόμον αἰοῖα Ο. III, 10. μακρότεροι ἔσπον αἰοῖα Ο. XIII, 41. Μοῖσαν θύγατρα αἰοῖα ἔλκεν νιν Ν. IV, 3. οὐδ' ἐπὶ φαντο γλυκείῃ ἀντροφείσαι πρόσποτα μελίσσας αἰοῖα I. II, 8. οὐτε θεογονί' αἰοῖα ἔλπον I. VII, 56. κρητὶ ἀγαθόγινον αἰοῖαν Ο. VI, 91. φορμικῆς αἰοῖαν πατὴρ P. IV, 176. ἐρατὴν ὀρχημ' αἰοῖαν F. 89, 1. κρητὶδ' αἰοῖαν βαλεῖσθαι P. VII, 3. αἰοῖαν διψαν P. IX, 107. μελίσσων αἰοῖαν I. II, 32. φύλλ' αἰοῖαν I. III, 45. ἰανθεῖς αἰοῖα Ο. II, 15. ἐν ἱμερταῖς αἰοῖα Ο. VI, 6. μελίσσας Ο. IX, 24. ἱεραῖς ἱεροποιήσας αἰοῖα P. III, 19. μελίσσας ἐπιφλέγων αἰοῖα Ο. IX, 24. καλλίσταις αἰοῖα F. 86, 1. ἱερταῖς αἰοῖα F. 206. κλειναῖς αἰοῖα P. III, 114. σὺν αἰοῖα P. X, 57. ἐπικλίστων αἰοῖα πρόσπολον Ν. IV, 78. κλεινὰς ἐπὶ αἰοῖα Ν. VII, 16. μελίσσων αἰοῖα διωδύδηντα μελίσσων αἰοῖα Ν. XII, 18. σπινδεν μελίσσων αἰοῖα I. V, 3.
 αἰοῖσμος. γὰς ὀμφαλὸν αἰοῖσμον P. VIII, 62. πόμ' αἰοῖσμον Ν. III, 76. αἰοῖσμον Ἀθύναι F. 46. αἰοῖσμον προκίπαι F. 60, 4. αἰοῖσμον βρολίται Ο. XIV, 3.
 αἰοῖς. πείθονται αἰοῖοι σάμασιν P. I, 3. Ὀμηρίδαι βρολίται ἐπὶ αἰοῖοι Ν. II, 2. αἰοῖοι καὶ λόγοι Ν. VI, 31. λογίται καὶ αἰοῖοι P. I, 94.
 ἀπαγγέλλω. τίκαν ἀπαγγελεῖ P. VI, 18.

ἀπαγοσθαι (κόρον) P. IX, 123.
 ἀπαγορίας ἔπαρον F. 87, 4.
 ἀπαθής πρὸς ἀσπὶν P. IV, 297.
 ἀπαλαύτως ἐν λόγῳ ἔλκειν N. IV, 94.
 ἀπαλάλκω. νόσους ἀπαλάλκω O. VIII, 85.
 ἀπάλαμνοι φρένες O. II, 63.
 ἀπάλαμνον βίον O. I, 59.
 ἀπαρβλύνω. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀρβλύνει ἐλπίδας P. I, 82.
 ἀπαυαίνωμαι. εὐθὺς ἀπαυαίνωτο νύμφαν N. V, 33.
 ἀπάρος. ἐχθρῶν ἀπάροι P. VIII, 90.
 ἀπάρχω. ἐνθα Τεύκρος ἀπάρχη N. IV, 46.
 ἄπας. ἄπας κίνδυνος N. VIII, 21. ἄπας τέθαλεν ὄλβος F. 95, 5. ἄπασα ἀλάθεια N. V, 16: Ἑλλάδος ἀπᾶσας N. VI, 27. τὸ φυᾷ κρά-
 τιστον ἄπαν O. IX, 106. ἄπαν ἔργον O. XIII, 17. ἄπανι κράτει O. XI, 86. χρόνον ἄπαντα O. XIII, 25. N. I, 70. χρόνον ἄπαν-
 τα P. IX, 118. ἄπαντα λόγον N. IV, 72. σπουδᾶν ἄπασαν P. IV, 276. εὐδαιμονίαν ἄπασαν N. VII, 56. ἄπαν γῶτον P. I, 28. IV, 83. ἄπαν τέκμαρ P. II, 49. οὐχ ἄπαν-
 τες N. VII, 5. ἄπαντες μετανοοῦνται τελευ-
 τῇ F. 96, 1. ὁμῶς ἄπαντες I. VI, 42. ἄ-
 πάντων κυλῶν O. I, 84. ἄπάντων τελευτῶν N. XI, 16. ἀπᾶσας ἀνίας I. II, 22. ἄπαν-
 τας ἐν οἴκῳ O. VI, 48. οὐχ ἄπαντας ἄμμε O. IX, 114. ὅπτερ ἄπαντας O. XI, 75. μὴ πρὸς ἄπαντας ἀναβῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον F. 172. αὐγας ἀπᾶσας N. IV, 83. ἄπαντα τὰ μέλιχα O. I, 30.
 ἀπάταισι τρέπεται P. II, 74. σχολιαῖς ἀπάταις τείχος ἀναβαίνειν F. 232, 2.
 ἀπατέρειε ἔχον O. VII, 74.
 ἀπαταῖα. οἱ ἀπαταῖα φρονεῖς ἐφαμερίων F. 175.
 ἀπειθής Τύχη F. 15.
 ἀπειμι. τὼν οὐκ ἀπεισι N. III, 73. ἀπεινόςτος Ἀ-
 ἔλλου O. VII, 58. τὼν ἀπεινῶτον ἥρατο P. III, 20.
 ἀπειραντος. ἀλκᾶς ἀπειράντων P. IX, 26.
 ἀπειράτος (ἀπειράστος). βῆται ἀπειράτῳ O. VI, 54.
 ἀπειράτος (ἀπειρήτος): ἀπειράτον στρατιὸν κυλῶν O. X, 18. ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπειράτοι δόμοι N. I, 23. ἀπειράτων φρένες O. VIII, 61. τὼν ἀπειράτων σιοπαῖ I. III, 48.
 ἀπειργῶ. οἱ δ' ἀπὸ πάντων εἰργοντες O. XIII, 57. ἀπειρομάχας ἐὼν N. IV, 30.
 * Ἀπειρος (Ἱππειρος). Ἀπειρὸν διαπρησῖαι N. IV, 51.
 ἀπειρος (Ἱππειρος). ὅζων ἀπειρον τρίταν P. IX, 8. κείναν εὐρείαν ἀπειρον P. IV, 48.
 ἀπειρος. τὸν ἀπειρον εὐρένγονται σκότον F. 95, 8. ἥσαν οὐκ ἀπειρον καλῶν I. VII, 70. ἀπεί-
 ροισιν εἰδείξαν I. VII, 48. γλυκὺ ἀπείροισι πόλεμος F. 76. πόνον ἀπείροισι F. 107, 2.
 ἀπείρων. ἀπείρονα δόξαν P. II, 64.
 ἀπέλος. ἀπέλος ὁροῦμαι ποσὴν N. I, 50.
 ἀπείραντος. πεδίον ἀπείραντον N. VIII, 38.
 * Ἀπέσας F. 203.
 ἀπῆχθωμαι. γῆρας ἀπῆχθόμενον N. X, 83.

ἀπῆχω. οὐδὲ παναγνῶσαν ἀπῆχον I. III, 46. ἀπ-
 ῆχων πόγον N. VII, 61. ἀπὸ πάντων ἀδι-
 κων ἔχεν ψυχάν O. II, 76.
 ἀπῆχοντον βίοντον O. VIII, 87.
 ἀπῆχον. θεὸς εἴη ἀπῆχον κέαρ P. X, 22. ἀπῆ-
 χον κραδία κἀδὸς ἀσπ' ἀλλότριον N. I, 54.
 ἀπῆχοντα ἐς ὄλβον F. 74, 7.
 ἀπῆρη. ἀκαμαντιόποδος ἀπῆρης δῶρα O. V, 3. ἀνὰ ἡμῶνους ἔστατ' ἡ ἀπῆρη P. IV, 94.
 ἀπιθεῶ. οὐδ' ἀπῆθσε ἐν P. IV, 36.
 ἀπιστος. οὐδὲν φαίνεται ἔμμεν ἀπιστον P. X, 50. ἀπιστον ἔμμεστο πιστὸν ἔμμεναι O. I, 31. ἀπιστον εἶπ' N. IX, 33. πιστὸν ἀπιστοῖς οὐ-
 δὲν F. 257.
 ἀπλάτος. ἀπλάτος πυρὸς P. I, 21. ἀπλάτους ὁ-
 ρῶν κεφαλῆς P. XII, 9. ἀπλάτος κερυῖζες Τυφῶνα F. 93, 3.
 ἀπλέτον δόξας I. III, 29.
 ἀπλόος. κελεινὸς ἀπλόος ζωῆς N. VIII, 36.
 ἀπὸ O. I, 13. 17. II, 76. 80. III, 9. 28. V, 14. VI, 13. 99. VII, 1. 20. 33. 93. VIII, 76. IX, 38. 62. XI, 73. 57. XIII, 85. 73. P. I, 74. 82. II, 3. III, 2. 26. 101. IV, 67. 76. 133. 179. 225. 232. 290. V, 7. 73. 114. VII, 16. VIII, 26. 43. IX, 78. XII, 17. N. I, 50. III, 9. 80. IV, 17. 19. V, 3. 7. 16. 49. VI, 48. 29. 36. 53. 61. IX, 14. X, 61. XI, 34. I. III, 71. V, 57. 58. VI, 30. F. 33. 67. F. 73. I. 73. 5. F. 211. F. 228.
 ἀποβλάπτω. τὴν σύνεον οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν N. XII, 60.
 ἀποδοῖσθωμαι. ἀποδοῖσασθαι ἵσον N. X, 86.
 ἀποδομᾶν. Μοῖσα οὐκ ἀποδομᾶί τρόπος ἐπὶ σφε-
 τήροισι P. X, 37.
 ἀποδόμος. οὐκ ἀποδόμου Ἀπόλλωνος τυχόντος P. IV, 5.
 ἀποδεικνύμι. ἀρετᾶς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας N. VI, 49.
 ἀποδίδωμι. τὸ μόνον ἀπέδωκεν N. VII, 44. ἀπὸ δ' αὐτὸν δώσω Μοῖσας P. IV, 67.
 ἀποδρέπω. ἥζις καρπὸν ἀποδρέψαι P. IV, 114. ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέψασθαι F. 87, 6.
 ἀποθνήσκω. ἀποθνήσκων βρόχῳ κερανοῦ O. II, 27. ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανάτῳ I. VI, 30.
 ἀποήτος. ἀποήτον θέμεν O. II, 18.
 ἀποικία. ἀποίκισον γάσσον P. IV, 258.
 ἀποικία. ἐν εὐάνορι Πέλοτος ἀποικία O. I, 24. Δωριὶ ἀποικίαν Λακεδαιμονίων I. VI, 12.
 ἀποινα. πυγμᾶς ἀποινα O. VII, 16. ἀποινα μύχθον εἴρη N. VII, 16. ἀποινα ἀρετᾶς P. II, 14. ευκλέων ἔργων ἀποινα I. III, 7.
 Ἰσθμιάδος νίκας ἀποινα I. VII, 4.
 ἀποχοίμαι. ἀποχοίμενον Χείρονα P. III, 3. ἀ-
 ποιχομένον ἀνδρῶν P. I. 93.
 ἀπόκειμαι. προμαθεῖς ἀποκίεταί φοιῖ N. XI, 45.
 ἀπόκλημα. πόνον P. V, 51.
 ἀπολέπω. τόξους ἀπο ψυχῇν λητῶν P. III, 101.
 ἀπόλειπον εὐνομίαν P. V, 65.

ἀπόλλυμι. μαρνόμενον ἀπολλομένην F. 24.

* Ἀπόλλων O. VIII, 41. ὁ χρυσοχαίτη P. II, 16. III, 40. IV, 66. 87. ἀρχαγέτας P. V, 60. ἑκατέρως P. IX, 29. Ἀπόλλων P. X, 35. N. V, 24. 44. εὐρυσθένης I. II, 18. Ἀπόλλων ἔγγει' ἐν χρόνῳ F. 114. ὀρχήσθ' ἀγλαΐας ἀνίστασιν, εὐφάρετ' Ἀπόλλων F. 115. Ἀπόλλων ἐν Ἀθραίοις F. 35. cf. F. 122. Ἀπόλλωνος θεράποντα O. III, 17. P. I, 1. III, 11. IV, 5. 176. Ἀπόλλωνος κράνη P. IV, 294. VIII, 19. N. IX, 1. Ἀπόλλωνι O. VI, 35. Ἀπόλλωνα O. XIV, 11. P. IX, 66. Ἀπόλλων P. V, 79. PII, 10. X, 10.

* Ἀπολλωνιάς I. I, 6.

* Ἀπολλωνίδαι Διόλφω F. 204.

* Ἀπολλώνιος. Ἀπολλώνιον αἶθρμα P. V, 23. Ἀπολλωνία γαῖα P. VI, 9. Ἀπολλωνίαις πομπαῖς P. V, 90.

ἀπομνήω. ἀπομνήω μὴ ὄρασι N. VII, 70.

ἀπονέμω. ταῦτ' ἀπονέμωσι I. II, 47.

ἀπονος. ἀπονον χάσμα O. XI, 23. ἀπονέστερον βίσιον O. II, 60.

ἀπονοστέω. ἐς Αἰθίοψας ἀπονοστάσαντος N. VI, 52.

ἀποπέμπω. ἀποπέμπων Διάκον διέδρο O. VIII, 50. ἀποπλάσω N. VII, 36.

ἀποπνέω. ἔπος ἀπέπνευσε στόματός P. IV, 11. χρόνος πηχῆς ἀπέπνευσεν μελέων N. I, 47.

εὐσθενῶ ἀπέπνευσας ἄλικιαν I. VI, 34.

ἀπορία τελεθεῖ N. VII, 105.

ἀποροῦν. κλονεῖς ἀπαίρουσαν F. 58. antistr. 6.

ἀπορος. νεῖκος ἀποθέσθ' ἀπορον O. XI, 42. ἐμοὶ ἀπορα εἶπεσι O. I, 52. ἀπορα λόγον διελθῆναι N. IV, 71.

ἀποθρήνηνμι. ἀκίνας στεροπᾶς ἀποθρηνύμεναι P. IV, 198.

ἀποθρήπτω. χαμαιπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέφηνεν P. VI, 37. ἀπὸ μοι λόγον ὀίωσι O. IX, 39.

ἀπὸ κρόκεον ὀίωσι εἶμα P. IV, 232.

ἀποσκήπτω. ἀγκυραὶ ἐκ ναὸς ἀποσκήμφθαι O. VI, 101.

ἐποσπάω. ποίας ἀποσπαομένης φύλλας P. IX, 34.

ἀποσπλάω. ἀποσπλάσω βιβαλὺς τοκέων τιμῶν P. IV, 110.

ἀποτίθηνμι. ἐν παῖδων γνῶσις ἀπεθήκατο νόστον, γλώσσαν, οἶμον O. VIII, 63. νεῖκος ἀποθέσθαι O. XI, 42.

ἀποτρέπω. ἀπώτρειπε αὐτὶς ἔντα ναὸς ποτὶ χερσὶν N. IV, 69.

ἀποτρόφω γνῶμα P. VIII, 98.

ἀποτρύχεις τοκέων P. IV, 149.

ἀποφραίνω. οἶκον ἀπεφράγατο ταμίαν στεφάνων N. VI, 26.

ἀποφρέω. γλώσσᾳ σφιν ἀπέφρικεν ὑπερποτίαν P. V, 59.

ἀποφρίγω. ὕβριν ἀπέφρινεν P. XI, 56.

ἀποφθίνω. ἀποφθιμένη Μελικέρτα F. I, 3.

ἀποφλευρίζω. ἀποφλευρίζασά μιν P. III, 12.

ἀπρίατας βόας ἔλασεν F. 151, 8.

ἀπρήκτων κακῶν I. VII, 7.

ἀπροσέκτων ἐρωτῶν N. XI, 43.

ἀπροσδράκτων πόνον O. II, 74.

ᾠπτομαι. γονάτων ᾠπτομαι Διάκου N. VIII, 14.

ᾠπτεται οἰκόθεν Ἰσρακλῆος σταλὰν O. III, 45.

ᾠπτεται ἐπὶ δὴν N. VIII, 22. ψευδῶν σὺχ' ᾠπτεται P. III, 29. δούσι βροτον ἔθνος ἀ-

γλαΐας ᾠπτόμεθα P. X, 23. οἰκοῦν ἐν στά-

λαισιν ᾠπτονθ' Ἰσρακλῆας I. III, 30. θεῖξαν

νιν ᾠπτόμεναι αἰδοῖαι N. IV, 3.

ᾠπτω. ᾠφαι πρὸς δὴν ἔμνον I. III, 61.

ᾠπτώς. ὀφρεπεὶ δόλω ᾠπτῶσι O. IX, 99.

ᾠπύροις ἑρῶσι O. VII, 48.

ᾠπῶν. ᾠπνεῖ σε Λοκρὶς παρθένος P. II, 19. Πυ-

θῶ με καὶ τὸ Πελωνίον ᾠπνεῖ P. X, 4. ᾠ-

πνευ Εὐτρίανων O. I, 72. ἐν αἰδοῖα νέον

φοῖβον ᾠπνεῖ P. V, 104. ἱκέτας ἐρχομαι

ᾠπνεῖ ἐν αὐλοῖς O. V, 19.

ᾠπνῶ. ἀπὸ χερσὶ γάλα τραπέζην ᾠπνῶ F.

147, 2.

ᾠρα I. VII, 59. ὡς ᾠρα O. VIII, 46. N. V, 30.

I. V, 52.

ᾠρα I. V, 47. ὡς ᾠρα O. VI, 52. P. IV, 156.

232. IX, 68. N. X, 89. ὡς ᾠρα N. I, 35.

δ' ᾠρα O. XI, 45. P. III, 27. 57. IV, 78.

121. VI, 37. XI, 34. N. I, 48. VIII, 32. IX,

21. X, 69. ὅπως ᾠρα O. XI, 59. τίς ᾠρα

I. IV, 46. ἀντὶ ᾠρα I. VI, 12. πότερον

ᾠρα P. XI, 22. F. 83. ep. 3.

ᾠρά. ἑμᾶν ᾠρᾶν ἐκονάσι I. V, 40.

ᾠράσσω. χαλκίαις ὀπλαῖς ᾠράσσεσκον χθόνα P.

IV, 226.

ᾠράχας F. 268.

ᾠργάω. ᾠργᾶντι μαστῶ P. IV, 8. ταῦρον ᾠ-

ργάτα O. XIII, 66.

ᾠργεῖλοφον πᾶρ κολῶναι F. 214.

* Ἀργεῖος. Ἀργεῖον τέμενος N. X, 19. Ἀργεῖον

κόλπον P. IV, 49. Ἀργεῖα αἰχμᾷ O. VII, 19.

ἐν Ἀργεῖα Νημέα F. 45, 12. τῶργεῖον ὄμμα

I. II, 9. τὸν Ἀργεῖον τρόπον I. V, 55.

ᾠργεῖραντος. Ἰλῶς ᾠργεῖραντος O. VIII, 3.

* Ἀργος. ἔξ Ἀργεος O. IX, 73. ἀπ' Ἀργεος P.

VIII, 43. N. IX, 14. ὅπλα ἀπ' Ἀργεος F.

73. 5. ἐν Ἀργεῖ O. VII, 83. P. V, 70. IX,

116. I. IV, 36. ἐν Ἀργεῖ O. XIII, 103. Ἀρ-

γῆ O. IX, 94. Ἀργεῖ N. X, 40. Ἀργος Ἥρας

δόμα N. X, 2. ἐς Ἀργος ὕπνιον I. VI, 11.

ᾠργυῖος. ἄργυρῳ τόξῳ O. IX, 34. ἄργυρῶν

κάλυψα O. VI, 40. ἄργυρῶνται φαλαῖσι N.

IX, 51. ἄργυρῶς Μοῖσας F. 120. ἐξ ἄρ-

γυρῶν κεράτων πίνοντες F. 147, 3.

ᾠργυρῆς. ἄργῳ ἄμφ' ἄργυρῶδεσσι O. IX, 97.

ᾠργυρῶσι. Ἀφροδίτα P. IX, 9.

ᾠργυρῶν. ἄργυρῶδεις σιν φαλαῖς ἐπέβαν N.

X, 43. ἄργυρῶδεις πρὸς ὤματα αἰδοῖαι I. II, 9.

* Ἀργῶ. θοᾶς Ἀργῶς χαλκῶν P. IV, 25. ναὸς

Ἀργῶς P. IV, 125. ναὶ Ἀργῶι O. XIII, 52.

ἄρῳ. οἷσιν ἄρδει στρατόν O. V, 12. ὄλβον ἄρ-

- δει O. V, 23. πάτρην Χαρίτων δρόσφ' ἄρ-
δουσι I. V, 60.
- * Ἀρεία. Ἀρείας πόρον N. IX, 41.
- * Ἀρεΐθουσα. Ἀρεΐθουσαν ἐπὶ κράνῃ P. III, 69.
- ἀρεΐον. ἀρεΐον γόρην I. VII, 13. ἀρεΐον γέρας
N. VII, 101. ἀρεΐονος ὀρνίθου P. VIII, 51.
τῶν ἀρεΐονων ἐρώτων N. VIII, 5.
- ἀρετιά. οὐ φθίνει Κροΐσου φιλόφρων ἀρετιά P.
I, 94. ἡ ἀρετιά αὐθαΐς χρόνῳ τελεῖται P.
III, 114. μεγάλη ἀρετιά δρόσφ' ἡσθΐσαι P.
γ, 98. αὐτεΐται ἀρετιά N. VIII, 40. λήμπε
σαφῆς ἀρετιά I. I, 22. διπλόα θάλλουσ' ἄ-
ρετιά I. IV, 19. αἰών' ἀνδρῶν ἀρετίας πέρι
O. III, 39. ἀρεθ' μεγάλης ἀρετίας F. 221.
ἔπον' ἀρετίας P. II, 14. φάριμακον ἰῆς ἀρε-
τίας P. IV, 187. ἄκρον ἀρετίας N. VI, 24.
προσέτι ἀρετιά τε τιμάσσοι O. IX, 89. ἄ-
ρετιά O. XI, 21. ἄμφ' ἀρετιά P. I, 80. II, 62.
ἀρετιά κεκοσμημένον καθαρὰ P. V, 2. ποδῶν
ἀρετιά κρατήσεαι P. X, 23. ἀρετιά κριθείς
N. VII, 7. ἀρετιά κατὰκείται πᾶσαν ὀργάνῃ
I. I, 41. ἐν ἀρετίαν ἔβαλεν O. VII, 43. πῦξ
ἀρετίαν ἐφρόντα O. VII, 89. οἷοι ἀρετίαν δελ-
φίνες F. 4, 5. ἀρετίαν εἰλεῖν F. 75, 2. πρό-
φασις ἀρετίαν ἐς αἰπὴν ἔβαλε σκότον F. 252.
μεγάλαν ἀρετίαν ἐν τρυφῇ λαβεῖν O. VIII, 6.
ὑπαστα πρὸς ἀρετίαν P. VI, 42. ὀπλον αἰ-
ρετίαν ἔδωκε Πότιμος N. IV, 41. εἰλεῖν δι-
πλόαν ἀρετίαν N. V, 53. ταύταν ἀρετίαν κε-
λαθίσαι N. IX, 54. ἀρετίαν πατήσας μὴ σι-
γάτω I. II, 44. ἀνδρῶν ἀρετίαν συμφωντοῦ οὐ
κατελέγχει I. III, 13. μακροτέρων σπεινῶν
ἀρετίαν I. III, 31. αὐτοῦ πῶσον ὀρθώσεαι
ἀρετίαν ἔφρασεν I. III, 56. ἄγει ἀρετίαν οὐκ
αἰσχρον φνῶς I. VI, 22. νεύαν ἀρετίαν Ἀχι-
λλεύς εἰδείξαν I. VII, 48. ἀκίνδυνοι ἀρεταὶ οὐ
τίμαιο O. VI, 9. ἀρεταὶ μεγάλαι πολέμῳδοι
P. IX, 79. ἀρεταὶ ἀρεταὶ N. XI, 37. με-
γάλαι ἀρεταὶ θνατοῖς ἔποντ' ἐκ Ζηνός I. III, 4.
δρέπων κορυφας ἀρετίαν ἄλο πᾶσαν O. I, 14.
στεφάνον ἀρετίαν O. IV, 11. ὑψηλὰν ἀρετίαν
ἄωτον O. V, 1. φάος εὐρυθεμένον ἀρετίαν
O. IV, 11. κορυφὰς ἀρετίαν μεγάλαις N.
I, 34. στεφάνον ἀρετίαν τ' ὀπαδὸν N. III, 8.
μυριάδ' ἀρετίαν γενεταὶ N. III, 40. * Ἀρε-
ταὶ μεμαλότης νιότης O. I, 89. γνησίους
ἐπ' ἀρεταῖς O. II, 12. κλοῖτις ἀρεταῖς δε-
δαυδακμένους O. II, 58. πρὸς ἐντυμῶν ἀρε-
ταῖων ἰκάνων O. III, 45. ἄμφ' ἀρεταῖσι πό-
τος δαπάνη τε μαράνται O. V, 15. θύλλει
ἀρεταῖων O. IX, 18. διδασκαίει ἀρεταῖς κλέος
ἐλκόςθαι O. IX, 109. πιστὸν ὄρνισον μεγάλαις
ἀρεταῖς O. X, 6. ἄρκος ἀρεταῖς ὑπερελ-
θόντων ἐν ἀέθλοις O. XIII, 15. ἐν ἡρώϊαις
ἀρεταῖων O. XIII, 49. ἐκ θεῶν μηχαναὶ
βορραῖς ἀρεταῖς P. I, 41. ἀρεταῖς κλειναῖ-
σι Λακωδῶν διγροῖσι P. VIII, 23. ἐναΐσιν
ἄμφ' ἀρεταῖς τέταται P. XI, 54. σὺν ἀν-
δρὸς δαιμονίας ἀρεταῖς N. I, 9. παλαιαῖσιν
ἐν ἀρεταῖς γίγασθαι N. III, 31. φαιναῖς ἀ-
ρεταῖς N. VII, 51. φλέγειται ἀρεταῖς μυρί-
σις N. X, 2. ὑψηλαῖς ἀρεταῖς I. IV, 50.
τιμῶντες ἀρεταῖς O. VI, 72. τίσσορας ἀρε-
τάς N. III, 71. ἀρετίας ἀποδεικνύμενοι με-
γάλας N. VI, 49. ἀρετίας ἀρετάς I. V, 10.
ἐμμετέρας ἀρετίας ἡμῶν δίδωκεν I. III, 21. ἀ-
ρετίας δεδομμένους πρᾶσσει I. V, 10.
- ἀρήγω. νεύεται ἀρήγει θράσος P. II, 63. ἀρήγει
φέρειν P. II, 94. ἀρηγοῖσαι λέχει N. I, 49.
- ἀρήγιος. γένος ἀρήγιον O. II, 46.
- ἀρηγόριοι παῖδες I. VII, 25.
- * Ἀρης. χάλκεος Ἀρης O. XI, 15. ἐν Ἀρης ἀν-
θεῖ O. XIII, 22. βιατάς Ἀρης P. I, 10.
χάλκασις Ἀρης I. VI, 25. Ἀρεος βυθιπο-
λέμου τέμενος P. II, 2. Ἀρεος ὀπλοῖς P.
X, 14. οὐλίῳ ἐν Ἀρει O. IX, 82. χρονίῳ
σὺν Ἀρει P. XI, 36. σὺν κτελινεγγεῖ Ἀρει
N. X, 84. χαλκίῳ Ἀρει I. III, 33. χείρας
Ἀρει ἐναλλήλῳ I. VII, 37. ἐν Ἀρει I. IV, 53.
P. V, 85.
- ἀρίγνωτες νιοί N. V, 12.
- ἀρίγνωτον πέδιλον P. IV, 95.
- ἀρίπλος. ἀσθη ἀρίπλος O. II, 61.
- ἀριθμῶ. ἀριθμῶσαι N. X, 46.
- ἀριθμός. μῦσων ἀριθμῶ N. II, 23. ἀριθμῶν
περιπεφυγεν O. II, 108. λέγειν ποτιῶν
ψάφον ἀριθμῶν O. XIII, 44. πρᾶξιν πρᾶ-
βυτέρων ἀριθμῶ F. 236.
- * Ἀρμιοι. τυφῶνα ἐν Ἀρμίοις F. 93, 5.
- ἀριστάγραμματον γέρας P. V, 36.
- * Ἀρισταγόραν N. XI, 3. 19.
- * Ἀρισταῖον P. IX, 67. F. 139.
- * Ἀριστεῖς F. 194.
- ἀριστεύς. ἀριστῆς ἀνδρῶν P. IX, 111. ἄλλους
ἀριστεύς I. VII, 55.
- ἀριστεύω. ἀριστεύει ἔδωκε O. III, 44. γυναιξὶν
ἀριστεύει N. X, 10. ἀριστεύειν I. VII, 25.
στυλῶν ἀριστεύειν ἐνδὺν πόνον O. XI, 67.
ὅσους ἐν δειλοῖσιν ἀριστεύετε O. XIII, 42.
ἐν ἀέθλοις ἀριστεύειν N. XI, 14. ἀριστεύ-
ων θερένκοις P. III, 74. ἀριστεύουσιν ἡθ-
ρός N. I, 14. ἐνθά βουλαὶ γερόντων ἀρι-
στεύουσιν F. 215.
- ἀριστογόνη ματρί P. XI, 3.
- * Ἀριστοκλείδας N. III, 15. Ἀριστοκλείδῃ N.
III, 64.
- ἀριστομύζων γένος Ἰππικλῆς P. X, 3.
- * Ἀριστομένης. Ἀριστομένη P. VIII, 5. Ἀρι-
στόμενος P. VIII, 84.
- ἀριστοπόνοις χειρὶ O. VII, 51.
- ἀρίστος. νοστήσας ἀρίστος O. XIII, 46.
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἀρίστος N. VIII, 8. ἀρι-
στος ἰατρός N. IV, 1. ἀρίστον ὕδωρ O. I, 1.
σοφίας ἀρίστον P. II, 56. ἀρίστοι I. VI, 35.
ἀρίστος σπηρ χρόνος F. 132.
- * Ἀριστοτέλης P. V, 87.

ἀριστοτέχνη πάτερ F. 29.
 • Ἀριστοφάνης. παῖς Ἀριστοφάνους N. III, 19.
 • Ἀρκάδι. Ἀρκαδίας ἀπὸ δειγνὸν καὶ μυθόν O. VI, 23. ματὲρ εὐμήλιοι Ἀρκαδίας O. VI, 100. ἀπ' Ἀρκαδίας P. III, 26. Ἀρκαδίας μεθύνει F. 63. τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα O. VII, 83. Ἀρκαδιαν ἐνάσσοι τιμῇ O. VI, 80.
 • Ἀρκίς. Ἀρκάδες O. IX, 73. ἀνδρῶν Ἀρκύδων O. VI, 34.
 • Ἀρκέσιλλας P. IV, 65. κοιμάσθην Ἀρκέσιλλας P. IV, 2. P. V, 103. Ἀρκέσιλλαν N. XI, 11. Ἀρκέσιλλα P. IV, 250. 298. V, 5.
 ἄρκιον. ἄρκισεν ἀγεμονίσσαι O. IX, 3.
 ἄρμα. ἄρμα Χρομίον ὁρνεῖται ἔξω μίλος N. I, 7. ἔσταντο Μοισαῖον ἄρμα I. VII, 62. σὺν ἄρμασι θεῶν κλειθεῖν O. I, 110. χεῖρσιν ποσὶν τε καὶ ἄρματι O. XI, 65. ἄρματι νίκων P. VI, 17. ἄρματι τεθρίππων γέρας I. I, 14. ἄρμα θοὸν τάνυσεν O. VII, 49. Νεστωρίων ἄρμα ἔπειδα P. VI, 32. ἄρμα Θηβαίων F. 73, 5. Λίδιον ἄρμα F. 222. ἔξενεν ἄρμα F. 222. ἔξενεν ἄρμα Πιερίδων τετραόρην P. X, 65. κρατήσαντων ἐς ἄρμα ἀναβαίνων N. IX, 4. ἄρμα καρύκασα νίκαν I. III, 43. ἐπὶ ταχυτάτων ἄρματων O. I, 77. καταβῆς ἀπ' ἄρματων N. VI, 53. τετραόρῃσιν ἄρματων ζυγίσι N. VII, 93. ἄρματιν I. I, 54. καλλίτικον Ἰάγονος ἄρμασιν P. I, 33. ἐν ἄρμασι καλλίτικοι P. XI, 46. ὑφ' ἄρμασιν ἔππος F. 258. ἄρμασι γλαφυροῖς N. IX, 12. δόσαν Κλεονόμου ἄρμασιν I. III, 16. ἐριζόμεναι ἐς ἄρμασιν I. IV, 5. ἐν ἄρματι πεισιγύλινα καταξενγήνησθ' ἔπποιον P. II, 11. ἄρματιπλάτας σοφός P. V, 115.
 ἄρμενος v. ἄρμ.
 ἄρμόδιον δέπτον N. I, 21.
 ἄρμόζω. ἄρμοζον στρατὸν N. VIII, 11. οἷα ἄρμοσαν P. III, 114. ἄρμόζων κόρη ἄνδρα P. IX, 121. ἄρμόζουσα γυῖσι P. IV, 80. ἄρμύζουσι γάμον P. IX, 13. ἄρμόζοντι ξείνι P. IV, 129. βιοτόν σφιντ ἄρμόσεις N. VII, 98. χαίταν στεφάνοισιν ἄρμόσεις I. VI, 39. ἄρμονία. Ἀλδὶς σὺν ἄρμονίᾳ N. IV, 45. κατὰ τὴν ἄρμονίαν βλέπειν P. VIII, 71.
 • Ἀρμονία. παιδὺς Ἀρμονίας P. XI, 7. Λευκαλίδων Ἀρμονίας F. 5. Ἀρμονίαν γάμον βοῶπιον P. III, 91.
 ἀρότας. ἀρότε μωθός I. I, 48. Πιερίδων ἀρότασις N. VI, 33.
 ἄροτρον. ἀδαμνίντων ἄροτρον σάμψατο P. IV, 224. σπινωσάμενος ἄροτρον P. IV, 224. ἐν ἄροτρον βούς F. 258, 2.
 ἄροτρον. ἂν ξένον ἀράτῃσιν ἀρούρας P. IV, 34. ἀρούραν πατοῖαν O. II, 16. Ἀφροδίτης ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν P. VI, 2. φίλαν ξένων ἄρουραν N. V, 8. Ὀρχομένοιο πατροφῶν ἄρουραν I. I, 35. μελαινία ἄρουραι καρπὸν οὐκ ἔδωκαν N. X, 39. παρ' οἰκίας

VOL. II. P. II.

ἀρούρας O. XII, 21. ἐν ἀλλοδαποῖς ἀρούραις P. IV, 255. ἐν ἀρεταῖς Πυκλίδι ἀρούραις P. XI, 15. ἄγχι καρποφόροις ἀρούραις N. VI, 9.
 ἀρόσι. Μοισαῖαν ἔδωκ' ἀρόσι N. X, 26.
 ἀρπάξω. παῖδ' ἐκ νεκροῦ ἄρπασεν P. III, 44. τὰν ἄρπασ' ἐκ Παλίου κύλπον P. IX, 6. ἄρπασαι ἂν ἵπποις O. I, 40. ἀρπάζαντες ἄγλαμα N. X, 67. ἀρπαζόμενων τῶν ἐόντων F. 49.
 ἀρπαλέος. ἀρπαλέαν δόσιν P. VIII, 68. ἀρπαλέαν φροντίδα P. V, 62.
 ἀρόχτηον φεάν I. V, 44.
 Ἀροῖα P. XI, 17.
 • Ἀροῖα N. III, 48. ποτηρίας ἔδος Ἀρεμίδος P. II, 7. τόξοισιν δὴν Ἀρεμίδος P. III, 10. βέλους Ἀρεμίδος P. IV, 90. δέμονον Ἀρεμίδος N. I, 3.
 ἄρσι. ἄρσι κρυμμένη P. IV, 158.
 ἀρσιεπιπῆ. πατρία δόσα O. VI, 61. ἀρσιεπιπῆς γλώσσα I. IV, 51.
 ἄρτια μυθόμενος O. VI, 94.
 ἀρχά. ἀρχαῖς ἀρχά P. I, 2. ἀρχὰ μεγάλῃς ἀρετῆς F. 221. τῆς ἀρχῆς δέσπας μυθολογίας P. IV, 70. ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τ' αὖτεται P. X, 10. ἐξ ἀρχῆς O. VII, 20. P. IV, 132. F. 74, 11. ἀπ' ἀρχῆς P. VIII, 26. ἐν ταύτῃ Διὸς ἀρχά O. II, 64. Πάτριος ἀρχὴν ἐν ἁστέι O. XIII, 59. Θεοῦ δέσπας ἀρχὴν F. 75, 1. ἀρχὴν σκολίον F. 87, 8. οὐδὲν διῶς-δοτον ἀρχὰν F. 101. ὑπέρτερον ἀρχαῖ λόγον O. X, 5. ἀρχαῖ βέλγηται θεῶν N. I, 8. ἀρχαῖς προτέροις ἐπόμενοι O. XI, 81.
 ἀρχαγέτας. ὁ ἀρχαγέτης Ἀπάλων P. V, 60. Τηροπιδίον ἀρχαγέτα O. VII, 78.
 ἀρχάθεν. ἀρχάθεν Ἰαπειτινίδος γένεσις O. IX, 59. ἀρχάθεν τιμάντες λέγονται I. III, 25.
 ἀρχαῖος. ἀρχαῖος εὐαμερίας I. I, 39. ἀρχαῖος σάμψι O. XI, 35. ἀρχαῖον λόγον N. I, 34. ἀρχαῖον ὄνειδος O. VI, 89. ἀρχαῖαν τιμὰν P. IV, 106. ἀρχαῖαν αἰσχρον Διὸς F. 6. ἀρχαῖα σοφίσματα O. XIII, 17. φάτμης Ζηρός ἀρχαῖα O. XIII, 80. ἀρχαῖαι ἀρεταὶ N. XI, 37. ἀρχαῖότερον F. 20.
 ἀρχιδικῆν τοκίον P. IV, 110.
 ἀρχεπολὶν ἢν θῆραις P. IX, 56.
 * Ἀρχεστρατος. Ἀρχεστράτου παῖ O. X, 11. παῖδι O. XI, 2. 103.
 • Ἀρχιλόγος. Ἀρχιλόγον μέλος O. IX, 1. πογερόν Ἀρχιλόγον P. II, 55.
 ἀρχός. ἀρχὸς ἔπποιον O. VII, 71. ἀρχὸς οἰωνῶν P. I, 7. ἀρχὸς ἐν πείρῃ P. IV, 194. Συμμοκιστὴν ἀρχά P. I, 73. ἀρχὸν οἰωνῶν I. V, 48. ἀρχοὶ οὐκ εἴσαν N. IX, 14.
 ἀρχοι. ὅστις ἀρχοι ναός P. IV, 230. ἄς ἀρχε O. XI, 53. ἀρχεν βασιλοῦσι Παλίου P. III, 4. σπονδαῖων ἀρχαῖ I. V, 35. ὅμων ἀρχε N.

- III, 10. φίλων ἐπέων ἄρχεται P. IV, 30.
 ὁθ' ἐν ἄρχονται Ὀμηρίδαι N. II, 3. ἅμα πρῶ-
 τοις ἀρχεται O. VIII, 45. ἀρχομένου ἔργου
 O. VI, 3. Δωδοναῖται ἀρχόμενοι N. IV, 53.
 Λίδες ἀρχόμενοι N. V, 25. πρῶτα χάρις ἀρ-
 χομένους πομπῶν ἐλθεῖν οὖρον P. I, 34. τί
 καίλων ἀρχομένους F. 59.
- ἄρω. ἄρρε φέγγος αὐτόθεν N. III, 61. Νεμέα
 ἄρρεν N. V, 44. Χαρίτεσσιν ἄρρεός I. II, 19.
 ἐν κρήνῃ ἀρρεῖται O. XI, 87. ἄρρενα
 πράξεις O. VIII, 73. ἐν ἄρρενοι N. III, 56.
 ἄρρητος. θάλας ἀρρητὸν δόμοις O. II, 49.
 ἄς p. ἔως O. XI, 53.
- ἄσβεστος. ἄκτις ἄσβεστος αἰεὶ I. III, 60.
 ἄσβετων ψυχῶν F. 97, 1.
 ἄσθενεῖ χρωτὶ P. I, 55.
- ἄσθμα. ἀσθμαὶ φρεσίνοντα πρὸς N. X, 74.
 ἀσθμαίνω. σῶμαι ἀσθμαίνοντι N. III, 46.
- * Ἀστυ. Ἀστυς εὐρυχόρον ἐμβόλον O. VII, 18.
 ἄσκειν. φρασὲν δαίμον' ἀσκήσω P. III, 109. ἀσκέ-
 ται θέμις O. VIII, 22. ἀσκέται θέμις N.
 XI, 8.
- ἀσκήσιος ὄρεσιν N. VI, 45.
- * Ἀσκήσιος. τέκτονα γωνυῖαν Ἀσκήσιον P.
 III, 6. Ἀσκήσιον τράφε N. III, 52.
- ἄσμενος εὐφειν O. XIII, 71.
- ἄσφοτος. ἀσφοῖς κρύφοις O. III, 48.
- ἄσπαζν. φωνὰν γιν' ἀσπάζοντο I. II, 25.
- ἀσπιδόδομος. ἀσπιδοδόμοιςιν ὀπλίταις ὁρόμοις I.
 I, 23.
- ἄσπης. αἰδῶς ἐπ' ἀσπίδος P. VIII, 48.
 ἄσσω v. ἄσσω.
- ἄστροπῶν. ἀστροπῶν ἑλελίζαις N. IX, 19.
- ἄστρο. ἄστρον ἀρίστατος O. II, 61. ἀστέρος οὐ-
 ρανίον τηλαυγέστερον P. III, 75.
- ἄστρος. ἔστιν αἰθ' ὦν ἀστρος P. VI, 78. δόλιον
 ἀστρον P. II, 82. ἀστροὶ πορρύνοντα δαίτα
 I. III, 79. τίς ἀστρον F. 228. τόνδε δαίμον
 ἀστρον O. V, 14. ἀστρον ἀφ' ὁσόντων O. VI, 7.
 ποτ' ἀστρον καὶ ξένων O. VII, 90. ἀστρον
 ἀκού P. I, 83. ἀπαιθρὸς πρὸς ἀστρον P. IV,
 297. Ἐρεχθίδος ἀστρον P. VII, 10. εἰ φίλος
 ἀστρον, εἰ ἀντίετος P. IX, 96. ἀστρον ὑπὲρ
 τῶνδε N. VIII, 14. ἐν λόγοις ἀστρον N. XI, 17.
 εὐλογίαις ἀστρον I. III, 3. ἀστρον γενεῖ κλέος
 αἰῶν I. VI, 29. ἄμερον ἀστροίς O. XIII, 3.
 ἀστροίς καὶ βασιλεύειν P. I, 68. πρῶτις ἀ-
 στροίς P. III, 71. ἀστροίς ἀδῶν N. VIII, 38.
 ἀστροίς ὁμιλεῖν I. II, 37.
- ἄστροβρῖς. ἄμχον ἀστροβρῖ κίονα O. II, 90.
- ἄστρον. ἄλιον ἄλλο πλεονότερον φαινόντων ἄστρον
 O. I, 6. ἄστρον τηλεφαινον F. 58, 5. εἰρ.
 ἡπείρεστον F. 74, 2. ἄστρον ἀστρον ἀνικα-
 λεῖ F. 101. ἐν ἀστροῖς ἄλλοις I. III, 41.
- ἄστρον. νικαφορίαις τὸδ' ὑποπτόροφον ἄστρον θάλη-
 σεν N. X, 42. πύργος ἀστρος P. V, 56. ἀ-
 στρος ὁμφαλόν F. 45. λιπαρῶν ἄστροι F. 218.
 ἐν ἀστροὶ Πειράνας O. XIII, 59. Πρωτογε-
- νίας ἄστροι O. IX, 45. ἄστροι ἐξ I. V, 65.
 ἄστρο διανεμειν θεῖον Κερῶνας P. IV, 260.
 ἔστιν ἄστρον καταδραμεν N. IV, 23. ἀστρον
 μοῖσαν O. VII, 76. ἀστρον ῥέξαν P. IV, 15.
 καλὰ ἔκτισεν ἄστρο N. X, 5.
- * Ἀστροδαμία. ματρόθεν Ἀστροδαμίας O. VIII, 24.
 ἀστρονομία. ἀγλαίστιον ἀστρονομίαις N. IX, 31.
- ἄστυα P. XI, 55. N. VII, 82.
- ἄστυα. * πρὸς Ἀστυῖαν φιλόπολιν τετραμμένον
 O. IV, 18. * φιλόπορον Ἀστυῖα, Δίαις θύ-
 γατερ P. VIII, 1. * μεγαλινόρος Ἀστυῖας
 F. 228. ἄστυα θιγγεν P. IV, 296. σὺν-
 φασιν ἐφ' ἄστυῖαν τράποι P. I, 70. καμῶ-
 των ἄστυῖαν N. I, 70. ἄστυῖαν φιλεῖ σὺν-
 πόσιον N. IX, 48
- ἄστυχιον ἀμείραν O. II, 35.
- ἄστυχιον ἐκράνῃ P. IX, 22.
- ἄστυαλῆς. αἶον ἀστυαλῆς οὐκ ἔγεντο P. III, 86.
 βαδῶν πόλιν ἀστυαλῆς O. XIII, 6. δρα-
 κείσ' ἀστυαλῆς P. II, 20. ἀστυαλῆς αἰὲν ἔδος
 N. VI, 3.
- ἀστυλία. ἀστυλλας ἐπείρετον I. I, 2.
- ἀστυλλος ἀναθήμεν P. VIII, 30.
- * Ἀστυπιδων ὀπλιτάται I. VII, 17.
- * Ἀστυπιδος. ἔδαιτ' Ἀστυπιδῶν N. III, 4.
- * Ἀστυπιδος O. XIV, 17.
- * Ἀστυπιδος I. I, 34.
- * Ἀστυπιδος. ἐπ' Ἀστυπιδῶν ῥέσθροισι N. IX, 9.
- ἄτα. εἰς ὅστιν ἄτα O. XI, 39. φθονεῖν ἀν-
 ῥοντα ἄτα P. XI 55. φαινομένην ἐς ἄταν
 ἰκισθῶν N. IX, 21. κόρῃ ἔξεν ἄταν ἐπεί-
 ρον O. I, 57.
- * Ἀταβύριος. Ζεὺ Ἀταβυρίου πόσιον μεδών
 O. VII, 87.
- ἄτάλλω. ἑλπίς ἀτάλλωσα καρδίαν F. 233.
- ἄταλον θυμὸν N. VII, 91.
- ἄταρ P. III, 98. IV, 169. N. IV, 47. VII, 39. F.
 96, 4.
- ἄταρβυτος. γνώμης ἀταρβυτοῖο P. IV, 84.
- ἄταρβυς. ἀταρβυὶ φρενὶ P. V, 51. ἀταρβυὶ κε-
 φαλῇ P. IX, 32.
- ἄτε O. I, 2. XII, 14. P. II, 79. 84. IV, 30. N.
 VII, 105. I. V, 49. F. 109. F. 280.
- ἄτερεῖ σὺν γαυθῶ O. II, 36.
- ἄτεκμαρτος. ἀτεκμαρτον προνοήσαι P. X, 63. ἐπι-
 βυίην λείψας γέρος ἀτεκμαρτια O. VII, 45.
- ἄτελης. ἀτελής γένοιο μαντεῖναισιν P. V, 62.
 ἀτελὴ ῥῶν N. III, 40. ἀτελὴ σοφίας καρπὸν
 δρέπει F. 227.
- ἄτενς. ἀτενὲ ῥῶν N. VII, 88. ἀτενὲς ἱκελοι P.
 II, 77.
- ἄτερ. ἄτερ παιδων O. VIII, 45. εὐδῶς O. IX, 47.
 αἰδῶς O. XI, 95. Χαρίτων O. XIV, 8. ἄς
 (Ἀρτίμωδος) οὐκ ἄτερ P. II, 8. οὐκ ἄτερ
 τέχνης P. II, 32. οὐ θεῶν ἄτερ P. V, 76.
 οὐκ ἄτερ Δικαιῶν I. IV, 23. ἄτερ ἐγγίον
 P. IX, 29. πόνοι καὶ μαζῶν P. X, 42. Ἀχι-
 λῆος N. VII, 27.

ἄνερθε σφετέρως ἄνερθε ταξιοῦσθαι αἰχμᾶς Ο.
IX, 84. ἀνερθ' ἐντὶ Ρ. V, 96.

ἀνιμάω. πρὸς Ἀφροδίτης ἀνιμασθεῖς F. 88, R
antistr.

ἀνιμάω. οὐκ ἀνιμασάντα νιν Ρ. IX, 33.

ἀνιμίλα. ἔλυσεν ἐξ ἀνιμίας Ο. IV, 23.

ἀνιμοτέρων γλώσσων Ο. VIII, 69.

ἀνιτάλλω. γόνον οἱ ἀνιτάλλει Ν III, 56.

* Ἀτλας. κείνος Ἀτλας οὐρανῷ προσηλαίει Ρ.
IV, 289.

αἰλάτος. αἰλάτου πάθος Ο. VI, 38. αἰλατον βέ-
λος Ν. I, 48. αἰλάτα κακότης F. 171, 4.

αἰόλματων Ἑλλάδι μόχθον I. VII, 11.

αἰτολμος. θυμὸς αἰτολμος εἰὼν Ν. XI, 32.

ἀτραπὸν ἐπίσκοπον F. 74, 4.

* Ἀτρέκεια. Ἀτρέκεια πέμπε πόλιν Λοκῶν Ο.
XI, 13. ἀτρέκεια εἴπειν F. 232, 4.

ἀτρέκης. ἀτρέκης Ἑλλανοδικας Ο. III, 12. ἀλά-
θει ἀτρέκης Ν. V, 17. κατὰ ἀτρέκει Ρ.

VIII, 7. ἀτρέκει ποδὶ Ν. III, 39.

ἀτρομίαν ἐγγυγονον Ν. XI, 12.

* Ἀτρεῖς. γένει φίλῳ σὺν Ἀτρεῖς Ο. XIII, 56.

* Ἀτρεΐδας. ἦρως Ἀτρεΐδας Ρ. XI, 31. ἄμ' Ἀ-
τρεΐδας Ο. IX, 75 σὺν Ἀτρεΐδαις I. IV, 42.

Ἀτρεΐδαισι πόντον γενέσθωσι I. VII, 51.

ἀτροπόισιν ἔπεισεν Ν. VII, 103.

ἄτροπον πόνον Ρ. IV, 178.

ἄτρωτος ἀτρώτῳ καρδίᾳ Ν. XI, 10. ἄτρωτοι
παῖδες θεῶν I. III, 18.

αἰτῶ. αἰτῶται βουῖν Περσίδων Ρ. I, 13. αἰν-
εζομένην (δράκοντι) πηγάς βίβλον Ο. VIII, 39.

αὐ Ο. VI, 70. Ρ. IV, 144. δ' αὐ Ο. XII, 6.
Ν. XI, 30. I. III, 36. F. 239, 4.

αὐνίτα. εἰς ἀνάταν ὑπεράσφον ὠρσεν Ρ. II, 23.
ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀνάταν Ρ. III, 24.

* Λυγίας. Λυγίαν ὑπερβιον μισθὸν πρᾶσσοιτο
Ο. XI, 29.

αἰγά. δυσμαΐσιν αὐγῇν I. III, 83. ὀξείαις ὑπα-
κομένῃν αἰγάς ἁλλίου Ο. III, 25. χροσὺς αὐ-
γᾶς ἔδειξεν ἁπάσας Ν. IV, 83.

αἰδᾶ. αἰδᾶν μαντεῖ Ν. IX, 4.

αἰδᾶται. κόσμον αἰδᾶντα τεχνίζομεν F. 206.

αἰδᾶται. αἰδᾶσε τοιοῦτον ἔπος I. V, 39. ἀγῶνα
φρίκτερον αὐδάσσομεν Ο. I, 7. αὐδάσσομεν ἐν-
δοκον λόγον Ο. II, 101. ὡς αὐδάσσαντος

Ρ. IV, 232. Ν. X, 89. σὲ χαίρειν ἐστρὶς αὐ-
δάσσωσα Ρ. IV, 61.

αἰνέρω. καρπαῖονδ' αἰνέρω Γεαχῶν Ο. XIII, 78.
αἰνέ Ο. VIII, 39.

αἰνᾶ. Ἰφικλῆος ὀλβιαν πρὸς αἰνᾶν Ν. IV, 24.
αἰνᾶν ἐστλήθεν Ν. X, 16.

αἰνᾶξ. ὀρθῶς αἰνᾶκας ἐντανύσας ἤλανε Ρ.
IV, 227.

αἰνέταις θυραῖς Ν. I, 19.

αἰνός. λυρά γλυκὺς τ' αἰνός ἀναπάσσει χάριν
Ο. XI, 98. ἀνὰ φόρμυγ', ἀνὰ δ' αἰλὸν ὀρ-
σομεν Ν. IX, 8. φόρμυγα καὶ βοῶν αἰλὸν

Ο. III, 8. φόρμυγι παμφωνοῖσι τ' ἐν ἔντε-

σιν αἰλὸν Ο. VII, 12. λυρᾶν βοῶν παμφαί
τ' αἰλὸν Ρ. X, 39. αἰλὸν ἐρατὸν μέλος F. 259.

αἰλὸν παμφωνον μέλος Ρ. XII, 19. Διολῆ-
σιν ἐν πνοαῖσιν αἰλὸν Ν. III, 76. ἐν φορ-
μίγησιν ἐν αἰλὸν τε παμφωνίους ὁμοκλήεις I.

IV, 30. Αὐδίοις ἐν αἰλοῖς Ο. V, 19. μέλῳ
σὺν αἰλοῖς F. 45, 17.

αἰζάνω. δένδρων τομὸν Διώνυσος αἰζάνει F. 125.
αἰζᾶ. λόγον αἰζει Ν. VII, 32. ἐμπυρὰ θανά-
των αἰζομεν I. III, 80. Πυθῶνι αἰζῆς οὐρον

ἡμῶν Ρ. IV, 3. πόλιν αἰζῶν Ο. V, 4. αἰ-
ζῶν πάτρην Ρ. VIII, 40. ἐν ἀρμένιοις πάντα
θυμὸν αἰζῶν Ν. III, 56. κλέος αἰζῶν I.

VI, 29. νόμον αἰζόντες Ρ. X, 71. αἰζομέ-
ναν πεδὸν γαῖαν Ο. VII, 62. αἰζειται Μοῖσα

Ρ. IV, 279. τὸ τεργὸν αἰζειται Ρ. VIII, 97.
αἰζειται ἄρετα Ν. VIII, 40. γλυκὺ τέλος ἄρεά
τ' αἰζειται Ρ. X, 10. αἰζειται νικηφορίῳ Ν.

IX, 48. ἐκ τῶν βασιλῆς αἰζόνται F. 98, 5.

αἰζᾶ. ὠκεανὸδες αἰζᾶ περιπνέουσιν Ο. II, 79.
ἄλλοι' ἄλλοιται διαπνέουσιν αἰζᾶ Ο. VI, 95.

πυρῶν φάρμακον αἰζᾶν Ο. IX, 104. σὺν
Νοτίῳ αἰζᾶς περιπνέουσι Ρ. IV, 283.

αἰτᾶ. κύνων ὀξείας αἰτᾶς Ν. IX, 35.

αἰτε Ο. II, 99. δ' αἰτε Ρ. III, 96. Ν. VI, 11.
Ρ. II, 89.

αἰτίκα. ἐννεπέ τις αἰτίκα Ο. I, 47. ἔισαν αἰ-
τίκα Ο. II, 63. ἔσαν αἰτίκα Ο. IV, 5.

ἤλθεν ἐς φάος αἰτίκα Ο. VI, 44. ἐκέλευσεν
αἰτίκα Ο. VII, 64. αἰτίκ' ἦν Ο. XIII, 64.

τάφην αἰτίκα Ρ. IV, 95. αἰτίκ' ἔντεπεν Ρ.
IV, 241. IX, 30. αἰτίκα συντελέθην Ρ. IX, 59.

ἔστασεν αἰτίκα Ρ. IX, 119. ἐμολν αἰτίκα
Ν. I, 35. καὶ τὸδ' αἰτίκα Ν. IV, 44. αἰ-
τίκ' ἤλθε Ν. X, 65. ἔξετ' αἰτίκα I. V, 52.

ἰόντων αἰτίκα I. VII, 42.

αἰτῆς. ἐπὶ χώρας αἰτῆς ἔισαν Ρ. IV, 273. αἰτῆς
ἐγείρει Ρ. IX, 103. νύμφευς δ' αἰτῆς Ν.

III, 54. αἰτῆς ἀπότρεπε Ν. IV, 70. αἰτῆς
κοιμῆται Ν. VIII, 44. ἦν δ' αἰτῆς I. I, 39.

αὐτόθεν. ἀραρε φέγγος αὐτόθεν Ν. III, 61. αὐ-
τόθεν ἑλμαδ' ὑποσκάπτει Ν. V, 20.

αὐτόθι ἐντὶ Ν. IX, 32.

αὐτόματος. αὐτομάτῳ κελύθῳ Ρ. IV, 60. αὐτό-
ματοι πίνοντες F. 147, 3.

αὐτορῆτος. χρυσὸν αὐτορῆτου Ρ. XII, 17.

αὐτός. αὐτὸς ἔδεκτο Ο. II, 53. ἔλεον αὐτὸς δρᾶν
Ο. VII, 62. αὐτὸς ὑπατίστας Ρ. IV, 135.

ἴδων αὐτὸς Ρ. IV, 169. ἀπαθῆς αὐτὸς Ρ.
IV, 297. καὶ αὐτὸς Ρ. VIII, 58. Ν. VI, 56.

αὐτὸς Ἀτρεΐδης Ρ. XI, 31. αὐτὸς ἰδῶ Ν. IV,
91. αὐτὸς ἐθέλει Ν. X, 84. αὐτὰ δέ Ο.

VII, 50. αὐτὰ παῖς Ο. VIII, 73. καὶ γὰρ
αἰτᾶ Ν. I, 50. αὐτοῦ στέφανο I. I, 19. αὐ-
τοῦ γλεφάρων Ρ. IV, 121. αὐτοῦ θυμὸν Ν.

IX, 36. αὐτοῦ ἄρετάν I. III, 55. αὐτᾶς
βυθμίδος Ν. V, 1. αὐτῷ Ο. I, 57. ἅμα
αὐτῷ F. 53. αὐτῷ φάγῃ Ο. I, 73. αὐτῷ πύρ-

εδρον Ο. II, 84. αὐτῷ ἀντέφλεξε Ο. III, 20. ἔδοξεν αὐτῷ Ο. III, 25. αὐτῷ γίγας Ο. VII, 65. συνδικος αὐτῷ Ο. IX, 105. αὐτῷ μέλος δρεῖλων Ο. XI, 3. ἔπεισαν αὐτῷ στρατὸν Ο. XI, 33. δόλον αὐτῷ Ρ. II, 39. αὐτῷ δικάσαν Ρ. III, 44. Αἰήτα αὐτῷ Ρ. IV, 213. ἀμβλατός αὐτῷ Ρ. X, 27. ἐς γένος αὐτῷ Ν. IV, 68. αὐτῷ πέμπει Ι. II, 15. ἄνδρα αὐτῷ Ι. V, 36. σὺν αὐτῷ Ρ. IV, 250. αὐτὸν νιν Ο. VI, 14. Ρ. XII, 6. αὐτὸν με ἐσδεξαι F. 185. φίλα τέκν' ἔπεινε δυοδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον F. 157. αὐτὸν ἐθροῦσαντο Ρ. XII, 45. 49. αὐτὸν ἔρψαν Ο. XIII, 31. αὐτὸν δάσω Ρ. IV, 67. αὐτὸν ἀνίγη Ρ. V, 3. αὐτὸν ἀνέειπεν Ρ. X, 8. αὐτὸν Ν. I, 69. αὐτὰν κατακλυθεῖσαν Ρ. IV, 38. αὐτὰν δονοί Ρ. IV, 218. αὐτὰν στάσε Ρ. IX, 122. αὐτὰν κορυφάν Ν. IX, 3. αὐτὸ ἔχοι Ν. VII, 89. προδίστον αὐτῶν F. 95, 2. τὰ αὐτῶν Ο. XIII, 97. ἐξ αὐτῶν Ρ. IV, 155. ὄνιμ' αὐτῶν Ν. VI, 51. κάρυς' αὐτοῖς Ρ. IV, 200. αὐτῶς Ο. VI, 27. Ρ. IV, 210. λόγους ἐπά- ξαντο ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς F. 137. αὐτοῖς Ο. III, 42. αὐτοῖς καὶ πόλιν Ο. VIII, 88. αὐ- τοῖς δέχμενος Ρ. IV, 128. Ι. II, 46. τωτὸ Ο. I, 45. τωτὸ Ο. XIII, 37. ταῦτά Ν. VII, 104. αὐτοῦ adv. αὐτοῦ μένον Ρ. VI, 37. αὐτοῦ (incert.). περ' αὐτὰς Ρ. IV, 265. θεμέ- νων γάμον αὐτῶ Ο. XIII, 51. καθ' αὐτόν Ρ. II, 34. ἐπιγουνίδιον κατεθηκάμεναι βρέ- φος αὐταῖς Ρ. IX, 69. αὐτοφύτων ἐλκίον Ρ. III, 47. αἶχα. κενεόφρονες αἶχα βροτῶν Ν. XI, 29. αἶχημα. ὀπιθόμβροτον αἶχημα δόξας Ρ. I, 92. αἶχην. ἔξεπεμψεν παλαισματῶν αἶχην Ν. VII, 73. αἶχενον μάφραις ὄριος Ν. I, 44. βούεις ἐν- τισιν αἶχνας ἐμβύλλον Ρ. IV, 235. * Ἀφαία F. 59. ἀφαιρέω. ἀφελῖν μῆνιν χροτῶν Ρ. IV, 158. ὕμνος ἀφαιρέται Ι. I, 62. Μηδίας τοκίων ἀφελκοί' αἰδοί Ρ. IV, 218. * Ἀφαιστός. Ἀφαιστόν τέχναισιν Ο. VII, 35. σέ- λας Ἀφαιστόν Ρ. III, 40. Ἀφαιστόιο κρου- ροῦς Ρ. I, 25. ἀφάνεια. ἔστιν ἀφάνεια τίχας Ι. III, 49. ἀφανής. Τιγάρου πνυθῆν ἀφανοῦς F. 223. ἀφαντος. ἀφαντος ἔτελες Ο. I, 45. ἀφαντον βρέ- μει Ρ. XI, 30. τῶν ἀφάντων κίδος Ν. VIII, 34. ἀφαν. ἀφαν πέμπε Ν. I, 40. ἀφαν ἐξικέσθαι Ν. X, 63. * Ἀφραγίδα Ν. X, 65. ἀφρατος. μέλιον ἀφράτων Ν. I, 47. ἀφραρός. βάδιον καὶ ἀφραροτέροις Ρ. IV, 272. ἀφρῆτος. Ζεύς ἀφρῆτος Ρ. IV, 291. ἀφρῆτον σπέρμα Ρ. IV, 42. ἀφρῆτον Ἑννοῖδα Ρ. IV, 33. ἀφρῆτον θίσσαν Ο. I, 62. βίοντον ἀφρῆτον Ο. II, 32. ἀφρῆτον στρωμένον Ρ.

IV, 230. ὅπιν ἀφρῆτον θεῶν Ρ. VIII, 75. ἀφρῆτον ἄνθρωπον Ι. VII, 41. ἀφρῆτοντος αἰνός Ο. X, 7. ἀφρῆτοντος ἔπασαν γέ- νοιο Ο. XIII, 24. ἀφρῆτον. τὰς ἀφρῆτον ὅπαξε Ν. III, 9. ἀφρῆτον. ἀφρῆτον δατῶν Ο. VI, 7. ἀφρῆτον- στερον χέρα Ο. II, 104. ἀφρῆτον βορᾶν F. 94. ἀφρῆτι. μῆλὰ τοι ἀφρῆτι Ρ. IV, 149. ἀφρῆτοντος. ἀφρῆτον δόμον Ρ. V, 29. ἀφρῆτοντό οἱ ἐνοί ἐξ Ἀφρῆτος Ο. IX, 72. ἀφρῆται σὺν λαῷ Ρ. VIII, 56. ἀφρῆται στρατὸν Ο. X, 19. ἀφρίσμι. ἀφρίσμι Ο. I, 52. Μοῖραι ἀφρί- σταντ Ρ. IV, 145. ἀφρεῖος, ἀφρεός. ἀφρεός τότε F. 239, 4. ἀφρεῖος χειρὸς Ο. VI, 1. ἀφρεός πενιχρός τε Ν. VII, 19. ἐν ἀφρεῖᾳ Κορίθῳ F. 87, 1. ἀφρεῖον ἱστίον Ο. I, 10. ἀφρεῖος ἀφρούριος Ρ. XI, 15. κορυφαῖς πολλῶν ἀφρεῖς Ν. I, 15. ἀφρος. οἱ δ' ἀφροι πεποιῖσθαι F. 240. ἀφροβος. στρατήρχον ἀφροβον Μέμονα Ι. IV, 41. ἀφρομῶν. ἐνδ' ἀφρομαθῆντας F. 84, 2. * Ἀφροδῖτος. τέρην ἀνθεῖ Ἀφροδῖτα Ν. VII, 53. χάριτας Ἀφροδῖτιον ἐρώτων F. 90, 1. * Ἀφροδίτα. ἀφροδίτῃς Ἀφροδίτα Ρ. IX, 9. γλυ- κείας πρώτων ἔψαντο Ἀφροδίτας Ο. VI, 35. πρὸς Ἀφροδίτας ἀμμοσθεῖς F. 83, 1. anist. τῶν ποτῶν παῖδ' Ἀφροδίτας Ο. VII, 14. ἑ- ρα κίλλον Ἀφροδίτας Ρ. II, 17. χαλκίωμα- τος πῶτος Ἀφροδίτας Ρ. IV, 88. γλῆκιν ἄμ- φι κίπον Ἀφροδίτας Ρ. V, 24. ἑλικόπιδος Ἀφροδίτας ἀφροταν Ρ. VI, 1. κάρυς Ἀφρο- δίτας ἀμφοροσίαν φιλοτάτων Ν. VIII, 1. Ἀ- φροδίτας ἐνδρόνον μονάστεραν Ι. II, 4. Ἀ- φροδίταν οὐρανίαν F. 87, 3. ἀφροτῶν Ρ. VIII, 77. ἀφροτῶν. ἀφροτῶν χερσὶ Ι. VII, 65. ἀφροτῶν γυσιπιδας Ρ. II, 41. ἀφροτῶν χειρῶν Ν. I, 45. ἐπὶ ζεῖγλης ἀφροτῶν κακῶν F. 97, 3. ἀφρωνῆτῃ ἀφρι Ρ. IV, 237. ἀφρωνος. εἶδον ἀφρωνοι παρθεναί Ρ. IX, 101. * Ἀχαιός. Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ν. VII, 64. Ἀχαιῶν πό- λιν Ν. X, 47. ἀνδρᾶν Ἀχαιῶν Ι. I, 53. ἐν Ἀχαιοῖς οἰκῆον ἔδος Ι. I, 31. * Ἀχάφραι. Ἀχάφραι παλαίφρατοι ἐνάνορες Ν. II, 16. * Ἀχέρων. Ἀχέρωντος παρ' ἀπὸν εὐσκιον Ρ. XI, 21. πορθῶν πενιχρότερος Ἀχέρωντος F. 107, 3. ἀφρ. Ἀχέρωντι ναυτεῖον Ν. IV, 85. ἀχέω. ἀχίται ὀμαραί F. 45, 17. ἀχῆτος. μεθῆδον δίδουρον ἀχῆτος Ν. VI, 59. * Ἀχλεις. ἐνδὸς Ἀχλεις παῖς ἐών Ν. III, 41. φανταῖν Ἀχλεις πᾶσον ἔχει Ν. IV, 49. νεῖ- κος ἔμπεδ' Ἀχλεις Ν. VI, 53. οὐδὲς Λι- ακῶν Ι. VII, 55. κρῆτιστον Ἀχλεις ἀτερ μάχα Ν. VII, 27. νηράν ὀρετῶν Ἀχλεις Ι. VII, 43. ὥς Ἀχλὶ Πάτροκλος Ο. XI, 20

ἀμφ' Ἀχιλλεὺς γεοκτόνῃ N. VIII, 30. ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ O. IX, 76. σὺν Ἀχιλλεῖ P. VIII, 105.
 Ἀχιλλεὺς μῆτρον ἔγεικε O. II, 87.
 ἄχνηται, τί τοῦ ἄχνηται P. VII, 18. καίπερ ἄχνημενος θυμὸν I. VI, 5.
 ἄχος, ὕψεν ἀφανήθη ἄχει P. IV, 237. λύσαις ἄλλον ἄλλοιαν ἄχων P. III, 50.
 ἀχρεῖος, μὴ ἀναφύξῃαι τὸν ἀχρεῖον λόγον F. 172, 1.
 ἀχρήμων F. 239, 4.
 Ἀροί, Ἀροί O. XIV, 21.
 ἀφειδέει ἄκμοι P. I, 86.
 ἄωριαν κήματα πόντου ἀνακαλεῖ F. 101.
 αἴως, * Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα O. II, 91. * φαιεν-
 νῆς Ἀοῦς υἱόν N. VI, 54. ὕπνον ῥέποντα πρὸς αἶα P. IX, 26.
 * Ἀωφρόρος, Ἀωφρόρος θαπτός ἐν ἀστροῖς I. III, 42.
 ἄωτος, ναντῶν ἄωτος P. IV, 188. ὕμνων ἄωτος P. X, 53. δίκας ἄωτος N. III, 28. μουσι-
 κῆς ἐν αὐτῷ O. I, 15. εὐωνύμων πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν O. II, 8. ἀκαμαντοπόδων ἔπλων ἄωτον O. III, 4. ἀρετῶν καὶ στεφά-
 νων ἄωτον γληκίν O. V, 1. χειρῶν ἄωτον O. VIII, 75. ἱερὸν εὐχῶς ἄωτον P. IV, 131.
 Ἰσθμιάδων δρεπεσθαὶ κάλλιστον ἄωτον N. II, 9. γλώσσας ἄωτον I. I, 51. ζωῆς ἄωτον I. IV, 13. ἄωτον σπεράντων I. V, 3. σοφίας ἄωτον ἄκρον I. V, 38. χειρῶν ἄωτον I. VII, 16. στεφάνων ἄωτοι O. IX, 21. ἡρώων ἄωτοι N. VIII, 9.
 B.
 Βάξω, νήπια βάζεις F. 128.
 Βαθμῆς, ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος ἱσταθῆαι N. V, 1. αἰῶνας ἀκρᾶν βαθμίδων ἀπο P. V, 7.
 βαθρον πόλιον ἀσφαλές O. XIII, 6.
 βαθυδόκος, Τυνδαρίδων βαθυδόξοι γείτονες P. I, 66.
 βαθύζωνος, βαθυζώνου Ἀἰῆδας O. III, 37. βα-
 θυζώνου κόρυι Μναρσοῦνας I. V, 71. βαθυ-
 ζώνουσι Χαρίτεσσιν P. IX, 2. βαθύζωνον Λατῷ F. 59.
 βαθύκολπος, βαθυκόλπου Γᾶς P. IX, 105. βα-
 θυκόλπου Μοισῶν P. I, 12.
 βαθυκρημνος, βαθυκρημνον ἄλος I. III, 74. βα-
 θυκρημνοῖσι ἀκτίαι N. IX, 40.
 βαθυκλεινοπα πέτραι P. X, 15.
 βαθύμαλλος, δέγμα βαθύμαλλον P. IV, 161.
 βαθυμήτη Χείρων N. III, 51.
 βαθυπτεῖα Νεμέα N. III, 17.
 βαθυπολέμου Ἀρεῖος P. II, 1.
 βαθύς, βαθύτα ποτινὴς ἄλμα N. VI, 36. ἦν κλῖος βαθύ O. VII, 53. σφηνὸς βαθύτας N. IV, 8. βαθὺν ὀχετὸν ἄσας O. XI, 39. βα-
 θύν κλᾶρον O. XIII, 60. κινδυνὸν βαθύν P. IV, 207. βαθύν πόντον P. III, 76. βαθύτιαν μέγμαν ἀγροτέραι O. II, 60. βαθύτιαν πόν-

τον πλάκα P. I, 24. ἄλδος βαθύτιαν κτείνον P. V, 83. βαθύ χρόος O. VI, 3. ἰσλὸν βαθύ O. XII, 12. σκευὴς ἐνάλιον πόνον ἐχοῖσας βαθύ P. II, 79.
 βαθυτέρων, λέοντος βαθυτερόντων I. III, 12. βα-
 θυτερόντων χρόνα N. IX, 25.
 βαθύτρων, Μοιρῶν βαθυτρόνων N. VII, 1.
 βαῖνω, ἐς διαρρον ἐβαίνον I. II, 2. ἐβαῖνε Λω-
 ρίαν κτείνον ὕμνων F. 201. ἐπὶ δεινῶν βαῖνεν F. 254. ἐπὶ χρόνα καὶ διὰ πόντον βέβηκεν ἄκτις I. III, 59. ἔβαν ἐπίκουρος O. XIII, 93. ἀγγελος βᾶν N. VI, 59. ἀκλῆς ἔβα F. 72. κάρυξ ἐτόιμος ἔβαν N. IV, 74. αἶνον ἔβα κύρος O. II, 105. πατρίαν πρὸς στάθμην ἔβα P. VI, 45. Ἀνύκλαθεν ἔβα σὺν Ὀρέστῃ N. XI, 34. Οὐλυμπόνδ' ἔβα I. III, 73. ῥοαὶ εὐθυμῶν μετὰ ἐς ἀνδρας ἔβαν O. II, 39. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν ἀγαθῶν O. VIII, 12. ταχέως ἔβαν P. IV, 150. ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν πρὸς πόλιν P. IX, 109. ἐς θε-
 λήμου μυχὸν ἔβαν N. I, 42. ὅσοι Τροίανδ' ἔβαν I. III, 54. κελύθῳ ἐν κυδιστῇ βύσω-
 μεν ὕχον O. VI, 24. βῶμεν σὺν ὕλῃ P. IV, 39. ἀσθενεῖ χροῦτὶ βαῖνον P. I, 55. καὶ Ὀλυνπον παρὶ ματέρι βαῖνοισ' ἔστι N. X, 13. ἀλαθίας ὁδὸν ἀγχιτα βαῖνον ὄμμα I. II, 10.
 βαῖος, βυῖα ποικίλλει ἐν μακροῖσι P. IX, 80.
 βάλλω, Ἀλκυῖα στεφανοῖσι βάλλω P. VIII, 59. ἀγὲ θυμῷ, τίνα βάλλομεν O. II, 98. πρό-
 φασις ἀρετῶν ἐς αὐτὴν ἔβαλε σκότον F. 252. ἐν ἀρετῶν ἔβαλεν ἀγνώστοις O. VII, 44. ἄ-
 νιμος ἐξω πλόου ἔβαλεν με P. XI, 40. τὸν ὕμνον ἔβαλεν N. III, 62. ἐν καρδίαις ἔβα-
 λεν σοφιστοῦ O. XIII, 16. ἐς κακότητας ἔβα-
 λον P. II, 36. ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον N. XI, 30. σφῖν ἐπ' εὐνάς βαλεν αὐτῷ P. IX, 12. ἐν οἴκοι βύλε P. IV, 43. ψυχὰς βάλον O. VIII, 39. ἀμφὶ κόμῃσι βύλη κόσμον O. III, 13. μὴ βαλεῖται με λίθῳ φθόνος O. VIII, 55. λίθον κεφαλῆς βαλεῖν O. I, 38. ἄκονθ' ὅστις ἄγωνος βαλεῖν ἔξω P. I, 44. σπινθῶν βάλλον ἔπεσεν O. XIII, 86. δαίμον ἄλλοι ὄλλον ὑπερθε βάλλον P. VIII, 80. ἐπὶ πα-
 τρίαν ἱστῶν στεφανὸν βαλὼν P. XI, 14. τῶν αἰκλῆταιν βαλὼν P. XII, 31. κυρὸν οὐ ψεύ-
 δεῖ βαλεῖν N. I, 13. βάλλεται ἰὼν φθόβῃ F. 45, 15. βάλλόμενος κορηπῖδα F. 70, 3. ἐβά-
 λοντο κορηπῖδ' ἐλευθερίας F. 196. βάλλετο κορηπῖδα σοφῶν ἐπὶον P. IV, 138. ἱοχυτίαις ἰδὼν πρὸς ὄλβον βάλλει ἄχνηται I. V, 11. ἀπο νῶων σφῖν ἐν πόντῳ βύλει ἄλκιον P. I, 74. ἀργαὶ βέβηλται θεῶν N. I, 8. κορη-
 πῖδ' αὐδᾶν ἔκτοισι βαλεῖσθαι P. VII, 4. ἀρ-
 χαὶ βέβηλται N. I, 8.
 βᾶμα, βᾶματα ἐν πρώτῳ P. III, 43.
 βάρβαρος, οὐδ' ἔστιν οὕτως βάρβαρος πόλις I. V, 23.

βαρυβούν πορθύμιν Ἀχέροντος πεφρυγότες F. 107, 2.
 βαρύγδουπος. βαρυγδούπου Λιός O. VIII, 44.
 Ἐρμῆς σὺν βαρυγδούτῃ πατρί O. VI, 81.
 βαρυγδούπων ἀνέμων P. IV, 210.
 βαρκορροί λόντες P. V, 57.
 βαρκοκίππος. Ὀροστρίαινα βαρκοκίπου N. IV, 87.
 βαρκοκίπου Ἑνδριανῶν O. I, 72.
 βαρκολόγος ἐρθεῖον P. II, 55.
 βαρύνω. αὐτῶν ἀκού θνητὸν βαρύνει P. I, 83.
 βαρύνει. περιούσι Δελφοὶ ξεναγέται N. VII, 43.
 βαρύνει. στεροπὴν πύργων P. VI, 24.
 βαρυνάλαμον χόλον P. XI, 23.
 βαρὺς. κόρος βαρὺς ἀντιῶσαι N. X, 20. συμπε-
 σὶν ἀκμή βαρὺς I. III, 69. πέδους βαρὺ
 O. II, 25. βαρὺς δουλείας P. I, 75. βα-
 ρύειά πάθα P. III, 42. βαρὺ νείκος N. VI,
 52. εἶδον ὁστέον στεναγμὸν βαρύν F. 150, 4.
 βαρύνει νόσον P. V, 63.
 βαρυσφάραγος. τέκες Λιακὸν βαρυσφάραγῃ πα-
 τρι I. VII, 23.
 βαρυσφραγῆν λέοντων F. 265.
 βαρυσφραγγοῖο νεύρας I. V, 32.
 βάσινας. περὶ πῶν χροῦς ἐν βασάνῃ πρέπει P.
 X, 67. διδάσκων χροῦς καθυρᾶ βασάνῃ
 F. 87, 10. δομεν βασάνῃ ἐς ἔλεγχον N.
 VIII, 20.
 βασίλεια, βασίλεια βασίλεια θεῶν N. I, 39. αἰο-
 διμοι βασίλεια Ὀρχομενοῦ O. XIV, 3.
 βασίλειος O. VI, 47. νόμος οὗ πάντων
 βασιλέως F. 151, 2. θεῶν βασιλεῖς οὗ μέγας
 O. VII, 34. Ἐπειὸν βασιλεῖς O. XI, 36.
 τοῦ βασιλέως Λοξίας P. III, 27. βασιλεῖς
 πρᾶξι ἀσπίς P. III, 70. ἀνέμων βασιλεῖς
 P. IV, 181. βασιλεῖς ὅστις ἀρχαί τοῦ
 P. IV, 229. βασιλεῖς ἰσοὶ μεγάλων πολλῶν
 P. V, 15. Γυγάντων βασιλεῖς P. IX, 14. Λυ-
 πιδῶν ἢ βασιλεῖς P. IX, 14. ἀθανάτων βα-
 σιλεῖς N. V, 35. X, 16. Οἰνῶνας βασιλεῖς
 N. VIII, 7. Ἀῖνας βασιλεῖ P. I, 60. βα-
 σιλεῖ Κερᾶνας P. IV, 2. Ζηρὶ βασιλεῖ I. VII,
 18. Στρακόσιον βασιλεῖ O. I, 23. θεῶν
 τοῖσιν οἰκονῶν βασιλεῖ διδύμων ἐθῆκε O.
 XIII, 21. βασιλεῖ θεῶν N. VII, 82. πε-
 πορωμένον βασιλεῖ ἄμφω Κερᾶνας P. IV, 62.
 Λοιδῶν βασιλεῖ O. XIII, 65. ἐγγύοισι βα-
 σιλεῖς O. IX, 60. βασιλεῖς ἀγνοοῖ F. 98, 4.
 οὐρανοῦ βασιλεῖς πότον τε N. IV, 67. βα-
 σιλεῖς ἱεροί P. V, 97. τὸ ἔσχατον κορυφῶ-
 σι βασιλεῖσιν O. I, 114. ἀσπίς καὶ βασι-
 λεῖσιν P. I, 68. ἄλλοις βασιλεῖσιν P. II, 14.
 βασιλεῖσιν ἰσοδαίμονα τέχει N. IV, 84. Κρό-
 νου παῖδας βασιλεῖς P. III, 94.
 βασιλεῖ. ἀμφοτέρω γένος Ἰθακίους βασιλεῖς
 P. X, 3. μοναρχεῖν καὶ βασιλεῖν P. IV,
 166. βασιλεῖν καὶ N. IX, 11. βασιλευ-
 σίμην οὐ κατ' αἶσαν τιμάν P. IV, 106.
 βάσις. τὰς ἀκούει βάσις P. I, 2.

βάσσα. ἔκτο βάσαν τάνδε P. IX, 53. ἐν βά-
 σσαις Ηέλοπος O. III, 24. βάσσασι Παλιόν
 ἄρχην P. III, 4. ἐν βάσσασι Ἰσθμοῦ I.
 III, 11.
 * Βασσιδῶνας N. VI, 32.
 βαστάζω. Νημερῶν λοντρά βαστάζεις O. XII, 21.
 τὸν μὲν ἄμφορος χροῦν ἀνάγκας βαστάζει N.
 VIII, 3. φόρημα βαστάζω P. IV, 296.
 κομιάζω Χαρῖτεςιν ἀγανῆς βαστάσαι I.
 III, 8.
 βατία. κέρυπτο βατία ἐν ἀπειράτῃ O. VI, 54.
 * Βατιδῶν δέμονος θεμεκρεῖων P. V, 28.
 * Βάιτος. τὸ κλεινότερον μέγαρον Βάιτον P. IV,
 280. ὁ Βάιτον παλαιὸς ἔλκος P. V, 55.
 Βάιτον γένει P. V, 124. οἰκιστὴρ Βάιτον
 Λιβύας P. IV, 6.
 * Βελλεροφόντας. ὁ καρτερός Βελλεροφόντας O.
 XIII, 81. Βελλεροφόνταν I. VI, 46.
 βίλος. βίλος Ἀρτέμιδος κρατῆρ P. IV, 90. ἐκ
 δ' αἶ' ἄλλων βίλος ἐλάζει γυναικῶν N. I,
 48. κεραινοῦ κρῖσσον ἄλλο βίλος διώζει χερὶ
 I. VII, 34. Μοῖσα καρτερώτατον βίλος ἀκμή
 τρέφει O. I, 112. πυρσάλαμον βίλος Λιός
 O. XI, 84. πολλὰ μοι ἐπ' ἀγκῶνος ὥκει
 βίλῃ φωνάτι O. II, 91. τὰ πολλὰ βίλεια
 κατῆνεν χερσὶν O. XIII, 91. ἐκ μαρτυρίας
 ἀθέων βελέων P. IV, 162. χρυσέων βελέων
 F. 244. πότνια βελέων ἐπύπταται P. IV, 213.
 Πάριος ἐκ βελέων δαγχεῖς P. VI, 33. βε-
 λέων ἐπὶ ὀπταῖσι N. I, 68. Μοῖσαν ἀπὸ
 τῶν τοῖσδε βελέων O. IX, 9. Λιός βε-
 λέων κεραινοδῶσαι N. X, 8. ὅμιλον Λανταῶν
 βίλεια πρόσφορον F. 177.
 βένθος. ἀλμυρὸς ἐν βένθῳ O. VII, 57.
 βία. βίη Ἡρακλῆος O. XI, 26. βία καὶ μεγά-
 λαχον ἐσφαλῆ P. VIII, 15. βία Φοῖνον N.
 V, 12. ἔλεν Οἰνομάχον βίαν O. I, 38. Κόλ-
 χουσαν βίαν μίαν P. IV, 212. Καστορος βί-
 αν P. XI, 61. χερσὶν βίαν ἐπαγῆσαι N.
 V, 19. ἐπ' ἀδελφεῷ βίαν χρίσθην N. X, 73.
 ἐπέδειξεν βίαν N. XI, 14. παῖδός βίαν περ-
 ρᾶσθαι N. XI, 22. Μέμνονος βίαν I. VII, 54.
 βιάζω. βυσθάντες λύα N. IX, 14.
 βίαιος. βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσας N. VII, 67.
 νόμος ἀγεί δικαίῳ τὸ βιαιότερον F. 151, 4.
 βιαιός. ἀποσπλάσσει βιαιός P. IV, 140. βιαιός
 περὶ χορήμῳ μορφή F. 88, 2. str.
 βιατᾶς. βιατᾶς Ἀρης P. I, 10. βιατᾶς ἀνὴρ
 P. IV, 236. βιατᾶς Ἀργίλοπος P. VI, 28. Πα-
 τρώκλον βιατᾶν νόον O. IX, 81. βιατᾶν ἀμ-
 πέλον παῖδα N. IX, 51. χερσὶ βιατᾶ P.
 I, 42.
 βιάω. πόρροισι τὸ λαμπρὸν βιάται N. VIII, 34.
 βιβάω. κῶμον ἐπ' ἐνέμειν τῇ κοῦρᾳ βιβάντα
 O. XIV, 17.
 βίος. θνητὸν τὸ βίον τέλος I. III, 23. βίον πό-
 ρον I. VII, 15. οἶδεν βίον τελευτᾶν F. 102.
 μαρδὲ μαίρου τέρψιν ἐν βίῳ F. 92, 1. ἔχει

ἀπαλαμινον βίον τοῦτον ἐμπειρομόχθον Ο. I, 59.
 μὴ βίον ἀθάνατον σπυῖδε P. III, 61. τιμῆς
 αἰμείρειν γοῶν βίον πεπρωμένον P. VI, 27.
 βίον κορυσσέμεν P. VIII, 73. βίον ἐπηρεα-
 ζόντων πεδίων ἰδοσαν ἀρουρίαι N. VI, 10.
 βιοτὰ βιοτὰ ἐν πολυχρόσις Φαλάμοις F. 242.
 ἐγκύρσας ἱκανοῖσιν τε βιοτὰ P. IV, 282.
 βιοτὴν λαχόντες N. VII, 54. φιλιόσρα βιο-
 τὴν F. 260.
 βιοτεύω. ὅμῃα χροσιώτερον βιοτεύει N. IV, 6.
 βίωτος. βιώτω γῆρας Ο. XI, 24. λοιπὸν ἀμφὶ
 βίωτον Ο. I, 97. βίωτον ἀφθιτον Ἰνὸς τετά-
 χθαι Ο. II, 32. ἀπονέστερον βίωτον Ο. II,
 69. ἀπῆμαντον ἄγων βίωτον Ο. VIII, 87.
 γλυκὴν ἔλκων βίωτον P. II, 76. ἐμπεδοσθένεια
 βίωτον ἀρμόσιαις N. VII, 98.
 βλιάπτω. οὐδ' ὑπὸ κέρδεσσι βλιάβειν N. VII, 13.
 μὴ λόγον βλιάπτειν P. IX, 97.
 βλαστάνω. βλάσσει πάσος ἔξ ἁλός Ο. VII, 69.
 ἔβλασεν υἱὸς N. VIII, 7.
 βλέπω. κατὰ τὴν ἀρμόσιαν βλέπειν P. VIII, 71.
 φθονερά βλέπον N. IV, 39.
 βλέταρον v. γλέφαρον.
 * Βλεψιάδης Ο. VIII, 75.
 βλητροὶ ρυτῆος ποταμοὶ F. 95, 9.
 βου. ἀδύλκωστος βοῦ κάρκινος Ο. XIII, 96. βοῦ
 σὶν Ἀριστοκλιδῇ πρέπει γικαφόρην N. III, 64.
 ὑπερμάει βοῦ ἀλάλαξεν Ο. VII, 37. δὴρκετο
 κύκλον δσσα βοῦ Ο. IX, 100. σὶν καλῆμοι
 βοῦ N. V, 38. βούαν αἰλὼν Ο. III, 8. βο-
 ἄν Περσίδων αἰτύνονται P. I, 13. λεγρὰν βοῦ
 δονίονται P. X, 39.
 βοασθός. τεθνακότες βοασθῶν N. VII, 33.
 βοῶσι. βῶσσε πῦδα ὅν P. VI, 36. ἐξόρουσε
 βούσας (δράκων) Ο. VIII, 40.
 βοέους αὐχένας P. IV, 234.
 βοηλάτα διδνράμβω Ο. XIII, 19.
 * Βοιμῖδος κρηνοῖσι P. III, 34.
 * Βοιμῖος. ἀγῶνες ἔννομοι Βοιμῖτι Ο. VII, 85.
 Βοιωτὴν ὕν Ο. VI, 90. Βοιωτῶν ἔθνος
 F. 51.
 βορά. πῆδ' ἀφθονον βοράν F. 94.
 * Βορέας. πατὴρ Βορέας βορέϊδες ἀνέμους P. IV,
 182. πνοαῖς οὐπὲν Βορέα ψυχρὸ Ο. III, 33.
 βοτάνη λέοντος νιν ἔρερε N. VI, 43.
 βουβότας. τὸν βουβόταν Ἀλκυονῇ I. V, 30. βο-
 βόται πρώτες N. IV, 52.
 βουθνύω. ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας N. X, 23. ὑπὸ
 βουθυσίας αἰθέλων δ' ἄμυλλος Ο. V, 6.
 βουλά. βουλὴν θεῖο δαίμονος N. X, 89. βουλαὶ
 πρεσβύτεραι P. II, 65. βουλαὶ γερόντων F.
 213. βουλὴν καὶ πόλεμον κλέιδας P. VIII, 3.
 βουλαῖς ἐν ὄρεσσι Ῥαδάμανθους Ο. II, 83.
 δαμῶσων βουλαῖσι Ο. VI, 46. I. III, 37.
 ἔργοις οὐτε βουλαῖς P. III, 30. ἔξ Αἰολιδῶν
 χυτάντες χεῖρες οὐ ἢ βουλαῖς ἀκάμπτους P.
 IV, 72. ἐν βουλαῖς πρῆσθες P. IV, 282. ἐπ'
 ἐργοῖσιν ἀμφὶ τε βουλαῖς P. V, 119. πρῶσ-

σει ἔργον σθῆνος, βουλαῖσι δὲ φρονί N. I, 27.
 χειρὶ καὶ βουλαῖς ἀριστος N. VIII, 8. πε-
 νταῖς Τερεσίῳ βουλαῖς I. VI, 8.
 βουλεγμα. πείλωσα ποικίλοις βουλευμῶσιν N. V,
 28. βουλευμάτα δῶν F. 33.
 βουλεύω. βουλεύεται δυνατοὶ τρέφει N. IX, 37.
 κίπρω φρόν βουλεύοντα χεῖρ κύνα ἐξυρεῖν
 F. 258.
 βούλωμαι F. 83.
 βουπομπὸς ἱερὰ F. 205.
 βούς. ἐν ἀρότρῳ βούς F. 254. μία βούς Κορηθεῖ
 τε μήτηρ καὶ Σαλμωνίδει P. IV, 142. βούων
 ἀγέλας ξανθὰς P. IV, 149. δοῖα βούων ἔδει
 σώματα F. 150. βουὸν εἰσάγειν παρὰ χροῖσι
 πατρῶσι P. IX, 23. ἀμφὶ βουὸν χολοδαῖς
 N. X, 60. ἄροτρον καὶ βούας σάμψματο ἐν
 μίσσοις P. IV, 285. ἐπεὶ Ἰηρόντι βούας ἀν-
 αήτης ἤλασεν F. 151, 6.
 βούσις. Ἀρμονίαν βούσιν P. III, 91.
 βραχύν. μορφαὶν βραχύν I. III, 71. βραχύν ἐξ-
 κείσθαι θεῶν ἵδραν I. VI, 44. βραχύν μοι
 στήμα ἀναγῆσθαι N. V, 19. ἐν βραχεῖ P.
 I, 82. οἶμον βραχύν P. IV, 245. βραχύν τι
 τερπνόν Ο. XI, βραχύν μέτρον P. IV, 236.
 I. I, 62. δδοὶ βραχεῖται P. IX, 70. ἐν βρα-
 χίστοις I. V, 56.
 βραχυσιδραν ἄκοντα N. III, 43.
 βρέμοι. δ' χαμηλὴ πνέων ἀφαντον βρέμει P. XI,
 30. λυγρὰ σπε βρέμεται καὶ αὐδὸς N. XI, 7.
 βρέφος. πορσάνειν δόμην βρέφος Ο. VI, 33.
 ἐπιγονυθίδιον κατὶ θηράμεναι βρέφος P. IX, 64.
 βρέγος. βρέγε χροῖσιν τιράδουσι πόλιν Ο. VII,
 34. βρέγετο πολλὰ νηφύδι Ο. XI, 53. ἀκτίς
 βρέβρεγμένος σῶμα Ο. VI, 55. μὴ σιγὰ βρε-
 χέσθω F. 269.
 βρέθω. εὐδοξία μέγα βρέθει N. III, 33. Κανί-
 ρων ἔβρισε πλοῦτον N. VIII, 18. λιβάνῳ καὶ
 χρυσίοις καρποῖς βέβρεθεν F. 95, 3.
 βρόμιος. βρομίαν φόρυγγα N. IX, 8. * τὸν Βρο-
 μιον καλοῦμεν F. 45, 10.
 βρόμιος. ἀποθνήσκουσα βρόμω κεραννοῦ Ο. II, 27.
 βροτιά. ἐλατὴρ βροτιάς ἀκαμντοπόδος Ο. IV, 1.
 βροτιῦς αἰσιων σθέγγει P. IV, 197. βροτι-
 ῶν καὶ περπάλμων βέλος Ο. XI, 83. αἰ-
 σιον ἐπὶ οἱ ἐκλαξε βροτιῶν P. IV, 23.
 βρότιος. βροτιά φρενὶ ἐρευνάσει F. 33. δῆμα-
 ται βροτίαν φρενὰ F. 243, 3. βρότιον ἔθνος
 N. II, 71. βροτιῶν πολλὸν P. XII, 1. βρο-
 τῶν κελών I. VII, 35. βροτιάς ἀρεταῖς P.
 I, 41. βρόττει σῶματα Ο. IX, 36.
 βροτηῖος. βροτηῖος ἀνὴρ P. V, 3.
 βροτός. οὐ θεὸς οὐ βροτός P. III, 30. πατὴρ
 βροτῶ Ο. I, 100. οἷα ἔπειτα βροτῶ P. II,
 75. ἀνάνημονες βροτοὶ I. VI, 17. βροτῶ
 κελήκοις F. 58, 3. str. βροτῶν πείρας
 οὐ τι θνήσκον κέρματα Ο. II, 33. πλείσταισι
 βροτῶν Ο. III, 41. βροτῶν ἔλεγχος Ο. IV,
 20. ἐπιφρόνων τινὰ βροτῶν P. II, 51. βρο-

των τὸν μὲν, τὸν δὲ Ν. XI, 29. βορῶν ὄλ-
βον ἐπέρτατον οἱ σχεῖν λέγονται Ρ. III, 88.
παῖροι ποιοὶ βορῶν Ν. X, 78. ἐν ὀλίγῃ βο-
ρῶν τὸ τερπνόν αὔξεται Ρ. VIII, 96. βορῶν
φαῖν ἐξαπατῶντι μῦθος Ο. I, 28. σὺν Χυρίων
τερπνὰ γίγνεται βορῶσι Ο. XIV, 6. ταῦτα
βορῶσι λεγὲν Ρ. II, 21. θεὸς δ' τὰ πάντα
τευχὼν βορῶσι F. 105. ἐν παρ' ἐσθλὸν πῆ-
μα συνδύο δαίονται βορῶσι Ρ. III, 81.
βορῶσι αἰκὰν ἀμαχανίαν δίδομεν Ν. VII,
96. ἰατὰ βορῶσι καὶ τὰ I. VII, 15. βορ-
ῶν (βορῶν, ἐθνος Ρ. X, 28.

βωλάς, δεξιὰ βωλακα δαιμονίαν Ρ. IV, 37.

βωλακίας γᾶς Ρ. IV, 228.

βωμός. βωμός Λυκαίων ἀναξ ἀνάσσειν Ο. XIII,
104. θεῶν ἐπὶ βωμοῖς F. 95, 7. βωμοῖο
θεῖον Ρ. IV, 206. πολυθεωπάτω παρὰ βω-
μῷ Ο. I, 93. βωμῷ μαρτεῖο Ο. VI, 5. Ζη-
νός ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ Ο. VI, 70. ἀνὰ
βωμῷ θεῶς Ο. XIII, 72. θεῶ κίσιαιεν βω-
μῶν ἐναρχία Ο. VI, 42. εὐτεφάροντες βω-
μῶν Ο. IX, 120. βωμῶν παρ' Ὀλύμπιον Ο.
XI, 106. θεμεν βωμῶν Ἀθήνα Ο. XIII, 79.
παρ βωμῶν πατέρος Ἑλλαντίον Ν. V, 10. πα-
τρὶ βωμῶν ἀγαθόντων Ο. III, 20. στεφν-
νώματα βωμῶν I. III, 80. βωμοὺς ἐξ διδύ-
μους ἐτέραρεν ἱερτάς θεῶν Ο. V, 5.

Γ.

Γᾶ. * ἐν βαθυκόλπον Γᾶς ἀέθλους Ρ. IX, 106.
κατὰ γᾶς δικάζει τις Ο. II, 65. ἀπὸ γᾶς
Ἐπειῶν Ὀπότεος Ο. IX, 62. τὰςδ' ἐξ ἀλι-
πλάκτου γᾶς Ρ. IV, 14. βωλακίας γᾶτον
γᾶς Ρ. IV, 229. γᾶς ἀγλακάρεον F. 73, 5.
ἐμοὶ ὀλίγον γᾶς δέδοται F. 126, 3. πατρίδας
ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τ' κτεάνων Ρ. IV, 290. γᾶς
ὀμφαλὸν παρ' αἰοιδίμων Ρ. VIII, 62. ὄρθο-
δικαν γᾶς ὀμφαλὸν Ρ. XI, 10. ὁ κινήτης
γᾶς I. III, 37. ἐπῆρε γᾶν F. 70. σχίσαις
γᾶν F. 148. γᾶν τε καὶ πόντον κατὰ Ρ. I,
14. ἐπερθ' ἐπὶ γᾶν Ρ. IX, 84. γᾶν φρά-
δωσι Ν. III, 25. τελευταῖον ἀπάντων γᾶν
ἐκπυρόμενος Ν. XI, 16.

* Γαίδερα. Γαίδερον τὸ πρὸς ζῳόν οὐ περατὸν
Ν. IV, 69.

γαθίον. ἐν ἀρεταῖς γέγονε Ν. III, 32. ὦν περὶ
ψυχᾶν γάθησεν Ρ. IV, 122.

γαῖα. * Ὀυρανὸς καὶ Γαῖα μήτηρ Ο. VII, 38.

* Γαῖας θυγάτηρ Ρ. IX, 17. * Ὀρανὶ καὶ
Γαίᾳ Ρ. IX, 62. γαῖα ποτιόταντι F. 97, 2.
κατὰ γαῖ' αὐτὸν ἔμαρψεν Ο. VI, 14. γαῖα
ἐν Θηβαῖς ἐπέδεκτο κεραννοδείου Ν. X, 8.
ἐκπύροιο γαῖας μέτοπον Ρ. I, 30. συνοικί-
σθησαν γαῖας ἐσδεῖται τεμνοῦσθον F. 185. νό-
τον γαῖας Ρ. IV, 29. γαῖας ὑπενέρθεν Ν.
X, 87. ἐπὶ κεύθεσι γαῖας Ν. X, 56. γαῖα
περὶσσεύεται κόμην Ν. I, 68. γαῖα καυτήσια
πυρὶ Ν. X, 35. γαῖαν κατακλίσουσα F. 74,

10. ἐς γαῖαν Ἰστρίαν Ο. III, 26. ἔκδοθ' αὐ-
λίσσας αὐθόμενον πεδόθεν πολυβόσκον γαῖαν
Ο. VII, 63. διὰ γαῖαν τρίχα δαυσάμενοι
πατρίων Ο. VII, 75. ποῖων γαῖαν εὐχεῖται
πατρίδ' ἔμμεν Ρ. IV, 97. ἔξιναν ἰκοίμαν
γαῖαν ἄλλον Ρ. IV, 115. γαῖαν ἀνὰ σφετέ-
ραν I. II, 27. γαῖας πάσας καὶ ἄλδς θέναι
I. III, 73.

* Γαῖοχος, Γεῖοχος. Γαῖοχος εὐδὶαν ἔπασσεν
I. VI, 38. Γαῖοχον παῖς ἀφδίτου Ἑννο-
σίδα Ρ. IV, 33. μεγαθένης γαῖοχος Πο-
σειδάων Ο. I, 25. εὐφροσύνῃ Γεῖοχῳ Ο.
XIII, 78.

γάλα. μεμυγμένον μέλι λευκὸ σὺν γάλακτι Ν. III,
75. ἐς ἄμλεδν γάλακτος F. 73, 3. γάλα
λευκόν F. 147, 2.

γαμβρός. γαμβρός Ἴφρας I. III, 78. εὐδαίμονος
γαμβροῦ θεῶν I. V, 24. νεανία γαμβρὶ Ο.
VII, 4. γαμβρὸν Ποσειδάωνι πῖσινας Ν.
V, 37. ὅσοι γαμβροὶ σπιν ἤδον Ρ. IX, 126.

γαμία. Ἀρμονίαν γάμεν Ρ. III, 91. ἔγαμεν
μίαν Νηριίδα Ν. IV, 65.

γάμος. τεργάναν γάμον τελευτᾶν Ρ. IX, 68. θεό-
μορον γάμον γέρας I. VII, 39. ἄμλεδν θέ-
τιος ἔξισαν γάμῳ I. VII, 27. ἱταῖον ἀνε-
φρότισιν γάμον Ἰσποδάμεναν σχεδόμεν Ο.
I, 69. γάμον Ἀρμονίαν F. 5, 6. ἀναβύλ-
λειται γάμον θυγατρός Ο. I, 80. θεμέναν
γάμον αὐτῇ Ο. XIII, 51. ἄλλον αἰῆσεν γά-
μον Ρ. III, 13. κοῖνον γάμον γλεῖκν ἐν ἀλ-
λάμοισι μέλει Ρ. IV, 222. ἔξιναν ἀμφοτέρω
θεῷ κοῖραν τε μυθώτα γάμον Ρ. IX, 13.
θυγατρί φητεῖον κλεινότερον γάμον Ρ. IX,
116. οἷον εὐρεν παρθένουσαν ὀκνῶσαν γά-
μον Ρ. IX, 118. γάμον δαίσατον Ν. I, 71.
γάμον θέτιος ἀλέγειν I. VII, 47.

* Γανμηδής. ἦλθε καὶ Γανμηδής Ζηρὶ τοῦτ' ἐπὶ
χοῖος Ο. I, 44. ὦρα Γανμηδὲ πότμον ἄ-
λλας Ο. XI, 110. cf. F. 110.

γάρ Ο. I, 35. II, 21. III, 20. 38. IV, 1. 11.
VI, 8. 25. 49. 54. 90. VIII, 23. 61. IX, 30.
112. X, 19. XI, 3. 7. 13. 52. XII, 3. XIII,
6. 20. 47. 92. XIV, 5. 7. P. I, 34. 41. 46.
82. 85. II, 9. 25. 38. 54. 79. III, 25. IV,
14. 43. 48. 68. 70. 102. 109. 118. 159. 209.
244. 247. 256. 263. 281. 286. V, 34. 49. 83.
VI, 32. VII, 9. VIII, 6. 36. 54. 76. IX, 118.
X, 7. 53. XI, 52. N. I, 26. 32. 53. 56. III,
3. 50. 62. IV, 22. 71. V, 31. VI, 17. 30.
VII, 9. 12. 24. 84. 98. VIII, 9. 20. 26. IX,
4. 13. 24. 27. 33. 46. X, 41. 46. 60. 62. 65.
XI, 34. 45. I. I, 17. 26. 47. II, 6. 33. III,
20. 41. 48. 53. 63. 67. V, 9. 54. 57. VI,
21. 27. 42. VII, 14. 29. 46. 70. καὶ γάρ
Ο. VIII, 56. P. I, 10. IV, 181. IX, 43.
X, 59. N. I, 50. 67. VI, 35. I. II, 30. I.
IV, 4. 28. μὲν γάρ Ο. II, 53. VII, 23. P.
IV, 272. VIII, 26. τε γάρ Ρ. IV, 148. IX, 29.

- ζῶντων γέρας N. VII, 101. τεύχων τὸ μὲν ἀρματι τεύρεται γέρας I. I, 14. ἐν Θήβαις γέρας ἔχει I. IV, 36. ὅπασαι γάμον γέρας I. VII, 39.
- γερασφόρος. οὐδ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὐτ' ἐν θεῶν νόμοις P. II, 43.
- γέρον. Μεσσηνίου γέροντος φρήν P. VI, 35. ἀλλοιο γέροντος λόγον P. IX, 97. γέροντα ξένον Στρώφιον ἔθηκετο P. XI, 34. βουλαὶ γερότων F. 213.
- γεῖνοι. γεύεται ἀλλὰς P. IX, 61. μυριάν ἀρετῶν ἀτελεῖ νόμῳ γεύεται N. III, 40. εἰ γεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ τι N. VII, 86. ὕμνων γύεται I. IV, 22. γενομένοι στεφάνων O. I, 21. πότων ἐγεύσαντο N. VI, 25.
- γέφυρα. πόντου γέφυρ' ἀκύματος N. VI, 40. γέφυραν ποτιῶδα πρὸ Κορίνθου τεχνίων I. III, 38.
- γεφυρόα. γεφυρώσαν Ἀτρεΐδαισι νόστον I. VII, 51. γηραῖον μέρος ἁλικίας P. IV, 157.
- γηραῖον γλεφάρων P. IV, 121.
- γῆρας. νόστοι οὐτε γῆρας κέκραται ἐρεῖα γερεῖ P. X, 41. ἐκ πόνων πρὸς γῆρας αὐμῆρα N. IX, 44. μῆνος γῆρας ἀντίπαλον O. VIII, 71. ἦβ' ἀπαρῶ τε γῆραὶ εὐδαίμονα βίοντων ἀρμύσας N. VII, 99. ἀνώνιμον γῆρας ἔποι O. I, 83. φείρον γῆρας εἰδυμον ἐς τελευτῶν O. V, 22. θάνατον φηγὼν καὶ γῆρας ἀπερχόμενον N. X, 83. γῆρας διέκασθαι πολιδίον I. V, 13. ἔκαλος ἔπειμι γῆρας I. VI, 41.
- γηροτρόφος ἑλπίς F. 233.
- * Γηρόντης. Γηρόνα κύνης I. I, 13. σὲ αἰνῶ Γηρόνα F. 49, 1. ἐπεὶ Γηρόνα βόας ἤλασεν F. 151, 6.
- * Γίγας. βασιλεὺς Γιγάντων P. VIII, 17. Γιγάντεσσιν μάχην ἀντιῶσιν P. I, 67. Πιγαντίας ὃς ἐδάμασας N. VII, 90.
- γίγναι. σὺν ὕμιν τὰ τετραπύ πάντα γίγνεται βροτοῖς O. XIV, 6. χολος θεῶν οὐκ ἀλλήθιος γίγνεται P. III, 12. δυσταλὲς γίγνεται IV, 273. εὐδαίμων καὶ ὑμνητός γίγνεται σοφοῖς P. X, 22. τιμὰ γίγνεται N. VII, 31. θαρσαλέα φωνὰ γίγνεται N. IX, 49. οὐ πάρος οὐδὲ προσείτης ἄ κλεινὸς γίγνεται I. II, 33. δεύτερον ἄμαρ τέμ' ἀέθλιον γίγνεται I. III, 86. αἰὼν ἀσφάλῃς οὐκ ἔγντο παρὰ Πηλεῖ P. III, 87. ἔγντο βιατὰς Ἀχιλλῶος P. IV, 28. ὃς ἐπέρτατος Ἀγρομέαζον νίκων γένητο N. VI, 23. κείνον γένει' ὀξυτάτην ὅμμα N. X, 62. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἐγένοντο O. IX, 31. ἄλλαι δὲ ἔγνοντο χάριαι O. IX, 92. ἐν χρόνῳ ἐγένει' Ἀπόλλων F. 114. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός P. II, 46. ἐπιπρόσοι ἐγένοντο I. III, 32. παῖδες διδυμῇ γέγοντο Διὶ γαίρῃ I. VII, 17. σῶφρονες ἐγένοντο I. VII, 25. εἰ μὴ θεὸς ἀγγεμόναι κυβερνατῆρ γίγνηται P. IV, 274. ἐσοχώτερος γένηται N. III, 68. πόνων οἱ σὺν νεότατε γέγονται καὶ
- δίκα N. IX, 44. γένοιτο ἀφθόνητος O. XIII, 25. γένοιτο καλὸς τις P. II, 72. λῆδα γένοιτο ἄν O. II, 20. μὴ ἀτελὲς γένοιτο P. V, 62. ἐπῆκοος γένει O. XIV, 15. θεὸς γένεσθαι O. V, 24. γένεσθαι ἐπείτερον P. II, 60. ματρώπλην γένεσθαι P. IV, 20. πλέονα γένεσθαι N. VII, 21. πρὶν γένεσθαι Καδμείων ἔριν N. VIII, 51. Ζεὺς γένεσθαι I. IV, 16. πεμπτύλον γενεμήνιον O. VI, 53.
- γινώσκει. Νέστορα γινώσκωμεν ἐξ ἐπίων P. III, 114. λήραι πολλὰ τέ τιν γινώσκοντο O. VI, 97. γινώσκει δ' ἐπιγομῆνους P. IV, 34. τὸν οὐ γινώσκον P. IV, 86. χαλκὸς ἔγνω μιν O. VII, 83. ἐξελθόντ' ἔργον ὀφθαλμοῖ P. IV, 120. ἔργον Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντά τιν Θίβει P. IX, 82. φθέγμα πύργωντον Πολυμνάστου ἔγνωσας F. 190. ἔγνωκεν εὐ νιν P. IV, 287. γνώσεται τὰν ὀδύων Κόρωνθον O. XIII, 3. γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν P. IV, 263. γνώσει δ' ἔπει' εἰ φείγῃων O. VI, 89. καλὰ γινώσκοντα P. IV, 288. γνώς Ἰσχυος ἐξινῶν κοίταν P. III, 31. γνώτα τὸ πάρ ποδὸς P. III, 60.
- γλῆζο. τὸ σπυτοῦ μέλος γλῆζεις F. 64.
- * Γλαῖκος. ἐκ Λυκίας Γλαῖκον ἐλθόντα τρέμοντα Λαταῖοι O. XIII, 58.
- γλαυκός. γλαυκοὶ δράκοντες O. VIII, 37. γλαυκόχροα κόσμον ἑλίας O. III, 13.
- * Γλαυκόπης. ὅπασαι τέχνην πᾶσαν ἐπιχθονίον Γλαυκόπης O. VII, 51. Διομίδει γυναιὶ Γλαυκόπιδος ἔθηκε θένον N. X, 7. κόραν γλαυκόπιδαν N. VII, 96.
- γλαυκώψ. γλαυκώψα ποικιλόνοτον ὄφιν P. IV, 249. γλαυκώπεις δράκοντες O. VI, 45.
- γλαφυρός. ἄρμασι γλαφυροῖς N. IX, 28.
- γλεφάρων. γλεφάρων ὑπόθεν O. III, 12. νεφέλαν γλεφάρων κλάωτον P. I, 8. δίκην αὖ ἐκ γλεφάρων γλεφάρων πομφόλυξαν P. IV, 121. ἐπὶ γλεφάρῳ ἵππον ἀναλίσκοισι P. IX, 25. ἐπὶ γλεφάρῳ πύσσον ἀθανάτοισιν I. VII, 45. παρθενότης πύσσον ἐφίχουσι βλεφάρῳ (γλεφάρῳ) N. VIII, 2.
- γλυνκός. νόστον γλυνκεροῦ P. IV, 32. γλυνκεραῖς κινάτις P. IX, 12. γλυνκρότερος ὄμα F. 266.
- γλυνκός. γλυνκὸς ἡμερος O. III, 35. γλυνκὸς κορητήρ αὐδῶν O. VI, 91. γλυνκὸς αἰλὸς ἀναπασσεὶ χάριν O. XI, 98. γλυνκὸς μυσθὸς ἀνθρώποις I. I, 47. γλυνκὸς γλυνκὸς ὄφιν χάριν P. VIII, 89. γλυνκία φρήν P. VI, 52. ἀνὰ πᾶσι γλυνκία ἐν παντὶ ἔργῳ N. VII, 52. γλυνκὸν λῦτρον συμφορᾶς O. VII, 77. γλυνκὸν τέλος P. X, 10. γλυνκὸν πόλεμος F. 76. γλυνκὸν τραγέλιον F. 94. γλυνκία ἑλπίς F. 233. γλυνκὸν τι κλεπόμενον μελῆμα Κύπριδος F. 237. γλυνκίης Ἀφροδίτης O. VI, 35. στεφάνων ὀφον γλυνκὸν O. V, 1. γλυνκὸν κατὰ πρηνὸς O. VII, 8. γλυνκὸν ὀπτόν O. IX, 12. γλυνκὸν βίοντον P. II, 26. γλυνκὸν πό-

θον P. IV, 184. γλῆκιν γάμον P. IV, 223.
 γλῆκιν κάπον Ἀφροδίτας P. V, 24. γλῆκιν
 ἔσπον P. IX, 24. γλῆκιν ἥμον N. IX, 3.
 γλῆκιν νόστον N. IX, 22. γλῆκιν κάμου προ-
 φάταν N. IX, 50. ἀγγελίαν γλῆκίαν O. IV, 6.
 τύχαν τετραῶν γλῆκίαν O. XIII, 110. ὅπ-
 ῃ ἐμὴν γλῆκίαν P. X, 56. εὐφροσύνην γλῆ-
 κίαν I. III, 10. γλῆκίαν μάχων ἀμοιβήν
 N. V, 43. γλῆκίαν ὄργαν I. II, 36. γλῆκῦ
 μέλος O. XI, 3. ψεύδος γλῆκῦ P. II, 37.
 γλῆκῦ τι N. III, 31. I. VII, 8. τὸ γλῆκῦ I.
 VI, 48. γλῆκεία φθόγγος N. IV, 44. γλῆ-
 κεί· αἰοῖα N. V, 2. γλῆκεία αἰοῖα I. II, 7.
 τὰ γλῆκεία πάντα καὶ τετραῖα O. XIV, 6. ἐτι
 γλῆκύτεραν ὁδὸν λόγον O. I, 109. γλῆκυσταί
 γινεῖ P. XI, 57. γλῆκυσταίς φροτισίαν O.
 I, 19.
 γλῶσσα. τὰ μὲν ἀμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέ-
 λει O. X, 9. ὅτι γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι N.
 IV, 8. ἀρτεμὴς γλῶσσα τοξέσματ' ἔχει P.
 IV, 52. γλῶσσα οὐκ ἔξω φρενῶν I. V, 68.
 ἀπὸ γλῶσσος φθίγγετο O. VI, 13. ἀμετέ-
 ρας ἀπὸ γλῶσσας ἐξῆσθαι ἔπος P. III, 2.
 πολικῶν καὶ ξένων γλῶσσας ἄσπον I. I, 51.
 ὁδὸν ἔξω ἐπὶ γλῶσσῃ ἀκόντας λιγυράς O. VI,
 82. ἀμωμότεραν γλῶσσαν ἀπεθῆκατο ἐν παῖ-
 δων γυίοις O. VIII, 69. φέροις ἄσπε γλῶσ-
 σαν O. IX, 45. τόλμα μοι γλῶσσαν ὀρνυῖ
 λέγων O. XIII, 12. ἀφενδὴ πρὸς ἄκρον
 γλῶσσαν P. I, 86. ὀφθαλμοὶ κατὰν
 γλῶσσαν φαεινὸς ὀπός P. IV, 283. γλῶσσαν
 σπῆν ἀπένεικεν υπερποντία P. V, 59. γλῶσ-
 σαν θάρσος τε ταυτίτερος κτερός P. V, 111.
 ἐμὴν γλῶσσαν εὐρέτω κελადῆται N. IV, 86.
 ἄκοντ' ὥς ὁραὶ θοῶν γλῶσσαν N. VII, 72.
 ἀμυλῶν καλὴν αἰσθητικὴν γλῶσσαν P.
 XI, 27.
 γνᾶθος. φλόγ' ἀπὸ ξανθῶν γνᾶθων (γενίων)
 πνεῖν P. IV, 225. αἶνιγμα παρθένου ἐξ ἀ-
 γοῦν γνᾶθον F. 165. ἀκείας γνᾶθους ἀμ-
 φειλάσθαι N. I, 42.
 γνᾶμποις δρόμοις I. I, 57.
 γνῆριος ἀρεταίς O. II, 12.
 γνῆμα. σφετέρως γνῆμας ἀταρβύτοιο περὶ ὁμοῦ
 P. IV, 84. ἐμπαλὴν γνῆμας P. VII, 32. εὐ-
 οιστὲς γνῆμα O. III, 43. καθυγὰ γνῆμα O.
 IV, 48. γνῆμα πύθων P. III, 28. ἀποτρόφῃ
 γνῆμα σσεσόμενον P. VIII, 98. οὐ γνῆμας
 θετο δολιχὴν βοτάνην N. X, 89. καβερτα-
 τήρος γνῆμα πεπύθων πολυβοτάνῃ I. III, 90.
 μέτρα γνῆμα διώκων I. V, 67. παρὰ γνῆ-
 μα O. XII, 10. γνῆμας πολυτρόφον F. 233.
 γνῆμας κενὴν σκότῃ κληθεὶ χαίματοςτοῖαν
 N. IV, 40. μὴ γνῆμας φθορῆταίς φέρειν
 κόμπων I. I, 45.
 γνωτὰ θεαίῳ αἰεὶδω N. X, 31.
 γνωτὰ. τριτάτων ἐν γοναῖς κείνων φυτευθέντες P.
 IV, 143. ὅτῳ ματροδόκοις γοναῖς φτεῖταισι

N. VII, 84. ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείους
 γοναῖς I. VI, 7.
 γονεύς. τιμὰς ἀμύρετον γονέων βίον P. VI, 27.
 ἐλπίδες ὀκνηρότεροι γονέων N. XI, 22.
 γόνος. θεῖος γόνος O. IX, 82. κλέπτουσα θεοῖο
 γόνος O. VI, 36. ὁδοῖαμον κηρύσσων λι-
 θυνόν γόνος O. IX, 49. γόνον πατέρων F.
 45, 10. τέκεν γόνον ὑπερφιάλου P. II, 42.
 γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου P. III, 4. ἐξαι-
 ρετον γόνον ἰδὼν κἀλλιστον ἀνδρῶν P. IV, 123.
 γόνον οἱ φέρτατον ἀτίταλλον N. III, 55. φέρ-
 τερον γόνον οἱ ἄνακτα πατρός τεκνίον I. VII, 33.
 γόνυ. γονάτων ὀρμῶν N. V, 20. Λακκοῦ σπῆν
 γονάτων ἀπτομαι N. VIII, 13. ἐν γονάται
 πατῶντα Νίκας I. II, 26.
 γῶος. ὄρατε ἐν Λαυαῶν γῶον P. III, 103. ἐκ γε-
 νῶν χρημαθέντα μνήσασθαι ἐρκλάγγων γῶον
 P. XII, 21.
 * Γοργῶ. τὰς ὀφθαλμοὺς υἱὸν Γοργόνος O. XIII, 61.
 τὰ Μεσσήνια ἀμφὶ Μειδοίας Γοργόνος N. X, 4.
 ἔπερκεν Γοργῶνα P. X, 46. θρασυῖαν Γορ-
 γῶν ὄρμον P. XII, 7.
 γουῖος. ἐν γουῖοις Ἀθανῶν I. III, 43.
 γουμμά. ποτὶ γουμμά P. IX, 122.
 γράφα. ἂν Ὀρθώσια ἔγραψεν ἱρᾶν O. III, 32.
 πόμος ἔγραψε δρυμῶν ποτὶ στάθμην N.
 VII, 7. ποτὶ φρενὸς ἀμῶς γέγραπται O.
 XI, 3.
 γυάλον. Πυθῶνος ἐν γυάλῳ P. VIII, 66. ὑπὸ
 κεύθει γυαλῶς ἐν γυαλῳ Θεράπης N. X, 56.
 γυαρκῆς. κωδινῶν γυαρκῆον P. III, 6.
 γυιοδάμας. ἐν γυιοδάμας I. IV, 66.
 γυῖον. πρὶν ἄλλῳ γυῖον ἐμπεσῆν N. VII, 73. δέ-
 δεται ἀναιδεῖ ἐκπιδεῖ γυῖα N. XI, 46. γυῖον
 αἰθλοῖς P. IV, 253. σπῆν γυῖον N. V, 39.
 ἐν τέτρασι παῖδων γυῖοις ἀπεθῆκατο νόστον
 καὶ ἀμωμότεραν γλῶσσαν καὶ ἐπὶ κρυφον ὀρμον
 O. VIII, 68. γυῖοις περὶ πῶν παρθένον φάρ-
 μακα P. III, 52. ἀρμόζουσα θαπτοῖσι γυῖοις
 P. IV, 80. μαλθακά τέγγει γυῖα N. IV, 5.
 χθονὶ γυῖα καλῶναι N. VIII, 33.
 γυιοπέδα. ἐν ἀφῆτοις γυιοπέδασι πεσὼν P. II, 41.
 γυμνασίῳ τέρονται F. 95, 4.
 γυμνός. τοῖτον γυμνὸς κάπνος O. III, 25. γυμνὸν
 στάδιον P. XI, 49. γυμνὸν φάσγανον N. I,
 52. γυμνοῖσι σταδίῳ I. I, 23.
 γυνή. νηλὴς γυνή P. XI, 22. Σπῆν γυναικὸς
 ἀμὲν γυναικὸς ἐβαν P. IX, 109. Ἐριφύλακ
 δόντες Οὐκείδα γυναικᾶ N. IX, 17. Λαμνα-
 δων γυναικῶν ἔκτισεν ἐξ ἀτιμίας O. IV, 22.
 ἀλλοπατῶν γυναικῶν ἐν λέχων P. IV, 50.
 γυναικῶν Κυδμητῶν F. 45, 11. κοικητῇ γυ-
 ναικῶν P. IV, 113. Λαμναῖν ἔθνη γυναικῶν
 ἀνδροσόνον P. IV, 252. ἀνδρεσσι καὶ γυναι-
 κῶν P. V, 64. ὄργαν ἑνῶρον ἑνῶσις γυ-
 ναικῶν F. 81, 9. ὁδὶ τράγοι γυναικῶν μόνον-
 ται F. 215. γυναικῶν κελαιόμοισιν N. X, 10.

ἐκ δ' αῖρ' ἀίλατον βέλους πλάξε γυναῖκας N. 1, 49.

γυναικίως. γυναικίον στρατόν O. XIII, 86. γυναικίως θράσει ψυχὴν φορέεται F. 88, 2. antistr.

Δ.

δάσσομαι. ἔφασιν προγόνων τιμὰν-δάσσομαι P. IV, 148.

δαιδάλεος. δαιδάλειον φόρυγγι P. IV, 296. δαιδάλεον ὄχημα F. 73, 6.

δαιδάλω. πόλιν εὐνοοῦσιν δαιδάλειν O. V, 21. πλοῦτος ἀρεταῖς δειδαυμένους O. II, 53. δε-δαιδυμένοι ψεύδεσι μύθοι O. I, 29. δαιδάλ-θῆτα αἰοδαῖς P. IV, 296.

δαιδαλεός. δαιδάλω μαχαίρᾳ N. IV, 59. ὑπόσα τεκτόνων δαιδάλ' ἔργον P. V, 36.

δαιδαλῶς. ξένον δαιδαλωμένον ἔργον πτυχῆς O. I, 105.

δαῖζω. συμφορὰ δεδαῖγμένοι P. VIII, 91. ἐκ βε-λέων δαῖζθῆς P. VI, 33.

δαιμόνιος. δαιμόνιον πόδι O. VI, 8. κλονά δαι-μονίαν O. VIII, 27. δαιμονία γεγάμεν εὐ-χεῖρα O. IX, 118. βώλεκα δαιμονίαν P. IV, 37. δαιμόνιοι τροφοί P. II, 2. δαιμονίας ἀρεταῖς N. I, 9. δαιμονιοῖσι φόβους N. IX, 27.

δαίμων. δαίμων P. 110. Ξενοδόκῃ δαίμων P. 278. φανισμύροτος δαίμων Τρικρινίδας μέ-λων ἔπειλεν φυλάττωσθαι χροῖος O. VII, 39. εἰ δαίμων γενέθλιος ἔργοι O. XIII, 101. δαί-μων ἕτερος ἐς κακὸν τρέφεις ἐδαμύσαστό μιν P. III, 34. οἰοπάλος δαίμων ἐπῆλθεν P. IV, 28. δαίμων ἄλλοι' ἄλλον ὑπερθεῖ βάλλων P. VIII, 79. ἐξετελεύτασε δαίμων P. XII, 30. τίς ἄνδρας δαίμων ἀπ' Οἰνίας, ἔλασεν N. V, 16. σὺν τέ οἱ δαίμων φτυεῖ δόξαν I. V, 11. δαίμων αἴσα O. I, 43. τύχη δαι-μονος O. VIII, 67. Ξερόφοντες εὐδυνε δαι-μονος οὐρον O. XIII, 27. δαίμονος ὀρνύτος P. X, 10. κρίνεται ἀλὰ δὴ δαίμονος ἀν-δρῶν I. IV, 12. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ κατὰ δαι-μον' ἄνδρες O. IX, 30. τὸν ἀμείνονι' αἰεὶ φρασὶν δαίμον' ἀσκήσω P. III, 109. Λίδς νῆος κυβερνᾷ δαίμον' ἀνδρῶν P. V, 123. ἐμφὶ δαιμόνων φάμεν καλὰ O. I, 35. δαιμόνων βουλεύσιν O. VI, 46. I. III, 37. δαιμόνων φρένας P. I, 12. τὰ εὐκοῖτα πῦρ δαιμόνων μαστεύειν P. III, 79. λαχὼν πρὸς δαιμόνων ὄλβον N. IX, 45. καὶ δαιμόνεοι δίκας ἐπι-ρανεῖ I. VI, 24.

δαινύμαι. πάντων δαινυμένω I. V, 34.

δαῖος. δαῖον ὑπέρτεροι N. IV, 38. δάοισιν ἔλκεα ὄξαν N. VIII, 28.

δαῖς. δαῖος μοῖρα P. IV, 127. Ἀπολλων, τεῖχ' ἐν δαῖτ' P. V, 80. ἐποφύμενος δαῖτα κενταύ O. VIII, 82. ἐν δαῖτ' ὅς ἐπετεφύγεως βω-μὸν O. IX, 120. δαῖτα πορύνοντες I. III, 79.

οὔτε γὰρ θεοὶ Χαρίτων ἀτερ κοινάροντι χο-ροῖς οὔτε δαῖτας O. XIV, 9. θεῶν δαῖτας προσέπικτο πάσας I. II, 39.

δαῖφρων. Ἀλκίμη δαῖφρων P. IX, 87.

δαῖω. παρ' οἷς δαῖσται Περσέης P. X, 31. θεοὶ δαῖσαντο παρ' ἀμφοτέροις P. III, 93. δαι-σαντο πυραὶ φώτας N. IX, 24. γάμον δαι-σαντα N. I, 72. ἐν παρ' ἑσλὸν πῆματα συν-δυο δαῖονται βροτοῖς ἀθανάτοις P. III, 81.

δάκνω. ὡς ἐκαὶ δαχθῆς F. 88, 1. ep.

δάκος ἀδῶν κακαγορίων φείγων P. II, 53.

δάκρυ. ἐκ γλεφάρων πομφόλυξαν δάκρυα P. IV, 121. θερμὰ τείγων δάκρυα N. X, 75. δά-κρυα ξανθὰ λιθάνον F. 87, 2.

* Δάλιος. Δάλιον ξῖνον P. IX, 10.

* Δάλος. κριναὶ Δάλος I. I, 4. τοξοφόρον Δά-λον θεοδμήτας σκοπὸν O. VI, 59. Δάλου ἀνάσσειν P. I, 39. Δάλου κασιγνήτη N. I, 4. ἀντε Δάλον κελύσκουσα F. 58, 4. str.

* Δαμῆγητον ἀδόντα Δίκα O. VII, 17.

* Δαμῆγ' ἑῷον ταῖρον πατρὶ διέξον O. XIII, 66. δαμῆλ' ὦ. μὴ ἀνέμων κατασπῶν δαμῆλ' ὦ χρό-νον P. V, 121.

δάμαρ. δάμαρτος Ἐπιπολίτας Ἀκαστοῦ N. IV, 57. Μενέλαε δάμαρτα κομίσαι N. VII, 28.

δαμασμορδόντων αἰχμῆς O. IX, 85.

δαμασφόρον χρυσόν O. XIII, 75.

* Δαμῆτηρ. Δάμαρτος ἄλλος I. I, 57. χαλκο-κρότον παρέρχον Δαμῆτηρος I. VI, 4. φοι-νικοπέτρην ἀμφέπει Δάμαρτα O. VI, 95.

δαμάω. δαμάω. δάμασε καὶ κείνους O. XI, 31. δάμασε θῆρας N. III, 22. ἦσαν οὐ δάμασεν I. VII, 70. ἀγῶνα δάμασσε ἔργω P. VIII, 84. Πύκντας ἐδάμασσε N. VII, 90. ἐδά-μασσε πόλους P. II, 8. φῶτας δόλῳ δάμα-σσε O. IX, 99. ἑτέρῳ λέχει δαμασμέναν P. XI, 24. δαίμων ἐδαμύσαστό μιν P. III, 25. ὑπὸ χαρμάτων πῆμα δαμασθέν O. II, 22. Σαρακασίαν ἀρχὴ δαμασθέντες P. I, 73. δαμ-θεν κεραννέει τοξοῖσι τ' Ἀπολλωνος P. VIII, 18. δαμείω τοξοῖσιν ἐκ' Ἀργεῖμυδος P. III, 9. δαμῖνα φρένας ἡμέρῳ O. I, 41.

δαμνάω. δαμνάται φρένα F. 243, 3.

* Δαμοδίκᾳ F. 19.

δαμόδομος. γλῆκ' τι δαμωσόμεθα I. VII, 8.

δάμος. δάμον Ὑπερβορέων O. III, 17. ἔργον ἐς φῶς τόνδε δάμον αὐτῶν O. V, 14. δάμον γεραίρων τράποι ἐγ' ἄσυχιαν N. X, 23. δά-μον ὁτρίνη ποτὶ βοιδαῖον N. X, 23.

δαμότας. ἐν δαμόταις N. VII, 65.

* Δαμόφιλος P. IV, 281.

* Δανία. Δανίας παῖς P. X, 45. υἱὸς Δανίας P. XII, 17. Ζεὺς ἐπ' Ἀλκίμηαν Δανίαν τε πολέων N. X, 11. F. 141.

* Δαναοί. Γλαῦκον τρώμενον Δαναοί O. XIII, 58. τὰ καὶ Δαναοὶ πόνησαν N. VII, 36. Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν N. VIII, 26. ὥσων ἐκ Δαναῶν γόνον P. III, 103. ἐκ Δαναῶν στρα-τοῦ P. VIII, 54. ξανθοκορὰν Δαναῶν μεγ-

- στοι Ν. IX, 17. ἵπποδάμοι Λαναῶν F. 177. τελευτάσων πόνοισι Λαναῶς P. I, 54. σὺν Λαναῶς P. IV, 48. ἀλκάντιος Λαναῶς τρεῖσιν ἀλλήλοισιν πρῶνιμας ἐμβαλεν O. IX, 77.
- * Λαναῶς. Λαναῶς πόλιν περικτήσεται το κοῖραν N. X, 1. ἄκουσεν Λαναῶν ἐν Ἀργεῖ, οἷον εἶπεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθενοῖσι γάμον P. IX, 116.
- δαπάνη. πόνος δαπάνη το μάρμαται O. V, 15. δαπάνη ἔπλον χαίρων I. III, 47. δαπάνη χαρεῖς καὶ πόνοι I. V, 9. δπόσαι δαπάναι ἐλαπίδων I. IV, 64. λυτήριον δαπανῶν P. V, 106. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις P. I, 90. δαπάναις τε καὶ πόνοις I. 1, 42.
- δάπεδον. ἐν Πυθίῳσι δαπέδοις N. VII, 34. σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἰδραστειῶν γύμνῳ N. X, 28. γάπεδον (δάπεδον) ἂν τὸδε N. VII, 83.
- δάπτιο. Τελαμῶνος δάπτε νῖον N. VIII, 23. κῆνον σῆς οὐ δάπτι F. 243.
- * Δαρδανίδας. Δαρδανίδα Πριάμου P. XI, 19. Δαρδανιδῶν ὀλβίων ὑμῶνιμα F. 85.
- * Δάρδανου. δορεῖσθαι ἀλλὰ ἐν Φρυγῶν Δαρδάρον τε N. III, 58.
- * Δάρδανος. Δαρδάνου τεχνίων O. XIII, 54.
- δαρόν N. IX, 30.
- δῆς αἰδομένη F. 48.
- δῆσκιοι. ἐν δῆσκιοισιν πατήρ F. 168.
- δατέοιμα. χθόνα δατέοιμα O. VII, 55.
- δάφνη. δάφνη χρυσῆ κομᾶ ἀνὰ δασσάντες P. X, 40.
- δαφροῖς. δαφροῖσιν ἄγρον N. III, 77.
- δαῖο. ἐπεὶ Φῆρες διέν ῥηπὶν οἶνον F. 147. σαφὰ δαῖς ἄτε οἱ ἔχραον O. VII, 91. δαῖται O. VII, 53.
- δέ, ubi vis. δέ καὶ F. 235. F. 242, 3.
- δεῖ. δεῖ μ' ἐλθεῖν O. VI, 28.
- δεῖδω. πατρός χόλον δεῖσαις N. V, 62. δεῖσαις τες ἔβρον P. IV, 112.
- δεῖκνυμι. ἐν ὀνείροις δεῖκναι χαλεπὴν κρίσιν F. 96, 5. ἐς μέσον χρή δεῖκνύμι F. 171, 4. πείρατ' ἀέθλων δεῖκναι P. IV, 220. ἀγλαῖαν εἰδεῖν P. VI, 46. χρυσὸς αἰγύς εἰδεῖν N. IV, 83. δεῖξεν Κοιρανίδα τελεντὰν πράγματιος O. XIII, 72. πατρὶ δεῖξεν μιν O. XIII, 66. ἔμαθον δεῖξαι μανθῆν O. IX, 80. εἰδεῖσαν ἀνέχουσιν ἀρετῶν Ἀχιλῆος I. VII, 47. θεῶν δεῖξαντος F. 75, 1.
- δεῖμα. δῖμα παροχόμενον ἔπινος μέριμναι I. VII, 12. κλεπτον θυμῷ δῖμα P. IV, 97. περὶ δῖματι φῶν P. V, 58.
- * Δείνις. Δείνιος δῖσων σταδίων ἄγαλμα N. VIII, 16.
- * Δεινομένης. Δεινομένη παῖ P. II, 13.
- * Δεινομένης. πῦδισον Δεινομένης P. I, 79. παρ Δεινομένης κελυθῆσαι ποιῶν τεθρίππων P. I, 58.
- δεινός. δεινὰν στάσιν N. IX, 13. πάθον δεινὸν N. X, 65. δεινὸν πολέμῳ P. II, 64. δε-

- νοτάτων ὀδόντων N. IV, 64. κρουνοῖς δεινοτάτους P. I, 26.
- δεῖνον. ἀρμόδιον δεῖνον κεκόσμηται N. 1, 22. δεῖντον λήγοντος F. 94, 1. ἀμοιβῆαι θεοῖσι δειπνα παρέχον O. I, 39. δειπν' ἐπαγγέλλοι πρῶτον P. IV, 31. δειπνον μεθ' ἐταυράν τρώπας P. IX, 19. ἐν δειπνοῖς F. 91, 2.
- δειρά. Ἀρκιδίους ἀπὸ δειρᾶν O. III, 28. Μαιναλίσσιον ἐν δειραῖς O. IX, 63.
- δειράς. Κορίθον δειράδα O. VIII, 52. τὰν Ἀλφειῶν Ἰσθμοῦ δειράδα I. 1, 10.
- δέκα. τρεῖς καὶ δέκα O. I, 79.
- δέκατος. ἑξήδωκα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ P. IV, 10.
- δέκατοι. κέρδος ἡμιστον δέκαται I. 1, 51. τὸν ἐν Οὐλῶντο φάτναι Ζηρὸς δέκατοι O. XIII, 88. οὐδὲ μιν φάρμαγγες δέκατοι κοινωνίαν P. I, 98. ἔθνος ἐθνικῶς δέκατοι θυσιάζειν P. V, 86. ἐνθα σὺν χαλάμοιο βοῦ θεῶν δέκατοι N. V, 38. τὴν ἀγὼν σὺν τύχῃ ἐν Ἐπιδάφρῃ τε νεότας δέκετο πρῶν I. VII, 68. γέρας ἔδεκτο O. II, 54. εὐμενέϊ νόῳ Ξενοφάνῳ ἔδεκτο VIII, 20. ἔμνον ἔδεξαντ' ἀμύ, ἀρετῇ P. I, 80. δέδεξαι τόνδε κῶμον P. V, 22. στεφάνον δέδεκται P. I, 400. καταβολὴν ἀγῶνος νικαφορίας δέδεκται N. II, 4. ἐνθα δέξαιτ' ἐλθόντι O. III, 28. τὸν (ὄρν) δέξαιτο P. IV, 23. δέξαιτο βῶλῳκα P. IV, 37. τίς ἀρχὰ δέξαιτο ναυτίλῳ P. IV, 70. σπέρμα δέξαιτο μοιρίδιον ἄμαρ P. IV, 225. πολλὰ περὰ δέξαιτο γκαῖν P. IX, 430. ἂν νιν δέξαιτο I. I, 38. στεφάνους ἔδεξαιτο O. VI, 27. ἔδνα δέξαιτο P. III, 95. δέξαιτο κῶμον O. VI, 98. δέξαιτο δ' Ἀιακίδην ἔδος N. IV, 11. δέξαιτο νύμφαν ἐν δόμοισιν P. IX, 58. ἂν νιν εὐφρον δέξεται P. IX, 76. δέκεν τόνδε κῶμον O. IV, 9. καρδίᾳ γλεναῖ δέκεν δῶρα O. V, 3. φίλτρον δέκεν O. XIII, 65. τιμὰν Ἀριστομένην δέκεν P. VIII, 5. κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι O. VIII, 10. δέξαι με F. 60, 4. δέξαι οἱ στεφάνον ἐγκώμιον τεθρίμῳ O. XIII, 28. δέξαι στεφάνωμα τὸδε Μίδα P. XII, 5. εὐ Ἀρισταγόρῳ δέξαι ἐς θάλαμον N. XI, 3. αἶδαν γῆρας τε δέξασθαι I. V, 13. ἐν δαυτὸς μοῖρα μελιχίῳσι λόγοις αὐτοῖς δέξμενος P. IV, 128. δέξμενα μεσόντιον θεῶν I. VI, 5. δέξμενῳ στεφάνους I. III, 11. ἐν δόμοις δέξμενον ἀκούειν N. I, 71. Ζεῦ, τίν γ' αἶστον δέξμενον στεφάνον I. V, 3. Φεροσφόνα ποιῶν παλαιῷ πενθέος δέξεται F. 98, 2.
- δελφί, δελφίς. δελφίτι τάχος ἴσον N. VI, 66. θεός καὶ θαλασσοῖσιν παρεμπίβεται δελφίνα P. II, 51. ἀντὶ δελφίνου ἐλαχιστερόνῳ ἴππου ἀμειψάντες P. IV, 17. οἷοι δ' ἀρετὰν δελφίνες ἐν πότμῳ F. 4, 5. δελφίς ἰδίῳ τᾷχῳ F. 258. ἄλλον δελφίνος F. 259. cf. F. 260.
- * Δελφίς. χρητῆς μέλισσας Δελφίδος P. IV, 60.

* Δελφοί. Δελφοὶ ξεῖνῆται N. VII, 42. Δελφοὶ Ἀπολλωνίδαι F. 204. δόξαν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν P. IX, 78. ὅσους ἐν Δελφοῖσιν ἀμαρτήσατε O. XIII, 42.

δέμας. δέμας ἀκίνητον παρέχον O. I, 20. πυρὶ περσόμενοι δέμας P. III, 50. τὰ θαπτόν δέμας N. XI, 12.

δέμνιον Ἀστέρμυδος N. I, 3. δένδρεον. ἐύρσις δένδρεον ᾗσις N. VIII, 40. ἐπὶ λεπτῷ δένδρει βραίνειν F. 254. δένδρεα ἄνδρος φρεῖν οὐκ ἐθέλει N. XI, 40. οὐ καλὰ δένδρε' ἐθαλλεν χώρος O. III, 24. δένδρεα θαναταίνει O. III, 34. τὰ μὲν χειροσθέντ' ἀπ' ἀγλαῶν δένδρεων O. II, 80. δένδρεων νομὸν Διώνυσος αἰετάρει F. 125.

δεξιόγυιος. ἄνδρα δεξιόγυιον O. IX, 119. δεξιός. δεξιὸν νόον ἀντίπαλον I. IV, 68. δεξιῶν κατὰ χεῖρα ἔκει F. 112. δεξιωτάτην ἀρετὴν ὁπαιδὸν N. III, 8.

δεξιτερὸς. δεξιτερῷ ποδὶ P. IV, 96. δεξιτερῷ P. IV, 35.

δέχομαι. ὁμῶς δέχομαι λαμπρόν N. VII, 66. τιμῶν δέχεται πότμος P. III, 85. κλέος τληθὲν δέδορκεν O. I, 94. τὴν Νεμίας ἀπο δέδορκεν φάος N. III, 80. παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου δέδορκεν φέγγος N. IX, 41. ἄλιον ἔχοντες ἀπορροτέρου δράκινος (sed v. Expirat.) βίσιον O. II, 69. δρακῆϊσ' ἀσφαλὲς P. II, 20. Θεοξένου ἀκτίνας ὅσων δρακῆϊς F. 88. str. 2. οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακῆϊντες εὐφρόναι N. VII, 3.

δέμα. δέμα κροῦ βαδίζοντι ἄγειν P. IV, 161. τοδε δέμα με περιπλανᾷται Σηρός I. V, 45. δέμα λαμπρόν ἐντεπεν, ἔνθα νῦν ἐκάντισαν P. IV, 241.

δεσμός. τὸν τετρακταμον ἔπραξε δεσμόν P. II, 40. δεσμός υπερφίλιος F. 93. δεσμοῖσι δέδενται F. 134.

δέσποινα. δέσποινα Κόλχων P. IV, 11. δέσποινα Κύπρου F. 87, 11. νῦν θῆκε δέσποινα ρθόρος P. IX, 7. δέσποινα ἀλαθείας O. VIII, 2. δεσπόωντες. κίνουσαν δεσποσύνησιν P. IV, 267. δεσπότις. Οὐλύμπου δεσπότις N. I, 13. ἄνδρὶ κῶμον δεσπότη O. VI, 18. Ἰσθμοῦ δεσπότη O. V, 4. κράτει προσέμμε δεσπότην O. I, 22. δεσπότην κελαιπέρην πεδίον P. IV, 53. δεσπότην ναῦν P. IV, 207. ἔρριψε Πύρρος δεσπότην I. VI, 45. δέσποινα ποτιμυδὸν O. VI, 103. Ἄρμων Ὀλύμπου δέσποτα F. 11. Ἰσθμοῦ δεσπότη F. 87, 7.

* Δευκαλίον. Πύθια Δευκαλίον τε O. IX, 46.

δεῦρο. δεῦρ' ἐς χώρον O. VI, 63. ἀποπρωπὼν δεῦρο O. VIII, 51. δεῦρ' ἀνάγων N. XI, 35. δεῦτε. δεῦτ' ἐν χορῷ F. 45, 1. δεῦτ' ἐς ἄλλους F. 87, 11.

δεύτερος. ἔξ Ὀλκικοῦ γένος ἦρος δεύτερος P. IX, 15. δεύτερα μοῖρα P. I, 99. δεύτερον F. 45, 8. δεύτερον ἄμωρ I. III, 85. δεύτερον

κορητῶρα I. V, 2. δευτέραν ὁδὸν P. VIII, 44. δευτέρῳ χρόνῳ O. I, 43. τὰ δεύτερα τῶν προτέρων κρατεῖν F. 249.

δεῖν. κίνδυνος ἀδάμαντος ᾄσεν ἄλιος P. IV, 71. δρῶσις ἀνάγκης ἔντεσιον P. IV, 234. εἰὼν Αἴτνας ἐν κορυφαῖς δέδεται P. I, 27. δεσμοῖσι δέδεται F. 134. ἀγροῦξή διδεται F. 253. κέρδι καὶ σοφίᾳ δέδεται P. III, 54. δέδεται ἑλπίδι γυνὴ N. XI, 45. χεῖρας ἑμῶν δεσθεῖς N. VI, 36.

δέομαι. ἀλκαὶ ἔμωρον δεόμεναι N. VII, 13. δῆ O. V, 16. VI, 79. XIII, 95. P. IV, 64. 273. IX, 94. XI, 17. N. I, 17. V, 20. VII, 104. VIII, 19. 48. 51. X, 75. I. II, 27. F. 2. δὲ δῆ O. I, 54. τίς δῆ O. XI, 63. N. X, 76. πᾶς δῆ N. V, 15. δῆ τότε O. III, 26. F. 58, 5. antist. F. 75, 2. δῆ τόθεν N. IX, 17. δῆ ποτε I. VII, 65. O. IX, 10.

* Δημοφῶν F. 162.

* Δημοῖσι F. 35.

δηριαι. δηριῶντων ἀντιπάλων N. XI, 26. δηριαια παλῆων περὶ πλῆθει καλῶν O. XIII, 43. διῷ cum genit. O. I, 6. P. III, 57. IV, 279. N. VI, 50. 67. VII, 26. I. III, 55. IV, 12. F. 77, 3. F. 238. cum accus. P. II, 20. IX, 127. N. III, 21. I. III, 59. IV, 6. V, 22. a verbo se iunctum O. VII, 75. N. III, 23.

διαβολά. διαβολῶν ὑποφαίνεται P. II, 76. διαβόλος ἀνθρώπου F. 270.

διαγγέλλω. διαγγέλλωτ' οὐ νίκη N. V, 3.

* Διαγόρας. Διαγόρας ἐστειρανισατο δις O. VII, 80. σὺν Διαγόρῳ O. VII, 13.

διῶγω. σῶμας διηγεται F. 286.

διαδάσκειν. δεινὰ κρεῖν διαδάσαντο O. I, 51. διὰ γαῖαν τρίχα διωσάμενοι O. VII, 75.

διατίσσω. ἄλλοτ' ἄλλοιαι διατίσσοισιν αὐτῶν O. VII, 95.

διατρέω. ἀφρόντι διελὼν O. XI, 59.

δίαιτα. κενὴν παρὰ διαίταν O. II, 71. ἀποχομένην διαίταν μανίει P. I, 93.

διατάω. κένο κέν' ἄμαρ διαίτασεν P. IX, 70. πόλιν ὥπασεν λαὸν τε διαίτην O. IX, 71.

διακομπέω. νήπια βάσεις χρηματῶ μοι διακομπέων F. 128.

διακρίνω. Ἄλιν ἐν καθαρῷ διακρίνει O. XI, 48. διακρίνει λόγον ἀνθρώπου P. I, 68. ὁδοῦ διακρίνει φρενὶ O. VIII, 24. σὺν ἀέθλοισι διακρίναι P. IX, 119. ἢ ἰδὼτα διακρίνει χρόνος F. 150, 5.

διαλλάσσει. διαλλάσσοντο τὸ ἐμφανὲς ἦθος O. X, 21.

διανέμω. διανέμω ἄντν P. IV, 261. τῶν διανέμων P. VIII, 65.

διανίσταμαι. λεπτόν διανιστόμενον χαλκῷ θαμὰ καὶ δονάκων (νόμον) P. XII, 25.

διαντλέω. νοῦσον διαντλέσας P. IV, 293.

διάπειρα βροτῶν ἐλεγχος O. IV, 20.

διαπλέκω. ἀγὰν πύγχν διαπλέκει P. II, 82. βλ-

στον ἥβᾳ γῆρά τε λαπαρῶ διαπλέκοις N. VII, 99. ὅρῃον διαπλέξαντα P. XII, 8.
 διαπρέπει νῆσον I. IV, 49.
 διαπρέπει. χρόνος διαπρέπει ἔξοχα πλούτου O. I, 2.
 διαπρήνιος. Ἀπείρου διαπρήνιος N. IV, 51.
 διαρκίω. τρία ἐπὶ διαρκίῃσι N. VII, 48.
 διαστειλῶ. ἐπ' οὐδὲ ἄλκον διαστειλῶν F. 242, 4.
 διαστειλῶ I. II, 17.
 διασωπάω. διασωπάσασθαι οἱ μόρον O. XIII, 87.
 διανλοδρομῶν παιδῶν P. X, 9.
 δίαλος. σταδίου τιμὰν διαύλον τε O. XIII, 36.
 διαφαίνω. αὐτῷ διεφαίνε πηρὰ P. III, 44. ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται N. III, 63.
 διαφείρω. ἄτε (χάρις) διαφείρει Ὑόλου P. XI, 60.
 κατὰ ἐκαστος διαφείρει N. VII, 54.
 διδακτός. διδακταῖς ἀρεταῖς O. IX, 108. ὅς διδάκτε ἔχει N. III, 39.
 διδουκαλίαν Χείρωνος οἶον P. IV, 102.
 διδάσκω. τὸν φαμάκον διδύκε νόμον N. III, 53.
 μὴ πόρε Κενταύρου διδάσαι ἀνδρώποισιν ἱπποῖν νόσους P. III, 45. τὸ διδάσασθαι εἰδοὶ ἥμτερον O. VIII, 59. διδάσαμεν χρυσὸν βαυάνῳ F. 87, 10.
 διδύμων. οἰωνῶν βασιλῆα διδύμων O. XIII, 21.
 διδύμοις παισὶ O. III, 37.
 διδύμος. διδύμων κασιγνήτων N. I, 36. χειρὶ διδύμα P. II, 9. Ἰσπανοὺν διδύμον μαντοσύνας O. VI, 65. διδύμον στειρόντα πηδάλιον F. 15. διδύμον ἄχθος N. VI, 59. πέτραι διδύμοι ζωαί P. IV, 209. διδύμων θυγάτρεις I. VII, 17. διδύμων νύκων P. IX, 89.
 διδύμων ἄσθλον I. III, 9. διδύμοις παιδεύσιν N. IX, 4. αἰμαῖσιν διδύμαινιν P. IV, 79.
 βομῶν ἐξ διδύμων O. V, 5. διδύμων νιούσας P. IV, 178. διδύμας χάριτας P. III, 72.
 διδοῖμι. δίδωσι Μοῖσαν οἷς ἐν ἐθέλῃ P. V, 65. τὴν καιρὸν δίδωσι N. VII, 59. τὼν καὶ τῶν διδοὶ I. III, 51. διδοὶ ψάφον P. IV, 265.
 διδοῖν ἔχειν δύνασιν P. V, 119. εἰδίδου κόρη ἄνδρα P. IX, 121. αἰὼν δέδωκε κόσμον Ἀθηνᾶις N. II, 8. μάτρωι δέδωκε κοῖνον ὕψλος I. VI, 24. ἔδωκε διερχοῖν O. I, 87. ἔδωκε Θῆρας φόβον P. V, 60. ἐτέροις ἔδωκεν κῆδος P. II, 89. τὰν ἔδωκεν Ἀφροδίτην N. I, 14. ἔμοι ἔδωκεν ἄρεταν N. IV, 42. Μοισαῖον ἔδωκε ἁρόσαι N. X, 26. συμπότας κέκταρ ἀμφοτέρωθεν τὸ δύνει O. I, 65. ἀντίτομα δάκε P. IV, 222. καρπὸν οὐκ ἔδωκεν ἄρουραι N. XI, 39. τράφεν Χείρωνι δώκεν P. IV, 115. βίον ἀνδράσιν ἔδωσαν N. VI, 10. τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὐπὼ P. XII, 32. τὴ πράξιν φίλαν διδοὶ O. I, 85. εὐθὺν πλὸν διδοὶ O. VI, 104. διδοὶ οἱ χάριν O. VII, 89. αὐτῷ διδοὶ καὶ τύχαν τεργήτων O. XIII, 110. διδοὶ φωνάν N. V, 50. βροτοῖσιν ἄλλαν ἀμαχανίαν θαμὰ διδόμεν N. VII, 97.

ἔμνοιν Θεῶν διδόμεν I. VII, 60. δώσαν μοῖρον N. I, 66. ποραίνετον δόμεν Εὐλατίδης βρέφους O. VI, 33. ἐπὶ ἔργα εἰσεν O. VIII, 85. δόμεν γέρας Βάκτου γένει P. V, 124. νεαρὰ δόμεν βασιλῆν ἐς ἔλεγχον N. VIII, 20. ξένον δοῦναι P. IV, 35. καιρὸν διδοῖς P. I, 57. γαῖαν διδοῖν P. IV, 21. ἐλθεῖν κῆδος διδόντων Τυνδαριδῶν Ἐριφίλην δόντες Ὀκλείδῃ γυναικα N. IX, 17. ἔμοι δόχον γὰς δέδοται 126, 3.
 διεργῶ. διεργεῖ πᾶσα κεκρυμμένα δύναις N. VI, 2.
 διεξεργινάω. διὰ τ' ἐξεργίνασε τεναγῆν ῥοάς N. III, 23.
 διέπω. τὰν ἴερων καθαρῶ ἀκάπτην διέπων O. VI, 93. ἀγώνων μοῖραν διέποντι N. X, 53.
 διερχομαι. διερχονται τὸ βίον τέλος I. III, 23. διήρχετο κύκλον βοῶ O. IX, 100. λόγον ἅπαντα διελθεῖν N. IV, 72.
 διδύραμα F. 56.
 διδύραμβος. Διονύσου Χάρτες σὺν βοηλάτῃ διδύραμβον O. XIII, 49. αὐτὰ διδύραμβον F. 47. cf. F. 43. 81.
 δικά. * Εἰνομία κασιγνήται τε Δίκα καὶ Εἰρήνη O. XIII, 7. κόμῳ Δίκα παρόστακε P. VIII, 74. Δίκας θυγάτηρ P. VIII, 1. ἀδόντια Δίκα O. VII, 17. κέρδος αἰτήσαι πρὸ δίκας P. IV, 140. δίκας αἰσπος N. III, 23. ἐν δίκῃ τε καὶ παρὰ δίκαν O. II, 18. ἐν δίκῃ O. VI, 12. P. V, 14. N. V, 14. οὐ δίκῃ συναντόμενος O. II, 106. δίκῃ τέχος ἀναβρίσκειν F. 232, 2. σὺν δίκῃ P. IX, 99. N. IX, 44. εὐθείᾳ συνάρμοσεν δίκῃ N. X, 12. δίκῃ ξεναρχεῖ N. IV, 12. παρὰ δίκαν O. II, 18. I. VI, 47. τὴν Φιλοκρίτου δίκαν ἐφέπων P. I, 50. δίκαν ὑπερβαίνοντες F. 4. ἄλκοιο δίκαν ἱποθέτωμαι P. II, 84. εὐώνυμον ἐς δίκαν N. VII, 45. δίκαν καππαίνει τὴν πρόσθεν N. IX, 15. εὐθύνε δίκας P. IV, 153. δαιμόνεσι δίκας ἐπέειπε N. VII, 24.
 δικάζω. ἀλλοτρά δικάζει τις O. II, 65. δικαιοπόλις νῆσος P. VIII, 23.
 δικαίος. δικαίῃ πηδάλῳ P. I, 86. ὅπιν δικαίον ἔξον O. II, 6. ἀνδρῶν δικαίων N. X, 54. F. 132. δικαῖν προπιδῶν P. IV, 280. ἐν δικαίοις ἀνδρῶν N. VIII, 41.
 δικαιοῦ. δικαίων τὸ βιαυτόπτον F. 151, 4.
 δίκω. μάχος ἔδωκε πέτρῃ ἐπὶ ἅπαντας O. XI, 75. πολλὰ δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφανῶν P. IX, 128.
 δινάζω. μυχοῖς δινάσαστο F. 70, 3.
 δινέω. κατὰ τριῶν ἐδινάσθην P. XI, 38.
 * Διδοῖτο πᾶσι I. VI, 31.
 * Διδοῖν πορευθέντα F. 45, 8.
 * Λοιμῆδα ἀμφοτέρω Γλαυκῶπις ἔθηκε Θεῶν N. X, 7.
 Διόνυσος v. Διόνυσος.
 διορθῶ. διορθῶσαι λόγον O. VII, 21.

διος. διόν Λιακόν I. VII, 22. Πυθῶνι διγ P. VII, 11.
 διόςδοτος. αἶψα διόςδοτος P. VIII, 100. οἶδεν διόςδοτον ἀρχάν F. 102.
 διπλός. διπλόα ἀρετά I. IV, 9. διπλάν ἀρετάν N. X, 39. διπλάν νίκαι I. III, 88.
 * Δίρακα. θεῖδ' ἔδρουσι Δίρακας I. I, 29. Δίρακας ἄγνον ὕδωρ I. V, 71. παρ' εὐκλέει Δίρακα O. XI, 89. παρὰ καλλιφῶ Δίρακα I. VII, 28.
 * Δίρακος. Δίρακτον ἰδαίων P. IX, 91.
 δις. ἐστεφανώσατο δις O. VII, 81. δις ἐκ Πυθῶνος στεφανωσάμενος O. XII, 20. ἐμβέβηκεν δις P. X, 13. δις τόσους N. IV, 30. δις δι' ὄνοι N. VIII, 48. νικάσας δις N. X, 24. δις κόμισαν N. X, 34. δις πρῶτον I. IV, 40. δις ἐγγυλιζέτω I. VII, 43.
 διακείω. μακρὰ διακείωσι I. VII, 35.
 διακοός. λιθίνος ἐν διακοίς ἱέν I. I, 25.
 διασός. διασών σταδίον N. VIII, 16. διασώσας χροῖνι καὶς N. I, 44.
 διαρρηλασία. ὁμωφασμάτου διαρρηλασίας O. III, 46.
 διαρρηλάτας. διαρρηλάτα Ἀμφικρύωνος P. IX, 84. ἥρῳον διαρρηλάται κρατίστου I. I, 17.
 δίρρος. ἐν Μωυσῶν δίρρῳ O. IX, 87. ἐνεκεν χρυσῶ δίρρῳ P. IX, 6. δίρρῳ χρύσειον ἔδωκεν O. I, 87. ἔσονται δίρρῳ καταξενγνῆ P. II, 10. ὅλον δίρρῳ κομίσας P. V, 51. ἐς δίρρῳ Μωυσῶν ἔβανον I. II, 2. οὐδὲ παρυγνῶν ἀπέχον καμπύλον δίρρῳ I. III, 47. δίρρῳς ἀελλοποδὺς τομῆσιν ἀντ' ἐρεμῶν P. IV, 18.
 δίχα. δίχα καίται P. V, 93. δίχα μοι νόος F. 232, 4.
 διχόβουλος. Νέμεσιν διχόβουλον O. VIII, 86.
 διχόμενις. διχόμενις Μήρα O. III, 20. διχομηγνίδεσσιν ἰσπερείς I. VII, 44.
 δίψα. αἰοδῶν δίψαν ἀκείόμενον P. IX, 103.
 δίψαιω. δίψῃ πράγος ἄλλο μὲν ἄλλον N. III, 6.
 διώκω. μὴ διώκε πράξιν F. 236. οὐ μιν διώξω (τὸ πόρρω) O. III, 48. βέλος διώξει χερσὶ I. VII, 35. ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν I. III, 21. φόρυγγα πλάκτρῳ διώκων N. V, 24. ἤλθε διώκων N. X, 66. μέτρα γνώμη διώκων I. V, 67. τεργνόν ἐφάρμενον διώκων I. VI, 40.
 * Διώνυσος. Διονύσιον Χερτίος O. XIII, 18. Διονύσιον πολυγαθία τιμῆς F. 5. Διονύσιον καρπῶ κεν εἰς κίτηρον F. 89, 3. Διώνυσος F. 122—125. εὐρυχαίταν ἀντείας Διώνυσον πῦρεδρον Λαμάτερος I. VI, 5.
 διωξέσθων Κυράνας P. IX, 4.
 διωφερός. κῆδος διωφερόν P. IV, 112. διωφεράς νυκτὸς ποταμοὶ F. 95, 9.
 διοίω. διοίω ἀνδρες P. IV, 172. διοίω ὕφιας N. I, 44. διοίω βῶνιν σώματα F. 150.
 δοκείω. λόγμαισι δοκεύσας O. XI, 31.
 δοκέω. πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ κορυσόμεν P. VIII, 77. σφόδρα δόξομεν καταβαίνειν N. IV, 37.

εἰπεῖν οἱ ἔδοξεν παρθένος O. XIII, 69. ἔδοξεν αὐτῷ κῆπος ὑπακούμενον αἰγῶν ἄλιον O. III, 25. ἔδοξε τῷδ' ἀθανάτοις— δόδομεν I. VII, 59. εὐ ἔχοντες πολιτάς ἔδοξαν ἔμμεν O. V, 16. ἐδόκησεν ὀπλοτέρουσι ὑπαιτος ἔμμεν O. VI, 40. ἐδόκησαν τέμνειν μαχρὰν τέλος O. XIII, 54. ἀδοκῆτον καὶ δοκόντα N. VII, 31. δεδοκῆται ἐκείνηται N. V, 19.
 δόκιμον ὕμνον N. III, 11.
 δόλιος. δόλιος αἰών I. VII, 14. δόλιον ἀσόν P. II, 82. κέρδος δόλιον P. IV, 140. δόλιον ἔρχετον N. III, 49. δόλιας τέχναις N. IV, 57.
 δολιγρησμον Αἰγῶν O. VIII, 20.
 * Δόλοπις. ὅς Δολοπίων ἄγαγεν ὅμιλον F. 177.
 δόλος. ὁ δόλος ἀνέλε θυπερθεῖος P. XI, 81. ὁ-Ευρεπεί δόλω ἀπὸ τῶν δαμύσσεως O. IX, 98. δόλω πεδάσαι N. V, 26. ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν P. II, 39. Ἰσχυρὸς ἀντεμιν δόλον F. III, 32.
 δολοφραδής. πάφρσας δολοφραδής N. VIII, 33. δολῶν. μὴ δολωδῆς κέρδοσι P. I, 62.
 δόμος. δόμον ἔσεντο πρῶτον O. IX, 47. μελαντεχνία δόμον φερσθενός O. XIV, 20. Ἰδα δόμον P. III, 11. Ἀπολλων, τὸν δόμον Πυθῶνι θασπὸν ἔτευξαν P. VII, 10. σεμῶν αἰγῶν δόμον N. I, 72. θεοῦ παρ' εὐτεχνία δόμον N. VII, 46. ἐν τεμνέσσι δόμον ἔχει N. VII, 94. τριπόδεσσιν ἐκδομασιν δόμον I. I, 19. ἀλλοδαπῶν οἶκ ἀπείρατοι δόμοι N. I, 23. οἶκ ἀγρότες ὕμν δόμοι I. II, 30. πρὸ δόμον P. II, 18. ἔλεν Μήδειαν ἐκ Κόλων δόμον F. 158, 4. ἐκ δόμον φέρει P. VIII, 14. Ἀδριατιδῶν δόμοις O. II, 49. Φιλίρως ἐν δόμοις N. III, 41. οὐρανὸν ἐν χρυσεῖσι δόμοισιν N. X, 83. δόμοις πατέρων φράσσαι μοι P. IV, 117. Βαυτιδῶν ἀφίκετο δόμον P. V, 29. Τριών ἔλας δόμος P. XI, 34. Ἀταίον δόμονος ἤλθε I. III, 70.
 δόναξ. δαυσισόμενον (νόμον) δονάκων P. XII, 25.
 δονέω. αὐτὴν δονοί μύστιγι Πειθούς P. IV, 219. Θρόον ὕμνον δονοί N. VIII, 81. παντὶ μάλιστα δονοί Θυμόν N. VI, 58. ἀκοντα παλίμω δονέον P. I, 44. παντὶ χοροὶ λερῶν τε βῶσι δονέονται P. VI, 39. δοναθεῖται φερν P. VI, 36.
 δόξα. δόξα τὸν προγόνων P. IX, 109. τῶν δόξα ἐπαγλέμει P. XI, 45. ἀχρημα δόξας P. I, 92. δόξας ἀνθενει I. I, 68. φθιμένον ζῶσιν τε ἀπλῶτον δόξας μαρτυρία I. III, 29. ἐν δόξας θέμενος εὐχός O. XI, 66. δόξαν ἔχω τῶν ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνος O. VI, 82. ποθῆντοίαν δόξαν φέρει O. VIII, 64. λόγος δόξαν φέρει P. I, 36. τὰν ἀπείρονα δόξαν ἐβόαν P. II, 64. τελίαν ἔχει δόξαν P. VIII, 26. δόξαν ἡμετῶν ἀγαγόντα P. IX, 78. ἃ φέρει δόξαν N. IX, 34. δόξαν ἔμιν N. XI, 24. Κλεωνόμῳ δόξαν παλαιῶν ἔρμῳσι I. III, 16.

σύν οἱ δαίμων φύτεϊν δόξαν ἐπύρατον I. V, 11. νέων μέμνηται δόξαν ἐνδύσκειν F. 250. δορίκτιπος. δορίκτυπον ἀλαλάν N. III, 57. δο-
ρκτύπων Λικαϊδῶν N. VII, 9.

δόρυτος. δόρυτον λύων O. XI, 49.
δόρυ. ἐκ δοῦρατος ἐνάλιον P. IV, 38. δοῦρι
μάρνασθαι O. VI, 17. δοῦρι Περικλυμένου
τυπέντα N. IX, 26. τρώσεν ἐφ' ὁδοῖ I. IV, 47.
ἐκταμών δοῦρι I. VII, 53. ἐνάλιον δόρυ P.
IV, 27.

* Δορίκλος Τίρυνθα ναίων πόλιν O. XI, 70.
δόσις. κοῦφα δόσις ἀντὶ μάχων I. I, 45. Μοι-
σῶν δόσιν O. VII, 7. τῶν πολέμοιο δόσιν
O. XI, 58. κτεάνων δόσιν P. I, 46. ἀρπα-
λέαν δόσιν πεπταθλίου P. VIII, 68. τεργῶν
οὐκ ὀλίγαν δόσιν P. X, 20.

δοῦτερ. στάσις πενίας δότειραν F. 228, 4.
δοῦλειον τύχαν F. 244.

δουλία. ἐξέλικον βυρτίας δουλίας P. I, 75.
δουλοῦνα. ματρός ἐμπεδον δουλοῦσαν P. XII, 15.

δράκων. δράκοντος γενίον P. IV, 244. δράκον-
τα ποικίλον ἐπ' ἀσπίδος γοῶντα P. VIII, 48.
δύο γλαυκώπες αὐτὸν ἐθρέψαντο δράκοντες
O. VI, 46. γλαυκοὶ δράκοντες ἐξαλλόμενοι
τρεῖς O. VIII, 37. δράκοντιν φόβισαι P. X,
47. πέμπει δράκοντας N. I, 40.

δραπέτας εὐδαιμόνων οὐκ ἔστιν ὄλβος F. 99.
δράστας. Στραπὼν οἱ, οὐ δράστας ὀπωδεῖ P.
IV, 287.

δρέπω. τιμὰν οἶαν οὕτως δρέπει P. I, 49. Ἰσχυ-
μῶν δρέπεσθαι αὐτὸν N. II, 9. ἐρώτων
δρέπεσθαι F. 88. str. 1. σοφίας καρπὸν
δρέπειν F. 227. δρέπων κορυφὰς ἀρετῶν ἄπο
O. I, 13. ἦβαν δρέπων P. VI, 48. δραπὼν
εἰσώας αὐτὸν P. IV, 130.

δρόμος. τέρμα δρόμου ἵππων O. III, 35. Πυ-
θιάδος ἐν δρόμῳ P. I, 32. παρ' Ἰλίου θῆκε
δρόμῳ N. X, 48. χαλκίους ἐν ἔντεσι νικῶν
δρόμον O. IV, 24. περὶ δωδεκατον δρόμον
ἐλευνόντεσιν O. VI, 75. σταδίου νικῶν δρό-
μον O. XIII, 29. φύγε λαυγρὸν δρόμον P.
IX, 125. πλαγῶν δρόμον εὐθυπορήσει χειρὶ
I. IV, 67. ἐν δρόμοις O. I, 21. τῶν Οὐ-
λυμπιάων ἐν δρόμοις O. I, 94. ἐν ἀσπιδο-
δοκίποισι δολιχαῖς δρόμοις I. I, 23. ἐν
γναμπτοῖς δρόμοις I. I, 57.

δρόσιος. ἀμπίλον δρόσιον O. VII, 2. ἀρετὴ δρό-
σιω μαλ' ἀντικ' ριαθεῖσα P. V, 20. Χαρίτων
καλλίστη δρόσιον P. V, 60.

δρῶς. μέγας δρῶς δρῶς P. IV, 264. δρῶς
ἐν στείλει N. X, 61.

δύναμις. δύνασαι ἀρελῶν P. IV, 158. δύνασαι
διδόμεν N. VII, 96. δύναται φέρειν P. III,
82. δύνατο θένον O. II, 19. φράσαι δύ-
νατο O. II, 110. καταπέφαι οὐκ ἐδυνάσθη
O. I, 56. ἐπικρατεῖν δύνασθαι N. VIII, 5.
δύναιμι. ἀντικατὰς δύναμις ἴστικοι O. IX, 88.
θρον δύναμις O. XIII, 80. πᾶσα κεκοιμένα
vol. II. p. II.

δύναμις N. VI, 3. δύναμιν κυριώτερον O.
I, 104. διὰ τῶν δύναμιν P. II, 20. τῶν
θεοδότηον δύναμιν P. V, 13. ἐκνόμιον δύνα-
μιν νῆσῳ N. I, 57.

δύνασις. δύνασαι ἀγασθεῖς P. IV, 238. θεός οἱ
τελεῖ δύνασιν P. V, 117. γυναικὸς μέγαν
δύνασιν P. IX, 31.

δυνατός. λῆσαι δυνατός O. XI, 9. θρεῖναι δυ-
νατός N. II, 14. κομίσαι οὐ μοι δυνατὸν N.
VIII, 45. εἰ δυνατὸν N. IX, 28. οὐ δυνα-
τὸν ἐξελέγγεν N. X, 45. δυνατὸν θεῷ ὄρσαι
φάος F. 106, 1. τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων
P. IV, 92. δυνατοὶ παρέχουν N. VI, 34. βου-
λεύσαι χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοὶ N. IX, 39.
δυνατὰ μαίμενος P. XI, 51.

δύο. δύο δράκοντες O. VI, 45. δύο ὄγκουαι O.
VI, 101. οἱ δύο O. VIII, 38. ἄλλα δύο
χάρμαι O. IX, 92. δύο πλόκοι O. XIII, 31.
αἱ δύο ἀμπλακίαι P. II, 30. δύο νίκαι P.
VII, 16. δύο παῖδες N. VI, 63. δύο μοῖνα
I. IV, 13. ποδῶν δις δυοῖν N. VIII, 48.

δυσάτης. ἀμαγανῶν δυσάτων N. VII, 97.

δυστήρ. οὐτε δυστήρ ἑών O. VI, 19.

δυσέρους φωνάς P. IV, 63.

δυσμενής. δυσμενῶν κράτει P. VIII, 10. δυσμε-
νῶν ἀνδρῶν P. XI, 38.

δυσμῆ. ἐν δυσμαῖσιν ἀγῶν I. III, 83.

δυσπάλει. διακρίνειν δυσπάλει O. VIII, 25. ἐπὶ
χώρῳ αὐτῆς ἔσσαι δυσπάλει γίγνεται P.
IV, 273.

δυσπεσθής. δόλον δυσπεσθῆος P. XI, 18. δυσπε-
σθῆ καμῶν P. XII, 10.

δύστατος. μῶχρον δύστατον P. IV, 268.

δύσφατος. κλέος δύσφατον N. VIII, 37.

δύσφορος. θάμβει δύσφορῶν N. I, 55. δύσφορῶν
αἰωνίων μεμνῶν F. 124.

δύσφων. παραλῆει δύσφρονῶν O. II, 57.

δυνώδεκα, δώδεκα. δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν O. XI,
51. δώδεκα πρότερον ἡμέρας P. IV, 25.

δυνώδεκα ἡρώας N. IV, 28. δυνώδεκα τέκνα
F. 157.

δωδεκύγναμπος. δωδεκύγναμπον τέρμα O. III, 35.

δυνωδεκάδρομος, δωδεκάδρομος. ποδαρχίον δωδε-
καδρόμων P. V, 33. τετρήριππον δυνωδεκα-
δρόμον O. II, 55.

δωδεκάμυρος. τέλος δωδεκάμυρον N. XI, 10.

δωδεκίον. δωδεκίον δρόμον O. VI, 75.

* Δωδανᾶθεν. Δωδανᾶθεν ἀρχόμενοι N. IV, 53.

* Δωδανᾶτε μεγαθύγεις F. 29.

δῶμα. πολυχρῶσιν ἐν δώματι P. IV, 53. ὑπατον
ποτὶ δῶμα Λίος O. I, 42. ὄλβιον ἐς Χρο-
μῆος δῶμα N. IX, 3. Ἴηρας δῶμα ἑποπρε-
πῆς N. X, 2. δῶμα Φερεσφόρας I. VII, 55.

ἄνερθε πρὸ δωματων λαχόντες αἶσαν P. V,
96. ἐν δωματι P. IV, 113. δῶμασιν ἐν χρυ-
σεῖσι P. IX, 58. ὀλβίους ἐν δωμασιν N. X,
71. δῶματ' ἐξελεθῶν P. X, 32.

δωρεῶ. ἐδώρησαν λιλαῖς Ἑρμῶν O. VI, 73. φι-

ἄλλαν δωρήσεται γαμβρῷ O. VII, 3. χθονὸς
αἶσαν συντελέθειν ἔνομον δωρήσεται οἱ P.
IX, 59.

* Δωριεύς. Δωριεύς στρατός F. 4, 3. Δωριεὶ
λαῷ O. XIII, 30. Δωριεὶ κύμῳ P. VIII, 21.

* Δωρίος. Δωρίῳ πεδίλῳ O. III, 5. Δωρίαν
γόμφῳ O. I, 17. Ἰσθμῖον Δωρίαν N. V,
37. Δωρίαν σέλλων I. II, 15. VII, 64.
τεθμοῖσιν Διγμιοῦ Δωρίους P. I, 65. Δωρίαν
κλεῖνδον ὕμνων F. 201.

* Δωρίς. Δωρίδα νῆσον N. III, 3. Δωριδ' ἀποι-
κίαν I. VI, 12.

δῶρον. φίλια δῶρα Κυπρίας O. I, 75. ἀπῆρας
ψαλμῶς τε δῶρα O. V, 3. δῶρα καὶ κράτος
ἐξέφρασαν N. IV, 68. δῶρα πλείστα F. 84, 3.
Κυπρίας δῶρων ποιμένες N. VIII, 7.

δωροφόρος. ἀνδρες δωροφόροι P. V, 86.

Ε.

* Εαρ. φοινικανθήμιον ἦρος ἀκμῇ P. IV, 64. εἶαρ
εἰσοδον F. 45, 14.

ἐαριδρέπτον λοιβάν F. 45, 7.
εἰώ. μιν οὐκ εἴασεν O. VII, 61. εἶα πόλεμον

μάχαν τε πᾶσαν O. IX, 43. εἶαν νομόν Κρή-
τας περιδαίον F. 126, 2.

ἐβδόμη καὶ σὺν δεκάτῃ γενεῇ P. IV, 10.
ἐγγενής. σφλιν ἐγγενές ἔμμεν ἀειδελφείας, ἀγαθοῖ-
σιν N. X, 51.

ἐγγυαλίζω. μὴ νεκίῳν πέταλα δις ἐγγυαλίζετω
ἄμυν I. VII, 43.

ἐγγυάω. ἐγγυάσομαι μὴ μιν ἀφίξασθαι O. X, 16.
ἐγγύς P. IV, 125. εἰὼν ἐγγύς N. VII, 64.

ἐγγίρω. ἔγειρ' ἐπέων σφιν οὐδρον O. IX, 51. ἔ-
γειρε λυραν N. X, 21. αὐτίς ἐγγίρει χροῖος

P. IX, 108. ἐγγυροῦται ἐνύπνια F. 234.

ἐγκαταβαίνω. σπάργανον ἐγκατέβα N. I, 38.
ἐγκαθίζω. ἐπ' (θρόνῳ) ἐγκαθίζων P. IV, 153.

ἐγκύριον. ἐγκυρίτω τίς μιν N. IX, 50.
ἐγκυρῆτι κατέμαρψεν N. III, 35.

ἐγκύρω. ὅς ἂν ἐγκύρωσιν P. I, 100. ἐγκύρωσις
ἐκατοσταετὴ βιοτῇ P. IV, 282.

ἐγκώμιος. ἐγκώμιον τρόπον O. XI, 50. στεφά-
νον ἐγκώμιον τεθμόν O. XIII, 28. ἐγκώμιον

μέλος N. I, 7. ἐγκώμιον μέλεων O. II, 52.
ἐγκώμιον ὕμνων P. X, 53.

ἐγγειβρόμος. κόρη ἐγγειβρόμῳ O. VII, 43.
ἐγγεικεράντος. Ζηρὸς ἐγγεικεράνουν O. XIII, 74.

ἐγγεικεράνουν Ζηρὰ P. IV, 194.
ἐγγειφόροις Αἰδιόπεσι N. III, 58.

ἐγγος. ἀκμῇ ἐγγος ζανότοιο N. VI, 55. πίδα-
σον ἐγγος Οἰνομάου χάλκεον O. I, 76. ὁ δ'

ἔραπε κραταῖον ἔγγος P. VI, 34. τραχέων
ἐγγέων ἀκμῶν P. I, 11. ἐγγέων προοίμιον F.

225. πυλαίουσαν ἄτερ ἐγγέων P. IX, 29. πεί-
ραν Φοινικοστόλων ἐγγέων N. IX, 29.

ἐγγώριος. ἐγγωρίων Μίλων O. V, 11. ἐγγώριοι
βυσσίδες αἰεὶ O. IX, 60.

ἐγώ O. VII, 7. VIII, 54. IX, 23. XI, 105. XIII, 47.

87. P. I, 42. IV, 67. 148. N. I, 33. III,

11. 73. VI, 59. VII, 20. VIII, 38. IX, 9.

XI, 11. I. I, 14. 32. V, 14. VII, 5. F. 49.

F. 115. ἐγών P. III, 77. ἐμοί O. I, 52. 84.

111. VIII, 43. P. II, 66. IV, 230. V, 76.

X, 48. N. IV, 41. X, 79. I. V, 53. μοί O.

II, 91. III, 4. VI, 22. IX, 38. XI, 1. XIII,

11. 94. P. I, 59. III, 110. IV, 117. 119. 163.

247. VIII, 33. 61. N. I, 21. IV, 9. 72. V, 19.

VII, 50. VIII, 35. X, 19. 80. I. 1, 3. III, 19.

IV, 42. 52. V, 18. VI, 37. VII, 12. ἐμέ O.

I, 77. 100. 115. III, 40. VIII, 74. XII, 89.

P. II, 52. IV, 144. IX, 107. F. 126, 3. μέ

O. III, 7. 9. IV, 2. VI, 28. 83. VIII, 55.

P. II, 96. IV, 103. 151. 157. 164. VII, 13.

IX, 93. X, 4. XI, 39. N. IV, 33. 80. V, 1.

VII, 64. 75. I. V, 45. F. 60, 4. F. 82. νῆν

P. IV, 147. ἄμμες P. IV, 144. ἄμυν

P. IV, 155. 167. I. VII, 44. F. 49. F. 171, 2.

ἄμμι I. I, 52. VI, 49. VII, 10. ἄμμε O.

IX, 114. N. VI, 6.

ἔδρον. κάλλιπτον ἔδρον Ἰπποδαμείας O. IX, 11.

ἔδνα διέξαντο P. III, 94.

ἔδος. Αἰκινιδᾶν ἥπυργον ἔδος N. IV, 12. ἀσφα-

λεῖ ἄνι ἔδος μὲνι σφραγὸς N. VI, 3. ἔδος

Ὀλύμπου O. II, 13. ἔδος Ἀρτέμιδος P. II, 7.

ἐνέπιπτον θεράπνας ἔδος I. I, 31. φερσεύε-
σας ἔδος P. XII, 2.

ἔδρα. τὴν νεοκίον ἔδραν O. V, 8. Καφισίον

ὀδόντων λαχοῖσαν καλλίπλων ἔδραν O. XIV, 2.

εἰκνυλον ἔδραν N. IV, 66. χαλκοπέδον θεῶν

ἔδραν I. VI, 44. κέκλρηται σφιν ἔδραι O.

VII, 76. χροσείας ἐν ἔδραις P. III, 94. ἔ-
δραισι θεράπνας P. XI, 63.

ἔδω. δοῖα βροῖν ἔδει σώματα F. 150.

ἔεσσα. κωρναμένα ἔεσσ' ἀμφέπει N. III, 75. πο-
ντίας ὕπελοις' ἔεσσας N. VII, 79. χλωρίδας

ἔεσσας N. VIII, 40.

ἔξω. αὐτίκα ἔξετο I. V, 53. ἐπὶ χώρας ἔσσαι P.

IV, 273.

ἔθειρα. στέφανοι ἀνέθσαν ἔθειραν I. IV, 10.

ἔθελω. ἔθελω ἐπιτέσθαι P. III, 77. ἔθελω γε-
γωνέην P. IX, 1. ἔθελω ἐναρμόζειν I. I, 15.

κατοικῆσαι ἔθελεις N. X, 84. ποιμῖνεν ἐθέ-
λει O. X, 9. οὐκ ἐθέλει φέρειν N. XI, 40.

ἐθέλοντι ἀλεῖσιν O. XII, 9. ἐθέλοντι μένειν

P. I, 62. μάλα ἐθέλοντι ἀμφέπει N. VII, 10.

οἷς ἂν ἐθέλῃ P. V, 65. ἐθέλοι δόμεν O. VIII,

85. ἐθέλοι ναίειν N. VII, 90. ἦθελον Χεί-
ρωνα ζῶειν P. III, 1. ἦθελ ἐν πείδασιν N.

V, 27. ἦθελον πείδασθαι N. VIII, 10. ἀπο-
δρέψαι ἔθελον P. IX, 115. ἐθέλω δισφύε-
σαι O. VII, 20. ἐθέλωσις τιθέμεν P. I, 40.

τὸ λαλαγήσαι ἐθέλον αὐφρον τε θέμεν O.

II, 107. ἐθέλων ἄσιον N. IV, 89. ὕμνη

ἐθέλων ἄκουσας I. V, 40. ἐθέλων ἔμμεν ὀ-
λοχον ἐάν I. VII, 28. μ' ἐθέλοντα. προσέρ-
πει O. VI, 83. ἐθέλοντ' ἐλθεῖν I. VI, 45.

ἐθιλοντες ἀγαγῖν P. X, 5. Κλεοῦς ἐθιλοί-
σας N. III, 79.
ἔθνος, βροτῶν ἔθνος ἀπτόμοσθα P. X, 28. Βοι-
ώτων ἔθνος F. 51. ἔχομεν βροτέον ἔθνος
N. III, 71. Λαμνῶν ἔθνη γυναικῶν P. IV,
252. τὸ ταχυπόμορον ἀνέρον ἔθνος O. I, 66.
κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν O. XI, 101. τὸ ἐλά-
σιππον ἔθνος P. V, 85. κείνου ὁμόπορον
ἔθνος N. V, 43. θνατὸν ἔθνος N. XI, 42.
Μερόπων ἔθνεα I. V, 30.
εἰ. εἰ δ' εἰδεται O. I, 3. εἴτι ἔθνη O. I, 18.
εἰ δὲ ὅη εἰμύσσαν O. I, 54. εἰ δ' ἔλπειται
O. I, 64. εἰ φέρεται F. 74, 8. εἴ τι τέλλε-
ται O. I, 75. εἰ δὲ μὴ λῆποι O. I, 108. εἰ
δ' ἔχει O. II, 62. εἰ δ' ἀριστεῖται O. III, 44.
εἴ τι ποταθῇ O. VI, 11. εἰ δ' ἐδώρσαν O.
VI, 77. γυναιεῖσι φερόμενον O. VI, 90. ὡς
εἰ τις δωροῦσθαι O. VII, 1. εἰ δ' ἀνδρομα-
ρον O. VIII, 54. εἰ νέμομαι O. IX, 28. εἰ δὲ
τις πρόσσοι O. X, 4. εἰ μὴ ἄμερος O. XII,
17. εἰ δ' ἔρποι O. XIII, 101. εἰ σφοδρῶς, εἰ
καλῶς, εἰ τις ἀγλαὸς O. XIV, 7. εἰ γὰρ
εὐθύνοι P. I, 46. εἴ τι παραδύνουσι P. I,
87. εἰ δὲ τις λέγει P. II, 58. εἰ φθέγγαιο
P. I, 81. εἰ χρεῶν P. III, 2. εἰ δ' ἔναιε
P. III, 63. εἰ κατέβην P. III, 73. εἰ δ'
ἐπίστα P. III, 80. τύραννον δέσμεται εἴ τι
ἀνθρώπων P. III, 86. εἰ δ' ὀρέσται P. III,
110. εἰ δὲ τις ἔχει P. III, 103. εἰ γὰρ βάλε
P. IV, 43. εἰ τις πέλει P. IV, 145. εἰ με-
τάλλων τι P. IV, 164. εἰ γὰρ τις ἐξερεῖ-
ται κεν P. IV, 263. εἰ ποτ' ἐξίκαται P. IV,
266. εἰ δὲ τις κακῶς προστύχη F. 171, 4.
εἰ μὴ γένηται P. IV, 274. εἴ τις φέροι P.
VIII, 14. εἰ γὰρ τις πέπεται P. VIII, 76.
εἰ δὲ χρή P. IX, 52. εἰ φίλος, εἰ ἀντίετος P.
IX, 96. εἰ συνετίθεν N. XI, 41. εἰ τις ἀπέ-
φυγεν P. XI, 55. εἰ δὲ τις ἄλβος P. XII, 23.
εἰ δ' ἐπέβα N. III, 18. εἰ δ' ἐθάλπειτο N.
IV, 13. εἰ δὲ κέλευς N. IV, 79. εἰ δ' ἔκεις
N. V, 50. εἰ δὲ τις ἐνέβλυεν N. VII, 11.
εἰ εὐροῖται N. VII, 15. εἰ γὰρ ἦν N. VII, 24.
εἰ ἔρχομαι N. VII, 69. εἰ ἦν N. VII, 74.
εἰ ἀνδρομαρον N. VII, 75. εἰ δὲ γένεται N.
VII, 86. εἰ δ' ἂν ἔχοι N. VII, 89. εἰ γὰρ
διαπλέκοις N. VII, 98. εἰ δὲ διδοῖκαται N.
V, 19. εἰ δυνατόν N. IX, 23. εἰ γὰρ ἄρη-
ται N. IX, 46. εἰ μὲν ἐθέλεις N. X, 83. εἰ
δὲ μέγανται N. V, 85. εἰ δὲ τις παραμύσσειται
N. XI, 13. εἰ δὲ κατέκτανται I. I, 41. εἰ δὲ
τις νέμει I. I, 67. εἴ τις ἄγοι I. II, 34. εἰ
τις κατέγει I. III, 1. εἴ τις εἴρη I. III, 59.
εἴ τις ἀκούσθαι I. IV, 15. εἰ ἐρέκοιτο I. IV,
17. εἰ δὲ πέτραιται I. IV, 24. εἰ γὰρ τις
πρόσσει I. V, 9. εἴποτ' ἀκούσας I. V, 39.
εἴ τις πεπταίνει I. VI, 43. εἴπερ v. infra.
εἰδομαι. οἱ ὄντιν εἰδομένῳ N. X, 15. θεῶν ἀνέρι
εἰδομένῳ P. IV, 21.

εἶδος. εἶδος πρέπον P. II, 38. θαπτόν εἶδος ἔ-
πλετο P. IX, 112. ἔργον οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγ-
χον O. VIII, 19. αἰσχρῖνοι οἱ ἑαπτόν εἶδος
P. IV, 264.

εἶδω, video. εἶδον κρατέον O. XI, 104. εἶδον
παισόμενον P. II, 54. ἐπεὶ πάμπαντων εἶ-
δον φεγγος P. IV, 111. εἶδε λῆμα καὶ δού-
ραμιν νιού N. I, 56. εἶδον ἱδραν N. IV, 66.
ἐν Κρίσῳ εἶδε νῦν I. II, 13. νικάσαντά σ'
εἶδον P. IV, 101. ἰδε χθόνα O. III, 33. ἰδεν
ἔκισαν O. XI, 37. ἰδεν ἡμένους N. X, 61.
ἰδον ἐν ἱδρᾷ βασιλῆας P. III, 94. καπνω-
θείσαν ἰδον P. V, 84. ἰδῃ τυχόντα P. X, 26.
ἰδετέ με F. 45, 8. εὐτ' ἂν ἰδῶ παῖδων ἐς
ἦβαν F. 88. ep. 2. ὀλβίος ὄστις ἰδὼν ἔκταν
F. 102, 1. σωκῶν ἔνοπιαν εἶδον F. 150, 4.
ἦν ἰδόντα διακρίναι χρόνος F. 150, 5. τὰ
αὐτὸς τις ἰδῇ N. IV, 91. οὐτ' ἀκούσαι οὐτ'
ἰδεῖν O. VI, 53. μύσους' ἦ ὡς ἰδμεν O.
XIII, 109. οἶκον ἰδεῖν P. IV, 294. τὸ ἀνγ-
γενῆς ἰδεῖν N. VI, 8. ἦν ἰδμεν ἀλάθειαν N.
VII, 25. ἰδεῖν νῦν N. VIII, 8. ἐκπύγλος ἰδεῖν
I. VI, 22. εὐφρανθῇ ἰδὼν νιόν O. IX, 66.
ἔβρον ἰδὼν P. I, 72. γόνον ἰδὼν P. IV, 123.
ἰδὼν παρμένοντα P. VIII, 41. ἰδοῖσα δὲ O.
II, 45. ἰδοῖσα βιζάντια O. XIV, 16. ἰδοῖσα
νιόν O. XIV, 22. τέρας ἰδεῖσθαι P. I, 26.
ὄνοτος ἰδεῖσθαι I. III, 68.

εἶδω, scio. εὐ οἶδ' ὅτι N. IV, 43. μανθάνων
οἰσθῶ προτέρων P. III, 80. ὅς πάντων τέ-
λος οἰσθῶ P. IX, 46. οἰδεν τὸ μέλλον O. II,
62. οἰδεν βίον τελευτάν F. 102, 2. φροντίς
ἐφαμερίων οὐκ ἰδυῖα F. 175. οὐκ ἂν εἰδῆην
λέγειν O. XIII, 44. ὁ πολλὸν εἰδὼς φησὶ
II, 94. τὸ διδάσκειν εἰδοῖσι φάτερον O. VIII,
60. εἰδοῖσι τοι ἐρίω P. IV, 142. οὐκ εἰδύ-
τες οἷαν ἐγγαγε N. VI, 6.

εἰδωλον ζῶον αἰῶνος λείπεται F. 96, 3.
εἰκοσι. εἰκοσι ἐναντιοῖς P. IV, 104. πεμπτον ἐπὶ
εἰκοσι εὐχος N. VI, 60.

εἰκω. τὰ Ὀλυμπία εἰκοεν ἤδη κλέχθαι O. XIII,
98. ῥέζονταί τι καὶ παθῶν εἰκοεν N. IV, 32.
οὐ γὰρ εἰκοδὸς καθῆσθαι F. 49. ταῦτα ὁκό-
τε κρήνην εἰκοεν F. 171, 5. ἀμμι δ' εἰκοε
κελευσθαι I. I, 52. τόλμα εἰκὼς (cor. εἰ-
κων) θυμὸν λεόντων I. III, 63. ἔστιν ἀνδρὶ
φάμεν εἰκοδὸς O. I, 35. ἔστιν εἰκοδὸς Ῥώοντα
νέσθαι N. II, 10. εἰκοδὸς χρόνον ἄλικας
O. IV, 29. εἰκοδὸς μάχων P. II, 29. εἰ-
κοδὸς καυὸν δάβον N. VII, 58. κόρητον τὸν
εἰκοῖτα I. IV, 26. εἰκοῖτα τελευτῶν τυχεῖν
P. I, 34. τὰ εἰκοῖτα πᾶρ δαυμόνων μαστεν-
εἰμεν θναταῖς φρανῖν P. III, 59. ἔρδων εἰ-
κοῖτι μορφή N. III, 18.

εἰκω, cedo. εἰκον I. I, 6. τόλμα εἰκων θυμὸν
λεόντων I. III, 63. cf. Explicat.
εἰλαπνύζων. εἰλαπνύζωνιν εὐφρόνους P. X, 40.

ἔμ. ἄλβιος δεῖς εἶον ὑπὸ χροῖα F. 102 δόμον ἴθι O. XIV, 21. ἴτω χροῖος P. VIII, 34. ἔτε πάρ Μελίαν P. XI, 3. ἰόντων ἐς ἄντρον εὐθύς ἀγγελίας I. VII, 41. ὄρσο δεῦρο ἴμεν O. VI, 63. Οὐλύμπιόνδ' ἰών O. III, 38. μετὰ στεφανον ἰών O. IV, 25. ὄγχετ' ἰών O. VI, 38. ἰών πόρσω O. XI, 57. εὐθύς ἰών P. IV, 83. δνείρος ἰών P. IV, 163. νανοῖν οὔτε πειδός ἰών P. X, 29. ὀρθάν κίλευθον ἰών P. XI, 39. ἀμφοτέρως ἰών χειρός N. VII, 94. παρὰ προ-
θρον ἰών I. VII, 3. ἰόντι γὰς παρ' ὀμφα-
λόν P. VIII, 62.

ἐνάλιος v. ἐνάλιος.

ἐνκεν v. ἐνεκεν.

εἰπεῖν. τῷ μὲν εἶπε O. I, 75. εἶπεν τοιούτων ἔ-
πος O. VI, 16. τῷ μὲν ναῶν πλόον εἶπε O.
VII, 33. εἶπεν αὐτοῖς ὄραν O. VII, 62. οὔ-
τως εἶπε ναῦταις P. IV, 11. εἶπεν καὶ τότε
P. IV, 86. ὁδ' εἶπε P. VIII, 45. εἶπε δ'
ἐν μέσσοις ἀπάγεισθαι P. IX, 123. εἶπεν φαι-
ρησίας I. V, 49. ἀπιστον ἔπειτα N. IX, 33.
ἔπειν Τρηνυλῆα O. IV, 25. τότ' ἔπειν P.
III, 40. ὡς ἄρ' ἔπειν P. IV, 156. ἔπειν
οὔδε P. IV, 229. ἔπειν θέμις ἐν μέσσοισι
I. VII, 31. ὄφρ' εἶπης, οὔτε ἐστεφάνωσε O.
XIV, 22. εἴ τις εὖ εἶπῃ τι I. III, 59. δελ-
φίνι κεν ἔσον εἴποιμι N. VI, 68. κίονα ἔργα
εἶποι O. VIII, 62. εἶπον μεμνᾶσθαι O. VI,
92. εἶπε γέναν P. IV, 100. γαστριμαργόν
τιν' εἶπεν O. I, 52. τόσα εἶπεν O. XIII, 68.
αἰδέομαι μίγα εἰπεῖν N. V, 14. θρασυ μοι
τοῦ' εἰπεῖν N. VII, 59. οὐκ ἔχω εἰπεῖν N.
VII, 56. εἰπεῖν ἀτρέκειαν F. 232, 4. ἔπος
κείνοιν εἰπών P. IV, 195. ὡς ἄρ' εἶπον
P. IX, 68. I. V, 52. μίγα εἰπών N. VI, 28.
ἔπος εἰπόντα I. I, 46. ὡς ἄρα σάφα εἴπαις
O. VIII, 46. εἰρήσεται v. seorsim.

εἴπερ. εἴπερ φίλεις P. I, 90. εἴπερ δίδωκε N. II, 7.
εἰράνα. * Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα ταμίαι
πλούτου O. XIII, 7. ἐν εἰράνῃ N. I, 69.
πολλὰν καὶ ἀσύχρον βουδὸν εἰράναν παρήχοισα
P. IX, 23.

εἶργω. εἶργει ἕτερον ἕτερα N. VII, 6.
εἰρεσία. εἰρεσία ὑπεχώρησεν ἄκορος P. IV, 202.
εἰρηστέται ἐν βραχίσιτοις I. V, 56.

εἶρω. εἶρην στεφάνους ἐλαφρόν N. VII, 77.

εἶς. ὦν εἷς O. VII, 73. εἷς δέ O. VIII, 40. μία
μελέτα O. IX, 114. βότεις P. IV, 142.
νίκα μία Ὀλυμπιάς P. VII, 14. μίψ ματρός
N. VI, 1. μίψ μοῖρας χρόνου O. VII, 94.
ἀμείρα μίψ I. III, 34. μίαν ἀμείραν O. IX,
91. Νηρεῖδων μίαν N. IV, 65. ἔν γένος N.
VI, 1. ἐνός σπέρματος P. III, 36. πατρός
ἐνός P. X, 2. ἀλλῷ ἀμφ' ἐνί O. XIII, 36.
ἐνὶ τρόπῳ N. VII, 14. τυγχείν ἔνα πᾶσαν εὐ-
δαιμονίαν N. VII, 55. ἔν παρ' ἐσλόν P. III, 81.
εἷς O. XI, 39. 96. P. III, 10. X, 63. N. V, 11.
VII, 37. ἐς O. I, 10. 33. 75. 78. II, 38.

54. 93. III, 26. 36. V, 14. 22. VI, 13. 44.
63. 73. VII, 34. 33. 67. VIII, 47. X, 10.
XI, 12. P. I, 24. 28. 34. 35. III, 34. 25. 99.
185. IV, 44. 76. 188. 207. 211. V, 67. VI,
12. 59. IX, 57. X, 30. 46. XI, 4. N. I, 35.
43. IV, 68. VI, 54. VII, 43. 62. VIII, 21.
IX, 2. 3. 4. 18. 21. X, 14. XI, 3. I. II, 2.
34. IV, 24. V, 26. 27. 59. VI, 11. 41. 45.
VII, 21. 41. F. 73, 3. F. 87, 11. F. 88, 2.
ερ. F. 98, 2. 5. F. 171, 3.

εἰσάλλομαι. πύργον ἐσάλλομενοι I. VIII, 38.

εἰσδεχόμεαι. αὐτὸν με πρώσιστα ἐσδεξαί F. 185.

εἰσιδῶ. νῆον εἰσιδεται θανόντα I. VII, 36.

εἰσέρχομαι. αὐλὴν ἐσέρχεν N. X, 16. δώματ' ἐσελ-
θών P. X, 32. ἐσελθόντα P. IV, 120.

εἰσόδος. ἐς ἐπίπλαν ἔσοδον P. VI, 50. καλὼν ἔσο-
δοι P. V, 116.

εἰσοράω. ἐσορᾶν καλός O. VIII, 19.

εἰσορούω. ἐσορούσε Θ. VIII, 40.

εἰσοπτρον. ἔργους καλοῖς ἔσοπτρον N. VII, 14.

εἴσω. εἴσω κατέστην P. IV, 135.

εἰ O. II, 99. VI, 101. VII, 23. VIII, 59. IX, 73.
X, 10. XII, 20. XIII, 28. 58. P. I, 22. 41.
II, 46. III, 43. 56. 96. 103. IV, 38. 121. 126.
161. 162. 174. 197. 202. VI, 33. VII, 14. 47.
54. IX, 5. 30. 38. X, 20. XI, 13. XII, 5. 18.
20. 29. N. I, 48. II, 3. IV, 60. V, 7. VI, 1.
VII, 67. IX, 44. 53. X, 44. XI, 37. 43. XII,
19. I. III, 5. 40. VI, 39. VII, 5. ἔς O. II,
42. IV, 23. VI, 25. 48. 71. 74. VII, 20. 32.
69. 91. VIII, 30. VIII, 59. 64. IX, 15. 82.
XI, 90. XIII, 64. IX, 15. 82. XI, 90. XIII, 64.
P. II, 19. III, 36. 113. IV, 14. 26. 66. 72.
91. 132. 155. 176. V, 52. VIII, 94. IX, 14.
X, 2. N. II, 19. V, 34. VI, 12. XI, 30. I. I,
11. 37. V, 42. VI, 10. F. 96, 4. F. 98, 4.
F. 106. F. 142.

εἰσέρχος Ἀπόλλων P. IX, 29.

ἐκαθεν ἐπελθών O. XI, 7.

ἐκαλος. ἐκαλος μίχθη O. IX, 62. ἐκαλος ἔπειμι
γῆρας I. VI, 41.

ἐκάς. ἐκάς ἐόν P. II, 54. Χαρίτων ἐκάς P.
VIII, 22.

ἐκαστος P. X, 61. τῆς ἐκαστος N. IV, 92. ἐκα-
στος διαφύρομεν N. VII, 54. ὡς ἐκάστα παρ-
θηνικά πόσιν ἢ νῆον εἴχοντο P. IX, 102.
χρῆμ' ἐκαστον O. VI, 74. IX, 212. ἐκαστον
ἐν πρώτῳ F. 75. 1. ἐν ἐκίστῳ O. XIII, 45.
ἐκίστῳ ἔργματι I. I, 26. ἀμφ' ἐκαστον P.
VIII, 72. ἐκαστον οἶον ἔχομεν N. III, 70.
ἔργον ἐκαστον N. VIII, 4. σφέτερα κείται
ἐκίστοις F. 152.

ἐκαταβόλος. ἐκαταβόλε P. VIII, 64. τόξων Μοι-
σῶν ἐκαταβόλων O. IX, 5.

ἐκάτερος. ἐσθλὸν ἐκάτερος I. VII, 28.

ἐκατέρωθι. ἐκατέρωθι μέναντες O. II, 76.

ἐκατι. Χαρίτων ἐκατι O. IV, 10. σεῦ O. XIV, 19.

Κάστωρος P. V, 9. στεφάνων P. X, 58. Αἰ-

γίνας N. IV, 22. Μισοσύναν N. VII, 15.
 ποδῶν N. VIII, 47. θῶν I. III, 9. σέο I.
 IV, 2. Διός I. IV, 32. ἑκατι (ῥῆρας) δια-
 χρείς F. 88, 4. antistr. κλῆς ἑκατι F. 275.
 ἑκατογκεφάλα Τυφῶος O. IV, 8.
 ἑκατόκρανος. Τυφῶς ἑκατόκρανος P. VIII, 16.
 ἑκατόμβη. κλεινὸς ὄνων ἑκατόμβας P. X, 33.
 ἑκατόν. ἑκατόν ἐτέων O. II, 102. πάντα θύειν
 ἑκατόν F. 154.
 ἑκατόμπεδοι κίλευθοι I. VI, 21.
 ἑκατονταεῖ βιοτῆ P. IV, 282.
 ἑκατοντακάρανος. Τυφῶς ἑκατοντακάρανος P. I,
 16. ἑκατοντακάρανον Τυφῶνα F. 93, 4.
 ἑκατοντόγγυος ἀνδρίας F. 110.
 ἐκβῆλλω. ἔπος ἐκβαλεῖν κρατιῶν ἐν ἀγαθοῖς P.
 II, 31.
 ἔκγονος. Παμφύλου καὶ Ἑρακλείδαν ἔκγονοι P.
 I, 63. σέθεν ἔκγονοι I. VI, 15. τῶν Διός
 τ' ἐκγόνων N. VII, 50. ἀλκίας Ἑρακλῆος
 ἐκγόνους Αἰγίμου τε P. V, 72.
 ἐκδιδάσκω. λυγρὸς τ' ἐπαισιδίας ἐκδιδάσκειν λισ-
 σιδαν P. IV, 217.
 ἐκδίδωμι. Δι τοῦτ' ἐκδίδωμεν πράσσειν O. XIII,
 102. θυμὸν ἐκδίδωμι πρὸς ἥϊαν P. IV, 295.
 ἐκείνος v. κείνος.
 ἐκκαίδεκα N. XI, 19.
 ἐκκαίλω. γείτων' ἐκκαίλεται N. I, 60.
 ἐκκνέλλω. ὅστις δὴ τρόπος ἐκκνέλλωσιν ἐν F. 2.
 ἐκκλείπω. οὐδὲ ποτ' ἐκκλείψει γενεῖν O. VI, 51.
 ἐκμισθάνω. γενεὰν Κλεονίκου ἐκμισθῶν I. IV, 63.
 ἐκνέω. κοίφωσιν ἐκνέωσι ποσὶν O. XIII, 109.
 ἐκνόμιος. ἐκνόμιον λῆμα καὶ δύνανται N. I, 56.
 ἐκπαγλός. ἔκπαγλος ἀνήρ P. IV, 79. σθένει ἔκ-
 παγλός I. VI, 22. ἐκπαγλὸν Ἀλκωνῆ N. IV,
 27. ἐν πόνοις ἔκπαγλον I. V, 51.
 ἐκπέμπω. ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθέ-
 νος N. VII, 72.
 ἐκποτέω. ἐξεποτέω ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 236.
 ἐκπρεπής. Ὀλυμπίας (ρίκα) P. VII, 14.
 ἐκτανύω. ἐνθα νῦν (δέρμα) ἐκτανύσαν P. IV, 242.
 ἐκτέμνω. ἵνας ἐκταμῶν δορὶ I. VII, 53.
 ἐκτελέω. εἰκοσι ἐκτελέσας ἐνιαυτοῦς P. IV, 104.
 ἐκτελευτάω. ἐκτελευτάσκει πολλῶν ματρόπολιν γε-
 νέσθαι Θέραν P. IV, 19. ἐξετελεύτασεν γιν
 δαίμων P. XII, 29. Ἰάσονος εὐδοῖον πλοῦν
 ἐκτελευτάσας F. 158, 4.
 ἔκτος. ἔκτος στέφανος O. VIII, 76. ἐν ἔκτῳ (ἁ-
 μέρῳ) P. IV, 132.
 ἐκτός. καμάρων ἐκτός ἐόντα O. VI, 104. ἐκτός
 ἔχειν πόδα P. IV, 289.
 * ἔκτορ. Ἐκτορ Ἀλάντος ἄκουσεν N. II, 14.
 λγεται Ἐκτορ κλέος ἠνθῆσαι N. IX, 39. ὅς
 Ἐκτορ ἔσφαλε, Τροίας κίονα O. II, 89. τί-
 νες Ἐκτορα πέτρων I. IV, 43. αἰνέων Ἐκτο-
 ρα I. VI, 32. ἐπείθηναι Ἐκτορα I. VII, 55.
 ἐκφαίνω. πόθεν ἐξέφανε Χάριτες O. XIII, 18.
 δόρα καὶ κράτος ἐξέφανε ἐς γένος αὐτῷ N.
 VI, 68.

ἐκφέρω. τὸ μόριμον ἔκφέρειν N. IV, 61.
 ἐκφύγω. κυρτὸν ἐκφύγειν πετρῶν P. IV, 209.
 θάνατον οὐκ ἐκφύγειν O. XI, 44.
 ἐκχράω. ἅτε οἱ πατέρον ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγα-
 θῶν ἔχραον O. VII, 02.
 ἐκών. ἀέκοντ' ἐκόν O. XI, 30. ἐκὼν ἔβαν O.
 XIII, 92. ἐκὼν ἀδρῆσαν χάριν P. II, 69.
 ἐκὼν τέλεον P. IV, 165. ἐκὼν θυμῷ γελα-
 νεῖ ἔντινεν P. IV, 181. ἐκὼν ἐπαινήσας τῷ
 παρῶντι F. 173, 3. οὕτως ἐκὼν κακὸν εὐ-
 ρετο F. 248. ἐκόντος ἐκ δόμων P. VIII, 14.
 ἐκόντι νόω P. V, 43. VIII, 70. ἐκόντι νότῳ
 N. VI, 59. ἤθελον πεῖθεσθ' ἐκόντες N.
 VIII, 10.
 ελαία. γλαυκόχροα κόσμον ελαίας O. III, 13.
 σκάπτῳ σκληρὰς ελαίας O. VII, 29. κόσμον
 χρυσῆς ελαίας O. X, 13. καρπὸς ελαίας N.
 X, 35. ελαίς στεφανώδεις Μισοῖδι O. IV,
 12. Ὀλυμπιάδων φύλλος ελαῖν χρυσῆς
 μυθῆντα N. I, 17.
 ελαιηρός. κηρὸς ὡς ελαιηρὰν μελισσὴν τίκομαι F.
 88. 1. ep.
 ελαιον. οὐν ελαίῳ φαρμακώσας ἀντίτομα P.
 IV, 221.
 ελαιος ἄργιος F. 21.
 ελαιόω. ελαιούντο F. 274.
 ελασίβροντα παῖ' ῥέας F. 108.
 ελασίβροντα ἔθνος P. V, 85.
 ελάτα. χλωραῖς ελάταις τυπείς F. 148.
 ελάτειραν σοῶν ἔπιπον F. 59.
 ελατήρ ὑπέρτατε βροντῆς O. IV, 4.
 ελαύνω. ἄλλοτ' ἄλλοιους οὐρὸς ἀνθρώπων ελαύνει
 I. III, 24. αὐλακὸς ἤλαυνε P. IV, 228. ἔ-
 λαύνων ἴκτο O. VI, 48. ἐξ Ἰστῶν ἐλαύνων
 O. VIII, 47. στρατὸν ἐλαύνων O. XI, 69.
 περὶ δρόμον ἐλαυνόντες O. VI, 76. ἐλαύ-
 νειν αὐ καύτερον F. 74, 5.
 ελαφος. χρυσόκερον ελαφον θῆλειαν O. III, 30.
 κτείνωτ' ελαφούς ἀνευ κυκῶν ἐρκίων τε N.
 III, 49.
 ελαφρός. γοάτων ελαφρὸν δρομὴν N. V, 20. εἰ-
 ρην σιγῆς ελαφρὸν N. VII, 77. ελα-
 φρὸν κυνάρισσον F. 126, 1.
 ελαφρός. φέρειν ελαφρὸς P. II, 93.
 ελαφροπτόν. δελφινὸν ελαφροπτόν P. IV, 17.
 ελαῖω. ελαῖ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν N.
 III, 71. ἀκοντὶ φράστω ελαῖς σκοπὸν O.
 XI, 74. ἀνδρας δαίμων ἀπ' Οἰωνῶς ἔλασεν
 N. V, 16. ἔλασεν ἀπαιχτόντα μαχαίρῳ N.
 VII, 42. ἤλασε Λυγρεῖς ἐν πλευραῖσι χαλκόν
 N. X, 70. βούς ἀναιτήτης ἤλασεν F. 151, 8.
 ελα νῦν μοι πεδόνθην I. IV, 42. ἔλασας v.
 seorsim.
 ελδομαι. εἰ γάρνεν ἔλδαι O. I, 4.
 ἐλεγχος. διάπειρα βροτῶν ἐλεγχος O. IV, 20. δό-
 μεν ἐς ἐλεγχον N. VIII, 22. οὐκ ἐλεγχέσσω
 ἔμμεν N. III, 15.
 ἐλέγχω. ἤλεχ' ἄν στρατιὰν ὠκίτατι P. XI, 49.

- * Ἐλεῖθνια. πῶν τελέσσαι ματροπόλιν σὺν Ἐλεθνιαίᾳ P. III, 9. Ἐλεῖθνια, παῖ Ἥρας N. VII, 1.
 ἐλεῖθω. φόρυγγ' ἐλεῖθων O. IX, 14. ἀστεροπᾶν ἐλεῖθαις N. IX, 19. ἐλεῖθόμενα (φόρυγγ') P. I, 4.
 ἐλεῖθων. * Ἐλεῖθων Ποσειδῶν P. VI, 50. τετραορίας ἐλεῖθονος P. II, 4.
 * Ἐλένα. Τυνδαρίδαις ἀδὲν καλλιποκάμῳ θ' Ἐλένα O. III, 1. σὺν Ἐλένᾳ μόλον P. V, 93. ἀμφ' Ἐλένα P. XI, 33. Ἐλένας κομίζοντες O. XIII, 57. Ἐλέναν ἐλυστο I. VII, 52.
 * Ἐλενος. ἀνεγνῶς Ἐλένοιο N. III, 60.
 ἐλευθερία. θεοδωμάτων σὺν ἐλευθερίᾳ P. I, 61. σὺν ἐλευθερίᾳ I. VII, 15. ἐλευθερίας κρηπὶδ' ἐβάλοντο F. 196.
 * Ἐλευθέριος. Ζηρὸς Ἐλευθερίου O. XII, 1. ἐλευθερος. ἐλευθέρω στόλῳ P. VIII, 103. ἐλευθερά φρενί P. II, 57.
 * Ἐλευθιά. Χρυσόκομης προῖμῃν Ἐλευθῶ συμπαρίστασεν O. VI, 42.
 * Ἐλευσίος. εἰναλία Ἐλευσίος O. IX, 106. ἃ Ἐλευσίος O. XIII, 106. Δάματρος ἄλκος, Ἐλευσίνα I. I, 57.
 ἐλέφας. ἐλέφαντι κεκαδμένον O. I, 27. λευκὸν ἐλέφανθ' ὄρεα N. VII, 78.
 ἐλικήματι καὶ Σεμέλαν F. 45, 18.
 ἐλικοβλέφαρος. ἐλικοβλεφάρων Ἀλφας P. IV, 172. ἐλικοβλεφάρων Ἀφροδίτας F. 93, 1. antistr.
 * Ἐλικωνιάς. τιμᾶς Ἐλικωνιάδων I. II, 24.
 * Ἐλικωνίος. Ἐλικωνίαι παρθένου I. VII, 57. ἐλικώπας. ἐλικώπιδος Ἀφροδίτας P. VI, 1.
 ἐλνῶν. οὐκ ἐλνῶσοντας αὐτοὺς (ἕμους) ἐργασάμεν I. II, 46. ἐλνῶσοντα ἐργάζεσθαι ἀγῶματα N. V, 1.
 ἐλίσσω. ἐλίσσων βίον πόρον I. VII, 15. πᾶρ ποδὶ ναὸς ἐλίσσόμενον (κῆμα) N. VI, 57. ψάφον ἐλίσσουμένην O. XI, 9. ὧραι ὑπ' αὐδῆς ἐλίσσόμεναι O. IV, 2. cf. ἐλίσσω.
 ἔλκος. τρώων ἔλκος P. IV, 271. ἔλκει τειρόμενον P. I, 52. ἔλκος ἔμπαξεν καρδίᾳ P. II, 91. ἔλκτα ἔμβαλε F. 77, 1. ἐλκῶν αὐτοφύτων P. III, 48. ἀνόμοια ἔλκτα ῥῆξαν N. VIII, 29.
 ἐλκῶν. ἀρόπουσιν ἐλκῶσαι ἔπεισι N. VII, 103.
 ἔλκω. ἀπάλαυτος ἐν λόγῳ ἔλκω N. IV, 94. χειρὸς ἔλκω ὀπίσσω N. XI, 32. ἔγγι ἔλκομαι ἥτορ N. IV, 35. σιδήμας τινος ἐλκόμενος P. II, 90.
 * Ἐλλά. ὑπὲρ Ἑλλάς πόρον F. 197.
 * Ἐλλαν. Ἑλλανα στρατὸν N. X, 25. οὐτὶς Ἑλλάνων P. I, 49. παῖδισσιν Ἑλλάνων I. III, 54. F. 83. τοῖς Ἑλλανσι F. 196. καθ' Ἑλλαντας O. I, 116. O. VI, 71.
 * Ἑλλάνιος. πατέρος Ἑλλανίου N. V, 10.
 * Ἑλλανίς. Ἑλλανίδα στρατὸν P. XI, 50.
 * Ἑλλανδοίκας. ἀρετῆς Ἑλλανδοίκας ἀμφὶ κόμμασι βύλλῃ κόσμον ἐλαίης O. III, 12.

- * Ἑλλῆς. ποθεῖν᾽ Ἑλλᾶς P. IV, 218. ἡγεῖσθ' Ἑλλάδος ἀπάσας N. VI, 27. Ἑλλάδος ἐρεῖσι, Ἀθάνα F. 46. Ἑλλάδι P. VII, 8. τῶν ἐν Ἑλλάδι τέτρωνον P. X, 19. Ἑλλάδι μάχων I. VII, 11. Ἑλλάδ' ἐξέλκων δουλίᾳς P. I, 75. πᾶσαν καθ' Ἑλλάδα O. XIII, 109. ἀν' Ἑλλάδα P. II, 60. Ἑλλάδα νικάσαντα P. XII, 6.
 * Ἑλλοί F. 31.
 * Ἑλέρος. βαθυκρήμνοισιν ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλέρου N. IX, 40.
 * Ἑλλώτια O. XIII, 39.
 ἐλπίς. ἐλπίς γλυκεῖα γηροτρόφος F. 233. μεγάλῃς ἐξ ἐλπίδος P. VIII, 94. δέδεται ἀναιδεῖ ἐλπίδι γῆτα N. XI, 46. παρὰ ἐλπίδα O. XIII, 80. ἐλπίδ' ἔχω P. III, 111. χρὴ ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν I. VII, 15. ψεύδη τῆμονες καλῶνδον' ἐλπίδες O. XII, 6. ἐλπίδες ἐγγυροτόων ἐνύπνια F. 234. κοινὰ ἔχοντες ἐλπίδες ἀνδρῶν N. I, 32. ἐλπίδες ὀκνηρότεροι γονέων N. XI, 22. φθονερεὶ φρεσὶς ἀμφικρέμανται ἐλπίδες I. II, 43. κενεῖαν ἐλπίδων χαῖνον τέλος N. VIII, 45. δαπάναι ἐλπίδων I. IV, 65. ἀκράντοις ἐλπίων μεταμῶναι φρενῶν P. III, 23. ἐσχάτας ἐλπίαν I. VI, 36. ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσιν τέκμαρ P. II, 49. ἀπὸ κόρου ἀμβλύνει ταχέως ἐλπίδας P. I, 83. ἀδείας ἐνέπτων ἐλπίδας P. IV, 201.
 ἔλπομαι. ἔλπομαι κλεῖξιν O. I, 109. νῦν ἔλπομαι μὲν O. XIII, 100. ἔλπομαι μὴ βαλεῖν P. I, 43. ἔλπομαι θύσμεν P. X, 55. ἔλπομαι τυχεῖν N. VI, 27. ἔλπομαι πλείονα λόγον γενέσθαι N. VII, 20. τί δ' ἔλπει σοφίαν ἔμμεναι F. 33. εἰ τις ἔλπειται λαθῆμεν O. I, 64. ἔλπειται φάσθαι N. IV, 92. ἥλπει' οὐκέτι πράξασθαι πόνον P. IV, 243.
 ἔλπας ὅλον τε στρεπτόν λεῖδαν τε πᾶσαν O. XI, 45. ἐμβαίνο. μεγαλονοτίας ἐμβαίνομεν N. XI, 44. ἐμβέβαιον ἔχουσιν πατρός P. X, 12.
 ἐμβάλλω. Λαντοὺς προίμας ἐμβαλεῖν O. IX, 79. αἰτίαν ῥοατοῖ Μοῖσάν ἐνέβαλεν N. VII, 12. πέτρον ἐμβαλον στέργω N. X, 68. ἐμβαλεῖν κόπασιν P. IV, 201. ἐμβαλλων φῶς κέντρον P. IV, 235. ἐν — βάλλω vide v. βάλλω.
 ἐμβασιλεύω. Μολοσσὶα ἐμβασιλευεν N. VII, 38.
 ἐμβολος. Ἀσίης ἐμβόλῃ πέλας O. VII, 19. ἐμβόλον κρημασάν ἀγκύρας ὑπερθεν P. IV, 191.
 ἐμίσγω v. μίγνυμι.
 Ἐμμενίδα. Ἐμμενίδας Θήρωι τ' ἐλθεῖν κῆδος O. III, 40. ὀλβίοισιν Ἐμμενίδας P. VI, 5.
 ἐμός. ματρομῶταρ ἐμά O. VI, 84. ἐμὶ ὄρεα F. 266. πατρός ἐμού P. IV, 106. ἐμόν κέαρ N. VII, 102. I. IV, 21. τὸ μὲν ἐμόν, ὁπᾶσαι γέρας I. VII, 38. στρατιάς ἐμός O. VI, 16. ἐμὰ μαχαρᾷ P. VIII, 35. ἐμῶν σπένδουσιν F. 221. ἐμόν πλόνον N. III, 26. ἔειπον ἐμόν I. II, 48. ἐμόν πρόθυρον P. III, 78.

- ἐμὸν κλέος P. V, 72. ἐμὴν μαχανάν P. III, 109. ὅπ' ἐμὴν P. X, 56. ἐμὴν χάριν P. X, 64. ἐμὴν γλώσσαν N. IV, 85. ἐμὴν δόξαν N. XI, 24. ἐμὴν ἀράν I. V, 39. ἐμῶν ἔμνων O. VI, 105. πτεῶνων ἐμῶν P. VIII, 61. μήτηρ ἐμὰ I. I, 4. ἐμαῖς θείαις F. 74, 1.
 ἔμπα· v. ἔμπα·.
 ἔμπαιλον τέρψιος O. XII, 11. ἔμπαιλον γνώμας P. XII, 32.
 ἔμπα· et ἔμπας. ἔμπα· P. V, 55. N. VI, 4. X, 82. XI, 44. ἔμπας P. IV, 86. 237. ἔμπα· N. IV, 36.
 ἐμπειδόμοχος. βίον τοῦτον ἐμπειδόμοχον O. I, 59.
 ἐμπιδον. ἐμπιδον χαίρει P. X, 34.
 ἐμπιδος. ἐμπιδον δουλοῦσαν P. XII, 14. τέλος ἔμπιδον N. VII, 57.
 ἐμπειδοσθένεα βίοντον N. VII, 98.
 ἐματήγγυμι. ἐνέπαξεν ἔλκος καρδία P. II, 91. σφδ νεῖκος ἐμαξε N. VI, 52. (lectio dubia.)
 ἐνέπαξεν ἔλκος καρδία P. II, 91.
 ἐμπάπτω. ἐμπετες σώμασι P. VIII, 85. πρὶν ἀλλο γνῶν ἐμπασίν N. VII, 73. ἄλλοις ἐμπάπτω I. I, 68. πεσὶν ἐν P. II, 41. N. VII, 31. I. III, 41. VII, 6.
 ἐμπάπτω. ἐνέπισσε κεκραμένα F. 77, 1.
 ἐμπνέω. ἐνέπνευσεν μένος πατρὶ O. VIII, 70. σφδρος ἐμπνέσας I. II, 40.
 ἐμπολά. κατὰ Φοιδίονας ἐμπολάν P. II, 67.
 ἐμπρακτον μαχανάν P. III, 62.
 ἐμπρέπω. τὰ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει P. VIII, 29.
 ἐμπύρος. ἐμπύρους τεκμαίρομενοι O. VIII, 3. αὐ-
 ξομεν ἐμπύρα θανόντων I. III, 81.
 ἐμφανές ἀλγος F. 229.
 ἐμφλέγω v. φλέγω.
 ἐμφρον O. IX, 80.
 ἐμφυής. τὸ ἐμφυές ἥθος O. X, 20.
 ἐμφυλίον αἵμα P. II, 32.
 ἐν O. I, 6. 12. 15. 21. 24. 71. 83. 90. 94. II, 18. 27. 31. 43. 47. 48. 64. 68. 69. 83. 86. III, 24. IV, 24. 28. V, 19. 23. VI, 5. 7. 8. 10. 12. 16. 23. 26. 28. 32. 36. 37. 48. 53. 54. 100. VII, 5. 12. 26. 29. 43. 49. 56. 57. 69. 81. 82. 83. 85. 94. VIII, 4. 16. 35. 53. 68. IX, 19. 63. 82. 87. 92. 94. 95. 120. XI, 17. 45. 47. 53. 66. 76. 86. XII, 3. 4. 12. XIII, 6. 15. 20. 21. 22. 32. 37. 39. 42. 43. 45. 47. 49. 53. 54. 67. 88. 94. 100. 103. XIV, 10. 17. 18. P. I, 15. 23. 27. 32. 47. 62. 64. 67. 77. 82. 89. II, 5. 8. 22. 33. 41. 43. 45. 54. 65. 69. 81. 86. III, 11. 21. 27. 43. 55. 64. 68. 70. 90. 94. 96. 101. 107. IV, 16. 20. 42. 51. 53. 59. 95. 98. 88. 92. 113. 114. 127. 129. 130. 132. 143. 194. 215. 224. 223. 251. 254. 268. 281. 291. 295. V, 14. 49. 70. 80. 85. 103. 112. 114. VI, 8. 14. 18. 21. 40. 115. VIII, 12. 27. 28. 33. 49. 66. 83. 88. 96. IX, 45. 41. 58. 65. 71. 73. 80. 88. 96. 101. 105. 106. 116. 118. 123.
 X, 13. 19. 58. 67. 71. XI, 43. 15. 18. 32. 37. 46. 51. XII, 27. 28. N. I, 40. 25. 31. 34. 52. 62. 63. 67. 69. 71. II, 5. 9. 14. 21. 23. III, 2. 16. 17. 22. 31. 41. 56. 59. 67. 69. 70. 76. 77. IV, 49. 38. 49. 87. 94. V, 2. 22. 23. 30. 42. 46. VI, 15. 35. 40. VII, 29. 31. 34. 52. 65. 73. 90. 94. VIII, 11. 18. 25. 26. 28. 31. 41. 43. 49. IX, 27. 34. 36. 43. 112. X, 6. 8. 11. 27. 28. 30. 34. 36. 42. 56. 59. 61. 70. 78. 88. XI, 9. 14. 17. 23. 28. 39. 42. I. I, 4. 8. 12. 18. 23. 25. 31. 34. 37. 57. 59. II, 18. 20. 26. 29. 35. 42. III, 11. 12. 34. 41. 42. 44. 54. 65. 83. IV, 5. 7. 8. 19. 30. 33. 35. 38. 53. 55. 59. 66. V, 3. 21. 28. 35. 46. 51. 56. 70. VI, 27. VII, 6. 15. 32. 36. 44. 54. 68. F. 58. 4. str. F. 60. 4. F. 72. F. 74. 2. F. 77. 1. F. 88. 3. ep. F. 91. 2. F. 92. 1. F. 93. 5. F. 96. 4. F. 97. 2. F. 97. 5. F. 114. F. 150. 5. F. 258. cum accus. P. II, 11. P. V, 38. F. 45. F. 75. 1. F. 84. 2.
 ἐναγώνιος. ὁ ἐναγώνιος Ἐρμῆς P. II, 10. ἡθεῖ σοι ἐξ ἀέθλων παῖς ἐναγώνιος N. VI, 13.
 ἐναίρω. κάπρους ἔναυρε N. III, 45. ἐν ὕλοις Ἐπλεβόας ἔναυρε N. X, 15.
 ἐναλίγκιος. χεῖρας Ἀρεῖ ἐναλίγκιος I. VII, 37.
 ἐνάλιος. δοῦρατος ἐνάλιον P. IV, 39. ἐναλία Ἑλενῶς O. IX, 106. Ἰπσιδῶντος ἐναλίον P. IV, 204. ἐναλία Σερίφου P. XII, 2. ἐνάλιον πόνον P. II, 79. ἐνάλιον δόρυ P. IV, 27. ἀκατον ἐναλίον P. XI, 40.
 ἐναλλάξ. μεταμειβόμενοι ἐναλλάξ P. X, 55.
 ἐναντι. ἐναντια σταθέν N. X, 66.
 ἐναντιος. τὸ ἐναντίον ἔσκεν N. V, 31. ἐναντιῶ σπρασθῶ I. VI, 28. ἐναντιον φίλων ἐλθεῖν F. 253.
 ἐναυγής. βωμῶν ἐναυγά O. VII, 42.
 ἐναρίξω. νῆδον ἐναρίξεν ἀκμῇ ἔχρους N. VI, 54.
 ἐναριμβροτος. μάχας ἐναριμβρότους I. VII, 53.
 ἐναριμβροτον Μεινονα O. VI, 30.
 ἐναρμύζω. Δωριῶ φωνῶν ἐναρμύζει πεδίλω O. III, 5. ἐναρμύζει μιν ἕρπον I. I, 16.
 ἐνάτω· ἐτεῖ F. 98, 2.
 ἐνδοῖς. Ἐνδοῖδος υἱοί N. V, 12.
 ἐνδοικονμ. οὐκ ἐνδοικὸν λάχος Ἀέλιον O. VII, 58.
 ἐνδοικος. χεῖρας ἐνδοικον Ἀρκετοῖα P. V, 103.
 ἐνδοσθεν. θυμὸν τέπειται ἐνδοσθεν P. II, 74.
 ἐνδομάχας ἀλέκτωρ O. XII, 14.
 ἐνδον. ἐνδον ἐπὶ φαρέτρας O. II, 92.
 ἐνδον κατὰλίσσον O. VII, 2. ἐνδον θαλάσσης O. VII, 62. ἐνδον Ὀλύμπου P. XI, 64.
 ἐνδον τέγει N. III, 52. ἐνδον ἄλασι N. VII, 44. ἐνδον νέμει πλοῦτον κρηναῖον I. I, 67.
 ἐνδον ἢν ἐκείνη χάρις I. V, 48.
 ἐνδοικῶς δέκονται P. V, 85.
 ἐνεκεν et ἐνεκα. ἀέθλων γ' ἐνεκεν O. I, 99. τετραορίας ἐνεκα O. II, 5. πυγμαχίας ἐνεκεν O. X, 12. ἀεθλοφρόν ἡμματος ἐνεκεν N.

III, 79. ἔνεκεν ἀγερόχων ἐργαμάτων N. VI, 45. ἐργων θρασεων ἔνεκεν N. X, 3. εἵνε-
κεν πεπορημένων ἢ I. VII, 33.
ἐνελπίω. καρδίῃ πότον ἐνελίσσῃ P. VIII, 9.
ἐνέπω. φρονεῖν ἐνέπει N. III, 72. τοὺς ἐνέποισαν
ἱερούς N. VI, 61. ἐνέποι Καλλιμάχῃ κόσμον
O. VIII, 83. ἔνεπε κρυφὰ τις O. I, 47.
ὡς ἔνεπεν O. I, 86. ἔνεπε τέρας O. VIII, 41.
δέρμα ἔνεπεν, ἔνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV, 242.
αἰνέιν ἔνεπεν P. IX, 99. πεφύρ-
σεσθαι κόμην ἔνεπεν N. I, 69. ὡς ἔνεπε
N. X, 79. ψόγιον ὄσπον ἔνεπεν N. VII, 69.
ὡς φάτο Κρονίδαις ἐνέποισα I. VII, 45.
σῖας τὸ Βοιωτίον ἔδνος ἔνεπον F. 51.
ἐνερθε. ἐνερθ' ὑπὸ γάν P. IX, 84.
ἐνεχῶ. ἀρείονος ἐνεχεται ὄρνυος ἀγγελλίς P. VIII, 51.
ἐνθα. ἐνθ' ἦλθε O. I, 43. ἐνθα περιπνέουσιν
O. II, 77. ἐνθα δέξεται O. III, 27. ἐνθα
τραφέσῃ O. VI, 35. ἐνθα ὤπασε O. VI, 65.
ἐνθα βρέχε πόλιν O. VII, 34. ἐνθα μικθεῖς
O. VII, 71. ἐνθ' ἀσκήτει O. VIII, 21. ἐν-
θα συγκομμάζετο O. X, 16. ἐνθα χρῆσεν P. IV, 4.
ἐνθ' ἔσαστο P. IV, 204. ἐνθα μί-
ξαν P. IV, 212. ἐνθα νιν ἐκάνυσαν P. IV, 242.
ἐνθα κῆται P. V, 93. ἐνθα τετελι-
χται P. VI, 5. ἐνθα νιν ἀρχέποιν ὄρνυος
P. IX, 56. ἐνθα νικάσιν P. IX, 75. N. X, 24.
ἐνθα κῆτο P. IX, 85. ἐνθ' ἄγεν P. IX, 125.
ἐνθα κυλεῖ σνήμεν P. XI, 7. ἐνθα
κεκόσμηται N. I, 21. ἐνθ' ἀπῆλκε N. IV, 46.
ἐνθα πείραν ἔχοντες N. IV, 76. ἐνθα
δέκονται N. V, 38. ἐνθα νενίκωνται N. IX, 2.
ἐνθ' Ἀφείας πόρον κολοίσει N. IX, 41. ἐνθα
νίκαν ἀνεφάντο I. III, 87. ἐνθ' ἔσχον νί-
κος I. VI, 35. ἐνθα τέκες I. VII, 22. ἐνθα
τεκοῖσ' ἐπόματο γένναν F. 58, 8. antistr.
ἐνθ' ἀπορομαθίντες F. 84, 2. ἐνθα βουλαὶ
ἀριστοεσιών F. 213. ἐνθα ποιμναι κυλεῖον-
ται F. 262.
ἐνθαδὲ. ἐνθαδ' αὐτίκα ἔουσιν O. II, 63. τὰν
ἐνθαδὲ νικαί F. 95, 1.
ἐνθεν. ἐνθεν ἔπορεν ὀφέλλειν P. IV, 259. ἐνθεν
ἀναδείξμενοι P. V, 78. ἐνθεν ἀρπάξαντες N. X, 67. ἐνθεν ἐρευνῶνται σκόιον F. 95, 8.
ἐνδορὸν πῦρ P. III, 37.
ἐνί. ἐνί λειμώνεσσιν F. 95, 2. λόγγας ἐπύζαντο
ἐνί σφίον αὐτοῖς F. 137.
ἐνιαυτοί. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν P. X, 63. εἰκοσι ἐτε-
λέας ἐνιαυτοῖς P. IV, 104.
* Ἐνικεύς O. XI, 75.
ἐνιπῆ. ψευδῶν ἐνιπᾶν ἀλιτοῦσιν O. XI, 6.
ἐνίπτω. ἐνίπτων ἐλπίδας P. IV, 201.
ἐννομος. χροτὸς αἶσαν ἐννομον P. IX, 59. ἀγῶ-
νες ἐννομοι O. VII, 84.
* Ἐννοσιδᾶς. Γνωσιὸν παῖς ἀφθίτου Ἐννοσιδᾶ
P. IV, 33. Ἐννοσιδᾶ γένος P. IV, 173.
ἐντύχιος. μέλπεται ἐντύχιῃ P. III, 79.

VOL. II. P. II.

ἐντύχοι κοῖται P. XI, 25.
ἐποπῶν σαρκῶν εἶδον F. 150, 4.
ἐνόπλιος. ἐνόπλια χαλκωθεῖς ἔπαιψεν O. XIII, 83.
ἐνόρκιον λόγον O. II, 101.
ἐνόσμηται. ἐνόσμησεν μόρον P. III, 58.
ἐνταυτί. αἰλικας ἐνταυτίσας ἤλαυνε P. IV, 227.
πᾶσαν ἐν εὐφροσύνῃ τάνυν P. IV, 129.
ἐντέλλω. ἐντέλειν φυλάσσειν O. VII, 40.
ἐντολῶν Χείρωνος F. 167.
ἐντος. ἐντὸς σθένος P. V, 34. χαλκίοισιν ἐν
ἐντεσι νικῶν δρόμον O. IV, 24. παμφόροις
ἐν ἐντεσιν αἰλῶν O. VII, 12. ἐπτείοις ἐν
ἐντεσιν O. XIII, 20. ἐντεσιν αὐχέας ἐμβάλ-
λων P. IV, 235. σὺν ἐντεσι μῆρσαιτο γόνον
P. XII, 21. ἐπτείοις σὺν ἐντεσιν N. IX, 22.
ἐντα παῖς N. IV, 70.
ἐντύγιον, ἐντύγιον. ἔντυγον Ζήταν Κάλαν τε P. IV, 181.
ἐντυον κραίνων τελευτὰν P. IX, 68. ἐν-
τυον αὐτοῦ θυμὸν N. IX, 36. μὴν ἐντυ' ἀ-
πάγκα O. III, 29.
* Ἐνυαλίος. λογιὸν Ἐνυαλίου N. IX, 37. ἐν πό-
νοις Ἐνυαλίου I. V, 51. Ἐνυαλίῳ ἐκδοσο-
μεν O. XIII, 102.
ἐνύπνιον. ἐνυπνίῳ πιδέσθαι O. XIII, 76. ἐγρη-
γορόσιον ἐνύπνιῳ F. 234.
ἐξ O. I, 89. I. I, 11. ἐξ διδύμοις O. V, 5. F. 74, 11. F. 88, 3. str.
ἐξάγω. λίστας ἀγίων ἐξάγειν P. III, 51.
ἐξαιρίω. λῆβτος ἐξέλε O. I, 26. φρενὸς ἐξέλοι
N. IV, 8.
ἐξαιρέτος. ἐξαιρέτον κᾶπον O. IX, 29. ἀγῶν'
ἐξαιρέτον O. XI, 25. ἐξαιρέτον μόχθον P. II, 30.
ἐξαιρέτον γόνον P. IV, 122. ποιῶν
ἐξαιρέτον N. I, 70. ἐξαιρέτοις ἐρεσι I. I, 65.
ἐξάρω. ἐξάρωτο ἔδνον κάλλιστον O. IX, 11.
ἐξαίφνης. ἐξαίφνης ἔλειν O. IX, 56.
ἐξάκεις. ἐξάκεις νικῶντα O. VII, 86.
ἐξαλλάσσω. ἄλλ' ἄλλοι' ἐξάλλαξεν I. III, 18.
ἐξανήμι. τίς σε γαστρός ἐξάνηκεν P. IV, 99.
ἐξανίστημι. ἐξανίσταται Λακεδαιμόνιος P. IV, 49.
ἐξαιπιάω. φάτιν ψεύδων ἐξαιπιάω O. I, 29.
ἐξαιπίνος. ἐξαιπίνος γέννηται P. IV, 273.
ἐξαρκίω. ἐξαρκίον κτεάτεσι O. V, 24. φίλοις
ἐξαρκίον N. I, 32.
ἐξάροχο. ἐξάροχτε φωνῇ N. II, 25.
ἐξανόσω. τοῦ ἐξανόσω, ἔπος N. X, 80.
ἐξεπεῖν. πάντ' ἐξεπεῖν I. I, 60.
ἐξελέγχω. χαλκὸν μυθρὶν ἐξελέγχω N. X, 46.
ἐξελέγχον ἀλάττειν O. XI, 55.
ἐξέλω. ἐξέλωκον δουλίῃς P. I, 75.
ἐξεγέτω. ἐξεγέτω Ἀχινῶν πάτραν O. VIII, 20.
τὰ μακρὰ ἐξεγέτω N. IV, 33.
ἐξερεθίζω. παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων P. VIII, 13.
ἐξερεῖται. ὄρνυος ἐξερεῖται πελέκει P. IV, 264.
ἐξερεννῶν v. διεξερεννῶν.
ἐξερωτιῶ. γενεῶν ἐξερωτιᾶς P. IX, 45.
ἐξέτης. ἐξέτης τοποροῖον N. III, 47.

ἐξευρίσκω. βασιλεὺς ἐξεύρωμεν ὕμνον P. I, 60. αἰθλον κράτος ἐξεύρε I. VII, 5. ἄλως ἐξευ-
ρον θύναρ I. III, 74. γαρά ἐξευρόντα N.
VIII, 20. κύνα τλάθμον ἐξεύρειν F. 258.
ἐξεύρομαι. τοῖσιν ἐξεύχεται ἀρχὰν ἔμμεν O. XIII, 59.
ἐξηκοντάκι O. XIII, 95.
ἐζημι. ἐξέει ἰστίον P. I, 91.
ἐξικόμεναι. κινήφ φράος ἐξικόμαν P. III, 76. εἰ
πῶρ ἐξίκηται P. IV, 266. σοφίας αἰώνων ἀ-
κρον ἐξίκηται I. VI, 19. ἐξίκετο γέροντα P.
XI, 35. λαυηροῖς πόδεσσιν ἐξικέσθαι N. X,
64. ἐξικέσθαι θιῶν ἴδος I. VI, 44.
ἐξίστημι. ἐξιστακός F. 271.
ἐξοπίσω. ἐξοπίσω ἐσσεσθαι O. VII, 68.
ἐξορκος βοῦ κάρκος O. XIII, 95.
ἐξοχος. μάνιν ἐξοχον O. VI, 51. ἐξοχον κῆπον
P. IX, 55. προφάταν ἐξοχον N. I, 60. ἐξο-
χον αἶσαν N. VI, 49. πρώτως ἐξοχοι N. IV,
52. ἐξοχα πλοῦτον O. I, 2. ἐξοχ' ἀνθρώ-
πων O. VIII, 23. ἐξοχ' ἐταίρων P. V, 25.
ἐξοχότερος γένηται N. III, 68. αἰγες ἐξοχό-
νται F. 73, 4. ἐξοχόωνται ἀμφ' αἰθέλους
προλέγονται N. II, 18. ἐξοχόωτα φρόσυν
N. IV, 92.
ἐξόχος. ἐξόχος ἐπίμασιν O. IX, 74.
ἐξοφάνω. ἐξοφάνει μέλος N. IV, 44. τὴν δὲ τού-
των ἐξοφάνονται χεῖρες P. IV, 275.
ἔξω. ἔξω φρεσὶν O. VII, 47. I. V, 68. ἀγῶνος
ἔξω P. I, 44. ἔξω πλοῦτον P. XI, 39. τρέ-
φαντες ἔξω P. III, 83. στηθεὶν ἔξω F. 239.
ἐόλκι P. IV, 233.
ἐορτά. ἐορτὰ πεντατηριῆς F. 205. ἐς ταῦταν ἐορ-
τὰν πύσεται O. III, 36. ἀμφότες Ἀμύτρη
θυγατρὸς θ' ἐορτῶν O. VI, 95. πεντατηρι-
οῦ ἔστισαν ἐορτῶν O. XI, 60. πεντατηριῶδ'
ἐορτὰν Ἡρακλῆος τέθμιον κομμάσις N. XI, 27.
βομοῖς ἐγέρασεν ἐορταῖς θεῶν μεγίσταις O.
V, 5. πατρὶ ἐορτῶν κίση O. VI, 69. ἀρπα-
λέαν δόσιν πενταθλῶν σὺν ἐορταῖς ὑμῶς ἐπα-
γάγες P. VIII, 69. ἐορταῖς νέωσι πόλιν ἀμ-
φάνει N. IX, 11.
ἐός. ἐὰς ἀρετὰς P. IV, 187. ἐφ' ὁδοῖ I. IV, 47.
αἰτεί ἐφ' I. V, 65. ἐφ' ἀεραλῶ O. VI, 60.
VII, 67. ἐφ' καρδίᾳ P. II, 91. ἐφ' πάτρῃ
N. VII, 85. ἐὺν ὀλέθρῳ P. II, 41. ἐὺν χόρ-
δον P. IV, 269. ἐὺν πόδα N. VI, 15. ἐὺν
πῶλον O. XI, 40. ἐὺν ψυχὰν P. IV, 159. μῆ-
την ἐὺν P. IX, 39. ἄλλοχον ἐὺν I. VII, 29.
ἐὺν κῆδος O. VII, 5. ἐὰς χερσὶν N. I, 45.
ἐπαγγέλλω. ξένοις δέπαι' ἐπαγγέλλονται P. IV, 31.
ἐπάγω. οἰκοῦ ἀγαλλάν δόσιν ἐπάγαγες P. VIII, 69.
ἐπὶ τὴ καὶ πῆμ' ἄγει O. II, 41. ἀγέλαν ἐκα-
τόγγυιον ἐπάγαγε F. 87, 13.
ἐπαίρω. Ἀσκληὶν ἐπαίροντι μῆτρα O. IX, 23.
ἐπαίνω. κείνον ἐπαίνοντι P. V, 107. ἀδελφεοῦς
ἐπαίνωσιν P. X, 69. ποῦ δὲ πάντα λόγον
ἐπαίνειν P. II, 67. ὄλβον ἢ χερῶν βίαν ἢ
πόλεμον ἐπαίνωσι N. V, 19. οἶκον ἐπαίνων

O. XIII, 2. λῆξαι πάντα ἐπαίνωσις P. IV,
189. σύνθεσιν ἐπαίνωσαντες P. IV, 163. τῷ
παρῶντι ἐπαίνωσις ἐκὼν F. 173, 3.
ἐπαῖνος. ὁ ἐξ οἴκου ἐπαῖνος F. 174.
ἐπαῖσος. οἶρος ἐπαῖσος I. III, 24.
ἐπαῖω. ὅπως ἐπαῖωσιν ἐαρ F. 45, 14.
ἐπαύκος γένει O. XIV, 15.
ἐπακτός. ὕμνος ἐπακτός ἐλθὼν P. VI, 10. ποι-
μένα ἐπακτὸν ἀλλότριον O. XI, 93.
ἐπαλινος. νότος ἐπαλινος P. VIII, 88.
ἐπάμερος. γ. ἐπάμερος.
ἐπανατελλω. ἐπανατέλλον χρόνος O. VIII, 28.
ἐπάξιος. χάριμα πάντων ἐπάξιον N. VII, 89. παγ-
κρατὶον στεφάνωμ' ἐπάξιον I. III, 62.
ἐπαιοῖα. μαλακὰς ἐπαιοῖδας ἀμφέπων P. III, 54.
ἐπαιοῖδας πῶδινον θῆκε N. VIII, 49. λιτὰς
τ' ἐπαιοῖδας ἐκδιδάσκειν P. IV, 217.
ἐπαρκίω. δ' Ἀκμιῦδα γενεὴ ἐπαρκεσεν N. VI, 62.
ἐπασκίω. -πασκίω τιμαῖς ἦραι N. IX, 10. ἐπὶ
μᾶλλον ἐπασκίσει Θῆβαν F. 206, 4.
ἐπαυρέν. πολλοὶ ἐπαυρέν P. III, 36. μόθων
ἀμοιβὰν ἐπαυρέν N. V, 49.
ἐπαναχέσιος. ἐπαναχέσιον ζυγόν P. II, 93.
* Ἐπαφός. Ἐπαφῶιο κόραν P. IV, 14. Ἐπά-
φον παλάμην N. X, 5.
ἐπεὶ O. I, 26. 79. II, 6. 108. III, 6. IV, 15.
VI, 14. 27. 47. 57. VII, 61. 90. VIII, 37.
IX, 31. 40. XI, 27. 92. XIV, 5. P. II, 34. 36.
III, 38. IV, 111. 122 188. 191. V, 59. 84.
VII, 5. IX, 83. 112. 125. XI, 33. XII, 18.
N. IV, 31. VI, 29. 48. VII, 22. 35. 93. X,
14. 51. 57. I. I, 10. 45. II, 45. VII, 31. 64.
67. F. 147. F. 151, 6.
ἐπεῖγω. Ὡς ἐπεῖγόμεναι N. IV, 34. ἐπεῖγομε-
νων ἡδὴ θεῶν P. IX, 69. γίγνωνκε δ' ἐπεῖ-
γομενός P. IV, 34. Ζεῦθεν ἤπειγεν O.
VIII, 47.
ἐπεὶδῃ I. VII, 9.
ἐπεῖκω. τὴν ἐπέοικεν πευδέμεν N. VII, 95.
ἐπειμι. γήρως ἐπειμι I. VI, 41.
ἐπειμι. φεγγος ἐπεισιν ἀνδρῶν P. VIII, 101. ψεύ-
δοσι οἱ σεμνὸν ἐπιστὶ τι N. VII, 23. ἐπ-
έσεται μοι βοῦ κάρκος O. XIII, 95. ἐπῆμ
γὰν F. 70.
Ἐπειοί. Ἐπειῶν βασιλεὺς O. X, 36. ἀπὸ γῆς
O. IX, 62.
ἐπειτα O. VI, 15. 89. VIII, 58. IX, 42. P. I, 60.
V, 95. N. III, 47. X, 80. 90. ἐπειτεν N.
II, 52. VI, 20. P. IV, 211. I. VI, 20.
ἐπεμβαῖνω. τετραορίας ἡρώας τ' ἐπεμβαῖναι
N. IV, 29.
ἐπέρχομαι. δαίμων ἐπῆλθεν P. IV, 28. ἔκασθεν
ἐπελθόντι O. XI, 7. πάτρῃ ἐπερχόμενος P.
VI, 46.
ἐπέτης. πλοῦτον ἐπέταν πολὺμίλον P. V, 4.
ἐπετος F. 272.
ἐπεύχομαι. ἐπεύχεσθαι ματρὶ P. III, 77.
ἐπέχω. ἐπεχε σκοπὸν τῶν O. II, 98.

ἐλκεταῖος. βίον ἐλκεταῖον N. VI, 10.
ἐλκεταῖος. ἐλκεταῖον κλέος P. V, 73. δόξαν ἐλκε-
ταῖον I. V, 11.

ἐπὶ cum genit. O. I, 77. VII, 72. P. IV, 273.
V, 93. VIII, 48. 93. IX, 92. N. V, 1. 2. F.
151. 7. cum dat. O. I, 113. II, 12. 99.
III, 6. 23. VI, 70. 82. VII, 82. VIII, 9. 48.
84. X, 13. XI, 31. XIII, 34. 102. XIV, 16.
P. I, 7. 36. 84. II, 49. IV, 23. 36. 163. 186.
294. V, 119. VIII, 79. IX, 12. 25. X, 38.
XI, 22. XII, 2. N. I, 19. III, 4. V, 13. IX, 9.
22. X, 71. I. 1, 26. 47. III, 27. IV, 37. VI.
13. VII, 14. 45. F. 73. 2. F. 254. F. 95, 7.
cum accus. O. I, 45. III, 10. VIII, 12. XIII,
55. P. I, 70. III, 69. IV, 178. 203. IX, 129.
X, 54. XI, 49. N. VI, 29. 50. 60. VII, 5.
IX, 8. X, 11. 49. 73. I. III, 59. F. 45, 9.
15. F. 242, 3. a verbo seiunctum O. II,
41. VII, 45. VIII, 32. P. II, 9. IX, 56. XI,
14. I. VII, 58.

ἐπιβαῖνον. ὁπότε ἐπιβαίνειν F. 58, 5. antistr. πολ-
λὰν ἐπιβαῖν καίρον N. I, 18. ἀγορεύει ἐπερ-
τάτως ἐπιβαῖ N. III, 19. ἐπιβαῖ Στυωνόδε
N. X, 43. ἐπέβασε πότιμος αὐτὸν εὐαμερίας
I. I, 39. ἐπὶ μὲν βαίνει τι καὶ λάθας νέ-
φος O. VII, 45.

ἐπιβάλλω v. βάλλω.
ἐπιβδω. τραχείαν ἐρηγόντων πρὸς ἐπιβδαν P. IV, 140.
ἐπιβουλίᾳ. ἀντίτῃ ἐπιβουλίᾳ N. IV, 37.
ἐπιβρύδω. ὁλβος πολὺς ἐπιβρύδεις P. III, 106.
ἐπιγενομένων τετρατῶν παίδων P. IV, 47.
ἐπιγνώσκω. ἐπέγνω μιν P. IV, 279.
* Ἐπίγονοι. ἀπ' Ἀρχεος ἦλθον Ἐπίγονοι P.
VIII, 44.

ἐπιγονιδίον καθ' ἡμέραν P. IX, 64.
ἐπιδείκνυμι. ἐπιδείκναι βίαν N. XI, 14. ἐπιδεί-
ξοντ' ἀγῶνα P. IV, 253. μονακὴν ὀρθάν
ἐπιδ' ἀκοναμένον F. 8.

* Ἐπίανρος. Ἐπιδανῶν N. V, 52. ἐν Ἐπι-
δανῶν I. VII, 68. Ἐπιδανρόδην N. III, 80.
ἐπιδέξια νιν ἄγει χειρὸς P. VI, 19.
ἐπιδίκω. δίκον φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους P. IX, 128.
ἐπιδόξον κῆδος N. IX, 46.

ἐπιζώννυμι. ζευχθέντες ἐπὶ στεφάνοι O. III, 6.
* Ἐπιζευφύριος. Ἐπιζευφύριον Ἀσκηρῶν O. X, 15.
cf. Ζευφύριος.

ἐπιθορῶν v. θορῶν.
ἐπικάριος. ἱατὴρ ἐπικαρότατος P. IV, 270.
ἐπικλυδέω. κοσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελυδῶν O.
X, 14.

ἐπικλάγγω v. κλάγγω.
ἐπίκονον στῆθιν F. 228.
ἐπίκονος. Ὀλγανθιδίωσιν ἔβαν ἐπίκονος O.
XIII, 93. ἐπίκονον ὀδὸν λόγων O. I, 110.
ἐπίκονον. ἀν δ' ἐπικράνους σχέθον πέτραι F.
53, 7. antistr.

ἐπικρατέω. ἔρωτον ἐπικρατέειν N. VIII, 5.
ἐπικρυσφον οἶμον O. VIII, 69.

ἐπικύρω. ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρωσαι P.
X, 21. ἐπικύρωσαι ἀφ' ὅντων O. VI, 7.
ἐπικόμιος. ἐπικόμιος ὕμνος N. VIII, 50. ἐπικο-
μίαν ἀνδρῶν ὅτα P. X, 6. ἰδυ, ναυστολόν-
τες ἐπικόμιος N. VI, 33.

ἐπὶλάμπω. Πηλέος μόχθοι νέστοι' ἐπὶλάμπων μιν-
ρίοις F. 158, 1.

ἐπιλανθάνω. ὀφείλων ἐπιλάθω O. XI, 3. θνά-
σκω ἐπιλασθέν ἔζον F. 86, 3.

ἐπὶλασις. καμάτων ἐπὶλασις παρώας P. I, 46.
ἐπιλοπος. ἀμέραι ἐπιλοποι O. I, 33.

* Ἐπιμαθεῖς. Ἐπιμαθέος ὀψωνόν θυγατέρα P.
V, 27.

ἐπιμύγνυμι. ἐμφύλιον αἷμα ἐπμύξε θνατοῖς P.
II, 32. ἀγλαῖαισιν ἐπμύξαι λαόν N. IX, 31.

ἐπιμύξας Ἀδιδόπτεσι χεῖρας N. III, 58.

ἐπιμορᾶ. λῦσαι ὀξείαν ἐπιμορᾶν O. XI, 9.
ἐπινέμω. Μοισῶν ἀπὸ τῶν Δία τ' ἐπινέμωι
ἀκρωτήριόν τ' Ἀλφειὸς O. IX, 7.

ἐπινέω v. νέω.
ἐπινίκος, ἐπινίκιος. χειρῶν ἄωτον ἐπινίκον O.
VIII, 75. ἐπινίκισιν αἰσάις N. IV, 78.

ἐπινόμον στρατὸν P. XI, 7.

ἐπιπείνω. ἐπὶ κλυτὰν πέμπετε χάριν F. 45.
ἐπιπρέπω. φησὶ λῆμα ἐπιπρέπει P. VIII, 46.

ἐπισκοπος. Μινυῶν ἐπισκοποὶ O. XIV, 4.

ἐπισπείρω. μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς N. VIII, 39.

ἐπιστάζω. ἐπιστάζων χάριν I. III, 90.

ἐπίσταμαι. ἔρξαι καὶ παθεῖν ἐπίσταμαι P. VIII, 7.
λόγων κορυφὰν ἐπὶσταί ἐπίστα P. III, 80.

ἐπίσταται. ἄγεμονεῖσιν ἐπίσταται O. VI, 26.

ἐπιστάτω. μαρτύς ἐργασίαν ἐπιστάτῃ N. VII, 49.

ἐπιστείχω. ἐπιστείχοντα νῆσον I. V, 19.

ἐπιστεφανῶ. ἐπιστεφανόσας βοῶν O. IX, 120.

ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 236.

ἐπιταπῶ v. ταπῶ.
ἐπιτέλλω. ἔμοι θάνατον ἐπιτέλλω N. X, 77. νῆφ'
ἐπιτελλόμενος P. I, 70.

ἐπιτρέπομαι. ἵπποισι ἐπιτρέπομενον O. V, 22.

ἐπιτρέχω v. τρέχω.

ἐπιτίθημι v. τίθημι.

ἐπιτόσσαι. κορυμνάντων ἐπιτόσσε P. IV, 25. ἐπι-
τόσσαις ὀξέοντας P. X, 33.

ἐπιτρέπω. τοῖς ἐπιτρέπων νέμιν O. III, 38. ἐπι-
τρέποντι οἱ Μοῖσαι O. VI, 21.

ἐπιτροπος ἐὼν O. I, 106.

ἐπιφανής. οἶκον ἐπιφανέστερον P. VII, 7.

ἐπιφύρω. ἐπιφύροισα τιμὰν O. I, 31.

ἐπιπλέγω. τῶν εὐφροσύνη καὶ δόξ' ἐπιπλέγει P.
XI, 45. πόλιν ἐπιπλέγων αἰσάις O. IX, 24.

ἐπιζέω v. ζέω.
ἐπιζῶνιος. ἐπιζῶνιον γένος ἀνθρώπων F. 232, 3.
κρατεῖν ἐπιζῶνιον O. VII, 51. ἐπιζῶνιον
τις O. XII, 7. ἐπιζῶνιον πάντων N. X, 62.
κεδνότερον ἐπιζῶνιον I. VII, 23. ἐσσεῖσθαι
μῖαν ἐπιζῶνιον O. VI, 40.

ἐπιζῶνιος. ἀλόχῳ ἐπέτρυνε ἄλλοτρίῃ F. 44.
ἐπιζῶνιος. ἐσθλὰς Μελαντίων ἐπιζῶνιος P. IV, 80.

- ἐπιχώριος ἰκοίμαν P. IV, 118. μεῖς ἐπιχώριος N. V, 44. ἐπιχώριον μάντιν O. XIII, 71. ἄγον' ἐπιχώριον P. VIII, 83. ἐπιχώριον χάριον N. III, 63. ἐπιχωρίων καλῶν P. V, 116. I. VI, 2. ἀέθλοις ἐπιχωρίοις P. IX, 107. αἰσχύνων ἐπιχωρία P. III, 22.
- ἐπιφανίον. ἐπέφανονα κατὰ πᾶν τέλος I. III, 29. φιλοτάτων ἐπιφανίων P. IV, 92.
- ἐποκος. ἐξόχος τίμασιν ἐποίκων O. IX, 74.
- ἐποίχομαι. αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζας O. III, 42. τὸν εὐεργέταν ἀμοιβαῖς ἐποίχομενός P. II, 24.
- ἐπομαι. ἔπομαι καὶ αὐτός N. VI, 56. ἔπεται λόγος ποταμοῖς O. II, 24. ἔπεται ἐν ἐκσίῳ μίτρον O. XIII, 45. μείων ἔπεται μῦθος P. I, 82. τὴν μοῖρ' εὐδαμονίας ἔπεται P. III, 84. μελιχρότων ἔπεται πλόκαμοι F. 236. ἔπεται παλαιὸς ὄλβος P. V, 55. συγγενὲς οἷς ἔπεται προῖδεν ἐσόμενον N. I, 28. ἔπεται λόγῳ δίκας ἀποτος N. III, 27. ἔπεται γένος τιμὰ N. X, 37. ἐκ Διὸς ἀνδρώποιοις ἔπεται τεκμαρ N. XI, 43. ἀρεταὶ θνατοῖς ἔπονται ἐκ οὐθέν I. III, 4. ὄλβος εὖτ' ἂν ἐπιβρίσταις ἔπηται P. III, 106. θυμὸς ἐπείσθω I. V, 47. ἀρχαῖς ἐπόμενοι O. XI, 81. Ἀμαζόνων μετ' ἄλκων ἐπείο οἱ N. III, 37. ἔπονται Ἐρτίμῳ αἰοδαί O. XIII, 41. ὅστιν σὸν γέρας ἱσπῆρ' ἀγλαῶν O. VIII, 11. τόλμα καὶ δύναμις ἔσποτο O. IX, 89. ἔσποτο μοῖρα P. X, 17. ὄλβος αἶψ' ἔσπετο O. VI, 72. ἔσπετο πλοῦτον νέφος F. 84, 4. ἔσπεσθαι ἀνδρὸς Μοῖρας ἐφετμαῖς I. V, 15. ἐσπόμενοι Ἡρακλεῖ I. IV, 40. πελάγει σπομένην P. IV, 40.
- ἐποπτεῖν. ἄλλον ἐποπτεῖν Χάρης φόρμυγγι O. VII, 11.
- ἐπόπτης. Πινθῶνος δημοκλείου ἐπόπτης N. IX, 5. ἐπόπτομαι. ἐποφόμενος δαίτι O. VIII, 52. ἐπόψατο γένναν F. 58, 8. antistr.
- ἐπος. παῖρῳ ἔπει O. XIII, 94. εἶπεν τοιοῦτον ἔπος O. VI, 16. ἀκίνδυνον ἔμοι ἔπος παρέχοντι P. II, 66. ἔπος ἐκβαλεῖν κραταῖον P. II, 81. τοῦτ' ἀπὸ γλώσσας εὐδαμονίας κοινὸν ἔπος P. III, 2. Μηδείας ἔπος ἀγομιέσαστο Θήραμον P. IV, 9. ἔπος εὐτράπελον εἰπὼν P. IV, 105. χαμαίετες ἔπος οὐκ ἀπέριψεν P. VI, 37. λεγόμενον τοῦτο προτέρων ἔπος ἔχω N. III, 51. τοδ' ἐξασύωσ' ἔπος N. X, 80. ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν I. I, 46. αὐδασε τοιοῦτον ἔπος I. V, 39. Ἡσίοδον τοῦτ' ἔπος τιμὰ I. V, 63. τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἰτήσαν F. 235. ἑρτίμας ἔπος F. 281. τὰ ἐπεα διακρίσει N. VII, 48. ἐπὶ δὲ θένει O. I II, 8. ἔπειον οὐρον λυγρὸν O. IX, 51. ἔπειον οὐρον ἐκκλεία N. VI, 29. ἐξ ἔπειον κελαδενῶν, οἷα τέκτονες σοφοὶ ἀρμωσαν P. III, 113. Μηδείας ἔπειον σίγῃς P. IV, 57. φιλίων ἔπειον ἀρχεται P. IV, 29. κρητῆα σοφῶν ἔπειον P. IV, 133. παγὰν ἀμβροσίαν ἔπειον P. IV, 299. θραπῶν ἔπειον αἰοδαί N. II, 2. ἔπειον αἰοδαῖς N. VII, 16. ἔπειον ἦμον N. IX, 1. ἔπειον αἰοδαί N. IX, 7. θάρδον ἔπειον θεσπεσίον I. III, 57. ἔπειον ῥαδίαν I. VI, 19. ἔπειον καρπὸς I. VII, 45. ἀκρίντοις ἐγώψατ' ἔπεια O. I, 86. ἀφ' οὐπὸς ἔπεισαν γέροιο O. XIII, 24. ἀρτοποιοὺν ἐλκίσαι ἔπεια N. VII, 104.
- ἐπουράνιον ψυχὰν εὐσεβέων F. 97, 4.
- ἐπία O. VI, 15. VII, 72. N. II, 23. IX, 24.
- ἐπαύγλωστος. φόρμυγγ' ἐπαύγλωσσαν N. V, 24. ἔπταις O. XIII, 39.
- ἐπακτύπου φόρμυγγος P. II, 70.
- ἐπαπύλος. ἐπάπυλος Θήβαι P. IX, 83. ἐπαπύλος οἰκίας P. III, 90. VIII, 41. XI, 11. N. IV, 19. I. I, 66. VII, 15. ἐπαπύλους Θήβας N. IX, 18.
- ἐπωνίμος, ἐπώνυμος. ὀρνίχος ἐπώνυμον I. V, 51. ἐπώνυμια χάριν πίκας O. XI, 81. τοῦ ἐπώνυμια πόλιν P. I, 30.
- ἐρμος. ἐκάλειε τον εἰσημότατον ἐς ἔρανον O. I, 38. ἄγετε πολυδύτον ἔρανον P. V, 77. λυγρὸν ἔρανον θῆκε P. XII, 14.
- ἐρασιμολκος. θαλά ἐρασιμολκε O. XIV, 16.
- ἐρασιπλόκαμος. Τυροῦς ἐρασιπλόκμον P. IV, 136.
- ἐρατεινός. ἐρατεινὸς μιλίτι I. IV, 59. ἐρατεινὸν ἰδῶρ O. VI, 85. ἐρατεινὰς ἐν εἰνός F. 87, 5.
- * Ἐρατιδῶν O. VII, 93.
- ἐρατός. ἐρατὸν φράς O. XI, 78. αὐλῶν ἐρατὸν μέλος F. 259. οὐδὲν ἐρατός O. VI, 43. παῖδ' ἐρατὸν O. XI, 103. ἐρατὸν χαλκὸν παρθενίας I. VII, 44. ἐρατὴν αἰδῶ P. IX, 12. ἐραταὶ φόβῳ F. 45, 16. ἐρατὸν ἀδελφῶν N. VI, 12. κῶμον ἐρατῶν I. II, 21. ἐρατὰν ὄχημ' αἰοδαῖν F. 89, 1.
- ἐράω, ἐραμαι. ἀνδρας ἐρώντας O. I, 80. οὐκ ἐραμαι ἔχην N. I, 31. τῶν ἐραται φρενὶ N. X, 29. ὧν ἐραται P. I, 57. ἥρατο τῶν ἀπεσῶτων P. III, 20. θεῶδεν ἐραίμων καλῶν P. XI, 50. ἐπαφαέν ἐραται P. IV, 92. τοῦ ἐράσαστο O. I, 25. Ἥρας ἐράσαστο P. II, 27. εἴη ἔραβ' F. 236.
- ἐργάζομαι. οὐκ ἐλνύσοντας αὐτοὺς (ἔμους) εἰργασάν N. I, 46. ἐλνύσονται ἐργάζεσθαι ἀγέματα N. V, 1.
- ἐργασία. χεῖρος ἐργασίας O. VIII, 42.
- ἐργάτις. αἱ Μοῖαι οὐκ ἐργάτις I. II, 6.
- ἐργμα. ἐφ' ἐκίστη ἐργματι τέλος I. I, 27. ὅμην ἐργματων χρονώτερον N. IV, 6. ἀγασθῶν ἐργματων N. IV, 84. ἀγερῶχον ἐργματων ἐνεκεν N. VI, 34. ἐργματων ἀκτὶς καλῶν I. III, 60. ἐργμασιν νικαφόρος N. I, 7. μάρτυς ἐργμασιν N. VII, 49. μισθὸς ἄλλος ἄλλος ἐφ' ἐργμασιν I. I, 47. ἐν ἐργμασιν νικῆτιχα F. 16.
- ἐργον. ἅπαν ἐφρόντος ἐργον O. XIII, 17. ἰσχύος

ἔργον I. III, 86. ἔργον θνάσκει F. 86, 3. ἀρχομένοι ἔργον πρῶτων O. VI, 3. εἶχετ' ἔργον P. IV, 233. ἔργον οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων O. VIII, 19. ἔργῳ καθέλων O. XI, 66. δαίμασας ἔργῳ P. VIII, 84. ἀμαχανίαν ἔργῳ φλογὶν P. IX, 95. ἔργῳ πρᾶσσι N. I, 26. ἐν πατρί ἔργῳ N. VII, 52. ἐν ἔργῳ κόμπων ἰείς N. VIII, 49. πρὸς ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον O. V, 15. κρήνησαν ἔργον O. IX, 91. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εἰπὼν P. IV, 104. τοῦτ' ἔργον τελείας P. VI, 41. πρὸς ἔργον ἑκάστον N. VIII, 4. μίγα ἔργον ἐμήσατο N. X, 64. φιλόξερον ἔργον παθόντες I. II, 24. ἔργον κορυσσοῖτα I. VII, 64. τὰ ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα O. VII, 84. λίμπει ἔργα F. 250, 2. ἔργον τέλος O. II, 19. ἔργον πρό πάντων φάος O. XI, 24. πᾶντων ταμίαι ἔργον ἐν οὐρανῷ O. XIV, 10. φίλων ἀντί ἔργον P. II, 17. ἔργον περὶ πάντων N. V, 40. ἔργον θρασέων ἐνεκεν N. X, 3. πᾶν τέλος ἔργον N. X, 30. εὐκλείων ἔργον ἄποινα I. III, 7. Φάμεν παλαιὰν εὐκλείων ἔργων I. III, 41. Θεοδότην ἔργων κέλενθον I. IV, 25. μυρία ἔργων καλῶν κέλευθοι I. V, 20. τεκμύρομαι ἔργοισιν Ἰσρακλῆος F. 451, 6. καλοῖς ἔργοις O. II, 108. μορφαῖ καὶ ἔργοις O. IX, 71. ἔργοις οὔτε βουλίας P. III, 30. ἐπ' ἔργοισιν ἀμφὶ τε βουλίας P. V, 119. ἔργοις καλοῖς ἔσοιτρον N. VII, 14. μελέταν ἔργοις ὁπάζων I. V, 63. ἔργα φέρων ὁμοῖα χρῶσιν ἐρηπόντες τε O. VII, 52. κείνα ἔργα εἶποι O. VIII, 63. ἐολά δ' ἐπ' ἐυλοῖς ἔργα ὄδων O. VIII, 85. τρία ἔργα θῆκε κάλλιπ' ἀμφὶ κόμης O. XIII, 37. φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα P. VII, 19. ἀθῆρες μεγάλα ἔργα N. III, 42. παροισχόμενον ἀνέρον αἰοῖδι τὰ καλὰ σσιν ἔργ' ἐκόμισαν N. VI, 31. ἔργα πολλὰ μενοινώntes N. XI, 45.

* Ἐργοτέλης. Ἐργότελες O. XII, 20.

ἔρδω. τὸ μαλθακὸν ἔρδει καὶ παῖδιν P. VIII, 6. λαθίμεν ἔρδων O. I, 64. ἔρδων τοιαύτη μορφαῖ N. III, 18. τύχη τις ἔρδων N. VII, 11. μαρσάσθαι τις ἔρδων I. IV, 61. τί δ' ἔρδων φίλος οὐ εἶρη F. 127, 1. πᾶν ἔρδοντα I. III, 66. καλὰ ἔρδεις O. XI, 95. μέρος κἂν νόμον ἐρδόμενον O. VIII, 71.

ἐρεθίζουμι F. 259.

ἐρεῖδω. ἥριδες Ποσειδῶν O. IX, 33. ἥριδέν μιν τόδ' ἐπολέμειν O. IX, 34. ἀγκυρᾶν ἔρειπον χθονὶ P. X, 51. σὺν ὀρθαῖς κινέουσιν ἐρειδομένα (ὀρθῆς) P. IV, 267. ἐρειδόμενον ναυαγίας I. I, 36.

ἐρείτω. ἐρηπῶντι (ἐρηπῶντι, v. Explicatt.) Πολυρείκη O. II, 47.

ἐρεσμία. ἐρεσμη' Ἀρχάγαντος O. II, 7. ἐρεσμία Ἑλλιάδος F. 46.

ἐρετμός. ἀνία ἀν' ἐρετμῶν P. IV, 18.

ἐρευνῶ. ἐρευνῶνται πυρὸς ἐκ μυχῶν πυγαὶ P. I, 21. ἐνθὲν ἐρευνῶνται σκύτον ποταμοὶ F. 95, 8. ἐρευνάω. καθ' Ἑλλιάδ' ἐρευνῶντες ἐρευνῶν O. XIII, 109. ἐρευνᾶσαι βουλευματα F. 33. ἐρευνάστω Ἀνυλίας γῆος F. 228, 2.

ἐρέω. νικάουσιν' ἔρεφε N. VI, 45. λέγεται μιν γένειον ἔρεφον O. I, 68. αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελήνῃ O. XIII, 31. κρηναῖος ξένων κινὸν ἐρέφοντα I. III, 72.

* Ἐρεχθιδᾶν χειρίτεσι I. II, 19.

* Ἐρεχθίδος αἰών P. VII, 10.

ἐρέω. Νεμέα ἐρέω τὰταν χάριν O. VIII, 57. εἰδοῖ τοι ἐρέω P. IV, 142. λεγόμενον ἐρέω P. V, 108. εἰ χρη ἀντιφερέξαι, ἐρέω P. IX, 53. τοῦτό γέ τοι ἐρέω F. 171, 2. μισθὸν τις ἀν' ἐρεῖ N. VII, 68. ἐρέων μάχην P. I, 77. ἔρημος. αἰθέρος ψυχρῆς ἀπὸ κολίπων ἐρήμων O. XIII, 85. ἐρήμης αἰθέρος O. I, 6. ἐκασίον' ἐρημοῖ N. X, 72. γαίης ἐρήμων P. IV, 26.

ἐρημόω. ἀνδρῶν ἐρήμωσεν ἑστίαν I. III, 35. τὸν ἐρήμωσαν εὐφροσύνης μέρος P. III, 97. ἐρημώσασα χώραν P. IV, 269.

* Ἐρῖβοια. παῖδα θρασὺν ἐξ' Ἐρῖβοίας I. V, 42.

* Ἐρῖβός F. 45, 10.

ἐρῖβομετάς. ἐρῖβομετᾶν θρηδῶν λεόντων I. III, 64. ἐρῖβρομος. ἐρῖβρομον γῆσιν P. VI, 3. ἐρῖβρομον νεφέλας P. VI, 11. ἐρῖβρομοὶ λέοντες O. X, 21.

ἐρίζω. χειρόνεσσον οὐκ ἐρίζει N. VIII, 22. σθένει γυνὴν ἐρίζοντα N. V, 39. ἀμφὶ θένιος ἔρισαν γάμῳ I. VII, 37. πρὸς θεὸν ἐρίζειν P. II, 88. οὐκ ἐρίζων ἀντί τῶν ἀγαθῶν P. IV, 285. ἵνα ταχὺτάς ποδῶν ἐρίζεται O. I, 95. Πανελλάνεσσιν ἐρίζόμενοι I. III, 47. ἐρίζομεναι νῆες ἐν πόντῳ καὶ ἐν ἁρμασιν ἐπὶ ποὶ I. IV, 4.

ἐρικλῆγχαν γόνον P. XII, 21.

* Ἐρινός. ὀδεῖ' Ἐρινός O. II, 45.

ἐριπλεῖρω φηὶ P. IV, 235.

ἔρις. χαλεπὰ ἔρις διμυλὴν κρεσσόνων N. X, 72. πρὶν γενέσθαι τὴν Ἀδράστου τὴν τε Καδμείων ἔριν N. VIII, 51. ἐρίδας στρέφει N. IV, 93. ἐρισθηνεῖ (ἐρυσθηνεῖ) γενεῇ P. VII, 2.

ἐρισφάραγος F. 263.

* Ἐρίτιμος. ἔσποντ' Ἐρίτιμῳ ἀοιδῷ O. XIII, 41.

* Ἐρίφιλα. ἐνδροδάμωτ' Ἐρίφιλαν N. IX, 16. ἐρίφον μεθομήρεος F. 18.

* Ἐριφθόνιος F. 140.

ἔρκος. φέλλος ὡς ὑπὲρ ἔρκος P. II, 80. ἔρκος οἶον P. V, 113. ἀνεν δολίον ἐρκίαν N. III, 49. ἐν ἀγγείῳ ἔρκειν παμποικίλους N. X, 36.

* Ἐρκῆς. ἐνυρόπιος Ἐρκῆς P. II, 10. Ἐρκῆς χροσφόπιος P. IV, 178. κλυτός Ἐρκῆς P. IX, 61. ἀγώνιος Ἐρκῆς I. I, 60. Ἐρκῆς θυγατρός O. VIII, 31. ταμίη Σπιδάτας ἀγώνων μοῖραν Ἐρκῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέ-

ποῦτι Ν. Χ, 53. θεῶν κάρυκα Ἐρμῶν Ο. VI, 79.
 ἐρημνέας. ἐτόπαν ἐρημνέαν χαίτει Ο. II, 93.
 ἔρνος. ἔρνος φοινίκος F. 45, 13. ἔρνος ἡμεροστατον F. 58, 2. str. ἔρνεϊ Τελεισιάδα I. III, 63. ἔρνεσι Λατοῦς Ν. VI, 38. ἀνθηράμενος κόμην ἐν πορφυρέοις ἔρνεσι Ν. XI, 29. ἀ-θροῖς ἀνθηράμενοι ἔρνεσι χαίτας I. 1, 29. ἐξαιρέτως ἐργεῖται Ἀλφειοῦ φράζαι χεῖρα I. 1, 66. ἔρνεα ἀπ' Ἀλφειοῦ στεφανωσόμενος Ν. VI, 18.
 ἔρχομαι. εἰρετο πάντας παῖδα Ο. VI, 49.
 ἐρπετιον F. I, 25. πικινώτατον ἐρπετιον F. 73, 2.
 ἔρποι. τοῦτο φοινῆεν ἔρπει I. III, 58. εἰ δαίμων ἔρποι Ο. XIII, 101. ποτὶ χρόνος ἔρποι Ν. VII, 68. εἰρπετὶ αὐδῶ F. 47. χρόνος ἔρ-πων Ν. IV, 43. ἐρπύγαντος πρὸς εὐαῖδαν F. IV, 140. ζωοῖαν ἐρπύγαντος τε Ο. VII, 52.
 ἐρυθρός. πότιν ἐρυθρῶ F. IV, 251.
 ἐρύκα. ἐξενέπειν ἐρύκει με Ν. IV, 33. ἐρύκετον ἐνὶ πᾶσι ψευδέων Ο. XI, 5.
 ἐρύω. βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσας Ν. VII, 67. νόστον ἐρύσασμενοι Ν. IX, 23.
 * ἔρως. ἔρως Ο. V, 179.
 ἔρχομαι. ἱκέτας ἔρχομαι Ο. V, 19. φέρων ἔρχομαι F. II, 4. παρ' μέλος ἔρχομαι Ν. VII, 69. παρήμερον εὐλὸν ὑπὸ πᾶσι ἔρχεται βροτῶν Ο. I, 100. ὁλβος οὐκ ἐς μακρόν ἔρχεται F. III, 105. κοῖνον ἔρχεται κῆν' Ἀδῶς Ν. VII, 30. ἐς ὁδὸν ἔρχονται Ο. VI, 73. κοινὰ ἐκπιδέας ἔρχονται Ν. I, 32. ἤλυθεν ἐς λέχος Οὐνὼν F. III, 99. ἤλυθε φέρων F. X, 47. ἀντίος ἤλυθε οἱ Ν. X, 79. ἤλυθον κατὰ κλέος F. IV, 125. ἐπ' Ἀείνου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον F. IV, 204. ἐς Φάσιν ἤλυθον F. IV, 212. ἀπ' Ἀργεος ἤλυθον δευτέρως ὁδὸν F. VIII, 43. ἤλυθον τιμώρος Ο. IX, 89. ἤλυθον τιμίας I. V, 54. ἡλθες Λιβύας πεδίον ἐξ αἰθλῶν F. V, 52. ἡλθε Ζηρὶ ἐπὶ χρέος Ο. I, 44. ἡλθεν ὑπὸ σπλάγγων ἐς φάος Ο. VI, ἡλθε οἱ μάντιμα θυμῶ F. IV, 73. ἡλθε τοι ἐξ αἰθλῶν παῖς ἐναγώνιος Ν. VI, 11. ἡλθε διάκον Ν. X, 66. Θηβῶν ἀπο προσκυλλά-σων ἡλθε I. III, 71. μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνων ἡλθεν F. 158, 3. ἡλθον μέγαρον F. IV, 134. τάχ' ἡλθον F. IV, 172. ἡλθον ἀκτί-νες F. IV, 198. γαμβροὶ σπιν ἡλθον F. IX, 120. πρὸς ἄκρον ἀρετῆς ἡλθον Ν. VI, 25. ὅταν ζῆτον ἔμων ἔλθῃ I. II, 48. ὅταν αἶγλα διόδοτος ἔλθῃ F. VIII, 100. Θήρωνι κῆδος ἔλθειν Ο. III, 41. πρὸς Πυλῶν ἐλθὼν δεῖ Ο. VI, 28. πομπῶν ἐλθεῖν ὁδόν F. I, 34. Λαμνῶν ἐλθεῖν F. I, 52. ἐλθεῖν τράπεζαν F. III, 16. ἐς οὐρανὸν σταθμούς ἐλθεῖν I. VI, 46. ἐναντίον φίλων ἐλθεῖν F. 253. ἐρ-χόμενον ἐν διαί F. V, 14. ἄγχι ἐλθὼν Ο. I, 71. παρὰ Κρόνιον ἐλθὼν Ο. I, 111. ἐλ-θὼν Ο. VI, 67. ἐς θεὸν ἐλθὼν Ο. VII, 31.

εἰς Ταῖναρον ἐλθὼν F. IV, 44. ὕμβρος ἐπα-κτός ἐλθὼν F. VI, 10. κόρος ἐλθὼν F. VIII, 33. φίλοις φίλος ἐλθὼν Ν. IV, 22. ἐλθὼν στρατός F. 4, 3. ἐλθόντος ἀπ' Ἀρκυαδίας F. III, 25. ἐλθόντος παρ' Ἰαμφράν Ν. X, 49. ἐλθόντ' Ἀρκυαδίας ἀπὸ δειράν Ο. III, 28. ἐλθόντ' ἐκ Θαλάμων Ο. VII, 29. ἐκ Λυκίας ἐλθόντα Ο. XIII, 58. γῆσιν ἐλθόντες F. IV, 52. γῆσιν ἐλθόντες F. IV, 30. ἐλθόν-τας πρὸς Θαλάμους F. IV, 160. ἄλκας ἐλ-θόντας Ν. V, 45.
 ἔρως. ἐτέρων ἔρως ἐπέκτισε φρένας F. X, 60. ἔ-ρως γὰρ ἔχεν I. VII, 29. ἔρωτι χαρίζεσθαι F. 236. ἀλλοτρίων ἔρωτες φέρειν οὐ κρῆσο-νες Ν. III, 29. τῶν ἀρεῶντων ἐρώτων ἐπιπρα-τεῖν Ν. VIII, 5. ἀπορρίκτων ἐρώτων μανίαι Ν. XI, 48. ματέρια ἐρώτων F. 87, 3. ζῆγν ἐρώτων δρέμεσθαι F. 88, 1. str. χάρις Ἀφροδίτων ἐρώτων F. 90, 1.
 ἐρεῖ O. X, 10.
 ἐρύλλομαι, ἐρέχομαι ν. εἰς.
 ἐσθάς. ἐσθάς νιν ἔχεν F. IV, 79. ἀγῶν' ἐσθά-τος ἀμφί F. IV, 253.
 εὐλός. κάρνος εὐλός Ο. XIII, 96. εὐλός Πέλο-πος Ν. II, 21. τὸ παράμερον εὐλόν Ο. I, 99. βαθὺν εὐλόν Ο. XII, 12. ἀγγελον εὐλόν F. IV, 278. τὸν εὐλόν I. III, 7. εὐλὸν Τήλε-γον I. IV, 45. εὐλὸν φῶτα I. VII, 60. ἐν παρ' εὐλόν F. III, 81. κλέος εὐλόν F. IV, 175. τέλειον τῶ παθῶν εὐλόν F. IX, 92. τε-τελειωμένον εὐλόν Ν. IX, 6. εὐλοὶ Ο. II, 69. IV, 6. εὐλὸν χαρμάτων Ο. II, 21. εὐλὸν Ο. II, 107. ἀπτεται εὐλὸν Ν. X, 20. εὐλοῦ-σιν ἐπ' ἀλλοτρίων F. I, 84. εὐλοῖσιν ἀνδρῶ-σιν F. III, 66. εὐλοῖς Ν. IV, 95. εὐλοῖται μάγναι πῆρι Ν. V, 47. πρέπει εὐλοῖσιν F. 86, 1. ἀδεικτοῖς εὐλοῖς F. X, 69. εὐλοῖς Ν. I, 24. εὐλὸς αἰνεῖν Ν. III, 28. εὐλα δό-μεν ἐπ' εὐλοῖσιν Ο. VIII, 84. εὐλα πέταται F. VIII, 76.
 ἔσδος, ἔστροπον, ἔσρομα, ἔσροσύν ν. εἰς.
 ἐσπέρα. ἄκρη σὺν ἐσπέρῃ F. XI, 10. ἐσπέρας Ο. III, 21. F. IV, 40. ἐν διχομυρίδεσσιν ἐσπέραις I. VII, 44.
 ἐσπέριος. ἐσπέριος φλέγει Ν. VI, 39. ἐσπερίας αἰοδαῖς F. III, 19.
 ἐσπερος. ἐσπερον ἐνέφλεξε φάος Ο. XI, 76.
 ἐσπναι. ἐσπναι Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέος μαῖ-μα κελαιδῶν I. VII, 61. ἐσπναι αἶμα κατέστην F. IV, 135. ἐσπναι ἐλατύνει F. 74, 4. παρ' Ἀλφειοῦ σπναι Ο. I, 20.
 ἐσπνέμενος ἀπὸ γάλα τραπέζαν ὥστων F. 147, 2.
 ἐστία. * παῖ Πέρος, Ἐστία Ν. XI, 1. συγγόνῃ παρ' ἐστία Ο. XII, 15. καθήσθαι παρ' ἐ-στία F. 49. ἐς ἀφῆναι μάκαιραν Ἰέρωνος ἐστία Ο. I, 11. τῶν μάκαιρων ἐστίαν F. V, 11. ἐστίαν πατρῶν F. XI, 13. μάκαι-ρον ἐστίαν ἐρήμωνεν I. III, 35.

ἑστῆς O. II, 75. P. IV, 61.
 ἐσχατιά. πρὸς ἐσχατίαν ἀρεταῖων ἱκάνων O. III, 45. ἀν' ἐσχατίαν P. IX, 56. ἐσχατιάς πρὸς ὄθλον I. VI, 11.
 ἑσχάτος. τὸ ἑσχάτον κορυφούται βασιλεύων O. I, 113. νυντιλλας ἐσχάτης N. III, 21. ἐσχάτον πλόν P. X, 28. ἑσχάτον Νείλου κίρας F. 215. ἐσχάτων ἄθλων X, 32. ἀνορέαις ἐσχαταῖσιν I. III, 29. ἐσχάταις ἐπίσιον I. VI, 36.
 εἵταιρα. αἰλικες παρθένου εἵταιραι P. III, 18. οἰκομένων εἵταιρῶν δειπνων P. IX, 19.
 εἵταιρος. κενεοφρόνων εἵταιρον ἀνδρῶν F. 231. εἵταιρος P. IV, 239. ἑξὸς' εἵταιρον P. V, 26. μυρίων ἐτάρων ὀρεφανόν I. VI, 11. φίλοις σὺν εἵταιροις O. IX, 4. ὕτρυνον εἵταιρους O. VI, 87. εἵταιρους N. XI, 4.
 εἵτειον ἀέθλων I. III, 85.
 εἵτερος. δαίμων ἑτερος P. III, 34. σκευᾶς εἵτερος P. II, 80. ἑτερον λέγει P. XI, 24. οὐχ ἑτερον λόγον O. VII, 86. ἑτερόν τινα P. II, 60. ἑτερον οὐ τινα οἶκον N. VI, 26. ἑτερον εἵτερον N. VII, 6. ἑτερον εἵτερος χειρὶ N. VIII, 3. ἑτεροὶ βασιλεῖς ἱεροὶ P. V, 96. χρυσὸν εἵτερονται, ἑτεροὶ πεδίον N. VIII, 37. τέγχεα ἑτέρων ἑτερου N. I, 25. ἑτέροις ἐτέρων P. X, 60. ἐτέροισι P. II, 52. κείνων — ἐτέροισι P. II, 89. πολλοῖσιν ἐτέροισι P. IV, 248.
 ἐτήριμος. ἐτήριμον ἀνδρὶ φέγγος O. II, 61. ἐτήριμον ἀλάθειαν O. XI, 56. ἐτήριμον κλέος N. VII, 63.
 εἵτι. εἵτι γλυκύτεραν O. I, 109. εἵτι λοιπὸν γένει O. II, 16. εἵται' εἵτι P. III, 63. εἵτι (ἐπὶ) Βάϊτου γένει P. V, 124. ζῶων εἵτι P. X, 25. εἵτι καὶ μᾶλλον P. X, 57. εἵτι μᾶλλον F. 206, 4. εἵτι ἀνακικύει κλυτρός F. 154. ὀφείλει εἵτι N. II, 6. εἵτι ἐθάλλετο N. IV, 13. εἵτι κελεύεις N. IV, 80. παῖδ' εἵτι N. VI, 64. οὐκ εἵτι εἴαν N. IX, 14. οὐκέτι' ἔστι πόσσω θνατὸν εἵτι N. IX, 47. εἵτι καὶ I. I, 65. οὐκ — εἵτι v. seorsim.
 εἵτοιμος. τὴν αἰὼς εἵτοιμος O. VI, 12. Ξενοκράτει εἵτοιμος ὕμνον θνατὸς P. VI, 7. Θεανδρόιδωιν εἵτοιμος κάρμυς ἔβαν N. IV, 74. εἵτοιμον γάμον O. I, 69. εἵτοιμον αὐτῷ πάρεδρον O. II, 84. μάλα τροφαῖς εἵτοιμον ὑπῶν O. IV, 16.
 εἵτος. ἑκατὸν ἐτέων O. II, 102. πάσις ἐτέων περδοῖς N. XI, 40. ἐνάτω' εἵτε F. 93, 2.
 ἑτμον λόγον P. I, 68.
 ἐγμῶς. ἐγμῶς ἐδώκεσαν O. VI, 77.
 εὔ. εὔ παρασφόνον O. IV, 4. εὔ πρόσμοι O. X, 4. εὔ πέπραγεν P. II, 73. εὔ ἔχοντες O. V, 16. πᾶσις εὔ P. I, 99. εὔ δ' ἀκούεις ibid. εὔπασχέμεν P. III, 164. εὔ παθεῖν καὶ ἀκούσαι N. I, 32. εὔ πάσχω I. IV, 15. εὔ ἐργακεν P. IV, 287. εὔ καθορᾷ P. IX, 51. πεποναμένον εὔ P. IX, 96.

εὔ οἶδμ N. IV, 43. εὔ δέξαι N. XI, 3. 4.
 εὔ ἐπη τι I. III, 59.
 εὐαγχεῖ λόφῳ N. V, 46.
 εὐαγορέω. εὐαγορηθεῖς I. I, 51.
 εὐάγων τιμὰ N. X, 38.
 * ἱυάδνα. παῖδα τὸν Εὐάδνα τέκος O. VI, 49. παῖδ' ἰοδόστρεχον Εὐάδναν τεικμέν λέγεται O. VI, 30.
 εὐάθλος. Λάμπωνος εὐάθλου I. V, 3.
 εὐάιητος. εὐάιητος Ὀρφεύς P. IV, 177.
 εὐαμερία. ἀρχαίας εὐαμερίας ἐπέβασε I. I, 40.
 εὐανθῆμον φῶν O. I, 67.
 εὐανδρος. εὐανδρον χώραν P. I, 40. εὐανδρον ματρίπολιν N. V, 9.
 εὐανθής. εὐανθῆς Μετώπα O. VI, 84. εὐανθῆς τεύαλεν ὄλβος F. 95, 5. εὐανθεῖ ὀργῇ P. I, 89. εὐανθεῖ ὄλβῳ I. IV, 14. εὐανθεία στόλον P. II, 62. εὐανθεῖ ἀλικίαν I. VI, 34. εὐανθεία στίφανον I. VI, 51.
 εὐανορλασι κλυταῖς πόλιν δαιδάλλειν O. V, 20.
 εὐάνωρ. εὐάνωρ Πέλοπος ἀποικίη O. I, 24. ἰακκῶν εὐάνωρα O. V, 80. εὐάνωρα ποῖον O. XI, 103. εὐάνωρα λαόν N. X, 36. Ἀχάρεαι παλαιάτατοι εὐάνωρες N. II, 17.
 εὐάρματος. εὐάρματος Ἴγρον P. II, 5. εὐάρματος Θήβα F. 207. εὐάρματος πόλιν P. IV, 7. εὐάρματος ἀνδρα I. II, 17.
 εὐαχία ὕμνον P. II, 14.
 * Εὐβοία. ἃ Εὐβοία O. XIII, 108. Εὐβοίαν I. I, 57.
 εὐβουλος. εὐβουλος Θέμις I. VII, 32. εὐβούλου Θέμιτος O. XIII, 8. εὐβουλον Θέμιν F. 6. ἡγεῖς εὐβούλου P. III, 92.
 εὐδαιμονία. μοῖρ' εὐδαιμονίας P. III, 84. παρμονίαν θαλάσσιαν εὐδαιμονίαν P. VII, 21. εὐδαιμονίαν ἄπασαν N. VII, 56.
 εὐδαίμων. εὐδαίμων οἶκος ἀνὴρ P. X, 22. εὐδαίμονος Κυράνας P. IV, 276. εὐδαίμονος γαμβροῦ I. V, 24. πότμω εὐδαίμονι O. II, 20. εὐδαίμων' ἐόντα (βίοντες) N. VII, 100. εὐδαίμονα γέννα F. 58, 8. antistr. εὐδαίμονη δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος F. 99.
 εὐδεῖλος. εὐδεῖλος Κρόνιον O. I, 111. εὐδεῖλον χθόνα Ἰωλκοῦ P. IV, 76.
 εὐδένδρος. εὐδένδροιο ματέρω P. IV, 74. εὐδένδρῳ ὄχθῳ N. XI, 25. εὐδένδρον ἄσος O. VII, 9.
 εὐδία. τὸ κοινὸν τις ἐν εὐδία τιθεῖς F. 228. ἔχει μεμπτόεσαν εὐδίαν O. I, 98. εὐδίαν ὀπασσεν ἐκ χειμῶνος I. VI, 38.
 εὐδιανός. εὐδιανός καταθῆσσις ἔστιαν P. V, 19. εὐδιανὸν γάρμακον αὐγῶν O. IX, 104.
 εὐδμῶτον κολάων P. XII, 3.
 εὐδοξία. σὺν εὐδοξίᾳ P. V, 8. συγγενεῖ εὐδοξίᾳ μέγα βροῖται N. III, 38.
 εὐδοξος. εὐδοξος Πίσας O. XIV, 23. εὐδοξος Σωγέρης N. VII, 8. εὐδοξῳ Μίδα P. XII, 5. εὐδοξον Ἰπποδάμειαν O. I, 70. εὐδοξον

νίκαν P. VI, 17. λύτερον εὐδοξόν I. VII, 2. εὐδοξόν πλόν F. 153, 3. εὐδόξων ἀνδρῶν I. II, 34. εὐδόξως ἀέθλοισι I. III, 1.
 εὐδο. εὐδοίς, βασιλεῦ O. XIII, 65. εὐδοί ἀνὰ σκάπτῳ P. I, 6. παλαιὰ εὐδοί χάρις I. VI, 17. εὐδοί πρᾶσσόντων μελίων F. 96, 4. εὐδόντισσι δεικνύον κρῖον F. 96, 4.
 εὐειδής. ἀλοχόν εὐειδέα I. VII, 23.
 εὐεργεσία. ἔργον εὐεργεσίας ἀγαπάται I. V, 66.
 εὐεργετίας. ἀνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πρᾶσιον O. II, 104. τὸν εὐεργέταν P. II, 24. P. V, 44.
 εὐεργέταν ἀρμάτων I. I, 53. εὐεργέται P. IV, 30.
 εὐερκίς ἄλλος O. XIII, 105.
 εὐεῖα. ἱερὸν εὐεῖας ἁπτον P. IV, 131.
 εὐήρατος. ὅλῃαν χθονὸς εὐήρατον θάλλουσιν P. IX, 8. εὐήρατον σταθμῶν O. V, 9. φιλοφροσύναις εὐήρατοις O. VI, 98.
 εὐδαίμων. εὐδαίει τύχη P. IX, 74.
 εὐδρόνος. εὐδρόνον Κλεῖος N. III, 79. Ἀφροδίτας εὐδρόνον I. II, 5. εὐδρόνοισι Κάδμοιο κοῦραις O. II, 24. εὐδρόνοισι Ῥραισι P. IX, 62.
 εὐδύγλωσσος ἀνήρ P. II, 86.
 εὐδυμάχανα πελοπόννησιν ἄνδρα O. VII, 15.
 * Εὐδυμένης. Εὐδυμένης N. V, 41. I. V, 55.
 εὐδυμία. * Εὐδυμία μέλον ἐπὶν F. 127, 3. εὐδυμῖαν μείζων φέρεϊ I. I, 63. εὐδυμῖαν τε μετὰ καὶ πόνον O. II, 38.
 εὐθύμων γῆρας O. V, 22.
 εὐθύμων. εὐθύνη λαοῖς δίκας P. IV, 153. ἄλλων οὕτω καὶ κτεῖνον δόσον εὐθύνοι P. I, 46.
 εὐθύνη δαίμονος οὐδον O. XIII, 27. εὐθύνη ἐπὶ τοῖτον ἐπὶνον οὐδον N. VI, 29.
 εὐδύπνοος. εὐδύπνοον Ζεφύροισι N. VII, 29.
 εὐδυπομπὸς αἰών N. II, 7.
 εὐδυπορέω. ὁδὸν εὐδυπορεῖ O. VII, 91. πλαγῶν δρόμον εὐδυπορεῖαι χερσὶ I. IV, 67.
 εὐθύς. ἔννεπεν ἀπτόν δρμῖνον τέρας εὐθύς O. VII, 41. θέμεν εὐθύς βωμόν O. XIII, 79.
 ἀναβῆς εὐθύς ἔπαιος O. XIII, 83. ἂν εὐθύς ἀρπάξας P. IV, 34. τάχα δ' εὐθύς ἴων P. IV, 83. εὐθύς ἀμείβετο P. IX, 40.
 εὐθύς ἀπῆμον N. I, 54. εὐθύς ἀπανάτο N. V, 33. ἰόντων εὐθύς I. VII, 41.
 εὐθύς. τόλμα εὐθεία O. XII, 12. εὐθεία κτενέσθω F. 75, 2. εὐθὺν πλόν O. VI, 103. VII, 33. σταδίον εὐθὺν πόνον (τόνον v. Append. T. II. P. II.) O. XI, 67. εὐθὺν ἀκόντων δόμβον O. XIII, 89. εὐθεία δίκαι N. X, 12. ἐν εὐθείας ὁδοῖς στείχοντα N. I, 25. κοιναὶ εὐθύνται P. III, 28. εὐδύτομον πεδιάδα σκυροῖαν ὁδὸν κατέθηκε P. V, 90.
 εὐύππος. εὐύππον Φλεγῶν P. III, 8. εὐύππον Κυράνας P. IV, 2. εὐύππον Τυνδαριδῶν O. III, 41. Ἀραξῶνας εὐύππους O. VIII, 47.
 εὐκαρπος. εὐκαρποῖα γαίης I. VI, 30. εὐκαρποῖα χθονός N. I, 14.

εὐκαίξω. τοῖς πόλεον εὐκαίξεται P. IX, 94.
 εὐκαίης. εὐκαίει νόστον N. II, 24. εὐκαίει λόγῳ N. III, 65. εὐκαίει Δίρκῃ O. XI, 89. εὐκαίει μορφῶν O. VI, 76. νύον εὐκαίει P. VIII, 65. εὐκαίει νύμφαν P. IX, 58. εὐκαίει μυστήρ' ἀγώνων P. XII, 24. εὐκαίει νύσον N. V, 15. VI, 48. ἀγοράν εὐκαίει P. 45, 5. ἔστιν οὐδον εὐκαίει N. VI, 30. εὐκαίει ἔργων I. III, 7. 41. εὐκαίεις διότους O. II, 99.
 εὐκομος v. ἥκομος.
 ἐκκήμονα ζυθῶν ἀγυῖαν N. VII, 92.
 ἐκκυκλόν ἔδραν N. IV, 66.
 εὐλογία. εὐλογία φόρμιγγι συνάρορος N. IV, 5. εὐλογίαν προστιθεῖς O. V, 24. εὐλογίαις ἁσίων μεμνῆσθαι I. III, 3. νύσον θαννίμεν εὐλογίαις I. V, 19.
 εὐμαλλον μέτραν I. IV, 69.
 εὐμαρής. παύροις πράξασθ' εὐμαρής P. III, 145. πέραν εὐμαρής N. III, 20. συμβαλεῖν εὐμαρής ἦν N. XI, 33.
 εὐμαχανία. εὐμαχανίαν ἔφρασε ἀρετὰς ἔμφαν διώκειν I. III, 20.
 εὐμενέω. εὐμενεύοντες ἀνεψίον P. IV, 127.
 εὐμενής. εὐμενεῖ τύχη O. XIV, 16. εὐμενεῖ νόθον P. VIII, 19. εὐμενεῖαι Κρονιδῆς P. II, 25.
 εὐμενία. ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ P. XII, 4.
 εὐμήλοιο Ἀρχαδίας O. VI, 100.
 εὐνά. ζυλοτόν ὁμοφροσῶν εὐνάς O. VII, 6. ἄτερ εὐνάς O. IX, 48. ἀδείας τυχεῖν τοπαρῶν εὐνάς P. IX, 42. νυμφείας ἐπείρα ἐν λέκτροισι Ἀκάστον εὐνάς N. V, 31. Ἰός εὐνάι πολυγαθείς P. II, 27. οὐ σφιν τέλειαν εὐνάιν I. VII, 30. εὐνάι παρῳάτροποι P. II, 35. ἐπὶ γλυκεραίς εὐνάις βάλλειν αἰδῶ P. IX, 42. ἐρυτενωῖς ἐν εὐνάις F. 87, 5.
 εὐνάξω. εὐνάσθην λέκτροισιν P. III, 25. πρώτον εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις F. 205.
 εὐνομία. * Θέμις θυγατὴρ τε Σώτειρα μεγαλόδοξος Εὐνομία O. IX, 17. * ἐν τῇ Εὐνομία ναίει O. XIII, 6. ἀπόλεμον ἀγαγὼν ἐς νηπίδας εὐνομίαν P. V, 67.
 εὐνομος. μοῖραν εὐνομον N. IX, 29. εὐνομον πόλιν I. IV, 24. εὐνομάστον ἔργον O. I, 37.
 * Εὐξείνος. Εὐξείνω πελάγει N. IV, 49.
 * Εὐξείνιδας. Εὐξείνιδα πάραθε Σώγην N. VII, 70.
 εὐδομον ἔαρ F. 45, 14.
 εὐδορία. ἔλαιον εὐδορίας O. II, 72.
 εὐπαρόν Μεδόσιος P. II, 16.
 εὐπραγία. ὁδοὶ ἐππραγίας O. VIII, 14. νέει εὐπραγία χαίρειν P. VII, 13.
 εὐπυγος. Αἰακιδῶν ἥπυργον ἔδος N. IV, 12.
 εὐρησιμής. ἐπὶν εὐρησιμείας O. IX, 86.
 * Εὐρύπος. ἐπὶν Εὐρύπῳ P. XI, 22.
 εὐρίσκω. ὁδὸν εὐρίσκοντι F. 250. σύμβολον οὐτίς εὐρεῖ O. XII, 8. μάντιν ἄσμενος εὐρεῖ O. XIII, 71. γάμον οἶον εὐρεῖ παρδόνισι

- P. IX, 117. ὅποιαν εὔρε παγὰν ἐπίων P. IV, 299. εὔρεν θεός P. XII, 22. δδὸν εὔρον N. VI, 56. τὸν ὡς Τερπαιδρος εὔρεν F. 91, 1. Ὠλυγίους δ' εὔρεν F. 23. εὔροις ἂν δδὸν P. X, 29. εὔρησεις ἐρευνῶν μίσησσαν O. XIII, 109. εὔρησι γένος P. IV, 50. ἐμὰν γλώσσαν εὔρεται κελადῶν N. IV, 86. τοῖς ἀμύχανον εὔρεν O. VII, 25. ὅθεν δόξαν εὔρεν P. II, 64. εὔρων δδὸν λόγων O. I, 110. εὔρσκων τὰ μῦσα δλβω τεδαλότα P. XI, 52. φλεγραῖσιν εὔρων Ἀλκωνῆ I. V, 31. τιν' εὔροις ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν P. XII, 22. εὔρόντος ἔργον O. XIII, 17. εὔρόντι νεοσίγαλον τρόπον O. III, 4. πῶς ἀρετὰν εὔρόντα O. VII, 89. εὔρόντευσιν I. I, 43. εὔροικοπο τιμὰν P. I, 48. εὔρηται ἀποινα μόχθων αἰοῖσιν N. VIII, 16. κλέος εὔρόεσθαι P. III, 14. φάρμακον ἀρετὰς εὔρόεσθαι P. IV, 187. ἀρχὴν εὔρομενον σκολιόν F. 87, 8. οὗτις ἐκὼν κακὸν εὔρετο F. 248.
- εὔροαίματ' στρατὸν F. 160.
- * Εὔροαῖα. Εὔροαῖας ἐκ γενέων γόνον P. XII, 20.
- εὔροβιας. κούρα Ῥυέος εὔροβία P. IX, 13. Ποσειδῶν εὔροβίαν O. VI, 58. ὀροστρεῖων εὔροβίαν θεόν P. II, 12. εὔροβίαν Αἰάντα I. V, 51. Περικλῆμεν εὔροβία P. IV, 175.
- εὔροκόλπον χθονός N. VII, 33.
- εὔρολειμων Λιβία P. IX, 57.
- εὔρομειων. εὔρομειδων Ποσειδῶν O. VIII, 31. γόνον εὔρομειδοντα Κρόνον P. III, 4.
- εὔροσπα κελιδόν F. 238.
- * Εὔροπυλος. Εὔροπυλός φάτο Γαῖαχου παῖς ἔμμεναι P. IV, 33.
- εὔρος. χθονός εὔρετας F. 58, 3. str. Θαλάμουν μυχὸν εὔρον N. I, 42. κείναν εὔρεϊαν ἄπειρον P. IV, 48. εὔρῳ κλέος O. XI, 99. εὔρῳ θέοντα O. V, 18. εὔρῳ ἀνάσσειν O. XIII, 23.
- εὔροσθενής. ὁ πλοῦτος εὔροσθενής P. V, 1. εὔροσθενής Τελαμών N. III, 35. Πινθέας εὔροσθενής N. V, 4. εὔροσθενής Ἀπόλλων I. II, 18. Πρακλῆος εὔροσθενεῖ γέννα O. VII, 23. εὔροσθενεῖ Γεαόχῳ O. XIII, 77. Ἰμέραν εὔροσθενεῖα O. XII, 2. εὔροσθενέων ἀρετὰν O. IV, 11. cf. ἐρωσθενεῖ.
- * Εὔροσθεός. Εὔροσθεός O. III, 29. Εὔροσθεός P. IX, 83. ἐπὶ προθύρῳ Εὔροσθεός F. 151, 7. εὔροσθιμον Διός O. I, 42.
- * Εὔρωτος. πέφρεν Εὔρωτον O. XI, 29.
- εὔρωφάρετας Ἀπόλλων P. IX, 27. εὔρωφάρετ' Ἀπόλλων F. 115.
- εὔρωχαῖταν Διδόνσον I. VI, 4.
- εὔρωχορος. Ἀσίας εὔρωχόρον O. VII, 18. εὔρωχόρον Λιβίας P. IV, 43. Σπάρτας εὔρωχόρον N. X, 52. εὔρωχόρους ἀγνίας P. VIII, 57.
- * Εὔρωπα. Εὔρωπα ἱκανοῦ θνηγάνη P. IV, 46. Εὔρωπαιαν ποτὶ χέρον N. IV, 70.
- * Εὔρωπας. παρ' Εὔρωπια πόρον O. VI, 28. ἐπ' vol. II. p. II.

- Εὔρώτα θεῖδροις I. IV, 37. παρ' Εὔρώται I. I, 29.
- εὔσεβέως. εὔσεβέως ἐδώρησαν O. VI, 79.
- εὔσεβής. εὔσεβεῖ γνῶμα O. III, 43. ψυχὰς εὔσεβέων F. 97, 4. εὔσεβεστάτον I. II, 43.
- εὔσεβια. πρὸς χάριν εὔσεβίας O. VIII, 8.
- εὔσκιος. ἀκτὴν εὔσκιον Ἀχιλλέως P. XI, 21.
- εὔστεφάνων ἀγνυῖαν P. II, 58.
- εὔτε O. III, 29. N. VI, 54. εὔτ' ἂν δέ O. VI, 67. εὔτ' ἂν P. III, 106. IV, 76. F. 88, 2. ep.
- εὔτεχής. εὔτειχέ προθύρῳ O. VI, 1. εὔτειχεα δομον N. VII, 46. εὔτειχέων πύλαις I. V, 72.
- εὔτερπη. ὕμνον εὔτερπείς ἀνδρος O. VI, 105.
- εὔτραπέλος. ἔπος εὔτραπέλον P. IV, 105. εὔτραπέλους κέδουσι P. I, 92.
- εὔτρητάνων βαρύνκτων O. I, 73.
- εὔτυχεα. τετρακίς ἐν Ἰσθμῷ εὔτυχεον O. VII, 81.
- ἄνδρῶν τις εὔτυχισαίς I. III, 1.
- εὔτυχια. ἐν εὔτυχία N. I, 10. κραίνει σάθεν εὔτυχια O. VI, 81.
- εὔτυχας γαίην N. VII, 90.
- εὔτυδον ἀπὸν P. I, 79.
- εὔφραμια. ἐν εὔφραμίας χαίρει P. X, 35.
- * Εὔφραμος. P. IV, 22. 44. Εὔφραμον P. IV, 175. 256.
- * Εὔφρανής N. IV, 89.
- εὔφρονον πόνον N. X, 24.
- εὔφρανῶ. τιν' εὔφρανῶσιον τίμα F. 242, 1. τίνε τιν' ὁμων εὔφραναις I. VI, 3. εὔφρανῶδη ἰδών O. IX, 66. εὔφρανθεῖσα Ἰηρνεῖοι λέχει P. IX, 16.
- εὔφρονα. οὐ μέλιαν θρακέντις εὔφρόνῃ N. VII, 3.
- εὔφρόνας. ἐλαπιναῖζουσι εὔφρόνας P. X, 40.
- εὔφροσύνα. * φιλοπομπικὴ Εὔφροσύνα O. XIV, 14. τῶν εὔφροσύνα ἐπιφλέγει P. XI, 45. εὔφροσύνα πόνων ἱατρός N. IV, 1. εὔφροσύνης μέρος P. III, 98. εὔφροσύνης ἀλάτις O. I, 58. πᾶσαν ἐν εὔφροσύνῃ τάνυν P. IV, 129. πρὸς εὔφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν ἥτορ I. III, 10.
- εὔφρων. εὔφρων κόμισον O. II, 40. θεός εὔφρων εἰς εὐχάς O. IV, 13. εὔφρων διέζεται P. IX, 76. εὔφρων χθονός N. VII, 67. εὔφρονα πόμον O. II, 40. εὔφρονα γαῖαν μήλοισ O. VII, 63. εὔφρονες ἴλαι δεκονται N. V, 38. ἄμματα εὔφρονα P. IV, 196.
- εὔφύλλου Νημέας I. V, 58.
- εὔφωτος. εὔφωτον Πιερίδων I. I, 64. εὔφωτος θαλάσσης P. I, 38.
- εὔχα. ἐπ' εὔχῃ P. IX, 92. λοιπαῖς εὔχαῖς εὔφρων O. IV, 14. εὔχαῖς ἐπὶ θειπεσιαις I. V, 41.
- εὔχειρ. ἀνδρ' εὔχειρα O. IX, 119.
- εὔχομαι. ἀδῶν εὔχομαι O. III, 2. εὔχομαι μὴ θῆμεν O. VIII, 86. ἐπεὶ εὔχομαι O. XIV, 5. εὔχομαι νιν δόμεν P. V, 124. εὔχομαι ἐκόντι νόψ βλέπειν P. VIII, 70. εὔχομαι κελადῶ-

- σαι N. IX, 54. ποίαν γαῖαν εὔχεται πατρίδ' ἔμμεν P. IV, 97. εὔχεται ἰδεῖν P. IV, 293. εὔχεται δέξασθαι I. V, 12. τὸ πατρὸς ἐκ λῆος εὔχονται O. VII, 23. χρυσὸν εὔχονται N. VIII, 37. οὐτ' ἰδεῖν εὔχοντο O. VI, 53. τῶν εὔχοντ' ἔμμεν P. IX, 104. ἀπὸ γλώσσας εὔχασθαι ἔπος P. III, 2.
- εὐχόρδον λῆραν N. X, 21.
- εὐχος. εὐχος ἵπποις ἔλων P. V, 21. πέμπτον ἐπὶ εἰκοσι γαυρῶν εὐχος ἀγώνων ἀπο N. VI, 61. ἀγώνων ἐν δόξῃ θίμενος εὐχος O. XI, 66. εὐχολαῖς τελείας ἰατρίας F. 87, 13.
- εὐόδης. εὐόδους ἀδύτου O. VII, 32. ἄνθος εὐ-
όδης N. XI, 41.
- εὐόλεον Κυράνην P. IX, 17.
- εὐώνυμος. εὐώνυμὸν πατέρα N. VII, 85. εὐώνυ-
μον N. XI, 20. εὐώνυμον πατέρα O. II, 3. εὐώνυμον χάριν P. XI, 53. εὐώνυμον Ἀθα-
γῶν N. IV, 19. ποδῶν εὐώνυμον N. VIII, 47.
- εὐόπιδος σελάνος O. XI, 77.
- ἐβόλλομαι. ἐς Λιθίους ἐβόλλομαι N. VI, 52.
- ἐβραμείος. ἐβραμείαν σπύδραν N. VI, 6. οἱ ἀπασταὶ φροντίς ἐβραμείων F. 175.
- ἐβράμερος. τετραπὺν ἐβράμερον I. VI, 40. ὦ τά-
λας ἐβράμερε F. 128. ἐπράμεροι P. VIII, 99.
- ἐβράπτοι. πότμον ἐβράπτοι O. IX, 64. κελύθους ἀπλόας ζωᾶς ἐβραπτοίαν N. VIII, 36. οὐ-
τὸν χυμαπειτῶν λόγον ἐβράμει O. IX, 13. οὐδ' ἀκράντοις ἐβράμει ἔπει O. I, 86. μαν-
τευμάτων ἐβράμειοι τέχνης P. VIII, 63. σκο-
πίας ἐβράμειοι ποδοῖν N. IX, 47. ὀχέων ἐβραπτομένα χροῖ P. IX, 11.
- * Ἐβραμοστός. Ἐβραμοστόν O. IX, 4. 93.
- ἐβρεδρος. τραχὺς παλιγκότιος ἐβρεδρος N. IV, 96.
- ἐβρέω. τὰς (ἰδρας) ἐβρέομενοι N. IV, 67.
- ἐβρένυμι. ἐπιεσάμενοι νότον κρέκας N. X, 44. τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπιεσόμενος N. XI, 16.
- ἐβρέπω. ἐφείπες ὕδρος P. I, 30. αἰὼν ἔβρεπε O. II, 11. ὁ δ' ἔβρεπε ἔγχος P. VI, 33. δίκων ἐβρέπων P. I, 50. συμποσίας ἐβρέπων P. IV, 294. οἱ δ' ἐπέσποντο P. IV, 133.
- ἐβρέπων. χρόνος ἐβρέπων O. VI, 97. δεικνυσὶν ἐβρέπωσαν κρήνην F. 96, 5.
- ἐβρετμᾶ. θεῶν ἐβρετμᾶς P. II, 21. παμφορμᾶκον εἰνίως ἐβρετμᾶς P. IV, 233. ἀνδρὸς φίλων ἐβρετμᾶς I. V, 16. κραινὸν ἐβρετμᾶς Ἰφρα-
κλῆος προτέρως O. III, 11.
- ἐβρενυόμαι. τέχνη, τὰν ἐβρενυο P. XII, 7. μῆτην ἐβρενυόμενους P. IV, 262.
- ἐβρησοῦνα. ὁρθὰν ἀγεις ἐβρησοῦναν P. VI, 20.
- * Ἐβρίαλη P. IV, 89.
- ἐβρίζωα βλεφάρους N. VIII, 2. ἐβρίζω. νῦν ἐβρίζη φυλάξει I. II, ἐβρίζομαι. εἰ σε μοῖρ' ἐβρίκοιο I. IV, 17. ἐβρομῶμαι. ἐβρομαθῆς ἀκοντι N. X, 69.
- ἐβροπέρθε οὐρανοῦ F. 226. 227.
- * Ἐβρύρα. εἰς Ἐβρύραν N. VII, 37.
- * Ἐβρυμῶς. Ἐβρυμῶν P. X, 55.

* Ἐχμος O. XI, 69.

ἐχέτας F. 273.

ἐχθος. βαρὺλόγους ἔχθρην παινωμένους P. II, 55.

ἐχθρα. εἰ τις ἐχθρὰ πέλει P. IV, 145.

ἐχθρός. ποτὶ δ' ἐχθρὸν αὐτ' ἐχθρός ἐών P. II, 84.

ἐχθρὰ σοφία O. IX, 41. ἐχθρὰ φάτις P. I, 96.

ἐχθρὰ παρφασίς N. VIII, 32. ἐχθρὰ ἀνάγκη O. II, 65. αἰνέειν ἐχθρὸν P. IX, 98. μανθῶ-
σαι τὸν ἐχθρὸν I. III, 66. ὕβριος ἐχθρὰν ὁ-
δὸν O. VII, 90. ἐχθρὰν κουροτρόφον F. 228, 4. ἐχθρὸν ἀπάροον P. VIII, 90. ἐχθρότα-
τον μόρον N. I, 64. γόστον ἐχθίστου O. VIII, 69. ἐχθίστου ἀμυλίκιον P. XI, 26. ἐχθί-
στοιαι μεύδουσι P. IV, 99.

ἐχιδνα F. 264.

* Ἐχίον. Ἐχίονα P. IV, 179.

ἐχω. δόξαν ἐπὶ γλώσσῃ ἔχω O. VI, 82. ἔχω καλὰ
φράσαι O. XIII, 11. ἐλπίδ' ἔχω P. III, 111.

λέγόμενον τοῦτ' ἔπος ἔχω N. III, 51. ἔχω
γονάτων ἐλαφρόν δορμι N. V, 20. οἷκ' ἔχω
εἰπεῖν N. VII, 56. ὅς Ἀἴωνα ἔχεις O. IV, 7.

σάρα νιν ἔχεις P. II, 57. ἔχεις λόγον μνη-
μῆα P. V, 46. Μεγαροῖς ἔχεις γέρας P. VIII, 82. πᾶν ἔχεις I. IV, 16. ἔχει ἀπάλυτον
βλον O. I, 59. ἔχει εἰδιάν O. I, 98. τῶνδε
πότμον ἔχει O. II, 40. εἰ μιν ἔχει τις O. II, 62. ὃν ἔχει πάρεδον O. II, 84. ἀγῶνας
ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων O. VI, 79. ἔχει μιν
(πᾶσον) ἀκίβητον πατῆρ O. VII, 70. οὐκ ἔτι-
ρον λόγον ἔχει O. VII, 87. ἔχει θαλάσσιος O.
VII, 93. ἔχει λόγον O. VIII, 4. ἔχει τιμὴν
O. XIII, 36. νόψ' ἔχει ἀλαθείας ὁδὸν P. III, 103. βραχὺ μέτρον ἔχει P. IV, 286. τό σφ'
ἔχει μέλαθρον P. V, 39. ἔχει γέρας P. V, 17. τελείαν ἔχει δόξαν P. VIII, 25. κενθμῶ-
νας ἔχει P. VIII, 35. παντός ἔχει κορυφάν
P. VIII, 82. διδάκτ' ἔχει N. III, 39. ἔχει
μέσσον N. IV, 36. Σαλαμῖν' ἔχει πατρίαν
N. IV, 48. τυφλὸν ἔχει ἥτορ N. VII, 23. κῆρον ἔχει N. VII, 52. δόμον ἔχει ἐν τεμε-
νισσι N. VII, 94. ἔχει μοῖραν N. X, 19. μορμᾶν ἔχει I. III, 54. γέρας ἔχει I. IV, 36. τοξένηματ' ἔχει ἔνδον I. IV, 52. οἷον ἔχοντες
βρόδον ἔθνος μέρος N. III, 70. ὅθεν σπέρ-
ματος ἔχοντι ὄλκον O. II, 50. τὰν (πόλιν)
ἔχοντι Τρώες P. V, 82. σκότον πόλιν ἔχοντι
N. VII, 13. κατ' οἶκον ἀλαλατὸς ἔχῃ P. I, 72. εἰ αὐτὸ καὶ θεὸς ἀν' ἔχῃ N. VII, 89. ἔχοντες αἰεὶ γέρας N. VII, 160. οὐδ' ἀκινή-
ται ἔχει ῥάβδον O. IX, 35. ἔχον σπέρμα O. IX, 65. εὐδᾶς νιν ἔχῃ P. IV, 79. ἔως γὰρ
ἔχῃ I. VII, 29. εἶχεν Ἀφροδίτης μυστήριον
ὁπίωρα I. II, 4. ἀπάτερθε δ' ἔχον ὁπίωρα
μοῖραν O. VII, 74. νιν ἡμερὸς ἔσχη O. III, 35. ἔσχη τοιαῦταν μεγάλαν ἀνάταν P. III, 24. θάνατον ἔσχη καλλίωνα P. XI, 57. ἔσχην λά-
θαν N. X, 24. ἔσχην τεθμόν N. X, 32. ὁρ-
γὰν ἔσχη I. II, 37. ἔσχην οἰκῆμα O. II, 10.

ἔχον Ἀνύκλας P. I, 65. ἀγώνων ἔχον ἀκίνα P. XI, 48. ἔχον παιδὸς βίαν ἐν Ἰνυθῶνι περᾶσθαι N. XI, 23. ἔχον πολέμοιο νέκος I. VI, 36. ἀντία στήναι P. IX, 120. στήναι τὸ πεπωμένον οὐ πῦρ F. 256. ἔξει πόρον N. III, 12. ἀπ' ἀδίκων ἔχων ψυχὰν O. II, 76. ἔκτος ἔχων πόδα P. IV, 189. τοιοῦτον ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς ἔχων δύνασιν P. 120. νῦν εὐρόσι ἀνδράσιν ἔχων P. XII, 22. πλοῦτον κατωκρῦψαι ἔχων N. I, 31. ὄλβον σchein P. III, 89. τέρβον ἔχων O. I, 93. ἔχων κῆδος O. I, 107. ἐν πεδίῳ πόδ' ἔχων O. VI, 8. ἔχων μέριμναν P. VIII, 95. ἔχων μελέταν N. VI, 56. ὄλβον ἔχων N. XI, 13. βραχὺ μέτρον ἔχων I. I, 62. νοῦν ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον P. III, 5. ἔχοντα Ἰνδωνόθεν μέλος Λυθρίων δαττανῶν P. V, 405. ἴσον ἄλιον ἔχοντες ἀποκείτερον δράκωναν βίοντι O. II, 68. εὐ ἔχοντες O. V, 16. ἔχοντες σπέρμα πυρὸς οὐ O. VII, 48. πείραν ἔχοντες N. IV, 76. ψυχὰς ἔχοντες κρίσσοντας N. IX, 32. ἔχουσα πολέμου κλαῖδας P. VIII, 4. μόχθου καθ' ἑπέρθεον ἦτορ ἔχουσα P. IX, 33. ἑπέρτατον ἔχουσα θρόνον O. II, 85. πόνον ἔχουσα P. II, 79. εἴγεται ἔργον P. IV, 233. εἴχετο γενέων P. IV, 244.

ἔψω. ἀνώνυμον γῆρας ἔψοι μάττω O. I, 83. ἐψόμενος χρυσός N. IV, 82.

Z.

Ζάθεος. Ζαθέα Πύλω P. V, 70. Ἰσθμῷ Ζαθέα I. 1, 32. ἐν Ζαθέω χώρῳ F. 60. 4. Ζαθέων ἀγυιάν N. VII, 92. Ζαθέον ἄλσος O. XI, 47. Ζαθέους κρηνοῖς O. III, 23. Ζαθέων ἱερῶν F. 71.

ζάκοτος. ἔχτος Ζακότου N. VI, 55. ὕδατι Ζακότῳ F. 74, 9.

ζάλα. ἀναρᾷς ζάλας O. XII, 12.

ζαλοπὸν εὐνᾷς O. VII, 6.

ζαμενής. ζαμενής παῖς P. IV, 10. Κένταυρος ζαμενής F. IX, 39. ζαμενής ἀνεπίος N. III, 60. ὁ ζαμενής F. 57, 1. τόλμα ζαμενής F. 255. ζαμενὲ ἀλλῷ N. IV, 13.

ζεῖγλα. ζεῖγλα πέλασσον P. IV, 227. ἐπὶ ζεῖγλαι ἀρσενικοῖς κακῶν F. 97, 3.

ζεῖγνυμι. ἔξευξεν ἄρμα P. X, 64. ζεῖξαι τέλος I. 1, 6. Πάγασον ζεῖξαι O. XIII, 62. ζεῖξαι μέλος N. I, 7. ζεῖξόν μοι σθένος ἡμιόνοσ O. VI, 22. ἴνγη ἐν κύκλῳ ζεῖξαισι P. IV, 215. ζαῖταισι ζευχθέντες ἐπὶ στέφανοι O. III, 6. πότμη ζυγέτια N. VII, 6. ἐπειὶν φοάσιν ζυγέτι I. VI, 19.

Ζεὺς. Ζεὺς πατήρ O. II, 30. P. III, 98. Κρονίων Ζεὺς πατήρ P. IV, 23. Ζεὺς καὶ ἀθάνατοι O. VII, 55. Ζεὺς O. VII, 61. VIII, 83. P. I, 13. IV, 107. Ζεὺς ὁ γενέθλιος μάρτυς ἔστω P. IV, 167. Ζεὺς ἀφ' ἑνός P. IV, 291. Οὐλύμπιον δεσπότης Ζεὺς N. I, 14. ὀργι-

νῆς Ζεὺς N. V, 35. Ζεὺς N. IX, 25. X, 11. 71. ἀντίος ἦλθε Ζεὺς N. X, 79. Ζεὺς γενέσθαι I. IV, 16. Ζεὺς τὰ καὶ τὰ νέμει, Ζεὺς ὁ πάντων κυριός I. IV, 58. 59. Ζεὺς I. VII, 27. Ζηρὸς ἦτορ O. II, 87. Ζηρὸς ἐπὶ βωμῷ O. VI, 70. Ζηρὸς Αἰναιῶν κρείσσος O. VI, 96. Ζηρὸς Αἰναιῶν γάρων N. I, 6. Ζηρὸς τέχνης O. IX, 56. Ζηρὸς πανάγριον Ἀνκαῖον O. IX, 103. παῖ Ζηρὸς Ἐλευθερίου O. XII, 1. Ζηρὸς ἐργικρεαίνον παῖς O. XIII, 74. φάτιμα Ζηρὸς ἀρχαῖαι O. XIII, 88. Ζηρὸς παλάμαι P. II, 40. Κρονίδαο Ζηρὸς υἱὸς P. IV, 171. ἐκ Κρόνου καὶ Ζηρὸς ἦτορας φυτευθέντας N. V, 7. Ζηρὸς ὑψίστου κασιγνήτη N. XI, 2. σπονδοφόροι Κρονίδα Ζηρὸς I. II, 24. θυάγριον Ζηρὸς I. VI, 47. εὐπύριον Λίος O. I, 42. Πίσυ Λίος O. II, 3. τῆδε Λίος ἀρχῇ O. II, 64. Λίος ἰδόν O. II, 77. Λίος θύνηα O. II, 91. Λίος ἄλασι O. III, 18. βρωμὴ ματρίῳ Λίος O. VI, 5. ἐκ Λίος O. VII, 23. ἐμπύροις Λίος ἀργικρεαίνον O. VIII, 3. Λίος ξενίου πάρεδρος O. VIII, 21. φάσμα Κρονίδα βαρυγροῦπιον Λίος O. VIII, 44. αἰολοφρόντια Λίος αἰσά O. IX, 45. θυγατὴρ Λίος O. XI, 4. Θέμιτες Λίος O. XI, 25. Λίος υἱός O. XI, 46. βίλος ὀροστυπὸν Λίος O. XI, 85. κόραις Λίος O. XI, 100. Λίος αἰετός P. I, 6. Λίος εὐναί P. II, 27. Λίος ἀκαται P. II, 34. παῖδων Λίος P. III, 12. Λίος χάριν P. III, 95. Λίος ἀντῶν P. IV, 4. Λίος Ἀμμιωνος θυετθόλιος P. IV, 16. Λίος νόος μέγας P. V, 122. Λίος Ὀλυνπιάς P. VII, 15. Λίος κάπτον IX, 55. παῖς Λίος N. I, 35. Λίος ὑψίστου προφάται N. I, 60. Λίος ἐκ προοιμίον N. II, 3. Λίος ἄλασι N. II, 5. Λίος ἀγῶνι N. II, 24. Λίος ἀρχόμενοι N. V, 25. Λίος ἐκόντων N. VII, 50. Λίος μεμνημένος N. VII, 80. Λίος Κόρινθος N. VII, 105. Λίος Αἰγίνας τε λέκτρον N. VIII, 6. Λίος βέλαιν N. X, 8. Λίος δρόμῳ N. X, 48. παλάμαις Λίος N. X, 65. ξενίου Λίος τραπέζαις N. XI, 8. ἐκ Λίος τέκμων N. XI, 43. Ὀλυνπίων Λίος ἄλασι I. II, 27. Λίος ἔκατι I. IV, 32. Λίος θυμῶν I. IV, 55. Λίος ἀδελφοῖσιν I. VII, 25. σωτήρος Λίος ἀλοχον F. 6. Λίος Ὀλυνπίου F. 60. I. πρὸς Λίος F. 74, 7. Λίος παῖς ὁ χρυσός F. 243. Λίος γάμος F. 7. Λιόθεν N. IV, 61. VI, 13. Ζηρὶ O. I, 15. Ζηρὶ γενέθλιῳ O. VIII, 16. Ζηρὶ μυγίστῃ P. IX, 87. Ζηρὶ ἄδων βασιλεῖ I. VII, 18. Λι O. XIII, 102. P. VIII, 104. Λι Κρονίδα N. I, 72. IV, 9. παρὰ Λι N. X, 56. Λι μαχομέναν I. VII, 35. τὸ μὴ Λι φιλτερον F. 49. ἐργικρεαίνον Ζηρὰ P. IV, 194. θήσονται νῦν ἀθανάτων Ζηρὰ P. IX, 66. Λια φοινικεοειδῶν O. IX, 6. Ζεὺ ἑλατῆρ βροντῆς O. IV, 1. Σωτήρ ὕψιμενός Ζεὺ O. V, 17. Ζεὺ πάτερ O.

VII, 87. XIII, 24. N. VIII, 35. IX, 31. 53. X, 129. *ἄνα*, Ζεὺ τέλειε O. XIII, 110. Ζεὺ P. I, 29. Ζεὺ τέλειε P. I, 67. Ζεὺ N. III, 62. I. III, 4. ὦ Ζεῦ I. V, 3. ὦ Ζεὺ πάτερ I. V, 39. F. 93, 4.

* Ζεφύριον, Ζεφύριον. Ζεφυρίον πὰρ κολώναν F. 214. Ζεφυρίον Λοκρὶς παρθένος P. II, 18. Λοκρῶν Ζεφυρίων O. XI, 13.

* Ζεφύρος, εὐθυπνύον Ζεφύροιο πομπαί N. VII, 29. ζεῦ. ὕδατος ζέουσιν ἀκμάν O. I, 48.

* Ζήτας, Ζήτην Κάλαιν τε P. IV, 182.

ζόφος, τὸ πρὸς ζόφον N. IV, 69. μετὰ χειμέριον μνηῶν ζόφον I. III, 36.

ζυγός, φέρειν ἐπαναχύνειον ζυγὸν λαβόντα P. II, 93. πρὸς ζυγὸν κυρκασιόν N. V, 51. τετραόροιον ἀρμάτων ζυγοῖς N. VII, 93.

ζωά, κελυθνοῖς ἀπλόσις ζωάς N. VIII, 36. θανάτῳ πέρη και ζωάς N. IX, 29. ζωάς ἄωντων I. IV, 13.

ζωθαλίμιος Χάρις O. VII, 11.

ζῶνα, φοινικῶκοκρον ζῶναν καταθηγαμένα O. VI, 39.

ζῶος, δίδμειοι ἔσαν ζωαί P. IV, 209. φθιμύων ζωῶν τε φωτῶν I. III, 28. ζωοῖσιν ἐρπόν-τεσσι τε O. VII, 52. ζῶων λείπεται αἰῶνος ἔθωλον F. 96, 3.

ζωστήρ, μετὰ ζωστήρας Ἀμαζόνος ᾗθεν F. 158, 3. ζωά, ζῶει ἐν Ὀλυμπίῳ O. II, 27. ζῶει ἄλβος I. III, 5. ᾗθεν ζῶειν Χελωνα P. III, 3. ζῶων ἐτι P. X, 25. ζῶων ἀπό και θανῶν I. VI, 30.

Η.

* Η O. I, 28. XIII, 61. P. IX, 22. N. VIII, 24. ἡ μάλα δὴ P. IV, 64. ἡ γὰρ P. VI, 1. ἡ μάν N. VIII, 28. I. I, 63. P. IV, 40. ἡ κεν P. I, 47.

ἡ, τε—ἡ O. I, 104. ἡ N. X, 58. I. I, 50. IV, 11. τε—ἡ I. VII, 35. ἡ—ἡ P. III, 48. 49. 50. 52. 67. XI, 3. 9. 43. 44. N. V, 19. I. I, 16. III, 1. 2. VI, 5. 8. 9. 10. 12. ἡ O. XIII, 21. P. IV, 72. 236. 267. IX, 103. X, 23. F. 59. F. 74. 8. F. 88, 2. antistr. ἡ—ἡ P. VI, 2. I. VI, 3. ἡ ὅα P. IX, 38. XI, 38. πότερον—ἡ P. XI, 24. ἡ—ἡ τοι N. VI, 4. F. 103. post comparativum ἡ ὥς O. XIII, 109. P. IV, 210. N. VII, 21. ἡε F. 88, 4. str.

ἡβα. * ἡβα, καλλίστα θεῶν N. X, 18. τερπνῆς χρυσοστεφάνου καρπὸν ἡβας O. VI, 58. θαλερόν ἡβαν ἀκούω N. I, 71. ἐλάχμεν ἀγλαόγονον ἡβαν N. VII, 4. ἡβαν ὀπνίει I. III, 77. σὺν ἄνθος ἡβας κυμαίνει P. IV, 158. * χρυσοστεφάνου ἡβας καρπὸν P. IX, 113. κηλάοντις ἡβας P. IV, 179. ἡβας λεπταῶ τε γήραι βίωτον ἀρμόσις διαπλέκει N. VII, 99. θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἡβαν P. IV, 295. οὐθ' ὑπέροπλον ἡβαν ὀρέπων P. VI, 48. ἡβαν

οὐκ ἀπείρον καλὸν ὑπὸ χειρὶ δάμασεν I. VII, 70. εὐν' ἂν ἰδῶ παίδων νεόγυιον ἐς ἡβαν F. 88, 2. ep.

ἡδῆ O. XIII, 43. F. 150, 4. ἡδῆ O. III, 20. VI, 22. VIII, 76. XI, 91. XIII, 98. P. II, 59. III, 57. IV, 7. 157. 169. 210. V, 21. 52. IX, 69. N. II, 22. I. V, 11. F. 206.

ἡθαῖος, ἔειγον ἐμὸν ἡθαῖον I. II, 48.

ἡθος, εἴη μὴ μοι τοιοῦτον ἡθος N. VIII, 35. τὸ ἐμφυῆς ἡθος διαλλάξαντο O. X, 21. συγγενὲς κρύφει ἡθος O. XIII, 13.

ἡθος, sedes. Λακεδαιμονίων ἡθεσι μιχθέντες P. IV, 258.

ἡμερος, μυχοῖς ἡμερος O. XI, 34. ἐν στελέχει ἡμέρους N. X, 62.

ἡμῖθεος, ἡμῖθεον πλόος P. IV, 211. ἡμῖθεοισιν P. * Ἰάκωσος ναύταις P. IV, 12. ἡμῖθεοισιν P. IV, 184.

ἡμίονος, σθένος ἡμίονον O. VI, 22. ἡπποῖς ἡμίονοις τε O. V, 7. ἂν' ἡμίονοις ἐσσιτῇ ἀπύρκα P. IV, 94.

ἡμιον, ἡμιον νῦν, ἡμιον δὲ N. X, 87.

* ἡπειρος ν. Ἀπειρος.

* Ἥρα P. IV, 184. * Ἥρας ἐράσσατο P. II, 27. Ἥρας ἀγῶνα P. VIII, 83. παῖ μεγαλοσθένος Ἥρας N. VII, 2. Ἥρας πόον N. VII, 95. Ἥρας δῶμα N. X, 2. βουθυοῖαν Ἥρας N. X, 23. Ἥρας λαόν N. X, 36. δημοθρόνον Ἥρας N. XI, 2. γαμβρὸς Ἥρας I. III, 78. Ἥραν Παρθέναν O. VI, 85. χρυσόθρονον Ἥραν N. I, 38. Ἥρα F. 111.

* Ἡρακλῆς, Ἡρακλῆς O. II, 3. Θρασυμάχανος Ἡρακλῆς O. VI, 68. Ἡρακλῆς O. IX, 32. XI, 31. I. V, 33. ἀριστομάχου γένος Ἡρακλῆς P. X, 3. Ἡρακλῆς ἐφετμάς O. III, 11. Ἡρακλῆς σταλῶν O. III, 46. Ἡρακλῆς γέννη O. VII, 22. βίη Ἡρακλῆος O. XI, 26. Ἡρακλῆος ἐκγόνοισ P. V, 71. Ἡρακλῆος ματρί P. XI, 3. Ἡρακλῆος N. I, 33. κίονον Ἡρακλῆος N. III, 20. Ἡρακλῆος αὐλῶν N. IV, 24. σπέριμ' Ἡρακλῆος N. X, 17. Ἡρακλῆος τεθμόν N. X, 33. ἐσθρῆν Ἡρακλῆος τέθμον N. XI, 27. πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος F. 5. τεκμαίρομαι ἐργαζῶν Ἡρακλῆος F. 151, 6. Ἡρακλῆς P. IX, 90. N. X, 53. Ἡρακλῆ I. IV, 41. ὑπέρβιον Ἡρακλῆ O. XI, 16. Ἡρακλῆς N. VII, 86. Hercules impetus adversus Meropas P. 22.

* Ἡρακλειδῶν ἐκγόνοι P. I, 63.

ἡρ. φοινικανθήμον ἡρος ἀκμῇ P. IV, 64.

ἡρῆος, ἡρῶν φύλλα P. IX, 47.

* Ἡρόδοτος, Ἡροδότῃ I. I, 14. 61.

ἡρώϊος, ἡρώϊας ἀρεταίων O. XIII, 49. ἡρώϊας πομπαῖς N. VII, 46.

* Ἡρώϊς, Ἡρωίδων στρατῶν P. XI, 7.

ἡρως, Ἀνδρὸς ἡρως Πέλου O. IX, 10. ἡρως O. IX, 67. P. II, 31. IV, 36. ἡρως ἐπειτα λα-

οσεβής P. V, 95. Ἀδραστος ἥρωος P. VIII, 53. γένος ἥρωος δευτέρου P. IX, 14. ἥρωος Ἀρεΐδας P. XI, 31. ἥρωος θεοῦ N. III, 21. ἥρωος N. X, 82. Ἱπλέος ἥρωος I. V, 24. ἥρωι Εἰλατίδα O. VI, 33. ἥρωι I. VII, 45. τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίν' ἄνδρα O. II, 2. Δακλῆτιον, ἥρωα νούσου ἀλκίτηρα P. III, 7. ἥρωα N. IX, 10. ἥρωος O. VIII, 42. ἥρωες P. IV, 199. ἥρωες ἀντίθετοι P. IV, 58. ἥρωες ἀργοὶ καλεῖνται F. 98, 5. ἥρωες ἐμ- γυννί' ἀμφὶ τράπεζαν F. 186. ἥρωον τις P. IX, 120. ἥρων ἄνθρωποι N. VIII, 9. κείνοι ἥρων ἡγεμῶνες κρατίστοι I. I, 17. ἥρων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ I. IV, 28. ἥρωας I. V, 27. ἥρωας ἀντιθέτους P. I, 53. ὑπερτίτους ἥρωας ἐν μάχῃς P. VIII, 28. ἥρωας ἐπιποδάρους N. IV, 29. ἐκ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰ- χματῆς φρυευστίας N. V, 7. ἥτο O. II, 3. 33. XII, 13. XIII, 81. P. XII, 13. 29. N. V, 43. ἥτοι N. VI, 5. cf. ἥ. ἥτορ. χείρας καὶ ἥτορ ἵσον O. IV, 27. Ζηρὸς ἥτορ ἔπαισε O. II, 87. μόχθον καθύπερθε ἥτορ ἔχοισα P. IX, 33. ἔγγι ἔκομαι ἥτορ N. IV, 35. τυφλὸν ἔχει ἥτορ N. VII, 24. ἥτορ ἀλκίμων N. VIII, 24. πρὸς εὐφροσύνην τρέφει ἥτορ I. III, 11. φίλον ἥτορ O. I, 4. * Ἡσιόδου I. V, 63. ἥτομος. ἥτομοι Χάριτες P. V, 45. ἥτομον Μοῦσαν O. VI, 91. ἥτοπος. ἥτοπος ἔδος N. IV, 12.

Θ.

Θαίομαι. Θαίομαι σαφές νωμόντα P. VIII, 47. Θαιτός. Θαιτός ἀστροὶς ἐν ἄλλοις I. III, 42. Θαιτὸν ἀγῶνα O. III, 38. Θαιτὸν δόμον P. VII, 12. Θαιτὸν ἐν αἰλίᾳ θησίμεν P. X, 58. Θαιτὰν ἀγῶνα N. I, 35. Θαιτὸν μέ- γιστον O. VI, 2. εἶδος P. IV, 264. IX, 112. Θαιτὸν δέμας N. XI, 12. Θαιτοῖσι γυίοις P. IV, 80. Θαλάμος. προθύρω θαλάμου O. VI, 1. Θαλά- μων μυχὸν N. I, 12. οἰχθέντος Ὁρᾶν Θα- λάμω F. 45, 13. ἐν Θαλάμῳ P. III, 11. Θαλάμω πολυχρῖσῳ Λιβύας P. IX, 70. δέ- ξαι ἐς Θαλάμω N. XI, 3. σταθίων θαλά- μων ἄλσος O. V, 13. ἐλθόντ' ἐς Θαλάμω O. VII, 29. μεγαλοκυνθίστου Θαλάμους P. II, 33. ἐν πολυχρῖστοις Θαλάμοις F. 242. ἐλθόντας πρὸς Αἴθρα Θαλάμους P. IV, 160. Θαλάσσα. ἐνδον Θαλάσσης O. VII, 62. ἐπιχθόνα καὶ διὰ Θαλάσσης N. VI, 50. παρ' ἑκατόν Θαλάσσης F. 215. ἐπὶ 50. Θαλάσσης F. 70. ἐν Θαλάσσῃ O. II, 31. ἐν Θαλάσσῃ καὶ πο- τρυμῶς P. IX, 43. Ἰονίαν τέμνων Θαλάσσαν P. III, 68. Θαλασσαῖος. Θαλασσαῖον δελφίνα P. II, 59. Θαλάσσιος. Θαλασσῆς ἀνέμων ῥιπταῖσι N. II, 67.

Θάλεια. διέποντι μοῖραν Θάλειαν N. X, 53. Θαλερός. Θαλερῶν Ἥβαν ἄκοιταν N. I, 71. Θαλεῶ. Θαλῆτης Κορυθῆσις οἰκίσις N. IV, 88. νικαφορέας Θαλῆσαν N. X, 42. * Θαλία. Θαλία ἐρωσφόρη O. XIV, 15. Θαλία. αἰδίδτο τεργασίη Θαλίας O. XI, 79. εὐφρόνιος Θαλίας ὀνομαστὴν P. I, 13. ὦν Θαλίας χραῖρε P. X, 34. Θαλίας ἔχει O. VII, 94. Θάλλω. Θάλλει ἀρεταῖαν O. IX, 18. Θάλλει Ἀρκεσίλας ὀγδοὸν μέρος P. IV, 65. οὐ δύν- δρε ἔθαλλεν χώρος O. III, 24. σὺχ' ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλω I. III, 6. χρυσὴ κόμη θάλλω I. VI, 49. διπλόα Θάλλωι ἀρεταί I. IV, 19. Θάλλοντος συμποσίου I. V, 1. Θάλλωισαν εὐδαμονίαν P. VII, 21. χροθὸς ῥίξαν ἐπύρατον Θάλλωισαν P. IX, 8. αἶμα (ἀρεταῖς) θάλλοντες αἰεὶ I. III, 22. κατὰ φίλα τέκν' ἔπεφνεν Θάλλοντος ἥβρα F. 157. παρὰ σσσι τεθάλεν ὄλιθος F. 95, 5. ὄλιθω τεθάλστα P. XI, 53. Θάλος. Ἀδραστιδῶν Θάλος ἀργῶν δόμοις O. II, 49. σεῖον Θάλος Ἀλκαῖδαν O. VI, 63. μά- τρωι δέδωκε κοῖνον Θάλος I. VI, 24. Σν- ρακοσσὶν Θάλος I. VI, 24. Θαλπνός. ἄλλω Θαλπνότερον ἄστρον O. I, 6. Θάλπω. ἐπὶ ἄλλῳ ἐθάλπνω N. IV, 14. Θαμά. παῖζονεν Θαμά O. I, 17. φωνταὶ Θαμά O. IV, 29. ἐποπτεῖται Θαμά O. VII, 12. μέλπονται Θαμά P. III, 78. ὄπρνονεν Θαμά P. IV, 40. διανοσόμενον Θαμά P. XII, 25. Θαμά μυχθέντα N. I, 17. Θαμά οὐκ ἐπὶ N. I, 22. Θαμά δρέπεσθαι N. II, 9. κι- θαρῶζον Θαμά N. IV, 15. Θαμά νίσσεται N. V, 37. Θαμά διδόμεν N. VII, 97. Θαμά λευγαῖς I. II, 11. Θαμά πόντου N. VII, 20. (cf. Explicatt.) Θαμά ἐμῖγγον' ἀμφὶ τρά- πεζαν F. 156. Θαμάκις. Θαμάκις ἔπεται N. X, 38. Θαμάκις ἀνδρᾶμένοι I. I, 28. Θαμβέω. τὸν ἐθαμβέω N. III, 48. Θαμβός. Θαμβεὶ δυσφόρῳ τεργασίᾳ τε μυχθεῖς N. I, 55. Θαμνά. Θαμνά λείλογγεν O. I, 53. Θαμνά πάλ- λων N. III, 42. Θάνατος. βροτῶν πέραις θανάτου O. I, 53. ἐκ θανάτου κομίσαι P. III, 56. πρίστω θανά- τοιο κομῶν πατρός P. VI, 39. θανάτου παρὰ σῆμα N. VII, 19. Κίκων θανάτω πόρον O. II, 90. ὀλέσσαι οἰκτροτάτῃ θανά- τῳ P. III, 42. ἐπὶ καὶ θανάτῳ P. IV, 186. πέραις ἔχγων θανάτου περὶ καὶ ζωῆς N. IX, 29. θάνατον αἰπὴν οὐκ ἐξέφηνεν O. XI, 44. νασιώταις λήθων θάνατον φέρων P. X, 48. μέλανα κυλλίονα θάνατον ἔχε P. XI, 57. φύτεντ' οἱ θάνατον N. IV, 59. ἐμοὶ θάνα- τον ἐπέλπει N. X, 77. θάνατον φωνῶν N. X, 83. τὸν ἱερὸν θάνατον θάνατον F. 325.

θάλα. τάφε δ' αὐτῆς παπτάνας P. IV, 95.
 θαρσάλεα φωνά γίγνεται N. IX, 49.
 θαρσύν. θροναὶ θαρσύνον O. IX, 117. θαρσύν-
 σαις ἀμείψθη P. IV, 191.
 θάρσος, θάρσος. ἀρῆγει θάρσος πολέμων P. II,
 63. οὐ οἱ μετέχω θάρσος P. II, 83. γυ-
 ναικίῳ θάρσει ψυχὰν φορεῖται F. 88, 2.
 antist. γλώσσων θάρσος τε ταυνπτερος αἰ-
 ετός P. V, 111.
 θάσσων ν. ταχύς.
 θαῦμα. θαῦμα παριόντων ἀκούσαι P. I, 26. οὐ
 θαῦμα N. X, 50.
 θαυμαῖω. θαυμάζω τί με λίσσονται Ἰσθμοῦ δεσπό-
 ται F. 87, 7. θυμὸν γυναικὸς θαύμασον P.
 IX, 32. θαύμασαι P. X, 48.
 θαυμάϊων. δένδρεα θαυμάϊα O. III, 34.
 θαυμαστός. τέρας θαυμάσιον P. I, 26.
 θαυμασιὰν ὁδὸν P. X, 30. θαυμασιὰ πολλά O.
 I, 28.
 θαυμαστός. θαυμαστός ἑὸν O. IX, 103. στρα-
 τὸς θαυμαστός P. II, 47. θαυμαστός πα-
 τὴρ P. III, 71. θαυμαστός θυερός P. IV,
 163. θαυμαστός υἱός P. IV, 241. θαυμα-
 στήν ὁδὸν N. IX, 45. ὕμνον θαυμαστήν I.
 III, 39. ἐν ἀμύλλαις θαυμασιὰ πέλονται
 I. IV, 7.
 θεά. ὡς φάτο θεά I. VII, 45. βοῶσι θεάς O.
 XIII, 72. θεὰ κτίσαιν βασιόν O. VII, 42.
 ὕμνοις θεῶν I. VII, 60.
 θεά. ἐμαῖς θεαῖς F. 74, 1.
 * Θεανδρίδαισι N. IV, 73.
 * Θεάτος. Θεάτος Οἰλιά παῖς N. X, 24. Θεαῖε
 N. X, 37. Θεαῖω N. X, 31.
 * Θεάριον. Πυθίον Θεάριον N. III, 67.
 * Θεαρίων. παῖς Θεαρίωνος N. VII, 7. Θεαρίων
 N. VII, 58.
 * Θεία. μήτηρ Ἄλκον, πολυώνυμη Θεία I. IV, 1.
 θεῖος. Πῆρ θεῖος P. IV, 119. ὁ θεῖος ἀνὴρ P.
 VI, 38. Λῖος ὄνυχια θεῖου O. II, 97. θεῖον
 ἄστυ P. IV, 261.
 θεῖλγω. πῆλα θέλγει φρένας P. I, 12. αἰοδαὶ
 θέλξαν νιν N. IV, 3.
 θέμεθλον. Λῖος ἐν θεμέθλοις P. IV, 16. ἀμφὶ
 Παγγαίον θεμέθλους P. IV, 180.
 θεμῖω. θεμισσαμένους ὀργάς P. IV, 141.
 θεμῖπλεκτος. θεμῖπλέκτος στεφανίος N. IX, 52.
 θέμις. * Σάτιρα Λῖος ἐξήκον παρεδρος Θέμις
 O. VIII, 22. Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ O. IX,
 16. εὐβουλος Θέμις I. VII, 32. χρυσῆαι
 παῖδες εὐδούλου Θέμιτος O. XIII, 8. Θέμιν
 ἱερὰν P. XI, 9. Θέμιν οὐρανὸν F. 6. Θέ-
 μιτες Λῖος O. XI, 25. ἐξήκον Λῖος ἀσκήται
 Θέμις ἐν τραπέζῃς N. XI, 8. Θέμιν ὑπερ-
 βαίνειν F. 4. τὸν ἀνιάνει θεμίσιον P. IV, 54.
 θεμίσκοπος. ἡρώϊους πομπαῖς θεμίσκοπον N.
 VII, 47.
 θεμικρέων. Βατιυδῶν θεμικρέωντων P. V, 29.
 θεμιστέιος. θεμιστέιον σκάπτον O. I. 12.

* Θεμιστίος. Θεμιστόν οἶκον I. V, 61. Θεμί-
 στιον αἰδεῖν N. V, 50.
 Θεμιστῶν ὕμνον μάντις F. 204.
 Θεμιτός. οὐ Θεμιτὸν ψεύδι θιγύν P. IX, 43.
 θέναρ. νεκτικτὸν λῖδων βοιωτὸν θέναρ P. IV,
 206. ἄλδς θέναρ I. III, 74.
 θένω. σκάπτη θένων O. VII, 28.
 * Θεόγγιστος P. VIII, 37.
 Θεόδματος. Λῖλον Θεοδμάτις O. VI, 59. Θε-
 οδμάτῳ ἐλευθερία F. I, 61. τοῦτο Θεοδμα-
 τὸν χρέος O. III, 7. νόμον ἀκούοντες Θε-
 οδματὸν κελάνον F. 169. γαῖα, ὡ Θεοδμά-
 τα F. 58, 1. str. Θεοδματὸν ὀχέων P. IX,
 10. Θεοδματὸν ἀρετὰς I. V, 10.
 Θεόδοτος. Θεόδοτον ἔργον I. IV, 25.
 Θεόδεν O. XII, 8. P. XI, 50.
 Θεόμορος. Θεόμορον γάμον γέρας I. VII, 38.
 Θεόμορ. Ἀρχεσίλα P. V, 5. Θεόμοροι αἰο-
 δαί O. III, 10.
 * Θεόδεσος F. 88, 2. str.
 Θεόπομποι τιμαί P. IV, 69.
 Θεοπροπῆς. Ἰφρας δόμα Θεοπροπῆς N. X, 2.
 Θεοπροπῆ. ὀρχήσσαι καὶ κλάροιαι Θεοπροπῆων
 P. IV, 190.
 Θεόρτον ὄλβον O. II, 40.
 θεός (δ). τὸν ἀγῶλλον θεός ἔδωκε O. I, 86.
 θεός ἐπίτροπος ἑὸν O. I, 106. θεός εὐφρων
 εἴη O. IV, 13. θεός γενέσθαι O. V, 24.
 θεός αἰσῶν παρῶν φρέων O. VI, 101. ὡς
 θεός εἴπας O. VIII, 46. θεός δοξαστήρ πέ-
 λοι P. I, 56. θεός ἄπειν ἐπὶ ἐλπίδασι τέκμαρ
 ἀνέται, θεός δ' καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχην P.
 II, 49. 50. οὐ θεός οὐ βροτὸς P. III, 30.
 εἰ πλοῦτον θεός ὀρεῖται P. III, 110. εἰ μὴ
 θεός κυβερναστήρ γένηται P. IV, 274. θεός
 πρόφρων οἱ τελεῖ δύνασιν P. V, 117. θεός εἴη
 ἀπῆρμον κίχρ P. X, 21. ἥρως θεός N. III, 21.
 θεός αὖτε λόγον N. VII, 22. εἰ καὶ θεός ἄν
 ἔχοι N. VII, 89. πάμπαν θεός ἔμμεται N. X,
 58. πέμμεν θεός αἰετὸν I. V, 47. θεός τις I.
 VII, 10. θεός δ' τὰ πάντα τεύχων F. 105.
 τι θεός F. 104. θεός ἀνδρὶ F. 247. Θεοῦ
 Μοῖρα O. II, 20. ἐκ Θεοῦ O. X, 10. ἄ-
 νενθε Θεοῦ O. IX, 111. Θεοῦ σὺν παλῆμα
 O. XI, 22. σπέρμα Θεοῦ καθαρὸν P. III, 15.
 Θεοῦ σάμμιον P. IV, 199. γένος Θεοῦ P.
 V, 39. σὺν Θεοῦ τίχῃ N. VI, 25. Θεοῦ δό-
 μον N. VII, 46. Θεοῦ γόνον O. VI, 36.
 ἀκούσε τοῦ Θεοῦ κῆδος F. 8. Θεοῦ δεῖ-
 ξαντος ἀρχὰν F. 75. Θεῷ δυνατὸν ὄρασι
 φῶς F. 106, 1. ἄνδρα φίλον Θεῷ F. 246.
 ὡςπερ Θεῷ O. VII, 79. ἐν Θεῷ τέλος O.
 XIII, 100. Θεῷ ἀντὶ ἐδομένην P. IV, 21.
 Θεῷ πόντος P. IV, 232. ἀμύροισα Θεῷ
 γάμον P. IX, 13. ἐκατόμβης Θεῷ ὀρίζονται
 P. X, 33. σὺν Θεῷ N. VIII, 17. I. III, 23.
 κισσοδέτην Θεόν F. 45, 9. ἀνα Θεόν, τίν'

ἦρα O. II, 2. θεὸν λαβόμεν O. I, 64. μαγ-
τείεσθαι ἐς θεὸν εἰδὼν O. VII, 31. ἀγγὸν
θεόν O. VII, 60. ὡς θεόν O. XIII, 50. ὁρ-
σοτέραιαν θεόν P. II, 12. πρὸς θεὸν ἐρί-
ζειν P. II, 88. θεὸν αἶτιον P. V, 25. μὴν
θεὸν δέονται N. V, 38. ψῆγο πρὸς θεὸν
N. VII, 40. ἀμβροτον ἐθρηκε θεόν N. X, 7.
θεοὶ οὐ Χαρίτων ἄτερ κοιρανέοντι χοροῦς
οὔτε δαίτας O. XIV, 7. θεοὶ δαίσαντο παρ'
ἀμφοτέροις P. III, 93. οἷαν θεοὶ Γιγάντεσσιν
μάχην ἀντιτάξωσιν N. I, 67. τιμοῖς θεῶν
O. II, 72. ἱορταῖς θεῶν O. V, 5. θεῶν
κάρικα O. VI, 78. θεῶν βωκυλλεῖς O. VII,
34. θεῶν ὄρκον O. VII, 65. δώδεκ' ἀνά-
κτων θεῶν O. XI, 51. θεῶν ποσσὶν O. XIII,
21. θεῶν δύναιος O. XIII, 80. θεῶν κρα-
τίστου O. XIV, 14. θεῶν πολέμιος P. I,
15. ἐκ θεῶν μαχναὶ πάσαι βροταῖας ἀρε-
ταῖς P. I, 41. θεῶν παλάμιας P. I, 48.
θεῶν ἐρετμιαῖς P. II, 21. ἐν θεῶν νόμοις P.
II, 43. παῖδες πατρῶν καὶ θεῶν P. IV, 13.
σὺν τιμῇ θεῶν P. IV, 51. ποινὰ τίς ἐσται
πρὸς θεῶν P. IV, 63. σὺν θεῶν τιμαῖς P.
IV, 260. οὐ θεῶν ἄτερ P. V, 76. ἄλσεα
θεῶν P. V, 89. ραῖλιστα θεῶν σείβεσθαι P.
VI, 25. τύχη θεῶν P. VIII, 55. θεῶν ὅπιν
P. VIII, 74. ἐπείγουμένον ἤδη θεῶν πράξις
P. IX, 69. ἐκ θεῶν P. X, 20. θεῶν τελε-
σάμεναι P. X, 49. νύκτι θεῶν P. XI, 62. ἀρ-
χαὶ δὲ βέβληνται θεῶν N. I, 8. θεῶν βυ-
κυλλέα N. I, 39. βασιλῆα VII, 82. θεῶν γέ-
νος ἔν, ἐν ἀνδρῶν N. VI, 1. παῖδες θεῶν
N. IX, 27. I. III, 18. πρώταν θεῶν N. XI,
6. θεῶν πιστὸν γένος N. X, 54. θεῶν δαί-
τας I. II, 19. θεῶν ἕκατι I. III, 19. γαμ-
βροῦ θεῶν I. V, 24. φέρτατον θεῶν I. VI,
3. θεῶν ἔδραν I. VI, 44. θεῶν πραπίδες
I. VII, 30. θεῶν σὺν αἵσῃ F. 4. θεῶν βου-
λέμια F. 33. χορευτὶν τελεώτατον θεῶν
F. 67. οἷος ἄπιατον κραυῆς θεῶν Τυφῶνα
F. 93, 3. θεῶν ἐπὶ βωμοῖς F. 95, 7. τὸ
μόνον ἐστὶν ἐκ θεῶν F. 96, 4. θεῶν ἄτε
πλεόν τι λαχόν F. 109. θεῶν κατ' ἀγνυῖας
F. 206, 5. θεοῖσι δέιπνα παρέχων O. I, 39.
σὺν θεοῖς O. VIII, 14. I. I, 6. ἐν θεοῖς
κινδυνώπουσι P. IX, 41. λοιδορήσαι θεοῦς O.
IX, 40. πέμπετε χάριν, θεοὶ F. 45, 2.
θεός (ῥ) P. XII, 22. κείνα θεός N. IX, 36. ὁ τᾶς
θεοῦ N. V, 13. Νίκας N. V, 41. μεγάλως θεοῦ
F. 66. σμερᾶν θεόν P. III, 79. ποτίαν θε-
ὸν I. VII, 34. καλλίστα θεῶν N. X, 18.
θεόςδοτος. θεόςδοτον δύναναι P. V, 13. θεός-
δοτος ἀτλάτα κακότης F. 171, 4.
θεομίμος εἶν I. V, 11.
θεοφιλής. πόλιν θεοφιλή I. V, 62.
θεόφρονα κούρον O. VI, 41.
θεραπεύω. κρυφαῖας ἐν ψαύροις Ὀδυσσῇ θεράπευ-
σαν N. VIII, 26. μὴ καθεὶς θεράπειν I. VII, 7.

κατ' ἑμὴν θεραπεύων μαχναῖν P. III, 109.
πάσαν ὁδὸν θεραπεύων F. 83, 3. antistr.
* Θεράπια. ἱερραὶ θεράπιας P. XI, 63. ἐν
γυάλιοις θεράπιας N. X, 56. θεράπιας ὑψέ-
πεδον ἔδος I. I, 31.
θεράπια. θεράπιαν οἶ, οὐ δρᾶστας ὁπαδεῖ P. IV,
287. ἄγοις θεράπια F. 82. δάμον Ἰπερ-
βορέων Ἀπόλλωνος θεράπια O. III, 17. ξε-
νοῖσι θεράπια οἶκον O. XIII, 3. λυσίπο-
νοῖς θεράπιας P. IV, 41.
θέρειος. ἐπέρα θέρειας πρὸς Φάων I. II, 41.
θερμῇ πυρὶ P. III, 50.
θερμαῖνα. θερμαίνει φιλότατι νόον O. XI, 91.
θερμός. θερμόν ὕδωρ N. IV, 4. θερμῷ χροῖ
N. VIII, 23. θερμᾶν νόσον P. III, 66. θερ-
μὰ λουτρά O. XII, 21. θερμὰ δάκρυα N.
X, 75. βῶν θεῖμ' εἶδει σώματι F. 150, 2.
θέρως νότιον F. 74, 9.
* Θέρσανδρος O. II, 47.
θέσις. ἐπέων θέσις O. III, 8.
θεομορφός. πότνια θεομορφός χρυσανίου F. 12.
θεσπέσιος. θεσπεσία αἰοῦδα N. IX, 7. θεσπέσιον
γένος P. XII, 13. θεσπέσιων ἐπέων I. III,
57. εὐχαῖς θεσπεσίαις I. V, 41.
* Θεσπριτις Λωδοῖνα F. 32.
* Θεσσαλία. μάκαιρα Θεσσαλία P. X, 2.
* Θεσσαλοί. νόμον Θεσσαλῶν P. X, 70.
* Θεσσαλός O. XIII, 34.
θέσασθαι. τὰν εὐάνδρον καὶ ναυσικλυτὰν θέσ-
σαντο N. V, 10.
θέσφατος. θέσφατον ᾗ P. IV, 71. θέσφατων
σύνειν I. VII, 31.
* Θέτις. ἀθανάτα Θέτις P. III, 101. Θέτις κρα-
τεῖ Φθίῃ N. IV, 50. Θέτιος γόνος O. IX,
82. ἀμφὶ Θέτιος ἔριον γάμψ I. VII, 27.
γάμον Θέτιος I. VII, 47. ληρέως Θέτιν παῖ-
δα κλυτὰν P. III, 92. ποτίαν Θέτιν N. III,
34. σμερᾶν Θέτιν N. V, 25.
θετὸν νόον O. IX, 67.
θήγω. θήξαις δὲ κε φύντ' ἀρετῇ ποτὶ πελώριον
δορμᾶσαι κλέος O. XI, 21.
* Θήβα. Θήβα κυναῖμπις F. 5. Θήβα P. IV,
299. πλάττωπον ἃ Θήβαν ἔτικτεν O. VI, 85.
Θήβαν πολὺκλειαν F. 206, 4. κάρφει Θή-
βαν I. III, 12. χρύσασπι Θήβα I. I, 1. μύ-
καιρα Θήβα I. VI, 1. εὐάματε, χρυσοχίτων
Θήβα F. 207. cf. F. 209. Θήβαν F. 43.
ἐπτάπυλοι Θήβαι P. IX, 83. ἐκ Θηβᾶν O.
IX, 73. λυπαρὰν ἀπὸ Θηβᾶν P. II, 3. Θη-
βᾶν ἀπὸ Καμμεῖαν I. II, 71. λυπαρὰν Θη-
βᾶν σκόπελον F. 209. τράποιον Θήβας τέ-
ρας F. 74, 7. ἐν Θηβαῖσι O. VI, 16. ἐν
Θηβαῖς O. VII, 84. N. X, 8. I. IV, 35. O.
XIII, 103. ἐν ἐπτάπυλοις Θηβαῖς P. III, 91.
P. III, 42. N. IV, 19. I. VII, 15. ἐπτα-
πύλοισι Θηβαῖς χάριν P. XI, 11. ἐπταπύ-
λοισι Θηβαῖς τιμὰν I. I, 67. Θηβαῖς I. I, 17.

- ἐς ἑπταπίλους Θήβας N. IX, 18. ὦ ταλαι-
πωροί Θηβαί F. 210.
- Θήλυς. ἑλκον Θήλειαν O. III, 30.
- Θηρ. Θηρὸς πετρίον F. 173, 2. δέσμα Θηρὸς I.
V, 46. οὐτ' ἀγνώτα Θηρών P. IX, 60. ἐρι-
σσομεταὶ Θηρών λέοντων I. III, 64. ἐπὶ Θηρ-
οῖς F. 73. ἔδωκε Θήρας φάβω P. V, 61. ἄ-
γριος Θήρας P. IX, 22. Θήρας αἰθροδι-
κας N. I, 63. Θήρας ἐν πελάγεσιν ὑπερό-
χος N. III, 22.
- * Θήρα. Θήραν P. IV, 20. Θήρανδε P. V, 75.
- * Θήραμος. Μηδείας ἔπος Θήραμον P. IV, 10.
- Θηρεῖω. Τυτὺν βέλους Ἀρεΐμυδος Θήρευσ O. IV,
90. κερδίων μέτρον Θηρεμένον N. XI, 47.
μεταμῶντα Θηρέων ἐλπίσιν P. III, 23.
- * Θήρων O. III, 45. Θήρωνος O. II, 105. III, 3.
Θήρωνι O. III, 41. Θήρωνι O. II, 5.
- Θηραυρός. ὕμνον Θηραυρὸς P. VI, 8. Θηραυρὸν
δίδυμον μαγιστεύσας O. VI, 65. χειρῶν ἄ-
δυτον τριτόδον Θηραυρὸν P. XI, 5.
- * Θηρεῖς F. 162. 163.
- Θίγω. Θίγον ἀγώνων I. I, 18. ἀσυχία θιγέμεν
P. IV, 296. τὸν πενθεὶ θιγέει P. IX, 43.
νομῆρις θιγέμεν N. IV, 35. ἀρεταῖς θι-
γοῖσα P. VIII, 25.
- Θνάσκει. Θνάσκει καλὸν ἔργον F. 86, 3. πῆμα
θνάσκει O. II, 21. Θνάσχομεν ἅπαντες I.
VI, 42. Θάνει αὐτὸς Ἀτρεΐδης P. XI, 31.
Θανέει ἀνέγκα O. I, 82. φανὶ θανέει P.
IV, 88. ἔξ Ἀιολιδῶν θανέμεν P. IV, 72. Θνά-
σκει O. XI, 94. σώματα θανατόστων O.
IX, 38. κέειτα θανόν P. V, 93. θανόν N.
VIII, 36. θανάτος υἱοῦ P. VIII, 55. θανα-
τὸν ἐν πολέμῳ I. VII, 36. θανόντι I. VII,
56. ἀνδρα τὸν θανόντων P. 199. θανόν-
των ἀπάλαμνον φρένας O. II, 63. χαλκοῦραν
ἐπὶ θανόντων I. III, 81. καὶ θανόντεςσιν
O. VIII, 77. τεθνακότων N. VII, 32. οὐπω
τεθναῖτα N. X, 74.
- Θνατός. ἀνὴρ θνατός O. XIII, 30. θνατὴς ἀπὸ
ματρὸς ἐφν F. 33. ἀνδρα θνατόν O. I, 54.
θνατόν N. IX, 47. σπέρμα θνατόν N. XI,
42. θνατόν βίου περὶ I. III, 23. θνατὰ
θνατοῖσι I. IV, 18. περὶ θνατὸν εὐσεβία O.
VI, 50. θνατὸν τις P. III, 103. θνατὸν
φρένας P. IV, 139. λόγουσι θνατῶν P. VI,
16. θνατὸν φρένας I. II, 43. νόμος δ' πάν-
των βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων F.
151, 3. μέλιστα θνατῶν F. 233. κατεκρέθη
θνατοῖς ἀγαστώτατος ἔμμεν F. 116. θνατοῖς
O. I, 30. P. II, 32. I. III, 4. I. IV, 18. ἀρ-
δραὶ θνατοῖς P. XII, 22. θναταῖς φρασὶν
P. III, 59. θνατὰ μέλη N. XI, 15.
- Θοός. θοὰς ναός O. VI, 101. θοὰς Ἀργούς P.
IV, 25. ἄρματι θοῷ O. I, 110. ἄκοντι θοῷ
N. X, 69. ναὶ θοῷ F. 242, 3. ἀγώνων θοῶν
ἀκτῖνα P. XI, 48. θοῶν γλώσσων N. VII, 72.
θοῶν ἄρμα O. VIII, 49. θοαὶ νῆες O. XII, 3.

- θοῶν ὑπὸν F. 59. ἱπποὶς θοαῖς F. 74, 7.
ἀδίνοντι θοαῖς F. 53, 4. antist. θοαῖς μά-
χαις P. VIII, 27. ναοὶ θοαῖς P. V, 87. N.
VII, 28. ἱπποὶς θοαῖς P. IV, 17.
- θοῶν. ἐπ' ἀκτῖνας θοῶν P. IV, 26. πρώτος
θοῶν ναῦταις P. IX, 123.
- Θόρυβος. Θόρυβον μέγαν O. XI, 76.
- Θρύσος v. Θύρσος.
- Θρήκιος v. Θρηκίος.
- Θρύσσω. μὴ θρασυέτω φθόνος I. VI, 39.
- * Θρασύβουλος VI, 44. Θρασύβουλε P. VI, 15.
I. II, 1. 31. F. 89, 1.
- Θρασύνου. νίκαν Θρασύνου P. VIII, 39.
- * Θρασυδαῖος P. XI, 13. Θρασυδαῖω P. XI, 44.
- * Θράσυλλος N. X, 39.
- Θρασυμάχος. Θρασυμάχος Ἡρακλῆς O. VI,
67. Θρασυμαχῶν λέοντων N. IV, 62.
- Θρασυμήδης. Θρασυμήδης Σαλμωνίδι P. IV, 143.
Ἀμφιμήδων Θρασυμήδεα N. IX, 13. Θρασυ-
μήδης παῖ F. 85.
- Θρασυμήδης. Κόρον ματέρα Θρασυμήδων Ὅρβιν
O. XIII, 10.
- Θρασυόνοιο. ἀνάη ἰσχύος Θρασυόνοιο O. I, 96.
- Θρασυός. Θρασυὲς Ἀδάνα N. III, 48. Θρασυὲς μοι
τόδ' ἐπείν N. VII, 50. σθένει γυνὴν θρα-
σεῖ N. V, 39. Θρασυεῖα καρδίη P. X, 44.
Δολοπάνων ἄγανθ' θρασὺν ὄμιλον σφενδονάσαι
F. 177. παῖδα θρασὺν I. V, 42. Θρασυεῖαι
κύνες I. I, 13. ἔργων θρασύων N. X, 3. Θρα-
σεῖαν Ἰοργύων P. XII, 7. Θρασυεῖαν ἄλω-
πέκων F. 261.
- Θραῦα. μὴ θραύσῃ χρόνος ἔλβον O. VI, 97.
- * Θρηκίος. Θρηκίαν ταύραν P. IV, 205.
- Θρήνος. Ἰοργύων οὐλὸν θρήνον P. XIII, 8. ἐπὶ
θρήνον πολίφρονον ἔχων I. VII, 58.
- Θρόνος. Θρόνον, ὃ ἐγκαθίζον εὐθύνει λαοῖς δι-
κας P. IV, 153. ὑπέρτατον ἐχούσας Θρόνους
O. II, 85. Θέμενοι παρ' Ἀπόλλωνα Θρόνους
O. XIV, 11.
- Θρόος. πολίφρονον Θρόον ὕμνον N. VII, 81.
- Θυγάτηρ. Λατοῖς ἵπποσβία θυγάτηρ O. III, 27.
Θέμης θυγάτηρ τε O. IX, 16. σὺ καὶ θυ-
γάτηρ Διὸς O. XI, 3. Φλεγυῖα θυγάτηρ P.
III, 8. Τυτὺθ θυγάτηρ P. IV, 26. Γαίας
θυγάτηρ P. IX, 17. Νηρέος θυγάτηρ I. VII,
43. γαμὸν θυγατρός O. I, 81. Λαμάρτα
λευκίπλοτον θυγατρός ἑορτῇ O. VI, 95.
Ἐρμῆ θυγατρός O. VIII, 81. Θυγατέρη Κρό-
νου P. II, 39. πατήρ θυγατρί P. IX, 115.
Θυγάτηρ Ὀδυσσεύς O. IX, 162. Ἐπιμηθεὺς
θυγατέρα P. V, 28. ἀνελόχορνον Νηρέος
θυγατέρα N. III, 55. Ἰσκανοῦ θυγάτηρ O.
V, 2. Δίκας μεμνητοπολι θυγάτερ O. V, 2.
Θυγάτερ, ἄρχε ὕμνον N. III, 10. πόπτον θυ-
γάτερ F. 58, 3. str. Ἀλκὰ Ἰοπέμον θυγά-
τερ F. 225. Θυγάτρεις αἰ. τρεῖς P. III, 97.
Μοισῶν θυγάτρεις N. IV, 3. δίδυμαι θυγά-
τρεις I. VII, 17.

θυμῶς. λιβάνον δάκρυα θυμῶτε F. 87, 2.
 θυμός. θυμός ὠραῖαν O. III, 26. θυμός ὀτρύνει O. III, 40. θυμός ἀτολμος ἰών N. XI, 32. θυμός ἐπέσθω I. V, 47. καμύοντες θυμῶ O. II, 9. ἐν θυμῷ πύσας χόλον O. VI, 37. μαίμενον θυμῷ λαβεῖν ἀρετάν O. VIII, 6. φίλτρον ἐν θυμῷ τίθειν P. III, 61. πυκνῶν θυμῷ P. IV, 73. κλέπτειν θυμῷ δαίμα P. IV, 96. θυμῷ γελανεῖ P. IV, 181. πασι θυμῷ P. IX, 99. N. V, 31. σπερχθεῖσα θυμῷ N. I, 40. θυμῷ ἐξέλον I. V, 40. θυμόν ἰώναιεν πατρί O. VII, 43. κρύφιον θυμόν βαρύνει P. I, 84. τέρεται θυμόν ἐνδοθεν P. II, 74. θυμόν ἐκδοσάτω P. IV, 295. θυμόν γυναικὸς θαύμασον P. IX, 31. πάντα θυμόν αἰξῶν N. III, 56. δονεῖν θυμόν N. VI, 59. θυμόν ἀμφέπει N. VII, 10. ἀταλὸν ἀμφέπειν θυμόν N. VII, 92. μαχάταιν θυμόν αἰσχυνθῆμεν N. IX, 27. θυμόν αἰχματῶν ἐντυν N. IX, 37. εἰκῶς (εἰκῶν) θυμόν λέοντων I. III, 64. θυμόν τεόν εὐφρανας I. VI, 2. ἀγχιμένος θυμόν I. VII, 5. πυνιτοὶ θυμόν I. VII, 25. σγε, θυμέ O. II, 93. θυμέ N. III, 25. F. 88, 1. str. F. 236.

θύνο. ὅτε μέλισσα θύνει ἐπ' ἄλλον λόγον P. X, 54.

θύσις. ἄσπετος θύνεται δμυφαλόν F. 45.
 θύον. θύα παντοῖα μηχανήτων F. 95, 7.
 θύρα. ἀναπεταγμένα ζεύγον νενικηται θύραι N. IX, 2. ἐπὶ θύραις αὐλείαις ἀνδρὸς ἔσταν N. I, 19.

θύρετρον. ἐν θυρετροῖς σταθεῖς I. VI, 6.
 θύσανος. αἰχλᾶν χρυσῶν θυσάνη P. IV, 231.
 θυσία. σεμνὰν θυσίαν θέμενοι O. VII, 42. θυσίαισι δέκονται P. V, 86. Αἰτωλῶν θυσίαις φραγνῆαις I. IV, 33. λαταῖς θυσιάζει O. VI, 78.
 θύω. ἀκρόθινα διελὼν ἔσθω O. XI, 59. θύων ταύρον O. XIII, 66. πάντα θύειν ἑκατόν F. 154.

θύω. μένει θύοισαν P. III, 33.

Θύωρα P. III, 99.

Θύκος. ἀλαδία μαγνίον Θύκον P. XI, 6.

Θύραξ. Θύρακος P. X, 64.

Θωρασσω. ποτὶ Θωραχθεῖς F. 44.

I.

Ίαῖνον. ἱαίνει καρδίαν P. I, 11. νόον ἱαίνει P. II, 90. πατρί θυμόν ἱάναεν O. VII, 43. ἱανθῆς αὐαῖς O. II, 15. τελαῖς εὐχολαῖς ἱανθεῖς F. 87, 13.

* Ἰαλῶνον O. XII, 74.

* Ἰαμίδας. γένες Ἰαμίδων O. VI, 71. διὰ τῶν Ἰαμίδων F. 200.

* Ἰαμος O. VI, 43.

ἱάομαι. ἀνθρώποιαν ἱάσθαι νόσους P. III, 46.

* Ἰαπειτινίδος φύλλας O. IX, 59.

* Ἰάσωνος P. IV, 123. 136. 189. 232. Ἰάσωνος αἰχματῶ P. IV, 12. Ἰάσωνος εὐδοξὸν πλῆον

vol. II. p. II.

ἐκτελεντάσας F. 158, 3. Ἰάσωνα κυκλόσκων P. IV, 119. Ἰάσωνα N. III, 52.

ιατήρ. ιατήρ ἐπικαιρότατος P. IV, 270. ιατήρα παραχαῖν νόσον P. III, 65.

ιατός. ιατα βροτοῖς καὶ τὰ I. VII, 15.

ιατρος. ἄριστος πόνοιν ἱατρος N. IV, 2.

ιαχὰν ὑμεναῖον P. III, 17.

* Ἰαωλκός. Ἰαωλκός. χθόνα κλειτῆς Ἰαωλκού P. IV, 77. Ἰαωλκού παῖδον I. VII, 40. ἐς Ἰαωλκόν P. IV, 133. Ἰαωλκὸν ἔλε N. III, 33. λατρεῖαν Ἰαωλκόν N. IV, 54.

* Ἰάων ἀντρον O. V, 18.

* Ἰδᾶς N. X, 50. Ἰδᾶ N. X, 71.

ἰδέα. ἰδέα καλόν O. XI, 108.

ἰδιος. ἰδιος ἐν κοινῇ σταλαῖς O. XIII, 47. ἰδία ἐπικόμια N. VI, 33.

ἰδρις. καλὸν ἰδριον O. I, 104.

ἱέραι. ἱέραι Ἀπόλλωνος χρῆσεν P. IV, 5.

ἱερῆς. ἱερῆα κίλων Ἀφροδίτης P. II, 17.

ἱεροθύτον θάνατον F. 225.

ἱερομνήα Νημεαῖδι N. III, 2.

ἱερός. ἱερὸν γένος ἀνδρῶν F. 5. ἱερῆς Σικανῶνος.

N. IX, 53. ἱερᾷ γενεῇ P. X, 42. ἔγραψεν ἱερᾷ O. III, 32. ἱερὸν ἐξώσας ἀπὸτον P. IV, 131. ἱερὰν νόσον P. IV, 6. τῶναρον ἱερὰν P. IV, 44. Θέμεν ἱερὰν P. XI, 9. ἱερὸν οἶκῳ ποταμοῦ O. II, 10. ὑπὲρ Ἑλλᾶς πόρον ἱερὸν F. 197. βυαλλεῖς ἱεροὶ P. V, 97.

ἱερὸν ἀγώνων N. II, 4. ἱερᾶν φιλοτάτων P. IX, 40. ἱερᾶν ἀέθλων O. VIII, 64. ζαθεὶν ἱερᾶν P. 71. ἐν τῷ ἱερᾷ Ἀθάνας F. 45.

τις ἱερῆσι μέλισσαις τέρεται F. 129. ἱερῶν αὐαῖς F. 206. ἱεροῖς ἀέθλοις O. XIII, 15. ἀπύρους ἱεροῖς O. VII, 48. κλάροις ἱεροῖς P. IV, 190. τοὺς ἐνέπουσιν ἱεροῖς (ἀγώνων) N. VI, 61. ἱερώτατον ἀγῶμα Θήβα F. 207.

* Ἰέρων O. VI, 93. P. I, 62. II, 5. III, 80. Ἰέρωνος O. I, 11. 107. P. I, 32. Ἰέρων P. I, 56.

ἔσω. εἰς ὁχετόν αἵτας ἔσωσαν O. XI, 40. ἃ τε δεξιᾶν κατὰ χεῖρα πατρος ἔσω F. 112.

ἔμμι, ἔσω. εἰς δύστην O. IX, 12. ὁπότεν ἐν δίσκοις ἔεν I. I, 25. ὡτ' ἀπὸ τάξου ἔεις N. VI, 29. ἐν ἔργῳ κόμπον ἔεις N. VIII, 49.

ἀκόντων ῥόμβον ἔεντα O. XIII, 90. ἐς φρενὸς οἰστυς ἔεντες O. II, 99. ἐς κίνδυνον ἔεμενοι P. IV, 207.

ἰθύω. ἰθύει δελφίς τάχιστα F. 258.

ἱκάνω. πρὸς ὁχατιᾶν ἀρεταῖων ἱκάνων O. III, 45. ἱελοῖς. ὁγαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἱελοὶ P. II, 77.

ἱκῶσθαι. ἱκῶμαι πρὸς ἀνδρῶν γένος O. VI, 24. εἰς Ἄϊδα σταυθμόν ἱκῶται O. XI, 97. ἱκόμεν οἰκάδε P. IV, 105. ταῖτα ἱέκο βάσαν τινὲς IX, 53. ἔκο Λωρίδα νόσον Ἀγνῶν N. III, 3.

ἐλαίνων ἱκῶτ' ἐκ Ἰνθάνος O. VI, 48. χρόνη ἱέκτο P. IV, 79. ἀνὰ ἡμίονους καὶ ἀπὴρα προτιροπύδαν ἱέκτο σπεύδων P. IV, 95. ἱέκτο

- N. I, 53. ἔκε' ἐς κείνον γεραίον N. X, 14. ἔκοντο πέτρων O. VI, 64. ἔκοντο Θήρανδε P. V, 75. πλαγχθέντες εἰς Ἐφύραν ἔκοντο N. VII, 37. ἔκοιμαι γαίαν P. IV, 118. ἐς ἔτιαν σπείδον ἔκδοθαι N. IX, 21. πρὶν τέλος ἄκρον ἔκδοθαι I. III, 50. ἐς ἔσταν ἔκομ- μόνους O. I, 10.
- ἔκίτας. ἔκίτας σέθεν ἔρχομαι O. V, 19. ἔκίτας χοιράτων ἄπτομαι N. VII, 13.
- ἐκτενέει σε F. 74, 6.
- ἔκω. Θεμιστίων ἔκεις ὥστ' αἰδεῖν O. V, 9. Ψαύ- μιος ἔκει (κῶμος) ὀχέων O. IV, 11. ἔκην Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαίνων O. XI, 69. τα- χέως ἔκον P. IV, 126. ἔκων Πέλοπος παρὶ σταθμῶν O. V, 9. Θάνει ἔκων χρόνῳ ἐν Ἀμφίκλειος P. XI, 32. ποτὶ κοῖτον ἔκοντα P. II, 36. πατρὶ ἔκοντι νεώτατος τὸ πάλιν ἤδη O. XI, 91.
- ἐλα. εὐφρονες ἔλαι δέκονται N. V, 38.
- ἐλαος ἀντιθέσιον O. III, 36. ἐλαος δεῖται P. XII, 4.
- ἐλάσκομαι. νικητέσιον ἐλάσκομαι O. VII, 9.
- * ἔλας O. XI, 18.
- * ἔλαιδας (Ὀϊλιάδης) O. IX, 120.
- * ἔλαιον. ἔλαιον O. VIII, 32.
- * ἔλαος. ἔλαιον πόλιν N. VII, 30.
- ἐμάς. χεῖρας ἐμάντι δεδότης N. VI, 36.
- * ἔμερος. ἔμερον εὐνοουθένει O. XII, 2.
- * ἔμερος. ἀκτάν ἔμερον P. I, 79.
- ἐμερούς. ἐμερούστατον ἔμερος F. 58, 2. str.
- ἐμερος. τὸν νιν γλῆκῃς ἐμερος ἔσχεον O. III, 35. δμνέται φρένας ἐμερῶ O. I, 41.
- ἐμερτός. λέγος ἐμερτόν P. III, 99. δόξαν ἐμερ- τάν P. IX, 78. ἐμερταῖς αἰδοῖται O. VI, 7.
- ἐνα. O. I, 95. VIII, 2. IX, 45. P. IV, 103. IX, 58. 74. N. III, 13. IV, 87. VII, 42.
- * ἔναι P. XI, 2. ἔνοι O. II, 33.
- * ἔσιονα P. II, 21.
- ἐβοστρυγος. παῖδ' ἐβοστρυγὸν Εὐάδην O. VI, 30. ἐβοστρυγίον Μοῖσαις I. VI, 23.
- ἐοχλέμαρος (Ἀφροδίτα) F. 113.
- ἐοδεῖται στεράτων F. 45, 6.
- * ἔολκος I. IV, 35. ἔολκον O. IX, 105. I. I, 16. ἔολκον P. IX, 82. XI, 60. I. VI, 9.
- * ἔολκ. N. III, 36. F. 80.
- * ἔοιον. ἔοιον ἄλλος N. VII, 65. ἔοιον πό- ρον N. IV, 53. ἔοιον θάλασσαν P. III, 68.
- ἐον. ἔον ἐανθάσαι καὶ παμπορφύριος ἀκτῖος O. VI, 55. ἔον φάβαι F. 46, 16.
- ἐός. ἔω μελίσσων ἀμειψέει O. VI, 47.
- ἐοποκῶμαι Μοῖσῳ P. I, 1.
- ἐοστειναι Ἀθάναι F. 46.
- ἐογῶμαι παρθένος N. I, 17.
- ἐπος. ἔπον ἀνεμόεσαν Τυφῶνος O. IV, 8.
- ἐπαιχμος. λαὸν ἐπαιχμον N. I, 17.
- * ἔπαρις O. V, 12.
- ἐπάρχον Ποσειδάωνος P. IV, 45.
- ἐπειος. φέλαρον ἔπειον O. XIII, 65. ἐπειοῖς
- ἐπτεον O. XIII, 20. χαλκίους ὀλοισιν ἔ- πειοῖς τε σὺν ἐπτεον N. IX, 22.
- ἐπενεῖαν Νομάδων P. IX, 127.
- ἐππος. ἐππος νόμῳ O. I, 101. * ἔππια Ἀθά- να O. XIII, 79. ἐππια ἔσοδον P. VI, 50. σθένης ἔππιν P. II, 12. ἔππιν Ἄργος I. VI, 11. ἐππιν ἀθλων N. IX, 9.
- * ἔπποδῆμα. ἔπποδαμείας O. IX, 11. ἔππο- δῆμιον O. I, 70.
- ἐπποδάμια. ἐπποδάμιον Λαυσιῶν F. 177. ἤρωας ἐπποδάμιος N. IV, 29.
- ἐπποδρομία. κῶδος ἐπποδρομίας P. IV, 67. ἐπ- ποδρομία κρατέων I. III, 13.
- ἐπποδρομῖος. ἀμνῶτων ἐπποδρομίων εὐεργεταν I. I, 54.
- * ἔπποκλέας. ἔπποκλέα P. X, 5. ἔπποκλείαν P. X, 57.
- ἐππόκροτος. ἐππόκροτον σκυρῶν ὀδόν P. IV, 92.
- * ἔππολίτα N. V, 26. ἔππολίτας N. IV, 57.
- ἐππόμνη. ἔπολον ἐππόμνην I. VI, 9.
- ἐππος. ἐφ' ἄρμασιν ἔππος F. 258. ἔππος ἄρμ' ἐπίδα P. VI, 32. ἀγάνορος ἔππον θύσων O. IX, 25. ἔππον περὶοντο O. XIII, 87. νεκρὸν ἔππον F. 217. φυλάειν, ὡς ἔπποι κηρύσσονται Χρομῆν πέμψαν N. IX, 52. ἐρι- ζόμενοι ἐν ἄρμασιν ἔπποι I. IV, 5. ἀκαμαν- τοπέδων ἔππον ἄστων O. III, 4. δρόμον ἔππον O. III, 36. τροφαῖς ἔππον O. IV, 16. πῆρ πνέοντων ἀρχὸς ἔππον O. VII, 71. ἀν- δρῶν ἔππον τε σκυρῶν ἄρμασιν τροφῶν P. II, 2. ἀελλοπόδων ἔππον N. I, 6. F. 242. ἔππον θούαν F. 59. δαπάνη ἔππον I. III, 47. χρο- σάειν ἄν' ἔπποις O. I, 41. ἔπποις ἡμῖνοις τε O. V, 7. Ποσειδανίον ἔπποις O. V, 24. ἄν' ἔπποις χροσάει O. VIII, 51. ἄν' ἔπ- ποῖσι τετρασύν O. XI, 72. ἔπποις κλυτὰν P. I, 37. ἔπποισι Μυνηγιδέσων P. II, 45. εὐ- ρος ἔπποις ἐλόν P. V, 21. κρηπὶδ' αἰοιδῶν ἔπποισι βαλίσθαι P. VII, 4. σὺν ἔπποις P. XI, 48. ἔπποις I. I, 62. ἔπποισι νίκαν I. II, 13. χροσάειν ἔπποις F. 6. ἔπποις θο- αῖς F. 74, 7. ἔπποις τέρπονται F. 95, 4. περὶον ἀκάμαντας ἔπποις O. I, 87. ἔνιν καὶ φαιδίμας ἔπποις O. VI, 14. ἔπποις θούας P. IV, 17. ἄμ' ἔπποις N. IX, 25. παρὰ περὶοῦς ἔπποις τε γαῶν τ' ἐν μάχαις N. IX, 34.
- ἐπποσά. Αἰατοῦς ἐπποσά θυγάτηρ O. III, 27.
- ἐπποσά. ἐπποσάς ἔπολος I. IV, 35. ἐπποσά- αιν ἀνδρῶν P. II, 65.
- ἐπποτίαις λαοῖς P. IV, 153.
- ἐπποτροφία. ἐπποτροφίας χομῶν I. II, 38.
- ἐπποτρόφος. ἐπποτρόφον δοῦν N. X, 41. ἐππο- τρώφον ἐγένοντο I. III, 32.
- ἐπποτρώφον βασιλῆα O. I, 23.
- * ἔρσος. ἔρσος ἀπὸς πόλιν P. IX, 110.
- ἔρτα, ἔρτος v. ἔρεια, ἔέρτος.
- ἔς. Τροίης ἔς ἔκαμιν I. VII, 53.

ἴσσι. οἶμόν ἴσσι P. IV, 248. ἔργοις ἔσπινον ἴσσι N. VII, 14. ἴσθι νῦν, κελადῶ O. X, 11. ἴσθι, ἐπαίρει N. V, 48. ἴστω ἔχων O. VI, 8. ἴστω σάφεις I. VI, 27. ἴστω λαχών N. IX, 45. κεφάλαια λόγων ἴσσι P. IV, 117. ἴστε Κλεωνῆνον δόξαν I. III, 15. ἴστε Αἰάντος ἀλκὴν I. III, 53. πάντα ἴσωντι νόφ P. III, 29.

* Ἰσθμιάς. Ἰσθμιάδος νίκας I. VII, 4. Ἰσθμιάδων ἄκων N. VII, 9. ἐν Ἰσθμιάδεσσιν O. XIII, 32.

* Ἰσθμῖος. Ἰσθμῖον Ποτειδᾶνος O. XIII, 4. Ἰσθμῖον νῆπος I. VII, 63. Ἰσθμῖαν νίκαν I. II, 13. Ἰσθμῖος I. III, 30. Ἰσθμῖαισι μίτραις O. IX, 90.

* Ἰσθμός. Ἰσθμοὶ δευράδα I. I, 9. ἐν βάσσασι σιν Ἰσθμοὶ I. III, 11. Ἰσθμοὺ δεσπότη I. V, 4. Ἰσθμοὺ δεσποτῆ F. 87, 7. ἀπ' Ἰσθμοῦ I. V, 58. κλεινὰ ἐν Ἰσθμῷ O. VII, 81. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίας O. VIII, 48. Ἰσθμῷ ζαθεῖα I. I, 32. ἐν Ἰσθμῷ I. IV, 19. κλειτὰν Ἰσθμῶν Δωρίαν N. V, 37. Ἰσθμοῖ O. II, 55. XII, 20. XIII, 94. P. VII, 13. VIII, 39. N. IV, 75. VI, 19. X, 26. I. VI, 21.

* Ἰσθμῖος. Ἰσθμῖον ἀνίμαζεν (Θησαυρόν) P. XI, 6.

* Ἰσθμῖος. Ἰσθμῖον ἐπ' ὀχθαίαν N. IX, 22. παρ' Ἰσθμῖον ῥοάν N. XI, 35. F. 5. ἰσοδαίμων. βασιλεύσιν ἰσοδαίμονα φῶτι N. IV, 84. ἰσοδεδόντα τέκμαρ αἰῶνος F. 146.

ἴσος. πάντες ἴσθι νέμεν F. 239, 3. ἴσων ὑποτρέσαι F. 246. ἴσων — ἴσα O. II, 67. χεῖρες καὶ ἦτορ ἴσων O. IV, 27. ἴσων τεργνὺν ἔσσειται οὐδὲν O. VIII, 53. δελφῖνι ἴσων τάχος N. VI, 68. πάντων ἀποδύσασθαι ἴσων N. X, 86. πλοῦτῳ ἴσων ἄνθος N. XI, 41. σφῆρ' ἴσων I. V, 30. ἴσα ἀνέμοις N. III, 43. ἐπὶ ἴσα N. VII, 5.

ἴσσημι. ἀποικίαν ὀρθάν ἴστασας ἐπὶ σφηνῷ Λακεδαιμονίων I. VI, 13. Ὀλυμπιάδα ἴστασεν O. II, 3. ἴστασεν ὀρθοῦς P. III, 53. ἴστασεν ἑορτᾶν O. XI, 60. ἴστασεν χορόν P. IX, 118. ποτὶ γραμμὰ αἰτᾶν στάσε P. IX, 122. ἴστασαν ὀρθὰν καρλίαν P. III, 96. ἀμπερὶν ἴστασαν P. IV, 199. στάσομαι N. V, 16. ἔγαντα στάσιν N. X, 66. ἐοτάσθι πειρώμενος ἐν ἀγορῇ P. IV, 84. σταθεὶς θαλάμην O. III, 34. ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς O. IX, 33. ἐν θυρέτοις σταθεὶς I. VI, 7. ἴσταν ἐπὶ θύραις N. I, 19. ἴστα σὺν Ἀγιλῇ μόνος O. IX, 76. ἴστα θάμβει μυχθεὶς N. I, 55. σκοπιαῖσιν ὑπερῆστα F. 70, 2. παρὰ πύρᾳ σταν I. VII, 58. παρ' ἀνδρὶ στήμιν χρῆ P. IV, 2. παρ' βομὸν στάντες N. V, 11. ἐν ὀκνῷ λόντος στάντα I. V, 35. ἐπ' αὐτὰς βαθμίδος ἰσταῖα N. V, 2. ἴσταμαι ποσὶ κοίφους N. VIII, 19. λίτρον Θαλαπέμῃ ἴσταται O. VII, 78.

ἰστίον. ἔξει ἰστίον ἀνεμόεν P. I, 92. οὐρὸς ἰμπνεύσας ὑπέστειλ' ἰστίον I. II, 40. μεταβολαὶ ἰστίων P. IV, 293. ἀνὰ ἰστία τείνον N. V, 51.

* ἰστός. ἰστών παλμβάμονος δόδους P. IX, 18.

* Ἰστροίος. γαῖαν Ἰστροίαν O. III, 27.

* Ἰστρος. Ἰστρον ἀπὸ σκυρῶν παγῶν O. III, 14. ἐς Ἰστρον O. VIII, 47.

* Ἰσχυς. Ἰσχυος Εἰλατίδα P. III, 31.

ἰσχύς. ἀκμαὶ ἰσχύος O. I, 96. ἰσχύος ἀνίοχον N. VI, 64. ἰσχύος ἀνδρῶν ἀμίλλαις N. IX, 12. ἰσχύος ἔργον I. III, 86. καταμειφθέντ' ἰσχύν N. XI, 31. ἰσχύν πτανόν F. 74, 3.

ἰσχύω. ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει F. 33. ἰσχύειν τι ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς F. 13.

ἰσχω. ἰσχει φθόνον P. IX, 29. αἰετοῦ φόβον ἰσχει I. III, 65.

ἰσώνυμος. μάρτως ἐκάλεσέ μεν ἰσώνυμον ἔμμεν O. IX, 69.

* Ἰσχυγένη σφαχθεῖσα P. XI, 22.

* Ἰσχυκλῆς. Ἰσχυκλῆος I. I, 30. Ἰσχυκλία P. IX, 91.

* Ἰσχυκλίδας P. XI, 59.

* Ἰσχυμυδίας P. IV, 89.

* Ἰσίων O. VIII, 81.

ἰσῆς. ἰσῆς ἔλκομαι ἦτορ N. IV, 35. ποικίλαν ἦργα ζεύσασα P. IV, 214.

ἰσῆω. ἰσῆς ἀφωρίτω περ ἄχει P. IV, 237.

ἰσθὴν παιδοθράγον F. 143.

ἰσθῆω. παλαιμυτῆσιν ἰσθῆον P. III, 36.

ἰσθνος. ἐμβέβηκεν ἰσθνεὺν πατρός P. X, 12. ἰσθνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος πόδα νέμεν N. VI, 15.

* Ἰσθλός v. Ἰσχυλός.

K.

* Καδμεῖος. Καδμεῖον N. IV, 21. Καδμεῖον P. IX, 86. N. I, 51. VIII, 51. Θυβῶν Καδμεῖων I. III, 71. γυναικῶν Καδμεῖων F. 45, 11.

* Κάδμος O. II, 86. F. 8. Κάδμοιο O. II, 25. Κάδμου P. VIII, 49. XI, 1. I. I, 11. V, 72. Κάδμω P. III, 88. Κάδμων F. 5.

καδόμενοι O. VI, 47.

κάδος. τοῦτο κάδος ἔχων O. I, 107. κάδος ἐὼν τιμάσας O. VII, 5. κάδος ὥς τε φθιμῆνον ὀνοφερόν θηρίκεινον P. IV, 112. κάδος ἀμφ' ἀλλοτρίων ἀτήμων N. I, 54. μὴ κάδος θεράπευε I. VII, 7.

κάω. ὅμων ἐλείποντι κεκαδμένον O. I, 27.

καθαίρει. ἀμπερὶν στήθων καθάειν P. III, 57. μὴ καθάλοι μιν αἰὼν O. IX, 64. ἔργω καθάλοι (εἴχου) O. XI, 66.

καθαρός. καθαρὸν γέγονος P. IX, 93. καθαρὸν ἀμείρας σέλας F. 106, 3. καθαρὸν λήθητος O. I, 26. ἐν καθαρῷ O. XI, 47. διδάσκειν χρυσὸν καθαρὰ βασάνῳ F. 87, 40. καθαρὸν σκάπτῳ O. VI, 93. φάει καθαρῷ P. VI, 4. καθαρὰ γυνῆα O. IV, 18. κλειῖθω καθαρῷ O. VI, 23. ἀρετῇ καθαρῷ P.

· V, 2. σπέρμα καθαρὸν P. III, 15. κλέν-
θον καθαρὸν I. IV, 25.
κάθωρον Κρήτης ἀνδρώατα τέγει Παρνασσὸς P.
V, 42.
κάθημαι. ἐν σκάτῃ καθήμενος O. I, 83. καθή-
σθαι παρ' ἐστία F. 49, 3.
καθίστημι. εἰς κατὰστατον P. IV, 135.
καθορᾶω. ὅτι μέλλει, εὐ καθορᾶς P. IX, 51.
καθίστηρε. μόχθον καθίστηρε P. IX, 32.
καὶ ubi vis.
* Κάϊκος. Κάϊκον ὄχθαις I. IV, 47.
* Καινεύς. ὄχεθ' ἐπὶ χθόνα Καινεύς F. 148.
καίπερ. καίπερ οὐκ εἶδός N. VI, 6. καίπερ
ἀγνίμενος I. VII, 5. καίπερ πῶδ' ἄφθονον
βορᾶν F. 94. F. 206, 4. cf. περ.
καίρος. τοῖσιν καιρὸς ἄριστος O. XIII, 46. ὁ
καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει P.
IV, 286. καιρὸς πιστὸς ἔχει κορυφάν P. IX,
81. καιροῦ μὴ πλανασθέντα N. VIII, 4. και-
ρὸς σὺν ἀπρεκεῖ P. VIII, 7. ἦν ἐν καιρῷ χρό-
νος F. 150, 5. φέρει τῶν τε καὶ τῶν και-
ρῶν O. II, 60. μὴ παρὰ καιρὸν O. VIII, 24.
παρὰ καιρὸν O. IX, 41. P. X, 4. ὦν ἐρᾶ-
ται, καιρὸν διδοῦς P. I, 57. καιρὸν φθέρειαι
P. I, 81. πολλὸν ἐπέβην καιρὸν N. I, 18.
ἐοικῶτα καιρὸν ὄλβον διδοῦσι N. VII, 58.
κατὰ καιρὸν I. II, 22. F. 88, 1. str. F. 236.
καῖω. αἶψ' ἐκαύοντ' ἔρημοι N. X, 72. πυρὶ και-
όμενος P. III, 102. καιόμενα πυρὶ P. III,
44. ἐν φρασὶ καιόμενα P. IV, 249. καιomé-
νοιο πυρὸς P. IV, 225. γαῖα καυθεῖσα πυρὶ
N. X, 35.
καῖτοι. καῖτοι πῶτ' ἤλθε I. III, 70.
κακαγορία. κακαγορίαν δάκος P. II, 53.
κακῆγορος. ἀκέρειαι λέλογχε κακαγόρος O. I, 53.
κακολόγοι πολῖται P. XI, 28.
κακοποιὸν ὄνειδος N. VIII, 33.
κακός. κακὴν γλώσσαν P. IV, 283. ἄμαχον κα-
κὸν P. II, 76. ἐς κακὸν τρέψαις P. III, 35.
νεώτερον κακὸν ἀναστήξ P. IV, 155. κακὸν
ἐμμεναι F. 49. οὐτὶς ἐκὼν κακὸν εὖρετο F.
248. ὑπὸ ζεύγλει κακὸν F. 97, 3. ἀπρή-
κτων κακὸν πινυσόμενοι I. VII, 7. κακὰ φρο-
νῶν P. VIII, 86.
κακότης. ἐς κακότητ' ἄθροῦν ἔβαλον P. II, 35.
κακότης ἀτλάτα Θεόδοτος F. 171, 4.
κακὸφρονα προσιπύων καρπὸν F. 230.
* Κάλκας. Ζήτην Κάλκην τε P. IV, 182.
κάλμος. σὺν καλέμῳ βοῶ N. V, 38. μολεῖ
πρὸς κάλμον ἀντιῆξει O. XI, 88.
καλῶ. ἐνθα καλεῖ συνίμεν P. XI, 8. καλεῖ με
χορεύομαι F. 82. τὸν Βρόμον καλέομεν F.
43, 10. ὅντε καλέοισιν F. 66. ἐνθ' Ἀρεῖς
πόρον καλέοισι N. IX, 41. τὸν καλέοισιν Διὸς
ἄλλος I. II, 17. ἐκάλεε νηυσὶν ὅπας P.
IV, 195. ἐκύλισεν ἐς ἔρπον O. I, 37. ἐκά-
λισσε Ποσειδάωνα O. VI, 58. μάρτυρος ἐκά-
λισσέ μιν ἔμμεν ἰωάννημον O. IX, 68. τοῖς

Ἀριστοῦτον καλεῖν P. IX, 67. καλέσαι Μοῦ-
σαν I. VII, 5. ὁροστρίωναν καλέων P. II,
12. Δικαιὸν καλέων I. V, 33. πρὸς ἀν-
θρώπων καλεῖνται P. 98, 5. κέκληται σπιν
ἔδραι O. VII, 76. καλέσαντο συνεργόν O.
VIII, 32. πὺν κέλετ' ἐπὶ νόμον I. V, 51. κα-
λέσθαι μιν τοῦτ' ὄνυμα O. VI, 56. τινὰ
καλέημεν Λαοῖδα P. III, 67.
* Καλλίνοκτος O. VII, 93.
* Καλλίας N. VI, 37.
καλλίγιναι πᾶν P. IX, 77.
καλλικρινος. ὕδαρ Τιβρώσας ἀπὸ καλλικρίνου
F. 211.
Καλλικλῆ N. IV, 80.
καλλικριμος. καλλικριμον κόρυνα P. IX, 110. γυ-
ναῖξιν καλλικόμοισιν N. X, 10.
* Καλλίμαχος. Καλλίμαχ' O. VIII, 82.
καλλίνικος. καλλίνικος ὁ τριπλὸς κεχλαδὸς O.
IX, 2. Ἴκρονος καλλίνικον P. I, 32. ὕμνον
καλλίνικον N. IV, 16. μέλος καλλίνικον λυ-
τήριον δαπνῶν P. V, 106. τὸ καλλίνικον N.
III, 17. καλλίνικον κῖδος I. I, 12. καλλί-
νον χάρις I. IV, 61. ἐν ἀρμασιν καλλίνικοι
P. XI, 46.
* Καλλίστα O. XI, 14.
καλλιπέπλον Κορωνίδος P. III, 25.
καλλιποκάμψ Ἑλένη O. III, 1.
καλλίποτοι πόλεις O. XIII, 107.
καλλιπῶλον ἔδραν O. XIV, 2.
καλλίτρος. καλλίτρον ἄλμα I. VII, 19. καλλι-
ρόισι πνοαῖς O. VI, 83.
* Καλλίστα, postea Thera P. IV, 258.
καλλίχορος πόλις P. XII, 26.
καλός. ἐσορᾶν καλὸς O. VIII, 49. ἦν καλὸς O.
IX, 101. εἰ σοφός, εἰ καλὸς ἀνὴρ O. XIV, 7.
γένετο καλὸς τις P. II, 72. πῶτον καλὸς P.
II, 73. ἐὼν καλὸς N. III, 18. I. II, 4. ἰδέει
καλὸν O. XI, 108. καλὸν τι ποναθῆναι O. VI,
11. καλὸν πῆμα P. II, 40. καλὸν τι γένον
λαχῶν P. VIII, 92. ἐντὸν ὀρθῶσαι καλὸν I.
I, 46. Ἀγάθων καλὸς F. 90, 3. καλὸν ἔρ-
γον F. 86, 3. σὺν δ' ἀνάγκῃ πᾶν καλὸν F.
87, 6. καλὸν μοῖραν F. 171, 3. ἀπάντων
καλὸν ἄμμορος O. I, 84. καλὸν ἔδραν O. I,
104. ἀμφὶ καλὸν μοῖρα O. VIII, 86. ἀπει-
ροτον καλὸν O. X, 18. περὶ πλῆθος καλὸν
O. XIII, 43. ἐπιχρησὶν καλὸν P. V, 116.
I. VI, 2. χρός νεώτατον καλὸν P. VIII, 34.
ἐραῖμην καλὸν P. XI, 50. τὸλμην καλὸν N.
VII, 59. οἰκτεῖν καλὸν παρεσσεύειν N. XI,
32. ἐργάτων καλὸν I. III, 60. τοῦτων μοῖρα
καλὸν I. IV, 17. ἔργον καλὸν I. V, 20. κα-
λὸν ἀπτερον I. VII, 70. καλοῖς ἔργοις O.
II, 107. N. VII, 14. φάμεν καλὸς O. I, 35.
καλὰ φράσις O. XIII, 24. καλὰ ἔρχεις
O. XI, 95. μὴ παρτεῖ καλὰ P. I, 85. τὴ καλὰ
τρέψαντες ἔξω P. III, 83. καλὰ γυγνόμενα
P. IV, 288. καλὰ ἔργα P. VII, 19. N. VI, 31.

καλὰ ῥέζοντα P. IX, 99. καλὰ μελόμενος N. I, 20. καλὰ ἄσθη N. X, 5. καλλίονα θύνατον P. XI, 57. καλλίον φέροντι P. V, 12. καλλίον ἐνόστιος N. XI, 26. τί καλλίον F. 59. τελευταὶ καλλίονες F. 75, 3. καλλίστος χορός N. V, 23. καλλίστα θεῶν N. X, 13. καλλίστα δρώσῳ I. V, 60. καλλίστατον πόλιν P. IX, 71. φάρμακον καλλίστον P. IV, 137. νῆμῃα καλλίστον O. III, 16. ἔδρον καλλίστον O. IX, 11. γόνον καλλίστον P. IV, 123. Ἰοθιμάδων καλλίστον ἄνων N. II, 9. ὄλβον καλλίστον I. III, 76. προσμίον καλλίστον P. VII, 1. καλλίστα πόλιν P. XII, 1. καλλίστα βέβηται O. IX, 101. ἔργα καλλίστα O. XIII, 38. καλλίστους αἰδεύσας F. 86, 1. κύλπις ἀργυρεῖαν κατασθκαμένα κάλπιδα O. VI, 40. καλύπτω. γθονὲ γνῖα καλύψαιμι N. VIII, 28. αἰδοῖ καλύσαι P. IV, 146. καλύψαι ἀμάχανον ἀλλοτρίαις γλώσσας P. XI, 26. ἑλδὸν μὴ χαμαὶ σιγῇ καλύσαι N. IX, 7. καλύψαι ἀμέρας σέλας F. 106, 3. ἔργον κωδῖνῳ κεκαλυμμένον O. V, 16. * Καμάρια. Καμάρια O. IV, 13. Καμάρια O. V, 4. κάματος. ἀνευ καμῆτον P. XII, 28. ἐν πόνῃ καμῆτον μεταλαμβάνειν N. X, 79. δυσπερθεῖ σὺν καμῆτῳ F. XII, 10. πεδὰ μέγαν καμῆτον P. V, 47. πῶδον καμῆτον θῆκε N. VIII, 50. καμῆτον ἐκτός O. VI, 103. καμῆτον ἐπίλασιν P. I, 46. πολεμίον καμῆτον ἐξ ἀμαχάνων P. II, 19. ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμῆτων P. III, 96. μεγάλων καμῆτων P. III, 96. μεγάλων καμῆτων ποιῶν λαγόντα N. I, 69. λῖτρον καμῆτων I. VII, 2. καματωδῆς. καματωδῆων πλαγῶν N. III, 17. καματωδῆες μέριμναι F. 239, 1. * Καμβίσιος F. 195. * Κάμειρος. Κάμειρον O. VII, 73. κάμνω. μὴ κάμνε λίαν διαπάντας P. I, 90. ταῖσι Μῆδεσι κάμω P. I, 78. τοῦτο πράσσω μὴ κάμω O. VIII, 29. καμῶν προτέρα πᾶσι P. VIII, 50. καμῶντες πολλὰ θυμῷ O. II, 9. πολεμίον ἀνδρῶν καμῶντων P. I, 80. κάμπτω. ὕψιφρόνον τι* ἔκαμψε βροτῶν P. II, 51. καμπύλον δέφρον I. III, 47. κωναχὰ αὐλῶν P. X, 39. κωναχῆδα. Λυδῶν μήτραν κωναχῆδα πεποικιλμένην N. VIII, 15. κάπτεον v. κατεπίπτω. καπνός. καπνός ἀνακίει F. 184. ῥόον καπνοῦ προχέοντι P. I, 22. ἰώωρ καπνῷ φέροντι ἀντίον N. I, 24. κισσῶντι καπνῷ I. III, 34. λάβρον ἀπενεῖσαι καπνόν O. VIII, 36. λευκανθέντα σῶματ' ἐπίανον καπνόν N. IX, 23. καπνός. καπνωδέισαν πάτραν P. V, 111. κάπτος. τοῦτον (δενδρόν) γυμνός κάπτος O. III, 35. ἐξάρετον Χαρίτων κάπτον νέμομαι O. IX,

29. γλυκὴν ἀμρὲ κάπτον Ἀφροδίτας P. V, 24. Διὸς ἔξοχον ποτὶ κάπτον P. IX, 55. κάπρος. κάπρος ἔναρς N. III, 45. κάπρος φόνον βουλεύοντα P. 258. ποιῶμαι κάπρων F. 262. κῆρα. ποικίλον κῆρα δρακόντων φόβισαι P. X, 46. ὄρθον ἄντειναι κῆρα N. I, 43. λευκωθείς κῆρα μύστιος I. III, 87. καρδία, καρδιά. ἀπὸ τῆς καρδίας κῆρος ἀμρ' ἄλλοτριον N. I, 54. καρδίᾳ γελασθῆναι O. V, 2. ἐξ καρδίας ἐνέπαξεν ἔλκος P. II, 92. καρδίᾳ κότον ἐνέλειση P. VIII, 9. θρασυῖα πνέον καρδίᾳ P. X, 44. οὐδ' ἀμύχθῃ καρδίᾳ προσφίρων τόλμαν N. X, 30. σὺν ἀνθρώπῳ καρδία N. XI, 10. καρδίᾳ ταρβέει F. 76. ἐξ ἀάμακτος κεχάκωνται μέλαιναν καρδίαν F. 83, 4 etc. ἔλπις καρδίαν ἀτάλλουσα F. 233. μέλαιναν καρδίαν F. 247. ἰαίνει καρδίαν P. I, 11. ἔστασαν ὄρθαν καρδίαν P. III, 96. ἐν καρδίᾳ ἀνδρῶν σοφίσματ' ἔβαλον O. XIII, 16. * Καρνεΐδας. Καρνεΐδα P. IX, 73. * Καρνήσιος. Ἀπολλὸν Καρνήσι P. V, 80. καρπαλίμιον γένιον P. XII, 20. καρπός. καρπός ἐλαίας N. X, 35. ἐπέον καρπός οὐ κατέφθινε I. VII, 45. καρπού φθίσαι F. 74, 8. Διονύσιον καρπῷ κεν εἶη κέντρον F. 89, 3. μακδικαῖς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι F. 87, 6. σοφίας καρπὸν F. 227. κακὸν φρονα πραιπίδον καρπὸν F. 230. καρπὸν Ἥρας λάβε O. VI, 58. καρπὸν ἥρας ἀποδρέψαι P. IX, 114. γλυκὴν καρπὸν φρενός O. VII, 8. φρενὼν καρπὸν ἀμώμητον P. II, 74. φρενὼν καρπὸν N. X, 12. ἀρούραι καρπὸν ἑδωκίαν N. XI, 39. χρυσέους καρποῖς βέβριθεν F. 95, 3. καρποφόρος. καρποφόρον Λιβύας P. IV, 6. καρποφόρος ἀρούρασιον N. VI, 9. * Κάφροτος P. V, 26. καρταποδ' αὐερῆς O. XIII, 78. καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδων I. V, 35. καρτερόβροντα Κρονίδα F. 127, 2. καρτερός, κρατέρος. καρτερός Βελλεροφόντας O. XIII, 81. καρτερός ὄρκος P. IV, 166. καρτερός Ἀίας N. VII, 26. καρτερός ἀλκαῖς I. VI, 10. καρτερόν ἄλσιν O. I, 57. καρτερόν ἄνδρα P. IV, 239. καρτεράν μείριμν I. VII, 13. Οἰνείδῃ καρτεροῖ I. IV, 34. χειρὸν κρατερόν P. XI, 18. κρατερός ἄλκος P. IV, 71. καρτερώτατον βέλος O. I, 121. καρτύνω. βέλεα καρτύνειν χειρὸν O. XII, 96. κάρυς. κάρυς ἀνέπειτ' εἰν ἀγγέλλω P. I, 32. ἀέθλων κάρυς ἐτοίμος N. IV, 74. βοῦ κάρυος ἐσλόν O. XIII, 96. κάρυς Ἀφροδίτας φιλοτάτων N. VIII, 1. θεῶν κάρυα O. VI, 73. κάρυκος ὄρθαν ἀνέγνων I. II, 23. ὄρνην κάρυκος P. IV, 170. κάρυσσω. ὃν πατέρ' ἐκάρυε καὶ τῶν νέοικον

- ἦσαν Ο. V, 8. κάρυεν αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κόπαισι Ρ. IV, 200. κάρυε Θήβων Ι. III, 12. ἄρμα καρύεισα νικᾷ Ι. III, 43.
- καρχαῖον. πρὸς ζυγὸν καρχαῖον Ν. V, 51.
- κασιγνήτα. πέμψεν κασιγνήτην Ρ. III, 32. Δάλου κασιγνήτα Ν. Ι, 4. Ζηρὸς κασιγνήτα Ν. XI, 2. Ἐννομία κασιγνήται τε Ο. XIII, 6. τρίτον κασιγνήτῶν μέρος Ρ. XII, 11. Κλωδὸν κασιγνήτας τε Ι. V, 15.
- κασιγνήτος. κασιγνήτου Πολυδεΐκεος Ν. X, 50. κασιγνήτου περί Ν. X, 85. διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ Ν. Ι, 36. κασιγνήτου νόθον Ο. VII, 27. κασιγνήτοι ἀμφότεροι Ρ. IV, 124.
- Κασσάνδρα Ρ. XI, 20.
- Κασταλία. ὕδατι Κασταλλας Ρ. V, 31. παρὰ Κασταλλὰ Ο. VII, 17. Ν. VI, 38. XI, 24. ἐπὶ Κασταλλίᾳ Ο. IX, 19. ἐπὶ Κασταλλῇ Ρ. IV, 163. Παρνασσὸν κρήναν Κασταλλίαν Ρ. Ι, 39.
- Καστόρειος. τὸ Καστόρειον Ρ. II, 69. Καστορείῳ ὕμνῳ Ι. Ι, 16.
- Κάτωρ. ἔκατι χροναυρατὸν Κάτορος Ρ. V, 9. Κάτορος βίαν Ρ. XI, 61. Κάτορος Ν. X, 49. 59. χαλκομήτρα Κάτορος Ν. X, 90. Κάτορος αἰχμή Ι. IV, 37.
- κατά cum genit. Ο. II, 65. IX, 93. Ρ. XI, 38. cum accus. Ο. Ι, 116. VI, 71. VII, 36. IX, 30. XI, 107. XIII, 108. Ρ. Ι, 49. 72. II, 34. 67. III, 109. IV, 107. 125. 247. VIII, 71. VIII, 90. X, 26. Ν. II, 7. III, 16. IX, 19. X, 17. Ι. II, 22. III, 29. 56. V, 7. F. 6. F. 88, 1. str. F. 95, 6. F. 112. F. 151, 1. F. 236. F. 206, 5. καὶ νόμον Ο. VIII, 78. a verbo seiunctum Ο. Ι, 49. VI. 14. VIII, 19. F. 157.
- καταβαίνει. ἄλλον ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει Ρ. VIII, 82. κατέβαινε νόστου τέλος Ν. III, 24. ὅπ' ἀμφοτέρων σὺν Διυγόρῳ κατέβαιν Ο. VII, 43. κατέβαιν ἄνθρω Ρ. III, 73. εἰς Ἄϊδα δόμον κατέβα Ρ. III, 11. ἐς Ἰουλικὸν κατέβα Ρ. IV, 188. οὐποτ' ἀτρεκεῖ κατέβα ποδὶ Ν. III, 40. ἐν φάει καταβαίνειν Ν. IV, 38. Ἀλφειῷ μίσσῳ καταβάς Ο. VI, 58. πρῶταθεν καταβάς Ρ. IV, 22. χαμάδις καταβάς ἀφ' ἁρμάτων Ν. VI, 53. Πυθιον νῦν καταβύγια Ρ. IV, 55. Παρνασσὸν καταβάντε Ο. IX, 46. ἐπὶ σταδίων καταβάντες Ρ. XI, 49.
- καταβολὴν ἀγώνων πρῶταν δέδεκται Ν. II, 4.
- καταβρέχω. καύχημα κατέβρεχε σὺνδ Ι. IV, 57. μελεῖ πόλιν καταβρέχων Ο. XI, 103.
- καταγὰ. σώματα κατάγει κοίλιν πρὸς ἀγνίαν Ο. IX, 36.
- καταευγεννῶ. ἐν ἁρματα καταευγεννῇ σθένος ἱππου Ρ. II, 11.
- καταιδύσσω. καταιδύσσει ἱστίαν Ρ. V, 11. ἅπαν νότον καταιδύσσω Ρ. IV, 83.
- καταίσω. καταίνησαν γάμον μῆξαι Ρ. IV, 222.
- καταίσχυω. ἄμὸν καταίσχυνε χρέος Ο. XI, 8.
- κατάκειμαι. ἀρετῇ κατέκειται πᾶσαν ὁρᾶν Ι. Ι, 41. τόθι πρῶτες κατέκεινται Ν. IV, 52.
- κατακλῶ. κατέκλασε σθένος ἐντίων σὺδεν Ρ. V, 34.
- κατακλύζω. ψάφον ὅπα κύμα κατακλύσει Ο. XI, 10. χόθον κατακλύσει σθένος ὕδατος λέγοντι Ο. IX, 54. γαῖαν κατακλύσασα Ρ. 74, 11.
- κατακλυσθεῖσαν ἐκ δοῦρατος Ρ. IV, 38.
- κατακρίνω. κατεκρίθη ἀγαυότατος ἔμμεν F. 116.
- κατακυρῖπται. οὐ κόνις κατακυρῖπται χαρίν Ο. VIII, 79. ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακυρῖψαις ἔχριν Ν. Ι, 31.
- καταμάρπτω. θῆιν κατέμαρπεν ἐγκονητὶ Ν. III, 34. κρόσσονα καταμάρμψασα Ι. III, 53. κατὰ γαῖ' αὐτὸν τε καὶ ἱπποσύς ἐμαρψεν Ο. VI, 14.
- καταμεφόρμαι. τὸν καταμεμφόμεντ' ἄγαν ἰσχύν Ν. XI, 30.
- καταμυαίνω. μὴ ψεύδωσαν καταμυαίνας Ρ. IV, 100.
- κατενεύω. κατενεύσε οἱ χαιτίνας Ν. Ι, 14. κατενεύσε οἱ ἐς οὐρανὸν Ν. V, 34.
- καταπαύω. καταπαύει δίκαν Ν. IX, 15. καταπαυόμενοις F. 59.
- καταπέπω. καταπέμψαι ὄλβον Ο. Ι, 55.
- καταπέπω. κατὰ φίλα τέκν' ἔπεφρην F. 157.
- καταπίπτω. κάπτεον Ο. VIII, 38.
- καταπνοή. ἀνέμων χειμερία καταπνοή Ρ. V, 121.
- καταρβείω. σὺδὲ σιγὰ κατερβέθη F. 164.
- κατάρχω. κατάρχειν παρά F. 48.
- κατατίμνω. μαζήρῳ τάμον κατὰ μέλη Ο. Ι, 49.
- κατατίθω. εὐδύτομον κατέθηνον ἔμμεν Ρ. V, 90. νικῶντι χάριν κατατίθων Ν. VII, 76. ζῶντων κατατίθεται Ο. VI, 39. ἐπιγινούσιον κατατίθεται Ρ. IX, 61.
- κατατρέχω. ἄστυ κατέδραμεν πρὸς υἱάν Ν. IV, 23.
- καταφαινοῖ. τοῦτον κατέφανε λόγον Ν. X, 11.
- καταφάμω. κατεφάμειν αὐτὸν καλεῖσθαι Ο. VI, 56.
- καταφθίνω. οὐ κατέφθινε καρπὸς ἐπέων Ι. VII, 46.
- καταφράζω. τὸ σαφανὲς κατέφρασαν Ο. XI, 57.
- καταφυλλοροῖ. τιμὰ κατεφυλλορόσπε ποδῶν Ο. XII, 16.
- καταχέω. ἐπὶ οἱ νεφέλαν κρατὶ κατέχευας Ρ. Ι, 8.
- κατελέγχω. Ὀλυμπία Θεογόνητον οὐ κατελέγχε Ρ. VIII, 37. ἀνδρῶν ἀρετὴν οὐ κατελέγχει Ι. III, 14. τὸν οὐ κατελέγχει Ι. VII, 65. κατὰ εἶδος ἐλέγχων Ο. VIII, 19.
- κατέχω. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει φάτις παντῇ Ρ. Ι, 96. ἀγλωσσον λάθρα κατέχει ἐν νείκει Ν. VIII, 24. κατέχει φρωτὴν κόρον Ι. III, 2. δὲ φάμαι κατέχοντ' ἀγασθαί Ο. VII, 10. ἐν κοίλῃ κατασχόσια ἔφρος Ν. X, 6. ὅπασαι κατασχόμενος Ρ. Ι, 10. μέτρον καὶ κατέχων Ι. V, 67. κατ' οἶον ἔχρη Ρ. Ι, 72. Πτωῖον κενόμῳνα κατέχευ F. 70, 4.
- κατοιχει. Οὐλύμπον κατοικῆσαι Ν. X, 84.
- κάτω. πολλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω κυλίνδοντ' ἐλπίδες Ο. XII, 6. ματρώθεν κάτω, τὰ δ'

ὑπερθε πατρός P. II, 43. τοῖσι λάμπει μέ-
τος ἀέλου κάτω F. 95, 1.
κατοικάρια δευροῖσι δίδενται F. 134.
καυτήρ. καυτήρα ἡλέα νόον P. I, 95.
καύχα. καύχαις πρόσφορος αἰοῖδα N. IX, 7.
καύχημα. καύχημα κατάβρεχε σιγῇ I. IV, 57.
καυχήσομαι. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν O. IX, 41.
καῖω. γαίῃ καυθεῖσα πυρὶ N. X, 35.
* Καρισίους. Καρισίον ὕδατων O. XIV, 1.
* Καρισίος. Καρισίος ἐν τεμένει P. XII, 27.
F. 211.
* Καρισίος. Καρισίῳ παρ' ὄχθαις P. IV, 46.
καρχαλῶ. ψάλλον ἔνδον καρχαλῶσαν δρόσῳ ἀμπέ-
λου O. VII, 2.
κῆ, ἐν passim.
κῆαρ. ἐμὸν κῆαρ οὐ ποτε φάσει N. VII, 102.
ἐμὸν κῆαρ οὐ γένεται ὕμνων I. IV, 22. ἀ-
πήμων κῆαρ θεὸς εἴη P. X, 22. κῆαρ ἄλλο-
τρίας φύσεως F. 251.
κεδνός. κεδνὰν χάριν συγχρόνῳ O. VIII, 80.
παρθένον κεδνὰν P. IX, 126. κεδναὶ πόλιον
κυβερνάσεις P. X, 72. κεδνὸν τοκέων I. I, 5.
κεδνοὶ πόλιται P. IV, 117. κεδνότατον ἐπι-
χρῶσιν I. VII, 23.
κεῖθι. βασιλεῖον κεῖθι N. IX, 41.
κῆμαι. κῆμαι ὅπισθεν ἀλοπέκων F. 261. σφέ-
τερα κῆται ἐκάστοις F. 152. ἐν Τυρτάρῳ
κῆται P. I, 15. κῆται θανάων P. V, 93.
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κῆται P. VIII, 79.
ἐν ἀγαθοῖσι κῆται κυβερνάσεις P. X, 71. ἐν
δαπεδοῖς Πυθίοις κῆται N. VII, 35. τὴν ἐν
Ἰσθμῷ ἀρετὰ κῆται I. IV, 20. κῆτο λόχημα
P. IV, 244. πατροπάτωρ ἔνθα οἱ κῆτο P.
IX, 86. ἐφ' ἔργματι κῆτο τέλος I. I, 27.
κῆ' μοι F. 199.
κεῖνός. κεῖνός εἴην O. III, 48. κεῖνὰν παρὰ δι-
αιταν O. II, 71.
κεῖνός. κεῖνός ἀνὴρ O. VI, 7. κεῖνός O. VI, 80.
XI, 43. P. IV, 281. IX, 98. N. IV, 85.
V, 30. VI, 17. VIII, 23. I. VII, 65. κῆτα
κεῖνός ἐργα εἶποι O. VIII, 62. κεῖνός ὄρνις
P. IV, 19. κεῖνός πλοῦς P. IV, 210. κεῖ-
νός Ἀτλάς P. IV, 289. κεῖνα θεός N. IX,
36. κῆνο Ἀγαίονον ἱρπετόν P. I, 25. κῆνο
κῆν' ἄμαρ P. IX, 70. κῆνον O. XIII, 73.
P. IV, 125. N. I, 68. VIII, 10. V, 43. X,
14. 62. κῆνον ἀνδρός N. I, 9. σὺν κῆνῳ
O. XIII, 84. I. V, 29. κῆνῳ P. III, 35.
κῆνῳ Διτῶν ἀμυγέται F. 93. κῆνον F. 243.
κῆνον O. I, 104. P. V, 57. κῆνον χρόνον
O. XI, 107. ἀνδρα κῆνον P. I, 42. III, 55.
V, 107. κῆνον I. III, 61. κῆναν χθονία
πνοαῖς ὅπισθεν Βορέα O. III, 33. πόλιν κῆ-
ναν P. I, 61. κῆναν εὐρέαν ἀπειρον P. IV,
43. μετὰ κῆνο P. IV, 69. κῆνοι P. IX, 128.
I. I, 17. κῆνοι ἄνθρωποι F. 107, 1. κῆναι
O. VI, 25. IX, 30. κῆναν O. IX, 57. τὰ
κῆνων P. II, 89. κῆνων P. II, 144. N. III, 11.

I. IV, 52. τῶν τε κῆνων τε O. VI, 102.
κῆνων λυθέντων F. 10. κῆνων ψυχῆς F. 98.
2. κῆνός O. VII, 49. N. V, 22. κῆνοισιν
P. IV, 105. 134. κῆνους O. XI, 31. κῆ-
νας P. II, 8. ἐκῆνός O. II, 109. ὁλβίος
ὅστις ἰδὼν ἐκῆτα F. 102.
κῆραι. ἐκ λῆθρον κῆραι ποῖαν P. IX, 38. πλό-
καμος κερθέντες P. IV, 82.
κελαδενός. κελαδενῶς ὕβρις I. III, 26. ἐπέων
κελαδενῶν P. III, 113. Χαρίτων κελαδενῶν
P. IX, 92.
κελαδέω. κελαδέοντι φῆμαι Κυπρίων P. II, 15.
κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαδῶν O. X, 14. τίνα
κελαδῶμεν O. II, 2. θέμιν κελαδῶσθε P.
XI, 10. ὕμνον κελαδῶσθε N. IV, 16. κελ-
αδεῖν Κρόνον παῖδα O. I, 9. γλώσσα πολλά
τοξέυματ' ἔχει περὶ κῆνων κελαδέειν I. IV, 53.
Ἦσαν κελαδῶσαι O. VI, 88. πᾶρ Λεωρομέτι
κελαδῶσαι ποιῶν τεδρήπιον P. I, 58. ἀρε-
τὰν κελαδῶσαι σὺν Χαρίτεσσιν N. IX, 54.
ἀρμάτων εὐεργέταν ἱπποδρόμιον κελαδῶσαι I.
I, 54. μνῆμα πυγμαχίῳ κελαδῶσαι I. VII,
63. ἀμφ' ἀρετῇ κελαδῶν P. II, 63. ὕμνος
ὅπλιν γένον χάριμα κελαδῶν N. III, 63. κελ-
αδῶμεθα βροντὰν Διός O. XI, 83.
κελαδῆτης. γλώσσαν κελαδῆτιν N. IV, 86.
κῆλαδος. αὐτομάτῃ κελαδῶ P. IV, 60. νόμον
ἀκούοντες θεοδόματον κελადον F. 169. κῆλα-
δον ἀγγέμενον διὰ στομάτων F. 238.
κελαινεγγεῖ Ἀρεῖ N. X, 84.
κελαινεφθῆς. κελαινεφθόνον πῶλον P. IV, 52. κελαι-
νεφρὶ σκοτεῖ καλυφαί ἀμέρας οἰκας F. 106, 3.
κελαινωπῖν νεφέλαν P. I, 7.
κελαινώσσι. κελαινώσσει Κόλχοις P. IV, 212.
κῆλενθος. οὐ προσάντης ἀ κῆλενθος γίγνεται I. II,
33. ἔοτε μοι μυρία κῆλενθος I. III, 19. κῆ-
λενθος εὐθεία F. 75, 2. φρεῖσθαι κῆλεν-
θον N. IX, 20. κῆλεύθῳ ἐν καθαρῇ O. VI,
23. ἄλλος βυθῆϊαν κῆλεύθον ἀνοίγων P. V,
88. ὁρθὰν κῆλενθον ἰὼν P. XI, 39. ἔργων
κῆλενθον ἂν καθαρὰν I. IV, 25. κῆλενθον
Δωριαν ὕμνων F. 201. ἐργα κῆλενθοι γέ-
ρον O. VII, 52. μυρία ἔργων καλῶν τέ-
μνηρ' ἐκατόμπεδοι ἐν σχερρῇ κῆλεύθῳ I. V,
21. πόντον κῆλεύθους ἐκάλει P. IV, 195.
πάσας κῆλεύθους οἰσθα P. IX, 46. κελεί-
θοις ἀπλόαις ζωᾷς N. VIII, 35.
κῆλεύω. εἰ με κῆλεύεις στάλιν θέμεν N. IV, 80.
ἐκῆλευσεν ἠρώδι δόμεν βρέφος O. VI, 32. χρη-
στήριον θέσθαι κῆλευσεν O. VI, 70. ἐκῆλευ-
σεν Ἀλκίαν χεῖρας ἀντίειναι O. VII, 64. ἐκῆ-
λευσεν διακρίναι P. IX, 119.
κῆλομαι. κῆλεται ἐάν ψυχὰν κομίζῃ ἐλθόντας P.
IV, 159. Σίσυφον κῆλοντο F. I, 1. πιθέ-
σθαι κῆλῆματό μιν O. XIII, 77. τὸν κῆλῆ-
ματο ὄρεσαι I. V, 35.
κενέός. γνῶμαν κενεῖαν N. IV, 40. κενεῖαν ἐλπί-

- δων N. VIII, 95. παλαιμονεὶ κενεά P. II, 61.
κενέα πνεύμας O. XI, 97.
κενεόφρονες αἶμας N. XI, 29.
κεντέω. στροφάμνῳ πῶτον κεντέι P. I, 28.
* Κένταυρος. Κένταυρος ζευμένης P. IX, 39. Κεν-
ταύρου κοῦρα P. IV, 103. Μάγρητι Κεν-
ταύρῳ P. III, 45. ὀνύμαξε Κένταυρον P. II,
44. Κρονίδα Κένταυρον N. III, 46.
κέντρον. ποτὶ κέντρον λακτιζόμεν P. II, 94. ἐμ-
βάλλον φυῖ κέντρον· αἰανές P. IV, 236. κέν-
τρον γλυκερόν F. 89, 3. κέντρον μάχας ὁ
κρατισσιεύων λόγος F. 172, 3.
κεράϊζω. κεράϊζε θήρας P. IX, 21. κεράϊζες Τυ-
φῶνα F. 93, 3.
κεραυνῶμι. νόσοι οὔτε γήρας κέρατα ἱερῶ γενεῶ
P. X, 41. ὅρα κεκραμένον O. XI, 109. πλου-
τῶν ἀρετῶ κεκραμένον P. V, 2. κεκραμένον
ἐν Δελανίπποιο N. XI, 36. κεκραμένον ἐν
αἵματι F. 77, 1.
κέρας. ἔσχατον Νειλου κέρας F. 215. ἐξ ὄργυ-
ρων κεράτων πύοντες F. 147, 3.
κεραυνός. αἶθρον κεραυνός P. III, 58. βρόμῳ
κεραυνῷ O. II, 28. κεραυνῷ κρέσσον ἄλλο
βέλος I. VII, 34. πῦρ πνέοντος κεραυνῷ F.
112. ὀμαθεν κεραυνῷ P. VIII, 18. κεραυνῷ
παμβία N. IX, 24. αἶθωνα κεραυνὸν ἐν ἄ-
παντι κράτει ἀραφάτα O. XI, 87. αἰματῶν
κεραυνῶν σβενόντες ἀνάστοι πυρὸς P. I, 5.
περφόρον πλάζε ψολόεντα κεραυνόν N. X, 71.
στροφῶν κεραυνῶν τε πρύτανην P. VI, 24.
κεραυνῶν. γαῖα κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεον N.
X, 8.
κερδαίνω. λόγον ἐκέρδαναι I. IV, 29.
κερδαλέος. κέρδει τί τοῦτο κερδαλέον τελεῖται P.
II, 78.
κερδίον. κερδίον ἀλάθεια φαίνουσα πρόσωπον N.
V, 17.
κέρδος. κέρδος φιλάτατον P. VIII, 13. κέρδει τί
κερδαλέον τελεῖται P. II, 78. κέρδει δίδεται
P. III, 54. οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβει N. VII,
18. κέρδει κλέπεται N. IX, 33. κέρδος δό-
λον αἰνῆσαι πρὸ δίκας P. IV, 140. κέρδος
ἐπιστογὸν δέκεται I. I, 51. κερδέων μέτρον χρη-
στρενέμεν N. XI, 47. εὐτραπέλους κερδέεσι μη-
δολογῆς P. I, 92.
κευθῶν. ὁρέων κευθῶντας P. IX, 35.
κευθός. ὑπὸ κευθεῖσι γαῖας N. X, 56.
κεφαλή. κεφαλῆς βυλεῖν O. I, 58. ὑπὲρ κεφα-
λῆς Ταντάλον I. VII, 9. τιμὴν ἐξ κεφαλῆς
O. VI, 60. ἐξ κεφαλῆς γέρας O. VII, 67.
ἀταρβεῖ νείκος ἀγέει κεφαλῆ P. IX, 32. νείκ
κεφαλῆ P. XI, 35. Εὐρωσθῆος κεφαλὰν ἐ-
πρασε P. IX, 83. κεφαλὰν πολλὰν νόμον P.
XII, 23. πυρρηνίους ὑπὸ τ' ἀτέλειος ὀφίων
κεφαλῆς P. XII, 9. χέρας ἀναπλέκοντι καὶ
κεφαλῆς O. II, 82. ἀνδραγασίαν κεφαλῆς F.
217, 3.
κεφάλαια λόγων P. IV, 116.
- κεχλαδῶς. καλλίνικος ὁ τριπλῶς κεχλαδῶς O. IX,
2. κεχλαδόντας ἦζα P. IV, 179. κεχλαδεῖν
κρότακα F. 48, 2.
κῆλη δέλγει φρένας P. I, 12.
* Κηληδόνες χρύσαια F. 25.
* Κήρης ὀλβιόφρονες F. 245.
κηρίον μελισσοεικτικόν F. 266.
κηρός ὡς τάκομαι F. 88, 4. antistr.
κίρδαλος. σὺν κίρδαλον F. 47.
* Κιδυλίας χεῖρα F. 136.
κίδναμαι. ὅθνα κίδναται κατὰ χώρον F. 95, 6.
* Κιδναίρων. πρὸ Κιδναίων μάχην P. I, 77.
κιδναίριζω. ποικίλον κιδναίριζον N. IV, 14.
κίθαρις. πόρην κίθαριν P. V, 65.
κικλήσκω. ἴσους κικλήσκων με προσήδα P. IV,
119. ἀντε κικλήσκων F. 58, 4. str.
* Κίλικιος. Κίλικιον ἄντρον P. I, 17.
* Κίλιξ. Τυφῶς Κίλιξ P. VIII, 16.
κινδυνεύω. ἐν δίκῃ μὴ κινδυνευόμενον N. V, 14.
κίνδυνος. ὁ μέγας κίνδυνος O. I, 81. τίς κινδύ-
νος ὄψην P. IV, 71. ἄπας κίνδυνος N. VIII,
21. κινδύνῳ κεκαλυμμένον O. V, 16. ἐς κιν-
δύνον βαθύν ἵεμενοι P. IV, 207. ἐκρίνας ἄν
κινδύνον αὐτὰς N. IX, 35.
κινεῶ. τὸν αὐτὸν ἐκίνησε μέλος F. 259. κινηθεὶς
ἐπήγει F. 70.
κινηθμός. κινηθμὸν ἀμαμάκετον ἐκφυγὲν πετρῶν
P. IV, 208.
κινητήρ. ὁ γὰς κινητήρ I. III, 37.
* Κινύρας. ἀμφὶ Κινύρας P. II, 16. Κινύραν N.
VIII, 48.
κίρημι. ὁ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶνον ἔπαυος κίρηται
F. 174. κηρήρα κίρημεν μελίων I. V, 3.
κόμετον ἀσπίδι κινῶμεν I. IV, 27. κινῶμεν
ἔξωρα N. III, 75.
* Κίρῆας. ἀπὸ Κίρῆας P. VII, 16. Κίρῆας P.
X, 15. ἀγῶνι Κίρῆας P. XI, 12. ἐν Κίρ-
ῆα P. III, 74. Κίρῆαθεν ἐστεφανωμένον P.
VIII, 20.
κίς κέινον οὐ δάπτει F. 243.
κισσοδέταν θεῖον F. 45, 9.
κισσοφόρος. πῆξ ὁ κισσοφόρος O. II, 30.
κίχανω. ὁ καὶ αἰετὸν κίχεν P. II, 50. κίχεν νιν
παλαίσαντα P. IX, 27. ἐκίχεν φοῖσσοντι N.
XI, 74. βάμματι ἐν πρώτῳ κίχων P. III, 43.
κίον. κίον οὐρανῶν P. I, 19. Τροίας ἄμαχον
ἀστραβή κίονα O. II, 90. ἐπὶστέας ἔξωτος
κίονα διαμορῶσαι O. VIII, 27. ἀδαιμοντοπέδ-
λοι κίονες F. 58, 8. antistr. κίονων ὑπὲρ
Ἰσρακλῆος N. III, 20. σὺν ὀρθαῖς κίνεσσι
δεσπούνουσιν ἐρεθιζόμενα P. IV, 267. χρυ-
σεῖς ὑποστάντες προθύρῳ κίονας O. VI, 2.
κλάγγω. ἐπὶ ὃ ἐκλάγγει βρονταί P. IV, 23.
κλαῖς. κλαῖδες Πειθοῦς φιλοτάτων P. IX, 40. βου-
λῶν πόλεμον τε κλαῖδας υπερτάτας ἔχουσι P.
VIII, 4.
κλαῖτρον. γλεφάρων ἰδίῳ κλαῖτρον P. I, 8.
κλάρος. κλάρος προπετιγῆς N. VI, 65. βεδνὲν κλά-

ρον ἔμμεν O. XIII, 60. κλέροις θεοπροπέων
 ιεροῖς P. IV, 191.
 κλεῖρω. ἐκάρωσαν ἕμμε πότιος Ζηῖ O. VIII, 15.
 * Κλεῖωδρος. Κλεῖωδρος I. VII, 1. 66.
 κλεῖζω. σὺν ἀρματι κλεῖζειν O. I, 110.
 κλεινός. κλεινός οικιστὴρ P. I, 31. κλεινὰ Ἀἶγνα
 F. 4, 1. κλεινὰς Ὀπίοντος O. IX, 15. κλει-
 νὰν Ἀκράγαντα O. III, 2. πόλιν κλεινὰν Ἀ-
 ἑθλοῖς P. IX, 72. κλεινὰ Ἀθήναι F. 46.
 κλεινὸν Στυρακοσσῶν O. VI, 6. N. I, 2. κλει-
 ναῖς αἰοδαῖς P. III, 114. κλειναῖς χαρίτεσσιν
 I. II, 19. ἀρεταῖς κλειναῖσιν P. VIII, 24.
 κλεινότερον γάμον P. IX, 116. κλεινῆς Πυ-
 θιάδος P. V, 20. κλειναῖς Πίνδου πτυχῆς
 P. IX, 15. κλεινότατον μέγαρον P. IV, 280.
 * Κλειτόμαχος. Κλειτομήχοιο P. VIII, 38.
 κλειτός. κλειτὰ γενεὰ N. VI, 63. κλειτὰς Ἰωλ-
 κοῦ P. IV, 77. κλειτὰν Ἰσθμόν N. V, 37.
 κλειτὰς ἑκατόμβας P. X, 33.
 * Κλειτῶρ N. X, 47.
 * Κλειώ. εὐθρόνιον Κλειῶς N. III, 19.
 * Κλεόδαμος O. XIV, 22.
 * Κλεόνικος. Κλεονίκου I. IV, 62. V, 14.
 κλέος. λάμπει οἱ κλέος O. I, 23. τὸ κλέος τη-
 λότην δίδορκε O. I, 93. ἦν κλέος βαθυ O.
 VII, 53. μέγα τοι κλέος αἰεὶ O. VIII, 10.
 ὧν κλέος ἀνέστηεν αἰχμᾶς P. I, 66. τῶν κλέος
 ἔαλον ἐκράνθη P. IV, 174. Ἐκτορι κλέος ἀν-
 ἔσται N. IX, 39. κλέος ἐξέσται O. IX, 109.
 κλέος ἔκατι F. 275. θήκαις φυτῶν ἀρετῇ ποτὶ
 πλοῖσιον δρμάσαι κλέος O. XI, 22. εὐρύ
 κλέος τρέφονται O. XI, 99. κλέος εὐρέσθαι
 ἐψηλόν P. III, 111. ἤλυθον κέινον κατὰ κλέος
 P. IV, 125. ἔμην χαρύνοντ' ἐπήρατον κλέος
 P. V, 73. ἄγων κλέος ἐτήνημον αἰνέσω N.
 VII, 63. παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαρον προσ-
 ἄσω N. VIII, 36. ποθενὸν κλέος ἔπραξεν
 I. IV, 9. Πηλῖος αἶψα κλέος I. V, 24. αὐτῶν
 γενεῇ κλέος μέγιστον αὖτις I. VI, 29.
 κλέπτω. κλέπτει νιν οὐτ' ἔργους οὕτε βουλὰς P.
 III, 29. σοφία κλέπτει παράγοισα μύθοις N.
 VII, 23. κλέψεν Μήδειαν P. IV, 250. κλέ-
 πτων Θυμῷ δαίμα P. IV, 96. κλεπτοῖσα θε-
 οῖο γόνον O. VI, 36. κλέψαις O. I, 60. αἰ-
 δῶς κλεπτεται κέρδι N. IX, 33. ἄστρον ἐν
 ἡμέρῃ κλεπτόμενον F. 74, 2. κλεπτόμενον μέ-
 λημα Κύπριδος F. 237.
 κλέω. κλείονται ἐν φορμύγγῃσιν I. IV, 29.
 * Κλειωνά. ὑπὸ Κλειωνῶ O. XI, 31.
 * Κλειωνάος. Κλεωναίου ἀγῶνος N. IV, 17. Κλε-
 ωναῖον ἀνδρῶν N. X, 42.
 * Κλεωνοῖμαι I. III, 22.
 * Κλεώνυμος. Κλεώνυμον I. III, 15.
 κλῆμας. ποτὶ κλῆμακα σμενὰν F. 6.
 κλῆνυ. Ἀλφειὺ πόρῳ κλῆνυς O. I, 92. τῷδε μέ-
 λι κλῆνυς N. IV, 15.
 κλισία. ἀπὸ κλισίων ὄρω P. IV, 133.

VOL. II. P. II.

κλονέω. ὑφίκατ' ἑρὶ κλονέων I. VII, 65. δόσσα
 ψάμθοι κύμασιν κλονέονται P. IX, 49.
 κλόνος. φησὶν ἔχειν σὺν κλόνῳ F. 224.
 * Κλύμενος O. IV, 21.
 * Κλυταμνήστρα P. XI, 17.
 κλυτόκαρπος. κλυτοκάρπων στεφάνων N. IV, 76.
 κλυτόμαντι Πυθῶι F. 60, 2.
 κλυτός. κλυτός Ἑρμῆς P. IX, 61. κλυτὰς αἰῶνος
 P. V, 6. κλυτὰ φόρμυγγι I. II, 2. κλυτὰν
 αἶσαν O. VI, 102. κλυτὰν δαῖτα O. VIII, 52.
 κλυτὰν μετέρα O. IX, 21. κλυτὸν ἀγγελίαν
 O. XIV, 21. ἵπποις στεφάνοις τε κλυτὰν
 πόλιν P. I, 37. Νηρέος παῖδα κλυτὰν P. III,
 92. κλυτὰν χεῖρα P. IX, 37. ἐπικωμῶσαν πε-
 κλυτὰν P. X, 6. ἐπὶ κλυτὰν πέμπετε χάριν
 F. 45. κλυτὰ Λατοῖ F. 82. κλυτὸν ἔθνος
 O. XI, 101. κλυτὸν ἄλσος I. I, 57. εὐανο-
 ρίμοις κλυταῖς O. V, 20. ὕμνον πτυχῆς κλυ-
 ταῖς O. I, 105. Ἀμύκλαις κλυταῖς P. XI, 32.
 κλυταῖς αἰοδαῖς N. IX, 10. κλυταῖς ἐρετταῖς
 I. V, 15. ἐπέων θοαῖσιν κλυταῖς I. VI, 19:
 μάρτυρας κλυτὰς N. III, 22.
 κλύω. κλύτ' ἐπὶ εὐχομαι O. XIV, 5. κλύθ' Ἀ-
 λαῖα, Πόλεμον θυγάτηρ, ἐγγέον προοίμιον
 F. 225. κέκλυτε P. I, 90. μήτην κλυτῶν
 IV, 58.
 * Κλωθώ O. I, 26. Κλωθῶ κασιγνήτας τε I.
 V, 15.
 κλύω. τοῦ ὀργάν' κλύων λόγῳ N. V, 32. ἐν ἔ-
 κνισεν ὄρουσι γόλον P. XI, 23. ἐκνισ' ὄπιν I.
 IV, 65. ἔδδον νιν ἐκνισέω χάρις I. V, 48.
 μὴ κόρος κλύω P. VIII, 33. κλύόμενα O.
 VI, 44.
 κνίσσα. ἀγασόμενοι κνίσσῃ N. XI, 7.
 κνισαῖες μῆλων κνισάεσσα πομπά O. VII, 80.
 κνισαῖον κατὰ I. III, 84.
 κνώδαλον. ἔβριον κνώδαλον P. X, 36. N. I, 50.
 * Κνώσιος. Κνωσίας πατρός O. XII, 18.
 κνώσω. κνώσωσιν εὐδαί P. I, 8. κνώσονται οἱ
 O. XII, 68.
 κοιλόπεδον γάπος P. V, 38.
 κοῖλος. κοίλα πάρα I. III, 41. κοίλαν ἀγνύων
 O. IX, 37. ὅστις κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθονί F.
 102. νασι κοίλαις O. VI, 10. κοίλαστον
 F. 211.
 κοίμω. κοίμω I. VII, 22.
 κοινάω. νυκτὶ κοινάσωντες ὁδόν P. IV, 115. κεί-
 ρων αἰρέων ἄλυσσ' τε κοινάσονται N. III, 12.
 κοινός. κοινὸν ἔρχεται κύμ' Ἀἶδα N. VII, 39.
 ἴδιος ἐν κοινῷ σταλῆς O. XIII, 47. κοινὸν
 λόγον O. XI, 11. κοινὸν γάμον P. IV, 222.
 κοινὰν χάριν P. V, 102. κοινὰν γενεῇ νίκαν
 P. VI, 15. κοινὸν σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάντακος
 O. VII, 92. κοινὸν ἔπος P. III, 2. δίκην
 κοινὸν φέγγος N. IV, 12. κοινὸν θάλλος I.
 VI, 24. τὸ κοινὸν αὐτῶν F. 228. κοινὰ Χά-
 ριτες O. II, 55. κοινὰ ἔρχοντ' ἐλπίδες N.
 I, 32.

κοινών. κοινῶν παρ' εὐθιότητι P. III, 28.
κοινοῖα. κοινοῖαν μαλθακίαν P. I, 97.
* Κοιρογής F. 58, 4. antistr.
κοιρανέω. κοιρανέοντι χοροῖς οὕτε δαίτης O.
XIV, 9.
* Κοιρανίδας O. XIII, 72.
κοίρανος. κοίρανος ζαμενής Μέρων N. III, 59.
κοῖτα. Ἰσχυρος ἐκείνη κοῖταν P. III, 32. ἐννυχος
κοῖται P. XI, 25.
κοιτάζω. ἀνά βρομὴ κοιτάζατο O. XIII, 73.
κοῖτος. ποτὶ κοῖτον ἵκοντα P. II, 36. cf. Expli-
catt.
κολεός. κολεοῦ N. I, 52. ἐν κοιλεῷ κατασχοῖσα
ἐξφορ N. X, 6.
κολλάω. κολλῆ θάλαμνον ἄλλος O. V, 13. Μοῖσαι
τοὶ κολλᾶ χρυσόν N. VII, 78.
κολοῖος. κραγέται κολοῖοι N. III, 78.
Κολοφωνίου O. F. 190.
κόλπος. Ἀργεῖον κόλπον P. IV, 49. Νεμέας κατὰ
κόλπον O. IX, 93. αἰδέρος ἀπὸ κόλπον ἐρή-
μον O. XIII, 85. ἀνεμοσφαιράγων ἐκ Παλίου
κόλπον P. IX, 5. κρήν' ὠδῖνα κόλποις O.
VI, 31. κόλποις παρὰ Πύλου O. XIV, 23.
* Κόλχος. δέσπονα Κόλχον P. IV, 11. Μή-
δεαν ἔλεν ἐκ Κόλχων δόμων F. 158, 4. κε-
λαινώπεσσι Κόλχοις P. IV, 212.
κολών. Ἀκράγαντος εὐδματος κολώναν P. XII, 3.
ἀργεῖλοφον παρ Ζευγυρίου κολώναν F. 214.
κόμα. κόμα αὐτῷ στεφάνωμα πέμπει ἀναδείσθαι
σελῶν I. II, 15. κόμα χρυσῆ ὕλλον I.
VI, 49. φαιδίμαν κόμαν περιφρῶσθαι γαίῃ
N. I, 68. ἀνδρῆσμένους κόμαν ἐν ἔρνεσιν N.
XI, 28. κομᾶν πλόκαμοι P. IV, 82. ἀμφὶ
κόμμασι βύβλη κόσμον O. III, 13. ἔργα θῆκε
καλλίστ' ἀμφὶ κόμμας O. XIII, 38. ἀμφέ-
βαλε τειχίον κόμας γέρας P. V, 31. ῥόδα
κόμασι μίγνυνται F. 45, 16. δάφνη χρυσῆς
κόμας ἀνδρῶντες P. X, 40.
κομιδῶ. πρίαιτο θανάτοιο κομιδῶν πατρός P.
VI, 39.
κομιζέω. σόματα παρὰ Κρονίδα κομιζέω N. III,
49. αἰδοῖσι τὰ καλὰ σφιν ἔργ' ἐκόμισαν N.
VI, 31. ἐξ ἀέθλων ἦκας ἐκόμισαν N. II, 19.
ἐλευθέρω στόλῳ πόλιν τῶνδε κομιζέω P. VIII,
104. εὐφρων ἄρουραν πατρὶαν σφίσι κομι-
σον O. II, 16. ἐκ θανάτοιο κομιῶσι P. III,
56. Μενέλα δῖμαρτα κομιῶσι N. VII, 28.
ἐὼν ψυχῇ κομιῶσι P. IV, 159. τειν ψυχῇ
κομιῶσι N. VIII, 44. τιμᾶν κομιζέω πα-
τρός P. IV, 106. Ἐλένη κομιζέοντες O. XIII,
57. ὅλον διφρον κομιῶσι P. V, 51.
κομπέω. τί κομπέω παρὰ καιρὸν P. X, 4.
κόμπος. πρόσφορον ἐν ἔργῳ κόμπον ἴεις N. VIII,
49. ὑγίανον κόμπον μὴ φθονεραῖσι φέρειν
γνώμῃσι I. I, 43. κόμπον τὸν εὐκρίστ' αὐδᾶ
κρινάμεν I. IV, 26.
κονίς γέρας N. IX, 43.

κόνις. οὐ κατακρίπτει κόνις χάριν συγγόνων O.
VIII, 80.
κόρα, κόρη. κόρη ἐργεθρόμῳ O. VII, 43. κόρη
ἀρμόων ἀνδρα P. IX, 121. Ἐπαφρο κόρη
P. IV, 14. Λαοκονίδα κόραν Παράμω
P. XI, 19. μῆτιν κόραν P. XI, 33. κόραν
γλαυκώπιδά N. VII, 96. κόραι Πιερίδες Διός
O. XI, 100. βαθύστοι κόραι Λημμοσίνας
I. V, 71. ἀγλαοθρόων πεντήκοντα κοράν N.
X, 1. κοῖροι κοράν O. IX, 60. κοῖραι
Δηρήος ἁλίας O. II, 32. Κιάμω κοῖραι P.
XI, 1. κοῖρα Παλλᾶς O. XIII, 63. κοῖρας
γενεᾶν P. IX, 44. κοῖρα Τυτός P. IX, 13.
ἐν τεχεῖ θέσαν κοῖραν P. III, 39. Ἀτταῖον
καλλίκομον ἀγκλίει κοῖραν P. IX, 110. κοῖ-
ροι μέλπονται ἐννίχῃ P. III, 78. Κενταύ-
ροι κοῖρας ἀγνῶν P. IV, 103. εὐθρόνοις
Κάμω κοῖραις O. II, 25.
κόραξ. κόραξας ὡς O. II, 96.
* Κορινθίος. Κορινθίων φωτῶν N. II, 20. Κο-
ρινθίους σελῶν N. IV, 88.
* Κορινθός. Λιός Κορινθός N. VII, 105. Κο-
ρινθου δευράδα O. VIII, 52. ἐν Κορινθῷ
πύλου O. IX, 92. ἐν μυχοῖς Κορινθῷ N.
X, 42. πρὸ τεχνίον Κορινθῷ I. III, 38.
ἀμφὶ Κορινθῷ O. XIII, 50. ἐν ἀρνεῖ Κο-
ρινθῷ F. 87, 1. τὰν δάβιαν Κορινθῷ O.
XIII, 4.
κόρος. * Κόρον ματέρα O. XIII, 10. αἶων ἔβα
κόρος O. II, 105. ἀπὸ κόρος ἀμβλύνει αἰ-
ωνὸς ἐλπίδας P. I, 82. μὴ κόρος ἐλθῶν κτήσθ
P. VIII, 33. κόρος ἀνθρώπων βυγῶν ἀντά-
σαι N. X, 20. κόρῳ ἔλεν αἶων O. I, 56.
σὺν πλαγίῳ κόρῳ στείχοντα N. I, 65. κατέ-
χει φρεσὶν αἰωνίῳ κόρον I. III, 2. κόρον ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέργη' ἀνθε' Ἀφροδίτα N.
VII, 52.
κορύσσω. βίον κορυσοῖμεν P. VIII, 78. ἔργον
κορύσσοιτα I. VII, 54.
κορυφαῖ. αἰθῶν κορυφαῖ O. II, 14. πάγχρυσον
κορυφαῖν κτείνων O. VII, 4. πατέρος κορυ-
φαῖν κατ' ἀκρᾶν O. VII, 36. λόγων κορυφαῖν
συνέμεν P. III, 80. παντὸς ἔχει κορυφαῖν P.
IX, 82. ἱππῶν ἀθλων κορυφαῖ N. IX, 9.
λόγων κορυφαῖ O. VII, 68. Ἀθῆνας ἐν με-
λαμφύλλοις κορυφαῖς P. I, 27. κορυφαῖς πο-
λὺν ἀρνεῖται N. I, 15. ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν
μεγάλαις N. I, 34. ἐσχάτων ἀθλων κορυ-
φαῖς N. X, 32. δρεπίων κορυφαῖς ἀρετῶν ἀπο-
πασῶν O. I, 13.
κορυφώω. τὸ ἔσχάτων κορυφούται βασιλεῖσι O.
I, 113.
* Κορωνίς. καλλιπέπλον Κορωνίδος P. III, 25.
κοσμέω. τριπέδωσιν ἐκόσμησαν δόμον I. I, 19.
νάσον κοσμεῖν N. VI, 48. κοσμήσας P. IX,
122. ἐνθα μοι δειπνῶν κεκόσμηται N. I, 22.
κόσμος. κόσμῳ φέρειν P. III, 82. γλαυκώχρῳ
κόσμον ἐκίαις O. III, 13. ἐνέπον Καλλιμέχῳ

κόσμον λιπαρὸν O. VIII, 83. κόσμον ἐπὶ
στεφάνῳ χρυσίας ἐλάας ἀδυμελὴ κελυδίσῳ
O. X, 13. αἰγλάντα τίθησι κοῦμον P. II, 10.
δεδόκε κόσμον Ἀθύναις N. II, 8. ποτίφο-
ρον κόσμον ἑλβετς N. III, 30. ξυρὸν αὖτε
κόσμον προσάγων I. V, 65. κόσμον αὐδέοντα
λόγων ποικίλον ταυρίζον F. 206.
κότος. ἀμειλίχην καρδίαν κοτον ἐνέλασθ P. VIII, 9.
κοτεινός. κοτεινὸν πτόγον N. VII, 61. Lectio
dubia.
κότταβος. Ἀγάθων καλῶ κότταβον F. 90, 3.
κοιλεύς v. κολεός.
κοῦρος, κοῦρα. τίκατε θεύφρονα κοῦρον O. VI, 41.
κοῦροι κοῦρῶν O. IX, 60. φορβύδων κοῦρῶν
ἀγέλαν F. 87, 12.
κοινοτρόφον ἐχθραν F. 228, 4.
κοῦφος. κοῦφα δύοσι I. I, 45. χειρὶ κοῦφῃ P.
IX, 11. κίσιον κοῦφῶν O. XIII, 80. κοῦφα
βιβῶντα O. XIV, 17. κοῦφῶσιον ποσὶν O.
XIII, 109. ποσὶ κοῦφοις N. VIII, 19. κου-
φότεροι φορέεις O. VIII, 61.
κραγεται κοιοῖσι N. III, 78.
κραδία v. καρδία.
κραῖνον. κραίνει σέθεν εὐτυχίαν O. VI, 81. γά-
μον κραίνειν τελευτᾶν P. IX, 68. κραίνων
ἐξέτμεις O. III, 14. τῶν κλέος ἐκράνθη P.
IV, 175.
κραϊπνός. βέλος κραϊπνόν P. IV, 90. βασιλῆες
σθένει κραϊπνοὶ F. 98, 4. κραϊπνότεροι ἢ
ἀνέμων σίγῃς P. IV, 209.
κράνα. ἐπ' Ἀπόλλωνος κράνα P. IV, 294. Παρ-
νασσὸν κράναν Κωσταίαν P. I, 39. Ἀρέθου-
σαν ἐπὶ κράναν P. III, 69. κράναν Ἐπερῆδα
λεπῶν P. IV, 125.
κραναῖος. κραναῖά Δάϊος I. I, 3. κραναῖός Ἀθά-
ναις O. VII, 82. XIII, 37. N. VIII, 11.
κρανίον. κρανίους ξένων νῶν ἐρέοντα I. III, 72.
κράς. ἀγκύλῳ κρατὶ P. I, 8. κράτα Μεδοίσας
P. XII, 16. τρία κράτα F. 3.
κραταιός. κραταιὸς τελευτῶν N. IV, 25. ἔπος
κραταιὸν P. II, 81. ἔγχος κραταιὸν P. VI, 34.
κρατερὸς v. καρτερός.
κρατεῶ. κρατεῖ ὀδύα N. IV, 50. ναῦν κράτει
πάχη μῆκει τε P. IV, 245. ἄλικας ἐκρά-
τει N. V, 45. τὰ δεύτερα τῶν ποτιέων
κρατεῖν F. 249. ποσὶ κράτειος N. III, 50.
ἐν Πυθῶνι κράτησεν N. VI, 36. ἐκράτησε
στρατιὸν N. X, 25. κράτησαν ἔργον O. IX,
90. τέχρῳ ἐπιχθονίων χειρὶ κρατεῖν O. VII,
51. κρατεῖων πύλα O. VIII, 20. ἐν ᾧ κρα-
τεῖον P. II, 5. ἑπτοδωρὸν κρατεῖον I. III, 43.
κρατειότα χερὸς ἀλκᾷ O. XI, 105. χειρὶν
ἢ ποδῶν ἀρετὰ κρατειοῖσι P. X, 23.
κρατρίμικρον σθένος νῶν P. IX, 89.
κρατρίπους. ἔθηκε κρατρίποδα P. X, 16.
κρατρίπυτον ἄρμα N. IX, 4.
κρατιστεύω. κέντρον μάχης ὁ κρατιστεύων λόγος
F. 172, 3.

κράτιστος. κράτιστον μίχῃ N. VII, 27. κρατί-
στην χάριν P. XI, 58. διαφορῆται κρείτιστοι
I. I, 17. τὸ δὲ φησὶ κράτιστων ἄπαν O. IX,
107. κρείτιστον κτείνων F. 243, 3. Θεῶν
κρείτιστον O. XIV, 14.
κράτος. κράτει προεμίξε δεσποτῶν O. I, 22. κρέ-
ται πέλσον O. I, 78. ἐν ἅπαντι κράτει ἀ-
ραρότα O. XI, 86. κράτει δυσμενῶν ὑπα-
νταξίαισα P. VIII, 11. Ζηρὸς κράτος O. VI,
96. κράτος ἐξέφανεν ἐς γένος αὐτῷ N. IV,
68. ἀέθλων κράτος ἐξέφερε I. VII, 5.
κρέας. δεῦμα κρέων O. I, 50. κρέων ὑπερ μᾶ-
χας N. VII, 42.
* Κρείοισα P. IX, 46.
* Κρειοντίς. Μεγάρα Κρειοντίς I. III, 82.
κρέμειν, κρέμμαι. ἐμβόλον κρέμμαιον ἀγκύρας
ὑπερθεῖν P. IV, 192. μῆμος ἐξ ἄλλων κρέ-
μμαι O. VI, 74. κρέμμαι P. V, 34. δό-
λιος αἶων ἐπ' ἀνδράσι κρέμμαι I. VII, 14.
ἀμφὶ φρασὶν ἀμπαλκίαι κρέμμαι O. VI, 45.
κρέσσων. κρέσσω οἰκτιρῶν φθόρος P. I, 85.
κρέσσω ἀνὴρ N. IX, 15. κρέσσω ἀλικίας
τόον P. V, 109. κρέσσω πλοῖτον μέμιναν
P. VIII, 96. κρέσσονα I. III, 52. κεραινοῦ
κρέσσω ἄλλο βέλος I. VII, 34. ἔρατις φέ-
ρειν κρέσσοντες N. III, 29. κρεσσόνων ἀγα-
θῶν O. II, 26. κέκος κρεσσόνων O. XI, 41.
ἐρις κρεσσόνων N. X, 72. κτείνων πυχῆς
κρεσσόνων N. IX, 32.
κρέων. σῶκος κρέοντος N. V, 12. κρέοντι Διαικῶ
P. VIII, 104. οὐρανῷ κρέοντι N. III, 10.
Διαικῶν κρέοντων N. VII, 45.
* Κρηθεΐδας P. IV, 152.
* Κρηθεΐς. ἄβρῳ Κρηθεΐς Ἐππολίτα N. V, 26.
* Κρηθεΐς P. IV, 142.
κρηνημι. ἄγκυραν ποτὶ νᾶϊ κρηνῶντων P. IV, 25.
κρημός. πᾶρ κρημὸν θαλάσσης F. 215. ζυθέ-
οις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφειοῦ O. III, 23. πυρὰ
Βοιβυίδος κρημνοῖσι P. III, 34.
κρηπίς. κρηπίζεται χρυσία κρηπίς αὐοιδύς F. 206.
βυλόμενος κρηπίδος ἄλειων F. 70, 3. φαν-
τῶν κρηπιδ' ἐλευθερίας ἐβάλλοντο F. 196. βάλ-
λετο κρηπίδα σοφῶν ἑπέων P. IV, 138. κρη-
πιδ' αὐοιδῶν ἔπαισι βυλόμενοι P. VII, 3.
* Κρητοκταῖος F. 212.
* Κρητίας τοῖον περιόδιον F. 126, 2.
* Κρητὴς τοσοφόρος P. V, 41.
κρητήρ. γλῆκτις κρητὴρ αὐοιδῶν O. VI, 91. πυρὰ
κρητῆρα N. IX, 49. δεύτερον κρητῆρα με-
λεων κίνεμεν I. V, 2.
κρίων. κρίνει ἔργον πῆρι N. V, 40. ἐκρίνας ἄν
κίνδονον αὐτὰς N. IX, 35. κρίνειται ἀλκᾷ
διὰ δαίμονος I. IV, 12. κέκρται πείρους οὐ
τὶ θανάτου O. II, 33. τοῖς οὐτε νότος κρέ-
θη P. VIII, 88. ἐπαινήσαντες κρίθην P. IV,
168. πᾶσα κεκοιμένα δύναμις N. VI, 2. πό-
νον κεκοιμένον N. IV, 1. ἀρετῇ κρητίς N.
VII, 7.

- κρίος. πύργησον κρίκος κριοῦ P. IV, 68. δέγμα κριοῦ βαθύμυλλον P. IV, 161.
- * Κρίου. ἐν Κρίῳ I. II, 18.
  - * Κρισάιος. Κρισάιον λόφον P. V, 37. Κρισάϊων πτυχίς P. VI, 18.
- κρίσις. κρίσις ἀμφ' αἰθλοῖς O. VII, 80. αἰθλον ἄγαν κρίσιν O. III, 22. αἰθλον κρίσιν N. X, 23. δείκνυσιν τερπνὴν ἐφέροισιν χαλεπὴν τε κρίσιν F. 96, 5.
- κρίσιος. κριστοῦ πατραδελφεοῦ I. VII, 65. κριστὸν γένος P. IV, 50.
- * Κροίσος. Κροίσου φιλόφρον ἀρετὰ P. I, 94. F. 192, 193.
- κρόκη. ἐπισσάμενοι πῶτον μαλακῶσι κρόκαις N. X, 44.
- κρόκειον εἶμα P. IV, 232.
- κροκοῖον σπάργανον N. I, 38.
- * Κρονίδας. Κρονίδαο Ζηρός P. IV, 171. Κρονίδαός O. VIII, 43. Νηλεῖοι Κρονίδα P. IV, 56. Κρονίδα Ζηρός I. II, 23. Κρονίδα Χείρωνι P. IV, 115. Δι Κρονιδε N. I, 72. IV, 9. Κρονίδην P. VI, 23. Κρονίδα Κένταυρον N. III, 45. Κρονίδα καρτερόβροτα F. 127, 2. φερτάτων Κρονιδῶν O. IX, 60. εὐμενίστι παρὰ Κρονιδῆς P. II, 25. Κρονιδῆς I. VII, 45. Κρονίδα μάκαρες P. V, 118.
  - * Κρόνιος. ἐν βίᾳσις Κρονίου Πέλοπος O. III, 24. ὕψηλοῖο πέτρων Κρονίου O. VI, 64. Κρονίου παρ τεμένει N. VI, 63. Ποσειδάων Κρονίῳ O. VI, 29. παρ' εὐδείκων ἐλθὼν Κρόνιον O. I, 111. Κρόνιον λόφον O. V, 17. Κρόνιον παρ' ὄχθον O. IX, 3. Κρόνι παῖ P. V, 113.
  - * Κρόνιον P. III, 57. N. I, 16. IX, 19. Κρόνιον Ζεὺς πατὴρ P. IV, 23. Κρόνιον P. I, 71. N. IX, 28. πάτερ Κρονίων N. X, 76.
  - * Κρόνιος. πατὴρ Κρόνιος O. II, 84. Κρόνον παῖδα O. I, 10. τύραν Κρόνον O. II, 77. Κρόνον παῖ O. IV, 7. Κρόνον παιδὶ O. VI, 67. παρ Κρόνον λόφῳ O. VIII, 17. πάγον Κρόνον O. XI, 52. θυγατέρι Κρόνον P. II, 39. Οὐρανίδα γόνον Κρόνον P. III, 4. Κρόνον παῖδας βασιλῆος O. III, 94. ἐκ Κρόνον καὶ Ζηρός ἦρας φινεθένης N. V, 7. παρ' εὐδείκων ὄχθων Κρόνον N. XI, 25. Κρόνον σισιγρόν' εἰδὼν I. I, 52.
- κρόταλον. ἐν δὲ κεχλάδεν κρόταλα F. 48, 2.
- κροτέω. κροτέωται κρηπίς F. 206.
- κρονοῖς. ἀμφὶ κρονοῖς O. XIII, 61. κρονοῖς Ἀφροδίτῳ ἀναιδέτως ἀναπέμπει P. I, 25.
- κρύβδα, κρύβδαν. κρύβδα πέμπον P. IV, 144. κρύβδαν πατρός P. III, 13.
- κρυδαίς. κρυδὸν μάντευμα P. IV, 73. κρυδαίσε συντυχία I. I, 37.
- κρυπταὶ κλαῖδες ἐντὶ P. IX, 40.
- κρυπτο. κρύψε κόλποις ὠδῶνα O. VI, 31. κρύψεν ἀμ' ἵπποις N. IX, 25. κρύψαν ἔρεθον

- ἐπὶ γὰν Ἀμφικρύωνος σάμει P. IX, 84. μὴ κρύπτε κοῖρον σπέρμα O. VII, 92. τὸ πεπογαμένον εὐ μὴ κρυπτεῖτο P. IX, 97. Ἀργεῖ μὴ κρύπτεται φάος ὀμμάτων N. X, 40. ταῦταν σκότει κρυπτεῖται ἔοικεν F. 171, 5. κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος O. XIII, 13. ἐν βέλυσαν νύσων κεκρυφτα O. VII, 57. ἐν σχολῇ κέκρυπτο O. VI, 54.
- κρυφά. ἐννεπε κρυφά τις αὐτὰ O. I, 47. F. 217, 3.
- κρυφαῖος. πλοῦτον κρυφαῖον νέμεν I. I, 67.
- κρύφιος. κρύφιον θυμὸν βαρύνει P. I, 84. κρυφίαισι ψάφοις N. VIII, 26.
- κρύφος. κρύφον θέμεν O. II, 107.
- κτάμενα. κτράσσαν λήθων γόνον O. IX, 49. ἄς (φύλας) ἔπτοι κτράμεναι N. IX, 52.
- κτείνων. σύνδυνον Ἀπόλλωνος καὶ Μοισῶν κτείνων P. I, 2. κτείνων αἰδοῦσταν O. III, 44. κέρστιον κτείνων F. 243. κορυφῶν κτείνων O. VII, 4. κτείνων δόσι P. I, 46. ἀπὸ κτείνων P. IV, 290. κτείνων φύλας ἐμῶν P. VIII, 61. κτείνων χάρον P. XI, 53. κτείνων ψυχῆς κτείνων N. IX, 32. κτείνων θαμὰ λειψθεῖς καὶ φίλῳ I. II, 11. ἡμα κτείνων πολλοῖς κῆδος ἄρῃται N. IX, 46.
- κτεῖω. ἐξαρκῶν κτεῖτεσι O. V, 24. κτεῖτεσι υπέρτερον P. II, 59. κτεῖα ἀνάγων ἀκροδύνων N. VII, 41.
- * Κτεῖστος. Κτεῖστος ἀμύμονα O. XI, 28.
- κτεῖνω. ὃν κτεῖνω I. V, 46. ὅταν κτεῖν P. IV, 249. ἔκτενε Λῶν O. II, 42. ἔκτενε Λαύμνον O. VII, 29. κτεῖνont' ἐλάφους N. III, 49. ὅσους ἐν χέρσιν κτανῶν N. I, 62. ἔππον κτεῖνον F. 217, 2.
- κτεῖω. πόλιν ἔκτισον ἐν νόμοις ἑλλίδος στάθμας P. I, 62. κτίσεν ἄλσος P. V, 89. πατρὶ ἐορτῶν κτίσθαι τεθμῶν τ' αἰθλων O. VI, 69. θεῖα κτίσταιν βωμῶν O. VII, 42. κτίσσειν πόλιν P. IV, 7. ἐπεὶ κτίσθη (πύργος) νέον O. VIII, 37. ὃν (ἀγῶν) ἐκτίσασα O. XI, 26. Δωρεῖς στρατὸς νιν ἐκτίσασα F. 4, 4.
- κτελέω. πόμῃν κτελέονται κάπρων λέοντων τε F. 262.
- κτίλος. ἐκείν κτίλον Ἀφροδίτας P. II, 17. κτίσις. τελεῖ κοῖραν κτίων O. XIII, 80.
- κτίστορ. κτίστορ Αἴνας F. 71.
- κυναιγίς. παρθένος κυναιγίς O. XIII, 67. κυναίγῃς ὅθλα F. 5.
- κυνάεος. λόμας κυνάεας O. VI, 40. κυνάεας ζήνων F. 58, 5. str.
- κυβερνάσας. πατρῶιαι κεδναὶ πόλιον κυβερνάσεις P. X, 72.
- κυβερνάτας. ὥσπερ κυβερνάτας ἀγῆρ P. I, 91.
- κυβερνητήρ. θεὸς ἀγεμῶνους κυβερνητῆρ γένηται P. IV, 274. κυβερνητῆρος οἰκοτροφῶν I. III, 89.
- κυβερνάω. κυβερνᾷ δαίμων' ἀνδρῶν P. V, 122.

- πολύτροφον γράμην κηβεργή F. 233. τὴν κηβεργήναι νύξ O. XII, 3.
 κηδεῖναι. ἐκιδάσεν πόλιν P. I, 31. πάλαι κηδεῖναι τῶν Τῆγαν O. XI, 69. κηδεῖναι πόλιν N. IX, 12.
 κηδῖμον αἰθλων O. XIV, 24.
 κῆδος. Θῆρυν ἐλθεῖν κῆδος O. III, 41. κῆδος ὅρασι Καμαρίνα O. IV, 12. τὴν κῆδος ἀβρὸν ἀνέτρεχε O. V, 7. Μελήριος κῆδος ἀνέδραμον O. VIII, 54. Ἄργεϊ εὐχεθε κῆδος ἀνδρῶν O. IX, 94. ἑτέρουσι κῆδος ἀγῆρμον παρῆσκε P. II, 52. ἑτέροις ἰδοικεν μεγα κῆδος P. II, 89. τῷ κῆδος ἐξ ἀμφακτιῶν ἐπορεν ἑπποδρομίας P. IV, 66. ἀφάντων κῆδος ἀντείνει σαθρόν N. VIII, 34. ἐπιδόξον ἀρῆται κῆδος N. IX, 47. καλλίγικον πατρίδι κῆδος I. I, 12. ἄρῃται κῆδος ἀβρὸν I. I, 50.
 κῆκλος. κῆκλον πέδον ἔθνη δόρπου λίσαν O. XI, 43. ἐν ἀλλοτῇ ζεύξαισα κῆκλον P. IV, 215. διήρχετο κῆκλον O. IX, 100.
 κηκλώ. χεῖρα κηκλώσας O. XI, 75.
 * Κηκλωπῶν ἐπὶ προθύρῳ F. 151, 7.
 κηλῖναι. γράμην κενεῖν σκότῃ κηλῖναι N. IV, 40. ἄνω, κάτω κηλῖναι ἐπὶ ἐλπίδες O. XII, 6. κηλῖναι σκόντι κραπυνοῦται (πέτραι) ἢ ἀνέμων σίτχες P. IV, 209. κηλῖναι φλόξ P. I, 24. ἐν τροχῷ παντὶ κηλῖναι ὄρεον P. II, 23. κηλῖναι ἀμείρας I. III, 18.
 * Κῆκενος. Κῆκενα μάχα O. XI, 15.
 * Κῆκος. Κῆκον O. II, 90. I. IV, 43.
 κῆλε. κηλέεσσι κεν εἴη κέντρον F. 89, 3.
 * Κηλλῖνα. ὑπὸ Κηλλῖνας ὅροις O. VI, 77.
 κῆμα. ὅσα κῆμα κατωκλῖναι ὄρεον (ψάφον) O. XI, 10. κοῖνον ἔρχεται κῆμα Λῖδαν N. VIII, 31. κῆματα πότιον F. 101. κημάτων ὅπας P. IV, 195. κημάτων τὸ πᾶρ ποδὶ παός ἐλισσόμενον N. VI, 57. κῆμασιν κλοῖνεται P. IX, 49.
 * Κῆμα. ὑπὲρ Κῆμας P. I, 18. πρὸ Κῆμας P. I, 72.
 κημῖναι. σὸν ἄνθος ἦβας ἄρτι κημῖναι P. IV, 153. ὅς μὴ πόθῃ κημῖναι F. 83, 3. str.
 κῆμβαλον. ῥόμβον κημβαλῶν F. 49.
 κηναγέτας. οὐκ ἄμμορος ἀμφὲ πάλαι κηναγέτας N. VI, 14.
 κηπαρίσσινον μέλαθρον P. V, 39.
 κηπαρίσσον ἐλαφρόν F. 126, 1.
 * Κηπρία. φίλια δῶρα Κηπρίας O. I, 75. Κηπρίας δῶρον N. VIII, 7.
 * Κῆπριος. γᾶμαι Κηπρίων P. II, 16.
 * Κῆπριος. κηπριόμενον μέλημα Κῆπριδος F. 237.
 * Κηπρογένεια P. IV, 216.
 * Κηπρογενής. σὺν Κηπρογενεῖ O. XI, 110.
 * Κῆπρος. Κῆπρον δέσποια F. 87, 11. Κῆπρον N. IV, 46. ποτιῖς ἐν Κῆπρῳ N. VIII, 18.
 * Κυράνα P. IV, 279. εὐδιπνον βασιλῆϊ Κυράνας P. IV, 2. αὐτῷ χρυσόθρονον δῖον Κυράνας P. IV, 261. εὐδαίμωνος Κυράνας P.

- IV, 276. ταμίη Κυράνας P. V, 62. Κυράνας ἀγκυκτιμένον πόλιν P. V, 81. διωξίππου σπαρτάνα Κυράνας P. IX, 4. Κυράνα P. IV, 62. V. 24. ἀνέμια Κυράνα P. IX, 75. τὰν εὐαλεον παῖδα Κυράνα P. IX, 18.
 κηρεῖν. κῆρσε δανυμένων I. V, 34.
 κῆριος. ὁ πάντων κῆριος I. IV, 59. κηρεῖν κῆρι O. VI, 32. κῆριον πάντων τίλος P. IX, 45. ὁδὸν κηρίαν λόγον N. VIII, 51. πρῆται κῆριε πολλὰν ἀγνῖαν καὶ σιραιτὸν P. II, 59. δῖναιμιν κηριώτερον O. I, 104. κηριώτερον ἐς σοφίας λόγον F. 178.
 κῆων. κῆων λεοντοδάμας F. 53. μεγάλας θεοῦ κῆνα F. 66. κῆνα Λάκαιαν F. 73. κῆνα τλάθνημον F. 253. κῆνες θρωσῖται Ἰηροῦν I. I, 13. ἀνεν κησὶν N. III, 49.
 κῆας. κῆας ἀγῆλαιν χρυσῇ θρωσῇ P. IV, 231. κωκνός. μέγα κωκνὸς γυναικῶν P. IV, 143.
 κῆλῖναι. κῆλινεν μέναι P. IV, 33.
 κῆμα. ἰατὴν καρδίαν κῆματι P. I, 12.
 κωμάζω. Ἀδαναίων τιν ὁμαῖ κῆμασαν N. X, 35. κωμάσμεν Σικυνοῖσιν ἐς Αἴγαν N. IX, 1. κῆμαζε σὺν ἡμῶν καὶ Σιτομιάδα I. VI, 20. τὸν κωμάζετο Τιμοδῆμον N. II, 24. κωμάζοντι Παρμῆστω σὺν ἐταῖροις O. IX, 4. κωμάζοντι Ἀρκεσίλα P. IV, 2. κωμάζοντα χορὴ χαρίτεσσιν βασιτάσι I. III, 8. ἑορτῇ κωμάσας N. XI, 27. τὴν κωμάζομαι I. III, 90. κωμάσομαι P. IX, 92.
 κῆμος. κῆμον διωπτότα O. VI, 18. γλῆκῃν κῆμον προφύτας N. IX, 20. ἐστεφανωμένον Δωριεὶ κῆμῳ P. VIII, 21. κῆμῳ ἄδυμλεῖ Δίκα παρέστηκεν P. VIII, 73. δέκεν Οὐλῆμιπονίαν τόνδε κῆμον O. IV, 10. δέξαιτο κῆμον O. VI, 93. τόνδε κῆμον δέξαι O. VIII, 10. τόνδε κῆμον O. XIV, 16. ἄγων κῆμον αἰθλων P. III, 73. δέδεξαι τόνδε κῆμον ἀνέρον P. V, 22. ἀνεγειρεῖται κῆμον I. VII, 4. κῆμων ὑπὸ χεῖμασιν P. V, 100. μελιγαρῶν τεκτονες κῆμων N. III, 5. δῆμοι οὐκ ἀγῶντες κῆμων ἐρατῶν I. II, 31. ταμίης κῆμων I. V, 55.
 κῆπα. κῆπαν σάσαν P. X, 51. ἐμβαλεῖν κῆποι P. IV, 201.
 κωφός. ἀνὴρ τις κωφός P. IX, 90.
 Λ.
 * Λαβδακίδα I. III, 17.
 λάβρος. λάβρος (λάνρος) στρατός P. II, 87. σέλας λάβρον P. III, 40. λάβρον καπνόν O. VIII, 36. λάβρον λῖθον Μουσίαν N. VIII, 46. λάβρον παγγλωσσία γαρῆναι O. II, 95. λαβροταῖαν γένον P. IV, 244.
 λαγέτας. Περιστὴν λαγέτας P. X, 31. λαγέτα Λιόδω P. IV, 107. λαγέταν τῆρανγον P. III, 85. λαγέτας νύξ O. I, 89.
 λαγχάνω. πενθέων οὐκ ἔλαχον F. 128, 4. Ἄλφειον

- οἰκεῖν λάχε O. VI, 34. ἔλαχε στέφανον χείρεσσι O. XI, 64. φερεῖν ἐλαχε καρπὸν P. II, 74. οὐ φέρειν ἡλαρωμέναν ἔλαχεν I. III, 67. ἔλαχεν ἰσχυρίαν σελήνων I. VII, 64. ἐλάχομεν ἦσαν P. II, 27. πρυτανεῖα ἐλόγησας N. XI, 1. ἀνέροδον ἐλόγην θανόντα κακὰ ῥόγος O. I, 53. τὰν Διὸς ἐνὶ αἰὲν λαχόν P. II, 27. ἂν Θέμις ἐλόγην O. IX, 15. ἐλόγησε μεμφομένους ἐλοῦτος ὕδωρ κατὰ πύργον ἀντίον N. I, 24. πλοῦτος δ' λαχὼν ποιμένα O. XI, 92. ὁ καλὸν τι νέον λαχὼν P. VIII, 92. λαχὼν πρὸς δαίμονας ἔλθον N. IX, 45. τρεῖς λαχὼν (στέφανον) N. X, 27. θείων ἄτε πλέον τι λαχὼν F. 109. ἰσοδιδούρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι F. 146. ἀσυχίαν λαχόντα N. I, 70. Καρσίλιον ὑδάτων λαχοῖσαν ὄραν O. XIV, 4. λαχόντες αἶσαν P. V, 96. τερπνὴν λαχόντες δόσον P. X, 20. βιοτὰν λαχόντες N. VII, 54. λάχεται στεφάνων F. 45, 6. λάθα. λάθα γένει' ἂν O. II, 20. ἐγνώσκον λάθα κατέχει N. VIII, 24. λάθας νέφος ἐπιβαίνει O. VII, 45. ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδῃ N. VI, 21. ἔσχει λάθαν πόνον N. X, 24.
- λαυηρός. λαυηρὸν δρόμον P. IX, 125. λαυηροὶ πόλεμοι O. XII, 4. λαυηροῖς πόδισσας N. X, 63.
- * Λακεδαιμόνιος. Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν P. IV, 257. Δωριδ' ἀποικίαν Λακεδαιμονίων I. VI, 14.
- * Λακεδαίμων. μεγάλας Λακεδαίμονος P. IV, 49. Λακεδαίμονι P. V, 69. I. I, 17. ὀλίγα Λακεδαίμων P. X, 1.
- * Λακέρεια. ἐς Λακέρειαν P. III, 34.
- λακίζω. ποτὶ κέντρον λακίζων P. II, 95. φλὸς αἰθέρα λακίζουσα καπνῷ I. III, 84.
- * Λάκων, Λάκωνα. ξένον Λάκωνος Ὁρσίατα P. XI, 16. Λάκωνα παρθένον ἀγέλα F. 78. Λάκωναν κύνι F. 73.
- λαλαγίω. μὴ λαλάγῃ τὰ τοιαῦτα O. IX, 43. τὸ καλαγῆσαι O. II, 107.
- λαμβάνω. κίνδυνος ἀνελκιν οὐ λαμβάνει O. I, 81. κόσμον ἔλαβες N. III, 30. λῖβεν καρπὸν ἦβας O. VI, 57. κείναν ἄπειρον λάβε σὺν Λαλαγίστῃ P. IV, 43. ἔλαβεν αἶψα ἄγραν ποσὶν N. III, 77. ἔλαβον χάριμα O. XI, 23. ἀπὸ φόρυμγα πασσάλου λαμβάνει O. I, 18. λαμβανέ οἱ στέφανον I. IV, 69. λάβε φροντίδα N. X, 22. ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν O. VIII, 6. χεῖρας λαβὼν φαίλαν P. IV, 193. ἐπαχύνειον λαβόντα θυγόν P. II, 93.
- * Λαμνιάδων γυναικῶν O. IV, 22.
- * Λαμνιῶν γυναικῶν P. IV, 252.
- * Λαμνῶθεν P. I, 52.
- * Λαμνιόμαχος O. IX, 90.
- λαμπρός. λαμπρὸν φέγγος P. VIII, 101. δέμαρ λαμπρὸν P. IV, 241. δέχομαι λαμπρὸν N. VII, 66. τὸ λαμπρὸν N. VIII, 34. λαμπραὶ ἀκτίνες P. IV, 198.
- Λάμπρο. λάμπει οὐ κλέος O. I, 23. λάμπει σφίον ἀρετὰ I. I, 23. χροῖτα λάμπει I. III, 41. τοῖσι λάμπει μένος αἰέλου κάτω F. 95, 1. ἔργα λάμπει F. 250, 2.
- * Λάμπρον N. V, 4. I. IV, 23. V, 3. 62.
- λαοθάω. λήθω. μάντιν οὐ λαοθάνει F. 45, 17. οὐδ' ἐλαθ' ἄλπιστον κλέπτουσα O. VI, 36. οὐδ' ἐλαθ' ἀσποπὸν P. III, 27. σέ μὴ λαθεῖν θεὸν αἰτίον ὑπεριδέμεν P. V, 23. θεὸν τι λαθέμεν (λήθην) ἔρδων O. I, 64. οὐ λαθὼν Ἥραν N. I, 37. Ἄλδα λάθεται O. VIII, 72. τὼν δ' ἐλάθοντο φέρονες P. IV, 41.
- * Λαομειδῶν ἀνπλακίαν I. V, 27.
- * Λαομείδων N. III, 35.
- * Λῆος. Λῆον ἔκτενε O. II, 42.
- λαός. Λαορεῖ λαὸν O. VIII, 30. λαὸς σὺν ἀβλαβεί P. VIII, 56. χορὴ παντὶ λαῷ δεικνύμενη P. 171, 3. πόλιν λαὸν τε διωτῶν O. IX, 71. τόνδε λαὸν ἀβλαβῇ νέμων O. XIII, 26. λαὸν ἀγείρουσι ναυσίωσαν P. IX, 56. λαὸν ὑπαισχύνον N. I, 17. λαὸν N. IX, 32. Ἥρας τὸν εὐ-ἀνορα λαὸν N. X, 36. λαοὶ ὀνόμασθεν O. IX, 50. λαῶν ἐν πόρεσι I. V, 51. Σερφῷ λαοῖσι τε P. XII, 12. λαοῖς ἱπποτάς P. IV, 153.
- λαοσεβής. ἥρος λαοσεβής P. V, 95.
- λαοσσὸν ἀγίον P. XII, 24.
- λαοτρόφος. πόλιν λαοτρόφον O. V, 4. λαοτρόφον τιμῶν O. VI, 60.
- * Λασιπλὼν ὑπερόπλων βασιλεὺς P. IX, 14.
- * Λασιπλῶν P. IV, 259. ὁ χαιτεῖς Λασιπλῶν P. IX, 5. Λασιπλῶν σφρίγας P. I, 12. Λασιπλῶν P. III, 67. Στραπλεῖς ἄμμι Λασιπλῶν στεφάνους N. IX, 53. Λασιπλῶν P. IV, 3.
- λατρίων ἱσουλκῶν N. IV, 54.
- λάτριν μωθὸν O. XI, 29.
- * Λατῶ. Λατοῖς λιπαροπλοκάμων F. 53, 2. str. Λατοῖς θυγάτηρ O. III, 27. παῖς ὁ Λατοῖς VIII, 31. ἔσονται Λατοῖς N. VI, 38. Λατῶ βαδίζων F. 59. κλυτὰ Λατοῖ F. 82.
- λαύρω. κατὰ λυάρας P. VIII, 90.
- * Λάχρει. χρυσάμηνικα Λάχρειν O. VII, 64.
- λάχνη. ὅτε λάχνην νῆν γένειον ἔφερον O. I, 68.
- λαχνάεις. στήρα λαχνάεινα P. I, 19.
- λάχος. ἔστι σοι μὲν τὼν λάχος N. X, 85. ἐνδείξεν λάχος Ἀέλιον O. VII, 58.
- λέβης. καθυαυρὸν λέβητος ἔξελε Κλωθῶ O. I, 26. ἐκόςμησαν δόμον λέβητες I. I, 20.
- λέγω. σῦνέ-δ' τοι λέγω F. 71. ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει O. VIII, 43. εἰ τις λέγει ἔσθον γενέσθαι ὑπὸ τέρσον P. II, 59. λέγοντι O. II, 31. IX, 53. N. VII, 84. λέγει I. IV, 43. γλῶσσας ὀρνέμι λέγειν O. XIII, 12. οἷα εἰδείην λέγειν ποτιῶν ψάρον ἀριθμόν O. XIII, 44. ταῦτα βροτοῖς λέγειν P. II, 22. ὁστέα λέξαις P. VIII, 55. θανάτω τί με λέξοντι Ἰσθμοῦ

δεσπόται P. 87, 7. ἃ λέγεται τεκέμεν O. VI, 29. λέγεται δοῦναι N. VI, 53. λέγεται κλέος ἀνδρῶν N. IX, 39. λέγονται σθένει P. III, 88. ἀρχαῖον λέγονται πρόξενον τιμᾶντες I. III, 25. πολλὰ πολλὰ λέλεκται N. VIII, 20. πάροιδε κελέχθαι O. XIII, 98. λεγόμενον ἐρέω P. V, 103. λεγόμενον τοῦτο ποτιέρον ἔπος ἔχω N. III, 50. λέξαι πάντας P. IV, 189.

λείων πάντας ἔλας O. XI, 46.

λείω. θρήνον, τὸν αἶς λειζόμενον P. XII, 10.

λειμών. φονικορόδοις ἐν λειμῶνεσι F. 95, 2.

λείπω. λείπε χαμᾶι O. VI, 95. ἀκλάρωτον λείπον O. VII, 59. Μπον νῶσον N. V, 15.

οὔτε θανόντ' οἰδαί ἔλπον I. VII, 56. φιλάνομι δ' οὐκ ἔλπον βιοτὰν F. 290. εἰ μὴ λῆποι O. I, 103. μὴ με λῆποι φέργος P. IX, 93. ματέρα λείποντ' Ἀρκαδίας O. VI, 100. ἀνευθε λῆπον ἐγγέον ἀμύν P. I, 10. ἀπὸ ψυχῶν λῆπον P. III, 101. πᾶσον λῆπον P. IV, 7. κρίναν λῆπον P. IV, 125.

ζῶον λείπεται αἰῶνος εἰδολον F. 96, 3. λειφθὴ ἐρποντί Πολυνείκει O. II, 47. τίνα λειπομένον P. IV, 185. πτεάνων θαμὰ λειφθεῖς καὶ φίλων I. II, 11.

λείριον ἀνδρεμον N. VII, 79.

λέκτρον. λῖος Ἀρίγνας τε λέκτρον N. VIII, 6. εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν P. III, 26. ἐν λέκτροις N. V, 30.

λεοντοδάμιας κύων F. 53.

λεπτός. λεπτοῦ χαλκοῦ P. XII, 25. ἐπὶ λεπτοῦ δονδρῶν βαίναν F. 254.

* Λεργαῖος ἀκτῆς O. VII, 33.

* Λεσβίος. Τέρπανδρος δ' Λεσβίος F. 91; 1.

λεικανθία σώματα N. IX, 23.

λευκίππος. λευκίππου θυγατρὸς O. VI, 95. λευκίππων πατέρων P. IV, 117. λευκίππων Μυκηναίων F. 216. λευκίπποισιν ἀγνιᾶς P. IX, 86.

* Λευκοθέα P. XI, 2.

λευκοπώλων Τυνδαριδῶν P. I, 66.

λευκός. λευκῷ γάλακτι N. III, 74. λευκὸν ἐλέφαντα N. VII, 78. λευκὸν γάλα F. 147, 2. λευκαῖς φρεσίν P. IV, 109. στάλαν Πυρίου λῖθου λευκότεραν N. IV, 81.

λευκοῦ. λευκοθεῖς κάρη μύθοις I. III, 87.

λευκοκλένος. λευκοκλέων Ἀρμονίας F. 5. λευκὸν ὄνωιν P. III, 98.

λευρὸν ἕξος N. VII, 27.

λεῖσσοι. σθένος ἀέλιου χρῆστον λεῖσσομεν P. IV, 145.

λέχος. εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει P. IX, 16. ἐτέρω λέχει θαυμαζόμεναι P. XI, 24. Ἀλκμήνας ἀρρηγοῖαι λέχει N. I, 49. ἤλυθεν ἐς λέχος ἡμετέρων Θούων P. III, 99. ἀναγκαῖον λέχος P. XII, 15. ἐκ λέχων κείρας ποίαν P. IX, 38. ἐκ λέχων Φάμαρ ἀνάγει I. III, 40. βροτέον λέχων τυχοῖσα I. VII, 35. ἐν λέχεσιν P. IV, 51.

λέων. Ξανθὸς λέων F. 261. χόρτοις ἐν λέοντος O. XIII, 43. βοτάνη λέοντος N. VI, 44.

κοίλα λέοντος ἐν βαθυστέρωνι γάπῃ I. III, 11. ἐν ῥυῖ λέοντος στήνῃ I. V, 35. λῶντι ὁμβρίμῳ παλαιοῖσαν P. IX, 27. ἐρίβροχοι λέοντες O. X, 21. βαρύκομποι λέοντες P. V, 58. ποιμένα λέοντων F. 262. βαρυφθελκίαν ἀγέλην λέοντων F. 265. θρασυμυκίωνον λέοντων δυνάμει N. IV, 62. ἐρίβρομῳ θηρῶν λέοντων I. III, 64. λέοντεσσιν ἀγροτέροις ἐπρασσαν φόνον N. III, 44.

λίγω. δειπνὸν λίγοντος F. 94, 1. λήξαντος οὐρου P. IV, 292.

* Λήδα. βαθυζώνου παισὶ Λήδας O. III, 57. Ζηρὸς υἱὸς Λήδας τε P. IV, 172. Λήδας παῖς N. X, 66.

λίμα. λίμα Κορωνιδῶν P. III, 25. τὸ γενναῖον λίμα P. VII, 47. ἐκνήμιον λίμα καὶ δυνάμειν υἱὸς N. I, 57. ἀεθλοφόρου λίματος ἐνεκεν N. III, 79.

λίαν. μὴ κάρηε λίαν P. I, 90.

λίβανος. λιβάνου χλωρᾶς F. 87, 2. λιβάνη βέβριθεν F. 95, 3.

* Λιβύα. εὐρυλειμών πότνια Λιβύα P. IX, 57. οἰκιστὴρ καρποφόρου Λιβύας P. IV, 6. Λιβύας εὐρυχόρου σπέρμα P. IV, 42. Λιβύας πεδίον P. IV, 259. V, 52. θαλάμῳ ἐν Λιβύας πολυχρόνῳ P. IX, 71. τὰν πυροφόρον Λιβύαν I. III, 72.

* Λίβυς P. IX, 121.

* Λιβύσσης γυναικὸς P. IX, 109.

λιγρός. ἀκόντας λιγροῦς O. VI, 82.

λιγρός. σῆρον λιγρὸν O. IX, 51.

λίθινος. λίθινος ψάφος O. VII, 86. λίθινῳ τέγει N. III, 51. λίθινον γόνον O. IX, 49.

λίθινον θάνατον P. X, 48. λίθινους διακοῖς I. I, 25.

λίθος. Παρίου λίθου N. IV, 81. βαλέτω με λίθον τραχὺ φθόνος O. VIII, 55. καρτερὸν λίθον O. I, 57. λάβρον λίθον Μωσαίων N. VIII, 47. Τυττάλου λίθον παρὰ τις ἐρεφεν ἄμμι θεός I. VII, 10. λίθων βωμοῖο θέναι νεοκτιστον P. IV, 206.

* Λικνίμιος. παῖς Λικνιμίου O. XI, 68. Λικνίμιον O. VII, 29.

λίμνη. Τριτασιδὸς ἐν προχοαῖς λίμνας P. IV, 21. ἐχρόζον λίμνην O. V, 11.

λίμος. ἀμύνων λίμον αἰσθ' I. I, 49.

* Λίνδος. Λίνδον O. VIII, 74.

λιπαράμπυξ. Μπαμοστῆας λιπαράμπυκτος N. VII, 15.

λιπαροπολόκαμος Λιστοῖς F. 58, 1. str.

λιπαρός. λιπαρὰ Μαργαθῶν O. XIII, 106. λιπαρός Ὀρχομενοῦ O. XIV, 3. Νύξω λιπαρῇ P. IV, 38. λιπαρὸ γῆρας N. VII, 99.

λιπαρὸ Σμυρναῖον ἄντι F. 218. λιπαρὸν καθ' ὅδον F. 6. λιπαρὸν ἄγρυπτον F. 50. λιπαρὸν κόσμον O. VIII, 82. λιπαρὰ Ἀθῆναι F. 46. λιπαρᾶν Θηβᾶν F. 209. λιπαρᾶν

- Θηβῶν P. H. 3. λιπαρῶν Ἀθηνῶν N. IV, 18. λιπαροῖς Ἀθηνῶν I. II, 20.
- λίσσομαι. λίσσομαι, ἀμειψόμεναι O. XII, 1. λίσσομαι, νεύον P. I, 71. λίσσομαι, ἔκω N. III, 1. εὐχῆς ὑπὸ θεοπεισίας λίσσομαι παῖδα τῆς ἀνδρὶ I. V, 42. λίσσομαι σε F. 60, 3. δεσπόταν λίσσομαι, ἐκφυγεῖν P. IV, 207.
- λιτανεύω. πολλά μιν λιτανεύον N. V, 32. πολλὰ μιν πολλοὶ λιτανεύον ὡδὴν N. VIII, 8.
- λιτός, λιτά. λιταῖς ἔπεισε O. II, 88. ἰδωρσαν λιταῖς θωαῖς O. VI, 78. ἀνδρῶν λιταῖς O. VIII, 8. λιτάς τ' ἐπαιοῖδας ἐκδιδάσκω P. IV, 217.
- λόγιος. λογίους καὶ ἀνδράς P. I, 94. λογίοισιν N. VI, 47.
- λόγος. ἔπεται λόγος Κάδμωιο κόρυμψι O. II, 24. ὁ λόγος δόξαν φέρει P. I, 35. πολέμοιο λόγος διηλὲ Ἑρεχθίδος ἀσάν P. VII, 9. ἔστι τις λόγος ἀνθρώπων N. IX, 6. λόγος κλεινός F. 4. κέντρον μάχης ὁ κρατιστεῶν λόγος F. 172, 3. στυγέοισιν λόγῳ F. 217, 2. πείσας λόγῳ O. III, 17. ἐν τούτῳ λόγῳ P. IV, 59. ἔπεται λόγῳ δικῆς αὐτοῦ N. III, 28. πᾶσαν εὐκαλεῖ προσέθηκε λόγῳ N. III, 65. ἐν λόγῳ ἔκειν N. IV, 94. μὴ ἀναρῶνται τὸν ἀρχέον λόγον F. 172. κυριώτερον ἐς σοφίας λόγον F. 178. ἔπειτα τὸν ἀλκὴν λόγον O. I, 28. λόγον φράσας O. II, 66. ἀνύσασμεν ἐνόχιον λόγον O. II, 101. οὐ φυνδὶ τέγξω λόγον O. IV, 19. ξυνὸν διορθώσαν λόγον O. VII, 21. οὐχ ἕτερον ἔχει λόγον ψάφος O. VII, 87. εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι O. VIII, 4. ἀπὸ λόγον τοῦτον ἔβηον O. IX, 38. ὅπα κοινὸν λόγον τίσομεν ἐς χάριν O. XI, 11. ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων διακρίνειν P. I, 68. ποτὲ πάντα λόγον σε ἐπαινεῖν P. II, 66. πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον P. IV, 132. λόγον φέρεις, τὸν Οἰκλέος παῖς ἡγήσατο P. VIII, 40. παρφαμέν τοῦτον λόγον P. IX, 44. μὴ λόγον βλάπτειν χέροντος O. IX, 97. ἐπ' ἄλλοι, ἄλλοι ὅτε μέμνηται θύνει λόγον P. X, 54. ἀρχαῖον ὀρεγνὺν λόγον N. I, 34. λόγον ὁ μὴ ξυνείας N. IV, 31. λόγον Διόκοι παῖδων ἀπαντα διελθεῖν N. IV, 71. φεισταν ποιητὸν συνέταξε λόγον N. V, 29. πείων ἔκδομαι λόγον Ὀδυσσεὺς γενέσθαι N. VII, 21. ὦν θεὸς ἄβρον αἰεὶ λόγον N. VII, 32. τοῦτον κατέφασε λόγον N. X, 11. λόγον ἐὼλον ἀκούσῃ I. IV, 15. λόγον ἐκέρδαν I. IV, 29. φέρει λόγον I. VII, 61. κνίζον αἰπετοὶ λόγοι N. V, 32. ἀοιδοὶ καὶ λόγοι N. VI, 31. ὅφων λόγοι φθονεροῖσιν N. VIII, 21. κόσμον λόγον τεύχοντες F. 206. ὁδὸν λόγον O. I, 410. λόγον κορυφαῖ O. VII, 68. οὔτοι χαμαίπειτον λόγον ἐφάπει O. IX, 13. ὑπότερον ἀρχαὶ λόγων O. X, 5. λόγον κορυφῶν P. III, 80. τοῦτον κεφάλαια λόγων P. IV, 116. λόγον φερύτων μνημῆμα
- P. V, 48. ὁδὸν κυρίαν λόγον N. VII, 51. ἀλυσίαν λόγους O. VI, 90. λόγοισι θνατῶν P. VI, 16. ἀγαντοὶ λόγοις ὁδὸ ἀμείβθη P. IV, 101. μελιχρίους λόγοις δέγμενος P. IV, 123. μελιχρίους λόγοις ἀγαπάζοντο P. IV, 240. τιμαλῶν λόγους ἦκαν IX, 54. ἐν λόγοις ἀσπὸν ἀγαθόισιν ἀνείσθαι N. XI, 17.
- λόγχα. χαλκίας λόγχα ἀκμή N. X, 60. ὑπ' ἀλεξιμάρβον λόγχα N. VIII, 30. λόγχα ἀλλοφονοῦς ἐπάξαντο ἐν σφίσιν αὐτοῖς F. 137.
- λοιβύ. ἐαυροῖσιν λοιβῶν F. 45, 7. λοιβῶσιν ἀγαθόμενοι N. XI, 6.
- λοιγός. ἀρμένει λοίγον Ἐνυαλίον N. IX, 37. λιοδορεῖ. τὸ λιοδορεῖαι θεοῦ O. IX, 40.
- λοιπός. ὁ λοιπὸς χρόνος N. VII, 67. λοιπὸ γένει O. II, 17. ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον F. 98, 5. λοιπὸν βίτον O. I, 97. λοιπὸν ἔσσεσθαι κλεινὰ P. I, 37. λοιπὸν ὄβρον P. IV, 141. γένος λοιπὸν αἰεὶ P. IV, 256. τὸ λοιπὸν (τολοιπὸν) P. V, 118. N. VII, 45. λοιπῶς ἐνχαῖς O. IV, 14. λοιπῶς I. III, 57.
- λοισθός. πῦρ λοισθόν P. IV, 266.
- * Λοκρίς. Ζευρυία Λοκρὶς παρθίας P. II, 19.
- * Λοκρός. Λοκρῶς O. IX, 64. Λοκρῶν μήτρα O. IX, 22. τῶν Ἐπιγεφυριῶν Λοκρῶν γεγενῶς O. X, 15. πόλιν Λοκρῶν Ζευρυιῶν O. XI, 13. κλεινὸν ἔθνος Λοκρῶν O. XI, 103.
- * Λοξίας. νοοὶ βασιλεὺς Λοξίας P. III, 28. Λοξίας P. XI, 5. χρυσῆς κόρυς θύλλων, Λοξία I. VI, 49.
- λουτρόν. Σερμὰ Νυμφῶν λουτρὸν βαστάξεις O. XII, 21.
- λόφος. πᾶρ Κρόνου λόφῳ O. VIII, 17. Νίσου ἐν λόφῳ P. IX, 94. Νίσου ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ N. V, 46. Κρόνιον νῆσον λόφον O. V, 17. Κριαῖον λόφον P. V, 87.
- λόχημα. λόχμας ὑπὸ κτανείας O. VI, 40. κῆτο λόχημα P. IV, 244. λόχημασι δοκεῖσθαι ὑπὸ Κλεινῶν O. XI, 31.
- λόχος. ἐκ λόχου N. IV, 63.
- λύα. βιασθέντες λύα N. IX, 14.
- * Λυγκείος. N. X, 61. Λυγκῆος N. X, 70. Λυγκεῖ N. X, 12.
- λυγρός. λυγρὸς τελεῖται N. VIII, 25. λυγρὸν ἔρανον P. XII, 14.
- * Λυδῖος. Λυδῖος ἄρομνία F. 36. Λυδῖα τρέφῳ O. XIV, 17. Λυδία ἄρομνία N. IV, 45. παρὰ Λυδίων ἄρομα F. 222. Λυδίων μήτραν N. VIII, 15. Λυδῖος αἰλῶς O. V, 19.
- * Λυδός. Λυδὸς ἦρας Πελοῦ O. IX, 10. Λυδοῦ Πέλοπος O. I, 24. ἐν δειπνοῖσι Λυδοῖν F. 91, 2.
- * Λύκαιος. Σπρὸς Λυκαίον O. IX, 103. Λυκαίου θυμῶς O. XIII, 104. Λύκαιον N. X, 48. Lycæus mons F. 63.
- * Λυκία. ἐκ Λυκίας O. XIII, 58.
- * Λυκίος. Λυκῶν Στρατηγὸν P. III, 112. Λυκίε Φοῖβε P. I, 39. Λυκίων ἀκαλῶν N. III, 57.

λίκοιο δίκαν P. II, 84.

λύρα. ἀδευτής λύρα O. XI, 97. λύρα σφι βρέ-
μεται καὶ αἰοῖται N. XI, 7. λύρα κοινάσομαι
N. III, 12. λύρα καὶ φθέγγεται μαλδικῶ
P. VIII, 32. εὐχομένη ζέγει λύραν N. X, 21.
ἀδύλογοι λύραι νιν γιγνώσκοντι O. VI, 97.
λυρᾶν τυγχάνεμεν O. II, 52. λυρᾶν βοαί P.
X, 39.

λυσίπορος. λυσίπορον τελεντάν F. 96, 1. λυσι-
πόροις θεραπεπόντεσιν P. IV, 41.

λύσις. τίς λύσις ἔσται πενθίων N. X, 76. ἔθηκε
δρόπου λύσιν O. XI, 49.

λυτήριος. ἔχοντα τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
μέλος χαρίεν P. V, 106.

λύτρον. τόδι λύτρον συμφορᾶς γλυκὺ Τηλοπόλεμον
ῥύσεται O. VII, 77. Κλεάνδρῳ τις λύτρον

εὐδοχῶν καμάτων, κόσμον ἀνεγειρεῖται I. VII, 1.
λύω. λύσις χαλινῶν ὑφ' ἥρῳι παρθένης I. VII, 52.

λύσιντι τὸ τῶν δυσφόρων σφονδιῶν μεμινῶν
F. 124. ἔλυσεν ἐξ αἰτίας O. IV, 23. λύσις

Ζεὺς Τιδάνας P. IV, 291. Τρώων ἔλυσε δό-
μου P. XI, 34. ἀνὰ δ' ἔλυσεν ὀφθαλμοῦ,

ἔπειτα δὲ φωνῶν N. X, 90. τὰ μὲν ἄνευ ζυ-
γῆς ἀνίας λύσον ἄμυν P. IV, 155. λύσου

ἐπιμομαράν O. XI, 9. λύσαις ἄχων P. III,
50. ἔκ πενθίων λυθέντες I. VII, 6. κείνων

λυθέντων P. 10. λυθὶ ῥάμμα F. 55. Ἐλέ-
ναν ἐλύσατο I. VII, 25.

M.

Μά. καὶ μὰ γὰρ ὄρκον N. XI, 24.

* Μάγνης. Μάγνητι Κενταύρῳ P. III, 45. Μα-
γνήτων ἐπιχώριος ἐσθάς P. IV, 80. Μαγνή-
των σκοπὸν N. V, 27.

* Μαγνήτης. ὑπποισι Μαγνήτιδων P. II, 45.
* Μαινάλιος. Μαινάλιον ἐν δευγαῖς O. IX, 63.

μαϊνᾶς. μαϊνᾶδ' ὄρνιν P. IV, 216.
μαϊνομαι. μαϊνομένης φρασίην P. II, 26.

μαίωμα. θυγατὰ μαίωμενος P. XI, 51. πολλὰ
μαίωμενοι O. I, 46. σῖθεν ὅπα μαίωμενοι

N. III, 5. μαϊομένων μεγάλαν ἀρετὴν θυμῷ
λαβεῖν O. VIII, 5.

μάκαρ. μάκαρ καὶ γὰρ P. V, 20. μάκαρ ἀνδρῶν
μετὰ ἔσται P. V, 94. ἀφρὲν μάκαρσαν ἰ-
στίαν O. I, 11. τῶν μάκαρσαν ἰστίαν P.

V, 11. I. III, 35. αἰδόντων μάκαρσαν ἔργον F.
97, 5. ὁ μάκαρ F. 66. μάκαρ νῆς P. IV,

59. ὁ μάκαρ N. VII, 94. μάκαρ Θεσσα-
λία P. X, 2. ὁ μάκαρ Θεβία I. VI, 1.

Κροτιάδης μάκαρες P. V, 118. μάκαρες ἐν
Ὀλύμπῳ F. 58, 4. str. τῶν πάντων ὑπερ-
βάλλοντα μακάρων F. 133. μακάρων τινά

O. I, 52. μακάρων πάσας O. II, 77. μα-
κάρων τελετάς O. III, 43. πρὸς μακάρων P.

III, 103. ἀνδρῶν μακάρων P. X, 46. μα-
κάρων ἀγοραί I. VII, 26.

μακαρίζω. μακαρίζω Ἀρκεσίαν N. XI, 11.
μακαρίζω, ὅς ἔχει P. V, 46.

vol. II. p. II.

μάκος. πάχει μάκει τε πεπηκτότορον ναῦν κρά-
τει P. IV, 245. μάκος ἔδике ὑπὲρ ἀπάντας

O. XI, 75.
μακραγορία. ἀναθέμεν πῶσαν μακραγορίαν P.

VIII, 31.
μακρός. ὁ μακρὸς αἶων N. III, 72. μακρὸς μό-
χθος I. IV, 63. ἐμοὶ μακρὸν ἀναγῆσθαι

I. V, 53. μακρῷ χρόνῳ P. VIII, 76. μα-
κρὸν ὄλιον P. II, 26. οὐκ ἐς μακρὸν ἐρχε-
ται P. III, 105. μακρά μοι γένεθαι P. IV,

247. μακρά μοι τὰ Ἱεραῖος ἀμφὶ Μελισσῆς
N. X, 4. ἐν μακροῖσι P. IX, 80. μακρά ὀί-
ψαι P. I, 45. τὰ μακρὰ ἐξέπτεν N. IV, 33.

μακρὰ ἄλματα N. V, 19. μακρὰ διοικήσας
I. II, 35. τὰ μακρὰ παπταίνει I. VI, 43.

ζῶει μᾶλλον ὄλιος I. III, 5. εὐρήσεις μά-
σον' ἢ ὅς ἴδεμεν O. XIII, 109. τὰ οἴκοι

μᾶσσον' ἀριθμοῦ N. II, 23. μακροτέρως σχο-
λῆς N. X, 46. μακροτέρῳ ὄλιῳ P. XI, 52.

μακροτέρων ἀρετῶν I. III, 31. μακροτέρως
αἰοῖται O. XIII, 40.

μακίνω. οὐδὲ μακίτων τέλος οὐδὲν P. IV, 286.
μάλα. καὶ Ζεὺς μάλα (φιλεῖ) O. II, 30. μάλ'

ἔτοιμον O. IV, 15. μάλα θεραπεύει O. XI,
91. τί μάλα τοῦτο κερδαλέον P. II, 78. ἢ

μάλα θάλλει P. IV, 64. μάλα αἰδῶντι P. VI,
51. μάλα τιμᾷ I. V, 63. μάλι πολλοὶ P.

IX, 111. μάλα ἐξέλκοντι N. VII, 40. μάλα
περικαθόμενοι N. X, 54. μάλλον εὐεργέταν

O. II, 103. εἰ καὶ μάλλον P. X, 57. βα-
ρύνει μάλιστα P. I, 84. μάλιστα θυνὸν σί-
βεσθαι P. VI, 23. παρῶσαν μάλιστα πρὸς

στάθμαν ἔβα P. VI, 45. μάλιστα χαίρει P.
X, 35. μάλιστα αἰδοῦν φιλεῖ N. III, 7. δο-
νεῖν θυμὸν μάλιστα N. VI, 58. εὐφραντας

μάλιστα θυμὸν I. VI, 2. μάλιστα νόον προσ-
φέρειν F. 173, 2. μάλιστα θυνάων γνώμαν

κυβερνᾷ F. 233.
μαλῆκος. μαλῆκον χεῖρα P. IV, 271. μαλῆκαῖς

ἐπαοιδᾶς P. III, 51. μαλῆκαῖς κρόαας N.
X, 44. μαλῆκα φρονέον N. IV, 95.

μαλῆχοι. φαρμάκων μαλῆχοιχεῖρα νόμον N.
III, 53.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

μαλῆχοι. ἐν παγκρατίῳ στόλῳ μαλῆχοι N.
III, 16.

- μάν O. IX, 53. P. I, 63. IV, 90. 289. VI, 6. N. II, 13. X, 54. ὡς μάν O. XIII, 43. γε μάν O. XIII, 100. P. I, 17. 50. VII, 20. N. VIII, 50. I. III, 18. ὅμως μάν P. II, 82. λέγονται μάν P. III, 88. ἡ μάν P. IV, 40. N. VIII, 28. I. I. 63. οὐδὲ μάν P. IV, 87. VIII, 17. αὐτὸν μάν N. I, 69. λέγεται μάν N. IX, 39. τῶν μάν N. X, 29. συμβυκλὲν μάν ἐνμαρξῆς ἦν N. XI, 33. ἴστε μάν I. III, 15. 53.
- μανθάνω. ἔμαθε σαφές P. II, 25. ἔμαθε μασίεν P. IV, 284. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν P. VIII, 12. μέλλοντ' ἀγεμον ἔμαθον N. VII, 18. μαθεῖν Πατρόκλου νόον O. IX, 81. μανθάνων οἰσθα προτέρων P. III, 80. οἷος ἐσσί μαθών P. II, 72. μαθών μάν N. VII, 68. μαθόντες O. II, 95.
- μανία. ἐρώπων δέξτεροι μανία N. XI, 48. μανία ὀργισμένων F. 224. μανίαισιν ὑποκρέκει O. IX, 42.
- μῆνις. ἀφελὲν μῆνιν χθονίων P. IV, 159.
- μαντεῖος. μαντεῖο βουῆς O. VI, 5. μαχὼν μαντεῖον P. V, 69.
- μάντευμα. ἤλθε οἱ κρυπὲν μάντευμα P. IV, 73. μαντεμμάτων ἐφάψατο τέχνης P. VIII, 63. ἀτελής μὴ γένοιτο μαντεμμάτων P. V, 62. μαντεμμοσι Πυθίοις I. VI, 15.
- μαντεύομαι. μαντεύει Μόισα F. 118. μεμάντευμαι ἐπὶ Κασταλία P. IV, 163. μαντεύσατο ἐς θεὸν ἐλθὼν O. VII, 31. μαντευόμενος περὶ πάδας O. VI, 38.
- * Μαντινέα. ἀπὸ Μαντινέας O. XI, 73.
- μάντις. μάντις Μόψος P. IV, 190. μάντις ἀνὴρ I. V, 49. μάντιν Οἰκλείδαν O. VI, 13. N. X, 9. περὶ θνατῶν ἔσσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίως ἔξοχον O. VI, 50. μάντιν ἀγαθὸν O. VI, 17. ἐπιχώριον μάντιν O. XIII, 71. μάντιν κόραν F. XI, 33. μάντιν οὐ λανθάνει F. 45. 12. μάντιες ἄνδρες O. VIII, 2. ἀλαθέα μαντίων δῶκον P. XI, 6. θεμιστῶν ἔννων μάντιες F. 204.
- μαντοσύνη. θεσπευτὸν δίδυμον μαντοσύνας O. VI, 66.
- μανύω. ἀποικορμένον διάτακιν μανίει λογιόις καὶ αἰουδίς P. I, 93. ματέρη αὐτῶν μανίει N. IX, 4. ὡς μάνει O. VI, 52. οἷς δῶμα Φερσεφάνας μανίων I. VII, 55.
- μάρα (μύρη) F. 276.
- Μαραθῶν. λιπαρὰ Μαραθῶν O. XIII, 106. μαχῇ ἐν Μαραθῶνος P. VIII, 83. ἐν Μαραθῶνι O. IX, 95.
- μάργος. μάργων ἀνδρῶν O. II, 106.
- μαργώω. μαργουμένους στείλειν ἐπώτρυνε N. IX, 19. μαρμαρίζω. ἀκτίνας δόσαν μαρμαρίζουσας F. 88, 2. str.
- μάρμαται. κασιγνήτου πέρι μάρμαται N. X, 86. ἀμφ' ἀρεταῖσι πόρος διαπνεύει μάρμαται πρὸς ἔργον O. V, 15. ἐσολοίαι μάρμαται πέρι πό-
- λις N. V, 47. μαρνήσθω τις ἔρδων ἀμφ' ἀ-
ἐθλοῖσι I. IV, 61. δοῦναι μαρνησθῆναι O. VI, 17. ἀκόντισσιν τε φαργῶν τε μαρνήμενα P. IX, 21. ἐν ἱπποδρόμῳ ἀνδρεσσιν μαρνήμενον P. II, 65. ἀμαρπηλοῖσι μαρνήμενον F. 24. μαρνήμενον P. VIII, 45. καὶ μαρνήμενον ἔστιν ἀφάνεια τύχας I. III, 49.
- μάρπτω. κατὰ γαῖ' αὐτὸν τε νῆν καὶ ἱπποῦς ἔμαρπτεν O. VI, 14. σθένος ἔμαρπεν N. VI, 11. αἰχένων μάρψαις χερσὶν ὄφας N. I, 45.
- μαρτυρέω. τοῦτο γὰρ οἱ σαφέως μαρτυρῶ O. VI, 21. μαρτυρῆσαι βωμὸς ἀναξ O. XIII, 104. μαρτυρῆσαι περ I. IV, 54.
- μαρτύριον. ὅσα ἐπ' ἀνθρώποις αἴται μαρτύρια φθιμένων ζωὴν τε φωτὶν δόξας I. III, 28.
- μάρτυς. ὅρκος ἄμυν μάρτυς ἔστω Ζεὺς P. IV, 167. οὐ ψευδὴς ὁ μάρτυς ἐργασίαι ἐπιστάται N. VII, 49. μ' ἐπεμναν μάρτυρ' ἀέθλων O. IV, 3. μάρτυρες σοφώτατοι ἀμέγαροι ἐπίλοιποι P. I, 88. πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες P. XII, 27. πολλοὶ μάρτυρες P. I, 88. ἔστηκε ναυτιλίας ἐσχάτης μάρτυρες κλυτὰς N. III, 22.
- μάσσω ν. μακρός.
- μαστεύω. μαστεῖν τέφρῃς, θίσθαι N. VIII, 43. μαστεῖν δοῦναι P. IV, 35. τὰ εἰκοτά παρ δαίμονων μαστεῖν P. III, 59.
- μάστιγι Πειθούς P. IV, 219.
- μαστός. ἐν ἀργαῖσι μαστῇ P. IV, 8.
- μάταιος. φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον P. III, 21.
- μάταν. ἀνώνυμον γῆρας ἔφοι μάταν O. I, 83.
- ματεύω. μὴ ματεύῃ θεὸς γενέσθαι O. V, 24. οἰκοθῆν ματεύει N. III, 30. μὴ ματεύει Ζεὺς γενέσθαι I. IV, 16. Σικελίας ὄχημα ματεύειν F. 73, 6.
- μάτηρ. μάτηρ O. II, 88. VI, 56. Γαῖα μήτηρ O. VII, 38. μία βοῦς Κρηθεῖ τε μήτηρ καὶ Σαλμωνεῖ P. IV, 142. ματρός σὺν πατρί P. III, 42. ματρός φίλας P. V, 114. ματρός δουλοσύνην P. XII, 14. ἐκ μίας πτόμεν ματρός N. VI, 2. ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ματρός P. IV, 74. φίλας ἐπὶ ματρός P. IX, 63. ματρός σπλαγγισμὸν ἔπαι N. I, 35. ἀπὸ ματρός ἔφην F. 33. μεγάλας ματρός F. 63. ματρί O. I, 46. P. IV, 186. Ἡρακλῆος ἀριτογόνῃ ματρί P. XI, 4. ματρί τεύ N. X, 81. ματέρη καὶ διδύμων παιδεύσαν N. IX, 4. τελεῖα παρὰ ματέρη N. X, 13. ματέρη λείποντ' Ἀρκαδίος O. VI, 100. κλυτὰν Λοκῶν ματέρ' ἀγλαόδεονδρον O. IX, 22. Ἐρῆν Κορῶν ματέρη θρασυμάνθον O. XIII, 10. πῦρ ματέρη P. VIII, 89. πέπριν ματέρη P. XI, 37. τέρειναι ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν N. V, 6. ματέρ' ἐρώων F. 87, 3. ματέρ μεγάλη F. 43. ματέρ ἀέθλων O. VIII, 1. Αἴγυια φίλα ματέρ P. VIII, 103. ματέρ ἐμὴ, θῆδα I. I, 1. ματέρ ἀμετέρη N. III, 1. ματέρ Αἰλίου πο-

Λαόνειμ 1. IV, 1. ματρώθεν Ἀστυδαμείας
O. VII, 24. τὰ ματρώθεν P. II, 48. μα-
τρώδε 1. III, 17.
ματριάδελφούς P. VIII, 36.
ματριάδοις γοναῖς N. VII, 84.
ματρώθεν, ματρώδε v. μήτηρ.
ματρώματῳ ἐμὶ O. VI, 84.
ματρώπολις. μεγάλῃν πολλῶν ματρώπολιν γενέσθαι
P. IV, 20. ματρώπολιν ἐγέμευεν N. v, 8.
ματρώπολιν Ἐλεεινὰ P. III, 9.
ματριά. ματριάς ἄδελφον βελέων P. IV, 162.
μάτῳ. τὸς μίτῳ N. v, 43. μίτῳ 1. v, 59.
μᾶτῳ ἰσώνιμον O. IX, 68. μᾶτῳ N.
XI, 37. μᾶτῳ N. IV, 80. μᾶτῳ δισυμῳ
1. VI, 24. μᾶτῳ ἀνδρῶς O. VI, 77. μᾶ-
τῳ γένος ὑμῖτῳ N. x, 37.
μαυρό. Φόρκοιο μαυρῶσεν γένος P. XII, 13.
μαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν 1. III, 66. μηδὲ μαύ-
ρον τέρψην F. 92, 1.
μάχη. Κίρκεια μάχη O. XI, 15. μάχας κέτρων
ὁ κραιπνότητος λόγος F. 172, 3. πειρᾶτο μά-
χης N. I, 43. κρεῖων ὑπὲρ μάχης ἀντιτεκνῶν
N. VIII, 42. μάχας ἐναρμυρότου ἔργον 1.
VII, 53. ἴσα τ' ἀνέμοις μάχῃ κούτῃσι φύ-
ων ἔπρασσεν N. III, 44. κράτιστον μάχη
N. VII, 27. ἀνδρῶν μάχην O. VIII, 58. ἐπὶ
πόλεμον μάχην τε πάσαν O. IX, 43. πρὸ
Κιθαιρώνας μάχην P. I, 77. Γιγάντεσσιν μά-
χην ἀντιῴκωσιν N. I, 67. μαχῶν τέλος O.
XII, 55. πόνην καὶ μαχῶν ἄτερ P. x, 42.
ἐν μάχῃσι πόλεμον O. II, 48. πόλεμον πο-
λιπόδοις ἐν μάχῃσι O. VIII, 35. οἷαις ἐν
πόλεμοις μάχῃσι παρέμεινε P. I, 47. Φοῦς
ὑπεγῆτατος ἐν μάχῃσι P. VIII, 28. ναῶν ἐν
μάχῃσι N. IX, 34. σὺν μάχῃσι 1. IV, 39.
μαχάρι. μαχάριον τίμον κατὰ μέλη O. I, 49.
τῇ δαιδύλῳ μαχάρι φῦτεν οἱ θάνατον N.
I v, 59. ἔλασεν μαχάριον N. VII, 42. Φρί-
ξον μαχάριον P. IV, 242.
μαχανά. ἐφ' ἁμῶν μαχανᾷ P. VIII, 35. ποταγῇ
μαχανᾷ N. VII, 22. τὰν ἐξορακτον ἀντίκει
μαχανῶν P. III, 62. κατ' ἐμὴν μαχανῶν P.
III, 109. ἐκ θεῶν μαχαναὶ πάσαι ἀρεταῖς
P. I, 41. δορυβολοῖσι μαχαναῖς P. VIII, 78.
μαχαίς. φῶτα μαχαῖν N. II, 13. μαχαῖν θυ-
μὸν N. IX, 26. μαχαῖν Μελίαργον 1. VI, 31.
μαφύλακας. ἄτε μαφύλακας N. VII, 105.
μαῖο. ἀμφελύσσωνι μεμῶτες N. I, 43.
Μεγαλέας P. VII, 17.
μεγαλινόρεια. μεγαλινόρεια ἐμβατῶμεν N. XI, 44.
μεγαλίνωρ. ἔων μεγαλίνωρ P. I, 52. μεγαλί-
νορος Ἀσυχίας F. 228.
μεγάλανον P. VIII, 15.
μεγαλῆτορες δογαῖ 1. IV, 38.
μεγαλοδόξος Εὐνομία O. IX, 17.
μεγαλοκένδεσσιν ἐν θαλάμῳ P. II, 33.
μεγαλόπολις. μεγαλοπόλις Σουφίκουσι P. II, 1.
μεγαλοπόλις Ἀθῆναι P. VII, 1.

μεγαλοσθένης. μεγαλοσθένος Ἴφρας N. VII, 2.
μεγαλοσθένει Πηλεΐδῃ P. VI, 21.
μεγάνορος πλούτων O. I, 2.
Μεγάρα O. XIII, 105. ἀπὸ Μεγάρων N. III,
80. ἐν Μεγάρουσι O. VII, 86. Μεγάροις
P. VIII, 32.
Μεγάρα. Μεγάρα Κρετιντῆς 1. III, 82.
μεγαρον. ἐν μεγάρῳ N. I, 31. ὥς ὅτε θαπτόν
μεγαρον O. VI, 2. μεγάρων O. XIII, 60. ἡλ-
θον Μελία μεγάρων P. IV, 134. τὸ κλεινόν-
τατον μεγάρων Βιάτου P. IV, 280. ἐκ με-
γάρων προσέειπε P. IX, 36.
μέγας. ὁ μέγας κίνδυνος O. I, 81. θεῶν βασι-
λεὺς ὁ μέγας O. VII, 34. ὁ μέγας πότιμος
P. VIII, 86. μέγας ἐν μεγάλῃσι P. VIII, 107.
νόος μέγας P. v, 122. μεγάλα ἀρετὰ P. v,
98. μέγα κλῆος O. VIII, 10. μέγα φέρεται
P. I, 87. μέγα βροῖται N. III, 38. μεγάλας
ματρός F. 63. Θεοῦ F. 66. ἀρχὴν μεγάλῃς
ἀρεταῖς F. 221. μεγάλας Λακεδαιμόνας P.
IV, 48. μεγάλας δονός P. IV, 264. μεγά-
λας ἐλπίδος P. VIII, 93. φυλακῇ μεγάλας P.
IV, 75. μέγαν ὄλον O. I, 56. ὄλον O.
VI, 20. VII, 65. Θερυβον O. XI, 76. κά-
ματον P. v, 47. αἶνον N. I, 6. πολέμιστον
N. IV, 27. νόον N. VI, 4. ομαλὸν χρο-
νός N. VII, 33. αἰετὸν 1. v, 48. μακρὰ
μέγαν F. 97, 5. Θερῶν μέγαν σκοπέλον F.
209. μεγάνων ἀρετῶν O. VIII, 5. τοιαύτας
μεγάνων ἀνάτων P. VIII, 24. τιμὰν P. IV,
148. δύνατον P. IX, 31. μέγα κῆδος P. II,
89. μέγα εἰπεῖν N. v, 14. εἰπὼν N. VI, 28.
ἔργον N. x, 64. μᾶτερ μεγάλη F. 48. ἐπ'
ἄλλοισιν ἄλλοι μεγάλοι O. I, 113. ἀρεταὶ με-
γάλοι 1. III, 4. P. IX, 79. αἱ μεγάλοι ἄλ-
καὶ N. VII, 12. καμῶτων μεγάλων N. I, 69.
μεγαλῶν πολλῶν P. IV, 19. P. v, 16. μεγά-
λων ἀέθλων N. I, 11. πενθέων 1. VII, 5.
ἐν μεγάλας ἀρεταῖς O. x, 6. κορυφαῖς ἀρε-
τῶν μεγάλαις N. I, 34. Ἀθῆναις μεγάλαις
N. II, 8. ἀρεταῖς μεγάλαις N. VI, 49. σκο-
πιαῖς μεγάλαις F. 70. μεγάλα ἔργα N. III,
42. σοφία μεζῶν ἀδολος O. VII, 53. εὐθυ-
μίαν μεζῶ 1. I, 63. ἄλοι μεζῶνα P. v, 89.
μεγίστον γένος N. VIII, 25. πατρὶς μεγίστου
O. XI, 47. τεθμὸν μεγίστον αἰθλων O. VI,
69. τιμὰν μεγίστην P. IV, 278. σπέρμα μέ-
γιστον O. IX, 65. τὸ μέγιστον χαρμῶν P.
VIII, 67. μέγιστον κλῆος 1. VI, 29. Λαυαῶν
μέγιστοι N. IX, 17. σοφία μέγιστοι ἄνδρες
F. 98, 4. τὰ μέγιστ' αἰθλων P. x, 24. ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις O. v, 5.
μεγασθενής. μεγασθενής Γαιόχορος O. I, 25. με-
γασθενή νομοῖαν χρυσὴν 1. IV, 2. Λαδοκταῖς
μεγασθενής F. 29.
μεγαρχῇ περχατῇ N. XI, 21.
μεγιστοπόλις. Δίκας μεγιστόπολι θύγατερ P.
VIII, 2.

- μεδῶν. νύκτιον Ἀναβρύον μεδῶν O. VII, 88.
μεδῶν Ἀρκαδίας F. 63.
- * Μεδῶσα. ἐνταράσιν κράτα Μεδῶσας P. XII, 16.
τὰ Περούς ἀμφὶ Μεδῶσας Ἰύργονος N. X, 4.
- μεθέτω. τὸν μεθέτων O. III, 33. ταύταν μεθέ-
πων Διόδωρ αἶσαν N. VI, 13. ψεύδος γλῆκῃ
μεθέτων P. II, 37. ἔκοντι νύτῃ μεθέτων
ἄχθος N. VI, 59.
- μεθοῦρητος ἐρίων F. 18.
μεθύω. ὄρα μεθύω F. 90, 2.
- μεῖζον v. μεγας.
- μειλίχιος, μειλίχος. μειλίχοισι λόγοις P. IV, 128.
μειλίχοις λόγοις P. IV, 240. μειλίχος αἰών
P. VIII, 102. μειλίχος ὄρα P. IX, 44. ἄ-
παντα τὰ μείλιχα O. I, 30.
- μεῖς, μήν. μεῖς ἐπιχώριος N. V, 44. μηνός τοῦ
τοῦ O. XIII, 36. κυρίως ἐν μηνί O. VI, 32.
ποικίλων μηνῶν I. III, 36.
- μεῖων v. μικρός.
- μελαθρον. κηρύσσων μελαθρον P. V, 40.
- * Μελαιπος P. IV, 126.
- μελαφυλλος. Αἴνας μελαφυλλος κορυφαῖς P.
I, 27.
- * Μελαίνυπος. Μελαίνυποιο N. XI, 37.
- μελαντεχία δόμον O. XIV, 20.
- μέλας. μέλαν φόνος I. VII, 50. μέλας θάνα-
τον P. XI, 56. χθόνα μέλαιναν O. IX, 54.
μέλαιναν εὐφρόνας N. VII, 3. μέλαιναν καρ-
δίαν F. 88, 4. στρ. F. 247. μέλαν γένειον
O. I, 68. μέλαινα ἄρουραι N. XI, 39.
- * Μελεαγρος. μαχατὰν Μελεαγρον I. VI, 32.
- μελέτα. μία οὐχ ἅπαντας φέρει μελέτα O. IX,
115. ὀξεία μελέτα O. VI, 37. ἔχον μελέταν
N. VI, 56. μελέταν σοφιστὰς πρόσβαλον I.
IV, 31. μελέταν ἔργοις ὀπαῶν I. V, 62.
μελέταις ἐν αἰδῶν O. XIV, 18.
- μέλημα. παρθένου μέλημα P. X, 59. Χαρίτων
μέλημα τετηνόν F. 63. μέλημα κλεπτόμενον
Κύπριδος F. 237.
- * Μεληοίαις. Μεληοία O. VIII, 54. Μεληοίαν
N. IV, 93. VI, 68.
- μελησιμβροτος. ἀστῶν ἔζαν μελησιμβροτον P.
IV, 15.
- μέλι. κόρον ἔχει καὶ μέλι N. VII, 53. μέλιτι πό-
λιν καταβρέχων O. XI, 102. ἐν ἑρατεινῇ μέ-
λιτι I. IV, 60. τόδε τοι πέμπτω μεμυγμένον
μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι N. III, 74.
- * Μελία P. XI, 4. Μελία χρυσαλκίκοτος F. 5.
- μελιαδός. ἐπεὶ δάσιν ὀπῶν μελιαδός οἶνον F. 147.
μελιαδός ἰδωρ F. 241.
- μελιγάρους. μελιγάρους ὕμνον O. X, 4. P. III, 64.
μελιγαρῶν κόμῳ N. III, 4. μελιγάρους
ὑμνους I. II, 3.
- μελιγδοῦποιον ἀοιδῶν N. XI, 18.
- μελίζω. μελίζμεν ἀοιδῶν N. XI, 18.
μελινθεῖα ποῖον P. IX, 38.
- * Μελιτέρτας F. 1.

- μελικόπων ἀοιδῶν I. II, 32.
- μελιφόδων ἔπειτα πλοκαμοί F. 286.
- μέλισσα. ὅτε μέλισσα θύνη P. X, 54. χειρὸς
μέλισσας Δελφίδος P. IV, 60. ἢ μέλισσαν
O. VI, 47. μέλισσαν τρητὸν πόνον P. VI, 54.
κηρὸς ὡς μέλισσαν τάκομαι F. 83, 1. ep.
ταῖς ἑρταῖσι μέλισσας τέπεται F. 129.
- * Μέλισσος. Μέλισσος I. III, 9. 62. Μέλισσε I.
III, 20.
- μελισσοτεύκων κηρίων F. 266.
- μελιόσσαν εὐδῖαν O. I, 98.
- μελιφόγγος. μελιφόγγον Τερψιχόρας I. II, 7.
μελιφόγγου Μοῖσαι O. VI, 21. μελιφόγ-
γος ἀοιδῶν I. V, 8.
- μελιφρον. μελιφρονὸς ἀκολίον F. 87, 8. μελί-
φρον· αἴτιαν N. VII, 11.
- μέλλω. μέλλεις ἐνέικαι P. IX, 54. ὅτι μέλλει P.
IX, 50. μέλλει θέμεν O. VII, 61. ὁ μέλλων
χρόνος O. XI, 7. μέλλοντα ὀδῶν θέμεν O.
VIII, 64. μέλλοντα τραπῶν ἄνεμον N. VII,
17. οἶδεν τὸ μέλλον O. II, 62. μέλλον χρόνος
O. VII, 40. μέλλοντες τεύξαι O. VIII, 32.
τῶν μέλλοντων O. XII, 9.
- μέλος. τὸ Ἀρχιλόχου μέλος O. IX, 1. τόδε μέ-
λος ὑπὲρ ἄλλος πέμπεται P. II, 68. τόδε μέ-
λος κλέθεις N. IV, 15. γλῆκῃ αὐτῷ μέλος
ὀφείλων O. XI, 3. τόδε φέρων μέλος P. II,
4. μέλος χαρίεν P. V, 107. αὐλὸν τεῖχε
πάμφωνος μέλος P. XII, 19. ἐγκωμιον ζει-
ξαι μέλος N. I, 7. μέλος γλάϊος F. 64. τρο-
χὸν μέλος F. 167. αὐλὸν ἑρπύων μέλος F.
259. ζεύσαντε Ἀνδία σὺν ἄρμονίᾳ μέλος πε-
φλημένον N. IV, 45. πᾶρ μέλος ἔρχομαι N.
VII, 69. ἐγκωμιῶν μέλων τυγχάνειν O. II,
52. μοῦνα μέλων κλιδῶσα O. XI, 83. κρη-
τῆρα Μοῖσαιων μέλων κυνέειν I. V, 2. ὁμ-
φαί μέλων F. 45, 17.
- μέλος. τάμον κατὰ μέλη O. I, 49. μέλη τετρα-
μένοιο P. III, 48. θνήσκῃ περιστέλλον μέλη
N. XI, 15. ψυχὰς ἀνέπνευσεν μελέων ἀνι-
των N. I, 47. εἶδει πρᾶσσόντων μελέων F.
96, 4.
- μέλω. γόνον μελπέμεν F. 45, 10. τὰν μελπό-
ντων θμὰ ἐννύχμῃ P. III, 78. καλὰ μελό-
μενος N. I, 20. μελομενάν ἐν ὄρει Μοῖσαι
αἶον P. III, 90.
- μέλω. χεῖρ ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλει I. VII, 15.
μέλει σφίσι Καλλιόπῃ καὶ Ἀρῇ O. XI, 14.
μέλων εἶναι Εὐδὸνμια F. 127, 3. Ἀρεταῖσι με-
μολότας O. I, 89.
- * Μέρμων. ἀνεμῖος Ἑλνίοιο Μέρμων N. III, 60.
Μέρμωνος N. VI, 52. I. VII, 54. Μέρμωνα
P. VI, 32. I. IV, 45.
- μεμπτός. οὐτε τὸ μεμπτὸν F. 241.
- μεμφομαι. μεμφομαι αἶσαν τετρανίδων P. XI, 53.
οὐκ ἐμμεφθῇ χεῖρα φάτος I. II, 20. οὐ μέμ-
ψεται με N. VII, 64. μεμφομένοις N. I, 24.

μὲν — τὴ F. 45, 10. F. 246. et passim in Epiniciis.

* Μένανδρος N. V, 48.

* Μένδης. Αἰγυπτιᾶν Μένδης F. 215.

* Μενέλας. Ξανθῷ Μενέλα N. VII, 28.

μενοινῶν. αἶε μενοινῶν βυλῆν O. I, 53. αἰγῆσαι μενοινῶν P. I, 43. ἔργα πολλὰ μενοινῶντες N. XI, 45.

* Μενοίνιος. Μενοίνιον O. IX, 75.

μέρος. μένος ἀέλιον F. 95, 1. μένει θύοισαν ἁμαρτικῶν P. III, 52. πατὴρ ἐνέπνευσεν μένος γῆρας ἀντίπαλον O. VIII, 76.

μῆνυ. ἀσφαλὲς αἰὲν ἴδος μένει οὐρανός N. VI, 4. τὸ παρ δίκαν γλῆκν πικροτάτα μένει τελευτά I. VI, 48. ὕδατι μένον' ἐπ' Ἀσωπίῳ N. III, 4. μένεν ἀγῶνα O. IX, 96. οὐδ' ἔμειν' ἔλθειν τραπέζαν P. III, 16. αἰεὶ μένεν τεθόισιν ἐν Αἰγυμῷ P. I, 64. παρὰ μητρὶ μένεν P. IV, 186. κώλυνεν μείναν P. IV, 33. αὐτοῦ μέτων P. VI, 38. μῆ-ων ἐν δόμοις N. III, 41. ἐκατέρωθι μείναντες O. II, 75.

μέριμνα. βαθίαν ὑπέκον μερίμναν ἀγροτέρων O. II, 60. ἔχον κρέσσονα πλούτον μερίμναν P. VIII, 96. καρτερῶν ἔπαισε μερίμναν I. VII, 13. καματοειδὲς μερίμνα F. 239. νῆον μερίμναι F. 250. δυσφόρων μερίμναι F. 124. ἐπίτροπος ἔων μῆδαια τεύσει μερίμναι O. I, 108. ἀγλαατοὶ μερίμνας N. III, 66.

μερίμναμα. ἀλλότρια μερίμναμα F. 251. μεριμναμάτων ἀλεγενόν F. 245.

μέρος. ἔστι τι καὶ θανόντεσιν μέρος κἂν νόμον ἐρόδομον O. VIII, 77. ὄδομον θάλλει μέρος Ἀρχαίλλας P. IV, 65. ἦδη με γῆραιον μέρος ὑλικίας ἀμφιπολεῖ P. IV, 157. τρίτον ἐν παλαιτέρῳ μέρος N. III, 70. τὸν ἐρημωσαν εὐφροσύνας μέρος P. III, 98. τῶν κασιγνητῶν μέρος P. XII, 11.

* Μέρπος. Μερῶπον ἔθνεα I. V, 29. πόρθησε Μέρπος N. IV, 26.

μεσονύκτιος. μεσονύκτιον δεξαμένα I. VI, 5.

μέσος. Ἀλφειὸ μέσσω καταβίβας O. VI, 58. μέσον ὁμφαλόν P. IV, 74. πρὶν μέσον ἀμαρ ἵλεῖν P. IX, 117. ἔχει μέσσον N. IV, 37. ἐς μέσον χοῦ δεικνύει F. 171, 3. ἐν μέσσοις I. VII, 32. ἐν μέσσοις P. IV, 224. IX, 123. ἐν μέσσις N. V, 23. εὐρίσταν ἄμ πόλιν τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεύχοντα P. XI, 52.

* Μεσσάνα. ἐκ Μεσσάνας P. IV, 126.

* Μεσσάνιος. Μεσσάνιον γέροντος P. VI, 35.

μετὰ cum genit. O. I, 60. II, 38. XI, 51. P. V, 94. IX, 19. F. 74, 12. cum dativ. O. II, 32. N. VII, 8. cum accus. O. I, 66. IV, 25. P. IV, 68. V, 10. IX, 110. N. III, 37. VI, 6. I. III, 36. VI, 46. VII, 8. F. 53. F. 153, 3. F. 250. absol. P. IV, 64. πῆδαι P. V, 47. VIII, 77. F. 94.

μεταβαίνειν. ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβαῖσαι O. I, 42. cf. βαίνειν.

μεταβολά. μεταβολὰ ἴσῳ P. IV, 292.

μεταδορπίον τοι πέμπω F. 89, 2.

μεταίσοο. μεταίξαντα κείνον ἔθνος N. V, 43.

μεταλαμβάνω. καμῶτον μεταλαμβάνειν N. X, 79. μεταλλικόν F. 241.

μετάλλιος. εἰ μετάλλαν τι P. IV, 164.

μετάλλω. μετάλλωσεν μιν O. VI, 62.

μεταμομαί. τλόθε μεταμοιόμενος N. III, 77. μεταμυβίζω. ἤρως μεταμυβίζομαι P. I, 52. μεταμυβόμενοι ἐνάλλας N. X, 55. ἐκ καμῶτον μεταμυβόμενοι χάριν Διὸς P. III, 96. ἐσλὸν πῆματος πεδάμειψαν O. XII, 12.

μεταμῶνιος. ψεῖδη μεταμῶνία O. XII, 6. μεταμῶνία Θηρέων P. III, 23.

μετανίσσομαι. αἰῶνος βαθμῶν ἄπο μετανίσσει P. V, 8.

μετατρέπω. ἔθηκε μοῖραν μετατραπῆν F. 164.

μετατροπία. μὴ φθονεῖς ἐκ θεῶν μετατροπίας ἐπικύρσαι P. X, 21.

μετονηγάζω. πεδονγάζων N. X, 61.

μετέρχομαι. ἄλοχον μετήλθεν Ἡρακλείους γοναῖς I. VI, 7. πεδερχεται N. VII, 74.

μετέχω. οὐ οἱ μετέχω θράσος P. II, 83.

μετοικέω. Καμῶτον μετοικήσας ἀγνυῖς P. IX, 86. μέτρον. ἔπειτα ἐν ἑκάστῳ μέτρον O. XIII, 46.

ἐπὶ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει P. VIII, 82. παντός ὄρῳν μέτρον P. II, 34. ἔξέποντας ἐπιτακτὸν μέτρον P. IV, 237. καὶρός βραχὺ μέτρον ἔχει P. IV, 286. κερδῶν μέτρον Θηρέων χοῦ N. XI, 47. ὕμνος βραχὺ μέτρον ἔχων I. I, 62. ἐπείκει ἐν ἔντεσι μέτρα O. XIII, 20. μέτρα μὲν γνόμῃ δῶκον, μέτρα δὲ καὶ κατέχων I. V, 67. μέτρα ὁμῶντων F. 74, 1.

* Μετώπα. εὐανδρὸς Μετώπα O. VI, 84.

μέτωπον. γαῖας μέτωπον P. I, 30.

μή. πέποιθα μὴ δαιδυλῶσμέν O. I, 104. εἰ μὴ O. I, 108. XII, 17. P. IV, 274. εἰ — μὴ P. VIII, 76. μὴ ματεύσῃ O. V, 24. μὴ δολωθῇ P. I, 92. μὴ παύσῃ F. 221. μὴ ἀνωστή P. IV, 155. μὴ κνίῃ P. VIII, 33. μὴ θραύσῃ O. VI, 97. μὴ κάμοι O. VIII, 29. μὴ καθέλοι O. IX, 64. ὄφρα μὴ γένοιτο P. V, 62. μὴ δαμῶσῃ P. V, 120. μὴ λποῖ P. IX, 90. μὴ ἐπικύρσαι P. X, 20. ὅπως μὴ μόλοι N. III, 59. μὴ κρύπτε O. VII, 92. μὴ βυλῆτω O. VIII, 55. μὴ λαλίγει O. IX, 43. μὴ παρίει P. I, 86. μὴ κίμει P. I, 90. μὴ δίκαι F. 236. μὴ σιγῇ βροχέσθω F. 269. μὴ σπεῖδε P. III, 61. μὴ κατωμῶνας εἶπε P. IV, 99. μὴ λαθῇ P. V, 23. μὴ κρυπτεῖτο P. IX, 97. μὴ — μήτε — μήδε σιγῶτω I. II, 43. μὴ μάτευσ I. IV, 16. μὴ φθόνει I. IV, 26. μὴ θρασέτω I. VI, 39. ἐκένεον μὴ παραράμει O. VII, 66. διακρύβειν μὴ παρὰ κυρῶν O. VIII, 24. μὴ τεκεί O. II, 102. τὸ μὴ προμαθῆν O. VIII, 60. εὐχομαι μὴ θίμην O. VIII, 56. ἐγγυῶσθαι μὴ — μήδε — ἀφῆσθαι O. X, 17.

- ὅσα μὴ περιέληκε P. I, 13. ἔλπομαι μὴ βα-
 λῶν P. I, 44. μὴ τινα μένειν P. IV, 185.
 μὴ ποτε ἀμείρειν P. VI, 26. ὃς μὴ παρα-
 βάλλει P. IX, 90. ἑκατὸς μὴ νειούσῃ N. II,
 12. ὃ μὴ ξυνίει N. IV, 31. μὴ κεκινδύ-
 νευμένον N. V, 14. ἀπομῶν μὴ τέτταρα προ-
 βάς ὄρσαι N. VII, 71. μὴ πλαναίνεσθαι N.
 VIII, 4. εἴη μὴ ποτὶ N. VIII, 35. μὴ προσ-
 ᾤψω N. VIII, 37. μὴ καλῶναι N. IX, 7.
 μὴ κρύπτειν N. X, 40. μὴ νηυσάσθαι I. I, 3.
 χορὴ μὴ φέρειν I. I, 44. ὅτι μὴ ἐξίκηται I.
 VI, 18. cf. F. 49. F. 171, 1. F. 172.
 μηδέ. μηδὲ αὐδάσμεον O. I, 7. μηδ' ἐγγυαλιζέτω
 I. VII, 43. cf. F. 92, 1. μῆ — μηδέ O. X,
 18. P. IX, 91. μῆτε — μηδέ I. II, 45.
 * Μῆδεια. Μῆδειας P. IV, 9. 59. 218. Μῆδειαν
 O. XIII, 51. P. IV, 250. F. 158, 4.
 * Μῆδειοι ἀγκυλοτόξοι P. I, 73.
 * Μῆδεις. μῆδιν ἄγαν F. 235.
 μῆδομαι. ἐπιτροπος εἶν τεσσάρι μῆδετι μετρίωναι
 O. I, 106. ἀπιστον ἐμίστοτα πιστὸν ἐμμεναι
 O. I, 31. μέγα ἔργον ἐμίσταν' οὐκείος N.
 X, 64. ἀρτίω μῆδόμενος O. VI, 94.
 μῆδος. μῆδεν ἀμοῖς P. IV, 27. τεοῖς μῆδεσι
 P. X, 11.
 μῆκετι. μῆκεθ' O. I, 5. μῆκετι O. I, 114. N.
 V, 50. I. III, 31.
 μῆλοβότας. μῆλοβότα I. I, 48.
 μῆλοβότος. μῆλοβότου Ἀκράγοντος P. XII, 2.
 μῆλοδοκῶν Πυθῶνι P. III, 27.
 μῆλον. εἰσφονα μῆλοισ O. VII, 63. μῆλον κτισ-
 σάμεσα πομπά O. VII, 80. ὁπίοντα μῆλων
 P. IX, 66. μῆλα καὶ βοῶν ἀγέλας P. IV, 148.
 μῆν v. μεῖς.
 * Μῆνας. διχόμηνος ἐσπέρας ὅλον ὁφθαλμὸν ἀντέ-
 φλεξε Μῆνας O. III, 21.
 μήποτε O. IX, 83.
 μήτε P. IV, 297. I. II, 44. I. VII, 6.
 μητρίομαι. φροντίδι μητρίομαι τυχεῖν P. II, 92.
 μήτις. μήτις ἀμὰς ἀπο N. III, 9. μήτιν γα-
 ρῶν παλαιγόνων O. XIII, 48. πυκνὰν μῆ-
 τιν κλύοντες P. IV, 58. ὁρθόβουλον μῆτιν
 ἐφευρομένους P. IV, 262. μῆτιν ἐν ἀμείβετο
 P. IX, 39. μῆτιν ἀλώπης I. III, 65. σοφῶν
 μητρίοις O. I, 9.
 μαινω. οὐκ ἐκχεύουσιν ἐμίανει N. III, 16.
 μάγα. μάγα κακῶν γυναικῶν P. IV, 113.
 μίγνυμι. μίσγω. νῖν ἀνθεῖσι μίγνυν N. IV, 21.
 ὃ πότμον Ἀρης ἔμειν I. VI, 25. Κόλχουσι
 βίαν μῖξαι P. IV, 213. κοῖνον γάμον ἐν ἀλ-
 λάλοισι μῖξαι P. IV, 223. ὁδοὶ κόμῃσι μί-
 γνυται F. 45, 16. ὅδι τράγοι γυναῖξί μίγονται
 F. 215. ἐμίσγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν F. 186.
 ἔπιοντα ἐμίσγνυν P. II, 45. ἐν αἰμακορυαῖς
 μέμικται O. I, 91. ἑκάλος μίγδῃ O. IX, 63.
 στεφάνοις ἐμίσχεν N. II, 22. ἐν τιμαῖς ἐμι-
 σχεν I. II, 29. ἐν πελάγεσσι μίγειν πόνην τε
 Λαμινῶν τ' ἔθνη γυναικῶν F. IV, 251. ἐν

- θαλάμῳ μίγειν Λιβύας P. IX, 70. εὐλογίαις
 μεμίσχαι I. III, 3. γέρας μίγνυμενον φρενί
 P. V, 19. θῦα παντοῖα μίγνυντων πυρί F.
 95, 7. Ἀλ μισγομένην ἢ Λίος παρ' ἀδελφεῖ-
 σιν I. VII, 35. μεμυγμενον μέλι σὺν γάλακτι
 N. III, 84. Ῥόδῳ μίγχεῖσθαι O. VII, 71. θάμ-
 βει μίγχεῖσθαι N. I, 56. Πισειδῶνι μίγχεῖσθαι
 O. VI, 29. μίγχεσθαι Φοῖβῳ P. III, 14. γά-
 μον μίγχεσθαι P. IX, 13. φύλλοις ἐλαῖαν μί-
 γχεῖσθαι N. I, 18. Λευκαδιμοσίων μίγχεῖσθαι
 ἤθεσι P. IV, 267. Ζηρὶ μίγχεσθαι P. IX, 87.
 * Μίδας. εὐδόξῳ Μίδῃ P. XII, 5.
 * Μίδει O. VII, 29.
 * Μιδέαθεν O. XI, 69.
 * Μιδυλίδαι P. VIII, 40.
 * Μιδύλος. ἃ Μιδύλου γενεά F. 198.
 μικρός. μικρὸν χρόνον O. XII, 12. cf. σμικρός.
 μέων αἰτία O. I, 35. μέων μῦθος P. I, 82.
 οὐ μείονα φθόνον P. XI, 29.
 μιμέομαι. μιμήσασθαι γόνον P. XII, 21.
 Μῖν v. οὐ.
 * Μινύας, Μινύαι. Μινύα μινχόν I. I, 56. πα-
 λαῖοντων Μινυῶν ἐπίσκοποι O. XIV, 4. πλε-
 σάντων Μινυῶν P. IV, 69.
 * Μινύειος. ἃ Μινύει O. XIV, 19.
 μισθός. ἐβρίζοντα μισθῶν P. IV, 284.
 μισθός. ποταμὸς ἀγαθοῖσι μισθός οὗτος N.
 VII, 63. μισθὸς ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἐργασίαν
 γλακῆς I. I, 47. ἀγάνορι μισθῶ P. III, 55.
 μισθῶ συνέτιθαι παρέχων φανῶν P. XI, 41.
 λίτριν μισθὸν πρᾶσσοιτο O. XI, 30. ἀρεῖ-
 μαι Ἀθιναίων γῆρον μισθόν P. I, 77.
 μίτρα. φέρον Λυδῶν μίτρων καναχηθὰ πεποικιλ-
 μένων N. VIII, 15. φέρε μίτρων ἐμβαλλον I.
 IV, 69. τιμᾶρος Ἰσθμῖαισι Λαμφομύχου
 μίτρας O. IX, 90.
 μνῆμα. μνῆμα κάλλιστον ἄδλων O. III, 16. Νι-
 κοκλῆος μνῆμα πυργάτων κελαδίσται I. VII, 63.
 μναμήτωρ. ἔχεις λόγων φεράτων μναμήτωρ P. V, 49.
 μναμοσύνα. μναμοσύνας ἀνεγείροντα O. VIII, 74.
 * Μναμοσύνα. Μναμοσύνης ἐκῆτι λιπαράμπικτος
 N. VII, 15. κόραι χρυσόπτερον Μναμοσύ-
 νας I. V, 72.
 μνάστειρα. Ἀφροδίτας μνάστειραν ἄδύσαν ὁπώ-
 ραν I. II, 5.
 μναστήρ. εὐκλεῖα μναστήρ ἀγόνων P. XII, 24.
 πολεμῶν μναστήρα N. I, 16. μναστήρης P.
 IX, 110.
 μνάω. ἔμνασεν ἐστὶν πατρῶν P. XI, 13. Λι-
 γυκίων ὀδόντων ἀεὶ μνάσται P. IX, 91. πολ-
 λοὶ μέμναιται O. VI, 11. φιλοτιμίαν μνᾶ-
 σθαι F. 229. ταῦτα καὶ μακίρων ἐμμέναντ'
 ἀγοραὶ I. VII, 26. μνησάσθω περιστέλλων
 N. XI, 15. μνησάσθω Στυριακοῦσιν O. VI,
 92. μεγάλων ἀεθλῶν Μοῖσας μνησάσθαι φι-
 λῆϊ N. I, 12. Λίος μνημαμένος N. VII, 80.
 ὧν μνασθέντι N. IX, 10. μνασθέντι O. VII,
 61. μνησθέντι P. 277.

* Μοῖρα. Θεοῦ Μοῖρα Ο. II, 23. Μοῖρα Ο. II, 39. N. VII, 57. παρέσταν Μοῖραι Ο. XI, 54. Μοῖραι ἀφίστανται· αἰδοὶ καλύπτει P. IV, 145. Μοῖραι θέμιν ἄγον F. 6, 3. Μοῖραν μίαν τὴν Τύχην F. 13. πατέρες Μοῖραν βαθυφρόνων N. VII, 1. συμπαραέστησαν Μοῖρας Ο. VI, 42. Κλωδὴ καυγνῆτας τε Μοῖρας I. V, 16.

μοῖρα. δευτέρα μοῖρα P. I, 99. τὴν μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπειτα P. III, 84. μοῖρὰ τις ἄγεν ἔρωνος P. V, 76. ἔσποιο μοῖρα πλοῦτον ἀνθεῖν σφισιν P. X, 17. οὕτως ἔθνος ἄγει μοῖρα N. XI, 43. ἔστι διδύμων ἀέθλων Μελλισσὺ μοῖρα πρὸς εὐφροσύνην τρέφει ἦτορ I. III, 10. μοῖρ' ἐφίκομο καλῶν I. IV, 17. ἐν μῇ μοῖρα χρόνον Ο. VII, 94. ἀμφὶ καλῶν μοῖρα Ο. VIII, 86. ἐν δαίμοις μοῖρα δέγμενος P. IV, 127. πεπρωμέναν ἔζηκε μοῖραν μεταστραπτῆιν F. 164. καλῶν μοῖραν τε τεσσάρων F. 174, 3. ἀγῶνος ἔχει μοῖραν Ο. VI, 79. ἀστέων μοῖραν Ο. VII, 76. φίλων νόστιμο μοῖραν P. IV, 196. λαοὶς μοῖραν ἄγων P. XII, 12. μοῖραν εὐνομον οὐαῖζειν N. IX, 29. ἔχει μοῖραν ἐσλῶν N. X, 20. ἀγῶνος μοῖραν διέπειντι θάλειαν N. X, 53. οἷαν μοῖραν ἔμνον ἄγαγον ἐς φάος I. V, 59. μοιριδίων. μοιριδίων ἦν P. I, 55. μοιριδὶον παλάμη Ο. IX, 28. ξείνον ἄμιν μοιριδίων τελέσει I. V, 43. μοιριδίων ἄμαρ P. IV, 255.

μοῖρος. μοιρῶν περὶ τιμῶν χωρῆμενον F. 24. Μοῖσα Ο. I, 112. Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα F. 213. Μοῖσ' ἀνέγκ' με F. 119. ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπντος ἀνθεῖ Ο. XIII, 21. αὐξεται Μοῖσα P. IV, 279. οὐκ ἀποδαμεί X, 37. Μοῖσα N. I, 42. VII, 77. I. II, 6. δίδωσι Μοῖσαν P. V, 65. χρυσίαν καλέσαι Μοῖσαν I. VII, 5. Μοῖσαν φέρειν N. III, 27. Μοῖσα Ο. III, 4. XI, 3. P. I, V, 58. IV, 3. XI, 41. N. III, 1. VI, 29. I. V, 54. F. 118. μελφοσσοῖ Μοῖσαι Ο. VI, 21. ἥλυκόν σκνταλα Μοῖσάν Ο. VI, 91. Μοῖσάν δῶσαν Ο. VII, 7. ἐκαταβόλων Μοῖσάν ἀπὸ τόξων Ο. IX, 5. Μοῖσάν ἐν δίφρῳ Ο. IX, 87. ἰοπλοκόμων Μοῖσάν κτείνων P. I, 2. σοφίᾳ βαθυκόλπον Μοῖσάν P. I, 12. χρυσαμπύκων μελπομένην ἐν ὄρει Μοῖσάν P. III, 90. Μοῖσάν θύγατρες N. IV, 3. Μοῖσάν χορὸς N. V, 23. Μοῖσάν ταμίαι F. 4. χρυσία μάλα εἶναι Μοῖσάν F. 121. βοῦταις Μοῖσάν N. VII, 12. σκοποῦ Μοῖσάν N. IX, 55. χρυσαμπύκων ἐς δίφρον Μοῖσάν I. II, 2. προσφρόνι Μοῖσάν τύχομεν I. III, 61. Μοῖσαις ἀγκυλοθρόνοις Ο. XIII, 92. ἀπὸ δ' αὐτὸν Μοῖσαισι δώσω P. IV, 67. ἐν Μοῖσαισι ποταμὸς P. V, 114. Μοῖσαισιν ἔδωκ' ἀρόρας N. X, 26. φλέγεται ἰεθροστρέχοις Μοῖσαις I. VI, 23. φίλος Μοῖσαις εἶην F. 127, 2. ἀργυρέας Μοῖσας F. 120. Μοῖσαι Ο. X, 17. N. IX, 1.

Μοισαγέτας F. 82.

* Μοισαῖος. Μοισαῖον ἄρμα I. VII, 62. λάβρον λίδον Μοισαῖον N. VIII, 47. Μοισαίων μέλιον I. V, 2.

* Μολιόνες ὑπερβαῖοι Ο. XI, 35.

* Μολοσσία. Μολοσσὶ ἐμβασίλευεν N. VII, 39. μολλά. χιλιόσα μολλά πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μέλιον Ο. XI, 88. Διολήϊοι μολλά Ο. I, 102. λήρι μολλά τε γυνώσκοντι Ο. VI, 97. μολλάς αἰδιδόντι μάκαρα F. 97, 5.

μόλω. αἰδιδὼν ἔμολον Ο. XIV, 18. ἔμολον μελπέμεν F. 45, 11. ἐν ναυῷ μόλον παρ' Αἰταίων ξένον P. III, 68. σὺν Χάρειν ἔμολον Λάμπωνος νιόεις I. IV, 23. ἔμολεν P. IV, 177. μόλεν ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὄμιλον P. X, 45. ἐς ἀγλάν ἔμολεν ὑπὸ σπλιγγῶν N. I, 36. καρπὸς ἐλαίας ἔμολεν Ἴφρας λαὸν ἐν ἀγγύων ἔρκασι N. V, 36. ὅσσοι μόλον P. III, 47. σὺν Ἐλέην μόλον P. V, 83. παρ' ὀμφαλὸν μόλον χθονός N. VII, 34. ἐς χθονά μόλην Ἰωλκοῦ P. IV, 77. ὅπως οἰκάει μόλοι N. III, 60. αἶ· Ἀτρείδαις Τευθράντος πεδῖον μόλων Ο. IX, 76. ἐπ' Ἀλκυῶν μολεῖν N. X, 11. τύχα μολεῖν N. X, 25. παρ' ὄχθῳ Κρόνον μόλον N. XI, 25. μολόντων παρ' ματέρα P. VIII, 89.

μομφά. μομφᾶν ἐπισηπεῖον ἑλλαστοῖς N. VIII, 39.

μομφᾶν ἔχει παῖδεςιν Ἰλλάνων I. III, 54.

μοναμπνικία Ο. V, 7.

μοναρχεῖν. μοναρχεῖν καὶ βασιλεύεμεν προήτειν P. IV, 165.

μόναρχος. σκέπτον μόναρχον P. IV, 152.

μονόδροπος. τὸν μονόδροπον P. V, 42.

μονόκρητις. τὸν μονόκρητιδα P. IV, 75.

μόνος. μόνος. ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ μόνος Ο. IX, 77.

μόνος ἐκ στρατοῦ P. VIII, 54. μόνος ἄνευ

στρατιάς N. III, 33. ζεύγλε πέλασσαν μόνος P. IV, 227. μόνος καὶ μόνον τέκεν P. II, 43. ὅπερ μόνον τέκεν P. III, 100. τοῦτο

μόνον F. 86, 2. τὸ ἔστι μόνον ἐκ θεῶν F. 96, 3. πέδιλον δεξιερῶ μόνον ἀμφὶ ποδὶ P. IV, 96. μόνον παλαιόισιν ἀτερ ἐγγίαν P. IX, 25. δύο μόννα I. IV, 14. μόνους ὠδίσαν P. IX, 88.

μονόψαρον ἔκαρος N. X, 6.

μόριμος νιός Ο. II, 42.

μόρος. διασωπάσσομαι οἱ μόρον Ο. XIII, 87. ἐνέσκημην μόρον P. III, 58. ἐχθρότατον δώσαν μόρον N. I, 66.

μόριμος. αἰὼν μόριμος Ο. II, 11. τὸ μόριμον οὐ παρεφκτῆν P. XII, 30. τὸ μόριμον Λιδθῆν πεπρωμένον N. IV, 61. μόριμον αἰώνα I. VI, 41. τὸ μόριμον ἀπείθεον N. VII, 44.

μορφα. μορφαῖ τε καὶ ξεροῖσι Ο. IX, 70. λοιπόντα μορφαῖ N. III, 18. ποτιστάζει Χίρις

εὐκλεία μορφαῖ Ο. VI, 76. μορφαῖν παρα-

- μύσεται ἄλλον N. XI, 13. μορφὰν βραχὺς I. III, 74.
μορφάεις. ἴδεν μορφάεις I. VI, 22.
μουσικά. μουσικὰς ἐν αἴτῳ O. I, 15. μουσικὰν ὄρναν F. 8.
μοχθίζω. μοχθίζει περὶ χρήμασι F. 88, 2. antistr.
μόχθος. οὐ τετυγλωται μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν I. IV, 64. μόχθος Πηλεὺς ἀντιθέου F. 153, 1.
μὴ προφαίνεν τίς φέρεται μόχθος ἄμην F. 171, 2. μόχθου καθυπερθε P. IX, 32. μόχθω O. XI, 97. εξαίρετον ἔλε μόχθον P. II, 30. μόχθον δυστατον ἀμφέπει P. IV, 263.
ἡρώσει μόχθον I. V, 27. ἀνολύματον Ἑλλάδι μόχθον I. VII, 11. τῶν μόχθων ἀμνηστὸν O. VIII, 7. μόχθον ἀμοιβὴν N. V, 43. ἀποινα μόχθων N. VII, 16. ἄλλον μόχθων N. VIII, 31. δούσι ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν I. I, 46.
* Μόψος. μάντις Μόψος P. IV, 491.
μυθήσεται. μυθήσασθ' ὅποιαν εὖρε παγὰν P. IV, 298.
μῦθος. δαδαιδωμένοι ψεύδει ποικίλοις ἑξαπατῶντι μῦθοι O. I, 29. αἰμῶλον μῦθον ὀρόφοιτος N. VIII, 33. σοφία κλέπτει παρὰ γοῖσα μῦθοις N. VII, 23.
* Μυκῆραι. Μυκῆραν P. IV, 49.
* Μυκῆραιον. λευκίπτεον Μυκῆραιον F. 216.
μυριος. μυρία κλειυθός I. III, 19. μυρίον χρόνον I. IV, 31. μυρίον χαλκὸν N. X, 45. μυρία κλειυθὸι I. V, 20. μυρίον ἑτάρον I. VI, 11. μυριάδ ἀρετῶν N. III, 40. ἀρεταῖς μυρία N. X, 3. Πηλεὺς μόχθοι νεότατ' ἐπέλιμψαν μυρία F. 158, 1.
* Μυρμιδόνες N. III, 13.
μυροῖνα. μυροῖνας στήφισον I. VII, 67.
μῦρτος. λευκοθεῖς κἄρα μῦρτος I. III, 83.
* Μύσιος. Μύσιον ἀμπελοῦν πιδίον I. VII, 49.
μυχός. ὁ Πυρράσιος μυχός P. X, 5. μυχῶ ἐν Μαραθῶνος P. VIII, 53. μυχῶ Ἑλλάδος N. VI, 27. ἐς θαλάμῳ μυχὸν ἐκύν N. I, 42. μυχὸν ἀμφέπει μυστήτων P. V, 68. Μυσία μυχὸν I. I, 56. Ἀρκαδίας ἀπὸ πολυγνάμπτων μυχὸν O. III, 28. ἐν μυχὸν P. I, 22. μυχοῖς ἦμεν Ἀλδος O. XI, 34. ἐν μυχοῖσι Περσίδων P. VI, 49. Κορήθων ἐν μυχοῖς N. X, 42. ἐς μυχοῖς ἄλδς P. VI, 12. μυχοῖς δρᾶσατο F. 70.
μῶμος. μῶμος κρίματι ἐκ φθοροῦντων O. VI, 74. μείον ἔπειτα μῶμος ἀνθρώπων P. I, 82. ὁ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἑπαινος κίρναται F. 174.

N.

- Ναί. ναὶ μὰ γὰρ ὄρνον N. XI, 24.
ναεῖται. ἀμὰ Ἀγέροισι ναεῖται N. IV, 85. ὑπὸ Κυλλήνας ὄρους ναεῖται N. O. VI, 78. ἀμὰ Παργαῖον θεμελίους ναεῖται N. P. IV, 130.
* Ναῖδος ἀκούσιος F. 57.
ναῖω. ὄχθαις ἐπὶ ναεῖς Ἀκράγατος κολώναν P. XII, 3. ἐν τῇ ναεῖ Εἰνομία O. XIII, 6. παρ'

- Αἰγυῶφ ναεῖ I. III, 77. ἐν Τενέδῳ Πειθῶ ναεῖ υἱὸν Ἀγροῖα F. 83, 3. ep. ναεῖτε ἔδραν O. XIV, 2. παρὰ πόλει ναεῖσι Χαρίτων P. XII, 26. τάνδε πόλιν ναεῖσι I. V, 62. ἄντρον ἐναὶ ἐπὶ P. III, 63. μάκαρ ἀνδρῶν μετὰ ἐναεν P. V, 95. ναῖεν εὐτυχῶς ἐν τίν N. VII, 91. Κρόνον ναῖον λόφον O. V, 17. Τίρυνθα ναῖον O. XI, 71. τίνα πάτρην, τίνα οἶκον ναῖοντα P. VII, 6. Παρνασσὸς πόδα ναῖοντα P. XI, 36. ὄχθαις ὑπὸ Ταγγέτου ναῖοντες P. I, 64. νᾶσον πέλας ἐμβόλῳ Ἀοίως ναῖοντας O. VII, 19. cf. νᾶω.
Ναῖς Κρηῖονα P. IX, 16.
νᾶκος. τὸ πάγχρυσον νᾶκος κριοῦ P. IV, 58.
* Νάξος. Νάξιαν ἀκόνην I. V, 70.
* Νάξος. ἐν Νάξῳ λαπαρᾷ P. IV, 88. F. 81.
ναός. ναὸς βασιλικὸς P. III, 27. Πύθιον ναὸν καταβάντα P. IV, 55. πάνδοκον ναὸν εὐκλῆα διανέμον P. VIII, 65. ναὸν Ἰσοκιδέως ἐρίφοντα ξένων κρανίους I. III, 72. θεῶν ναοῖσιν O. XIII, 21.
νάπη. ἐν πολυχρῶσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπη P. VI, 9. ἐν κοίλῃ λείοντος νάπη I. III, 12.
νᾶπος. ἀμείνεν ἐν κοιλότητι νᾶπος θεοῦ P. V, 38. Ἰσθμῶν ἂν νᾶπος I. VII, 63.
νασιώτας. λαὸν νασιώταν P. IX, 57. νασιώτας P. X, 47.
νᾶσος. ἡ δικαιοσύνη Αἰακιδᾶν νᾶσος P. VIII, 25. βλάσσει νᾶσος ἐξ ἄλλος O. VII, 70. τρέποιν νᾶσον ναῖοντας O. VII, 18. ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρυφθῆαι O. VII, 57. ἱερὰν νᾶσον λιπὸν P. IV, 7. τάνδε νᾶσον ἐλδόντες P. IV, 52. τὴν ποτε Κυλλίσταν ἀπὸφικταν νᾶσον P. IV, 259. Δωρὶδα νᾶσον Αἰγίαν N. III, 3. τάνδε νᾶσον N. III, 65. νᾶσον εὐκλῆα τάνδε κομμεῖν N. VI, 48. ἐν Εὐξείνῳ πελάγει φανέναν νᾶσον N. IV, 50. λιπὸν εὐκλῆα νᾶσον N. V, 15. διαπρεπεῖα νᾶσον I. IV, 49. τάνδε νᾶσον I. V, 19. ἐς νᾶσον Οἰνοπίην I. VII, 21. ἐν τῇδε νᾶσῳ P. IV, 42. νᾶσῳ N. I, 13. μακάρων νᾶσος O. II, 78.
ναυηγία. ἐρεῦδόμενον ναυηγία I. I, 36.
ναῖς. θοῆς ἐκ ναὸς ἀπεκίμψεται O. VI, 101. θᾶσσον ναὸς ὑποπτόμενον O. IX, 26. ναὸς Ἀργεῖος P. IV, 185. ὅστις ἄρχει ναὸς P. IV, 230. ἐντετα ναὸς N. IV, 70. πᾶρ ποδὶ ναὸς N. VI, 57. ναὶ Ἀργεῖ O. XIII, 52. ἀγκυραν ποτὶ ναὶ κρηναῖον P. IV, 25. τεύενεν ναὶ πομπὰν P. IV, 164. ναὶ θοῶ F. 242, 3. παρὰ ναὶ ἰδύνει δελφίς F. 258. πεντηκόντορον ναὶν κράτει P. IV, 245. κυβερνῶντος θοαὶ νᾶες O. XII, 4. ἐκζόμενοι νᾶες ἐν πόντῳ I. IV, 5. ναὶν πλῆον O. VII, 32. ἀκυπόρην ἀπὸ ναὶν P. I, 74. δευπτόταν ναὶν O. IV, 207. ναὶν ἐν μάχῃς N. IX, 34. οὐτ' ἐν ναοὶ κοίλας τίμιαι O. VI, 10. ἐν ναυσὶν μόλον P. III, 68. ναυσὶ θοαῖς ἄλδς κλειυθον ἀνοίγων P. V, 87. ναυσὶν οὐτε πειζὸς

ίων P. x, 29. Θοῆς ἐν ναυαὶ πόρευσαν N. VII, 29. ἐν ναυαῖσι I. v, 23. νέουσι πολεῖς ἄγαγεν P. IV, 56.
 ναοικλυτός. Αἶθρα ναοικλυτός F. 4, 1. ναοικλυτάν N. v, 9.
 ναοιστονον ὕβριν P. I, 72.
 ναυσιφορήσιος ἀνδράσι P. I, 33.
 ναυτολῖα. ἰδίω ναυτολόντες ἐπακόμια N. VI, 33.
 ναύτας. ναυτῶν ὅσους P. IV, 138. ἡμιθέσιον Ἰάσονος ναύταις P. IV, 12. ναύταις I. IV, 54.
 ναυτιλία. τίς ἀρχά δεῖξαι ναυτιλίας P. IV, 70.
 ναυτιλίας ἐσχάτας μαρτυρίας N. III, 21. ναυτιλῆσαι πορθμὸν ἀμερούσις I. III, 75.
 ναῦς. ψυχὰ ἐνυδρίων ἐπουράνιοι ναῖσις F. 97, 4.
 νεανίας. νεανία γαμβροῦ O. VII, 4. κόμων τέκνες νεανία N. III, 5.
 νεῖκος P. IX, 32. νεῖκιδες πολέξενοι F. 37, 1.
 νεκρός. νεκρὸν υἱόν P. x, 25. νεκρῶν ἀρετῶν I. VII, 47. νεκρῶ ἐξευρόντα N. VIII, 20.
 νεῖκος. κατέχει ἐν λυγρῷ νεῖκει N. VIII, 25. νεῖκος κρεσσόνων ἀποδόξαι O. XI, 41. οἷον ἀταρβεί νεῖκος ἄγει κεφαλῇ P. IX, 32. βαρὺ σφι νεῖκος ἔμπαζε N. VI, 52. ἔσχον νεῖκος πολέμοιο I. VI, 36. νεῖκῶν πέτακα I. VII, 43.
 * Νεῖλος. Νεῖλον πρὸς τέμενος Κρονίδα P. IV, 56. Νεῖλον πρὸς Ἀκτίας I. II, 42. πέραν Νεῖλοιο πηγῶν I. v, 22. ἔσχον Νεῖλον κέρως F. 210. cf. F. 110.
 νεκρός. ἐκ νεκροῦ ἄρπασε P. III, 43. νεκρὸν ἔπρον F. 217, 2. ἐπὶ πυρᾷ νεκρῶν τελευθέντων O. VI, 15.
 νεκταρ. νεκταρ ἄμβροσιον τε δῶκε O. I, 62. νεκταρ χυτὸν πέμπαν O. VII, 7. νεκταρ ἐν χεῖλεσι καὶ ἄμβροσιον στάσεις P. IX, 65.
 νεκτάρους. φυτὰ νεκτάρεια F. 45, 14. νεκταρέας σπονδαῖσιον I. v, 35.
 * Νεμέα N. I, 7. ἃ Νεμέα N. v, 44. Νεμέας κατὰ κόλπον O. IX, 93. Νεμέας ἀπο N. III, 80. Νεμέας ἐξ ἀέθλων N. VI, 12. ἀπ' εὐφύλλων Νεμέας I. v, 58. Νεμέα O. VII, 82. VIII, 56. N. IV, 9. 75. VI, 20. VII, 80. x, 26. I. IV, 20. VII, 4. ἐν Νεμέῃ O. VIII, 16. XIII, 94. N. II, 23. I. v, 3. 46. ἐν βαθυπέδῳ Νεμέῃ N. III, 17. ἐν Ἀργεῖᾳ Νεμέῃ F. 45, 12.
 Νεμέα O. XIII, 33.
 * Νεμεῖος. Νεμειῶν Λιός N. II, 4. Μέγα Νεμειῶν ἀγαλμα N. VIII, 16.
 * Νεμείας. ἐν ἱερουργίᾳ Νεμειῶν N. III, 2.
 * Νεμειος. Νεμειῶσι N. v, 5.
 νεμειώω. μὴ μοι νεμειώσαι I. I, 3.
 * Νεμειος. Νεμειῶν διχόβουλον μὴ θέμεν O. VIII, 86. φρυγόντες ὑπερῖκον Νεμειῶν P. x, 44.
 νέμω. νέμει Ἀτρεΐα πόλιν O. XI, 13. ὃς Συρακοῦσαισι νέμει P. III, 70. ἀκίστατα νέμει P. v, 64. ἔρδον νέμει πλοῦτον I. I, 67. Ζεὺς τὰ καὶ τὰ νέμει I. IV, 58. τὰν νέμει ἀπάσις Ἀντίης I. II, 22. ἀγῶνα νέμειν O. III, 35.
 vol. II. p. II.

ἔδος Ὀλύμπου νέμων ἀέθλων τε κορυφαῖαν πόρον τ' Ἀλφειοῦ O. II, 13. τόνδε λαὸν ἀβλάτρημι O. XIII, 26. ὄλβος τὰ καὶ τὰ νέμων P. v, 55. ἔχτισαν ἐν Πραξιδάμαντος πόδα νέμων N. VI, 15. Χαρίτων νέμομαι κάπον O. IX, 29. τοῦτων ἄλλοτε ἄλλος νέμειν F. 121. τοὺς (ἀγρούς) νέμειαι P. IV, 150. τὰ μὲν ὑπὸ στάθμῃ νέμονται F. 4, 4. ἀδακρὺν νέμονται αἰῶνα O. II, 73. ταπεινὰ νέμονται N. III, 78. ἄμεραν τὰν παρὰ Διὸς νέμονται N. x, 56. ἄσχα νέμομενος P. XI, 55.
 νεόγυιος. νεόγυιον παῖδον ἐς ἡβαν F. 88, 2. ἐρ. νεογνίους φάτις N. IX, 24.
 νεόδματι στεφανώματα I. III, 80.
 νεοτάλης νικασφρία N. IX, 43.
 νεοικον ἔδραν O. v, 8.
 νεόκτιστος. νεοκτίσταν Αἴγαν N. IX, 2. νεόκτιστον λῆθον βοιωτῶ δέμαρ P. IV, 206.
 νεόκτιστος. Ἀλφει νεοκτῶν N. VIII, 30.
 νέομαι. ἀμφ' ἑκαστοι ὅσα νέομαι P. VIII, 72. ἀντροῦς νέομαι P. IV, 102. οἶκαδ' οὐ νέον, ἄνευ στεγάνων N. IV, 77. θανάτων παρὰ σάμα νέονται N. VII, 20. νέσθαι κατ' ἄμαξιν P. IV, 247. Πλειάδων μὴ τηλόδε νέσθαι Ἰβρίων N. II, 12.
 * Νεοπτόλεμος N. IV, 51. VII, 35. Νεοπτόλεμον N. VII, 103. F. 24.
 νέος. ἐν παῖδιν νέος P. IV, 281. νέον γένος ἀνδρῶν F. 74, 11. νέα ἐπιπραγία P. VII, 18. νέα κεφαλῇ P. XI, 35. νέον O. VIII, 37. νέον ὕμνον I. IV, 70. νέαν χαίταν O. XIV, 22. καλὸν τι νέον P. VIII, 92. νέων ἀνδρῶν O. XIII, 22. F. 213. νέων μέμνηται F. 250. νέων αἰοιδί P. v, 103. νέων ὀλί N. III, 63. νέους ἀνδράσιον O. IV, 28. παῖδὲ νέοισι N. III, 69. νέαισι παρθένοισι P. x, 59. νέαις ἀλόχοις P. XI, 25. νέαισι ἐορταῖς N. IX, 11. νέοις ἀέθλοις O. II, 47. ὦ νέοι I. VII, 2. νεώτερον κακόν P. IV, 155. νεώτερον ἢ πάρος F. 74, 5. ὕμνον νεώτερον O. IX, 53. τεὸν χρεὶς νεώτατον καλῶν P. VIII, 34.
 νεοσίγαλον τρόπον O. III, 4.
 νεότας. νεότας δέκετο I. VII, 68. ἔκοντι νεότατος τὸ πάλιν O. XI, 91. νεότατι θράσος ἀρχῇ P. II, 63. πόνον οἱ σὺν νεότατι γέγονται N. IX, 44. Πηλῖος μάχῃσι νεότατ' ἐπύλαμψαν μυρίοις F. 158, 1.
 νέσθην γὰς F. 226. 227.
 * Νεστόρειος. Νεστόρειον ἄρμυ P. v, 32.
 * Νέστορ. Νέστορα P. III, 112.
 νεύρα. σφετέρως οὐ φείσαντο χερσὶν βαρυφθόγγωι νεύρας I. v, 32.
 νεῦω. ἐπὶ γλεφαρίσι νεῦσαν I. VII, 45. νεῦσον P. I, 71. νεῦσαι O. VII, 67.
 νεφέλη. πᾶσιδων Νεφέλης O. x, 3. ἐριβρόμου νεφέλης στρατός P. VI, 11. νεφέλη παρῆλθετο P. II, 36. ἐν ταύτῃ νεφέλῃ I. VI, 27.

- ξανθὴν ἀγαγὼν νεφέλαν O. VII, 49. κελαι-
 νῶπιον ἐπὶ οἱ νεφέλαν κατέχευας P. I, 7. φό-
 νον νεφέλαν τρέψαι N. IX, 38.
 νέφος. ἐπιβαίνει λάσθας νέφος O. VII, 45. πο-
 λέμοιο νέφος N. X, 9. νέφος πλούτου F. 84, 4. ἐκ νεφένου P. IV, 197.
 νέω. νέομεν πρὸς Ἀκτίων F. 239, 3.
 νηλεῖς. νηλεῖς γυνή P. XI, 22. νηλέα νόον P. I, 95. νηλεὲ νόον F. 168.
 νήπιος. νήπιοι P. III, 82. νήπια βάξεις F. 128.
 νηποῖνον φυτῶν αἶσαν P. IX, 60.
 * Νηρεΐς. Νηρηΐς. ὑπιδρόνων μίαν Νηρεΐδων N. IV, 65. ποτιῶν χροσακακίων τινὰ Νηρεΐδων N. V, 36. ποτιῶν Νηρηΐδων P. XI, 2. ἀπὸ χροσαῖν Νηρηΐδων N. V, 7. Νηρεΐδου πεν-
 τήκοντα I. V, 5.
 * Νηρεὺς. Νηρεὺς εὐδοῖλον παῖδα P. III, 92. Νηρεὺς θυγάτρα N. III, 55. Νηρεὺς θυγά-
 τηρ I. VII, 43. κόρυμαι Νηρηΐος O. II, 32.
 νικα. * Νίκας ἐν ἀγῶνισσι N. V, 42. * χρυ-
 σίας ἐν γούνασι Νίκας I. II, 26. χάριν νί-
 κας ἀγέωχοι O. XI, 82. Ἰσθμιαδὸς νίκας
 σπουτα I. VII, 4. νίκαν τρικαστὴν ἐλῶν O. VII, 66. εὐδοξὸν ἄρμυτι νίκαν ἀπαγγελεῖ P. VI, 17. Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμιοὺ θρουσ-
 γυνιον P. VIII, 38. τιμαλφεῖν νίκαν N. IX, 55. αἰδέω Ἰσθμῖαν ἵπποισι νίκαν I. II, 13. δουλῶν νίκαν ἀνερᾶντο I. III, 89. φέρεῖ
 νίκαν παγκρατίου I. VI, 22. πέντε Ἰσθμιοὶ
 νίκαι P. VII, 14. ἀγλαὶ νίκαι πάτρων ἐστε-
 φάνουσιν πάλα N. XI, 20. περὶ δεξέτω νί-
 καν P. IX, 130. νίκας τρισυαῖς P. VIII, 84.
 τέσσαρας ἐξ αἰθῶλων νίκας ἐκόμειαν N. II, 19.
 ἄριστο νίκας ἀπὸ παγκρατίου τρεῖς I. V, 57.
 * Νικάσιππος. Νικάσιππε I. II, 47.
 νικαφορία. νικαφορία πατέρος P. I, 59. νεοθα-
 λῆς αἰχμαῖ νικαφορία σὺν αἰοῖδῃ N. IX, 49.
 καταβολὴν ἱερῶν ἀγῶνων νικαφορίας N. II, 4.
 νικαφορίασι O. XI, 62. νικαφορίας ὅσαις
 θάλησεν N. X, 41.
 νικαφόρος. τετραφορίας νικαφόρου O. II, 5. νι-
 καφόρῳ Ἀριστοκλείδῃ N. III, 64. νικαφόρον
 ἀγλαῖαν O. XIII, 14. στερῶμεν νικαφόρον
 I. I, 22. νικαφόροις O. I, 115. νικαφόροις
 αἰθῶλοις P. VIII, 27. ἐργμασιν νικαφόροις
 N. I, 7.
 νικτιόν. ἐν ἐργμασι νικτὴ τίχα F. 16. νίκη παγκρα-
 τίου στερῶμεν N. V, 5. ἐνίκασεν ἄνδρας I.
 VII, 65. ἐν Πυθίῳ νικᾶν N. II, 9. ἄρμυ
 καρῆσαι νικᾶν I. III, 43. δρόμῳ σὺν πο-
 δῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει N. X, 48. ὁ
 νικῶν O. I, 97. νικῶν δρόμον O. IV, 24.
 νικῶν ἐπιστεφάνοιτε βωμόν O. IX, 120. πύ-
 κτας ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν O. XI, 17. στα-
 δίου νικῶν δρόμον O. XIII, 29. ἐν ἀρούραι-
 σιν Ὀρίστια νικῶν P. XI, 16. Φλυαῖδι νι-
 κῶτος I. V, 6. νικῶτι N. VII, 75. Αἰγίῳ
 νικῶντ' ἐξάκις O. VII, 86. δουλῶν νικῶντ'
- ἀρετῶν N. V, 53. Πυθὸς νικῶντες O.
 VII, 10. νικάσας O. V, 8. ἐνθα νικάσας
 P. IX, 75. N. X, 24. νικάσαντ' σε P. IX,
 100. Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη P. XII, 6.
 νικάσαντα N. VI, 45. χειρὶ νικάσαντα I. IV,
 10. νικῶμενοι ἄνδρες F. 253. ξείνων νενί-
 κανται θύραι N. IX, 2.
 * Νικοκλῆς. Νικοκλῆς I. VII, 62.
 * Νικόμαχος I. II, 22.
 * Νικόβα F. 36, 37.
 * Νίσος. Νίσου ἐν λόφῳ P. IX, 94. N. V, 46.
 Νῖν v. οὐ.
 νίσσομαι. ἐς ἑορτῶν ἵλαος νίσσεται O. III, 36.
 Αἰγᾶθεν ποτὶ Ἰσθμὸν νίσσεται N. V, 37. ἀπὸ
 Πύκας νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰδοῖαι O. III, 10.
 νιράς. τραχὴν νιράς πολέμοιο I. III, 35. βρο-
 χετο πολλὰ νιράδι O. XI, 53. χρυσταῖς νι-
 φάσεως πόλιν βρέχε O. VII, 43.
 νιφαστὸ σθένος F. 74, 8.
 νιφασσ' Αἰτνα P. I, 20.
 νίφε. χρυσῷ νίφοντα I. VI, 5.
 νοέω. νοεῖς ἀποδόσασθαι N. X, 86. νοῖσαι
 κακὸς ἄριστος O. XIII, 46. σοφώτατον ἀν-
 θρώπῳ νοῖσαι τὸ σιγᾶν N. V, 18.
 νόημα. νόημα τοῦτο γέρον P. VI, 29. νόημα
 πτάμενοι F. 87, 3. σοφώτατα νόηματα πα-
 ραδεξαμένους O. VII, 72.
 νόθος. κατήγηγον νόθον O. VII, 27.
 νομάς. * ἑπενεὶται Νομάδων P. IX, 127. νομί-
 δεσσιν ἐν Σκιδυαίῃς F. 72.
 νομίζω. μεγασθενεῖ νόμισμα χρυσὸν I. IV, 2. ἐπ-
 ποτρίσας νομίζον I. II, 33.
 νόμισμος. ἄλλα ἄλλοις νόμισμα F. 152.
 * Νόμος. Νόμον P. IX, 67.
 νόμος. νόμος ὁ πάντων βουλεύεις F. 151, 2. ἐπ-
 πίῳ νόμῳ O. I, 101. ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ
 N. X, 20. ἐν Πανέλλαντον νόμῳ I. II, 38.
 καὶ νόμον O. VIII, 78. ἐν πάντα νόμον
 προσφέρει P. II, 86. νόμον Θεσσαλῶν P. X,
 70. κεφαλὰν πολλὰν νόμον P. XII, 23. φαρ-
 μάκων μακαχόχειρα νόμον N. III, 53. ἀ-
 γεῖτο παπτοῖων νόμον N. V, 25. νόμον ἀ-
 κοῦντες Θεόδομον κέλαδον F. 169. Ἰλλί-
 δος στάθμης ἐν νόμοις P. I, 62. ἐν θείῳ
 νόμοις P. II, 43.
 νομός. ἐς ἀμφιδύλακτον νομόν O. VII, 34. δεμ-
 ῶν νομόν Λέωντος αἰχῶνοι F. 125. εἰν
 νομόν Κρήτης περὶ οὐδὲν F. 126, 2.
 νόος v. νοῖς.
 νόσος. νόσοι οὐτε γήρας P. X, 41. ἱατῆρα θερ-
 μάει νόσον P. III, 66. βαρεῖαν νόσον ἀκέ-
 ρματα P. V, 63. ὀξείας νόσους ἀπαλλῆλοι
 O. VIII, 85. πολυήμονους ἰασθαι νόσους
 P. III, 46. οὐλομένην νόσον διαντήλαισι P.
 IV, 293. παποδαπὴν ἀλατῆρα νοῖσων P.
 III, 7.
 νοστήω. κάλλιον ἐνόστησε N. XI, 26.
 νόστος. τοῖς οὐτε νόστος ἑπικλῖτος κρήνη P. VIII, 87.

τελευτὴν φερίεραν νόστον P. I, 35. νόστον
 πρόσσις γλυκεροῦ P. IV, 32. νόστοιο μοῖ-
 ρον P. IV, 196. πόμπιον νόστον τέλος N.
 III, 24. σὺν εὐκλείῳ νόστῳ N. II, 24. νό-
 στον ἐχθιστον O. VIII, 69. γλυκὲν νόστον
 ἐλυσσάμενοι N. IX, 23. γεφύρασε νόστον I.
 VII, 51.
 νοσφίζω. ἐνόσφισε Τιμίδαν N. VI, 64.
 νότιον θέρος F. 74, 9.
 * Νότος. σὺν Νότου αἰθραις P. IV, 203.
 νοσηρία. νοσηρία θιγέμεν N. IV, 35.
 νοῦς. Διὸς νόος μίγας κυβερνᾷ P. V, 123. νόος
 ὁρθός P. X, 68. δίχα μοι νόος F. 232, 4.
 ἀλαθεῖ νόῳ O. II, 101. νόῳ ταχέμεν P. I,
 40. πάντα ἴσωντι νόῳ P. III, 29. νόῳ ἔχει
 P. III, 103. ἐκόντι νόῳ P. V, 44. VIII, 70.
 νόῳ ἀγει P. VI, 47. ἀδόντι νόῳ P. VI, 51.
 εἰμηνεῖ νόῳ P. VIII, 19. ἀτελεῖ νόῳ N. III,
 40. νόῳ ἀτελεῖ N. VII, 88. νόῳ φέρε I.
 I, 40. δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον I. IV, 68. η-
 λεῖ νόῳ F. 168. νόῳ προσφέρειν F. 173, 2.
 νόον υπέθηκε φροντίσιν O. I, 19. Πατρό-
 κλου βιατὰν νόον O. IX, 81. θερμαίνει νόον
 O. XI, 91. ηγλία νόον P. I, 95. νόον ἰα-
 τὴν φθονερῶν P. II, 89. κρύσσουσι ἀλκιῶς
 νόον φέρβεται P. V, 110. προσφέρουσαν μέ-
 γαν νόον ἀθανάτοισι N. VI, 5. νόιν ἔχοντι
 ἀνδρῶν φίλον P. III, 5.
 * Νύμφα. θερμὰ Νυμφῶν Λουτρά O. XII, 21.
 νύμφα. Αἰλίοιο νύμφαν O. VII, 14. εὐκλεία νύμ-
 φαν P. IX, 58. ἀθανάτατο νύμφαν N. V, 33.
 νυμφεῖας εὐνάς N. V, 30.
 νυμφεῖας. νυμφεῖσαι Νηρέος θύγατρα N. III, 54.
 νυμφίος. νυμφίον ἄνδρα P. IX, 122. τράπεζαν
 νυμφίαν P. III, 16.
 νῦν. καὶ νῦν O. III, 36. XI, 81. P. III, 66.
 IX, 73. N. VI, 8. μὴ νῦν I. II, 43.
 νῦν O. II, 98. VI, 87. VII, 26. X, 11. XI, 9.
 XII, 20. P. IV, 263. V, 20. N. I, 13. VI,
 13. I. IV, 42. I. V, 45. VI, 37. ἴνυ — νῦν
 I. V, 41. νῦν δέ O. I, 90. XII, 19. P. IX,
 57. I. I, 39. II, 9. III, 36. 76. νῦν μὲν O.
 VIII, 65. νῦν γε O. III, 45. P. IV, 290.
 νῦν γε μὲν P. IV, 50. νῦν γε μὲν P. I, 17.
 50. νῦν αὖτις I. V, 4. ἀλλὰ νῦν O. IX, 5.
 καὶ νῦν O. VII, 13. P. IV, 42. 64. V, 20.
 XI, 7. N. V, 43. I. IV, 53. τό γε νῦν P.
 XI, 44. τοῦν P. V, 117. τῶν γε νῦν O.
 I, 105. τό περ νῦν N. VII, 101. μὴ νῦν
 O. IX, 43.
 νύξ. ὀνομαρῆς νυκτός F. 95, 9. μελαίνας νυκτός
 F. 106, 2. νυκτός ὑπαίθριος O. VI, 61.
 νυκτι O. I, 2. P. IV, 115. ἐν χειμερίῳ νυκτι
 O. VI, 101. ὁμία ἐν νυκτι I. III, 54. νυκτα
 O. XIII, 73. ἄμωρ ἢ νυκτεῖς P. IV, 256.
 νυκτεσσιν O. II, 67. ἀθρόαις πέντε νυκτεσι-
 σιν P. IV, 130. νυκτας ἐκάλει P. IV, 195.
 μετὰ νυκτας N. VII, 6.

νωδυνία. τέκτονα νωδυνίαν ἄμερον γνιαρχίον P.
 III, 6.
 νωδύνον κύματον θῆκε N. VIII, 50.
 νωμάοι. ἄνια ἀντ' ἐρετύνῃ διαφρούς τε νωμάοι-
 σιν P. IV, 18. νωμα δικάηη πηδάλῳ στρα-
 τῶν P. I, 86. νωμάτοις φράσσιν ἀμπίλον
 παιδα N. IX, 51. νωμῶν ὀπάτοιο F. 77, 1.
 δορίκοντι ἐπ' ἀσπίδοις νωμάτοια P. VIII, 49.
 ἄνια χειρὶ νωμάοντα I. I, 15.
 νώνυμος. πρόσθε νώνυμος O. XI, 53.
 νῶτον. ἐκόντι νῶτῳ N. VI, 59. ὑγρὸν νῶτον αἰ-
 ωρεῖ P. I, 9. ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον
 κεντεῖ P. I, 23. ἅπαν νῶτον καταιθύσσον P.
 IV, 83. στήθε νῶτον γᾶς P. IV, 238. ἐπι-
 εσάμενοι νῶτον κρόκους N. X, 44. περὶ-
 σιν νῶτα πεφρόκοντας P. IV, 183. νῶτα τυ-
 πέτα N. IX, 26. νῶτων ὑπερ γαίης ἐρημιῶν
 P. IV, 26. νῶτοιςιν Ἀταβυρίον μεδῶν O.
 VII, 87.

Ξ.

Ξανθοκόμος. Ξανθοκομῶν Λαρεῶν N. IX, 17.
 * Ξάνθος. Ξάνθον O. VIII, 47.
 Ξανθός. Ξανθός Ἀγίλεος N. III, 41. Ξανθός λέων
 F. 261. Ξανθὰ Πλαγκῶν N. X, 7. Ξανθῷ
 Μενέλα N. VII, 28. Ξανθὸν κέλεον O. VII,
 49. Ξανθὸν Ἀθάναν F. 9. λιβίνου Ξανθὰ
 δάκρυα F. 87, 2. Ξανθὸν γνάθον P. IV,
 225. Ἴων Ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι
 O. VI, 55. Ξανθαῖς Χάρισι N. V, 54.
 ὑπὸ Ξανθαῖσι πεύκαις F. 48. βοῶν Ξανθῆς
 οὐγίας P. IV, 149.
 Ξεῖνος, ξένιος. Ξεῖνον πατρός N. V, 33. Ξεῖνιον
 κοῖταν P. III, 32. Ξεῖνίας τραπέζεις O. III,
 42. Ξεῖνια δέξατο P. IV, 22. Ξεῖνια ἀρμό-
 ζοντα τεύχον P. IV, 129. Διὸς Ξεῖνον O.
 VIII, 21. N. XI, 8. Ξεῖνιον τράπεζαν I. II,
 39. Ξεῖνον ἄστν N. IV, 23. προτυχὸν Ξε-
 ῖνον δοῦναι P. IV, 35.
 Ξεινοδοκίαι. Ξεινοδόκησε δαίμων F. 278.
 * Ξεινοκράτης I. II, 36. Ξεινοκράτει P. VI, 6.
 I. II, 14.
 Ξεῖνος, ξένος. ξέινος αἰτ' ὃν ἀσπός P. IV, 78.
 ξεινός εἰμι N. VII, 61. Ἀλίων ξείνον P.
 IX, 10. παμφαρμάκου ξείνας P. IV, 233.
 σέο προσπρῶτα μὲν ξείνον ἀδελφεόν τε N. VII,
 86. Ξεῖνον ἐμὸν ἡθαιὸν ἐλθης I. II, 43. Ξεί-
 νον ἀμὸν μοιρίδιον τελέσαι I. V, 43. Ξείνων
 γαῖαν ἄλλον P. IV, 118. ὃ ξείνη P. IV, 97.
 Ξείνων O. IV, 4. δίκων Ξείνων F. 4, 5. ποτ'
 αὐτῶν καὶ ποτὶ Ξείνων O. VII, 90. σύγγο-
 νοι, πολλοὶ δὲ καὶ Ξείνων P. IX, 112. Ξεί-
 νων νεκνάνται θύραις N. IX, 2. ξέινος πα-
 τήρ P. III, 71. ξείνους ἐλθόνταςιν P. IV,
 30. Σπαρτῶν ξένος P. IX, 85. ἐλθόντος Ξεί-
 νου λέκτροισιν P. III, 25. ξείνου Ὀρέστου
 P. XI, 16. ξείνον ἄλλον O. I, 103. ὅπιν δι-
 καιον ξείνον O. II, 6. Αἰναιῶν ξείνον P. III, 69.

- γίγοντα ξέων P. XI, 34. ξένοι O. IX, 72. χαλκοχάρμαι ξένοι Τρώες P. V, 82. ξέων ἀνδρῶν N. V, 8. πολυτῶν καὶ ξέων I. I, 51. κρατίους ξέων I. III, 72. ξέων εὐεργισίας I. V, 66. παντοδαποὺν ξένοις O. VIII, 26. ἄμερον αὐτοῖς, ξένοισι δὲ θεράποντα O. XIII, 3. πύργος αὐτοῖς ὅμα τε ξένοις P. V, 57.
- Ξεναγέας. Δεῖλοι ξεναγέται N. VII, 43. ξεναπάτας βασιλεὺς Ἑπειῶν O. XI, 35.
- * Ξεναρχης. Ξεναρχες P. VIII, 75.
- * Ξεναρχικος. Ξεναρχικὸν νόον P. VIII, 20. Ξεναρχης. δίκῃ ξεναρχῆ N. IV, 12.
- ξενία. πέποιθα ξενία προσαιτῆ Θωάρακος P. X, 64. ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν N. X, 49. χαίροντες ξενίας παρόδοις O. IV, 17.
- * Ξενοφών. Ξενοφώντας O. XIII, 27. F. 87, 12. ξενόω. θήβη ξενοθίς P. IV, 299. ὑδάτι Κασταλίας ξενοθίς P. V, 31.
- ξιστός. Ξιστὴ ἀπήρα P. IV, 94. Ξιστόν ὄλκρον P. II, 10. Ξιστόν πέτρων N. X, 67.
- ξίφος. ἔπαξε λευρὸν ξίφος διὰ φρενῶν N. VII, 27. μονόψαρον ἐν κοιλίῃ κατασχούσα ξίφος N. X, 6. χαλκοτόροις ξίφεσιν P. IV, 147.
- Ξύλγονος. v. σύγγονος.
- Ξύλινος. τείχει Ξύλινῳ P. III, 38.
- Ξύλον Ξύλῳ ποτικκόλλῳ F. 280.
- Ξυνόρορον Ξυνῆς γυναιξὶν F. 87, 9.
- Ξυνάων. Ξυνάνα Μαγνήτων σκοπὸν N. V, 27. ἑλκίων Ξυνάωνες P. III, 48.
- Ξυνεὺς v. συνήμι.
- Ξυνός. Ξυνός ἀνίας P. IV, 154. ἐν Ξυνῷ P. IX, 96. F. 89, 2. Ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανον O. III, 19. Ξυνὸν λόγον O. VII, 21. Ξυνὸν ἀρμόδιον γάμον P. IX, 13. Ξυνὸν καλὸν I. I, 46. Ξυνὸν κόσμον I. V, 65. παναγυρίων Ξυνῶν I. III, 46. Ξυνάσιν ἀρεταῖς P. XI, 54. ἀρχὴν σχολίου Ξυνόρορον Ξυνῆς γυναιξὶν F. 87, 9. Ξυνά I. VII, 46.
- O.
- * Όαρος. προῶν ποιησάτων ὅαρον P. IV, 137. ψόγιον ὅαρον ἐντέπῳ N. VII, 69. φόρηγες κορυμβίαν παῖδων ὅαροις δέκονται P. I, 93. ὁάροις λύρα τε κοιναῖσμαι N. III, 41.
- ὅγε O. XI, 47. P. II, 41. N. VI, 62.
- ὀρδοον μέρος P. IV, 65.
- * Όρχιστιος. Όρχιστίαιων αἰόνισσων I. I, 33.
- * Όρχιστάς. ὁ κυντήρ γὰς Όρχιστὸν οἰκίαν I. III, 37.
- ὅδε. ὅδ' ἀγῆρ N. II, 3. I. III, 83. τοῦδε I. I, 34. τᾶδε O. VII, 30. P. IV, 44. τᾶδε N. IV, 15. X, 79. I. V, 43. τᾶδε O. II, 64. P. IV, 42. τᾶδε O. IV, 10. V, 14. VIII, 10. IX, 118. XIII, 26. XIV, 16. P. V, 22. N. X, 80. I. III, 39. τᾶνδε O. V, 20. VIII, 25. P. IV, 51. VIII, 104. IX, 54. 94. N. III, 65. VI, 48. I. IV, 24. V, 19. 61. τᾶδε O. XIII, 65.
- P. II, 3. 67. IV, 86. 277. VII, 18. X, 65. XII, 5. N. III, 73. IV, 44. VII, 50. 83. X, 41. 80. I. V, 45. VII, 59. τᾶνδε O. II, 40. N. VIII, 14. X, 82. F. 241. τοῦσδε I. II, 45.
- ὀδμᾶ κίδναται F. 95, 6.
- ὀδός. πιστοτάτα αὐγὴς ὀδός F. 172, 2. ἐρ' ὀδὸς O. XI, 31. γλυκύτεραν ἐπύκρονον εὐρὴν ὀδὸν λόγων O. I, 110. ἔταλαν λῆος ὀδὸν παρὰ Κρότον τίρπον O. II, 77. ὀδὸν ἀγεμονεύσαι ταῦταν O. VI, 25. ἐς φανεράν ὀδὸν ἔρχονται O. VI, 73. παρέλκει πραγμάτων ὀρδαν ὀδὸν ἔξω φρενῶν O. VII, 46. ἄβριος ἐχθρῶν ὀδὸν εὐδιπορεῖ O. VII, 91. νόῳ ἔχει ἀλαθείας ὀδὸν P. III, 103. νυκτὶ κοιναῖσιντες ὀδὸν P. IV, 115. ἔμμεν ἱπποκρότον σκυρτῶν ὀδὸν P. V, 93. ἀπ' Ἄργεος ἡλυθὸν δευτέραν ὀδὸν P. VIII, 44. εὐροῖς ἐς ἀγῶνα Θανματῶν ὀδὸν P. X, 30. πατρίαν καθ' ὀδὸν N. II, 7. ταῦταν ὀδὸν ἀμαετὸν εἶπον N. VI, 56. ἀρεταῖς ὀδὸν κυρίαν λόγων N. VII, 51. αἰσιάν οὐ κατ' ὀρνίχων ὀδὸν N. IX, 19. ἄγον λιπαρὴν καθ' ὀδὸν F. 6. σοφίας ὀδὸν F. 74, 4. πῶσαν ὀδὸν διερατύνει F. 88, 3. antistr. πολλὰι ὀδοὶ εὐφραγίας O. VIII, 13. ἄλλα ὀδὸν ὀδοὶ περαιτέραι O. IX, 113. ὀδοὶ βραχέαις Φεῶν P. IX, 70. ἀλαθείας ὀδὸν ἀρχισα I. II, 10. ἄλλ' ἄλλοτε πατρίαν ὀδοὶς σκολίας P. II, 85. ἐν εὐθείας ὀδοὶς στείχοντα N. I, 25. ἰσίων παλμυβέτους ὀδοὺς P. IX, 18.
- ὀδοῦς. ἀκμῶν δευσατόων ὀδόντων N. IV, 64. ὀδίνα. ἀντίμοιμα στερεὰν ὀδινὰν P. IV, 221.
- ὀδυναρός. ἔκκος ὀδυναρόν P. II, 91.
- * Όδυσεύς. λόγον Όδυσεύς N. VII, 21. Όδυση N. VIII, 26.
- ὀζος. ὀζους δρυὸς ἐξερεῖται P. IV, 263.
- ὀθεν. ὀθεν ἀμφιβάλλεται O. I, 8. ὀθεν ἔχοντι O. II, 50. ὀθεν στεγάνων ἄντοι ἐπαίροισι O. IX, 21. ὀθεν εὐρέει N. II, 64. ὀθεν γεγεννημένοι P. V, 74. ὀθεν ἀρχονται N. II, 1. ὀθεν ἄδρας F. 126, 3.
- ὀθι. ὀθι ἱβύλιοντο κρητὶδ' ἑλευθερίας F. 196. ὀθι τραγὸν γυναιξὶ μίσγονται F. 215.
- * Όσιγρον Όρρεῖς F. 188.
- οἰακοστρόφος. κυβερνητῆρος οἰακοστρόφον I. III, 89.
- οἶγμα. οἰχθίσων πελάν N. I, 41. οἰχθέντος θαλάμου F. 45, 13.
- * Οἰδιππος. Οἰδιπόδα σοφίαν P. IV, 263.
- οἶσμα ἄλμον F. 242, 3.
- οἶκαδ v. οἶκος.
- οἰκίος. τὸ οἰκίον πιζει πένθ' ὁμῶς N. I, 53. οἰκίον καλὸν N. XI, 31. οἰκίαις ἀρνούρας O. XII, 21.
- οἰκίω. πόλιν οἰκῇ N. VII, 9. πόνοιον ἄτερ οἰκίῳσι P. X, 43. παρὰ Βοιτιάδος κρημνοῖσιν ὤκει P. III, 34. ἔνα ὤκισαν N. III, 14. Ἄλφειον οἰκᾶν O. VI, 34. χθονὸς ὤκισαν τρίταν οἰκῇν P. IX, 8. πομπὰς θεμίσκοπον οἰκῇν

ἑόνα Ν. VII, 47. οἰκῆν οὐρανῷ Ν. X, 58. ὑπὲρ ἁλὸς οἰκῶν Ν. VII, 65. ἐν Ἀχαιοῖς Θεογάτας οἰκῶν ἴδος 1. I, 31. Ὀρχηστὸν οἰκῶν I. III, 37. οἰκόντας ἐνδον Ὀλύμπου Ν. XI, 64.

οἰκῆμα. ἱερὸν ἔσχον οἰκῆμα ποταμοῦ O. II, 10. οἰκῆμα. Αἰγύπτῳ ᾤκισεν ἑσση Ν. X, 5. τὰν παρὰ Λαρκὰ πόλιος ᾤκισεν ἀγεμόνα 1. VII, 20. οἰκιστήρ. τὰρδε χθονὸς οἰκιστήρ O. VII, 30. κλεινὸς οἰκιστήρ P. I, 31. οἰκιστήρα Λιβύας P. IV, 6.

* Οἰκλῆς. Οἰκλῆος παῖς P. VIII, 41.

* Οἰκλείδας. Οἰκλείδα Ν. IX, 17. μάνιν Οἰκλείδαν O. VI, 13. Ν. X, 9.

οἰκοθεν, οἶκος v. οἶκος.

οἰκοῖος. οἰκοῖον ἑταιρῶν P. IX, 19.

οἶκος. ὁ ἐξ οἴκου ἑπαινος P. 174. ἅπαντας ἐν οἴκῳ O. VI, 43. τρισολυμπιονίκα ἐπαινῶν οἶκον O. XIII, 2. ἄμιρον κατ' οἶκον ἔχη P. I, 72. τεὸν οἶκον ταῦτα πορῶνόντα P. IV, 151. οἶκον ἰδεῖν P. IV, 294. τίνα οἶκον παύοντα P. VII, 5. οἶκον ἁμαφοῦρτον P. 72. ἔτερον οὐ τίνα οἶκον Ν. VI, 26. τὸν Θεμιστίου ὀρθῶσαντες οἶκον I. V, 61. οἶκων πατρίων Ν. IX, 14. χρυσῶν οἶκων ἀναξ 1. III, 78. οἶκοι P. IV, 43. οἶκοι ἐπιγύαγες P. VIII, 68. τὰ οἶκον Ν. II, 23. οἶκοι Ν. V, 45. ἅπτεται οἰκοθεν Ἡρακλῆος ἀταλάς O. III, 46. οἰκοθεν οἶκαδε O. VI, 99. VII, 4. τὸ οἰκοθεν P. VIII, 53. οἰκοθεν μάτευσ Ν. III, 30. οἰκοθεν Ν. VII, 52. οἰκοθεν στεῖχεν Ν. IX, 19. οἰκοθεν ἀταλαίαν ἄπτονθ' Ἡρακλείας 1. III, 30. ἰκόμαν οἶκαδε P. IV, 106. ὅπως πάλιν οἶκαδε μολοῖ Ν. III, 60. οἶκαδε νέονται Ν. IV, 76.

οἰκτιρμός. κρέσσον οἰκτιρμῶν φθόνος P. I, 35.

οἰκτρος. συμφορὰς οἰκτρος O. VII, 77. οἰκτροτάτω θανάτῳ P. III, 42.

οἶμος. τελέθει δλοσθρόος οἶμος P. II, 96. ἐπικρυφον οἶμον O. VIII, 69. οἶμον ὡαμιβραχύν P. IV, 248.

οἰνᾶ-θα. ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν Ν. V, 6.

* Οἰνεῖται κρατεροί 1. IV, 34.

οἰνηρὰς φάλας Ν. X, 43.

* Οἰνόμαος. O. XI, 53. ἔγχος Οἰνομάου O. I, 76. Οἰνομάου βίαν O. I, 88. Οἰνομάου σταθμῶν O. V, 9.

οἰνοδόκον φάλαγ 1. V, 37.

* Οἰνοπία. γᾶσον Οἰνοπίαν 1. VII, 21.

οἶνος. ἔπει δύνε ὀπᾶν μιλαδέος οἶνον F. 147. παλαιὸν οἶνον αἶνε O. IX, 52.

* Οἰνώνα. ἀπ' Οἰνώνας Ν. V, 16. Οἰνώνας βασιλεὺς Ν. VIII, 7. Οἰνώνης Ν. IV, 46. ἐν Οἰνώνῃ 1. IV, 38.

οἰοπόλος δαίμων P. IV, 28.

οἶος. οἶος ἐν ὄρνῃ O. I, 71. οἶον μαρτυρεῖ P. 1, 93. οἶος ἑτέων F. 93, 3.

οἶος. οἶος ἑσσι μαθῶν P. II, 72. οἶος ἑών P.

III, 5. οἶας αἶσας P. III, 60. οἶον ἀγῶνα O. IX, 95. οἶον δέδεται P. I, 27. ἔρκος οἶον P. V, 113. οἶον αἰένον Ν. IV, 93. οἶον γάμον P. IX, 117. τιμῶν οἶον οὕτως δρέπει P. I, 49. οἶον τινὰ στάθμεν Ν. VI, 7. οἶον μοῖραν ἔμωον 1. V, 59. οἶον Ἀλέας ὀόν F. 138. οἶον νεῖκος P. IX, 32. ἕκαστον οἶον ἔχον Ν. III, 70. οἶοι δ' ἀρετὰν δειλίνας F. 4, 7. οἶοι ἔβαν P. IX, 109. οἶοι ποιμῆνες Ν. VIII, 6. οἶα παίζονεν O. I, 16. οἶα ἔπεται βροτῶν P. II, 75. οἶα χερσὶν, ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς 1. I, 24. οἶας μίχας P. I, 47. οἶα τευχίζονεν κόσμον F. 206. οἶ' ἀπατάται φροντίς ἐφαρμέγων F. 175. οἶα πάθον P. I, 73. III, 18, 20. οἶα φάλοισιν ὑποκυρῆ-εῦσαι P. III, 18. οἶα (ἔπαι) ἄρμοναν P. III, 113.

οἶστος. πεπρόντα τει γλαυκῇ Πυθιάδ' οἶστον O. IX, 13. ἐκ φροντίς ευκλίας οἶστοις ἰέντες O. II, 99.

οἶχνεύω. πεζὸς οἶχνεύω F. 222.

οἶχνέω. οἶχνέοντες P. V, 86. οἶχνεῖτε ἀγοράν F. 45, 5.

οἶχομαι. οἶχεται τιμὰ φρεσὶ Ν. X, 78. οἶχοντα μέγαναι σπηδίων ἔξω F. 239, 1. ὄχηθ' ὑπὸ χθόνα F. 148. ὄχητο πρὸς θεόν Ν. VII, 40. οὐ πλόκαμον κερθέντες οἶχοντ' ἀγλαοί P. IV, 82.

* Θιωνὸς παῖς Λακωνίαν O. XI, 69.

οἰωνός. οἰωνὸν βασιλῆα διδυμνον O. XIII, 21. ἀρχὸς οἰωνῶν P. I, 7. I. V, 48.

ὀκνηρός. ἐλπίδες ὀκνηροῖται Ν. XI, 22.

ὀκτώ. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτώ P. IX, 117. ὀκτώ Ν. II, 22. 1. III, 81.

ὀκχέω. ὀκχέοντι πόνον O. II, 74.

ὀκχος. βάσιμον ὀκchon O. VI, 27.

οἶων v. φέρω.

ὀλβιος. ὁ δ' ὀλβιος O. VII, 10. ὀλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκείνα ἔειπεν ὑπὸ χθόνα F. 102, 1. ὀλβία αἰὼς F. 96, 1. ὀλβιον ἄνθρωπον P. IX, 4. τὰν ὀλβίαν Κόρινθον O. XIII, 4. Ἡρακλῆος ὀλβιον αὐλὴν Ν. IV, 24. ὀλβιον δῶμα Ν. IX, 3. ὀλβία Λακεδαιμόν P. X, 1. ὀλβιοι P. I, 65. ὀλβιον Λαρδαίνωδαν F. 85. ὀλβιοισιν Ἑμμενίδαας P. VI, 5. ὀλβιοις δόμασιν Ν. I, 71.

ὀλβοδρέμονες Κῆρες F. 245.

ὀλβος. ὀλβος ἄμ' ἔοπετο O. VI, 72. ὀλβος οἶκ' ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται P. III, 105. πολλὸς ὀλβος ἀμφιμένεται P. V, 14. ὁ Βάτιον ἔπειτα παλαιὸς ὀλβος P. V, 55. ἔχει ὀλβος φθόνον P. XI, 29. εἴ τις ὀλβος ἐν ἀνθρώπῳ P. XII, 28. εὐανδρὺς τίθειται ὀλβος F. 95, 5. εὐδαιμόνων δραπετῆς οἶκ' ἔστιν ὀλβος F. 99. σὺν θεῷ φητευθεὶς ὀλβος Ν. VIII, 17. ζῶει μάσσων ὀλβος ὀπίζομένην 1. III, 8. σπερὶ ἀκίτος ἑμετέρας ὀλβον P. IV, 256. καίρων ὀλβου Ν. VII, 53. ἐσχαιῶς πρὸς ὀλβον 1.

- Υ, 11. θεότατον σὺν ἄλβω Ο. II, 40. μακροτέρω ἄλβω τεύαλота P. XI, 53. ἄλβω φεγ-
τατος N. X, 13. εὐανθεὶ σὺν ἄλβω I. IV, 14.
καταψύχει μέγαν ἄλβον Ο. I, 56. πέμπτη ἀν-
εκάς ἄλβον ὑψηλόν Ο. II, 24. ὕψιστος ἄλ-
βον ἀρδεί Ο. V, 23. θραύσει ἄλβον Ο. VI,
97. ἄλβον εὐθύνοιο P. I, 46. μακρόν σὺχ
ὑπέμεινεν ἄλβον P. II, 26. ἄλβον ὑπερτατον
σχεῖν P. III, 89. ὑφαίνειν λούτον ἄλβον P.
IV, 141. ἀκούοντι σφόν ἄλβον P. V, 102.
ἄλβον ἐπανήσαι N. V, 19. λαχὼν θανάτω-
στον ἄλβον N. IX, 45. ἄλβον ἔχων N. XI,
13. κάλλιστον ἄλβον ἀμφέπων I. III, 76. ἄλ-
βον ἀπήμονα F. 74, 7.
- ὀλεθρός. ἐὼν ὀλεθρον P. II, 41.
- * Ὀλγαιθιδαι. Ὀλγαίθιδαιον Ο. XIII, 93.
- ὀλίγος. ἐμοὶ ὀλίγον γὰς δέδοται F. 126, 3. ἐν
ὀλίγῳ P. VIII, 96. ὀλίγον χρόνον N. VII,
33. οὐκ ὀλίγον δόσαν P. X, 20. ὀλίγον ἀ-
νῆρ ἰσχύει F. 33.
- ὀλισηρός οἶμος P. II, 96.
- ὀλκάς. ἐπὶ πάσας ὀλκάδος N. V, 2.
- ὀλλυμι. ὄλεσε κόραν P. XI, 33. γένος ἀμὼν
ὄλεσσα οἰκροτάτῳ θανάτῳ P. III, 41. ἀν-
δρας ὄλεσσα Ο. I, 79. οὐλόμενος v. seorsim.
- ὀλος. τὸν ὀλον ἀμφὶ χρόνον Ο. II, 33. ὀλον ἂν
χρόνον N. III, 47. ὀλον ἱερέας ἀφ' ὀθαλιῶν
Ο. III, 20. ὀλον στρατὸν Ο. XI, 45. ὀλον
διόρον P. V, 50.
- ὀλοφυρομαι. ὀλοφυρόμενον πάντων F. 74, 12.
- * Ὀλυμπία. Ὀλυμπία. Ὀλυμπίας Ο. I, 7. XIII,
24. Ὀλυμπία Ο. II, 53. VIII, 83. IX, 2.
XII, 19. XIII, 97. P. V, 124. VIII, 37. N.
XI, 23. ἐν Ὀλυμπία Ο. VI, 26. Ὀλυμπία
Ο. III, 16. V, 2. VII, 10. N. IV, 75. Ὀλ-
υμπία Ο. VIII, 1.
- * Ὀλυμπιάς. μὴ ἐκτρεπῆς Διὸς Ὀλυμπιάς P.
VII, 15. Ὀλυμπιάδος N. VI, 65. ἐν Ὀλυμ-
πιάδι Ο. XI, 17. σὺν Ὀλυμπιάδι πρῶτις Ο.
XI, 61. Ὀλυμπιάδ' ἔστατον Ο. II, 3. τῶν
Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις Ο. I, 94. Ὀλυμπιά-
δων ἀγνῶστις P. XI, 1. Ὀλυμπιάδων ἐλαϊῶν
N. I, 17. Ὀλυμπιάδων ξενεῖσι I. I, 65.
- * Ὀλυμπιονίκας, Ὀλυμπιονίκης Ο. VI, 4. ἔμνον
τεθμόν Ὀλυμπιονίκαν Ο. VII, 88. θῆκεν Ὀ-
λυμπιονίκαν Ο. VIII, 18. τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδι Ο. XI, 1. Ὀλυμπιονίκαν κόμην Ο.
IV, 9. Ὀλυμπιονίκαν ἔμνον Ο. III, 3. πα-
τρός Ὀλυμπιονίκα P. X, 13. Ὀλυμπιονίκας
Ο. X, 7.
- * Ὀλυμπιονίκος. Ὀλυμπιονίκος ἃ Μινεῖα Ο. XIV,
19. κῆνος Ὀλυμπιονίκος ἐὼν N. VI, 17.
Ὀλυμπιονίκε Ο. V, 21.
- * Ὀλύμπιος. Ὀλύμπιος ἀγεμῶν Ο. IX, 61. πα-
τρός Ὀλυμπίοιο Ο. XIV, 12. Ὀλυμπιον Διὸς
ἄλκας I. II, 27. F. 60, 1. σωτήρις Ὀλυμπίῳ
I. V, 7. βωμὸν Ὀλύμπιον Ο. XI, 106. Ὀ-
λυμπίαν ἀγώνων ἀκτίνα P. XI, 47. Ὀλύμ-
πιοι F. 45. F. 66. ἐν Ὀλυμπίοις Ο. II, 27.
ἐν Ὀλυμπίοισιν ἀέθλοισι P. IX, 105.
- * Ὀλυμπόθεν, Ὀλυμπόνδε v. Ὀλυμπος.
- * Ὀλυμπος, Ὀλύμπιος. Ὀλύμπιος σκοτοί Ο. I, 54.
ἔδος Ὀλύμπου Ο. II, 13. ἐνδον Ὀλύμπου P.
XI, 64. Ὀλύμπου δεσποτίας N. I, 13. Ἀμ-
μον Ὀλύμπου δεσποτα F. 4. Ὀλύμπου λι-
παρίων καθ' ὅδον F. 6. κατ' Ὀλυμπον N.
X, 17. ἐν Ὀλύμπῳ Ο. XIII, 88. F. 53, 4.
str. Ὀλυμπος κατοικῆσαι N. X, 84. Ὀλ-
υμπόθεν P. IV, 214. Ὀλυμπόνδ' ἰόν Ο.
III, 38. Ὀλυμπόνδ' ἔβα I. III, 73.
- ὀμάγυρις. ἐλθὲν μεθ' ὀμαγύριον Ζηρός I. VI, 46.
ὀμάδος. Χαρίταν ὀμάδῳ φλέγει N. VI, 39. χάλ-
κειον στονέειτ' ἀμφέπειν ὀμάδον I. VII, 25.
- ὀμαίμος. πατριότροφος ὀμαίμον N. I, 16.
- ὀμβρομος. Τυφώνας ὀμβροῖμον Ο. IV, 8. λέοντι
ὀμβροῖμῳ P. IX, 28.
- ὀμβροίς. ὑδάτων ὀμβροῖαν Ο. X, 3.
- ὀμβρος. χειμέριος ὀμβρος P. VI, 10. ἐν πολυ-
φθόρῳ Διὸς ὀμβρῳ I. IV, 55. μετὰ χειμέ-
ρων ὀμβρον P. V, 10. φρίσσοιτας ὀμβροῖς
P. IV, 81.
- ὀμνηγεῖν. στρατὸν ὀμνηγεῖα (ὀμαγνεῖα) P. XI, 8.
- * Ὀμνηρίδαι ὀμνητῶν ἐπίων ἀοιδοί N. II, 1.
- * Ὀμηρος I. III, 55. Ὀμήρον ἔφημα P. IV, 277.
δαὶ τὸν ἀδελφεὶ Ὀμηρον N. VII, 21. F. 189.
- ὀμλίος. πολλοὶσι λόγοις ὀμλεῖ P. VII, 9. παλ-
χαῖας φρένεσσιν ὀμλεῖ I. III, 6. πάσας πο-
λεσσιν ὀμλεῖ F. 173, 3. ὀμλήσει τίχῃς N.
I, 61. τοσσάδε νικαφόροις ὀμλεῖν Ο. I, 116.
τοῖς ἀγαθοῖς ὀμλεῖν P. II, 96. συμπόταισιν
ὀμλεῖν P. VI, 53. χαλεπὰ ἔρις ἀνδράσιν
ὀμλεῖν κροσσόνων IX. X, 72. ἀσπίσι ὀμλεῖν
I. II, 37. ὀμλεῖων παρ' οἰκείας ἀρούρας
Ο. XII, 21.
- ὀμιλος. ὀμιλος ἀνδρῶν δ' πλείστος N. VII, 24.
σπεύδον ὀμιλος N. IX, 21. Νομίδαν δε' ὀ-
μιλον P. IX, 127. ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὀμι-
λον P. X, 46. προμαχὼν ἀν' ὀμιλον I. VI, 35.
ἀγαγεν θραυτὴν ὀμιλον ὑπερδονάσας F. 177.
- ὀμμα. ὀμμα φερνόνεστον ξένουι P. V, 56. οὐδέ-
τατον ὀμμα N. X, 63. ὀμματι δέσχομαι N.
VII, 66. φάος ὀμματῶν N. X, 41. μέτρα
ὀμματῶν F. 74, 1. ἐν ὀμμασι δέσθαι πίστιν
N. VIII, 43.
- ὀμνημι. ὀμνημι πρόησειν P. IV, 166. μέγαν ὄρ-
κον ὀμνόςας Ο. VI, 20.
- ὀμογόνους P. IV, 146.
- ὀμοδαμος. ὀμοδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει I. I, 30.
δωδαμον γόνον Ο. IX, 48.
- ὀμοθάλαμι Νηρηίδων P. XI, 2.
- ὀμοθρόνον Ἰφρας N. XI, 2.
- ὀμοῖος. πότμον ὀμοῖον N. X, 57. ὀμοῖοι τοκεῖσι
P. II, 48. ἔργα ζῶσισιν ἐρπονέσσι θ' ὀμοῖοι
Ο. VII, 52.
- ὀμοῖος παντός ἔχει κορυφαῖν P. IX, 81.
- ὀμοκλᾶ. ἐν αὐτῶν παμφέροις ὀμοκλᾶς I. IV, 30.

δμοκλαρος. δμοκλαρον ἀδελφεόν Ο. II, 54. δμοκλαρος ἐπότης Ν. IX, 5.

* Όμολος F. 79.

δμόσπορον ἔθνος Ν. V, 43.

δμότροπος Εἰράνα Ο. XIII, 7.

δμόροπος. αἰμίλον μύθων δμόροπος Ν. VIII, 33.

δμόρρον. δμόρρονος ἐνὶς Ο. VII, 6.

δμφά. κηρίων ἐμά γλυκερώτερος δμφά F. 266.

Ἀδαταίων δμφά νιν κόμασαν Ν. X, 34. ἀ-
ζειται μελέων δμφά F. 45, 17.

δμφαλός. παρ μέσον δμφαλὸν εὐδένδροιο ματέρος

P. IV, 74. δμφαλὸν χθονὸς ἀένναον προσοι-
χόμενοι P. VI, 3. ἰόντι γὰς δμφαλὸν παρ

αἰδιμον P. VIII, 62. δρτυδικίαν γὰς δμφα-
λὸν P. XI, 10. παρὰ μέγαν δμφαλὸν χθον-
ος Ν. VII, 33. ἀστὶς πολέβαντον δμφαλὸν

F. 45.

δμωήνωος. μήτρῳ δμωήνῳ I. VI, 24. ζαθεῶν

ἐφών δμωήνῃ πάτερ F. 71. ὀλβίων δμω-
ήνῃ Διοφανιδῶν F. 85.

δμῶς Ο. VIII, 56. P. VIII, 687. IX, 41. Ν. I,

53. I. III, 6. VI, 42.

δμῶς Ο. XI, 9. P. I, 85. II, 82. IV, 140. Ν. I,

50. X, 21. I. IV, 57. F. 206, 4.

δνω. σκιάς δνωρ ἄνθρωπος P. VIII, 99.

δνειδος. ἀρχαῖον δνειδος Ο. VI, 80. κακοποιὸν

δνειδος Ν. VIII, 33.

δνειρος. θανμαστός δνειρος ἰὼν φωνῇ P. IV, 163.

ἐξ δνειρου αὐτίκα ἢν ἦπαρ Ο. XIII, 64. ἐν

δνειροῖς δεικνύσι τεργινῶν χαλεπῶν τε κρίσιν

F. 96, 4.

δνωμάζοι. δνώμασεν κεφαλῶν πολλῶν νόμον P.

XII, 23. λαοὶ δνώμασθεν Ο. IX, 50.

δνωμίκλιτος F. 279.

δνωμαστός. σὺν θαλίαις δνωμαστόν P. I, 38.

δνος. ὄνον ἐκυτόμβας P. X, 33.

δνοτος ἰδίσθαι I. III, 68.

δνυμα. καλεῖσθαι τοῦτ' δνυμ' ἀθάνατον Ο. VI,

57. πέταται τηλόθεν δνυμ' αὐτῶν Ν. VI, 51.

δνυμαῖω. δνύμαζε Κένταυρον P. II, 44. Ἰσμή-
νιον δνύμαζεν P. XI, 6. δνυμαζομαι ἐπιφα-
νέστερον πυθίσθαι P. VII, 6.

δνύν. λείοντων δνυχας δξυτάτους Ν. IV, 63.

δξερρεπεί δόλω Ο. IX, 98.

δξες. δξεί. Ἐργίνης ἰδοῖσα Ο. II, 45. χθόνος δ-
ξείας P. I, 20. δξείας αὐτᾶς Ν. IX, 35.

δξεία μελίτα Ο. VI, 37. δξείαν ἐπιμομφάν

Ο. XI, 9. δξείαν ἀκίανον Ο. VII, 70. δ-
ξείας αὐγᾶς αἰλίον Ο. III, 25. δξείωσι πά-
θμας P. III, 97. δξείας ἀνίαται Ν. I, 53.

δξείας νόσους Ο. VIII, 85. δξύτεραι μαρίαι

Ν. XI, 48. δξυτάτων ὄμμα Ν. X, 62. δξυ-
τάτων βέλων P. IV, 213. δνυχας δξυτάτους

Ν. IV, 63.

δξυτόμω πελέκει P. IV, 263.

δπα Ο. XI, 10. 11. 53. Ν. III, 24.

δπαδῶ. θεράπων οἱ δπαδεῖ P. IV, 287.

δπαδός. ἀρετᾶν δεξιότηταν δπαδὸν Ν. III, 8.

ματρός μεγάλας δπαδὸς F. 63.

δπάζω. ἐνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν μαρσιόνας Ο.

VI, 65. σφίον ὤπασε τεγγαν Ο. VII, 50.

ὄν σοι Ζεὺς γένει ὤπασε Ο. VIII, 84. πά-
λιν ὤπασεν λαὸν τε διατῶν Ο. IX, 71. τῶν

(τιμῶν) Ζεὺς ὤπασεν Αἰόλω P. IV, 107. ὤ-
πασε Κρονίον οἱ λαὸν ἔπαυαμον Ν. I, 16.

στεφάνους ὤπασεν στρατῷ I. I, 11. ὤπασε

φύλῃ αἰδῶν I. III, 44. εὐδῶν ὤπασεν I.

VI, 38. ὤπασεν τὰ τεργινά Ο. IX, 30. ἔμ-
μιν νικαφόρον ἀγλαῖαν ὤπασαν Ο. XIII, 14.

ὤπασας χαρμάτων μέγιστον P. VIII, 68. τὰς

ἀφθονίας ὤπαζε Ν. III, 9. μοῖραν εὐνομον

παιὶ γάρῃν ὤπαζει Ν. IX, 30. Ἰηλεί ὤπά-
σαι γάρῃν γέρας I. VII, 38. μελίαν ἔργου

ὤπαζον I. V, 63. νίκαν ἔπνοκράτει ὤπασαι

I. II, 14.

δπάων. δπάων μῆλον P. IX, 66.

δπιζομαι. χάρις φίλων ποιήμιος ἀντὶ ἔργων δπι-
ζόμενα P. II, 17. δπιζομένων τις εἴπειν P.

IV, 86. ζῶει μάσων ἄλβος δπιζομένων I.

III, 5.

δπιθεν, ὀπισθεν, ὀπισθε. πνοιᾶς ὀπιθεν Βορέα

Ο. III, 33. ὀπισθε κείμει ἀλωπέκων F. 261.

δπιθεν οὐ πολλὸν Ο. XI, 36. καὶ ἄρειον ὀ-
πιθεν Ν. VII, 101. γράμας ὀπισθεν ἴμεν Ο.

VI, 63. τοιοῦτον ὀπισθε (lect. dub.) P.

V, 118.

δπιτόμβηρος. δπιτόμβηρον αἶχμημα δόξας P.

I, 92.

δπως. ὅπιν δίκαιον ξένον Ο. II, 6. θεῶν ὅπιν

ἄφθορον P. VIII, 74. ἔκτισ' ὅπιν I. IV, 65.

δπισθε v. ὀπιθε.

δπίσω. δπίσω πάλιν οἶκαδε Ν. III, 59. ἔλκων

δπίσω Ν. XI, 32.

δπλά. χαλκείας δπλάς P. IV, 226.

δπλίτας δρόμους ἀσπιδοδοῦποιον I. I, 23.

δπλων. δπλα δ' ἀπ' Ἀργεος F. 73, 5. δπλων χο-
λωδῆς Ν. VII, 25. χρυσίον δπλων στερη-
θεῖς Ν. VIII, 27. ἐν πολεμαδούκοις Ἀρεος

δπλοῖς P. X, 14. χαλκείας σὺν ὄπλοις Ν. I,

51. χαλκείος δπλοῖων ἱππέλους τε σὺν ἔντεσιν

Ν. IX, 22. ἐν χαλκείος δπλοῖς Ν. X, 14.

δπλοτερος. ὅπιν πάλαι γενεᾷ δπλοτέριον P. VI,

41. παῖδων δπλοτάτων I. V, 5. Ἀσπασίδων

δπλόταται I. VII, 13.

* Ὀπίως. κλεινὰς ἐξ Ὀπίωτος Ο. IX, 15. δῶ-
γατ' Ὀπίωτος Ο. IX, 62.

ὀπόθεν P. IX, 44. χηπόθεν ib. 50.

ὀποίος. ὀποιαν παγὰν P. IV, 298. ὀποιαν ἀρε-
τῶν Ν. IV, 41.

ὀπόσος. ὀπόσαι δαπάναι I. IV, 64. ὀπόσα δαι-
δαλα P. V, 35. χηπόσαι P. IX, 47.

ὀπότην. ὀπότην τεύχης P. I, 4. ὀπότην ἐνέλασθ

P. VIII, 8. χηπότατον τηρεῖν P. II, 87.

ὀπότε. ὀπότε ἐκάλεσε Ο. I, 37. ὀπότε τελευτά-
σμεν Ο. II, 35. ὀπότε φέρε Ο. IX, 104.

γαμεν P. III, 91. ἡλυθον P. VIII, 43. πό-
ρῃσις XI, 19. ἀνυσεν P. XII, 11. ὁπότ'
ἐν I. I, 25. ὁπότε μετῴθηεν I. VI, 6. ὁπότε
θεός πέμψη F. 247. F. 45, 13. F. 53, 4.
antistr.

δπνίω. ἡβαν δπνίει I. III, 77.

δπώμα. δπώμας ἄγνων ἀγγύς F. 125. οὔτω γέ-
νοι φαίνων τέρεϊναι ματέρ' οἰκάνθας δπώ-
ραν N. V, 6. εἶχεν Ἀφροδίτας μνάστειραν
ἀδίσταν δπώραν I. II, 5.

δπως. ὅπως ἄρα ἔστασεν O. XI, 59. ὅπως μὴ
μολοί N. III, 59. οὐκ ἐσθ' ὅπως ἐρευνάσει
F. 33.

δρᾶν. δρᾶν αὐξομένην O. VII, 62. καθ' αὐτὸν
παντός δρᾶν μέτρον P. II, 34. δρᾶντ' ἀλκίαν
O. IX, 119. δρᾶν ὕβριν P. X, 36.

δρᾶ. μέλιχος δρᾶ P. IX, 49. εὐανθεῖ ἐν δρᾶ
P. I, 89. τοῦ δρᾶν κλέζον N. V, 32. ἀρε-
τὴ κατὰκειται πάσαν δρᾶν I. I, 41. δρᾶν
ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖον ἔαχεν I. II, 35. με-
γαλῆτορες δρᾶν Διᾶκού I. IV, 38. δρᾶν
ἀλκιπικον P. II, 77. δρᾶν P. VI, 50. τοί-
μαιν δρᾶν ἀντίστας I. V, 12. θεμισσα-
μένης δρᾶν P. IV, 141.

δρᾶν. πρὸς ἀνδρα χεῖρας ὤρεγον P. IV, 240.
τῇ τοῦτο Μοῖρα τέκος ὤρεξε N. VII, 58. εἴ
μοι πλοῦσιον θεός ἀρεῖαι P. III, 110.

δρεῖσι. δρεῖσιν Πελιάδων N. II, 41.

* Ὀρεστής. ἐν ἀρουραῖσι Πηλεῖδι ξένον Λάκωνος
Ὀρεστά P. XI, 16. συν' Ὀρεστά N. XI, 84.

δρθως. δρθων δρθωσι O. IX, 117. δρθων φώ-
ρῃσις N. X, 76. ὕβριν δρθων P. X, 36.

δρθόβουλος. δρθόβουλον μῆτιν P. IV, 262. δρ-
θόβουλοι μαχαναῖς P. VIII, 78.

δρθόδικαν γᾶς δρθόδον P. XI, 9.

δρθόμωτιν Τειρεσίαν N. I, 61.

δρθόπολις. πατέρων ἄγων δρθόπολιν O. II, 8.

δρθός. ἀγγελίος δρθός O. VI, 90. νόος δρθός
P. X, 68. ἀγγελίας δρθός P. IV, 279. δρ-
θᾶ ποδὶ O. XIII, 69. δρθῶ ἔστασας ἐπὶ
σφρηγῇ I. VI, 12. δρθᾶ ποδὶ F. 148. δρ-
θᾶ φρενὶ O. VIII, 24. δρθᾶ χερσὶ O. XI, 4.
μουσικῶν δρθᾶν F. 8. πραγματικῶν δρθᾶν
δδδν O. VII, 46. δρθᾶν λόγων κορυφάν P.
III, 80. ἔστασαν δρθᾶν καρδίαν P. III, 96.
δρθᾶν ἐρημοσύνην P. VI, 49. δρθᾶν κτεν-
σον P. XI, 39. δρθᾶν φυλάσσειν Τένειδον
N. XI, 5. δρθᾶν ἀπτενεν κᾶρα N. I, 43.
δρθαὶ φρένες O. VII, 91. δρθαὶ κίονες F.
53, 5. antistr. βουλᾶς δρθαῖς O. II, 83.
δρθαῖς κίονεσσιν P. IV, 267. ἔστασεν δρθαῖς
P. III, 53. δρθᾶς αἰλᾶκος P. IV, 227.

δρθῶς. χρησμός σ' ὀρθῶσεν P. IV, 60. Σκε-
λιαν ὀρθῶσεν N. I, 15. ὕμνον ὀρθῶσας O.
III, 3. ξυγὸν ὀρθῶσιν καλὸν I. I, 46. αὐ-
τοῦ ὀρθῶσιν ἀρετὴν I. III, 56. δρθῶσαντες
οἶκον I. V, 61. πόλις δρθῶσιν κατὰς I.
IV, 54.

* Ὀρθωσία. Ὀρθωσία O. III, 52.

δρθωτήρ. ἔτερον θεός δρθωτήρ πέλοι P. I, 56.
δρθωτήρ. σὺς δρθωτήρ F. 267.

δρθῶ. μαῖναι τ' ἀλκαί τ' ὀρνομένων F. 224.

δρθιον. πιστὸν δρθιον ἀρεταῖς O. X, 6. δρθιον
ὡς οἷε πιστὸν N. IX, 16.

δρκος. καρτερός δρκος ἄμυν μάρτυς ἔστω P. IV,
167. μέγαν δρκον ὁδοῦσας O. VI, 20. θεῶν
δρκον μέγαν μὴ παρῶμεν O. VII, 65. παρ'
δρκον O. XIII, 80. καὶ μὰ γὰρ δρκον N.
XI, 24.

δρμά. ἔχω γονάτων ἑλαφρόν δρμᾶν N. V, 20.
δρμᾶν. πορεύειν τιν θυμὸς ὤρμαινε O. III, 26.
ἀντὶον δρμᾶν τέρως εὐδῆς O. VIII, 41.
δρμᾶν. ποτὶ κλέος δρμᾶσι O. XI, 22. δρμᾶται
αἶνον θύμεν N. I, 5.

δρμος. ὄρμον στεφανῶν πέμψαντα N. IV, 17. δρ-
μοισι τῶν ἀναπληκόντι χερσὶ O. II, 82.

δρως. κείνος δρως P. IV, 19. μαῖνὰδ' ὄρῃν
ἔγχα φέρει P. IV, 216. ἀρεῖος δρως
ἀγγελία P. VIII, 52. δρως φανέντος I. V,
51. Διὸς δρως θεῖον O. II, 97. αἰσῶν
κατ' ὄρῃων δδδν N. IX, 19. δρῃεσι θεο-
προπίαν P. IV, 190. ἐν δρῃεσι ταυπέτερος
P. V, 112.

δρηνιολόγῳ I. 1, 48.

δρῖν. δρῖν, δρῶ. τόλμα μοι γλώσσας δρῖναι
λέγειν O. XIII, 12. δρῖναι κάρκαλα πλοῦν
φαίνεται P. IV, 170. ἀνὰ δ' αὐτὸν ἐπ' αὐ-
τὴν ὀρνομεν N. IX, 8. ὕβριν ἐν εἰς ἀντίαν
ὤρσεν P. II, 29. ὤρσεν ἐν Λακων γόνον P.
III, 102. ἀμφὶ γῆλας ὤρσεν χάρην P. VIII, 90.
αἰσῶν θέμιτες ὤρσας O. XI, 25. ὤρσο, ἴμεν
O. VI, 62. κῦδος δρῶσι Καμαρίαν O. IV,
12. δρῶσι χόλον P. XI, 23. ἀκονθ' ὥτε
γλῶσσας δρῶσι N. VII, 71. δαίμονος δρῖναι-
τος P. X, 10. ἀπὸ κλισίῃν ὤρτο σὺν κείνοισι
P. IV, 184. ἐκ φαρέτρης δρῖναιμεν βέλος P.
IV, 94. Πινδύθεν δρῖναιμεν P. I, 66. δρῖν-
μένων πολέμων O. VIII, 34.

δρῶναι. ἀν' δρῶναι P. IV, 228.

δρος. ἐπὶ Κυλλῆνας δρος O. VI, 77.

δρος, οὐδός. δρεῖ ἐνδρόν P. III, 36. ἐν δρεῖ
P. III, 90. οὐρεῖ ἴσον I. V, 30. τοῖτ' ἐρε-
πεις δρος P. I, 30. δρέον κευθμῶνας σκιο-
έντων P. IX, 85. σκιοπῶντων δρέων ὑπερ ἔστα
P. 70, 2. ἀκίους φλοῖντος ἐπ' ἀγνῶνις
δρεῖν N. VI, 46. ἐν οὐρεῖ P. VI, 21.

δρῶν. τῶν ἑκαστος δρῶν P. X, 61. ἐξόσθα ὄ-
ρουσαν O. IX, 110. ποσσὶν δρῶσιναι ἀπὸ
στρημῆς N. I, 50.

* Ὀρεστᾶ I. III, 90.

δρῶνιπτον Λιδός O. XI, 85.

δρῶνιφης Ζεὺς N. V, 34.

* Ὀρσοτρίανη O. VIII, 43. Ὀρσοτρίανη N. IV,
86. Ὀρσοτρίανην θεῶν P. II, 12.

* Ὀρτυγία. Ὀρτυγίας Ο. VI, 92. Ὀρτυγίαν P. II, 6. Ὀρτυγία N. I, 2. ὀρφυνία. μὴ ἐν ὀρφυνίᾳ πέσωμεν στεφάνων I. VII, 6. ὀρφυνίζω. ὀρφυνίζει γλώσσαν ὀπός P. IV, 283. ὀρφυνίζομεν Πηλεΐδα P. VI, 22. ὀρφανός. πότμον ὀρφανὸν γενεᾶς Ο. IX, 65. ὀρφανὸν ἐταίρων I. VI, 10. ὀρφανοὶ ἕβριος I. III, 26.

* Ὀρφεύς P. IV, 177. F. 187. 188. ὀρφυα. ἐν ὀρφυᾷ Ο. I, 71. XIII, 67. ἐν ὀρφυαῖν P. I, 23.

ὀρχηστῆς. ὀρχηστὴ Ἀπολλών F. 115.

* Ὀρχομενός. βασιλείαι Ὀρχομενοῦ (Ἐρχομενοῦ) Ο. XIV, 4. Ὀρχομενοῖο ἀστυνῶν I. I, 35.

ὄρω. ὄρσαι ἐκ μελάνθων νυκτὸς φάος F. 106, 2. ὄς P. ἐός. παῖδα ὄν P. VI, 36. ὄν πατέρα Ο. V, 8. ὦ παιδί F. I.

ὄσα. ὄσα προσεγγεῖν P. IX, 37.

ὄσος. ὄσα βοῶ Ο. IX, 100. τοσοῦθ' ὄσον I. II, 35. ὄσοι Ο. II, 75. I. III, 54. ὄσοι P. III, 47. ὄσοι γαμβροὶ P. IX, 120. ὄσα ἐξοδοί P. V, 116. ὄσαι N. I, 49. ὄσα Ο. II, 109. P. II, 92. VIII, 72. I. I, 60. ὄσα Ο. XIII, 42. 103. P. I, 13. IX, 47. N. II, 17. I. III, 27. F. 241. ὄσαν N. X, 19. ὄσαις P. X, 23. N. X, 41. ὄσασιν N. I, 62. 63. 64.

ὄσπερ P. III, 100. X, 64. N. VIII, 18. ὕπερ Ο. I, 30. IV, 21. ὄσπερ P. VIII, 41.

ὄσσα. ἀρτιεπὴς πατρίδα ὄσσα Ο. VI, 62.

ὄσσοις. Θεοξένου ἀκίντους ὄσσοις F. 82. str.

ὄστέον. ὄσται λέξαις νύθι P. VIII, 55. αἶων δι' ὄστέων ἐρράταισθι F. 77, 3. αἶδον ὄστέων στεναγμὸν βαρύν F. 150, 4.

ὄστις P. III, 22. IV, 230. N. X, 31. I. II, 4. VI, 27. F. 2. F. 162. ὄστιν Ο. III, 11. VIII, 11. ὄστινα I. IV, 9. ὄστινες Ο. II, 72. χῶτι P. IX, 50.

ὄταν. πέμπη Ο. II, 23. ἱκται Ο. XI, 95. αἰερίη Ο. XIII, 77. καταξεννῶν P. II, 10. ἀνάγῃ P. V, 2. ἔλδη P. VIII, 100. ἀντιάζωνι N. I, 67. ἔλδης I. II, 47. χῶταν P. II, 83.

ὄτε. ὅτε οὗτο Ο. I, 20. ἔρφεον Ο. I, 67. ἔμβαιεν Ο. IX, 77. κρήνησαν Ο. IX, 90. ἐράσασθαι P. II, 27. σκίμαστο P. IV, 224. ἐρισαν I. VII, 27. ὅς ὅτε Ο. VI, 2. P. XI, 40. N. IX, 16. I. V, 1. οὕτω ὅτε δατέοντο Ο. VII, 55. ὅποι' — ἦ ὅτε I. VI, 8. 9. 10. ἔστιν ὅτε Ο. X, 1. ἐσθ' ὅτε F. 172, 2. ἦν ὅτε F. 51.

ὅ τε Ο. VII, 83. XI, 55. P. II, 10. N. VIII, 40. ἄ τε Ο. II, 39. III, 9. VII, 91. P. IV, 66. 80. XI, 59. XII, 2. N. VI, 32. VIII, 2. IX, 9. XI, 1. III, 43. 65. F. 112. τό τε P. XII, 13. I. I. III, 43. 65. F. 112. τό τε P. XII, 13. 15. ὅν τε N. X, 47. I. II, 23. VII, 40. ἄν τε P. II, 39. οἷ τε P. III, 89. N. VI, 25.

vol. II. P. II.

F. 214. αἷ τε Ο. XIV, 1. P. IV, 73. N. VI, 9. F. 87, 2.

ὄτι. ἔνθεν ὅτι τάμον Ο. I, 48. οἶδεν ὅτι ἔτισαν Ο. II, 63. εἶπες ὅτι ἐσπεφάνωσεν Ο. XIV, 22. οἶδ' ὅτι τελέσει N. IV, 43. διαγγέλλω, ὅτι νίκη N. V, 3. χαίρω ὅτι μάχεται N. V, 45. ὅτι, quod, quia Ο. I, 60. III, 41. VIII, 33. XI, 32. P. II, 31. 33. 73. V, 15. 20. VIII, 61. X, 69. I. II, 43. VI, 44. VII, 5. δῖον. ἐμὲ πὰρ θνητὸς δῖοντι φάμεν Ο. III, 40. δῖοντι με τεύχων P. IV, 164. δῖοντι ζεύξαι N. I, 7. δάμον δῖοντι ποτὶ βουδυνίαν N. X, 23. δῖοντι ἐταίρους κελιδῶσα Ο. VI, 87. ἀρχαῖον δῖοντι λόγον N. I, 34. ἡ μαν τιν δῖοντων θαυμά στεφανόντισιν φιλέξαι P. IV, 40.

ὄν pronomen. οἱ enclit. Ο. I, 23. 57. 65. II, 46. VI, 20. 65. VII, 89. 91. IX, 16. 72. XIII, 23. 36. 63. 68. 73. 87. XIV, 22. P. I, 7. II, 42. 83. III, 63. IV, 23. 37. 48. 73. 85. 197. 243. 264. 287. V, 117. IX, 37. 58. 85. 113. 124. N. I, 14. 16. 58. III, 37. 55. IV, 59. V, 34. VII, 22. 40. X, 15. 29. 79. I. III, 82. IV, 69. V, 11. 47. VII, 33. 57. F. 233. orthoton. P. IX, 87. N. I, 61. ξ Ο. IX, 15. N. VII, 25. μιν Ο. II, 62. III, 29. IV, 15. VI, 56. 62. VII, 6. 59. 61. 83. IX, 34. 64. 68. X, 17. XIII, 77. P. I, 51. 97. III, 12. 45. IV, 240. N. III, 11. V, 31. 38. IX, 50. X, 74. XI, 17. I. I. 16. 64. VII, 63. O. II, 29. VII, 67. P. P. VIII, 16. neut. O. III, 48. XIII, 66. νιν Ο. I, 26. 68. III, 27. 35. VI, 14. 96. IX, 82. P. II, 28. 29. 35. 65. IV, 79. 109. 233. 287. V, 124. IX, 65. 76. 83. 91. XII, 6. 22. 29. N. IV, 21. V, 26. 52. VI, 43. VII, 42. 84. VIII, 8. X, 34. 68. I. I, 36. II, 18. 25. III, 90. V, 43. 51. 69. VII, 67. O. VII, 38. P. I, 32. 37. IV, 40. VI, 19. IX, 6. 27. 34. 56. 73. XI, 22. N. IV, 3. I. I, 43. F. 2. F. 4. F. 76. P. II, 57. neut. O. VIII, 33. P. IV, 43. IV, 242. ῥ P. IV, 36. N. I, 66. σφίαι Ο. XI, 14. N. III, 59. σφίαι Ο. II, 16. VII, 50. P. IV, 69. 124. X, 18. N. VII, 98. X, 50. I. I, 23. F. 95. 5. F. 137. σφί Ο. VIII, 83. N. VI, 52. XI, 7. σφιν Ο. VII, 76. IX, 51. P. I, 74. V, 59. IX, 12. 120. N. VI, 31. 48. I. VII, 30. σφέ P. V, 39. 86. I. V, 71.

οὐ, οὐκ, passim. οὐ postpositum: αἰδοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογός οὐ Ο. VII, 48. οὐ — οὐ F. 256.

οὐδέ passim. οὐ — οὐδέ F. 4. F. 126, 4. F. 243, 2. οὐδεῖς. ἥσαν οὐδέν Ο. VIII, 53. οὐδέ μακίαν τέλος οὐδέν P. IV, 286. οὐδέν P. V, 34. οὐδέν ποτε P. X, 49. ὥς τὸ μὲν οὐδέν N. VI, 3. F. 166. F. 257.

οὐκέτι. οὐκέτι τλάσσομαι P. III, 40. ἤλπετ' οὐκέτι P. IV, 243. οὐκέτι πρόσω N. III, 19.

- οὐκέτι', ἐτι N. IX, 47. οὐκ ἐτι' ἔσαν N. IX, 14.
- * Οὐλίαι. Οὐλία παῖς N. X, 24.
- οὐλίος. οὐλίω ἄρει O. IX, 82. οὐλίον θρόνον P. XII, 8. οὐλίαις αἰχμαῖσι O. XIII, 22.
- οὐλόμενος. γῆρας οὐλόμενον P. X, 41. οὐλόμε-
ταιν νοῦσον P. IV, 293. στάσιον οὐλόμενον
F. 74, 9.
- οὐνεκα O. XIV, 19. N. IV, 20. I. VII, 17. οὐ-
νεκεν P. IX, 96. N. IX, 36.
- οὐποτε P. X, 27. N. III, 39.
- * Οὐρανίδας. Οὐρανίδα Κρόνου P. III, 4. Οὐ-
ρανιδῶν P. IV, 194.
- οὐτω O. VII, 55. XII, 30. P. XII, 32. N. V, 6.
X, 74.
- οὐράνιος. κίων οὐράνια P. I, 19. ἀστέρους οὐρά-
νιου P. III, 75. οὐρανίαν P. II, 38. Θέμιαν
οὐρανίαν F. 6. Ἀφροδίταν F. 87, 3. οὐρά-
νιον ὑδάτων O. X, 2.
- οὐρανός. * Οὐρανός O. VII, 38. ὁ χάλκεος οὐ-
ρανός P. X, 27. N. VI, 4. οὐρανό F. 226.
227. οὐρανοῦ πολικνεῖται κρέοντι N. III, 40.
οὐρανοῦ βασιλῆς πόντον τε N. IV, 67. ἐξ
οὐρανοῦ κατένευσεν N. V, 35. οὐρανοῦ ἐν
δομοῖν N. X, 88. οὐρανό σταθμούς I.
VI, 45. ἐν οὐρανῷ O. XIV, 10. κείνος
Ἀτλας προσπαλαίει οὐρανῷ P. IV, 289. οἰ-
κεῖν οὐρανῷ N. X, 58. οὐρανῷ χεῖρας ἀνα-
τείναις I. V, 38.
- οὐρός. οὐρός ἐμπνεύσαις I. II, 40. ἄλλος ἄλλοις
οὐρός ἐπαίσων ἐλάνει I. III, 23. Ἀχάϊος
οὐρόν P. IV, 292. ἔχειρ' ἐπὶ οὐρόν λι-
γνὴν O. IX, 51. εὐθύνει δαίμονος οὐρόν O.
XIII, 27. πομπαῖον ἐλθεῖν οὐρόν P. I, 34.
αἰεὶς οὐρόν ἔμνον P. IV, 3. εὐθύν' ἐπὶ οὐ-
ρόν εὐκλεία N. VI, 29.
- οὐρός, custos. οὐρός Λακιδῶν I. VII, 55.
- οὐτε O. VI, 10. 19. 52. X, 20. 21. XIV, 7. 9.
P. II, 43. III, 33. 87. 88. IV, 104. 105.
V, 54. VI, 10. 12. 48. VIII, 87. IX, 18. 49.
60. X, 29. 41. N. XI, 39. I. II, 31. 32.
V, 23. VII, 56. οὐτε - οὐτ' ὦν F. 241.
- οὕτως O. VII, 58. P. I, 49. F. 248.
- οὕτοι O. IX, 13. I. IV, 63.
- οὕτως O. I, 55. 84. IV, 26. X, 8. P. IV, 87.
X, 22. XII, 31. N. VII, 63. τοῦτο O. I, 107.
III, 7. VI, 20. 57. VII, 25. VIII, 29. IX, 116.
XIII, 102. P. I, 30. II, 78. III, 2. IV, 229.
288. V, 19. 124. VI, 29. IX, 41. X, 41. N.
III, 50. VI, 60. VII, 40. 57. IX, 42. I. III,
58. V, 63. τοῦτ' O. VI, 8. P. IV, 59.
ταῦτα P. IX, 53. O. XI, 53. I. VI, 27. τοῦ-
τ' O. I, 59. 115. IX, 39. P. IV, 165. IX,
44. N. VI, 29. X, 11. 58. ταῦτα O. III, 36.
VI, 26. VIII, 57. IX, 27. P. IV, 168. N.
VI, 13. 55. IX, 29. 54. F. 171, 5. τοῦτο
F. 86, 2. F. 89, 2. F. 121. F. 127, 4. F.
171, 2. ταῦτα P. I, 40. II, 21. 89. IV, 151.
163. I. II, 47. V, 47. VII, 26. τοῦτων O.
III, 25. P. IV, 116. 275. XII, 18. I. IV, 17.
τοῦτοις P. IV, 17. τοῦτοις P. IV, 65. ταῦ-
ταις P. I, 26. ταῦτας P. IV, 26. O. VI, 38.
N. VI, 36.
- οὕτω O. II, 39. III, 4. P. I, 46. 56. VII, 20.
VIII, 97. IX, 121. I. V, 23. οὕτως P. IV,
11. N. XI, 42.
- ὀφείλω. ὀφείλει δρῆσθαι ὥστων N. II, 6. μέ-
λος αὐτῷ ὀφείλων O. XI, 3. Λατοῖδαισιν
ὀφειλόμενον οὐρον ἔμνον P. IV, 3.
- ὀφέλλω. πείδιον σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν P. IV,
260.
- ὀφθαλμός. Σικελίας ὀφθαλμός O. II, 11. συγ-
γενής ὀφθαλμός P. V, 18. ὅλον ἱστιάριον
ὀφθαλμοῦ O. III, 21. στρατιᾶς ὀφθαλμὸν
O. VI, 16. ἀνέλεσεν ὀφθαλμὸν N. X, 20.
ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρὸς P. IV, 120.
- ὄφρις. γλάνκηπα ποικιλόχρωτον ὄφρι P. IV, 249.
ὄφριον κεφαλῆς P. XII, 9. μάρψαις διοῖς
ὄφριαν N. I, 45.
- ὀφωδέος Γοργόνος O. XIII, 61.
- ὄφρα. βάσομεν O. VI, 23. αἰέσω O. VII, 15.
εἴπης O. XIV, 22. ἔχη P. I, 72. ὄφρα με-
θύω F. 90, 2. αἰεῖς P. IV, 2. ἐρίται P.
IV, 92. ἀφέλοισι P. IV, 218. κελυδῶσται
XI, 9. μμησαιο P. XII, 20. προσμένει N.
III, 57. σχέθοι I. III, 72. ὄφρα μη γένοιτο
P. V, 62.
- ὀφρῆς. ἐπ' ὀφρῶ Περνασίη O. XIII, 102. ἀγα-
νή γελῶσας ὀφρῆ P. IX, 39.
- ὀχετός. ὀχετὸν βαθὺν ἄτας O. XI, 39. σημνοῖς
ὀχετοῖς O. V, 12.
- ὄχημα. Σικελίας ὄχημα δαυδαῖον F. 73, 6. ἐρα-
τὰν ὄχημ' αὐοῖαν F. 89, 1.
- ὄχθα. ταὶ ἐπὶ Κῆμας ἄλιερκές ὄχθαι P. I, 68.
ὄχθαι ὑπο Ταυγέτον P. I, 64. Κασσιού
παρ' ὄχθαις P. IV, 46. ὄχθαις ἐπ' Ἀκρά-
γαντος P. XII, 2. Ἰσμητοῦ ἐπ' ὄχθαισι N.
IX, 22. Καίκου παρ' ὄχθαις I. IV, 97.
- ὄχθος. παρ' εἰδένδρῳ ὄχθον Κρόνου N. XI, 25.
Κρόνον παρ' ὄχθον O. IX, 3. ὄχθον ἐς
ἀμφιπλεον P. IX, 57.
- ὄχλος. πλήθος ὄχλου P. IV, 85.
- ὄχος. ἔκει ὄχλον (κύμας) O. IV, 12. Θεοδμάτων
ὄχων ἐφαπτομένη P. IX, 11.
- ὄψ. ὀρασιζέει γλῶσσων φανερὰς ὄψος P. IV, 283.
ἔβαλεν ἔμνος ὅτι πῆαν κελυδαῖον N. III, 63.
γυρῶμεν ἄμειρα ὅτι N. VII, 84. ἀγαγεῖν
ἐπικωμῶν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα P. X, 6. ὄπα
γλῆκται προχέοντον ἐμῶν P. X, 56. ρέθεν
ὄπα μαυόμενοι N. III, 5.
- ὄψις περ N. III, 77.
- ὄψις νυκτὶ I. III, 53.
- ὄψις. Ἐπικαθέως ὄψιν ὄψον P. V, 28.
- ὄψις. οἱ ὄψιν ἐειδόμενοι N. X, 15.
- ὄψον. ὄψον λόγῳ φθονερόσιν N. VIII, 21.

Π.

IIa I. V, 56.

παγά. παγάν ἐπέων εὔρε P. IV, 299. ἐρεῖγονται πυρός ἀγνόηται παγαί P. I, 22. Ἰστέρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν O. III, 14. πέραν Νείλοιο παγᾶν I. V, 22. Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν F. 6.

* Πάγασος. πετρώεις Πάγασος I. VI, 44. Πάγασον ζεύσαι O. XII, 62. cf. F. 183.

* Πάγγαιον. Παγγαίον θεμεθλοῖς P. IV, 180. παγγλωσσὴ λιβροὶ χαρτέον O. II, 96. παγετὸν χθόνος F. 74, 9.

πάγκαρπος. πάγκαρπον χθόνα I. III, 59. παγκάρπων φρεσὶν P. IX, 60.

πάγκοινος. πάγκοινον χεῖρας O. VI, 63. πάγκοινον τέρας F. 74, 7. φθίγμαι F. 190.

παγκρατής. πῦρ παγκρατὲς N. IV, 62.

παγκρατίον. ἐκ παγκρατίου O. VIII, 59. παγκρατίον αἰκά N. II, 15. παγκρατίου στόλον N. III, 17. παγκρατίου στέφανον N. V, 5.

παγκρατίον στεφάνωμα I. III, 62. παγκρατίον ἀρετᾶν N. V, 52. ἀρετᾶ I. IV, 21. ἀπὸ παγκρατίου I. V, 57. παγκρατίου νίκην I. VI, 22. ἀμφὶ παγκρατίου I. VII, 66. μηχανεῖ παγκρατὶ ἐσπεφάνωσαν N. XI, 21.

πάγος. οὐ πάγος οἶδ' ἐπρόκιντος κλέινθος γίγνεται I. II, 33. πάγον Κρόνον O. XI, 51.

πάγχρυσος. πάγχρυσον κορυφᾶν κτεάνων O. VII, 4. πάγχρυσον νάκος P. IV, 68.

πάγχυ P. II, 82.

πάθη. ταύτης ἀτλάτου πάθας πέρι O. VI, 38. ματρός βυρεῖα σὺν πάθα P. III, 42. χαμῶν προτέρη πάθα P. VIII, 50. ὀξείαισι πάθαις P. III, 97.

* Παιῶν P. IV, 270.

παιδεύεις ἔμνους I. II, 3.

παιδομάγον ἰχθύν F. 143.

παίω. οἶα παίζομεν ἀμφὶ τράπεζαν O. I, 16. ἔπαιζεν ἐνόπλιον O. XIII, 83.

παῖς. παῖς ὁ κισσοφόρος O. II, 30. παῖς ὁ Λατοῦς O. VIII, 31. τοῦ παῖς O. IX, 75. παῖς O. IX, 94. παῖς ὁ Λευκνυῖον O. XI, 68.

παῖς ἐξ ἀλόχου O. XI, 90. Ζηρός παῖς O. XIII, 74. τοῦ παῖς P. III, 100. Αἰήτα ζαμηνὲς παῖς P. IV, 11. Γαιαδὸν παῖς ἔμμενος P. IV, 33. Αἰώσος παῖς P. IV, 118.

* Οἰκλὸς παῖς P. VIII, 41. Δανίας παῖς P. X, 45. παῖς Διός N. I, 35. Διὸς παῖς ὁ χρυσός F. 243. παῖς Ἀριστοτέλεις N. III, 19. παῖς εἰὼν N. III, 42. ἐν παῖσι παῖς N. III, 69. Ἰκλῖος παῖς N. IV, 60. παῖς ἐναγώνιος N. VI, 13. παῖς ὁ Θεαρίωνος N. VII, 7.

Οἰκλῖος παῖς N. X, 24. Αἰδᾶς παῖς N. X, 66. Ἰσικλὸς παῖς I. I, 30. ὁ Κλεονίκων παῖς I. V, 14. ἔσσεται τοῦ παῖς I. V, 50. παιδὸς βίαν N. XI, 22. Αἰνυριδᾶμον παιδί O. III,

9. N. IX, 42. Κρόνον σὺν παιδί O. VII, 67. Κρόνον παῖδα O. I, 10. παῖδ' ἄλλον O. II, 35. Ἀσὺς παῖδα O. II, 91. Κλημένοιο παῖδα O. IV, 21. παῖδ' ἰοδότῃνον τεκίμεν O. VI, 39. παῖδα O. VI, 49. τὰν ποτῖναν παῖδ' Ἀφροδίτας O. VII, 14. τὸν Ὀλυμπιονίκαν Ἀρχεστράτου παῖδα O. XI, 2. παῖδ' ἐπατὸν Ἀρχεστράτου O. XI, 103. παῖδα P. III, 43. Νηριος παῖδα κλυτὰν P. III, 92.

παῖδα σὺν P. VI, 30. παῖδα P. IX, 18. παῖδα τέξεται P. IX, 61. Τιμονόου παῖδα N. II, 10. παῖδα Τιμίδαν N. VI, 64. βυατὰν ἀμπελίου παῖδα N. IX, 52. τὸν ἀδείμαντον τέκε παῖδα I. I, 13. Μισσομυ παῖδα Θρασὶν ἐξ Εὐβοίας ἀνδρὶ I. V, 42. Κρόνι παῖ 'Ρέας O. II, 13. Κρόνον παῖ O. IV, 7. παῖ Σωστράτου O. VI, 80. Ἀρχεστράτου παῖ O. X, 12. παῖ Ζηρός O. XI, 1. Διωνομένη παῖ P. II, 18. παῖ Ποσειδῶνος P. IV, 133.

ὦ παῖ P. VIII, 34. Ἀγρωιδᾶμον παῖ N. I, 29. παῖ N. V, 90. παῖ 'Ήρας N. VII, 1. παῖ 'Ρέας N. XI, 1. Διодότιο παῖ I. VI, 31. παῖ Ἀμύντα F. 85. ἐλασίβρονα παῖ 'Ρέας F. 103. Παῖδες Ἀθωναίων F. 196.

χρυσεῖ παῖδες Θέμιος O. XIII, 8. Ἀλένια παῖδες P. X, 5. παιδὸν παῖδες N. VII, 100. Τυλαοὺ παῖδες N. IX, 19. παῖδες Θεῶν N. IX, 27. I. III, 18. Αἰνυριδᾶμον παῖδες I. II, 29. ἀγλαοὶ παῖδες I. V, 59. νύκων ἀσχηλῶν παῖδες I. VII, 25. παιδὸν σείων O. VIII, 45. παιδὸν O. VIII, 68. παιδὸν Νεφέλης O. X, 3. παιδὸν P. I, 93. παιδὸν Διός P. III, 12. τετρατόντων παῖδων ἐπιγενομένων P. IV, 47. διανυδορομῶν παῖδων P. X, 9. Αἰακοῦ παῖδων N. IV, 72. I. IV, 39. παιδὸν N. VIII, 2. I. III, 89. V, 5.

παιδὸν ἐξ ἧσαν F. 88, 2. ep. παιδεσσι Λυτοῦς F. 58, 2. str. διδύμοις παῖσι Αἰδᾶς O. III, 37. παῖσιν φίλοις O. VII, 41. παιδεσσαν P. I, 79. παρὰ παῖσιν P. II, 72. παῖσι τοῖτοῖς P. IV, 65. Αἰδῶν καὶ παῖσι P. IV, 108. παῖσιν P. VIII, 47. ἐν παῖσι νέουσι N. III, 69. παῖσι N. VIII, 36. ματὲρ καὶ διδύμοις παιδεσσαν N. IX, 4. παῖσιν Αἰνυριδᾶν N. IX, 30. παιδεσσαν Ἑλλάων I. III, 54. F. 83. τέκεν ἐκτὶ παῖδος O. VII, 73. Κρόνον παῖδας βασιλῆας P. III, 94. Ἰσμεδεῖας παῖδας P. IV, 89. σείων παῖδας I. I, 56. παῖδες Ἀλῖα O. XIII, 14. Θεῶν κρατίστον παῖδες O. XIV, 14. παῖδες φωτῶν καὶ Θεῶν P. IV, 13. παῖδες Ἀρμονίας P. XI, 7. ὦ παῖδες F. 87, 5.

πάλα. κρατεῖον πάλα O. VIII, 20. πάλα κνυδαίων O. XI, 69. Τημισάρχον πάλα N. IV, 10. ἀμυγᾶ πάλα N. VI, 14. πάλα N. XI, 21. πάλαι. τὸν πάλα P. VI, 40. κελκῆνικοι πάλα P. XI, 46. καὶ πάλα N. VIII, 32. δη πάλα N. VIII, 51. πάλα N. X, 10. N. XI,

33. οἱ πάλοι φῶτες I. II, 1. τετείχισται πάλοι I. IV, 49.
- παλαιόγονος. παλαιόγονος O. XIII, 48. παλαιόγων Μινῶν O. XIV, 4.
- παλαιμονεὶ κενὰ P. II, 61.
- παλαιός. παλαιός ἔλθω P. V, 55. παλαιὰ χάρις I. VI, 16. παλαιὸν πένθος F. 95, 1. παλαιὸν οἶνον O. IX, 52. δόξαν παλαιὴν I. III, 16. Φάμαν παλαιὴν I. III, 40. παλαιὰ ῥήσεις O. VII, 54. παλαιὸν προγόνων P. IX, 109. παλαιαῖσιν ἀρεταῖς N. III, 31. παλαιότερος N. VI, 55. ἐν παλαιτέροις P. X, 58. ἐν παλαιτέροις N. III, 70. ἄλσει παλαιατῶν N. VII, 44.
- παλίσμα. παλίσματων αἰχῆρα ἐξέπεμψας N. VII, 72. παλίσματων φροντίδα N. X, 28. ἀνθρὸς ἀμφὶ παλίσμασιν O. IX, 14. παλίσμασιν ἔχων P. VIII, 36.
- παλίσφατος. παλίσφατος γενεά N. VI, 32. χρησθέν παλίσφατον O. II, 44. παλίσφατον ἀγοράν N. III, 14. Ἀχίρραι παλίσφατοι εὐάνορος N. II, 16.
- παλαῖω. φόνος παλαῖσεν N. VIII, 27. λέοντι παλαῖουσιν P. IX, 28.
- παλάμη. σὺν τινι μοιριδίω παλάμη O. IX, 28. θεοῦ σὺν παλάμῃ O. XI, 22. παλάμη δούρειον P. I, 44. Ζηρὸς παλάμῃ P. II, 40. ταχεῖαν ἐκ παλαμῶν P. IV, 202. πυκνότατον παλάμῃ O. XIII, 50. θῶν παλάμῃς P. I, 48. ψιθίρων παλάμῃς P. II, 75. ταῖς Ἐπίφρον παλάμῃς N. X, 5. παλάμῃς Διός N. X, 65.
- παλιγγλωσσος. παλιγγλωσσος πόλις I. V, 23. παλιγγλωσσον ἀγγέλιον ῥῆσιν N. I, 58.
- παλιγκοτος. πῆμα παλιγκοτον O. II, 22. παλιγκότιος N. IV, 96.
- παλιμβάμενος ὁδοὺς ἰσίων P. IX, 18.
- παλιν N. X, 73. παλιν αὐτίς O. I, 65. νεότατος τὸ παλιν O. XI, 91. ὁπίσω παλιν οὐκάδ N. III, 60. παλιν ψυχὰς ἀνδιδοῦ F. 98, 3.
- παλιναιρέτος F. 54.
- παλιντρέπτελος. πῆμα παλιντρέπτελον O. II, 41.
- * Παλίον. Παλίον σφυροῖς P. II, 45. βύσσαιιν Παλίον P. III, 4. Παλίον κόλπων P. IX, 5. παρ ποδὶ Παλίον N. IV, 54. ἐν Παλίῳ N. V, 22.
- * Παλλῆς N. II, 29. Παλλὰς Ἀθήνα P. XII, 7. κόρυς Παλλῆς O. XIII, 64. τελευτῇ Παλλῆδος P. IX, 101. πολιόχαρξ Παλλῆς O. V, 10.
- πάλλω. ἄκοντα πάλλων N. III, 43. πέραν πόντοιο πάλλον· αἰετοῖ N. V, 21.
- πάλος. ἄμ πάλον θέμεν O. VII, 61.
- παμβίας. κεραννῷ παμβίας N. IX, 24.
- πάμπαν. ἀπὸ πάμπαν ἔχον O. II, 76. ἀπὸ πάμπαν εἰργοντες O. XIII, 57. πάμπαν θεὸς ἔμμεναι N. X, 58. F. 49.
- παμπειδῆ πόθον P. IV, 184.
- παμποικίλος. ἀγγέων ἔρκεισιν παμποικίλοις N. X, 36.
- παμπορφεύροις ἀκτίσι O. VI, 55.
- πάμπρωτος. ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος P. IV, 111. ὃν πάμπρωτον ἀθλον κτεῖνα I. V, 46.
- * Παμφάρις. πῶς Παμφάρι N. X, 49.
- παμφαρμάκον ξένιας N. IV, 233.
- παμφόρῳ χειρὰ P. VI, 13.
- * Πάμφυλος. Παμφύλον P. I, 62.
- πάμφωνος. πάμφωνον μέλος P. XII, 19. παμφώνων ὑμενίων P. III, 17. παμφώνουσιν ἐντεσιν αὐλῶν O. VII, 12. παμφώνοις δημοκλῆς I. IV, 30.
- * Παν. σὺν Πανί P. III, 78. F. 63 — 68.
- πανάγυρις. Ζηρὸς ἀμφὶ πανάγυριν O. IX, 103. παναγυρίων ξυνάν I. III, 46.
- πανδαίδαλον ἀγοράν F. 45, 5.
- πανδέμῃ P. I, 197.
- πανδόκος. πανδόκῳ ἄλσει O. III, 18. πᾶνδοκον γόν P. VII, 64. ξενίας πανδόκοις O. IV, 17.
- πανδοξίη. πανδοξίας ἄκρον N. I, 41.
- * Πανελλάνες. Πανελλάνων νόμος I. II, 38. Πανελλάνεσσι I. III, 47.
- πάνετες P. I, 20.
- παννχιζῶ. φλῶς συνεχὲς παννχιζῶ I. III, 83.
- παντὰ O. I, 116. IX, 25. P. I, 96. II, 23. IV, 171. X, 33. I. III, 19.
- παντοδαπός. παντοδαπὸν κύνα F. 66. παντοδαπὸν ἀνέμιον F. 53, 3. antist. μόχθων παντοδαπὸν I. I, 46. παντοδαπὸν νόυσιν P. III, 7. παντοδαποῖσιν ξένιοις O. VIII, 26.
- πάντοθεν P. III, 52. N. VI, 47.
- παντοῖος. χρεῖαι παντοῖαι N. VIII, 42. παντοῖων νόμων N. V, 25. θῆα μινγνύτων πυρὶ παντοῖα F. 95, 7.
- πάντολμον σθένος Ἡρακλῆος F. 5.
- πάντως P. IV, 75.
- πάσμαι· εἰ τις ἐσθλὰ πέπαται P. VIII, 76. οἶκον οὐ πέπαται F. 72.
- παπταίνω. παπταίνει τὰ πόρω P. III, 22. τὰ μικρὰ παπταίνει I. VI, 44. παπταίνει πόρσιν O. I, 114. παπτάνας P. IV, 95.
- παρά, παρ. cum genit. O. I, 70. V, 9. P. I, 76. 88. P. III, 59. 60. IV, 103. V, 21. X, 62. N. IX, 1. F. 6 cum dat. O. I, 20. 74. 93. VI, 10. VII, 15. 17. VIII, 17. XI, 25. 89. XII, 15. 21. XIV, 23. P. I, 53. II, 25. 72. 87. III, 28. 34. 87. 88. 93. IV, 1. 46. 186. 213. X, 31. XII, 26. N. I, 72. II, 19. IV, 54. VI, 38. 57. 63. IX, 34. X, 48. 55. XI, 24. 25. I. I, 29. III, 76. IV, 47. V, 72. VII, 19. 35. F. 49. F. 95, 5. cum accus. O. I, 111. II, 18. 71. 77. IV, 29. VI, 28. VIII, 24. IX, 3. 19. 41. XI, 106. XII, 10. XIII, 80. 90. XIV, 10. P. I, 67. 79. III, 69. 78. 81. IV, 43. 74. VIII, 13. 62. 89. IX, 52.

X, 4. XI, 4. 21. 63. N. III, 45. IV, 20. V, 10. VII, 19. 33. 46. 69. IX, 49. X, 43. 49. XI, 36. I. VI, 47. VII, 3. 57. F. 223. F. 253. a verbo seunctum O. III, 40. I. VII, 10.
 πάρα F. 48.
 παραβάλλω. Ἡρακλῆϊ στόμα μὴ παραβάλλει P. IX, 90.
 παραγορεύω. ἢν παραγορεύει μήποτε ταξιοῦσθαι O. IX, 83.
 παράγω. δαμαζομέναν πάραγον κοῖται P. XI, 25. παρῳγοῖσα μύθοις σοφία N. VII, 23.
 παραδέχομαι. σοφάτατα νοήματα παρδιεξιμένους O. VII, 72.
 παραδίδωμι. ἑτέροις κῦδος παρέδωκε P. II, 52. λυτρίαν Ἰωλκὸν παρδίδωκεν Αἰμόνισσιν N. IV, 56. πότμου παρδόντος P. V, 3. τῶνδ' τοι αἴρεσιν ἔμπαν παρδίδωμι N. X, 83.
 παρδιδοῦσα. εἴ τι φλαῖρον παρδιδοῦσαι P. I, 87. συμμαχία θόρυβον παρδιδοῦσε O. XI, 76.
 παραινέω. παραινέει I. V, 64. παραινέειν Πηλεΐδῃ ἐρημοσύνην P. VI, 23.
 παραινώ. παραινεῖται χάριν N. X, 30.
 παρῳκίμω. παρῳκίμενον τέρας O. XIII, 70. τὸ παρῳκίμενον N. III, 72.
 παρῳκοῖτομαι. παρῳκοῖντο P. IV, 133.
 παρῳλέγω. νεφέλα παρῳλέξτο P. II, 36.
 παρῳλῶ. παρῳλῆει δυσφρόνουν O. II, 59.
 παρῳμίζω. πλῶον παρῳμίζει N. III, 26. παρῳμίζεται δελφίνα P. II, 50.
 παρῳμῶ. μάχαις παρῳμῶ P. I, 48. ἐν ὄρεσσιν παρῳμῶ P. I, 89. παρῳμῶντας αἰχμῇ P. VII, 42.
 παρῳμῶ. τὸ αἰεὶ παρῳμῶν ἐσλόν O. I, 99. παρῳμῶνται. μορφῇν παρῳμῶνται ἄλλων N. XI, 13.
 παρῳπείρομαι. παρῳπείρωνται Διὸς O. VIII, 3. παρῳπλῆζω. παρῳπλῆξαν σοφόν O. VII, 31. οὐδὲ παρῳπλῆζον N. X, 6.
 παρῳσταίω. ἰόλα παρῳσταίως ἐών N. III, 36.
 παρῳσφάλω. τὸν παρῳσφαλεν καλὸν N. XI, 31.
 παρῳστροφος. εὐναὶ παρῳστροφος P. II, 35.
 παρῳφάμω. παρῳφάμεν τούτων λόγον P. IX, 44. ὅκον μὴ παρῳφάμεν O. VII, 66. παρῳφάμενα N. V, 32.
 παρῳφάσας v. πάφρασας.
 παρῳδαίκα. παρῳδαίκα στέγεται ὄμβρους P. IV, 81.
 παρῳδρος. Διὸς παρῳδρος O. VII, 22. Διὸς αἰψῶν παρῳδρος P. IV, 4. ἐτοῖμον αὐτῷ πάφρῳ O. II, 64. παρῳδρον Δαμῳτῆρος I. VI, 3. πάφρῳδρε Μοῖραν N. VII, 1.
 πάφρῳ. τὸ ἀνδρὶ πάφρῳσι O. VI, 13. φίλων παρῳδόντων O. VII, 6. τῷ παρῳδντὶ ἐπαῳνῆσας F. 173, 3.
 πάφρῳ. παρῳδόντων P. I, 26.
 παρῳλῶ. παρῳλῶται πραγμάτων ὁδὸν ἔξω φρενῶν O. VII, 46.
 παρῳλῶ. παρῳλῶ. αἰνεῖν ἀγαθῷ παρῳλῶ I. VII, 69.

δαίμων παρῳλῶ P. VIII, 79. ἀκίνδυνον ἐμὸν ἔπος παρῳλῶ P. II, 67. αἶσαν παρῳλῶ O. VI, 102. ἐπὶλασιν παρῳλῶ P. I, 46. παρῳλῶ (φρονῶν ὑπάρχων) P. XI, 41. Πιερίδων ἀρόταις παρῳλῶ ὕμνον N. VI, 34. ἰατῆρα παρῳλῶ ἑυλοῖσι P. III, 66. δέμους ἀκίνδυνον παρῳλῶ O. I, 21. θεοῖσι δέπνιν παρῳλῶ O. I, 39. βουσὶν ἐῳνῆν παρῳλῶ P. IX, 23.
 παρῳθενία. χαλινὸν παρῳθενίας I. VII, 45.
 παρῳθενικαί P. IX, 103.
 παρῳθενῆος. παρῳθενῆος γλεφῳροῖς N. VIII, 2.
 παρῳθενός. * Ἡραν Παρῳθενίαν O. VI, 88. παρῳθενίαν ὠδῖνα O. VI, 31. παρῳθενίας κεφαλῆς P. XII, 9.
 παρῳθενός. κτανῳγὶς παρῳθενός O. XIII, 68. ἰοχέαιρα παρῳθενός P. II, 9. Ζευφύλα Δοκρῆς παρῳθενός P. II, 19. παρῳθενός P. III, 34. XII, 19. αἰνῳγμα παρῳθενός ἐξ ὀργῶν γνῶσθαι F. 165. παρῳθενός σύνεινον O. I, 88. παρῳθενός ἀγροτέρων P. IX, 6. παρῳθενόν κεδνῶν P. IX, 126. ἄλικες παρῳθενός ἐταῖραι P. III, 18. Ἑλικῳνῶν παρῳθενός I. VII, 57. χοροὶ παρῳθενός P. X, 38. παρῳθενόν ἀγέλα F. 73. τεσσαρῳκῳτα καὶ ὀκτῶ παρῳθενός P. IX, 117. νείσιον παρῳθενός P. X, 59.
 παρῳλῶ. μὴ παρῳλῶ καλῶ P. I, 86.
 παρῳλῶ. τὰ μὲν παρῳλῶ P. VI, 43.
 * Πάριος. στάλαν Πάριον λίθον λευκοτέρων N. IV, 81.
 * Πάριος. Πάριος ἐκ βελέων P. VI, 33.
 παρῳστίμω. ἐν τελετῇ παρῳσταν Μοῖραι σχεδόν O. XI, 54. κῳμῶ δῖκα παρῳσταν P. VIII, 74. οἶνω παρῳστα μοῖ O. III, 4. νῳὸν παρῳστανῶν O. V, 23.
 παρῳσχω v. παρῳχω.
 παρῳσμονῶ. παρῳσμονῶν θαλλοῖσιν εὐδαιμονῶν P. VII, 20.
 πάφρῳ. ὄλβος ἀνδρῳποῖσι παρῳσμονῶτερος N. VIII, 17.
 * Παρῳσῳσιος. ὁ Παρῳσῳσιος μυχός P. X, 8. ἔφρῳ Πάφρῳσι O. XIII, 102. ποῖα Παρῳσῳσία (Παρῳσῳσί, v. nott. critt.) VIII, 21. τέχῃ Παρῳσῳσί P. V, 41.
 * Παρῳσῳσιος. Παρῳσῳσιος καταβῳνται O. IX, 46. Παρῳσῳσιος κραταν P. I, 39. Παρῳσῳσιος πόδα P. XI, 36.
 πάφρῳ. ἡδῇ πάφρῳτε O. XIII, 78. τῶν πάφρῳτε P. II, 60. cf. τοπάφρῳτε.
 παρῳλῶ. δέμια παρῳλῶμενον I. VII, 12. παρῳλῶμενον ἀνέρων N. VI, 30.
 πάφρῳ. τῶν πάφρῳ I. VI, 1. τὲ νεώτερον ἢ πάφρῳ F. 74, 5.
 παρῳτῳνῶ v. ὀτῳνῶ.
 παρῳτῳδοῖ. φόνον παρῳτῳδῳν N. IX, 38.
 * Πιερίσῳσιος. Πιερίσῳσιος στρατῳ O. IX, 102.
 πάφρῳσιος. ἐχθρῳ πάφρῳσιος ἢν παλῳ N. VIII, 32.

παρφυκτός. οὐ παρφυκτὸν τὸ μύρισμα P. XII, 30.
 πᾶς. ὁ πᾶς χρόνος P. I, 46. πᾶς τις I. I, 49.
 πᾶσα πόλις N. V, 47. πᾶσα κεκοιμένα δύ-
 ναμις N. VI, 2. πᾶν τέμενος O. XI, 79. πᾶν
 τέλος N. X, 29. σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν καλὸν
 F. 87, 6. τί τὸ πᾶν F. 104. παντός P. II,
 34. IX, 82. πᾶσας δολιχάς N. V, 2. πᾶν
 βροτῶν O. I, 100. παντὶ χρόνῳ O. VI, 36.
 παντὶ θυμῷ P. IX, 99. N. V, 31. πράγματι
 παντὶ P. IV, 278. παντὶ P. V, 25. N. VI,
 58. παντὶ στρατῷ N. I, 61. παντὶ ἔργῳ N.
 VII, 52. παντὶ λαῷ F. 171, 3. πάντα λό-
 γον P. II, 66. IV, 132. πάντα νόμον P. II,
 86. πάνθ' ὁμῶς N. I, 53. ἅπαντα θυμὸν
 N. III, 56. πάντα χρόνον I. III, 6. τέγγαν
 πᾶσαν O. VII, 51. πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων
 F. 83, 3. antist. μάχαν πᾶσαν O. IX, 43.
 λείαν πᾶσαν O. XI, 46. τελειῶν πᾶσαν O.
 XIII, 72. Ἑλλάδα πᾶσαν O. XIII, 108. εὐ-
 φροσύναν πᾶσαν P. IV, 129. μακρογορίαν
 πᾶσαν P. VIII, 31. ὀργάν πᾶσαν I. I, 41.
 ἀρετῶν πᾶσαν I. III, 56. πᾶν τέλος I. III,
 29. πᾶν I. III, 66. ἐς δὲ τόπων O. II, 93.
 πάντες ῥέοντες F. 239, 3. μαγανῶι πᾶσαι P.
 I, 41. τὰ γλυκία πάντα O. XIV, 6. πάν-
 των O. II, 85. ἐπιχθονίων πάντων N. X, 62.
 δλοφρομένων πάντων F. 74, 12. σῶμα πάν-
 των ἔπειτα θανάτῳ F. 96, 2. ἀνικτα τῶν
 πάντων ὑπερβάλλουσα μακάρων F. 133. νό-
 μος δ' πάντων βασιλεὺς F. 151, 2. πάντων
 διαιμιμένων I. V, 34. ἔργων πάντων O. XI,
 24. XIV, 9. N. V, 41. πάντων O. II, 19.
 P. IX, 45. N. VII, 88. X, 86. I. IV, 59. ἀ-
 ρετῶν πασῶν O. I, 13. πᾶσαι πολίεσι P.
 VII, 9. F. 173, 3. πᾶσαι ἐτέων περὶδοις
 N. XI, 40. πᾶσαν ἀεθλοῖς ἐπιχωρίοις P. IX,
 106. πάντας P. II, 82. IV, 189. ἀγροὺς
 πάντας P. IV, 149. πάντας ἀνθρώπους I.
 III, 24. πᾶσας κελύθους P. IX, 46. δαίτας
 πᾶσας I. II, 39. γάλας πᾶσας I. III, 73.
 πᾶσας ἀρετὰς I. V, 53. πᾶντα P. III, 29.
 N. X, 19. I. I, 60. IV, 16. βίωμα πάντα
 N. VII, 67. Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων F. 105.
 πάντα θύειν ἑκατόν F. 154.

πᾶσας αὐτοῦ. ἀπὸ πασῶν O. I, 17.

πάσχω. πόλλ' ἔπαθεν O. XIII, 62. πλεῖον λόγον
 γενέσθαι ἢ πάσχει N. VII, 21. ἔπαθον με-
 γάλα O. II, 25. οἶα πάσχω P. I, 73. III, 20.
 πάθον δεινόν N. X, 65. εὐ πασχέμεν P. III,
 104. τὸ παθεῖν εὐ P. I, 99. τὸ μαλθακὸν
 ἔρχει τε καὶ παθεῖν P. VIII, 6. εὐ τε πα-
 θεῖν καὶ ἀκούσαι N. I, 32. παθεῖν τι N.
 IV, 32. εὐ πάσχω I. IV, 15. παθεῖν ἐπι-
 κότα P. II, 29. παθεῖν ἑλόν τι P. IX, 92.
 παθόντες τι φιλόθεν ἔργον I. II, 24. πάν-
 των μετὰ πείνομαι F. 74, 12.

πατάγος. σὺν πατάγῳ P. I, 24.

πατέω. ὑψοῦ πατεῖν N. I, 115. ἄλλ' ἄλλοτε πα-
 τεῖον ὁδοῖς σχολιάς P. II, 85.

πατήρ. πατήρ O. I, 37. 57. P. IX, 115. ὁ πάν-
 των πατήρ O. II, 19. Ζεὺς πατήρ O. II, 30.
 πατὴρ Κρόνος O. II, 84. ἐν δασκίῳ πα-
 τήρ F. 168. ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ O.
 VII, 70. ἔξιστος θανμωστός πατήρ P. III, 71.
 αἰοιδῶν πατήρ Ὀρρεῖς P. IV, 176. πατήρ
 Βορέας P. IV, 182. σὸς πατήρ N. IV, 14.
 Ἰησάτα πατὴρ O. I, 70. φοῖβον γεγάκειν
 πατὴρ O. VI, 50. πατεῖ πατὴρ O. VIII, 70.
 πατὴρ ἄντια O. XIII, 51. πατὴρ O. XIII,
 34. σφετέρων πατὴρ O. XIII, 59. πατὴρ
 Ὀλυμπίου O. XIV, 12. τὰ δ' ὑπερθε πα-
 τὴρ P. II, 48. χρῦβδαν πατὴρ P. III, 13.
 πατὴρ ἐμοῦ τιμῶν P. IV, 106. ὀφθαλμοὶ
 πατὴρ P. IV, 120. πατὴρ P. VI, 30. 39.
 πατὴρ ἐξ ἐνός P. X, 2. ἔχουσιν πατὴρ P.
 X, 12. φονευσμένον πατὴρ P. XI, 17. ξει-
 νίου πατὴρ N. V, 33. πατὴρ N. VIII, 16.
 Ἀσποδωδων πατὴρ I. I, 34. πατὴρ I. V,
 26. πατὴρ Τελειόχου I. VII, 3. δεξιῶν
 κατὰ χεῖρα πατὴρ F. 112. πατὴρ γέγοντο
 θυγατέρες I. VII, 17. φέρειτον γόνων πατὴρ
 I. VII, 33. πατὴρ O. VII, 36. P. I, 59.
 III, 67. πατέρος Ἑλλανίου N. V, 10. πατεῖ
 O. III, 20. VI, 68. VII, 43. VIII, 70. XI, 90.
 XIII, 66. XIV, 21. N. VII, 91. βαρυνδόντω
 πατεῖ O. VI, 81. μεγίστω πατεῖ O. XI, 47.
 Ἰησοδόφῳ σὺν πατεῖ O. XIII, 40. πατεῖ
 τεῷ P. I, 15. πατεῖ Ἰνδοτικῶι P. XI, 43.
 πατεῖ Ἀδράστοιο N. X, 12. παρὰ πατεῖ φί-
 λῳ N. X, 55. βαρυσφαιράῳ πατεῖ I. VII, 23.
 ὄν πατεῖ Ἀκρονά O. V, 8. πατέρα Δαμιά-
 γητον O. VII, 17. πατεῖ Ὀδρανιδῶν P. IV,
 194. πατεῖ Ἀρκεσίαν N. XI, 11. Ζεὺς πα-
 τερ O. VII, 87. XIII, 25. N. VIII, 35. IX,
 31. 53. X, 29. I. V, 39. F. 93, 4. ἀριστό-
 τεχνα πατερ F. 29. ὁμῶντες πατερ F. 71.
 πατερ Κρόνιον N. X, 76. ἐμοὶ πατέρες P.
 V, 76. εὐονήμων πατέρων ἄποιν O. II, 8.
 πατέρων ἀγαθῶν O. VII, 91. λευκίπων δό-
 μους πατέρων P. IV, 117. ἐκ πατέρων P.
 VIII, 47. ὑπάτων πατέρων γόνον F. 45, 10.
 πατρώθεν ἀνάγκη O. III, 29. τὸ πατρώθεν
 O. VII, 23.

πάτρα. Κνωσίαις ἡμέραις πάτρας O. XII, 18. τῇδε
 πάτρας P. XI, 23. ἀπὸ ταύτης πάτρας N.
 VI, 36. πρὸ φίλης πάτρας I. VI, 27. δεξέ-
 ται κυλιγνήναιμι πάτρα P. IX, 77. ἐὰ πο-
 λιαρχον ἐκόντων πάτρα N. VII, 85. σὺν πά-
 τρα N. VIII, 46. ἐξενεπεν Ἀθῶναι πατέρα
 Ὁ. VIII, 20. κωνοφύειαν πάτραν ἰδον P.
 V, 84. αἰῶ πατραν Μιδυλλιδᾶν P. VII, 40.
 πάτραν ἔν' ἀκούομεν N. IV, 77. τίνα πάτραν
 γαίοντα P. VII, 5. πάτραν τ' εὐώνυμον ἐτε-
 φάνωσαν N. XI, 20. τὰν Ψαλυχιδᾶν πάτραν
 ἀρδοτι I. V, 59. τοῖσιν Ἀθῶναι προφάρε

στόμα πάτραν I. IV, 48. *Εὐξενίδα πάτραδε* N. VII, 79.
πατραδιόφρεος κρητοῦ γενεάν πατραδιόφρεοῦ I. VII, 65.
πάτραδε v. *πάτρα*.
πάτριος. *πατρία* ὅσα O. VI, 62. *ἄρουραν πατρίαν* O. II, 16. *πατρίαν ὁδόν* N. II, 6.
πατρίς. *πατρίδα πολυκτείνον* *ἐάν πόλιν* O. XI, 37. *ποῖαν γαῖαν εὖχαι πατρίδ' ἔμμεν* P. IV, 98. *πατρίδι* I. I, 12.
πατρώδεν v. *πατήρ*.
Πατρόκλος O. XI, 20. *Πατρόκλον βιατὰν νόον* O. IX, 51.
πατροπάτωρ P. IX, 85. *πατροπάτωρος ὁμαιμίον* N. VI, 16.
πατρώϊος. *τύμβω πατρώϊω* N. x, 66. *πατρώϊον τῶνδε ποτῆρον* O. II, 39. *γαῖαν πατρώϊον* O. VII, 75. *πατρώϊαν πόλιν* P. V, 53. *πατρώϊαι κυβερνήσεις* P. x, 72. *ἄεθλων πατρώϊων* P. IV, 220. *πατρώϊον οἶκον* N. IX, 14. *πατρώϊος γῆς* P. IV, 290. *πατρώϊαν στάθμην* P. VI, 45. *ἐστὶν πατρώϊαν* P. XI, 14. *Σαλαμίνα πατρώϊαν* N. IV, 48. *πατρώϊαν ἄρουραν* I. I, 35. *ἀρετὰν πατρώϊαν* I. II, 44. *βουσίην πατρώϊας* P. IX, 23.
πάτριος. *πάτρω* P. VI, 46.
παῖρος. *παῖρῳ ἔπει* O. XIII, 94. *παῖρον ὕπνον* P. IX, 23. *παῖροί τινες* O. XI, 23. *παῖροι* N. IX, 27. *x, 78*. *παῖροις* P. III, 115.
παῖω. *ἔπασσε λάθην* N. VI, 21. *ἔπασσεν μιν ἀμάρ φρεσῶν* N. III, 37. *ἔπασσέ μοι μερίμνῃν* I. VII, 13. *τὰ μὲν πάσαστε* I. VII, 35. *πανσάμενοι κακῶν* I. VII, 7.
πάχος. *παχεῖ μάκει τε* P. IV, 245.
πέδα v. *μετά*.
πεδαμείβω v. *μεταμείβω*.
πεδανγάζω v. *μετανγάζω*.
πεδάω. *ἵππους ἀμ' ἐπέδα* P. VI, 32. *πέδασον ἔγχος* O. I, 76. *δῶλῳ νιν πεδάσαι* N. V, 26. *αὐτοὺς πεδάσθῃ* F. 100.
πεδέχομαι v. *μετέρχομαι*.
πεδιαῖα ὁδόν P. V, 91.
πεδίλον. *Δωρίῳ πεδίλῳ φωνῆν ἐναρμόξει* O. III, 5. *ἐν τοιῷ πεδίλῳ πεδ' ἔχων* O. VI, 8. *παπταῖας ἀρίγνωντον πεδίλον ἀμφιποδὶ* P. IV, 95.
πεδίον. *ἐν πεδίῳ φλέγρας* N. I, 67. *ἐν πεδίῳ* I. VII, 54. *Τεύθραντος πεδίον* O. IX, 76. *Λιβύας πεδίον* P. IV, 259. *v, 52*. *Τρώϊον ἀμ πεδίον* F. 158, 2. *πεδίον ἀπέραντον* N. VIII, 37. *Ψαλκοῦ πεδίον* I. VII, 49. *Μύσιον ἀμ πεδίον* I. VII, 50. *πεδίον ἐκ Πύσας* O. XIII, 28. *κλειναμφέων πεδίον δεσπότηαν* P. IV, 52. *βίον πεδίον ἔδουσαν* N. VI, 10.
πέδον, *πεδόθεν*. *ἐν Αἰτνας κορυφαῖς καὶ πεδῷ* P. I, 28. *τὸ κύκλῳ πέδον* O. XI, 48. *γαῖαν αἰζομένην πεδόθεν* O. VII, 62. *ἔλα πεδόθεν* I. IV, 42.
πέζοβος ἵπποις N. IX, 34.

πεζομάχας. *ἐν πεζομάχαισι* P. II, 65.
πεζὸς ἰὼν P. x, 29. *πεζὸς οἰκνεύων* F. 222.
πέϊθα. *πέπειθα μὴ δαυδιλωμένον* O. I, 103. *πέπειθα ξενία* P. x, 64. *προξενία πέπειθα* N. VII, 65. *οἱ δ' ἄφνει πεπόησαν* P. 240. *Ζηρὸς ἡγορ λαταῖς ἐπείσει* O. II, 58. *Ίφρας πόον πεπόμεν* N. VII, 95. *δάμον πείσας λόγῳ* O. III, 17. *Προεδάονα πείσας* N. v, 37. *πέισας* ἀκοίταν βουλευμασιν N. v, 23. *πεῖθοντα σάμασιν* P. I, 3. *κείνον πείθεσθ' ἀναξίαις* N. VIII, 10. *νῖν πῖθον παρωσχεῖν* P. III, 65. *γνώμας πεπιθῶν* I. III, 90. *γνώμας πεπθῶν* P. III, 28. *πῖθεό μοι κελαδηοῖσι* P. I, 59. *ἐκπνίῳ ὡς τάγματα πιδέσθαι* O. XIII, 76. *σάμασιν πιδόμενοι* P. IV, 200. *λευκαῖς πιδόοντα φροσίν* P. IV, 109.
* Πειθῶ. *ἐν Τεγέθῳ Πειθῶ νυτεῖ νῖον Ἀργολία* F. 83, 3. *ep. Πειθούς ἀμφίπολοι* F. 87, 1. *μάστιγι Πειθούς* P. IV, 219. *σοφᾶς Πειθούς* P. IX, 40.
πέϊρα. *ἐν πέϊρα* N. III, 67. *πέϊραν ἀγάνορι ἐγγλῶν θανάτου πέρι καὶ ζωῆς* N. IX, 28. *πέϊραν ἔχοντες* N. IV, 76.
πειρῶν. *δαίμοντες δικὰς ἐπείρανε* I. VII, 24.
* Πειράνα. *ἐν ἀστέϊ Πειράνας* O. XIII, 59.
πείρας. *κέραια πείρας οὐτε θανάτου* O. II, 34. *πολλὴν πείρατα συνταγνῆς* P. I, 81. *πείρατ' ἀέθλων δεικνυν* P. IV, 220.
πειρώα. *ἐπείρα εὐνᾶς* N. v, 30. *πειρώντι* P. x, 67. *Διὸς ἀκοίτην ἐπειρώτῃ* P. II, 34. *πειρώτῃ πρῶτον μάχας* N. I, 43. *πειρώσθαι ἀθλῶν* N. XI, 23. *γνώμας πειρώμενος* P. IV, 84. *πειρώμενον ἀγωνίας* O. II, 57. *πεπειρωμένον* τις F. 76.
* Πεισάνδρος N. xi, 33.
πεισιχάλινος. *ἄρματα πεισιχάλινα* P. II, 11.
πέλαγος. *πέλαγι ἐν πολυχρήσσιον πλοῦτον νέμεν* F. 239, 2. *ἐν πόντῳ πελάγι* F. 259. *ἐν πελάγι ποτιῶ* O. VII, 56. *ἐσπέρας ἡγορῶ πελάγι* P. IV, 40. *ἐν Εὐξείνῳ πελάγι* N. IV, 49. *ἐν ὀκεανῷ πελάγισσι πόντῳ τ' ἐρυθρῷ* P. IV, 251. *ἐν πελάγεσσιν* N. III, 22.
πελάζω. *ζεῖγλα πέλασσον* P. IV, 227. *κράτει πέλασσον* O. I, 78. *σπέρμα ματρὶ πέλασας στείξει* N. x, 81.
πέλας. *πέλας ἐμβόλῳ* O. VII, 18. *σκύπτω πέλας* N. XI, 4. *παρ' Εὐρώπῃ πέλας* I. I, 29.
* Πεκείας. *ὄρευν Πεκείαδων μὴ τιλόθεν Ὠρίωναν νειόσθαι* N. II, 12.
πέλεκυς. *χάκκελάτω πέλεκυ* O. VII, 36. *δευτόμῳ πέλεκυ* P. IV, 263. *τυπέτι ἀγνῷ πέλεκυ* F. 9.
πελεμίζομαι. *πελεμίζόμενοι ὑπὸ λόγῳ* N. VIII, 29.
* Πέλιας P. IV, 94. 156. *Πελίαν φόνον* P. IV, 250. *Πελίαν παῖς* N. IV, 60. *Πέλια μέγαρον* P. IV, 134. *Πελίαν* P. IV, 74. *Πελίαν ἄδμεν* P. IV, 109.
* Πελινναῖον. *τὸ Πελινναῖον* P. x, 4.

- * Πέλλα O. VII, 86. XIII, 105. ἐκ Πελλάνας N. X, 44. Πελλάνη O. IX, 105.
- * Πελοποννήσιος N. VIII, 12.
- * Πέλοψ. Ἀνδρὸς ἵππου Πέλοψ O. IX, 10. Ἀνδρὸς Πέλοψ ἀποικία O. I, 24. κλέος Πέλοψ O. I, 95. βάσσαις Κρονίον Πέλοψ O. III, 24. Πέλοψ σταδίων O. V, 9. σάματι Πέλοψ O. XI, 25. ἐσίου Πέλοψ πρυγίς N. II, 21.
- πέλω. εἰ ἐχθρα πέλει ὁμογόνους P. IV, 145. ἄρμιον πέλει I. VII, 13. ἄφαντος ἐπέλες O. I, 46. Ἰέρωνι ὀρθωτῆρ πέλοι P. I, 56. ἀγαθαὶ πέλοντ' ἀπεισιμάφει O. VI, 100. θανάσταται πέλονται I. IV, 7. τανύπτερος ἐν ὕρμιον ἐπλετο P. V, 112. θαρῆν ἐπλετο P. IX, 113.
- πελώριος. πελώριον ἄνδρα O. VII, 15. πελώριον κλέος O. XI, 22. ἔργον πελώριον P. VI, 41.
- πεμπταίων γεγενναμένον O. VI, 53.
- πεμπταίμερος. ἀέθλων πεμπταίμεροις ἐμίλλαις O. V, 6.
- πέμπων ἐπὶ εἰκοσι N. VI, 60.
- πέμπω. τότε τοι πέμπω μελὶ N. III, 74. τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπον F. 89, 2. νιόους ἐπὶ πόνοι πέμπει P. IV, 178. πέμπει δράκοντας ἄσφα N. I, 40. αὐτῷ στεφάνωμα πέμπει ἀνωθείσθαι I. II, 16. κρύβει πέμπων ἐν σπαργάνοις P. IV, 114. πάντα ἀγγέλλαν πέμπω O. IX, 27. πέμπει κασινῆσαν ἐς Λακέρειαν P. III, 32. πέμπει οἱ αἰετόν I. V, 47. μ' ἐπεμψαν μάρτυρα O. IV, 2. ἄς ἵπποι Χρομίου πέμπων N. IX, 52. ὁπότε θῆος χέριμα πέμπω F. 247. πέμπτη ἔλθον O. II, 23. νέκτωρ ἀνθρογόροις πέμπων O. VII, 8. πέμπω ἀμφιπόλους O. VI, 32. ἀπ' ἀγῶνος ὁρμον στεφάνων πέμπωντα N. IV, 19. κατ' ἐμπόλιν μέλος ὑπὲρ ἄλδς πέμπεται P. II, 68. σὺν αὐραῖς ἐπ' Ἀετίνων στόμα πεμπόμενοι P. IV, 203. ἀνέμων ῥηπαῖσι πεμφθεῖς ὑπὸ Τροίαν N. III, 57. γάσμα πεμφθέν O. VIII, 44. ἐς αὐθιγα πεμφθεῖσαν O. VII, 67.
- Penelope Panis mater F. 68.
- πένθος. πένθος ἐπίτνει βαρὺ πρὸς ἀγαθόν O. II, 25. παλαιὸν πένθος ποινὴν δεῖται F. 98, 1. ἔλαν πένθος οὐ φράτον I. VI, 37. λυγρὸν πένθος N. X, 77. ἐκ μεγάλων πένθων λυθότες I. VII, 5. πένθων οὐκ ἔλαχον F. 126, 4.
- πενία. στάσις πενίας δότευαν F. 223, 4.
- πενιχρός. ἀφνέος πενιχρός τε N. VII, 19.
- πενταετηρίς. πενταετηρίς ἑορτή F. 205. πενταετηρίς ἀμὰ θῆκε O. III, 22. πενταετηρίδ' ἑορτάν O. XI, 59. N. XI, 27.
- πεντάθλιον. οὐκ ἦν πεντάθλιον I. I, 26. πεντάθλιον δόσον P. VIII, 69.
- πένταθλον, πεντάθλιον. πεντάθλιον ἄμα O. XIII, 29. μετὰ πενταέθλοις N. VII, 8.
- πεντάκις N. VI, 19.
- πέντε. ἀθροῖς πέντε νύκτεσσιν P. IV, 130. πέντε ἡμέραι P. VII, 13.
- πεντήκοντα. πενήκοντα κορῶν N. X, 1. Νηρέϊδοσι πενήκοντα I. V, 5.
- πεντηκόντορος. πάχει ἡμέραι τε πεντηκόντορον ναῦν κρατεῖ P. IV, 245.
- πεξάμενης F. 283.
- πεπαρεῖν. σάφα νιν ἔχεις πεπαρεῖν P. II, 57.
- πέπλος. ἀμφὶ οἱ ψάουσιν πέπλοις P. IX, 124.
- πεπρωμένος. ἦν πεπρωμένον O. VIII, 33. I. VII, 33. πεπρωμένον βασιλῆα P. IV, 61. πεπρωμένον ἀρετῶν N. IV, 43. πεπρωμένον μοῦρον F. 164. τὸ πεπρωμένον οὐ σχῆσι πῦρ F. 256. βίον γονέων πεπρωμένον P. VI, 27. τὸ μόρσιμον πεπρωμένον ἐκφέρειν N. IV, 61.
- πέρ. ἐς οὐ πέρ O. II, 42. ἀφῶνται πέρ ἔμπας ἄξει P. IV, 237. ὅθεν πέρ N. II, 1. ὅπερ πέρ N. III, 77. καὶ πέρ N. IV, 36. VI, 6. I. VII, 5. τὸ πέρ νῖν N. VII, 104.
- περαῖον. περαῖον πρὸς ἔχαιον πλόον P. X, 28. c. περαῖον.
- περαίτερος. περαίτερον ἄλλον O. VIII, 63. ἔδῶν ὁδοὶ περαίτεροι O. IX, 113.
- πέραν. πέραν ποταμοῦ N. V, 21. πέραν ἀερόθεις N. VII, 75. πέραν Νεῖλου παγὰν I. V, 22.
- περατός. πρὸς ὥφον Γαδέρων οὐ περατόν N. IV, 69.
- περάω. ἐπέρα ποτὶ Φῶαν I. II, 41. ἅλα περάν N. III, 20. τέλος δοδεκάκρονον περάσαι N. XI, 10. πόντον περάσαις P. III, 76.
- * Περγαμία. εἶλε Περγαμίαν I. V, 29.
- * Πέργαμος. Πέργαμος ἀλλοικεῖται O. VIII, 42.
- πέρθω. πόλιν πέρσιν P. I, 54. Λυομένοντ' ἐπέρσιν N. III, 36. ἔπερσεν στρατόν O. XI, 33. Εὐρυσθῆος κεφαλὴν ἐπέρσθη P. IX, 84. πόλιν πέρσθη N. VII, 35. πόλιν πέρσθη I. IV, 40. πύρρ' ἐπέρσμενοι δέμους P. III, 50.
- περί cum genit. O. III, 39. VI, 38 50. VIII, 4. P. IV, 265. N. V, 40. IX, 29. X, 85. I. IV, 52 F. 24. cum dat. O. XIII, 43. P. II, 59. V, 58. N. V, 47. X, 31. I. III, 54. F. 88, 2. antistr. cum accus. O. III, 35. VI, 75. P. IV, 122. a verbo seiunctum O. XI, 47.
- περιάλλα. περιάλλ' ἐτίμασε P. XI, 5.
- περιάπτω. περιάπτων γνῶσις φάρμακα P. III, 52.
- περιήλωσσι ἔργον P. I, 41.
- περιδαῖος. νομόν Κρήτας περιδαῖον F. 126, 2.
- περικάδομαι. μάλα δικαίον περικαδόμενοι N. X, 54.
- περικειμαι. οἷς στεφάνος περικείται O. VIII, 76.
- * Περικλήμενος. δοῦρ' Περικλήμενον N. IX, 26.
- Περικλήμεν' ἐδρυβή P. IV, 175.
- περικτίων. ἐκ περικτίωνον N. XI, 49. περικτίωνας ἄνδρας I. VII, 64.
- περιναίεσθαι. ἡρώων περιναίεσθων N. VIII, 9.
- περίοδος. πάσαις ἐτίων περὶδοῖς N. XI, 40.

περιπλήγνυμι. περί δὲ πάσαις ἑλπίσι O. XI, 47.
 περιπλανᾶσθαι. δόγμα με περιπλανᾶται I. V, 45.
 περιπνέω. νῆσος αὔραι περιπνέουσιν O. II, 79.
 περιπυλνέω. περιπυλνέει πυρχαίον στόλον N. III, 16.
 θανάτῳ περιπυλνέει F. 96, 2.
 περισσός. στάθμης τινός περισσός P. II, 91. βύ-
 ρονθεν περισσά N. VII, 43.
 περισσώδης. περισσῶς ταρβέει F. 76. περισσῶς αἶ-
 νησαν τὸ ἔπος F. 235.
 περιστέλλω. θανάτῳ περιστέλλων μέλη N. XI, 15.
 αἰνέουσιν περιστέλλων αἰοῦν I. 1, 33.
 περιφρεύω. ἀριδμόν περιφρεύειν O. II, 108.
 περιώσιον ἄλλον μεγαλύνει I. IV, 3.
 περνοίμαι. οὐδ' ἐπύοντο ποῖ Τερψιχόρας I. II, 7.
 περόδος v. περιόδος.

* Περσέης. Περσέης λαγέας P. X, 31. XII, 11.
 I. IV, 36. τὰ Περσέος ἀμφὶ Μειδοίους N. X, 4.
 γένος ἐκ Περσέος F. 142. cf. F. 144.
 πεσσοὶ τέρπονται F. 95, 4.

πέσσω. αἰῶνα πέσονται P. IV, 186.
 πέταλον. νεκρὸν πέταλα ἐγγυαλίζεω I. VII, 43.
 Πικρανοῦ τὰ πέταλα F. 220.

πέταμαι. ἐξ ἐλπίδος πέταται ἀνορεῖς P. VIII, 94.
 πέταται νόμῳ αὐτῶν τηλόθεν N. VI, 50. πτά-
 μται νόμῳ F. 87, 3. πέταται F. 226. 227.

πέτρα. χοιράδος ἄλκιω πέτρας P. X, 52. πέτραν
 αἰετᾶν Κρονίου O. VI, 64. βαθυκείμενον
 ἐπὶ Κιόρας πέτραν P. X, 16. ἀνυχεθον πέ-
 τραν F. 53, 7. ανιτρε. ὑψηλότητα πέτραν
 F. 285. συνδρόμον κυνηδμόν πέτραν P. IV, 209.
 πέτρας ἐν ἄλλαις I. V, 70. πέτρας
 φέρεει P. I, 23.

πετραίος. πετραίοςας Πυθῶνος O. VI, 48.
 πετραῖος. * Ποσειδάωνος Πιερταίου P. IV, 138. Θη-
 ρὸς πετραίου F. 173, 2.

πέτρος. ἔδικε πέτρω O. XI, 75. πέτρω ἔλεν N.
 IV, 28. ζεῶτον πέτρον N. X, 67.

πεύθομαι. πεύθομαι αὐτῶν βᾶμον P. IV, 38. πεί-
 θομαι γιν' ἀποκυλᾶσαι P. IV, 109. ἐπιφα-
 νίστησαν Ἑλλάδι πυνθίομαι P. VII, 8.

πέικα. ἐπὶ ξανθαῖσι πέικας F. 43.
 πέφρω. ἔφρω σὺν ἀλλαχοσῶν γένος O. II, 46.

πέφρω. Κλέατον, πέφρω δ' Ἐφύοντο O. XI, 28.
 29. Χίμνιαν ἔφρω O. XIII, 87. ἔφρω
 Γοργόνα P. X, 46. πέφρω ματέρα P. XI, 37.
 πέφρω Μερρόπον ἔφρω I. V, 29. πέφρω τρεῖς
 καὶ δέκα ἄνδρας F. 100. Ἐκτορα πέφρω I.
 IV, 43.

πῆγνυμι. πᾶσμεν O. VI, 3. ἔπαξε διὰ σφραγῶν
 ξίφος N. VII, 26. ἐν φρασί πᾶσται N. III, 59.
 ἐπάσαντο λόγους ἐν σφίσι αὐτοῖς F. 137.

πρῶλιον. δικαίῳ πρῶλιῳ νόμῳ στρατὸν P. I, 86.
 διδύμον σφραγίσαι πρῶλιον F. 15.

πρῆγς. ὑψηλὰς πρῆγδος F. 91, 3.
 * Πηλείδας Πηλείδα P. VI, 23.

* Πηλεὺς O. II, 86. F. 17. Πηλεὺς ἀναξ N. III, 32.
 N. IV, 56. Πηλεὺς ἥρωος I. V, 24. Πη-
 λῆος ἀντιπτόν F. 158; 1. Διαικίδι Πηλεῖ P.

VOL. II. P. II.

III, 87. Πηλεῖ P. VIII, 105. Πηλεῖ I. VII, 38.
 Πηλεῖ N. V, 26.

πῆμα. πῆμα θανάτῳ παλῆγκτον δαμασθέν O. II, 21.
 πῆματος O. XII, 12. ἐπὶ τὰ πῆμα ἄγει
 παλιντροπέλον O. II, 41. καλὸν πῆμα P.

II, 40. πῆμα πορὸν P. IV, 297. ἐν παρ'.
 ἐκλόν πῆματα σύνδον δαίονται P. III, 81.

* Πηγεῖον. Πηγεῖον λέγει P. IX, 16. ἀμφὶ Πη-
 γεῖον P. X, 56.

πῆαινω. σῶματ' ἐπίσανα καπνὸν N. IX, 23. πλοῦ-
 τον πῆαινων P. IV, 150. ἐχθρὸν πῆαινόμην-
 ρον P. II, 56.

πῆζω. πῆζει στέρα P. I, 19. πῆζει πάνθ' ὁμῶς
 τὸ οἶκον N. I, 53. ἐν θυμῷ πῆσαις χό-
 λον O. VI, 37. Τερψίφρον πῆσαις οὐ
 F. 223.

πῆρα. Σικελίαν πῆραν N. I, 15.
 * Πιερεῖς. κόρυς Πιερεῖδες O. XI, 100. βοᾶν Πιε-
 ριδῶν P. I, 14. μυχοῖσι Πιερίδων P. VI, 49.

ἄρμα Πιερίδων P. X, 65. Πιερίδων ἀρόταις
 N. VI, 33. πτερύγεσσιν Πιερίδων I. I, 65.
 Πιερίδων προφάντα F. 60, 5.

πῆδων. πῆδων καλὸς πῆρα παῖσι P. II, 72.
 πικρός. πικροτάτα τελευτά I. VI, 48.

* Πίνδος. Πίνδον ἐν πυγαῖς P. IX, 15. Πινδό-
 θεν ὀρνύμενοι P. I, 66.

πινυτός. πινυτὸς θυμὸν I. VII, 25.
 πίνω. πίνω Λίρας ὕδωρ I. V, 71. ἐξ ἀργυρέων
 κεράτων πίνοντες F. 147, 4. προσάνα πί-
 νοντας P. III, 52. τὰς ὕδωρ πίνωαι O. VI, 86.

πίος. πῶν τέμενος P. IV, 56.
 πῆπτο. πολλὰ παρὰ γῆμαρ ἔπεισεν O. XII, 10.

ἔπεισεν οὐ Χαρίτων ἐκίς P. VIII, 22. πῆσ
 δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκίοντα N. VII, 34. πῆ-
 σεν ἐν ὑπῶν I. III, 41. ἐν ὀφθαλμῷ πῆσμεν
 I. VII, 6. ἐν γυμνασίᾳ πῆσων P. II, 41.

ἐν ἀλσείᾳ πῆσων O. VII, 69. ἐν πετόν-
 τεσσιν ἀνιόχοις P. V, 56.

* Πίσσα. Πίσσα Λίος O. II, 3. ἔ Πίσσα O. III, 9.
 N. X, 32. Λίος ἐν Πίσσῳ O. VI, 5. Πίσσας
 χάρις O. I, 13. Πίσσας ἄλσος O. VIII, 9.

πέδιον ἐκ Πίσσας O. XIII, 28. κόλπος παρ'
 ἐνδόξον Πίσσας O. XIV, 24. ἐν Πίσσῳ O.
 XI, 45.

* Πισάτας. Πισάτα πατρός O. I, 70. Πισάται O.
 IX, 73.

* Πισάτης. ἐλαίᾳ Πισάτιδι O. IV, 12.
 πιστός. ἐν ὅμμασι θίσσεται πιστὸν N. VIII, 44.

πιστός. πιστὸν ἀπίστοις οὐδέν F. 257. πιστὸν
 ὁμοῖον O. X, 6. N. IX, 16. πιστὸν γένος
 N. X, 54. ἀπιστὸν ἔμμενα πιστὸν O. I, 31.

σύμβολον πιστὸν O. XII, 8. ἐν πόνοι πιστοὶ
 παύροις μεταλαμβάνειν N. X, 78. μάρτυρες
 ἀμφοτέροις πιστοὶ P. I, 88. πιστοὶ μάρτυ-
 ρες P. XII, 27. πιστὰ φρονέον O. III, 13.

πιστοτάτη σιγᾶς ὁδὸς F. 172, 2.
 πισύνος. θεῶ πισύνος P. IV, 232.

* Πιτάνη. πρὸς Πιτάνην ἐλθεῖν O. VI, 23.

πινύω. πίνων ἐς αἰθέρα χεῖρας N. V, 11.
 πινύω. πινεί χαμαί P. VIII, 97. πένθος ἐπίνει
 O. II, 25. Νίκας ἐν ἀγκώνισσι πινύων N.
 V, 42. ἐν γούνασιν πινύοντα Νίκας I. II, 26.
 πλαγά. πλαγαὶ σιδήρου P. IV, 246. καματωδέων
 πλαγῶν ἄκος N. III, 17. πλαγῶν δρόμον I.
 IV, 67. ὑπὸ πλαγαῖς σιδήρου O. XI, 38.
 πλάγιος. πλαγίῳ ἀνδρῶν κόρυς N. I, 64. πλα-
 γίαις φρένεσσι I. III, 5.
 πλάζω. αὐτόματοι ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες
 ἐπλάζοντο F. 147, 4. πλαγζόντες N. VII, 37.
 πλάκτρον. χρυσίῳ πλάκτρῳ δίκων N. V, 24.
 πλανῶ. καιροῦ μὴ πλαναδέντι N. VIII, 4.
 πλάξ. ἐς βαθεῖαν πόντον πλάξ P. I, 24.
 πλάξπιπτος. πλαξίπιπτο φωτός I. II, 21. πλά-
 ξπιπτον Θήβαν O. VI, 85.
 πλατύς. πλατεῖαι πρόσδοι N. VI, 47.
 πλειστόμβροτος. ἔσταν πλειστόμβροτοι O. VI, 69.
 πλέκω. τῷ πλεκτῷ στέφανον I. VII, 66. αἵμα-
 ταῖσι πλέκων ἕμνον O. VI, 86. ἡμματα πλέ-
 κων N. IV, 94.
 πλευρά. ἐν πλευραῖσι N. X, 70. πρὸς πλευράς
 σπάραξε F. 77, 2.
 πλέω. μετὰ κένο πλεονάτων Μινυῶν P. IV, 69.
 πλέων Νείλων πρὸς ἀκτῆς I. II, 42.
 πλέων v. πολὺς.
 πλήθος. περὶ πλήθει καλῶν O. XIII, 43.
 πλήθω. πλήθοντος ὄχλου P. IV, 85.
 * Πληῖωνα F. 53.
 πλόσσω. ἐν Ἰδῷ πλάξ κεραυνόν N. X, 74.
 πλόκαμος. κομῶν πλόκαμοι κερθέντες φῶτον ἁ-
 γλαοί P. IV, 82. μελιγρόδων ἔπειτα πλόκα-
 μοι F. 286.
 πλόκος. δύο πλόκοι ἔρεψαν σελίνων O. XIII, 32.
 πλόκος. κείνος ἡμιθέων πλόκος P. IV, 211. ἔξω
 πλόον P. XI, 39. εὐθύν πλόον διδοί O. VI,
 103. ραῶν πλόον εὐθύν O. VII, 32. ἐς πλόον
 P. I, 34. Ἰάσωνος εὐδοξον πλόον ἐκτελεντά-
 σαις F. 158, 3. ἔοντα πλόον P. IV, 170.
 πρὸς ἔσχον πλόον P. X, 29. ἔμῶν πλόον
 παραμείβεται N. III, 26. καλέων ἐς πλόον I.
 V, 34.
 πλουτέω. τὸ πλουτεῖν σὺν τήχῃ P. II, 56. τοῖ
 δ' αὖ πλουτέοντες F. 239, 4.
 πλούτος. ὁ πλούτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος O. II,
 58. πλούτος ὁ λαχὼν ποιμένα O. XI, 92. ὁ
 πλούτος εὐνοσθενής P. V, 1. διαπρέπει με-
 γάνορος ἔσχα πλούτου O. I, 2. ταμίαι πλού-
 του O. XIII, 7. πλουτοὶ νέφος F. 84, 4.
 ἐν πελάγει πλουτοὶ F. 239, 2. πλούτου στε-
 φάνωμα P. I, 50. κρέσσονα πλούτου μέρι-
 μναν P. VIII, 96. σθένει πλουτοὶ I. III, 2.
 πλουτοὶ I. III, 17. ἔβρωσε πλούτῳ N. VIII,
 18. πλούτῳ ἴσων N. XI, 41. πλουτοὶ ἄγων
 O. II, 11. πλουτοὶ ἄβρον ὀρεῖαι P. III, 110.
 πλουτοὶ πταίνων P. IV, 150. νόφ πλουτοὶ
 ἀγει P. VI, 47. ἀγάνορα πλουτοὶ ἀνθέν P.

X, 18. πολὺν πλούτον κατακρόφους ἔχων N.
 I, 31. μέμει πλούτον χρυσάιον I. I, 67.
 πνέω. ἐκ μῆς ματρός πνέομεν N. VI, 1. φλόγα
 πνεῦν ἀπὸ γνάθων P. IV, 225. πνέοις γαίης
 ὑπέπερθεν N. X, 87. ἄλλα πνέων N. III, 29.
 θρασεία πνέων καρδίᾳ P. X, 44. χαμηλά
 πνέων P. XI, 30. πῦρ πνέουσαν O. XIII, 87.
 πῦρ πνέοντα O. VII, 71. πῦρ πνέοντος κε-
 ραινοῦ F. 112. κενὰ πνέουσαις O. XI, 97.
 πνοῖα. πνοῖας ὄπιθεν Βορέα O. III, 33.
 πνοῖα. ἄλλοιαι πνοαὶ ἄλλοι εἰσὶν ἀνέμων P. III,
 104. καλλιρόσαι πνοαῖς O. VI, 53. Αἰολή-
 σιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν N. III, 76. φρίσσοντα
 πνοῖας N. X, 74.
 ποδαρκής. ποδαρκὴς ἄμειρα O. XIII, 37. ποδαρ-
 κίων δωδεκαδρόμων P. V, 33.
 ποθενός. πῦς ποθενός πατρί O. XI, 91. πο-
 θενῶν Ἑλλὰς P. IV, 218. ὥρας ἑκατὶ δαχτύλ-
 οισι F. 88, 4. antistr. ποθενὸν κλέος I. IV, 3.
 ποθεινότηταν δόξων O. VIII, 64.
 πόθεν. πόθεν ἐξέειπεν O. XIII, 13.
 ποθέω. ποθέω στρατιάς ὀφθαλμόν O. VI, 16.
 ζεύξαι ποθέων O. XIII, 62.
 πόδι. πόδι φρενός O. XI, 2.
 πόθος. τὸν παμπειθῆ γλυκὺν πόθον ναὸς πρὸς-
 δαμεν P. IV, 184. ὅς μὴ πόθῳ κυμαίνεται
 F. 88, 3. str.
 ποῖα. στεράνοισι ποῖας P. IV, 240. ποῖα Παρ-
 νασία (Παργασίδη) P. VII, 21. κείρας με-
 ληδεῖα ποῖαν ἐκ λεχέων P. IX, 38.
 ποιαίς. ἀνθέντων ποιῶντα στεφανώματα N. V, 54.
 * Ποῖας. Ποῖαντον γλῶσσιν P. I, 53.
 ποιήτης. ποιήτων λόγον N. V, 29.
 ποικίλλω. βαιὰ ποικίλλειν ἐν μακροῖσι P. IX, 80.
 μέγαν καναχρῆδα πεποικιλμέναν N. VIII, 15.
 ποικιλάνος. ποικιλανίους πύλους P. II, 8.
 ποικιλόγαυρος. φόρυγγα ποικιλόγαυρον O. III, 8.
 ποικιλονότιον ὄφιν P. IV, 249.
 ποικίλος. ποικίλον ἀνδρῶν ὑφαίνω F. 170. ποι-
 κίλον τευχίζομεν κόσμον F. 206. ποικίλον
 ἕμνον O. VI, 87. δράκοντα ποικίλον P. VIII,
 48. ποικίλαν ἱγῆρα P. IV, 214. ποικίλον
 κάρα P. X, 46. ποικίλον καθαρίζων N. IV,
 14. ποικίλον ἕμνον N. V, 42. ποικίλον μη-
 νῶν I. III, 36. ψεύδει ποικίλος O. I, 29.
 ποικίλος βουλεύματι N. V, 28.
 ποικιλοφόρηξ. ποικιλοφόρυγος ἀοιδῆς O. IV, 2.
 ποιμάνω. ζώας αἰῶνι ποιμνίζοντι I. IV, 14. τὰ
 γλώσσα ποιμνίαν ἐθέλει O. X, 9.
 ποιμήν. λαχὼν ποιμένα ἐπακτον ἀλλότριον πλού-
 τος O. XI, 92. ποιμήνης δώρων Κυπρίας N.
 VIII, 6.
 ποιῶμαι. κάπρον λέοντων τε F. 262.
 ποιῶ. διςδρόμον φωνῆς ποιῶ τίς πρὸς Θεῶν P.
 IV, 63. κελιδόσι ποῖαν τεδρίππων P.
 I, 59. ποῖαν λαχόντ' ἐξάγειτον N. I, 70.
 ποῖαν παλαιῷ πένθος δεῖξεται F. 98, 1.
 ποιῶς ἔτισαν O. II, 64.

ποίημος. χάρις ποίημος P. II, 17.
 πῶις. πῶις φνίγας P. IX, 34. ποίαν γαῖαν P.
 IV, 97. ποίαις τύχαις N. I, 61.
 ποιπνῶν. ἑμῶν ποιπνῶν χάρις P. X, 64.
 πολεμωδός. πολεμωδός ὅποιος P. X, 13.
 πολεμῶν. τῶν πολεμῶν O. IX, 34. πολεμί-
 ζον I. I, 50.
 πολεμῶς. θεῶν πολεμῶς P. I, 15. πολεμῆ χειρὶ
 N. IV, 55. πολεμίων ἀνδρῶν P. I, 80. πο-
 λεμίων καμάτων P. II, 19.
 πολεμιστῶν. τὸν μέγαν πολεμιστῶν N. IV, 27. ἀ-
 γαστοὶ πολεμισταὶ I. IV, 28.
 πόλεμος. * Πόλεμος. Ἀλαλὴ Πόλεμος θυγάτηρ F.
 225. γλυκὺ πόλεμος F. 76, 1. πόλεμον σῆ-
 μα F. 74, 8. ἀκρόθινα πόλεμον O. II, 4.
 μάχης πόλεμον O. II, 43. πόλεμον δόσαν O.
 XI, 58. πόλεμον μωστήρα χαλκέντεος N. I,
 16. πόλεμοιο νέφος N. X, 9. τιφάς πόλε-
 μοιο I. III, 35. πόλεμοιο νέικος I. VI, 36.
 ἐν πόλεμῳ P. III, 101. N. IX, 36. X, 59. I.
 VII, 36. πόλεμον O. XIII, 49. ἔα πόλεμον
 μάχην τε O. IX, 43. σιδαρίτην πόλεμον
 ἐπαινήσαι N. V, 19. χυλκοχάρμαν ἐς πό-
 λεμον I. V, 26. λαυητροὶ πόλεμοιο O. XII, 4.
 ὀρηγμένον πόλεμον O. VIII, 34. ὁράσας δι-
 κῶν πόλεμον P. II, 64. πόλεμον καὶ βουλῶν
 κλαῖδας P. VIII, 3. ἐν πόλεμοισι P. I, 47.
 πολιάχος. Παλλάς O. V, 10.
 πολιάρχον. πάτερ N. VII, 85.
 πολιστῶν καὶ ξενον γλασσας I. I, 54.
 πόλις. πόλις ἄλλος O. I, 71. P. II, 68. I. III,
 74. πόλις θαλάσσης O. VII, 61. πόλις
 γαστρός P. IV, 98. πόλις χαλκῶ P. III, 43.
 P. XI, 20. γῆρας πόλιν I. V, 13. φνίσται
 πολίαι νέους ἐν ἀνδράσιν O. IV, 29.
 πόλις. καὶ πόλις O. VII, 94. πᾶσα πόλις N. V,
 47. πόλις Αἰγύπτου ὀρθωθῆσα I. IV, 54.
 βύβρυχος οὐχ οὕτως ἐπὶ πόλις οὐτε παλγ-
 γλασσος I. V, 23. πόλις ἔπερ φίλας N. VIII,
 13. πόλις ἀγεμόνα I. VII, 20. παρὰ κυλ-
 λήροφ πόλις Χαρίτων P. XII, 26. πόλιν O.
 II, 102. ἐψηλῶν πόλιν F. 84, 2. τῶν σὺν
 πόλιν αἰῶν O. V, 4. πόλιν διαδύλλειν O.
 V, 20. βρέχε πόλιν O. VII, 34. αὐτοὺς ἄ-
 ἔξοι καὶ πόλιν O. VIII, 68. φίλιν πόλιν ἐπι-
 φλέγον ἀοδαῖς O. IX, 23. πόλιν λαόν τε
 διαπῶν O. IX, 71. νέμει πόλιν Ἀσκραῖν O.
 XI, 13. ἔαν πόλιν O. XI, 20. Τριπύδα γαῖαν
 πόλιν O. XI, 71. ἰσάνουρα πόλιν μέλιτι κα-
 ταβρέχων O. XI, 103. ἐκιδύον πόλιν γεί-
 τονα P. I, 31. Προῖμοιο πόλιν πέτρην P. I,
 VI, 54. πόλιν κελαν ἐκασίτη P. I, 64. πόλιν
 τρεῖσιν P. II, 88. κίττας ἐνάρματον πό-
 λιν P. IV, 8. πόλιν σίσαι P. IV, 272.
 τρεῖσιν πόλιν P. V, 53. Κυρῆας ἀγαγίμε-
 νον πόλιν P. V, 81. πόλιν τάνδρ P. VIII,
 104. καλλίσταν πόλιν ἀμρεστικῶν P. IX, 71.
 πόλιν τάνδρ ἐκλείπει P. IX, 94. Ἰσραμὶ πρὸς

πόλιν P. IX, 110. τῶν ἑμὶ πόλιν P. XI, 52.
 πόλιν ἐρλόμολπον οἰκίᾳ Δακιδῶν N. VII, 9.
 πρὸς Ἰλου πόλιν N. VII, 30. Προῖμον πό-
 λιν πράξην N. VII, 35. κυδαίνων πόλιν N.
 IX, 12. Δαναοῦ πόλιν N. X, 1. τάνδρ ἐς
 εὐνομον πόλιν I. IV, 24. πόλιν Τρώϊαν ηἰρά-
 σθαι I. IV, 40. τάνδρ πόλιν Θεοφίλῃ γαίῳσι
 I. V, 61. ταὶ ὑπ' Αἴγας καλλίπλοτοι πό-
 λεις I. XIII, 103. Ἀγαῶν ὑψίζεσται πόλις
 N. X, 47. βάθρον πόλιν O. XIII, 6. με-
 γάλαν πόλιν ματρόπολιν P. IV, 19. βασι-
 λεὺς μεγάλαν πόλιν P. V, 16. πόλιν κυ-
 βερνάσσης P. X, 72. καλλίστα βροτῶν πό-
 λιν P. XII, 1. κορυφαῖς πόλιν N. I, 15.
 πᾶσαι πόλεις P. VII, 9. πᾶσαι πόλεις
 οὐκ ἐμὲ F. 173, 3. ἐν πόλεσιν ἀνδρῶν
 F. 229.
 πολίτας. κακολόγοι πολίται P. IX, 28. καὶ πο-
 λίταις O. V, 16. ἐν σοφοῖς πολίταις P. IV,
 296. κενοὶ πολίται P. IV, 117. ὦ πολίται
 N. II, 24.
 πολλῆς. P. II, 15. IV, 295. N. V, 13. τοπλλά-
 χος O. I, 32. πολλάκι I. I, 68. F. 87, 3.
 πολυνέφθμος. Ἰσραμὶ πολυνέφθμοι O. XIII, 17.
 πολυβέτον αὐτοῖς ὀμφαλῶν F. 45.
 πολυβροχον γαῖαν O. VII, 63.
 πολυβουλος. γνῶμα πολυβούλῳ P. III, 90.
 πολυγαθῆς. εὐναὶ πολυγαθῆς P. II, 28. Δω-
 νύσων πολυγαθῆς τιμῆν F. 5.
 πολυνεφέων μυχῶν O. III, 28.
 πολυνεφτον γένος N. X, 37.
 * Πολυδέκτας. Πολυδέκτη P. XII, 14.
 * Πολυδύνκας. N. X, 59. καπνιγῆτον Πολυδύνκεος
 N. X, 50. στέργων Πολυδύνκεος N. X, 63.
 αἰχμὰ Πολυδύνκευς I. IV, 37. ἀνιῶς Πολυ-
 δύνκευς P. VI, 62.
 πολύνυτος. πολύνυτον ἔρανον P. V, 77. πομ-
 παῖς πολύνυτος N. VII, 47.
 πολυκαρποτάτας χρόνος P. IX, 7.
 πολύκλειτος. πολύκλειτον γένος O. VI, 71. πο-
 λύκλειτον ὄψαν FI 206.
 πολυκονον ἀγγεῖαν P. II, 41.
 πολυκταίαν. πατρίδα πολυκταίαν O. XI, 37.
 πολυμήκος. πολυμήκος πολυμήλον χρόνος P. IX,
 6. πολυμήλῳ Σκελῶ O. I, 12.
 * Πολυμνάστον. νῆι Πολυμνάστου P. IV, 59. φθί-
 γμα πάγκονον Πολυμνάστου F. 190.
 πολυμνός. ἀρετὰ πολυμνός P. IX, 79.
 * Πολυνείκης. ἰσπτόντι Πολυνείκει O. II, 47.
 πολυνεφέας. οὐρανοῦ πολυνεφέα (N. III, 10).
 πολυέσφορ. πολυέσφον γένος N. III, 2. πολυέ-
 σφατον βασιλῶ O. I, 98. πολυέσφον γενάνδης
 F. 87, 1.
 πολυπύμνος. γένος P. III, 46.
 πολυπύονον ἀνδρῶν N. I, 33.
 πολὺς, πολλός. ἢ διακρινῶ πολλὸς ἐν καιρῷ χρό-
 νος F. 150, 5. πολὺς ἐκπῆται δόλος P. III,
 106. 106. (πολὺς) δόλος P. V, 14. πολὺ καὶ πολλῶ

ὄψει O. VIII, 23. πολὺ φέρτιστον F. 92, 1. ὅτιθεν οὐ πολλόν O. XI, 37. πολλὰ ἡγάσθη O. XI, 53. πολλὰ πολλὰ λέγεται N. VIII, 20. πολλὴν χρυσὸν O. VII, 50. πολλὴν πλοῦτον N. I, 31. σκότον πολλὴν N. VII, 13. πολλὴν ὕμνον N. VI, 34. πολλὰν ἔλκεν P. III, 36. πολλὰν εἰράνην P. IX, 22. πολλοὶ O. VI, 11. IX, 108. P. III, 20. πολλοὶ μάστιγες P. I, 88. πολλοὶ γένοντο P. III, 36. μᾶλα πολλοὶ ἀριστῆες P. IX, 111. πολλοὶ ξένων P. IX, 112. πολλὰ πολλοὶ λιτάνευον N. VIII, 8. πολλὰ ἔλκεα F. 77, 1. πολλὰ ὁδοὶ O. VIII, 13. πολλὰν πείρατα P. I, 81. πολλὰν ταμίαν P. I, 88. πολλὰν ἐπέβαν κυρὸν N. I, 18. ὑπὲρ πολλῶν N. IX, 54. πολλὰν ἀγνίαν P. II, 58. κεφαλάν πολλὰν νόμον P. XII, 25. πολλοῖσιν ἐτέροις P. IV, 248. πολλοῖσιν ἀέθλοισι P. VIII, 26. πολλοὶ P. VIII, 77. κτεάνους πολλοῖς N. IX, 46. ἐν πολλοῖς ὄντερος F. 96, 4. πολλοῖσιν λιταῖς O. VI, 79. πολλῶν O. XIII, 43. πολλοὶς ἄγαγεν P. IV, 56. θανατὰ πολλὰ O. I, 28. πολλὰ μαίμενοι O. I, 46. καμίντες πολλὰ O. II, 9. πολλὰ βέλῃ O. II, 91. πολλὰ εἰδώς O. II, 94. πολλὰ πολλοῖσιν O. VI, 79. πολλὰ ἄνω, τὰ δὲ κάτω O. XII, 6. πολλὰ O. XII, 10. πολλὰ μὲν — πολλὰ δὲ O. XII, 14. P. IX, 128. N. XI, 6. τὰ πολλὰ βέλεα O. XIII, 91. πολλ' ἔπαθεν O. XIII, 61. τὰ πολλὰ P. II, 54. πολλὰ λατάνεν N. V, 31. πολλὰ μὲν — τὰ δὲ N. IX, 43. ἄσθη πολλὰ N. X, 5. ἔργα πολλὰ N. XI, 45. πολλὰ τοξέματα I. IV, 51. τὸ τεργνὸν πλέον N. VII, 74. θεῶν αἵτε πλέον τι λαχόν F. 109. πλέονον λόγον γενέσθαι N. VII, 20. πλέονον στεφάνων N. VI, 26. ὁμιλος ἀνδρῶν δὲ πλείστος N. VII, 24. πλείστα χρήσις O. X, 1. πλείστα δῶρα F. 84, 3. πλείστα νικαστάτα P. IX, 100. πλείστων ἄγωνον I. I, 18. πλείσται βροτῶν O. III, 41. πολυάκοπε ἀκτὶς Λέλιον F. 74, 1. πολυάτρογον γρύμην F. 233. πολυμνήτω ἄλοει N. II, 5. πολυήματος. θέρων πολυήματος I. VII, 58. πολυήματος. πολυήματος ἄνθος O. I, 8. πολυήματος θρόνον N. VII, 81. ἀγνῶν πολυήματος P. XI, 46. πολυήματος. πολυήματος ὁμιλος I. IV, 55. πολυήματος ἄμικτος N. VIII, 31. πολυήματος ἐπίταν P. V, 4. πολυήματος. πολυήματος πλοῦτον F. 239, 2. πολυήματος δώματι P. IV, 63. πολυήματος νύκτι P. VI, 8. θαλάμῃ πολυήματος P. IX, 71. ἐν πολυήματος θαλάμῃς F. 242. πολυώνυμον ἄντρον P. I, 17. πολυώνυμο θεία I. IV, 1. πόμα. πόμα αἰδῶμον N. III, 76. πομπά. μέλαν κλισσούσα πομπά O. VII, 80.

τεύχην πομπάν P. IV, 164. Ζεφύριον πομπάν N. VII, 29. Ἀπολλορίαις ἀλεξιβρότοις πομπάις P. V, 91. ἡρώϊαις πομπάις θεμίσκοπον πολυθῆους N. VII, 46. πομπάτων οὖρον P. I, 34. πομπάτων τέλος N. III, 24. πομπολόισι. πομπολόισι δάκρυα ἐκ γλεφάρων P. IV, 121. ποπέω. οὐ με ποπέι τῶν οἶκον ταῦτα πορρύνοντι ἄγαν P. IV, 151. τῇ πόρῃαν Δαναοὶ N. VII, 26. δὲ πορρύναι I. I, 40. ἐὶ καλὸν τι πορρύνῃ O. VI, 11. τὸ ἐν ξυρῇ πεπορρύνοντι εὐ P. IX, 96. πόρος. πόρος διαπὰνα τε μάργεται πρὸς ἔργον O. V, 15. ἐὶ πόρος ἦν N. VII, 74. σὺν πόρῃ O. X, 4. ἐν πόρῃ N. X, 78. I. III, 65. πόρῃ πρᾶσαι I. V, 10. τέταρτον πόρον O. I, 60. ἀπορρῶσαν ὀκνεῖν πόρον O. II, 74. σταδίον ἀρίτευσαν ἐνδὴν πόρον (τόνον) O. XI, 67. εὐαλόν πόρον ἔχουσας P. II, 79. ἐπ' ἀτρυτον πόρον P. IV, 178. κείνον πρᾶξοσθαι πόρον P. IV, 243. μελισσῶν τροπὴν πόρον P. VI, 54. χαρίεσσι πόρον ἔξει N. III, 12. μετὰ πόρον I. VII, 8. μετὰ πόρον O. II, 38. πόρον ἀπόλαρος P. V, 54. πόρον καὶ μαζῶν ἄντρο P. X, 42. ἐκ τούτων πόρον ἐρρῶσαν P. XII, 18. πόρον κερκίμενον ἱατρος N. IV, 1. πόρον ἐρρῶσαν O. VI, 25. ἐκ πόρον N. IX, 44. εὐφρόνην λάσαν πόρον N. X, 24. ἀντὶ πόρον I. IV, 27. πόρον ἀπείροι F. 107. σὺν πόροις F. 250, 1. ἀμφὶ πόροις N. VIII, 42. διαπὰνας καὶ πόροις I. I, 42. τετραροῖαν πόροις I. III, 17. λαὼν ἐν πόροις I. V, 51. τελευτάσας πόρους P. I, 54. ποτιῖς. ποτιῖς ἄλμα N. IV, 36. γέφυραν ποτιῖα I. III, 35. ποτιῖς. ποτιῖς ἔρρας N. VII, 79. ποτιῖον θηρὸς F. 173, 2. πελάγει ποτιῖον O. VII, 56. Ἰουφῇ ποτιῖον O. VIII, 48. ποτιῖον Κύπρου N. VIII, 18. τὰν ποτιῖαν παῖδα O. VII, 13. ποτιῖον Θέων N. III, 34. ποτιῖον ἄποτον N. V, 36. ποτιῖαν θεῶν I. VII, 34. ποτιῖον ἵδωρ O. II, 70. ὑπὲρ ποτιῖον Ἑλλας πόρον F. 197. ποτιῖαν ψάφον O. XIII, 44. ποτιῖαν Νηρηίδων P. XI, 2. ποτιῖοις ἀνδράσιν I. I, 8. ποτιομέδων. δέσποτα ποτιομέδων O. VI, 103. πότος. πότος τρέφει I. I, 48. πότον πλάνα P. I, 24. ἐὶ πότον σαώθη P. IV, 161. πότον κελεύσας P. IV, 195. ὑπὲρ πότον P. IX, 54. οὐρανοῦ βροχίης πότον τε N. IV, 67. σφηνίον πότον N. V, 13. πᾶσαν πότον N. V, 21. πότον γέφυρα N. VI, 40. πότον θύγατερ F. 53, 3. σικ. κῆματα πότον F. 101. πότον ὀφθαλμῶν F. 241. ἀκμοπος πότον F. 259. πότον πύλαις N. X, 27. ἐν πότῃ O. XII, 3. P. I, 74. I. IV, 5.

- δελγίνες ἐν πότῳ F. 4, 6. ἐν πότῳ ἐρυ-
θραι P. IV, 251. πόντος N. I, 63. γελίον
πύθῃ N. IX, 43. γὰν τε καὶ πόντον καὶ
ἀμαμάκετον P. I, 14. βαθὺν πόντον περὶ-
σσις P. III, 76. διὰ πόντον I. III, 59.
πόποι. ὡ πόποι P. 175.
πορεῖν. Κασσάνδραν πόρευσ παρ' Ἀγέρωντος
ἄκταν P. XI, 21. ὅν ἐν ναυαὶ πόρευσαν πρὸς
πόλιν N. VII, 29. ἐπὶ πόρευσον ἐπ' ἀρχαί-
ων ἐς Ἄλιν O. I, 77. ἐς γαῖαν πορεύειν
Ἰσθρίαν O. III, 26. ἴδετέ με πορευθέντα F.
45, 8.
πορεύω. πόρεθες Μέρωσις N. IV, 26.
πορθύος. πορθύον ἀμερώσις I. III, 75. βρυ-
θῶν πορθύον Ἀγέρωντος F. 107.
πόρος. Ἄλρεος πόρος κλιθεῖς O. I, 92. πόρον
Ἄλρεος τέμνον O. II, 14. παρ' Εὐρώτα πόρον
O. VI, 28. τιμάσις πόρον Ἀλρεῖο O.
XI, 50. πρὸς Ἰόνιον πόρον N. IV, 53. Ἀρείας
πόρον καλεῖται N. IX, 41. ἑλίσσον βίου πό-
ρον I. VII, 15. ὑπερ πόντιον Ἕλλας πόρον
F. 197.
πορεύω. πορεύειν δόμεν βρέφος O. VI, 33.
πορεύοντις I. V, 7.
πορεύω. πόρευσ ἔμπα P. IV, 278. οἶκον πο-
ρεύοντις P. IV, 151. δαίτα πορεύοντες I.
III, 79.
πόρσω. πόρσω τὰ πόρσω O. III, 46. P. III, 22.
ἰὼν πόρσω O. XI, 57. οὐκέτι πόρσω N. IX,
47. πύπταινε πόρσω O. I, 114. ὡς πόρ-
σω N. IX, 29. πόρσω P. III, 111. οὐκ-
εὶ πόρσω N. III, 19.
πορφυρεῖς. σπαργάνους ἐν πορφυρεῖς P. IV, 114.
περὶ σπάρταν πορφυρεῖς P. IV, 183. πορφυρεῖς
ἐξοικτιν N. XI, 23.
* Πορφυρέων P. VIII, 12.
πόρω. Κύνων θανάτω πόρην O. II, 90. ἔπορε
μῶθ' οὐ τερπνόν O. XI, 97. ἔπορε οἱ χροσόν
O. XIII, 74. φέρων πόρην μιν Κενταύρῳ δι-
δάξει P. III, 45. τῷ κύδῳ ἔπορε P. IV, 66.
ἔπε ἔμην ἀπαγορεύς ἔπορεν F. 87, 5. ἔμ-
μιν ἔπορεν πεδίον οὐράλειν P. IV, 259. πό-
ρην κίδαριν P. V, 65. ὡς Ἡρόδοτος ἔπορεν
I. I, 61. πόρην ἀγλαίαν I. II, 15. σπῆν ἔ-
πορον αἰδαν N. VI, 49. ἔμμη πόρην στέφαν-
ον I. VI, 49. τίνι νῆμα πορῶν P. IV, 297.
γενεῖ χάριν πορῶν P. XI, 53. πορῶν γενεῖ
ἕμνον I. III, 39. πεπάρειν v. seorsim.
* Ποσειδάριος. Ποσειδάριον ἔπιτος O. V, 21.
Ποσειδάριον Κρέσσον O. XI, 27. Ποσειδά-
ριον τέμνων N. IV, 42.
* Ποσειδάριον I. II, 14. γαῖος Ποσειδῶν O. I,
26. εὐσπάρδων Ποσειδῶν O. VIII, 31. Πο-
σειδῶν O. IX, 33. I. VII, 27. εἰδὸς ὑπαί-
ρου Ποσειδάριος P. IV, 45. Ποσειδάριος ἐν-
αἶλον τέμνων P. IV, 204. τῶν Ποσειδάριος
I. III, 42. παῖ Ποσειδῶνος Ἠπειρώου P. IV,
138. Ποσειδάριον μυχθῆσαι Κροτῶν O. VI, 29.
Ποσειδάριον I. I, 32. γαμβρὸν Ποσειδάριον
N. V, 37. Ποσειδῶν ἐδρυβίαν O. VI, 53.
Ποσειδῶν O. I, 75. Ποσειδῶν P. VI, 51.
Ἰσθμίου προδύον Ποσειδῶνος O. XIII, 5.
Ποσειδῶνος τετρίσις O. XIII, 39.
πόσις. πόσις Ρεῖας O. II, 85. πόσις Ἀμφαρίτας
O. VI, 104. χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας
P. IV, 87. ταῖτα πόσις ἔκω P. IX, 53. πό-
σις N. X, 80. πόσιν ἔμμεν P. IX, 103. Ἥρας
πόσιν N. VII, 95.
ποταίνω. στέφανον O. XI, 63.
ποτάμιος. ποταμίας Ἀρτεμίδος P. II, 7. ποτα-
μία Ἀκράγαντι P. VI, 6.
ποταμός. οἶκμα ποταμοῦ O. II, 10. ποταμὸν
Ἄλιν O. V, 11. ποταμοὶ προχέοντι ῥέον
P. I, 22. βληχρὸν νικτὸς ποταμοὶ F. 93, 9.
ἄστρα καὶ ποταμοὶ καὶ κήματα πόντου τὴν
ἀσπρίαν ἀνακαλεῖ F. 101. ἐν θαλάσσῃ καὶ
ποταμοῖς P. IX, 48.
ποτανός. ἐν Μολιναῖς ποτανός P. V, 114. πο-
τανῇ μαχανῇ N. VII, 22. χρόσι ποταμὸν ἀμφὶ
μαχανῇ P. VIII, 25. ἐν ποτανοῖς N. III, 77.
ποτε O. III, 13. 31. VI, 13. 51. 75. VII, 30. 34.
71. 90. XI, 32. 109. XIII, 53. 61. 84. P. I,
16. 11. 33. 89. III, 5. 74. IV, 4. 10. 14.
20. 46. 53. 107. 152. 161. 258. 266. 293.
VI, 21. 26. VIII, 41. IX, 5. 15. 27. 82. 116.
X, 31. 45. 49. XII, 6. N. III, 37. IV, 25. 90.
V, 9. VI, 37. 44. VII, 102. VIII, 18. 35. IX,
18. 52. X, 7. 25. I. I, 13. II, 39. 44. III, 70.
V, 39. 46. VII, 53. 65. F. 44. F. 70. 4. F.
91, 1. F. 93, 5.
πότερον. πότερον ἄρα — ἢ P. XI, 22. πότερον
δικὰ τεύχος ἔμνον ἀναβαίνει ἢ — F. 232, 1.
ποτι cum genit. ποτ' αὐτῶν καὶ ποτὶ ξένων O.
VII, 90. I. II, 7. cum dat. P. IX, 122. F.
221. cum accus. O. I, 42. IV, 6. XI, 21.
P. II, 36. 66. 82. 84. 94. IV, 42. IX, 55.
N. IV, 70. V, 37. VI, 7. IX, 38. X, 23. I.
II, 41. F. 6. F. 174. ποτῶν Ἀφροδίτας F.
37, 3. a verbo seiunctum N. VII, 63.
ποτικλίνω. πῶτον ποτικεκλινένον P. I, 23.
ποτικκλον ἔτε ξύλον ἐξέω F. 280.
ποτινίσσομαι. ἀπὸ Στιμφαλίῳ τεύχεῳ ποτιν-
ίσσομαι O. VI, 99.
ποτιστάζω. οἷς ποτιστάζεις ἐκλέα μορφῶν O. VI,
76. ποτιστάζον ἄρον P. IV, 137.
ποτιφόρος. ποτιφόρος ἀγαθοῖσι μισθός N. VII,
63. ποτιφόρον πόρον N. III, 30.
ποτιφῶν. τιμῆς ἀθανάτοις ποτιφῶν F. 86, 2.
πότμος. * Πότμος ἀναξ N. IV, 42. ἔμμε Ζητή
(1) ἐκλαύοντες πότμος O. VIII, 15. ὁ μέγας πό-
τμος διέκλειται τύραν P. III, 86. πότμος συγ-
γενεῖς ἐπίβασεν εὐμεγένης N. V, 40. ὁ πό-
τμος συγγενὴς κρήνη ἐργον πέρε I. I, 39. ἄν-
τιν ἔγραψεν ἔμμε δραμῆν ποτὶ σταδίων
πότμος N. VI, 6. τυχὰ πότμου P. II, 56.
πότμον παραδόντας P. V, 3. πότμῳ σὺν ἐθ-

- δαίμονι O. II, 20. πότμη ζυγία N. VII, 6. πατρίων τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρόνι πότμον O. II, 40. πότμον ἐφάπαις O. IX, 64. ἀναιδία πότμον ἀλλαις O. XI, 110. πότμον ἀμιπλάντες θυοῖν N. X, 57. πότμον ἔμειν I. VI, 25.
- πότνια. πότνη Ἀγλαία O. XIV, 13. πότνια Μοῖσα N. III, 1. Ὠρα πότνια N. VIII, 1. πότνια Κυπρογένεια P. IV, 213. πότνια Διβία P. IX, 57. F. 12. F. 74, 7.
- πού O. I, 28. P. IV, 87. X, 11. I. II, 24. Πουλιτιμίδας v. Τυμίδας.
- πούς. ποῖς F. 287. τὸ πᾶρ ποδός P. III, 60. ποροῖτα τὰν πᾶρ ποδός P. X, 62. ἐκ ποδός N. VII, 67. τὸ πρὸ ποδός I. VII, 13. πᾶρ ποδὶ σχεδόν O. I, 74. ὁρῶν ποδὶ O. XIII, 69. F. 148. δεξιτέρῳ ἀμφὶ ποδὶ P. IV, 96. ἀτρεκέι ποδὶ N. III, 40. Ἰαλλὸν πᾶρ ποδὶ N. IV, 54. πᾶρ ποδὶ ναός N. VI, 57. ἐν πεδίλῳ δαυμόντων ποδ' ἔχον O. VI, 8. ἐκτός ἔχειν ποδῶν P. IV, 289. Παρνασσὸν πόδα P. XI, 36. ἐὼν ποδὰ νέμων N. VI, 15. ἐφάπαισθαι ποδῶν οὐκίπας N. IX, 47. ταχυτάς ποδῶν O. I, 95. τιμὰ ποδῶν O. XII, 16. αἶγλα ποδῶν O. XIII, 35. ἀέθλοισ ποδῶν P. IX, 119. ποδῶν ἀρετῇ P. X, 23. ἔκαστ ποδῶν εὐνοῦντων δις δὴ δύοιν N. VIII, 47. ποδῶν N. X, 43. ταχυτάτας ποδῶν I. IV, 11. ἀκμῆν ποδῶν I. VII, 37. χεῖρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρματι O. XI, 65. ποσὶ τρέχων O. XI, 68. κοῦφοισιν ἐνενοῖσι ποσὶν O. XIII, 109. ἐν ποσὶ μοῖ ἴσθι τρέχον P. VIII, 33. ποσὶν N. I, 50. ποσὶ κράτεσθε N. III, 50. ἔλασεν ποσὶν N. III, 77. ὕσταται ποσὶ κοῦφοισ N. VIII, 49. λαυηροῖς πόδεσσιν ἐξάκοσθον N. X, 63. ἀνδέρουσιν ποδας F. 217.
- πράγμα. τελευτῶν πράγματος O. XIII, 72. πράγματι παντὶ τιμῶν γέρον P. IV, 278. τὸ τέιν πράγμα I. I. 2. πραγμάτων ὁδόν O. VII, 46.
- πράγος. διπλῇ πράγος N. III, 6. ἑκατὸν ἐν πρᾶγος F. 75, 2.
- * Πραξιδῆμας. Πραξιδῆματος N. VI, 15.
- πράξις. θεῶν ἐπιγεομένων ὀκεία πράξις P. IX, 70. ἀμφὶ πράξις ἰσομέμευς O. XII, 8. πράξιν φίλαν δίδω O. I, 85. πρεσβυτέρων πράξιν F. 236.
- πραπίς. στάδων ἀπὸ πραπίδος ἀνελὼν F. 228. πραπίδων καρπὸν F. 230. γυνῆα πραπίδι P. II, 61. δικαίῳν πραπίδων P. IV, 281. Φεῶν πραπίδες I. VII, 30. σοφῆς πραπίδουσιν O. X, 10. πραπίσιν O. II, 104. ἐς πραπίδας ἀγαγῶν P. V, 67.
- πράσσει. πράσσει ἔργω N. I, 26. ἐμὲ πράσσει χρεός ἐγγίγει P. IX, 108. πράσσει ἀρετῆς I. V, 10. πράσσοντι με χρεός O. III, 7. εὐδοε πράσσοντων μελέων F. 96, 4. εὐππρα-
γεν P. II, 73. λέοντεςσιν ἔπρασεν φόρον N. III, 44. ἔπραξε δεσμὸν P. II, 40. τοῖτ' ἔπραξεν P. X, 41. κλέος ἔπραξεν I. IV, 9. ἀντία πράξει τὸ οἰκοθεν P. VIII, 84. εὐπράσσει O. X, 4. ἡμῶν πράσσετε N. IX, 3. τοῖτο πράσσειν ἐκδύσσειν O. XIII, 102. πράξιν ἀκούειν N. V, 36. τοῖτο πράσσειν χρόνος O. VIII, 29. εὐππρασσόντων O. IV, 4. ἄρμινα πράξας O. VIII, 73. Λιγύων μοσδὸν πράσσειτο O. XI, 31. πράξουσαι πατρίσις ἐμῆμας P. III, 115. πράξουσαι πόνον P. IV, 243. τῶν πεπραγμένων ἐν δικῇ τε καὶ παρὰ δίκην O. II, 17.
- πραῦτιον. Ἐλευθ' O. VI, 42.
- πραῦς. πραῖς ἀστοῖς P. III, 71. πραῖν δαρον P. IV, 136. φαρμακὸν πραῖ O. XIII, 82. πρέμων χρόνῳν ἀπαρῶντων F. 58, 6. antist. πρεπύτων O. III, 9.
- πρέμω. τὸν πρέπει τυγχάνειν μελέων O. II, 50. οὐ πρέπει νῆν δαυαῖσθαι P. IV, 147. πρέπει ἐκασίσι P. V, 43. πρέπει ἀπύειν P. V, 104. πειρώντι χρόνος πρέπει P. X, 67. βού σὺν Ἀρωτακλειῶα πρέπει N. III, 64. πρέπει γαυρέων N. VII, 82. θνατὰ θνατοῖς πρέπει I. IV, 13. πρέπει ἐλοῖσθαι F. 86, 1. εἶδος πρέπει θνατοῖς P. II, 38.
- πρέσβος. ἐν βουλῆς πρέσβος P. IV, 282. πρεσβύτερον ἀρετῶν πρέξιν F. 236. βουλή πρεσβύτερα P. II, 65. πρεσβυτέρων ἀγῶνα O. IX, 96. πρεσβυτέρων ἔτεκεν O. VII, 74.
- * Πρίαμος. Πριάμῳ πόλιν P. I, 54. κόριν Πριάμῳ P. XI, 19. Πριάμῳ πόλιν N. VII, 35.
- πρίαμαι. πρίατο θανάτοιο κομιδάν P. VI, 39.
- πρίν. πρίν μύθη O. IX, 61. ἔπρεκε O. XIII, 63. τυχεῖν P. II, 92. τελείουσι P. III, 19. ὄρας P. IV, 43. ἔλάν P. IX, 117. οὐ ποῖν ἔλεν N. IV, 28. πρίν ἐμπειοῖν N. VII, 73. φάρην N. VIII, 19. γενέσθαι N. VIII, 51. αἰσχύνθημεν N. IX, 26. ἰκέσθαι I. III, 50. εἰδέκτο πρίν I. VII, 68. πρίν εἴπεν ἀνδία F. 47, 1. τοσπρίν P. XI, 39.
- πρό O. XI, 24. XIII, 54. P. I, 72. 77. II, 18. IV, 140. V, 96. I. III, 38. VI, 27. VII, 13. προάστιον λιβαῖον βέβραθεν F. 95, 2.
- προβατον. προβατὸν τραπέζα F. 182. Πηλασος προβατὸν F. 183.
- προβῶ. προβαίνω. τίς τρόπος ἀνδρα προβάσει O. VII, 63. τεμα προβῆς N. VII, 71.
- πρόγονος. ὃν πρόγονον O. VI, 59. χαλκασπίδες ἐμῆτεροι πρόγονος O. IX, 58. προγόνων τιμῶν P. IV, 148. προγόνων ἴσται P. VII, 17. παλαιῶν τεῶν προγόνων P. IX, 109. προγόνων ἀγῶνιν N. VII, 92.
- πρόδωρον. εὐτερεῖ πρόδωρον θαλάσσω O. VI, 1. πρόδωρον Πωσιδάρος O. XII, 5. πρὸ ἔμῳν πρόδωρον P. III, 79. ἄρμων Τελισάρχου

- παρά πρόδουρον I. VII, 3. προθύρουσαν Αἰα-
κού N. V, 53.
προϋδέν. ἐσόμενον προϋδέν N. I, 27.
προϋδέν. προήκων νόον O. I, 65. βασιλευμέν-
τοι προήκων P. IV, 166.
* Προίτος. Προίτιον N. X, 41.
προκόμιον. ὕμνον προκόμιον N. IV, 11.
προλέγομαι. ἐξοχάτοιο προλέγονται N. II, 18.
προλεπών. ἄντρον προλεπών P. IX, 31.
προμαθία. προμαθείας δοαί N. XI, 46. προ-
μαθείαν γέρε νύφω I. I, 40.
προμαθεύς. προμαθείος αἰδώς O. VII, 44.
προμαρθάνω. τὸ μὴ προμαρθάνει O. VIII, 60.
προμαχος. προμαχών ἀν' ὄμιλον I. VI, 35.
προνομία. Αἰγίνα χαρίτων ἁπλοῦν προνέμειν I.
VII, 16.
προνοέω. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν προνοῶσι P. X, 63.
προξενία. προξενία πέποιθα N. VII, 65. προ-
ξενία δ' ἀρετὰ τε O. IX, 39.
προξενος. πρόξενος ἀμφικιόνων I. III, 26.
προοίμιον. προοίμιον ἐγγύχον P. 225. Λιός ἐκ
προοίμιον N. II, 3. κάλλιπτον προοίμιον P.
VII, 2. ἀγχιχορῶν προοίμιον ἀμβολὰς P.
I, 4.
προπάτωρ. γεραίος προπάτωρ σός N. IV, 89.
προπειτής. κλέρος προπειτής N. VI, 65.
προπίων. φιλίαν προπίων οἰκῶν οἰκῶδες O.
VII, 4.
προπόλος. αἰοδαῖς πρόπολον ἔμμεν N. IV, 79.
προπόλοισι O. XIII, 52.
προπρεών. προπρεῶνα ξέινον N. VII, 86.
πρός cum genit. O. II, 26. P. III, 103. IV, 63.
286. 297. N. IX, 45. X, 42. I. III, 77. F.
60. 1. F. 74. 6. F. 88. 1. antistr. F. 98. 5.
cum dat. P. I, 86. cum accus. O. I, 67.
II, 97. III, 45. IV, 18. V, 15. VI, 24. 28.
VIII, 8. IX, 37. XI, 83. P. II, 83. IV, 56.
140. 160. 239. 295. VI, 42. 45. IX, 26. 110.
X, 28. N. III, 25. IV, 24. 53. 69. V, 51.
VI, 24. VII, 30. 40. VIII, 4. 41. IX, 44.
I. II, 42. III, 10. V, 11. F. 77. 2. F. 172.
F. 239. 3. cf. ποτί.
προσάγω. ἄσπετος κόσμον προσάγων I. V, 65.
προσαγέτω. προσάγειν O. I, 166.
προσανάς. ξενία προσανέει P. X, 64. προσανέα
πίνοντας P. III, 52.
προσανήτης. οὐ προσανήτης γίγνεται ἂ κέλνθος I.
II, 33.
προσαπτι. πασιδ κλέος προσάψω N. VIII, 37.
προσαπτιώω. Ἰώονα κικλήσκων προσπύδα P. IV,
119.
προσβάλλω. μελέων σφιστιαῖς πρόσβαλον I. IV,
32. μυκίων χεῖρα προσβάλλοντα P. IV, 271.
προσβαίω. ἡμιδίοισιν πόδον πρόσβαιον P. IV, 184.
προσεμν. ταρβέει προσεμνία F. 76.
προσεμνέειν. σένθεν πάδας προσεμνέειν I. I. 56.
προσεννέπω. Κλωθὴν προσεννέπω ἐσπίδασι I. V,
15. προσεννέπει P. IV, 97. Χείρωνα προσ-
έννεπει φωνῇ P. IX, 30.
προσέπειω. ἂ με προσέπειται πνοαῖς O. VI, 83.
προσέπειντα χρόνον P. I, 57. ὁ λοιπὸς εὐ-
φρων ποτὶ χρόνος ἔρποι N. VII, 68.
προσέχω. τὴν προσέχεται P. VI, 51.
πρόσθε, πρόσθεν. πρόσθε ποτὶ O. XI, 32. πρόσθε
O. XI, 52. F. 241. πρόσθε — πρὶν P.
II, 91. πρόσθεν P. III, 14. VIII, 68. I.
III, 89. τὴν πρόσθεν N. IX, 15.
πρόσκοπος σύνεισις F. 225.
προσμένο. ἀλλὰ γὰρ προσμένοι N. III, 57.
προσμήγνυμι. κράτει προσμήγε δεσπόταν O. I, 23.
πρόσδοος. πλατείαις ἐπὶ πρόσδοιο κοσμεῖν N.
VI, 47.
προστοίχομαι. ὁμιλῶν χρόνους προστοίχομαι P.
VI, 4.
πρόσποις. φαιδίαν ἀνδρῶν αἰδοῖον πρόσποιιν θη-
κάμενος P. IV, 29.
προσπαλαῖω. οὐρανῷ προσπαλαῖεις P. IV, 290.
προσπαλαῖων ἤλθε I. III, 71.
προσπύσω. δαίτας προσπύκνυμι I. II, 39.
προσπύθω. νύκτον προσπύθηκε λόγῳ N. VIII, 65.
εὐλογίαν προσπύθει O. V, 24.
προστρέπτω. Ἰαυλικὸν πολεμῖα χερεὶ προστραπῶν
N. IV, 55.
προστυγχάνω. εἰ δέ τις κακότης προστύχη F. 177.
προστυχόντων Θήβας ξενωθεῖς P. IV, 299.
προσφέρω. προσφέρωμεν νόον ἢ φύσιν ἀθανάτοισι
N. VI, 4. χεῖρα οἱ προσενέκνυμι P. IX, 37.
προσφέρων ἄδλον O. IX, 116. προσφέρων
καρδίᾳ τόλμαν N. X, 30. ποτιτίον θύρας πε-
τραῖον χρωτὶ νόον προσφέρων F. 173, 3.
προσφθγγύωμαι. πάγον Κρόνον προσφθγγύεσθαι O.
XI, 52.
πρόσφορος. πρόσφορος ἀναγέσθαι ἐν Μοισῶν δι-
φφω O. IX, 87. ἐπὶ καίνας αἰοδα πρόσ-
φορος N. IX, 7. πρόσφορον κόμην ἐν ἐργῳ
εἰς N. VIII, 48. ὁμιλον Λατῶν βέλκει πρόσ-
φορον P. 177. cf. ποτίφορος.
πρόσω v. πόρσω.
πρόσωπον. ἔχρον πρόσωπον θέμεν τηλαγῆς O.
VI, 3. ἐν φάει πρόσωπον P. VI, 14. φαι-
νοισα πρόσωπον ἀλάθεια N. V, 17. ἀργυ-
ροῦσθαι πρόσωπα I. II, 8.
πρότερος. προτέρα πάθω P. VIII, 50. οὐπω πρό-
τερον O. XIII, 30. πρότερον P. IV, 25. I.
IV, 41. καὶ πρότερον P. VI, 28. πρότεροι
ὄντησαν N. III, 13. ἀντία προτέρου O. I,
36. προτέρων ἀνδρῶν O. VII, 72. προτέ-
ρων N. III, 50. P. III, 80. προτέρων κα-
μύτων P. III, 96. τὰ δευτέρα τῶν προτέρων
κρατείει P. 249. ἀρχαῖς προτέραις O. XI, 81.
ἐφεστῆς προτέραις O. III, 11.
προτροπῶν. προτροπῶν ἔμετο σπεῖδα P.
IV, 94.
προτυγχάνω. προτυχὸν ξένιον P. IV, 35.
προφάινω. Αἰγίον πρόφαιεν I. VII, 55. ἄλλο-

τρίοισιν μὴ προφαίνεν τις φέρεται μόχθος ἄμην F. 171.
 πρόφρωντος. προφραντον σοφία O. I, 116.
 πρόσφαις. * Πρόφασιν P. V, 23. νόστον πρόσφαις P. IV, 32. πρόσφαις ἀρετῶν ἔβαλεν ἐς σκότον F. 252.
 προφαίνω. Διὸς προφαίνω N. I, 60. γλῆκιν κόμην προφαίνω N. IX, 50. αἰδιμον προφαίνω F. 60, 5. Μυκηναίων προφαίνω F. 216.
 προφατεύω. προφατεύω δ' ἐγὼ F. 118.
 πρόσφατος. ἐν Νεμέᾳ πρόσφατον O. VIII, 16.
 προσφύω. ἐν πάντα νόμον προσφέρει P. II, 86.
 τοῖσιν Αἰγυπτίων προσφέρει στόμα αὐτῶν I. IV, 48.
 προσφρόνως. προσφρόνως ἐβίβασε P. II, 16. ἄγον προσφρόνως P. X, 66. ἀντέχουμι προσφρόνως N. I, 33.
 πρόσφρων. πρόσφρων ἄμβασε στρατὸν P. IV, 191. θεὸς πρόσφρων τέλει P. V, 117. δέξεται πρόσφρων P. IX, 68. πρόσφρων αἰεὶ N. V, 22. πρόσφρονα σύμμαχον I. V, 27. πρόσφρονων Διοσάν τύχοιμεν I. III, 61.
 προχέω. ποταμοὶ προχέοντι ὅσον καπνοῦ P. I, 22. ὅσα προχέοντων ἐμὴν P. X, 56.
 προχοά. ἐν προχοαῖς λίμνας P. IV, 20.
 προήμινα. ἐν προήμινα P. IV, 194. ἄλλισιν προήμινας O. IX, 79.
 προημινοῖς ἀγορᾶς ἐπι P. V, 93.
 προημιναῖα ἐλλογῆς N. XI, 1.
 προήμινας. στεροπῶν κεραυνῶν τε προήμινας P. VI, 24. προήμινα κύριε ἀγῶν P. I, 58.
 πρώον. βουβόται τόθι πρώονες ἔσχοι κατὰκείται N. IV, 52.
 πρώραθε P. X, 52. πρώραθεν P. IV, 22.
 * Πρωτοεῖλας. Πρωτοεῖλα I. I, 58.
 * Πρωτογένεια. Πρωτογενείας ἄσπει O. IX, 44.
 πρωτογόνῳ τελετῇ O. XI, 53.
 πρώτος. πρώτος ψαύσει P. IX, 123. Ὀλυμπιονίκος πρώτος N. VI, 48. πρώτος εὖρεν F. 91, 2. πρώτα χάρις P. I, 33. πρώτον ἀθλῶν P. I, 99. βῆματι ἐν πρώτῳ P. III, 43. Ὀλυμπιάδι πρώτῳ O. XI, 61. ἀλικίᾳ πρώτῳ N. IX, 42. κατιβολᾶν ἀγῶνιν πρώτων N. II, 4. πρώτων θεῶν N. XI, 6. πρώτου κτίσαντο O. VII, 42. πρώτους καὶ τετάρτους O. VIII, 45. οἱς πρώτοις O. VI, 75. πρώτων ἔψαντο O. VI, 35. ἐν ᾧ πρώτον εἰναισθηθῇ F. 205. πρώτον μὲν F. 6. F. 158, 2. πρώτον μὲν — ἔπειτα O. VI, 38. πρώτον O. IX, 47. P. IV, 31. 217. VIII, 49. N. I, 43. I. V, 3. τὸ πρώτον P. IX, 42. τοπρώτων N. III, 47. πρώτοις F. 185. πρώτιστος ἐπέμπε P. II, 32. πρώτιστον N. V, 25.
 πταίοι. μὴ πταίσης ἐμὴν σύνθεσιν ποῦ ψεύδει F. 221.
 πταὸν ἰσχύει F. 74, 3.
 πτερόεις. πτερόεις Πάγασος I. VI, 44. πτερόεντι

τροχῷ P. II, 22. πτερόεντ' αἰετὸν P. II, 50. πτερόεντα ὑπὸν O. IX, 12. ἵππον πτερόεντα O. XIII, 83. πτερόεντα ἕμιον I. IV, 70.
 πτερόν. πτερόν ἀκάμαντας ἵππους O. I, 87. ἀέθλων πτερόισι O. XIV, 24. πτερόσιν πορφυροῖς πεφροκίοντας νότα P. IV, 182. πολλὰ πτερὰ δεξιοῦ νικᾶν P. IX, 130.
 πτέρυξ. πτέρυγα χαλῆζας P. I, 6. πτερύγεσιν ἀγλαῖς Πικρίδων I. I, 64.
 * Πτοιόδωρος. Πτοιόδωρον O. XIII, 40.
 πτολιπόρῳ μάχῃς O. VIII, 35.
 πτυχά. κλυταῖα πτυχῆς ἕμιον O. I, 105. Κρισμῶν ἐν πτυχῇ P. VI, 18. Πύδων κλεοναῖς ἐν πτυχῇ P. IX, 15. ἐν Πέλοπος πτυχῇ N. II, 21.
 * Πτώων κευθμῶνα F. 70, 4.
 πτώων. πτώωντι ἀπάρου ἐχθρῶν P. VIII, 91. πτυχῇ. πτυχῆς ἀπωνα O. VII, 16. πτυχῆς τέλος O. XI, 70.
 πυγμαχία. πυγμαχία N. VI, 26. τεύς πυγμαχίας ἔσκεν O. X, 12.
 πύγματος. Νικολέος πυγμαχῶν I. VII, 63.
 * Πυθίας. Πυθίας εὐρωστεινῆς N. V, 4. Πυθίᾳ I. IV, 21. V, 55. Πυθίαν I. IV, 66. Πυθίαν N. V, 43.
 * Πυθιάς. Πυθιάδος δρόμον P. I, 32. κλεοναῖς παρὰ Πυθιάδος P. V, 21. ἐν Πυθιάδι P. VIII, 88.
 * Πυθιονίκας. χαλκασπίδα Πυθιονίκαν P. IX, 1.
 * Πυθιονίκος, Πυθιονίκος. Πυθιονίκος ἦνεν σφαιροδότης P. VI, 5. Πυθιονίκον τιμᾶν P. VIII, 5. Πυθιονίκῳ πατρὶ P. XI, 43.
 * Πύθιον. Πύθιον Θέρον N. III, 67. Πύθιον Ἀπόλλωνα O. XIV, 11. Πύθιον νύκν P. IV, 55. Πύθιον στέφανον I. VI, 51. ἀέθλων Πύθιον P. III, 73. στεφάνων Πύθιον P. X, 26. ἐν Πύθιον N. II, 9. ἐν Πύθιονσι διαπέδοις N. VII, 34. μαντείμασι Πύθιον I. VI, 15.
 πυθμῶν Τιμαρόν F. 223.
 * Πυθῶ, Πυθῶ. Ἀπόλλων ἄ, τε Πυθῶ P. IX, 66. Πυθῶ καὶ τὸ Πικρινάσιον P. X, 4. Ὀλυμπία Πυθῶ ἐν O. VII, 10. Πυθῶ O. VII, 10. XIII, 36. P. XI, 49. χρυσία κλυτόματι Πυθῶι F. 60, 2. Πυθῶθεν I. I, 65. περὶ αἰσῶν ἐκ Πυθῶνος O. VI, 48. ἐκ Πυθῶνος O. XII, 20. P. XII, 5. Πυθῶνος ἐν γυλῶσι P. VIII, 66. Πυθῶνος αἰπεινῆς ἐπόπτης N. IX, 5. ἐν Πυθῶνι O. II, 43. N. XI, 23. Πυθῶνι O. II, 54. N. X, 25. ἐν μελοδῶνι Πυθῶνι P. III, 27. Αἰολιδῶν Πυθῶνι τε P. IV, 3. Πυθῶνι διὰ P. VII, 11. ἐν Πυθῶνι ἀγαθῇ P. IX, 73. N. VI, 36. Πυθῶνα P. XI, 9. Πυθῶναδε O. VI, 37. IX, 13. Πυθῶναθεν P. V, 105.
 πυκνός. πυκνῷ θυμῷ P. IV, 73. πυκνὸν μῆτιν P. IV, 58. πυκνώτατον ἐρεπτόν F. 73.

124. ὕδατος ὅτε ῥοὺς φίλον ἐς ἄλσος ἄγων
N. VII, 62.
ῥόδον. φωνικίζουσιν ἄφθην ῥόδοις I. III, 36.
ῥόδα κόμῃσι μίγνυται F. 45, 16.
* ῥόδος. ῥόδος F. 84, 1. ῥόδω μεγάλης O.
VII, 71. ῥόδον O. VII, 15. κρατερὰ ἐν
πελάγει ῥόδον O. VII, 56.
* ῥοίκος F. 145.
ῥόμβος. εὐθὺν ῥοκόντων ἰσχυρὰ ῥόμβον O. XIII,
90. αἰετοὶ ῥόμβον ἰσχυρὰ I. III, 65. ῥόμβος
κυρβαλὼν I. 48.
ῥόος. ποταμοὶ προχέοντες ῥόον κυρτοῦ ἀδύτου P.
I, 22.
ῥόπαλον τραχὺ γυνῶν F. 77, 2.
ῥοσιδωφρον χεῖρα I. II, 21.
ῥομμία. μὴ ῥομτο I. VII, 53. ἐκ πόνων ἄνδρ'
ῥομματο P. XII, 19.
Σαδρός. κλέος σαδρὸν N. VIII, 34.
σαῖνα. μὴ φίλον ἴσταν P. I, 52. ἴσταν ποῦ
ἠγέλλων O. IV, 5. σαῖνον ποῦ πέντας P.
II, 82.
* Σακίδος F. 191.
* Σαλαμῆς. ἃ Σαλαμῆς N. II, 13. Σαλαμῆς I.
IV, 55. πὰρ Σαλαμῆος P. I, 76. Σαλαμῆτι
πύργῳ N. IV, 48.
* Σαλαμῆτι. θρασυμῆδ' Σαλαμῆτι P. IV, 143.
σάμα. ὁσμαι πολέμον F. 74, 8. ὁσζαὺ σάματι
πὰρ Πίλοπος O. XI, 25. Ἀμαρῆθ' ὁσμαι
P. IX, 85. θινάτων παρὰ σάμα (θα-
μα) N. VII, 20. πιδόνται. σάμασι αἰδοῖτο
P. I, 3. θεοῦ σάμασι πιδόνται P. IV, 199.
σάμτρον O. VI, 28. P. IV, 1. XII, 29.
* Σάμτρος. ὁλορόθιόν O. XI, 73.
σάν κίβδαλον F. 47.
σαφῆς. σαφῆς ἰδὲ γένετα F. 286. σαρκῶν ἑσπῶν
εἶδον F. 350, 14.
* Σαρπηδῶν. Λυκία Σαρπηδῶνα P. III, 112.
σαυτοῦ F. 64.
σάφα. σάφα διὰς O. VII, 91. σάφα νῦν ἔχεις
πεπαισμένον P. II, 57. σάφα εἴπαις O. VIII, 46.
σαφῆς. τὸ σαφῆς κατέφρασαν O. XI, 57.
σαφῆος. σαφῆος μαρτυρήσει O. VI, 20. σαφῆος
φράσασαι P. IV, 117.
σαφῆς. σαφῆς ἀρετὰ I. I, 22. σαφῆς λέγων O.
XIII, 43. φάλην σαφῆς O. XIII, 99. ἔμαθε
σαφῆς P. II, 25. θαύματι σαφῆς P. VIII, 47.
σαφῆς τέμνωρ N. XI, 43. ἴστω σαφῆς I. VI,
27. κέχυμον σαφῆστατον I. V, 18.
σβεννίζω. κερμυκὸν σβεννίζω P. I, 5.
σβρίζω. σβρίζομεν πόλιν P. V, 80. σβρίζομενοι
ἐν θυσίαις I. IV, 32.
σείβω. σείβοντε τιμὰν O. XIV, 2. Κρονίδαν σεί-
βεσθαι P. VI, 25.
σείθεν γ. αὐ.
* Σειληρός Μαλεάγονος F. 57.
σεωρίθον. εἶναι I. I, 52.

- σείω. πόλιν σείσαι P. IV, 272. ἀποτρέπον γυναικ'
σευσεύμενον P. VIII, 93.
σελάνα. εὐκωπὸς σελάνας φάος O. XI, 78.
σελάς. σελάς ἀμφέδρομεν λίσθρον Ἀφαιστῶν P.
III, 39. καλῆμας καθύρον ἡμέρας σελάς F.
106, 3.
σελῶν. πλόκοι σελῶν O. XIII, 32. Λαορίων
στεφάνωμα σελῶν I. II, 164. Λαορίων σελί-
ων ἐλας I. VII, 64. Σέλας Κορινθίους
σελῶνις N. IV, 88.
* Σεμέλα. P. XI, 1. ταυτέσειρα O. II, 28. Σε-
μέλιν ἐλικάμηνκα F. 45, 18.
σεμνός. σεμνὸν ἄντρον O. V, 18. P. IX, 31.
σεμνὸν διήλος O. VI, 68. σεμνὸν ἀκροτή-
ριον O. IX, 7. σεμνὸν δόμον N. I, 72. σε-
μνὸν θεάριον N. III, 66. σεμνὸν τι N. VIII,
23. σεμνὸν θυσίαν O. VII, 42. σεμνὸν θεόν
P. III, 79. σεμνὰν ὅτιν N. V, 25. ποῦ
κλῆμας σεμνὰν F. 6. ἄμνημα σεμνὸν Ἀλ-
φειοῦ N. I, 1. σεμνὸν γονάτων N. VIII, 13.
σεμνὸν ἀδύτων φίλας F. 63. σεμνὰν Χαρί-
των F. 63. σεμνὰν Χαρίτων O. XIV, 8.
σεμνός. σεμνός N. X, 28. σεμνός ὀχετός
O. V, 12.
* Σέρφος. εἰσάγῃ Σέρφω P. XII, 12.
σῆς κείνον οὐ δάπτει F. 243.
σθένος. σθένος πράσσει ἔργον N. I, 26. τιχᾶ τί-
χα, οὐ σθένος F. 16. σθένος πάντοχμον Μου-
κλῆος F. 5. σθένος νηφετοῦ F. 74, 8. βα-
σιλῆς σθένει κραυγὰι F. 94, 4. τόλμα τε
καὶ σθένει P. X, 24. σθένει γυνὴν ἐφίχοντι
θρασυ N. V, 39. χερσὶν νικᾶσαι σθένει N.
X, 48. σθένει πλοῦτον I. III, 2. σθένει ἐκ-
παγλῶς I. VI, 22. σθένος ζεῦξον ἡμίονον O.
VI, 22. ὕδατος σθένος O. IX, 55. σθένος
ἵππων καταζευγνύη P. II, 12. σθένος ἁ-
λείων χρῆσταιν F. IV, 144. ἐπείων σθένος P.
V, 34. ἀγωνίως σθένος P. V, 113. κρατη-
σίμαχον σθένος νῆον P. IX, 89. σθένος ἑ-
μμερῶν N. VI, 11. σθένος ἀδύτων N. VII,
73. ἀνδρῶν σθένος N. XI, 38.
σιγά. ἑσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγάς ὁδός F. 172, 2.
οὐδὲ σιγᾷ κατεβήθη P. 164. μὴ σιγᾷ βρεχέ-
σθω F. 269. σιγᾷ καλῶναι N. IX, 7. κα-
τέβρεχε σιγᾷ I. IV, 57.
σιγαλὸν ἡμακνῶν σιγαλὸν P. IX, 95.
σιγάω. σιγᾷ οἱ στόμας N. X, 29. τὸ σιγαῖν σο-
φιστῶν ἐστὶ νόσος N. V, 13. τὸ μὴ εἰπὼν
φίλτρον σιγάμει F. 49. μὴ ἀρετὰν σιγαῖν
μὴδὲ τοῖς δ' ὠμῶς I. II, 44. σεσίγαμενον
χερσὶ ἑκαστον O. IX, 111.
σιδάρεον τείχος F. 256.
σιδαρίαν πόλεμον N. V, 19.
σίδαρος. πλαγαῖς σιδαρόν O. XI, 38. πλαγαὶ
P. IV, 246.
σιδαροχάρμας. ἀνδρῶν ἔππων τε σιδαροχαρμῶν
P. II, 2.
* Σικελία. P. I, 19. F. 73, 6. Σικελίας. ὀρθοῦ

- μός Ο. II, 10. ἐν ποταμῷ Σικελία Ο. I, 13. Σικελίαν πείρου Ν. I, 15.
 * Σικωνίον Ο. XIII, 105. ἐν τῇ ἱερᾷ Σικωνίῳ Ν. IX, 53. δέδωλται Σικωνίος I. III, 44. Σικωνίῳ Ν. IX, 1. X, 43.
 * Σίτυλος. ἐς φίλον Σίτυλον Ο. I, 38.
 * Σίτυφος. Σίτυφος Διολίδας F. 1. Σίτυφον πυκνότερον παλαμίας Ο. XIII, 50.
 σιωπά. σιωπῇ ἀκίνητος P. IV, 67. τῶν ἀπειράτων ἀγνωστοί σιωπαί I. III, 48.
 σκαῖός. οὐ σκαῖότερον χρῆμ' ἔκαστον Ο. IX, 112.
 * Σκαμνιδρός. Σκαμνιδρὸν χεύματι Ν. IX, 39.
 σκάπτων. καθαρὰ σκάπτῳ διπλῶν Ο. VI, 93. σκάπτῳ θένον ἑλάας Ο. VII, 28. εὐδαί ἀνὶ σκάπτῳ P. I, 6. ἀγλαὴ σκάπτῳ πέλας Ν. XI, 4. θημιστὶν ἀμφίπτε σκάπτῳ Ο. I, 12. σκάπτῳ μόναρχον P. IV, 152.
 σκευά. σκευᾶς ἑτέρας ἐνέλιπον πόνον ἔχοντας P. II, 80.
 σκία. σκιάς ὕψος ἀνθρώπου P. VIII, 99.
 σκιαρός. σκιαρὸν φύτευμα Ο. III, 19. σκιαρὴν πυγᾶν Ο. III, 14.
 σκίμψος. ἄροτρον σκίμψου καὶ βόας P. IV, 224.
 σκίσις. ὁρεῶν ακιόντων P. IX, 35.
 σκληρός. σκληρὰς ἑλάας Ο. VII, 29.
 σκολον. σκολον μέλιφρονος F. 87, 8.
 σκολιός. ὁδοὶ σκολιαῖς P. II, 86. σκολιὰς ἀπάταις F. 232, 2. σκολιὸν πόδας F. 217.
 * Σκοπαδαί. F. 149.
 σκόπελος. Θηβῶν μέγαρ σκόπελον F. 209.
 σκοπεῖν. σκόπει ἄστρον Ο. I, 5.
 σκοπιᾶ. σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάπασθαι Ν. IX, 47.
 σκοπιᾶσιν ὁρεῶν ὑπερ' ἴστα F. 70.
 σκοπός. σκοποῦ ἄντι τυχεῖν Ν. VI, 28. σκοποῦ ἀγχιστά Μοισῶν Ν. IX, 55. ἔπεχε σκοπῇ Ο. II, 98. ἔλας σκοπόν Ο. XI, 74. παρὰ σκοπόν Ο. XIII, 90.
 σκοπός, speculator. οὐδ' ἔλαθε σκοπόν P. III, 27. τοξοφόρον Δάλου σκοπόν Ο. VI, 59. ξυνάνα Μαγγήτων σκοπόν πείλαια Ν. V, 27.
 * Σκοπίων σκοπῶ! Ο. I, 54.
 * Σκοπίος F. 282.
 σκότος. τὸ σκότος. ἐν σκότῳ καθήμενος Ο. I, 83. σκότῳ κελιδεῖ Ν. IV, 40. σκότον πολὺν ἔχοντι Ν. VII, 13. σκότον ἐρεῖγονται νυκτὸς ποταμοί F. 95, 9. πρόσφασις ἀφεται ἐς αἰπὴν ἔβηκε σκότον F. 252. κελυφερὴ σκότει καλυφθεὶ ἡμέρας σέλας F. 106, 3. ταύτων σκότει κρυπτεῖν ἔοικεν F. 174, 5.
 * Σκύδας. νομάδισιν ἐν Σκύδας F. 72. Σκύδι P. 217.
 * Σκύριαι αἰγες F. 73, 3.
 * Σκύρος. Σκύρον ἄμαρτε Ν. VII, 37. σκυρωτός. σκυρωτῶν δδόν P. V, 93.
 σκυτάλα Μοισῶν Ο. VI, 91.
 σκύταλον τίναξε Ο. IX, 32.
 σμικρός. σμικρὸς ἐν σμικροῖς P. III, 107.
 * Σμυρναίων ἄντι F. 218.

- * Σολέμου. Σολέμου ἐπέφρε Ο. XIII, 87.
 σός. σός πατὴρ Ν. IV, 11. προπαίτωρ σός Ν. IV, 90. σόν γέρας Ο. VIII, 11. σόν ἀνδρὸς ἥρας P. IV, 158. σόν τε P. IV, 175. τῶν σόν πόλιν Ο. V, 4. σᾶς ὑπὸ χερσίν F. 10.
 σοφία. σοφία μέλιαν Ο. VII, 53. ἔχθρα σοφία Ο. IX, 41. καὶ σοφία P. III, 64. σοφία κλέπτει παρὰ γόνατα μύθους Ν. VII, 23. σοφίας ἄριστον P. II, 56. ἀγρηαί σοφίας P. IV, 248. σοφίας ἄντων I. VI, 18. σοφίας δδόν F. 74, 4. κυριώτερον ἐς σοφίας λόγον F. 178. σοφίας καρπὸν δρέπειν F. 227. σοφία Ο. I, 116. ἀμφὶ Λαοιδά σοφίᾳ Μοισῶν τε P. I, 12. σοφία μέγιστος ἀνδρες F. 98, 4. τί δ' ἔλπειται σοφίαν ἔμμεναι F. 33, 1. γινώσκει τὴν Οἰδιπόδα σοφίαν P. IV, 263. δρέπων σοφίαν P. VI, 49. σοφίᾳ Ο. IV, 115. σόφισμα. ἔβηλον ἀρχαῖα σοφίσματα ἐν καρδίᾳ Ο. XIII, 17.
 σοφιστής. σοφιστῆς μελέταν πρόσβολον I. IV, 31.
 σοφός. σοφὸς δὲ πολλὰ εἶδος φησὶ Ο. II, 94. εἰ σοφὸς ἀνὴρ Ο. XIV, 7. ἀρματηλάτης σοφός P. V, 115. δοκεῖ σοφός P. VIII, 77. εἰ σοφός I. II, 12. σοφὸς Πειθοῦς P. IX, 40. ἀνδρὶ σοφῷ I. I, 45. παρέπλεξαν καὶ σοφόν Ο. VII, 31. σοφὸν Ἀσιονίδα F. IV, 217. καὶ πῶρ σοφὸν ἀντιρεῖσαι P. IX, 52. σοφοὶ ἔμμεν Ο. V, 16. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἔγενοντο Ο. IX, 30. σοφοὶ ἔσαν P. I, 42. οἱ σοφοὶ P. II, 38. τέκτονες σοφοὶ P. III, 113. σοφοὶ P. V, 12. Ν. VII, 17. σοφοὶ ταμίαι Μοισῶν F. 4. σοφοὶ τὸ ἔπος αἰνῶσι F. 285. αἱ σοφαὶ Μοισῶν θυγατέρες ἀειδαί Ν. IV, 2. σοφῶν μπεῖσις Ο. I, 9. σοφῶν ἐπέων P. IV, 138. σοφῶν σιγῶμα I. VII, 47. σοφοῖς κισσόφοις Ο. III, 47. σοφίᾳς προπιδέσασιν Ο. X, 10. σοφοῖς πόσις P. IV, 295. σοφοῖς F. IX, 81. X, 22. ἐν σοφοῖς ἀνδράν Ν. VIII, 41. ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπων νοῦσα Ν. V, 18. σοφώτατοι μαγνυρες Ο. I, 34. σοφώτατα νοῦμακα Ο. VII, 72. σπαγίζω. Βασσιδιδάνη ἄ τ' οὐ σπινίζει Ν. VI, 32. σπαράσσω. πρὸς πλευρὰς σπαράξας F. 77, 2. σπαράγμων. κροκόντων σπάργμων ἐγκατέβα Ν. I, 33. πέμπων ἐν σπαράγμωνι πορφυρεῖς P. IV, 114. ἐντάσθην ὑπὸ σπαράγμων F. 205.
 * Σπάρτα. ἀπὸ Σπάρτας P. V, 73. Ν. XI, 34. εὐρυκρόνον Σπάρτας ἄγωνον Ν. X, 52. ἐν Σπάρτῃ P. I, 77. ἀνὰ Σπάρτην Ν. VII, 12.
 * Σπαρτοῖ. Σπαρτῶν ἕνος Ν. IX, 85. Σπαρτῶν γένει I. I, 30. Σπαρτῶν ἀκαμιντολογῶν I. VI, 10. Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδράν F. 5, 2. σπάω. σπασσάμενος ἄροτρον P. IV, 234. σπείρω. σπείρει νῶον ἀγλαῖαν Ν. I, 13. σπένδω. λίγων κατὰ σπένδων ἀοιδίας I. V, 8. σπέρμα. σπέρματος ὄρεον Ο. II, 50. εἰς ἐνὸς σπέρματος πύρ P. III, 37. ἔκοντες σπέρμα φλογός Ο. VII, 49. * κρύπτει ποτὶν σπέρμα

ἀπὸ Καλλιάνκτος O. III, 93. ἔχεν σπέρμα
μεγίστον O. IX, 65. φέροισα σπέρμα θεοῦ
καθάρων P. III, 15. ἀφ' ὧν κέρτατα σπέρμα
Λιβύης P. IV, 43. σπέρμ' ἀκτίος ὀλβου δέ-
ξεται P. IV, 235. σπέρμ' ἀδελμωτον φέρων
Ἡρακλῆος N. X, 17. σπέρμα θνητὸν σάξεν
N. X, 81.
σπέρμα. σπερχομεῖσα θυμῷ N. I, 40. σπεί-
ρειν. κῆδος ὄρασι σπείδει O. IV, 13. μὴ βίον
ἀθάνατον σπείδει P. III, 62. σπείδεν ἐκδοῖται
N. IX, 21. ἔπειτο σπείδων P. IV, 95. μη-
κέτι μακροτέρων σπείδεν ἀρετὰν I. III, 31.
σπλάγγων. ἐπὶ σπλάγγων O. VI, 43. N. I, 35.
σπονδαί. νεκταρέαις σπονδαῖσιν ἄρξαι I. V, 35.
σπονδοφόροι Ζηρὸς Ἀλκίει I. II, 23.
σπονδαί. συναφαισόμενοι σπονδαί O. XI, 101.
ἀμφὶ Κυράνης θέμεν σπονδαῖν ἅπασαν P.
IV, 276.
σπονδαῖος. λόγον σπονδαῖον P. IV, 132.
στάδιον. σταδίον εἰδὼν πόρον (τόνον) O. XI, 67.
σταδίου δρόμου O. XIII, 29. σταδίων τιμὴν
διαίλου O. XIII, 36. γυμνὸν ἐπὶ στάδιον P.
XI, 49. Λεῖνιος διασὼν σταδίων N. VIII, 16.
ἐν γυμνασίῳ σταδίου I. I, 23.
στάδιον. σταδίων θαλάμῳ O. V, 13.
στάζω. σπέρμα στάξεν N. X, 82. νεκτὴρ ἐν χε-
λευσί καὶ ἀμφοῖσιν στάσεισι P. IX, 65.
στάθμα. Ἀλλίδος στάθμας ἐν νόμοις P. I, 62.
στάθμας τινὸς ἐλκόμενος περισσῶς P. II, 90.
ἐπὶ στάθμῳ νέμονται F. 5, 5. πατρῶαν πρὸς
στάθμῳ P. VI, 45. οἷαν δραμὴν ποτὶ στά-
θμῳ ἐγραφε πότιμος N. VI, 7.
σταθμῶν. σταθμῶτο ἄλλος πυτρί O. XI, 47.
σταθμός. εἰς Ἄϊδα σταθμὸν O. XI, 96. Πέλο-
πος παρ' εὐηράτων σταθμῶν O. V, 10. αἰ-
πυνῶν ἀπὸ σταθμῶν P. IV, 76. ἐς οὐρανὸν
σταθμούς I. VI, 45.
στάλα. στάλιν θέμεν Καλλικλῆϊ Παρίου λίθου
λευκοτέρην N. IV, 81. ἄπεται Ἡρακλῆος στα-
λῶν O. III, 46. στάλῳσιν ἄπτονθ' Ἡρα-
κλείας I. III, 30.
στάσις. στάσις ἀπύκναιρα O. XII, 17. φεύγει
δευτὴν στάσιν N. IX, 13. στάσιν οὐλομένην
F. 74, 9. στάσιν ἐπικτοῖν F. 228, 3. στά-
σιν μνόμενοι F. 229. πενθέων οὐκ ἔλαχον
οὐδὲ στάσιν F. 126, 4.
στέγω. ἀμφὶ παραβάλεα στέγω ὕμθρους P. IV, 81.
στέγω. στέγ' ἀπ' Αἰγίνας N. V, 3. οἰκοῦσθαι
στελεχῶ N. IX, 20. ἐν εὐθείαις δδοῖς στεί-
χοντα N. I, 25. σὺν πλεγμα κόφῳ στείχοντι
N. I, 65.
στελεχος. δρυὸς ἐν στελέχει N. X, 61.
στελλο. ἰδίος ἐν κοινῇ σταλείς O. XIII, 47.
στεναγμός. εἶδον δοτῶν στεναγμὸν βαρύν F.
150, 4.
στερεός. στερεῷ πυρὶ O. XI, 37. στερεῶν ὀδυ-
ρῶν P. IV, 221.
στερεώ. στερεοθεῖς ὕλην N. VIII, 27.

στέργον. ἔβαλον στέργῳ Πολυδεύκης N. X, 68.
αὐτοῦ πιεῖσι στέργα λαχράντα P. I, 19.
ἀμύνοσιν στέργον P. III, 57.
στεροπά. ἀκτίος στεροπῆς ἀπορηγνύμενοι P. IV,
198. στεροπῶν κεραιῶν τε πρῆται P. VI, 24.
ἐναλλήμην στεροπαῖν I. VII, 37.
στεφανοφορία. κῆμον καὶ στεφανοφορίαν δέξαι
O. VIII, 10.
στέφανος. ἐκτος στέφανος περικείται O. VIII, 76.
ἐπὶ στέφανῳ χρυσῆς ἐλαῖας O. X, 13. στέ-
φανον ἀρετῶν O. III, 19. μετὰ στέφανον ἰὼν
O. IV, 25. ἐπὶ στέφανον τεύξαι Πύθῳ O.
VIII, 32. ποταῖον ἔλαχε στέφανον O. XI,
64. στέφανον ὕμνον δέδεκται P. I, 100.
τρίτον ἐπὶ στέφανον βαλεῖν F. XI, 14. νίκη
παγκρατίου στέφανον N. V, 5. ἐκράτησε τὸν
Ἰσθμίου στέφανον N. X, 26. λάμβανέ οἱ στέ-
φανον I. IV, 69. πόρος καὶ Πύθιον στέφα-
νον I. VI, 51. πλεκταῖ μνησίνος στέφανον
I. VII, 67. χαίταισι ξευχθέντες ἐπὶ στέφανον
O. III, 6. ἀδρόσι στέφανοι ἀνέδησαν νικῶ-
σанта I. IV, 9. εὐφραίνονται στέφανοι F. 242.
στεφάνων ἰσοτετὴν λάχετε F. 45, 6. στεφάνων
ἄνωτον O. V, 1. I. V, 3. στεφάνων ἄνωτον
O. IX, 21. στεφάνων ἐγκύμων τετμήν O.
XIII, 28. τυχόντα στεφάνων Πύθιον P. X,
26. ἔκαται στέφανον P. X, 58. στέφανον
ἀρετῶν τ' ὀπαδὸν N. III, 8. ὄρμον στέφα-
νον N. IV, 17. ἄνευ στέφανον N. IV, 77.
οἶκον πλεόντων ταμίαν στέφανον N. VI, 27.
γενόμενον στέφανον τεκνοφῶρον I. I, 21. ὁρ-
φῆναι στέφανον I. VII, 6. στεφάνουσι ἴπ-
πους τε κλυτὰν P. I, 37. τηλαυνέειν ἀνέδη-
σεν στεφάνους P. II, 6. αἰγλῶν στεφάνους ἀ-
έθλων P. III, 73. στεφάνουσι ποίεας ἐρατῶν
μιν P. IV, 240. στεφάνουσι βάλλει P. VIII,
59. ὀκτὼ στεφάνους ἐμυθεν N. II, 22. θε-
μιπλέκτοις ἅμα Λαοῖδα στεφάνους N. IX, 53.
στεφάνουσι ἀρμόσαις (χαίται) I. VI, 39.
στεφάνους δέξαντο O. VI, 26. δίκον φύλλ'
ἐπὶ καὶ στεφάνους P. IX, 129. εἰρεῖν στεφά-
νους ἐλαφρόν N. VII, 77. στεφάνους ἔξ ὁ-
πασιν I. I, 10. δεξάμεν στέφανους I. III, 11.
στεφάνους. ἐστεφάνους χαίταιν O. XIV, 24. ἐστε-
φάνωσαν πάτραν N. XI, 21. στεφανῶσαι κῆ-
ρον O. I, 100. ἐστεφανώσατο δις O. VII, 81.
στεφανώσμενος O. XII, 19. N. VI, 19. στε-
φανώσμενος O. VII, 15. P. VIII, 20. στε-
φανωθεῖς O. IV, 12.
στεφάνωμα. πλοῦτον στεφάνωμ' ἀγέροισιν P. I,
50. στεφάνωμα Κηρύας P. IX, 4. δέξαι
στεφάνωμα τοδε P. XII, 5. στεφάνωμα σέ-
λινω πέμψαι I. II, 15. παγκρατίου στεφα-
νωμ' ἐπάξιον I. III, 62. ἀνδάνη ποιάται φέ-
ρειν στεφάνωματα N. V, 54. πορούοντες
τετράματα στεφάνωματα βαμνῶν I. III, 80.
στέφω. σείματα ἀνθρώπων στέφαντα F. 150.
στήθειαν ἔξω οἰχόντις μέριμναι F. 239, 2.

σιθαρῆς πλευράς F. 77, 2.
σιῖξ. ἐπὶον στίχας P. IV, 57. ἀνέμων στίχας P. IV, 210. ἀνδρῶν στίχας N. IX, 38.
στόλος. ἐλευθέρῳ στόλῳ κόμει P. III, 103. ἐν περιωπθεὶ πυγκρατίου στόλῳ N. III, 17. εὐ-
ανθὲς ἀνυβάσομαι στόλῳ P. II, 62.
στόμα. βραχὺ μοι στόμα N. X, 19. σιγῇ οὐ στό-
μα N. X, 29. στόμα I. IV, 48. ἀπέκτεντο
ἀθανάτου στόματος P. IV, 41. πὰρ χθόνιον
Αἶδα στόμα P. IV, 44. ἐπ' Ἀχέϊνον στόμα
P. IV, 203. στόμα μὴ παραβύλλει P. IX, 90.
στόμα O. IX, 39. σοφῶν στόματα I. VII, 48.
ἀπὸ στομάτων F. 47. διὰ στομάτων F. 238.

στοναχαῖς N. X, 75.

στονόςθ' ὄμαδον I. VII, 25.

στράτηρχον Αἰθίοπων P. VI, 31. I. IV, 44.

στρατιεῖσθαι. ἐστρατιεύθῃ P. I, 51.

στρατιάς. στρατιάς ὀφθαλμὸν ἐμᾶς O. VI, 16.
ἀνευ στρατιάς N. III, 33. ἤλεξεν Ἑλλανίδα
στρατιῶν ἀκνίται P. XI, 50. Αἰολίαν στρα-
τιῶν χαλκεῖα ἀνύγων N. XI, 35.

στρατός. ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός θανυμαστός P. II, 46. ὁ λάβρος στρατός O. II, 57. νεφέ-
λας στρατός ἀμείλιχος P. VI, 12. Λωκεύς
στρατός F. 4. πρὶνταιν κύριε ἀγνυῶν καὶ
στρατοῦ P. II, 58. ἐκ Λαπαῶν στρατοῦ P. VIII, 54. Παρόλασθι στρατῷ φάνη O. IX, 102. στρατῷ ἀμφικτιῶν F. X, 8. οἱ καὶ
παντὶ στρατῷ N. I, 61. Κἀμδον στρατῷ I. II, 11. ἐναντίῳ στρατῷ I. VI, 28. Ἰππάρης
ἔρδεις στρατῶν O. V, 12. μὴ φηγόμενον στρα-
τον, ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχμητῶν ἀφίξεσθαι
O. X, 17. Τιβρύνθιον στρατὸν O. XI, 33.
ἔλοισι ὄλον στρατῶν O. XI, 45. στρατὸν ἐ-
λαῖνων O. XI, 69. Ἀμαζονίδων τοξόταν βύλ-
λων γυναικῶν στρατὸν O. XIII, 86. νόμα
στρατῶν P. I, 86. ἀμβασε στρατῶν P. IV, 191. ἐπινομον Ἡρωῶν στρατῶν P. XI, 8.
ἀρμόζον στρατῶν N. VII, 11. ἀγαγον στρα-
τῶν ἀνδρῶν N. IX, 18. ἐκράτησεν Ἑλλαντα
στρατῶν N. X, 25. Σύριον διέπειον στρατὸν
F. 160.

* Στράτων F. 72.

στρέφω. ἔρως στρέφω N. IV, 93. διδυμον στρέ-
φωσα πηδάλιον F. 15.

* Στρεφιδάς. Στρεφιδᾶς I. VI, 21.

* Στρώγιος. Στρώγιον P. XI, 35.

στρωμνᾶ. στρωμνᾶ κεντὲ πῶτον P. I, 28. ἀπὸ
στρωμνᾶς ὀροῦσασα N. I, 50. ἀφ' ἧτον στρω-
μνᾶ ἀγέσθω P. IV, 230.

στιγερὸς. θνάσκοντι πλοῖτος στιγερῶτατος O. I, 94.

στιγῶν. στιγέσιον λόγῳ F. 217, 2.

* Στυμφαλῖς O. VI, 84.

* Στυμφαλῖος. Στυμφαλῶν τεχνέων O. VI, 99.

στιγφελίζω. καρδίαν ἐντοφελίζω F. 247.

σὺ O. XI, 3. P. IV, 6. VI, 19. σέο N. I, 29.

N. III, 62. VII, 86. I. IV, 2. σὺ O. XIV, 19.

N. VIII, 46. σέθεν O. I, 51. V, 19. VI, 8f.
VIII, 45. P. I, 88. N. I, 4. III, 5. VII, 2.
I. X, 55. III, 5. VI, 15. σοί F. 48. F. 127, 2.
P. IV, 270. IX, 57. N. X, 85. σέ O. I, 36.
115. V, 21. VIII, 16. P. II, 18. 64. 66. IV,
1. 59. 61. 89. 98. 141. V, 14. 23. 45. IX,
43. 100. XI, 62. XII, 1. N. II, 14. III, 27.
IX, 80. XI, 5. I. IV, 17. V, 41. VII, 21. F.
49. F. 60, 1. F. 74, 6. τὸ O. I, 85. P. II,
57. VIII, 6. 8. 64. N. V, 41. I, VI, 31. τοί
F. 71. F. 89, 2. F. 171, 2. τίν O. V, 7.
VI, 12. XI, 97. XII, 3. P. I, 29. 69. III, 84.
IV, 275. VI, 50. VIII, 71. N. III, 79. VII, 6.
58. 90. 95. X, 30. I. IV, 19. V, 3. ἐμείς v.
seorsim.

συγγενής. συγγενής ὀφθαλμός P. V, 17. πότιμος
συγγενής N. V, 40. I. I, 40. συγγενὲς ἐπε-
σοὶ προῖδεν ἐσόμενον N. I, 23. συγγενεὶ
εὐδοξίᾳ N. III, 38. τὰ συγγενὲς N. VI, 8.
P. X, 12. συγγενὲς ἥθος O. XIII, 13. συγ-
γενέαν P. IV, 133.

σύγγονος. σύγγονος ἐστία O. XII, 15.
σύγγονος P. III, 39. ἀριστῆς σύγγονος P.
IX, 112. σύγγονων χάρις O. VIII, 80. συγ-
γόνουσι τέχναις P. VIII, 63. Ἀντία τε σύγ-
γονος N. X, 40. ἀτρεμίαν τε σύγγονον N.
XI, 12.

σύγκοιτος. τὸν σύγκοιτον ἔπνον P. IX, 24.

συγκομᾶζω. ἐνθα συγκομᾶζε O. X, 16.

συλᾶω. κρᾶτα συλᾶσαις Μελόσας P. XII, 16.
συλαθεῖς ἀγνέσιον O. IX, 95.

συλλαβᾶνω. συλλαβῶν τέρας O. XIII, 70.

συμβάλλω. συμβαλεῖν μᾶν εὐμαρὲς ἦν τὸ αἶμα
N. XI, 53. τέμενος συμβάλλομαι I. I, 59.

σύμβολον. σύμβολον οὕτω τις πιστὸν ἀμφὶ πρά-
ξις ἐσομένης θεόθεν εὐρεν O. XII, 7.

συμμαχία O. XI, 75.

συμμάχος. ἀγε πρόφρενα σύμμαχον I. V, 27.

συμμήγνυμι. νῦν συνέμιξε τύχα P. IX, 74. φέρ-
μιγγα καὶ βοᾶν αὐλῶν ἐπὶ τὸν θεόν συμ-
μῆταιον πρεπόντως Αἰνυοῖδαν παιδί O. III, 9.

συμπαρίστημι. παρᾶστην τ' Ἐλευθὴν συμπαρέ-
στασεν τε Μοῖρας O. VI, 42.

σύμπας. χρόνῳ σύμπαντι O. VI, 56.

σύμπερος. σύμπερον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν N.
VII, 10.

συμπέμπω. σύμπεμπον ἔπνον I. IV, 70.

συμπήγγυμι. συνέπαξε λόγον N. V, 29.

συμπήττω. συμπεσεῖν ἀκμή βαρὺς I. III, 69.

συμπόσιος. συμπόσιος ἐπέπνον P. IV, 294.

συμπόσιον. συμπόσιον ἀστυλῶν γαίῃ N. IX, 48.

συμπόσιον χώραν O. VII, 5. θαλλόντος συμ-
πόσιον I. V, 1.

συμπότας. ἄλλεσσι συμπότας O. I, 61. συμπό-
τασιν ὁμιλεῖν P. VI, 53. συμπόταίαι κεν εἶη
κέντρον F. 89, 2.

συμπρέπω π. πρέπω.

συμφορά. λίτρον συμφορῆς οἰκτρῆς O. VII, 77.
 συμφορᾷ δειδαγμένοι P. VIII, 91.
 συμφαινεύω. σύν δε οἱ δαίμων φαινεύει δοῶν ἐπὶ-
 ρατον I. V, 11.
 σύμφυτος. ἄρειαν σύμφυτον I. III, 14.
 σύμφωνον ἀνύγειν P. I, 70.
 σύν O. I, 110. II, 20. 36. 40. 46. III, 37. VI,
 81. 98. VII, 13. 19. 67. 93. VIII, 14. IX,
 4. 28. 76. X, 4. XI, 22. 51. 110. XIII, 19.
 40. 56. 84. XIV, 5. P. I, 24. 38. 51. 61.
 69. II, 56. III, 9. 42. 78. IV, 2. 10. 39. 48.
 134. 187. 203. 221. 250. 260. 267. V, 8. 83.
 VIII, 7. 56. 69. 76. 104. 105. IX, 2. 99.
 119. X, 57. XI, 3. 10. 20. 36. 48. XII, 4.
 10. 21. N. I, 9. 36. 51. 64. II, 24. III, 75.
 IV, 7. 45. V, 38. 48. 54. VI, 25. VII, 6.
 14. VIII, 77. IX, 22. 44. 49. 54. X, 38. 43.
 53. 77. 84. XI, 9. 10. 34. I. I, 6. 8. III, 1.
 23. 90. IV, 14. 23. 39. 42. V, 27. 29. VI,
 20. VII, 15. 67. F. 4. F. 45, 17. F. 60, 3.
 F. 87, 6. F. 88, 1. str. F. 90, 2. F. 153,
 2. F. 224. F. 250. a verbo seiunctum I.
 V, 11. ξύν N. IV, 25.
 συνάπτωμαι. συναντῶμενος O. II, 43. οὐ δὲ καὶ
 συναντῶμενος O. II, 106. φόρμυγγι συναντό-
 μνοι I. II, 2.
 συναορέω. ἐλπίς οἱ συναορεῖ F. 233.
 συνάορος. εὐλογία φόρμυγγι συνάορος N. IV, 5.
 cf. συνάορος.
 συνάπτω. ὅρα συνάπτει P. IV, 247.
 συναρπάζω. Ἀνγκὴ φρενῶν καρπὸν συνάρμοξεν
 δίκας N. X, 12.
 σίνδικος αὐτῷ Ἰολάου τύμβος O. IX, 105. σύν-
 δικον Ἀπόλλωνος καὶ Μοισαῶν κτέανον P. I, 2.
 συνδρομόν πειρᾶν P. IV, 203.
 σύνδυο. πῆματα σύνδυο P. III, 81.
 σύνειμι. καλεῖ συνίειν P. XI, 8.
 συνεγρῶν τείχεος O. VIII, 32.
 σύνεσις. σύνεσις πρόδοκος F. 255. σύνεσιν οὐκ
 ἀποβλάπτει φρενῶν N. VII, 60.
 συνετοί P. V, 107. συνετοῖσιν O. II, 93.
 συνευνάσσωμαι. συνευνάσθεν P. IV, 254.
 σύνευνος. παρθένον σύνεινον O. I, 88.
 συνεπάσσωμαι. συνεπαπτόμενος σπουδῇ O. XI, 101.
 συνεχῆς παυνήλξει I. III, 83.
 συνεχῶ. κίων συνεχεῖ οὐρανία P. I, 19.
 σύνθεσις. σύνθεσιν ταῖαν ἐπανήροτας P. IV,
 168. ἑμὴν σύνθεσιν F. 221.
 συντήμι. θεσφάτων συνίειν I. VII, 31. λόγων
 συνίειν κορυφαῖαν P. III, 80. λόγων ὃ μὴ ἐν-
 γνίς (sc. συνείς) N. IV, 31. σύνεσις ὃ τοι
 λέγω F. 71.
 σύννομος. Ἀρδαικάδισιν σύννομοι I. III, 17.
 συνοικιστήρ. συνοικιστήρ Συρακοσῶν O. VI, 6.
 αὐτὸν με συνοικιστήρ γῆρας ἐξεδέξαι τεμενοῦ-
 χον F. 185.
 συνταπύω. πείρατα συνταπύσας P. I, 87.
 συντελέω. οἱ χθονὸς αἰῶνα συντελέειν P. IX, 59.

συντήρημι. μισθῷ συνετίθεν παρήγειν P. XI, 41.
 συνδέμενος P. IV, 277. N. IV, 75.
 συντυχία. ἐκ κρηόσεσσι συντυχία I. I, 38. ταῦ-
 τας ἐπὶ συντυχίας P. I, 36.
 * Συράκοσαι. τὰν κλεινῶν Συρακοσῶν O. VI, 6.
 Συρακοσῶν O. VI, 92. κλεινῶν Συρακοσῶ-
 σάν θαλὸς Ὀργυλῖα N. I, 2. Συρακοσάσαι
 γέμει P. III, 70. μεγαλοπόλις ὡς Συράκοσαι
 P. II, 1.
 * Συρακόσιος. ἀνδρὶ Συρακοσίῳ O. VI, 18. Συ-
 ρακόσιον βασιλεῖα O. I, 23. Συρακοσίῳ P.
 I, 73.
 * Σύριον εὐραίζωσαν στρατὸν F. 160.
 σύς. σὺς ὁρακίτιον F. 267. σῆς τὸ Βοιωτῶν
 ἔθνος ἔνεπον F. 51.
 σύτο ν. ἔσσημαι.
 σφαῖζω. σφαιρδέσσω Ἰγνύειν P. XI, 23.
 σφαλλομαι. ἔκτοφ' ἔσφαλε O. II, 89. βίμ δὲ καὶ
 μέγαλαχον ἔσφαλεν P. VIII, 15. κρέσσον'
 ἔσφαλε τέχνη ἀνδρῶν χειρόνων I. III, 53.
 σφετέρος. σφετέρου πατρός O. XIII, 59. σφετέ-
 ρας αἰχμῆς O. IX, 84. σφετέρας γνώμης P.
 IV, 83. σφετέρας νεφῆς I. V, 31. γαῖαν
 ἀνὰ σφετέρην I. II, 27. σφετέρην ὄψιν I.
 VII, 55. σφετέρα ἐκάστους F. 152. τρώοις
 ἐπὶ σφετέροις P. X, 38.
 σφῶδρα N. IV, 37.
 σφός. σφόν ὄψιν P. V, 102.
 σφρηχάτοις ἀνέγκας F. 223.
 σφρηγὸν. δεσφ' ἐπίστας ἐπὶ σφρηγὶ I. VI, 13. ἐν
 Πυλίων σφρηγὶς P. I, 46.
 σχάζω. κῆπαν σχάσων P. X, 51. ἀκμῶν σχάσας
 ὁδόντων N. IV, 64.
 σχεδόν. πᾶρ ποδὶ σχεδὸν φάνη O. I, 74. παρ-
 εῖσαν σχεδόν O. XI, 54. ἀμφ' ἀνδραῖαν σχε-
 δὸν P. V, 40. τύμβῳ σχεδόν N. X, 66.
 σχεθῶ. σχεθῶν γιν' ἐπιδέξαι χειρὸς P. VI, 19.
 ἔσχεθε κῆδος O. IX, 94. σχεθῶι φροσιδίᾳ
 P. X, 62. ἐρέποντα σχεθῶι I. III, 72. ἐν
 φυλακῇ σχεθῶν P. IV, 75. παρὰ πατρός
 Ἰπποδῆμιαν σχεθῶν O. I, 71.
 σχερός. ἐν σχερῷ N. I, 69. XI, 39. I. V, 21.
 σχίζω. σχίζε τῶτον γᾶς P. IV, 223. Ἀμφιγῆρ
 σχίσαν γῆδον N. IX, 24. σχίσας δεσφ' ποδὶ
 γέν F. 149.
 σχολίον διεσφῶρον μεμνῶν F. 124.
 σχολῖος. ἐν κεκρίπτο σχολῶν O. VI, 54.
 σχολοῦνται αἰδοῦ F. 47.
 σχολά. μακροτέρας γὰρ ἀριθμῶσαι σχολῆς N. X, 46.
 * Σωγῆτις N. VII, 8. 91. Σωγῆτις N. VII, 70.
 σώζω. τόλμα μιν ἐσάσων F. 155. σωσθῆ ἐκ
 πόντου P. IV, 161.
 * Σωκλείδας. Σωκλείδα N. VI, 22.
 σῶμα. σῶμα ἔπειτα θανάτῳ περισθενεῖ F. 96, 2.
 σῶμα ἄβρῶν O. VI, 56. τετράσι σωματίσσαι
 P. VIII, 86. βροτῆα σώματα κατάγει O. IX,

36. λευκανθεία σάματα ἐπίπυναν N. IX, 23. ἔδει βῶν πυρίπνοα σάματα F. 150.
 σωπᾶν. τὸ σεσωπαμένον I. 1, 63.
 * Σωπῆρατος. Σωπῆρατος O. VI, 9, 80.
 σῶπειρα. Σῶπειρα Θέμις O. VIII, 21. Εὐνομία IX, 16. Σῶπειρα Τῆχα O. XII, 2. καὶ σῶπειρα O. XIII, 52.
 σωτήρ. ἀνδρῶν δικαίων ἀριστος σωτήρ χρόνος F. 132. σωτήρ Λόος F. 6. σωτήρ Ζεὺ O. V, 17. σωτήρ Ὀλυμπία I. V, 7.
 σῶφρον. σῶφρον Χείρων P. III, 63. σῶφρονες ἐγένοντο I. VII, 25.

T.

* Ταίναρος. ἀπ' ἀκρας Ταίναρον P. IV, 174. Ταίναρον εἰς ἱερὰν P. IV, 44.
 τάκος. κηρὸς ὡς τάκομαι F. 88, 1. ep.
 * Ταλαϊονίδας O. VI, 15.
 ταλαίπυροι Θῆβαι F. 213.
 * Ταλαός. Ταλαοὺ παῖδες N. IX, 14.
 τάλας. ὡς τάλας ἐφάμερ F. 128.
 ταμίας. βομῇ μαντεύει ταμίας O. VI, 5. πολλῶν ταμίας P. I, 38. ταμίας Πυθία κώων I. V, 54. ταμίας Κυράνας P. V, 62. οἶκον ταμίαν στεφάνων N. VI, 21. ταμίαι Μοισάν F. 4. ταμίαι ἀνδράσι πλούτων O. XIII, 7. ἐργον ταμίαι O. XIV, 9. ταμίαι ἀγῶνων N. X, 52.
 ταμεινῶ. χώραν λαφ' ταμεινομένῃν ἐξ Αἰακοῦ O. VIII, 30.
 * Ταντάλος O. I, 55. νῆξ Ταντάλου O. I, 36. λῆθον Ταντάλου τ. VII, 10.
 ταντίπειρα Σκυῖλα O. II, 28.
 ταντίπτερος. γλώσσαν θάρος τε ταντίπτερος P. V, 111.
 τανῖον. ἄρμα τάνυν ἐπ' Ἰσθμοῦ O. VIII, 49. ἐπ' Ἀκράγασι τανύσαις O. II, 100. cf. ἐν τανῖον.
 ταξιοῦσθαι O. IX, 84.
 τυπεῖν νύμονται N. III, 78.
 ταρασσῶ. φωνὰν ταρασσόμεν P. XI, 42. χθόνα ταρασσόντες O. II, 69.
 ταρβέω. ταρβέη προσίοντα F. 76.
 * Τάρταρος. ἐν αἰνῇ Ταρτάρῳ P. I, 15. Ταρτάρου πυθμὴν ἀνιόντες F. 223.
 ταραχά. αἱ φρονῶν ταραχά O. VII, 30.
 τῶσος. βίσιον Ἰσθ' τετάχθαι O. II, 33.
 τῶσος. φιλῶν τῶσων N. X, 78.
 * Ταῦγεια O. III, 31.
 * Ταῦγετον. ὄρεθαι ἐπὶ Ταῦγετον P. I, 64. ἀπὸ Ταῦγετον N. X, 61. F. 73, 1.
 ταῦρος. ταῦρος χυλκῆς P. I, 95. ταῦρον ἀργύντα θύων O. XIII, 66. φωνίσα Ορηκίων ἀγέλα ταύρων P. IV, 205.
 ταυροτόμος τριηγρίδι N. VI, 41.
 τῆφε v. θάπω.
 τῆφος. παρὰ πυρὸν τῆφον τε I. VII, 57.

τάχα P. II, 29. IV, 83. 171. 220. ὡς τάχιστα O. XIII, 76. τάχιστα F. 253.
 ταχέως O. V, 13. P. IV, 126. 179. N. X, 73.
 τάχος. ἐν τάχει N. V, 35. ὡς τάχος P. IV, 164.
 * Τάχος O. VI, 23. δελφίν τάχος δι' ἄλμυς ἰσον N. VI, 67.
 ταχύποτον ἀνέρον ἔθνος O. I, 66.
 ταχὺς. ταχέως ἐλπίδος P. I, 83. ταχὺ ἄλτοι O. I, 108. ταχὺ ἔρεισον P. X, 51. ταχὺ ἔδραμον N. I, 51. ταχεῖαν παλαμᾶν P. IV, 202.
 ἔπουν θάσσον καὶ ναὸς O. IX, 26. θάσσον ἔπυνεν P. IV, 181. ταχυτάτων ἀρμάτων O. I, 77.
 ταχυτάς. ταχυτάς ποδῶν O. I, 95. ταχυτάι O. IV, 26. ταχυτάι ποδῶν I. IV, 11.
 τέ ubivis. τέ καὶ F. 60, 3. F. 151, 3. 8. F. 255. τέ — δὲ — τέ F. 127, 2.
 τέγγω. ὕδωρ τέγγει γῆνα N. IV, 4. οὐ πειδέει τέγγω λόγον O. IV, 9. τέγγων δάκρυα N. X, 75.
 * Τέγεια N. X, 47. Τέγεαν O. XI, 69.
 τέγος. τέγυς Πανασσία P. V, 41. λιθίνῳ ἔνδον τέγυς N. III, 52.
 τέθμιος. ἰσθτᾶν Ἡρακλῆος τέθμιον N. XI, 17. τέθμιον μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι I. V, 19.
 τεθμός. τεθμός τις ἀθανάτων O. VIII, 25. ἐρίκει τεθμός N. IV, 33. τεθμόν μείγντον ἀέθλων κτήσθ O. VI, 69. τίμα ἡμῶν τεθμόν Ὀλυμπιονίκων O. VII, 88. δέξαι στεφάνων ἐγκλήμων τεθμόν N. X, 33. ἐν ἀμφαίλοις Ἰπποειδῆτος τεθμοῖσιν O. XIII, 39. τεθμοῖσιν ἐν Αἰγυμῷ Δωρίοις P. I, 64.
 τεθρίππος. ἄρματι τεθρίπῳ I. I, 14. τεθρίππων δωδεκακρόμμων O. II, 55. ποιῶν τεθρίππων P. I, 59.
 τεῖχος. γάρμακον τεῖχος ἀμφὲ γένει O. XIII, 82. ἀμφ' ἀρεταῖς τέταται P. XI, 54. λιμὸν ἀμύνων τέταται I. I, 49.
 * Τειρεσίας. δοθόμηντι Τειρεσίαν N. I, 61. Τειρεσίαο βουλῆς I. VI, 8.
 τεῖφω. ἔλκει τεφόμενον P. I, 52.
 τεχνίω. τετελῆται F. 284.
 τεχνίω. τεχνίζομεν κόσμον F. 206. ἔμνων Θησεύς τετελῆται P. VI, 9. τετελῆται πύργος I. IV, 49.
 τεῖχος. συναρῶν τεῖχος O. VIII, 33. σιδάρετον τεῖχος F. 256. τεῖχει ἐν ἑλίνῳ N. III, 38. τεῖχος ἔμνων ἀναβαίνει F. 232, 1. ἀπὸ Στεμφαλίων τεχνίων O. VI, 99. τεχνίων ἀνακινεῖ καπνὸς F. 184. πρὸ Λαρόντων τεχνίων O. XIII, 54. πρὸ Κορινθίων τεχνίων I. III, 38. ἐν τεχνίῳ P. IV, 268.
 τεκμαίρω. τεκμαίρει χρῆμ' ἔκαστον O. VI, 73. τεκμαίρει συγγενὲς ἰδεῖν N. VI, 8. ἐμπύρροις τεκμαυρόμενοι O. VIII, 3. τεκμαίρομαι ἐργαζοῖν Ἡρακλῆος F. 151, 5.
 τέκμαρ. τέκμαρ ἰσοδένδρου αἰῶνος λαχοῖσαι F. 146. αἶψαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνέταται

θεός P. II, 49. σαφές οὐχ ἔπεται τέκμαρ N. XI, 44.

τέκνον. ὄρος, τέκνον O. VI, 62. ὃ τέκνον F. 173, 1. γενέτειρα τέκνων N. VII, 2. τέκνοισιν N. I, 42. VII, 105. κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεμψεν θάλλοντας ἦβρα F. 157.

τεκνώ. ἐτεκνώθη κράτιστος I. I, 17.

τέκος. Ἀλκιμήτας τέκος I. V, 23.

τέκτων. τέκτονα ρωδινῶν ἄμερον P. III, 6. τέκτων' ἀδελφαῖσιν N. V, 49. τέκτονες σοφοί P. III, 113. τέκτονες κόμων νεανίαι N. III, 4. χειρῶν τεκτόνων δαίδαλα P. V, 36.

* Τελαμών. εὐρυσθενής N. III, 36. κραταῖος N. IV, 25. φέρτατος I. V, 37. Τελαμῶνος υἱόν N. VIII, 23. ἀγαθὸν Τελαμῶν P. VIII, 105. ὃ Τελαμῶν I. V, 50.

* Τελαμωνιάδας. ὁ Τελαμωνιάδας N. IV, 47. Δίαντος Τελαμωνιάδα I. V, 25.

τελέθω. ἄδολος τελέθει O. VII, 53. κερδαλέον τελέθει P. II, 78. τελέθει ὀλισηγρός οἶμος P. II, 95. χρονία τελέθει P. III, 115. ἀπορία τελέθει N. VII, 105. ἐκ πόνων τελέθει αἰὼν ἄμερα N. IX, 44. αἱ δύο ἀμκληκίαι φερέσθονοι τελέθοντι P. II, 31.

τέλειος, τέλειος. τέλειον τι ἐσλόν P. IX, 92. τελεία μητρί N. X, 18. χορευτὴν (δοχρητὴν) τελειώσαντο F. 67. Ζεὺ τέλειος O. XIII, 110. P. I, 67. τελείαν δόξαν P. VIII, 25. τελείας εὐχολαῖς ἱερθεῖς F. 87, 12.

* Τελισαρχος. Τελισαρχον I. VII, 3.

* Τελισαδός. Τελισαδά I. III, 63.

* Τελισκρατής. Τελισκράτη P. IX, 3. Τελισκράτες P. IX, 104.

τελετά. ταῦτα ἐν πρωτογόνῳ τελετῇ O. XI, 53. τελεταῖς ὥρλαις ἐν Παλλᾶδος P. IX, 100. ἐν τελεταῖς N. X, 34. φυλάσσοντες μακάρων τελεταῖς O. III, 43.

τελευτά. πικροτάτα τελευτά I. VI, 48. ἐν τελευτῇ O. VII, 26. ἐς τελευτάν O. V, 22. πᾶσαν τελευτὴν πράγματος δεῖξεν O. XIII, 72. τελευτὰν φρεστέραν νόστου τυχεῖν P. I, 35. τελευτὰν αὐταῖς ἄγαγεν P. IV, 210. τερπνῶν γράμων κραίνειν τελευτὴν P. IX, 68. τελευτὰν ἀπάντων N. XI, 16. τελευτὰν λισσιπόνων F. 96, 1. οὐδεν βίου τελευτὰν F. 102. τελευτὰ καλλίονες F. 75, 3.

τελευτάω. ἀσύχμιον ἡμέραν ὅποτε τελευτάσομεν O. II, 36. τελευτάσεν πόνονος Λατσαῖς P. I, 54. τελευτάσαν λόγων κορυφαί O. VII, 68. cf. ἐκτελευτάω.

τελώω. τελεῖ κοῦφραν κτίσιν O. XIII, 50. οἱ τελεῖ δύναντο P. V, 117. πεπωρωμένα τελέσει ἀρετὰν N. IV, 43. χρῆσθ' ἐν τελέσει O. II, 44. ἐτέλεσεν βασιλεύσιν ἔμνον P. II, 13. ναὺν τέλειον P. IV, 246. τέλειον ἐνὶν I. VII, 30. ἀεθλῶν τέλειον P. IV, 165. πρὶν τελέσεια σὺν Ἰλίουθιγῃ P. III, 9. ἔξινον μοιρίδιον τε-

λέσει I. V, 43. ψυχὰν Λίδαν τέλειον I. I, 68. ἔμνον τέλειαις P. I, 79. ἔργον ἐμοὶ τέλειαις P. IV, 230. VI, 41. ἔσθ' ἐν τελευτάντων P. X, 49. τετελεσμένον ἐσλόν N. IX, 6. νεκρῶν τετελεσθέντων O. VI, 15.

τέλλω. ἔτελλαν ὁδόν O. II, 77. ἐς χάριν ἐλλεται O. I, 76. ἔμνον ἀρχαὶ λόγων τέλλεται O. X, 6. λοιπόν αἰεὶ τέλλεται γένος P. IV, 257.

τέλος. ἐν θεῷ τέλος O. XIII, 101. γλυκὺ ἀνδρώπων τέλος ἀρχὰ τε P. X, 10. πομπιμον νόστου τέλος N. III, 24. ἐν πείρᾳ τέλος διαφραίνεται N. III, 67. χαῖνον τέλος ἐλπίδων N. VIII, 45. ἐν τὴν πᾶν τέλος ἔργων N. X, 29. ἐφ' ἐκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος I. I, 27. ἔμνον ἔργον τέλος O. II, 19. ἔφερε πηγμῆς τέλος O. XI, 70. μαχρὰν τέμνειν τέλος O. XIII, 55. μακρῶν τέλος οὐδέν P. IV, 286. κύριον πάντων τέλος' οἰσθα P. IX, 45. τέλος ἔμμεν ἄκρον P. IX, 122. τέλος δ' αἰεταῖς πρὸς σταθάρας σπάραζε πλενός P. 77, 2. τοῦτο τέλος ἐμπεδόν ὤρεξεν N. VII, 57. τέλος δωδεκαήμερον περάσαι N. XI, 9. χαρίτων ἔξωτε τέλος I. I, 6. θνατὸν διερχομαι τὸ βίου τέλος I. III, 23. κατὰ πᾶν τέλος I. III, 29. τέλος ἄκρον ἐκίσθαι I. III, 50.

τέμενος. αἰδετο πᾶν τέμενος O. XI, 79. Ἀργεῖον τέμενος N. X, 19. Καρσιδὸς ἐν τέμενι P. XII, 27. Κρονίου παρ τέμενι N. VI, 63. πρὸς πῶν τέμενος Κρονίδα P. IV, 56. ἄγνον Πισσεύδανος ἔσαντο τέμενος P. IV, 204. δωδεκαδρόμιον κατὰ τέμενος P. V, 33. Ποσειδανίον ἐν τέμενος N. VI, 42. τὸ τεὸν τέμενος I. I, 59. τέμενος Ἄρεος P. II, 2. ἐν τέμενεσσι τοῖς N. VII, 94.

τεμενοῦχος. αὐτὸν με ἐξδεξαι τεμενοῦχον F. 185.

τέμνω, τάρνω. τέμνειν τέλος O. XIII, 55. τέμνον φύλασσαν P. III, 68. αἰχμῶν τάρμων N. III, 32. τὰν (ἀλλὰν) τάρμων περὶ φραγγῶν I. III, 54. ψευδὴ τάρμωναι O. XII, 6. τάρμον κῆτα μέλη O. I, 49. τέμνηται κέλευθός I. V, 21.

τέναγος. τεναγέον ῥοάς N. III, 23.

* Τένεδος. Τένεδον N. XI, 5. F. 88, 3. ep.

τέος. N. V, 43. τεά O. XII, 13. τεός O. X, 12. τεῶ P. VI, 15. τεῶ P. V, 79. 19. N. X, 81. τεῶν O. V, 11. P. IV, 151. VII, 10. F. 87, 11. P. VIII, 34. XI, 41. N. III, 62. XI, 3. I. 1, 1. 58. VI, 2. τεάν P. II, 20. V, 10. N. III, 15. IV, 78. N. VII, 4. VIII, 44. I. IV, 6. τεαί O. IV, 1. τεών N. IX, 109. N. VII, 50. τεοῖς P. X, 11. N. VII, 94. τεῶται O. I, 106. P. V, 31. I. VI, 50. τεαῖς O. VIII, 42. P. I, 9. cf. σός.

τέρας. τέρας ἀνίητον χρόνος F. 53, 3. πάγκορον τέρας F. 74, 7. ἐνεπτε τέρας O. VIII, 41. παρθέμενον συλλαβῶν τέρας O. XIII, 70. τέρας θαμνίσαν ἰδιότητα P. I, 26.

τερασκόπος P. IV, 201.

τέρειαν ματῆρ' οἰνάνδας δπώμαν N. V, 6.

τέρμα. τέρμ' αἰθλων I. III, 85. δωδεκέγναμπτον
περὶ τέρμα δρόμου O. III, 35. τέρμα προ-
βάς N. VII, 71. ἐν τέρμασιν ἀγώνος P.
IX, 118.

* Τερπανδρός δ' Αἰθρίας F. 91, 1.
τερπνός. τερπνός αἰών F. 92, 2. μέλημα τερ-
πνόν F. 63. οὐδὲν τερπνόν ἦτον O. VIII, 53.
βορῶν τὸ τερπνόν P. VIII, 97. τὸ τερπνόν
πλέον πεδύρεται N. VII, 74. τερπνὰς Ἥβας
O. VI, 57. θάμβει δυσφύρῳ τερπνῷ τε N.
I, 56. τερπνὴν τελευταίαν P. IX, 68. τερπνὴν
χάριν I. III, 90. ἔπορε βραχὺ τι τερπνόν O.
XI, 97. τερπνὸν ἐράμερον διώκων I. VI, 40.
ἔπασαν τὰ τερπνὰ O. IX, 30. τὰ τερπνὰ
καὶ γλυκίᾳ πάντα O. XIV, 5. τέρπν' ἄνθεα
N. VII, 53. τύχην τερπνὴν O. XIII, 110.
τῶν ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν P. X, 49. δεικνύσι
τερπνὴν κρίσιν F. 96, 5. τερπνῶν μοῖραν χρη-
δεκνύουσι F. 171, 3. τερπνύσει θυλίας O.
XI, 79.

τέρπομαι. ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται P. II, 74.
ταῖς ἑορταῖς μελίσσας τέρπεται F. 129. τέρ-
πεται τις ἐπ' οἶδμ' ἄλλον διαστῆθαι F. 242,
3. ἵπποις γυνυσίος τε τέρπονται F. 95, 5.

* Τερψίας. Τερψία O. XIII, 41.
τέρψιος N. VIII, 43. ἔμπαιιν τέρψιος O. XII, 11.
μηδὲ μετ' ὅσον τέρψιν F. 92, 1. δειπνῶν τέρ-
ψιος P. IX, 19.

* Τερψιχόρα. μελιτθόγγου ποτὶ Τερψιχόρας I.
II, 7.

τέσσαρακοντα P. V, 49. τέσσαρακοντα καὶ ὀκτώ
P. IX, 117.

τέσσαρες. τέσσαρες κίονες F. 58, 5. antistr. τεύ-
σασιν I. III, 35. ἐν τετράσιν παῖδων γυλίοι
O. VIII, 68. ἵπποισι τετράσιν O. XI, 72.
τέττασι σῶμασι P. VIII, 85. τέσσαρες νίκας
N. II, 19. τέσσαρες ἀρετὰς N. III, 71.

τέταρτος, τέταρτος. μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον
O. I, 60. (τριῖς καὶ δεκά.) τετάρτῳ δ' αἰ-
τὸς πεδάθη F. 100. τετάρτων παῖδων P. IV,
47. πρώτοις καὶ τετράτοις O. VIII, 46.

τετράκις, τετράκι. τρίς τετράκι τε N. VII, 104.
τετράκις O. VII, 81. N. X, 42.

τετρακύντος. τετρακύντον διαμν P. II, 40. ὦγγα
τετρακύντον P. IV, 214.

τετραορία. τετραορίας ἵνκα νικαφόρου O. II, 5.
ἀγγέλλαν τετραορίας ἐλελίζθονος P. II, 4. τε-
τραορίας δυνάδεκα πέτρον ἔλεν N. IV, 28. τε-
τραορίαν πόνον I. III, 17.

τετραόρος. ἄγμα τετραόρον P. X, 95. τετραόροι-
σιν ἀγμάτων ζυγοῖς N. VII, 93.

* Τετθρας. Τετθραντος πεδῖον O. IX, 76.

* Τεύχος N. IV, 46.

τεύχοι. τεύχει μελίχα θνατοῖς O. I, 30. ἰσοδαί-
μονα τεύχει N. IV, 84. θεός δ' τὰ πάντα
τεύχων F. 105. τεύχε μέλος P. XII, 19. τεύ-
ξην αἰλός O. VII, 43. δόμον ἔτευξαν P.
VII, 42. προομιῶν ἀρβόλης τεύχης P. II, 4.
VOL. II. P. II.

τεύχην γὰρ πομπῇν P. IV, 164. ξείνια τεύ-
χων P. IV, 129. Ἡροδότῳ τεύχων γέρας I.
I, 14. τιμὰν Θηβαίων τεύχοντα I. I, 14. Ἰλίου
ἐπὶ στέφανον τεύχει O. VIII, 32.

τέχνη. ἀνδρῶν χειρῶν τέχνη καταιμάφωσι' ἐ-
σθαλε κρίσσονα I. III, 53. οἷα ἄτερ τέχναισι
P. II, 32. τέχνη, τὰν Παλλὰς ἐφείρε P. XII,
6. ὥπασε τέχνας πάσαν O. VII, 50. τέχνη
ἐτέρων τέρασι N. I, 25. Ἀραίοιτον τέχναισιν
O. VII, 35. Ζηρὸς τέχνας O. IX, 56. τέ-
χναις Ἀπόλλωνος P. III, 14. τέχνας P. IV,
249. μαντευμάτων ἐσφάματο συγγόνισι τέ-
χναις P. VIII, 63. δολίαις τέχναισι χρησά-
μενος N. IV, 58.

τῆλαυγής. ἔργον πρόσωπον τῆλαυγές O. VI, 4.
τῆλαυγὲς φέγγος N. III, 61. τῆλαυγὲς στε-
φάνοις P. II, 6. ἀστέρως τῆλαυγέστερον φάος
P. III, 75.

τῆλε πάρος P. XI, 23.

* Τηλεβοῖα N. X, 15.

τηλεβόλος. χειρὰς τηλεβόλῳ P. III, 49.

τηλεφανής. πυρὶ τηλεφανεί θύα μυγνύντων F. 95, 7.
τηλεφανὸν γέρας F. 1.

τηλέματον αὐτρον F. 58, 4. str.

* Τηλέφος O. IX, 79. Τηλέφου I. VII, 50. Τῆ-
λεφον I. IV, 46.

τηλόθε, τηλόθεν. τηλόθεν δίδουκε O. I, 94. Πε-
λειῶνδον μὴ τηλόθεν N. II, 12. τηλόθεν πέ-
ταται N. VI, 50. τηλόθε μεταμυόμενος I.
III, 77.

τηρέω. πόλιν τηρέωτι P. II, 88.

τίθῃμι. τίθεις ἄρῃν ἐν ἀντλῷ P. VIII, 11. τὸ
κοινὸν τις ἐν εὐδία τίθεις F. 228. ἐπὶ γὰρ
τίθῃσι κόσμον P. II, 10. ἐν θυμῷ τίθειν P.
III, 65. θῆσω φανερά O. XIII, 94. τὴν ἀρ-
χέπολιν θῆσεις P. IX, 56. θῆσεις νέον γένος
F. 74, 11. ἔθῃκας ἀμάχανον F. 74, 3. πε-
ρωμέναν ἔθῃκε μοῖραν μετατραπείν F. 164,
1. νόον ὑπὸ γλυκυντάκας ἔθῃκε φροντίσιν
O. I, 19. χάσματ' ἄλλοις ἔθῃκεν O. II, 109.
αἰθλων κρίσιν καὶ πετταετρίδα θῆκε O. III,
23. θῆκε μὴ ζαλωτόν O. VII, 6. θῆκεν
Ὀλυμπιονίκαν O. VIII, 18. ἔθῃκε δούρον
λίον O. XI, 49. βασιλῆα ἔθῃκε O. XIII, 21.
οἱ ἔργα θῆκε ἀμυρὶ κόμης O. XIII, 38. θῆκε
δασποιναν P. IX, 7. ἔθῃκε κρατησίποδι P.
X, 15. θῆκεν ἐν φοιτῇ P. XI, 37. ἔρανον
Πολυδῆκα θῆκε P. XII, 14. ἔθῃκε μύρτινον
N. III, 21. νωδύον θῆκεν N. VIII, 50. ἄτε
(ἀεθλῶ) Φοῖβῳ θῆκεν N. IX, 9. ἔθῃκε θεῶν
N. X, 7. θῆκε νικᾶσαι N. X, 48. οἷαν
ἀσφιδιον θῆσαν O. I, 64. δόλον θῆσαν P.
II, 39. ἐν τελεῖ θῆσαν P. III, 33. οἱ ὅρῃν
θῆσαν παλλύγλωσσον N. I, 59. νόον τίθειν
P. I, 40. θῆμεν τέλος O. II, 19. κρῖνον
θῆμεν O. II, 107. ἔργον πρόσωπον θῆμεν
O. VI, 4. Νέμεσιν διχοβουλον μὴ θῆμεν O.
VIII, 56. ἄμ πάλον θῆμεν O. VII, 61. θῆμεν

- βωμόν O. XIII, 79. θέμεν σπουδά P. IV, 276. θέμεν αἶνον N. I, 5. θέμεν προκώμιον N. IV, 9. σάλλαν θέμεν N. IV, 81. θαπτόν θρόμεν P. X, 58. ἀσχολίαις ἐπιγράφουσι I. I, 3. θήσονται Ζήρα P. IX, 65. τιθεμένων ἀγόρων F. 252. θέτο βουλάν N. X, 89. δόμιον ἔθεντο O. IX, 47. χορηγίον θέσθαι O. VI, 70. ἐν ὁμίαισι θέσθαι N. VIII, 43. ἐν δόξαι θέμενος O. XI, 66. λόγον θέμενος P. IV, 132. θεμέραν γάμον O. XIII, 51. θυσίαν θέμενοι O. VII, 42. θέμεναι θρόνους O. XIV, 10. πρόσονθι θεκαμένους P. IV, 29. κῆδος θεκαμένοι P. IV, 113.
- τιθῆναι. Αἶψα χίνος τιθῆναι P. I, 20.
- τίκει. τίκει κοῦρον O. VI, 41. ὅνπερ μόνον τίκει P. III, 104. ὃ δὲ τίκειν Ἰέρως F. 6, 6. τὸν τίκει P. IV, 46. ὃν ἔτικεν P. IX, 16. ὃν τίκει N. V, 13. τέκες Διάκόν I. VII, 22. τέκεν νιότης O. I, 89. τέκεν παῖδας O. VII, 72. πρεσβυτάτον ἔτεκεν O. VII, 74. τέκεν γόνον P. II, 42. τίς νῦν τέκεν P. IX, 34. τεκε σθένος νιῶν P. IX, 87. τέκεν παῖδα I. I, 12. τοὺς τέκε I. III, 82. τὸν τέκει O. VI, 49. τέκειν O. II, 102. παῖδα τεκέμεν O. VI, 30. γόνον τεκίει I. VII, 33. τέκωνται φῶτα P. IV, 52. ἔθθα τεκοῖσα F. 58, 8. antistr. παῖδα τέκεται P. IX, 61. τέκετο ξανθάν Ἀθάναν F. 9.
- * Τίλφωσσα. ὕδωρ Τίλφωσσης ἀπὸ καλλιγράφου F. 211.
- τιμά. ἀκλεῆς τιμά ποδῶν O. XII, 16. τιμά γίγνεται N. VII, 34. ἔπειτα εὐάγων τιμά N. X, 38. οἶχεται τιμά N. X, 78. τιμά ἀντίκειται I. VI, 26. ταῖτας τιμάς ἀμείρειν P. VI, 26. περὶ τιμῆς P. II, 60. σὺν τιμῇ θεῶν P. IV, 51. ἐπιφείρουσι τιμὰν O. I, 31. αἰτίων λυοτρόφον τιμὰν O. VI, 60. ἔχει σταδίου τιμὰν O. XIII, 36. σέβοντι ἀέναν πατρός τιμὰν O. XIV, 12. εὐρύκοιτο τιμὰν P. I, 48. τιμὰν P. IV, 108. μεγάλας προγόνων τιμὰν δάσασθαι P. IV, 148. τιμὰν μεγίσταν φέρειν P. IV, 278. Ἰνυθόνικον τιμὰν δέκεν P. VIII, 5. τιμὰν τευχόνα I. I, 66. διὰ τῶν τιμὰν I. IV, 6. Διονύσου πολυγραφῆται τιμὰν F. 5. θρόνοιτοι τιμαὶ φυτεύθεν P. IV, 69. τοῖσιδε τιμαὶ I. IV, 60. μοιρῶν περὶ τιμὰν μαρτυρούμενον F. 24. τιμαῖς ἀθιγάνοις ποτιψάει F. 86, 2. σὺν θεῶν τιμαῖς P. IV, 260. ἐπισκῆψα κληταῖς τιμαῖς N. IX, 10. ἐν τιμαῖσιν I. I, 24. ἐν τιμαῖς ἔμειχθεν I. II, 29. ἄγοι τιμάς Ἐλικονιάδων I. II, 34.
- τιμαῖς. τιμαῖντες I. III, 25.
- τιμαλφῶν. ὑπὲρ πολλῶν τιμαλφῶν λόγοις νίκαν N. IX, 54.
- τιμάροος. ἡλθον τιμάροος μίτρας O. IX, 90.
- * Τιμάσαρχος. Τιμασάρχου N. IV, 10. Τιμάσαρχε N. IV, 78.
- τιμάω. Ἀρκαδίον τιμῶ O. VI, 80. σοὶ τιμῶ φάος P. IV, 270. τιμῶ ἔπος I. V, 63. τέτιμακται I. III, 55. ἐξόχως τιμάσεν O. IX, 74. ὃν περιῶλλ' ἐτίμασε P. XI, 5. τίμισε N. VI, 42. ἀνδρα τιν' ἐτίμασαν O. I, 55. τίμα ὕμνον τετῶν O. VII, 88. τιμῶν Ἀλφειῶν O. V, 18. τιμῶντες ἀρεταῖς O. VI, 72. κῆδος τιμάσας O. VII, 5. τιμάσας πόρον Ἀλφειοῦ O. XI, 50. τετίμαται φίλος I. III, 77. ἐν μάχαις τιμῶμενος O. II, 49.
- * Τιμάδας (Πουλιτιμάδας v. Explicatt.) N. VI, 64.
- τίμιος. οὐ τίμαι O. VI, 11. τινὰ εὐφραίνουσιν ἵππων τίμα F. 242. παρὰ τιμίοις θεῶν O. II, 71.
- * Τιμοδημίαι N. II, 18.
- * Τιμοδῆμος. Τιμοδῆμω N. II, 24. Τιμοδῆμε N. II, 14.
- * Τιμόκριτος N. IV, 13.
- * Τιμόδοτος. Τιμόδοτον N. II, 10.
- * Τιμοσθένης. Τιμοσθένες O. XIII, 15.
- τινάσσω. σκίταλον τινάξω O. IX, 32. ἐν χειρὶ τινάσσω φάναγον N. I, 52.
- τινώ. ὅπα τίσωμι ἐς χάριν O. XI, 12. ποιναῖς ἔτισαν O. II, 64. εὐεργέταν ἄμοιβαῖς τινέσθαι P. II, 24.
- * Τίρυνθος. Τίρυνθιον στρατόν O. XI, 32. Τίρυνθίων ἀρχαγέτα O. VII, 78. αὖν Τίρυνθισσι I. V, 27.
- * Τίρως. ἐν Τίρυνθι O. VII, 29. Τίρυνθα καὶ νόν πόλιν O. XI, 71.
- τίς interrog. τίς τρόπος O. VIII, 63. τίς δὲ O. XI, 63. ποινα τίς P. IV, 63. τίς γὰρ ἀρχά P. IV, 70. τίς δὲ κινδυνος P. IV, 71. τίς ἀνθρώπων P. IV, 98. IX, 34. τί δὲ τις, τί δ' οὐ τις P. VIII, 99. τίς δαίμων N. V, 15. τίς δὲ λύσις N. X, 76. τίς ἀρα I. IV, 46. τί κάλλιον F. 59. τί ἔθρκας F. 74, 1. θυνμάζω τί με λίσσονται F. 87, 7. τί θεός, τί τὸ πᾶν F. 104. τί δ' ἔρδων φίλος σοι εἶην F. 127, 1. μὴ προκαίνοις τίς φέρεται μόχθος ἄμυν F. 171, 1. τί κέ τις O. I, 82. τί P. II, 78. τί ἀχρημα P. VII, 48. τί τις P. VIII, 99. τί κομπέω P. X, 4. τί φίλτερον I. I, 5. τίνι N. VII, 57. τίνι τῶν πύρος I. VI, 1. τίνα θεῶν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἀνδρα O. II, 2. τίνα O. II, 98. O. VI, 6. P. II, 51. VII, 5. N. VII, 25. τίνες I. IV, 43.
- τίς enclit. O. I, 47. 64. 82. II, 62. 65. 110. V, 23. VII, 1. VIII, 25. XII, 7. X, 4. XIII, 20. 30. XIV, 7. P. I, 52. II, 13. 53. III, 103. IV, 86. 92. 145. 263. V, 2. 54. 76. VIII, 8. 14. 76. 99. IX, 90. 96. 120. 107. XI, 39. 55. XII, 28. N. III, 38. 68. IV, 91. 92. V, 20. VII, 11. 68. VIII, 50. IX, 6. 50. XI, 13. I. I, 49. 67. II, 34. III, 1. 59. IV, 15. 61. V, 9. VI, 43. VII, 1. 10. 65. τι-

νόσ P. II, 90. F. 74, 8. τινί O. IX, 28. P. IV, 297. N. I, 13. τινός O. I, 52. 54. 104. II, 102. VI, 60. 82. VII, 62. VIII, 4. P. II, 60. III, 67. 86. IV, 247. 185. XII, 31. N. I, 64. V, 36. VI, 7. 26. VII, 44. VIII, 24. τινά μιν — τοὺς δὲ F. 242. τι O. I, 13. 28. 64. 75. II, 34. 41. VI, 11. 16. VII, 45. VIII, 77. XI, 97. XIV, 8. P. I, 87. 26. 90. III, 63. IV, 155. 164. VIII, 92. IX, 92. N. III, 31. IV, 32. VI, 4. VII, 23. 75. 87. VIII, 19. I. II, 24. III, 59. VII, 8. F. 13. F. 109. τινές O. XI, 23.

* Τιτάν. ἴδου Ζεὺς Τιτάνης P. IV, 291.

* Τιτυός. Τιτυοῦ P. IV, 46. Τιτυόν P. IV, 90. πλάθυμος. ἀλκὰ πλάθυμος N. II, 15. πλάθυμον κύνα F. 258.

τλάμων. τλάμωνι γιγῆ P. I, 43.

* Τλαπόλεμος. Τλαπόλεμον O. VII, 20. Τλαπόλεμον O. VII, 77.

τλάω. ἔτλαν πένθος I. VI, 37. τλάδι θέμεν P. IV, 276. οὐκεί τλάσομαι γιγῆ P. III, 41. τόθεν N. IX, 17.

τόθι O. III, 34. O. VII, 77. P. IV, 256. VIII, 67. IX, 61. N. IV, 52. I. II, 19.

τοί. πολύ τοι γέραςιον F. 92, 1.

τοιούτος. τοιαῦταν αἶσαν P. I, 67. τοιαῦταν μεγάλαν ἀνάταν P. III, 24. τοιούτων ἔπος O. VI, 16. I. V, 39. τοιούτων ἥθος N. VIII, 35. τὰ τοιαῦτα O. IX, 43. τοιαῦτα P. IV, 94. VIII, 57.

τοῖον O. VI, 27. P. V, 6. 43.

τοῖος. τοῖος ἔσομαι P. IV, 157. τοῖαισιν δογαῖς I. V, 12.

τοιόςδε. τοῖονδε ἀρχάν F. 87, 8. τοῖαιδε τιμαί I. IV, 60. τοῖαιδε φύλλα I. III, 45. τοιοῖςδε βέλεσσιν O. IX, 9.

τόκα. τόκα μιν — τότ' αὖ O. VI, 66. τόκα μιν — τόκα δὲ N. VI, 10.

τοκεῖν. ἀμετέρων ἀρχεδικῶν τοκέων P. IV, 110. ἀμετέρων τοκέων P. IV, 150. τοκέων αἰδῶ P. IV, 218. κεδνῶν τοκέων I. I, 5. ἀμφοτέροις τοκεύει P. II, 48. ἀμφὶ τοκεύειν P. VI, 42.

τόκος O. XI, 9.

τόλμα. τόλμα καὶ δύναμις ἔσποικο O. IX, 85. τόλμα ζαμενῆς F. 255. τόλμα εὐθεία O. XIII, 11. τόλμα τε καὶ σθένει P. X, 24. τόλμα I. III, 63. τόλμαν καλὸν ἀραμένει N. VII, 59. προσφέρων τόλμαν N. X, 30.

τολμαῖς Ἐριάντα P. IV, 89.

τολμαῖω. ὅσαι εἰς ἐξοδὸν καλῶν, τετόλμακε P. V, 117. ἐτόλμασαν ἀπέχεον O. II, 75.

τομά. τομαῖς P. III, 53.

τοῦζημα. πολλὰ τοῦζημα' ἔχει I. IV, 52. τοῦζεῖω. ὅμιφα ἐτόξεον ἔμους I. II, 3.

τοῦζκλυτος F. 279.

τόξον. ἀπὸ τόξου N. VI, 29. ἀργυρεῖον τόξον πολεμίζον O. IX, 34. ἔπχε τόξον O. II, 98.

ἐκαταβόλον Μοισῶν ἀπὸ τόξου O. IX, 5. χρυσῆος τόξου ὑπ' Ἀρτέμιδος P. III, 10. τόξους P. III, 101. κεραυνῇ τόξοισι τ' Ἀπόλλωνος P. VIII, 19.

τοξάτας. τοξάταν στρατὸν O. XIII, 86. εἶον Πόλιαντος τοξάταν P. I, 53.

τοξοφόρος. τοξοφόρον ἄλλου σκοπὸν O. VI, 49. Κρήτης τοξοφόροι P. V, 41.

τόπαν O. II, 93.

τοπαρόντε F. 58, 3. antistr.

τοπολλάκις O. I, 32. II

τοπρὶν P. XI, 39.

τοπρώτων N. III, 47.

τόσος. τόσον γε — τόσσον N. IV, 4. δις τόσσον N. IV, 30. τόσα εἶπεν O. XIII, 63.

τοσάδες. τοσαυτὴ ὁμιλεῖ O. I, 115.

τοσούτος. τοσούτ' ὅσον I. II, 35.

τόσσα. ἐν Πυθίῳ τόσσα P. III, 27.

τότε. ὅπότε — τότε O. I, 40. δὴ τότε O. III, 26. τόκα μιν — εὐτ' ἂν δὲ — τότε αὖ O. VI, 70. τότε καὶ O. VII, 39. τότε' ἂν O. XIII, 99. ποτὲ μιν — τότε αὖτε P. II, 89. ἐπει — τότε P. III, 40. καὶ τότε P. III, 31. τότε γάρ P. IV, 48. τότε μιν N. IX, 11. τότε I. II, 6. F. 45, 15. F. 150, 3. F. 239, 4. τὸν τότε' ὄντων I. III, 45.

τοῦνεκα O. I, 65.

τουτάκις P. IV, 255. IX, 14. τουτάκι P. IV, 28.

τουτάκι πεκαμένης F. 233.

τράγος. αἰγιόβαται τράγοι F. 215.

τραπεζα. προβάτων τραπεζα F. 181. αἰδοῖαν ἀμφὶ τραπεζῶν F. 186. φίλαν ἀμφὶ τραπεζῶν O. I, 17. ἐλθὲν τραπεζῶν νυμφίαν P. III, 16. ξενίαν ἀμφὶ τραπεζῶν I. II, 40. ἀπὸ χειρὶ γάλα τραπεζῶν ὤθειον F. 147, 2. ἀμφὶ τραπεζῶσι O. I, 50. πλεῖστασι ξενίαις ἐποιοῦνται τραπεζαῖς O. III, 42. Διὸς ἀετῆρος ἐν τραπεζαῖς N. XI, 9.

τραυματίας. βελὸν ἐνὶ τραυματίᾳ F. 244.

τραχὺς. τραχὺς ἑπεδρος N. IV, 96. οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν N. VII, 76. τραχεῖα ὑπαντιάζουσα P. VIII, 10. τραχεῖα νυφῆς πολέμοιο I. III, 35. τραχεῖ λίθῳ O. VIII, 55. τραχεῖ ποτὶ πνέουσι F. 221. ῥόπαλον τραχύ F. 77, 2. τραχεῖαν ἐγγίον ἀκμάν P. I, 10. τραχεῖαν ἐπιδράον P. IV, 140.

τρεῖς. ὁράκοντες τρεῖς O. VIII, 38. θύγατρες αἱ τρεῖς P. III, 98. υἱοὶ τρεῖς P. IV, 171. οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι N. VI, 24. τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας F. 100. τρεῖς κράτα F. 3. τρεῖς ἐπεα N. VII, 48. μετὰ τριῶν τεταρτων O. I, 60. τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρας O. I, 78. νίκης τρεῖς I. V, 58. τρεῖς ἔργα O. XIII, 37.

τρέπω. Ἰππικλῆα τρέπει O. XI, 15. ἔτραπεν κτῆνον χρυσός P. III, 55. ἔτραπε παρσμένον P. IX, 44. τρέποι ἐφ' ἄσχυραν P. I, 70. τρέπω θήβας τρέψας F. 74, 7. πρὸς εὐφροσύνην τρέψαι I. III, 10. τρέψαι ποτὶ στίχας N.

- IX, 38. Λανταούς τρέψαις O. IX, 78. ἐς κακόν τρέψαις P. III, 35. τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω P. III, 83. τέτραται κελυθόν ἄν καθαρὰν I. IV, 24. πρὸς Ἀσυχίαν γνώμας τετραμμένον O. IV, 18. λίθον παρὰ τις ἐτρέψεν I. VII, 10.
- τρέφω. ὃν πότος τρέφει I. I, 48. βέλους ἀλλὰ τρέφει O. I, 112. τρέφοντι κλέος O. XI, 99. ἄμμε θρέψει μελέτα O. IX, 114. ὃν θρέψεν ἄντρον P. I, 17. ὃν ἔθρεψε F. 57. θρέψεν Ἀσκήσιον P. III, 5. αἰχμᾶν θρέψει N. X, 13. θρέψαν με P. IV, 103. Ἰάσωνα τρέφε N. III, 51. τρέφει δόικαν P. IV, 115. ὅτι εὐσεβεῖσσι τὸν Ἰωλκοῦ τρέφειν πεδίον I. VII, 40. θρέψαι N. II, 13. θρέψαισα P. VIII, 27. τράφοισα P. II, 44. θρέψατο παῖδα P. IX, 18. ἐθρέψατο δράκοντες O. VI, 46. τὰ νιν θρέψατο P. IX, 91. τραφέα O. VI, 35. τραφέα I. VII, 15.
- τρέχω. τρέχον μετὰ Πληθύναν F. 53. τρέχων πυκνωτάτον ἔρπειον F. 73. ταχὺ σὺν ὄπλοις ἔδραμον N. I, 51. ποσὶ τρέχων O. XI, 68. ἐν ποσὶ μοι τράχον χρόος P. VIII, 33. δραμεῖν ποτὶ σταδῖον N. VI, 7.
- τρεῖον πόον μελοσάν P. VI, 54.
- τρεικοστός. νίκαν τρεικοστάν O. VIII, 66.
- τριλογία Σικελία F. 219.
- τριετηρῆς. ἐν ἀμφικτιόνων τανροσόνῃ τριετηρῆδι N. VI, 41.
- τριάδων κευθμῶνα F. 70, 4.
- τριάδος. κατ' ἀμυνασίων τριάδων P. XI, 38.
- τριάδους. ἅντια τριάδους O. IX, 32. κρέσσον βέλους τριάδους ἀμαμακίτον I. VII, 35.
- τριπλός. καλλίνικος ὁ τριπλός O. IX, 2.
- τριπολιν ἴασον O. VII, 18.
- τριπόλις. τριπόδων Θησαυρόν P. XI, 4. τριπόδεσσιν καὶ λιβήτεσσιν θιάλαισὶ τε χρυσοῦ ἐκασμῆσαν δόμον I. I, 19.
- τρίς P. IX, 94. N. VI, 20. τρίς τετρακτὶ τε N. VII, 104. X, 27. 28. ἐστρίς v. seorsim.
- τριζολυμπιονίκας. τριζολυμπιονίκαν οἶκον O. XIII, 1.
- τρισός. νίκας τρισσαῖς P. VIII, 84.
- τριταῖον ἄνεμον N. VII, 17.
- τρίτος. τρίτον στέφανον P. XI, 14. τρίτον κρητῆρα I. V, 6. τρίτον μέρος κασιγνητῶν P. XII, 11. τρίταν ὄξαν ἀπείρου P. IX, 8. νίκαν τρίταν I. III, 89. τρίτασιον γοναῖς P. IV, 143.
- * Τριτανός. Τριτανίδος λίμνας P. IV, 20.
- τρίχη O. VII, 75.
- * Τροῖα. Τροίης κίονα O. II, 89. Τροίης ἵνα I. VII, 52. ἐν Τροίᾳ N. II, 14. ὑπὸ Τροίαν N. III, 57. Τροίαν πόρῃσιν N. IV, 25. ἐς Τροίαν I. V, 27. Τροιάδε I. III, 54. Τροιάδην N. VII, 41.
- τρομέω. Πλατύνον τρομέον O. XIII, 58.
- τροπος. τίς τρόπος O. VIII, 63. ὅστις δὲ τρόπος F. 2. Λυδῶν ἐν τρόπῳ O. XIV, 17. ἀμφὶ τρόπῳ N. I, 29. ἐνὶ οὖν τρόπῳ N.
- VII, 14. τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον O. XI, 80. νεοσίγαλον εἰρόντι τρόπον O. III, 4. τὸν Ἀργεῖον τρόπον εἰρόνται I. V, 55. τρόποις ἐπὶ σφετέραιοι P. X, 38.
- τροσά. τροσᾶς ἔππων O. IV, 16.
- τροσός P. XI, 18. ἀνδρῶν ἔππων τε δαίμονας τροσός P. II, 2.
- * Τροσόνιος F. 26.
- τροχός. ἐν περὶ τὸν τροχῷ P. II, 22. τροχὸν μέλος F. 167.
- τροχάλιον γλαυκὸ F. 94.
- * Τρώες. Τρώες Ἀνταγορίδαι P. V, 83. Τρώων πυρρὸν δόμον P. XI, 34. πόλιν Τρώων I. IV, 40.
- * Τρώϊον ἄμ πεδίον ἦλθεν F. 158, 2.
- τρώμα. Τρώων ἔλκος ἀμφιπολίων P. IV, 271.
- τρώω. τὸν ἔτρωσεν λόγχας ἀκμᾶ N. X, 60. Τήλεφον τρώει δορὶ I. IV, 47. χαλκῷ μέλῃ τετρωμένοι ἢ χειρᾶδι P. III, 48.
- τύ v. σύ.
- τυγχάνω. τύχον ἀρήγομαι N. I, 49. τύχῃ ἔρδων N. VII, 11. προφρόνων Μωυσῆν τύχοιμεν I. III, 61. λυρᾶν τυγχάνειμεν O. II, 52. τὸ τυχεῖν O. II, 56. φέρισταον ἀνδρὶ τυχεῖν O. VII, 26. τελευτᾶν τυχεῖν P. I, 35. πρὶν τυχεῖν P. II, 92. ἀμρανδὸν τυχεῖν τοπρεῖον εἰνάς P. IX, 42. σκοποῦ ἅντια τυχεῖν N. VI, 28. τυχεῖν εὐδαιμονίαν ἐνέλομενον N. VII, 55. πρὸς μακρίων τυγγάνοις εὐ πασχέμεν P. III, 104. τυχεῖν P. X, 62. λεγίων τυχεῖσσι I. VII, 35. οὐκ ἀποδοῖμον τυχόντος P. IV, 5. τυχόντα στεφάνων P. X, 26.
- τύμβος. Ἰολίου τύμβος O. IX, 106. τύμβῳ σχεδὸν πατρώῳ N. X, 66. τύμβον ἀμφιπολὸν ἔχων O. I, 93. Ἀμφιπρόντος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον N. IV, 20.
- * Τυνδαρίδας. ὁ Τυνδαρίδας N. X, 73. I. I, 31. εὐτίπων διδόντων Τυνδαριδῶν O. III, 41. λευκοπόλων Τυνδαριδῶν γείτονας P. I, 66. Τυνδαριδῶν φιλοξένοις ἀδείν O. III, 1. σὺν Τυνδαρίδασι καὶ Χαρίταις N. X, 38.
- τύπτω. χειρὰ τυπτόμενοι ἄνεμοι P. VI, 14. ἀνίαντι τυπτεῖς N. I, 53. τυπτεῖς ἀγνῶν πελῆκει F. 9. χλωρεῖς ἐλάταισι τυπτεῖς F. 148. δουρὶ νότα τυπτεῖα N. IX, 26.
- τυραννίς. παρὰ τυραννίδι P. II, 81. αἶσαν τυραννίδων P. XI, 53.
- τύραννος. λυγρεῖαν τύραννον P. III, 85.
- * Τυρανός. Τυρανῶν ἀλαλαῖς P. I, 72.
- τύρσις. παρὰ Κρόνον τύρσιν O. II, 77.
- * Τυρός. Τυροῦς ἐρασιπολάκου γενεά P. IV, 136.
- τυφλὸν ἦτορ N. VII, 23.
- τυφλός. τυφλῶται μόχθος I. IV, 63. τῶν μελόντων τυφλῶται φραδαί O. XII, 9.
- * Τυρός. Τυρός ἐκατοντακάρων P. I, 16. Κίλις ἐκατόγχαρος P. VIII, 16. ἴπον ἐκατογχεράτα Τυρώνος ὀμβροῖμον O. IV, 8. Τυφῶνα ἐκατοντακάκιστον F. 93, 4. cf. F. 61.

τύχη. * Σώτειρα Τύχη Ο. XII, 2. F. 13 — 15. ἐν ἔργμοισι νική τύχη F. 16. τύχας ἀφάνεια I. III, 49. τύχη δαίμονος Ο. VIII, 67. ἐπ' εὐμενεί τυχῶ Ο. XIV, 16. σὺν τύχῃ πότμου P. II, 56. τύχα θεῶν P. VIII, 55. εὐδαιμὶ συνέμει τύχα N. IV, 7. σὺν τύχῃ N. V, 43. σὺν θεοῦ τύχη N. VI, 25. τύχη N. X, 25. σὺν τύχῃ I. VIII, 67. διδοὶ τύχῃν τετραπλῶν γλυκεῖαν Ο. XIII, 110. τίτῳ δούλειον τύχῃν F. 244. ὑμετέραις τύχασι P. VIII, 75. ποίαις δμῆλῃσι τύχασι N. I, 61.

T.

* Τρίκλιον. ἑξολίζοντα μισεῖν P. IV, 284.
 ἑβρις. * ἔβριον, Κόρου ματέρα Θρασύμυθον Ο. XIII, 10. ἑβρις νιν ὥρην εἰς ἀνάτη P. II, 28. ἑβριος ἐχθρὰν ὀδόν Ο. VII, 90. κελαινεῖας ὀφθαλμοὺς ἑβριος I. III, 27. ναυσιότονον ἑβριον ἰδὼν P. I, 72. ἀγέμονος δεισαντες ἑβριν P. IV, 112. ἑβριν ἐν ἀντικῇ πιδείς P. VIII, 12. κνωδάλων ὀρθίαν ἑβριν ὀρῶν P. X, 36. αἰγὰν ἑβριν ἀπέστυγεν P. XI, 55. κνωδάλων ἑβριν ἀμυνεν N. I, 50.
 ἑγίεια. ἑγίειαν ἄγων χερσέαν P. III, 73. ἑγίεια δαβον Ο. V, 23.
 ἑγίηρος. πλαγὴν ἄκος ἑγίηρος N. III, 17.
 ἑγχορς. ἄλλος ἑγχορς Ο. VII, 69. ἑγχορ πλάγῃ P. IV, 40. ἑγχορὶν πῶτον P. I, 9. ἑγχορ αἰθέρα N. VIII, 41.
 ἑδωρ. ἀριστον ἑδωρ Ο. I, 1. ἑδωρ φέρβει ἀνθεμα Ο. II, 81. ἑδωρ ἀριστέει Ο. III, 44. μελιγαθὲς ἑδωρόσπον ἑδωρ F. 211. θερινὸν ἑδωρ μελιγαθὴ τέγγει γλυκί N. IV, 4. ἑδατος χροῖαν ἀκμάϊ Ο. I, 43. ἑδατος σθέσις Ο. IX, 55. ἑδατος φούς N. VII, 62. ἑδατι Κασταλία P. V, 31. ἑδατι ἐπ' Ἀσωπῇ N. III, 3. ἑδατι ζακτώ F. 74, 9. πόστιον ἑδωρ Ο. II, 70. τὰς ἐρατεινὸν ἑδωρ πλοῦμι Ο. VI, 85. Ἀμένα παρ' ἑδωρ P. I, 67. ἑδωρ καπνῷ φέρειν ἀπτόιον N. I, 24. πίσω σφε Διρκας ἄγρον ἑδωρ I. V, 75. οὐρανὸν ἑδωρ δμῆλῃον, παιδων Νεφέλας Ο. X, 2. Κασσιδιον ἑδατον Ο. XIV, 1. Διρκιῶν ἑδατον μέμνεται P. IX, 91.
 εἶδος. νῆος μόρμος Ο. II, 42. Σωστράτου Ο. VI, 9. ἄλκιμος Ο. XI, 47. νῆος Ποσειδάωνος ἀναξ P. IV, 45. Ἀέλιον θαυμαστός P. IV, 241. Καρνεία P. IX, 74. Δανάς P. XII, 17. Λάμπωνος N. V, 4. ἑβλασεν N. VIII, 7. ἐσσι μοι N. X, 80. Ἀλκιμῆας I. III, 73. νῆος θανόντος ὅστις λέξει P. VIII, 55. νῆος δύναμι N. I, 58. νῆος P. I, 70. V, 102. Ἀλκιμῆας σὺν νῆος F. 153, 2. νῆον Ἀργολία F. 83, 4. ep. νῆον προῖκαν Ο. I, 65. αἰνήσις νῆον Ο. IX, 15. θεῖον νῆον ἰδὼν Ο. IX, 67. νῆον Ἀκτορος Ο. IX, 74. νῆον Γοργόνος Ο. XIII, 61. ἰδοῖσ' νῆον Ο. XIV, 22. Ποιάντος νῆον τοξόταν P. I, 53.

Φιλόρας νῆον P. VI, 22. Ἰσπερανωμένον P. VIII, 21. νῆον εὐχοντο ἔμμεν P. IX, 104. νυχὸν στεφανῶν P. X, 26. Τελαμώνος N. VIII, 23. φαινεῖς ἄοις N. VI, 54. Κρόνου σισιέθονα I. I, 52. ἐναλίγκιον Ἀρεῖ I. VII, 36. νῆς Ταγδαύ Ο. I, 36. Φιλύορος Ο. XII, 13. μάκαρ Πολυμνάστον P. IV, 59. νῆοι τρεῖς Ζηρός P. IV, 171. θεῶν P. XI, 62. Ἐνδοῖδος ἀργεῖνες N. V, 12. νῆας νῆων ἀντίθεοι I. VII, 25. νῆον παριαυμένον Ο. V, 23. διδύμων σθένος P. IX, 89. ὑπέρτατος Ἀγασμῆχ' νῆων N. VI, 23. εἰσίσσι I. V, 64. Λάμπωνος νῆος I. IV, 23. λαγείας ἔξ νῆος Ο. I, 89. διδύμωνος νῆος P. IV, 178. παρμόνους αἰχμᾶ P. VIII, 42. τοὺς Μεγάρ' ἔκτε I. III, 82.
 ὕλα. πολλὰν ὕλαν πῦρ αὐτῶσεν P. III, 37.
 * ὕλλις. * ὕλλιδος στάθμας P. I, 62.
 * ὕλλον στρατός F. 4, 3.
 ὕμεις. ὕμιν Ο. XIV, 5. I. II, 30. ὕμμι Ο. XIII, 44. P. II, 3. IV, 259. F. 87, 4. ὕμμε Ο. VIII, 15. I. V, 17.
 ὕμνευος. ὕμνευόν ἱαχῶν παμφώνων P. III, 17. ὕμνέτερος ὕμνέτης P. IV, 255. ὕμνέτεροι Ο. IX, 58. ὕμνέτερον N. X, 37. ὕμνέτης P. VIII, 75. ὕμνέτης I. III, 21.
 ὕμνος. ὕμναι P. VII, 17. ὕμνας P. VIII, 69.
 ὕμνω. ὕμνησαν Ὀέτιν N. V, 25. ὕμνετε Ἀργος N. X, 2. χηρὴ ὕμνησιν τὸν ἑολόν I. III, 7. ὕμνησαν γαῖον Ἀρμονίας F. 5. ὕμνεον Ῥόδον Ο. VII, 14. ὕμνεῖσθαι δοῦδαις F. 86, 1. ὕμνητός. ἀνθ' εὐδοίμων τε καὶ ὕμνητός P. X, 22. ὕμνητον ὄντα P. XI, 61.
 ὕμνος. ὅθεν ἡ πολέματος ὕμνος ἀμφιβάλλεται Ο. I, 8. ἀδυπητὸς ὕμνος ὁράται N. I, 5. τὸν ὕμνος ἔβαλε N. III, 62. ὕμνος ἀγαθὸν ἐργαζόμεν N. IV, 83. ἐπικώμιος ὕμνος N. VIII, 50. βραχὺ μέτρον ἔχει I. I, 63. ὕμνον τεθμόν Ὀλυμπιονίκην Ο. VII, 83. ὕμνον προκείμεον N. IV, 11. ὕμνον κέδος ἀνέδραμον Ο. VIII, 54. ῥαῖνω ὕμνω P. VIII, 60. Καστορεῖω ἢ Ἰολαῖον ὕμνω I. I, 16. ὕμνω δώκεν I. III, 21. ἀδυμμεῖ σὺν ὕμνω I. VI, 20. Θερωνος Ὀλυμπιονίκην ὕμνον ὀρθόσσαις Ο. III, 3. τίνα φέγει ὕμνον Ο. VI, 6. πλέκων ποικίλον ὕμνον Ο. VI, 87. φίλον ἐξεύρομεν ὕμνον P. I, 60. εὐαχέα ὕμνον ἐτίκασεν P. II, 14. ἄρχε δόκιμον ὕμνον N. III, 11. πολὺν ὕμνον παρέχεν N. VI, 34. ὕμνον κελαιδρε καλλιγόνον N. IV, 16. ἐπὶ σὺν γλυκὺν ὕμνον πράσσετε N. IX, 3. ὕμναστον ὕμνον πορῶν I. III, 39. περὶ σὺν σὺν ὕμνον I. IV, 70. μελιγάρους ὕμνοι Ο. X, 4. P. III, 64. ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι Ο. II, 1. ὕμνον πτυχῆς Ο. I, 105. πύλας ὕμνον Ο. VI, 27. ὕμνον ἄνθος Ο. VI, 105. ἄνθεα ὕμνον νεωτέρων Ο. IX, 52. οὐρον ὕμνων P. IV, 3. ὕμνον θησανυρός P. VI, 7.

ὑποκίεθμι. νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντί-
σιν O. 19.

ὑποκρέω. ἵσον ὑποτρέσαι F. 246.

ὑποπυρρίνοιι πυχαί ασεβέων F. 97, 1.

ὑποφραντις. ὑποφραντις διαβολιάν P. II, 76.

ὑποπυρρέω. εἰρενία ὑπεκώρτηεν ἐπὶ παλαιῶν P.
IV, 202.

ὑπωρόφιος. ὑπωρόφιος φόρμυγες P. I, 97.

* Τριεύς F. 52.

ὑς. ὃν Βοιωτίαν O. VI, 90.

ὑστέρος. ὑστέρω χρόνῳ F. IV, 56. ὑστέρων λό-
γων O. X, 5. ὑστέραςιν ἡμέραις P. X, 17.

ὑστατος ἀντάσαις O. XI, 43.

ὑφαίνω. ὑφαίνων ὄλβον P. IV, 141. ὑφαίνω ποι-
κίλον ἀνδρῆμα F. 170.

ὑφαιρέω. λείπον ἀνδρῆμον ποτιῆς ὑφελοῖσα ἐέρ-
σας N. VII, 79.

ὑφίστημι. ὑπέστεισε χώρον κίονα O. VIII, 26.

ὑποστάσαντες κίονας O. VI, 1.

* Τριεύς. κοῦρε Τριεύς εὐρυβία P. IX, 13.

ὑψηλός. ὑψηλοῖο Κρονίου O. VI, 64. ὑψηλός
πικτύδος F. 91, 3. ὑψηλὸν πόλιν F. 84, 2.

ὄλβον ὑψηλόν O. II, 24. ὑψηλὸν κλέος P.
III, 111. ὑψηλὰ ἀρετῶν O. V, 1. ὑψηλαῖς
ἀρεταῖς I. IV, 1. ὑψηλοτάτων ἀεδῶν O.
IV, 3.

ὑψηλισταὶ πόλεις N. X, 47.

ὑψηλὸν ὄλβος O. V, 13.

ὑψιθρόνος. ὑψιθρόνον Κλειδώ I. V, 14. ὑψι-
θρόνον Νηρηίδων N. IV, 65.

ὑψικρέατα πέτραν F. 235.

ὑψιλόφον Αἴτναν O. XIII, 107.

ὑψιμενόντι Παρνασσῷ N. II, 19.

ὑψιμενέες Ζεῦ O. V, 17.

ὑψιπέδον ἔδος I. I, 31.

ὑψιπετᾶν ἀνέμων P. III, 105.

ὑψιπέλεια O. IV, 25.

ὑψιπρόνον βροτῶν P. II, 51.

ὑψιφαῖταις ἀνέρες P. IV, 172.

ὑψίων, ὑψιστος. τεῖχος ὑψιον F. 232, 1. ὑψι-
στον Λιός N. I, 60. Ζηρός N. XI, 2. ὑψι-
στον στέφανον P. I, 100. κέρδος I. I, 51.

ὑψόθεν O. III, 12. P. VIII, 85.

ὑψού O. I, 115. P. X, 70.

ὑψ. ὅς χρυσόν O. VII, 50.

Φ.

Φάγω. φάγον O. I, 51.

φαιενός. φαιενᾶς ὁπός P. IV, 233. Ἄους N.
VI, 54. φαιενὸν αἶστρον O. I, 6. αἰθέρα O.
VII, 61. φαιενὸν γάσσον N. IV, 49. φαιεν-
γὸν κρητὶδ' ἐλευθερίας F. 196. φαιενᾶς ἀ-
ρεταῖς N. VII, 51. θυόλαιος I. IV, 33. φα-
ενότατον ὄμμα P. V, 56.

φαιδμῶν. φαιδμῶν ὄμων O. I, 27. φαιδμῶν
κίονα N. I, 68. φαιδμῶν πρόσφον P. IV,
28. φαιδμῶς ἔππος O. VI, 14.

* Φαίδρα F. 1162.

φαιδρὸν φάος F. 228.

φαινῶ. ἔφανας ἡμαχίαν I. III, 20. φάνη O.
I, 74. φάνη ἔων O. IX, 103. ἔφανεν ἀνδρ-
όμειον I. I, 29. μέλη τὰ φάνεν O. XI, 59.

φανεῖη ἔων N. IV, 30. φανέμεν πλόον P.
IV, 171. φάνων ὀπῶν N. V, 6. φανίοναι
πρόσφον N. V, 17. φανέται ἔμμεν P. X,
49. φανέται ὄλβος P. XII, 29. φανομένην
N. IX, 21. φανέας ἐν χερσὶν P. III, 55. φη-
νέντος I. V, 51. φανέντα O. XIII, 33. πέ-
φανται σοφός P. V, 115. πέφανται κυναγέ-
τας N. VI, 13.

* Φαισάνα. Ἀρκυῖδον ἄνασσε Φαισάνα O. VI, 34.

φάμα. * φάμαν παλαιὰν ἀνάγει I. III, 40. φά-
μας ὀπασθῶ O. VI, 63. φάμαι ἀγαθὰ O.
VII, 10. Κυπρίων φάμαι P. II, 16.

* Φάλαρος. Φάλαρον P. I, 76.

φαιμί O. I, 51. P. II, 64. III, 75. IV, 14. 102.
IX, 94. N. III, 27. I. V, 18. φαιμέν ἔμμε-
ναι P. XII, 17. φαιμί O. VII, 54. P. I, 52.
II, 21. IV, 88. 287. VI, 21. VII, 20. I. VII,
20. ἔφα P. IV, 278. φά O. VI, 43. I. II,
11. φάσε N. I, 66. φάσαι N. VII, 102.

φαῖνη ἐσόμενα φασέας O. XIII, 99. φάης
I. V, 69. φάμεν N. VII, 87. φάμεν O. I,
35. III, 40. N. VIII, 19. φάσομαι N. IX, 43.

φάτο P. III, 43. IV, 33. 120. I. VII, 45.
φάσθαι N. IV, 92. φάμεν I. V, 47.

φανερός. φανεράν ὁδόν O. VI, 73. Ρόδον O.
VII, 56. φανερά O. XIII, 94.

φάος. Ἀσυχίας φαιδρὸν φάος F. 228. ἐράτῳ
σελῆνας O. XI, 78. χρονιστάτον φάος O.
IV, 11. ἐς φάος O. V, 14. VI, 44. I. V, 59.

βίσιον φάος O. XI, 24. τηλαγέστερον αὐτί-
κος ἔξέκμαν P. III, 75. σοὶ τιμῆ φάος P.
IV, 270. φάος N. III, 80. δρακόντες φάος
N. VII, 3. ὀμμάτων κρήπτεν φάος N. X,
40. Ἀκραγαντίων φάος I. II, 17. φάει ἐν
καθαροῖ P. VI, 14. φάει N. IV, 38. πτά-
μενον ἐν φάει F. 217, 2. ὄρσαι ἀμείαντον
φάος F. 106, 2.

φαρέτρα. φαρέτρας O. II, 92. P. IV, 91.

φάρμακον. ἀνδρᾶν φάρμακον O. IX, 104. κάλλι-
στον ἐπὶ θανάτῳ εὐρέσθαι P. IV, 187. πρᾶν
O. XIII, 82. φάρμακα προσανέει πίνοντες P.
III, 53. φαρμάκον νόμον N. III, 53.

φαρμακῶ. φαρμακῶσαις ἀντίτομα P. IV, 221.

φασγάνων. φασγάνων ἀκμῆ P. IX, 84. φασγάνῳ
N. IX, 24. N. III, 23. I. III, 54. φάσγα-
νον τινάσσων γυμνὸν κολλέω N. I, 52.

* Φάσις. ἐς Φάσιν P. IV, 211. ποτὶ Φάσιν I.
II, 41.

φάσμα O. VIII, 43.

φάσις. ἐξ ἄρα P. I, 96. ἀνθρώπων P. III, 112.

I. VII, 40. φάτιν O. I, 28.

φάται. φάται Ζηρός ἀρχαῖα O. XIII, 88.

φάτος. χόλον εὐ φάτον O. VI, 37. πένης I.
VI, 37.

φανσίμβροτος. δαίμων φανσίμβροτος O. VII, 39. φέγγος. ἐτήριμον ἀνδρὶ φέγγος O. II, 62. λαμπρὸν ἀνδρῶν P. VIII, 101. καθαρὸν Χαρίτων P. IX, 93. Αἰαντιάδην ἐπλανήεις N. III, 61. κοινὸν δέξαιτο N. IV, 13. διδούρκεν N. IX, 42. εἶδον παμπροῦτον P. IV, 111. φέγγος ἄγρον πῶπας F. 125.

φειδομαι. οὐ φείσαιο χερσὶν νευρᾶς I. V, 31. φείσασθαι κελεύθον N. IX, 20.

φείλλος. φέλλος ὥς P. II, 80.

φείρβωι. ἀνθεμα φείρβει O. II, 81. φείρβεται νόον P. V, 110.

• Φερενίκος P. III, 74. Φερενίκου O. I, 18.

φερέπολις Τύχη F. 14.

φερέποντος. φερέποντοι ἀμπλακίαι P. II, 30.

* Φέρης P. IV, 125.

* Φερσεφόνα. Φερσεφόνα ποινὰν δέξεται F. 98, 1. δόμα Φερσεφόνας I. VII, 55. Φερσεφόνας ἔδος P. XII, 2. μελαντεχέα δόμον Φερσεφόνας O. XIV, 21. Φερσεφόνα N. I, 14.

φέρτερος. φέρτερον πατρὸς γόνον I. VII, 33. μηδ' Ὀλυμπίας ἀγάγα φέρτερον O. I, 7. τελευταίαν φερτέραν νόστον P. I, 35. φέρτατος Τελαμών I. V, 36. ὄλβω φέρτατος N. X, 13. φέρτατον γόνον N. III, 55. φέρτατον θεῶν I. VI, 5. ὅτι φέρτατον ἀνδρὶ τυχέιν O. VII, 26. φερτάτων Κρονιδῶν O. IX, 60. λόγων φερτάτων P. V, 48. φερτίστον F. 92, 2.

φέρω. φέρεις λόγον P. VIII, 40. I. VII, 61. εἰ σῶμα πολέμου φέρεις F. 74, 8. φέρει πέτρας P. I, 24. φέρει δόξαν P. I, 36. N. III, 17. IX, 34. φέρει προμάθειαν I. I, 40. φέρει εὐδμήν I. I, 63. νίκαν φέρει I. VI, 21. καιρὸν φέρει O. II, 60. φέρουσι ἐντάλιον δόρυ P. IV, 26. ὅσα πόντον ῥηπαί φέροισι F. 241. φέροντι δύναμιν P. V, 13. ἵπποδ νόμον φέροντε P. X, 70. φέρεν P. IV, 216. φέρεν γέρας N. VII, 39. ἔφερε πυγμαῖς τέλος O. XI, 70. εὐδιανόν φράγμακον αἰνῶν Πελλάνα φέρει O. IX, 105. ἔργα φέρον κελύενδοι O. VII, 53. φέροις γλώσσων O. IX, 44. φέροι κέρδος P. VIII, 14. φέρε μίτραν I. IV, 69. φερέτω χάριν O. XI, 18. γῆρας φέρον O. V, 22. φέρειν P. II, 93. πῆματα φέρειν P. III, 82. τιμὰν φέρειν P. IV, 278. ἴδωρ καπνῷ φέρειν ἀντλον N. I, 24. οὐδ' ἄλλοτρίαν ἔρωτες φέρειν κρυσσοειδης N. III, 29. Μοῖσαν φέρειν N. III, 27. στεφανώματα φέρειν N. V, 54. ἄνθος φέρειν N. XI, 41. ῥάμπον φέρειν I. I, 44. μέλος φέρον P. II, 3. φέρον P. III, 45. VI, 29. X, 48. N. VIII, 14. X, 17. φέροισα O. XIV, 21. P. III, 15. ἔννεκεν Ἀχιλλέα O. II, 87. ἔννεκε O. III, 14. IX, 63. P. IX, 6. ἐνέικει P. IX, 55. ἡνεγκε O. XIII, 64. ἐνεγκῶν I. VII, 21. φέρεται P. I, 87. φέρεσθαι P. VII, 22. Γαῖα ἀνέκων οἴσει P. IX, 63. διδασκαλίαν οἴσειν (ptaes.) P. IV, 102. φέρεται μὀχθὸς ἄμμι

F. 171, 1. φέρονται ὑπὸ δούλειον τύχην F. 244.

φύγω. φύγομεν θνείδος O. VI, 90. φεύγοντι N. IX, 27. θάνατον οὐκ ἔφυγεν O. XI, 44. φεύγε σάτον N. IX, 13. φύγε δρόμον P. IX, 125. φύγον P. V, 53. φύγοι ὕμνον O. VI, 6. φεύγειν δίκας P. II, 53. φεύγων ὁδῶνα N. I, 36. ἀμαχανίαν φυγῶν P. IX, 95. θάνατον φυγῶν N. X, 83. φεύγοντες Νέμεσιν P. X, 43.

* Φῆρ. Φῆρ θείος P. IV, 149. Φῆρ* ἀγορεύον F. III, 4. Φῆρες ἐπὶ δάεν ὅπῃαν οἶον F. 147.

φθέγγωμι. φθέγγωμαι σε O. I, 36. ἀπὸ γλώσσας ἐφθέγγετο O. VI, 14. ἐφθέγγετο τοιαύτη P. VIII, 53. ἐφθέγγεμαι ἐπὶ F. 166. φθέγγαι πικτὰν ἐλάν ἀρετῶν P. V, 52. φθέγγαιο καιρὸν P. I, 81. χορὸς φθεγγόμενος διὰ στομάτων F. 233.

φθέγμα. αἰσίων βροντᾶς φθέγμα P. IV, 198. φθέγματι μαλθακῷ P. VIII, 32. φθέγμα πάγκοινον ἔργακας F. 190.

φθίρω. φθάρειν P. III, 36.

* Φθία. ἐν Φθίᾳ P. III, 101. Φθία N. IV, 51. φθινόκαρπος. ὁρῶς φθινόκαρπος P. IV, 265.

φθινοπωρεῖς. χειμερία φθινοπωρεῖς ἀνέμων καταπνοὰ P. V, 120.

φθίω. φθίνει ἀρετὰ P. I, 90.

φθίσαι καρποῦ F. 74, 8.

φθίω. φθιμῶν P. IV, 112. N. X, 59. φθιμῶν I. VII, 60. φθιμῶν I. III, 28.

φθονερός. φθονεροί P. XI, 54. φθονεραὶ ἐλπίδες I. II, 43. φθονερόν γεγόνων O. I, 47. P. II, 90. φθονερόισιν N. VIII, 21. φθονεραῖς μεταπορείαις P. X, 20. γνῶμης φθονεραῖς I. I, 44.

φθονία. μὴ φθῶναι κινδύνει I. IV, 26. φθονίων ἀγαθοῖσιν I. III, 71. φθονερότων O. VI, 74.

φθόνος O. VIII, 55. κρείσσαν οἰκτιρμῶν P. I, 85. ἀθανάτων I. VI, 39. φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα P. VII, 19. μείονα ἔχει P. XI, 29. φθόνον κενεσορόν ἐταίρων F. 231.

φθία. φθίαν ἐλὼν O. VII, 1. χρυσίαν φθίαν λαβὼν P. IV, 193. οἰνοδόκον χρυσῷ πεφρικνῶν I. V, 37. φθίαισιν ἀργυρίαις N. IX, 7. φθίαισι χρυσῷ I. I, 20. οἰνῆραῖς φθίαις N. X, 43.

* Φιλανόρ. Φιλανόρος O. XII, 13.

φιλάνορα βιοτῆς F. 260.

φιλᾶλγας. φιλᾶλγες P. XII, 1.

φιλᾶρματος. φιλᾶρματος πόλις I. II, 20.

φίλει. φίλεις κλέειν I. I, 90. φίλει μιν O. II, 28. 30. φίλει P. V, 26. μινῶσθαι φίλει N. I, 12. αἰδοῦναι φίλᾶ N. III, 7. ἀσυχίαν N. IX, 48. φίλοιαν ὑποκοιτίζεσθαι P. III, 18. φίλειν ἐλαφρὰν κνῆρῶσιν F. 126, 1. ὅσα μὴ πεφρίκη Ζεὺς P. I, 13. τὴν προφρόνως ἐφίλῃσιν Ἀπόλλων P. II, 16. αὐτῷ

ἰσῶν ἐφίλασιν ἑδούς P. IX, 18. οὐδ' ἐφί-
λασε δειπνῶν τέρπης N. IX, 19. φίλας N.
V, 44. φίλιν P. II, 83. φίλει P. V, 26.
φίλων O. VI, 102. φίλων κράνιν P. I, 39.
φίλοντα φίλων P. X, 66. φίλασάντα N.
VII, 88. μέλος περιλήμενον N. IV, 45.
φιλοπόμπη Λαλαία O. XIV, 13.
φίλος. φίλων ὕμνον P. I, 60. φίλιαν μοῖραν P.
IV, 296. φίλια δῶρα O. I, 75. φίλιον ἐ-
πίων P. IV, 29.
φίλιπποι ἄνδρες N. IX, 32.
* Φιλυρίδας. Χείρωνα Φιλυρίδαν P. III, 1. Φιλ-
λυρίδα P. IX, 31.
φιλοκροῖς Μοῖσα I. II, 6.
* Φιλοκρήτης. Φιλοκρήτω P. I, 50.
φιλομόλιτος. φιλομόλιτον πόλεον N. VII, 9.
φιλόμεικος O. VI, 19.
φιλοξένος, φιλοξένος. φιλοξένου ἄνδρος N. I, 20.
φιλοξένους Τυνδαρίδας O. III, 1. φιλοξένον
ἔργον I. II, 24.
φιλόπολον Ἀστυλῶν O. IV, 13.
φίλος. εἰ φίλος ἀστὴν P. IX, 96. φίλος φί-
λου N. IV, 23. I. III, 77. τὶ δ' ἔρδων φί-
λος σοὶ εἶην F. 127. I. φίλον ἄνδρος I. V,
16. φίλος ματρός P. V, 114. IX, 63. φί-
λος πόλιος N. VIII, 13. φίλος πατρός I.
VI, 27. φίλος γένει O. XIII, 56. ἄνδρι P.
IV, 1. πατρὶ Δι N. X, 55. φίλον P. II, 83.
P. I, 51. τοῦν P. III, 5. ἄνδρα P. XII, 18.
N. VII, 62. ἄνδρα φίλον θεῶν F. 246. φί-
λαν τράπεζαν O. I, 16. Σίτυλον O. I, 38.
πράξιν O. I, 85. πόλεον O. IX, 23. χάριν
O. XI, 12. ἀρουραν N. V, 8. φίλος P. I,
92. N. III, 73. φίλα ψυχά P. III, 61. μύ-
την P. VIII, 103. φίλον ἦτορ O. I, 4. φίλα
τέκνα F. 157. οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν F.
253. φίλων παρεόντων O. VII, 5. ἔργων
P. II, 17. ἀνδρῶν P. V, 123. N. VIII, 42.
X, 78. I. II, 11. φίλοις πρᾶξις O. II, 103.
πασίν O. VII, 41. ἐταίροις O. IX, 4. ἄν-
δράσι P. IX, 66. N. I, 32. φίλοισι N. IV,
22. φίλος χῆρας P. IV, 239. φίλοι P. XI,
38. φίλτερον I. I, 5. τὸ μὴ Δι φίλτερόν F.
49. φίλιατον κέρδος P. VIII, 13. πόσιν P.
IX, 102.
φιλότα. φιλότατι O. XI, 91. φιλοτάτων τῶν ἐν
δυνατί P. IV, 92. φιλοτάτων ἱερῶν P. IX,
40. φιλοτάτων ἀμβροσίαν N. VIII, 1.
φιλοτιμίαν μῶμενοι F. 229.
φιλοφροσύνη. σὺν φιλοφροσύνῃς εἰρηαῖς O.
VI, 98.
φιλόφρων. φιλόφρων ἀρετὰ P. I, 94. φιλόφρων
Ἀστυλῶν P. VIII, 1.
φίλτρον. φίλτρον ἐπιεικὸν O. XIII, 65. φίλτρον
τι P. III, 69.
* Φιλύρα. παρ Χαρκίους καὶ Φιλύρας P. IV, 103.
Φιλύρας νιόν P. VI, 22. Φιλύρας δόμοις N.
III, 41.

VOL. II. P. II.

* Φιλυρίδας v. Φιλυρίδας.
φλαῦρος. φλαῦρον τε P. I, 87.
* Φόνιος O. VI, 22.
φλόα. φλόαν τιν N. X, 68.
φλέω. φλέειν ἄνθημα χρυσοῦ O. II, 79. φλέ-
γοντι σε Χάριτες P. V, 45. φλέγειν Χαρίτων
ὀμάδην N. VI, 39. φλέγεται ἀρταῖς N. X, 2.
φλέγεται Μοῖσας I. VI, 23. ἐν δ' ἱσπερον
ἐφλεξε σελάνας φάος O. XI, 77.
* Φλέγρα. ἐν πεδίῳ Φλέγρας N. I, 67. Φλέγρα-
σιν I. V, 31.
* Φλεγύας P. III, 8.
φλόξ P. I, 24. I. III, 83. φλογὸς σπέρμα O.
VII, 48. ψυχρὰ φλογί F. 88, 1. antistr.
φλόγα πυρός πτόον P. IV, 225.
* Φλόος. Φλόοντος ὄρεον N. VI, 46.
φόβα. ἰὼν ἐρατα φόβαι F. 45, 16. ποικίλον φό-
βαιον P. X, 47.
φόβος. ἀνδροδύμιος φόβος N. III, 37. φόβον αἰνῶ
P. V, 61. IX, 33. ἐν δαμολοίσι φόβος N.
IX, 27.
* Φοῖβος O. IX, 35. P. IV, 54. O. VII, 49. P.
III, 14. N. IX, 9. P. V, 104. I. I, 7. P. IX,
41. P. I, 39.
φονικάνθημος. φονικανθήμενον ἦρος P. IV, 64.
φονίκιος. ῥόδους φονικίοισιν I. III, 36.
φονικόχροκος. φονικόχροκον ζῶνα O. VI, 39.
φονικόπειαν Λάματρα O. VI, 94.
φονικοροδοῖς ἐν λιμνῶνισι F. 95, 2.
φονικοσπερόπαν Λα O. IX, 6.
φονικοστόλων ἐχέων N. IX, 28.
* Φοινῆ P. I, 72. F. 177.
φοινῆ. φοινίκος ἔργος F. 45, 13.
φόνιος. φόνιον αἰκνί N. IX, 53.
* Φοίνισσα ἐμπολά P. II, 67.
φοίνισσα. φοίνισσα φλόξ P. I, 24. φοίνισσα ταύ-
ραν ἀγέλα P. IV, 205.
φονά. ἐν φοναῖς P. XI, 37.
φονεύα. φονεομένου P. XI, 17.
φόνιος. ἐν ἀλγείοις φονίοις F. 97, 2.
φόνος. φόνον παρποδίον νεφέλην N. IX, 37. φό-
νω πάλλαντι N. VIII, 27. φόνω χαλαζέοντι
ἀνδρῶν I. IV, 36. μέλιν φόνω ραῖνον πε-
δίον I. VII, 50. φόνον ἐκασσεν N. III, 44.
φόνον κίπρην δουλεύοντα F. 258. Πελίω φό-
νον (λίθιον) P. IV, 250.
φορβύδων κορυὰν ἀγέλαν F. 87, 11.
φορέω. γυναικεῖ φέρσει ψυχὰν φορέταις F. 88,
3. antistr.
φορητὰ κυμάτεσι F. 58, 3. antistr.
* Φόρκος. φόρκου γένος P. XII, 13.
φόρμιγξ. φόρμιγγος ἐπιτακτέον P. II, 71. ἄδυ-
μελὲ φόρμιγγι O. VII, 12. φόρμιγγι συν-
άστροφος N. IV, 5. κλυτὰ φόρμιγγι I. II, 2.
φόρμιγγα Δωρίαν O. I, 17. ποικιλόγαυρον
φόρμιγγα O. III, 8. φόρμιγγ' ἐλλείζων O.
IX, 14. διωδάλιον φόρμιγγα βαστάζων P.
IV, 396. ἐπιγάλκωσιν φόρμιγγα δώκων N.

- V, 24. βρομίαν φόρημα N. IX, 8. χρυσία
 φόρημα P. I, 1. γλυκεία φόρημα N. IV, 44.
 φόρημα ἱποπόδιον P. I, 97. ἐν φόρημα-
 γισσιν κλισται I. IV, 30. φορημῶν τε-
 ποται F. 95, 5.
- φορηκτῶν αὐδῶν πατήρ P. IV, 176.
 φραδῶν. φραδάσας γῆν N. III, 25.
 φραδά. φραδαὶ μελλόντων τετιγμένοι O. XII, 9.
 φράζω. φράξαι οἱ N. I, 61. ἔφρασαν ἀνθρῶν I.
 III, 56. φράσσετε σαφῶς P. IV, 117. φρά-
 σαι O. II, 110. χειρῶν αὐτῶν φράσαι O.
 VIII, 74. ἔχω φράσαι O. XIII, 11. νίοισι
 φράξων ἔπος παρανῆ I. V, 64. λόγον φρά-
 σαι O. II, 66. φράζεται τελών I. I, 68. ἔ-
 φράσθη N. V, 34.
 φράσσω. φράσαι χεῖρα ἔρπον I. I, 66.
 φράστωρ O. XI, 74.
- φρήν. φρήν δοναθῆνα γέροντος P. VI, 36. φρήν
 γλυκεία P. VI, 52. φρήν βουλαῖσι πρᾶσσει
 N. I, 27. ἐκ μαλθακῆς φρήνός ὁστος ἐν-
 τες O. II, 99. γλυκὴν καρπὸν φρήνός O.
 VII, 8. πόδι φρήνός γέγραπται O. XI, 2.
 βαδίσας φρήνός ἐξέλοι N. IV, 8. φρήν δρεθῆ
 O. VIII, 24. ἐλευθέρω φρήν P. II, 57. φρήν
 μινύμενον P. V, 19. ἀταρβῆ φρήν P. V,
 51. χθονία φρήν P. V, 101. ἔραται φρήν
 N. X, 29. βροτῆς φρήν P. 33. βροτῆς φρήν
 F. 243, 3. φρήν ἀπλάμνω O. II, 63.
 δρεθῆ φρήν O. VII, 91. κορυφώτερη φρήν
 ἐπειράτων O. VIII, 61. ἐλάθοντο φρή-
 νες P. IV, 41. ὀκτώτερη φρήν ἐσταῖον P.
 IV, 139. κειμήματα φόβω φρήν P. IX, 33.
 φρήνων παραγαί O. VII, 30. ἔξω φρήνων O.
 VII, 47. καρπὸν φρήνων P. II, 73. N. X, 12.
 ἀμπλακίαι φρήνων P. III, 13. ἀκμῶν φρή-
 νων N. III, 37. διὰ φρήνων ἔπαξ ἔξρος N.
 VII, 26. σῆναι φρήνων N. VII, 60. ἔξω
 γλώσσα φρήνων I. V, 68. φρήνεσιν πλαγίαις
 οὐχ ὁμῶς I. III, 5. ἀμφοῖν φρήνων κρέμνεται
 O. VII, 24. μαινομένης φρήν P. II, 26.
 θνατῆς φρήν P. III, 59. φρήν ὀκτώσας
 P. III, 108. λευκαῖς φρήν P. IV, 109. ἐν
 φρήσιν κιομένης P. IV, 219. ἐν φρήσιν πᾶ-
 ραι N. III, 59. κατέχει φρήσιν ῥόν I. III,
 2. φρήν δαμνέται O. I, 41. δαμνόντων φρή-
 νων φρήν P. I, 12. ἔξω ὑπέκταν φρήν
 P. X, 60. ἀμφικρέμνεται φρήν ἐλπίδες I.
 II, 43.
- * φρήκας P. X, 16.
 * φρήξος P. IV, 160. 242.
- φρήξω. φρήξαι νῦν O. VII, 38. τὸν φρήξω κύ-
 ρος I. I, 13. φρήσσοντα πρᾶς N. X, 74.
 φρήσσοντος ὄμβρους P. IV, 81. φρήξων χρυ-
 σῶ περιφύειν I. V, 37. περιφύειν νῦν πε-
 φρήκοντος P. IV, 183.
- φρογῶν. ἄλλοτ' ἄλλοτα φρογῶν F. 173, 4. φρο-
 γῶν τὸ περιφύειν N. III, 72. φρογῶν π-
- στά O. III, 18. κακὰ φρογῶν P. VIII, 86.
 μαλὰ φρογῶν N. IV, 95.
- φρογῶν. οἱ ἀπατῆται φρογῶν ἐφαμερῶν F. 175.
 φρογῶν μῆλονται P. II, 92. ἀρπαλῶν τὰν
 παρ ποδὸς φρογῶν P. X, 62. φρογῶν λάβ-
 παλαισμοῖν N. X, 22. ὑπὸ φρογῶν γλυ-
 κῆταις ἔσθηκε ῥόν O. I, 19.
- * φρογῶν. φρογῶν ἀλαλῶν N. III, 57.
- φρογῶν. φρογῶν οἱ ἀνθρώπων I. VI, 23. φρογῶν εἰδῶς O.
 II, 94. τὸ φρογῶ O. IX, 107. ἀρπαλῶν φρογῶν
 ἐμβάλλον κέντρον P. IV, 235. φρογῶν P. VIII,
 46. φρογῶν μάρτυρας N. I, 25. διαφρογῶν
 φρογῶν N. VII, 54. φρογῶν ἐνὶ ἄνθρωπον O. I, 67.
 ἀφρογῶν φρογῶν I. V, 44.
- φρογῶν σιρατόν O. X, 17.
- * φρογῶν. ἐν φρογῶν I. I, 59.
- φρογῶν. ἐν φρογῶν μεγάλη P. IV, 75.
- * φρογῶν. φρογῶν I. V, 6. 54. IV, 67. 20.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν P. VIII, 61. σερῶν ἀν-
 τας φρογῶν F. 63. φρογῶν μολογῶν F. 121.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν Tένεον N. XI, 5. φρογῶν
 φρογῶν P. IV, 41. φρογῶν ἔσθη I. II, 9.
 φρογῶν φρογῶν O. VII, 40. φρογῶν φρογῶν
 τελετὰς O. III, 43.
- φρογῶν. φρογῶν ἔσθη ἀναπέμπει P. IX, 47. πολλὰ
 φρογῶν καὶ στεφανῶν P. IX, 129. φρογῶν ἀν-
 τας I. III, 45. φρογῶν ἐλπίδων φρογῶν N.
 I, 17.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν ἀνθρώπων O. VIII, 76.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν P. III, 21.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν N. I, 68.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν F. 251. φρογῶν φρογῶν
 φρογῶν ἀνθρώπων N. VI, 5. φρογῶν φρογῶν
 φρογῶν οἱ ἐλαχεν I. III, 67. κατὰ φρογῶν P.
 151, 1.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν O. III, 19.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν I. V, 11. φρογῶν φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν F. 103. φρογῶν φρογῶν N. IV,
 50. φρογῶν (δένδρα) O. III, 36. φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν φρογῶν φρογῶν N. VII,
 84. φρογῶν φρογῶν P. IX, 115. φρογῶν
 φρογῶν P. IV, 69. φρογῶν φρογῶν φρογῶν
 P. IV, 15. φρογῶν φρογῶν φρογῶν N. VIII, 17.
 φρογῶν φρογῶν P. IV, 256. φρογῶν φρογῶν
 φρογῶν P. IV, 144. ἐκ φρογῶν καὶ ἀπὸ φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν N. V, 7.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν O. IX, 59. ποῖας
 φρογῶν φρογῶν φρογῶν P. IX, 34.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν F. 45, 14. φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν P. IX, 60.
- φρογῶν P. V, 42.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν O. IV, 28. φρογῶν καὶ φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν φρογῶν φρογῶν P. I, 42. φρογῶν
 φρογῶν φρογῶν φρογῶν F. 33. φρογῶν φρογῶν O.
 XI, 21. τὰ δεύτερα τῶν φρογῶν φρογῶν
 φρογῶν F. 249.
- * φρογῶν N. V, 12.
- φρογῶν. φρογῶν φρογῶν φρογῶν φρογῶν N. IX, 49.

διδυρόου φωνῆς ποινά P. IV, 63. φωνῇ
μαλθακῇ P. IV, 137. προσέννυτε φωνῇ P.
IX, 30. ἀδμελεῖ φωνῇ N. II, 25. ἀδυνάτῃ
φωνῇ I. II, 25. φωνῇ ἐναρμόδιαι O. III, 5.
φρονέον ἀγνώστον φωνῇ O. VI, 66. ἑπάρ-
χον φωνῇ παρέχει P. XI, 42. δίδου φω-
νῇ N. V, 51. Κάτωρος ἀνέλεσε φωνῇ N.
X, 90.
φωναίς. τοῦτο φωνᾶν ἀθάνατον ἔρπει I. III, 58.
φωναῖν μέλος O. IX, 2. φωνάτα βέλη O.
II, 93.
φωνέω. φωνεῖ ταῦτα θνητός P. IV, 163. φώνασ
O. XIII, 65. ὄρθιον φώνασ N. X, 76. εἴ-
πεν φωνήσας I. V, 49.
φῶς. φῶτός πλαξέλιπαι I. II, 24. φῶτὶ φίλων
ταταμένη N. X, 78. ἀνέλεσε φῶτα O. I, 81.
διοπίταν φῶτα P. IV, 52. ἰσοδαίμονα τεύ-
χει N. IV, 85. ἐσλὸν καὶ φθίμενον φῶτα I.
VII, 60. μαχατῶν φῶτα N. II, 13. φῶτες
O. I, 46. Μιγείδαι φῶτες P. V, 75. οἱ πά-
λαι φῶτες I. II, 1. φῶτῶν ὑπερθύνων P.
IV, 13. Κορυθίων φῶτῶν N. II, 20. φθι-
μὸν ζῶν τε φῶτῶν I. III, 28. φῶτας O.
IX, 98. νεογνίους φῶτας N. IX, 29.

X.

Χαίρει. εὐπραγία χαίρει P. VII, 18. χαίρω ὅτι
N. V, 46. χαίρω εἰς N. VIII, 48. θαλίαις
ἐνφαμίαις τε χαίρει P. X, 36. χαῖρ' ὦ θε-
οδμία F. 58, 1. στρ. ἔχαριν εὐδοκίαις O.
II, 72. χαίρων διαπνέει I. III, 47. χαίρειν
P. IV, 61. χαῖρε P. II, 67. N. III, 73. χαί-
ρετε I. I, 32. χαίρων P. VIII, 53. χαίροντα
ἐξέτις O. IV, 17. χαρείς διαπνέει I. V, 9.
χαίτα. νύκν χαίταν ἐσπεύωντος οἱ O. XIV, 24.
χαίταν στεφάνοις ἀρμόσις I. VI, 39. χαί-
ταισι ζευχθέντες ἐπὶ στέφανοι O. III, 6. χαί-
ταις κατένευσεν N. I, 14. χαίτας ἀνδραμέ-
τος I. I, 29.
χαίταις. χαίταις Λαοῦδος P. IX, 5.
χαλαῖα. αἵματος χαλαῖαν I. VI, 27.
χαλαῖαντι φόνῃ I. IV, 56.
χαλῶ. πτερόντα χαλαῖας P. I, 6.
χαλεπός. χαλεπὰ ἔρως ἀντάσαι N. X, 72. χαλε-
πὸν κρίσιν F. 96, 5.
χαλινός. χαλινὸν χρυσόπικτα O. XIII, 63. Ἀρ-
γούδω χαλινόν P. IV, 25. παρθενίας χαλινόν
I. VII, 45.
χαλκάρματος. πόσις Ἀφροδίτης χαλκάρματος P.
IV, 87.
χαλκασπὶς Ἀρης I. VI, 25. χαλκασπίδες πρόβο-
νοι O. IX, 58. χαλκασπίδα Πιθιοτικῶν P.
IX, 1.
χαλκεῖον πελέκει O. VII, 36.
χαλκευτής. χαλκευτὸς πόλεμον N. I, 16. χαλκευ-
τήν στρατιῶν N. XI, 35.
χάλκος. χάλκος Ἀρης O. XI, 15. χάλκος οὐ-
ρανός P. X, 27. N. VI, 3. χάλκος ἄγων N.

X, 22. χάλκειον ἔγχος O. I, 76. χάλκειος
λόγχας N. X, 60. χάλκειο ταύρος P. I, 95.
χάλκειο Ἄρει I. III, 33. χάλκειον ὄμαδον I.
VII, 25. χάλκειος ἀκόντισσαν P. IX, 20. χάλ-
κείος ὀπλοῦσι I. IX, 22. N. I, 51. X, 14.
χάλκισσιν ἐν ἔντεσι O. IV, 24. χάλκειος δ-
πλῆις P. IV, 226.
χαλκεῖον. χαλκεῖν γλῶσσαν P. I, 86. ἐξ ἀδάμαν-
τος κεχάλκευται καρδίαν F. 88, 4. στρ.
χαλκοῦρας. χαλκοῦραν Μύμονα I. IV, 45. χαλ-
κοῦραν ὀκτὼ θανόντων I. III, 31.
χαλκογένυν ἀγκυρῆν P. IV, 24.
χαλκοδάμας. χαλκοδάμαστ' ἀκόναν I. VI, 70.
χαλκοκράτου Δαμῆτορος I. VI, 3.
χαλκομήτρα Κάτωρος N. X, 90.
χαλκοπάραον ἀκοντα N. VII, 71. P. I, 44.
χαλκοπέδον θεῶν ἔδραν I. VI, 44.
χαλκοδάμας. χαλκοδάμαστ' ἀκόναν I. VI, 70.
χαλκός. ὁ ἐν Ἀργεῖ O. VII, 83. χαλκοῦ λεπτοῦ
P. XII, 25. χαλκῷ πολλῷ P. III, 48. XI, 20.
χαλκὸν μυρίον N. X, 43. χαλκὸν ἔπλευ N.
X, 70.
χαλκοτόδον ἀλκῶν N. III, 37.
χαλκοτόροις ἔξερσιν P. IV, 147.
χαλκοχάρμας. χαλκοχάρμαν πόλεμον I. V, 26. χαλ-
κοχάρμαι ξENOI P. V, 82.
χαλκοῦ. χαλκοῦδης O. XIII, 83.
χαμαδὸς N. VI, 53.
χαμαὶ O. VI, 45. P. VIII, 97. N. IX, 7.
χαμαιγενής. χαμαιγενέων ἀνδράσων P. IV, 98.
χαμαίπετες. γνώμων χαμαίπετοισιν N. IV, 41.
χαμαίπετης. χαμαίπετες ἔπος P. VI, 37. χαμαι-
πέτων λόγον O. IX, 13.
χαμηλὰ πνέον P. XI, 30.
χαράσσω. τῶτον χαράσσομαι P. I, 29.
* Χαράσαι N. VIII, 46.
χαρίεις. χαρίεντα πόνον N. III, 12. μέλος χα-
ρίεν P. V, 107.
χαρίζομαι. ἔρωτι χαρίζομαι F. 236.
* Χαρίζομαι P. IV, 103.
χάρις. Πίσας χάρις O. I, 18. χάρις, ἅπερ ἅπαντα
τελεῖ τὰ μέγιστα θνατοῖς O. I, 30. γυναιφο-
ρήτοις πρώτα χάρις P. I, 33. χάρις P. II,
17. ἀδεία χάρις I. V, 48. παλαιὰ εὐδοκία χά-
ρις I. VI, 17. ἐς χάριν τέλλεται O. I, 75.
χάριν ἄγων O. II, 11. συμποσίον χάριν O.
VII, 5. αἰδοῖαν χάριν O. VII, 89. ἐρέω ταύ-
ταν χάριν O. VIII, 57. κεδνὰν χάριν O. VIII,
80. φίλαν χάριν O. XI, 12. 13. ἐπινυνμῶν
πίκας χάριν O. XI, 31. χάριν O. XI, 93.
P. I, 76. P. II, 70. Λίδας χάριν P. III, 95.
κοινὰν χάριν P. V, 162. ὡρεται χάριν P.
VIII, 90. ἐμὴν χάριν P. X, 64. Θηβαίς χά-
ριν P. XI, 12. κρατίστην χάριν P. XI, 58.
Ζηρὸς χάριν N. I, 6. καταθήμεν χάριν N.
VII, 75. παρατεταῖα χάριν N. X, 30. ἐπι-
κλυτὸν πέμπει χάριν F. 45. θεὸς χάριν δι-
οῦδ' ὀφτεῖται F. 105. χάριτες P. IV, 275.
ἀμφοτέρων χαρίτων I. I, 6. χαρίων ἅπτον

- I. VII, 16. χαρίτεσιν O. VII, 93. κλειναῖς χαρίτεσιν I. II, 19. χάρις διδύμας P. III, 72. χάρις Ἀφροδίτης ἐρώτων F. 90, 1.
 * Χάρις, Χάριτες. αἰδοία Χάρις O. VI, 76. ζω-
 δαίμιος O. VII, 11. O. II, 55. XIII, 13.
 XIV, 4. P. IV, 275. V, 45. N. X, 1. O. IV, 10. IX, 29. P. VI, 2. VIII, 22. IX, 92. XII, 26. N. IV, 7. VI, 38. I. V, 59. P. IX, 3. N. V, 54. IX, 54. X, 38. I. III, 8. Χάρις ναῖε υἱὸν Ἀγροῖα F. 88, 4. ep. σημῶν Χα-
 ρίτων F. 63. Χαρίτῃσι F. 60, 3. σὺν Χά-
 ρισιν I. IV, 23. ἀνὲν Χαρίτων P. II, 42. οὐ
 Χαρίτων ἀνερ O. XIV, 8.
 χάριμα. ἀπονεν χάριμα ἔλαβον παῖροι τιτες O.
 XI, 23. οὐκ ἀλλοτριον χάριμα P. I, 59. ἀγχι-
 στον ἀνδράσι χάριμα P. IX, 66. ἐπιχωριον
 χάριμα κελαιδιον N. III, 63. πάντων ἐπάσιον
 N. VII, 88. ὅποτε Θεὸς χάριμα πέμψη F. 246.
 καλλίνικον ἀγαπᾶσιν χάριμα I. IV, 61. χαρ-
 μῶτων ἐσλὼν O. II, 21. μέγιστον χαρμῶτων
 P. VIII, 67. χάριμα^τ ἔδθηκε O. II, 109. χά-
 ρμα^τ ἐνέβλυεν O. VII, 44.
 χάριμα (χάριμη). δὲ ἄλλα χάριμα O. IX, 92.
 χατίζω. ἐμπαρῶν χατίζει O. II, 94.
 χαῦνος. χαῦνον τέλος N. VIII, 45. χαῦνα πρα-
 τίδι P. II, 61.
 χαῦα. ὑπὸ χαῦα I. VII, 70.
 χαῖλος. ἐν χαῖλοισι στάσεις P. IX, 65.
 χαῖματι. φόβω κεχαῖμαται φρένες P. IX, 33.
 χαῖμαφός. ὄφρα σὺν χαῖμαφῷ μετῴω F. 90, 2.
 χαῖμερος. χαῖμερος θυμῶς P. VI, 10. χαῖμερία
 καταπύον ἀνέμον P. V, 421. χαῖμεριον πῦρ
 P. IV, 266. χαῖμερία νυκτὶ O. VI, 100. χαῖ-
 μέριον θυμῶν P. V, 10. χαῖμεριον ζόφον I.
 II, 36.
 χαῖμων. ἐκ χαῖμωνος I. VI, 39. χαῖμων P. III,
 50. ἐν χαῖμωνι I. II, 42.
 χείρ. ὀρεινὰς χείρας O. VII, 1. ἐπιδίξα χείρος
 σχεδὼν νιν P. VI, 19. χεῖρ χείρος ἐλὼν P.
 IX, 26. χείρος ἔλκων N. XI, 32. ἀμφοτέρως
 χείρος ἰὼν N. VII, 94. χείρος O. II, 69. VII,
 42. XI, 105. χεῖρ χεῖρ ἀντερείσας P. IV,
 37. χεῖρ ἀριωτός N. VIII, 8. χεῖρ ὀρθῆ
 O. XI, 4. διδύμα χεῖρ P. II, 9. κοῖτρα χεῖρ
 P. IX, 11. ἐν χεῖρ N. I, 52. χεῖρ δῶκεν
 βέλος I. VII, 35. πολέμῳ χεῖρ προσετραπὼν
 N. IV, 55. ἀφικτὰ χεῖρ κλονεῖν I. VII, 65.
 νόμος ἄγε δικαῖον τὸ βιωτότατον ὑπερτάτα
 χεῖρ F. 151, 5. δεξιὰ κατὰ χεῖρα F. 112.
 χεῖρα φράζει I. I, 66. θυσιδιπρον χεῖρα I.
 II, 21. ἀφρονέστερον χεῖρα O. II, 104. χέ-
 ρι O. XI, 75. μαλακῶν χεῖρα P. IV, 271.
 κλειτὰν χεῖρα P. IX, 37. χεῖροι O. XIII, 91.
 χεῖρες καὶ ἦτορ O. IV, 27. χεῖρων ἄντον O.
 VIII, 75. ὑπὸ χεῖρων μέτρον P. VIII, 81. ὑπὸ
 κρατερῶν χεῖρων P. XI, 18. βίαν χεῖρων N.
 V, 19. χεῖρων καὶ ἰσχύος N. VI, 69. σφί-
 νει χεῖρων N. X, 48. σῆς ὑπὸ χεῖράν F. 10.
 ἀπὸ χεῖρ γάλα τραπέζῃν ὤθειον F. 147. χέ-
 ρισι O. XI, 65. P. IV, 72. 193. χεῖριν ἀ-
 ριστοπλόγιον O. VII, 51. χεῖροι O. IX, 32.
 χεῖροι βιαταί P. I, 42. ἀγανταῖων χεῖροι P.
 II, 8. ἐν χεῖρσιν P. III, 55. χεῖροι P. III, 57.
 χεῖροι κρατήσας P. X, 23. αἰὲς ἀφικτοῖς
 χεῖροι N. I, 45. χεῖριν ἀνέχευε μεγάλα ἔργα
 N. III, 42. χεῖρσιν ἐμείρις ἀνάγκης VIII, 3.
 χεῖροι καὶ νυχθῇ IX, 39. ἀλλοτρίως χεῖροι I.
 I, 15. χεῖροι I. I, 24. χεῖροι I. IV, 10. 68.
 V, 32. χείρας O. VII, 65. φίλας χείρας P.
 IV, 240. N. III, 59. V, 11. VI, 36. ἀμάχους
 χείρας I. V, 38. VII, 37. χείρας O. II, 82.
 * Χείρων P. III, 163. N. III, 51. IV, 60. P. IV,
 102. I. VII, 22. P. IV, 115. IX, 30. F. 167.
 χείρων. χείρων ἄνδρων I. III, 52. χείρωνισσι
 δ' οὐκ ἐλίζει N. VIII, 52.
 χείρας. παμφόρος χεῖρασι P. VI, 13.
 χεῖραρ ἄν τεκτόνων P. V, 35.
 χεῖρας. χεῖρασι τηλεφῶν P. III, 49.
 χεῖροδεν O. II, 80.
 χείρασ. ἐν χείρασι O. XII, 4. N. I, 62. κοινῇ
 χείρασι N. IX, 43. Ἑλρώτων χείρασι N. IV,
 70. ἀμβρόσιαν χείρασι F. 45, 15.
 χεῖμα. χεῖμασιν καίμων P. V, 100. Σκαμάνδρου
 χεῖμασιν N. IX, 39.
 χεῖω. ἐπὶ θρήνον ἔχεαν I. VII, 58. ἐν ᾧ κέχευται
 I. I, 4. ἐν νῶσθ κέχευται σπέριμα P. IV, 42.
 χθόνιος. χθονία φρενὶ P. V, 101. χθόνιον στό-
 μα ἀῖδα P. IV, 48. μῖνον χθόνιον P. IV,
 159. πορῶνον χθόνιον F. 58. 6. antistr.
 χθών P. IX, 47. I. III, 36. ἀγλαὰ χθών F. 241.
 χθονὸς εὐρέας τίρας F. 58, 3. str. παγε-
 τὼν χθονὸς F. 74, 9. χθονὸς κνανεῖς P.
 58, 5. str. τᾶσδε χθονὸς οἰκιστὴρ O. VII, 30.
 ἐμψέβρομον χθονὸς ὀμφαλὸν P. VI, 4. ἀπει-
 ρον χθονὸς P. IX, 7. χθονὸς αἰσαν P. IX,
 58. χθονὸς εὐκάρπου N. I, 14. εὐρεκόλπου
 ὀμφαλὸν N. VII, 34. χθονὶ ἔρεσαν ἀγκυραν
 P. X, 51. χθονὶ καλῶμαι N. VIII, 38.
 χθόνα O. II, 69. I. III, 33. VII, 55. χθόνα
 μέλαιναν O. IX, 54. εἰδείτελον χθόνα P. IV,
 77. χθόνα P. IV, 226. N. VI, 50. βαθύ-
 στεγον χθόνα N. IX, 25. πάγκραπον χθόνα
 I. III, 59. ὅστις αἶαν ὑπὸ χθόνα F. 102.
 ὀχεθ³ ὑπὸ χθόνα F. 148.
 χιλιετής F. 156.
 * Χίμαιρα O. XIII, 87.
 χιών. χιώνος ὀξείας τιθῆναι P. I, 20.
 χλωρὴν γιλάσσαι P. IX, 39.
 χλιδάω. χλιδάσαι μοῖσά O. XI, 83.
 χλωρός. χλωρὰς λιβάνον F. 87, 2. χλωροῖς ἐλάται-
 σιν τυπεῖς F. 148. χλωρὰς ἐέρας N. VIII, 40.
 χοῖρας. χοῖράδος πέτρας P. X, 52.
 χόλος. χόλος σὺν ἀλλοτρίω παίδων Ἀλός P. III, 11.
 χόλον οὐ φράτῃ O. VI, 37. βαρυντάλμων
 ὄρσαι χόλον P. XI, 23. χόλον πατρός N.
 V, 33.

χολών. χολωντής O. VII, 30. ὄπλων χολωντής N. VII, 25. ἀμφοῖν βουῖναι χολωντής N. X, 60.
 χορδαῖς Διολίδεσσι P. II, 69.
 χορευταῖς χορευτῶν μάρτυρες P. XII, 27. χορευ-
 τῆν τελευτάτων F. 67.
 χορεῖται Φοῖβον χορεύων I. I, 7. καλεῖ με χο-
 ρεῖσσι F. 82.
 χοροστῆτος F. 57.
 χορός. Μοῦσῶν χορός N. V, 23. χορὸς φθεγ-
 γόμενος διὰ στομάτων F. 238. ἀπαντα χορὸν
 ἔστασαν P. IX, 118. δεῦρ' ἐν χορὸν F. 45, 1.
 ἀγείται χοροὶ F. 45, 18. χοροὶ ἀρσιτετοῖσι
 F. 243. χοροὶ παρθένων P. X, 38. χορούς
 ποιράνουντι O. XIV, 9.
 χόρτος. χόρτος ἐν λέοντος O. XIII, 43.
 χροῖσμαι (χρώμαι). δολίας τέχνηται χρησάμενος
 N. IV, 58.
 χροῖα. χρῆσιν ἰδέα P. IV, 6. αἶτε οἱ πατέρων φρέ-
 νες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον O. VII, 92. χρῆσθ' ἐν
 παιλαίφωτον O. II, 43.
 χρῆαι. χρῆται παντοῖσι N. VIII, 42.
 χρεός. τεον χρεός P. VII, 34. ἐπὶ ταῦτ' οὗτος
 ἤδε O. I, 45. Θεόδωμον χρεός πρᾶσσοντι
 με O. III, 7. μέλλον φυλάττειν χρεός O.
 VII, 40. χρεός P. IX, 108. ἀμὼν βαθ' οὗτος
 O. XI, 8.
 χρεῶν. εἰ χρεῶν εὐδῶσθαι ἔπος P. III, 2. ἐμὲ
 χρεῶν φεύγῃ P. II, 52. μὴ αἰσῆσθαι χρεῶν
 N. XI, 17.
 χρῆ. χρῆ στεφανώσαι O. I, 103. θέμεν O. VI,
 4. ἀναπαύμεν O. VI, 27. ἐμὲ φράσαι O.
 VIII, 74. καρτύνει O. XIII, 90. ὄραν P.
 II, 34. ἐρῶζειν P. II, 88. μωστενέμεν P. III,
 59. εὐπαιχέμεν P. III, 103. σὲ στάμεν P.
 IV, 1. ἐμὲ καὶ σὲ θυράϊναι P. IV, 141. ἀμ-
 φιπολεῖν P. IV, 271. ἐς μέσον δεικνύει F.
 171, 3. ἐξευρίναι F. 258. ἀναφερῆσαι F. IX,
 52. μαρτυροῦμαι N. I, 25. ἔμμεν N. V, 49.
 θηρενέμεν N. XI, 47. φέρειν I. I, 42. βα-
 σταῖσαι I. III, 7. ὑμῖν I. III, 8. μαν-
 ρῶσαι I. III, 66. χρῆ δ' ἀγαθὸν ἐκπιδ' ἀν-
 ὄρῃ μέλειν, χρῆ δ' αἰῶνα προνοεῖν I. VII, 15.
 ἐρῶζ' τιν' ἑμῶναι N. VII, 44. χρῆν ἐρώτων
 δρεπεσθαι F. 88, 1. str.
 χρῆμα. χρῆμ' ἕκαστον O. VI, 74. σισιγανέειν
 O. IX, 112. χρῆματα χρῆματ' ἀνή I. II, 11.
 χρῆμα πῶν I. VII, 14. χρῆμα βάζεις χρῆματ'
 μοι διακομπέων F. 128.
 χρῆσις, usus. ἀνέμων πλείστα χρῆσις ἀνθρώποις
 O. X, 2. χρῆσις N. I, 30. χρῆσις, valici-
 nium. ἀπὸ χρῆσις O. XIII, 73.
 χρῆσιμος. μελίσσας Δελφίους P. IV, 60.
 χρῆσιγμόν θεοῦσι O. VI, 70.
 χρῆσιμω. γόνον χρῆσιμὸν ἐκ γένων P. XII, 21.
 χρῶν. ἀντίτομα ὅσκιε χρῶσθαι P. IV, 122.
 Χρόμιος N. I, 7. IX, 3. 34. 52.
 χρόνια. χρόνια αἶψα P. III, 115. χρόνια δὲν
 ἄρει P. XI, 36. ῥῆμα ἐγγυμῶν χρόνιωτερον

βιοτεύει N. IV, 6. χρονιώτατον γᾶος ἀρε-
 τῶν O. IV, 11.
 χρόνος. χρόνος ὁ πάντων πατὴρ O. II, 19. χρό-
 νος ἐφ' ὅσον O. VI, 97. ἐπανέλλων O. VII,
 28. μέλλων O. XI, 7. ἐξελχῶν ἀλάστειον
 O. XI, 57. ὁ πᾶς P. I, 46. οὗτος ἔστι P.
 XII, 30. ἡγῆσας ἀγχομένους ἀνέντευεν N. I,
 46. ἔρπην N. IV, 43. λοιπὸς N. VII, 68.
 χρόνος ἀνδρῶν δικαίων στήθερ ἀριστος F. 132.
 ἦν διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος F. 150.
 ἐν μᾶ μάλιστα χρόνον O. VII, 94. χρόνῳ δευ-
 τέρῳ O. I, 43. ἄλλω O. II, 41. σύμπασι
 O. VI, 56. πατὴρ O. VI, 36. φάγην O. XI,
 89. μικρὸν O. XII, 12. ἐν δ' αὐτῇ χρόνῳ
 P. III, 96. ἐν χρόνῳ P. VIII, 15. IV, 298.
 χρόνῳ ὑπέρτερό P. IV, 55. χρόνῳ ἑκτο P. IV,
 78. ἀπεφικον χρόνῳ P. IV, 258. σὺν μα-
 κρῷ P. VIII, 16. ἔκον χρόνῳ P. XI, 32. ἐν
 χρόνῳ ἔγενετ' Ἀπόλλων F. 114. Ἀλμπεῖ δὲ
 χρόνῳ ἔργα F. 250. ἐς τὸν λοιπὸν χρόνον
 F. 98, 5. ἀπαντα τῶν πάντων ὑπερβαλλόντα
 χρόνον μακρόν F. 133. χρόνον πατέρι O.
 I, 115. ὅλον ἀμφὶ O. II, 33. ἀλκίας O.
 IV, 30. κατὰ κείνον O. XII, 107. ἅπαντα
 O. XIII, 25. N. I, 70. πάντα I. III, 6. προς-
 ἔρχονται P. I, 57. μὴ διαμαλῆζοι χρόνον P.
 V, 121. ἀν' ὅλον N. III, 47. ὀλίγον N. VII,
 39. μικρόν I. IV, 31.
 χρόνος. χρὸς θεοῦ N. VII, 23.
 χρυσάκατος. χρυσάκατος Λατοῦς N. VI, 37.
 χρυσάκατος Ἀμυγδαῖος O. VI, 104. χρυ-
 σακάτος Μελίων F. 5, 1. χρυσάκατος
 Νηρηίδων N. V, 36.
 χρυσάμνυξ. χρυσάμνικα Λάγρην O. VII, 64.
 χρυσάμνικα χαλόνων O. XIII, 63. χρυσάμνι-
 κων Μοῦσῶν P. III, 89. I. II, 1. χρυσάμνι-
 κας Ἴφρας F. 6.
 χρυσάσιος. Πότνια Θεοδοφόρε χρυσάσιος F. 12.
 χρυσάσματος. χρυσάσματος Μῆρα O. III, 20. χρυ-
 σασμάτου Κάστορος P. V, 9. χρυσάσματος
 Λιακίδα I. V, 17. χρυσάσματος Θῆβαι F. 207.
 χρυσάσι Θῆβαι I. I, 1.
 χρυσάσφ. χρυσάσφα Φοῖβον P. V, 104. Ὀρρεῖ
 χρυσάσφα F. 187.
 χρῆσιαι. Αἰληθδόνες F. 25.
 χρῆσιος. χρῆσιος κορητὴς κεκρότηται F. 206. χρυ-
 σίας ἑλκίας O. X, 13. χρυσίας Νίκας I. II,
 26. χρῆσιος Θεοῦν P. IV, 231. χρῆσιος δι-
 φφῶ P. IX, 6. χρῆσιος πλάκων N. V, 24.
 διαφῆ χρῆσιος P. X, 40. χρῆσιος κόρη I. VI,
 49. διαφῆ χρῆσιος O. I, 78. σθένος ἑκείνου
 χρῆσιος P. IV, 144. ὑγίειαν χρῆσιος P. III,
 73. φιλαν χρῆσιος P. IV, 193. Μοῦσαν
 χρῆσιος I. VII, 5. χρῆσιος φόρμυξ P. I, 1.
 χρῆσιος Ἰνδοῖ F. 60, 2. χρῆσιος παῖδες Θέ-
 μιτος O. XIII, 8. χρῆσιος αἰγῶν P. IV, 4.
 χρῆσιος τριπόδων P. XI, 4. ὅλων χρῆσιος
 N. VIII, 27. χρῆσιος οἶκον I. III, 78. χρυ-

στὴν Νηρηίδων Ν. V, 7. μύλων χρυσῶν φύλαξ F. 121. χρυσῶν βέλων F. 244. χρυσῶν ἵπποις F. 6. χρυσῶς καρποῖς F. 95, 3. χρυσῶς τόξοισιν P. III, 9. χρυσῶς δωμασιν P. IX, 58. φύλλοις ἐλαυῶν χρυσῶς Ν. I, 17. χρυσῶς δόμοισιν Ν. X, 88. χρυσῶσιν ἵπποις O. I, 41. VIII, 51. χρυσῶς παρὰ δαίσιον O. VII, 34. χρυσῶς ἰδρύας P. III, 94. χρυσῶς κίονας O. VI, 1. χρυσόδρομος. ἄστυ χρυσόδρομον Κυράνας P. IV, 260. χρυσόδρομον Ἥραν Ν. I, 37. χρυσόκροτος. χρυσόκροτον ἔλαπον O. III, 30. χρυσόκομος. ὁ χρυσόκομος O. VI, 41. VII, 32. χρυσόπεπλον Μημισσίδας I. V, 72. χρυσόραπις Ἐρμῆς P. IV, 178. χρυσός. χρυσός διαπρέπει πλοῦσιον O. I, 1. χρυσός κτεάνων αἰδοῦσάτατον O. III, 44. χρυσός ἔταρπεν μισθὸν P. III, 55. χρυσός πρέπει πειρώντι ἐν βασάνῳ P. X, 67. χρυσός ἐνόμενος Ν. IV, 82. Διὸς παῖς ὁ χρυσός F. 243. ἐνθεμα χρυσοῦ φέλει O. II, 79. ἀπὸ χρυσοῦ αὐτοῦτον ἐμμεται P. XII, 47. φιάλαι χρυσοῦ I. I, 20. φιάλαν χρυσοῦ περικύβαν I. V, 37. χρυσὸν νύμφη I. VI, 5. πολὺν ὅς χρυσόν O. VII, 50. δαμασίφρονα χρυσόν O. XIII, 75. Μοῖσα κολλᾷ χρυσόν Ν. VII, 78. χρυσόν εἰχονταί Ν. VIII, 37. μεγασητὴ χρυσοῦ νόμισμα I. IV, 3. διδάξαμεν χρυσὸν βασάνῳ F. 87, 10. χρυσοστεφανός. χρυσοστεφανόν Ἥρας P. IX, 113. χρυσοστεφανοῖον Ἥρας O. VI, 57. χρυσοστεφανὸν ἀέθλιον O. XIII, 1. χρυσότοξον O. Απόλλωνα O. XIV, 10. χρυσοχαίτα Απόλλων P. II, 16. χρυσοχίτων Θήβα F. 207. χρῶς. ἀσθενὲς χρῶτι βαῖων P. I, 55. χρῶτα λαμπρὶ I. III, 41. χρῶς. νεκτὰρ χρῶτον O. VII, 7. χρῶπθεν v. ὀπῶθεν. χρῶπσαι v. ὀπῶσαι. χρῶπται v. ὀπῶται. χρῶταν v. ὀταν. χρῶ, τι v. ὄνεις. χῶρα. χῶρας ἀκλόροτον O. VII, 59. ἐπὶ χῶρας ἔσται P. IV, 273. χῶρας ἀγαλμα Ν. III, 13. ἐς χῶραν O. VI, 63. ἀλλεχρεῖ χῶραν O. VIII, 25. εὐανδρὸν χῶραν P. I, 40. χῶρῳ. χῶρῳ ἐν ἀδελφεῷ βίαν Ν. X, 73. χῶρῳ ἀδελφῶν O. IX, 44. χῶρος O. III, 24. ἐν χῶρῳ ἐρημισαῖσα P. IV, 209. ἐν χῶρῳ χῶρῳ F. 64, 4.

ψ.

* Ψαλιδά I. V, 59. ψάμιον ἀντιφθογγόν F. 91, 3. * Ψαμῖα Ν. V, 13. ψάμους. ψάμους ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς κλονοῦνται P. IX, 48.

ψάμους ἀριθμὸν περιπέτευσεν O. II, 106. * Ψαῖμας O. IV, 11. V, 3. 23. ψαῖται. ἀμφὶ οἱ ψαῖσαι πέπλοις P. IX, 124. Ξ-ψαῖστας ὕμνων Ν. V, 42. Ξψαῖστας Ἀφροδίτας O. VI, 35. ψάφος. λίθινον ψάφος O. VII, 87. ψάφον ἐλαιοσμίαν O. XI, 9. διδοὶ ψάφον περὶ αὐτῶν P. IV, 265. ποτιῶν ψάφον ἀριθμὸν O. XIII, 44. ψάφος κρηφίσιον Ν. VIII, 26. ψευδής. πέμεν ψευδὴ πρὸς ἀκτῆν F. 239, 3. ψεύδης. μίρτος Ν. VII, 49. ψεύδος. οὐ ψεύδει τέγχι λόγον O. IV, 19. ψεύδει θυγίην P. IX, 43. ψεύδει βαλὼν Ν. I, 18. αἰδῶν ψεύδει Ν. VIII, 25. τραχὺ ποτὶ ψεύδει F. 221. ψεύδος γλῆκν μετέπων P. II, 37. ψεύδων ἀγνωστον O. VI, 67. ψεύδων ἐνίπαι O. XI, 5. ψεύδων ἀπεται P. III, 29. μῦθος δεδιδαλμένοι ψεύδοι ποικίλοις O. I, 29. ψεύδων ἐχθιστοὶ καταμύνας P. IV, 99. ψεύδοι σημὸν τι ἐπιστοι Ν. VII, 22. μεταμῶνα ψεύδι O. XII, 6. ψεύδομαι. οὐ ψεύδομαι ἀμφὶ Κορίνθῳ O. XIII, 50. ψεύστας. ψεύσταν ποιητὸν συνέταξε λόγον Ν. V, 29. ψεφρός ἀνὴρ Ν. III, 39. ψιττρον βροτῶν P. II, 75. ψογγερόν Ἀρχιλοχόν P. II, 55. ψογιον δαρον Ν. VII, 69. ψόγος. ἀπέχον ψόγον Ν. VII, 61. ψολέως. ψολέοντα κεραυνόν Ν. X, 71. ψυχή. πλάσσει ψυχὰ P. I, 48. Ἀγαμέμνονι P. XI, 31. πλάσσει ψυχὰ P. III, 41. χειροὶ καὶ ψυχὰ Ν. IX, 39. ψυχὰν ἀπ' ἀδελφῶν ἔχειν O. II, 77. ἀπὸ ψυχῶν λιπῶν P. III, 101. ἂν περὶ ψυχὰν γάθῳ ἐν P. IV, 122. ἐὰν ψυχὰν κομίζῃ P. IV, 159. τεὰν κομίζῃ Ν. VIII, 44. Αἰδᾷ τέλειον ψυχὰν I. I, 68. ψυχὰν ἀκαμπτὸς I. III, 71. γυναικίῳ θρόνῳ ψυχὰν φορεῖται F. 88, 3. antistr. φίλα ψυχὰ P. III, 61. ψυχὰ ἀσβεστὸν ὑπουράνιον F. 97, 1. εὐσεβέον ὑπουράνιον F. 97, 4. Φερσφόνα ψυχὰς ἀνιδδοῖ πάλιν F. 98, 2. ψυχὰς βάλων O. VIII, 39. ἀπέπνευσεν ψυχὰς Ν. I, 47. ψυχὰς πείων κρέσσοντας ἔχοντες Ν. IX, 32. ψυχρός. Βορέα ψυχροῦ O. III, 34. αἰθέρος ψυχρῶς O. XIII, 85. κεχάλεται καρδίαν ψυχρὰ γλῶσσι F. 88, 1. antistr. ψυχρὰς αἰρῶν O. IX, 104.

Ω.

* Ω. ὁ πολλοῦσι I. I, 6. ὁ πάσσα I. IV, 6. ὁ φίλος P. I, 92. ὁ Ζεὺ et talia passim. * Ωανός O. V, 11. * Ωαρινῶνα φῖνις I. III, 67. ὀγγύγιος. ὀγγύγιος ὄρεται Ν. VI, 46. * Ωγγύγιος δ' εὐρον F. 23. ὦδε P. IV, 229. VIII, 45. IV, 102. ὦδιν. ἐπ' ὠδίνος ἐρατῆς O. VI, 42. ὠδῖνα παρ-

- θετίαν κρύψε O. VI, 31. ὀδῶνα φεύγων N. I, 36. τέκεν ἐν μόναις ὀδίσιν P. IX, 88. ὀδίνεσσι θοῶς F. 58, 4. antistr.
- ὀκειανίδες αἶρας O. II, 78.
- ὀκειανός. * Ἠκεανὸν θύγατερ. O. V, 2. ἐξ Ἠκεανοῦ γένος P. IX, 14. Ἠκεανὸν παρὰ πατρὶν F. 6. Ἠκεανὸν τὰ πέταλα F. 220. ἐξ ὀκειανοῦ P. IV, 26. ἐν ὀκειανῷ πελάγεσσι P. IV, 251.
- ὀκυδινάτοις ἀμύλλαισι I. IV, 7.
- ὀκυπόροσ. ὀκυπόρων γαστρὶν P. I, 74. ὀκυπόρους ῥιπὰς κυμάτων P. IV, 19.
- ὀκύν. αἰετὸς ὀκύν N. III, 77. ὀκεία πράξις P. IX, 69. ὀκείαν πτέρυγα P. I, 6. ὀκείας γυαθίους N. I, 42. ὀκεία βίβη O. II, 91. ὀκύτεραι φρένες P. IV, 139. ὀκύντων γάμον P. IX, 118.
- ὀκέως P. III, 58. N. X, 6.
- ὀκύντας. ὀκύνται P. XI, 50.
- ὀκλιροθίον (δ' Ἀκλιροθίον) O. XI, 73.
- ὀλμος. ὀλμον φαίδιμον O. I, 27.
- ὄλ' O. I, 86. 111. III, 45. VI, 19. 52. P. III, 47. 82. IV, 78. 297. IX, 107. N. VI, 10. XI, 39. I. II, 12. III, 25. F. 171, 2. οὐτε — οὐτ' ὄν F. 241.
- ὄλον. ὄλον Ἀλέως ὄλον, coniect. F. 138.
- ὄρα. ὄρα συνάπτει P. IV, 247. πρὶν ὄρας P. IV, 43. μαλθακὰς ὄρας F. 87, 6. ὄρας ἐρατεινὰς F. 88, 4. antistr. ἐν ὄρῃ O. VI, 28. ὄρα κεκραμένον O. XI, 109. κάρυκας ὄραν I. II, 23.
- * Ὄραι. Ὄραι πότνια N. VIII, 1. Ὄραι Δίος O. IV, 1. Ὄραι πολύνημοι O. XIII, 17. Ὄραι ἐπιγόμεναι N. IV, 34. Ὄραν θυμὸν F. 45, 13. Ὄραισιν ἐπιδρόνοις P. IX, 62. χρυσάμυνκας Ὄρας F. 6.
- ὄραϊος ἔϊον O. IX, 101.
- ὄραϊος τελευταῖς Παλλὰδος P. IX, 101.
- * Ὄρων N. II, 12. F. 52. 53. cf. Ὄρωνεῖα. ὄρωνται. ὄρθιον ὄρωναι θαρσύνει O. IX, 117. ὡς O. I, 86. II, 96. VI, 52. XIII, 72. 73. P. II, 80. III, 43. IV, 120. N. X, 79. I. III, 42. VII, 45. ὡς ἄρα O. VIII, 43. P. IV, 156. 232. IX, 68. N. X, 89. ὡς ἄρα O. VIII, 46. I. V, 52. κηρὸς ὡς F. 88, 4. antistr.
- ὦς. ὦς δ' ἀφαντὸς ἔπειλες O. I, 46. ὡς ἂν κίεσαιεν O. VII, 42. ὡς πράσσοντο O. XI, 29. ὡς μὲν σαφὲς οὐκ ἂν εὐδείην λέγειν O. XIII, 43. ὡς κίεσαιεν P. IV, 7. ὡς τ' ἐγκατέβη N. I, 37. ὡς τε ἤθελε N. V, 26. ὡς τὸ μὲν οὐδὲν N. VI, 3. ὡς μὴ προσάψω N. VIII, 36. ὡς τε — ὡς τε O. XIII, 72. 73. ὡς ἄρα N. I, 35. ὡς ἄρα N. V, 30. ὡς τάχιστα O. XIII, 76. ὡς τάχος P. IV, 164. ὡς πόρριστα N. IX, 29. μάσσον' ἢ ὡς ἰδέναι O. XIII, 109. ὡς ὅτε O. VI, 2. N. VIII, 40. P. XI, 40. N. IX, 16. I. V, 1. ὡς εἴ τις O. VII, 1. ὡς Ἀχιλῆϊ Πάτροκλος O. XI, 19. ὡς θεῶν O. XIII, 50. ὡς ἑκάστα P. IX, 102.
- ὦζεῖτε P. I, 44. IV, 112.
- ὥσπερ O. VII, 79. P. I, 91. I. V, 45.
- ὥστε δαΐειν O. IX, 80. ἐργάζεσθαι N. V, 1. πράξει N. V, 35. εἶδειν N. V, 50. ὥστε tanquam P. V, 64.
- ὥτε O. XI, 90. P. X, 54. N. VI, 29. VII, 62. 71. ὥθ' N. VII, 93.
- * ὤτος P. IV, 89.

III.

INDEX RERUM PRAECIPUARUM IN PRAEFATIONIBUS,
APPENDICIBUS, LIBRIS DE METRIS, NOTIS CRITICIS,
TUM IN PINDARUM TUM IN SCHOLIA, ITEM IN COM-
MENTARIO PERPETUO ET FRAGMENTORUM
COLLECTIONE EXPOSITARUM.

Praef. T. I. significat praefationem Tomi prioris; *metr.* commentarios de metris Pindari; *nott.* notas criticas in Pindarum; *App. T. I.* appendicem Tomi prioris; *Praef. T. II.* praefationem Tomi secundi, Scholiis praefixam; *schol.* notas in Scholia; *Pr.* prooemium Explicationibus praemissum; *expl.* Explicationes; *F.* Fragmenta; *App. T. II.* appendicem Tomi secundi, ante Indices insertam.

A.

A pro η a Pindaro usurpatum metr. 291. α ab Aeolensibus in ϵ mutatum expl. 147.
 α Dorienses pro ω substituunt nott. 497.
Acastus Peleo inimicus expl. 370.
Acatalectus numerus quid metr. 67. acatalecti numeri 69.
Accentus duplex in verbis derivatis et compositis metr. 54. 56. cum mensura arcte cohaeret metr. 56. 57. in quibusdam adiectivis et substantivis activae significationis eodem in ultima habet nott. 516. accentus natura et vis metr. 51. variae species metr. 58. accentuum ratio apud Graecos metr. 54. 55. apud Aeolenses metr. 55. apud Romanos metr. 55. 56.
 $\alpha\chi\alpha\iota\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ quid F. 665.
Achaeorum migrationes expl. 479.
Achaeus historicus dubius schol. 166.
Achaicarum urbium situs expl. 470.
Achilles in beatorum insulis esse fingitur expl. 132. apud Chironem educatus expl. 374.
Achillis arma aurea expl. 447. cum Telepho pugna expl. 578. 547. in funere threnus Musarum expl. 543. Achilli Leuce insula sacra expl. 385.
Acidalia etiam Cidalia dicta F. 634.
Acragas fluvius expl. 123.
Activum pro Medio expl. 105. 386. 474.

Accusativus in $\alpha\varsigma$ pro $\alpha\upsilon\varsigma$ metr. 294. nott. 348. 518. Accusativus absolutus per $\alpha\iota\varsigma$ explicatus expl. 203.
 $\alpha\delta\epsilon\iota\nu$ pro $\alpha\delta\iota\nu$ nott. 454.
Adonius versus metr. 126.
Adrastus eloquentia insignis expl. 155. eius genus expl. 455.
 $\alpha\delta\rho\upsilon\varsigma$ et $\alpha\delta\rho\upsilon\nu$ explicatum F. 632.
Adverbia cum articulo composita coniunctim scribenda Praef. T. I. XXXV. nott. 360.
 $\alpha\epsilon$, quod vulgo contrahitur, divisim scribitur apud Pindarum nott. 360. 388. 424.
 $\alpha\epsilon$ pro $\alpha\epsilon\iota$ nott. 498.
Aeaceum expl. 402.
Aeacus iustitia insignis, deorum arbiter expl. 544. eius filii expl. 393.
Aeantea expl. 195.
 $\alpha\epsilon\kappa\omega\nu$ non $\alpha\kappa\omega\nu$ Praef. T. I. XXXV. nott. 388. 411.
Aegialeus Adrasti f. expl. 314.
Aegidae gens sunt, non tribus expl. 234. 387.
 $\alpha\gamma\beta\alpha\gamma\epsilon\upsilon\epsilon\iota\varsigma$ et daphnephorii expl. 338. Amyclas capiunt expl. 535. Aegidarum cum Sparta et Cyrenis coniunctio expl. 289. sacra Carneae nott. 477—480. cum Thebis et Heraclidis coniunctio expl. 325.
Aegimius expl. 234. 235.

Aegina a Iove rapta expl. 441. Aeginae cum Thebis oognatio et foedus expl. 382.
 Aeginetae athleticis tantum ludis operam dabant F. 559. Aeginetarum iustitia, expl. 130. 310. Doriae tribus expl. 363.
 Aeginetici ludi expl. 176.
 αἰγιόχος non αἰόλος Praef. T. I, XXXV. nott. 343 — 344. 383.
 Aenesidami res expl. 117.
 Aenigmatum apud veteres ratio expl. 279.
 Aeolensium litterae et usus nott. 442—443. 450. 452.
 Aeoliae strophae metr. 273.
 Aeolica dialectus metr. 293. nott. 474.
 Aeolii rhythmici indoles metr. 284 sqq.
 Aeolius cantus Doriae citharae iunctus metr. 256. 276. tonus s. modus metr. 216. 223. 224. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 241.
 Aepytus expl. 160.
 Aeschinearum epistolarum auctor falsa de Pindaro refert expl. 166.
 Aesculapius mortuum in vitam reducens Expl. 260. Epidauri cultus expl. 379.
 Aethlii fabula expl. 138.
 αἶθλος, non αἰόλος nott. 344. 386.
 Aetnae reges expl. 234.
 Aetnae eruptiones expl. 224.
 Aetnaeus Iuppiter expl. 145.
 αἰγάλια Ἰδῶα explanatum expl. 474.
 Agamemno antiquissimis temporibus deus expl. 463. eius caedes diversis locis facta narratur nott. 506. expl. 342.
 αἰγῶν explanatum expl. 403.
 αἰγῶν explicatum nott. 461.
 αἰγῶν quid metr. 46.
 αἰγῶν et κελύς quomodo differant nott. 460.
 αἰγῶν conventus expl. 835.
 Agreus Apollo expl. 324.
 Agrigentum a quo et quando conditum expl. 115. Proserpinae sacrum expl. 123. 343.
 Agrigenti qui Dii culti expl. 123. urbis pulchritudo et elegantia expl. 343.
 αἰ Pindarus praefert formae ᾗ in verbo ἥσχυ-ve nott. 409. 462.
 αἰ quomodo contrahendum nott. 395.
 Aiacis mors varie narratur facta expl. 422. 505. nomen unde deductum expl. 441. 527. mater quod nomen habuerit expl. 526.
 Αἰγίνα, non Αἰγίνα nott. 389. expl. 176.
 αἰγανούριος quid expl. 112.
 αἰγανούριος passivo sensu expl. 541.
 αἰτός vocabulum non Graecum nott. 363.
 αἰαθῶν Pindaro non usurpatum nott. 356. expl. 128—129.
 Alcaica strophae metr. 73. 191.
 Ἀλκαίδης rarior forma pro Ἀλκαίδης nott. 379.
 Alcibiadis genus expl. 302.

Alcmaeonidae e pugna Marathonica invidia laborantes expl. 307. eorum gens expl. 300 sq. eorum victoriae expl. 304.
 Alcmenae fabula expl. 464. 535.
 Alcyon F. 573.
 Alcyonei caedes expl. 382. 525.
 Alesea Minervae sacra expl. 175.
 Aletes Corinthius expl. 243.
 Aleuadae cur Xerxi addicti expl. 331. 333. Heraclidae sunt expl. 832. et Scopadae genere coniuncti expl. 332. 33. Fr. 638.
 ἀλεξίμβροτος quid expl. 292.
 Alexis Hercules vocatus a Cois expl. 525.
 ἀλεξκῆς χάρα quid expl. 181. ἀλεξκῆς ὄχθαι expl. 229.
 ἀλεπλῆγκτος et ἀλεπλῆγκτος explicata nott. 461.
 Alpheoa Diana expl. 244. 351.
 Alpheus cur Iovi imprimis dilectus expl. 124.
 Alphei cum Arethusa in Ortygia mixti fabula expl. 350. Alpheo sacra facta expl. 201.
 ἄλσος quid nott. 364.
 Althaeamenes Argivus coloniam in Rhodum duxit expl. 165.
 ἀμῷ haud sollicitandum nott. 364.
 ἀμανοῦν et μανοῦν expl. 507. nott. 510.
 Amazones ab Hercule bello petita expl. 370.
 Ambiguus constructio Pindaro non semper evitata nott. 448.
 Amenas, Amenaus, Amenaeus, fluvius expl. 236.
 Ammon a Pindaro cultus F. 564.
 Ammonius Alexandrinus, Grammaticus, Praef. T. II, XIV.
 ἀμπαλος v. ἀνάπαλος.
 ἀμφανδόν explanatum expl. 323.
 ἀμφί pro περί expl. 463.
 Amphiaraium oraculum Thebis expl. 314.
 ἀμφιράϊον expl. 456.
 Amphiaraius ab Epigonis consultus expl. 312. 313. a Thebanis cultus expl. 532.
 ἀμφιβωῖος Neptunus Cyrenis cultus expl. 263.
 ἀμφιβάλ्लεσθαι c. dativo et accus. constructum expl. 104.
 Amphibrachys dactylis praemissus metr. 168.
 Amphictionum mythica origo, et ἀμφικτιόνες nott. 535. 36.
 ἀμφοδέντατα vocabulum non Graecum nott. 346.
 Amphitrite χρονολάκτος expl. 164.
 Amphitryonis aedes ante portas Electras expl. 360. sepulcrum expl. 332. eius et Alcmenae fabula expl. 464.
 ἀμωτίς explanatum expl. 190.
 Amyclae expl. 235. ab Aegidis captae expl. 535.
 ἀμύνεσθαι passive dictum expl. 342.
 ἄν pro ἀνὰ nott. 387.
 ἄν c. futuro nott. 541. expl. 113. cum aori-

- sti indicativo nott. 410. ad optativum suppleendum nott. 465. expl. 141. F. 583.
- Anacreon quo instrumento musico usus metr. 262.
- Anacrusis quid metr. 15. in medio versu nulla metr. 162. Choriambus praemissa metr. 154. iamborum anceps esse potest, anapaestorum non item metr. 63. 120. anacr. iambica dactylis praemissa metr. 128. 29. eretico praemissa metr. 145. basi praemissa metr. 146.
- ἀνάγκη* i. q. amor nott. 546.
- Anagogia quid expl. 399.
- Anapaesti irrationales siye cyclii metr. 43—45. catalecti in disyllabum non inveniuntur metr. 71. logaoedici metr. 139. anapaesti in iambico numero metr. 120. anapaestis subiuncti dactyli metr. 164. 65. anapaestici numeri indeoles metr. 130. 31.
- ἀνάπαλος* vocabulum non Graecum nott. 387.
- ἀναπείθειν* explanatum nott. 387.
- ἀναξ* feminino genere positum nott. 509.
- Anaxilae res expl. 240. 241.
- ἀνδροδάμας* nott. 549.
- ἀνεκός* explanatum nott. 354—355.
- ἀνευ* pro *ἀνευ* nott. 403.
- Animarum migratio unde Pindaro cognita expl. 130.
- Antaei cum Hercule pugna expl. 508.
- Antenoridae cum Menelao et Helena in Cyrenaicam venere expl. 290.
- Antiochus a Memnone interfectus expl. 299.
- Antiochus Herculis filius, et Antiochi gens Thessalica expl. 332.
- Antiphonia quid metr. 253.
- Antispastus quid metr. 80. 81. numerum non permutat metr. 91. eius usus apud Pindarum metr. 147. 148. antispasticum metrum continuum Pindaro improbatum metr. 330.
- ἀντίστομον* explanatum nott. 468.
- αο* quomodo a Pindaro contrahatur nott. 510.
- Aoristus pro praesente positus nott. 358. post verbum *μῆλλεν* nott. 393. aoristi varius usus expl. 184.
- ἄπας* summum significat expl. 204. 446.
- ἀπείρατος* et *ἀντίρατος* nott. 378. 407.
- ἀπέρης* ludi schol. 118.
- Aphaea Diana F. 588.
- Apharetidarum cum Dioscuris pugnae expl. 472.
- ἀφίσταμαι* explanatum expl. 108.
- Ἀφροδίτης κήπος* Cyrenis expl. 283.
- ἀφθόνητος* expl. 196.
- ἀπό* pleonastice vocibus additum, quibus syllaba *θεν* iam affixa est expl. 379. cum verbis coniunctum longinquitatem significat expl. 355.
- ἀπονοῶν* verbum analogiae contrarium nott. 527.
- Apollo medicus Cyrenis cultus expl. 288. Ismenius expl. 337. Thearius expl. 376. Delphinus expl. 401. *Δωρυγῆος* F. 590. Ternerius F. 595. Tilphosius F. 663. Nomius expl. 324. Apollo, Diana et Latona coniuncti expl. 452. Apollo Delo Athenas devertens F. 629. Apollinis templum Carthae expl. 483.
- Apollodorus Grammaticus Praef. T. II, XXII.
- Apollonius *ὁ ἰδογῆρος* Praef. T. II, XIV. XXXI.
- ἀπονέμειν* i. q. *ἀναγνώσκων* expl. 499.
- Apostrophis ratio Praef. T. I, XXXVI. in fine versus et strophae admissus metr. 100. 318. ante vocem digamma habentem admissus metr. 309.
- ἀπρηκτον* et *ἀπρηκτον* quid nott. 575.
- ἀπτεστον* cum dativo constructum expl. 335. 111.
- ἄπυρα* *ἱερὰ* Minervae Lindiae expl. 171.
- Aqua cur optima expl. 102. 103. aquae hauriendi negotium principum filiabus datum expl. 157.
- Aquila Iovis sceptro insidens expl. 227. aquila duplex deorum templis imposita expl. 213. aquilarum Delphis concursus F. 570.
- Ara Iovis Olympiae expl. 112. 159.
- ἀραρεν* i. q. *ἡρταται* expl. 375.
- Arcaediae ludi expl. 175.
- Arcesilae, Cyrenarum reges expl. 265. 266.
- ἀρετή* quam formam et significationem in compositis verbis habeat expl. 273.
- ἀρχεν* cum accusativo constructum expl. 365.
- Archilochus asynartetorum inventor metr. 86.
- Archilochi epodorum usus metr. 89. 313. eius Callinici hymnus expl. 187.
- ἄρδειν* explanatum expl. 151.
- Arene, Messeniae urbs expl. 472.
- Argis triplex imperium expl. 455. 464. Argorum antiquae fabulae expl. 463.
- Argivus clypeus expl. 175.
- Argonautae apud Lemnias expl. 145. Argonautarum expeditio a Pindaro aliter ac vulgo narrata expl. 268.
- ἀργυροί*, phialae argenteae expl. 193.
- Aristaeus expl. 323. 324.
- Aristarchus Grammaticus Praef. T. II, XIII. XXXI.
- Aristippus Larissaeus Aeluaeus expl. 333.
- Aristodemus Grammaticus Praef. T. II, XIV.
- Aristonicus Grammaticus Praef. T. II, XVI.
- Aristophanes Byzantius Praef. T. II, X.
- ἀρῆς* quid expl. 128.
- ἄρω*, *ἀραρεν* explanatum expl. 400.
- ἄρωγός* cum dativo constructum expl. 126.
- Arpina expl. 220.
- Arsis anceps esse nequit metr. 63. in syllaba longa hiatum vincit nott. 383. 439. expl.

409. arseos antiqua significatio metr. 13. arseos thesaeosque aequalibritas necessaria metr. 29. arseos in thesin transitus in componendis rhythmis a Pindaro spernitur metr. 169. non item arseos in arsin metr. 169 sqq. arsi et thesi binæ quæque morae continentur metr. 30. arses quomodo designandae in versu brevibus syllabis abundante metr. 300 sq. arsium duarum concursus in rhythmis componendis metr. 80.

Artemon Pergamenus Praef. T. II, XIII.

Articuli usus quidam F. 658. quando nomini postponatur nott. 409.

ἀγριεπής quid expl. 159.

ἀς i. q. *ἐως* expl. 202.

Asclepiades Grammaticus Praef. T. II, XV.

Ἀσκληπιός, vocis accentus nott. 455.

Asinorum hecatomba Apollini oblata expl. 335.

Asopus Aeginae rivulus expl. 364. 382.

ἀσπὺς ἐξ Ἀργούς quid expl. 175.

Asteria in coturnicem mutata expl. 350.

ἀστὺρον pro *ἀστὺρ* expl. 103.

Astydamia expl. 170.

Asynartetis hiatus fit metr. 103. eius notio et exempla metr. 85 sqq. Asynarteti. apud Pindarum nulli metr. 90. 303. 319 sq.

Asyndeta apud Pindarum nott. 379. 388—389. 425. 445. 457. expl. 126. 138. 284.

Atabyrius mons expl. 177. nott. 390.

ἀτὲ vim comparandi habet expl. 527.

Ἀθάνα cur *ἡπαρά* expl. 381.

Athenarum umbilicus qui F. 577.

Athenienses calices F. 615. expl. 468. Atheniensium artificum gentes expl. 172.

ἀτρέκεια quid expl. 199.

ἀντίτα cum digamma Aeolico nott. 442.

αἰδῶσθαι nott. 360. expl. 134.

αὐ δέ non dicitur sed *δέ αὐ* nott. 451.

Augmentum ubi servetur et omittatur Praef. T. I, XXXVI. nott. 355. 392.

αὐλέος ὄνρα quid expl. 354.

Aurea Iovis pluvia in Rhodum demissa expl. 171. aureus olivæ ramus expl. 197. aurei equi expl. 111.

Auri praestantia expl. 102.

αὐτὺς Pindarus scripsit, non *αὐτῖς* nott. 349.

αὐτοῦ μένιν exemplis illustratum nott. 434.

αὐχὴ non *αὐχῇ* nott. 558.

Bacchiadae de Heraclidorum stirpe sunt expl. 153.

Bacchica Pindari a Dithyrambis dissociata F. 556.

Bacchii metr. 35. in creticorum modum metiendi metr. 146. aliis metris praemissis metr. 167. 168.

Bacchus *Δερδότης* F. 631. Bacchi et Cereris cultus coniunctus expl. 535.

βαλὺν *τε* pro *ἐπιβαλὺν* expl. 134.

βάλλειν cum dativo absolute positum expl. 353.

Basilia Lebadeae expl. 176. Euboica expl. 221.

Basis duplex metr. 112. 113. basis trochaëis praemissa metr. 118. anacrusi iambica aucta metr. 146. choriambis praemissa metr. 154. in mediis rhythmis caesuram amat metr. 179. 180. est eparchorum genus metr. 184. 188. 189. baseos notio, et usus apud Pindarum metr. 65. 66. baseos forma dactylis praemissae metr. 132. basi iambus praefixus metr. 147.

βάσις ingressus saltantium expl. 226.

Battidarum gens expl. 265. 266.

Battus regionem feris liberat expl. 288. Apollineis pompis viam stratum fecit expl. 291.

Batti sepulcrum Cyrenis expl. 283.

Beatorum insulae expl. 130. 131. beatorum vita apud inferos a Pindaro descripta F. 620.

βέλος, dolor expl. 359.

βίβασις saltationis genus expl. 222.

βλέφαρον v. *γλέφαρον*.

βληχρός explicatum F. 621.

βονηκίτης dithyrambus expl. 213.

βοηδόος explanatum nott. 539. expl. 425.

βοιωτία *ὑς* expl. 162. F. 584.

Boeotorum ludi expl. 176. *δοαφροφία* F. 590.

Boreadae alii instructi expl. 275.

βοῦς Enarea dicta expl. 274—275.

Brachycatalecti numeri nulli metr. 67. 68.

βροχέιν, obtegere expl. 158.

βροτός in compositis *μ* ante *β* adsciscit nott. 386.

C. K. X.

Cahiraea Ceres expl. 534.

Cadmi et Harmoniae nuptiae F. 563.

Caeneus Lapitha F. 638.

Caesura syllabas breves producit metr. 98.

iambici numeri apud Pindarum metr. 121.

122. in compositis rhythmis metr. 177. in commissura compositi vocabuli fieri potest metr. 98. caesurae causae metr. 93—

96. notio et variae species metr. 96. 97.

caesuram Cretici non habent metr. 143.

146. neque Choriambi et Ionici metr. 153.

καὶ hyperbaton facit nott. 385. expl. 422.

καὶ passim: crasin' facit apud Pindarum nott.

365.

καίριος explanatum expl. 352.

κακείνος apud Pindarum non admittendum

nott. 366.

Callias Eleus Iamides expl. 153.

Callimachus de Pindaro dixit in Tabulis Praef.

obob. T. II, Xa—26.

- καλλήνικος* Hercules, et hymnus Archilochi expl. 187. cf. expl. 367.
- Callistratus Pindari commentator Praef. T. II, XIII. cf. F. 686. Callistrati Scolion metr. 190. 191.
- Καμάρινα* non *Καμαρίνα* nott. 373. Camarinae tempora schol. 121.
- κάποιος Χαρίτων* quid expl. 158.
- Καπώσις* i. q. Copais expl. 346.
- Carmina breviora a Pindaro festinata nott. 406. expl. 209. 305. Carmina interdum non in victoris patria sed in alia civitate cantata expl. 326. Carmina epinicia cum potu comparata expl. 378.
- Carnea sacra nott. 477—480. expl. 289.
- Carneades, nomen Cyrenaicum expl. 324.
- Carrihotus Arcesilai auriga expl. 282.
- Carthaeae in Ceo Apollinis templum expl. 483.
- Κασσάνδρα*, nominis scriptura et etymologia nott. 505.
- Castoreus nomus metr. 276. expl. 249.
- καθαίρειν ἀγῶνα* vel *εἶχος* explanatum expl. 202.
- καταγωγή* quae expl. 399.
- καταπίπτω* explanatum expl. 109.
- καθάρᾳ ὁδῷ* quid expl. 156.
- κε* cum futuro expl. 143.
- κείνος* Pindari est pro *ἐκείνος* Praef. T. I, XXXVI. nott. 366.
- κελευθός* explanatum expl. 187.
- κερουμένη Παρθένια* quae Praef. T. II, XII. F. 589.
- Cecryphalensi pugna Athenienses ab Aeginetis victi expl. 303.
- Ceis Pindarus odam scripsit expl. 483. 484. F. 586.
- Κηληρόνες* quae F. 569.
- Centaury unde dicti schol. 319. expl. 246.
- Cephisii calami expl. 345. 346.
- Cercaphi filii expl. 173. 174.
- Ceres *φαινόμενα* cur dicta expl. 162. 163. Calibiraea Thebis culta expl. 534. Cereris ludi expl. 195.
- Certamina curulia et equestria vel mularia regibus frequentata F. 558. Certaminum in quinquertio ordo nott. 542. expl. 434. Certaminum praemia expl. 486.
- χαίρε* explanatum expl. 248. 249.
- χάικκος ἀγών* quid expl. 174.
- Chamaeleon Pindari commentator Praef. T. II, IX.
- χάρης* explanatum expl. 246.
- χάρως* explanatum nott. 483.
- Chironis praecepta (*Χείρωνος ἐντολαί*) F. 647.
- χιδναί* Πιλληνιάδ expl. 194.
- χορεία* quid metr. 257.
- Chorei irrationales metr. 41—43. quomodo aequiparentur trochaeo rationali metr. 106. 107. Praef. T. II, XXXVI sqq.
- Choriambi catalectici in trisyllabum nulli metr. 71. 153. 154. Choriambi usus apud Pindarum metr. 153. 154. Choriambus duplicem numeri formam habet metr. 91. 92.
- χρῆος* verecunde de venere expl. 108.
- χρηστήριον* non significat victimam expl. 159.
- χοιμῆτω* explanatum expl. 345.
- Chromaticum genus metr. 207.
- Chromius Syracusis in Ortygia habitans expl. 351. eius res expl. 348.
- χρόνος* quid metr. 19.
- χρυσάορος Ἀρτεμῖς* expl. 293.
- Χρύση*, Thiae nomen expl. 512.
- χρυσήλακος* Amphitrite qua ratione dicta expl. 164.
- χρυσίδες*, phialae aureae expl. 193.
- Chrysippus Pindari commentator Praef. T. II, XII.
- χρυσός* penultimum habet ancipitem metr. 289. Cidalia pro Acidalia F. 634.
- Cineas schol. 414. Praef. T. II, XXII. expl. 334.
- Cinyras expl. 244. 446.
- Circumflexus cur non ponatur in penultima, ultima longa metr. 53.
- Circha expl. 286.
- κλαίδες Πειθούς* quid expl. 323.
- Claudi versus metr. 151.
- Clausula quid metr. 135. 136. in numeris compositis metr. 182. 184—87. stropharum metr. 193—98.
- Cleonaei praesides Nemeorum ludorum expl. 381.
- Cleonymidarum gens expl. 499.
- κληρονομία* quid expl. 180.
- Clio unde dicta expl. 367.
- Clitomachus Midylidarum ex gente F. 659.
- Clypeus Argivus expl. 175.
- κλιζεν*, irritare, explanatum expl. 398. duplicem aoristi formam habet nott. 491. 503. expl. 336.
- κνώδαλος* adiectivum non reperitur nott. 502.
- Cos, Hercules ibi cultus expl. 525.
- Κοιρανίδης* Polyidus expl. 218.
- Coloniis religiones propagatae expl. 144. 172. nott. 368.
- Colus deabus attributa expl. 164.
- Comissionibus carmina inserviebant expl. 143.
- Comparativi in *εστερος* desinentes Pindaro usati F. 566.
- Composita vocabula cum voce *δικη* quem significatum habeant expl. 273.
- Coniunctivi forma cum vocali o pro a nott. 361. 505. expl. 104. 122. 134. Coniunctivus et

indicativus quomodo differant in interrogatione in persona prima expl. 306.
 Consonantiae veterum metr. 37—38.
 Constructio ad sensum instituta nott. 521. in eadem periodo mutata expl. 405.
 Contractionis temporum in rhythmis leges metr. 47 sqq. contractio secundae personae passivi *sae* in *η* nott. 398.
 Contrahendi licentia apud Pindarum metr. 290. nott. 510.
 Corinthiorum inventa et ars expl. 213—14.
 Corinthus institutis praestans expl. 212. *Διός Κόρινθος* proverbium expl. 439. 440.
 Cornutae cervae expl. 139.
 Coronae forma expl. 435.
 Coronis, Phlegyae filia expl. 256. eius et Ischys amores expl. 259.
 Coarctio longarum apud Pindarum metr. 289.
κορυφαί adiecto genitivo substantivi quid expl. 352.
κο interdu antegressam vocalem non producit nott. 355. F. 639.
 Cranon Scopadarum sedes expl. 333.
 Crasis apud Pindarum metr. 290. vocalae *xal* nott. 365. cum articulo nott. 413. vocalae *ω* nott. 470.
κορυμβός vocabulum Pindaro usitatissimum F. 664.
 Creondarum gens expl. 333.
κορυμνός explanatum expl. 274. F. 662.
 Creta cupressum feracissima F. 631.
 Cretense signum Delphos missum nott. 476.
 Cretenses dolicho insignes expl. 210.
 Creticus numerus metr. 35. 141. versus clausulae causa additur metr. 83. num. genere differat a paeonibus metr. 141 sq.
 Creticus monometer, dimeter etc. metr. 144. 145. Creticus cum genere duplici compositus metr. 163. Cretici indoles metr. 143. Cretico aliter utuntur veteres ac recentiores metr. 36.
 Crisa et Crisaeus collis expl. 286.
 Cronius collis primus ab Hercule appellatus expl. 202.
 Cteatus ab Hercule occisus expl. 200.
 Currus Musarum expl. 156. Thebanus expl. 143.
 Cyni caedes expl. 199.
κυπαριστινόν μέλαθρον Delphis expl. 287.
κύριος μήν (*ἡμῶν, ἡμέρα*), explanatum 157.
 Cypseli arca expl. 214. 220.
 Cyre, Apollinis fons Cyrenis expl. 282.
 Cyrenae rebus equestribus studentes expl. 268.
 medicinae laude clarae expl. 283. *καλλιγύναικες* expl. 324. Cyrenarum situs expl. 267. plateae et templa expl. 283. reges expl. 265. 266. coloniae expl. 268. Cyrenis Antenoridae culti expl. 290. Mer-

curius cultus expl. 323. musica et artes cultae expl. 294. Cyrenis defunctorum cultus sanctus expl. 292.
 Cyrenaecorum cultus Delphis suspensus expl. 287.
 Cyrenaica via *κυπαριστί ὁδός* expl. 294.
 Cyrenenses puellae ludis exercitabantur expl. 328.
 Cyzicenorum ars expl. 172.

D:

Δάκρυα synizesin facit F. 610.
 Dactylicum genus numeri metr. 24. 25. Dactylici dimetri, trimetri etc. metr. 126—128. Dactylici numeri iadotes metr. 126. Dactylici versus raro sunt acatalecti metr. 69. apud Pindarum nunquam metr. 71—73. Dactylus dochmio praefixus quomodo metiendus metr. 152. Dactylus trochaicae dipodiae aequandus metr. 293. Dactylum in iambis anapaestus sequi nequit metr. 44. 121. Dactyli irrationales s. leves metr. 43—45. 107. Dactyli graviore sunt trochaeis metr. 107. Dactylici cum anacrusi iambica metr. 129. iidem logaedicis metr. 138. Dactylici cum basi metr. 132. iidem logaedicis metr. 140. Dactylici logaedicis metr. 134. sqq. Dactylici compositi metr. 163. 170. Dactyli Dorii rhythmicales metr. 281. Dactyli Aetoli rhythmicales metr. 286. Dactyli qui a veteribus vocati metr. 27.
 Daedalus, Vulcani nomen expl. 386.
 Daiphantus Pindari pater Pr. 16. Pindari filius Pr. 16. idem Daphnephorus F. 590.
 Damagetus Ialysius Rhodius expl. 165 sq.
 Damarete Theronis filia expl. 118.
 Damonacus Iamides expl. 152.
 Damophilus Cyrenaei origo expl. 265.
 Daphnephoria a quibus celebrata expl. 336. 338. F. 599.
 Daphnephorica Pindari a Partheniis dissociata F. 556. 590.
 Dasius rhythmus metr. 157.
 Dativus antiquus singularis numeri num N paragogicum habuerit metr. 101. pro genitivo positus nott. 354. 493. expl. 317. locum indicat ubi aliquid actum, ut *ἀεθλοῖς Ὀλυμπιά* expl. 331. 387. solus pro *οὖν* cum dativo expl. 535. adverbii vim non sustinet in locutionibus *ἀρετῇ μάχεσθαι, μάχεσθαι* expl. 544. pro genitivo cum *ἀπό* nott. 461. F. 624.
 δέ — δέ expl. 543. δέ in apodosi, particula *et* sive *enī* in protasi praegressa nott. 509. δέ in allocutionibus, quo loco post vocativum ponendum nott. 427. 428. 493. expl. 108. locorum nominibus addi-

- tum quam accentus rationem postulet nott. 376. 398. *de* et *de* confusa notta 373. 528. *de* te Pindari non est nott. 503. 504.
- de* synizesin patitur nott. 420.
- Deae terris cognomines expl. 482. 483.
- de* cum dativo constructum nott. 461. expl. 344. 522. F. 624.
- de* pro *de* expl. 192.
- Deliaea Pindari oda F. 586.
- Delos Ortygia dicta expl. 350.
- Delphici templi *Κηληδόνες* F. 568. 569. Delphico in templo donaria suspensa expl. 287. F. 570.
- Delphinia expl. 401.
- Delphinus mensis expl. 401.
- Demetria festum expl. 195.
- Demetrias urbs F. 686.
- Demetrius Scepsius Praef. T. II, XXII. schol. 125. expl. 150.
- de* quid nott. 348.
- de* de eo loco dicitur, de quo agitur expl. 183.
- de* pro *de* nott. 426. 494.
- de* explanatum expl. 502.
- de* cum accusativo constructum nott. 347.
- Diaeresis quid metr. 97. hiatus admittit metr. 103. creticis propria metr. 143. in compositis rhythmis metr. 177 sq.
- Diagorae Rhodii familia expl. 165 sq.
- Diana Alphaea expl. 244. 351. Alphaea F. 583. Dianae Orthosiae sacra expl. 139. Dianae Ortygia insula sacra expl. 350.
- Diapason species metr. 218.
- Diastaltica melopoeia metr. 251.
- Diastalticus numerus metr. 109.
- Diatonicum genus metr. 207.
- Dictio Dorica et Aeolia differunt metr. 295. Dictionis musica et rhythmica vis metr. 6.
- de* explanatum expl. 138.
- de* rarior forma pro *de* nott. 367.
- Didymi Chalcenteri commentarius in Pindarum, in Epinicia, Paeanas Praef. T. II, XVII. F. 573. 574. in Hymnos F. 560.
- Digamma hiatus mitigat nott. 383. 439. eius apud Pindarum usus metr. 309. 310. apud Aelenses imprimis usus nott. 442. 443.
- Dinomache Alcibiadis mater expl. 802.
- Dinomenis filii expl. 237.
- Dioclea expl. 176.
- Diodorus Aristophaneus Grammaticus Praef. T. II, XIII.
- Diomedes antiquissimis temporibus deus expl. 463.
- Dione non unius deae nomen schol. 339.
- Dionysius Charmidis Praef. T. II, XVII.
- Dionysius Phaselites Praef. T. II, XVI.
- Dionysius Samius Praef. T. II, XXIII. cf. expl. 233.
- Dionysius Sidonius Praef. T. II, XVI. cf. expl. 233.
- Dioscuri Cyrenis culti expl. 264. Agrigenti culti expl. 135. 235. Argis culti expl. 471. inter deos recepti expl. 343. 471. Dioscurorum pugnae cum Apharetidis expl. 472.
- de* mensis schol. 97.
- Diphthongus ubi corrigitur saepe non est diphthongus nott. 424. 492. diphthongus cur accentum secundae vocali impositum habeant metr. 52.
- Dipodia quid metr. 61.
- Dithyrambica poesis musicam corruptit metr. 273.
- Dithyrambus *βοηλαίης* expl. 213. Dithyrambi Pindari F. 574. Dithyrambis Phrygia harmonia aptata metr. 239.
- Ditonus quid metr. 256.
- Divisio vocabuli in fine versus fieri nequit metr. 82.
- Divisio tripartita, Doriensibus propria expl. 174.
- de* et *de* explanata expl. 423.
- Dochnii unde dicti metr. 45. asynarteti nulli sunt metr. 321 sq. Dochniorum apud Pindarum usus metr. 148. mensura metr. 150. Dochniis qui numeri praemittantur metr. 169. Dochnium iambus antecedere nequit metr. 13. 81.
- Dodona ad Tomarum montem expl. 385.
- Dodonaeus Iuppiter F. 571. Dodonaeae columbae F. 571.
- Dolicho Cretenses insignes expl. 210.
- Dores *ἱγυαίης* expl. 174.
- Dorieus, Diagorae filius expl. 168.
- Dorium nomen prae ceteris illustre expl. 364. Dorica instituta quae expl. 234. Dorica dictio ab Aeolia diversa metr. 295. Dorius tonus metr. 214 sqq. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 238. Dorium metrum narrationi lyricae aptum expl. 321. Dorii rhythmii metr. 280—83. Doria harmonia Aeolio cantui admista metr. 257. Doria cithara metr. 256. 259. *de* metr. 276.
- Draco Stratonicensis Praef. T. II, XXXII.
- Dracones vaticinio iuncti expl. 157.
- de* explanatum expl. 281.
- Dualis verbi numerus cum nominis plurali coniunctus nott. 360.
- Ductus rhythmicus quid metr. 46. in Doris, Aeliosis et Lydiis rhythmis diversus metr. 287. Ductu rhythmico aequalitas temporum efficitur metr. 405 sqq.
- de* forma antiqua pro *de* nott. 376.

- et θ confusa F. 646.
 η ubi cum littera α permutetur a Pindaro metr. 291.
 η — η τοι πρό η τοι — η expl. 404. F. 625.
 ἐκατόμβηδος κελυθοῖ explanatum expl. 524.
 ἐκβάλλειν ϵ πος expl. 253.
 Ecclesiae toni s. modi metr. 242 — 44.
 ἐκκόρει κόρει κορώνη explanatum schol. 330. expl. 257 — 258.
 ἐκπεριεργα quid expl. 495.
 Echemus Tegeates expl. 202.
 η χοί digamma habuit nott. 442.
 Echo inferis Diis iuncta expl. 222. 223.
 ἐχών explanatum nott. 439.
 ἔδνα nuptialia dona expl. 188.
 εἰ cum coniunctivo F. 648. cum participio, pro solo participio aut εἰ cum optativo nott. 357. expl. 129. εἰ περ cum optativo nott. 471. 544.
 εἰ, non η est apud Pindarum in formis talibus, qualis $\mu\alpha\mu\epsilon\tau\acute{o}\nu$ nott. 476.
 εἰ γὰρ i. q. εἰδ᾽ expl. 232.
 εἰ γε expl. 129.
 εἰδέναι cum participio constructum expl. 155.
 εἶκος cum dativo explanatum expl. 507.
 εἶος terminatio saepe abiit in εὖ nott. 551.
 εἶπον imperativus scribendum, non εἶπον nott. 331.
 εἰς et ἐς ubi Pindarus dicat nott. 463.
 εἰςεργα quid expl. 476.
 ἔλκει luctae vocabulum expl. 390. ἔλκεσθαι in re magica dictum expl. 383.
 ἐλαία χρυσία explanatum expl. 197.
 Elegiacum metrum quomodo ortum metr. 272. 273.
 Eleorum σπονδοφόροι expl. 494. religiones expl. 150.
 Eleusinia expl. 195.
 Eleutheria Iovi instituta post Plataensem pugnam expl. 208.
 ἐλνύω non ἐλνύω nott. 527. de futuri forma vide Ap. T. I, 532.
 Elisio apud veteres latius patebat Praef. T. I, XXXVI.
 ἐλπίδες; metus expl. 355. i. q. διάνοιαι nott. 441. expl. 498.
 Embateria Laconica metr. 130. 280.
 Ennemidarum gens expl. 116.
 ἔμπα, ἔμπα, ἔμπα nott. 476. 477.
 ἔμπρα quid expl. 152. 159. 190.
 ἐ hyperbaton amat nott. 378. dativo instrumenti additum num abundet expl. 487. 521. cum accusativo pro εἰς Aeolicum est metr. 294. nott. 378. 442. F. 605. praestantiam notat, ut ἐν μοταροῖς ὀκνῶ expl. 378. valet apud expl. 107. non significat per expl. 366.
 Ἐναγώνιοι dii expl. 471.
 Enallage casus nott. 498. expl. 327. generis a metro profecta expl. 155. numeri nott. 560. expl. 485.
 ἐναλός κιδάρισ quid metr. 258.
 Enclitica interdum separantur a voce a qua pendent metr. 312.
 Encomia Pindari primum Scolia comprehendebant F. 555. quae fuerint F. 604. 605.
 Enharmonium genus metr. 207.
 ἐνίστε explanatum nott. 406.
 ἐνστήτω explanatum expl. 276.
 Ἐνθρονισμοί Pindari F. 554 — 555.
 ἐντα explanatum expl. 213.
 Ἐντάλιος Corinthi cultus expl. 220.
 εὖς a Pindaro in scriptura non contrahitur in χροῦσες, χάλκεος, ἀργύρεος, per omnes casus nott. 370. 386.
 εὖς vel εἶος nott. 538. 539.
 ἐπαίνειν τινα, assentiri alicui F. 650.
 Eparcha versus metr. 151. 184 — 187. stropharum metr. 193. 194.
 ἐπεί αὐτίκα iunctum expl. 358.
 ἐπειτεν pro ἐπειτα nott. 468.
 ἐπεισθί τινα explanatum expl. 124. cf. 216. 369.
 ἐπεισθαι τινα expl. 469.
 ἐπάπτεσθαι cum genitivo et dativo constructum expl. 111.
 ἐπεδρος qui expl. 348.
 Ephialtes expl. 271.
 Ephyra in Thessalia expl. 334.
 Epidauri Aesculapius cultus expl. 379.
 Epigonis datum oraculum expl. 312 sq.
 Epigonium instrumentum musicum metr. 260. 261.
 Epinicionum loci in Fragmentis tractati F. 559. F. 614. 615. F. 643. F. 660. F. 675. F. 678. F. 686.
 Epitheta duo saepe coniuncta expl. 360.
 Epitritus numerus veteribus improbat nott. 36. 282. 283. Pindaro non usurpatus Praef. T. II, XXXIV. expl. 441.
 Epodus (versus) quid metr. 84.
 Epodica carmina Archilochi metr. 86 — 90. 313.
 ἐποικία quid expl. 107.
 Equi aurei expl. 111. candidi diis proprii expl. 163. 273.
 Erasippus Locrus poeta expl. 197.
 Eratidarum gens expl. 165.
 ἐρεΐδεν, pulsare, trudere expl. 488.
 ἐρεῖσμα explanatum expl. 122.
 ἐρεῖτω i. q. ἐρεῖω expl. 278.
 ἐρεῖα praesens F. 648.
 ἐρεῖα non sunt ludi, in quibus certatur expl. 175.

- Heliodorus Grammaticus Praef. T. II, XXXII.
 Helicon, in eo Musea acta F. 656.
 Hellanodicas victores coronabant expl. 137.
 Hellanodicarum numerus schol. 95.
 Hellenes antiquissimi fuisse Myrmidones expl. 394.
 Hellotia expl. 216.
 Helorus fluvius pugnae ad eum facta expl. 460.
 Hendeachordum metr. 205.
 Heraclaea Thebaica expl. 175.
 Heraea et Heraeorum clypeus expl. 175.
 Hercules Telamonem ad societatem belli invitavit expl. 526. Hercules et Iphicles eodem tempore nati expl. 359. Hercules boves mactans et comedens F. 638—639. Neleus liberos interfecit F. 644. quā formā fingatur expl. 509. quibus armis instructus expl. 525. a Cois cultus expl. 525. Herculis columnas attingere quid expl. 140. 335. 367. Herculis pugnae cum diis ad Pylum expl. 189. bellum contra Amazonas expl. 370. pugna cum Gigantibus expl. 361. coniunctio cum Aegina expl. 368. *τέμνος* Marathone expl. 193.
 Hermaea expl. 194.
 Hesiasticus numerus metr. 109. Hesychastica melopoeia metr. 251.
 Hesiodi dictum a Pindaro consulto alio sensu acceptum expl. 523. Hesiodi epitaphium F. 554.
 Hiatus quid metr. 101. Hiatus versus finiti indicium metr. 309—310. Hiatus in ordinum commissa asynarteti noscuntur metr. 86. Hiatus in diaeresi nott. 383. Hiatus excusationes metr. 102—103. nott. 383. App. T. I, 580.
 Hieron emporium expl. 226.
 Hieronius mores expl. 105. superbia expl. 109. bellum cum Therone expl. 118. victoria de Etruscis reportata expl. 225. morbus expl. 232. 254—256. Hieroni Hyporchema scriptum F. 587—598. Scolium F. 617—648.
 Himera tyranno exsoluta expl. 203.
 Himerenses thermiae expl. 210.
 Hippari fluvius expl. 149.
 Hippias Eleus Sophista Praef. T. II, XXI.
 Hippodamiae fabula expl. 110. proci schol. 41.
 Hippolyta expl. 370.
 Hipponactens versus metr. 151.
 Homero quam Pindarus patriam assignet F. 654.
 Homophoniam quid metr. 253.
 Horae deae expl. 104. Corinthi cultae expl. 212. Horarum saltatione tempestatum cursus designatur expl. 145.
 Hospitia gratuita ab Amphictyonibus decreta expl. 431—432.
 Ialysus heros expl. 165. 174.
 Iambica caesura apud Pindarum metr. 121—122. Iambicae dipodiae usus et formae metr. 122—123. Iambici numeri indoles metr. 120. Iambicus numerus quomodo metiendus et recitandus metr. 16—17. Iambicum genus numeri metr. 25—26.
 Iambus basi praefixus metr. 147. dactylo praemissus metr. 140. cretico praemissus metr. 145. trochaeis praemissus metr. 119. dochmium praecedens metr. 12. irrationalis metr. 42.
 Iamidarum gens expl. 152—153. Num Abis oraculum tenuerint F. 660.
 Iasonis educatio expl. 270.
 Iastius modus metr. 227. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 241.
ixvno pro *ixvno* expl. 311.
 Ixus Pindari est pro *ixvno* Praef. T. I, XXXIV nott. 369. verbi significatio nott. 370. aoristum non habet nott. 445.
 Ictus quid metr. 13.
 Idaeum antrum apud Eleos schol. 125. expl. 150.
idēn digamma habet nott. 435. cf. expl. 230.
idios digamma habet expl. 217.
ισομηνία et *τα ισομηνία* quid expl. 364.
ἱόσσω cum dativo, libationem offero expl. 168.
Ἰλις, *Ἰλιάδης* pro *Ἰλίου*, *Ἰλιάδης* nott. 404.
 Ilithyia expl. 417.
ἰν pro *οἰ* nott. 461. 514—515.

Inaequalia membra lyricae poesi aptissima metr. 192 sq.
 Incubatio in Minervae ara expl. 218.
 Infinitivus in *μεν* desinens dubius in verbis puris nott. 568. Infinitivi rarior forma in *εν* pro *ειν* metr. 293. nott. 462. Infinitivi pendentes ab omisso *δε* nott. 428.
 Inscriptionum aliqua pars versu comprehensa expl. 226.
 Instrumenta musica veterum metr. 258—266. quando sonare inceperint expl. 454.
 Interpunctio versus finitindium metr. 311—312. Interpunctione strophae plerumque finiuntur metr. 339.
 Intervallum spissum s. *πυκνόν* metr. 208. Intervalla sonorum metr. 204. singulorum modorum metr. 233.
 Invidia lapide aliquem petens expl. 184. invidia deorum in nimia felicitate metuenda expl. 186.
 Iolaia Thebana expl. 175.
 Iolaus Harculis comes expl. 370. 485. Iolai reviviscentis fabula expl. 325.
 Iolcus a Peleo expugnata expl. 370. 546.
 Ionici duplicem numeri formam habent metr. 91—92. eorum indoles metr. 155—156.
 Ionici a minori repetiti *κατά οξύν* metr. 85. Ionici a maiori continui nulli apud Pindarum nott. 532.
 Ionius tonus s. modus metr. 216.
ιονόλοχος quid expl. 156.
ἰός μελισσών explanatum expl. 158.
 Iota dativi singularis tertiae declinationis elisione abicitur nott. 394. dativi pluralis tertiae declinationis non abicitur post unum *Σ*, sed post geminatum nott. 426. Iota subscriptum omissum in dativis, qui in adverbia cesserunt nott. 364. 467.
 Iphicles et Hercules eodem tempore nati expl. 359.
 Iras urbs expl. 508.
 Irrationales numeri metr. 39 sqq.
 Ischys et Coronidis amores expl. 259.
 Ismenium Apollinis templum et oraculum expl. 337. Ismenius Apollo F. 595. 600.
 Isthmiae coronae mitris iunctae expl. 193.
 Isthmus quibus nominibus Pindaro appellatus expl. 363.
 Istri Callimachei Eliaca Praef. T. II, XXI. cf. Corrigenda post Indicoes.
 Istri fontes ubi expl. 137.
Ἰστιακός nott. 365. expl. 139.
 Ithyphallicus metr. 167. 285. 305. in asynartosis saepe finem constituit metr. 89. eius apud Pindarum usus metr. 117.
 Iuno Parthenia expl. 161—162. Argiva expl. 417.

Iuppiter Agrigenti cultus expl. 123. cur *Νατιγ* *Βεργιδας* expl. 144. Aetnaeus expl. 145. Corinthi cultus expl. 211. Cyrenis cultus expl. 328. Urius expl. 276. Hellenius expl. 385. 394. Iovis maiestas quibus declaretur expl. 365. Iovis et Neptuni lis de Thetide expl. 545. Iovis ara Olympiae expl. 112. 159. oraculum Olympiae expl. 152. 179. fulmen apud Locros Opuntios et Epizephyrios expl. 188. 203. Iovi liberatori Eleutheria instituta post Plataeensem pugnam expl. 203. Vide etiam *Ζεύς*.
 Ixionis rota expl. 244.
 Lynx expl. 277.

L.

Lampadum cursus expl. 216.
λαοσός expl. 346.
λαοσφός et *λαοτφός* nott. 378.
 Larissa Aleuadarum sedes expl. 332.
 Lasus Hermionensis primus de musica scripsit metr. 2. Pindari praceptor fuit Pr. 17. carmen *ἀσχυον* fecit F. 582.
 Latona, Diana et Apollo saepe coniuncti expl. 458.
λέγος nott. 442. 452. Praef. T. I, XXXVIII.
λείμμα quid metr. 74.
 Leptines Grammaticus Praef. T. II, XIII.
λευκαί φόνες explanatum expl. 273.
 Leuce Achilli sacra expl. 385.
λευκίππος dii expl. 163. 327.
 Libya equestribus studiis insignis expl. 268.
 Libya Iovi sacra expl. 270.
 Libycae mulieres certamina spectabant expl. 328.
 Lycymnius a Tlepolemo caesus expl. 170.
 Liquida antecedentem brevem mediae mensurae syllabam efficit metr. 283.
 Lipara insula flatum venti praenuncians expl. 420.
Λοσομαί futurum simpliciter *Σ* habet nott. 363.
 Locri republica et institutis clari expl. 188.
 Locri Opuntii cum Elide genere coniuncti expl. 191. Opuntii et Epizephyrii Iovis fulmen venerantur expl. 188. 203. Locrorum Opuntiorum origo nott. 399. Epizephyriorum hospitalitas et musicae studium expl. 197.
Λοχυοί quid metr. 212. 225. 241.
 Logaedicus versus quid metr. 78. Logaedicus dactylorum terminatio metr. 71—73. 83. Logaedici numeri indoles metr. 133 sqq. Logaedici choriambi metr. 154.
Λόγος explanatum expl. 413.
 Longa syllaba quomodo cortipi possit metr. 102.
 Ludi Argivi expl. 174—175. Arcadici expl. 175.

Boeotorum expl. 175—176. 242. Aegine-
tici et Megarici expl. 176. Euboici expl.
221. Cyrenenses expl. 328. ἀνήγη schol.
418. Ludorum sacrorum ordo nott. 542.
expl. 202. ex victimis ante singulos ludos
immolatus cognoscendus expl. 143. Ludo-
rum tempora expl. 216.
Lycaea Arcadici ludi expl. 175.
Lydia harmonia quo consilio a Pindaro usur-
pata metr. 277. expl. 222. 385. eius in-
ventor Antiphus F. 573. Lydiae tibiae
metr. 259. Lydiorum carminum indoles
metr. 287—288. Lydius modus in suppli-
cationibus usurpatus expl. 443. Lydius to-
nus metr. 214. sqq. eius intervalla metr.
233. eius indoles moralis metr. 240.
Lyncei fabula nott. 554—555.
Lyrici a metris, quae aliis poeseos generibus
propria, abstinent metr. 275.
λύσις i. q. κατάλυσις, deversorium expl. 201.

M.

Magadis, instrumentum musicum metr. 260—
266.
Magna Mater a Pindaro culta F. 590.
μᾶλλον ad positivum subintelligendum nott.
351. 575.
μαυλαίχης unde descendat nott. 545.
Marathone Herculis τέμενος expl. 193.
Mars Enyalios Olympiae et Corinthii cultus
expl. 220.
Masculinum adiectivi pro feminino positum
expl. 155.
μάτρως avi materni expl. 160. avunculi expl.
339.
μαυρόν et δμαυρόν nott. 510. expl. 507.
μή pro οὐ nott. 527.
Medium pro Activo expl. 134.
Μῆδος et Μῆδεος nott. 440.
μέγα ἐπείν nott. 527.
Megacles Alcmæonidae expl. 301. sqq.
Megarae liberi expl. 509.
Megarici ludi expl. 176.
Melampodidae expl. 315.
Meleager adversus Curetes occumbens expl.
532.
Melesiae alipta expl. 184.
μελέστην quid expl. 378.
Μελίσσα Δελφίς et mysticae Melissae expl. 158.
Melissae Cereris et Magnae Matris cultri-
ces F. 633.
μῆλιν cum aoristo constructum nott. 393.
Mellis usus apud Graecos ad infantes alendos
expl. 158. eius vires in vaticinio expl. 158.
Melopoeiae diversitas metr. 250.
μεμνημένος, μεμνημένος expl. 112.
Memnonis caedes expl. 374.
μὲν praegresso et δὲ subsequeute constructio

mutatur nott. 475. expl. 285. μὲν — δὲ
nott. 499. μὲν — τε et μὲν — καὶ nott. 384.
504—505. expl. 137. 400. 478. οἱ μὲν in
primo membro omisus expl. 445.
Menecrates Grammaticus Praef. T. II, XV.
Mensura metri metr. 19. vocabulorum cum
accentu arete cohaeret metr. 56—57.
Mercurius ἐναγώνιος expl. 160. 471.
μέριμα explanatum expl. 320.
Meropes ab Hercule victi expl. 332.
Mesoides melopoeia metr. 251.
μετὰ τὴν curare nott. 379. expl. 159.
Metarcha quid metr. 186.
μήτε — μήδὲ sibi respondent nott. 476.
Metonymia a Pindaro captata expl. 161.
Metopa ubi sita expl. 161.
Metrum differt a numero metr. 17—18. Me-
tro sententiae vis artificiose describitur
metr. 295—297. Metra i. q. ordines
rhythmi metr. 61.
Midea oppidum expl. 170.
Midylidarum gens expl. 308. 311. F. 659.
μῖν v. νῖν.
Minerva Alea expl. 175. 470. Lindia Agri-
genti culta expl. 123. 143. Camarinae
cultu expl. 150. Polias expl. 148. sq. Aeg-
gyptia primo Lindum et Athenas translata
expl. 149. 172. Hellotia expl. 216. Χαλ-
κύνις expl. 217. seu ἱνία expl. 218. 463.
Musica expl. 344. Minervae natales expl.
168. 171. Lindiae ἐκὰς ἀνῆρα expl. 171.
Minyca ludi expl. 489.
μίτρα cingulum ventrem tegens expl. 475. cur
carmen ita dicatur expl. 443. μίτρας
Isthmiarum coronarum expl. 193.
μυστήριον quid expl. 346. 352. nott. 510.
Modi v. toni.
Molionidae expl. 200.
Molossus pes metr. 33. eius numerus metr.
156. 168.
Monosyllabum si in heroico ante caesuram
est, aliud monosyllabum antecedere oportet
metr. 95.
Mora quid metr. 19. Morae quadruplicatae et
occupatae metr. 22. sq.
Mors a quibusdam vita putata F. 622.
Moschopus, Manuel, Praef. T. II, XXVI.
XXXV—XXXVII. Adde Corrigenda post
Indices.
μοῖνος rarissime dicit Pindarus nott. 490.
Mularum ludi quo tempore flouerint expl. 141.
Musarum cursus expl. 156. 336. threnus in
funere Achillis expl. 548. Musis ἑρφα-
λῶσι libabatur expl. 378.
Musea in Helicone acta F. 656.
Musicorum familiae apud veteres Pr. 16.
Myzmidones Hellenes antiquissimi expl. 394.
Myrti usus expl. 510. 549.

Mystica disciplina num Pindaro cognita Pr. 17.
expl. 130. F. 624.

N.

N paragogicum in fine versus a Pindaro ad-
missum Praef. T. I, XXXVII. eius in fine
versus apud Homerum usus metr. 64.
Prisco dativo singularis numeri fortasse
additum metr. 101. a Pindaro tertiae per-
sonae pluralis praesentis indicativi, ubi in
οἷσι exit, additur nott. 358. quando in medi-
dis versibus admittatur nott. 395. eo Pin-
darus non utitur ante mutam cum liquida
ad producendam syllabam nott. 409.

Νῆπη Delphorum urbis pars expl. 286.
Natura arti praestat sententia Pindaro trita
expl. 133. 195.
Νεοπτόλεμος una voce scribendum nott. 527.
Navigatio, multis metaphoris inserviens expl.
402.

Naxia cos insignis expl. 529.
Negationum geminationum usus nott. 418 —
419. 458.

Nelei filii ab Hercule interfecti F. 644.
Nemeorum ludi quando instituti expl. 450.
eorum praesides Cleonaei expl. 381.

νέμεν i. q. ἀναγνώσκω expl. 499.
Νεοπτόλεμος aut secundam corripit aut duas
primas syllabas contrahit nott. 540. Neop-
tolemus Delphis sepultus expl. 425. eius
mors quomodo a Pindaro tradita expl. 416.
420. 426 sq. eius reditus expl. 425 — 426.
νέος, iuvenilis expl. 126.

νεφέλα metaphorice saepe usurpatur expl. 460.
Neptunus Ἀμφίβαιος Cyrenis cultus expl. 268.

Νηρηϊός in Thessalia cultus expl. 274. νε-
τῆλιμος et νεωγύος expl. 373.

Nereides cum Neptuno coniunctae expl. 522.
Netoides melopoeia metr. 251.

νεκμη a Pindaro usurpatum nott. 526.
νίκος falsa forma pro νεικός nott. 496.

Nilus extremus navigationis terminus expl. 497.
eius fontes F. 627.

νῆν ponitur post vocabulum in N desinens nott.
401. νῆν et νῆν ubi promiscue ponatur
apud Pindarum Praef. T. I, XXXIV. nott.
402.

Niobae liberorum numerus F. 573.

νίσομαι in futuro unum ζ habet nott. 363.
Nonina in familiis quomodo variata expl. 265.

Nominativus pluralis tertiae declinationis no-
minum in ευς et Pindaro non terminatur
in ης sive ῆς nott. 439.

Nomius Apollo expl. 324.

νομίζειν, in honore habere expl. 513.

Nomorum musica ratio et indoles metr. 182 —
183. Νόμος πολυμέγας expl. 345. Νόμος
Μινθικός et νόμος Ἀδηνός expl. 345.

νόστος via expl. 368.

νομυρία epinicia celebrandis consecrata expl.
383.

Nudi probant certaturi Pindari aetate expl.
341.

Numerus irrationalis metr. 35 seq. eius cau-
sae metr. 45. Numerus sermonis metr. 51.
primarius in compositis metr. 181 sq. ver-
sum quomodo investigandus metr. 299 —
308. sententiis conveniens metr. 290. F.
676. vocabulorum quomodo conveniat
cum poetico rhythmo metr. 93. Numeri
definitio a veteribus prodita metr. 6 — 7.
lex metr. 10 — 12. vis solutis aut contractis
syllabis mutatur metr. 49. permuta-
tio metr. 90. sqq. Vide etiam *Rhythmus*.

Numeri grammatica enallage nott. 560. expl.
488.
νύκτες, horae nocturnae expl. 547.
νῦν ὅπῃ explanatum expl. 199.

O. Ω.

ὦ vocativi omittitur nott. 470.
ω a Pindaro praefertur sono oi in οἷς et si-
milibus nott. 462.

ὦταος fluvius nott. 373.

Obiectum grammaticum quid expl. 236.
ὄχος quid expl. 143.

Ocharchordum metr. 205 — 206.

Odorum Pindari appellatio Praef. T. I, XXXIX.
verba num inter varias personas distribu-
enda Pr. 11. ordo et genera a veteribus
constituta Praef. T. II, XI.

ὀδός, via et ratio expl. 429.
ὀδὸν fetus expl. 156 — 157.

Oenei filii expl. 517.
Oenona expl. 385.

Oenophytensis pugna expl. 533.
Oeonus Licymni f. expl. 202.

οἶα quid expl. 105.
ὀϊκοθεν ὀϊκὰς illustratum expl. 168.

οἰάνθη explanatum expl. 393.
ὀϊονίη expl. 544.

οἶον admirantis est nott. 525.
Oleaster Olympicus schol. 102.

Olympia Cyrenis celebrata expl. 328.
Olympiae reversoria s. hospitia expl. 201.

Olympicae res a Pindaro expositae expl. 106.
Olympica Iovis ara expl. 112. 159. Olym-
picorum ludorum tempus expl. 138. pe-
ricula expl. 155. F. 678.

ὀμνάζων μέγα quid F. 601.

ὀμολοία F. 604.

Ὀμφακός χθονός expl. 425.
Onchestus expl. 487.

ὄνυμα non ὄνομα, sed ὄνομαξεν Pindari est
nott. 436.

ὄνα i. q. ὄνος expl. 202.

ὅπη interrogativo positum expl. 199.
 ὀφθαλμός illustratum expl. 123—124. 155.
 ὄπις explanatum expl. 353.
 ὄπισθα quid expl. 392.
 Optativus temporis particulis iungitur ad res praeteritas saepe factas indicandas nott. 437. Optativus imperantis expl. 134.
 Opuntis fabula et genus expl. 191.
 Ὀρχομένος antiquitus Ἐρχομένος quid expl. 222.
 Ordo quomodo differat a versu metr. 82. ordines rhythmici quid metr. 59-sq.
 Orestis nutrix expl. 341.
 ὄργη, ὄργαι explanatum expl. 523. ὄργαι ingenium s. mores expl. 497.
 Ὀρίων, Ὀρίων, Ὀρίων expl. 362. 508.
 ὄργην activo sensu nott. 4101.
 ὄργος explanatum nott. 359.
 ὄργος masculinum et femininum nott. 550. expl. 455.
 Oropium oraculum expl. 315.
 Orthius quid metr. 23. 106.
 Orthosia Diana expl. 139.
 Ortigia Syracusarum Insula expl. 162. quae primum dicta expl. 350. Ὀρτυγία Dianae sacra expl. 243. 350.
 ος accusativi pluralis terminatio pro ους nott. 348.
 οἷς ὄτε explanatum expl. 322. saepe verbum poscit ex antecedentibus supplendum nott. 406.
 οἷς Dorium pro οἷς nott. 414.
 Otus expl. 271.
 οὐ — οὐ; neque — neque expl. 417. οὐ et οὐκ quomodo usu differant nott. 481. οὐ repetitum nott. 458. οὐ ex ου ante Σ natum a Pindaro nuntiat in ου metr. 292. Praef. T. I, XXXII. nott. 376. οὐκ οὐπω Pindari non est expl. 215. οὐ τι nov explanatum expl. 271.
 οὐτε — οὐδέ sibi respondent nott. 476. οὐτε — οὐκ οὐν sibi respondent nott. 476.
 οὐτως optativo et imperativo additum voti vim habet expl. 136. 232.
 Oxymeron apud Pindarum expl. 158.

P. Φ.

Paeanes quid metr. 204. nott. 207. 270. F. 567.
 Paeon epibatus metr. 26. 106.
 Paeonicum genus numeri metr. 26—28, quibus arsisbus notetur metr. 35. Paeonici numeri metr. 141-sq.
 Pagasae diversae a Demetriade F. 686.
 παιδὸς ἄνωγος expl. 492.
 παιδαίω metaphorice dictum expl. 447.
 Palamedes, Eleaticus, Grammaticus Praef. T. II, XIX.
 Palimbachius scaber numerus metr. 146.

παλιν. τὸ παλιν cum genitivo significat contrarium alicuius rei expl. 204.
 Palma victori data F. 578.
 Παμφύλοι expl. 234.
 πάμφρονος tibarum proprium epitheton expl. 169.
 Pan a Pindaro cultus F. 590. Pindarica canens F. 591. 593. Mendete cultus F. 664. Πάν ἑρίκων μεθούρητος F. 566.
 πᾶν in compositis breve Praef. T. I, XXXVII. nott. 360.
 Pancratiastae cur comparati cum vulpe expl. 507.
 Pandarus cum Pindaro confusus F. 661.
 Panhellenia Attica quo tempore celebrari coepta schol. 180.
 Pantheum Olympiae schol. 102.
 Paracataloge metr. 45. 81. 89. 146. 148. 150—151. 169. 175—176. Praef. T. II, XXXX—XXXIII.
 Parapaenon numerus nullus metr. 157. Praef. T. II, XXXV.
 Paraphonia metr. 254.
 Parcae partum iuvant expl. 157.
 Παρθένος et Παρθένα nott. 439. expl. 310.
 Παροῖνα Pindari F. 555.
 παρράναι, fallere expl. 173.
 παρὰ vitiosa syncope nott. 375.
 Parthenia Pindari Praef. T. II, XII. F. 539.
 Participium horisti primi activi a Pindaro in ais non in as terminatur Praef. T. I, XXXIII. nott. 292. 349. 360. 398. Participium cum ei coniunctum nott. 357. expl. 129. Participio mutata constructione saepe additur verbum finitum expl. 517. F. 605.
 Particulae saepe in fine versuum collocantur expl. 158.
 πάτρα quid nott. 523. expl. 387. 450.
 Patroclus Opuntius expl. 192.
 Pausanias priscae dictionis aemulator expl. 124.
 πῆδα nott. 476.
 Pedes metrici quid metr. 21—22. non conveniunt cum numero vocabulorum metr. 94.
 πείδιον Δωρίων quid metr. 276. ἐν πείδιον πῶδα ἔχειν quid expl. 155.
 Pegasus expl. 218—219.
 Πειθός Veneri coniuncta expl. 322.
 πελεμίζων explanatum nott. 547—548.
 Peleus Argonautis iunctus F. 566. Pelei μάχη quid nott. 522. expl. 336. hasta expl. 369—nuptiae expl. 386. 396. 547.
 Πέλινα, Πέλινα, Πελοπονῶν expl. 331.
 Πέλινα non Πελλῶν nott. 389. expl. 176.
 Pellanensium sollemnia expl. 194.
 Πελοποννησιαὶ χλαῖραι expl. 194.

- Pelopsis humerus cur splendidus expl. 107.
eius filii expl. 111.
- Pentametri mensura in fine non anapaestica metr. 176.
- πεντάθλιον* pro *πένταθλον* expl. 347.
- πενταεὶν* explicatum nōt. 447.
- πέντεν αἰῶνα* explanatum expl. 110.
- πέντ* explanatum expl. 446. *πέντ* iota abiicit per apostrophum, imprimis in compositis nōt. 376—377. F. 631.
- Periclymenus expl. 456.
- περικλῆνες* explanatum expl. 536.
- Permutatio numeri metr. 91—92.
- Persarum cum Perseo credita cognatio expl. 331.
- Perseus Seripho et Seriphiis perniciem affert expl. 344. Argis cultus expl. 517.
- πέρθεν*, *ἐπέρθεν* et similia de hominibus dicta expl. 870.
- πεινός* vocabulum haud bonae notae, nōt. 521.
- πείνης* nōt. 344, 388.
- Phaesana ubi sita expl. 157.
- Phalaridis taurus schol. 310.
- φάρμακον σωτηρίας* quid expl. 276.
- Pharsalus falso Scopadarum sedes putata expl. 333.
- Phasis extremus navigationis terminus expl. 497.
- φάσις* explanatum nōt. 345.
- Pherecrateus versus metr. 132, 235. Pherecratei coniuncti metr. 164.
- Pherenice Pisirrhodi mater expl. 166.
- φέρω* variam aoristi formam apud Pindarum habet nōt. 496.
- φείνεν ὕμνον* explanatum expl. 154.
- Phiala in convivio data filiae desponderi solebant expl. 168.
- Philochorus, eius aetas Praef. T. II, XXII. App. T. II, 688.
- Philoctetae Hiero. comparatus expl. 232, 233.
- φίλος* vocativus nōt. 441.
- φιλόξενος* et *φίλος ξένων* nōt. 527. expl. 393.
- Philyra Chironis mater expl. 371.
- Phelegraei campi expl. 229.
- Phintis, Siculum nomen expl. 156.
- Phocus a fratribus interfectus expl. 395—396.
- φουβίτες* Therapnae expl. 471.
- φουνόκτης* Ceres cur dicta expl. 162—163.
- Φοῖνιξ*, Poenus cur nōt. 236.
- φοῖνιξ*, locus caedis expl. 342.
- φάρμαξ* quid metr. 260.
- φάρμαξ* quid nōt. 523. expl. 450.
- Phrixii noverca expl. 275.
- Phrygius tonus metr. 214 sq. eius intervalla metr. 233. eius indoles moralis metr. 239.
- φύλλοβόλια* quid expl. 329.
- Pincernae, pueri nobiles et dilecti expl. 103.
- Pindarica figura nōt. 391, 406, 430. F. 631, 685.
- Pindario Grammaticus F. 655.
- Pindarus in epiniciis interdum lusibus indulgens expl. 156, 363. in carminibus omnia ex sua persona dicit expl. 289, 314, 354.
538. Pr. 14. num carminibus ipse titulos inscripserit Praef. T. II, X. dictionem rebus et temporibus convenienter instituit F. 614—615. ob laudes Athenarum a Thebais mulctatus F. 530. Atheniis dithyrambos faciens F. 575. apud Hieronem versatus expl. 104. Panis et Magnae Matris cultor F. 591. Ammonis cultor F. 564.
- Fortunam celebrat F. 565. somniis multum tribuens Fl. 622. cum Pandaro confusus F. 661. Grammaticus, falso productus F. 655. Pindari carminum ordo et genera a veteribus facta Praef. T. II, X sqq. F. 558 sqq. codices Praef. T. I, VII—IX et XIII—XXVII. nōt. 344. App. T. I, 580.
- Praef. T. II, III—VII. Pr. 7. App. T. II, 689—693. recensiones a Grammaticis factae Praef. T. I, IX—XI. Praef. T. II, XXXV—XXXVII. Scholiastae antiqui Praef. T. II, IX sq. Praef. T. I, IX. recentiores Praef. T. I, XI. Praef. T. II, XXVI sqq. Scholiorum duae recensiones Praef. T. II, XXIV—XXV. glossae interlineares Praef. T. II, XXX. dialectus Praef. T. I, XXXVII—XXXVIII. metr. 288—295. nōt. 358. Apophthegmata schol. 10. F. 554. Epigrammata num genuina F. 554. parentes et familia Pr. 13. uxor et liberi Pr. 16. praepocriti Pr. 16—17. cum Simonide et Bacchylide simulata expl. 133, 231, 252. aedes ubi sitae expl. 629. Pindaro honores habiti Pr. 17—19. num mystica disciplina et Pythagoreorum praecepta cognita Pr. 17. expl. 130. F. 624. de Pindaro eiusque propinquis scripsit Plutarchus schol. 180—189.
- Pindus, mons et oppidum expl. 235.
- Pirene expl. 218.
- Pisa ubi sita schol. 28. eius et Olympiae intervallum schol. 247.
- Pisirrhodus Diagorae nepos ex Pherenice expl. 166.
- πίσω* futurum expl. 529.
- Pithecusae subterraneo igni flagrantibus expl. 229.
- πίθαι* et *πενθαι* intransitiva significatione expl. 456—457.
- Pleiades Orionis amatae expl. 363.
- Plenilunii tempus nuptiis celebrandis faustum expl. 546—547.
- Pleonasmus in verbis *ὁλος ἄνεν* et similibus expl. 370.
- Pluralia, quae vocabula expl. 122.
- Pluralis nunquam pro singulari positus expl. 245—246.

πνῆν τι, aliquid animo agitare expl. 341. 371.
 πνῆν de tibis dictum expl. 161.
 πόδα ἔξω ἔχεν τινός quid expl. 231.
 Poetae mercedem carminum exigebant expl. 491.

ποιμαίνω, fovere expl. 442.
 ποίλιος explanatum expl. 272.
 πόλις, insula, regio, terra expl. 171: quam formam dativi pluralis habeat nott. 486.
 πολυκέφαλος νόμος expl. 345.
 Polydectae fabula expl. 344.
 Polydus expl. 218.
 Polymnestus Colophonius F. 655.
 Polyschematisti versus duplicem basin habent metr. 113.

Polyzeli res expl. 118.
 Pompam inter canebantur carmina expl. 144.
 πόμπης quid expl. 368.
 ποσὶν transitivum et intransitivum expl. 155.
 Ποσειδάων et Ποσειδῶν nott. 421.
 ποταμός nott. 521.

ποτὶ initio positum cum apostropho est πῶτ' scribendum nott. 536.
 ποτὶ apostrophum aegre admittit nott. 438.
 ποτίαν nott. 438. F. 610.
 ποῦς, τὸ πρὸ ποδός explanatum expl. 541.
 ποῦς in nominibus propriis quibusdam usitatum expl. 415.

Praepositiones ad sequens vocabulum pertinentes raro in hae vocis collocantur metr. 99. Praef. T. I. XXXVIII. metr. 312. nott. 377. 397. 410. interdum repetuntur expl. 519. a verbo suo aliis interpositis remotae nott. 448.

Praesens Latinum ex Graeco ortum nott. 477. pro aoristo in verbis δέχουσαι, ἀφικνεῖσθαι, γιγνώσκω expl. 219. Praesentis indicativi activi tertia persona pluralis apud Pindarum exit in οῦσι, οῖσι, οῖσαν nott. 358. participium interdum vim habet actionis inchoandae nott. 438. 465. historici usus nott. 366. Praesenti vates utuntur pro futuro nott. 462. expl. 182.

πρᾶξις absolute positum F. 622.
 Praxidamas athleta nobilis expl. 409.
 Praeas ad Neptunum facturi in mare aut fluvium descendebat expl. 110. 159.
 πρᾶξις de eo quod convenit expl. 376.
 Priapeus versus metr. 285.

Primitiva vocabula unius arseos theseosque mensuram non excedebat metr. 54.

Productio brevium dactylicum numeri auctoritate metr. 57. per caesuram metr. 98.

Proeti res expl. 469.
 Procles expl. 110.
 προμνῆς in appellativum cessit nott. 386.
 Proodus versus quid metr. 84.
 Propinando fit donatio expl. 163.

προσέρπειν cum accusat. constructum nott. 380.
 Proserpina Agrigenti et in Sicilia culta expl. 123. 352. Proserpinae sollemnia expl. 163.

Prosodia, ad tibias cantata F. 536.
 προσφῆναι, similis esse expl. 404.
 πρόσθεός quid metr. 74.
 πρόσθρον metaphorice carminis initium expl. 154. F. 675 sq.

Protogenia nott. 399. expl. 190—191.
 προξενία quid expl. 193. 431. 504.
 Prytanes Rhodiorum expl. 169. Tenediorum expl. 476.

πρῶτος quid expl. 371.
 Ptolemaeus Epitheta, Grammaticus Praef. T. II, XV.

Ptoim F. 595.
 Puppis, in qua libatio fiebat, trierarchi locus expl. 276.

πύκνόν intervallum quod metr. 208.
 Pylus Nelei expl. 189.

πυγμαπύλη expl. 152.
 πυρράλαμος quid expl. 203.

πυρός et πυρσέων explanatum expl. 507.
 Pythagorica placita num Pindaro cognita Pr. 27. expl. 130. F. 624.

Pythia Sicyone celebrata schol. 491. expl. 451.
 Pythiadum computatio rectius instituta expl. 206—203.

Pythocritus tibicen F. 655.

Quadrigae uno temone an duabus instructae expl. 437—438.

Quinqueritii certaminum ordo nott. 542. expl. 434. 486.

R.

R productit brevem syllabam metr. 283. nott. 393.

ῥα in media sententia locum non habet, sed initio periodi nott. 448.

ῥάβδος rhapsodorum insigne expl. 506.
 Rhapsodorum certamina musica expl. 362.

ῥατρία ἔτη quo sensu a Pindaro dicta expl. 362.
 ῥάτερον, non ῥαίτερον nott. 395.

ῥεύς πόρος Ionium mare dictum nott. 551. expl. 461.

Reges in curulia tantum et mularia certamina descendebant F. 558.

Religiones per colonias propagatae nott. 368. expl. 144. 172.

Repetitio eiusdem vocabuli a Grammaticis orta nott. 357. 412. 469. 509. eandem litteram in eodem versu nott. 439.

Rhetorice ex Sicilia profecta expl. 231.
 ῥῆναι, cessare expl. 401.
 Rhodiorum religiones expl. 165. ars expl. 172.
 Rhodus nympha expl. 169.

Rhythmica quomodo differat a metrica Praef. T. II, XXXII.

Rhythmopoeia quid metr. 104 sq.

Rhythmus in corpore quiescente quid metr. 6. versuum primarius metr. 131. stropharum primarius metr. 193—194. Rhythmi indoles moralis metr. 200—202. Rhythmi simplices, compositi metr. 73. 110. 180. Rhythmorum genera metr. 24—23. cf. Numerus.

S.

Σ num a Pindaro saepius iteretur nott. 349. 525. F. 582.

Sacadas tibicen F. 655.

Saltationis varia genera metr. 270 sqq.

Saltus ludicri ratio expl. 397.

Σὺν κίβητον F. 581 sq.

Sapphici versus quintam syllabam, si monosyllabo constat, pariter monosyllabum praecedat metr. 94—95. Sapphicæ odæ epodus metr. 90. 343.

σαφὲς explanatum expl. 448.

σαφὲς Olympiae advenis excipiendis expl. 201.

σαφὲς i. q. σαφὲς nott. 381. 457.

Scolia quid F. 607. Pindari olim Encomiis comprehensa F. 555. Scolis praeepta sapientiae continebantur F. 648. Scolion Callistrati metr. 190—191.

Scopadarum gens expl. 333.

Scopelinus num Pindari pater Pr. 13. schol. 9.

Scyriae caprae F. 599.

Scyros insula expl. 425.

Scythae, proverbium ab iis petiit F. 665.

Σκυρῶν platea Cyrenis expl. 282—283. 291.

σαπὴν quid expl. 162.

Seccio Canonis metr. 208—210.

σημείον quid metr. 19.

Semela fabula expl. 262.

Semus Halirrhothii, filius expl. 202.

Sepulchra deorum expl. 471.

Serpho et Seriphii perniciēs allata a Perseo expl. 344.

Sicilia rhetorices mater expl. 231. Proserpinae et Cereri sacra expl. 352.

Sieyonii ludi expl. 220. schol. 491.

Sicyone Pythia celebrata expl. 451.

Sigla critica Praef. T. II, XXXIII—XXXIV, musica metr. 244—250.

Sileni sapientia F. 633.

Silentium in numeris metr. 76. in medio versus post catalecticum numerum fit metr. 77. in fine versus certis quibusdam conditionibus non fit metr. 77. expl. 154. Silentia rhythmo catalectico complendo inserviunt metr. 74 sq.

Simicum seu Simicium, instrumentum musicum metr. 261.

Simius, fabula de eo expl. 250—251.

Simonidis Hyporchemata F. 597. eius et Pindari simulas expl. 133. 231. 252. Simonidis sententia illustrata expl. 190.

Simus Larissaeus Aleuades expl. 338.

Sole deficiente Hyporchema à Pindaro factum F. 600.

Solutio syllabarum quomodo, fiat metr. 50.

Soni stantes et mobiles metr. 203. Sonorum nomina metr. 231—232.

σωνῶν et σωνῶν nott. 426. expl. 489.

σωφῶν plurali numero aegre dicitur nott. 403. Sed cf. expl. 195.

Sojadicus versus metr. 156. nullus apud Pindarum nott. 439.

Spartanorum tribus expl. 234.

σπέρμα φλογός, quid expl. 171.

Spintharus Corinthius expl. 214.

Spissum intervallum metr. 208.

Spondeus quando, choreus irrationalis metr. 43. Spondeus maior quid metr. 23. 106.

σποδοφόροι Eleorum expl. 494.

Stadium, certaminum celeberrimum et antiquissimum expl. 202.

στάθμη in cursu quid expl. 404. στάθμης ἐκκεῖται explanatum expl. 253—254.

Statuae Pindari temporibus nondum frequenter poni solitae Pr. 19.

στήλη quid expl. 359.

στίχας ἀπεννοῦν, μῆτρον etc. quid expl. 276.

στέφανη explanatum expl. 131—132.

στεφανογogia quid expl. 179.

στέφανος de mœnibus expl. 248.

στρεφειν ludae vocabulum expl. 390.

Strophā quid metr. 84. clauditor trimetro catalecto metr. 115. Alcaica metr. 13. 191.

Strophae respondet periodus grammatica metr. 100. 191. 339. Strophae initio saepe finitur grammatica periodus antecedens strophae metr. 340.

Stropharum character universus metr. 192—194. vinculum quale metr. 191. Iyricarum ambitus diversus metr. 272 sq.

Strophus pes metr. 158.

Stymphalus cur Arcadiae mater dieta expl. 163.

συνγερῆς explanatum expl. 355.

Syllaba anceps quid metr. 41. ubi locum habeat metr. 61 sqq. 311. in thesese dactylae secunda sede asynartetos gignit metr. 86.

eius usus in Doriis rhythmis metr. 282. versus finiti indicium metr. 311.

Syllaba irrationalis solvi nequit in duas breves metr. 44.

σύντερος cum dativo constructum expl. 418.

Symphonia quid metr. 252 sq.

Symplectus quid metr. 157.

συνάλλα quid metr. 253.

Synzesis apud Pindarum Praef. T. I, XXXVI.
metr. 290. nott. 420. 439. 510. F. 610.
Syntonolydisti modus metr. 237.
Συτάκουα, non Στάκουα nott. 375. Syracu-
sae quo tempore a Gelone captae expl.
100. sub Hierone expl. 101. Syracusa-
rum potentia militaris expl. 243.
Systaltica melopoeia quid metr. 251.
Systema musicum metr. 204 sqq. systemata
perfecta metr. 206. systematum notio ac
varia genera metr. 84. systemata metrica
metr. 84.

Syzygia quid metr. 26. 61.

T. Θ.

Τά pro τί nott. 350.
τά τε. omissum expl. 219.
τά τε καὶ τά formula nott. 568. expl. 128. 306.
Tacitus lyricae dictionis aemulator nott. 352.
Tanagraea pugna expl. 532.
Tantali labores expl. 109.
Τάρταρος feminino genere nott. 434 — 435.
expl. 228.
τε — δε sibi respondent nott. 476. expl. 341.
τε sequente η̄ illustratum nott. 351. 575.
τέκτον ἔργον illustratum expl. 263.
Tegeae Minerva Alea culta expl. 470.
τήγγειν, mollire, macerare expl. 380.
Telamon ab Hercule ad societatem belli in-
vitatus expl. 526. eius victoriae expl. 370.
Telchines expl. 172. 173.
Teleboae qui fuerint expl. 465.
Telephus Herculis filius expl. 192. ab Achille
vulneratus expl. 518. 547.
Telesicrates Aegida expl. 325 — 326.
τέμνειν τέλος, κίνδυνον explanatum expl. 217.
τέμνειν ὁδόν explanatum expl. 291.
Tenediorum prytanes expl. 476.
τήγγελλα vox sonos instrumentorum imitans
expl. 187.
Tenerium oraculum expl. 337. Apollo Tene-
rius F. 595.
Tensio tonorum quid metr. 218. Tensione
qui modi sibi oppositi metr. 225. 226.
Terra rerum omnium mater antiquissima
expl. 403.
Tetrachordum metr. 204.
Teucer in Cypro cultus expl. 385.
Τεύδρας duplicem genitivum, αἰνός et αἰός
habet expl. 192.
θ̄ et ε̄ confusa F. 646.
Thaletas Gortynius Hyporchematum auctor
metr. 201. F. 596.
Θάλλειν explanatum expl. 522.
Θαμί explanatum nott. 384. expl. 261. 352. 487.
Θανυστός pro Θανυστός nott. 345.
Theano Locris poetria expl. 197.
Thearium et Theari expl. 376.

VOL. II. F. II.

Theba heroína expl. 432. F. 662.
Θηβαίων Aegidae expl. 338.
Thebani Persis addicti expl. 340. studiis eque-
stribus et curulibus, item curribus insignes
expl. 161. 143. 242. 327. F. 662. Theba-
norum ludi expl. 175.
Θήλω Pindaro non usurpatum nott. 439.
Themis Iovi hospitali assidet expl. 180.
Themistocles nūm cum Hierone equos Olym-
pium miserit expl. 102.
Θέναι quid expl. 276 — 277.
Theogonia Pindari F. 560 sq.
Θεός monosyllabum nott. 403. 431. Θεός pro
Θεά nott. 528 — 529.
Theoxenia quid expl. 194. 423.
Therme insulae antiquum nomen nott. 471.
Therae qui dii culti expl. 267.
Thermiae Himerenses expl. 210.
Theronis origo et genealogia expl. 115. im-
perium expl. 117. bella et offensiones
expl. 118 — 119. Theroni quae res tyrannidi
capessendae ansam praebuerit expl.
123. 343.
Thesis, vocis antiqua significatio metr. 13.
theseos ad arsin transitus in componen-
dis rhythmis metr. 162 sq. theseos in the-
sin transitus inconcinnus metr. 175 — 176.
Thessalus Thesprotus Heraclidarum Thessali-
corum auctor expl. 332.
Θέσσομαι, verbi constructio expl. 393.
Thetis in Thessalia culta expl. 355. a Peleo
victa expl. 370. num ἀγλαόκαρπος an ἀ-
γλαόκαρπος dicta nott. 519. expl. 373. Io-
vis et Neptuni lis de Thetide expl. 545.
Thia quae dea expl. 512.
Θιγναι cum genit. et dativo constructum expl.
111. 323.
Thomas Magister Pindari commentator Praef.
T. II, XXVI.
Thrasylulus Iamides expl. 153. Thrasylulo
Xenocratis filio carmina a Pindaro scripta
expl. 296. 490. F. 614. Thrasylulus Hie-
ronis frater expl. 118. 237.
Threni quid F. 619.
Thurii quando conditi expl. 167.
Thyona Semela apud superos vocata expl. 262.
τι suppleendum nott. 527.
Tibiae fidibus iunctae metr. 253. dextrae et
sinistrae metr. 259. 265. assae in Pythiis
adhibitae expl. 343. a Minerva abiectae
expl. 345. Tibiarum inventio a Minerva
facta, ex Boeotia in Libyam translata
expl. 344. Tibiis Sacadas usus est cum
successu F. 656.
τιμή i. q. ἀρχή nott. 464. expl. 159. 232.
τιμή apud Pindarum dativus est, nunquam ac-
cusativus nott. 493.

Tiresiae *οἰωνοσκοπεῖον* ante portas Electras expl. 360.

Tisamenes Iamides expl. 152.

Tlepolemia expl. 174.

Tlepolemus Argivae coloniae in Rhodum dux expl. 165.

τοί, eius usus nott. 481. App. T. II, 689. 690. *τοί* et *ταί* articulus postpositivus et pronomen demonstrativum nott. 538.

Toni s. modi metr. 212—213. primitivi seu antiquiores 214 sq. Tonorum reliquorum inventio metr. 216. Toni non tantum tensione differebant metr. 218—220. Tonorum veterum et recentiorum discrimen metr. 221. singulorum intervalla metr. 233. inventorum aetas metr. 235—236. indoles moralis metr. 238 sq.

τοπράτων et *ἐπείτα* sibi respondent nott. 519. *τόθεν* modo relativum modo demonstrativum nott. 550.

τρεῖς verbi singulares formae nott. 465.

Tribus Spartanorum expl. 234.

Tricha num scripserit *περὶ τῶν Πανδαρῶν μέτρων* Praef. T. II, XXXII.

Τριχάινες Dores expl. 174.

Triclinius, Demetrius, Praef. T. I, XI, Praef. T. II, XXVI. XXXV—XXXVII.

Trihemitionium metr. 256—257.

τρίοδοι pluralis pro *τρίοδος* nott. 507. expl. 342.

Triopia sacra schol. 314—315.

Triopodes a Cadmeis, qui et *Θρυγαίαις*, in Ismenium delati expl. 338.

Tritonus quid metr. 256.

Trochaeus semantus metr. 23. Praef. T. II, XXIII. irrationalis metr. 42—43. 107. 111. cum anacrusi metr. 68. 122—123. 164.

Trochaicus numerus metr. 111—119.

Τροία et *Τροῖα* expl. 506. Troiae excidium portento significatum expl. 182.

Trophonius Delphici templi quarti conditor F. 570.

Tryphon, Grammaticus, Praef. T. II, XIX.

τυγχάνω dativum personae adsciscit nott. 436.

Typhonis fabula expl. 228.

Tzetzae in Pindarum commentati non videntur Praef. T. II, XXVIII. expl. 174.

U.

Ulysses num a Graecis pro heroe cultus expl. 424.

Umbilicus Athenarum quid F. 577.

V.

Vacua tempora in rhythmo supplenda metr. 74 sq.

Vellus aureum expl. 277.

Venus Urania F. 611. Venus cum Suada coniuncta expl. 323. Veneris templum Cyrenis expl. 283.

Versus integro vocabulo finiendi Praef. T. I, XXIX—XXXII. metr. 82 sqq. 308. 313 sqq. Praef. T. II, XXXII. versus masculinus et femininus metr. 14. quibus rebus connectatur et contineatur metr. 177. versus notio metr. 82. 99. finiti indicia metr. 308—338.

Vestae religiones expl. 477.

Vesuvii eruptio expl. 229.

Vinum vetus, Pindari de eo sententia expl. 190.

Violis cur radii tribuantur expl. 158.

Vita a quibusdam mors putata F. 622.

Vulpes, fabula de ea expl. 280—281. num se mortuum simulet expl. 507.

X. Z.

Ξένια *ἡρώων* quae expl. 423.

Xenocritus Locrus poeta expl. 197.

Xenodamus Cytherius, Hyporchematum auctor F. 596.

Ξενοδόκος explanatum F. 683.

Ξένος quam terminationem habeat in compositione nott. 527. expl. 610.

Ξύν p. *σύν* rarum apud Pindarum nott. 493. F. 597. 610. cf. Corrigenda post Indices.

Y. Z.

Υ num synizesin patiatur nott. 463. F. 610. Aeolensis, seu digamma nott. 442—443. 450. 452.

ὕβρις et *ὕβριξ* de lascivia expl. 335.

ὕγιεις vel *ὕγιεις* pro *ὕγις* expl. 151.

ὕγρον explanatum expl. 227—228.

ὕειν et *ὕις*, posterior forma Pindaro usitatior nott. 401.

Ψαλλεῖς expl. 234.

ὕπαργυρος explanatum expl. 342.

ὕπαρσις armiger expl. 460.

ὕπιο de regionum situ dictum quam vim habeat expl. 431. cum accusativo constr. qua vi expl. 525. cum genitivo nott. 414.

ὕπό a verbo suo seiunctum nott. 551.

ὕπότερος de remis expl. 188.

ὕπιδαν explanatum nott. 450.

ὕψιγνιος explanatum. expl. 149.

ὕψιπτης et *ὕψιπτης* expl. 262.

Z.

Zeugmata apud Pindarum expl. 466.

Ζεύς τέλειος nott. 427—428. *Δύκαιος* expl. 470.

Vide etiam *Iuppiter*.

Zona virginitalis expl. 547.

IV.

INDEX AUCTORUM IN SCHOLIIS MEMORATORUM.

- Acesander* P. IV, 1. P. IV, 57. P. IX, 26.
Acachius historiographus? O. VII, 42.
Acusilaus O. IX, 70. P. III, 25. cf. Praef. p. XX.
Aeschylos (Choëph. 6.) P. IV, 145. (Agam. 1633.) P. II, 173. (Eum. 445.) P. II, 39. (Prom. vinct. 1015.) I. I, 52. (ib. 4032.) O. VI, 105. (ἐν Ἀντιφάνει) P. III, 27. (ἐν Καβείροις) P. IV, 303. (ἐν Γλαύκῳ) P. I, 151. (ἐν Νηρείῳ) N. VI, 85. (ἐν Εὐρύνομῳ) I. V, 10. (Incert.) P. II, 18. P. II, 39. N. X, 31.
Aeson poeta O. XIII, 31.
Aethiopidis auctor I. III, rv, 58.
Aegestratus P. X, 85.
Alcaeus O. I, 97. O. X, 15. I. II, 1. I. II, 17.
Alcman O. I, 97. N. III, 17. I. I, 52. Alcmanicum schema P. IV, 316. 318.
Ammonius O. I, 121. P. II, 1. P. IV, 44. 89. 313. N. III, 16. N. IV, 53.
Amyntianus ἐν τῷ περὶ ἐκφάντων O. III, 52.
Anacreon O. III, 19. 52. O. VII, 5. O. VIII, 42. I. II, 1. 9.
Andron Ephesius I. II, 17.
Androtion I. VI, 13.
Antimachus O. VI, 21. ἐν Ἀνθ. P. IV, 398.
Apollas O. VII, init. p. 158. cf. Praef. p. XXII sq.
Apollodorus O. I, 33. O. III, 54. O. IX, 64. N. X, 115. cf. Praef. p. XXII.
Apollonius ὁ εἰδογράφος P. II, 1. P. I, 3. cf. Praef. p. XIV.
Apollonius Rhodius (Argon. I, 10.) P. IV, 133. (I, 130.) P. IV, 120. ἐν τῷ καταλόγῳ (I, 93.) N. V, 25. (I, 620.) O. IV, 29. (I, 752.) O. I, 121. (I, 1167.) P. IV, 303. (II, 403.) P. IV, 376. 341. (II, 1243.) N. III, 82. (III, 409.) P. IV, 398. P. IV, 57. (in Ῥόδῳ κτίσας carmine historico) O. VII, 86. cf. Praef. p. XX. Explicatt. p. 179.
Aratus (Phaen. 1.) N. V, 46. (2.) P. IV, 341. (257.) N. II, 16. (322.) N. II, 16. (331.) O. VIII, 111. (Dios. 160. 166.) O. XIII, 140.
Archemachus P. III, 120.
Archilochus O. I, 97. O. VI, 154. O. IX, 1. O. XII, 10. N. III, 1. Metr. P. V. VI. VII. IX. XII. Metr. I. III. V.
Archinus ἐν Θεοσάμειος P. III, 59.
Aristarchus O. I, 97. O. II, 16. 29. 58. 82. 102. 113. 140. 177. O. III, inscr. 41. 46. 66. O. V, 1. 20. 29. 54. O. VI, 23. 152. 155. O. VII, 19. 66. 95. 117. O. VIII, 4. 44. O. IX, 3. O. XI, 15. O. XIV, 26. P. II, 101. P. III, 75. P. IV, 14. bis. P. V, 1. 33. P. VI, 4. P. VII, 17. N. I, 3. 34. 38. 49. bis. N. II, 9. 16. 19. N. III, 1. 16. 128. N. IV, 1. 53. 151. N. VI, 30. N. VII, 47. 57. bis. 70. 127. N. X, 114. I. I, 58. I. II, 1. I. V, 47. I. VI, 23. 57.
Aristarchei I. I, 11.
Aristides ἐν τῷ περὶ Κνίδου συγγράμματι P. III, 14.
Aristippus Arcadicorum scriptor O. XI, 83.
Aristocles O. VII, 66.
Aristodemus Alexandrinus O. III, 22. O. VI, 23. O. XI, 55. O. III, 137. N. VII, 4. 70. I. I, 11. 85. 79. cf. Praef. p. XIV.
Aristo N. I, 1.
Aristonicus O. I, 33. O. III, 31. O. VII, 153.
Aristophanes (Nub. 95. et 145.) O. XIV, 31. (569.) O. I, 10. (Eqq. 276.) O. IX, 1. (400.) P. IV, 407. (514. et 517.) P. II, 75. ὁ Κωμικός P. II, 125.
Aristophanes Grammaticus Vit. p. 5. O. II, 48.
Aristoteles O. II, 87. O. VII, init. O. VIII, 30. O. IX, 86. O. XI, 17. ἐν τῇ τῶν Γελοῶν πολιτείᾳ P. I, 89. P. II, 127. N. III, 27. ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ I. VI, 18.
Armenides O. VI, 23. cf. Praef. p. XXIII. Explicatt. p. 155.
Arrianus Vit. p. 6.
Artemo Pergamenus O. II, 16. O. V, 1. P. I, 1. P. III, 48. I. II, 1.
Asclepiades O. III, 22. VI, 26. ἐν ταῖς μεγάλοις Ἱολαῖς P. IV, 35. ἐν Τραγῶδοις N. VII, 62. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Τραγῶδοις P. II, 39. ἐν ἑκτῷ τῶν Τραγῶδ. P. IV, 313. O. VII, 24. O. VIII, 10. 23. P. III, 14. P. IV, 18. 61. N. II, 19. N. VI, 1. I. II, 1. οἱ περὶ Ἀσκληπιάδην N. II, 19.

- Autesio* O. I, 37. O. IX, 15.
- Bacchylides* O. I. inser. I, 37. O. II, 154. O. XI, 83. O. XIII, 1. I. III, iv, 92. *ἐν Ἀθηναίοις* P. I, 100.
- Batus* *ἐν δευτέρῳ Ἀττικῶν ἱστοριῶν* I. III, iv, 104.
- Callimachus* (Hymn. in Iov. 26.) O. VI, 146. (51.) O. V, 42. (95.) O. II, 93. 96. P. V, 1. (Hymn. in Apoll. 74.) P. V, 99. (92.) P. IX, 45. (Hymn. in Del. 105.) P. IV, 246. *ἐν Ἑκάλῃ* N. I, 3. O. II, 16. 29. 93. 96. O. IV, 11. 32. O. VI, 149. O. VII, 156. O. VIII, 21. O. X, 55. O. XI, 17. O. XIII, 27. P. I, 185. P. II, 1. P. III, 64. 167. P. IV, 104. 459. P. V, 31. 39. P. X, 49. N. II, 1. N. III, 42. N. IV, 10. N. V, 25. N. IX, 125. N. X, I. 64. I. II, 9. Metr. p. 15.
- Callistratus* P. II, 1. N. III, 1. N. VII, 150. I. II, 1. 18. I. IV, 1.
- Chaeris* P. IV, 18. 61. 156. 195. 259. 313. 446. N. I, 49.
- Chrysippus* O. II, 104. N. I, 49. I. I, 56. 67. 76. I. II, 58. I. III, iv, 11. 13. 25. 29. 42. 47. 58. 63. 68. 104. 120. *ἐν τῷ περὶ παροισμῶν* I. II, 17.
- Cineas* P. X, 85. cf. Explicat. p. 334.
- Cleophanes* *περὶ ἀγώνων* O. IX, 143.
- Crates* N. II, 18.
- Cratinus* O. VI, 152.
- Cypriorum auctor* N. X, 114.
- Demetrius Scepsius* O. V, 42. cf. Praef. p. XXII.
- Demon* N. VII, 155.
- Demosthenes* (Olynth. II.) O. I, 53. O. VII, 5.
- Dercyllus* O. VII, 49.
- Dicaearchus* O. VI, 7.
- Didymus ἐν Παιδῶν* O. I, 26. O. I, 33. O. II, 29. 82. 140. O. III, inser. 54. *ἐν τοῖς ὑπομνήμασι* O. V, inser. 20. O. VI, 48. 55. 115. O. VII, 34. 453. 459. O. VIII, inser. O. IX, 34. 43. O. XI, 15. 55. 83. O. XIII, 27. 28. P. IV, 44. 446. 453. P. V, 80. P. VI, 35. P. VII, 4. P. VIII, 113. P. IX, 177. 207. P. X, 56. N. I, 1. 7. 36. N. II, 19. N. III, 1. [16.] 71. N. IV, 1. 14. 95. 151. 153. N. V, 10. N. VI, 30. 54. N. VII, 47. 57. 98. N. VIII, 1. N. IX, 95. N. X, 49. 114. N. XI, inser. I. I, 52. 60. 67. I. II, 18.
- Dileuchidas ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Μεγαρικῶν* N. IX, 30.
- Dinias* O. VII, 49. I. III, iv, 104.
- Diodorus Aristophaneus* I. II, 54.
- Dionysius ὁ Ἀργεῖος* N. II, 1.
- Dionysius ὁ τοῦ Χαρυίδου* N. VII, 35.
- Dionysius ὁ Φωσκλητῆς* P. II, 1. *οἱ περὶ τὸν Φωσκλητῆν* N. XI, inser. p. 510. O. XI, 55.
- Dionysius Samius ἐν πρώτῳ Κύκλῳ* I. III, iv, 104. P. I, 109. cf. Praef. Schol. p. XXIII. Explicat. p. 233.
- Dionysius Sidorius* P. I, 172. cf. Praef. Schol. p. XVI.
- Diphilus Theseidis auctor* O. XI, 83. cf. Theseidis auctor.
- Ephorus* P. I, 120. 146. P. V, 101. I. IV, 63.
- Epicharmus* O. IX, 68. P. III, 127. *ἐν Νύσοις* P. I, 98.
- Epimenides* O. I, 127. O. VII, 24. cf. Explicat. p. 169.
- Eratosthenes* O. IX, 1. cf. Praef. p. XXI.
- Eumelus* O. XIII, 74. *quī Eumolpus* O. XIII, 31. cf. Praef. p. XX.
- Euphorio* O. VIII, 41. N. VII, 39. Arg. Pyth. p. 298.
- Euripides* (Archelao) P. II, 54. (Andromache 19.) N. IV, 81. (798.) O. VIII, 60. (Antigona) P. III, 177. (Alcmaeone) N. IV, 32. (Bacchis 33.) N. IV, 1. (Hecub. 986.) O. XIV, 28. (Hercul. fur. 101.) P. III, 180. (Inone) I. III, iv, 39. P. III, 66. (Ion. 732.) N. VIII, 73. (Iphig. Taur. 700.) O. XIII, 27. (Medea 86.) I. I, 1. (Orest. 5.) O. I, 90. (ibid. 6.) I. VII, 17. (ibid. 10.) O. I, 97. (ibid. 4.) O. I, 97. (ibid. 340.) P. III, 186. (ibid. 980.) O. I, 97. (ibid. 1036.) O. II, 135. (Peliad.) P. II, 173. (Phoen. 562.) O. VI, 82. (ibid. 802.) I. VI, 13. (Fragm. inc. 203.) P. IV, 71. (Fragm. inc. 204.) N. I, 13. N. VI, 7. Pyth. VIII, 73.
- Geographi antiqui* O. XI, 51.
- Gorgon historicus* O. VII, init. cf. Praef. p. XXIII.
- Hecataeus* O. III, 28.
- Hellanicus* O. III, 22. O. VII, 135. O. IX, 64. P. VIII, 68. N. III, 64. *ἐν τῷ πρώτῳ Ἀττικῶν* N. XI, 43.
- Hephaestio* I. IV, 1. Metr. O. III, p. 89. O. IV, p. 108. 109.
- Heraclides περὶ χρησμῶν* O. VI, 111.
- Herodianus* O. I, 28. *ἐν τῇ 18ῃ* P. III, 65.
- Herodorus Grammaticus* O. V, 10. *ἐν Μελοπέτῃ* P. XI, 25. *ἐν Οιδίποδι* I. III, iv, 87. 104.
- Herodotus* O. IV, 11. *ὁ Ἀλικαρναγῆς* N. IX, 2. (Histor. IV, 55.) P. IV, 1. P. IV, 10. N. X, 30. I. IV, 63.
- Herophilus* O. VII, 24.
- Hesiodus* (Theog. 64.) O. IX, 39. (124.) O. 2. 58. (126.) N. VI, 1. (218.) O. VII, 118. (231.) N. XI, 30. (280.) O. XIII, 89. (293.) I. I, 15. (364.) O. V, 1. (371.) O. VII, 72. et I. IV, 1. (534.) N. IX, 123. (901.) O. XIII, 6. et O. IX, 24. (906.) 908. O. XIV,

21. (921.) N. VII, 1. (960.) P. IV, 18. (Opp. et D. 57.) P. II, 72. (60.) N. VI, 1. (93.) O. VIII, 93. (218.) I. I, 56. (226.) P. VIII, 1. (238.) P. III, 64. (287.) O. VI, 14. O. IX, 161. (239.) O. V, 36. (325.) I. III, iv, 61. (345.) N. VII, 127. (410.) N. VI, 91. (464.) O. II, 1. (714.) P. IV, 507. *Fragm. incert.* O. I, 43. O. I, 127. O. VII, 42. 119. O. VIII, 26. O. IX, 167. O. XI, 79. 83. O. XIV, 1. *ἔπη εἰς Ἰηλοδὸν ἀναφερόμενα* P. III, 14. 46. 48. P. IV, 181. 252. P. VI, 13. *μεγάλοι Ἰηοῖαι* P. IX, 6. N. II, 1. N. III, 21. N. IV, 95. N. X, 150. I. V, 97.
- Hierocles* P. IV, 11. 12.
- Hippias* Sophista P. IV, 238. N. VII, 53. cf. *Pracf.* p. XXI.
- Hippostratus* δ τὰ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν P. VI, 4. O. II, 8. 16. N. II, 1.
- Homerus* (Iliad. α., 1.) *Metr.* P. I. (31.) P. IX, 33. (37.) O. XII, 1. (53.) P. I, 21. (80.) O. XI, 47. (151.) O. XI, 37. (203.) P. IV, 274. (317.) I. III, iv, 110. (363.) O. I, 12. (399.) O. VIII, 41. (459.) O. XIII, 111. (554.) N. V, 58. (Iliad. β, 25.) *Gl. Cand.* O. I, 144. (161.) I. II, 17. (247.) O. VI, 141. (220.) P. IV, 507. (350.) P. VII, 4. (353.) P. IV, 350. (488.) O. II, 153. (499.) O. II, 23. (506.) O. III, 26. *Ol.* III, 31. I. I, 43. I. III, iv, 33. (551.) O. IV, 3. (571.) N. VI, 71. (572.) N. X, 49. (609.) O. VII, 23. O. VI, 144. (639.) O. I, 37. (648.) N. VII, 95. (658.) O. VII, 95. O. VII, 42. (659.) P. X, 85. (661.) O. VII, 36. O. VII, 64. (665.) O. VII, 16. O. VII, 34. (670.) O. VIII, 17. O. VII, 36. 62. (711.) P. IV, 221. (763.) N. VII, 39. (783.) P. I, 13. (827.) P. V, 85. (Iliad. γ, 65.) P. III, 186. (126.) O. X, 113. (179.) N. VIII, 13. (182.) O. II, 19. (196.) P. II, 31. (237.) P. V, 6. (265.) O. VII, 115. (277.) P. XI, 1. *Ol.* VI, 37. 179. (376.) O. III, 81. (Iliad. δ, 51.) N. X, 1. (320.) O. VIII, 16. (328.) N. I, 23. (350.) O. I, 110. (433.) P. VIII, 103. (436.) P. I, 137. (437.) O. I, 5. (545.) I. I, 26. (Iliad. ε, 158.) O. XI, 106. (253.) P. VIII, 53. (358.) O. V, 15. (397.) O. IX, 43. (429.) P. IX, 116. (446.) O. VIII, 55. (531.) N. IX, 85. (646.) I. IV, 44. (723.) P. II, 73. (774.) P. IV, 516. (799.) P. II, 30. (800.) N. X, 147. O. I, 55. (Iliad. ζ, 132.) P. IV, 138. (152.) P. X, 85. N. VI, 44. N. VII, 53. (153.) O. XIII, 69. (155.) O. XIII, 128. (191.) O. XIII, 82. (194.) I. I, 83. (201.) O. XIII, 130. (205.) P. II, 12. N. I, 1. (209.) O. VII, 168. (300.) P. IV, 9. (463.) O. VIII, 51. (534.) N. I, 95. (Iliad. η, 171.) O. VII, 110. (211.) O. II, 12. (218.) O. IX, 128. (475.) O. V, 54. (579.) P. IV, 138. (Iliad. θ, 86.) P. VI, 31. (139.) N. II, 23. (203.) N. V, 67. (480.) P. IV, 32. (560.) P. IV, 426. (Iliad. ι, 249.) O. II, 29. (399.) O. VIII, 1. (Iliad. κ, 305.) O. I, 9. (321.) P. XI, 50. (Iliad. λ, 11.) O. IX, 163. (20.) P. II, 27. N. VIII, 23. (244.) P. II, 39. (269.) O. VIII, 111. (347.) N. IX, 63. (532.) P. III, 48. (571.) N. VI, 71. (845.) P. IV, 393. (Iliad. μ, 246.) O. I, 129. (Iliad. ν, 20.) P. III, 75. (218.) N. III, 71. (339.) I. V, 58. (354.) P. VIII, 53. (374.) P. VIII, 56. (663.) O. XIII, 78. (689.) N. II, 26. (730.) 732.) O. IX, 158. N. I, 36. (Iliad. ξ, 19.) P. III, 120. (174.) P. V, 74. (201.) O. I, 1. (255.) N. IV, 40. (351.) O. VI, 91. (Iliad. ο, 28.) N. IV, 40. (37.) O. XI, 28. O. VII, 19. (107.) P. IV, 439. (217.) O. VI, 12. (305.) P. II, 85. O. VI, 122. (316.) N. VI, 85. (639.) O. III, 50. (Iliad. π, 11.) N. III, 23. (33.) O. VIII, 64. (34.) *Arg.* *Isthm.* p. 515. (89.) O. IX, 115. (179.) O. VI, 48. O. VI, 51. (375.) O. VIII, 64. (630.) N. I, 39. (717.) O. IX, 96. (Iliad. ρ, 32.) I. I, 56. (56.) N. XI, 1. (550.) P. IV, 263. (Iliad. σ, 308.) N. IV, 51. (392.) I. V, 53. (418.) O. VII, 95. (432.) N. IV, 101. (492.) O. IV, 3. (496.) P. II, 85. (597.) *Arg.* *Nem.* p. 424. (Iliad. τ, 91.) P. II, 52. (103.) O. III, 51. (131.) O. XI, 86. (390.) N. III, 56. (Iliad. υ, 131.) O. VI, 108. (146.) N. I, 97. (237.) O. XI, 122. (247.) P. IV, 501. (258.) P. IX, 61. (Iliad. φ, 319.) P. VI, 10. (Iliad. χ, 356.) N. VII, 58. (427.) N. I, 100. (469.) O. V, 15. O. VII, 118. I. II, 1. (470.) P. I, 1. (Iliad. ψ, 144.) P. IV, 138. (255.) O. I, 13. (273.) O. I, 5. (387.) O. I, 33. (519. 520.) N. II, 16. (783.) N. II, 26. (Iliad. ω, 62.) P. III, 165. (343.) O. IX, 83. 50. (327.) P. III, 141. P. V, 74. (604.) O. XIII, 60. (303.) O. III, 17. (Odys. α, 52.) O. VI, 1. (64. 65.) P. IV, 281. (155.) O. II, 1. P. I, 7. (161.) *Arg.* *Pyth.* p. 298. (223.) O. IV, 38. (259.) N. VII, 53. (351.) O. IX, 72. (440.) O. I, 26. (Odys. β, 341.) N. IV, 36. (409.) O. XI, 83. P. III, 42. (Odys. γ, 6.) O. XIII, 98. P. IV, 361. N. VI, 69. (121.) I. IV, 36. (Odys. δ, 1.) I. I, 43. (132.) O. VI, 137. (138.) P. VI, 31. (368.) O. II, 123. (452.) P. IV, 334. (581.) P. IV, 97. (567.) O. II, 130. (568.) O. II, 123. 127. (Odys. ε, 47.) O. IX, 50. (292.) O. XI, 83. (309. 310.) N. VIII, 48. (333.) O. II, 51. (490.) O. VII, 86. (Odys. ζ, 103.) P. I, 123. (Odys. η, 57.) N. VII, 81. (232.) O.

- XIII, 27. (Odys. 9, 63.) P. III, 141. P. VII, 23. (36.) I. I, 36. (189. 190.) O. XI, 88. (362.) N. IX, 1. (Odys. 4, 306.) P. X, 76. (Odys. 1, 115.) O. VIII, 55. (124.) O. IX, 36. (234.) P. IV, 124. (235.) P. IV, 137. (257.) P. IV, 124. (258.) P. IV, 123. (302.) N. X, 103. P. XI, 95. (308.) I. III, IV, 83. (325.) N. IX, 35. (369.) O. VIII, 111. (552.) O. I, 90. 97. (Odys. 6, 69. 71.) P. IV, 370. (73.) O. VIII, 48. (76.) N. IV, 10. (Odys. 7, 234.) P. IV, 438. (Odys. 8, 82.) I. III, 7. (228.) O. VIII, 70. N. VII, 79. (429.) O. IX, 146. (Odys. 6, 384.) N. V, 10. (425.) O. VII, 62. (478.) O. IX, 77. P. VIII, 10. (Odys. 6, 14.) O. VIII, 71. (271.) N. IX, 18. (317.) N. I, 74. (454.) I. VII, 30. O. VIII, 24. (Odys. 6, 78.) O. II, 104. 123. (374.) P. V, 71. (Odys. 7, 43.) P. I, 3. (73.) P. IV, 188. (360.) N. IX, 104. O. VIII, 93. (439.) P. IV, 434. (446.) I. V, 33. (457.) P. III, 91. N. VIII, 82. (471.) N. I, 85. (538.) P. I, 15. (Odys. 5, 27.) P. IV, 412. (131.) O. VIII, 30. (Odys. 6, 13. 15.) P. VI, 31. (43.) P. IV, 468. (Odys. 7, 482.) P. I, 36. (Odys. 6, 4.) O. VIII, 106. *Homerus*: O. II, 140. O. VI, 102. O. VIII, 90. O. XIV, 7. P. II, 53. P. III, 119. 141. P. IV, 194. N. III, 75. N. VII, 1. 25. I. II, 17. I. III, IV, 63.
- Homerici hymni*: (in Musam et Apoll. 2.) N. III, 1. P. III, 14. P. IV, 313.
- Homeri commentatores*: O. II, 143.
- Ihycus*: O. IX, 128. N. I, 1. N. X, 12. I. II, 1.
- Ister*: O. I, 37. O. VI, 55. O. VII, 146.
- Leptines*: O. XI, 55.
- Lesches auctor Hecadis parvae*: N. VI, 85.
- Lycophronis paraphrasis*: O. XIII, 74.
- Lysimachus*: *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νόστων*: P. V, 108. I. III, IV, 104.
- Menaechmus*: *δ Σικωνίος*: N. IX, 30. *ἐν τῷ Πυθαγόρῃ*: P. IV, 313. N. II, 1.
- Meneclæus*: P. IV, 10.
- Menecrates*: O. II, 16. I. III, IV, 104.
- Minnermus*: N. III, 16.
- Mnaseas*: *δ Παταρεύς*: O. XI, 39. P. IV, 104. *περὶ χοροῦ*: O. II, 70.
- Musæus*: O. VII, 66.
- Mythographi antiqui*: O. IX, 68.
- Nicocles*: N. II, 1.
- Orphici*: P. III, 96.
- Panyasis*: *ἐν τρίτῳ Ἡρακλείας*: P. III, 177.
- Parmeno*: P. IV, 97.
- Parthenius*: *ἐν τῇ Ἀρήτῃ*: I. II, 63.
- Phaestus*: *ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς*: P. IV, 28. P. IX, 89.
- Phanodemus*: O. III, 28.
- Pherecydes*: O. III, 52. O. VII, 42. 60. IX, 86. P. II, 39. P. III, 59. 69. P. IV, 124. 160. 221. 288. P. IX, 26. 183. P. XI, 25. N. I, 64. N. III, 55. N. IV, 81. N. V, 89. I. I, 79. *ἐν δευτέρῳ*: I. III, IV, 104. I. VI, 13.
- Pherenicus*: O. III, 28.
- Philistus*: *ἐν τῇ τρίτῃ*: O. V, 19. P. I, 112. O. VI, 158.
- Philochorus*: O. IX, 68. O. XII, 10. P. VII, 9. N. II, 1. N. III, 1.
- Philostephanus*: O. III, 28. *ἐν τῷ περὶ Κυλλήνης*: O. VI, 144.
- Phylarchus*: P. III, 69. N. IV, 81.
- Pisander*: *δ Καμαρεύς*: O. III, 52. P. IX, 183.
- Plato*: (Phaed. 30.) O. II, 123. 139.
- Poetae incerti*: O. V, 20. O. VI, 27. O. IX, 68. O. XIII, 32. N. III, 64. N. VII, 123. Metr. O. XII, XIII. Metr. N. VIII, XI.
- Polemo*: O. I, 28. O. V, inscr. O. VII, 95. *ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβων Ἡρακλείων*: O. VII, 153. N. X, 12.
- Ptolemaeus Epitheta*: O. V, 44.
- Pythænetus*: O. IX, 107. N. V, 81. N. VI, 53.
- Pythagoras*: O. II, 123.
- Pythiae oracula*: P. IV, 10. 15. O. II, 65. 70.
- Rhythmici*: Metr. O. II.
- Sappho*: O. II, 93. 96. 125. P. I, 10. P. IV, 107. P. V, 1.
- Simonides*: O. IX, 74. O. XIII, 31. P. I, 155. P. IV, 450. N. VII, 1. I. II, 1. 9. *οἱ περὶ Σιμωνίδην*: O. I, 28.
- Socrates Argivus*: P. III, 14. 102. N. III, 92. I. III, IV, 104.
- Sophocles*: (*ἐν Ἀγαθῶν συλλόγῳ*) I. II, 63. (*ἐν Ἀχιλλέως ἐρωταῖς*) N. III, 60. (ibid.) N. VI, 86. (Ai. 46.) O. I, 52. (ib. 57.) O. VI, 124. (*ἐν Αἰγῇ*) P. II, 45. (Athamante) P. IV, 288. (*ἐν Ἀθηναίων*) P. IV, 303. (*ἐν Ναυυίῳ*) I. V, 10. (Ὀδυσσεὺς μαυροῦ) I. III, IV, 87. (Prometheo) P. V, 35. (Triptolemo) O. XI, 1. (Troilo) P. II, 121. (ibid.) N. III, 60. O. I, 97. P. IV, 213. 395. N. X, 57. N. XI, 5. I. III, IV, 92. I. IV, 36.
- Arg. Isthm. p. 514.
- Sophron*: N. I, 1.
- Sosibius*: O. VI, 46. O. VII, 66. P. II, 127.
- Stesichorus*: O. IX, 128. *ἐν Κίρκῃ*: O. XI, 19.
- Synæsius*: O. I, 20.
- Thales*: O. I, 1.
- Theagenes*: *ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης*: N. III, 21.
- Theo*: O. V, 42.

Theocritus (IV, 11.) O. I, 94. (XVII, 30.) O. II, 150. (XXIV, 2.) N. I, 55. O. IV, 38. I, II, extr.
Theognis O. XIII, 12.
Theophrastus O. XIII, 27. P. II, 3. P. IV, 41.
Theopompus comicus *ἐν Μήδῃ* P. II, 75.
Theopompus historicus O. XIII, 32. 74. P. III, 120.
Theotimus P. IV, 61. *ἐν πρώτῳ περὶ Κνρήνης* P. V, 33. *ἐν τῷ περὶ Νεῖλου ὄρου ἱστοριῶν* O. VII, 33.

Thebais cyclica O. VI, 26.
Theseidis auctor O. III, 52. cf. Diphilus.
Thucydides (I, 24.) P. III, 120. N. II, 19.
Timaeus ὁ συντάξας τὰ περὶ Σικελίας O. II, inscr. 16. 29. O. V, 19. O. VI, 158. O. VII, 159. O. XIII, 29. P. I, 112. 185. P. II, 1. 3. N. I, 1. 25. *ἐν τῇ δεκάτῃ* N. IX, 95. *ἐν τῇ δευτέρῃ* ibid.
Tragicus; credo Euripides, N. III, 127.
Zenodotus O. II, 7. Olymp. III, 52. O. VI, 91.

V.

INDEX LOCORUM, EX QUIBUS FRAGMENTA COLLECTA SUNT.

Numeri Fragmentorum marginales significantur.

Aelianus Var. Hist. IX, 45. . . . . 189.
 XII, 36. . . . . 37.
 XIII, 29. . . . . 234.
 Hist. An. VII, 19. . . . . 215.
Aeneas Gazaeus dial. Theophrast. p. 77. 194.
Aeschines personatus Epist. IV. . . . . 46.
Ammonius v. *Θηβαῖος* . . . . . 38.
Antiaticista Bekkeri p. 80. . . . . 20.
 p. 99. . . . . 103.
Antoninus Imp. II, 13. . . . . 226.
Apollonius Bibl. II, 4, 2. . . . . 144.
Apollonius Lex. Hom. v. *Ξηνοδόκος* . . . 278.
Apollonius Dyscolus
 de synt. II, 18. p. 142. . . . . 185.
 21. p. 158. . . . . 1.
 27. p. 180. . . . . 137.
 III, p. 223. . . . . 45.
 de pronom. p. 321. A. . . . . 1.
 p. 368. A. . . . . 2.
Apostolius (Mich.) XV, 88. . . . . 217.
Aristides T. I. p. 8. . . . . 109.
 p. 10. . . . . 112.
 p. 29. . . . . 67.
 p. 40. . . . . 63.
 p. 14. . . . . 112.
 p. 75. *Introd. Thren.* p. 619.
 p. 78. . . . . 101.
 p. 88. . . . . 95.
 p. 96. . . . . 46.

p. 236. . . . . 75.
 p. 255. . . . . 290.
 T. II. p. 29. . . . . 16.
 p. 52. . . . . 151.
 p. 53. . . . . 49.
 p. 106. . . . . 7.
 p. 125. . . . . 17.
 p. 173. . . . . 63.
 p. 188. . . . . 196.
 p. 256. . . . . 16.
 p. 260. . . . . 178.
 p. 295. . . . . 8.
 p. 360. . . . . 215.
 p. 378. . . . . 206. 261.
 p. 379. . . . . 60.
 p. 402. . . . . 175. 248.
 p. 416. . . . . 75.
Aristophanes v. Scholiastes Aristophanis.
Aristoteles Rep. Orchom. Prooem. p. 554.
 Oeconom. I. . . . . 233.
 Rhet. II, 24. . . . . 66.
 III, 3. . . . . 151.
Artemidorus Oneir. IV, 2. . . . . 152.
Athenaeus
 I, p. 15. D. *Introd. Hyporch.* p. 596.
 p. 19. A. . . . . 225.
 B. . . . . 46.
 p. 22. B. . . . . 1151.
 p. 24. B. . . . . 280.

- p. 28. A. . . . . 73.
 II, p. 41. E. . . . . 211.
 IV, p. 154. F. . . . . 142.
 V, p. 187. D. . . . . 46.
 p. 191. F. . . . . 127.
 VI, p. 248. D. . . . . 280.
 VII, p. 290. E. . . . . 25.
 X, p. 411. B. . . . . 150.
 p. 427. D. . . . . 90.
 p. 448. D. . . . . 47.
 p. 455. C. . . . . 47.
 XI, p. 467. A. . . . . 47.
 p. 476. B. . . . . 147.
 p. 480. C. . . . . 89.
 p. 782. D. (p. 216. Schweigh.) . . . . 239.
 XII, p. 512. D. . . . . 92.
 p. 513. C. . . . . 173.
 p. 546. B. . . . . 225.
 XIII, p. 561. B. . . . . 236.
 p. 564. E. . . . . 88.
 p. 573. C. E. E. . . . . 87. Prooem. p. 555.
 p. 601. C. D. . . . . 88. 236.
 XIV, p. 631. C. . . . . 78.
 p. 635. B. . . . . 91.
 p. 641. C. . . . . 94.
Choeroboscus ms. fol. 74. . . . . 179.
 144. . . . . 56.
 248. . . . . 281.
Choricus ap. Iriart. Catal. Bibl. Matrit. . . . .
 T. I. p. 464. p. 493. . . . . 7.
 ap. Villos. Anead. T. II. p. 217. . . . . 233.
Chrysostomus (Io) . . . . .
 adv. oppugn. vit. monast. III, 10. . . . . 233.
Cicero ad Attic. XIII, 38. . . . . 232.
Clemens Alexandrinus ed. Potter. . . . .
 Paedag. p. 295. . . . . 237.
 p. 307. . . . . 257.
 Strom. I, p. 345. . . . . 172.
 p. 365. Introd. Hyporch. . . . .
 . . . . . p. 596.
 p. 377. . . . . 94.
 p. 383. . . . . 114.
 p. 427. . . . . 151.
 II, p. 438. . . . . 151.
 III, p. 618. . . . . 102.
 IV, p. 586. . . . . 250.
 p. 640. . . . . 97.
 V, p. 707. . . . . 226.
 p. 708. . . . . 106.
 p. 710. . . . . 29.
 p. 726. . . . . 33. 104. 105.
 VI, p. 731 sq. . . . . 106.
 p. 731. . . . . 221.
Didymus Alexandrinus de trinit. III, 1. . . . . 105.
Digesta I, 3, 2. . . . . 151.
Dio Chrysostomus ed. Morell. . . . .
 T. I. Or. II. p. 25. . . . . 85.
 XII, p. 217. . . . . 29.
 XXXIII. p. 394. . . . . 5.
 Or. LXXV. T. II. p. 406. Reisk. . . . . 151.
Diogenes Laertius lib. V. . . . . 234.
Diogenianus VII, 12. . . . . 217.
Dionysius Halicarnassensis . . . . .
 de comp. verb. c. 14. . . . . 47.
 c. 21. . . . . 232.
 c. 22. . . . . 45.
 Rhet. p. 69. Sylb. . . . . Introd.
 Thren. p. 619.
 de orat. ant. p. 81. 3. . . . . 132.
 de vi dic. Dem. p. 167. Sylb. . . . . 74.
 p. 487. Introd. Parthen. p. 589.
 T. II. p. 292. Huds. . . . . 86.
Erotianus Gloss. Hippocr. v. αἰών . . . . . 77.
Etymologicum Askewianum . . . . . 266.
Etymologicum Gudianum . . . . .
 v. Διδύμεος p. 146. 42. . . . . 55.
 ἐξιστοῦς p. 193. 9. . . . . 271.
 κρηβύς p. 315. 12. . . . . 285.
 κίβυς p. 321. 54. . . . . 184.
 κλέος p. 326. 3. . . . . 275.
 μέλος p. 356. 18. . . . . 266.
 ἐνοδόκος p. 414. 34. . . . . 278.
 ἀμύρσεν p. 578. 42. . . . . 18.
Etymologicum Magnum . . . . .
 p. 60. 37. . . . . 138.
 p. 75. 24. . . . . 145. 146.
 p. 135. 2. . . . . 268.
 p. 172. 8. . . . . 283.
 p. 178. 10. . . . . 240.
 p. 200. 13. . . . . 95.
 p. 249. 50. . . . . 284.
 p. 274. 50. . . . . 55.
 p. 277. 40. . . . . 123.
 p. 355. init. . . . . 272.
 p. 404. 21. q. . . . . 273.
 p. 460. 35. . . . . 44.
 p. 474. 30. . . . . 9.
 p. 504. 3. . . . . 285.
 31. . . . . 147.
 p. 513. 20. . . . . 136.
 p. 517. 25. . . . . 275.
 p. 577. 19. . . . . 266.
 p. 579. 3. . . . . 277.
 p. 610. 45. . . . . 278.
 p. 675. 33. . . . . 53.
 p. 709. 30. . . . . 31.
 p. 808. 40. . . . . 290.
 p. 821. 52. . . . . 18.
Eusebius Praep. evang. X, 12. . . . . 114.
 XII, p. 672. . . . . 226.
 XIII, 13. . . . . 29. 33. 104.
 105. 106.
 XV, 5. . . . . 232.
Eustathius ad Hom. Iliad. ed. Rom. . . . .
 a, p. 9. . . . . 118. 119.

p. 49. init.	154.	<i>Heliodorus</i> IV, 4.	88.
p. 52. 18.	115.	<i>Hephaestio</i> ed. Pauw. p. 46.	82.
p. 128. extr.	270.	p. 51.	6. 10.
β, p. 179.	119.	p. 52.	9. 235.
p. 204. 43. Bas.	70.	<i>Herodianus Grammaticus</i> ap. Villos. Anecd.	
p. 264. extr.	52.	T. II. p. 95.	265.
p. 284. 5.	46.	<i>Herodotus</i> III, 38. VII, 104.	151.
p. 311.	177.	<i>Hesychius</i> v. ἀγροῦζα	253.
θ, p. 589. 30. Bas.	95.	ἀλοδίας	6.
κ, p. 817. 24.	181.	ἀλφειός	6.
λ, p. 841. 32.	76.	ἀράχη	268.
p. 877. 55.	182. 153.	ἀριστοτέλης	29.
ν, p. 916. 39.	147.	θρόσκω γνώμα	290.
p. 917. 63.	147.	κατακλιμασδαι	290.
ξ, p. 975. 46.	274.	νόμος πάντων δ βασιλεύς	151.
p. 994.	225.	<i>Himerius</i> Orat. III. p. 428.	Introd. Paean
π, p. 1057. 57.	31.	p. 568.	
σ, p. 1155.	53.	XI. extr.	45.
φ, p. 1221. 35.	143.	XIII, 7.	122.
ω, p. 1286. 3.	290.	XVI, 2.	46.
p. 1335. 52.	47.	<i>Homēri vitarum auctores</i> , p. 2. ed. Wassenb.	
p. 1367. 30.	239.	et in Galei op. myth. p. 283.	189.
Odyss. α, p. 1401. 49.	94.	<i>Hyginus</i> Fab. 37.	290.
p. 1406. 14.	270.	Astronom. II, 34.	52.
p. 1427. 9.	286.	<i>Iamblichus</i> Protrept. p. 85.	226.
β, p. 1441. 13.	20.	<i>Isocrates</i> π. ἀνιδος, p. 81. ed. Orell.	46.
δ, p. 1490. 38.	127.	<i>Iulianus</i> Imp. Epist. XIX, p. 386.	120.
θ, p. 1603. 23.	115.	XXIV, p. 395.	93.
p. 1605. 8.	290.	<i>Iustinus Martyr</i> Coh. ad gentes p. 25. Mo-	
ι, p. 1636. 7.	263.	rell.	233.
κ, p. 1649. 5.	152.	<i>Lesbonax</i> de figuris p. 184. Valec.	286.
p. 1657. 13.	260.	<i>Lexica Segueriana</i> (cf. Antiaticista Bekkeri)	
p. 1668. 7.	211.	p. 339.	21.
λ, p. 1684.	290.	p. 442.	268.
p. 1689. 37.	25.	<i>Lexicon</i> Ms. ap. Albert. ad Hesych.	285.
μ, p. 1709. 56.	25.	<i>Libanius</i> Epist. XXXIV. p. 16. ed. Wolf.	121.
p. 1715. 63.	3.	CXLIV. p. 491.	254.
φ, p. 1822. 5.	73.	Orat. LXIII. T. III. p. 352. Reisk.	63.
τ, p. 1867. 21.	286.	Apol. Socr. T. I. p. 657. D.	
ad Dionys. Perieget. 64.	155.	Morell.	46.
172.	20.	T. II. p. 215. Morell.	249.
467.	219.	T. II. p. 688. D.	46.
<i>Galenus</i>		<i>Lucianus</i>	
de puls. differ. T. III. p. 38. Bas.	220.	de Saltat. c. 67. T. II. p. 304.	473.
in Hippocr. π. ὑγῆς. T. III. p. 615.	25.	Imagg. c. 8. T. II. p. 466.	413.
Suasor. c. I.	226.	pro imagg. c. 19. T. II. p. 498.	53.
c. 7.	51.	c. 26. p. 505.	113.
<i>Gellius</i> N. A. XX, 7.	37.	<i>Icaromenippo</i> c. 27. T. II. p. 784.	5.
<i>Georgius Galesiota</i> . . . Introd. Thren. p. 619.		<i>Demosth.</i> encom. c. 10. T. III. p. 498.	46.
<i>Grammaticus</i> Bibl. Coisl.	87.	c. 11. p. 499.	206.
<i>Gregorius Corinthius</i>		c. 19. p. 505.	5.
de dial. p. 124. Lips.	134.	<i>Macarius Chrysocephalus</i> ap. Villos. Anecd.	
p. 355.	45.	T. II. p. 19.	Prooem. p. 554.
<i>Gregorius Nazianzenus</i> Epist. II.	71.	<i>Maximus Tyrius</i> Diss. XVIII. p. 208.	232.
Orat. XX.	222.	<i>Meletius</i> de nat. hom. intp. Nic. Petreio	
<i>Harpocratio</i> v. Ἀβας	193.	p. 86.	44.
αὐτοχθόνες	140.	<i>Nicephorus</i> Annal. VIII, 8.	233.
πυλιναιρέτος	54.	Schol. ad Synes. p. 406.	233.

- Olympiodorus* in Plat. Alcib. pr. p. 23. . . . . 233.
(v. Corrigenda p. 862.)
- Onosander* Strateg. XLIII. p. 124. citatus Wyt-
tenbachio l. c. . . . . 88. cf. p. 686. extr.
- Origenes* c. Cels. III, p. 129. Höschel. . . . . 194.
V, c. 34. . . . . 151.
- Pausanias* I, 2. . . . . 161.
8. . . . . 46.
41, 5. . . . . 163.
II, 80, 3. . . . . 59.
III, 25, 2. . . . . 57.
IV, 30. extr. . . . . 14.
V, 14. . . . . 135.
22. extr. . . . . 208.
VII, 2. . . . . 159.
26. . . . . 13.
IX, 16. pr. . . . . 11.
22. . . . . 34.
23, 2. . . . . 12.
30, 2. . . . . 191.
X, 5, 5. . . . . 25.
16. . . . . 27.
24. . . . . Introd. Paean. p. 568.
- Phavorinus* . . . . . 87.
- Philo* de corrupt. mund. T. II. p. 511. Mang. . . . . 58.
Fragm. T. II. p. 643. . . . . 74.
- Philodemus* de musica Vol. Herc. T. I. p. 91.
Introd. Paean. p. 568.
- Philoponus* (Io.) de mundi creat. ad Genes.
IV, 20. . . . . 221.
- Philostratus* Vit. Apollon. VI, 26. . . . . 110.
Imagg. I, 5. . . . . 110.
II, 12. . . . . 46. 63.
15. p. 833. . . . . 34.
24. p. 849. . . . . 150.
Epist. 72. p. 949. . . . . 74.
- Photius* Bibl. p. 1015. ed. Schott. . . . . 110.
p. 1304. . . . . 16.
Lex. p. 59. . . . . 111.
p. 163. . . . . 87.
p. 272. . . . . 54.
- Pindari apophthegmata* . . . . . Prooem. Fragm. p.
554. Introd. Paean. p. 568. Fragm. 227.
- Pindari epinicionum codices* . . . . . 4.
- Plato* Phaedr. p. 236. D. . . . . 71.
Protag. p. 337. D. . . . . 151.
Menon. p. 76. D. . . . . 71.
p. 81. B. . . . . 93.
Gorg. p. 484. B. p. 488. B. . . . . 151.
Theaet. p. 173. D. . . . . 226.
Symp. p. 196. C. . . . . 151.
- Rep.* I, p. 330. E. . . . . 233.
II, p. 365. A. B. . . . . 232.
V, p. 457. B. . . . . 227.
- Legg.* III, p. 690. B. . . . . 151.
IV, p. 714. D. . . . . 151.
X, p. 890. A. . . . . 151.
- Plinius* Hist. mund. II, 12, 9. . . . . 74.
- Plotius* de metris p. 2663. Putsch. . . . . 9.
- Plutarchus* Theseo c. 1. . . . . 46.
c. 28. . . . . 162.
Romulo c. 28. . . . . 96.
Lycurgo c. 21. . . . . 213.
Num. c. 6. . . . . 63.
Themistocle c. 8. . . . . 196.
Marcello c. 29. . . . . 256.
Mario c. 29. . . . . 221.
Nicia c. 1. . . . . 222.
Demetrio c. 42. . . . . 151.
de aud. poet. c. 2. . . . . 95.
de discr. adul. et amic. c. 35. . . . . 221.
c. 41. . . . . 124.
de profectu in virtute extr. . . . . 206.
de util. ex inim. cap. p. 274. Tub. . . . . 253.
p. 281. . . . . 83.
p. 283. . . . . 231.
- Consol. ad Apollon.* p. 321. Tub. . . . . 223.
p. 335. . . . . 26.
p. 355. . . . . 235.
p. 365. . . . . 95.
p. 366. . . . . 96.
- de superstit. c. 6. . . . . 107.
- Apophth. Lac. div. p. 236. Tub. . . . . 46.
- de fort. Rom. c. 4. . . . . 15.
c. 10. . . . . 14.
de glor. Athen. c. 4. . . . . 5.
c. 7. . . . . 46. 196. 225.
- de Isid. et Osir. c. 35. . . . . 125.
- de EI ap. Delphos c. 21. . . . . 116.
- de Pyth. orac. c. 6. . . . . 8.
c. 18. . . . . 289.
c. 22. . . . . Prooem. p. 554.
- de orac. def. c. 7. . . . . 116.
c. 11. . . . . 146.
c. 13. . . . . 224.
- de virt. mor. c. 12. . . . . 258.
- de cohib. ir. c. 8. . . . . 229.
- de tranq. animi c. 13. . . . . 258.
c. 19. . . . . 233.
- de frat. amore c. 5. . . . . 233.
c. 11. . . . . 225.
- de vitioso pudore c. 13. . . . . Prooem. p. 554.
- de S. N. V. p. 11. . . . . 29.
p. 23. . . . . 196.
p. 55. . . . . 88.
p. 76. . . . . 230.
p. 107. . . . . 264.
- de exilio c. 9. . . . . 126.
- Qu. Symp. I, 2, 4. . . . . 112.
6. . . . . 29.
5, 2. . . . . 224.
II, 10. . . . . 196.
VII, 5, 2. . . . . 259.
3. . . . . 241.
4. . . . . 224.
- IX, 14, 4. . . . . 125.

15.	Introd. Hyporch.	p. 173.	63.
	p. 596 sq.	inedit.	63.
Amator. c. 15.	125. 146.	<i>Scholiastes Aristophanis</i>	
c. 18.	107.	Plut. 9.	Introd. Hymn. p. 560.
ad princ. induct. c. 3.	151.	Nub. 223.	128.
an seni sit resp. ger. init.	252.	298.	46.
c. 6.	213.	Av. 925.	71.
c. 10.	213.	945.	71. 72.
praec. reip. ger. c. 2.	225.	Eqq. 623.	108.
c. 13.	229.	1261.	59.
de monarch. democr. et olig. init.	206.	14326.	46.
de Herodoti malign. c. 34.	196.	Acharn. 61.	290.
Qu. nat. c. 19.	173.	637.	46.
c. 36.	145.	726.	62.
de fac. in orbe lun. c. 6.	58.	Vesp. 307.	197.
c. 13.	29.	Pao. 698.	Prooem. p. 554.
c. 18.	74.	<i>Scholiastes Euripidis</i>	
de sollert. anim. c. 23.	252.	Androm. 798.	153.
c. 27.	173.	Orest. 1621.	267.
c. 36.	259.	Hippol. 265.	235.
Plat. Qu. 8, 4.	133.	Phoen. 398.	Prooem. p. 554.
de anim. procr. c. 33.	8.	689.	267.
de absurd. Stoic. opin. c. 1.	88. 148.	<i>Scholiastae Hesiodi</i>	
adv. Stoicos c. 14.	29.	Proclus Opp. et D. 435.	243.
c. 31.	407.	Tzetzes Prolegg. ad Opp. et D. p. 3.	
adv. Epicur. c. 13.	238.	ed. Heins.	Prooem. p. 554.
c. 23.	116.	p. 104. B.	46.
non posse suavit. vivi. sec. Epicur.		<i>Schol. in Homerum mupra et Maiana</i>	
c. 22.	63.	Iliad. x. 435.	181.
de occulte. vivend. c. 7.	95.	5. 319.	141.
de musica c. 6.	190.	n. 234.	31.
c. 8.	191.	q. 194.	153.
c. 9.	Introd. Paeon. p.	Odyss. x. 3.	58.
567 sq. Introd. Hyporch.	p. 596.	340.	260.
c. 15.	36.	<i>Schol. in Homerum Veneta et Lipsiensia</i>	
c. 17.	Introd. Parth. p. 579.	Iliad. a. 1.	118.
Polybius IV, 31, 6.	238.	3. 367.	299.
Porphyrius de abst. I, 56.	226.	7. 307.	276.
III, p. 251. ed. Rhör.	61.	8. 24.	282.
Priscianus VI, p. 705. ed. Putsch.	215.	9. 368.	130.
de metris comicis p. 248 sqq. ed.		x. 252.	100. 157.
Lindemann.	164—169.	435.	181.
Quintilianus VIII, 6, 71.	22.	λ. 227.	76.
X, 1, 109.	288.	5. 319.	141.
<i>Scholiastes Aeschyl. Choëph.</i> 323.	215.	o. 137.	276.
Eumen. 2.	28.	256.	187.
14.	117.	n. 234.	31.
<i>Scholiastes Apollonii Rhodii</i>		q. 98.	246.
I, 61.	148.	q. 194.	153.
61.	202.	x. 51.	279.
752.	100.	<i>Schol. Victoriana, Townleiana</i>	
1086.	34.	ad Iliad. d.	207.
II, 479.	145. 146.	o.	187.
<i>Scholiastes Arati Phaen.</i> 10.	74.	π.	176.
282.	110.	φ.	143.
<i>Scholiastes Aristidis T. II.</i> p. 52.	151.	χ.	279.
p. 125.	17.	ω.	112.

Scholias in Homerum Wassenberghiana

	p. 6.	118.
<i>Scholiastes Luciani</i> T. III.	p. 505.	5.
<i>Scholiastes Lycophronis</i>	448.	35.
	480.	145.
<i>Scholiastes Pindari,</i>		
Vit. Thom.	Prooem. p. 553.	
p. 4.	46. 63. 107.	210.
Vit. Vratisl.	Prooem. p. 553 sq.	
p. 9.	11. 42. 46. 63. 195. 205.	
p. 10.	Introd. Dithyr. p.	
574. Prosod. p. 586. Parthen.		
p. 590. Hyporch. p. 596.		
Olymp. I,	26.	40.
	127.	110.
II,	16.	83. 84.
	40.	247.
	70.	41.
VI,	152.	51.
VIII,	92.	253.
X,	5.	286.
XI,	17.	214.
	58.	269.
XIII,	25.	43. 81.
Pyth. II, inscr.	5. 46. 50. 207.	
	209. 218.	
	31.	262. 267.
	123.	201.
III,	137.	63.
IV,	4.	204.
	25.	207.
	104.	129.
	206.	216.
	288.	19.
	313.	188.
	408.	243.
VI,	4.	42.
VII,	18.	Introd. Thren. p. 619.
VIII,	53.	198.
IX,	89.	11.
	160.	253.
XII,	45.	39.
Nem. II,	16.	53.
	77.	275.
VII,	1.	71. 85.
	87.	255.
	89.	174.
	94.	24.
	103.	149.
	116.	170.
	150.	24.
IX,	35.	157.
X,	1.	5.
XI,	pr.	Prooem. p. 555.
Isthm. I,	pr.	58.
	3.	58.
	21.	80.
IV,	inscr.	199.

<i>Scholiastes Platonis</i>	p. 149. Ruhnk.	233.
<i>Scholiastes Sophoclis</i> Aiac. Argum.		180.
	Trach. 175.	30.
	Oed. T. 858.	200.
<i>Scholiastes Statii</i> Theb. II,	85.	23.
<i>Scholiastes Theocriti</i> I,	1.	64.
	II, 10.	69.
	III, 13.	145.
	V, 14.	65.
	VII, 103.	79.
<i>Scholiastes Thucydidi</i> I,	80.	p. 686. extr.
	II, 8.	p. 686. extr.
<i>Seneca</i> Q. N. VI, 26.		58.
<i>Servius</i> ad Virg. Ge. I,	14.	139.
	16.	68.
	Aen. V, 830.	287.
	X, 738.	Introd.
	Paean.	p. 568.
<i>Sextus Empiricus</i> Pyrrh. Hypot. I,	p. 23.	242.
<i>Socraticae epistolae</i> p. 5.		75.
<i>Solinus</i> c. 14.		85.
<i>Stephanus Byzantius</i> v. <i>Antigae</i>		203.
	<i>Kphorow</i>	212.
	<i>Telopovosa</i>	211.
<i>Stobaeus</i> (Io.) Ecl. phys. T. I, p. 38. ed. Hee-		
ren.	Prooem. p. 554.	
	II, 1, 8. p. 8.	33.
Serm. XLIV, p. 535. Wechrou		151.
LIX.		221.
CXLI, p. 432.		98.
CLXVII, p. 571.		76.
CCXI, p. 711.		227.
CCXXIV, p. 742.		228.
	p. 756.	233.
CCXLIX, p. 821.		99.
CCCLI, p. 848.		171.
CCLXII, p. 855.		234.
<i>Strabo</i> ed. Alm.		
III,	p. 232. B.	154.
	p. 258. D.	153.
VI,	p. 412.	71.
VII,	p. 494. C sq.	51.
	p. 505. A.	31.
	p. 506. A.	32.
IX,	p. 620. A.	52.
	p. 630. A. B.	219.
	p. 632. C.	70.
	p. 633. B.	70.
	p. 642. C sq.	27.
	p. 646.	70. 117.
	p. 659. A.	177.
X,	p. 719. A. B.	47. 48.
	p. 742. D sq.	58.
XII,	p. 819. C.	160.
XIII,	p. 930. A.	93.
XIV,	p. 952. C.	190.
XV,	p. 1038. B.	156.
XVII,	p. 1154. A.	215.

<i>Suidas</i> v. <i>Ἀδριανός</i>	39.	VI, p. 855. Schulz.	106.
<i>Ἀράχνη</i>	268.	VIII, p. 599. C.	97.
<i>Βάσανος</i>	87.	XII, p. 1019. Schulz.	226.
<i>Βασίλειος</i>	290.	<i>Theodorus Metochita</i>	
<i>Βιζυχός</i>	95.	<i>Ἱστοριογραφία</i> c. 48.	245.
<i>Ἐκαστοῦ</i>	108.	c. 58.	233.
<i>Ἐκτείνων</i>	272.	c. 75.	251.
<i>Ἰσας δὲ δεσμούς</i>	111.	c. 86.	244.
<i>Ἰσοτέρας</i>	46.	c. 105.	233.
<i>Κατοικία</i>	134.	<i>Theophilus ad Autolyc.</i> II, p. 108. 110.	Pro-
<i>Ἀνγέως</i>	290.	oem. p. 551.	
<i>Παλιναιγέτας</i>	54.	<i>Tzetzes Chil.</i> I, 8.	192.
<i>Προσδία</i>	69.	VII, 413.	85.
<i>ῥεπός</i>	Prooem. p. 554.	<i>Zenobius</i> II, 18.	73.
<i>Σουπριατός</i>	46.	V, 59.	217.
<i>τὸ Ἡσιόδεον γέρας</i>	Prooem. p. 554.	VI, 49.	217.
<i>ῥήγε</i>	128.	<i>Zonaras Lex.</i> p. 374.	87.
<i>Synesius</i> de laude calvit. p. 77. Petav.	126.	p. 379.	87.
<i>de insomnia</i> , p. 149.	233.	p. 391. 393.	95.
<i>Tertullianus</i> de cor. milit. c. 7.	431.	p. 466.	234.
<i>Themistius</i> Orat. VIII, p. 101. B.	233.	p. 1114.	46.
<i>Theodoretus</i>		p. 1185.	285.
Gr. ΔΕ. Cur. I, p. 723. Schulz.	172.	p. 1307.	87.
		p. 1415.	278.

CORRIGENDA.

Num Indices operis excludunt, partim aliquot, quae oculis effugerant, typorum vitia deprehendi, partim alia nonnulla accesserunt, quae non omittenda duxi. Primum in *Latina interpretatione* Olymp. VIII, p. 40. str. 2. lin. 2. post *mente* adde: *non praeter opportunitatem*; et in eadem pagina ep. 2. lin. 2. post loco *vero* inserte: *attoniti*. In *meis* ad *Olympia* et *Pythia Explicationibus* pag. 121. lin. 24. numerum 61. muta in 67. et adde *Plutarch.* Dion. 5. Pag. 140. lin. 8. *αἰτὸς* muta in *αὐτὰ*. Pag. 196. lin. 21. scribe *pulvere*. Pag. 212. lin. 9. ab extr. lege *Isthm.* III, 26. Pag. 217. ad Olymp. XIII, 50. annotari poterat verbis *πυκνόντων παλάμης* ὡς θεῶν adumbrari ipsum Sisyphi, hoc est *Θεοσόφον* nomen. Timidius hanc observationem adhibuerim loco Olymp. I, 38. ubi si *Σίσυλος*, hoc est *Θεόπυλος* respectu vocis *θεοῖσι* nominatam conseris, *αὐτοῖς* fit dictio quam pro simplicitate veterum. Pag. 246. lin. 2. 3. lege *plurimumque*. Pag. 248. lin. 4. ab extr. scribe *Nem.* III, 73. Pag. 294. lin. 25. adde exemplum imprimis insigne cumulatorum *ἐν παραλλήλῳ* vocabulorum ap. Demosth. de cor. p. 272. extr. *πάλιν μετὰ ταῦθ' ὕστερον*.

In *Dissenii* ad *Nemea* et *Isthmia Explicationibus* haec emendanda sunt. Pag. 358. lin. 12. ab extr. lege *Augustani*. Pag. 366. lin. 6. corrige *monente*. Pag. 391. lin. 3. pro *vixisse* scribe *vixisse*. Nem. V, 22. Explicat. pag. 397. extr. Dissenius addendum censet, illud *καὶ αὐτὲ κείνους* non ad solas Cadmi nuptias pertinere, verum etiam ad ipsam, in qua illud carmen epicum cantatum est, comissionem, in qua similiter canatur: ita ut iucunda insit allusio. Mox dici *πρωτότων* vs. 25. ut res videatur gravissima, atque ut significetur, poetam in Pelei rebus canendis exemplum sequi Musarum, quae nihil tum cecinerint prius. Pag. 398. lin. 22. *Iovi* muta in *tori*. Pag. 418. lin. 13. lege *πρωτότοις*, et pag. 421. 15. *θανάτων* p. *θανάτων*. Pag. 448. lin. 29. scribe *vs.* 22. pro vs. 37. Pag. 474. lin. 17. post hoc ipso adde loco. Pag. 478. lin. 13. pro *nolunt* lege *volut*, et pag. 483. lin. 29. scribe *Isthmiacam victoriam*. Ad Isthm. I. Explicat. pag. 489. lin. a fine 11. Dissenius nunc notat verba *ἐνταῦθα φράσαι γέρας* pertinere ad coronae dedicationem, in qua victor coronam manu tenuerit: nam inter cantus amicorum *πρω-*

μαῖον in pompa victorem potius caput corona redimitum incessisse, non eam manu gestasse: atque illud γράειν γίγα posse eo deducere, ut etiam ipsum illud carmen in dedicatione coronae cantatum sit, Pindaro more suo locutionem ducente ab ea ipsa re, quae tum ageretur. Mox pag. 505. lin. 18. lege *Nem. VI, 24.* Pag. 509. lin. 21. scribe *Deionem*, et lin. 5. ab extr. *serimus* p. fecimus. Pag. 541. lin. 12. lege *Ex verbis*.

In *Fragmentorum collectione* pag. 560. fragm. 1. (5.) lin. 12. corrigo c. 4. pro c. 14. Pag. 579. fragm. 4. (46.) lin. 1. scribe 637. pro 673. Pag. 582. lin. 9. pro XI. p. 455. C. lege X. p. 455. C. Pag. 584. fragm. 9. (51.) lin. 1. scribe *Strabo VII.* et ibidem fragm. 10. (52.) lin. 5. lege II, 34. Pag. 587. in primo Prosodiorum fragmento strophae vs. 4. corrige dialectum vocis *κυκλίζοντων*: Pindarus dederat *κυκλίζοισιν*. Pag. 610. extr. quod de littera ξ vocis *ἔβρι* dixi, quam fere nominis metri causa recipiat Pindarus, satis certum est et a me saepius significatum; haesit tamen *ἔβρι* q̄ *Nem. IV, 25.* et δ̄ *μη̄ ἔβρις* *Nem. IV, 31.* Pag. 624. fragm. 6. (100.) lin. 11. scribe I, 752. Pag. 629. fragm. 14. (117.) lin. 5. repono p. 646. Pag. 630. fragm. 19. (122.) extr. quod nescio quomodo memoriae confusus sum, ubi ex Indice sapere poteram et debebam, solum attuli locum Olymp. VII, 32. in quo Apollo diceretur *χρυσόκομος*: at idem esse Olymp. VI, 41. nec omitendus erat Apollo *χρυσόχαιτα* Pyth. II, 164. Attamen vel sic quod de Himerii verbis ibi iudicavi, manere integrum videtur. Pag. 642. lin. 2. scribe *Cels. V, c. 34.* Pag. 648. lin. 8. lege *CCLVI.* Pag. 655. fragm. 87. (190.) lin. 1. lege XIV. ubi est XV. Fragmentum pag. 672. num. 130. (233.) editum respicit Olympiodorus in Plat. Alcib. pr. p. 23. a Creuzero nuper rime editus, ubi habetur: *ἔστι δ' ἀντίλοισα καὶ ἀγαθὴ γρηγορόδος*. In *Appendice* pag. 688. lin. 23 sqq. addi potest *γαῖς ἐπὶ ζερῶν* esse in *Fragm. Hymn. 67 (40.)* la *Indice secundo* pag. 709. col. 1. extr. addi: *ἀκροσφῶν διὰ στομάτων* F. 238.

Postremo iterum ad *Praefationem Scholiorum* redeundum. In qua primum pag. XXI. extr. in *Istri Callimachi* repus docti auditoris monitu vidi Clementem Alexandrinum pro Stephano Byzantio (v. *Φύσιον*) a me nominatum esse. Deinde pag. XXVI. litteratores, quotquot consuli, secutus *Manuelum Moschopulum Cretensem* saeculi quattidecimi parte posteriore vixisse dixi; sed dum ultima folia typothetae trado, affertur Francisci Nicolai Titze editio opusculorum grammaticorum huius Moschopuli, in quorum praefatione satis probabiliter docetur Grammaticum hunc integro, quam vulgo traditum est, saeculo antiquiorem esse, quippe qui sub Michaelae Palaeologo a. 1262 — 1283. regnante scripserit, fortasse tamen etiam ad Andronicum Palaeologum a. 1283 — 1332. imperantem perduraverit. Illud tamen certum etiam nunc iudico, *Thomam Magistrum* ante Moschopulum Pindarica digessisse, quum inter scholiorum auctores Thomas ante Moschopulum nominetur (v. Schol. p. 5.): ac videtur proinde uterque sub finem saeculi XIII. de Pindaro commentatus esse.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA
4274
A2
1811
t.2
pars.2

Pindarus
Pindarou ta sozomena

